BIBLIJA

NAUJAS LIETUVIŠKAS VERTIMAS

Iš hebrajų, aramėjų ir graikų kalbų
vertė
Prof. dr. Algirdas Jurėnas

SENASIS TESTAMENTAS
ir
NAUJASIS TESTAMENTAS

World Wide Printing
Duncanville, Texas

The Holy Bible
New Lithuanian Version

ISBN 1-58712-019-4

Published by
World Wide Printing
Duncanville, Texas

TURINYS

VERTĖJO ŽODIS

Šitas Šventojo Rašto, arba Biblijos, leidinys, pavadintas *Nauju Lietuvišku Vertimu*, yra visiškai naujas vertimas iš originalių Biblijos kalbų: hebrajų, aramėjų ir graikų. Naujasis Testamentas, Britanijos ir Užsienių Biblijos Draugijos išleistas 1961 m. ir vėliau pasirodęs daugeliu laidų, vertėjo buvo peržiūrėtas, ištaisytas ir išleistas 1996 m. Dar kartą peržiūrėtas jis čia pateikiamas. Senojo Testamento vertimas yra kelių dešimtmečių kruopštaus darbo rezultatas. Pradėtas 1957 m. kun. Antano Talačkos ir jo Filadelfijos bendruomenės narių iniciatyva, pirmuosius penkerius metus jis buvo jų finansuojamas su kitų rėmėjų bei Britanijos ir Užsienių Biblijos Draugijos pagalba. Vėliau per daugelį metų vertėjas nepailstamai tęsė pradėtą darbą savo paties pastangomis ir lėšomis. Dėl pastoracinių ir akademinių pareigų vertėjas negalėjo visiškai atsidėti tam darbui. Tad šito projekto atlikimas užsidelsė. Tik baigęs profesūros darbą ir išėjęs į pensiją,vertėjas dar visą eilę metų daug kartų taisė ir tobulino ankstesniuosius rankraščius, naudodamasis vis naujai pasirodančiais Biblijos komentarais ir naujausių studijų rezultatais, kuriuos jis inkorporavo į savo projektą.

Senojo Testamento tekstas remiasi standartiniu hebrajų tekstu, vadinamu *Masoretiniu Tekstu,* išspasdintu paskutiniosiose *Biblia Hebraica* laidose (*Biblia Hebraica Stuttgartiensis* ir *Biblia Hebraica*,ed. R.Kittel). Verčiant Jezajo, Samuelio ir kitas knygas pasinaudota ir *Negyvosios Jūros Ritinių* tekstais, atstovaujančiais hebrajų teksto raidos ankstyvesniam tarpsniui. Kur Masoretinis tekstas dėl perrašinėtojų išleidimų, pakartojimų,pakeitimų ir kitokių klaidų neišsaugotas sveikas, neaiškus ar nesuprantamas, jis atitaisomas su pagalba kitų senovinių versijų, kaip Septuagintos, Sirų Pešitos, Vulgatos ir kitų. Išnašose, puslapio apačioje, pažymėta, kuriomis versijomis vertimas pagrįstas ir koks yra apgadinto masoretinio teksto skaitinys.

Išnašos atlieka daugeriopą funkciją. Vienur jos paaiškina kokio nors žodžio ar sakinio reikšmę, kitur pateikia kitokį galimą vertimo variantą, vėl kitur – pažodžiui išverstą tekstą. Jei tekstą galima išversti dvejaip, išnašose jis įvedamas jungtuku *arba*. Santrumpa *rk*. reiškia,kad suskliaustas vertimo tekstas yra nesuprantamo ar apgadinto teksto rekonstrukcija.

Vertėjas stengiasi pasiekti du pagrindinius tikslus: 1.tiksliai perteikti originalinio teksto mintį ir 2. ją išreikšti, kiek galima, sklandžia, lengvai skaitoma ir suprantama kalba. Siekiant tikslumo, žiūrima, kad vertimas nebūtų vien pažodinis, tai yra toks, kuris tik žodis į žodį perduoda originalą, bet aiškiai neperteikia jo prasmės. Antra vertus, vengiama kito kraštutinumo,kur vertimas tėra originalinio teksto perifrazė. Perteikdamas Biblijos autoriaus mintį, vertėjas stengiasi išsaugoti jo žodžius bei gramatinę jo sakinių sąrangą. nors vienur kitur hebrajiškąjį idiomą būtina pakeisti lietuviškuoju. Siekiant antrojo tikslo, stengiamasi, kad vertimas būtų aiškus ir tinkamas asmeniniam ir viešam skaitymui, mokymui, skelbimui ir įsiminimui.

Kartais nelengva suvokti tikslią kai kurių Senojo Testamento hebrajų teksto žodžių, posakių ar sakinių reikšmę. Naujasis Testamentas nesudaro tokių sunkumų. Kur tokie teksto neaiškumai ir sunkumai pasitaiko, paprastai nurodoma išnašose.

Poetinės sekcijos spausdinamos kaip poetiniai veikalai, kur kiekviena antra, vietomis antra ir trečia, eilutė rašoma iš naujo, su įtrauka. Stengiamasi perteikti, kiek galint,hebrajinio paralelizmo formas. Hebrajų priebalsis *chėt,* ištariamas kaip *ch* žodyje *ach*, perrašant skiriamas nuo priebalsio *hė,* kuris ištariamas kaip *h* žodyje himnas. Raidė s su tašku apačioje yra transkripcija hebrajų priebalsio *ṣadė,* kuris ištariamas kaip emfatiškas s. Hebrajų priebalsis *kaf,* kai jis rašomas be taško jo viduryje, perrašomas į minkštąjį *ch*, o kai rašomas su tašku —kaip lietuviškasis k.

Kaip ir kitų kalbų vertimuose, Dievo vardas JHVH, vadinamas *Keturiaraide (Tetragrammaton)* ir ištariamas **Jahve**, verčiamas žodžiu VIEŠPATS, rašomu didžiosiomis raidėmis. Kur jis rašomas mažosiomis raidėmis, ten jis atitinka hebrajų *Adonaj* . Kai abu žodžiai eina drauge, jie rašomi **Viešpats Jahvė**.

Norėdamas padaryti tekstą aiškesnį ir lengviau skaitomą, vertėjas kartais mato reikalą įterpti laužtinuose skliaustuose kokį nors žodį, kurio nėra originale , bet kuris neišvengiamas sakinio minčiai paryškinti. Kai originalo sakinyje pasirodo ilga eilė asmeninių įvardžių, kaip „jis", dviprasmiškumui išvengti vienas ar kitas toks įvardis pakeičiamas asmenvardžiu. Tai irgi pasakoma išnašose.

Hebrajų vietovardžiai, miestavardžiai, tautovardžiai, asmenvardžiai ir šalių vardai sulietuvinami taip, kad jie tiksliau perteikia jų ištarimą hebrajų kalba. Tautovardžiuose vengiama nelietuviškų priesagų –itas, –itai, tad „izraelitai" pakeičiami „izraeliais", „moabitai" – „moabiečiais" ir panašiai.

Graikiškasis tekstas, panaudotas verčiant Naująjį Testamentą, yra *The Greek New Testament* (4-toji peržiūrėta Deutsche Gesellschaft ir United Bible Societies laida). Graikiškojo teksto yra išlikę labai daug rankraščių ir fragmentų iš įvairių amžių. Kai kurie fragmentai yra labai seni ir vertingi. Kadangi senovinių rankraščių skaitiniai yra vietomis skirtingi, aukščiau minėto teksto leidėjai stengėsi nustatyti labiau patikimą tekstą, vadovaudamiesi visuotinai priimtais tekstų kritikos principais. Tad vertėjas ir naudojosi šituo tekstu, jo įsitikinimu, šiuo metu geriausiu ir patikimiausiu. Skaitytojui reikia priminti, kad originalinio Biblijos teksto sudarymas nėra užbaigtas darbas, bet nuolatinis istorinis vyksmas. Toks pat yra ir Biblijos raštų supratimas ,aiškinimas ir vertimas į įvairias kalbas.

Vertėjas dėkingas visiems, kurie vienokiu ar kitokiu būdu rėmė šitą didelį projektą: a.a. kun.Antanui Talačkai, jo bendruomenės nariams bei Britanijos Biblijų Draugijai, teikusiems vertėjui finansinę paramą per pirmuosius penkeris darbo metus, a.a. kun. doc. Jonui Pauperui ir a.a. vysk. Ansui Trakiui, kurie skaitė pirmuosius rankraščius ir tam reikalui pašventė daug sesijų.Vertėjas taip pat reiškia nuoširdžią padėką Missouri Sinodo Liuteronų Bažnyčiai, suteikusiai dalį lėšų vertimo techninio paruošimo ir leidimo išlaidoms apmokėti, kun. Jonui Juozapaičiui,

parūpinusiam Sinodo paramą ir ištikimai rėmusiam šitą darbą, Vytauto Didžiojo Universiteto kalbininkams, peržiūrėjusiems beveik visus Senojo ir Naujojo Testamento išverstų knygų rankraščius, prof. Arnoldui Piročkinui, ištaisiusiam Jono evangeliją, kalbininkui Vladui Kulbokui ir visiems kitiems, kurių patarimai man buvo naudingi. Ne mažiau vertėjas dėkingas ir savo sekretorei Grace von Tobel, įrašiusiai jo sunkiai įskaitomus rankraščius į kompiuterį. Vertėjas labiausiai dėkoja Dievui, suteikusiam jam jėgų, ryžto ir ištvermės tam milžiniškam darbui atlikti. Šita Versija pašvenčiama Jo vieno garbei su malda ir viltimi, kad tie, kurie ją skaitys, Raštuose ras neišsemiamus Dievo išminties bei tiesos lobius ir per juos atras Jėzų Kristų, visų Šventųjų Raštų centrą, įsikūnijusį Dievo Žodį, kuris yra „kelias, tiesa ir gyvenimas“ (Jono 14,6).

Prof. dr. Algirdas Jurėnas
Vertėjas

SANTRUMPOS

Senojo Testamento knygų

Pr	Pradžia
Iš	Išėjimas
Lev	Leviai
Sk	Skaičiai
Dt	Deuteronomija
Još	Jošuva
Ts	Teisėjai
Rt	Rūta
1 Sam	1 Samuelio
2 Sam	2 Samuelio
1 Kar	1 Karalių
2 Kar	2 Karalių
1 Kron	1 Kronikų
2 Kron	2 Kronikū
Ezr	Ezra
Nech	Nechemijas
Est	Estera
Job	Jobas
Ps	Psalmės
Pat	Patarlės
Pam	Pamokslininkas
Gg	Giesmių Giesmė
Jez	Jezajas
Jer	Jeremijas
Rd	Raudos
Ezek	Ezekielis
Dan	Danielis
Hoš	Hošėja
Joel	Joelis
Am	Amosas
Ob	Obadijas
Jon	Jona
Mich	Micha
Nach	Nachumas
Chab	Chabakukas
Şef	Şefanijas
Chag	Chagajas
Zach	Zacharijas
Mal	Malachijas

Naujojo Testamento knygų

Mt	Matas
Mk	Morkus
Lk	Lukas
Jn	Jonas
Apd	Apaštalų Darbai
Rom	Romiečiams
1 Kor	1 Korintiečiams
2 Kor	2 Korintiečiams
Gal	Galatams
Ef	Efeziečiams
Flp	Filipiečiams
Kol	Kolosiečiams
1 Tes	1 Tesalonikiečiams
2 Tes	2 Tesalonikiečiams
1 Tim	1 Timotiejui
2 Tim	2 Timotiejui
Tit	Titui
Flm	Filemonui
Hbr	Hebrajams
Jok	Jokūbas
1 Pet	1Petro
2 Pet	2 Petro
1 Jn	1 Jono
2 Jn	2 Jono
3 Jn	3Jono
Jud	Judo
Apr	Apreiškimas

Išnašose nurodytų senovinių versijų ir kodeksų

Akv	Akvilos versija
Arab	Arabų versija
4QDan^{a} 6QDan	Kumrano Danieliaus fragmentai
Etiop	Etiopų versija
G	Septuaginta
G^{A}	Aleksandrijos kodeksas
G^{B}	Vatikano kodeksas
G^{L}	Luciano Septuagintos tekstas
K	Ketyb (Rašoma)
L	Leningrado kodeksas
Lat	Senoji Lotynų versija
M	Masoretinis tekstas
4&11QPs^{a}	Kumrano Psalmių fragmentai
Kumr	Kumrano rankraščiai
$Q^{a.b}$	Jezajo tekstai pagal Kumrano rankraščius
Q	Kere (Skaitoma)
4QSam$^{a.b.c}$	Samuelio rankraščių fragmentai iš 4-tosios olos
P^{66}	Papiruso fragmentas Nr.66
S	Sirų versija (Pešita)
Sam	Hebr. Samariečių tekstas
Syh	Syrohexaplaris
Sym	Symacho versija
T	Targumai
Theod	Teodocijaus versija
V	Vulgata
Vrs	Senovinės versijos

SANTRUMPOS

Įvairūs sutrumpinimai ir ženklai

dgl.	daugelis
dtgr.	ditografija
eg.	egiptiečių
esam..l.	esamasis laikas
gr.	graikiškasis tekstas
hapl.	haplografija
hbr.	hebrajų
išl.	išleista
kkr. Mss	kai kurie rankraščiai
kt. Mss	kiti rankraščiai
~kt. Mss	nėra kt. rankraščiuose
l	litras, litrai, litro
lit.	paraidžiui, pažodžiui
Ms(s)	rankraštis, rankraščiai
pgl.	pagal
plg.	palygink
p.p.	po pietų
pstb.	pastaba
skn.	skirsnelis,skirsneliai
t.y.	tai yra
žr.	žiūrėk

⌜ ⌝ reiškia, kad tarp tų ženklų įterptas žodžių junginys išnašoje arba pateikiamas taip, kaip jis Biblijos originale pažodžiui skaitomas, arba kad jis pakeičiamas kitokiu vertimu, skirtingu žodžių sujungimu ar kituose senoviniuose rankraščiuose randamu variantu.

[ ]Laužtiniuose sklaustuose įterpti žodžiai ar sakiniai arba pateikia tekstą, kurio nėra seniausiuose rankraščiuose, arba pridedami sakinio prasmei paryškinti, nors jų nėra originale.

SENASIS TESTAMENTAS

PRADŽIOS KNYGA

Pasaulio ir žmogaus sukūrimas

1 Pradžioje Dievas sukūrė dangų[1] ir
žemę. 2 Žemė buvo tuščia dykuma,
tamsa gaubė gilius vandenis, ir ⌜Dievo
Dvasia sklandė⌝[2] ant vandenų paviršiaus.
3 Dievas tarė: „Tegul atsiranda
šviesa!“ Ir atsirado šviesa. 4 Dievas
matė, kad šviesa buvo gera, ir Dievas
atskyrė šviesą nuo tamsos. 5 Dievas
praminė šviesą „diena“, o tamsą jis
praminė „naktimi“. Atėjo vakaras ir
išaušo rytas—pirmoji[3] diena.
6 Dievas tarė: „Tegul atsiranda
tvirtuma tarp vandenų ir tegul ji
atskiria[4] vandenis nuo vandenų!“ ⌜Ir taip
įvyko⌝[5]. 7 Dievas padarė tvirtumą ir
atskyrė vandenis, kurie buvo po
tvirtuma, nuo vandenų, kurie buvo
viršum tvirtumos. 8 Dievas praminė
tvirtumą „dangumi“. Atėjo vakaras ir
išaušo rytas—antroji diena.
9 Dievas tarė: „Tegul susirenka į
vieną vietą vandenys, kurie yra po
dangumi, kad pasirodytų sausuma!“ Ir
taip įvyko. 10 Dievas praminė sausumą
„žeme“, o vandenų samplūdį jis praminė
„mariomis“. Ir Dievas matė, kad tai
buvo gera. 11 Dievas tarė: „Tegul žemė
išželdina šviežius žalumynus: augalus,
duodančius sėklą, ir vaismedžius,
auginančius žemėje savo rūšies vaisius,
kuriuose yra jų sėkla!“ Ir taip įvyko.
12 Žemė išželdė šviežius žalumynus:
augalus, duodančius savo rūšies sėklą, ir
medžius, auginančius savo rūšies vaisius,
kuriuose yra jų sėkla. Ir Dievas matė,
kad tai buvo gera. 13 Atėjo vakaras ir
išaušo rytas—trečioji diena.
14 Dievas tarė: „Tegul atsiranda
šviesuliai dangaus tvirtumoje dienai nuo
nakties atskirti! Jie tebūnie ženklai,
pažymintys nustatytus laikus, dienas ir
metus! 15 Jie tebūnie šviesuliai dangaus
tvirtumoje, kad šviestų viršum žemės!“
Ir taip įvyko. 16 Dievas padarė du
didžiuosius žiburius—didesnįjį žiburį
dienai valdyti ir mažesnįjį žiburį nakčiai
valdyti—ir žvaigždes. 17 Dievas juos
pastatė dangaus tvirtumoje, kad šviestų
viršum žemės, 18 valdytų dieną bei naktį
ir atskirtų šviesą nuo tamsos. Ir Dievas
matė, kad tai buvo gera. 19 Atėjo
vakaras ir išaušo rytas—ketvirtoji diena.
20 Dievas tarė: „Tegul knibžda
vandenys nuo knibždyno gyvūnų ir tegul
paukščiai lekioja viršum žemės, dangaus
tvirtumos priekyje!“ ⌜Ir taip įvyko⌝[6].
21 Dievas sukūrė dideles jūros pabaisas
ir visokius vibždančius gyvūnus, nuo
kurių knibždėjo vandenys, ir visokius
sparnuočius. Ir Dievas matė, kad tai
buvo gera. 22 Dievas juos palaimino,
tardamas: „Veiskitės, dauginkitės ir
pripildykite jūrų vandenis, o paukščiai
tesidaugina žemėje!“ 23 Atėjo vakaras ir
išaušo rytas—penktoji diena.
24 Dievas tarė: „Tegul žemė
pagimdo įvairios veislės gyvūnus:
įvairios veislės gyvulius, roplius ir
laukinius žvėris!“ Ir taip įvyko.
25 Dievas padarė įvairios veislės
laukinius žvėris, įvairios veislės gyvulius
ir visus įvairios veislės žemės roplius. Ir
Dievas matė, kad tai buvo gera.
26 Dievas tarė: „Padarykime
žmogų pagal mūsų atvaizdą, panašų į
mus!“ Jie tegul valdo jūros žuvis,
dangaus paukščius, gyvulius, ⌜visus
laukinius žvėris⌝[7] ir visus roplius,
ropojančius žeme!“
27 Ir Dievas sukūrė žmogų pagal
savo atvaizdą,
pagal Dievo atvaizdą jis
sukūrė jį,
vyrišką ir moterišką jis juos
sukūrė.
28 Dievas juos palaimino, ⌜ir Dievas
jiems tarė⌝[8]: „Veiskitės, dauginkitės,
pripildykite žemę ir ją užvaldykite!
Valdykite jūros žuvis, dangaus paukščius

1 Lit. dangùs
2 Arba: vėjas nuo Dievo siautė
3 Lit. viena
4 Arba: būna tai, kas atskiria
5 Perkelta su G iš 7 skn. galo.
6 G; ~M
7 S; M: visą žemę
8 G: tardamas

ir visus gyvūnus, ropojančius žeme!“
29 Ir Dievas tarė: „Štai aš jums duodu
kiekvieną sėklą duodantį augalą,
augantį visos žemės paviršiuje, ir
kiekvieną medį, kurio vaisiai augina
sėklą. Jie tebūnie jums maistas. 30 O
visiems žemės gyvūnams, visiems
dangaus paukščiams ir visiems, kurie
ropoja žeme, kurie turi gyvybės kvapą,
[aš duodu] visus žalumynus maistui“. Ir
taip įvyko. 31 Ir Dievas matė visa, ką
buvo padaręs, ir štai—tai buvo labai
gera. Atėjo vakaras ir išaušo rytas—
šeštoji diena.

3 2 Kor 4, 6 6-8 2 Pet 3, 5 26 1 Kor 11, 7 27 Mt 19, 4; Mk 10, 6 27–28 Pr 5, 1-2

2 Taip buvo užbaigti dangus ir žemė bei
visa jų aibė[1]. 2 Ir Dievas ⌜septintąją
dieną buvo užbaigęs⌝[2] savo darbą, kurį
buvo dirbęs. 3 Dievas palaimino
septintąją dieną ir ją pašventino, nes per
ją ilsėjosi nuo viso savo darbo, kurį jis[3]
atliko kurdamas.

2 Hbr 4, 4 .10 2-3 Iš 20,11

Dievas sukuria žmogų ir jį įkurdina Edene

4 Tokia yra dangaus ir žemės
istorija, kai jie buvo sukurti. Kai
VIEŠPATS Dievas padarė žemę ir
dangų,— 5 jokio laukinio krūmo dar
nebuvo žemėje ir joks laukinis augmuo
dar nežėlė, nes VIEŠPATS Dievas dar
nebuvo davęs lietaus žemei ir nebuvo
žmogaus dirvai įdirbti, 6 tik ⌜[požeminė]
srovė⌝[4] pakildavo iš žemės ir
sudrėkindavo visą dirvos paviršių,—
7 tada VIEŠPATS Dievas supavidalino
žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo nosį
gyvybės kvapą. Taip žmogus tapo gyva
būtybe.
8 VIEŠPATS Dievas įveisė sodą
Edene, rytuose, ir ten įleido žmogų, kurį
buvo supavidalinęs. 9 Ir VIEŠPATS
Dievas išaugino iš žemės visokius
medžius, mielus *pasižiūrėti ir tinkamus*
maistui, ir gyvybės medį sodo viduryje
bei medį, leidžiantį žinoti, kas gera ir
pikta.
10 Upė išteka iš Edeno sodui
drėkinti; nuo tenai[5] ji šakojasi ir
pavirsta keturiomis upėmis.
11 Pirmosios vardas—Pišonas. Ji yra ta,
kuri teka aplink visą Havilos šalį, kur
yra aukso. 12 Tos šalies auksas yra
taurus. Ten randa bdelijaus sakų ir
karneolio[6] akmenį. 13 Antrosios upės
vardas—Gichonas. Ji yra ta, kuri teka
aplink visą Kušo šalį. 14 Trečiosios upės
vardas—Chidekelis[7]. Ji yra ta, kuri teka
į rytus nuo Ašūro. O ketvirtoji upė,—ji
yra Eufratas.
15 VIEŠPATS Dievas paėmė žmogų
ir jį įkurdino Edeno sode, kad šį įdirbtų
ir sergėtų. 16 Ir VIEŠPATS Dievas įsakė
žmogui, tardamas: „Nuo bet kokio sodo
medžio tau leidžiama laisvai valgyti,
17 bet nuo medžio, leidžiančio žinoti
gera ir pikta, tau draudžiama valgyti, nes
tą dieną, kurią valgysi nuo jo, turėsi
mirti“.

7 1 Kor 15, 45 9 Apr 2, 7; 22, 2. 14

Dievas padaro žmogui pagalbininkę

18 VIEŠPATS Dievas pagalvojo:
„Negera žmogui būti vienam. Jam
padarysiu tinkamą pagalbininkę[8]!“
19 Tad VIEŠPATS Dievas supavidalino
iš žemės visus lauko žvėris ir visus
dangaus paukščius. Jis juos atvedė prie
žmogaus, norėdamas pamatyti, kaip jis
juos pramins; kuo tik žmogus juos—
gyvūnus—pramins, toks turės būti jų
vardas. 20 Žmogus davė vardus visiems
gyvuliams, dangaus paukščiams ir
visiems lauko žvėrims, tačiau žmogui
nerasta tinkamos pagalbininkės.
21 Tada VIEŠPATS Dievas leido
kietam miegui apimti žmogų, ir tas
užmigo. Jis išėmė vieną jo šonkaulių ir
to vietą užpildė kūnu. 22 Paskui
VIEŠPATS Dievas sukūrė iš
šonkaulio, kurį buvo išėmęs iš

1 Lit. kariuomenė (t.y. jų kūrinių visetas)
2 Sam GS: šeštąją dieną užbaigė
3 Hbr. Dievas
4 Arba: migla; G: versmė
5 T.y. tos vietos, kur upė palieka sodą
6 Hbr. šōham
7 T.y. Tigris
8 Lit. pagalbą

žmogaus, moteriškę ir ją atvedė pas
žmogų. 23 Tada žmogus tarė:

„Tai pagaliau kaulas iš mano
kaulų
ir kūnas iš mano kūno!
Šita turi vadintis žmona[1],
nes iš vyro[2] ji[3] paimta“.

24 Dėl tos priežasties vyras palieka savo
tėvą bei savo motiną ir prisiglaudžia prie
savo žmonos, ir juodu tampa vienu kūnu.
Ir jie abu—vyras ir jo žmona—buvo
nuogi, tačiau nesigėdijo vienas kito.

24 Mt 19, 5; Mk 10, 7–8; 1 Kor 6, 16; Ef 5, 31

Žmogus nusikalsta ir išvaromas iš rojaus

3 Gyvatė buvo gudresnė už visus lauko
gyvūnus, kuriuos VIEŠPATS Dievas
buvo padaręs. Ir ji tarė moteriškei: „Ar
tikrai Dievas pasakė: ‚Jums nevalia
valgyti nuo bet kokio sodo medžio?‘“
2 Moteriškė atsakė gyvatei: „Mums
leista valgyti sodo medžių vaisių, 3 tik
apie vaisius medžio, esančio sodo
viduryje, Dievas pasakė: ‚Jums
draudžiama valgyti nuo jo ir jį paliesti,
kad nemirtumėte‘“. 4 Tada gyvatė tarė
moteriškei: 5 „Jūs tikrai nemirsite!
5 Bet Dievas žino, kad, kai tik valgysite
nuo jo, atsivers jūsų akys, ir jūs būsite
kaip Dievas, žinodami, kas gera ir pikta“.
6 Moteriškė, matydama, kad būtų gera
valgyti nuo medžio, kad jis patrauklus
akims ir kad medis geistinas gudriam
pasidaryti,—paėmė jo vaisių ir valgė; ji
davė ir savo vyrui, esančiam su ja, ir tas
valgė. 7 Tada atsivėrė abiejų akys, ir jie
susivokė esą nuogi; jie susiuvo figmedžio
lapus ir pasidarė prijuostes.

8 Išgirdę garsą[4] VIEŠPATIES
Dievo, vaikščiojančio sode, dienos
vėjeliui dvelkiant, vyras ir jo žmona
pasislėpė nuo VIEŠPATIES Dievo tarp
sodo medžių. 9 Bet VIEŠPATS Dievas
pašaukė žmogų ir jam tarė: „Kur tu esi?“
10 Tas atsiliepė: „Tavo garsą išgirdau
sode ir bijojau, nes aš esu nuogas; tad
pasislėpiau“. 11 Jis tarė: „Kas tau
pasakė, kad tu nuogas? Ar valgei nuo
medžio, nuo kurio tau įsakiau
nevalgyti?“ 12 Žmogus atsakė:
„Moteriškė, kurią man davei kaip
draugę,—ji davė man nuo medžio, ir aš
valgiau“. 13 VIEŠPATS Dievas tarė
moteriškei: „Kaip drįsai tai daryti!“ O
moteriškė atsakė: „Gyvatė mane apgavo,
ir aš valgiau“.

14 Tada VIEŠPATS Dievas tarė
gyvatei:

„Kadangi tai padarei,
tu būsi ⌜prakeikta tarp⌝[5] visų
gyvulių ir visų laukinių
žvėrių.
Ant savo pilvo turėsi šliaužti
ir dulkes krimsti per visas
savo gyvenimo dienas!

15 Nesantaiką sukelsiu tarp tavęs
ir moteriškės,
tarp tavo vaisiaus ir jos
vaisiaus:
šis kirs tau į galvą, o tu kirsi
jam į kulnį“.

16 Moteriškei jis tarė:
„Tau, nėščiai, padarysiu daug
sopulių;
skausmingai turėsi gimdyti
vaikus.
Tačiau turėsi potraukį į savo
vyrą,
ir jis tau viešpataus“.

17 O žmogui jis tarė:
„Kadangi paklausei savo
žmonos balso
ir valgei nuo medžio,
apie kurį buvau tau įsakęs:
‚Tau nevalia valgyti nuo jo‘,
prakeikta bus dirva dėl tavęs;
vargdamas turėsi maitintis
iš jos per visas savo
gyvenimo dienas.
18 Erškėčius ir usnis ji tau želdins,
ir turėsi valgyti laukinius
augalus.
19 Prakaituotu veidu turėsi valgyti
duoną,
kol sugrįši į dirvą,
nes iš jos esi paimtas;
nes tu esi dulkės ir į dulkes
turi vėl pavirsti“.

---

1 Hbr. iššā
2 Hbr. īš
3 Pr. šita
4 T.y. žingsnių garsą

5 Arba: patremta nuo; arba: labiau prakeikta negu (visi gyvuliai . . .)

20 Ir žmogus praminė savo žmoną
Ieva[1], nes ji yra tapusi visų gyvųjų
motina. 21 Paskui VIEŠPATS Dievas
padarė žmogui ir jo žmonai kailines
jupas ir jomis apvilko juos.
22 VIEŠPATS Dievas tarė: „Štai
žmogus pasidarė kaip vienas iš mūsų,
žinodamas gera ir pikta, o dabar—kad
tik jis neištiestų savo rankos, nepaimtų
nuo gyvybės medžio ir valgydamas
negyventų per amžius!“ 23 Tad
VIEŠPATS Dievas išsiuntė jį iš Edeno
sodo, kad įdirbtų žemę, iš kurios jis buvo
paimtas. 24 Jis išvarė žmogų ir į rytus
nuo Edeno sodo pastatė kerubus bei
zigzagais tviskantį liepsningą kalaviją,
kad sergėtų kelią į gyvybės medį.

1 Apr 12, 9; 20, 2 13 2 Kor 11, 3; 1 Tim 2, 14 15 Apr 12, 17 17–18 Hbr 6, 8 22 Apr 22, 14

Kainas ir Abelis

4 Žmogus ⌜turėjo santykių su⌝[2] savo
žmona Ieva; ji tapo nėščia ir pagimdė
Kainą. Ji sakė: „Įsigijau vyrą su
VIEŠPATIES pagalba“. 2 Ir ji vėl
pagimdė [sūnų], jo[3] brolį Abelį. Abelis
pasidarė avių piemuo, o Kainas pasidarė
žemdirbys. 3 Kuriam laikui praslinkus,
Kainas atnašavo VIEŠPAČIUI dirvos
derliaus auką. 4 Taip pat ir Abelis
atnašavo savo bandos pirmagimius,
būtent jų riebalus. VIEŠPATS maloniai
pažvelgė į Abelį ir jo auką, 5 tačiau į
Kainą ir jo auką maloniai nepažvelgė.
Tad Kainas labai supyko, ir jo veidas
paniuro. 6 Tada VIEŠPATS tarė Kainui:
„Kodėl tu supykai ir kodėl paniuręs tavo
veidas? 7 Argi, jei darysi gera, ⌜negalėsi
pakelti [savo veido]⌝[4]? O jei nedarysi
gera, ar nuodėmė nėra prie durų gulįs
[priešas]? Jis geidžia tavęs, bet tu turi jį
suvaldyti“.
8 Ir Kainas tarė savo broliui
Abeliui: ⌜“Išeikime į lauką!“⌝[5] Jiems
esant lauke, Kainas pakilo prieš savo
brolį Abelį ir jį užmušė. 9 Tada
VIEŠPATS tarė Kainui: „Kur yra tavo
brolis Abelis?“ Jis atsakė: „Nežinau. Ar
aš esu savo brolio sargas?“ 10 Bet anas
tarė: „Ką padarei? Tavo brolio kraujo
balsas šaukiasi manęs nuo dirvos!
11 Taigi dabar tu esi prakeiktas ir
pašalinamas nuo dirvos, kuri prasižiojo,
kad priimtų tavo brolio kraują iš tavo
rankos. 12 Kai dirbsi dirvą, ji tau
nebeduos savo našos. Klajūnas ir
benamis turėsi būti šalyje!“ 13 Kainas
tarė VIEŠPAČIUI: „Mano bausmė per
didelė, kad galėčiau ją ištverti. 14 Štai
šiandien mane nuvarei nuo dirvos, ir
turėsiu nuo tavęs slėptis, būti klajūnas ir
benamis šalyje; kas tik mane ras, užmuš
mane“. 15 Bet VIEŠPATS jam tarė:
⌜“Taip nebus!⌝[6] Kiekvienam, kuris
užmuštų Kainą, septyngubai tebūnie
atkeršijama!“ Ir VIEŠPATS uždėjo
Kainui ženklą, kad nė vienas, jį sutikęs,
jo neužmuštų. 16 Taip Kainas
pasitraukė iš VIEŠPATIES akivaizdos ir
apsigyveno Nodo šalyje, į rytus nuo
Edeno.

4 Hbr 11, 4 8 Mt 23, 35; Lk 11, 51; 1 Jn 3, 12
10 Hbr 12, 24

Kaino palikuonys

17 Paskui Kainas ⌜turėjo santykių
su⌝[7] savo žmona; ta pradėjo ir pagimdė
Chanochą. ⌜Jis[8] statė miestą, ir tą miestą
praminė savo sūnaus vardu⌝[9], Chanochu.
18 Chanochui gimė Iradas; Iradas buvo
Mechujaelio tėvas; Mechujaelis buvo
Metušaelio tėvas, o Metušaelis buvo
Lamecho tėvas. 19 Lamechas vedė dvi
žmonas. Pirmosios vardas buvo Ada, o
antrosios vardas—Şila. 20 Ada pagimdė
Jabalą; jis buvo tėvas tų, kurie gyvena
palapinėse ir laiko gyvulius. 21 Jo
brolio vardas buvo Jubalas; tas buvo
visų lyrininkų ir vamzdininkų tėvas. 22
Taip pat ir Şila pagimdė: Tubal-Kainą,
visų žalvario ir

1 Hbr. Chavvā
2 Lit. pažino
3 T.y. Kaino
4 Arba: nebūsi priimtas
5 SamGSLatV
6 GSV; M: Todėl
7 Lit. pažino
8 T.y. Kainas
9 Arba rk.: Šis (t.y. Chanochas) . . . praminė savo vardu

geležies kalvių tėvą[1]. Tubal-Kaino sesuo
buvo Naama.
23 Lamechas tarė savo žmonoms:
„Ada ir Šila, išgirskite mano
balsą!
Lamecho žmonos,
klausykite mano kalbos!
Juk vyrą užmušu už man
padarytą žaizdą
ir berniuką už man
padarytą randą!
24 Nes jei septyngubai atkeršijama
už Kainą,
tai už Lamechą
septyniasdešimt septynis
kart!“

Šetas ir Enošas

25 Adomas vėl ⌜turėjo santykių su⌝[2]
savo žmona; ta pagimdė sūnų ir jį
pramine Šetu, nes [ji sakė]: „Dievas man
davė kitą vaiką į Abelio vietą, kadangi
Kainas jį užmušė“. 26 Taip pat ir Šetui
gimė sūnus; jis praminė jį Enošu.
Anuomet pradėta šauktis VIEŠPATIES
vardo.

Adomo palikuonys

5 Toks yra Adomo kartų eilės sąrašas.
Kai Dievas sukūrė Adomą[3], jis
padarė jį panašų į Dievą. 2 Vyriškį ir
moteriškę jis sukūrė juos; jis juos
palaimino ir juos praminė „žmonėmis“[4],
kai jie buvo sukurti.
3 Kai Adomui buvo šimtas
trisdešimt metų, jam gimė [sūnus],
panašus į jį, pagal jo atvaizdą, ir jis jį
praminė Šetu. 4 ⌜Šetui gimus[5], Adomas
gyveno dar aštuonis šimtus metų ir
susilaukė sūnų bei dukterų. 5 Taigi viso
Adomo amžiaus, kurį jis išgyveno, buvo
devyni šimtai trisdešimt metų. Paskui jis
mirė.
6 Kai Šetas buvo šimto penkerių
metų, jam gimė Enošas. 7 Enošui gimus,
Šetas gyveno dar aštuonis šimtus
septynerius metus ir susilaukė sūnų bei

1 Rk. su T.
2 Lit. pažino
3 Hbr. ādām reiškia „žmogų“, „žmones“, „žmoniją“. Čia „ādām“ yra tikrinis vardas.
4 Hbr. ādām
5 Lit. Po to, kai jis pasidarė Šėto tėvas

dukterų. 8 Taigi viso Šeto amžiaus buvo
devyni šimtai dvylika metų. Paskui jis
mirė.
9 Kai Enošui buvo
devyniasdešimt metų, jam gimė Kėnanas.
10 Kėnanui gimus, Enošas dar gyveno
aštuonis šimtus penkiolika metų ir
susilaukė sūnų bei dukterų. 11 Taigi
viso Enošo amžiaus buvo devyni šimtai
penkeri metai. Paskui jis mirė.
12 Kai Kėnanui buvo
septyniasdešimt metų, jam gimė
Mahalalelis. 13 Gimus Mahalaleliui,
Kėnanas gyveno dar aštuonis šimtus
keturiasdešimt metų ir susilaukė sūnų
bei dukterų. 14 Taigi viso Kėnano
amžiaus buvo devyni šimtai dešimt metų.
Paskui jis mirė.
15 Kai Mahalalelis buvo
šešiasdešimt penkerių metų, jam gimė
Jeredas. 16 Gimus Jeredui, Mahalalelis
gyveno dar aštuonis šimtus trisdešimt
metų ir susilaukė sūnų bei dukterų.
17 Taigi viso Mahalalelio amžiaus buvo
aštuoni šimtai devyniasdešimt penkeri
metai. Paskui jis mirė.
18 Kai Jeredas buvo šimto
šešiasdešimt dvejų metų, jam gimė
Chanochas. 19 Gimus Chanochui,
Jeredas gyveno dar aštuonis šimtus metų
ir susilaukė sūnų bei dukterų. 20 Taigi
viso Jeredo amžiaus buvo devyni šimtai
šešiasdešimt dveji metai. Paskui jis mirė.
21 Kai Chanochas buvo
šešiasdešimt penkerių metų, jam gimė
Metušelachas. 22 Chanochas vaikščiojo
su Dievu. Gimus Metušelachui, ⌜jis
gyveno dar⌝[6] tris šimtus metų ir susilaukė
sūnų bei dukterų. 23 Taigi viso
Chanocho amžiaus buvo trys šimtai
šešiasdešimt penkeri metai.
24 Chanochas vaikščiojo su Dievu,
paskui ⌜jis pradingo⌝[7], nes jį paėmė
Dievas.
25 Kai Metušelachas buvo šimto
aštuoniasdešimt septynerių metų, jam
gimė Lamechas. 26 Gimus Lamechui,
Metušelachas gyveno dar septynis šimtus
aštuoniasdešimt dvejus metus ir

6 GV; ~M
7 Lit. jo nebebuvo

susilaukė sūnų bei dukterų. 27 Taigi
viso Metušelacho amžiaus buvo devyni
šimtai šešiasdešimt devyneri metai.
Paskui jis mirė.
28 Kai Lamechas buvo šimto
aštuoniasdešimt dvejų metų, jam gimė
sūnus. 29 Ir jis jį praminė Nojumi[1]
sakydamas: „Šitas palengvins mūsų
darbą ir mūsų rankų nusikamavimą dėl
dirvos, kurią VIEŠPATS prakeikė“.
30 Gimus Nojui, Lamechas gyveno dar
penkis šimtus devyniasdešimt penkerius
metus ir susilaukė sūnų bei dukterų.
31 Taigi viso Lamecho amžiaus buvo
septyni šimtai septyniasdešimt septyneri
metai. Paskui jis mirė. 32 Kai Nojus
buvo penkių šimtų metų, jam gimė
Šemas, Chamas ir Jafetas.

2 Mt 19, 4; Mk 10, 6 1–2 Pr 1, 27–28 24 Hbr 11, 5; Jud 14

Dievo sūnūs ir milžinai

6 Kai žmonių pradėjo daugėti žemės
paviršiuje ir jiems gimė dukterų,
2 ⌜Dievo sūnūs⌝[2] matė, kad žmonių
dukterys buvo gražios, ir ėmė sau į
žmonas iš tarpo visų, kurias jie buvo
išsirinkę. 3 Tada VIEŠPATS tarė:
„Mano dvasia[3] tenepasilieka žmoguje
amžinai, nes jis tėra kūnas. Jo amžius
tebūnie šimtas dvidešimt metų!“
4 Milžinų buvo žemėje anomis dienomis,
taip pat ir vėliau. Kai Dievo sūnūs
įeidavo pas žmonių dukteris, jos
gimdydavo jiems [vaikus]. Tie buvo žilos
senovės galiūnai, garsūs vyrai.

4 Sk 13, 33

Tvanas

5 Kai VIEŠPATS pamatė, kad
žmonių nelabumas žemėje pasidarė
didelis ir kiekvienas jų širdies minčių
siekimas visuomet buvo tik piktas,
6 VIEŠPATS gailėjosi padaręs žmones
žemėje ir sielojosi širdyje. 7 Ir
VIEŠPATS tarė: „Tegul žmones, kuriuos
sukūriau, išnaikinsiu nuo žemės
paviršiaus—žmones ir gyvulius, roplius
ir dangaus paukščius,—nes gailiuos juos
padaręs“. Tačiau Nojus rado malonę
VIEŠPATIES akyse.
9 Tokia yra Nojaus šeimos
istorija: Nojus buvo teisus vyras; jis
buvo nepeiktinas savo bendraamžiuose[4];
su Dievu vaikščiojo Nojus. 10 Ir Nojui
gimė trys sūnūs: Šemas, Chamas ir
Jafetas.
11 Žemė buvo sugedusi Dievo
akivaizdoje, ir žemė pasidarė pilna
smurto. 12 Kai Dievas pažiūrėjo į žemę,
ji pasirodė sugedusi, nes kiekvienas
kūnas buvo pagadinęs savo elgesį
žemėje. 13 Tada Dievas tarė Nojui: „Esu
nusprendęs padaryti galą kiekvienam
kūnui, nes dėl jų žemė pasidarė pilna
smurto. Ir štai aš rengiuos juos
pragaišinti ⌜nuo žemės⌝[5]. 14 Pasidaryk
arką iš goferio medžio; tu turi padaryti
arką su kajutėmis ir ją ištepti derva iš
vidaus ir iš lauko. 15 Šitaip tu turi ją
padaryti: trijų šimtų mastų[6] turi būti
arkos ilgis, penkiasdešimt mastų jos
plotis ir trisdešimt mastų jos aukštis.
16 Tu turi padaryti arkai stogą, jį
užbaigti per mastą nuo viršaus[7], arkos
duris įstatyti jos šone ir joje įrengti
apatinį, vidurinį ir viršutinį denį. 17 O aš
štai rengiuos užtvindyti žemę tvanu,
vandenimis, kad pragaišinčiau po
dangumi kiekvieną kūną, kuriame yra
gyvybės kvapas. Visa, kas yra žemėje,
turi pragaišti. 18 Bet su tavim padarysiu
savo sandorą: turėsi įeiti į arką—tu ir
tavo sūnūs, tavo žmona ir tavo sūnų
žmonos su tavim. 19 Ir iš kiekvieno
gyvūno, iš visokio kūno, turėsi įgabenti į
arką po du iš kiekvieno, kad išlaikytum
juos gyvus su savim. Jie turi būti
patinas ir patelė. 20 Iš įvairios veislės
paukščių ir įvairios veislės gyvulių, iš
įvairios veislės žemės roplių turi įeiti pas
tave po du iš kiekvienos, kad išliktų
gyvi. 21 O tu pasiimk visokio valgomo
maisto ir susikrauk pas save, kad tau ir

1 Hbr. Noach
2 Arba: dievų sūnūs (t.y. dieviškos būtybės)
3 T.y. gyvybę teikiąs kvapas
4 Lit. kartose (t.y. kartose, kurių jis susilaukė gyvendamas)
5 Sam T; M: drauge su žeme
6 1 mastas = 45-59 cm.
7 T.y. leisti stogui išsikišti per mastą už arkos sienos arba palikti vieno masto tarpą tarp stogo ir arkos sienų viršaus

jiems būtų kuo maitintis". 22 Ir Nojus
padarė visai taip, kaip Dievas jam
buvo įsakęs; jis taip padarė.

5–8 Mt 24, 37; Lk 17, 26; 1 Pet 3, 20 9 2 Pet 2, 5
22 Hbr 11, 7

7 Tada VIEŠPATS tarė Nojui: „Įeik į
arką, tu ir visi tavo namiškiai, nes
tave mačiau esant teisų prieš mane šitoje
kartoje! 2 Pasiimk iš kiekvieno tyrojo
gyvulio septynias poras, patiną ir jo
patelę, ir iš kiekvieno netyrojo gyvulio
porą, patiną ir jo patelę, 3 taip pat iš
kiekvieno dangaus paukščio septynias
poras, patiną ir patelę, kad išlaikytų
veislę gyvą visos žemės paviršiuje. 4 Nes
dar septynios dienos, ir aš leisiu lyti ant
žemės keturiasdešimt dienų ir
keturiasdešimt naktų, ir visas būtybes,
kurias esu padaręs, išnaikinsiu nuo
žemės[1] paviršiaus". 5 Ir Nojus padarė
visai taip, kaip VIEŠPATS jam buvo
įsakęs.
6 Nojus buvo šešių šimtų metų,
kai tvanas, vandenys užliejo žemę. 7
Tada Nojus ir jo sūnūs, jo žmona ir jo
sūnų žmonos įėjo su juo į arką,
gelbėdamies nuo tvano vandenų. 8 Iš
tyrųjų gyvulių ir iš gyvulių, kurie netyri,
iš paukščių ir iš viso, kas ropoja žeme,
9 po du—patinas ir patelė—įėjo pas
Nojų į arką,—kaip Dievas buvo įsakęs
Nojui. 10 Ir, septynioms dienoms
praslinkus, tvano vandenys užliejo žemę.
11 Šeši šimtaisiais Nojaus
gyvenimo metais, antrąjį mėnesį,
septynioliktąją to mėnesio dieną—tą
dieną pratrūko visi didžiosios gelmės
šaltiniai ir dangaus langai atsidarė. 12 Ir
lietus lijo ant žemės keturiasdešimt
dienų ir keturiasdešimt naktų. 13 Tą
pačią dieną Nojus ir jo sūnūs Šemas,
Chamas ir Jafetas, Nojaus žmona ir trys
jų sūnų žmonos įėjo su juo[2] į arką—
14 jie ir visokie žvėrys, visokie galvijai,
visokie ropliai, ropojantys žeme, ir
visokie paukščiai, visi sparnuoti
skraiduoliai[3]. 15 Ir jie įėjo pas Nojų į
arką, po du iš kiekvieno kūno, kuriame
buvo gyvybės kvapas. 16 Tie, kurie įėjo,
buvo patinas ir patelė iš kiekvieno
kūno,—kaip Dievas jam[4] buvo įsakęs. Ir
VIEŠPATS jį užrakino.
17 Tvanas tęsėsi keturiasdešimt
dienų žemėje. Vandenys daugėjo ir
pakėlė arką, ir ta plūduriavo aukštai
viršum žemės. 18 Vandenys patvino ir
labai padaugėjo žemėje, ir arka plaukė
vandens paviršiumi. 19 Vandenys labai
labai patvino žemėje, ir buvo apsemti visi
aukštieji kalnai, kurie stūkso po visu
dangumi. 20 Vandenys patvino
penkiolika mastų aukščiau, ir buvo
apsemti kalnai. 21 Tada pragaišo
kiekvienas žemėje judantis kūnas—
paukščiai, galvijai, žvėrys, visas žemėje
knibždantis knibždėlynas ir visi žmonės.
22 Visa, kieno nosyje buvo gyvybės[5]
kvapas, visa, kas gyveno sausumoje,
išmirė. 23 Taip jis[6] išnaikino visas
būtybes, buvusias žemės paviršiuje—
žmones ir gyvulius, roplius ir dangaus
paukščius; jie buvo išnaikinti nuo žemės.
Išliko tik Nojus ir tie, kas buvo su juo
arkoje. 24 O vandenys buvo užtvinę
žemę šimtą penkiasdešimt dienų.

7 Mt 24, 38–39; Lk 17, 27 11 2 Pet 3, 6

8 Tada Dievas atsiminė Nojų ir visus
žvėris bei visus galvijus, kurie buvo su
juo arkoje. Dievas leido vėjui pūsti per
žemę, ir vandenys ėmė slūgti. 2 Užsidarė
gelmės šaltiniai bei dangaus langai ir
buvo sulaikytas lietus iš dangaus. 3
Tada vandenys vis traukėsi atgal nuo
žemės, ir, šimtui penkiasdešimt dienų
praslinkus, vandenys nuslūgo.
4 Septintąjį mėnesį, septynioliktąją to
mėnesio dieną, arka nusėdo ant Ararato
kalnų. 5 O vandenys vis slūgo iki
dešimtojo mėnesio. Dešimtąjį [mėnesį],
to mėnesio pirmąją, pasirodė kalnų
viršūnės.
6 Keturioms dešimtims dienų
praslinkus, Nojus atidarė arkos langą,
kurį buvo įtaisęs, 7 ir išleido juodvarnį.

1 Lit. dirvos
2 GS, plg. 8, 16.18; M: jais
3 ~G.
4 T.y. Nojui
5 GV; M+dvasios
6 T.y. Dievas

Tas vis išskrisdavo ir parskrisdavo, kol
vandenys žemėje nudžiūvo. 8 Paskui jis
paleido nuo savęs karvelį, norėdamas
ištirti, ar vandenys jau nusekę žemės
paviršiuje. 9 Bet karvelis nerado, kur
pailsinti savo kojos pėdą, ir sugrįžo pas jį
į arką, nes vanduo tebesėmė visos žemės
paviršių. Jis ištiesė ranką, jį nutvėrė ir
įkėlė pas save į arką. 10 Palaukęs dar
kitas septynias dienas, jis vėl išleido iš
arkos karvelį. 11 O karvelis parskrido
pas jį vakare, ir štai šviežiai nuskintas
alyvmedžio lapas buvo jo snape. Taip
Nojus patyrė, kad vandenys žemėje buvo
nusekę. 12 Palaukęs dar kitas septynias
dienas, jis išleido karvelį, bet tas
daugiau nebesugrįžo pas jį.
13 Šeši šimtai pirmaisiais metais,
pirmojo mėnesio pirmąją, vandenys buvo
nudžiūvę žemėje. Nojus, atvožęs arkos
dangtį, pasižiūrėjo, ir štai žemės
paviršius buvo išdžiūvęs. 14 Antrąjį
mėnesį, dvidešimt septintąją to mėnesio
dieną, žemė pasidarė sausa.
15 Tada Dievas prabilo į Nojų:
16 „Išeik iš arkos, tu ir tavo žmona, tavo
sūnūs ir tavo sūnų žmonos su tavim!
17 Visus ⌜kiekvienos veislės⌝[1] gyvūnus—
paukščius, gyvulius ir visus žeme
šliaužiančius roplius—išsivesk su savim,
kad jie knibždėtų žemėje, veistųsi ir
daugintųsi žemėje!“ 18 Taigi Nojus išėjo,
jo sūnūs ir jo žmona, ir jo sūnų žmonos
su juo. 19 Visi gyvūnai—⌜visi gyvuliai,
visi paukščiai ir visi žeme šliaužojantys
ropliai⌝[2]—išėjo iš arkos paveisliui.
20 Paskui Nojus pastatė
VIEŠPAČIUI aukurą ir, paėmęs iš visų
tyrųjų gyvulių ir iš visų tyrųjų paukščių,
aukojo ant aukuro deginamąsias aukas.
21 VIEŠPATS, užuodęs raminantį kvapą,
sau tarė: „Aš daugiau nebeprakeiksiu
žemės dėl žmogaus, nors ir piktas
žmogaus širdies palinkimas nuo pat
jaunystės, ir daugiau nebeužgausiu nė
vieno gyvūno, kaip esu padaręs.
22 Kol žemė gyvuos, tenesiliauja
sėja ir pjūtis,
šaltis ir šiluma,
vasara ir žiema,
diena ir naktis!“

Palaiminimas ir sandora

9 Dievas palaimino Nojų bei jo sūnus ir
tarė: „Veiskitės, dauginkitės ir
pripildykite žemę! 2 Tegul bijo ir baidosi
jūsų visi žemės gyvūnai, visi oro
paukščiai, visa, kas ropoja žeme, ir visos
jūros žuvys; į jūsų ranką jie atiduoti.
3 Visa, kas kruta ir gyva, tebūnie jums
maistui. Kaip atidaviau žalius augalus,
taip atiduodu jums viską. 4 Tik mėsos
su jos gyvybe, jos krauju, jums nevalia
valgyti. 5 Tačiau už jūsų pačių kraują
pareikalausiu ataskaitos; iš kiekvieno
žvėries pareikalausiu už jį ir iš žmogaus
pareikalausiu ataskaitos už žmogaus
gyvybę—iš kiekvieno už jo brolio
[gyvybę]. 6 Kas pralieja žmogaus
kraują, to kraujas turi būti žmogaus
pralietas,—nes į Dievo paveikslą jis
padarė žmogų. 7 O jūs veiskitės ir
dauginkitės, knibždėkite žemėje ir
dauginkitės joje!“
8 Paskui Dievas tarė Nojui ir jo
sūnums, esantiems su juo: 9 „Štai aš
darau savo sandorą su jumis ir su jūsų
palikuonimis, kurie gyvens po jūsų, 10 ir
su visomis būtybėmis, esančiomis su
jumis: su paukščiais, galvijais ir visais
laukiniais gyvuliais, esančiais su jumis,
visais, kurie išėjo iš arkos,—visais žemės
gyvūnais. 11 Ir aš ištesėsiu savo sandorą
su jumis, kad jokio kūno nebenugaišins
tvano vandenys ir nebebus tvano žemei
sunaikinti“. 12 Ir Dievas tarė: „Šitas
yra ženklas sandoros, kurią aš darau
tarp savęs ir jūsų bei visų būtybių,
esančių su jumis, visoms būsimoms
kartoms: 13 savo lanką dedu į debesis, ir
jis tebūnie ženklas sandoros tarp manęs
ir žemės. 14 Kai apniauksiu debesimis
žemę ir lankas pasirodys debesyse, 15 aš
atsiminsiu savo sandorą, esančią tarp
manęs ir jūsų bei visų ⌜kiekvienos
veislės⌝[3] būtybių, ir vandenys nebepavirs
tvanu visam kūnui pražudyti. 16 Kai
lankas bus debesyse, jį pamatysiu, kad
atsiminčiau amžiną

1 Lit. kiekvieno kūno
2 G; M: visi ropliai ir visi paukščiai, visa, kas ropoja žeme
3 Lit. kiekvieno kūno

sandorą tarp Dievo ir visų ⌜kiekvienos
žemėje esančios veislės⌝[1] būtybių“.
17 Dievas tarė Nojui: Šitas yra ženklas
sandoros, kurią sudariau tarp savęs ir
viso žemėje esančio kūno“.

1 Pr 1, 28 4 Lev 7, 26–27; 17, 10–14; 19, 26; Dt 12, 16. 23; 15, 23 6 Iš 20, 13 6 Pr 1, 26 7 Pr 1, 28

Nojus ir jo sūnūs

18 Nojaus sūnūs, kurie išėjo iš
arkos, buvo Šemas, Chamas ir Jafetas.
Chamas buvo Kanaano tėvas. 19 Tie
trys buvo Nojaus sūnūs, ir iš jų pasklido
visa žemė[2].
20 Nojus, žemdirbys, pradėjo
veistis vynuogynus. 21 Išgėręs vyno, jis
pasigėrė ir gulėjo nuogas savo
palapinėje. 22 Chamas, Kanaano tėvas,
pamatęs savo tėvo nuogybę, tai pasakė
savo dviem broliams lauke. 23 O Šemas
ir Jafetas, paėmę apsiaustą ir jį užsimetę
ant abiejų pečių, priėjo atbuli ir apdengė
savo tėvo nuogybę. Kadangi jų veidai
buvo nukreipti į priešingą pusę, jie
nepamatė savo tėvo nuogybės. 24 Nojus,
išsiblaivinęs nuo vyno ir patyręs, ką jam
buvo padaręs jo *jauniausias sūnus*,
25 tarė:

„Tebūnie prakeiktas Kanaanas!
Tarnų tarnas jis tebūnie
savo broliams!“

26 Toliau jis sakė:
„Tebūnie giriamas VIEŠPATS,
Šemo Dievas,
o Kanaanas tebūnie jo
tarnas!
27 Tegul Dievas praplečia Jafetui
ribas
ir tegul jis gyvena Šemo
palapinėse,
o Kanaanas tebūnie jam
tarnas!“

28 Tvanui praėjus, Nojus dar
gyveno tris šimtus penkiasdešimt metų.
29 Taigi viso Nojaus amžiaus buvo
devyni šimtai penkiasdešimt metų.
Paskui jis mirė.

Nojaus palikuonių kartos

10 Tokia yra Nojaus sūnų kartų eilė.
⌜Nojaus sūnūs buvo⌝[3] Šemas,
Chamas ir Jafetas. Tvanui praėjus, jiems
gimė sūnų.
2 Jafeto sūnūs: Gomeras,
Magogas, Madajas, Javanas, Tubalas,
Mešechas ir Tyras. 3 Gomero sūnūs:
Aškanazas, Rifatas ir Togarma.
4 Javano sūnūs: Eliša, Taršišas, Kitimas
ir Rodanimas[4]. 5 Iš šitų atsišakojo tautų
salos[5]. ⌜Šitie yra Jafeto sūnūs⌝[6] savo
šalyse, kiekvienas turintis savo kalbą,
žiūrint jų genčių jų tautose.
6 Chamo sūnūs: Kušas,
Misraimas[7], Putas ir Kanaanas. 7 Kušo
sūnūs: Seba, Chavila, Sabta, Ragma ir
Sabtecha. Ragmos sūnūs: Šeba ir
Dedanas. 8 Kušui gimė Nimrodas; jis
buvo pirmasis galiūnas žemėje. 9 Jis
buvo smarkus medžiotojas VIEŠPATIES
akivaizdoje. Todėl sakoma: „Smarkus
medžiotojas VIEŠPATIES akivaizdoje,
kaip Nimrodas“. 10 Jo karalystės
⌜pradinės sritys⌝[8] buvo Babilonas,
Erechas, Akadas ir Kalnė Šinearo šalyje.
11 Iš tos šalies jis išvyko į Asiriją ir
pastatė Ninevę, Rechabot-Irą, Kelachą
12 ir Reseną tarp Ninevės ir Kelacho.
Pastarasis yra įžymus miestas.
13 Misraimui gimė ludai, anamai,
lehabai, naftuchai, 14 patrosiečiai,
kasluchai ⌜ir kaftoriečiai⌝[9], iš kurių kilo
filistinai. 15 Kanaanui gimė jo
pirmagimis Sidonas ir Chetas,
16 jebusiečiai, amoriečiai ir girgašai,
17 chivai, arkai ir sinai, 18 arvadiečiai,
semarai ir chamatiečiai. Paskui
kanaaniečių giminės taip pasklido, 19 jog
kanaaniečių ribos tęsėsi nuo Sidono
Geraros linkui ligi Gazos, Sodomos,
Gomoros, Admos ir Seboimo linkui ligi
Lašos. 20 Šitie yra Chamo sūnūs, žiūrint

1 Lit. kiekvieno žemėje esančio kūno
2 T.y. žmonija

3 Rk.; ~M (hapl.)
4 Sam Gl Kr 1, 7; M: Dodanimas
5 Arba: pajūriai ir salos
6 Įterpta, sekant 20 ir 31 skn.; ~M
7 T.y. Egiptas
8 Lit. pradžia
9 Perkelta iš sakinio galo

jų giminių, žurint jų kalbų, jų šalyse, jų
tautose.
21 Taip pat gimė [sūnų] ir Šemui,
visų Ėberio sūnų tėvui, vyresniajam
Jafeto broliui. 21 Šemo sūnūs: Ėlamas,
Ašūras, Arpachšadas, Ludas ir Aramas.
23 Aramo sūnūs: Usas, Chulis, Geteris ir
Mašas. 24 Arpachšadui gimė Šelachas, o
Šelachui gimė Ėberis. 25 Ėberiui gimė
du sūnūs: vieno vardas buvo Pelegas,
nes jo dienomis išsiskirstė žmonija[1], o jo
brolio vardas buvo Joktanas.
26 Joktanui gimė Almodadas, Šelefas,
Chaşarmavetas, Jerachas,
27 Hadoramas, Uzalis, Dikla, 28 Obalis,
Abimaelis, Šeba, 29 Ofyras, Chavila ir
Jobabas. Jie visi—Joktano sūnūs. 30 Jų
gyvenvietės tęsiasi nuo Mešos ligi
Sefaros, Rytų kalnyno. 31 Šitie yra Šemo
sūnūs, žiūrint jų giminių, žiūrint jų
kalbų, jų šalyse, žiūrint jų tautų.
32 Šitos yra Nojaus sūnų giminės,
pagal jų kartų eilę, tarp jų tautų, ir iš
šitų išsišakojo tautos žemėje po tvano.

Babilono bokštas

11 Visi žemės gyventojai[2] turėjo
vienodą kalbą ir vienodus žodžius.
2 Besikeldami iš rytų, jie rado lygumą
Šinearo krašte ir ten apsigyveno. 3 Ir jie
sakė vienas kitam: „Eikime, išmeskime
plytų ir išdeginkime!“ Plyta jiems
atstojo akmenį, o asfaltas jiems atstojo
molio glaistą. 4 Paskui jie sakė:
„Eikime, pasistatykime miestą ir bokštą,
kurio viršūnė siektų dangų! Tegul taip
pasidarysime vardą, kad neišsklistume
visos žemės paviršiuje!“ 5 Tada
VIEŠPATS nužengė pamatyti miesto ir
bokšto, kurį žmonės statė. 6 Ir
VIEŠPATS tarė: „Štai jie yra viena
tauta ir visi turi vieną kalbą, o tai tėra
pradžia to, ką jie rengiasi daryti! Nuo
dabar nieko, ką jie sumanys daryti, jiems
nebus negalima. 7 Eikime, nuženkime ir
ten sumaišykime jų kalbą, kad jie
nebesuprastų vienas kito kalbos!“ 8 Taip
VIEŠPATS juos išsklaidė iš ten po visą
žemę, ir jie liovėsi statę miestą. 9 Todėl
jį praminė Babeliu, nes ten VIEŠPATS
sumaišė visos žemės kalbą, ir iš ten
VIEŠPATS juos išsklaidė po visą žemę.

Šemo kartų eilė

10 Šita yra Šemo kartų eilė: Šemas
buvo šimto metų, kai jam gimė
Arpachšadas—dvejiems metams
praslinkus po tvano. 11 Ir Šemas, gimus
Arpachšadui, gyveno dar penkis šimtus
metų, ir jam gimė sūnų bei dukterų.
12 Kai Arpachšadas buvo
išgyvenęs trisdešimt penkerius metus,
jam gimė Šelachas. 13 Ir Arpachšadas,
gimus Šelachui, gyveno dar keturis
šimtus trejus metus, ir jam gimė sūnų bei
dukterų.
14 Kai Šelachas buvo išgyvenęs
trisdešimt metų, jam gimė Ėberis. 15 Ir
Šelachas, gimus Ėberiui, gyveno dar
keturis šimtus trejus metus, ir jam gimė
sūnų bei dukterų. 16 Kai Ėberis buvo
išgyvenęs trisdešimt ketverius metus,
jam gimė Pelegas. 17 Ir Ėberis, gimus
Pelegui, gyveno dar keturis šimtus
trisdešimt metų, ir jam gimė sūnų bei
dukterų. 18 Kai Pelegas buvo išgyvenęs
trisdešimt metų, jam gimė Rejus. 19 Ir
Pelegas, gimus Rejui, gyveno dar du
šimtus devynerius metus, ir jam gimė
sūnų bei dukterų.
20 Kai Rejus buvo išgyvenęs
trisdešimt dvejus metus, jam gimė
Serugas. 21 Ir Rejus, gimus Serugui,
gyveno dar du šimtus septynerius metus,
ir jam gimė sūnų bei dukterų.
22 Kai Serugas buvo išgyvenęs
trisdešimt metų, jam gimė Nachoras.
23 Ir Serugas, gimus Nachorui, gyveno
dar du šimtus metų, ir jam gimė sūnų bei
dukterų.
24 Kai Nachoras buvo išgyvenęs
dvidešimt devynerius metus, jam gimė
Terachas. 25 Ir Nachoras, gimus
Terachui, gyveno dar šimtą devyniolika
metų, ir jam gimė sūnų bei dukterų.
26 Kai Terachas buvo išgyvenęs
septyniasdešimt metų, jam gimė
Abramas, Nachoras ir Haranas.

Teracho genealogija

1 Lit. žemė
2 Lit. Visa žemė

27 Tokia yra Teracho palikuonių
eilė: Terachas buvo Abramo, Nachoro ir
Harano tėvas, o Haranas—Loto tėvas.
28 Haranas mirė, jo tėvui Terachui
gyvam tebesant, savo gimtojoje šalyje,
Kaldėjų Ure. 29 Abramas ir Nachoras
vedė. Abramo žmona vadinosi Saraja, o
Nachoro žmona—Milka; ji buvo Harano,
Milkos ir Jiskos tėvo duktė. 30 O Saraja
buvo nevaisinga; ji neturėjo vaikų.
31 Terachas paėmė savo sūnų
Abramą ir Harano sūnų Lotą, savo
sūnaitį, ir savo marčią Sarają, savo
sūnaus Abramo žmoną, ir ⌜juos išvedė⌝[1] iš
Kaldėjų Uro, norėdamas eiti į Kanaano
šalį. Atėję lig Charano, ten apsigyveno.
32 Viso Teracho amžiaus buvo du šimtai
penkeri metai, ir Terachas mirė Charane.

Pažadas Abramui ir jo kelionė

12 VIEŠPATS tarė Abramui: „Eik iš
savo šalies, nuo savo giminių ir iš
savo tėvo namų į šalį, kurią tau
parodysiu.
2 Tave padarysiu didele tauta
ir tave laiminsiu.
Išgarsinsiu tavo vardą,
ir tu būk palaiminimas.
3 Laiminsiu tuos, kurie tave
laimina,
o tą, kuris tave prakeikia,
prakeiksiu,
ir tavim laiminsis[2]
visos žemės giminės".
4 Taigi Abramas vyko, kaip
VIEŠPATS jam buvo pasakęs, ir su juo
vyko Lotas. Abramas buvo
septyniasdešimt penkerių metų, kai
išvyko iš Charano. 5 Abramas paėmė
savo žmoną Sarają, savo brolėną Lotą ir
visą jų lobį, kurį jie buvo sukaupę, ir
asmenis, kuriuos jie buvo įsigiję
Charane. Jie išvyko, norėdami eiti į
Kanaano šalį, ir atvyko į Kanaano šalį.
6 Abramas perėjo per šalį iki Šechemo
vietovės, iki Morės[3] ąžuolo[4]. Anuomet
kanaaniečiai buvo šalyje. 7 Tada
VIEŠPATS pasirodė Abramui ir tarė:
„Tavo palikuonims aš duosiu šitą šalį!"
Jis ten pastatė aukurą VIEŠPAČIUI,
kuris jam buvo pasirodęs. 8 Paskui jis
traukė iš ten toliau kalnuosna, į rytus
nuo Bėt-Elio, ir ištiesė savo palapinę
tarp Bėt-Elio vakaruose ir Ajo rytuose.
Ten jis pastatė aukurą VIEŠPAČIUI ir
šaukėsi VIEŠPATIES vardo. 9 Paskui
Abramas keliavo vis toliau ir toliau į
Negebą.

1 Apd 7, 2-3; Hbr 11, 8 3 Gal 3, 8 7 Apd 7, 5; Gal 3, 16

Abramas ir Saraja Egipte

10 Kilus badui šalyje, Abramas
nuvyko žemyn į Egiptą, kad ten
pabuvotų kaip ateivis, nes badas slėgė tą
šalį. 11 Ir, kai buvo beįeinąs į Egiptą, jis
tarė savo žmonai Sarajai: „Žiūrėk, aš
žinau, kad tu esi gražios išvaizdos
moteris. 12 Kai egiptiečiai tave išvys,
sakys: ‚Šita yra jo žmona!' Tada jie
užmuš mane, o tave paliks gyvą.
13 Sakyk, meldžiu, jog tu mano sesuo,
kad man gerai klotųsi dėl tavęs ir mano
gyvybė išliktų tavo dėka!"
14 Kai Abramas įėjo į Egiptą,
egiptiečiai matė, kad moteris buvo labai
graži. 15 Kai ją pamatė Faraono rūmų
tarnautojai, ją gyrė Faraonui, ir moteris
buvo paimta į Faraono namus. 16 O
Abramui jis leido gerai klotis dėl jos: jis
gavo avių, galvijų ir asilų, tarnų ir
tarnaičių, asilių ir kupranugarių.
17 Tačiau VIEŠPATS užgavo
Faraoną ir jo namus didelėmis slogomis
dėl Sarajos, Abramo žmonos. 18 Tad
Faraonas pasišaukė Abramą ir tarė: „Ką
man padarei! Kodėl man nepasakei, kad
ji tavo žmona? 19 Kam sakei: ‚Ji yra
mano sesuo'? Juk todėl ją pasiėmiau už
žmoną. Taigi dabar—štai tavo žmona!
Imk ją ir eik!" 20 Ir Faraonas davė
žmonėms įsakymą apie jį, kad tie
palydėtų jį, jo žmoną ir visa, ką jis
turėjo.

13 Pr 20, 2; 26, 7

1 Sam GV; S^W: išvyko su jais; M: jie išvyko su jais
2 T.y. ištars sau palaiminimą, sakydamos: „Dievas tepadaro tave, kaip Abramą!"
3 Lit. Mokytojo
4 Arba: terebinto

Lotas atsiskiria nuo Abramo

13 Tada Abramas traukė iš Egipto
aukštyn—jis, jo žmona ir visa, ką
jis turėjo, bei Lotas su juo—į Negebą. 2
Abramas buvo labai turtingas gyvulių,
sidabro ir aukso. 3 Jis keliavo pastočiui
iš Negebo ligi Bėt-Elio, ligi tos vietos,
kur pradžioje tarp Bėt-Elio ir Ajo buvo
stovėjusi jo palapinė, 4 į vietą aukuro,
kurį jis anksčiau buvo pastatęs. Ten
Abramas šaukėsi VIEŠPATIES vardo.
5 Lotas, kuris vyko su Abramu, irgi
turėjo avių, galvijų ir palapinių. 6 O
kraštas nebeišlaikė jų, gyvenančių
drauge, nes jų turimų gyvulių buvo tiek
daug, kad jie[1] nebegalėjo gyventi drauge.
7 Kilo vaidas tarp Abramo bandos
piemenų ir Loto bandos piemenų.
Tuomet kanaaniečiai ir perizai gyveno
krašte. 8 Tada Abramas tarė Lotui:
„Tenebūnie, meldžiu, vaido tarp manęs ir
tavęs ir tarp mano piemenų bei tavo
piemenų, nes mes esame giminaičiai! 9
Ar ne visa šalis tau atvira? Skirkis,
meldžiu, nuo manęs! Jei tu pasuksi į
kairę, aš eisiu į dešinę; o jei į dešinę, aš
eisiu į kairę". 10 Lotas, pakėlęs akis,
matė, kad visa Jordano apylinkė ligi pat
Şoaro buvo gerai drėkinama kaip
VIEŠPATIES sodas, kaip Egipto šalis.
Tai buvo tada, kai VIEŠPATS dar
nebuvo sunaikinęs Sodomos ir Gomoros.
11 Tad Lotas pasirinko visą Jordano
apylinkę, ir Lotas patraukė į rytus. Taip
juodu atsiskyrė vienas nuo kito.
12 Abramas gyveno Kanaano šalyje, o
Lotas gyveno Lygumos[2] miestuose ir
keldamasis statėsi palapines, kol pasiekė
Sodomą. 13 O Sodomos žmonės buvo
pikti ir labai nusidėję VIEŠPAČIUI.
14 VIEŠPATS tarė Abramui, kai
Lotas buvo nuo jo atsiskyręs: „Na,
pakelk akis ir pažvelk iš vietos, kur esi, į
žiemius ir pietus, į rytus ir vakarus, 15
nes visą šalį, kurią matai, duosiu tau ir
tavo palikuonims visam laikui! 16 Ir
padarysiu tavo palikuonis kaip žemės
dulkes,—jei kas galėtų suskaičiuoti
žemės dulkes, tai ir tavo palikuonys
galėtų būti suskaičiuoti. 17 Kelkis,
pereik šalį išilgai ir skersai, nes tau ją
duodu!" 18 Taigi Abramas kėlėsi su savo
palapinėmis ir nuvykęs apsigyveno prie
Chebrone esančio Mamrės ąžuolo[3]. Jis
ten pastatė aukurą VIEŠPAČIUI.

10 Pr 2, 10 15 Apd 7, 5

Abramas nugali Rytų karalius ir išlaisvina Lotą

14 ⸢Tai įvyko Šinearo karaliaus
Amrafelio, Elasaro karaliaus
Arjocho, Ėlamo karaliaus
Kedorlaomerio ir Gojimo karaliaus
Tidalio dienomis. 2 Jie pradėjo⸣[4] karą su
Sodomos karalium Bera, su Gomoros
karalium Birša, Admos karalium Šinabu,
Şeboimo karalium Šemėberiu ir Belos,
tai yra Şoaro, karalium. 3 Tie visi
susivieniję žygiavo į Sidimo slėnį, tai yra
Druskos jūrą. 4 Dvylika metų jie buvo
vergavę Kedorlaomeriui, o tryliktaisiais
metais sukilo. 5 Keturioliktaisiais
metais atžygiavo Kedorlaomeris ir
karaliai, einą su juo, ir sumušė refajus
Ašterot-Karnaime, zuzus Hame, ėmus
Kirjataimo lygumoje 6 ir chorus Seyro[5]
kalnyne ligi prie dykumos esančio Ėl-
Parano. 7 Paskui jie apsigręžė ir
atžygiavo į Ėn-Mišpatą[6], tai yra Kadešą,
ir nukariavo ⸢visą amalekiečių sritį⸣[7], taip
pat ir amoriečius, gyvenančius
Chaşeşon-Tamare. 8 Tada išžygiavo
Sodomos karalius, Gomoros karalius,
Admos karalius, Şeboimo karalius ir
Belos, tai yra Şoaro, karalius ir
išsirikiavo kovai prieš juos Sidimo
slėnyje: 9 prieš Ėlamo karalių
Kedorlaomerį, Gojimo karalių Tidalį,
Šinearo karalių Amrafelį ir Elasaro
karalių Arjochą—keturi karaliai prieš
penkis. 10 O Sidimo slėnis buvo vien tik
asfalto duobės. Kai Sodomos ir Gomoros

1 T.y. Abramas ir Lotas
2 Lit. Apvalainio (t.y. apvalainio pavidalo žemutinės Jordano srities)
3 GS; M: ąžuolų (arba: terebintų)
4 Arba su G: Šinearo karaliaus Amrafelio dienomis Elasaro karalius Arjochas, Ėlamo karalius Kedorlaomeris ir Gojimo karalius Tidalis 2 pradėjo
5 GSV; M: jų kalnyne, Seire
6 Lit. Teismo šaltinį
7 Lit. visus amalekiečių laukus

karaliai bėgo, jie pasislėpė[1] jose, o
likusieji pabėgo į kalnus. 11 Tada jie[2],
paėmę visą Sodomos bei Gomoros turtą ir
visą jų maistą, nužygiavo. 12 Taip pat
paėmė Abramo brolėną Lotą bei jo turtą
ir nužygiavo, nes jis gyveno Sodomoje.
13 Tačiau vienas pabėgėlis atėjęs
tai pranešė hebrajui Abramui, kuris
gyveno prie amoriečio Mamrės, Eškolio
ir Anerio giminaičio[3] ąžuolo[4]. Jie buvo
Abramo sąjungininkai. 14 Abramas,
išgirdęs, kad jo giminaitis išvestas į
nelaisvę, sušaukė savo [kovai] išlavintus
vyrus, gimusius jo šeimynoje, tris šimtus
aštuoniolika, ir vijosi ligi Dano. 15
Paskui atskirais daliniais jis ir jo tarnai
nakčia juos užpuolė ir sumušė. Jis juos
vijosi ligi Chobos, esančios į šiaurę[5] nuo
Damasko. 16 Jis pargabeno atgal visą
turtą; jis sugrąžino ir savo giminaitį Lotą
bei jo turtą su žmonomis ir žmonėmis.

Malki-Şedekas laimina Abramą

17 Kai jis sugrįžo nugalėjęs
Kedorlaomerį ir karalius, žygiavusius su
juo, Sodomos karalius išėjo jo pasitikti į
Šavės[6] slėnį, tai yra Karaliaus slėnį. 18
O Malki-Şedekas, Šalemo karalius,
išnešė[7] duonos ir vyno; jis buvo
⌜Aukščiausiojo Dievo⌝[8] kunigas. 19 Ir jis
palaimino jį, tardamas:

„Tebūnie Abramas palaimintas
Aukščiausiojo Dievo,
dangaus ir žemės Kūrėjo!
20 Ir tebūnie pagarbintas
Aukščiausiasis Dievas,
kuris atidavė tavo priešus į
tavo ranką!“
Ir jis[9] davė jam viso [grobio]
dešimtąją dalį.

21 Paskui Sodomos karalius tarė
Abramui: „Atiduok man žmones, o turtą
pasiimk!“ 22 Bet Abramas atsakė
Sodomos karaliui: „Aš pakeliu ranką[10] į
VIEŠPATĮ, Aukščiausiąjį Dievą,
dangaus ir žemės Kūrėją: neimsiu nei
siūlo, nei kurpių dirželio, nei apskritai
ko nors iš visko, kas tau priklauso, kad
nesakytum: ‚Aš padariau Abramą
turtingą‘! 24 Nieko sau! Tik tai, ką
suvalgė jaunikaičiai, ir dalį vyrų, kurie
žygiavo su manim—Aneris, Eškolis ir
Mamrė; jie tepasiima savo dalį!“

18–20 Hbr 7, 1–10

Pažadas ir sandora

15 Po šitų įvykių VIEŠPATIES žodis
atėjo Abramui regėjime: „Nebijok,
Abramai! Aš esu tavo skydas. Tavo
atlyginimas bus labai didelis!“ 2 Bet
Abramas atsakė: „Viešpatie Jahve, ką
⌜bereiškia man tavo dovana⌝[11], jei turiu
⌜eiti iš čia⌝[12] bevaikis ir mano namų
paveldėtojas[13] bus damaskietis
Eliezeris“. 3 Abramas toliau tarė:
„Kadangi nedavei palikuonių, mano
šeimynos narys bus mano įpėdinis!“
4 Tada jam atėjo VIEŠPATIES žodis:
„Ne jis bus tavo įpėdinis, bet tas, kuris
kils iš tavo paties kūno, bus tavo
įpėdinis!“ 5 Ir, išvedęs jį laukan, tarė:
„Pažvelk į dangų ir skaičiuok žvaigždes,
jei gali jas suskaičiuoti!“ Ir pridūrė:
„Taip [nesuskaičiuojami] tebūnie tavo
palikuonys!“ 6 Jis[14] patikėjo Dievu, ir
Dievas[15] jam tai palaikė teisumu.
7 Jis toliau jam sakė: „Aš esu
VIEŠPATS, kuris tave išvedžiau iš
Kaldėjų Uro, kad tau duočiau užimti šitą
šalį“. 8 O šis tarė: „Viešpatie Jahve,
kaip žinosiu, kad ją užimsiu?“ 9 Jis jam
atsakė: „Paimk man treigę karvę, treigę
ožką, treigį aviną, kurklelį ir jauną
karvelį“. 10 Paėmęs jam visus tuos, jis
perpjovė juos pusiau ir sudėjo vieną pusę
priešais kitą, tačiau paukščių neperpjovė
pusiau. 11 Kai plėšrieji paukščiai leidosi

1 Lit. puolė (t.y. slėpdamies nusileido į jas)
2 T.y. nugalėtojai
3 Arba: brolio
4 GS; M: ąžuolų (arba: terebintų)
5 Lit. į kairę
6 Lit. Lygumos
7 T.y. iš savo miesto ar šventyklos
8 Hbr. Ēl-Ēljōn
9 T.y. Abramas
10 prisiekdamas
11 Lit. man duosi
12 T.y. mirti
13 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
14 T.y. Abramas
15 Hbr. jis

ant negyvų gyvulių, Abramas juos
nuvaikė.
12 Saulei leidžiantis, gilus miegas
apėmė Abramą, ir štai tiršta, išgąstinga
tamsa užpuolė jį. 13 Jis tarė Abramui:
„Tu turi žinoti, kad tavo palikuonys bus
ateiviai nesavame krašte ir jiems[1]
vergaus, o tie juos spaus per keturis
šimtus metų. 14 Bet ir tautą, kuriai jie
vergaus, aš teisiu. Paskui jie išvyks su
dideliu turtu. 15 O tu ramiai nueisi pas
savo tėvus, būsi palaidotas žiloje
senatvėje. 16 Tik su ketvirtąja karta jie
čion sugrįš, nes amoriečių kaltė ligi tol
dar nebus pilna".
17 Nusileidus saulei ir sutemus,
pasirodė rūkstantis puodas[2] ir ugninis
deglas! Jie praėjo pro anų gabalų tarpą.
18 Tą dieną VIEŠPATS sudarė su
Abramu sandorą, sakydamas: „Tavo
palikuonims duodu šitą šalį nuo Egipto
upės iki Didžiosios upės, Eufrato upės:
19 kainus, kenazus, kadmoniečius, 20
chitiečius, perizus, refajus,
21 amoriečius, kanaaniečius, girgašus ir
jebusiečius".

5 Rom 4, 18; Hbr 11, 12 6 Rom 4, 3; Gal 3, 6; Jok 2, 23
13 Iš 1, 1–14; Apd 7, 6 14 Iš 12, 40–41; Apd 7, 7 18
Apd 7, 5

Hagara pagimdo Abramui Izmaelį

16 Saraja, Abramo žmona, nebuvo
jam pagimdžiusi vaikų. Bet ji
turėjo tarnaitę egiptietę, vardu Hagarą.
2 Ir Saraja tarė Abramui: „Štai
VIEŠPATS sulaikė mane nuo vaikų
gimdymo. Na, įeik pas mano tarnaitę!
Galbūt per ją susikursiu šeimą".
Abramas paklausė Sarajos kalbos.
3 Taigi, Abramui išgyvenus dešimtį metų
Kanaano šalyje, Saraja, Abramo žmona,
paėmė egiptietę Hagarą, savo tarnaitę, ir
ją davė Abramui, savo vyrui, į žmonas.
4 Jam įėjus pas Hagarą, ji pradėjo. Kai
ji pajuto, jog buvo pradėjusi, su panieka
ėmė žiūrėti į savo valdovę. 5 Tada Saraja
tarė Abramui: „Tu atsakingas už
nuoskaudą, kurią kenčiu! Aš pati daviau
savo tarnaitę tau į glėbį, tačiau ji, kai
pajuto, jog buvo pradėjusi, su panieka
ėmė žiūrėti į mane! VIEŠPATS tebūnie
mano ir tavo teisėjas!" 6 Tada Abramas
tarė Sarajai: „Štai tavo tarnaitė yra tavo
valdžioje. Elkis su ja, kaip tau rodosi
gera!" Sarajai pradėjus ją engti, ta
pabėgo nuo jos.
7 Bet VIEŠPATIES angelas ją
rado prie vandens šaltinio dykumoje,
prie šaltinio kelyje į Šūrą, 8 ir tarė:
„Hagara, Sarajos tarnaite, iš kur atėjai
ir kur eini?" Ji atsakė: „Nuo Sarajos,
savo valdovės, aš bėgu". 9 Bet
VIEŠPATIES angelas jai tarė: „Sugrįžk
pas savo valdovę ir ʼpasiduok jos
galiaiʼ[3]". 10 VIEŠPATIES angelas jai
dar sakė: „Aš taip daugintе dauginsiu
tavo palikuonis, kad dėl daugybės nebus
galima jų suskaičiuoti". 11 Toliau
VIEŠPATIES angelas jai tarė:

„Štai tu esi nėščia
ir pagimdysi sūnų.
Tu turi jį praminti Išmaeliu[4],
nes VIEŠPATS išgirdo tavo
priespaudos šauksmą.
12 Jis bus žmogus kaip laukinis
asilas:
jo ranka bus prieš visus
ir visų ranka prieš jį,
ir jis nesugyvens su visais savo
broliais".

13 Ji davė VIEŠPAČIUI, kuris jai
kalbėjo, tokį vardą: „Tu esi Ėl-Roi[5], nes
ji sakė: „Ar aš tikrai čia mačiau nugarą
To, kuris mane mato?" 14 Štai kodėl
šulinį pavadino Beėr-Lachai-Roi[6]. Jis
yra tarp Kadešo ir Beredo.
15 Hagara pagimdė Abramui sūnų,
ir Abramas praminė savo sūnų, kurį
buvo pagimdžiusi Hagara, Išmaeliu.
16 Abramas buvo aštuoniasdešimt
šešerių metų amžiaus, kai Hagara
pagimdė Abramui Išmaelį.

15 Gal 4, 22

Sandora su Abraomu ir jos ženklas

17 Kai Abramas buvo devyniasdešimt
devynerių metų amžiaus,

1 T.y. svetimiesiems
2 T.y. didelis molinis indas, vartojamas duonai kepti
3 Lit. nusižemink po jos rankomis
4 T.y. Dievas girdi
5 T.y. Dievas, kuris mane mato
6 T.y. Šuliniu Gyvojo, kuris mane mato

VIEŠPATS pasirodė Abramui ir jam
tarė: „Aš esu ⌜Visagalis Dievas⌝[1];
vaikščiok mano akivaizdoje ir būk
nepeiktinas! 2 Aš noriu sudaryti
sandorą tarp savęs ir tavęs ir
nepaprastai tave padauginti“. 3 Tada
Abramas parpuolė kniūpsčias. Ir Dievas
kalbėjo su juo, tardamas: 4 „Štai tokia
yra mano sandora su tavim: tu turi tapti
daugelio tautų tėvu. 5 Tu nebeturi
vadintis Abramu, bet tavo vardas turi
būti Abraomas[2], nes tave darau daugelio
tautų tėvu. 6 Aš noriu tave padaryti
nepaprastai vaisingą ir tave paversti
tautomis, ir karaliai turės kilti iš tavęs.
7 Aš išlaikysiu savo sandorą tarp savęs ir
tavęs bei tavo palikuonių po tavęs per jų
kartas kaip amžiną sandorą, kad būčiau
Dievas tau ir tavo palikuonims po tavęs.
8 Aš atiduodu tau ir tavo palikuonims po
tavęs šalį, kur tu esi ateivis, visą
Kanaano šalį, amžinai nuosavybei, ir
noriu būti jų Dievas“.
9 Toliau Dievas tarė Abraomui:
„Tu iš savo pusės turi laikyti mano
sandorą—tu ir tavo palikuonys po tavęs
per jų kartas. 10 Ta yra mano sandora,
kurią jūs turite laikyti tarp manęs ir
savęs bei tavo palikuonių po tavęs:
kiekvienas vyriškis iš jūsų turi būti
apipjaustytas. 11 Jūs turite leisti
apipjaustyti savo apyvarpio kūną, ir tai
turi būti tarp manęs ir jūsų esančios
sandoros ženklas. 12 Kas iš jūsų yra
sulaukęs aštuonių dienų, turi būti
apipjaustytas—kiekvienas vyriškis per
jūsų kartas: gimęs namuose ar iš kurio
nors svetimšalio už pinigus nupirktas
vergas, kuris nepriklauso prie tavo
palikuonių. 13 *Būtinai turi būti*
apipjaustytas gimusysis tavo namuose ir
už tavo pinigus nupirktasis. Tuo būdu
mano sandora turi būti [paženklinta]
jūsų kūne kaip amžina sandora. 14 O
neapipjaustytas vyriškis, kurio
apyvarpio kūnas nebus apipjaustytas,
turi būti išdildytas iš savo tautiečių: jis
yra sulaužęs mano sandorą!“

1 Hbr. Ėl-Šaddaj
2 Hbr. Abrāhām

5 Rom 4, 17 7 Lk 1, 55 8 Apd 7, 5 10 Apd 7, 8; Rom 4, 11

Dievas pažada Abraomui sūnų

15 Dievas toliau tarė Abraomui:
„O dėl tavo žmonos Sarajos, nebevadink
jos Saraja, bet tegul ji vadinasi Sara[3]. 16
Aš ją laiminsiu; tau duosiu ir iš jos sūnų.
Ir aš ją taip laiminsiu, kad iš jos rasis
tautos ir tautų karaliai kils iš jos“. 17
Tada Abraomas parpuolė kniūpsčias ir
juokėsi. Jis sau tarė: „Ar šimtamečiui
begali kas gimti, arba ar Sara, sulaukusi
devyniasdešimties metų amžiaus, begali
gimdyti?“ 18 Paskui Abraomas tarė
Dievui: „Kad bent Išmaelis liktų gyvas
tavo akivaizdoje!“ 19 Bet Dievas tarė:
„Ne, tavo žmona Sara pagimdys tau
sūnų, ir tu turi jį praminti Izaoku[4]! Ir aš
išlaikysiu savo sandorą su juo kaip
amžiną sandorą, kad ⌜būčiau Dievas jam⌝[5]
ir[6] jo palikuonims po jo. 20 Bet ir dėl
Išmaelio tave išklausiau: štai jį laiminu.
Aš noriu jį padaryti vaisingą ir
nepaprastai gausų. Jis bus dvylikos
kunigaikščių tėvas, ir iš jo padarysiu
didelę tautą. 21 Tačiau savo sandorą
tesėsiu su Izaoku, kurį tau Sara
pagimdys šituo laiku kitais metais“.
22 Baigęs kalbėti su juo, Dievas užžengė
nuo Abraomo.

Pirmasis apipjaustymas

23 Tą pačią dieną Abraomas paėmė
savo sūnų Išmaelį bei visus jo namuose
gimusius ir už jo pinigus nupirktus
vergus, kiekvieną vyriškį iš Abraomo
šeimynos narių, ir apipjaustė jų
apyvarpio kūną, kaip Dievas buvo ⌜jam
įsakęs⌝[7]. 24 Abraomas buvo devynias-
dešimt devynerių metų amžiaus, kai jo
apyvarpio kūnas buvo apipjaustytas. 25
Jo sūnus Išmaelis buvo trylikos metų
amžiaus, kai jo apyvarpio kūnas buvo
apipjaustytas. 26 Taigi, tą pačią dieną
buvo apipjaustyti Abraomas ir jo sūnus
Išmaelis. 27 Ir visi jo šeimynos vyrai,

3 Lit. Kunigaikštienė
4 Lit. Jis juokiasi
5 Įtrp. su G; plg. 7 skn.
6 Dgl. MssSamGS
7 Lit. su juo kalbėjęs

gimusieji namuose ir už pinigus iš
svetimšalio nupirktieji, buvo
apipjaustyti su juo.

Trys vyrai aplanko Abraomą

18 VIEŠPATS jam pasirodė prie
Mamrės ąžuolo[1] , kai jis sėdėjo
palapinės prieangyje dienos kaitriausiu
metu. 2 Kai jis pakėlė akis ir pažvelgė,
trys vyrai stovėjo priešais jį! Išvydęs jis
bėgo jų pasitikti iš palapinės angos ir,
nusilenkęs iki žemės, 3 tarė: „Mano
viešpatie, jeigu radau malonę tavo
akyse, meldžiu, neaplenk savo tarno! 4
Tegul atneša kiek vandens, kad
nusiplautumėte kojas, ir pailsėkite po
medžiu. Aš noriu atnešti duonos kąsnelį,
kad pasistiprintumėte. Paskui galėsite
toliau keliauti, nes kam gi šiaip
būtumėte ėję pro savo tarną!“ 5 Jie tarė:
„Daryk taip, kaip kalbėjai!“
6 Taigi Abraomas nuskubėjo į
palapinę pas Sarą ir tarė: „Skubiai
suminkyk tris saikus miltų [smulkių
miltų][2] ir iškepk apskritainių!“ 7 Paskui
Abraomas nubėgo pas galvijus ir, paėmęs
minkštą dailų veršį, padavė tarnui, o tas
skubėjo jį paruošti. 8 Jis paėmė rūgusio
bei šviežio pieno ir veršiuką, kurį jis
buvo davęs paruošti, ir jiems pateikė.
Jiems valgant, jis pats jiems patarnavo
po medžiu.
9 Jie paklausė jį: „Kur yra tavo
žmona Sara?“ Jis atsakė: „Štai
palapinėje“. 10 Tada anas[3] tarė: „Aš
tikrai sugrįšiu pas tave kitais metais
šituo laiku, ir štai tavo žmona Sara turės
sūnų!“ Tuo tarpu Sara klausėsi
palapinės prieangyje, esančiame jo
užnugaryje. 11 Abraomas ir Sara buvo
seni, sulaukę žilos senatvės. Sarai buvo
paliovę mėnesinės[4]. 12 Tad Sara sau
juokėsi, galvodama: „Būdama jau
suvytusi, aš, mano viešpačiui esant
senam, dar turėčiau patirti meilės
malonumų!“ 13 VIEŠPATS tarė
Abraomui: „Kodėl gi Sara juokėsi,
galvodama: ‚Ar aš, būdama pasenusi, dar
tikrai galėsiu gimdyti?‘ 14 Ar yra kas
VIEŠPAČIUI per sunku? Kitais metais
šituo laiku sugrįšiu pas tave. Tada Sara
turės sūnų!“ 15 O Sara gynėsi,
sakydama: „Aš nesijuokiau“, nes
išsigando. Bet jis tarė: „Ne! Tu
juokeis!“

2a Hbr 13, 2 10 Rom 9, 9 12 1 Pet 3, 6 14 Lk 1, 37

Abraomas maldauja už Sodomą

16 Paskui tie vyrai pakilo iš tenai.
Kai jie žvelgė žemyn į Sodomą—
Abraomas ėjo su jais, norėdamas juos
palydėti,—17 VIEŠPATS pagalvojo: „Ar
man slėpti nuo Abraomo, ką aš ketinu
daryti? 18 Juk Abraomui tikrai lemta
tapti didele ir galinga tauta, ir juo turi
laimintis visos žemės tautos. 19 Nes jį
išrinkau, kad jis įsakytų savo sūnums ir
savo namams po savęs laikytis
VIEŠPATIES kelio, darant tai, kas teisu
ir teisinga,—kad tuo VIEŠPATS ištesėtų
Abraomui, ką yra apie jį kalbėjęs“.
20 Taigi VIEŠPATS tarė: „Skundo
šauksmas dėl Sodomos ir Gomoros juk
yra didelis, ir jų nuodėmė—labai sunki.
21 Aš gi noriu nužengti ir pamatyti, ar
jie elgėsi visai taip, kaip skundžia mane
pasiekęs šauksmas dėl jų[5], ar ne. Turiu
tai sužinoti!“
22 Taigi tie vyrai pasuko iš tenai ir
ėjo į Sodomą, o Abraomas pasiliko
tebestovįs VIEŠPATIES akivaizdoje.
23 Priartėjęs Abraomas tarė: „Ar tikrai
nušluosi teisųjį su bedieviu? 24 Gal
penkiasdešimt teisiųjų yra mieste. Ar
tikrai nušluosi ir neatleisi tai vietovei
dėl penkių dešimčių teisiųjų, kurie yra
joje? 25 Tebūnie toli nuo tavęs taip
pasielgti—nužudyti teisųjį su bedieviu,
kad teisiajam atsitiktų taip, kaip
bedieviui! Toli tai tebūnie nuo tavęs! Ar
visos žemės Teisėjas neturėtų vykdyti
kas teisu?“ 26 VIEŠPATS tarė: „Jei
Sodomoje, mieste, rasiu penkiasdešimt
teisiųjų, tai dėl jų atleisiu visai
vietovei“. 27 Abraomas atsakydamas
tarė: „Gi, matai, drįstu kalbėti
Viešpačiui, nors aš dulkės ir pelenai.
28 Gal ligi penkiasdešimt teisiųjų
tebetrūks penkių. Ar dėl penkių
sunaikinsi visą miestą?“ Šis tarė:
„Nesunaikinsiu, jei ten rasiu

1 GS, plg. 12, 6; M: ąžuolų (arba: terebintų)
2 ~G
3 T.y. vienas tų trijų svečių
4 Lit. būti, kaip paprastai esti moterims
5 GT; M: jos (t.y. Sodomos)

keturiasdešimt penkis!“ 29 Ir jis, dar
toliau jam kalbėdamas, tarė: „Gal ten
atsiras tik keturios dešimtys“. Šis tarė:
„Dėl keturių dešimčių to nepadarysiu!“
30 Tada jis tarė: „Tenesirūstina,
meldžiu, Viešpats, jei vėl kalbėsiu: gal
ten atsiras tik trys dešimtys“.Šis
atsakė:„To nedarysiu, jei ten rasiu
trisdešimt“. 31 Jis tarė: „Gi, matai,
drįstu kalbėti Viešpačiui: gal ten atsiras
tik dvi dešimtys“. Šis atsakė:
„Nesunaikinsiu ir dėl dviejų dešimčių!“
32 Jis tarė: „Tenesirūstina, meldžiu,
Viešpats, jei dar kartą kalbėsiu: gal ten
atsiras tik dešimtis“. Šis atsakė:
„Nesunaikinsiu ir dėl dešimties“.
33 Paskui VIEŠPATS, baigęs kalbėti
Abraomui, nuėjo, o Abraomas sugrįžo į
savo vietą.

Sodomos nedorumas

19 Tuodu angelai atėjo vakare į
Sodomą, kai Lotas buvo besėdįs
prie Sodomos vartų. Pamatęs Lotas
atsikėlė jų pasitikti ir nusilenkė veidu į
žemę. 2 Ir jis tarė: „Ak, mano viešpačiai!
Užsukite, meldžiu, į savo tarno namus ir
pernakvokite! Nusiplaukite kojas;
paskui, anksti atsikėlę, galėsite eiti savo
keliu!“ Bet jie tarė: „Ne, mes nakvosime
aikštėje“. 3 O kai jis primygtinai juos
prašė, jie užsuko pas jį ir įėjo į jo namus.
Jis juos vaišino su gėrimais ir iškepė
neraugintų pyragaičių, ir jie valgė.
4 Jiems dar neatsigulus, miesto
vyrai, Sodomos vyrai, apstojo namus—
jauni ir seni, visi žmonės ligi vieno.
5 Šaukdami Lotui, jie tarė: „Kur yra tie
vyrai, kurie šįvakar atėjo pas tave?
Išvesk juos pas mus, kad turėtume
lytinių santykių su jais[1]!“ 6 Tada Lotas
išėjo pas juos į priedurį ir, užrakinęs už
savęs duris, 7 tarė: „Mano broliai,
meldžiu, nepasielkite piktai! 8 Gi,
matote, turiu dvi dukteris, kurios dar
nėra pažinusios vyro. Leiskite man jas
išvesti pas jus ir joms darykite, kaip jums
patinka! Tik šitiems vyrams nieko
nedarykite, nes jie yra įžengę po mano
stogo priedanga[2]!“ 9 Bet jie tarė:
„Atsitrauk!“ Ir toliau jie sakė:
„Atsidangino vienas kaip ateivis ir
dedasi teisėju. Dabar pasielgsime su
tavim pikčiau negu su jais!“ Jie labai
veržėsi prie to vyro, prie Loto, ir artėjo,
norėdami išlaužti duris. 10 Tačiau tie
vyrai ištiesė savo rankas, įtempė Lotą
pas save į namą ir užrakino duris. 11 O
vyrus, kurie buvo namų prieduryje, jie
ištiko aklumu, mažus ir didelius, taip kad
šie nebegalėjo rasti įėjimo.

Sodomos bei Gomoros sunaikinimas ir Loto išgelbėjimas

12 Paskui tie vyrai tarė Lotui: „Ar
dar ką čia turi? Žentus, savo sūnus bei
dukteris ir kas tik tau priklauso mieste
išvesk iš šitos vietos! 13 Nes mes
rengiamės sunaikinti šitą vietą, kadangi
skundo šauksmas prieš juos[3] pasidarė
toks garsus VIEŠPATIES akivaizdoje,
jog VIEŠPATS mus siuntė jį[4]
sunaikinti“. 14 Taigi išėjęs Lotas
kalbėjo savo žentams, kurie buvo
pasižadėję vesti jo dukteris. Jis sakė:
„Kelkitės, išeikite iš šitos vietos, nes
VIEŠPATS rengiasi sunaikinti miestą!“
Bet jis atrodė savo žentams tarsi
juokaująs.
15 Aušrai prabrėškus, angelai
prisispyrę skubino Lotą, sakydami:
„Kelkis, imk savo žmoną ir savo abi
dukteris, kurios čia yra, kad, baudžiant
miestą, nebūtum nušluotas! “ 16 O jam
tebedelsiant, tie vyrai nutvėrė jį, jo
žmoną ir jo abi dukteris už rankos, nes
VIEŠPATS jo pasigailėjo, ir jį išvedę
paleido už miesto ribų. 17 Kai jie juos
išvedė laukan, vienas tarė: „Gelbėkis!
Tavo gyvybės reikalas! Nežiūrėk atgal ir
nesustok kur nors lygumoje! Spruk į
kalnus, kad nebūtum nušluotas!“
18 Bet Lotas jiems tarė: „Ne, mano
viešpatie[5]! 19 Štai tavo tarnas rado
palankumą tavo akyse, ir tu man parodei
savo didelę malonę, norėdamas išlaikyti
mano gyvybę. Bet aš negaliu sprukti į
kalnus; mane pasivytų nelaimė ir
turėčiau mirti. 20 Žiurėk, šitas miestas

1 Lit. juos pažintume
2 Lit. šešėliu
3 T.y. tos vietos gyventojus
4 T.y. miestą
5 Arba: viešpačiai

arti! Aš galėčiau ten nubėgti, ir jis
mažytis. Galėčiau ten gelbėtis—argi jis
ne mažytis?—kad išlikčiau gyvas".
21 Jis jam atsakė: „Gerai[1], aš išklausiau
ir tą tavo prašymą: nesunaikinsiu
miesto, apie kurį kalbėjai. 22 Skubiai
gelbėkis, ten bėgdamas, nes nieko
negaliu daryti, kol ten nuvyksi!" Todėl
tą miestą praminė Šoaru[2].
23 Saulė patekėjo, kai Lotas įėjo į
Šoarą. 24 Tada VIEŠPATS leido sierai
ir ugniai lyti ant Sodomos ir Gomoros
nuo VIEŠPATIES, iš dangaus, 25 ir taip
sunaikino šituos miestus ir visą
apylinkę, visus miestų gyventojus ir
dirvos augmenis. 26 O Loto[3] žmona
⌈pažvelgė atgal⌉[4] ir pavirto druskos
stulpu.
27 Abraomas, atsikėlęs anksti rytą,
nuėjo į tą vietą, kur buvo stovėjęs
VIEŠPATIES akivaizdoje. Pažvelgęs
žemyn į Sodomą bei Gomorą ir į visą
lygumos šalį, jis pamatė dūmus,
kylančius aukštyn nuo žemės tarsi
degyklos dūmus.
29 Taigi, kai Dievas naikino tos
apylinkės miestus, Dievas atsiminė
Abraomą ir leido Lotui ištrūkti iš
sunaikinimo,—kai jis sugriovė miestus,
kuriuose buvo gyvenęs Lotas.

16 2 Pet 2, 7 24–25 Mt 10, 15; 11, 23–24; Lk 10, 12; 17, 29; 2 Pet 2, 6; Jud 7 26 Lk 17, 32

Moabiečių ir amoniečių kilmė

30 O Lotas traukė aukštyn iš Šoaro
ir apsigyveno kalnuose su savo abiem
dukterimis, nes bijojo gyventi Šoare.
Taigi jis gyveno oloje,—jis ir jo abi
dukterys. 31 Tada vyresnioji tarė
jaunesniajai: „Mūsų tėvas senas, ir
nebėra krašte vyro, kuris, sekdamas viso
pasaulio papročiu, galėtų įeiti pas mus.
32 Eikš, nugirdykime vynu savo tėvą ir
atsigulkime prie jo, kad iš tėvo
pašauktume gyveniman palikuonių!"
33 Taigi jos tą naktį nugirdė vynu savo
tėvą. Tada įėjo vyresnioji ir gulėjo su
savo tėvu, o tas nepajuto, kai ji atsigulė
ir kai atsikėlė. 34 Kitą rytą vyresnioji
tarė jaunesniajai: „Štai aš vakar naktį
gulėjau su savo tėvu. Nugirdykime jį
vynu ir šiąnakt! Paskui įeik, atsigulk
prie jo, kad iš savo tėvo pašauktume
gyveniman palikuonių!" 35 Taigi jos ir
tą naktį nugirdė vynu savo tėvą. Paskui
pakilo jaunesnioji ir atsigulė prie jo, o
tas nepajuto, kai ji atsigulė ir kai
atsikėlė. 36 Taip abi Loto dukterys
pradėjo iš savo tėvo. 37 Vyresnioji
pagimdė sūnų ir jį praminė Moabu. Jis
yra ligšiol tebegyvenančių moabiečių
tėvas. 38 Bet ir jaunesnioji pagimdė
sūnų ir jį praminė Ben- Amiu. Jis yra
ligšiol tebegyvenančių amoniečių tėvas.

Abraomas ir Abimelechas

20 Iš ten Abraomas traukė toliau į
Negebo šalį ir įsikūrė tarp Kadešo
ir Šūro. Būdamas ateivis Geraroje,
2 Abraomas sakė apie savo žmoną Sarą:
„Ji mano sesuo". Tada Geraros karalius
Abimelechas pasiuntė ir paėmė Sarą.
3 Bet Dievas atėjo pas
Abimelechą sapne naktį ir jam tarė:
„Žiūrėk! Tu turi mirti dėl moteriškės,
kurią paėmei, nes ji ištekėjusi moteris".
4 Abimelechas dar nebuvo prie jos
prisiartinęs. Tad jis sakė: „Ar ir
teisų[5] nužudysi? Argi jis man nesakė: ‚Ji
mano sesuo'? Taip pat ir ji pati sakė:
‚Jis mano brolis'. Nekalta širdim ir
tyromis rankomis tai padariau". 6
Dievas jam atsakė sapne: „Ir aš žinau,
kad tai padarei nekalta širdim, ir aš pats
tave sulaikiau, kad man nenusidėtum.
Todėl tau neleidžiau jos paliesti. 7 Taigi
dabar sugrąžink vyrui žmoną, nes jis yra
pranašas, ir jis melsis už tave, kad
išliktum gyvas. O jei nesugrąžinsi,
žinok, kad turėsi mirti su visais
tavaisiais!"
8 Kitą rytą anksti Abimelechas
sušaukė visus savo tarnus ir, jiems
klausantis, pakartojo visus šituos
žodžius, ir tie vyrai labai nusigando.
9 Paskui Abimelechas pasišaukė
Abraomą ir jam tarė: „Ką mums
padarei? Ir kuo nusidėjau, kad užtraukei

1 Lit. Štai
2 Lit. Mažyčiu
3 Lit. jo
4 Rk.; M: pažvelgė jo užnugaryje
5 Rk.; M: teisią tautą

ant manęs ir ant mano karalystės tokią
didelę kaltę? Pasielgei su manim, kaip
nevalia elgtis!“ 10 Abimelechas toliau
klausė Abraomo: „Kokiu tikslu padarei
tokį dalyką?“
11 Abraomas atsakė: „Aš maniau:
Dievo baimės gi nėra šitoje šalyje, ir dėl
mano žmonos jie užmuš mane. 12 Be to,
ji iš tiesų yra mano sesuo: mano tėvo
duktė, tik ne mano motinos duktė; taip ji
galėjo tapti man žmona. 13 O kai Dievas
man liepė keliauti iš mano tėvo namų
svetur, jai tariau: ‚Tu turi man parodyti
šitą malonę: visur, kur nuvyksime,
sakyk apie mane: „Jis mano brolis“‘“.
14 Tada Abimelechas, paėmęs avių
ir raguočių, tarnų ir tarnaičių, juos
padovanojo Abraomui ir jam grąžino jo
žmoną Sarą. 15 Ir Abimelechas tarė:
„Štai mano kraštas tau atviras; įsikurk,
kur tau patinka“. 16 O Sarai jis tarė:
„Štai daviau tavo broliui tūkstantį
sidabrinių. Tai tebūnie tau ⌜nepažeistos
moters garbės pareiškimas⌝[1] visiems,
kurie yra su tavim. ⌜Tu esi visiškai
pateisinta⌝[2]“.
17 Paskui Abraomas meldėsi
Dievui, ir Dievas pagydė Abimelechą, jo
žmoną ir jo tarnaites, ir jos [vėl] galėjo
gimdyti, 18 nes VIEŠPATS buvo visiškai
uždaręs įsčias Abimelecho namuose dėl
Abraomo žmonos Saros.

2 Pr 12, 13; 26, 7

Izaoko gimimas

21 VIEŠPATS aplankė Sarą, kaip
buvo žadėjęs, ir VIEŠPATS
ištesėjo Sarai, kaip buvo kalbėjęs.
2 Taigi Sara pradėjo ir pagimdė sūnų
Abraomui, sulaukusiam žilos senatvės,
tuo metu, apie kurį Dievas buvo su juo
kalbėjęs. 3 Abraomas praminė savo
sūnų, kuris jam buvo gimęs, kurį jam
buvo pagimdžiusi Sara, Izaoku[3]. 4 Ir
Abraomas apipjaustė savo sūnų Izaoką,
kai jis buvo aštuonių dienų, kaip Dievas
jam buvo įsakęs. 5 Abraomas buvo
šimto metų amžiaus, kai jam gimė jo
sūnus Izaokas. 6 Ir Sara tarė: „Dievas
man padarė juoko: kiekvienas, kuris
girdės, juoksis su manim!“ 7 Ji pridūrė:
„Kas būtų pasakęs Abraomui: ‚Sara
žindys kūdikius!‘ Tačiau aš jam,
sulaukusiam žilos senatvės, pagimdžiau
sūnų“.

2 Hbr 11, 11 **4** Pr 17, 12; Apd 7, 8

Hagaros ir jos sūnaus išvarymas ir išgelbėjimas

8 Vaikas paaugo ir buvo
nujunkytas. Tą dieną, kurią Izaokas
buvo nujunkytas, Abraomas iškėlė didelį
pokylį. 9 O kai Sara pamatė egiptietės
Hagaros sūnų, kurį ji buvo pagimdžiusi
Abraomui, žaidžiant ⌜su savo sūnumi
Izaoku⌝[4], 10 ji tarė Abraomui: „Išvaryk
šitą tarnaitę ir jos sūnų! Nes šitos
tarnaitės sūnus neturi būti įpėdinis
drauge su mano sūnumi, su Izaoku!“
11 Tai labai nepatiko Abraomui—dėl jo
sūnaus. 12 Bet Dievas tarė Abraomui:
„Nesisielok dėl berniuko ir dėl savo
tarnaitės! Visur, ką Sara tau sakys,
paklausyk jos balso! Nes iš Izaoko bus
tau kildinami palikuonys. 13 Bet ir
tarnaitės sūnų padarysiu didele[5] tauta,
nes jis yra tavo palikuonis“.
14 Atsikėlęs anksti rytą, Abraomas
paėmė duonos bei odinį maišą vandens ir
davė Hagarai, ir, ⌜užkėlęs vaiką⌝[6] jai ant
peties, ją išleido. Ji nuėjo ir klaidžiojo
Beer-Šebos dykumoje. 15 Išsibaigus
vandeniui maiše, ji pametė vaiką po
vienu krūmokšniu 16 ir atsisėdo ties juo
lanko šūvio atstumu, nes pagalvojo:
„Negaliu žiūrėti į vaiko mirtį!“ Ji sėdėjo
ties juo, ⌜o vaikas⌝[7] graudžiai pravirko.
17 Dievas išgirdo berniuko balsą, ir
Dievo angelas sušuko iš dangaus
Hagarai. Jis jai tarė: „Kas yra tau,
Hagara? Nebijok! Nes Dievas išgirdo
berniuko balsą ten, kur jis guli.
18 Kelkis, pakelk berniuką ir ⌜jį globok⌝[8],
nes jį padarysiu didele tauta!“

---

1 Lit. akių dangalas
2 Rk.
3 Hbr. Jiṣchak, „jis juokiasi (arba: juoksis)“
4 GV; ~M
5 Įtrp. su Sam GSV.
6 Sukeista žodžių seka pagal GS.
7 G; M: ir
8 Lit. laikyk (saugodama) savo ranką ant jo

19 Paskui Dievas jai atvėrė akis, ir
ji išvydo vandens šulinį. Nuėjusi ji
pripylė maišą vandens ir pagirdė
berniuką.
20 Dievas buvo su berniuku, ir šis
užaugo. Jis gyveno dykumoje ir pasidarė
lankininkas. 21 Jis gyveno Parano
dykumoje, o jo motina parūpino jam
žmoną iš Egipto šalies.

10 Gal 4, 29–30 12 Rom 9, 7; Hbr 11, 18

Ginčas dėl šulinio ir sutartis su Abimelechu

22 Anuo metu Abimelechas ir jo
kariuomenės vadas Picholis tarė
Abraomui: „Dievas yra su tavim visur,
ką tu darai. 23 Tad dabar prisiek man
čia Dievu, kad neapgausi manęs, nei
mano vaikų, nei mano vaikaičių. Kokią
malonę tau parodžiau, tokią tu turi
parodyti man ir kraštui, kuriame
apsigyvenai kaip ateivis“. 24 Abraomas
atsakė: „Aš prisiekiu“.
25 Tačiau Abraomas nusiskundė
Abimelechui dėl vandens šulinio, kurį
Abimelecho tarnai buvo pasiveržę.
26 Abimelechas atsakė: „Nežinau, kas
tai padarė. Nei tu man pranešei, nei aš
iki šios dienos ką nors apie tai girdėjau“.
27 Paskui Abraomas paėmė avių
bei raguočių ir davė Abimelechui, ir jie
abu sudarė sutartį. 28 O kai Abraomas
atskyrė septynias avytes iš mažųjų
gyvulių, 29 Abimelechas paklausė
Abraomą: „Ką gi reiškia čia šitos
septynios avytės, kurias atskyrei?“
30 Šis atsakė: „Tas septynias avytes tu
turi priimti iš mano rankos, kad man tai
būtų liudijimas, jog aš iškasiau šitą
šulinį“. 31 Todėl tą vietą pavadino Beėr-
Šeba[1], nes ten jie abu prisiekė. 32 Taip
jie padarė sutartį Beėr-Šeboje. Paskui
Abimelechas ir jo kariuomenės vadas
Picholis pakilę sugrįžo į filistinų kraštą.
33 O jis[2] pasodino tamarisko medį
Beėr-Šeboje ir ten šaukėsi VIEŠPATIES,
Amžinojo Dievo, vardo. 34 Ir Abraomas
prabuvo dar ilgą laiką kaip ateivis
filistinų krašte.

22 Pr 26, 26

Dievas mėgina Abraomą

22 Po šitų įvykių Dievas mėgino
Abraomą. Jis jam tarė:
„Abraomai!“ Tas atsiliepė: „Aš čia!“
2 Jis[3] tarė: „Na, imk savo sūnų, savo
vienintelį, kurį tu myli, Izaoką, eik į
Morijos šalį ir ten jį aukok kaip
deginamąją auką ant vieno iš kalnų, kurį
tau nurodysiu!“ 3 Abraomas, atsikėlęs
anksti rytą, pabalnojo savo asilą, paėmė
su savim du savo berniokus ir savo sūnų
Izaoką, prisiskaldė malkų deginamajai
aukai ir išsiruošęs ėjo į vietą, kurią jam
Dievas buvo nurodęs. 4 Trečiąją dieną
Abraomas, pakėlęs akis, iš tolo pamatė tą
vietą. 5 Ir Abraomas tarė savo
berniokams: „Pasilikite čia su asilu, o aš
ir berniukas norime nueiti ligi ten ir
pagarbinę sugrįžti pas jus“. 6 Paskui
Abraomas, paėmęs malkas deginamajai
aukai, jas uždėjo ant savo sūnaus Izaoko,
o pats pasiėmė į ranką ugnies ir peilį.
Kai jie abu ėjo kartu, 7 Izaokas tarė savo
tėvui Abraomui: „Mano tėve!“ Tas
atsiliepė: „Aš čia, mano sūnau“. Anas
tarė: „Štai ugnis ir malkos, bet kur yra
avis deginamajai aukai?“ 8 Abraomas
atsakė: „Dievas parūpins avį
deginamajai aukai, mano sūnau!“ Taip
jie abu ėjo kartu.
9 Jie atėjo į vietą, kurią Dievas
jam buvo nurodęs. Abraomas ten pastatė
aukurą, sukrovė eilėmis malkas, surišo
savo sūnų Izaoką ir jį uždėjo ant aukuro,
viršum malkų. 10 Paskui Abraomas,
ištiesęs ranką, nutvėrė peilį, kad
papjautų savo sūnų. 11 Bet
VIEŠPATIES angelas jam sušuko iš
dangaus: „Abraomai! Abraomai!“ Tas
atsiliepė: „Aš čia!“ 12 Anas tarė:
„Netiesk savo rankos į berniuką ir nieko
jam nedaryk! Nes dabar žinau, kad tu esi
dievobaimingas, kadangi nepagailėjai
man savo sūnaus, savo vienintelio“.
13 Abraomas, pakėlęs akis, žiūrėjo, ir
štai vienas avinas buvo įstrigęs ragais į
tankų krūmokšnį. Nuėjęs Abraomas
paėmė tą aviną ir jį paaukojo kaip

1 T.y. Priesaikos (arba: Septynių) šuliniu
2 T.y. Abraomas

3 T.y. Dievas

deginamąją auką vietoj savo sūnaus.
14 Ir Abraomas praminė tą vietą
„VIEŠPATS mato“, apie kurią dar
šiandien sakoma: ⌜„Kalne VIEŠPATS
pasirodo“⌝[1].
15 VIEŠPATIES angelas antrą
kartą sušuko Abraomui iš dangaus:
16 „Aš prisiekiu savimi, sako
VIEŠPATS: kadangi tai padarei ir
nepagailėjai savo sūnaus, savo
vienintelio, 17 tikrai tave laiminte
laiminsiu ir *padarysiu taip gausingus*
tavo palikuonis, kaip dangaus žvaigždės
ir kaip smiltys, esančios ant jūros
kranto, ir tavo palikuonys užims savo
priešų vartus. 18 Tavo palikuonimis
tegul laiminsis visos žemės tautos— dėl
to, kad paklausei mano balso“.
19 Paskui Abraomas sugrįžo pas
savo berniokus, ir jie pakilę ėjo drauge į
Beėr-Šebą. Ir Abraomas apsigyveno
Beėr-Šeboje.

9 Jok 2, 21 1–13 Hbr 11, 17–19 **16–17 Hbr 6, 13–14**
17 Hbr 11, 12 18 Apd 3, 25

Nachoro palikuonys

20 Po šitų įvykių *Abraomui buvo*
pranešta: „Štai ir Milka pagimdė sūnų
tavo broliui Nachorui: 21 jo pirmagimį
Usą ir to brolį Busą, Aramo tėvą
Kemuelį, 22 Kesedą ir Chazą, Pildašą,
Jidlafą ir Betuelį“. 23 Betuelis buvo
Rebekos tėvas. Šituos aštuonis Milka
pagimdė Abraomo broliui Nachorui.
24 Jo sugulovė, vardu Reuma, irgi
pagimdė: Tebachą ir Gachamą, Tachašą
ir Maachą.

Saros mirtis ir palaidojimas

23 ⌜Sara išgyveno šimtą dvidešimt
septynerius *metus*⌝[2]. 2 Paskui Sara
mirė Kirjat-Arboje, tai yra Chebrone,
Kanaano krašte. Tada Abraomas įėjo
Saros apraudoti ir jos apverkti. 3 Paskui
Abraomas, atsikėlęs nuo savo
mirusiosios, kalbėjo chitiečiams: 4 „Aš
pas jus esu ateivis naujakurys. Duokite
man nuosavos žemės kapui, kad išnešęs[3]
palaidočiau savo mirusiąją“. 5 Chitiečiai
atsakė Abraomui: „O kad pasiklausytum
mūsų, viešpatie! Tu esi Dievo
kunigaikštis tarp mūsų. Mūsų
rinktiniuose kapuose palaidok savo
mirusiąją! Nė vienas iš mūsų tau
neatsakys savo kapo tavo mirusiajai
palaidoti“. 7 Atsikėlęs Abraomas
nusilenkė prieš to krašto žmones, prieš
chitiečius, 8 ir kalbėjo su jais,
sakydamas: „*Jei sutinkate*, kad išnešęs
palaidočiau savo mirusiąją, tai
paklausykite manęs ir mane užtarkite
pas Šocharo sūnų Efroną, 9 kad jis man
duotų Machpelos olą, kuri jam
priklauso, kuri yra jo lauko gale. Už
⌜pilną kainą⌝[4] jis tegul man ją duoda tarp
jūsų nuosavoms kapinėms“. 10 *Efronas*
sėdėjo tarp chitiečių. Ir chitietis
Efronas, girdint chitiečiams, visiems,
atėjusiems prie jo miesto vartų, atsakė
Abraomui: 11 „O kad, viešpatie,
pasiklausytum manęs! Lauką tau
dovanoju, ir jame esančią olą tau
dovanoju. *Savo tautiečių akyse* tau ją
dovanoju! Palaidok savo mirusiąją!“
12 Tada Abraomas nusilenkė prieš to
krašto žmones 13 ir, to krašto žmonėms
girdint, kalbėjo Efronui: „Jei tik tu
malonėtum pasiklausyti manęs! Aš moku
pinigais už lauką. Imk iš manęs,kad
galėčiau *ten* palaidoti savo mirusiąją!“
14 Efronas atsakė Abraomui: 15 „Jei tik
tu, viešpatie, malonėtum pasiklausyti
manęs! Žemė—keturi šimtai šekelių
sidabro—kas tai yra tarp manęs ir tavęs![5]
Tik palaidok savo mirusiąją!“ 16
Abraomas sutiko su Efronu, ir Abraomas
atsvėrė Efronui sidabrą, kurį jis,
chitiečiams girdint, buvo minėjęs:
keturis šimtus šekelių sidabro pirklių
vartojamais svarsčiais.
17 Taip Efrono laukas, kuris buvo
prie Machpelos, ties Mamre—laukas ir
jame buvusi ola bei visi lauke buvę
medžiai, kurie augo aplinkui visame jo

1 G; M: VIEŠPATIES kalne matoma
2 Lit. Ir Saros gyvenimo buvo šimtas dvidešimt septyneri metai. M + dtgr.: Saros gyvenimo metų; ~ GV
3 Lit. iš savo akivaizdos
4 Lit. pilnasvorį sidabrą
5 T.y. tarp tokio neturtėlio, kaip Efronas, ir tokio turtuolio, kaip Abraomas

plote—tapo 18 Abraomo nuosavybe,
chitiečiams matant—visiems, kurie buvo
atėję prie jo miesto vartų.
19 Paskui Abraomas palaidojo
savo žmoną Sarą Machpelos lauko oloje
ties Mamre, tai yra Chebronu, Kanaano
šalyje. 20 Tuo būdu laukas ir jame
buvusi ola iš chitiečių atiteko Abraomui
nuosavoms kapinėms.

4 Hbr 11, 9. 13 4 Apd 7, 16

Abraomo tarnas priperša Rebeką Izaokui

24 Abraomas buvo pasenęs, išgyvenęs
daug metų, ir VIEŠPATS buvo
laiminęs Abraomą visuose dalykuose.
2 Abraomas tarė savo tarnui, savo
namų vyriausiajam[1], kuris prižiūrėjo
viską, kas jam priklausė: „Na, dėk savo
ranką po mano kulšimi! 3 Noriu
prisaikinti tave VIEŠPAČIU, dangaus ir
žemės Dievu, kad neimsi žmonos mano
sūnui iš dukterų kanaaniečių, tarp kurių
aš gyvenu, 4 bet vyksi į mano kraštą ir
pas mano giminę ir gausi žmoną mano
sūnui Izaokui!“ 5 Tarnas jį paklausė:
„Gal moteris nenorės sekti paskui mane į
šitą kraštą; ar tuo atveju turėčiau
sugrąžinti tavo sūnų į kraštą, iš kurio
išvykai?“ 6 Abraomas jam atsakė:
„Sergėkis, kad nesugrąžintum mano
sūnaus! 7 VIEŠPATS, dangaus Dievas,
kuris mane paėmė iš mano tėvo namų ir
iš mano giminės krašto, kuris man
kalbėjo ir kuris man prisiekė, tardamas:
‚Tavo palikuonims noriu duoti šitą
kraštą‘,—jis siųs savo angelą pirm tavęs,
ir iš ten paimsi žmoną mano sūnui. 8 O
jei moteris nenorės sekti paskui tave, tu
būsi laisvas nuo šito mano įpareigojimo
priesaika. Tik mano sūnaus tau nevalia
ten sugrąžinti!“ 9 Tada tarnas padėjo
savo ranką po savo valdovo Abraomo
kulšim ir jam prisiekė ⌜vykdyti šitą žodį⌝[2].
10 Tarnas paėmė dešimtį savo
valdovo kupranugarių ir visokių savo
valdovo brangenybių su savim, ir
išsiruošęs nuvyko į Aram-Naharaimą, į
Nachoro miestą. 11 Jis leido
kupranugariams klūpoti už miesto prie
vandens šulinio vakare, tuo metu, kai
išeina vandens sėmėjos. 12 Ir tarė:
„VIEŠPATIE, mano valdovo Abraomo
Dieve, duok, meldžiu, man šiandien
pasisekimą, ir tuo parodyk malonę mano
valdovui Abraomui! 13 Štai aš stoviu
prie vandens šaltinio, kur miestiečių
dukterys išeina semti vandens.
14 Mergina, kuriai sakysiu: ‚Prašau
palenkti savo ąsotį, kad atsigerčiau‘, ir
kuri atsakys: ‚Gerk! aš ir tavo
kupranugarius noriu pagirdyti!‘,—ji
tebūnie ta, kurią tu esi paskyręs savo
tarnui Izaokui, ir iš to žinosiu, kad
parodei malonę mano valdovui“.
15 Jam dar nebaigus kalbėti, štai
išėjo Rebeka, kuri buvo gimusi Betueliui,
sūnui Milkos, Abraomo brolio Nachoro
žmonos, nešina ąsočiu ant peties.
16 Mergina buvo labai gražios išvaizdos,
mergelė, ir joks vyras dar nebuvo jos
palietęs. Ji nusileido prie šulinio,
prisėmė savo ąsotį ir lipo aukštyn.
17 Tada tarnas, nubėgęs jos pasitikti,
tarė: „Duok man, meldžiu, gurkšnelį
vandens iš savo ąsočio!“ 18 Ji tarė:
„Gerk, mano viešpatie!“ Ir, skubiai
nuleidusi ąsotį sau ant rankos, ji davė
jam gerti. 19 Davusi jam atsigerti, ji
tarė: „Ir tavo kupranugariams pasemsiu,
kol jie atsigers“. 20 Taigi, skubiai
išpylusi savo ąsotį į lovį, vėl nubėgo prie
šulinio semti, ir ji sėmė visiems jo
kupranugariams. 21 Tuo tarpu tas vyras
tylomis ją stebėjo, norėdamas patirti, ar
VIEŠPATS buvo padaręs jo kelionę
sėkmingą, ar ne.
22 Kupranugariams atsigėrus, tas
vyras išsiėmė auksinį žiedą, sveriantį
pusę šekelio, ⌜jį prisegė prie jos nosies⌝[3],
ant jos rankų [užmovė] dvi apyrankes,
sveriančias dešimtį aukso šekelių, 23 ir
paklausė: „Kieno tu duktė? Pasakyk
man, prašau! Ar yra tavo tėvo namuose
mums vietos pernakvoti?“ 24 Ji jam
atsakė: „Aš esu duktė Betuelio, Milkos
sūnaus, kurį ji pagimdė Nachorui“. 25 Ji
pridūrė: „Ir šiaudų, ir pašaro turime
daug, taip pat vietos nakvynei“. 26 Tada
vyras, nusilenkęs ir parpuolęs kniūpsčias
VIEŠPATIES akivaizdoje, 27 tarė:
„Tebūnie pagarbintas[4] VIEŠPATS,

1 Arba: seniausiajam
2 Arba: dėl to dalyko
3 SamG, plg. 47 skn.; ~M
4 Lit. palaimintas

mano valdovo Abraomo Dievas, kuris
neatitraukė savo malonės ir ištikimybės
nuo mano valdovo! O mane tiesiu keliu
VIEŠPATS atvedė į mano valdovo
brolio[1] namus“.
28 Nubėgusi mergina pranešė savo
motinos namiškiams, kas buvo atsitikę.
29 Rebeka turėjo brolį, vardu Labaną[2].
30 Pamatęs žiedą ir apyrankes ant savo
sesers rankų ir išgirdęs savo seser
Rebekos žodžius: „Taip ir taip man
kalbėjo tas vyras“, ⌜Labanas bėgo laukan
pas tą vyrą prie šulinio⌝[3]. Kai jis atėjo
pas tą vyrą, šis buvo tebestovįs šalia
kupranugarių prie šaltinio. 31 Ir jis
tarė: „Įeik, VIEŠPATIES palaimintasis!
Ko stovi lauke? Aš jau paruošiau butą ir
vietą kupranugariams“. 32 Tada vyras
įėjo į namus, o jis[4] nubalnojo
kupranugarius, padavė šiaudų bei pašaro
kupranugariams, taip pat vandens jo ir
su juo buvusių vyrų kojoms nuplauti.
33 Paskui ⌜jam buvo padėta⌝[5] valgyti, bet
jis tarė: „Nevalgysiu, iki būsiu išdėstęs
savo reikalą“. Labanas[6] sakė: „Kalbėk!“
34 Jis tarė: „Aš esu Abraomo
tarnas. 35 VIEŠPATS apsčiai palaimino
mano valdovą, ir jis pasidarė turtingas:
jis jam davė avių ir raguočių, sidabro ir
aukso, tarnų ir tarnaičių, kupranugarių
ir asilų. 36 Ir mano valdovo žmona Sara,
būdama jau sena, pagimdė sūnų mano
valdovui, ir šis jam atidavė viską, ką
turėjo. 37 Ir mano valdovas mane
prisaikdino, tardamas: ‚Tau nevalia imti
mano sūnui žmonos iš dukterų
kanaaniečių, kurių šalyje aš gyvenu,
38 bet tu turi vykti į mano tėvo namus,
pas mano giminę, ir gauti mano sūnui
žmoną!‘ 39 Tada sakiau savo valdovui:
‚Gal moteris neseks paskui mane‘. 40 Jis
man atsakė: ‚VIEŠPATS, kuriam matant
vaikščiojau, pasiųs su tavim savo angelą
ir padarys tavo kelionę sėkmingą, ir taip
tu parūpinsi mano sūnui žmoną iš mano
giminės, iš mano tėvo namų. 41 Tik tada
būsi atleistas nuo mano priesaikos[7]: kai
atvyksi pas mano giminę ir jie tau
neduos—tada būsi laisvas nuo mano
priesaikos‘.
42 Taigi, šiandien atėjęs prie
šaltinio, tariau: ‚VIEŠPATIE, mano
valdovo Abraomo Dieve, jeigu tikrai
norėsi padaryti sėkmingą mano kelią,
kuriuo aš einu, 43 man štai atsistojus
prie vandens šaltinio, tegul mergina,
kuri išeis semti ir kuriai tarsiu: „Duok
man, meldžiu, gurkšnelį vandens
atsigerti iš savo ąsočio“; 44 ir kuri man
atsakys: „Ir tu pats gerk, ir tavo
kupranugariams pasemsiu“,—ji tegul
būna ta moteriškė, kurią VIEŠPATS yra
paskyręs mano valdovo sūnui‘.
45 Man dar nebaigus sau taip
kalbėti, štai išėjo Rebeka, nešina ąsočiu
ant peties, ir, nusileidusi prie šaltinio,
sėmė. Aš jai tariau: ‚Duok man, meldžiu,
atsigerti!‘ 46 Ji tad skubiai nukėlė nuo
savęs savo ąsotį ir tarė: ‚Gerk! Taip pat
ir tavo kupranugarius noriu pagirdyti?‘
Taigi aš gėriau, ji ir kupranugarius
pagirdė. 47 Paskui jos paklausiau:
‚Kieno tu duktė?‘ Ji atsakė: ‚Duktė
Betuelio, Nachoro sūnaus, kurį jam
pagimdė Milka‘. Tada prisegiau žiedą
prie jos nosies ir [užmoviau] apyrankes
ant jos rankų. 48 Aš nusilenkiau,
parpuoliau kniūpsčias VIEŠPATIES
akivaizdoje ir pagarbinau VIEŠPATĮ,
savo valdovo Abraomo Dievą, kuris buvo
mane atvedęs tiesiu keliu, kad gaučiau
savo valdovo brolio[8] dukterį jo sūnui. 49
Taigi dabar, jei norite parodyti mano
valdovui malonę ir ištikimybę, man
pasakykite; o jei ne, man irgi pasakykite,
kad galėčiau kreiptis į dešinę ar į
kairę[9]“.
50 Tada Labanas ir Betuelis[10]
atsakydami tarė: „Iš VIEŠPATIES atėjo

1 GSV; M: giminaičių
2 M + sakinį, atkeltą iš 30 skn.: Tada Labanas bėgo laukan prie šaltinio.
3 Sakinys atkeltas iš 29 skn. pabaigos.
4 T.y. Labanas
5 M; G: jis jam padėjo
6 Hbr. Jis
7 Lit. prakeikimo (t.y. grasinimo nelaime prisiekdant)
8 Arba: giminaičio
9 T.y. kreiptis kitur; arba: nuspręsti, kas daryti
10 Vėlesnis priedas ar sudarkyta forma žodžių, kaip: jo motina (plg. 55 skn.) ar jo namiškiai (plg. 28 skn.)

tas dalykas. Mes negalime tau nei
nepritarti, nei pritarti. 51 Štai Rebeka
yra prieš tave. Imk ją ir eik, kad ji būtų
žmona tavo valdovo sūnui, kaip
VIEŠPATS yra nutaręs“.
52 Kai tik Abraomo tarnas išgirdo
jų žodžius, parpuolė kniūpsčias ant
žemės VIEŠPATIES akivaizdoje.
53 Paskui tarnas, išsiėmęs sidabrinių ir
auksinių indų bei drabužių, padovanojo
juos Rebekai; be to, jis padovanojo
vertingų dovanų jos broliui ir jos
motinai. 54 Vėliau jie valgė ir gėrė—jis
ir su juo esantys vyrai,—ir pernakvojo.
Jiems rytą atsikėlus, jis tarė: „Leiskite
man vykti pas mano valdovą!“ 55 Bet
Rebekos[1] brolis ir jos motina tarė:
„Tepasilieka mergina pas mus keletą,
sakykim, dešimtį dienų, paskui tegul
vyksta!“ 56 Bet jis jiems atsakė:
„Nesulaikykite manęs, VIEŠPAČIUI
padarius mano kelionę sėkmingą!
Paleiskite mane, kad galėčiau vykti pas
savo valdovą!“ 57 Jie tarė: „Pašaukime
merginą ir jos pačios paklauskime!“
58 Pasišaukę Rebeką, jie jos paklausė:
„Ar norėsi vykti su šituo vyru?“ Ji
atsakė: „Vyksiu“. 59 Tada jie išleido
savo seserį Rebeką, jos auklę, Abraomo
tarną ir jo vyrus. 60 Jie laimino Rebeką
ir jai tarė:

„Mūsų seserie, tu pasidaryk
tūkstančiais miriadų[2],
ir tavo palikuonys teužima
vartus tų, kurie jų
nekenčia!“

61 Paskui Rebeka ir jos merginos,
išsirengusios kelionėn, jojo ant
kupranugarių ir sekė paskui tą vyrą.
Taigi tarnas, paėmęs Rebeką, išvyko.
62 Tuo tarpu Izaokas buvo atėjęs ⸢iš
Beėr-Lachaj-Rojo apylinkės⸣[3]—jis pats
gyveno Negebo šalyje. 63 Kartą Izaokas
prievakaryje išėjo į lauką
pasivaikščioti[4]. Pakėlęs akis, jis išvydo
ateinančius kupranugarius. 64 Rebeka,
pakėlusi akis ir pamačiusi Izaoką, nulipo
nuo kupranugario 65 ir paklausė tarną:
„Kas yra ten tas vyras, kuris eina mums
priešais per lauką?“ Tarnas atsakė: „Tai
mano valdovas!“ Tada ji paėmė šydą ir
užsidengė.
66 Tarnas papasakojo Izaokui apie
visus dalykus, kuriuos jis buvo atlikęs.
67 Paskui Izaokas ją įsivedė į savo
motinos Saros palapinę. Jis vedė
Rebeką; ji tapo jo žmona, ir jis ją pamilo.
Taip Izaokas pasiguodė po savo motinos
mirties.

Keturos palikuonys

25 Abraomas vedė dar kitą žmoną,
vardu Keturą. 2 Ji jam pagimdė
Zimraną ir Jokšaną, Medaną ir Midjaną,
Jišbachą ir Šuachą. 3 Jokšanas buvo
Šebos ir Dedano tėvas. Dedano
palikuonys[5] buvo ašūriečiai, letušai ir
leumai. 4 Midjano sūnūs buvo Efa,
Eferis, Chanochas, Abida ir Eldaa. Visi
šitie buvo Keturos palikuonys.
5 Abraomas atidavė visa, ką
turėjo, Izaokui. 6 O savo[6] sugulovių
sūnums jis davė dovanų ir, dar gyvas
būdamas, juos pasiuntė nuo savo sūnaus
Izaoko į rytus, į Rytų šalį.

Abraomo mirtis

7 Tiek yra Abraomo nugyventų
metų: šimtas septyniasdešimt penkeri.
8 Paskui jis išleido savo dvasią.
Abraomas mirė žiloje senatvėje, iškaršęs,
⸢sulaukęs pilnintelio amžiaus⸣[7], ir buvo
priskaičiuotas[8] prie savo giminaičių.
9 Jį palaidojo jo sūnūs Izaokas ir
Išmaelis Machpelos oloje, Soharo sūnaus
Efrono, chitiečio, lauke, esančiame ties
Mamre,—10 lauke, kurį Abraomas buvo
nusipirkęs iš chitiečių. Ten buvo
palaidoti Abraomas ir jo žmona Sara.

1 Hbr. jos
2 T.y. nesuskaitomų tūkstančių motina
3 M tekstas neaiškus. Lit. iš kur įeina į Beėr-Lachaj-Roi; ST^O: iš Beėr-Lachaj-Roi; G: per dykumą į Beėr-Lachaj-Roi
4 Hbr. žodžio reikšmė neišaiškinta. GV: pamąstyti

5 Lit. sūnūs
6 Hbr. Abraomo
7 SamGS; Mlit. pasisotinęs
8 Lit. surinktas

11 Abraomui mirus, Dievas laimino jo
sūnų Izaoką, ir Izaokas gyveno prie Beėr-
Lachaj-Rojo[1].

10 Pr 23, 3–16

Išmaelio palikuonys

12 Tas yra Išmaelio, Abraomo
sūnaus, kurį egiptietė Hagara, Saros
tarnaitė, buvo pagimdžiusi Abraomui,
giminės sąrašas, 13 ir tie yra vardai
Išmaelio sūnų, išvardytų, atsižvelgiant į
jų gimines[2]: Išmaelio pirmagimis
Nebajotas, Kėdaras, Adbeelis ir
Mibsamas, 14 Mišma, Dūma ir Masa,
15 Chadadas ir Tėma, Jetūras, Nafišas ir
Kėdma. 16 Tie yra Išmaelio sūnūs, ir tie
jų vardai, kuriais vadinami jų kaimai ir
stovyklos: dvylika kunigaikščių—tiek,
kiek jų kilčių. 17 Ir tiek Išmaelio
gyvenimo metų: šimtas trisdešimt
septyneri. Paskui jis išleido savo dvasią.
Jis mirė ir prisijungė prie savo
giminaičių. 18 Jie[3] gyveno nuo Chavilos
ligi Šūro, esančio į rytus nuo Egipto, kur
eina į Ašūrą. Jis[4] užpuldinėdavo visus
savo brolius.

Ėsavo ir Jokūbo gimimas

19 Ta yra Abraomo sūnaus Izaoko
šeimos istorija: Abraomui gimė Izaokas.
20 Izaokas buvo keturiasdešimties metų,
kai vedė Rebeką, Betuelio, aramėjo iš
Padan-Aramo, dukterį, aramėjo Labano
seserį.
21 Izaokas maldavo VIEŠPATĮ už
savo žmoną, nes ji buvo nevaisinga.
VIEŠPATS jį išklausė, ir jo žmona
Rebeka tapo nėščia. 22 O kai vaikai jos
viduje stumdėsi, ji sakė: „Jei taip yra, tai
kam aš begyvenu[5]?“ Ji tad nuėjo
VIEŠPATIES pasiklausti. 23 Ir
VIEŠPATS jai tarė:

„Dvi tautos yra tavo įsčiose,
ir dvi giminės, išėjusios iš
tavo gimdos, persiskirs.
Viena giminė bus galingesnė už
kitą,
ir vyresnysis tarnaus
jaunesniajam“.

24 Atėjus jos metui gimdyti, dvyniai
pasirodė jos įsčiose. 25 Pirmasis išėjo
rausvas[6], visas kaip plaukuotas[7]
apsiaustas; tad jie praminė jį Ėsavu[8].
26 Paskui išėjo jo brolis, ir jo ranka
buvo nusitvėrusi Ėsavo kulnį; tad jį
praminė Jokūbu[9]. Izaokas buvo
šešiasdešimties metų, kai jie jam gimė.
27 Berniukams užaugus, Ėsavas
pasidarė įgudęs medžiotojas,
laukininkas, o Jokūbas—sėslys, gyvenąs
palapinėse. 28 Izaokas labiau mylėjo
Ėsavą, nes jis mėgo kas sumedžiota, o
Rebeka labiau mylėjo Jokūbą.
29 Kartą Jokūbui verdant viralą,
Ėsavas parėjo iš lauko visiškai nusilpęs.
30 Ir Ėsavas tarė Jokūbui: „Duok gi man
nuryti raudono, šito raudono, nes aš esu
visiškai nusilpęs!“ (Todėl jį pavadino
Edomu[10].) 31 Bet Jokūbas atsakė:
„Pirma man parduok savo pirmagimystės
teisę!“ 32 Ėsavas tarė: „Štai aš kone
mirštu iš alkio; tai ką gi man padės
pirmagimystės teisė?“ 33 Jokūbas sakė:
„Pirma man prisiek!“ Jis jam prisiekė ir
pardavė Jokūbui savo pirmagimystės
teisę. 34 Tada Jokūbas padavė Ėsavui
duonos ir lęšienės; šis valgė bei gėrė ir
atsikėlęs nuėjo. Tuo būdu Ėsavas
paniekino pirmagimystės teisę.

23 Rom 9, 12 33 Hbr 12, 16

Izaokas ir Abimelechas

26 Kilus toje šalyje badui—be
ankstesniojo bado, kuris buvo kilęs
Abraomo dienomis,—Izaokas nuvyko pas
filistinų karalių Abimelechą į Gerarą.
2 VIEŠPATS jam pasirodė ir tarė:
„Nesileisk į Egiptą! Pasilik šalyje, kurią

---

1 Lit. Šulinio Gyvojo, kuris mane mato
2 Arba: gimimo seką
3 T.y. Išmaelio sūnūs. 18 skn. yra 16 skn. tąsa. GV: Jis (t.y. Išmaelis)
4 T.y. Išmaelis (plg. 16, 12)
5 Įtrp. su S; plg. 27, 46.
6 Hbr. ʻadmōnî yra aliuzija į „Edomą“.
7 Hbr. śēʻār, –aliuzija į „Seyrą“, Edomo sinonimą
8 Ėsavas—Edomo eponimas.
9 Hbr. Jaʻaqōb, „jis tveriasi už kulnies“ arba „jis apgauna“. Pirmykštė vardo forma (Iahkūb-ila) reiškia „Dievas tegul apgina!“
10 Lit. Raudonu

tau nurodysiu! 3 Pasilik kaip ateivis
šitoje šalyje, tad aš būsiu su tavim ir
laiminsiu tave, nes tau ir tavo
palikuonims atiduosiu visas šitas šalis ir
taip ištesėsiu priesaiką, kurią prisiekiau
tavo tėvui Abraomui. 4 Aš padarysiu
tavo palikuonis tokius gausingus, kaip
dangaus žvaigždės, ir atiduosiu tavo
palikuonims visas šitas šalis, ir tavo
palikuonimis tegul laiminsis visos žemės
tautos—5 užtat, kad Abraomas paklausė
mano balso ir laikėsi, ko buvau liepęs
laikytis: mano įsakymų, nuostatų ir
įstatymų".
6 Taigi Izaokas pasiliko Geraroje.
7 Tos vietos vyrams klausinėjant apie jo
žmoną, jis sakė: „Ji mano sesuo", nes
bijojo sakyti: „Mano žmona". [Jis
manė:] „Tos vietos vyrai galėtų mane
užmušti dėl Rebekos, nes ji gražios
išvaizdos". 8 Jam ten bebūnant ilgesnį
laiką, atsitiko taip, kad filistinų karalius
Abimelechas pažvelgė žemyn pro langą ir
pamatė Izaoką bemyluojant savo žmoną
Rebeką. 9 Abimelechas pasišaukė
Izaoką ir tarė: „Aišku, kad ji tavo
žmona! Tai kaip drįsai sakyti: ‚Ji mano
sesuo'?" Izaokas jam atsakė: „Todėl,
kad maniau, jog turėsiu dėl jos mirti".
10 Tada Abimelechas tarė: „Ką čia
būtum mums padaręs! Kaip lengvai
vienas kuris tautietis būtų galėjęs
sugulti su tavo žmona ir tu būtum
užtraukęs ant mūsų kaltę!" 11 Tad
Abimelechas įsakė visai tautai: „Kas
palies šitą vyrą ar jo žmoną, turės būti
baudžiamas mirtim!"
12 Izaokas sėjo toje šalyje ir gavo
tais metais šimteriopą derlių, nes
VIEŠPATS jį laimino. 13 Taip žmogus
pralobo ir vis labiau turtėjo, kol pasidarė
labai turtingas. 14 Kadangi jis turėjo
avių bei galvijų kaimenę ir daug
šeimynos, jam pavydėjo filistinai. 15 Tad
visus šulinius, kuriuos jo tėvo tarnai
buvo iškasę jo tėvo Abraomo dienomis,
filistinai užvertė ir pripylė žemių.
16 Paskui Abimelechas tarė
Izaokui: „Eik šalin nuo mūsų, nes
pasidarei mums perdaug galingas!"
17 Taigi Izaokas vyko iš ten, pasistatė
stovyklą Geraros slėnyje ir ten pasiliko.
18 Izaokas vėl atkasė vandens šulinius,
kuriuos buvo iškasę jo tėvo Abraomo
tarnai[1] ir kuriuos filistinai, Abraomui
mirus, buvo užvertę, ir juos pavadino tais
pačiais vardais, kuriais juos buvo
pavadinęs jo tėvas. 19 Bet kai Izaoko
tarnai, kasdami slėnyje, ten aptiko
versminio vandens šulinį, 20 Geraros
piemenys ėmė vaidytis su Izaoko
piemenimis, sakydami: „Mums priklauso
vanduo!" Tad jis praminė tą šulinį
Eseku[2], nes jie buvo vaidijęsi su juo. 21
Paskui jie iškasė kitą šulinį, bet jie ir dėl
jo susivaidijo. Tad jis jį praminė Sitna[3].
22 Jis toliau traukė iš ten ir iškasė dar
vieną šulinį, bet dėl jo jie nebesivaidijo.
Tad jis jį praminė Rechobotu[4] ir tarė:
„Dabar VIEŠPATS mums suteikė tokią
plačią erdvę, jog galėsime išsiplėsti
šalyje".
23 Paskui iš ten jis traukė aukštyn
į Beér-Šebą. 24 Tą pačią naktį jam
pasirodė VIEŠPATS ir tarė:

„Aš esu tavo tėvo Abraomo
Dievas.
Nebijok, nes aš esu su
tavim!
Tave laiminsiu ir dauginsiu tavo
palikuonis
dėl savo tarno Abraomo".

25 Taigi jis ten pastatė aukurą ir šaukėsi
VIEŠPATIES vardo. Jis ten ištiesė savo
palapinę, o jo[5] tarnai ten kasė šulinį.
26 Abimelechas atvyko pas jį iš
Geraros su savo asmeniniu patarėju
Achuzatu ir savo kariuomenės vadu
Picholiu. 27 Izaokas jų paklausė: „Ko
atėjote pas mane? Jūs juk nekentėte
manęs ir mane pavarėte nuo savęs".
28 Jie atsakė: „Mes aiškiai matėme, kad
VIEŠPATS yra su tavim, tad galvojome:
‚Tebūnie gi tarp mūsų su priesaika
padarytas susitarimas—tarp mūsų ir
tavęs. Sudarykime tokią sutartį su
tavim, 29 kad piktai nepasielgsi su
mumis, kaip ir mes tavęs nepalietėme, tik
gerai elgėmės su tavim ir taikingai tave
išleidome'. Tu dabar esi VIEŠPATIES
palaimintasis!" 30 Tada jis iškėlė jiems

1 SamGV, plg. 15, 19, 25 skn. M: dienomis
2 Lit. Vaidu
3 Lit. Priešyste
4 Lit. Platybėmis
5 Hbr. Izaoko

pokylį, ir jie valgė bei gėrė. 31 Atsikėlę
anksti rytą, jie prisiekė vienas kitam.
Paskui Izaokas juos išleido, ir jie vyko
nuo jo ramūs.
32 Tą pačią dieną Izaoko tarnai
atėję jam pranešė apie šulinį, kurį jie
buvo iškasę; jie jam sakė: „Radome
vandens!" 33 Jis jį pavadino Šiba[1].
Todėl tas miestas ligi šios dienos
tebesivadina Beėr-Šeba[2].
34 Ėsavas, turėdamas
keturiasdešimt metų, vedė chitiečio
Beėrio dukterį Jehuditą ir chitiečio
Ėlono dukterį Basematą. 35 Jos
apkartino dvasią Izaokui ir Rebekai.

3–4 Pr 22, 16–18 7 Pr 12, 13; 20, 2 26 Pr 21, 22

Jokūbas klasta išgauna pirmagimio palaiminimą

27 Kai Izaokas paseno ir jo akys taip
aptemo, jog jis nebegalėjo regėti,
jis pasišaukė savo vyresnįjį sūnų ir jam
tarė: „Mano sunau!" Tas atsiliepė: „Aš
čia!" 2 Jis sakė: „Gi, matai, esu senas,
nežinau savo mirties dienos. 3 Taigi
dabar imk savo ginklus, savo strėlinę bei
kilpinį, ir, išėjęs į lauką, sumedžiok man
laimikį! 4 Paskui paruošk man skanų[3]
valgį, kokį mėgstu, ir atnešk man
valgyti, kad mano siela, prieš man
mirštant, tave palaimintų!"
5 Rebeka klausėsi, kai Izaokas
kalbėjo savo sūnui Ėsavui. Taigi, Ėsavui
nuėjus į lauką laimikio medžioti ⌜savo
tėvui⌝[4], 6 Rebeka tarė savo sūnui
Jokūbui: „Štai aš nugirdau tavo tėvą
kalbant tavo broliui Ėsavui šitaip:
7 ‚Paruošk man ką sumedžiojęs ir
pataisyk man skanų valgį, kad valgyčiau
ir, prieš mirdamas, tave palaiminčiau
VIEŠPATIES akivaizdoje'. 8 Taigi
dabar, mano sūnau, paklausyk mano
įkalbos, to, ką aš tau liepsiu! 9 Na, eik
pas kaimenę ir iš ten man atnešk du
puikius ožiukus, kad galėčiau paruošti iš
jų tavo tėvui skanų valgį, kokį jis
mėgsta; 10 paskui jį įnešk savo tėvui
valgyti, kad jis, prieš mirdamas, tave
palaimintų".
11 Bet Jokūbas tarė savo motinai
Rebekai: „Žiūrėk! Mano brolis Ėsavas
yra gaurys, o aš—plikaodis. 12 Rasi
mano tėvas mane pačiupinės; tada jam
pasirodyčiau kaip tas, kuris tyčiojasi, ir
taip užsitraukčiau prakeikimą, ne
palaiminimą". 13 Tačiau jo motina jam
atsakė: „Ant manęs tekrinta tau gresiąs
prakeikimas, mano sūnau! Tik
paklausyk mano įkalbos ir nuėjęs man
atnešk!" 14 Taigi jis nuėjęs ir paėmęs
atnešė savo motinai, o jo motina paruošė
skanų valgį, kokį mėgo jo tėvas.
15 Paskui Rebeka paėmė savo vyresniojo
sūnaus Ėsavo geriausius drabužius,
kuriuos turėjo namuose, ir apvilko savo
jaunesnįjį sūnų Jokūbą, 16 o ožiukų
kailiais apvyniojo jo rankas ir jo pliką
kaklą. 17 Vėliau ji padavė skanųjį valgį
ir duonos, kuriuos buvo paruošusi, į savo
sūnaus Jokūbo ranką.
18 Jis, įėjęs pas savo tėvą, tarė:
„Mano tėve!" Tas atsiliepė: „Aš čia.
Kas tu esi, mano sūnau?" 19 Jokūbas
atsakė: „Aš esu Ėsavas, tavo
pirmagimis. Padariau, kaip man liepei.
Na, kelkis, atsisėsk ir valgyk to, ką
sumedžiojau, kad tavo siela mane
palaimintų!" 20 Bet Izaokas klausė savo
sūnų: „Kaipgi, mano sūnau, galėjai taip
greitai ką rasti?" Tas atsakė:
„VIEŠPATS, tavo Dievas, man leido
aptikti". 21 Tada Izaokas tarė Jokūbui:
„Priartėk, kad apčiupinėčiau tave, mano
sūnau, ar tu tikrai esi mano sūnus
Ėsavas, ar ne!" 22 Jokūbas priartėjo prie
savo tėvo Izaoko, o tas, jį apčiupinėjęs,
tarė: „Balsas—Jokūbo balsas, bet
rankos—Ėsavo rankos". 23 Ir jis
neatpažino jo, nes jo rankos buvo
plaukuotos, kaip jo brolio Ėsavo rankos.
Taigi jis palaimino jį. 24 Toliau jis
paklausė: „Ar tu tikrai esi mano sūnus
Ėsavas?" Šis atsakė: „Taip[5]". 25 Tada
jis tarė: „Atnešk man valgyti to, kas
mano sūnaus sumedžiota, kad tave
palaimintų mano siela!" Jis jam atnešė,
ir jis valgė; be to, jis padavė jam vyno, ir

1 G: Priesaika
2 Lit. Priesaikos šuliniu
3 Arba: šventinį
4 G; M: parnešti
5 Lit. Aš esu

jis gėrė. 26 Paskui jo tėvas Izaokas jam
tarė: „Na, priartėk ir pabučiuok mane,
mano sūnau!“ 27 Taigi jis priartėjęs
pabučiavo jį. Pauostęs jo drabužių
kvapą, jis[1] palaimino jį, tardamas:
„A! Mano sūnaus kvapas
kaip kvapas lauko,
kurį palaimino VIEŠPATS!
28 Dievas tegul tau duoda
dangaus rasos
bei žemės riebalų
ir apsčiai javų bei vyno!
29 Tegul tarnauja tau tautos
ir nusilenkia prieš tave
giminės!
Viešpatauk savo broliams,
ir tenusilenkia prieš tave
tavo motinos sūnūs!
Kas tave keiktų, tebūnie
prakeiktas,
ir kas tave laimintų,
tebūnie palaimintas!“
30 Kai tik Izaokas buvo baigęs
laiminti Jokūbą ir Jokūbas vos buvo
išėjęs nuo savo tėvo Izaoko, jo brolis
Ėsavas parėjo iš medžioklės. 31 Jis irgi
pataisė skanų valgį ir įnešė savo tėvui.
Ir jis tarė savo tėvui: „Tegul teikiasi
mano tėvas atsikelti ir valgyti savo
sūnaus laimikio, kad mane palaimintų
tavo siela!“ 32 Jo tėvas Izaokas jį
užklausė: „Kas tu esi?“ Tas atsakė: „Aš
esu tavo sūnus, tavo pirmagimis,
Ėsavas“. 33 Tada Izaokas labai smarkiai
sudrebėjo iš baimės ir tarė: „Kas gi buvo
tas, kuris sumedžiojo laimikį ir man
atnešė?! Aš, prieš tau pareinant, visko
valgiau ir jį palaiminau—jis ir liks
palaimintas!“ 34 Kai tik Ėsavas išgirdo
savo tėvo žodžius, jis suriko labai garsiu
bei graudulingu balsu ir tarė savo tėvui:
„Palaimink ir mane, mano tėve!“ 35 Bet
šis sakė: „Tavo brolis atėjo su klasta ir
paėmė tavo palaiminimą“. 36 Anas tarė:
„Ar ne teisingai jį praminė Jokūbu[2]?
Juk jau du kartus jis apgavo mane. Jis
paėmė mano pirmagimystę ir štai dabar
paėmė mano palaiminimą“. Ir jis
paklausė: „Nejaugi man nepalikai
palaiminimo?“ 37 Izaokas atsakydamas
tarė Ėsavui: „Štai aš jį padariau tavo
valdovu ir visus jo brolius jam atidaviau
į tarnus, ir javais bei vynu jį aprūpinau.
Ką gi begaliu daryti tau, mano sūnau?“
38 Ėsavas tarė savo tėvui: „Ar tik vieną
turi palaiminimą, mano tėve? Palaimink
ir mane, mano tėve!“ Ir Ėsavas
graudžiai[3] verkė. 39 Tada jo tėvas
Izaokas atsakydamas jam tarė:
„Štai toli nuo žemės riebalų[4]
tebūnie tavo buveinė
ir nuo dangaus rasos
aukštybėse.
40 Savo kalaviju turėsi gyventi
ir savo broliui tarnauti.
Bet kai išsilaisvinsi[5],
nutrauksi jo jungą nuo savo
kaklo“.

29 Pr 12, 3 **27–29** Hbr 11, 20 **36** Pr 25, 29–34
38 Hbr 12, 17 **40** Pr 36, 8; 2 Kar 8, 20 **39–40** Hbr 11, 20

Jokūbas siunčiamas pas Labaną

41 Ėsavas pasidarė priešas Jokūbui
dėl palaiminimo, kuriuo jo tėvas buvo jį
palaiminęs. Ir Ėsavas sau tarė: „Artėja
dienos, kur teks gedėti dėl mano tėvo;
tada užmušiu savo brolį Jokūbą!“ 42 Kai
Rebekai buvo pranešti jos vyresniojo
sūnaus Ėsavo žodžiai, ji, pasiuntusi
[pasiuntinį], pasišaukė savo jaunesnįjį
sūnų Jokūbą ir jam tarė: „Štai tavo
brolis Ėsavas rengiasi tau atkeršyti,
norėdamas tave užmušti. 43 Taigi dabar,
mano sūnau, paklausyk mano įkalbos!
Tuoj bėk pas mano brolį Labaną į
Charaną 44 ir kurį laiką pasilik pas jį,
kol atlėgs tavo brolio pyktis, 45 kol tavo
brolio rūstybė nusigręš nuo tavęs ir jis
pamirš, ką esi jam padaręs! Paskui aš
nusiųsiu ir tave iš ten pargabendinsiu.
Kodėl turėčiau net jūsų abiejų netekti
vieną dieną?“
46 Rebeka tarė Izaokui: „Man
įgriso gyvenimas dėl chitiečių moterų.
Jei Jokūbas ims žmoną iš chitiečių,
tokią, kaip šitos, vieną kurią iš šalies
dukterų, tai kam

28 man begyventi?“ 1 Tada Izaokas
pasišaukė Jokūbą, jį palaimino ir
jam įsakė: „Neimk žmonos iš
kanaaniečių moterų! 2 Tuoj vyk į

1 T.y. Izaokas
2 Lit. Jis apgavo
3 Lit. pakėlė savo balsą ir
4 T.y. derlingų sričių
5 Hbr. veiksmažodžio reikšmė neišaiškinta.

Padan-Aramą, į tavo motinos tėvo
Betuelio namus, ir iš ten pasiimk žmoną,
iš tavo avyno Labano dukterų!
3 ⸢Visagalis Dievas⸣[1] tegul laimina tave,
tegul padaro tave vaisingą ir daugina
tave, kad pasidarytum tautų būrys! 4 Ir
tegul jis tau suteikia Abraomo
palaiminimą, tau ir tavo palikuonims su
tavim, kad užvaldytum savo ateivystės
šalį, kurią Dievas davė Abraomui!“
5 Taip Izaokas išleido Jokūbą, ir tas
vyko į Padan-Aramą pas Labaną,
aramėjo Betuelio sūnų, Jokūbo ir Ėsavo
motinos Rebekos brolį.

4 Pr 17, 4–8

Ėsavo žmonos

6 Ėsavas, patyręs, kad Izaokas
buvo palaiminęs Jokūbą ir jį nusiuntęs į
Padan-Aramą žmonos iš ten pasiimti,
kad, jį laimindamas, jam įsakė: „Tau
nevalia imti žmonos iš kanaaniečių
moterų“, 7 ir kad Jokūbas paklausė savo
tėvo bei motinos ir vyko į Padan-
Aramą,—8 Ėsavas įsitikino, kad
kanaanietės nepatiko jo tėvui Izaokui.
9 *Tad Ėsavas nuėjo pas Išmaelį ir, be*
savo turimųjų žmonų, dar vedė
Machalatą, Abraomo sūnaus Išmaelio
dukterį, Nebajoto seserį.

Jokūbo sapnas ir įžadas Bėt-Elyje

10 Jokūbas, išvykęs iš Beėr-Šebos,
keliavo į Charaną. 11 Pasiekęs vieną
vietą, jis ten pasiliko nakvoti, nes saulė
jau buvo nusileidusi. Paėmęs vieną
akmenį iš tos vietos, jis pasidėjo prie
galvos[2] ir atsigulė toje vietoje. 12 Jis
sapnavo matąs laiptus[3], atremtus į žemę,
jų viršų siekiantį dangų, Dievo angelus
jais laipiojančius aukštyn ir žemyn 13 ir
VIEŠPATĮ stovintį ⸢viršuj jų⸣[4] ir sakantį:
„Aš esu VIEŠPATS, tavo tėvo Abraomo
Dievas ir Izaoko Dievas. Tą žemę, ant
kurios tu guli, duosiu tau ir tavo
palikuonims. 14 Tavo palikuonys bus
kaip žemės dulkės, ir tu išsiplėsi į
vakarus ir į rytus, į žiemius ir į pietus, ir
tavimi bei tavo palikuonimis laiminsis
visos žemės giminės! 15 Štai aš esu su
tavim ir tave saugosiu visur, kur eisi, ir
tave sugrąžinsiu į šitą šalį, nes
nepaliksiu tavęs, kol įvykdysiu, ką esu
tau pažadėjęs“.
16 Jokūbas, pabudęs iš miego, tarė:
„Tikrai VIEŠPATS yra šitoje vietoje, o
aš nežinojau!“ 17 Ir nusigandęs tarė:
„Kokia nuogąstinga šita vieta! Čia
niekas kita, kaip Dievo namai, ir čia
dangaus vartai!“
18 Jokūbas, atsikėlęs anksti rytą,
paėmė akmenį, kurį buvo pasidėjęs prie
galvos, pastatė jį kaip paminklą ir išpylė
aliejaus ant jo viršaus. 19 Jis praminė tą
vietą Bėt-Eliu[5]. O anksčiau tas miestas
vadinosi Lūzas.
20 Paskui Jokūbas padarė įžadą,
tardamas: „Jei Dievas bus su manim ir
mane apsaugos šitame kelyje, kuriuo aš
einu, ir duos man duonos valgyti ir
drabužių apsivilkti, 21 ir jei sveikas
pargrįšiu į savo tėvo namus,—tai
VIEŠPATS tegul bus mano Dievas.
22 Šitas *akmuo, kurį pastačiau kaip*
paminklą, tegul bus Dievo namai, ir iš
viso, ką man duosi, tau ištikimai duosiu
dešimtinę“.

12 Jn 1, 51 13 Pr 13, 14–15 14 Pr 12, 3; 22, 18

Jokūbas susitinka su Rachele

29 Paskui Jokūbas leidosi kelionėn ir
žygiavo į rytiečių šalį. 2 Bežiū-
rėdamas jis pastebėjo šulinį lauke ir ten
tris avių bandas, sugulusias prie jo, nes
iš to šulinio girdydavo bandas, ir didelis
akmuo buvo ant šulinio angos. 3 Tik kai
susirinkdavo ⸢visi piemenys⸣[6], atrisdavo
tą akmenį nuo šulinio angos ir
pagirdydavo avis; paskui risdavo tą
akmenį atgal į jo vietą ant šulinio angos.
4 Jokūbas jiems tarė: „Mano
broliai, iš kur jūs esate?“ Jie atsakė:
„Mes esame iš Charano“. 5 Jis jų
paklausė: „Ar pažįstate Labaną,
Nachoro sūnaitį[7]?“ Jie atsakė:
„Pažįstame“. 6 Jis juos klausė: „Ar jam

1 Hbr. Ėl-Šaddaj
2 T.y. ne pagalviu, bet galvai apsaugoti; plg. 1Sam. 19, 13. 16; 26, 7. 11.
3 Arba: kopėčias
4 Arba: prie jo
5 T.y. Dievo namais
6 SamG; M: visos bandos
7 Arba: sūnų

gerai sekasi?" Jie atsakė: „Gerai. Antai
jo duktė Rachelė ateina su avimis!" 7 Jis
tarė: „Žiūrėkite, dar daug dienos, ne
metas suvaryti gyvulius. Pagirdykite
avis ir nuėję ganykite!" 8 Bet jie atsakė:
„Negalime, kol susirinks ⌜visi piemenys⌝[1]
ir nuris tą akmenį nuo šulinio angos.
Tik tada pagirdysime avis".
9 Jam tebekalbant su jais,
Rachelė atėjo su avimis, kurios priklausė
jos tėvui, nes ji buvo piemenė. 10 Kai
Jokūbas pamatė Rachelę, savo avyno[2]
Labano dukterį, ir savo avyno Labano
avis, Jokūbas priėjo, nurito akmenį nuo
šulinio angos ir pagirdė savo avyno
Labano avis. 11 Paskui Jokūbas
pabučiavo Rachelę ir balsiai pravirko.
12 Ir Jokūbas pasisakė Rachelei, kad jis
esąs jos tėvo giminaitis, kad jis esąs
Rebekos sūnus. Ta nubėgusi tai pranešė
savo tėvui. 13 Kai Labanas išgirdo žinią
apie savo seserėną Jokūbą, atbėgo jo
pasitikti ir, jį apkabinęs ir pabučiavęs,
nusivedė į savo namus. Jis išpasakojo
Labanui viską, kas buvo atsitikę.
14 Tada Labanas jam tarė: „Tikrai tu esi
⌜mano kūnas ir kraujas⌝[3]!" Ir Jokūbas[4]
išbuvo pas jį vieną mėnesį.

Jokūbas veda Lėją ir Rachelę

15 Paskui Labanas tarė Jokūbui:
„Ar dėl to, kad tu esi mano giminaitis,
turėtum man už dyką tarnauti? Pasakyk
man, kiek nori algos!" 16 Labanas gi
turėjo dvi dukteris: vyresnioji buvo
vardu Lėja, o jaunesnioji—Rachelė.
17 Lėjos akys buvo blausios, o Rachelė
buvo dailaus sudėjimo ir gražios
išvaizdos. 18 Jokūbas pamilo Rachelę;
tad jis sakė: „Noriu tau tarnauti
septynerius metus už tavo jaunesniąją
dukterį Rachelę". 19 Labanas atsakė:
„Geriau man ją duoti tau negu svetimam
vyrui. Pasilik pas mane!" 20 Taigi
Jokūbas tarnavo už Rachelę septynerius
metus, ir, kadangi jis ją mylėjo, jie jam
pasirodė kaip kelios dienos.
21 Paskui Jokūbas tarė Labanui:
„Duok man mano žmoną, nes jau atėjo
metas, kad įeičiau pas ją!" 22 Tada
Labanas sukvietė visus tos vietos žmones
ir iškėlė pokylį. 23 Bet vakare jis paėmė
savo dukterį Lėją ir ją įvedė pas jį, o tas
priėjo prie jos. 24 Ir Labanas davė jai,
savo dukteriai Lėjai, savo tarnaitę Zilpą
į tarnaites. 25 Bet, rytui išaušus,
pasirodė, kad tai buvo Lėja! Tada
Jokūbas[5] tarė Labanui: „Ką čia man
padarei! Ar ne už Rachelę tarnavau pas
tave? Tai kodėl mane apgavai?"
26 Labanas atsakė: „Mūsų vietoje nėra
tokio papročio, kad išleistų jaunesniąją
pirma vyresniosios. 27 Atšvęsk vestuvių
savaitę su šita, paskui tegul tau ⌜teks ir
ana⌝[6] už tarnystę, kurią turėsi eiti pas
mane dar kitus septynerius metus!"
28 Jokūbas sutiko ir atšventė savaitę su
ja. Paskui anas jam davė savo dukterį
Rachelę į žmonas. 29 Ir Labanas davė
savo dukteriai Rachelei savo tarnaitę
Bilhą, kad ji būtų jai tarnaitė. 30 Jis[7]
įėjo ir pas Rachelę; jis mylėjo Rachelę
labiau už Lėją ir tarnavo pas jį dar kitus
septynerius metus.

Jokūbo sūnų gimimas ir vardai

31 VIEŠPATS, matydamas, kad
Lėja nebuvo mylima, atidarė jos įsčias,
bet Rachelė buvo nevaisinga. 32 Lėja
pradėjo ir pagimdė sūnų ir jį praminė
Reūbenu[8], nes ji sakė: „VIEŠPATS
pažvelgė į mano sielvartą; dabar mane
mylės mano vyras". 33 Ji vėl pradėjo ir
pagimdė sūnų. Ir ji tarė: „VIEŠPATS
girdėjo, kad manęs nemyli; tad jis man
davė ir šitą [sūnų]". Ir ji praminė jį
Šimeonu[9]. 34 Ji vėl pradėjo ir pagimdė
sūnų. Ir ji tarė: „Dabar pagaliau mano
vyras prisiriš prie manęs, nes jam
pagimdžiau tris sūnus". Todėl ji praminė
jį Leviu[10]. 35 Ji vėl pradėjo ir

1 Žr. 3a.
2 T.y. motinos brolio
3 Lit. mano kaulai ir mano kūnas (t.y. mano artimas giminaitis)
4 Hbr. jis
5 Įtrp. su G.
6 M; Sam GSV: duosiu ir aną
7 T.y. Jokūbas
8 Lit. Žiūrėkite, sūnus!
9 Hbr. Šime'ōn, „girdėtojas"
10 Hbr. Lēvî <jillavė, „jis prisiriš"

pagimdė sūnų. Ir ji tarė: „Šįkart tegul
aš girsiu VIEŠPATĮ!“ Todėl ji praminė jį
Judu[1]. Paskui ji liovėsi gimdžiusi.

30 Rachelė, matydama, kad negimdė
vaikų Jokūbui, ėmė pavydėti savo
seseriai Lėjai ir tarė Jokūbui: „Parūpink
man sūnų, kitaip aš mirsiu!“ 2 O
Jokūbas, supykęs ant Rachelės,
atsikirto: „Ar aš galiu atstoti Dievą
kuris tau užlaikė įsčių vaisių?“ 3 Tada ji
tarė: „Štai mano tarnaitė Bilha. Įeik pas
ją, kad ji pagimdytų ant mano kelių ir
kad iš jos ir aš turėčiau vaikų!“ 4 Taigi
ji davė jam į žmonas savo tarnaitę Bilhą,
ir Jokūbas įėjo pas ją. 5 Bilha pradėjo ir
pagimdė Jokūbui sūnų. 6 Tada Rachelė
tarė: „Dievas apgynė mano teisę: jis
išklausė ir mano prašymą ir man davė
sūnų“. Todėl ji pavadino jį Danu[2].
7 Rachelės tarnaitė Bilha vėl pradėjo ir
pagimdė Jokūbui antrą sūnų. 8 Rachelė
tarė: „Antžmogiškose[3] varžybose aš
varžiaus su savo seseria ir nugalėjau“. Ir
ji praminė jį Naftaliu[4].
9 Kai Lėja pamatė, kad liovėsi
gimdžiusi, paėmė savo tarnaitę Zilpą ir ją
davė Jokūbui į žmonas. 10 Lėjos tarnaitė
Zilpa pagimdė Jokūbui sūnų. 11 Tada
Lėja tarė: 'Kokia palaima!'[5] Ir ji praminė
jį Gadu[6]. 12 Lėjos tarnaitė Zilpa
pagimdė Jokūbui antrą sūnų. 13 Tada
Lėja tarė: „Kokia aš laiminga! Juk
moterys[7] vadins mane laiminga“. Ir ji
praminė jį Ašeriu[8].
14 Kviečių pjūties metu Reūbenas
nuėjęs rado lauke mandragorų[9] ir jas
parnešė savo motinai Lėjai. Tada
Rachelė tarė Lėjai: „Duok man, prašau,
savo sūnaus mandragorų!“ 15 Bet ta jai
atšovė: „Ar ne gana tau buvo atimti iš
manęs vyrą, kad nori atimti ir mano
sūnaus mandragoras?“ Rachelė tarė:
„Užtat tegul jis šiąnakt guli su tavim—
už tavo sūnaus mandragoras!“
16 Jokūbui pareinant vakare iš lauko,
Lėja išėjo jo pasitikti ir tarė: „Tu turi
įeiti pas mane, nes samdyte pasamdžiau
tave už savo sūnaus mandragoras!“
Taigi tą naktį jis gulėjo su ja. 17 Dievas
išklausė Lėją. Ji pradėjo ir pagimdė
Jokūbui penktąjį sūnų. 18 Lėja tarė:
„Dievas man atlygino už tai, kad daviau
savo tarnaitę savo vyrui“. Ir ji praminė
jį Isacharu[10]. 19 Paskui Lėja vėl pradėjo
ir pagimdė Jokūbui šeštąjį sūnų. 20 Tada
Lėja tarė: „Dievas apdovanojo mane
puikia dovana; dabar jau mano vyras
'pakęs mane'[11], nes jam pagimdžiau šešis
sūnus. Ir ji praminė jį Zebulunu[12].
21 Vėliau ji pagimdė dukterį ir ją
praminė Dina.
22 Dievas atsiminė Rachelę.
Dievas ją išklausė ir atidarė jos įsčias. Ji
pradėjo ir pagimdė sūnų. Ir ji tarė:
„Dievas nuėmė mano gėdą“. 24 Ir ji
praminė jį Juozapu[13], sakydama:
„VIEŠPATS[14] tegul man prideda dar kitą
sūnų!“

Jokūbas derasi su Labanu

25 Kai Rachelė pagimdė Juozapą,
Jokūbas tarė Labanui: „Paleisk mane,
kad galėčiau vykti į savo gimtąją vietą ir
šalį! 26 Duok man mano žmonas ir mano
vaikus, už kuriuos tau tarnavau, kad
galėčiau vykti! Tu juk pats žinai, kokią
tarnystę tau atlikau“. 27 Bet Labanas
jam atsakė: „Jei radau malonę
tavoakyse[15],—aš patyriau iš ženklų, kad
VIEŠPATS mane palaimino dėl tavęs“.

1 Hbr. Jehūdā, „jis giriamas“
2 Hbr. Dān, „teisėjas“, „gynėjas“
3 Lit. Dievo
4 Hbr. Naftalī, „rungovas“, „varžovas“
5 KGV; MSTQ: Laimė nusišypsojo!
6 Hbr. Gad, „laimė“
7 Lit. dukterys
8 Hbr. .ašēr, „laimingas“
9 T.y. augalų, turinčių geltonus „meilės“ obuoliukus, galinčius, kaip tikėta, sužadinti vyrų meilę ir padaryti moteris vaisingas.
10 Hbr. Issāchar <iš sāchār, „vyras,pasamdytas už atlyginimą“, „samdinys“
11 Arba: atneš man dovanų (plg. Ak. zubullū, „jaunikio dovana“, vksm. zabālu)
12 Hbr. Zebulūn, „pakentėjas“, arba: „dovanotojas“
13 Hbr. Jōsēf, „jis (t.y. VIEŠPATS) tegul prideda“
14 GS: Dievas
15 T.y. jei man leisi pasisakyti. Trūksta tokio sėkmens, kaip: tai pasilik pas mane.

28 Jis tęsė: „Pasirink algą, kokią nori
gauti iš manęs, ir ją mielai mokėsiu! “
29 Jokūbas[1] jam atsakė: „Tu pats žinai,
kaip tau tarnavau ir koks mano rūpesčiu
pasidarė tavo gyvulių kiekis. 30 Nes
buvo maža, ką, prieš man atvykstant,
turėjai, bet taip priaugo, jog pasidarė
daug, ir VIEŠPATS tave laimino, kur tik
padėjau savo koją. O dabar—kada
galėsiu rūpintis ir savo šeima?“ 31 Jis
paklausė: „Ką turiu tau duoti?“
Jokūbas atsakė: „Tau nieko nereikia
man duoti! Jei man padarysi vieną
dalyką, vėl ganysiu ir[2] saugosiu tavo
mažuosius gyvulius: 32 ˹Leisk man
šiandien pereiti visus tavo mažuosius
gyvulius, kad išskirčiau˺[3] iš jų kiekvieną
dėmėtą bei lopiniuotą ˹avytę ir ožkytę˺[4],
kiekvieną tamsios spalvos iš avinėlių ir
lopiniuotą bei dėmėtą iš ožkų, ir tie
tebūnie man užmokestis. 33 O mano
sąžiningumas vėliau paliudys už mane,
kai ateisi patikrinti mano užmokesčio:
visa, kas nebus dėmėta bei lopiniuota
tarp ožkų ir tamsios spalvos tarp
avinėlių, tegul bus laikoma mano
pavogta!“ 34 Labanas tarė: „Gerai! Kad
tik taip būtų, kaip kalbėjai!“ 35 Tą pačią
dieną jis išskyrė dėmėtus bei lopiniuotus
ožius ir visas dėmėtas bei lopiniuotas
ožkas—kiekvieną gyvulį, kuriame buvo
kas nors balta—ir kiekvieną tamsios
spalvos iš avinėlių, ir juos perdavė savo
sūnums. 36 Jis padarė taip, kad tarp jo ir
Jokūbo būtų trijų dienų kelionės
atstumas, o Jokūbas ganė Labano
likusiuosius gyvulius.

37 Jokūbas, pasiėmęs šviežių
storakso krūmo, migdolo ir platano
lazdelių, išlupinėjo jose baltus dryžius,
išstatydamas, kas buvo balta lazdelių
paviršiuje. 38 Paskui jis sustatė
lazdeles, kurias buvo išlupinėjęs, į
lovius, į girdomuosius vandens latakus,
kur mažieji gyvuliai ateidavo gerti, tų
gyvulių priešakyje. Atėję gerti, jie
burkšdavosi. 39 Gyvuliai burkšdavosi,
žiūrėdami į lazdeles, paskui[5] vesdavo
dryžuotus, dėmėtus ir lopiniuotus.
40 Jokūbas atskyrė avinėlius ir nukreipė
tų gyvulių veidus į dryžuotus ir visus
tamsios spalvos tarp Labano gyvulių.
Taip jis prisiveisė atskirų bandų, kurių
nesuleido su Labano mažaisiais
gyvuliais. 41 Be to, kada tik burkšdavosi
stiprieji gyvuliai, Jokūbas įdėdavo
lazdeles į lovius prieš gyvulių akis, kad
tie burkštųsi prie lazdelių. 42 O kai
gyvuliai buvo silpni, neįdėdavo. Tuo
būdu silpnieji teko Labanui, o stiprieji—
Jokūbui. 43 Taip tas vyras nepaprastai
turtėjo ir įsigijo daug mažų gyvulių,
tarnaičių ir tarnų, kupranugarių ir asilų.

Jokūbas pabėga nuo Labano

31 Jis girdėjo Labano sūnų žodžius:
„Jokūbas pasiglemžė viską, kas
priklausė mūsų tėvui; iš to, kas priklausė
mūsų tėvui, jis įsigijo visą šitą turtą“.
2 Be to, Jokūbas pastebėjo, kad Labanas
nebežiūrėjo į jį taip maloniai, kaip
anksčiau[6]. 3 Tada VIEŠPATS tarė
Jokūbui: „Grįžk į savo tėvų šalį ir pas
savo gimines, ir aš būsiu su tavim!“

4 Taigi Jokūbas pasiuntė ir
pasišaukė Rachelę bei Lėją į lauką pas
savo mažuosius gyvulius 5 ir joms tarė:
„Aš matau, kad jūsų tėvas nebežiūri į
mane taip maloniai, kaip anksčiau. Bet
mano tėvo Dievas buvo su manim. 6 Jūs
gi pačios žinote, kad visa savo jėga
tarnavau jūsų tėvui. 7 Bet jūsų tėvas
mane apgavo ir dešimtį kartų keitė mano
atlyginimą. Tačiau Dievas jam neleido
manęs skriausti. 8 Jei jis sakė:
„Dėmėtieji tebūnie tavo užmokestis“,
visos avys ir ožkos vedė dėmėtus. O jei
jis sakė: „Dryžuotieji tebūnie tavo
užmokestis“, visos avys ir ožkos vedė
dryžuotus. 9 Taip Dievas atėmė iš jūsų
tėvo gyvulius ir man atidavė.

10 Mažųjų gyvulių burkštimosi
metu pakėliau akis ir sapne regėjau, kad
ožiai,kurie apšokinėjo pateles[7], buvo

1 Hbr. Jis
2 Itrp. su GS.
3 M; V: pereik šiandien ... ir išskirk
4 Hbr. žodis reiškia vieną ir kitą.

5 M + mažieji gyvuliai
6 Lit. vakar ir užvakar
7 Lit. mažuosius gyvulius

dryžuoti, dėmėti ir kerši. 11 Ir Dievo
angelas sapne man tarė: ‚Jokūbai!‘ Aš
atsiliepiau: ‚Aš čia!‘ 12 Jis tarė: ‚Na,
pakelk akis ir pamatyk, kad visi ožiai,
apšokinėją pateles, yra dryžuoti, dėmėti
ir kerši—nes mačiau viską, ką Labanas
tau darė. 13 Aš esu Dievas, ⌜kuris tau
pasirodė Bėt-Elyje⌝[1], kur tu patepei
akmens paminklą ir[2] kur man davei
įžadą. Dabar kelkis, išeik iš šitos šalies
ir sugrįžk į savo giminių šalį!“

14 Rachelė ir Lėja jam
atsakydamos tarė: „Ar mums dar belieka
kas dalies ar palikimo mūsų tėvo
namuose? 15 Argi mes nebuvome jo
laikomos svetimomis? Juk jis ne tik mus
pardavė, bet ir išeikvojo už mus gautus
pinigus. 16 Iš tikrųjų visas lobis, kurį
Dievas atėmė iš mūsų tėvo, priklauso
mums ir mūsų vaikams. Taigi dabar
daryk visa, ką Dievas yra tau pasakęs!“

17 Tada Jokūbas pakilęs užsodino
ant kupranugarių savo vaikus bei savo
žmonas 18 ir nusivarė visus savo
gyvulius ir visą savo nuosavybę, kurią
buvo įsigijęs darbu, savo nuosavus
gyvulius, kuriuos buvo įsigijęs Padan-
Arame, kad parvyktų pas savo tėvą
Izaoką į Kanaano šalį.

19 O Labanas buvo nuėjęs savo
avių kirpti. Rachelė tuo tarpu pavogė
namų dievukus, kurie priklausė jos
tėvui. 20 Taigi, Jokūbas apgavo aramėją
Labaną, nes jam nepasakė, jog bėgsiąs.
21 Taip jis pabėgo su viskuo, kas jam
priklausė. Pakilęs jis persikėlė per Upę[3]
ir pasuko į Gileado kalnyną.

13 Pr 28, 18–22

Labanas pasiveja Jokūbą

22 Trečiąją dieną Labanui buvo
pranešta, kad Jokūbas pabėgęs. 23 Tada,
paėmęs su savim savo giminaičius[4], jis,
keliaudamas septynias dienas, jį vijosi ir
pasivijo Gileado kalnyne. 24 Bet Dievas
atėjo pas aramėją Labaną naktį sapne ir
jį įspėjo: „Saugokis, kad nekalbėtum
Jokūbui nei gera, nei bloga!“[5]

25 Kai Labanas prisivijo Jokūbą—
Jokūbas buvo pasistatęs savo
palapinę . . . [6] kalnyne, o Labanas
pasistatęs ⌜savo palapinę⌝[7] Gileado
kalnyne,— 26 Labanas tarė Jokūbui:
„Ką ⌜tau padariau⌝[8], kad mane apvylei ir[9]
išsivarei mano dukteris kaip karo[10]
belaisves?! 27 Kodėl slapčia pabėgai,
mane apvogei ir man nepasakei, kad
būčiau galėjęs tave išlydėti su
pasilinksminimu ir dainomis, su būgnais
ir lyromis, 28 ir man neleidai pabučiuoti
mano sūnaičių ir dukterų?! Dabar esi
kvailai pasielgęs! 29 Aš turiu galią
jums[11] pakenkti, bet tavo[12] tėvo Dievas
vakar naktį man pasakė: ‚Saugokis, kad
nekalbėtum Jokūbui nei gera, nei pikta!‘
30 O dabar: tu iš tikrųjų vykai dėl to,
kad buvai ilgte išsiilgęs savo tėvo namų.
Bet kodėl pavogei mano dievus?“
31 Jokūbas atsakydamas tarė Labanui:
„Todėl, ⌜kad bijojau⌝[13], kad maniau, jog
tu gali prievarta atimti iš manęs savo
dukteris. 32 Tas, pas kurį tu rasi savo
dievus, tenelieka gyvas! Mūsų
giminaičių akivaizdoje peržiūrėk, kas
tau priklauso pas mane, ir pasiimk!“
Jokūbas nežinojo, kad Rachelė buvo juos
pavogusi.

33 Tada Labanas įėjo į Jokūbo
palapinę, į Lėjos palapinę ir į dviejų
tarnaičių palapinę, bet nerado. Paskui,
išėjęs iš Lėjos palapinės, jis įėjo į
Rachelės palapinę. 34 O Rachelė buvo
paėmusi namų dievukus, juos paslėpusi
kupranugario balne ir atsisėdusi ant jų.
Labanas iščiupinėjo visą palapinę, bet
nerado. 35 Ji tarė savo tėvui:
„Teneįsižeidžia mano viešpats, kad

1 GT[JP]; ~M
2 Kkr. Mss SamG; ~M
3 T.y. Eufratą
4 Lit. brolius

5 T.y. kad neištartum jokio grasinimo jam pakenkti
6 Galbūt Mįspos; plg. 49 skn. ~ M
7 Rk.; M: su savo giminaičiais
8 Itrp. su S.
9 ~G
10 Lit. kalavijo
11 SamG: tau
12 SamG; M: jūsų
13 Priedas. ~G

negaliu atsikelti prieš tave, nes man yra
tai, kas moterims atsitinka!“ Nors jis
kruopsčiai išieškojo, tačiau dievukų
nerado.
36 Tada Jokūbas supyko ir apniko
barti Labaną. Jokūbas atsikirto
Labanui: „Kuo nusikaltau, kuo
nusidėjau, kad įkaitęs mane vijais?
37 Nors išknaisiojai visus mano daiktus,
ką radai iš visų savo namų daiktų?
Padėk čia mano ir savo giminaičių[1]
akivaizdoje, ir tegul jie padaro
sprendimą man ir tau! 38 Dabar jau
dvidešimt metų, kai aš pas tave! Tavo
avys ir tavo ožkos neišsimetė, ir tavo
bandos[2] avinų nevalgiau. 39 Kas žvėrių
sudraskyta, neatnešiau tau: aš pats
turėjau atpildyti nuostolį. Iš manęs
reikalavai, kas buvo pavogta dieną ir net
kas pavogta naktį. 40 Buvau toks, kurį
dieną spirgino kaitra ir šaltis naktį, ir
miegas bėgo nuo mano akių. 41 Dabar
jau dvidešimt metų, kaip aš tavo
namuose: tau tarnavau keturiolika metų
už tavo dukteris ir šešerius metus prie
tavo mažųjų gyvulių, o tu dešimtį kartų
keitei mano atlyginimą! 42 Jei mano
tėvo Dievas, Abraomo Dievas ir Izaoko
Bijomasis[3], nebūtų ejęs už mane, tikrai
dabar būtum mane paleidęs tuščiomis
rankomis! Mano sunkią būklę ir mano
rankų vargingą darbą Dievas pamatė ir
šiąnakt padarė teismą“.

Labanas padaro sutartį su Jokūbu

43 Labanas atsakydamas tarė
Jokūbui:„Dukterys yra mano dukterys,
sūnaičiai—mano sūnaičiai, gyvuliai—
mano gyvuliai; visa tai, ką tu matai, man
priklauso! O savo dukterims—ką
šiandien dar galiu padaryti šitoms ar jų
vaikams, kuriuos jos pagimdė? 44 Taigi
dabar eikš, sudarykime sutartį, aš ir tu!
⌈Sukraukime krūsnį⌉[4], ir ji tebūnie mano
ir tavo liudytoja!“ 45 Tada Jokūbas[5]
paėmė akmenį ir jį pastatė kaip
paminklą. 46 Ir Jokūbas tarė savo
giminaičiams: „Surinkite akmenų!“
Paėmę akmenų, jie padarė krūsnį ir
valgė ten ant krūsnies. 47 Labanas ją
pavadino Jegar-Sahadūta[6], o Jokūbas ją
pramině Galeėdu[7]. 48 Labanas tarė:
„Šita krūsnis yra mano ir tavo
liudytoja“. Todėl ją praminė Galeėdu
49 ir Mišpa[8], nes jis sakė: „VIEŠPATS
tegul eina sargybą tarp manęs ir tavęs,
kai ⌈nebematysime vienas kito⌉[9] : 50 jei
blogai elgtumeis su mano dukterimis ar
vestumei žmonų šalia mano dukterų,
nors ir niekas pas mus to nematytų,
Dievas bus mano ir tavo liudytojas!“
51 Labanas toliau sakė Jokūbui: „Štai
šita krūsnis ir šitas[10] paminklinis
stulpas, kurį pastačiau tarp savęs ir
tavęs,— 52 šita krūsnis bus liudytoja ir
šitas[11] stulpas bus liudytojas, kad nei aš
nepereičiau pas tave per šitą krūsnį, nei
tu nepereitum pas mane per šitą krūsnį ir
šitą stulpą su piktu kėslu! 53 Abraomo
Dievas ir Nachoro Dievas, ⌈jų tėvų
Dievas⌉[12], tebūnie mūsų teisėjas[13]!“ Tada
Jokūbas prisiekė savo tėvo Izaoko
Bijomuoju.
54 Jokūbas aukojo kalne
pjaunamąją auką ir pasikvietė savo
giminaičius ⌈į puotą⌉[14]. Jie puotavo ir
pernakvojo kalne.

Jokūbas ruošiasi pasitikti Ėsavą

32 Labanas, atsikėlęs anksti rytą,
pabučiavo savo vaikaičius bei savo
dukteris ir juos palaimino. Paskui jis
leidosi į kelionę ir sugrįžo į savo vietą.
2 Jokūbas irgi traukė savo keliu, ir jį
pasitiko Dievo angelai. 3 Jokūbas, juos
išvydęs, tarė: „Tai Dievo kariuomenės
stovykla!“ Ir jis praminė tą vietą
Machanaimu[15].
4 Jokūbas siuntė pirm savęs
pasiuntinius pas savo brolį Ėsavą į Seyro

1 Lit. brolių
2 Lit. mažųjų gyvulių
3 Arba: Apsauga
4 Rk.
5 Daugelis aiškintojų pakeičia „Jokūbą“ „Labanu“. Plg. 51 skn.
6 Aram. Jegar-Sāhadūtā‘, „krūsnis“
7 Hbr. Gale‘ed,“krūsnis“, „akmenų krūva“
8 Hbr. HaMiṣpā, „sargybos bokštas“
9 Lit. būsime vienas nuo kito pasislėpę
10 T[P] S; ~M
11 Žr. 51a.
12 ~G
13 SamG; M: teisėjai
14 Lit. duonos valgyti
15 Hbr. Mahanāim, „dvi stovyklos“

šalį, Edomo sritį. 5 Jis jiems įsakė:
„Šitaip jūs turite sakyti mano valdovui
Ėsavui: ‚Taip pasakė tavo tarnas
Jokūbas: Buvau ateivis pas Labaną ir
ligšiol ten užsibuvau. 6 Įsigijau jaučių,
asilų ir mažųjų gyvulių, tarnų ir
tarnaičių, ir siunčiu pranešti savo
valdovui, kad rasčiau malonę tavo
akyse'".

7 Pasiuntiniai sugrįžo pas
Jokūbą, sakydami: „Buvome nuėję pas
tavo brolį Ėsavą; jis taip pat žygiuoja
tavęs pasitikti su keturiais šimtais vyrų!"
8 Tada Jokūbas labai nusigando ir
baiminosi. Jis padalijo į dvi stovyklas su
juo esančius žmones, mažuosius
gyvulius, galvijus ir kupranugarius.
9 Jis galvojo: „Jei Ėsavas ateis prie
vienos stovyklos ir ją sumuš, tai bent
likusioji stovykla galės išsigelbėti".

10 Paskui Jokūbas meldėsi: „Mano
tėvo Abraomo Dieve ir mano tėvo Izaoko
Dieve, tu VIEŠPATIE, kuris man sakei:
‚Grįžk į savo šalį ir pas savo gimines, ir
aš tau gera darysiu', 11 aš nevertas visų
malonių ir visos ištikimybės, kurią esi
parodęs savo tarnui. Nes tik su savo
lazda perbridau šitą Jordaną, o dabar iš
manęs pasidarė du būriai. 12 Išgelbėk
mane, meldžiu, iš mano brolio rankos, iš
Ėsavo rankos, nes aš jo bijau; atėjęs jis
užmuš mane, žmonas su vaikais!
13 Tačiau tu pats pasakei: ‚Aš tikrai
darysiu tau gera ir padarysiu tavo
palikuonis kaip jūros smiltis, kurių dėl
daugybės negalima suskaičiuoti'". 14 Ir
jis ten pernakvojo tą naktį.

Paskui parinko iš to, ką buvo
įsigijęs[1], dovaną savo broliui Ėsavui: 15
du šimtus ožkų ir dvidešimt ožių, du
šimtus avių ir dvidešimt avinų,
16 trisdešimt žindančių kupranugarių su
jų kumeliukais, keturiasdešimt karvių ir
dešimt jaučių, dvidešimt asilių ir dešimt
asilų. 17 Jis juos perdavė savo tarnams,
kiekvieną bandą atskirai, ir tarė savo
tarnams: „Eikite pirm manęs ir palikite
tarpą tarp vienos ir kitos bandos!" 18 Ir
įsakė pirmajam: „Kai tave sutiks mano
brolis Ėsavas ir paklaus: ‚Kam tu
priklausai? Kur eini? Kam priklauso
šitie tavo priešakyje?',— 19 tai atsakyk:
‚Tavo tarnui Jokūbui. Tai dovana,
siunčiama mano valdovui Ėsavui; jau ir
jis pats ateina mums iš paskos'". 20 Jis
įsakė ir antrajam, ir trečiajam, ir
visiems, kurie ėjo paskum bandas,
tardamas: „Kalbėkite tais pačiais
žodžiais Ėsavui, kai jį sutiksite, 21 ir
sakykite: „Jau ir tavo tarnas Jokūbas
pats ateina paskui mus'", nes jis galvojo:
„Tegul jį permaldausiu dovana, kuri eina
pirm manęs, ir tik paskui išvysiu jo
veidą! Gal jis maloniai mane priims".
22 Taigi dovana traukė pirma jo, o jis
pats tą naktį praleido stovykloje.

13 Pr 22, 17

Jokūbas grumiasi su Dievu

23 Atsikėlęs tą naktį, jis paėmė abi
savo žmonas, abi savo tarnaites bei
vienuolika savo vaikų ir perbrido Jaboko
brastą. 24 Jis, juos paėmęs, pervedė per
upelį ir perkėlė viską, ką turėjo. 25 O
Jokūbas atsiliko vienas. Tada vienas
vyras ėjo imtynių su juo, kol prabrėško
aušra. 26 Matydamas, kad neįstengia jo
įveikti, jis taip užgavo jo kulšies įdubą,
kad, jam besiritant su juo[2], Jokūbo
kulšis išsinarino. 27 Tada jis[3] prabilo:
„Paleisk mane, nes prabrėško aušra!"
Bet jis atsakė: „Tavęs nepaleisiu, nebent
jei mane palaiminsi!" 28 Paskui anas
jam tarė: „Kuo tu vardu?" Šis atsakė:
„Jokūbas". 29 Tada anas tarė: „Tu
nebeturi vadintis Jokūbu, bet Izraeliu[4],
nes grūmeis su Dievu[5] ir su žmonėmis ir
nugalėjai". 30 Jokūbas paklausė:
„Pasakyk man, meldžiu, savo vardą!"
Bet anas atsakė: „Kam gi klausi mano
vardo?" Ir jis jį ten palaimino.

31 Jokūbas pavadino tą vietą
Penieliu[6], nes [jis sakė]: „Regėjau Dievą
veidas į veidą, tačiau mano gyvybė liko
išgelbėta". 32 Jam patekėjo saulė, kai

1 Lit. kas buvo patekę į jo ranką

2 T.y. Jokūbu
3 T.y. anas vyras
4 Hbr. Jisrāēl, „Dievas grumiasi", arba: „Jis grumiasi su Dievu" (pop. etim.)
5 Arba: dieviškomis būtybėmis
6 SamSV: Penūeliu. Hbr. Penīēl, „Dievo veidas"

jis, šlubuodamas kulšimi, perėjo per
Penuelį. 33 Todėl iki šios dienos izraeliai
nevalgo kulšies sausgyslės, esančios ant
kulšies įdubos, nes anas buvo užgavęs
Jokūbo kulšies įdubą, kulšies sausgyslę.

28 Pr 35, 10

Jokūbas susitinka su Ėsavu

33 Pakėlęs akis, Jokūbas pamatė
ateinant Ėsavą ir su juo keturis
šimtus vyrų. Tada jis paskirstė vaikus
tarp Lėjos, Rachelės ir abiejų tarnaičių:
2 jis sustatė tarnaites ir jų vaikus
pirmoje eilėje, už jų Lėją ir jos vaikus, o
Rachelę ir Juozapą paskutinėje eilėje. 3
Bet jis pats nuėjo galą pirma jų ir
septynis kartus nusilenkė lig žemės, kol
priartėjo prie savo brolio.
4 O Ėsavas bėgo jo pasitikti, jį
apkabino ir, puolęs jam ant kaklo, jį
bučiavo, ir jie verkė. 5 Pakėlęs akis ir
pamatęs žmonas bei vaikus, jis paklausė:
„Kas yra šitie pas tave?“ Tas atsakė:
„Vaikai, kuriais Dievas apdovanojo tavo
tarną“. 6 Tada priartėjo tarnaitės, jos
pačios ir jų vaikai, ir nusilenkė.
7 Paskui priartėjo ir Lėja bei jos vaikai
ir nusilenkė. Pagaliau priartėjo
Juozapas ir Rachelė, ir jie nusilenkė.
8 Jis toliau klausė: „Ko siekei visais
tais pulkais, kuriuos sutikau?“ Tas
atsakė: „Rasti savo valdovo malonę!“ 9
Bet Ėsavas tarė: „Aš turiu užtenkamai,
mano broli; pasilaikyk, ką turi!“
10 Jokūbas atsakė: „Ne, meldžiamasis.
Jei radau tavo malonę, tai priimk iš
manęs mano dovaną! Nes tam tikslui
išvydau tavo veidą, lyg kad išvysčiau
Dievo veidą, ir tu mane draugiškai
priėmei. 11 Priimk, meldžiu, mano
dovaną, kurią tau atgabenau[1], nes
Dievas mane apdovanojo ir aš visko
turiu“. Jo spiriamas, tas priėmė.
12 Paskui Ėsavas[2] tarė: „Išsiruošę
keliaukime, o aš tegu keliausiu pirm
tavęs!“ 13 Bet šis jam tarė: „Mano
valdovas žino, kad vaikai tebėra
silpnučiai ir kad turiu rūpintis
žindančiais mažaisiais gyvuliais ir
galvijais: jei juos per greitai varytų bent
vieną dieną, tai padvėstų visi mažieji
gyvuliai. 14 Mano valdovas, meldžiu,
tegu traukia pirm savo tarno, o aš tegu
palengva toliau judėsiu, kaip įstengia
eiti gyvuliai, kurie traukia pirm manęs,
ir kaip įstengia eiti vaikai, kol nueisiu
pas savo valdovą į Seyrą“.
15 Tada Ėsavas tarė: „Leisk,
prašau, palikti pas tave bent dalį žmonių,
kurie yra su manim!“ Bet tas atsakė:
„Kam tai? Kad tik rasčiau savo valdovo
malonę!“ 16 Taigi Ėsavas tą dieną
traukė savo keliu atgal į Seyrą, 17 o
Jokūbas leidosi kelionėn į Sukotą. Jis
pasistatė namus, o savo gyvuliams
padarė palapines[3]. Todėl pramінė tą
vietą Sukotu[4].
18 Keliaudamas iš Padan-Aramo,
Jokūbas atvyko sveikas į Šechemo
miestą, esantį Kanaano krašte, ir įruošė
stovyklą ties miestu. 19 Jis nusipirko
lauko sklypą, kur buvo pasistatęs savo
palapinę, iš Šechemo tėvo Chamoro sūnų
už šimtą kesitų[5]. Jis ten pastatė aukurą
ir jį pavadino Ėl-Elohė-Jisraėl[6].

19 Još 24, 32; Jn 4, 5

Šechemas išgėdina Diną

34 Kartą Lėjos duktė Dina, kurią ji
buvo pagimdžiusi Jokūbui, išėjo
šalies moterų aplankyti. 2 Chivo
Chamoro, šalies kunigaikščio, sūnus
Šechemas, ją pamatęs, nutvėrė, sugulė su
ja ir ją išprievartavo. 3 Tačiau jo širdis[7]
prisirišo prie Jokūbo dukters Dinos. Jis
pamilo mergaitę ir kalbino ją[8]
meilindamasis. 4 Šechemas taip pat
prašė savo tėvą Chamorą, tardamas:
„Gauk man šitą merginą į žmonas!“
5 Jukūbas išgirdo, kad Šechemas[9]
buvo išgėdinęs jo dukterį Diną, bet,
kadangi jo sūnūs buvo prie gyvulių
lauke, Jokūbas tylėjo, kol jie parėjo.
6 Tuo tarpu Šechemo tėvas Chamoras
buvo išėjęs pas Jokūbą, norėdamas su
juo kalbėtis. 7 Kai Jokūbo

---

1 SamGVS; M: atgabeno
2 Hbr. jis
3 T.y. iš lapuotų šakų padarytas padangtes
4 Hbr. Sukkōt, „palapinės“
5 Nežinomos kilmės ir vertės piniginis vienetas
6 Lit. Ėlis, Izraelio Dievas
7 Lit. siela
8 Hbr. mergaitę
9 Hbr. jis

sūnūs parėjo iš lauko ir tai išgirdo, tie
vyrai pasijuto įžeisti ir labai supyko, nes,
sugulдamas su Jokūbo dukteria, jis buvo
padaręs begėdišką[1] darbą Izraelyje. Taip
pasielgti neleistina!
8 Bet Chamoras kalbėjosi su jais,
sakydamas: „Mano sūnus Šechemas 'visa
širdim'[2] prisirišo prie jūsų dukters.
Duokite jam ją, meldžiu, į žmonas!
9 Susigiminiuokite su mumis vedybomis!
Duokite mums savo dukteris ir imkite
sau mūsų dukteris! 10 Gyvenkite pas
mus: kraštas bus jums atviras!
Pasilikite, laisvai jame judėkite ir
pasidarykite jame sėsliai!“ 11 Šechemas
tarė jos tėvui ir broliams: „O kad aš
rasčiau jūsų malonę! Ko tik reikalausite
iš manęs, duosiu. 12 Nustatykite man
labai aukštą jaunosios kainą 'ir dovaną'[3],
ir mielai duosiu, kiek reikalausite iš
manęs; tik man duokite mergaitę į
žmonas!“
13 Tada Jokūbo sūnūs atsakė
Šechemui ir jo tėvui Chamorui klastinga
kalba, nes anas buvo išgėdinęs jų seserį
Diną. 14 Jie sakė jiems: „Mes negalime
to padaryti: išleisti savo seserį už
neapipjaustyto vyro, nes tai būtų mums
gėda. 15 Tik šita sąlyga sutiksime su
jumis: jei, kiekvienam jūsų vyriškiui
duodantis apsipjaustyti, pasidarysite
kaip mes. 16 Tada leisime už jūsų savo
dukteris ir vesime jūsų dukteris; liksime
pas jus gyventi ir tapsime viena gimine.
17 Bet jei mūsų neklausysite ir
nesiduosite apipjaustomi, paimsime savo
dukterį ir nueisime“.
18 Jų pasiūlymas Chamorui ir
Chamoro sūnui Šechemui atrodė geras.
19 Jaunikaitis nedelsė vykdyti to
pasiūlymo, nes jis buvo pamilęs Jokūbo
dukterį ir labiau už visus gerbiamas savo
tėvo namuose. 20 Taigi Chamoras ir jo
sūnus Šechemas atėjo prie savo miesto
vartų ir kalbėjo savo miesto vyrams,
sakydami: „Šitie žmonės yra taikiai
nusiteikę. Tegul jie gyvena šalyje ir
laisvai joje juda. Juk šalis yra jiems
gana[4] plati. Jų dukteris imsime sau į
žmonas, o savo dukteris leisime už jų.
22 Tik šita sąlyga tie žmonės sutiks
gyventi pas mus, kad taptume viena
gimine: jei kiekvienas mūsų vyriškis
duosis apipjaustomas, kaip jie yra
apipjaustyti. 23 Jų nuosavos bandos—
visi jų gyvuliai—argi jie mums
nepriklausys ? Tik sutikime su jais, kad
jie liktų pas mus gyventi!“ 24 Chamoro
ir jo sūnaus Šechemo paklausė visi,
kurie išeidavo prie jo miesto vartų[5], ir
visi vyriškiai davėsi apipjaustomi—visi,
kurie išeidavo prie jo miesto vartų.
25 Trečiąją dieną, kai jiems
tebeskaudėjo, abu Jokūbo sūnūs,
Simeonas ir Levis, Dinos broliai,
pasigriebė kiekvienas savo kalaviją, be
pasipriešinimo įsiveržė į miestą ir išžudė
visus vyriškius. 26 Taip pat Chamorą ir
jo sūnų Šechemą jie nužudė kalavijo
ašmenimis. Jie paėmė Diną iš Šechemo
namų ir išėjo.
27 Jokūbo sūnūs užpuolė
sergančius[6] ir apiplėšė miestą, nes šie
buvo išgėdinę jų seserį. 28 Jie paėmė jų
mažuosius gyvulius, jų galvijus, jų asilus,
kas buvo mieste ir kas lauke, 29 visą jų
turtą. Visus jų vaikus ir jų žmonas jie
išsivedė į nelaisvę ir pasigrobė viską, kas
buvo namuose.
30 Jokūbas tarė Simeonui ir
Leviui: „Jūs man padarėte bendravimą
su kitais neįmanomą, padarydami mane
šalies gyventojų, kanaaniečių ir perizų,
nekenčiamu[7], nors turiu tik mažą vyrų
skaičių. Jei jie susitelks prieš mane, jie
sumuš mane, ir būsiu sunaikintas—aš ir
mano namai“. 31 Bet jie atsakė: „Ar
jam buvo valia pasielgti su mūsų
seserimi kaip su paleistuve?“

Jokūbas sugrįžta į Bėt-Elį

35 Dievas tarė Jokūbui: „Kelkis, eik
aukštyn į Bėt-Elį, ten pasilik ir ten
pastatyk aukurą Dievui, kuris tau

1 Lit. beprotišką
2 Lit. savo siela
3 ~G
4 Lit. abiejose pusėse
5 T.y. pilnateisiai piliečiai; šitame kontekste greičiau: tvirtakūniai vyrai, kurių pareiga buvo ginti miestą.
6 Rk.; M: nudurtuosius
7 Lit. (šalies gyventojams . . .) smirdinčiu

pasirodė, kai bėgai nuo savo brolio
Ėsavo!“ 2 Tada Jokūbas tarė savo
namiškiams ir visiems, kurie buvo su juo:
„Pašalinkite svetimus dievus, esančius
tarp jūsų, apsivalykite ir pakeiskite savo
drabužius! 3 Pakilę eikime aukštyn į
Bėt-Elį! Ten noriu pastatyti aukurą
Dievui, kuris mane išklausė mano
nelaimės dieną ir buvo su manim kelyje,
kuriuo ėjau“. 4 Taigi jie atidavė Jokūbui
visus svetimus dievus, kuriuos jie turėjo
su savim, bei žiedus, kuriuos nešiojo
ausyse, ir Jokūbas juos pąkasė po
terebintu, stovinčiu prie Šechemo.
5 Paskui jie sukilo eiti. Dievo siųsta
pānika taip apėmė visus aplink juos
esančius miestus, kad šie nedrįso vytis
Jokūbo sūnų.
6 Taip Jokūbas, jis pats ir visi su
juo esantys žmonės, atvyko į Lūzą, esantį
Kanaano šalyje, tai yra Bėt-Elį. 7 Ten jis
pastatė aukurą ir tą vietą pavadino Ėl-
Bėt-Eliu[1], nes ten, kai jis bėgo nuo savo
brolio, jam buvo apsireiškęs Dievas.
8 Tuomet numirė Debora,
Rebekos auklė, ir buvo palaidota Bėt-
Elio apačioje[2], po ąžuolu, ir jis jį praminė
Alon--Bakūtu[3].
9 Dievas vėl pasirodė Jokūbui,
atvykusiam iš Padan-Aramo, ir jį
palaimino. 10 Dievas jam tarė:
„Tavo vardas—Jokūbas.
Bet tu nebeturi vadintis
Jokūbu:
Izraelis turi būti tavo
vardas!“
Ir jis jį pavadino Izraeliu. 11 Dievas
toliau jam sakė: „Aš esu 'Visagalis
Dievas'[4]. Veiskis ir dauginkis! Tauta—
netgi tautų būrys—teatsiranda iš tavęs ir
karaliai teišeina iš tavo strėnų! 12 Tą
šalį, kurią daviau Abraomui ir Izaokui,
tau duodu, ir tavo palikuonims po tavęs
duosiu tą šalį“. 13 Paskui Dievas
užžengė nuo jo toje vietoje, kur kalbėjosi
su juo. 14Jokūbas pastatė paminklinį
stulpą toje vietoje, kur Dievas[5] kalbėjosi
su juo,—akmeninį stulpą. Jis išliejo ant
jo liejamąją auką ir užpylė ant jo
aliejaus. 15 Tą vietą, kur Dievas
kalbėjosi su juo, Jokūbas praminė Bėt-
Eliu.

1 Pr 28, 11–17 10 Pr 32, 2 8 11-12 Pr 17,4-8 14–15 Pr 28, 18–19

Rachelės mirtis

16 Paskui jie traukė iš Bėtelio
toliau. O kai lig Efratos jiems beliko tik
kelio galas, Rachelė pradėjo gimdyti, ir
jos gimdymas buvo sunkus. 17 Jai
sunkiai gimdant, priėmėja jai tarė:
„Pasiguosk[6], nes ir šįkart turi sūnų!“ 18
Jos gyvybės kvapui išeinant,—nes ji
buvo bemirštanti,—ji praminė jį Ben-
Oniu[7]. Bet tėvas jį pavadino
Benjaminu[8]. 19 Rachelė mirė ir buvo
palaidota prie kelio, vedančio į Efratą,
tai yra Betliejų[9]. 20 Jokūbas pastatė ant
jos kapo paminklinį stulpą. Tai Rachelės
kapo paminklas, tebestovįs iki šios
dienos.
21 Izraelis keliavo toliau ir ištiesė
savo palapinę anapus Migdal-Ėderio.
22 Izraeliui gyvenant toje šalyje,
Reūbenas nuėjęs sugulė su savo tėvo
sugulove Bilha, ir Izraelis tai sužinojo.

Jokūbo sūnūs

Jokūbo sūnų buvo dvylika.
23 Lėjos sūnūs: Jokūbo pirmagimis
Reūbenas, Simeonas, Levis, Judas,
Isacharas ir Zebulunas. 24 Rachelės
sūnūs: Juozapas ir Benjaminas.
25 Lėjos tarnaitės Zilpos sūnūs: Gadas
ir Ašeris. Šie yra Jokūbo sūnūs, kurie
jam gimė Padan-Arame.

Izaoko mirtis

27 Jokūbas parvyko pas savo tėvą
Izaoką į Mamrę, Kirjat-Arbą—tai yra
Chebroną,—kur Abraomas ir Izaokas
buvo apsistoję kaip ateiviai. 28 Izaokas,
išleidęs dvasią, numirė ir buvo
priskaičiuotas prie savo giminaičių—

1 T.y. Bėt-Elio Dievu
2 T.y. žemutinėje dalyje, slėnyje
3 Hbr. Allōn-Bakûth, „Verksmo ąžuolas“
4 Hbr. Ėl Šaddaj
5 Hbr. jis
6 Lit. Nebijok
7 T.y. Skausmo sūnumi
8 T.y. Laimės (arba: Dešinės) sūnumi
9 Hbr. Bėt-Lechem, „Duonos namai“

pasenęs ir ⌜sulaukęs pilno amžiaus⌝[1]. Jį
palaidojo jo sūnūs Ėsavas ir Jokūbas.

27 Pr 13, 18

Ėsavo palikuonys

36 Šitie yra Ėsavo—tai yra Edomo—
palikuonys. 2 Ėsavas vedė žmonas
iš kanaaniečių moterų: chitiečio Elono
dukterį Adą, choro[2] Šibeono sūnaus[3]
Anos dukterį Oholibamą 3 ir Basematą,
Išmaelio dukterį, Nebajoto seserį. 4 Ada
pagimdė Ėsavui Elifazą, Basemata
pagimdė Reuelį, o Oholibama pagimdė
Jeušą, Jaelamą ir Korachą. Šitie yra
Ėsavo sūnūs, kurie jam gimė Kanaano
krašte.
6 Ėsavas paėmė savo žmonas, savo
sūnus ir dukteris, visus savo namų
asmenis, savo gyvulius, visus savo
nešulinius gyvulius, visą savo
nuosavybę, kurią buvo įsigijęs Kanaano
krašte, ir vyko į Seyro[4] šalį,
traukdamasis nuo savo brolio Jokūbo.
7 Nes jų turtas buvo per didelis, kad
būtų galėję gyventi drauge, ir jų
ateivystės šalis negalėjo jų išlaikyti dėl
jų gyvulių. 8 Taigi Ėsavas [Ėsavas, tai
yra Edomas] įsikūrė Seyro kalnyne.
9 Šita yra Ėsavo, Seyro kalnyne
gyvenančio Edomo protėvio, giminės
eilė.
10 Šitie yra Ėsavo sūnų vardai:
Ėsavo žmonos Ados sūnus Elifazas,
Ėsavo žmonos Basematos sūnus Reuelis.
11 Elifazo sūnūs buvo Tėmanas, Omaras,
Šefas, Gatamas ir Kenazas. 12 Timna
buvo Ėsavo sūnaus Elifazo sugulovė ir
pagimdė Elifazui Amaleką. Šitie yra
Ėsavo žmonos Ados sūnaičiai.
13 Šitie yra Reuelio sūnūs:
Nachatas ir Zerachas, Šama ir Miza.
Šitie buvo Ėsavo žmonos Basematos
sūnaičiai.
14 Šitie buvo Šibeono sūnaus[5]
Anos dukters Oholibamos, Ėsavo
žmonos, sūnūs: ji pagimdė Ėsavui Jeušą,
Jaelamą ir Korachą.
15 Šitie yra Ėsavo palikuonių[6]
kunigaikščiai.
Ėsavo pirmagimio Elifazo
sūnūs: kunigaikštis Tėmanas,
kunigaikštis Omaras, kunigaikštis Šefas,
kunigaikštis Kenazas, 16 kunigaikštis
Korachas, kunigaikštis Gatamas,
kunigaikštis Amalekas. Šitie yra Elifazo
kunigaikščiai Edomo krašte. Šitie yra
Ados sūnaičiai.
17 Šitie yra Ėsavo sūnaus Reuelio
sūnūs: kunigaikštis Nachatas,
kunigaikštis Zerachas, kunigaikštis
Šama, kunigaikštis Miza. Šitie yra
Reuelio kunigaikščiai Edomo krašte.
Šitie yra Ėsavo žmonos Basematos
sūnaičiai.
18 Šitie yra Ėsavo žmonos
Oholibamos sūnūs: kunigaikštis Jeušas,
kunigaikštis Jaelamas, kunigaikštis
Korachas. Šitie yra Ėsavo, tai yra
Edomo, palikuonys[7], ir šitie jų
kunigaikščiai.
20 Šitie yra choro Seyro sūnūs,
krašto gyventojai: Lotanas, Šobalis,
Šibeonas, Ana, 21 Dišonas, Ėšeris ir
Dišanas. Šitie yra chorų kunigaikščiai,
Seyro sūnūs, Edomo krašte.
22 Lotano sūnūs buvo Choris ir
Hėmamas, o Lotano sesuo buvo Timna.
23 Šitie yra Šobalio sūnūs: Alvanas,
Manachatas, Ėbalis, Šefas ir Onamas.
24 Šitie yra Šibeono sūnūs: Aja ir Ana.
Ana yra tas, kuris, ganydamas savo tėvo
Šibeono asilus, dykumoje rado vandens[8].
25 Šitie yra Anos vaikai: Dišonas ir
Anos duktė Oholibama. 26 Šitie yra
Dišono sūnūs: Chemdanas, Ešbanas,
Jitranas ir Keranas. 27 Šitie yra Ėšerio
sūnūs: Bilhanas, Zaavanas ir Akanas.
28 Šitie yra Dišano sūnūs: Ūšas ir
Aranas.
29 Šitie yra chorų kunigaikščiai:
kunigaikštis Lotanas, kunigaikštis
Šobalis, kunigaikštis Šibeonas,
kunigaikštis Ana, 30 kunigaikštis
Dišonas, kunigaikštis Ėšeris,
kunigaikštis Dišanas. Šitie yra chorų

1 Lit. pasisotinęs dienomis
2 Žr. 20 skn. M: chivo
3 SamGS; M: dukters
4 S; ~M
5 Žr. 2b.
6 Lit. sūnų
7 Lit. sūnūs
8 S; trad.: šiltųjų versmių

kunigaikščiai pagal jų kunigaikštystes
Seyro krašte.
31 Šitie yra karaliai, kurie
karaliavo Edomo krašte, kai dar joks
karalius nekaraliavo izraeliams.
32 Edome karaliavo Beoro sūnus Bela, ir
jo miestas vadinosi Dinhaba. 33 Belai
mirus, jo vietoje tapo karaliumi Zeracho
sūnus Jobabas iš Bosros. 34 Jobabui
mirus, jo vietoje tapo karaliumi
Chušamas iš tėmaniečių šalies. 35
Chušamui mirus, jo vietoje tapo
karaliumi Bedado sūnus Hadadas, kuris
sumušė midjaniečius Moabo laukuose.
Jo miestas vadinosi Avitas. 36 Hadadui
mirus, jo vietoje tapo karaliumi Samla iš
Masrekos. 37 Samlai mirus, jo vietoje
tapo karaliumi Šaūlas iš prie upės
esančio Rechoboto. 38 Šaūlui mirus, jo
vietoje tapo karaliumi Achboro sūnus
Baal-Chananas. 39 Achboro sūnui Baal-
Chananui mirus, jo vietoje tapo
karaliumi Hadaras, ir jo miestas
vadinosi Pavas. Jo žmona vadinosi
Mehėtabelė; ji buvo Mė-Zahabo sūnaus[1]
Matredos duktė.
40 Šitie yra Ėsavo kunigaikščių
vardai pagal jų gimines, pagal vietas,
pavadintas jų vardais: kunigaikštis
Timna, kunigaikštis Alva, kunigaikštis
Jeteris, 41 kunigaikštis Oholibama,
kunigaikštis Ėla, kunigaikštis Pinonas,
42 kunigaikštis Kenazas, kunigaikštis
Tėmanas, kunigaikštis Mibsaras,
43 kunigaikštis Magdielis, kunigaikštis
Iramas.
Šitie yra Edomo kunigaikščiai—
destis kur jie gyvena krašte, kurį buvo
užėmę. [Tai Ėsavas, Edomo protėvis.]

2 Pr 26, 34 3 Pr 28, 9

Juozapas ir jo broliai

37 Jokūbas apsigyveno krašte, kur jo
tėvas buvo ateivis, Kanaano krašte.
2 Tokia yra Jokūbo istorija.
Juozapas, būdamas septyniolikos metų
amžiaus, ganė su savo broliais mažuosius
gyvulius. Jis buvo patarnaująs vaikinas
prie savo tėvo žmonų Bilkos ir Zilpos
sūnų. Ir Juozapas parnešdavo jų tėvui
blogų žinių apie juos.

3 Izraelis mylėjo Juozapą labiau
už visus savo sūnus, nes jam buvo gimęs
senatvėje, ir pasiuvo šiam ilgą[2] jupą.
4 Jo broliai, pastebėję, kad jų tėvas jį
mylėjo labiau už visus 'kitus savo sūnus'[3],
ėmė jo nekęsti ir nebegalėjo draugiškai
sveikinti.
5 Juozapas sapnavo sapną ir
papasakojo savo broliams. 'Tad jie dar
labiau jo nekentė'[4]. 6 Jis jiems tarė:
„Na, pasiklausykite šito sapno, kurį
sapnavau! Antai mes rišome pėdus
lauke: mano pėdas susyk[5] atsikėlė ir
pasiliko stačias, o jūsų pėdai sustojo
aplinkui ir nusilenkė mano pėdui“. 8 Jo
broliai jam tarė: „Bene tikrai nori tapti
mums karalium? Ar tikrai nori mus
valdyti?“ Ir jie dar labiau jo nekentė dėl
jo sapnų ir dėl jo kalbų.
9 Jis dar sapnavo kitą sapną ir jį
papasakojo savo broliams. Jis sakė:
„Klausykit, sapnavau dar vieną sapną:
šįkart[6] saulė, mėnulis ir vienuolika
žvaigždžių žemai man nusilenkė“. 10 Bet
kai jis tai papasakojo savo tėvui ir
broliams, jo tėvas jį subarė. Jis jam tarė:
„Kas tai per sapnas, kurį sapnavai! Argi
mes—aš, tavo motina ir tavo broliai—
tikrai ateisime nusilenkti tau iki žemės?“
11 Jo broliai ėmė jam pavyduliauti, bet
jo tėvas pasilaikė tą žodį.
12 Jo broliams nuėjus ganyti savo
tėvo mažųjų gyvulių prie Sechemo,
13 Izraelis tarė Juozapui: „Kaip žinai,
tavo broliai gano prie Sechemo. Eikš,
noriu tave siųsti pas juos!“ Tas jam
atsiliepė: „Aš čia!“ 14 Jis jam tarė: „Na,
pasižiūrėk, ar gerai sekasi tavo broliams
ir mažiesiems gyvuliams, ir parnešk man
žinią!“ Taigi jis jį išsiuntė iš Chebrono
slėnio, ir jis[7] atėjo į Sechemą.
15 Vienas vyras sutiko jį
beklaidžiojantį lauke. Tas vyras jį
paklausė: „Ko ieškai?“ 16 Šis atsakė:
„Savo brolių aš ieškau. Malonėk man
pasakyti, kur jie gano!“ 17 Tas vyras
tarė: „Jie patraukė iš čia toliau, nes

1 G; M: dukters

2 T.y. gurnelius siekiančią; arba: išpuoštą
3 Kl.. MssSamG; M: jo brolius
4 ~G
5 Lit. štai
6 Lit. štai
7 T.y. Juozapas

girdėjau juos sakant: ‚Vykime į Dotaną!‘“
Tada Juozapas ėjo pãskui savo brolius ir
juos rado Dotane.
18 Jie pamatė jį iš tolo ir, jam dar
nepriartėjus prie jų, klastingai susimokė
jį nužudyti. 19 Jie sakė vienas kitam:
„Štai ateina tas sapnuotojas! 20 Taigi
dabar eikime, jį užmuškime, įmeskime į
vieną iš tų cisternų[1] ir sakykime:
‚Plėšrus žvėris jį suėdė!‘ Tada
pamatysime, kas bus iš jo sapnų!“
21 Reūbenas, tai išgirdęs, bandė jį
išgelbėti iš jų rankų ir tarė:
„Neatimkime jam gyvybės!“
22 Reūbenas toliau jiems sakė[2]:
„Neišliekite kraujo! Įmeskite jį į šitą
dykumoje esančią cisterną, bet
nepridėkite prie jo rankos!“ Jo tikslas
buvo jį išgelbėti, kad grąžintų jo[3] tėvui.
23 Taigi, kai Juozapas atėjo pas savo
brolius, jie nutraukė nuo jo jupą, ilgąją
jupą, kuria jis vilkėjo, 24 ir nutvėrę
įmetė jį į cisterną. O ta cisterna buvo
tuščia; joje nebuvo vandens. 25 Paskui
jie susėdo duonos valgyti.
[Pakėlę akis, jie pamatė
išmaelių karavaną, ateinantį iš Gileado:
jų kupranugarius, nešančius tragakantą,
mastiksą ir ladaną[4], einančius, kad
nugabentų tai į Egiptą. 26 Tada Judas
tarė savo broliams: „Ką laimėsime, jei
užmušime savo brolį ir paslėpsime jo
kraują? 27 Eikšte, parduokime jį
išmaeliams, bet savo rankos nepridėkime
prie jo, nes jis yra mūsų brolis, mūsų
kūnas!“ Ir jo broliai paklausė.]
28 Tuo tarpu ėjo pro šalį
midjaniečių pirkliai ir traukdami iškėlė
Juozapą iš cisternos. [Jie[5] pardavė
Juozapą išmaeliams už dvidešimt
sidabrinių; tie jį nusivedė į Egiptą.][6] 29
Reūbenas, sugrįžęs prie cisternos ir
pamatęs, kad Juozapo nebėra cisternoje,
perplėšė savo drabužius 30 ir, sugrįžęs
pas savo brolius, tarė: „Vaiko nebėra! O
aš—kur aš pasidėsiu!“
31 Tada jie paėmė Juozapo jupą ir,
papjovę ožį, tą jupą pamirkė kraujuje.
32 Paskui jie pasiuntė ilgąją jupą ir,
nunešdinę savo tėvui, sakydino: „Štai ką
radome. Apžiūrėk, ar tai tavo sūnaus
jupa, ar ne!“ 33 Ją apžiūrėjęs, jis tarė:
„Tai mano sūnaus jupa! Plėšrus žvėris jį
suėdė! Tikrai sudraskytas Juozapas!“
34 Tada Jokūbas perplėšė savo
drabužius, užsijuosė ašutinę ant strėnų ir
daugelį dienų gedėjo savo sūnaus.
35 Visi jo sūnūs ir visos jo dukterys
pakilo jo guosti, tačiau jis nesutiko
duotis guodžiamas ir tarė: „Gedėdamas
nusileisiu į šeolį[7] pas savo sūnų“. Taip jį
apraudojo jo tėvas.
36 Tuo tarpu midjaniečiai jį
pardavė Egipte Potifarui, Faraono rūmų
valdininkui, asmeninės sargybos
viršininkui.

11 Apd 7, 9 28 Apd 7,9

Judas ir Tamara

38 Anuo laiku Judas traukėsi žemyn
nuo savo brolių ir išsitiesė
[palapinę] prie vieno adulamiečio, vardu
Chyra. 2 Ten Judas pamatė dukterį
vieno kanaaniečio, vardu Šūva. Jis ją
vedė ir įėjo pas ją. 3 Ji pradėjo ir
pagimdė sūnų, ir ji[8] praminė jį Ėru. 4 Ji
vėl pradėjo, pagimdė sūnų ir jį praminė
Onanu. 5 Ji vėliau pagimdė dar vieną
sūnų ir jį praminė Šėla. Ji[9] buvo Kezibe,
kai jį pagimdė.
6 Judas paėmė savo pirmagimiui
žmoną, vardu Tamara. 7 Bet Ėras, Judo
pirmagimis, buvo netikęs VIEŠPATIES
akyse; tad VIEŠPATS jam pasiuntė
mirtį. 8 Po to Judas tarė Onanui: „Įeik
pas savo brolio žmoną, atlik jai

1 Cisterna—uoloje iškaltas šulinys vandeniui surinkti.
2 ~G
3 Arba: savo
4 Tragakantas—krūmo *astralagus* sakai. Mastiksas—medžio *pistacia mutica* sakai. Ladanas—*cistus* rožės lapų gardžiai kvepią sakai.
5 T.y. Juozapo broliai
6 Suskliausti sakiniai (25b - 27.28b) priklauso skirtingam teksto variantui.
7 T.y. mirusiųjų buveinę
8 Kkr. MssSamT[J], plg. 4 ir 5 skn.; M: jis
9 G; M: Jis

santuokinę svainio priedermę ir tuo
būdu prikelk palikuonių savo broliui!“
9 Bet kadangi Onanas žinojo, jog ne jam
priklausys vaikai, kai tik įeidavo pas
savo brolio žmoną, niekais išliedavo
[sėklą] ant žemės, nenorėdamas
parūpinti palikuonių savo broliui.
10 Bet VIEŠPAČIUI nepatiko tai, ką jis
darė; tad jis ir jam pasiuntė mirtį.
11 Tada Judas tarė savo marčiai
Tamarai: „Gyvenk kaip našlė savo tėvo
namuose, kol užaugs mano sūnus
Šėla!“—nes jis manė: „Ir jis galėtų
numirti, kaip jo broliai!“ Taigi Tamara
nuėjusi gyveno savo tėvo namuose.
12 Ilgam laikui praslinkus, mirė
Šūvos duktė, Judo žmona. Judas
atgedėjęs ėjo aukštyn į Timną pas savo
avių kirpėjus—jis ir jo draugas
adulamietis Chyra. 13 Kai Tamarai buvo
pranešta: „Štai tavo šešuras[1] eina
aukštyn į Timną savo avių kirpti“, 14 ji
nusivilko savo našlystės drabužius,
apsidengė šydu, apsivyniojo ir atsisėdo
prie įėjimo į Ėnaimą, kuris yra ant kelio į
Timną,—nes matė, kad, nors Šėla buvo
užaugęs, tačiau ji nebuvo duota jam į
žmonas. 15 Judas, ją pamatęs, palaikė
kekše, nes ji buvo apsigaubusi veidą. 16
Jis pasuko pas ją į šalikelę ir tarė: „Na,
leisk man susieiti su tavim!“—nes
nežinojo, kad ji buvo jo marti. O ji tarė:
„Ką man duosi, kad galėtum susieiti su
manim?“ 17 Jis atsakė: „Aš tau atsiųsiu
ožiuką iš mažųjų gyvulių“. Bet ji atšovė:
„Jei man duosi užstatą, kol jį atsiųsi“.
18 Jis paklausė: „Kas yra tas užstatas,
kurį privalau tau duoti?“ Ji atsakė:
„Tavo antspaudas, tavo virvė ir tavo
lazda, kurią turi rankoje“. Jis jai davė,
susiėjo su ja, ir ji tapo nuo jo nėščia.
19 Paskui ji atsikėlusi nuėjo ir,
nusiėmusi nuo savęs šydą, apsivilko
našlystės drabužiais.
20 Judas pasiuntė ožiuką per savo
draugą adulamietį, kad atsiimtų iš
moters užstatą, bet tas jos nerado. 21 Jis
klausinėjo tos[2] vietos vyrų: „Kur yra
ana kulto kẽkšė, kuri sėdinėja Ėnaime
prie kelio?“ Bet jie atsakė: „Čia nėra
buvę jokios kulto kekšės“. 22 Taigi jis
sugrįžo pas Judą ir tarė: „Neradau jos;
taip pat tos vietos vyrai sakė: ‚Čia nėra
buvę jokios kulto kekšės‘“. 23 Judas
tarė: „Tegul ji tai pasilaiko, kad
nebūtume išjuokti! Matai, pasiunčiau
šitą ožiuką, bet tu negalėjai jos rasti“.
24 Apie tris mėnesius vėliau Judui
buvo pranešta: „Tavo marti Tamara
paleistuvavo ir dargi paleistuvavimu
pasidarė nėščia!“ Judas tarė: „Išveskite
ją, kad ji būtų sudeginta!“ 25 Kai ją
buvo beišvedą, ji siuntė žinią savo
šẽšurui: „Nuo to vyro, kuriam priklauso
šitie daiktai, aš tapau nėščia“. Ji dar
sakydino: „Na, patikrink, kam priklauso
šitas antspaudas, šita virvė ir šita lazda!“
26 Patikrinęs Judas tarė: „Ji teisesnė už
mane, kadangi jos nedaviau savo sūnui
Šėlai!“ Ir jis ⌈nebeturėjo lytinių santykių
su ja⌉[3].
27 Atėjus gimdymo metui,
pasirodė, kad dvyniai buvo jos įsčiose.
28 Jai begimdant, vienas iškišo ranką.
Priėmėja paėmusi užrišo ant jo rankos
šviesiai raudoną siūlą, tardama: „Šitas
pirma išėjo“. 29 Bet kai jis įtraukė atgal
savo ranką ir pasirodė išeinąs jo brolis, ⌈ji
tarė: „Kokį plyšį prasiplėšei!“ Ir ⌈ji
praminė jį⌉[4] Perešu[5]. 30 Paskui išėjo jo
brolis, ant kurio rankos buvo šviesiai
raudonas siūlas. Tą ⌈ji praminė⌉[6]
Zerachu[7].

Juozapas ir jo valdovo žmona

39 Kai Juozapas buvo nuvestas
žemyn į Egiptą, vienas egiptietis—
Potifaras, Faraono rūmų valdininkas,
asmeninės sargybos viršininkas—jį
nupirko iš išmaelių, kurie jį buvo ten
atvedę. 2 Tačiau VIEŠPATS buvo su
Juozapu, ir jam taip sekėsi, jog jis liko
savo egiptiečio valdovo namuose. 3 Kai
jo valdovas pastebėjo, jog VIEŠPATS
buvo su juo ir jog visam, ko jis ėmėsi,
VIEŠPATS leido pasisekti jo rankose,
4 Juozapas įsigijo jo malonę ir tapo jo
patarnautoju. Paskui jis paskyrė jį savo

---

1 T.y. vyro tėvas
2 SamGST[P], plg. 22 skn. M: jos
3 Lit. jos nebepažino
4 Kkr: MssSamST[J]; M: jį praminė
5 T.y. Plyšiu
6 Žr. 3a ir 29 b skn. M: praminė
7 T.y. Raudonu

namų prievaizdu ir jam patikėjo visą
savo turtą. 5 Nuo to laiko, kai jis jį
paskyrė savo namų ir viso turto
prievaizdu, VIEŠPATS laimino dėl
Juozapo egiptiečio namus. VIEŠPATIES
palaiminimas teko viskam, ką jis turėjo
namuose ir lauke. 6 Taigi jis viską, ką
turėjo, paliko Juozapo priežiūrai. Jį
turėdamas, jis nieku kitu nesirūpino,
kaip tik duona, kurią jis valgė.
Juozapas buvo dailaus sudėjimo
ir gražios išvaizdos. 7 Kuriam laikui
praslinkus, jo valdovo žmona ėmė mesti
akį į Juozapą ir tarė: „Pagulėk su
manim!“ 8 Bet jis atsisakė ir tarė savo
valdovo žmonai: „Žiūrėk! Mane
turėdamas, mano valdovas nieku
nesirūpina, kas yra namuose, ir man
patikėjo visą savo turtą. 9 Jis pats
šituose namuose nėra didesnis už mane ir
nieko nėra man neatidavęs, išskyrus tave
vieną, nes tu esi jo žmona. Tai kaip aš
galėčiau padaryti tokią didelę nedorybę
ir nusidėti Dievui?“ 10 Ir nors ji dieną po
dienos prikalbinėjo Juozapą, tačiau jis
jos neklausė, kad būtų prie jos atsigulęs,
⌜kad būtų su ja pabuvęs⌝[1]. 11 Kai kartą,
kaip įprasta, jis įėjo į namus atlikti savo
darbo ir nė vieno iš namiškių ten nebuvo
namie, ji nutvėrė jį už jo apsiausto,
sakydama: „Pagulėk su manim!“ Bet jis,
palikęs savo apsiaustą jos rankoje,
pasileido bėgti ir ištrūko laukan.
13 Matydama, kad jis paliko savo
apsiaustą jos rankoje, kai bėgo laukan,
14 ji pasišaukė savo namiškius ir jiems
tarė: „Žiūrėkite! Jis atvedė mums
hebrają, kad tas mus išjuoktų! Jis įėjo
pas mane, norėdamas gulėti su manim,
bet aš garsiai šaukiau. 15 Girdėdamas,
kad ⌜visa gerkle⌝[2] šaukiau pagalbos, jis
paliko savo apsiaustą šalia manęs ir
išbėgo laukan“.
16 Ji paliko jo apsiaustą gulintį
šalia savęs, kol jo valdovas parėjo į savo
namus. 17 Tada ji jam kalbėjo tokiais
pat žodžiais, sakydama: „Pas mane įėjo
tas vergas hebrajas, kurį mums atvedei,
kad mane išjuoktų. 18 Bet kai visa
gerkle šaukiau, jis paliko savo apsiaustą
šalia manęs ir bėgo laukan“.
19 Kai jo valdovas išgirdo savo
žmonos žodžius, kuriuos ji jam kalbėjo,
sakydama: „Šitaip tavo vergas pasielgė
su manim“, ⌜jis užsidegė pykčiu⌝[3].
20 Juozapo valdovas, jį suėmęs, pasodino
į kalėjimą, kur kalėjo karaliaus kaliniai.
Ir jis ten pasiliko kalėjime. 21 Bet
VIEŠPATS buvo su Juozapu ir pasilenkė
prie jo su malone. Jis palankiai jam
nuteikė kalėjimo viršininką. 22 Taigi
kalėjimo viršininkas pavedė Juozapui
rūpintis visais kaliniais, esančiais
kalėjime, ir šis tvarkė viską, ką jie
ten darė. 23 Kalėjimo viršininkas
nebesirūpino nieku, kas buvo jam[4]
pavesta, nes VIEŠPATS buvo su juo ir,
ką jis darė, VIEŠPATS leido pasisekti.

2 Apd 7, 9 21 Apd 7, 9

Juozapas aiškina sapnus

40 Kuriam laikui praslinkus,
nusikalto Egipto karaliaus
taurininkas ir duonkepys savo valdovui,
Egipto karaliui. 2 *Faraonas supyko ant*
abiejų savo rūmų valdininkų, vyriausiojo
taurininko ir vyriausiojo kepėjo, 3 ir
juos atidavė uždaryti asmeninės
sargybos viršininko namuose, į kalėjimą,
kur kalėjo Juozapas. 4 Asmeninės
sargybos viršininkas juos paskyrė
prižiūrėti Juozapui, kuris jiems
patarnavo. Ir jie liko įkalinti kurį laiką.
5 Jiedu—Egipto karaliaus
taurininkas ir duonkepys, kurie kalėjo
kalėjime—vieną ir tą pačią naktį
kiekvienas sapnavo savo sapną,
kiekvienas savitos reikšmės sapną. 6 Kai
ryto metą Juozapas įėjo pas juos ir juos
pamatė, jie atrodė prislėgti. 7 Tada jis
paklausė Faraono valdininkų, kurie
buvo su juo uždaryti jo valdovo namuose:
„Kodėl šiandien jūsų veidai tokie
paniurę?“ 8 Jie jam atsakė:
„Sapnavome sapną, bet nėra kas jį
išaiškintų“. Juozapas jiems tarė: „Argi
aiškinimai ne Dievo dalykas? Na,
papasakokite man!“

1 Priedas. ~G
2 Lit. pakėliau savo balsą ir
3 Lit. užsidegė jo pyktis
4 T.y. Juozapui

9 Tada vyriausiasis taurininkas
papasakojo savo sapną Juozapui. Jis
jam tarė: „Man sapnuojant, ties manim
pasirodė vynmedis. 10 Tas vynmedis
turėjo tris šakeles. Kai tik jis ėmė leisti
pumpurus, išsiskleidė ir jo žiedai, jo
kekės prisirpino vynuogių. 11 Faraono
taurė buvo mano rankoje. Paėmiau
vynuogių, jas išsunkiau į Faraono taurę
ir tą taurę padaviau Faraonui į ranką“.
12 Tada Juozapas jam tarė: „Toks yra jo
išaiškinimas: Tos trys šakelės—tai trys
dienos. 13 Trijų dienų laikotarpy
Faraonas ⌜pakels tavo galvą⌝[1] ir tave
sugrąžins į tavo tarnybą. Tu paduosi
Faraonui taurę į jo ranką, kaip pirma
buvai pratęs daryti, kai buvai jo
taurininkas. 14 Tik atsimink mane, kai
tau gerai seksis. Parodyk, meldžiu, man
malonę: primink mane Faraonui ir
išgauk mane iš šitų namų, 15 nes buvau
vogte pavogtas iš hebrajų krašto; taip
pat čia nieko nesu padaręs, kad jie būtų
turėję mane įmesti į duobę“.
16 Vyriausiasis kepėjas, pamatęs,
kad jis buvo palankiai išaiškinęs, tarė
Juozapui: „Aš irgi savo sapne mačiau
save nešant tris pintines ant savo galvos.
17 Viršutinėje pintinėje buvo Faraonui
visokio valgio, kepinių, bet paukščiai
juos lesė iš pintinės ant mano galvos“.
18 Juozapas atsakydamas tarė: „Toks
yra jo išaiškinimas: Tos trys pintinės—
tai trys dienos. 19 Trijų dienų laikotarpy
Faraonas ⌜pakels tavo galvą⌝[2] [nuo
tavęs][3]. Jis ⌜pakars tave ant medžio⌝[4], ir
paukščiai les nuo tavęs tavo kūną“.
20 Trečiąją dieną, Faraono
gimtadienį, jis iškėlė pokylį visiems savo
tarnams. Jis pakėlė vyriausiojo
taurininko ir vyriausiojo kepėjo galvą
tarp savo tarnų. 21 Jis sugrąžino
vyriausiąjį taurininką į vyno pilstytojo
tarnybą, ir jis vėl padavinėjo taurę į
Faraono ranką. 22 O vyriausiąjį kepėją
jis leido pakarti[5],—kaip jiems buvo
išaiškinęs Juozapas.
23 Tačiau vyriausiasis taurininkas
nebeatsiminė Juozapo; jis jį pamiršo.

Faraono sapnai

41 Dvejiems metams praslinkus,
Faraonas sapnavo: ⌜jis matė save
stovint⌝[6] prie Nilo, 2 kai išlipo iš Nilo
septynios karvės, dailios išvaizdos ir
riebaus kūno, ir ganėsi nendrių žolėje.
3 Po jų išlipo iš Nilo kitos septynios
karvės, bjaurios išvaizdos ir lieso kūno,
ir atsistojo šalia [anų] karvių ant Nilo
kranto. 4 Ir tos bjaurios išvaizdos bei
lieso kūno karvės suėdė septynias
gražios išvaizdos ir riebias karves.
Paskui Faraonas prabudo.
5 Jis vėl užmigo ir sapnavo antrą
kartą: ⌜jis matė, kaip⌝[7] septynios varpos
augo prie vieno stiebo, storos ir gražios,
6 ir kaip po jų išdygo septynios plonos ir
rytvėjo nusvilintos varpos. 7 Ir plonosios
varpos prarijo septynias storąsias ir
pilnąsias varpas. Faraonui prabudus,
pasirodė, kad tai buvo sapnas.
8 Bet kai ryto metą jo dvasia
nerimavo, jis pasiuntė ir pasikvietė visus
Egipto žynius[8] ir visus jo išminčius. Ir
Faraonas jiems papasakojo savo sapną[9],
bet nebuvo nė vieno, kuris galėtų jį[10]
išaiškinti Faraonui. 9 Tada vyriausiasis
taurininkas prabilo į Faraoną: „Aš turiu
šiandien prisiminti savo aplaidumą.
10 Faraonas buvo užsirūstinęs ant savo
tarnų ir juos[11] atidavė uždaryti į
asmeninės sargybos viršininko namus—
mane ir vyriausiąjį duonkepį. 11 Vieną
ir tą pačią naktį aš ir jis, kiekvienas
sapnavome savitos reikšmės sapną. 12
Ten buvo su mumis vaikinas hebrajas,
asmeninės sargybos viršininko vergas.
Jam papasakojome, ir jis mums išaiškino
mūsų sapnus; kiekvienam išaiškino jo

1 Greičiausia, tuo nusakomas viešas apeiginis aktas, kuriuo valdovas pakelia jam nusidėjusio žemai nulenktą galvą ir jam sugrąžina prarastą malonę.
2 Bloga prasme
3 Priedas. ~2 MssV
4 Arba: užmaus tave ant baslio
5 Arba: užmauti ant baslio
6 Lit. Štai jis stovėjo
7 Lit. Štai
8 T.y. kunigus, kurie versdavosi magija.
9 M; Sam: sapnus
10 G; M: juos
11 SamT[P]; M: mane

sapną savaip. 13 Ir kaip jis buvo mums
išaiškinęs, taip įvyko: mane sugrąžino į
mano tarnybą, o jį pakorė[1]“.
14 Tada Faraonas pasiuntė ir
pasišaukė Juozapą. Skubiai jį išvedė iš
duobės. Nusiskutęs ir pakeitęs
drabužius, jis įėjo pas Faraoną.
15 Faraonas tarė Juozapui: „Sapnavau
sapną, ir nėra nė vieno, kuris galėtų jį
išaiškinti. Bet aš girdėjau sakant apie
tave, kad tau reikią tik išgirsti sapną,
kad galėtum jį išaiškinti“. 16 Tačiau
Juozapas atsakė Faraonui: ⸢„Aš nieko
negaliu. Bet Dievas duos Faraonui
palankų atsakymą“⸣[2].
17 Tada Faraonas kalbėjo
Juozapui: „Sapne mačiau save stovint
ant Nilo kranto, 18 kai iš Nilo išlipo
septynios karvės, riebaus kūno ir dailaus
sudėjimo, ir ganėsi nendrių žolėje. 19 Po
jų išlipo kitos septynios karvės, menkos,
labai bjauraus sudėjimo ir sulysusios.
Nesu matęs tokių bjaurių, kaip jos,
visoje Egipto šalyje. 20 Ir liesosios bei
bjauriosios karvės prarijo pirmąsias
septynias riebiąsias karves. 21 Tačiau,
šioms įėjus į jų vidurius, nebuvo galima
pastebėti, kad buvo įėjusios į jų vidurius:
jų išvaizda tebebuvo tokia bjauri, kaip
pradžioje. Paskui prabudau. 22 Vėliau
savo sapne regėjau, kaip septynios
varpos augo prie vieno stiebo, pilnos ir
gražios, 23 ir kaip po jų išdygo septynios
sudžiūvusios[3], plonos ir rytvėjo
nusvilintos varpos. 24 Ir plonosios
varpos prarijo septynias gražiąsias
varpas. Tai papasakojau žyniams, bet nė
vienas negalėjo man to išaiškinti“.
25 Tada Juozapas tarė Faraonui:
„Faraono sapnas yra vienas ir tas pats.
Dievas apreiškė Faraonui, ką jis mano
daryti. 26 Septynios gražiosios karvės—
tai septyneri metai, ir septynios
gražiosios varpos—septyneri metai. Tai
vienas sapnas. 27 Septynios liesosios ir
bjauriosios karvės, išlipusios po jų,—tai
septyneri metai. Ir septynios tuščiosios,
rytvėjo nusvilintos varpos, yra septyneri
bado metai. 28 Tai maniau, kai pasakiau
Faraonui: ‚Dievas parodė Faraonui, ką
jis mano daryti‘. 29 Štai ateina septyneri
metai: didelis perteklius visoje Egipto
šalyje. 30 Bet po jų ateis septyneri bado
metai, ir bus pamirštas visas perteklius
Egipto šalyje; badas pribaigs šalį.
31 Nebepajus pertekliaus šalyje dėl
bado, kuris paskui užeis, nes jis bus labai
sunkus. 32 O kad sapnas dusyk
pasikartojo Faraonui, reiškia, jog tas
dalykas yra Dievo tvirtai nustatytas ir
jog Dievas skubiai jį įvykdys.
33 Taigi dabar tegul Faraonas
susiieško protingą ir išmintingą vyrą ir
tegul jį padaro Egipto šalies viršininku.
34 Tegul Faraonas imasi skirti šaliai
prievaizdų ir tegul atideda penktąją
Egipto šalies derliaus dalį per
septynerius pertekliaus metus. 35 Tegul
jie surenka visą šitų ateinančių gerųjų
metų maistą ir supila javus į aruodus
Faraono žinion, ⸢ir tegul atgabena⸣[4]
maistą į miestus ir jį saugoja. 36 Ir tas
maistas tebūnie atsarga šaliai per
septynerius bado metus, kurie užeis
Egipto šalyje, kad šalis nebūtų bado
sunaikinta“.

Juozapas paskiriamas vyriausiuoju šalies valdytoju

37 Tas pasiūlymas patiko Faraonui
ir visiems jo tarnams. 38 Faraonas tarė
savo tarnams: „Ar berasime tokį vyrą,
kaip šitą, kuriame yra Dievo Dvasia?“
39 Paskui Faraonas sakė Juozapui:
„Kadangi Dievas tau davė tai žinoti,
nėra nė vieno, kuris būtų toks protingas
ir išmintingas, kaip tu. 40 Tu turi būti
mano namų viršininkas ir tavo įsakymo
⸢turi klausyti⸣[5] visa tauta! Tik sostu
būsiu didesnis už tave“. 41 Toliau
Faraonas tarė Juozapui: „Žiūrėk, aš tave
skiriu visos Egipto šalies valdytoju!“
42 Faraonas numovė nuo rankos savo
antspaudinį žiedą ir jį užmovė ant
Juozapo rankos; jis apvilkdino jį
ploniausios drobės drabužiais ir

1 Arba: užmovė ant baslio
2 SamG: Be Dievo nebus gauta palankaus atsakymo Faraonui.
3 ~GVS
4 Įtrp., plg. 48 skn.
5 G; M žodžio reikšmė neaiški.

užkabino jam ant kaklo auksinę
grandinę. 43 Jis leido jam važiuoti savo
antrajame[1] kovos vežime, ir jie[2] šaukė
pirma jo: „Abrėk!“[3] Tuo būdu jis jį
padarė visos Egipto šalies valdytoju.
44 Faraonas pasakė Juozapui:
„Nors aš esu Faraonas, be tavo pritarimo
niekas tenepakelia savo rankos ar kojos
visoje Egipto šalyje!“ 45 Faraonas
praminė Juozapą Šafenat-Paneachu[4] ir
jam davė į žmonas Asenatą, Ono kunigo
Poti-Feros dukterį. [Paskui Juozapas
išvyko [keliauti] po Egipto šalį.][5]
46 Juozapas buvo trisdešimties
metų amžiaus, kai stovėjo prieš Egipto
karalių Faraoną. Ir Juozapas, išėjęs nuo
karaliaus, keliavo po visą Egipto šalį.
47 Per septynerius pertekliaus
metus šalis davė gausingą derlių. 48 Jis
surinko visą maistą septynerių metų
⌜pertekliaus, kuris⌝[6] buvo Egipto šalyje, ir
sudėjo maistą miestuose; aplinkinių
miesto laukų maistą jis sudėjo mieste[7].
49 Taip Juozapas supylė labai daug
grūdų—jų buvo kaip jūros smilčių,—kol
liovėsi skaičiavęs, nes jų buvo be
skaičiaus.
50 Prieš užeinant bado metams,
Juozapui gimė du sūnūs, kuriuos jam
pagimdė Asenata, Ono kunigo Poti-Feros
duktė. 51 Juozapas praminė pirmagimį
Menaše, nes [jis sakė]: „Dievas man
davė pamiršti visą mano vargą ir visus
mano tėvo namus“. 52 Antrąjį jis
praminė Efraimu, nes [jis sakė]: „Dievas
padarė mane vaisingą mano skurdo
šalyje“.
53 Pasibaigus septyneriems
metams pertekliaus, kuris buvo Egipto
šalyje, 54 prasidėjo septyneri bado metai,
kaip Juozapas buvo pasakęs. Badas
siautė visose šalyse, tačiau visoje Egipto
šalyje buvo duonos. 55 Visai Egipto
šaliai ėmus badauti, tauta šaukėsi į
Faraoną duonos. Tada Faraonas tarė
visiems egiptiečiams: „Eikite pas
Juozapą! Darykite, ką jis jums sakys!“
56 Taigi, badui užėjus ant visos
šalies, Juozapas atidarė ⌜visus javų
sandėlius⌝[8] ir pardavinėjo javus
egiptiečiams, nes badas Egipto šalyje
buvo smarkus. 57 Be to, visas pasaulis
atėjo į Egiptą pas Juozapą javų pirkti,
nes smarkus badas buvo visame
pasaulyje.

40 Apd 7, 10 54 Apd 7, 11 55 Jn 2, 5

Pirmoji brolių kelionė į Egiptą

42 Jokūbas, sužinojęs, kad esą javų
Egipte, tarė savo sūnums: „Ko
bežiūrite vienas į kitą?“ 2 Jis tęsė:
„Klausykite![9] Girdėjau, kad yra javų
Egipte. Traukite žemyn ir mums
nupirkite iš ten javų, kad išliktume gyvi
ir nemirtume!“ 3 Taigi dešimt Juozapo
brolių leidosi pirkti javų iš Egipto.
4 Tačiau Juozapo brolio Benjamino
Jokūbas nepasiuntė su jo broliais, nes
galvojo: „Jam galėtų atsitikti nelaimė!“
5 Taigi tarp atvykusiųjų ir Izraelio sūnūs
atkeliavo javų pirkti, nes badas siautė
Kanaano šalyje.
6 Juozapas buvo šalies valdytojas.
Jis buvo tas, kuris pardavinėjo javus
visai šalies tautai. Įėję Juozapo broliai
nusilenkė prieš jį veidu į žemę.
7 Juozapas, pamatęs savo brolius,
atpažino juos, bet elgėsi su jais tarsi
svetimas ir, šiurkščiai su jais
kalbėdamas, jų paklausė: „Iš kur
atvykote?“ Jie atsakė: „Iš Kanaano
šalies javų pirkti“. 8 Nors Juozapas
atpažino savo brolius, tačiau jie
neatpažino jo. 9 Juozapas atsiminė
sapnus, kuriuos buvo apie juos sapnavęs,
ir jiems tarė: „Jūs esate šnipai!
Atvykote išžvalgyti šalies ⌜neginamų
vietų⌝[10]!“ 10 Bet jie jam aiškinosi: „Ne,
mano viešpatie! Tavo tarnai tik atėjo
javų nusipirkti. 11 Mes visi, mes esame
vieno vyro sūnūs. Mes esame dori. Tavo
tarnai niekad nėra buvę šnipai!“ 12 Bet
jis jiems atsakė: „Ne! Neginamų

1 Arba: antrojo po jo (t.y. vizirio)
2 T.y. šaukliai
3 Galbūt „Dėmesio!“ arba: „Nusilenkite!“ Tikslį žodžio reikšmė neišaiškinta.
4 Tas vardas galbūt reiškia: „Dievas kalba—jis gyvena“.
5 ~G
6 SamG, plg. 34, 47, 53 skn.; M: kurie
7 Hbr. jame
8 GS; M: visa, kas buvo juose
9 Lit. Štai!
10 Lit. nuogumos

šalies vietų atėjote išžvalgyti!“ 13 Jie
spyrėsi: „Mes, tavo tarnai, buvome
dvylika brolių, vieno tėvo sūnūs
Kanaano šalyje. Jauniausiasis dabar yra
pas mūsų tėvą, o vieno nebėra“. 14 Bet
Juozapas jiems tarė: „Yra taip, kaip
jums pasakiau: ‚Jūs šnipai!‘ 15 Štai kaip
būsite ištirti: Kaip tikrai gyvas
Faraonas, neišeisite iš čia, nebent jei
čion atvyks jūsų jauniausiasis brolis!
16 Pasiųskite vieną iš jūsų, kad atvestų
jūsų brolį! O jūs likite sukaustyti! Taip
turi būti ištirti jūsų žodžiai, ar jūs sakėte
tiesą, ar ne. Kaip tikrai gyvas Faraonas:
Jūs šnipai!“ 17 Paskui trims dienoms jis
pasodino juos į areštinę.
18 Trečiąją dieną Juozapas jiems
tarė: „Tai darykite, kad išliktumėte
gyvi, [nes] aš esu dievobaimingas: 19 jei
jūs esate dori, tegul vienas iš jūsų brolių
lieka uždarytas jūsų arešto namuose, o
jūs likusieji keliaukite, pargabenkite
javų savo ⌜badaujančioms šeimoms⌝[1].
20 Bet jūs turite atvesti pas mane savo
jauniausiąjį brolį, kad jūsų žodžiai
pasirodytų tikri ir jūs neturėtumėte
mirti!“ Ir jie sutiko. 21 Tačiau tarė
vienas kitam: „Iš tikrųjų mes esame
nusikaltę savo broliui, nes matėme jo
sielvartą, kai jis mus maldavo, bet
neklausėme! Todėl šita nelaimė mus
užgriuvo“. 22 Ir Reūbenas jiems
atsiliepė, tardamas: „Argi jums
nesakiau: ‚Nenusidėkite vaikui!‘ Bet jūs
neklausėte. Taigi dabar[2] reikalaujama
atsiskaityti už jo kraują!“ 23 Jie
nežinojo, kad Juozapas suprato, nes
vertėjas jiems tarpininkavo. 24 Jis
nusigręžė nuo jų ir verkė. Paskui
atsigręžė į juos ir jiems kalbėjo. Jis
paėmė iš jų Simeoną ir jį leido sukaustyti
jų akyse. 25 Paskui Juozapas įsakė, kad
pripiltų jų maišus javų, padėtų atgal jų
pinigus kiekvienam į jo maišą ir jiems
duotų paviržio kelionei. Ir taip jiems
padarė. 26 O jie sukrovė savo javus ant
savo asilų ir vyko iš ten.
27 Kai nakvynėje vienas atrišo
savo maišą, kad duotų pašaro savo asilui,

1 Lit. namų badui
2 Lit. štai

jis pamatė savo pinigus: jie buvo jo
maišo viršuje. 28 Ir jis tarė savo
broliams: „Mano pinigai sugrąžinti!
Štai jie mano maiše!“ Jie neteko drąsos.
Drebėdami žiūrėjo vienas į kitą ir sakė:
„Kas tai yra, ką Dievas mums padarė?“
29 Parvykę pas savo tėvą Jokūbą į
Kanaano šalį, jie papasakojo jam visa,
kas jiems buvo atsitikę, tardami:
30 „Tas vyras, šalies valdovas, šiurkščiai
kalbėjo su mumis ir mus pasodino ⌜į
areštinę⌝[3] kaip tos šalies šnipus. 31 Bet
jam sakėme: ‚Mes esame dori, niekad
nesame buvę šnipai. Mes esame dvylika
brolių, to paties tėvo sūnūs. Vieno
nebėra, o jauniausiasis dabar yra pas
mūsų tėvą Kanaano šalyje‘. 33 Bet tas
vyras, šalies valdovas, mums tarė: ‚Iš to
pažinsiu, kad jūs esate dori: vieną jūsų
brolį[4] palikite pas mane ir, paėmę javų[5]
savo badaujančioms šeimoms, keliaukite!
34 Paskui atveskite pas mane savo
jauniausiąjį brolį, kad patirčiau, jog jūs
nesate šnipai, bet dori žmonės! Tada
jums atiduosiu jūsų brolį, ir galėsite
laisvai vaikščioti šalyje‘“.
35 Jiems betuštinant savo maišus,
pasirodė, kad kiekvienas turėjo savo
ryšulėlį su pinigais savo maiše. Jie ir jų
tėvas, pamatę savo pinigų ryšulėlius,
nusigando. 36 Ir jų tėvas Jokūbas jiems
tarė: „Jūs darote mane bevaikį! Juozapo
nebėra, Simeono nebėra, ir Benjaminą
norite pasiimti! Visa tai gula ant
manęs!“ 37 Tada Reūbenas tarė savo
tėvui: „Tu gali užmušti mano abu sūnus,
jei jo neparvesiu pas tave! Patikėk man
jį, ir aš jį tau sugrąžinsiu!“ 38 Bet jis
atsakė: „Mano sūnus neturi leistis su
jumis, nes jo brolis miręs ir jis palikęs
vienas. Jei jam atsitiks nelaimė kelyje,
kuriuo keliausite, jūs nustumsite mano
⌜žilus plaukus⌝[6] su širdgėla į šeolį[7]“.

Antroji brolių kelionė į Egiptą

43 Badas sunkiai slėgė šalį. 2 Kai jie
visiškai suvartojo javus, kuriuos

3 G; plg. 40, 3; 41, 10; 42, 17
4 Lit. brolių
5 GST, žr. 19 skn.
6 T.y. mane pražilusį
7 T v. mirusiųjų buveinę

buvo parsigabenę iš Egipto, jų tėvas
jiems tarė: „Vėl nupirkite mums kiek
maisto!“ 3 Bet Judas jam atsakė: „Tas
vyras mus griežtai įspėjo, sakydamas:
‚Nedrįskite pamatyti mano veido, nebent
jei jūsų brolis bus su jumis!‘ 4 Jei norėsi
pasiųsti su mumis mūsų brolį, mes
trauksime žemyn ir nupirksime tau
maisto. 5 Bet jei nenorėsi pasiųsti,
nevyksime, nes tas vyras mums pasakė:
‚Nedrįskite pamatyti mano veido, nebent
jei jūsų brolis bus su jumis!‘“ 6 Izraelis
tarė: „Kodėl man padarėte bloga, tam
vyrui pasisakydami turį dar kitą brolį?“
7 Jie atsakė: „Tas vyras nuodugniai
klausinėjo apie mus ir apie mūsų giminę,
tardamas: ‚Ar jūsų tėvas dar gyvas? Ar
dar turite kokį brolį?‘ Tad suteikėme
jam žinių, atsakydami į šituos klausimus.
Argi galėjome kaip nors žinoti, kad jis
sakys: ‚Atveskite žemyn savo brolį!‘“
8 Paskui Judas ragino savo tėvą Izraelį:
„Siųsk berniuką su manim, kad galėtume
pakilę vykti ir kad išliktume gyvi ir
neturėtume mirti—nei mes, nei tu, nei
mūsų vaikai! 9 Aš pats būsiu įkaitas už
jį! Iš mano rankos jo reikalauk! Jei jo
neparvesiu pas tave ir nepastatysiu prieš
tave, būsiu tau nusikaltęs per visą savo
gyvenimą. 10 Juk jei nebūtume delsę,
dabar jau būtume du kartus sugrįžę!“
11 Tada jų tėvas Izraelis jiems tarė:
„Jeigu taip turi būti, darykite štai ką:
pasiimkite į savo maišus ką nors iš
krašto geriausių gaminių ir nugabenkite
žemyn tam vyrui kaip dovaną: truputį
mastikso ir truputį medaus, tragakanto
ir ladano, pistacijos riešutų ir migdolų!
12 Paimkite su savim dvigubai tiek
pinigų ir pinigus, įdėtus atgal į jūsų
maišų viršų, neškitės atgal su savim! Gal
tai buvo apsirikimas. 13 Pasiimkite taip
pat savo brolį ir pakilę sugrįžkite pas tą
vyrą! 14 O ⌈Visagalis Dievas⌉[1] tegul
gailestingai jums nuteikia tą vyrą, kad
tas ⌈leistų grįžti su jumis kitam jūsų
broliui ir Benjaminui⌉[2]! O aš—kaip esu
netekęs vaikų, taip [dabar vėl] lieku be
vaikų!“
15 Tada tie vyrai paėmė šitą
dovaną, paėmė su savim dvigubai tiek
pinigų ir Benjaminą, pakilę nukeliavo
žemyn į Egiptą ir atsistojo prieš Juozapą.
16 Juozapas, pamatęs Benjaminą su jais,
tarė savo namų prievaizdui: „Įsivesk
tuos vyrus į namus, papjauk gyvulį ir
pagamink, nes tie vyrai turi valgyti pas
mane pietų metu!“ 17 Tas vyras padarė,
kaip Juozapas buvo pasakęs, ir įvedė
tuos vyrus į Juozapo namus. 18 Bet tie
vyrai baiminosi, kad buvo vedami į
Juozapo namus; jie galvojo: „Dėl pinigų,
pirmąjį kartą įdėtų atgal į mūsų maišus,
mus įveda, kad mestųsi ant mūsų, mus
užpultų ir paimtų į vergus mus bei mūsų
asilus“. 19 Tad jie priartėjo prie to vyro,
kuris buvo Juozapo namų prievaizdas, ir
jį užkalbino namų prieangyje. 20 Jie
sakė: „Malonėk paklausyti, mano
viešpatie! Pirmąjį kartą leiste leidomės
čia maisto pirkti. 21 Bet kai apsistojome
nakvynei ir atrišome savo maišus,
pasirodė, kad kiekvieno pinigai buvo jo
maišo viršuje—mūsų tiksliai atsverti
pinigai; juos atsinešėme atgal. 22 Be to,
atnešėme su savim dar kitų pinigų
maistui pirkti. Nežinome, kas įdėjo
mūsų pinigus į mūsų maišus“. 23 Jis
tarė: „Būkite ramūs! Nebijokite! Jūsų
ir jūsų tėvo Dievas padėjo jums slaptą
lobį į jūsų maišus. Aš gavau jūsų
pinigus“. Ir jis leido Simeonui išeiti pas
juos.
24 Paskui tas vyras įsivedė tuos
vyrus į Juozapo namus, padavė vandens
jų kojoms nuplauti ir davė pašaro jų
asilams. 25 O jie paruošė dovaną,
laukdami Juozapo pareinant vidudienį,
nes buvo girdėję, kad ten pietausią.
26 Juozapui parėjus namo, jie įnešė
jam į namus dovaną, kurią turėjo su
savim, ir nusilenkė prieš jį ligi žemės.
27 Jis teiravosi, ar gerai jiems sekasi, ir
paklausė: „Ar gerai sekasi jūsų senajam
tėvui, apie kurį kalbėjote? Ar jis dar
gyvas?“ 28 Jie atsakė: „Tavo tarnui,
mūsų tėvui, gerai sekasi; jis tebėra
gyvas“. Tada jie žemai nusilenkė ir
parpuolė kniūpsti.
29 Pakėlęs akis ir pamatęs savo
brolį Benjaminą, savo motinos sūnų, jis
paklausė: „Ar šitas yra jūsų
jauniausiasis brolis, apie kurį man
kalbėjote?“ Ir pridūrė: „Dievas tebūnie
tau malonus, mano sūnau!“ 30 Tada

1 Hbr. Ėl-Šaddaj
2 Lit. jums paleistų kitą jūsų brolį ir Benjaminą

Juozapas išskubėjo, nes jo širdis,
pamačius jo brolį, susijaudino, ir jis
ieškojo kur verkti. Jis įėjo į savo vidinį
kambarį ir ten verkė. 31 Paskui,
nuprausęs veidą, išėjo ir tvardydamasis
tarė: „Padėkite valgį!“ 32 Jie padėjo jam
atskirai, jiems atskirai ir su juo
valgantiems egiptiečiams atskirai, nes
egiptiečiai negali valgyti duonos su
hebrajais, kadangi tai koktu
egiptiečiams. 33 Kai juos susodino jo
akivaizdoje, ⌜nuo pirmagimio iki
jauniausiojo pagal jų amžių⌝[1], tie vyrai
nustebę žvilgčiojo vienas į kitą. 34 Ir jis
leido jiems pateikti davinių iš to, kas
buvo ties juo, bet Benjamino davinys
buvo penkis kartus didesnis už jų visų
davinius. Taigi jie gėrė ir įsigėrė su juo.

Sidabrinė taurė maiše

44 Paskui jis įsakė savo namų
prievaizdui, tardamas: „Pripilk tų
vyrų maišus javų, kiek jie gali gabentis,
ir įdėk kiekvieno pinigus į jo maišo
viršų, 2 o mano taurę, sidabrinę taurę,
įdėk į jauniausiojo maišo viršų su
pinigais, gautais už jo nupirktus javus!“
Ir jis padarė, klausydamas Juozapo
nurodymo, kurį pastarasis buvo davęs.
3 Rytui išaušus, tie vyrai buvo
išleisti su savo asilais. 4 Vos tik jiems
išėjus iš miesto, dar nenukeliavus toli,
Juozapas tarė savo namų prievaizdui:
„Kelkis, vykis tuos vyrus ir, juos
pasivijęs, jiems sakyk: ‚Kodėl
atmokėjote piktu už gera? 5 ⌜Kodėl
pavogėte mano sidabrinę taurę?⌝[2] Ar ji
nėra ta, iš kurios geria mano valdovas ir
kuria jis paprastai žyniauja? Bloga
padarėte, taip darydami!‘“
6 Juos pasivijęs, jis jiems
pakartojo šituos žodžius. 7 Bet jie jam
tarė: „Kaip mano viešpats gali taip
kalbėti? ⌜Gink, Dieve, kad tavo tarnai⌝[3]
padarytų tokį dalyką! 8 Žiūrėk!
Pinigus, kuriuos radome savo maišų
viršuje, tau atnešėme atgal iš Kanaano
šalies. Tai kaip mes vogtume iš tavo
valdovo namų sidabrą ar auksą? 9 Tas,
pas kurį iš tavo tarnų ji bus rasta, tegul
miršta, o mes kiti taip pat tegul tapsime
vergais mano valdovui!“ 10 Jis atsakė:
„Nors ir dabar turėtų taip įvykti, kaip
pasakėte, tačiau tik tas, pas kurį ji bus
rasta, turės pasidaryti man vergas, o jūs
likusieji būsite nekalti“.
11 Kiekvienas iš jų skubiai nukėlė
savo maišą žemėn ir kiekvienas atrišo
savo maišą. 12 O jis kratė; pradėjo nuo
vyriausiojo ir baigė jauniausiuoju. Ir
taurė atsirado Benjamino maiše.
13 Tada jie perplėšė savo drabužius.
Kiekvienas pakrovė savo asilą, ir jie
sugrįžo į miestą.
14 Judui ir jo broliams atėjus į
Juozapo namus ir jam ten tebesant, jie
puolė ties juo ant žemės. 15 Juozapas
jiems tarė: „Kas tai per darbas, kurį
padarėte! Argi nežinojote, kad toks
vyras, kaip aš, tikrai moku žyniauti?“
16 Judas atsakė: „Ką besakysime mano
valdovui? Kaip bekalbėsime ir kuo
bepasiteisinsime? Dievas atrado tavo
tarnų kaltę. Štai mes esame mano
valdovo vergai—kaip mes, taip ir tas, pas
kurį buvo rasta taurė“. 17 Bet jis
atsakė: „⌜Gink, Dieve⌝[4], kad tai
padaryčiau! Tik tas vyras, pas kurį buvo
rasta taurė, tebūnie man vergas, o jūs
ramūs keliaukite aukštyn pas savo tėvą!“
18 Tada priartėjo prie jo Judas ir
tarė: „Malonėk manęs paklausyti, mano
valdove! Leisk, meldžiu, savo tarnui
tarti žodį, mano valdovui klausantis, ir
teneužsidega tavo rūstybė prieš tavo
tarną, nors tu esi, kaip pats Faraonas:
19 „Mano valdovas paklausė savo tarnų:
‚Ar jūs dar turite tėvą ar brolį?‘ 20 Mes
atsakėme savo valdovui: ‚Mes dar
turime seną tėvą ir vaiką, jam gimusį
senatvėje, jauniausiąjį; jo brolis yra
miręs, ir taip jis beišliko vienas savo
motinai; tad jo tėvas myli jį‘. 21 Tada
liepei savo tarnams: ‚Atsiveskite jį
žemyn pas mane, kad jį pamatyčiau savà
akim!‘ 22 Mes aiškinomės mano
valdovui: ‚Berniukas negali palikti savo
tėvo. Jei jis jį paliktų, tas numirtų‘.

1 Lit. pirmagimį, kaip pritiko jo pirmagimystei, ir jauniausiąjį, kaip pritiko jo jaunystei
2 G, plg. SV; ~M
3 Lit. Tebūnie toli nuo tavo tarnų
4 Lit. Tebūnie toli nuo manęs

23 Tada pasakei savo tarnams: ‚Jei jūsų
jauniausiasis brolis neatvyks žemyn su
jumis, daugiau nebedrįskite išvysti mano
veido!‘ 24 Kai parvykome pas tavo
tarną, mano tėvą, mes jam pranešėme
mano valdovo žodžius. 25 Bet mūsų tėvui
paliepus: ‚Vėl mums nupirkite truputį
maisto‘, 26 sakėme: ‚Negalime leistis!
Tik jei mūsų jauniausiasis brolis bus su
mumis, leisimės, nes negalime išvysti to
vyro veido, jei mūsų jauniausiojo brolio
nebus su mumis‘. 27 Tada tavo tarnas,
mano tėvas, mums tarė: ‚Jūs patys
žinote, kad mano žmona man tepagimdė
du sūnus. 28 Vienas ⌜man pradingo⌝[1], ir
tariau: „Tikrai jis sudraskytas,
sudraskytas!“ Ir ligšiol nebesu jo matęs.
29 Jei ir šitą paimsite nuo manęs ir jei
nelaimė jam atsitiks, tai nustumsite
⌜mano žilus plaukus⌝[2] iš širdgėlos į šeolį[3]‘.
30 Taigi dabar, jei pareičiau pas tavo
tarną, mano tėvą, ir su mumis nebūtų
berniuko, prie kurio ⌜jis yra prisirišęs
visa savo⌝[4] siela, 31 jis, kai tik pamatytų,
kad nėra berniuko, numirtų ir taip tavo
tarnai nustumtų tavo tarno, mūsų tėvo,
žilus plaukus su sielvartu į šeolį.
32 Kadangi tavo tarnas už laidą išgavo
berniuką iš savo tėvo, tardamas: ‚Jei jo
neparvesiu pas tave, būsiu nusikaltęs
savo tėvui visą savo gyvenimą‘, 33 tai
dabar, meldžiu, tepalieka tavo tarnas
berniuko vietoje savo valdovui vergauti,
o berniukas tekeliauja aukštyn su savo
broliais! 34 Nes kaip galėčiau parvykti
pas savo tėvą, jei berniuko nebūtų su
manim?! Negalėčiau matyti nelaimės,
kuri ištiktų mano tėvą!“

Juozapas prisipažįsta savo broliams

45 Tada Juozapas nebegalėjo
susivaldyti akivaizdoje visų prie jo
stovinčiųjų, ir jis sušuko: „Liepkite
visiems išeiti nuo manęs!“ Taigi niekas
nebestovėjo prie jo, kai Juozapas
išsipažino savo broliams. 2 Ir jis taip
garsiai verkė, jog išgirdo egiptiečiai ir
Faraono namai.
3 Juozapas tarė broliams: „Na,
priartėkite prie manęs!“ Jiems
priartėjus, jis tęsė: „Aš esu Juozapas,
jūsų brolis, kurį pardavėte į Egiptą. 5 O
dabar nesisielokite ir nedarykite sau
priekaištų, kad mane čion pardavėte, nes
gyvybei išlaikyti Dievas mane pasiuntė
pirma jūsų! 6 Nes jau dveji metai, kaip
badas siaučia šalyje, ir dar praeis
penkeri metai, kuriais nebus nei ariama,
nei pjaunama. 7 Tad Dievas mane
pasiuntė pirma jūsų, kad jums
garantuotų likutį žemėje ir išlaikytų jus
gyvus—didelį išgelbėtųjų būrį. 8 Taigi
⌜iš tikrųjų⌝[5] ne jūs mane čia atsiuntėte,
bet Dievas. Jis mane padarė Faraono
tėvu, visų jo namų viešpačiu ir visos
Egipto šalies valdytoju. 9 Skubiai
vykite aukštyn pas mano tėvą ir jam
tarkite: ‚Taip pasakė tavo sūnus
Juozapas; „Dievas mane padarė viso
Egipto viešpačiu. Leiskis pas mane,
nedelsk! 10 Turėsi apsigyventi Gošeno
šalyje ir būti arti manęs—tu, tavo sūnūs
ir sūnaičiai, tavo mažieji gyvuliai ir
galvijai, ir visa, kas tau priklauso.
11 Ten tave aprūpinsiu,—nes dar
penkerius metus užtruks badas,—kad
nepatektum į skurdą—tu, tavo šeima ir
visa, kas tau priklauso“‘. 12 Štai jūsų
akys ir mano brolio Benjamino akys
mato, kad tai yra mano paties burna,
kuri jums kalba. 13 Papasakokite mano
tėvui apie visą mano garbę Egipte ir apie
visa, ką matėte, ir skubiai atgabenkite
čia žemyn mano tėvą!“ 14 Paskui jis
puolė savo broliui Benjaminui ant kaklo
ir verkė, o Benjaminas verkė ant jo
kaklo. 15 Jis pabučiavo visus savo
brolius ir verkė juos apkabinęs. Tik tada
jo broliai ėmė kalbėtis su juo.
16 Ta žinia pasigirdo Faraono
rūmuose: „Juozapo broliai atvykę!“ Tai
patiko Faraonui ir jo tarnams. 17 Ir
Faraonas tarė Juozapui: „Sakyk savo
broliams: ‚Tai darykite: apkraukite savo
gyvulius ir parvykite į Kanaano šalį!
18 Pasiimkite savo tėvą bei savo šeimas
ir atvykite pas mane! O aš mielai jums

1 Lit. išėjo nuo manęs
2 T.y. mane pražilusį
3 T.y. mirusiųjų buveinę
4 Lit. sielos yra prisirišusi jo

5 Lit. dabar

duosiu Egipto šalies geriausią dalį, kad valgytumėte šalies riebalų‘. 19 Be to, ⌜tu jiems įsakyk⌝[1]: ‚Taip darykite: pasiimkite iš Egipto šalies vežimų savo vaikams bei savo žmonoms ir, užkėlę savo tėvą, atvykite. 20 Ir tenebūnie jums gaila savo rykų, nes tai, kas visos Egipto šalies geriausia, jums priklausys‘“.

21 Izraelio sūnūs taip padarė. Juozapas jiems davė vežimų, kaip Faraonas buvo įsakęs, ir jiems davė paviržio kelionei. 22 Kiekvienam iš jų jis davė po pamainą drabužių, o Benjaminui davė tris šimtus sidabrinių ir penkias drabužių pamainas. 23 Savo tėvui jis pasiuntė tokią dovaną: dešimt asilų, nešančių geriausių Egipto gaminių, ir dešimt asilių, apkrautų javais ir duona bei maistu savo tėvo kelionei. 24 Paskui jis išsiuntė savo brolius ir, kai jie leidosi į kelionę, jiems tarė: „Nesivaidykite kelyje!“

25 Jie traukė iš Egipto aukštyn ir parvyko į Kanaano šalį pas savo tėvą Jokūbą. 26 Ir jie jam pranešė: „Juozapas dar gyvas. Jis yra visos Egipto šalies valdytojas!“ Tačiau jo širdis liko šalta, nes nepatikėjo jais. 27 Bet kai jie persakė jam visus Juozapo jiems kalbėtus žodžius ir kai jis pamatė vežimus, kuriuos Juozapas buvo pasiuntęs jam atvežti, jų tėvo Jokūbo dvasia atgijo. 28 Ir Izraelis tarė: „Gana! Mano sūnus Juozapas dar gyvas! Noriu vykti ir, prieš mirdamas, jį pamatyti!“

1 Apd 7, 13 **9–11** Apd 7, 14

Jokūbas keliauja į Egiptą ir pasimato su Juozapu

46 Taigi Izraelis išsirengė su viskuo, ką turėjo, ir, atvykęs į Beėr-Šebą, aukojo pjaunamąsias aukas savo tėvo Izaoko Dievui.

2 Ir Dievas kalbėjo Izraeliui nakties regėjime; jis tarė: „Jokūbai, Jokūbai!“ Tas atsiliepė: „Aš čia!“ 3 Jis tarė: „Aš esu Dievas, tavo tėvo Dievas. Nebijok leistis į Egiptą, nes ten tave padarysiu didele tauta! 4 Aš pats leisiuos su tavim į Egiptą ir aš pats taip pat tikrai tave pargabensiu atgal, o Juozapas savo ranka užspaus tavo akis!“

5 Taigi Jokūbas išvyko iš Beėr-Šebos. Izraelio sūnūs įkėlė savo tėvą Jokūbą, savo vaikus ir žmonas į vežimus, kuriuos Faraonas buvo atsiuntęs jam atvežti. 6 Jie taip pat pasiėmė savo gyvulius ir nuosavybę, kurią buvo įsigiję Kanaano šalyje, ir atvyko į Egiptą—Jokūbas ir su juo visi jo palikuonys. 7 Savo sūnus ir savo sūnaičius, savo dukteris ir savo dukteraites, ir visą savo giminę jis atgabeno į Egiptą.

8 Šitie yra vardai izraelių, Jokūbo ir jo palikuonių[2], atvykusių į Egiptą:

Jokūbo pirmagimis Reūbenas.

9 Reūbeno sūnūs: Chanochas, Palus, Chesronas ir Karmis. 10 Šimeono sūnūs: Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jachinas, Socharas ir kanaanietės sūnus Saūlas. 11 Levio sūnūs: Geršonas, Kehatas ir Meraris. 12 Judo sūnūs: Ėras, Onanas, Šėla, Peresas ir Zerachas. O Ėras ir Onanas buvo mirę Kanaano šalyje. Pereso sūnūs: Chesronas ir Chamulas. 13 Isacharo sūnūs: Tola, Pūva, Jašubas[3] ir Šimronas. 14 Zebuluno sūnūs: Seredas, Ėlonas ir Jachleelis. 15 Šitie yra Lėjos sūnūs, kuriuos ji pagimdė Jokūbui Padan-Arame su jo dukteria Dina. Iš viso asmenų, jo sūnų bei dukterų, buvo trisdešimt trys.

16 Gado sūnūs: Sifjonas, Chagis, Šūnis, Esbonas, Ėris, Arodis ir Arelis. 17 Ašerio sūnūs: Jimna, Jišva, Jišvis, Berija ir jų sesuo Seracha. Berijos sūnūs: Cheberis ir Malkielis. 18 Šitie buvo palikuonys Zilpos, kurią Labanas buvo davęs savo dukteriai Lėjai. Šituos ji pagimdė Jokūbui—šešiolika asmenų.

19 Jokūbo žmonos Rachelės sūnūs: Juozapas ir Benjaminas. 20 Juozapui gimė Egipto šalyje Menašė ir Efraimas, kuriuos jam pagimdė Ono kunigo Poti-Feros duktė Asenatà. 21 Benjamino sūnūs: Bela, Becheris, Ašbelis, Gėra, Naamanas, Echis, Rošas, Mupimas, Chupimas ir Ardas. 22 Šitie buvo

1 Plg. GV; M: tau įsakyta

2 Lit. sūnų

3 GSamSk 1 Kron; M: Jobas

Rachelės palikuonys, kurie gimė
Jokūbui—iš viso keturiolika asmenų.
23 Dano sūnūs: Chušimas.
24 Naftalio sūnūs: Jachşeelis, Gunis,
Jėşeris ir Šilemas. 25 Šitie yra sūnūs
Bilkos, kurią Labąnas davė savo
dukteriai Rachelei. Šituos ji pagimdė
Jokūbui—iš viso septynis asmenis.
26 Visų Jokūbo asmenų, atvykusių
į Egiptą, ⌜jo kūno palikuonių⌝[1], be Jokūbo
sūnų žmonų,—iš viso buvo šešiasdešimt
šeši. 27 O Juozapo sūnų, kurie jam gimė
Egipte, buvo du asmenys. Visų Jokūbo
šeimos asmenų, atvykusių į Egiptą, buvo
septyniasdešimt.
28 Judą jis pasiuntė pirm savęs pas
Juozapą, kad tas ⌜atvyktų jo pasitikti⌝[2] į
Grošeną. Ir jie atvyko į Gošeno šalį.
29 Tada Juozapas pasikinkydino savo
vežimą ir važiavo aukštyn į Gošeną savo
tėvo Izraelio pasitikti. Jam pasirodęs, jis
puolė jam ant kaklo ir ilgai verkė jį
apkabinęs. 30 Izraelis tarė Juozapui:
„Dabar jau mielai mirsiu, pamatęs tavo
veidą, kad tebesi gyvas".

6 Apd 7, 15 20 Pr 41, 50–52 27 Apd 7, 14

Juozapas aprūpina savo šeimą. Jokūbas laimina Faraoną.

31 Paskui Juozapas tarė savo
broliams ir savo tėvo namiškiams:
„Noriu vykti aukštyn ir pranešti
Faraonui; noriu jam pasakyti: ‚Mano
broliai ir mano tėvo namiškiai, kurie
buvo Kanaano šalyje, yra atvykę pas
mane. 32 Tie vyrai yra aviganiai, nes
vertėsi gyvulininkyste, ir atsigabeno
savo mažuosius gyvulius, galvijus ir visa,
ką turėjo'. 33 Kai Faraonas jus
pasišauks ir paklaus: ‚Koks jūsų
verslas?', 34 atsakykite: ‚Tavo tarnai
buvo gyvulininkai nuo pat mūsų
jaunystės iki dabar—kaip mes, taip ir
mūsų tėvai',—kad galėtumėte pasilikti
Gošeno šalyje, nes kiekvienas aviganis
yra bjaurybė egiptiečiams".

47 Paskui Juozapas nuvykęs tai
pranešė Faraonui; jis sakė:
„Mano tėvas ir mano broliai yra atvykę
iš Kanaano šalies su savo mažaisiais
gyvuliais, galvijais ir su visu savo turtu;
jie dabar yra Gošeno šalyje". 2 Pasiėmęs
iš savo brolių viseto penkis vyrus, jis
pastatė juos Faraono akivaizdon.
3 Faraonas paklausė jo brolių: „Koks
jūsų verslas?" Jie atsakė Faraonui:
„Aviganiai tavo tarnai—mes, kaip ir
mūsų tėvai". 4 Jie dar sakė Faraonui:
„Atvykome gyventi kaip ateiviai, nes
nebėra ganyklos tavo tarnų mažiesiems
gyvuliams, kadangi badas sunkiai slegia
Kanaano kraštą. Taigi dabar,
meldžiame, leisk savo tarnams pasilikti
Gošeno šalyje". 5 Tada Faraonas tarė
Juozapui: „Tavo tėvas ir tavo broliai
atvyko pas tave. 6 Egipto šalis yra tavo
žinioje. Geriausioje šalies dalyje
apgyvendink savo tėvą ir savo brolius!
Jie tegyvena Gošeno šalyje! Ir jei žinai,
kad tarp jų yra šaunių vyrų, tai paskirk
juos ⌜mano bandų⌝[3] skerdžiais".
7 Paskui Juozapas įvedė savo tėvą
Jokūbą ir jį pastatė prieš Faraoną, ir
Jokūbas palaimino Faraoną. 8 Faraonas
užklausė Jokūbą: „Kiek tavo gyvenimo
metų?" 9 Jokūbas atsakė Faraonui:
„Mano ateivystės metų skaičius yra
šimtas trisdešimt metų. Trumpas ir
skausmingas buvo mano gyvenimo metų
laikas, ir jis nepasiekė mano tėvų
gyvenimo metų skaičiaus jų ateivystės
laiku". 10 Jokūbas palaimino Faraoną ir
išėjo nuo jo.
11 Juozapas apgyvendino savo tėvą
ir savo brolius ir davė jiems nuosavos
žemės Egipto šalyje, šalies geriausioje
dalyje, Ramzio šalyje,—kaip Faraonas
buvo įsakęs. 12 Ir Juozapas aprūpino
maistu savo tėvą, savo brolius ir visus
savo tėvo namiškius, atsižvelgdamas į
vaikų skaičių.

Juozapo agrarinė politika

13 Tačiau nebuvo duonos visoje
šalyje, nes badas buvo labai sunkus.
Egipto šalis ir Kanaano šalis geibo nuo
bado. 14 Tada Juozapas surinko visus
pinigus, randamus Egipto šalyje ir
Kanaano šalyje, gautus už javus, kurių
jie pirko, ir Juozapas atgabeno tuos
pinigus į Faraono rūmus. 15 O kai

1 Lit. išėjusių iš jo strėnų
2 G; M: pirma jo nurodytų (kelią?) į Gošeną
3 Lit. ant to, kas man priklauso

pinigai buvo išleisti Egipto šalyje ir
Kanaano šalyje, visi egiptiečiai atėjo pas
Juozapą, maldaudami: „Duok mums
duonos! Kodėl turėtume mirti tavo
akyse dėl pinigų stokos?“ 16 Juozapas
atsakė: „Duokite savo gyvulių, ir aš
mielai duosiu duonos[1] už jūsų gyvulius,
jei nebėra pinigų!“ 17 Taigi jie vedė
savo gyvulius pas Juozapą, o Juozapas
davė jiems duonos už arklius, už avių bei
galvijų bandas ir už asilus. Taip tais
metais jis juos aprūpino duona mainais
už visus jų gyvulius. 18 Tiems metams
praslinkus, jie atėjo pas jį antraisiais
metais ir jam tarė: „Negalime nutylėti
mano valdovui, bet [pripažįstame]:
Pinigai išleisti. Gyvulių bandos taip pat
priklauso mano valdovui. Nieko kito
nebepaliko mano valdovo žiniai, kaip tik
mūsų kūnas ir mūsų dirva. 19 Kodėl
turėtume pragaišti tavo akyse—kaip
mes, taip ir mūsų dirva? Pirk mus ir
mūsų dirvą už duoną, kad mes su savo
dirva taptume Faraono baudžiauninkais,
ir duok sėklos, kad išliktume gyvi,
nenumirtume, ir kad dirva nepavirstų
tyrlaukiu“.
20 Taip Juozapas nupirko
Faraonui visą dirbamą Egipto žemę, nes
egiptiečiai, kadangi stipriai juos spaudė
badas, buvo pardavę kiekvienas savo
lauką. Tuo būdu šalis atiteko Faraonui.
21 O dėl tautos,—jis ją ⌜pavertė
baudžiauninkais⌝[2] nuo vieno Egipto
srities galo iki kito. 22 Tik kunigų dirvos
jis nenupirko, nes kunigai gaudavo iš
Faraono nustatytą davinį ir
maitindavosi Faraono jiems teikiamu
daviniu. Todėl jie nepardavė savo
dirvos.
23 Juozapas tarė žmonėms:
„Klausykite![3] Šiandien nupirkau
Faraonui jus ir jūsų dirvą! Štai jums
sėkla, kad galėtumėte apsėti dirvą.
24 Tačiau, ⌜kai nuimsite derlių⌝[4], turėsite
atiduoti penktąją dalį Faraonui, o
keturios dalys tegul jums lieka laukui
apsėti, jūsų bei jūsų namiškių maistui ir
jūsų vaikams maitinti“. 25 Jie tarė: „Tu
išlaikei mus gyvus! Leisk tik mums rasti
mano valdovo malonę, ir mes mielai
eisime baudžiavą Faraonui“. 26 Ir
Juozapas tai padarė Egipto dirbamosios
žemės nuostatu, ligšiol tebegaliojančiu,
kad jie turi atiduoti Faraonui penktąją
dalį. Tik vienų kunigų dirva neatiteko
Faraonui.

Jokūbas palaimina Juozapo sūnus

27 Taip Izraelis apsigyveno Egipto
krašte, Gošeno šalyje. Jie tvirtai joje
įsikūrė, veisėsi ir labai daugėjo.
28 Jokūbas dar gyveno Egipto šalyje
septyniolika metų. Taigi Jokūbo
amžiaus, jo gyvenimo metų, buvo šimtas
keturiasdešimt septyneri.
29 Kai priartėjo laikas Izraeliui
mirti, jis pasišaukė savo sūnų Juozapą ir
jam tarė: „Jei radau tavo malonę, tai
dėk, prašau, savo ranką po mano kulšim
ir parodyk man gerumą ir ištikimybę:
nepalaidok manęs Egipte, 30 bet, kai
atsigulsiu prie savo tėvų, išnešk mane iš
Egipto ir mane palaidok jų kapinėse!“
Tas atsakė: „Padarysiu, kaip pasakei!“
31 Anas tarė: „Tai prisiek man!“, ir jis
jam prisiekė. Tada Izraelis nusilenkė
lovos galvūgalyje.

29–30 Pr 49, 29–32; 50, 6

48 Kuriam laikui praslinkus,
Juozapui pasakė: „Tavo tėvas
serga“. Tada jis paėmė su savim abu
savo sūnus, Menašę ir Efraimą, ⌜ir atvyko
pas Jokūbą⌝[5]. 2 Kai Jokūbui pranešė:
„Štai tavo sūnus Juozapas atvyko pas
tave“, Izraelis, sukaupęs savo jėgas,
atsisėdo lovoje. 3 Ir Jokūbas tarė
Juozapui: „⌜Visagalis Dievas⌝[6] man
pasirodė Lūze, Kanaano šalyje. Jis mane
palaimino 4 ir man tarė: ‚Žiūrėk, aš
noriu padaryti tave vaisingą, tave
dauginti ir tave padaryti tautų būriu ir
šitą kraštą atiduoti tavo palikuonims po
tavęs amžinon nuosavybėn‘. 5 Taigi
dabar abu tavo sūnūs, tau gimę Egipto
šalyje, prieš man atvykstant pas tave į
Egiptą, turi man priklausyti. Efraimas ir

1 SamGT[J]; M: jums
2 SamGV; M: perkėlė į miestus
3 Lit. Štai
4 G: iš to, kas bus nuimta
5 G; ~M
6 Hbr. Ėl-Šaddaj

Menašė tegul man priklauso taip, kaip
Reūbenas ir Šimeonas. 6 O tavo vaikai,
kurie tau gims po jų, tegul tau priklauso.
Tegul juos vadina jų brolių vardu dalyse,
kurias jie paveldės. 7 Kai aš vykau iš
Padano, Rachelė mirė mano skausmui
pakeliui, kai lig Efratos dar buvo likęs
šalies galas keliauti. Ir aš ją ten
palaidojau, pakelėje į Efratą, tai yra
Betliejų".
8 Izraelis, pamatęs Juozapo sūnus,
paklausė: „Kas yra šitie?" 9 Juozapas
atsakė savo tėvui: „Jie yra mano sūnūs,
kuriuos Dievas man čia padovanojo". Jis
tarė: „Na, atvesk juos prie manęs, kad
juos palaiminčiau!" 10 Izraelio akys
buvo aptemusios dėl žilos senatvės; jis
nebegalėjo matyti. Juozapui[1] privedus
juos prie jo, tas juos pabučiavo ir
apkabino. 11 Ir Izraelis tarė Juozapui:
„Nesitikėjau vėl išvysiąs tavo veidą, o
štai Dievas man parodė netgi tavo
vaikus!" 12 Tada Juozapas atitraukė
juos nuo jo kelių ir nusilenkė veidu į
žemę.
13 Paskui Juozapas paėmė juos
abu—savo dešine Efraimą Izraeliui iš
kairės ir savo kairiąja Menašę Izraeliui
iš dešinės—ir juos privedė prie jo. 14 Bet
Izraelis, ištiesęs savo dešinę, ją uždėjo
ant galvos Efraimui, kuris buvo
jaunesnysis, ir, sukryžiuodamas rankas,
savo kairiąją ant Menašės galvos, nors
Menašė buvo pirmagimis. 15 Ir jis
palaimino juos[2], tardamas:

„Dievas, kurio akivaizdoje
vaikščiojo mano tėvai
Abraomas ir Izaokas,
Dievas, kuris mane ganė per
visą mano gyvenimą iki
pat šios dienos,
16 angelas, kuris mane išvadavo iš
visokio blogio,—
tepalaimina šituos
berniukus,
kad per juos būtų minimas mano
vardas ir mano tėvų
Abraomo ir Izaoko
vardas
ir kad jie pasidarytų knibždėte
knibždanti daugybė
žemėje!"

17 Juozapas, pamatęs, kad jo tėvas
buvo uždėjęs savo dešinę ranką ant
Efraimo galvos, liko nepatenkintas, ir
nutvėrė savo tėvo ranką, norėdamas ją
atitraukti nuo Efraimo galvos ant
Menašės galvos. 18 Ir Juozapas tarė
savo tėvui: „Ne taip, mano tėve, nes
šitas yra pirmagimis! Dėk savo dešinę
ant jo galvos!" 19 Bet jo tėvas nesutiko,
tardamas: „Žinau, mano sūnau, žinau!
Jis irgi taps tauta, jis irgi pasidarys
didis. Tačiau jo jaunesnysis brolis bus
didesnis už jį ir jo palikuonys taps tautų
būriu". 20 Ir jis tą dieną juos palaimino,
tardamas:

„Jumis[3] Izraelis laiminsis[4],
sakydamas:
‚Dievas tepadaro tave, kaip
Efraimą ir Menašę!'"

Taip jis padėjo Efraimą pirm Menašės.
21 Paskui Izraelis tarė Juozapui:
„Matai, aš mirštu, bet Dievas bus su
jumis ir jus parves atgal į jūsų tėvų šalį.
22 O tau aš duodu, skirdamas daugiau
nei tavo broliams, vieną gūbrį, kurį
atėmiau iš amoriečių rankos savo
kalaviju ir lanku".

3–4 Pr 28, 13–14 7 Pr 35, 16–19 20 Hbr 11, 21

Jokūbo testamentas

49 Jokūbas pasišaukė savo sūnus ir
tarė: „Susirinkite, kad jums
paskelbčiau, kas jums atsitiks
ateities dienomis!
2 Susieikite ir klausykitės,
Jokūbo sūnūs!
Paklausykite Izraelio, savo
tėvo!
3 Reūbene, tu mano pirmagimis,
mano jėga ir mano vyrystės
pirmasis vaisius,
pralenkiąs puikybe ir
pralenkiąs galybe.
4 Tu išsiliejai[5] per kraštus kaip
vanduo. Tau nevalia
pirmáuti,
nes įlipai į savo tėvo patalą!

1 Hbr. Jam
2 G; M: Juozapą

3 GT[P]; M: Tavimi
4 Plg. GS; M: laimins (t.y. jų vardus panaudos kaip priežodinę laiminimo formulę)
5 SamGST[J] M: Jis išsiliejo

Tąsyk sutepei mano guolį[1]!
5 Šimeonas ir Levis yra broliai.
Smurto ginklai jų kardai[2].
6 Į jų pasitarimą tegul nenueina
mano asmuo,
jų susirinkime
tenedalyvauja mano
būtis[3]!
Nes užsirūstinę jie išžudė vyrus
ir savavaliaudami
suluošino[4] jaučius.
7 Prakeiktas tebūnie jų įpykis,
nes jis smarkus,
ir jų įtūžimas, nes jis
žiaurus!
Juos išskirstysiu Jokūbe,
juos išsklaidysiu Izraelyje.
8 Tu esi Judas; tave girs tavo
broliai.
Tavo ranka bus ant tavo
priešų sprando.
Nusilenks prieš tave tavo
tėvo sūnūs.
9 Liūto jauniklis Judas.
Nuo plėšimo ⌜slėnyje jis
užlipo aukštyn⌝[5].
Jis pritūpė, išsitiesė kaip liūtas,
kaip liūtė—kas drįs jį
pakelti!
10 Neatsitrauks skeptras nuo Judo,
nei vado lazda iš jo
tarpkojo,
kol ateis ⌜jo valdovas⌝[6]
ir jo klausys tautos.
11 Jis pririš prie vynmedžio savo
asilą
ir prie ⌜tauriojo vynmedžio⌝[7]
savo ⌜asilės jauniklį⌝[8].
Jis plaus vyne savo drabužį,
vynuogių kraujuje savo
apdarą.
12 Jo akys bus tamsesnės už vyną
ir jo dantys baltesni už
pieną.

1 M + : Jis įlipo; GST^{O}+ [į kurį] įlipai
2 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
3 Lit. garbė
4 perpjaudami jų kojų gyslas
5 Rk.; M: tu, mano sūnau, užlipai
6 Rk., sk. mōšelō
7 T.y. vynmedžio su šviesiai raudonomis vynuogėmis
8 Arba: grynaveislį asilą

13 Zebulunas gyvens prie marių
kranto,
jis taps prieplauka laivams.
Savo nugara jis atsišlies į
Sidoną.
14 Isacharas—stiprakaulis asilas,
guląs tarp ⌜balno maišų⌝[9].
15 Matydamas, kad poilsio vieta
tokia graži
ir šalis tokia miela,
jis palenks savo petį naštoms
nešioti
ir virs baudžiauninku.
16 Danas gins savo tautos teises,
kaip bet kuri Izraelio
padermių.
17 Danas tebūnie gyvatė ant kelio,
raguotė[10] ant tako,
gelianti žirgui į kulnis,
kad jo jojikas nukrinta
atbulas.
18 [Tavo išgelbėjimo laukiu, o
VIEŠPATIE!]
19 Gadas—plėšikų gaujos jį
užpuldinės,
bet jis veršis įkandin joms
ant kulnų.
20 Ašeris—riebalai jo maistas,
ir jis aprūpins karališkais
skanėstais.
21 Naftalis—eikli elnė,
vedanti gražius elniukus.
22 Jaunas vaismedis Juozapas,
jaunas vaismedis prie
versmės;
[jo] šakos stiebiasi aukštyn
ant mūro.
23 Jį erzindavo, apšaudydavo
ir kariaudavo su juo
ietininkai.
24 Tačiau tvirtai įtemptas liko jo
lankas
ir miklūs jo rankų dilbiai.
Iš Jokūbo Galingojo rankų,
iš ⌜Izraelio Ganytojo,
Akmens vardo⌝[11],
25 iš tavo tėvo Dievo—jis tegul
padeda tau,—
iš Visagalio Dievo[12]—jis
tegul laimina tave—

9 Arba: gyvulių gardų
10 Tam tikra gyvačių rūšis
11 Rk.; M: iš ten
12 SamGS

[teateina tau] dangaus palaimos
iš aukštybių,
palaimos vandenyno,
esančio apačioje,
palaimos iš krūčių ir įsčių.
26 Tavo tėvo palaimos pranašesnės
už amžinųjų kalnų[1]
palaimas—
uš tai, ko geidžia senovinės
kalvos.
Tegul jos nusileidžia ant
Juozapo galvos,
ant momens išskirtojo iš jo
brolių tarpo!
27 Benjaminas—plėšrus vilkas.
Ryto metą jis ės grobį
ir vakare padalins plėšinį".
28 Visos šitos yra dvylika Izraelio
genčių. Ir tai yra, ką jų tėvas kalbėjo
apie jas.

9 Sk 24, 9; Apr 5, 5

Jokūbo mirtis ir laidotuvės

Jis palaimino juos; jis palaimino
kiekvieną iš jų ypatingu palaiminimu.
29 Paskui jis jiems įsakė: „Aš jau
susijungsiu su savo giminėmis.
Palaidokite mane prie mano tėvų oloje,
esančioje chitiečio Efrono lauke—
30 oloje, kuri yra lauke Machpelos,
esančios ties Mamre Kanaano šalyje. Tą
lauką Abraomas nusipirko iš chitiečio
Efrono nuosavoms kapinėms. 31 Ten
palaidojo Abraomą ir jo žmoną Sarą; ten
palaidojo Izaoką ir jo žmoną Rebeką, ir
ten palaidojau Lėją— 32 iš chitiečių
nupirktame lauke su jame esančia ola".
33 Jokūbas, baigęs duoti įsakymus savo
sūnums, įkėlė kojas į lovą; išleido dvasią
ir buvo priskaičiuotas prie savo
giminaičių.

30 Pr 23, 3–20 31 Pr 25, 9–10 31 Pr 35, 29 33 Apd 7, 15

50 Tada Juozapas puolė ant savo tėvo
veido, verkė ant jo ir jį bučiavo. 2
Paskui Juozapas įsakė jam
tarnaujantiems gydytojams išbalzamuoti
savo tėvą, ir gydytojai išbalzamavo
Izraelį. 3 Jam reikėjo visų
keturiasdešimt dienų, nes tiek dienų
užtrunka balzamavimas. Ir egiptiečiai jį
apraudojo per keturiasdešimt dienų.
4 Praėjus jo apraudojimo laikui,
Juozapas kalbėjo Faraono namiškiams,
sakydamas: „Jei, meldžiamieji, esu radęs
jūsų malonę, pakalbėkite ⌜už mane⌝[2],
Faraonui girdint, tardami: 5 ‚Mano
tėvas mane prisaikdino, sakydamas: „Aš
jau mirsiu. Mano kape, kurį išsikasiau
Kanaano šalyje, ten tu turi mane
palaidoti". Taigi dabar norėčiau traukti
aukštyn ir palaidoti savo tėvą, o paskui
sugrįžti'". 6 Faraonas atsakė: „Trauk
aukštyn ir palaidok savo tėvą, kaip jis
tave prisaikdino!"
7 Taigi Juozapas traukė aukštyn
savo tėvo laidoti, ir su juo vyko visi
Faraono tarnai, jo namų vyresnieji ir visi
Egipto šalies vyresnieji, 8 taip pat visi
Juozapo namiškiai, jo broliai ir jo tėvo
šeima. Tik jų vaikai, mažieji gyvuliai ir
galvijai liko Gošeno šalyje. 9 Be to, su
juo traukė aukštyn ir vežimai, ir
raiteliai; taip susidarė labai didelė
gurguolė.
10 Pasiekę Goren-Haatadą[3], esantį
anapus Jordano, jie ten raudojo labai
didelę ir iškilmingą raudą; jis[4] atliko
savo tėvui septynių dienų gedulines
apeigas. 11 Tos šalies gyventojai,
kanaaniečiai, matydami gedulines
apeigas Goren-Haatade, sakė: „Tai
iškilmingas egiptiečių gedulas!" Todėl
jį[5] praminė Abel-Misraimu[6]. Jis yra
anapus Jordano.

12 Jo sūnūs jam padarė taip, kaip
jis buvo jiems įsakęs. 13 Jo sūnūs nunešė
jį į Kanaano šalį ir palaidojo Machpelos
lauko oloje—ties Mamre esančio lauko,
kurį Abraomas buvo nupirkęs iš
chitiečio Efrono nuosavoms kapinėms.
14 Palaidojęs savo tėvą, Juozapas
sugrįžo į Egiptą—jis, jo broliai ir visi,
kurie buvo su juo atkilę jo tėvo laidoti.

1 G; M nesuprantamas

2 Įtrp. su G.
3 Lit. Erškėčių klojimą
4 T.y. Juozapas
5 T.y. Goren-Haatadą
6 Lit. Egiptiečių gedulu

5 Pr 47, 29–31 13 Apd 7, 16

Juozapas užtikrina atleidimą savo broliams

15 Juozapo broliai, matydami, kad
jų tėvas miręs, tarė: „Kas būtų, jei
Juozapas pasidarytų mums priešas ir
tikrai mums atlygintų už visa pikta, ką
esame jam padarę!“ 16 Tad jie pasiuntė
Juozapui tokią žinią: „Tavo tėvas, prieš
mirdamas, įsakė: 17 ‚Taip sakykite
Juozapui: „Ak, atleisk, meldžiu, savo
brolių nusikaltimą ir jų nuodėmę, nes jie
piktai pasielgė su tavim“‘. Taigi dabar
atleisk, meldžiame, tavo tėvo Dievo
tarnų nusikaltimą“. Juozapas pravirko,
kai jie jam tai sakė. 18 Vėliau nuėjo ir
patys jo broliai ir, parpuolę prieš jį, tarė:
„Matai, mes būsime tau vergai!“ 19 Bet
Juozapas jiems atsakė: „Nebijokite!
Kaip aš galėčiau veikti už Dievą?[1]
20 Nors jūs sumanėte prieš mane pikta,
Dievas tai nutarė pakreipti į gera,
norėdamas daryti, kaip šiandien daro:
daug žmonių išlaikyti gyvų. 21 Taigi
dabar nebijokite! Aš aprūpinsiu jus ir
jūsų vaikus“. Taip jis guodė juos ir
meiliai jiems kalbėjo.

Juozapas miršta

22 Juozapas liko gyventi Egipte—
jis ir jo tėvo šeima. Juozapas išgyveno
šimtą dešimt metų. 23 Ir Juozapas matė
Efraimo prosūnaičius. Taip pat ir
Menašės sūnaus Machyro sūnūs gimę
buvo padėti Juozapui ant kelių[2].
24 Juozapas tarė savo broliams: „Aš jau
mirsiu. Bet Dievas tikrai ateis jums į
pagalbą ir jus nuves aukštyn iš šitos
šalies į šalį, kurią jis su priesaika
pažadėjo Abraomui, Izaokui ir Jokūbui“.
25 Paskui Juozapas prisaikdino Izraelio
sūnus, tardamas: „Kai Dievas ateis jums
į pagalbą, nuneškite ⸢su savim⸣[3] iš čia
aukštyn mano kaulus!“

26 Juozapas mirė, sulaukęs šimto
dešimties metų. Jį išbalzamavo, ir jis
buvo paguldytas į karstą Egipte.

25 Iš 13, 19; Još 24, 32; Hbr 11, 22

---

1 T.y. įsikišti į Dievo veikimą

2 T.y. Juozapo įsūnyti

3 Kkr. MssSamGSV; ~M

IŠĖJIMAS

Izraeliai kenčia priespaudą

1 Šitie yra vardai Izraelio sūnų, kurie
buvo atvykę į Egiptą—su Jokūbu jie
buvo atvykę, kiekvienas su savo šeima—:
2 Reūbenas, Šimeonas, Levis ir Judas,
3 Isacharas, Zebulunas ir Benjaminas,
4 Danas ir Naftalis, Gadas ir Ašeris.
5 Iš viso ⌜Jokūbo kūno asmenų⌝[1] buvo
septyniasdešimt[2]. O Juozapas jau buvo
pabuvęs Egipte.
6 Paskui mirė Juozapas, visi jo
broliai ir visa ana karta. 7 O izraeliai
buvo vaisingi ir pasidarė knibždanti
daugybė. Jie daugėjo, nepaprastai
stiprėjo, ir visa šalis pasidarė pilna jų.
8 Paskui kėlėsi Egipto valdyti
naujas karalius, kuris nieko nežinojo
apie Juozapą. 9 Jis tarė savo tautai:
„Žiūrėkite, izraelių tauta yra gausesnė ir
galingesnė už mus. 10 Na, pasielkime su
ja suktai, kad ji nedaugėtų ir, jei mus
ištiktų karas, ji irgi neprisijungtų prie
mūsų priešų, nekariautų prieš mus ir
neišsidangintų iš šalies!“ 11 Tad jie
paskyrė jai prižiūrėti baudžiavos
prievaizdų, norėdami ją prislėgti jiems
užkrautais sunkiais darbais. Ji turėjo
statyti Faraonui sandėlių miestus,
Pitomą ir Ramzį. 12 Bet kuo labiau jie
engė ją, tuo labiau ji daugėjo bei plito, ir
juos apėmė siaubas dėl izraelių.
13 Egiptiečiai smurtu pavertė izraelius
vergais 14 ir apkartino jų gyvenimą
kietu baudžiavos darbu prie molio bei
plytų ir visokiu lauko darbu, kurį vertė
juos atlikti.

1–4 Pr 46, 8–27 7 Apd 7, 17 8 Apd 7, 18 10 Apd 7, 19

Faraonas įsako nužudyti hebrajų naujagimius

15 Egipto karalius tarė hebrajų
priėmėjoms, kurių viena vadinosi Šifra, o
kita—Pūva: 16 „Padėdamos hebrajėms
gimdant, žiūrėkite, ⌜kai jos susilaukia
kūdikio⌝[3]: jei berniukas, jį nužudykite,
bet jei mergaitė, ji tegyvena!“ 17 Tačiau
priėmėjos bijojo Dievo ir nedarė, kaip
joms buvo įsakęs Egipto karalius;
priešingai, jos paliko berniukus gyvus.
18 Tad Egipto karalius pasišaukdino
priėmėjas ir joms tarė: „Kodėl jūs taip
padarėte ir palikote berniukus gyvus?“
19 Priėmėjos atsakė Faraonui: „Todėl,
kad hebrajės ne tokios, kaip egiptietės;
jos gyvastingos ir, prieš ateinant pas jas
priėmėjai, jau yra pagimdžiusios“.
20 Dievas parodė gera priėmėjoms, o
tauta daugėjo ir pasidarė labai stipri.
21 Kadangi priėmėjos bijojo Dievo, jis
parūpino joms šeimų. 22 Tada Faraonas
įsakė visai savo tautai: „Kiekvieną
berniuką, gimusį hebrajams[4], įmeskite į
Nilą, o kiekvieną mergaitę palikite
gyvą!“

22 Apd 7, 19

Mozės gimimas

2 Vienas vyras iš Levio namų nuėjo ir
vedė ⌜moterį levę⌝[5]. 2 Ta moteris
pradėjo ir pagimdė sūnų. Matydama jį
esant gražų, ji slėpė jį tris mėnesius.
3 Nebegalėdama ilgiau jo slėpti, ji
paėmė jam iš papiruso nendrių nupintą
dėžutę, apglaistė ją asfaltu ir derva, įdėjo
į ją kūdikį ir ją padėjo nendryne prie
Nilo kranto. 4 O jo sesuo atsistojo kiek
toliau, norėdama patirti, kas jam
atsitiks. 5 Tuomet Faraono duktė nuėjo
žemyn maudytis Nile. Jos palydovėms
bevaikščiojant Nilo pakrántėje, ji išvydo
dėžutę nendryno viduryje ir pasiuntė
savo vergę tarnaitę, kad ją atneštų. 6 Ji
atidarė ją[6] ir pamatė[7] kūdikį. Berniukas
verkė, ir jai pagailo jo. Ji tarė: „Tai
vienas iš hebrajų kūdikių!“ 7 Tada jo
sesuo tarė Faraono dukteriai: „Ar
norėtum, kad nueičiau ir tau pašaukčiau
žindyvę iš hebrajų moterų, kad ji tau
žindytų tą kūdikį?“ 8 Faraono

1 Lit. Visų asmenų, išėjusių iš Jokūbo strėnų
2 Lit. septyniasdešimt asmenų. GQ: septyniasdešimt penki asmenys (plg. Apd. 7, 14)

3 Lit. į gimdymo organus
4 SamGT^{OJ}; ~M
5 Rk.; M: Levio dukterį
6 Sam
7 SamTT^{J}, plg. GV; M: pamatė jį

duktė jai atsakė: „Eik!“ Mergina nuėjo
ir pašaukė kūdikio motiną. 9 Faraono
duktė jai tarė: „Pasiimk šitą kūdikį ir
žindyk jį man, o aš mokėsiu tau algą!“
Tada moteris paėmė tą kūdikį ir jį žindė.
10 Berniukui paaugus, ji atnešė jį
Faraono dukteriai. Jis tapo jos sūnus, ir
ji praminė jį Moze[1], nes ji sakė: „Jį
ištraukiau[2] iš vandens!“

2 Apd 7, 20; Hbr 11, 23 **10** Apd 7, 21

Mozė užmuša egiptietį ir pabėga į Midjaną

11 Anuomet Mozė, jau užaugęs,
išėjo pas savo brolius ir stebėjo jų
baudžiavos darbus. Jis pamatė, kaip
egiptietis užmušė hebrają, vieną iš jo
brolių. 12 Šen ir ten pasidairęs ir nieko
nepamatęs, jis užmušė egiptietį ir jį
įrausė į smėlį. 13 Jam išėjus kitą dieną,
pasirodė besipešą du hebrajai. Jis tarė
skriaudėjui: „Kam muši savo artimą?“
14 O tas atrėžė: „Kas tave pastatė mums
viršininku ir teisėju? Bene tu galvoji
mane užmušti, kaip kad užmušei
egiptietį?“ Tada Mozė išsigando, nes
pamanė: „Tikrai tas dalykas išėjo
aikštėn!“

15 Faraonas, išgirdęs apie tai,
kėsinosi nužudyti Mozę. Bet Mozė
pabėgo nuo Faraono ir apsigyveno
Midjano šalyje.

Kartą jis atsisėdo prie šulinio.
16 Midjaniečių kunigas turėjo septynias
dukteris. Jos atėjusios sėmė vandenį ir
pildė lovius, norėdamos girdyti savo tėvo
avis. 17 Bet atėjo piemenys ir jas
nuvarė. Tada Mozė atsistojo, joms
padėjo ir pagirdė jų avis. 18 Joms
parėjus pas savo tėvą Reuelį, jis jų
paklausė: „Kodėl šiandien taip veikiai
parėjote?“ 19 Jos atsakė: „Vienas
egiptietis mus apgynė nuo piemenų. Be
to, jis net pasėmė mums vandens ir
pagirdė avis“. 20 Tada jis paklausė savo
dukteris: „O kur jis yra? Kodėl gi
palikote tą vyrą? Pasikvieskite jį, kad jis
pavalgytų!“ 21 Mozė nusprendė likti pas
tą vyrą, o tas davė Mozei savo dukterį
Šiporą. 22 Ji pagimdė sūnų, ir jis
praminė jį Gėršomu, nes jis sakė:
„Pasidariau ateivis[3] svetimoje šalyje“.

23 Praėjus nemažai laiko, pasimirė
Egipto karalius. Bet izraeliai
tebedejavo dėl baudžiavos ir šaukėsi
pagalbos. Jų šauksmas dėl baudžiavos
kilo aukštyn pas Dievą. 24 Dievas
išgirdo jų vaitojimą, ir Dievas atsiminė
savo sandorą su Abraomu, Izaoku ir
Jokūbu. 25 Dievas matė izraelius ir
⌜jiems apsireiškė⌝[4].

11–14 Apd 7, 23–28 **15** Apd 7, 29; Hbr 11, 27 **24** Pr 15, 13–14

Dievas prabyla į Mozę prie degančio krūmo ir jį siunčia atgal į Egiptą

3 Mozė ganė savo uošvio, midianiečių
kunigo Jitro avis. Kartą, nusivaręs
avis už dykumos, jis atėjo prie Dievo
kalno, prie Chorebo. 2 Tada
VIEŠPATIES angelas jam pasirodė
ugnies liepsnoje, kuri pliskėjo iš
⌜gervuogių krūmo⌝[5] vidurio. Jam žiūrint,
krūmas rodėsi degte degąs, tačiau tas
krūmas neatrodė sudegąs. 3 Mozė
pagalvojo: „Tegul aš pasuksiu iš kelio ir
pasižiūrėsiu šito nuostabaus reginio!
Kodėl nesudega tas krūmas?“
4 VIEŠPATS matė, kad šis pasuko iš
kelio pasižiūrėti. Tada Dievas jam
sušuko iš krūmo vidurio: „Moze! Moze!“
Tas atsiliepė: „Aš čia!“ 5 Jis įspėjo:
„Neprieik arčiau! Nusimauk kurpes nuo
kojų, nes vieta, kur tu stovi, yra šventa
žemė!“ 6 Jis toliau sakė: „Aš esu tavo
protėvių[6] Dievas — Abraomo Dievas,
Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas“. Mozė
užsidengė veidą, nes bijojo pažvelgti į
Dievą.

7 VIEŠPATS tarė: „Aš tikrai
mačiau vargą savo tautos, esančios
Egipte. Išgirdau jų šauksmą pagalbos
dėl tų, kurie ją varo į darbus; juk žinau
jos kančias. 8 Tad nužengiau jos
vaduoti iš egiptiečių valdžios ir nuvesti
iš anos šalies aukštyn į puikią ir erdvią
šalį—į šalį, plūstančią pienu ir medum, į
kanaaniečių, chitiečių, amoriečių,
perizų, chivų ir jebusiečių sritį. 9 Dabar

---

1 Hbr. Mōše
2 Ištraukti = hbr. māšā

3 Hbr. gēr
4 G; M: Dievas [tai]žinojo
5 *Rubus discolor*
6 SamG[58.72], plg. Apd. 7,32; M: tėvo

jau izraelių šauksmas atėjo pas mane,
taip pat mačiau priespaudą, kuria
egiptiečiai juos engė. 10 Taigi dabar eik!
Tave siunčiu pas Faraoną, ⌜kad
išvestum⌝[1] iš Egipto mano tautą,
izraelius!“ 11 Bet Mozė tarė Dievui:
„Kas aš esu, kad eičiau pas Faraoną ir
kad išvesčiau iš Egipto izraelius?“
12 Jis[2] atsakė: „Aš būsiu su tavim. Ir
tai tebūnie tau ženklas, kad aš pats tave
siunčiau: tau išvedus iš Egipto tautą,
garbinsite Dievą šitame kalne“.

2–10 Apd 7, 30–34

Dievas apreiškia savo vardą Mozei ir jam teikia nurodymų

13 Mozė tarė Dievui: „Jei aš,
nuėjęs pas izraelius, jiems sakysiu: ‚Jūsų
protėvių Dievas mane siuntė pas jus‘ ir
jie mane paklaus: ‚Koks yra jo
vardas?‘,—ką turiu jiems atsakyti?“
14 Dievas tarė Mozei: ⌜“Aš esu, kas
esu“⌝[3]. Jis pridūrė: „Šitaip sakyk
izraeliams: „‚AŠ ESU‘ mane siuntė pas
jus!“ 15 Dievas dar tarė Mozei: „Šitaip
sakyk izraeliams: ‚Jahvė, jūsų protėvių
Dievas—Abraomo Dievas, Izaoko Dievas
ir Jokūbo Dievas—mane siuntė pas jus.
Šitas tebūnie mano vardas per amžius,
šitas mano pavadinimas per kartų
kartas‘. 16 Eik, surink Izraelio
vyresniuosius ir jiems tark: ‚Jahvė, jūsų
protėvių Dievas—⌜Abraomo, Izaoko ir
Jokūbo Dievas⌝[4]—man pasirodė,
tardamas: „Aš stebėte stebėjau jus ir tai,
kas jums padaryta Egipte, 17 ir ⌜nutariau
jus nuvesti⌝[5] iš Egipto vargo aukštyn į
kanaaniečių, chitiečių, amoriečių,
perizų, chivų ir jebusiečių šalį—į šalį
‚plūstančią pienu ir medum“‘. 18 Jie
paklausys tavęs. Paskui tu turi nueiti su
Izraelio vyresniaisiais pas Egipto
karalių, ir jam turite sakyti: ‚Jahvė,
hebrajų Dievas, susitiko su mumis. Taigi
dabar leisk mums nueiti trijų dienų kelią
į dykumą, kad aukotume Jahvei, savo
Dievui‘. 19 Bet aš žinau, kad Egipto
karalius jums neleis eiti, nebent galingos
rankos priverstas. 20 Tad aš ištiesiu
savo ranką ir užgausiu Egiptą visais
savo stebuklais, kuriuos noriu padaryti
jame. Paskui jis paleis jus. 21 Ir
padarysiu egiptiečius taip palankiai
nusiteikusius šitai tautai, kad jūs, kai
vyksite, nevyksite tuščiomis rankomis.
22 Kiekviena moteris tegul paprašo iš
savo kaimynės ir savo įnamės sidabrinių
bei auksinių papuošalų ir drabužių. Juos
turite uždėti ant savo sūnų ir dukterų ir
taip apiplėšti egiptiečius“.

13 Iš 6, 2–3 14 Apr 1, 4.8 21–22 Iš 12, 35–36

Mozei duotas įgaliojimas patvirtinamas ženklais

4 Mozė atsakė: „O jeigu jie netikės
manim ir neklausys manęs, bet sakys:
‚Tau nepasirodė VIEŠPATS‘?“
2 VIEŠPATS jam tarė: „Ką čia laikai
rankoje?“ Tas atsakė: „Lazdą“. 3 Jis
tarė: „Mesk ją žemėn!“ Jis numetė ją
žemėn. Ji pavirto į gyvatę, ir Mozė bėgo
nuo jos. 4 VIEŠPATS tarė Mozei:
„Ištiesk ranką ir nutverk ją už uodegos!“
Jis ištiesė ranką ir nutvėrė ją. Ji virto
lazda jo rankoje. 5 „[Tai daryk,] kad jie
tikėtų, jog tau pasirodė VIEŠPATS, jų
protėvių Dievas — Abraomo Dievas,
Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas“.
6 VIEŠPATS dar jam tarė: „Na, įkišk
ranką į savo užantį!“ Jis įkišo ranką į
savo užantį. Kai ištraukė ją, jo ranka
pasirodė raupsuota, balta kaip sniegas.
7 Paskui jis tarė: „Vėl įkišk ranką į savo
užantį!“ Tas vėl įkišo ranką į savo
užantį. Kai ją ištraukė iš savo užančio,
⌜jo nustebimui⌝[6] ji vėl buvo tokia pat,
kaip jo likusis kūnas. 8 „O jeigu jie
netikės tavim ir nepaklausys pirmojo
ženklo įspėjimo, tai patikės paskesniojo
ženklo įspėjimu. 9 O jeigu jie netikės
net šitais dviem ženklais ir nepaklausys
tavęs, tai pasemk Nilo vandens ir paliek
ant sudžiūvusios žemės. Tada vanduo,

1 SamGV; M: Išvesk
2 T.y. Dievas
3 Arba: Aš būsiu, kas būsiu.
4 M; G: Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas
5 M; G: jis toliau pasakė: „Jus nuvesiu

6 Lit. štai

kurį pasemsi iš Nilo, pavirs krauju
ant sudžiūvusios žemės“.

Aharonas paskiriamas kalbėtoju

10 Bet Mozė tarė VIEŠPAČIUI:
„O, Viešpatie, aš nesu joks kalbėtojas,
nei buvau anksčiau, nei esu nuo dabar,
kai prabilai į savo tarną; aš esu
neapsukrios kalbos ir sunkiai apverčiąs
liežuvį“. 11 Tada VIEŠPATS jam tarė:
„Kas padarė žmogui burną, arba kas
padaro jį nebylį ar kurčią, ar regintį, ar
aklą? Argi ne aš, VIEŠPATS? 12 Taigi
dabar eik, o aš ⌜duosiu tau iškalbą⌝[1] ir
tave pamokysiu, ką sakyti!“ 13 Bet jis
spyrėsi: „O, Viešpatie, meldžiu, siųsk
žinią per tą, kurį tu nori siųsti!“ 14 Tada
užsidegė VIEŠPATIES rūstybė prieš
Mozę, ir jis tarė: „Argi nėra tavo brolio
Aharono, levio? Žinau, kad jis gerai
moka kalbėti. Be to, štai jis jau rengiasi
tau priešais išeiti. Tave išvydęs, jis
nuoširdžiai džiaugsis. 15 Kalbėk jam ir
dėk tuos žodžius į jo burną! Aš ⌜duosiu
tau ir jam iškalbą⌝[2] ir jus pamokysiu, ką
daryti. 16 Jis tegul kalba už tave tautai.
Jis tebūnie tavo burna, o tu jam būk tarsi
Dievas. 17 Ir pasiimk į ranką šitą lazdą,
kuria turėsi daryti ženklus“.

Mozė sugrįžta į Egiptą

18 Paskui Mozė sugrįžo[3] pas savo
uošvį Jitrą ir jam tarė: „Leisk man
sugrįžti[4] pas mano giminaičius, esančius
Egipte, ir pasižiūrėti, ar jie tebėra gyvi.
Jitras tarė Mozei: „Eik ramus!“
19 VIEŠPATS tarė Mozei Midjane:
„Eik, sugrįžk į Egiptą, nes jau mirę visi
tie vyrai, kurie kėsinosi atimti tau
gyvybę!“ 20 Taigi Mozė pasiėmė savo
žmoną bei savo sūnų[5], užsodino juos ant
asilo ir sugrįžo į Egipto šalį. Be to, Mozė
pasiėmė į ranką Dievo lazdą.
21 VIEŠPATS tarė Mozei:
„Kadangi rengies grįžti[6] į Egiptą, tai
žiūrėk, kad padarytum Faraono
akivaizdoje visus stebuklus, kuriuos tave
įgalinau daryti. Bet aš taip sukietinsiu
jo širdį, kad jis nepaleis tautos. 22 Tada
tu turi sakyti Faraonui: ‚Taip sako
VIEŠPATS: Izraelis yra mano
pirmagimis sūnus. 23 Tau pasakiau:
„Paleisk mano sūnų, kad jis mane
pagarbintų!“ Bet nesutikai jį paleisti.
Tad aš dabar nužudysiu tavo pirmagimį
sūnų‘“.
24 Pakeliui, nakvynės namuose,
VIEŠPATS jį užklupo ir norėjo jį
nužudyti. 25 Tada Ṣipora, paėmusi
titnagą, nupjovė savo sūnaus apyvarpį,
juo palietė jo[7] kojas ir tarė: „Tu esi man
kraujo jaunikis[8]“. Tąsyk ji pasakė
„kraujo jaunikis“ dėl apipjaustymo.
27 VIEŠPATS tarė Aharonui: „Eik
į dykumą Mozės pasitikti!“ Jis ėjo, jį
susitiko prie Dievo kalno ir jį pabučiavo.
28 Mozė išpasakojo Aharonui visus
VIEŠPATIES žodžius, su kuriais jis buvo
jį pasiuntęs, ir visus ženklus, kuriuos jis
buvo jam įsakęs daryti[9]. 29 Mozė ir
Aharonas nuėję surinko visus izraelių
vyresniuosius. 30 Aharonas persakė
visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS buvo
kalbėjęs Mozei, o tas padarė ženklų
tautos akyse. 31 Taip tauta įtikėjo.
Išgirdę, kad VIEŠPATS susirūpino
izraeliais ir kad pamatė jų vargą, jie
kniūpsti jį pagarbino.

23 Iš 12, 29

Faraonas nesutinka išleisti Izraelio ir pasunkina priespaudą

5 Paskui Mozė ir Aharonas atėję tarė
Faraonui: „Taip sako VIEŠPATS,
Izraelio Dievas: ‚Paleisk mano žmones,
kad jie švęstų man šventę dykumoje‘“.
2 Bet Faraonas atkirto: „Kas yra
VIEŠPATS, kad turėčiau jo klausyti ir
paleisti Izraelį? Nepažįstu VIEŠPATIES;
be to, nepaleisiu Izraelio!“ 3 Jie tarė:
„Hebrajų Dievas susitiko su mumis.
Leisk mums, meldžiame, nueiti trijų
dienų kelią į dykumą, kad aukotume
VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, idant jis
mūsų neužgautų maru ar kalaviju“.

---

1 Lit. būsiu su tavo burna
2 Lit. būsiu su tavo ir su jo burna
3 Lit. ėjo ir sugrįžo
4 Lit. eiti ir sugrįžti
5 Rk., plg. 2, 22; 4, 25. M: sūnus
6 Lit. eiti ir grįžti
7 T.y. Mozės
8 T.y. jaunikis, kurį ji apgynė ir išlaikė sau gyvą savo sūnaus krauju.
9 ST[J]; ~M

4 Bet Egipto karalius jiems tarė: „Moze
ir Aharone, kam atitraukiate žmones nuo
jų darbų? Eikite savo baudžiavos darbų
dirbti!“ 5 Faraonas pridūrė: „Štai ⌜jų
dabar yra daugiau negu čionykščių[1]⌝[2], o
jūs dar norite jiems parūpinti atilsį nuo
jų baudžiavos darbų“.
6 Tą pačią dieną Faraonas įsakė
žmonių[3] prievaizdams ir tvarkdariams:
7 „Nebeduokite, kaip ligšiol, tiems
žmonėms pramino plytoms gaminti! Jie
patys tegul eina ir susirankioja pramino!
8 Tačiau reikalaukite iš jų tokio pat
skaičiaus plytų, kokį jie ligšiol
padarydavo, jokiu būdu jo
nesumažinkite, nes jie tinginiai! Todėl
jie šaukia, sakydami: ‚Eikime, aukokime
savo Dievui!‘ 9 Tegul baudžiavos darbas
prislegia tuos žmones, kad jie ⌜jo žiūrėtų⌝[4]
ir nepaisytų melagingų kalbų!“
10 Žmonių prievaizdai ir tvarkdariai
išėję sakė žmonėms: „Taip sako
Faraonas: ‚Aš nebeduosiu jums pramino.
Jūs patys eikite, gaukite sau pramino iš
ten, kur rasite, tačiau jūsų baudžiavos
darbas nė kiek nebus sumažintas!‘“
12 Tada žmonės išsisklaidė po visą
Egipto šalį rinkti praminui ražų. 13 O
prievaizdai spaudė, sakydami: „Atlikite
savo darbą, dienos uždavinį jam skirtą
dieną, kaip tada, kai buvo pramino“.
14 Be to, buvo mušami izraelių
tvarkdariai, kuriuos jiems buvo paskyrę
Faraono prievaizdai. Tie sakė: „Kodėl
neatlikote jums nustatytos plytų
gamybos kvotos nei vakar, nei šiandien,
kaip anksčiau?“

Izraelių tvarkdariai skundžiasi Faraonui

15 Tada izraelių tvarkdariai atėję
skundėsi Faraonui, tardami: „Kodėl taip
elgies su savo tarnais? 16 Pramino
nebeduoda tavo tarnams, tačiau vis
mums sako: ‚Gaminkite plytų!‘ Žiūrėk,
tavo tarnai dar mušami, o kaltė yra tavo
paties žmonių“. 17 Bet jis tarė: „Jūs
tinginiai, tinginiai! Todėl jūs patys
sakote: ‚Eikime, aukokime
VIEŠPAČIUI!‘ 18 Taigi dabar eikite,
dirbkite! Pramino jums neduos, tačiau
turėsite pagaminti nustatytą plytų
kiekį“.
19 Izraelių tvarkdariai susivokė
patekę į nelemtą padėtį, nes jiems buvo
pasakyta: „Nesumažinkite savo
⌜kasdieninės plytų normos⌝[5]!“ 20 Išėję iš
Faraono, jie susitiko Mozę ir Aharoną
belaukiančius jų. 21 Ir jie tarė jiems:
„VIEŠPATS tepažvelgia į jus ir tegul
teisia! Nes ⌜pagadinote mūsų gerą
vardą⌝[6] Faraono ir jo tarnų akyse,
įbrukdami kalaviją į jų ranką, kad mus
nužudytų“.

Dievas pakartoja išlaisvinimo pažadą

22 Mozė vėl kreipėsi į VIEŠPATĮ ir
tarė: „Viešpatie, kam leidai piktai elgtis
su šita tauta? Kam gi mane siuntei?
23 Nes nuo tada, kai įėjau pas Faraoną
kalbėti tavo vardu, jis piktai elgėsi su
6 šita tauta, ir tu jokiu būdu ne-
išvadavai savo tautos“. 1 Bet
VIEŠPATS tarė Mozei: „Dabar
pamatysi, ką padarysiu Faraonui, nes
varu[7] jis juos paleis; taip, varu[8] jis juos
išvarys iš savo šalies“.
2 Dievas kalbėjo Mozei ir jam
tarė: „Aš esu VIEŠPATS. 3 Aš
pasirodžiau Abraomui, Izaokui ir
Jokūbui kaip ⌜Visagalis Dievas⌝[9], tačiau
savo vardu ‚VIEŠPATS‘ jiems
neapsireiškiau. 4 Taip pat sudariau su
jais savo sandorą, norėdamas jiems duoti
Kanaano šalį, jų ateivystės šalį, kurioje
jie buvo ateiviai. 5 Be to, aš išgirdau
dejavimą izraelių, kuriuos egiptiečiai
verčia vergauti, ir atsiminiau savo
sandorą. 6 Todėl sakyk izraeliams: ‚Aš
esu VIEŠPATS ir noriu jus išvaduoti iš
egiptiečių priverčiamųjų darbų
priespaudos. Noriu jus išlaisvinti iš jų
baudžiavos ir atpirkti ištiesta ranka ir

1 T.y. egiptiečių; lit. šalies žmonių
2 Sam; M: dabar yra daug šalies žmonių (= paprastų darbo žmonių)
3 T.y. izraelių
4 SamGS; M: jį dirbtų
5 Lit. plytų, dienos uždavinio jam skirtą dieną
6 Lit. padarėte mūsų kvapą dvokų
7 Lit. stipria ranka
8 Lit. stipria (GS: ištiesta) ranka
9 Hbr. Ēl-Šaddaj

dideliais teismais. 7 Noriu jus priimti
sau kaip tautą ir būti jums Dievas, kad
žinotumėte, jog aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas, kuris jus išvadavo iš egiptiečių
priverčiamųjų darbų priespaudos. 8 Aš
noriu jus parvesti į šalį, kurią, pakėlęs
[priesaikai] savo ranką, pažadėjau duoti
Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Ją noriu
jums duoti valdyti—aš, VIEŠPATS!"“
9 Mozė taip kalbėjo izraeliams,
bet jie neklausė Mozės dėl
silpnadvasiškumo ir dėl žiaurios
baudžiavos.
10 Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
11 „Įeik, sakyk Egipto karaliui
Faraonui, kad jis išleistų izraelius iš
savo šalies!“ 12 Bet Mozė kalbėjo
VIEŠPATIES akivaizdoje: „Jau ir
izraeliai manęs neklausė. Tai kaip
manęs klausys Faraonas, ypač kad aš
neiškalbus[1]?“
13 Taigi VIEŠPATS kalbėjo Mozei
bei Aharonui ir juos siuntė su įgaliojimu
pas ⌜izraelius ir⌝[2] Egipto karalių Faraoną,
kad išvestų izraelius iš Egipto šalies.

2–3 Iš 3, 13–15

Mozės ir Aharono genealogija

14 Šitos buvo jų protėvių šeimų
galvos: Izraelio pirmagimio Reūbeno
sūnūs: Chanochas, Palus, Cheşronas ir
Karmis. Tos buvo Reūbeno giminės.
15 Simeono sūnūs: Jemuelis,
Jaminas, Ohadas, Jąkinas, Şocharas ir
kanaanietės sūnus Saūlas. Tos buvo
Simeono giminės.
16 Šitie buvo Levio sūnų vardai
pagal jų giminės sąrašą: Gėršonas,
Kehatas ir Meraris. Levis išgyveno
šimtą trisdešimt septynerius metus.
17 Gėršono sūnūs pagal jų gimines:
Libnis ir Šimis.
18 Kehato sūnūs: Amramas,
Jişharas, Chebronas ir Uzielis. Kehatas
išgyveno šimtą trisdešimt trejus metus.
19 Merario sūnūs: Machlis ir
Mušis. Tos yra Levio giminės pagal jų
sąrašą.
20 Amramas vedė savo tetą[3]
Jochebedą. Ji jam pagimdė Aharoną ir
Mozę. Amramas išgyveno šimtą
trisdešimt septynerius metus.
21 Jişharo sūnūs: Korachas,
Nefegas ir Zikris.
22 Uzielio sūnūs: Mišaelis,
Elşafanas ir Sitris.
23 Aharonas vedė Elišebą,
Aminadabo dukterį, Nachšono seserį. Ji
jam pagimdė Nadabą, Abihų, Eleazarą ir
Itamarą.
24 Koracho sūnūs: Asiras, Elkana
ir Abijasafas. Tos buvo Koracho
giminės.
25 Aharono sūnus Eleazaras vedė
vieną iš Putielio dukterų. Ji jam
pagimdė Pinechasą.
Tos buvo levių protėvių [šeimų]
galvos pagal jų gimines.
26 Tai buvo Aharonas ir Mozė,
kuriems VIEŠPATS pasakė: „Išveskite
izraelius, išsirikiavusius pulkais, iš
Egipto šalies!“ 27 Jie yra tie, kurie
kalbėjo Egipto karaliui Faraonui,
norėdami išvesti izraelius iš Egipto. Tai
buvo Mozė ir Aharonas.

16–19 Sk 3, 17–20; 26, 57–58; 1 Kron 6, 16–19

Mozei ir Aharonui įsakoma vėl eiti pas Faraoną

28 Kai VIEŠPATS kalbėjo Mozei
Egipto šalyje, 29 VIEŠPATS ⌜jam
pasakė⌝[4]: „Aš esu VIEŠPATS! Kalbėk
Egipto karaliui Faraonui viską, ką aš
tau kalbu!“ 30 Bet Mozė tarė
VIEŠPATIES akivaizdoje: „Štai aš
neiškalbus; kaip tad manęs klausys
7 Faraonas?“ 1 VIEŠPATS atsakė
Mozei: „Žiūrėk, tave padariau Dievu
Faraonui, o tavo brolis Aharonas
tebūnie tavo pranašas. 2 Tu turi jam
kalbėti viską, ką tau įsakau, o tavo
brolis Aharonas turi kalbėti Faraonui,
kad tas išleistų izraelius iš savo šalies.
3 Bet aš sukietinsiu Faraono širdį, ir,
nors padarysiu daug savo ženklų ir
stebuklų Egipto šalyje, 4 Faraonas jūsų
neklausys. Tada padėsiu savo ranką ant
Egipto ir dideliais teismais išvesiu iš
Egipto šalies savo pulkus, savo tautą,
izraelius. 5 Ir egiptiečiai patirs, kad aš
esu VIEŠPATS, kai ištiesiu savo ranką
prieš Egiptą ir išvesiu iš jų tarpo

1 Lit. neapipjaustytų lūpų
2 ~G
3 T.y. tėvo seserį; G: tėvo brolio dukterį
4 Lit. kalbėjo Mozei, tardamas

izraelius“. 6 Mozė ir Aharonas darė
visai taip, kaip Viešpats jiems buvo
įsakęs. 7 Mozė buvo aštuoniasdešimties
metų, o Aharonas aštuoniasdešimt trejų
metų amžiaus, kai jie kalbėjo Faraonui.

3 Apd 7, 36

Mozės lazda pavirsta į gyvatę

8 VIEŠPATS sakė Mozei ir
Aharonui: 9 „Jei Faraonas reikalaus iš
jūsų, tardamas: ‚Padarykite sau[1]
stebuklą‘, tai sakyk Aharonui: ‚Imk savo
lazdą ir ją numesk ties Faraonu!‘ 'Tada ji
pavirs'[2] gyvate“. 10 Mozė ir Aharonas
atėjo pas Faraoną ir padarė taip, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs. Aharonui
numetus savo lazdą ties Faraonu ir jo
tarnais, ji pavirto gyvate. 11 Bet ir
Faraonas pasišaukdino išminčių ir
burtininkų; jie irgi, Egipto žyniai, savo
kerais tą pat padarė. 12 Jų kiekvienas
numetė savo lazdą, ir jos pavirto
gyvatėmis, tačiau Aharono lazda prarijo
jų lazdas. 13 Vis dėlto Faraono širdis
liko tokia kieta, kad jis jų neklaũsė,—
kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs.

Pirmoji sloga: vanduo paverčiamas į kraują

14 Tada VIEŠPATS tarė Mozei:
„Faraono širdis sukietėjusi; jis nesutinka
paleisti tautos. 15 Eik rytoj anksti pas
Faraoną! Jis bus beišeinąs prie vandens.
Atsistok jam priešais ant Nilo kranto ir
tą lazdą, kuri buvo pavirtusi į gyvatę,
pasiimk į ranką. 16 Jam sakyk:
‚VIEŠPATS, hebrajų Dievas, mane
siuntė pas tave, tardamas: „Paleisk
mano žmones, kad jie mane pagarbintų
dykumoje!“ Bet iki šiol nepaklausei.
17 Taip sako VIEŠPATS: „Iš to tu
pažinsi, kad aš esu VIEŠPATS: štai aš
suduosiu mano rankoje esančia lazda į
Nilo vandenį, kad jis pavirstų krauju.
18 Nile plaukiojančios žuvys išdvės, ir
Nilas ims taip dvokti, jog egiptiečiai
nebegalės gerti vandens iš Nilo“‘“.
19 VIEŠPATS tarė Mozei: „Sakyk
Aharonui: ‚Imk savo lazdą ir ištiesk savo
ranką į egiptiečių vandenis—į jų upes[3] ir
perkasus, jų nendrėtus tvenkinius ir
visus jų vandens baseinus,—kad jie
virstų krauju ir kad taip rastųsi kraujo
visoje Egipto šalyje, net mediniuose ir
akmeniniuose induose!‘“
20 Mozė ir Aharonas padarė taip,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs. Jis pakėlė
lazdą ir sudavė į Nilo vandenį Faraono ir
jo tarnų akivaizdoje. Tada visas Nilo
vanduo pavirto į kraują. 21 Nile
plaukiojančios žuvys išdvėsė, ir Nilas
ėmė taip dvokti, jog egiptiečiai
nebegalėjo gerti vandens iš Nilo. Taip
radosi kraujo visoje Egipto šalyje.
22 Bet egiptiečiai žyniai tą pat padarė
savo kerais. Faraono širdis liko
sukietėjusi, ir jis jų neklaũsė,—kaip
VIEŠPATS buvo kalbėjęs. 23 Faraonas
nusigręžė ir parėjo į savo namus; jis ir to
neėmė sau į širdį. 24 O visi egiptiečiai
kasė Nilo apylinkėse, ieškodami geriamo
vandens, nes nebegalėjo gerti Nilo
vandens. 25 Ir praėjo septynios dienos
po to, kai VIEŠPATS užgavo Nilą.

17 Apr 16, 4

Antroji sloga: varlės

26 Paskui VIEŠPATS tarė Mozei:
„Įeik pas Faraoną ir jam tark: ‚Taip sako
VIEŠPATS: „Paleisk mano žmones, kad
jie mane pagarbintų! 27 Bet jei tu
nesutiksi paleisti, bematant aš ištiksiu
visą tavo sritį varlėmis. 28 Nile
knibždėte knibždės varlės. Jos užropos[4]
ir atrėplios į tavo namus, į tavo
miegamąjį ir ant tavo lovos, taip pat į
tavo tarnų 'ir tavo tautiečių namus'[5], į
tavo duonkepes krosnis ir duonkubilius.
29 Varlės roplos aukštyn per tave patį,
tavo tautiečius ir tarnus“‘“.

8 VIEŠPATS tarė Mozei: „Sakyk
Aharonui: ‚Ištiesk ranką su savo
lazda į upes, perkasus ir nendrėtus
tvenkinius ir padaryk, kad varlės
užropotų ant Egipto žemės!‘“ 2 Tada
Aharonas ištiesė ranką į Egipto
vandenis, ir varlės užropojo ir apdengė

1 T.y. įrodyti tam, kad jūs esate Dievo siųsti
2 SamGSV; M: Tegul ji pavirsta
3 T.y. Nilo šakas
4 T.y. išropos iš upės ant kranto
5 G; M: namus ir pas tavo tautiečius

Egipto žemę. 3 O žyniai tą pat padarė
savo kerais; jie padarė taip, kad varlės
užropojo ant Egipto žemės.
4 Tada Faraonas, pasišaukęs
Mozę ir Aharoną, tarė: „Maldaukite
VIEŠPATĮ, kad jis pašalintų varles nuo
manęs ir nuo mano tautos! Tai mielai
paleisiu žmones, kad jie aukotų
VIEŠPAČIUI“. 5 Mozė atsakė
Faraonui: „Tavo Didenybė tegul teikiasi
man įsakyti, kada turiu maldauti už tave,
tavo tarnus ir tavo tautą, kad varlės būtų
sunaikintos ir pašalintos nuo tavęs ir iš
tavo namų ir kad tik Nile bepasiliktų?“
6 Tas atsakė: „Rytoj“. Anas tarė:
„Tebūnie, kaip sakai, kad žinotum, jog
nėra lygaus VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui!
7 Tepasišalina varlės nuo tavęs, iš tavo
namų, nuo tavo tarnų ir tavo tautiečių,
tik Nile tepasilieka!“
8 Mozei ir Aharonui išėjus nuo
Faraono, Mozė šaukėsi VIEŠPATIES dėl
varlių, kurias buvo užleidęs Faraonui.
9 Ir VIEŠPATS padarė, kaip Mozė buvo
pasakęs: varlės išdvėsė, pradingdamos iš
namų, iš kiemų ir nuo laukų. 10 Jas
suvertė į krūvas, ir pasmirdo šalis.
11 Bet Faraonas, matydamas, kad atėjo
palengvėjimas, sukietino savo širdį ir jų
neklausė,—kaip VIEŠPATS buvo
kalbėjęs.

Trečioji sloga: mašalai

12 Tada VIEŠPATS tarė Mozei:
„Sakyk Aharonui: ‚Ištiesk savo lazdą ir
suduok į žemės dulkes, kad jos pavirstų
mašalais[1] visoje Egipto šalyje!‘“ 13 Ir jie
taip padarė. Aharonas ištiesė ranką su
savo lazda ir sudavė į žemės dulkes.
Tada mašalai apniko žmones ir gyvulius.
Visos žemės dulkės virto mašalais visoje
Egipto šalyje. 14 Žyniai bandė tą pat
padaryti savo kerais, norėdami priveisti
mašalų, bet neįstengė. Mašalai apniko
žmones ir gyvulius. 15 Tada žyniai tarė
Faraonui: „Tai Dievo pirštas!“ Bet
Faraono širdis liko tokia kieta, kad jis jų
neklausė,—kaip VIEŠPATS buvo
kalbėjęs.

Ketvirtoji sloga: šunmusės

16 Tada VIEŠPATS tarė Mozei:
„Atsikelk anksti rytą ir stokis Faraono
akivaizdon, kai jis bus beišeinąs prie
vandens, ir jam tark: ‚Taip sako
VIEŠPATS: „Paleisk mano žmones, kad
jie mane pagarbintų! 17 Bet jei nepaleisi
mano tautos, aš bematant užleisiu
šunmusių ant tavęs ir tavo tarnų, ant
tavo tautiečių ir tavo namų, ir egiptiečių
namai pasidarys pilni šunmusių, taip pat
šalis, kurioje jie gyvena. 18 Bet tą dieną
skirtingai pasielgsiu su Gošeno šalim,
kurioje yra apsistojusi mano tauta: ten
nebus šunmusių, kad žinotum, jog aš,
VIEŠPATS, esu šalies viduje. 19 Taip
padarysiu skirtumą[2] tarp savo tautos ir
tavo tautos. Rytoj turi įvykti šitas
ženklas“‘“. 20 Ir VIEŠPATS taip padarė.
Dideli šunmusių spiečiai atzvimbė į
Faraono rūmus, į jo tarnų namus ir į visą
Egipto šalį. Šunmusės gadino šalį.
21 Tada Faraonas, pasišaukęs
Mozę ir Aharoną, tarė: „Eikite, aukokite
savo Dievui čia, šalyje!“ 22 Bet Mozė
atsakė: „Nepadoru taip daryti, nes
egiptiečiams bjaurybė, ką aukosime
VIEŠPAČIUI, savo Dievui. Jei
aukosime, kas egiptiečiams bjaurybė, jų
akyse, argi jie mūsų neužmuš
akmenimis? 23 Trijų dienų kelią turime
nueiti į dykumą, o paskui aukoti
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kaip jis ⌜yra
mums paliepęs⌝[3]“. 24 Faraonas tarė:
„Aš jus paleisiu aukoti VIEŠPAČIUI,
jūsų Dievui, dykumoje. Tik nenueikite
labai toli! Maldaukite už mane!“
25 Mozė atsakė: „Iš tavęs dabar išėjęs,
maldausiu VIEŠPATĮ, kad rytoj
šunmusės pasišalintų nuo Faraono, nuo
tavo tarnų ir tavo tautiečių. Tik kad vėl
Faraonas neapgautų, nepaleisdamas
tautos VIEŠPAČIUI aukoti!“ 26 Išėjęs iš
Faraono, Mozė maldavo VIEŠPATĮ, 27 o
VIEŠPATS padarė, kaip Mozė buvo
pasakęs: jis pašalino šunmuses nuo
Faraono, nuo jo tarnų ir jo tautiečių; nė
vienos nebeliko. 28 Bet ir šįkart
Faraonas taip sukietino savo širdį, jog
nepaleido tautos.

15 Lk 11, 20

---

1 Hbr. kinnîm <eg. chenemeš, „mašalai“, „uodai“

2 G; M: atpirkimą

3 GS; M: mums palieps

Penktoji sloga: gyvulių maras

9 VIEŠPATS tarė Mozei: „Įeik pas
Faraoną ir jam tark: ‚Taip sako
VIEŠPATS, hebrajų Dievas: „Paleisk
mano žmones, kad jie mane pagarbintų!
2 Bet jei tu nesutiksi paleisti ir vėl juos
sulaikysi, 3 beregint VIEŠPATIES
ranka užgaus tavo lauke besiganančius
gyvulius—arklius, asilus,
kupranugarius, avis ir galvijus: labai
sunkus maras! 4 Bet VIEŠPATS taip
atskirs izraelių gyvulius nuo egiptiečių
gyvulių, jog niekas nepadvės iš viso to,
kas priklauso izraeliams"'". 5 Ir
VIEŠPATS paskyrė laiką, tardamas:
„Rytoj VIEŠPATS tai įvykdys šalyje!"
6 Kitą rytą VIEŠPATS tai įvykdė:
padvėsė visi egiptiečių gyvuliai, bet iš
izraelių gyvulių nė vienas nenugaišo.
7 Faraonui pasiuntus, pasirodė, kad iš
izraelių gyvulių nė vienas vienintelis
nebuvo nugaišęs. Tačiau Faraono širdis
liko tokia kieta, kad jis nepaleido tautos.

Šeštoji sloga: spuogai

8 Paskui VIEŠPATS tarė Mozei ir
Aharonui: „Pasiimkite pilnas rieškutes
degyklos suodžių ir tegul Mozė jas
paberia į dangų Faraono akivaizdoje!
9 Tada jos pasklis dulkėmis ant visos
Egipto šalies ir ant žmonių bei gyvulių
pavirs pūliuojančiais spuogais visoje
Egipto šalyje". 10 Jie pasiėmė degyklos
suodžių ir atsistojo Faraono akivaizdoje,
ir Mozė jas pabėrė į dangų. Taip radosi
pūliuojančių spuogų žmonėse ir
gyvuliuose. 11 Žyniai negalėjo stotis
Mozės akivaizdon dėl spuogų, nes
spuogai buvo išsivertę ant žynių, kaip ir
ant visų egiptiečių. 12 Tačiau
VIEŠPATS taip sukietino Faraono širdį,
jog jis neklausė jų,—kaip VIEŠPATS
buvo kalbėjęs Mozei.

10 Apr 16, 2

Septintoji sloga: kruša

13 Paskui VIEŠPATS tarė Mozei:
„Atsikelk anksti rytą, stokis Faraono
akivaizdon ir jam tark: ‚Taip sako
VIEŠPATS, hebrajų Dievas: „Paleisk
mano žmones, kad jie mane pagarbintų!
14 Nes šįkart aš rengiuos siųsti visas
savo slogas ⌜prieš tave patį⌝[1], prieš tavo
tarnus ir tavo tautiečius, kad patirtum,
jog nėra man lygaus visoje žemėje.
15 Nes jau dabar būčiau galėjęs ištiesti
savo ranką ir taip ištikti maru tave ir
tavo tautą, kad būtum pranykęs nuo
žemės. 16 Bet tik tam tikslui tave
išlaikiau, kad tau parodyčiau savo
galybę ir kad skelbtų mano vardą visoje
žemėje. 17 Tu vis dar didžiuojies prieš
mano žmones, nenorėdamas jų paleisti.
18 Štai aš rytoj apie šitą metą bersiu
labai sunkią krušą, kuriai lygios nėra
buvę Egipte nuo jo įsikūrimo dienos iki
dabar. 19 Taigi dabar siųsk, leisk
parginti į saugią vietą savo gyvulius ir
visa, kas tau priklauso lauke. Visi
žmonės ir visi gyvuliai, kurie bus užtikti
lauke ir nebus parvaryti į pastogę,
padvės, krušai ant jų krintant"'". 20 Kas
iš Faraono tarnų bijojo VIEŠPATIES
žodžio, vertė bėgti į pastoges savo tarnus
ir gyvulius. 21 O kas nekreipė dėmesio į
VIEŠPATIES žodį, paliko savo tarnus ir
gyvulius lauke.

22 VIEŠPATS tarė Mozei: „Ištiesk
ranką į dangų, kad kristų ledai visoje
Egipto šalyje: ant žmonių, gyvulių ir
visų lauko augmenų Egipto šalyje!"
23 Mozei ištiesus savo lazdą į dangų,
VIEŠPATS davė griausmų bei ledų, ir
ugnis tvieskė į žemę. VIEŠPATS bėrė
krušą ant Egipto šalies. 24 O kruša—ir
blykčiojanti ugnis krušoje—buvo labai
sunki, tokia, kad panašios į ją nėra buvę
visoje Egipto šalyje nuo tada, kai ji
pasidarė tauta. 25 Kruša išmušė visoje
Egipto šalyje visa, kas buvo lauke: ir
žmones, ir gyvulius. Be to, kruša išmušė
visus lauko augalus ir suskaldė visus
lauko medžius. 26 Tik Gošeno šalyje,
kur buvo izraeliai, nebuvo krušos.

27 Tada Faraonas iškvietė[2] Mozę
bei Aharoną ir jiems tarė: „Šįkart
nusidėjau! VIEŠPATS yra teisus, o aš ir
mano tauta esame neteisūs.
28 Maldaukite VIEŠPATĮ! Gana Dievo
griausmų ir krušos! Aš noriu jus paleisti,
ir jums nebereiks ilgiau laukti".
29 Mozė jam atsakė: „Kai tik būsiu

---

1 Lit. prieš tavo širdį
2 Lit. siuntė ir pašaukė

išėjęs iš miesto, išskėsiu rankas[1] į VIEŠPATĮ. Tada[2] griausmai pasiliaus ir krušos nebebus, kad žinotum, jog VIEŠPAČIUI priklauso žemė. 30 Bet aš žinau, kad tu ir tavo tarnai vis dar nebijote VIEŠPATIES Dievo“. 31 Linai ir miežiai buvo išmušti, nes miežiai buvo išplaukėję ir linai jau žydėjo. 32 Bet kviečiai ir kvietukai nebuvo išmušti, nes jie vėliau pribręsta. 33 Mozei išėjus nuo Faraono iš miesto ir išskėtus rankas į VIEŠPATĮ, liovėsi griausmai ir kruša, ir lietus nebepylė į žemę. 34 Bet Faraonas, matydamas, kad lietus, kruša ir griausmai buvo perstoję, vėl nusidėjo: jis sukietino savo širdį—jis pats ir jo tarnai. 35 Taigi Faraono širdis liko tokia kieta, kad jis nepaleido izraelių,— kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs per Mozę.

16 Rom 9, 17 24 Apr 8, 7; 16, 21

Aštuntoji sloga: skėriai

10 Paskui VIEŠPATS tarė Mozei: „Įeik pas Faraoną, nes aš pats sukietinau jo širdį ir jo tarnų širdis, kad parodyčiau šituos savo ženklus tarp jų 2 ir kad galėtum[3] pasakoti savo vaikams ir vaikaičiams girdint, kaip skaudžiai pasielgiau Egipte ir kokius ženklus parodžiau tarp jų, kad žinotumėte, jog aš esu VIEŠPATS“.

3 Tada Mozė ir Aharonas atėjo pas Faraoną ir jam tarė: „Taip sako VIEŠPATS, hebrajų Dievas: ‚Kaip ilgai nenorėsi nusižeminti prieš mane? Paleisk mano žmones, kad jie mane pagarbintų! 4 Nes jei tu nesutiksi paleisti mano tautos, bematant rytoj įskraidinsiu į tavo sritį skėrių. 5 Jie taip apdengs šalies paviršių[4], kad nebegalės matyti žemės. Jie suės išgelbėtą likutį, kuris jums išliko po krušos, nugrauš nuo lauko kiekvieną jums augantį medį 6 ir pripildys tavo namus, kaip to dar nėra matę tavo tėvai ir seneliai nuo to meto, kai jie įsikūrė žemėje[5], iki šios dienos‘“. Paskui Mozė apsigręžė ir išėjo iš Faraono.

7 Faraono tarnai jam tarė: „Kaip ilgai šitas [žmogus] bus mums žabangai? Paleisk tuos žmones, kad jie pagarbintų VIEŠPATĮ, savo Dievą! Ar dar nenumanai, kad Egiptas žūva?“ 8 Tada Mozė ir Aharonas buvo sugrąžinti pas Faraoną. Jis jiems tarė: „Eikite, pagarbinkite VIEŠPATĮ, savo Dievą! ⌜Bet kas⌝[6] yra tie, kurie turi eiti?“ 9 Mozė atsakė: „Su savo jaunikaičiais ir seniais norime eiti; su savo sūnumis ir dukterimis, su savo avimis ir galvijais norime eiti, nes mes turime švęsti šventę VIEŠPAČIUI“. 10 Bet jis jiems tarė: „VIEŠPATS tebūnie su jumis taip tikrai, kaip aš paleisiu jus ir jūsų vaikus![7] Aišku[8], kad jūs ketinate pikta! Nieku būdu! Na, eikite jūs, vyrai, ir pagarbinkite VIEŠPATĮ, nes to jūs geidaujate!“ Ir juos nuvarė Faraonui iš akių.

12 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Ištiesk ranką virš Egipto šalies į skėrius, kad jie užskristų ant Egipto šalies ir nugraužtų visus šalies augalus, visa, ką dar paliko kruša!“ Mozė ištiesė savo lazdą virš Egipto šalies, ir VIEŠPATS leido rytų vėjui pūsti į šalį visą tą dieną ir visą naktį. Rytmečiui atėjus, rytų vėjas buvo atnešęs skėrių. 14 Skėriai užskrido ant visos Egipto šalies ir nusileido visoje Egipto srityje ⌜tirštais spiečiais⌝[9]. Anksčiau nėra buvę tiek daug skėrių ir vėliau jų tiek nebus. 15 Ir jie taip apdengė visos šalies paviršių[10], jog šalis pasidarė tamsi. Jie taip nugraužė visus šalies augalus ir visus medžių vaisius, kuriuos buvo palikusi kruša, kad nieko žalia nebeliko ant medžių ir lauko augalų visoje Egipto šalyje. 16 Tada Faraonas skubiai pasišaukdino Mozę bei Aharoną ir tarė: „Nusidėjau VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui, ir jums! 17 Taigi dabar atleisk man, meldžiu, mano nuodėmę tik dar šį vieną

1 Lit. delnus
2 SamGV; ~M
3 G: galėtumėte
4 Lit. akį
5 Lit. dirvoje
6 Lit. Kas ir kas
7 Faraonas ironiškai pasisako visai nemanąs jų išleisti.
8 Lit. Žiūrėkite
9 Lit. labai gausūs
10 Lit. akį

kartą ir maldaukite VIEŠPATĮ, savo Dievą, kad jis pašalintų nuo manęs bent dar šitą pragaištį!“ 18 Mozė[1], išėjęs iš Faraono, maldavo VIEŠPATĮ. 19 VIEŠPATS atsuko[2] labai smarkų vakarų vėją, kuris sukėlė skėrius ir juos nupūtė į Nendrių jūrą. Nė vieno vienintelio skėrio nepaliko visoje Egipto šalyje. 20 Tačiau VIEŠPATS taip sukietino Faraono širdį, kad jis nepaleido izraelių.

14–15 Apr 9, 2–3

Devintoji sloga: tamsa

21 Paskui VIEŠPATS tarė Mozei: „Ištiesk ranką į dangų, kad tokia tamsa apgaubtų Egipto šalį, jog būtų galima užčiuopti tamsą!“ 22 Mozė ištiesė ranką į dangų, ir juodžiausia tamsa buvo tris dienas visoje Egipto šalyje. 23 Per tris dienas nebegalėjo matyti vienas kito ir niekas nebegalėjo pajudėti iš vietos. Tačiau visi izraeliai turėjo šviesą savo gyvenvietėse. 24 Tada Faraonas, pasišaukdinęs Mozę ir Aharoną[3], tarė: „Eikite, pagarbinkite VIEŠPATĮ! Tik jūsų mažieji gyvuliai ir galvijai tepasilieka! Taip pat ir jūsų vaikai tegul eina su jumis!“ 25 Bet Mozė atsakė: „Tu turi ne tik atiduoti į mūsų rankas pjaunamąsias ir deginamąsias aukas, kad jas paruoštume VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, 26 bet ir mūsų gyvuliai turi traukti su mumis. Neturi palikti nė nagos, nes turime juos paimti, norėdami pagarbinti VIEŠPATĮ, savo Dievą. Mes juk nežinome, ką turėsime aukoti VIEŠPAČIUI, kol būsime ten nuėję“. 27 Tačiau VIEŠPATS taip sukietino Faraono širdį, jog jis nenorėjo jų paleisti. 28 Faraonas jam pagrasė: „Šalin nuo manęs! Sergėkis! Nebeišvysk daugiau mano veido, nes tą dieną, kai išvysi mano veidą, turėsi mirti!“ 29 Mozė atsakė: „Tebūnie, kaip pasakei! Daugiau nebeišvysiu tavo veido“.

22 Ps 105, 28; Apr 16, 10

Paskelbiama dešimtoji sloga

11 VIEŠPATS buvo pasakęs Mozei: „Dar vieną slogą užleisiu Faraonui ir Egiptui. Paskui jis paleis jus iš čia. Kai jis pagaliau paleis, jis jus varyte išvarys iš čia. 2 Na, kalbėk, žmonėms klausantis, kad kiekvienas iš savo kaimyno ir kiekviena iš savo kaimynės išprašytų sidabrinių ir auksinių papuošalų“. 3 VIEŠPATS palankiai nuteikė egiptiečius tiems žmonėms. Be to, tas vyras Mozė buvo Faraono tarnų ir tautos labai gerbiamas Egipto šalyje.

4 Mozė toliau tarė[4]: „Taip sako VIEŠPATS: ‚Apie vidunaktį aš išeisiu į Egipto vidų. 5 Tada išmirs visi pirmagimiai Egipto šalyje, pradedant Faraono pirmagimiu, kuris turi sėdėti jo soste, ir baigiant pirmagimiu vergės, esančios prie[5] rankinių girnų, ir visi gyvulių pirmagimiai. 6 Ir pakils visoje Egipto šalyje garsus aimanavimas, kokio nėra buvę ir kokio daugiau nebebus. 7 Bet nė vienam izraeliui—nei žmogui, nei gyvuliui—nė šuo nesuurgs savo liežuviu, kad žinotum[6], jog VIEŠPATS daro skirtumą tarp egiptiečių ir izraelių. 8 Tada visi šitie tavo tarnai nusileis pas mane ir nusilenks prieš mane, tardami: ‚Išeik tu su visa tauta, kuri seka paskui tave!‘ Paskui išeisiu‘“. Ir jis išėjo iš Faraono, degdamas pykčiu.

9 VIEŠPATS buvo pasakęs Mozei: „Faraonas jūsų neklausys, kad įvyktų daug mano stebuklų Egipto šalyje“. 10 Mozė ir Aharonas padarė visus šituos stebuklus Faraono akivaizdoje. Tačiau VIEŠPATS taip sukietino Faraono širdį, kad jis nepaleido izraelių iš savo šalies.

Nurodymai apie Pesacho avinėlį ir neraugintą duoną

12 VIEŠPATS tarė Mozei ir Aharonui Egipto šalyje: 2 „Šitas mėnuo tebūnie jums mėnesių pradžia; jis tebūnie jums pirmasis metų mėnuo. 3 Pasakykite visai Izraelio bendruomenei: ‚Šito mėnesio dešimtąją dieną kiekvienas tepasiima po vieną

1 Kkr. MssGSV; M: Jis
2 Lit. pakeitė [rytvėjį] į
3 2MssGV; ~M
4 Pradžioje 11, 4 buvo 10, 29 tęsinys.
5 Lit. už
6 SamG; M: žinotumėte

⌜mažą gyvulį⌝[1] kiekvienai šeimai. 4 O jei
šeima per maža vienam gyvuliui, tegul jis
pasidalija su savo kaimynu, gretimu jo
namams, atsižvelgdamas į asmenų
skaičių. Atsižvelgdami į tai, ką
kiekvienas gali suvalgyti, turite
apskaičiuoti, kiek kam reikia avinėlio.
5 Gyvulys turi jums būti be kliaudos,
patinėlis, vienmetis. Iš avių ar ožkų
turite jį paimti. 6 Ir jį turite išsaugoti
iki šito mėnesio keturioliktos dienos, kur
visa susirinkusi Izraelio bendruomenė
turi jį papjauti tarp ⌜prietemio ir
sutemos⌝[2]. 7 Jie turi paimti kraujo ir juo
patepti abi durų staktas bei antstaktį,
namus, kuriuose jie valgys jį. 8 Tą naktį
jie turi valgyti mėsą, keptą ant ugnies; su
neraugintа duona ir kartžolėmis jie turi
jį[3] valgyti. 9 Jums nevalia jo valgyti
žalio ar išvirto vandenyje, bet tik iškeptą
ant ugnies: jo galvą su blauzdomis ir
viduriais[4]. 10 Ir jums nieko iš jo
neleidžiama palikti ligi ryto. O kas iš jo
paliks ligi ryto, turite sudeginti.
11 Šitokiu būdu turite jį valgyti:
susijuosę strėnas, apsiavę kurpes ir
pasiėmę lazdą į ranką. Jūs turite jį
valgyti paskubomis. Perėjimą[5] tai
reiškia VIEŠPAČIUI. 12 Tą naktį
pereisiu per Egipto šalį ir užmušiu visus
pirmagimius Egipto šalyje, tiek žmones,
tiek ir gyvulius, ir visiems Egipto
dievams įvykdysiu teismus aš,
VIEŠPATS! 13 O kraujas ant namų,
kuriuose jūs būsite, tebūnie jums apginti
ženklas. Pamatęs kraują, jus aplenksiu,
kad, man užgaunant Egipto šalį, jūsų
neištiktų joks pragaištingas smūgis.
14 Ta diena tebūnie jums
atsiminimo diena, ir ją turite švęsti kaip
šventę VIEŠPAČIUI; per savo kartas
turite ją švęsti kaip amžiną įstatą.
15 Septynias dienas turite valgyti
neraugintą duoną. Jau pirmąją dieną
turite pašalinti raugą iš savo namų, nes
kiekvienas asmuo, kuris valgys
raugintos duonos nuo pirmosios iki
septintosios dienos, turi būti ⌜atskirtas
nuo⌝[6] Izraelio. 16 Pirmąją ir septintąją
dieną turi įvykti jūsų šventinis
susirinkimas[7]. Jokio darbo nevalia
dirbti tomis dienomis. Jums leidžiama
paruošti vien tik tai, ką suvalgo
kiekvienas asmuo. 17 Jūs turite vykdyti
⌜įsakymą apie⌝[8] neraugintą duoną, nes
kaip tik tą dieną išvedžiau jūsų pulkus iš
Egipto šalies. Jūs turite švęsti tą dieną
per savo kartas kaip amžiną įstatą.
18 Pirmąjį mėnesį, keturioliktąją to
mėnesio dieną, vakare, turite valgyti
neraugintą duoną—iki dvidešimt
pirmosios dienos vakaro. 19 Per
septynias dienas neturi atsirasti raugo
jūsų namuose, nes kiekvienas asmuo,
kuris valgys raugintos duonos, turi būti
⌜atskirtas nuo⌝[9] Izraelio bendruomenės,
vis tiek, ar jis būtų ateivis, ar vietinis
šalies gyventojas. 20 Nieko raugintа
jums nevalia valgyti. Visose savo
buveinėse turite valgyti neraugintą
duoną‘“.
21 Mozė sušaukė visus Izraelio
vyresniuosius ir jiems tarė:
„⌜Ištraukite[10] ir pasiimkite⌝[11]—
kiekviena šeima atskirai—mažųjų
gyvulių ir papjaukite Pesacho avinėlį.
22 Paskui paimkite izopo puokštę ir,
pamirkę į dubenyje esantį kraują,
patepkite dubenyje esančio kraujo dalim
durų antstaktį ir abi staktas, ir nė vienas
jūsų teneišeina iki ryto iš savo namų
angos! 23 Nes VIEŠPATS pereis
užmušdamas egiptiečius. Pamatęs
kraują ant durų antstakčio ir abiejų
staktų, VIEŠPATS aplenks angą ir neleis
žudytojui įsibrauti į jūsų namus ir jus
užmušti. 24 Taigi laikykite šitą įsakymą
tau ir tavo vaikams amžinai galiojančiu
įstatu. 25 Kai atvyksite į šalį, kurią

1 T.y. avinėlį ar ožiuką
2 Lit. tarp abiejų vakarų
3 T.y. avinėlį
4 T.y. visą, nesupjaustytą į gabalus
5 Hbr. pesach; gr. pascha

6 Arba: išgaišintas iš
7 Lit. Pirmąją dieną turi jums įvykti šventinis susirinkimas ir septintąją dieną turi jums įvykti šventinis susirinkimas.
8 SamG; ~M
9 Arba: išgaišintas iš
10 iš gardų
11 Arba: pasiimkite su ryžtu; S: skubiai pasiimkite

VIEŠPATS jums duos, kaip yra
pažadėjęs, laikykite šitas apeigas.
26 Kai jūsų sūnūs jus paklaus: ‚Ką jums
reiškia šitos apeigos?‘, 27 atsakykite:
‚Tai yra Pesacho auka VIEŠPAČIUI,
kuris, užmušdamas egiptiečius, aplenkė
izraelių namus Egipte ir mūsų namus
apsaugojo[1]‘“. Tada žmonės nusilenkė ir
kniūpsti pagarbino. 28 Nuėję izraeliai
padarė visai taip, kaip VIEŠPATS buvo
įsakęs Mozei ir Aharonui.

1–13 Lev 23, 5; Sk 9, 1–5; 28, 16; Dt 16, 1–2 **14–20** Iš 23, 15; 34, 18; Lev 23, 6–8; Sk 28, 17–25; Dt16,3–8 **23** Hbr 11, 28

Pirmagimių mirtis

29 Vidunaktį VIEŠPATS išžudė
visus pirmagimius Egipto šalyje,
pradedant Faraono pirmagimiu, kuris
turėjo sėdėti jo soste, ir baigiant
pirmagimiu kalinio, sėdinčio kalėjime, ir
visus gyvulių pirmagimius. 30 Tą naktį
atsikėlė Faraonas—jis pats, jo tarnai ir
visi egiptiečiai,—ir pasigirdo garsus
dejavimas Egipte, nes neliko namų,
kuriuose nebūtų buvę numirėlio.

29 Iš 4, 22–32

Faraonas leidžia išvykti

31 Jis nakčia pasišaukdino Mozę
bei Aharoną ir tarė: „Kelkitės, išeikite iš
mano tautos, ir jūs, ir izraeliai! Eikite,
pagarbinkite VIEŠPATĮ, kaip jau esate
reikalavę! 32 Pasiimkite ir savo
mažuosius gyvulius bei galvijus, kaip jau
esate reikalavę! Eikite, išmelskite ir
man palaiminimą!“
33 Egiptiečiai skatino žmones,
norėdami juos skubiai išsiųsti iš šalies,
nes jie manė: „Mes visi išmirsime!“
34 Taigi žmonės užsikėlė ant pečių savo
dar neįraugintą tešlą, savo duonkubilius,
įvyniotus į jų apsiaustus. 35 Be to,
izraeliai buvo padarę, kaip Mozė buvo
paliepęs: jie buvo išprašę iš egiptiečių
sidabrinių bei auksinių papuošalų ir
drabužių. 36 VIEŠPATS taip palankiai
buvo nuteikęs tiems žmonėms
egiptiečius, jog tie patenkino jų prašymą.
Taip jie apiplėšė egiptiečius.

35–36 Iš 3, 21–22

Kelionė iš Ramzio į Sukotą

37 Izraeliai sukilo žygiuoti iš
Ramzio į Sukotą: kokie šeši šimtai
tūkstančių pėsčių, vienų vyrų,
neskaičiuojant moterų ir vaikų. 38 Taip
pat daug mišrių žmonių traukė su jais
aukštyn, ir mažieji gyvuliai bei galvijai,
labai didelis gyvulių skaičius. 39 Ir jie
kepė iš tešlos, kurią buvo išsinešę iš
Egipto, neraugintos duonos papločius,
nes ji dar nebuvo įrūgusi, kadangi jie
buvo išvaryti iš Egipto ir nebegalėjo
delsti. Tad nė paviržio jie nebespėjo
pasidaryti.
40 Laikas, kurį izraeliai išbuvo
Egipte, buvo keturi šimtai trisdešimt
metų. 41 Pasibaigus keturiems šimtams
trisdešimčiai metų, kaip tik tą dieną visi
VIEŠPATIES pulkai iškeliavo iš Egipto
šalies. 42 Tą naktį budėjo VIEŠPATS,
norėdamas juos išvesti iš Egipto šalies.
Tą naktį turi budėti VIEŠPAČIUI visi
izraeliai per savo kartas.

40 Pr 15, 13; Gal 3, 17

Pesacho nuostatų papildymas

43 VIEŠPATS tarė Mozei ir
Aharonui: „Šitie yra Pesacho įstatai:
Jokiam svetimšaliui nevalia jo
valgyti, 44 tačiau kiekvienas už pinigus
nupirktas vergas turi teisę jį valgyti
tada, kai būsi jį apipjaustęs. 45 Įnamiui
ir samdiniui neleista jo valgyti.
46 Vienuose namuose jis turi būti
valgomas. Tau nevalia išnešti mėsos iš
namų laukan, ir jokio kaulo jums
neleidžiama jam sulaužyti. 47 Visa
Izraelio bendruomenė turi jį švęsti.
48 O jei ateivis apsistotų pas tave
ir norėtų švęsti Pesachą VIEŠPAČIUI,
tai turi būti apipjaustomi visi jo
vyriškiai. Tik tada jis galės ⌜dalyvauti jo
šventime⌝[2], ir jis turi būti laikomas tarsi
vietinis šalies gyventojas. Bet jokiam
neapipjaustytam neleidžiama jo valgyti.
49 Vienas ir tas pats įstatymas turi
galioti čiabuviui ir ateiviui,
apsistojusiam tarp jūsų“.
50 Taigi izraeliai darė visai taip,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei ir

1 Lit. išgelbėjo

2 Lit. priartėti, kad jį švęstų

Aharonui. 51 Ir tą pačią dieną
VIEŠPATS išvedė izraelius,
susirikiavusius pulkais, iš Egipto šalies.

46 Sk 9, 12; Jn 19, 36

Potvarkiai apie nerauginta duoną ir pirmagimių išpirkimą

13 VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 2 „Pa-
šventink man visus pirmagimius!
'Visų izraelių įsčių pirmasis vaisius'[1], ar
jis būtų žmonių ar gyvulių, man
priklauso".
3 Mozė tarė žmonėms:
„Atsiminkite šitą dieną, kurią išėjote iš
Egipto, iš vergystės namų, nes 'galinga
ranka'[2] VIEŠPATS jus išvedė iš čia. Tad
nieko rauginta nevalia valgyti.
4 Šiandien—Abibo[3] mėnesį—jūs
išvykstate. 5 Kai VIEŠPATS tave nuves
į kanaaniečių, chitiečių, amoriečių,
chivų ir jebusiečių šalį, kurią tau duoti
jis prisiekė tavo protėviams,—šalį,
plūstančią pienu ir medum,—turėsi
atlikti šitas apeigas šį mėnesį.
6 Septynias dienas turėsi valgyti
neraugintą duoną, ir septintąją dieną
turi įvykti šventė VIEŠPAČIUI.
7 Nerauginta duona turi būti valgoma
per septynias dienas. Nieko rauginta
netūri matyti pas tave, ir jokio raugo
netūri matyti visoje tavo srityje. 8 Ir tu
turi aiškinti savo sūnui tą dieną,
sakydamas: ,Tai daroma dėl to, ką
VIEŠPATS man padarė, kai išvykau iš
Egipto'. 9 Tai tebūnie tau kaip ženklas
ant tavo rankos ir priminimas 'ant tavo
kaktos'[4], kad VIEŠPATIES įstatymas[5]
būtų tavo lūpose, nes galinga ranka
VIEŠPATS tave išvedė iš Egipto. 10 Tad
kasmet vykdyk šitą nuostatą jam skirtu
laiku.
11 Kai VIEŠPATS tave nuves į
kanaaniečių šalį, kaip jis yra priesaika
pažadėjęs tau ir tavo protėviams, ir tau
ją duos, 12 tu kiekvieną 'pirmąjį įsčių
vaisių'[6] turi perleisti VIEŠPAČIUI. Be
to, kiekvienas vyriškos lyties gyvulių
pirmdėlys, kuris jums teks, turi
priklausyti VIEŠPAČIUI. 13 Kiekvieną
pirmdėlį asilaitį tu turi išpirkti ėriuku, o
jei neišpirksi, turi jam nusukti sprandą.
Tu turi išpirkti kiekvieną žmonių
pirmagimį tarp tavo sūnų. 14 Ir kai
ateityje tavo sūnus tave paklaus: ,Ką tai
reiškia?', tu turi jam atsakyti: ,Galinga
ranka VIEŠPATS mus išvedė iš Egipto,
iš vergystės namų. 15 Kadangi Faraonas
užsispyrė, nenorėdamas mūsų paleisti,
VIEŠPATS nužudė visus pirmagimius
Egipto šalyje, pradedant žmonių
pirmagimiais ir baigiant gyvulių
pirmdėliais. Todėl aš aukoju
VIEŠPAČIUI kiekvieną vyriškos lyties
pirmąjį įsčių vaisių ir išperku kiekvieną
savo sūnų pirmagimį. 16 Tai tebūnie
kaip ženklas ant tavo rankos ir kaip
žymės ant tavo kaktos, kad galinga
ranka VIEŠPATS mus išvedė iš Egipto".

2 Sk 3, 13; Lk 2, 23 12 Lk 2, 23

Kelionė iš Sukoto ligi Nendrių jūros

17 Faraonui paleidus žmones,
Dievas jų nevedė filistinų šalies keliu,
nors tas būtų buvęs arčiausias, nes
Dievas pagalvojo: „Žmonės, numatydami
karą, imtų gailėtis ir panorėtų grįžti į
Egiptą!" 18 Todėl Dievas pasuko tautą į
dykumos kelią Nendrių jūros linkui.
Išsirikiavę kautynių tvarka, izraeliai
traukė aukštyn iš Egipto šalies.
19 Mozė pasiėmė su savim Juozapo
kaulus, nes pastarasis buvo saikdinte
prisaikdinęs izraelius, tardamas:
„Dievas tikrai rūpinsis jumis; paskui jūs
turite nunešti iš čia aukštyn mano
kaulus su savim".
20 Jie traukė toliau iš Sukoto ir
pasistatė stovyklas Etame, dykumos
pakraštyje. 21 O VIEŠPATS ėjo pirma
jų dieną debesies stulpe, norėdamas juos
vesti keliu, o naktį ugnies stulpe,
norėdamas jiems šviesti, kad jie galėtų
žygiuoti dieną ir naktį. 22 Nei debesies
stulpas dieną, nei ugnies stulpas naktį
nepaliko savo vietos tautos priešaky.

19 Pr 50, 25; Još 24, 32

1 Lit. Kas pirmas tarp izraeliečių atidaro bet kurias įsčias
2 Lit. rankos stiprybe
3 Lit. Varpų
4 Lit. tavo tarpuakyje
5 T.y. įstatymo mokymas
6 Lit. pirmąsyk pradarantį įsčias

14 VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
2 „Sakyk izraeliams, kad jie apsigręžtų ir stovyklautų ties Pi-Hachirotu, tarp Migdolo ir jūros, ties Baal-Şefonu. Jūs turite pasistatyti stovyklas priešais jį, pajūryje.
3 Tada Faraonas pagalvos apie izraelius: ‚Jie sumišę klaidžioja šalyje; dykuma juos laiko uždariusi‘.
4 Ir taip sukietinsiu Faraono širdį, jog jis ims jus vytis, kad pasirodyčiau garbingas per Faraoną bei visą jo kariuomenę ir kad egiptiečiai žinotų, jog aš esu VIEŠPATS“. Ir jie taip padarė.

Faraonas pasiveja izraelius

5 Egipto karaliui buvo pranešta, kad tauta pabėgusi. Tada pakito Faraono ir jo tarnų nusistatymas tautos atžvilgiu, ir jie tarė: „Ką čia padarėme, paleisdami Izraelį nuo mums einamos baudžiavos!“
6 Tad jis pasikinkydino kovos vežimą ir paėmė su savim savo kariuomenę.
7 Jis paėmė šešis šimtus rinktinių kovos vežimų ir visus kitus Egipto kovos vežimus su skydininkais[1] juose visuose.
8 VIEŠPATS taip sukietino Egipto karaliaus širdį, kad jis vijosi izraelius, kai izraeliai buvo drąsiai[2] beišeiną.
9 Egiptiečiai—visi Faraono kovos vežimų žirgai, jo ⌜vežimų važiuotojai⌝[3] ir jo kita kariuomenė—juos vijosi ir užklupo bestovyklaujančius pajūryje, prie Pi-Hachiroto, ties Baal-Şefonu.

Izraeliai pereina per jūrą, o egiptiečiai paskęsta joje

10 Faraonui priartėjus ir izraeliams pakėlus akis, pasirodė egiptiečiai, beatitraukią jiems iš paskos. Tada jie labai išsigando. Izraeliai šaukėsi VIEŠPATIES.
11 Ir jie prikaišiojo Mozei: „Ar todėl, kad nebuvo kapų Egipte, mus išsivedei, kad numirtume dykumoje? Ką čia mums padarei, išvesdamas mus iš Egipto!
12 Argi ne tą pat kalbėjome tau jau Egipte, sakydami: ‚Palik mus ramybėje! Tegul vergausime egiptiečiams‘? Nes nums būtų buvę geriau vergauti egiptiečiams, negu mirti dykumoje“.
13 Bet Mozė atsakė žmonėms: „Nebijokite! Tvirtai laikykitės, ir patirsite VIEŠPATIES išgelbėjimą, kurį jis šiandien jums įvykdys, nes egiptiečių, kuriuos šiandien matote, niekad daugiau nebematysite.
14 VIEŠPATS kariaus už jus, o jūs turite būti ramūs!“
15 VIEŠPATS tarė Mozei: „Ko šaukies manęs? Kalbėk izraeliams, kad jie sukiltų eiti.
16 O tu pakelk savo lazdą, ištiesk savo ranką virš jūros ir perskelk ją, kad izraeliai galėtų eiti sausu dugnu per jūros vidurį.
17 O aš štai taip sukietinsiu egiptiečių širdį, jog jie įtrauks paskui juos, kad įgyčiau garbę, įveikdamas Faraoną ir visą jo kariuomenę, jo kovos vežimus ir jo vežimų važiuotojus.
18 Ir egiptiečiai turės pažinti, kad aš esu VIEŠPATS, kai būsiu įgijęs garbę, įveikdamas Faraoną, jo kovos vežimus ir jo vežimų važiuotojus“.
19 Dievo angelas, kuris ėjo Izraelio kariuomenės[4] priešakyje, atsitraukęs ėjo jų užnugaryje. Debesies stulpas paslinko iš jų priešakio ir atsistojo jiems iš užpakalio.
20 Taip jis atėjo į tarpą, skiriantį Egipto kariuomenę nuo Izraelio kariuomenės. ⌜Debesis pasidarė tamsus, ir jie taip praleido naktį⌝[5], jog nepriartėjo vieni prie kitų per visą naktį.
21 Mozei ištiesus ranką virš jūros, VIEŠPATS visą naktį varė jūrą atgal smarkiu rytvėju ir pavertė jūrą sausuma. Tada persiskyrė vandenys,
22 ir izraeliai įžygiavo į jūrą sausu dugnu, o vandenys jiems sudarė sieną jų dešinėje ir kairėje.
23 Egiptiečiai vydamies įėjo paskui juos į jūrą—visi Faraono žirgai, jo kovos vežimai ir jo vežimų važiuotojai.
24 Rytinės sargybos metu VIEŠPATS ugnies ir debesies stulpe pažvelgė žemyn į egiptiečių kariuomenę ir sukėlė sąmyšį egiptiečių kariuomenėje.
25 Jis stab-

1 Lit. trečiaisiais. Kiekvienas vežimas turėjo trijulę: skydo laikytoją, važiuotoją ir kovotoją.
2 Lit. su pakelta ranka
3 Arba: raiteliai
4 Lit. stovyklos
5 Rk. Hbr. tekstas apgadintas. M lit.: Ir buvo debesis ir tamsa, ir jis nušvietė naktį

dė[1] jų kovos vežimų tekinius ir padarė,
kad jie tik vargais negalais begalėjo
važiuoti pirmyn. Egiptiečiai sakė:
„Bėkime nuo izraelių, nes VIEŠPATS
kariauja už juos prieš Egiptą!“
26 Tada VIEŠPATS tarė Mozei:
„Ištiesk ranką virš jūros, kad vandenys
sugrįžtų ant egiptiečių, ant jų vežimų ir
ant jų vežimų važiuotojų!“ 27 Mozė
ištiesė ranką virš jūros, ir, rytui
brėkštant, jūra grįžo į savo pirmykštę
vietą. Tuo metu egiptiečiai bėgo jai
priešais. Taip VIEŠPATS sukratė
egiptiečius į jūrą. 28 Vandenys sugrįžo
ir užliejo visos Faraono kariuomenės
kovos vežimus ir važiuotojus, kurie buvo
nusekę paskui juos į jūrą. Nė vieno iš jų
nebeliko. 29 O izraeliai buvo žygiavę
sausu dugnu per jūrą, ir vanduo jiems
sudarė sieną jų dešinėje ir kairėje.
30 Taip VIEŠPATS tą dieną
išgelbėjo Izraelį iš egiptiečių rankų, ir
Izraelis matė egiptiečius negyvus ant
jūros kranto. 31 Kai Izraelis pamatė
⌜didįjį galybės veiksmą⌝[2], kurį VIEŠPATS
buvo nuveikęs prieš egiptiečius, žmonės
bijojo VIEŠPATIES; jie tikėjo
VIEŠPAČIU ir jo tarnu Moze.

22 1 Kor 10, 1–2; Hbr 11, 29

Jūros giesmė

15 Tąsyk Mozė ir izraeliai giedojo
VIEŠPAČIUI šitą giesmę. Jie
tarė:

„Noriu giedoti VIEŠPAČIUI,
nes jis tikrai prakilnus!
Žirgus ir jų važiuotojus jis
sumetė į jūrą.
2 VIEŠPATS yra mano stiprybė ir
mano giesmė,
ir jis tapo mano gelbėtoju.
Tai mano Dievas—noriu jį girti;
mano tėvo Dievas—
noriu jį aukštinti.
3 VIEŠPATS yra kovotojas;
VIEŠPATS—jo vardas.
4 Faraono vežimus ir jo
kariuomenę jis įmetė į
marias,
ir jo rinktiniai skydininkai
nuskendo Nendrių
jūroje.
5 Vilnys užklojo juos;
jie nugrimzdo į gelmes kaip
akmuo.
6 Tavo dešinė, o VIEŠPATIE,
didinga [savo] jėga;
tavo dešinė, o VIEŠPATIE,
sutriuškina priešą.
7 Savo prakilnybės didybe tu
partrenki savo
priešininkus.
Tu paleidi savo narsą—jis
suėda juos kaip
ražienas.
8 Tavo nosiai papūtus, susikaupė
vandenys.
Stačios stovėjo kaip
užtvanka bangos.
Sukrešėjo vilnys marių
širdyje.
9 Priešas tarė: ‚Vysiuos,
pasivysiu,
padalinsiu grobį; jais
pasigiešiu!
Išsitrauksiu kardą—juos
iškirs mano ranka!‘
10 Tu papūtei savo kvapu—juos
apdengė marios;
jie nuskendo kaip švinas
galinguose vandenyse.
11 Kas yra tau, VIEŠPATIE, lygus
tarp dievų?
Kas pasirodo toks didingas,
kaip tu, šventumu?
Toks baisus garbingais
darbais, stebukladarys?
12 Tu ištiesei savo dešinę—
juos prarijo žemė.
13 Iš malonės buvai vadas tautos,
kurią atpirkai.
Rūpestingai ją vedei savo
galia į savo šventąją
buveinę.
14 Išgirdo tautos—krūptelėjo;
mėšlungiai suėmė Filistijos
gyventojus.
15 Tąsyk išsigando Edomo kilčių
vadai.
Moabo galiūnai—juos
apėmė virpulys.
Nusiminė visi Kanaano
gyventojai.
16 Juos apniko siaubas ir išgąstis.

1 SamGS; M: numovė
2 Lit. didžiąją ranką

Dėl tavo rankos galios jie
liko nebyliai kaip
akmenys,
kol pražygiavo tavo tauta, o
VIEŠPATIE,
kol pražygiavo tauta, kurią
įsigijai.
17 Tu parsivedei ir pasodinai juos į
savo nuosavą kalnyną,
į vietą kurią tu,
VIEŠPATIE, paruošei
sau gyventi,
į šventovę, o VIEŠPATIE,
kurią įkūrė tavo
rankos.
18 VIEŠPATS karaliauja per amžių
amžius!“
19 Kai Faraono žirgai su jo kovos
vežimais ir jo vežimų važiuotojais įėjo į
jūrą, VIEŠPATS sugrąžino ant jų jūros
vandenis, o izraeliai buvo žygiavę sausu
dugnu per jūrą.

1 Apr 15, 3 2 Ps 118, 14; Jez 12, 2

Mirjamos giesmė

20 Tada pranašė Mirjama,
Aharono sesuo, pasiėmė į ranką būgną,
ir visos moterys išėjo paskui ją su
būgnais ir šokiais.
21 Ir ⸢kaip priegiesmį
Mirjama jiems giedojo⸣[1]:
„Giedokite VIEŠPAČIUI, nes jis
tikrai prakilnus!
Žirgus ir jų važiuotojus jis
sumetė į jūrą“.

Prie Maros vandenų ir Ėlime

22 Paskui Mozė vedė Izraelį toliau
nuo Nendrių jūros, ir jie išėjo į Šūro
dykumą. Tris dienas ėjo per dykumą,
nerasdami vandens.
23 Atvykę į Marą,
jie negalėjo gerti Maros vandens, nes jis
buvo kartus. Todėl ⸢tą vietą⸣[2] praminė
Mara[3].
24 Žmonės murmėjo prieš Mozę,
klausdami: „Ką gersime?“
25 Mozė[4]
šaukėsi VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS jam
parodė medį. Jam tą įmetus į vandenį,
vanduo pasidarė gėlas.
Ten jis[5] davė jai[6] statutą bei
teisę, ir ten ją bandė.
26 Ir jis tarė: „Jei
atidžiai klausysi VIEŠPATIES, savo
Dievo, paliepimo, darysi, kas teisu jo
akyse, kreipsi dėmesį į jo įsakymus ir
laikysies visų jo nuostatų, tai ant tavęs
neužleisiu nė vienos iš tų ligų, kurias
užleidau ant egiptiečių, nes aš,
VIEŠPATS, esu tavo gydytojas“.
27 Paskui jie atvyko į Ėlimą, kur
buvo dvylika vandens šaltinių ir
septyniasdešimt palmių, ir ten įsiruošė
stovyklas prie vandens.

Mana ir putpelės Sino dykumoje

16 Paskui jie pakilo eiti iš Ėlimo, ir
visa izraelių bendruomenė atvyko
į Sino dykumą, esančią tarp Ėlimo ir
Sinajaus, antrojo mėnesio penkioliktąją
dieną po to, kai buvo išvykę iš Egipto
šalies.
2 Visa izraelių bendruomenė
murmėjo prieš Mozę ir Aharoną
dykumoje.
3 Izraeliai jiems sakė: „O
kad būtume mirę VIEŠPATIES ranka
Egipto šalyje, kai sėdėjome prie mėsos
puodų, kai valgėme duonos iki sočiai!
Bet mus išvedėte į šitą dykumą, kad
numarintumėte badu visą tą būrį“.
4 Tada VIEŠPATS tarė Mozei:
„Štai aš jums leisiu lyti duoną iš
dangaus. Žmonės turi išeiti ir kasdien
susirinkti, kiek reikia dienai, kad
išbandyčiau, ar jie klausys mano
nurodymo, ar ne.
5 O šeštąją dieną,
jiems paskirsčius, ką bus parsinešę, bus
dvigubai tiek, kiek jie šiaip kasdien
susirinks“.
6 Taigi Mozė ir Aharonas tarė
visiems izraeliams: „Vakare patirsite,
kad VIEŠPATS jus išvedė iš Egipto
šalies,
7 ir rytmetį išvysite VIEŠPATIES
garbę, nes jis išgirdo jūsų murmėjimus
prieš VIEŠPATĮ. O kas mes esame, kad
murmate prieš mus?“
8 Ir Mozė pridūrė:
„[Tai patirsite,] kai VIEŠPATS jums
duos vakare mėsos valgyti ir rytmetį
duonos iki sočiai, kai VIEŠPATS išgirs
jūsų murmėjimus, kuriais jūs murmate
prieš jį. O kas mes esame? Ne prieš mus
nukreipti jūsų murmėjimai, bet prieš
VIEŠPATĮ“.

1 Lit. Mirjama jiems atsakė
2 GS; M: ją
3 Hbr. mārâ, „karti“
4 SamGSV; M: Jis
5 T.y. Viešpats
6 T.y. tautai

9 Paskui Mozė tarė Aharonui:
„Sakyk visai izraelių bendruomenei:
‚Priartėkite prie VIEŠPATIES, nes jis
išgirdo jūsų murmėjimus'". 10 Aharonui
tebekalbant į visą izraelių bendruomenę,
jie nusigręžė į dykumą, ir ten[1], debesyje,
pasirodė VIEŠPATIES skaistybė.
11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
12 „Išgirdau izraelių murmėjimus.
Sakyk jiems: ‚Tarp ⌜prietėmio ir
sutemos⌝[2] gausite valgyti mėsos, o
rytmetį pasisotinsite duona, kad
žinotumėte, jog aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas'".
13 Vakare užskrido putpelės ir
apdengė stovyklą, o rytmetį rasos klodas
buvo aplink stovyklą. 14 Rasos klodui
pakilus, pasirodė dykumos paviršiuje
smulkūs dribsniai, smulkūs, kaip
šerkšnas ant žemės. 15 Tai pamatę,
izraeliai tarė vienas kitam: „Kas[3] tai
yra?", nes jie nežinojo, kas tai. Mozė
jiems paaiškino: „Tai duona, kurią
VIEŠPATS jums davė valgyti. 16 Štai
ką VIEŠPATS įsakė: ‚Prisirinkite jos
tiek, kiek kiekvienas gali suvalgyti: po
omerį[4] galvai, žiūrėdami savo asmenų
skaičiaus. Kiekvienas iš jūsų turi paimti
tiems, kurie yra jo palapinėje'".
17 Izraeliai taip padarė; jie prisirinko—
vienas daug, kitas maža. 18 Bet, jiems
seikėjant omeriu, kas daug buvo
prisirinkęs, neturėjo per daug, o kas
maža, tam nebuvo per maža. Kiekvienas
iš jų buvo tiek prisirinkęs, kiek galėjo
suvalgyti. 19 Tada Mozė jiems tarė: „Nė
vienas tenepalieka nieko iš to ligi ryto".
20 Bet jie nepaklausė Mozės, ir kai kurie
paliko dalį ligi ryto. Ta sukirmijo ir ėmė
dvokti. Tad Mozė supyko ant jų. 21 Jie
tai rinkdavosi kas rytą, kiekvienas, kiek
jis galėjo suvalgyti. O saulei įkaitus, tai
sutirpdavo. 22 Šeštąją dieną jie
prisirinko dvigubai tiek duonos: po du
omerius kiekvienam. Visiems
bendruomenės kilčių vadams atėjus ir tai

1 Lit. štai
2 Lit. abiejų vakarų
3 Hbr. mān
4 1 omeris ≈ 4l

pranešus Mozei, 23 šis jiems tarė: „Štai
ką VIEŠPATS įsakė: ‚Rytoj turi būti
šabata, šventa poilsio diena, skirta
VIEŠPAČIUI. Ką norite kepti,
iškepkite, ir ką norite virti, išvirkite, o
visa, kas atlieka, pasidėkite į šalį, kad
palaikytumėte iki ryto'". 24 Taigi jie
padėjo tai į šalį ligi ryto, kaip Mozė buvo
įsakęs. Tai nepasmirdo, ir tame
nepriviso kirmėlių. 25 Paskui Mozė
tarė: „Valgykite tai šiandien! Nes
šiandien yra šabata VIEŠPAČIUI.
Šiandien nieko nerasite lauke. 26 Šešias
dienas turite tai rinkti, o septintąją
dieną, per šabatą[5], nieko nebus".
27 Vis dėlto septintąją dieną kai
kurie iš tautos išėjo rinkti, bet nieko
nerado. 28 Tada VIEŠPATS tarė Mozei:
„Kaip dar ilgai nenorėsite laikytis mano
įsakymų ir nurodymų? 29 Žiūrėkite,
VIEŠPATS jums davė šabatą. Todėl
šeštąją dieną jis duoda jums duonos
dviem dienoms. Kiekvienas iš jūsų turi
pasilikti savo vietoje. Nė vienas neturi
išeiti iš savo buveinės septintąją dieną".
30 Tad tauta šventė šabatą septintąją
dieną.
31 Izraeliai ją[6] praminė *mana*. Ji
buvo balta kaip koriandros sėkla, o jos
skonis—tarsi meduolio. 32 Mozė tarė:
„Štai ką VIEŠPATS įsakė: ‚Priberkite
omerį jos išlaikyti jūsų būsimoms
kartoms, kad jos gautų pamatyti duoną,
kuria jus valgydinau dykumoje, jus
išvedęs iš Egipto šalies". 33 Taigi Mozė
tarė Aharonui: „Paimk vieną ąsotį,
suberk į jį visą omerį manos ir jį padėk
VIEŠPATIES akivaizdoje, kad būtų
išlaikytas jūsų būsimoms kartoms".
34 ⌜Aharonas padarė⌝[7], kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs Mozei: Aharonas jį padėjo
ties Įstatymu[8], kad būtų išlaikytas.
35 Izraeliai valgė maną per
keturiasdešimt metų, kol jie atėjo į

5 Lit. yra šabata; per ją
6 T.y. duoną
7 Posakis, panašus į šitą, perrašant yra išleistas M tekste.
8 T.y. dviem Dekalogo plokštėmis, įdėtomis į Sandoros skrynią

apgyventą šalį. Jie valgė maną tol, kol
atėjo prie Kanaano šalies sienos.
36 [Omeris yra dešimtoji efos
dalis.]

4 Jn 6, 31 15 1 Kor 10, 3 18 2 Kor 8, 15 23 Iš 20, 8–11 31 Sk 11, 7–8 33 Hbr 9, 4 35 Još 5, 12

Vanduo iš uolos

17 Paskui jie—visa izraelių
bendruomenė—traukė toliau iš
Sino dykumos pastočiui, kaip VIEŠPATS
įsakydavo, ir pasistatė stovyklas
Refidime. Bet žmonės neturėjo vandens
atsigerti. 2 Tada žmonės susivaidijo su
Moze. Jie reikalavo: „Duok[1] mums
vandens atsigerti!“ Mozė jiems atsakė:
„Ko vaidijatės su manim? Kam gundote
VIEŠPATĮ?“ 3 Bet žmonės ten troško
vandens. Todėl žmonės murmėjo prieš
Mozę. Jie sakė: „Kodėl tu leidai mums
atkilti iš Egipto, kad numarintum
troškuliu mus, mūsų vaikus ir gyvulius?“
4 Tada Mozė šaukėsi VIEŠPATIES,
tardamas: „Ką turiu daryti šitiems
žmonėms? Dar kiek, ir jie mane užmuš
akmenimis!“ 5 VIEŠPATS atsakė
Mozei: „Eik pirmyn tautos priešaky ir
paimk su savim Izraelio vyresniuosius.
Taip pat pasiimk į ranką savo lazdą,
kuria sudavei į Nilą, ir eik. 6 Štai aš ten
stovėsiu ties tavim ant uolos, Chorebe.
Tau sudavus į uolą, iš jos ištekės vanduo.
Taip galės atsigerti tauta“. Mozė taip
padarė Izraelio vyresniųjų akyse. 7 Ir jis
praminė tą vietą „Masa“[2] ir „Meriba“[3]
—dėl to, kad izraeliai [ten] buvo vaidiję si
ir gundę VIEŠPATĮ, sakydami: „Ar
VIEŠPATS yra tarp mūsų, ar ne?“

1–7 Sk 20, 2–13

Izraeliai nugali amalekiečius

8 Paskui atžygiavo amalekiečiai
ir kariavo su Izraeliu Refidime. 9 Mozė
tarė Jošuvai: „Pasirink[4] vyrų ir
išžygiuok kariauti prieš amalekiečius!
Rytoj aš atsistosiu ant kalvos viršūnės,
laikydamas Dievo lazdą rankoje“.
10 Jošuva padarė, kaip Mozė jam buvo
liepęs, 'ir išžygiavo'[5] kariauti prieš
amalekiečius. O Mozė, Aharonas ir
Chūras užlipo į kalno viršūnę. 11 Kol
Mozė laikė pakėlęs rankas[6], Izraelis
turėjo viršų; o kai tik jis nuleisdavo
rankas, amalekiečiai imdavo viršų.
12 Mozės rankoms pailsus, jie paėmė
akmenį ir jį padėjo po juo, ir jis atsisėdo
ant jo. Aharonas ir Chūras laikė parėmę
jo rankas, vienas iš vienos, kitas iš kitos
pusės, ir jo rankos liko nepajudėjusios
iki saulės laidos. 13 Taip Jošuva
nugalėjo Amaleką ir jo kariuomenę
kalavijo ašmenimis.
14 Paskui VIEŠPATS tarė Mozei:
„Tai įrašyk į ritinį atminimui ir duok
išgirsti Jošuvai: ‚Esu pasiryžęs dildyte
išdildyti Amaleko atminimą iš po
dangaus‘“. 15 Mozė pastatė aukurą ir jį
pavadino „Jahve nisi“[7]. 16 Ir jis tarė:

„Ranka į VIEŠPATIES vėliavą[8]!
VIEŠPATS kariaus prieš
Amaleką
iš kartos į kartą!“

14 Dt 25, 17–19; 1 Sam 15, 2–9

Jitras apsilanko pas Mozę

18 Jitras, Midjano kunigas, Mozės
uošvis, išgirdo visa, ką Dievas buvo
padaręs Mozei ir savo tautai Izraeliui,
kad VIEŠPATS buvo išvedęs Izraelį iš
Egipto. 2 Jitras, Mozės uošvis, buvo
priglaudęs Ṣiporą, Mozės žmoną, po to,
kai šis buvo ją pasiuntęs atgal, 3 ir jos
abu sūnus. Vienas iš jų buvo vardu
Gėršomas, nes Mozė[9] sakė: „Buvau
ateivis svetimoje šalyje“, 4 o kitas
vadinosi Eliezeris, nes [jis sakė]: „Mano
tėvo Dievas buvo mano pagalba ir mane
išgelbėjo nuo Faraono kalavijo“.
5 Jitras, Mozės uošvis, atėjo su jo
sūnumis ir žmona pas Mozę į dykumą,
kur tas stovyklavo, prie Dievo kalno.

1 SamGSV; M: Duokite
2 T.y. Gundymu
3 T.y. Vaidu
4 GS; M: Parink mums
5 GS; ~M
6 SamVrs; M: ranką
7 T.y. Jahvė—mano vėliava.
8 Rk. Hbr. tekstas neaiškus.
9 Lit. jis

6 ⌜Jis davė žinią Mozei⌝[1]: „⌜Aš, tavo
uošvis Jitras, ateinu⌝[2] pas tave, taip pat
[ateina] tavo žmona ir abu jos sūnūs su
ja!“ 7 Mozė, išėjęs pasitikti savo uošvio,
nusilenkė ir jį pabučiavo. Pasisveikinę
jie įėjo į palapinę. 8 Mozė papasakojo
savo uošviui visa, ką VIEŠPATS dėl
Izraelio buvo padaręs Faraonui ir
egiptiečiams, visą vargą, juos užtikusį
kelyje, ir kaip VIEŠPATS juos buvo
išgelbėjęs. 9 Jitras džiaugėsi dėl viso
gero, kurį VIEŠPATS buvo padaręs
Izraeliui, kai jį išgelbėjo iš egiptiečių
rankos. 10 Ir Jitras tarė: „Tebūnie
pagarbintas VIEŠPATS, kuris jus
išgelbėjo iš egiptiečių ir Faraono rankos,
kuris išgelbėjo tautą iš egiptiečių
slegiančios rankos! 11 Dabar žinau, kad
VIEŠPATS yra didesnis už visus dievus,
nes kaip tik tuo, kuo jie[3] pasirodė jums
įžūlūs, [jis sužlugdė juos][4]“. 12 Paskui
Jitras, Mozės uošvis, paėmė deginamąją
auką ir pjaunamųjų aukų Dievui. Tada
Aharonas ir visi Izraelio vyresnieji atėjo
valgyti duonos su Mozės uošviu Dievo
akivaizdoje.

13 Kitą dieną Mozė atsisėdo
žmonių teisti, o žmonės stoviniavo prie
Mozės nuo ryto iki vakaro. 14 Mozės
uošvis, pamatęs visa, ką anas darė
žmonėms, paklausė: „Kas tai per
dalykas, kurį atlieki žmonėms? Kodėl tu
sėdi vienas, kai visi žmonės stoviniuoja
prie tavęs nuo ryto iki vakaro?“
15 Mozė atsakė savo uošviui: „Dėl to,
kad žmonės ateina pas mane Dievo
pasiklausti. 16 Kai jie turi kokį ginčą,
ateina pas mane, kad išspręsčiau vieno
kitam keliamą bylą ir supažindinčiau su
Dievo nuostatais ir jo nurodymais“.
17 Bet Mozės uošvis jam tarė: „Tai
nepraktiška, ką tu darai! Kaip tu pats,
taip ir šitie žmonės, kurie yra su tavim,
visiškai nusikamuosite, nes tau per
sunkus tas darbas; tu negali vienas jo
atlikti. 19 Dabar paklausyk mano
patarimo[5], o Dievas tebūnie su tavim!
Tu pats atstovauk žmonėms Dievo
akivaizdoje ir pats atnešk jų[6] ginčus pas
Dievą. 20 Pamokyk juos nuostatų bei
įstatymų ir jiems paaiškink, kaip jie turi
elgtis ir ką daryti. 21 Be to, tu pats
išsirink iš visos tautos gabių vyrų,
dievobaimingų, patikimų vyrų, kurie
nekenčia kyšių, ir juos paskirk jiems[7]
tūkstantininkais, šimtininkais,
penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais,
22 kad jie visuomet teistų žmones.
Kiekvieną svarbią bylą jie turi tau
pateikti, o kiekvieną paprastą bylą patys
nuspręsti. Taip sau palengvink naštą, ir
tegul jie neša ją su tavim. 23 Jei
įvykdysi šitą dalyką ir tau Dievas tai
įsakys, tai galėsi ištverti. Taip pat visi
šitie žmonės pareis namo[8] patenkinti“.

24 Mozė paklausė savo uošvio
patarimo ir padarė visa, ką jis buvo
sakęs. 25 Mozė išrinko gabių vyrų iš
viso Izraelio ir juos padarė tautos
vadais—tūkstantininkais, šimtininkais,
penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais.
26 *Ir jie visuomet teisė žmones. Svarbią*
bylą jie pateikdavo Mozei, o kiekvieną
paprastą bylą patys nuspręsdavo.

27 Paskui Mozė išleido savo uošvį,
ir tas sau ėjo į savo šalį.

3 Apd 7, 29 2–3 Iš 2, 21–22

Dievas apsireiškia Sinajaus kalne

19 Trečiąjį mėnesį po to, kai izraeliai
buvo išvykę iš Egipto šalies, kaip
tik tą dieną jie atvyko į Sinajaus
dykumą. 2 Jie traukė toliau iš Refidimo,
atvyko į Sinajaus dykumą ir pasistatė
stovyklas ties kalnu.

3 Paskui Mozė užlipo ⌜į Dievo
kalną⌝[9]. Tada VIEŠPATS jam sušuko
nuo kalno: „Taip tu turi sakyti Jokūbo
namams ir pranešti izraeliams: 4 ‚Jūs
patys matėte, ką padariau egiptiečiams
ir kaip, nešdamas jus ant erelių
sparnų, atgabenau pas save. 5 Taigi

1 GS: Mozei buvo pasakyta
2 SamGS: Štai tavo uošvis Jitras ateina
3 T.y. egiptiečiai
4 Suskliaustas sakinys, ar į jį panašus, yra perrašant išleistas iš originalo.
5 Lit. balso, kuriuo tau patariu
6 GST[J]; ~M
7 T.y. izraeliams
8 Lit. į savo vietą
9 G; M: pas Dievą

dabar, jei atidžiai klausysite manęs ir
laikysite mano sandorą, jūs būsite mano
ypatinga nuosavybė tarp visų tautų, nes
man priklauso visa žemė. 6 Jūs turite
man būti kunigų karalystė ir šventa
tauta'. Tai žodžiai, kuriuos tu turi
kalbėti izraeliams".
7 Atėjęs Mozė pasišaukė tautos
vyresniuosius ir jiems persakė visus
šituos žodžius, kuriuos VIEŠPATS jam
buvo įsakęs kalbėti. 8 Tada visi žmonės,
kartu atsiliepdami, tarė: „Visa, ką
VIEŠPATS kalbėjo, mielai darysime".
Mozė perdavė tautos žodžius
VIEŠPAČIUI. 9 Tada VIEŠPATS tarė
Mozei: „Štai aš ateisiu pas tave tirštuose
debesyse, kad, man kalbant su tavim,
tauta girdėtų ir kad jie taip pat visados
tavim tikėtų". Mozė pranešė tautos
žodžius VIEŠPAČIUI.
10 VIEŠPATS tarė Mozei: „Eik
pas žmones ir įsakyk jiems šventintis
šiandien ir rytoj. Jie turi išsiskalbti
drabužius 11 ir būti pasiruošę trečiajai
dienai, nes trečiąją dieną VIEŠPATS
nužengs ant Sinajaus kalno visai tautai
matant. 12 Ir tu turi atitverti žmones
aplinkui, tardamas: ‚Nedrįskite lipti į
kalną ir paliesti jo krašto! Kiekvienas,
kuris palies kalną, turi būti nubaustas
mirtim. 13 Jokia ranka neturi jo
paliesti, o [kas palies,] turi būti užmuštas
akmenimis ar nušautas; nei žmogus, nei
gyvulys neturi likti gyvas'. Tik pratisai
pučiant avino ragą, jie galės lipti į
kalną".
14 Mozė nulipo nuo kalno pas
žmones ir įsakė žmonėms šventintis, ir
šie skalbėsi drabužius. 15 Jis tarė
žmonėms: „Būkite pasiruošę trečiajai
dienai; neartėkite prie moters!"
16 Trečiąją dieną, rytui išaušus,
ėmė griausti ir žaibuoti, sunkūs debesys
užgulė kalną ir pasigirdo labai stiprus
rago gausmas, kad net ėmė drebėti visa
tauta, esanti stovykloje. 17 Tada Mozė
išvedė žmones iš stovyklos priešais
Dievą, ir jie sustojo kalno papėdėje.
18 Sinajaus kalnas visas rūko , nes
VIEŠPATS buvo ant jo nužengęs ugnyje.
Jo dūmai kilo tarsi lydkrosnės dūmai, ir
visas kalnas smarkiai drebėjo. 19 O rago
gausmas ėjo vis stipryn ir stipryn. Mozė
kalbėjo, o Dievas jam atsakė balsu[1].
20 VIEŠPATS nužengė ant Sinajaus
kalno, į kalno viršūnę. VIEŠPAČIUI
pasišaukus Mozę į kalno viršūnę, Mozė
užlipo. 21 VIEŠPATS tarė Mozei:
„Nulipk, įspėk žmones, kad
neprasiveržtų[2] pas VIEŠPATĮ [jo]
pamatyti ir daugelis iš jų nežūtų.
22 Taip pat ir kunigai, kurie paprastai
artinasi prie VIEŠPATIES, turi
šventintis, kad VIEŠPATS neišsiveržtų
prieš juos". 23 Mozė atsakė
VIEŠPAČIUI: „Tauta negali lipti į
Sinajaus kalną, nes tu pats mus įspėjai,
tardamas: ‚Atitverk kalną ir taip
pašventink jį'". 24 VIEŠPATS jam tarė:
„Eik, nulipk ir užlipkite, tu pats ir
Aharonas su tavim, tačiau kunigai ir
tauta teneprasiveržia lipti pas
VIEŠPATĮ, kad jis neišsiveržtų prieš
juos!" 25 Mozė nulipo pas žmones ir
jiems tai pasakė.

5 Dt 4,20; 7,6; 14,2; 26,18; Tit 2,14 **6** Apr 1, 6; 5, 10 **5–6** 1 Pet 2, 9 **12–13** Hbr 12, 18–20 **16** Apr 4, 5 **16–18** Dt 4, 11–12

Dešimt įsakymų

20 Dievas kalbėjo visus tuos žodžius:
2 „Aš esu VIEŠPATS, tavo
Dievas, kuris tave išvedžiau iš Egipto
šalies, iš vergystės namų.
3 Neturėk kitų dievų šalia manęs!
4 Nedaryk sau jokio dievuko[3],
jokio atvaizdo to, kas yra aukštai
danguje, ar kas žemai žemėje, ar kas
vandenyje po žeme! 5 Nekniūpok ties
jais ir negarbink jų! Nes aš esu
VIEŠPATS, tavo Dievas, pavydulingas
Dievas, atkeršijąs už tėvų nusikaltimą
vaikams, trečiajai ir ketvirtajai kartai
tų, kurie manęs nekenčia, 6 bet rodąs
malonę tūkstančiams tų, kurie mane
myli ir laikosi mano įsakymų.
7 Nepiktnaudžiauk VIEŠPA-
TIES, savo Dievo, vardu, nes
VIEŠPATS nepaliks nenubausto
to, kuris piktnaudžiauja jo
vardu!

---

1 Arba: griausmu
2 pro užtvaras
3 T.y. iš medžio išdrožtos, iš akmens iškaltos ar iš metalo išlietos dievų statulos

8 Atsimink šabatos dieną, kad ją laikytum šventa! 9 Šešias dienas tu gali dirbti ir atlikti visą savo darbą, 10 o septintoji diena yra šabata[1], pašvęsta VIEŠPAČIUI, tavo Dievui. Per ją tau nevalia dirbti jokio darbo—nei tau pačiam, nei tavo sūnui ar tavo dukteriai, nei tavo tarnui ar tavo tarnaitei, nei tavo gyvuliui, nei tavo ateiviui, kuris apsistoja tavo miestuose[2]. 11 Nes per šešias dienas VIEŠPATS padarė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas yra juose, o septintąją dieną ilsėjosi. Todėl VIEŠPATS palaimino šabatos dieną ir pareiškė ją esant šventą.

12 Gerbk savo tėvą ir savo motiną, kad ilgai gyventum žemėje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duos!

13 Nežmogžudžiauk!

14 Nesvetimoteriauk!

15 Nevok!

16 Neliudyk neteisingai prieš savo artimą!

17 Negeisk savo artimo namų! Negeisk savo artimo žmonos, nei jo vergo, nei jo vergės, nei jo jaučio, nei jo asilo,—nieko, kas priklauso tavo artimui!“

4–5 Iš 34, 17; Lev 19, 4; 26, 1; Dt 4, 15–18; 27, 15 **5–6** Iš 34, 6–7; Sk 14, 18; Dt 7, 9–10 **7** Lev 19, 12 **8** Iš 16, 23–30; 31, 12–14 **9–10** Iš 23, 12; 31, 15; 34, 21; 35, 2; Lev 23, 3 **11** Pr 2, 1–3; Iš 31, 17 **12** Dt 27, 16; Mt 15, 4; 19, 19; Mk 7, 10; 10, 19; Lk 18, 20; Ef 6, 2 **12** Ef 6, 3 **13** Pr 9, 6; Lev 24, 17; Mt 5, 21; 19, 18; Mk 10, 19; Lk 18, 20; Rom 13, 9; Jok 2, 11 **14** Lev 20, 10; Mt 5, 27; 19, 18; Mk 10, 19; Lk 18, 20; Rom 13, 9; Jok 2, 11 **15** Lev 19, 11; Mt 19, 18; Mk 10, 19; Lk 18, 20; Rom 13, 9 **16** Iš 23, 1; Mt 19, 18; Mk 10, 19; Lk 18, 20 **17** Rom 7, 7; 13, 9

Žmonės prašo tarpininko

18 Kai visi žmonės pamatė ⌜žaibus su griausmais ir rūkstantį kalną su rago gausmu⌝[3], žmonės išsigando[4], drebėjo ir stovėjo iš tolo. 19 Ir jie tarė Mozei: „Tu pats kalbėk su mumis, o mes mielai klausysime! Tačiau tenekalba su mumis Dievas, kad nemirtume!“ 20 Mozė atsakė žmonėms: „Nebijokite, nes Dievas atėjo tam, kad jus išmėgintų ir kad jo baimė būtų jums akyse, idant nenusidėtumėte“. 21 Taigi žmonės stovėjo iš tolo, o Mozė artinosi į tamsų debesį, kur buvo Dievas.

18–19 Hbr 12, 18–19

Draudžiama pasidirbti stabų ir įsakoma pastatyti aukurą

22 VIEŠPATS tarė Mozei: „Taip tu turi kalbėti izraeliams: ‚Jūs patys matėte, kad iš dangaus kalbėjau su jumis. 23 Jums nevalia padirbti šalia manęs sidabrinių dievų nė pasidirbti auksinių dievų. 24 Tu turi man padaryti aukurą iš žemės ir ant jo aukoti savo deginamąsias ir bendrystės aukas, savo mažuosius gyvulius ir galvijus. Kiekvienoje vietoje, kur ⌜leisiu minėti savo⌝[5] vardą, ateisiu pas tave ir tave palaiminsiu. 25 O jei darysi man aukurą iš akmenų, tau neleidžiama jų statyti nutašytų , nes, jei būsi ant jo mojavęs savo kaltu, būsi jį sutepęs. 26 Taip pat tau nevalia lipti laiptais į mano aukurą, kad neatsidengtų viršum jo tavo gėda‘“.

25 Dt 27, 5–7; Još 8, 31

Hebrajų vergai

21 Šitie yra teisiniai įstatai, kuriuos tu turi jiems pateikti. 2 Kai nusipirksi vergą hebrajų, jis turi tau tarnauti šešerius metus, o septintaisiais turi būti paleistas be atlyginimo. 3 Jei jis atėjo vienutlys, vienutlys jis turi išeiti. Jei jis buvo vedęs, jo žmona turi išeiti su juo. 4 Jei jo šeimininkas jam duos žmoną ir ji jam pagimdys sūnų ar dukterų, žmona ir jos vaikai turi likti jos šeimininkui, o anas turi išeiti vienas. 5 Bet jei vergas sakyte sakys: ‚Myliu savo šeimininką, savo žmoną ir vaikus, nenoriu paleistas išeiti‘, 6 tai jo šeimininkas turi jį privesti prie Dievo, tai yra jį privesti prie durų ar durų staktos, ir jo šeimininkui yla perdūrus jo ausį, šis turės jam vergauti iki gyvos galvos.

7 O jei kas parduoda savo dukterį vergauti, ji neturi išeiti, kaip išeina vergai. 8 Jei ji nepatiks savo

1 Hbr. šabbāt, „poilsio diena“

2 Lit. vartuose

3 Lit. griausmus ir žaibus, ir rago gausmą, ir rūkstantį kalną

4 SamGSTV; M: matė

5 M; S: tu minėsi mano

šeimininkui, kuris ją sau[1] paskyrė, tai jis turi leisti ją išpirkti. Jis neturi teisės ją parduoti svetimiesiems[2], nes bus neištikimai pasielgęs su ja. 9 O jei savo sūnui jis ją paskirs, jis turi pasielgti su ja, kaip reikalauja dukterų teisė. 10 Jei jis pasiims dar kitą, jis neturi sumažinti jos[3] mėsinio maisto, apdangalo ir santuokinių teisių. 11 O jei jis neatliks jai šitų trijų priedermių, ji gali išeiti nemokamai, neišsipirkdama pinigais.

2–6 Lev 25, 39–46

Mirtim baudžiami nusikaltimai

12 Kas taip sumuša žmogų, jog tas numiršta, būtinai turi būti baudžiamas mirtim. 13 O jei jis nesikėsino, bet Dievas leido tai atsitikti jo ranka, tai paskirsiu tau vietą, kur jis galėtų pabėgti. 14 O jei kas taip užsirūstina ant savo artimo, jog klastingai jį nužudo, tą tu turi paimti net nuo mano aukuro, kad mirtų.

15 Kas sumuša savo tėvą ar motiną, turi būti baudžiamas mirtim.

16 Kas pavagia žmogų—vis tiek, ar jis būtų jį pardavęs, ar tas tebeatsirastų jo rankose,—turi būti baudžiamas mirtim.

17 Kas keikia savo tėvą ar motiną, turi būti baudžiamas mirtim.

12 Lev 24, 17 13 Sk 35, 10–34; Dt 19, 1–13; Još 20, 1–9 16 Dt 24, 7 17 Lev 20, 9; Mt 15, 4; Mk 7, 10

Kūno sužalojimai

18 Kai, vyrams susivaidijus, vienas taip sumuša kitą akmeniu ar kapliu[4], jog tas nenumiršta, bet turi atsigulti į lovą, 19 tai, jei jis atsikels ir, pasiramsčiuodamas lazda, galės vaikščioti lauke, mušėjas turi likti nenubaustas; jis tik turi atlyginti už namie prasėdėtą laiką ir apmokėti gydymo išlaidas.

20 Jei kas taip sumuša savo vergą ar vergę lazda, jog tas numiršta nuo jo rankos[5], jam turi būti atkeršyta. 21 O jei anas išgyvens vieną ar dvi dienas, jam neturi būti atkeršijama, nes vergas[6] yra jo pinigai.

22 Jei vyrai susigrumia ir taip užgauna nėščią moterį, jog ji persileidžia, bet šiaip neatsitinka mirtinos nelaimės, užgavėjas turi būti baudžiamas pinigine bauda, kokią jam paskiria tos moters vyras, ir ją sumokėti ⌜už persileidimą⌝[7]. 23 Bet jei atsitinka mirtina nelaimė, tu turi atiduoti gyvybę už gyvybę, 24 akį už akį, dantį už dantį, ranką už ranką, koją už koją, 25 įdagą už įdagą, žaizdą už žaizdą, randą už randą.

26 Jei kas sumuš savo vergo ar vergės akį ir ją sunaikins, turi už akį paleisti jį laisvą. 27 O jei jis išmuš savo vergui ar vergei dantį, turi už dantį paleisti jį laisvą.

28 Jei jautis mirtinai subado vyrą ar moterį, tas jautis turi būti užmuštas akmenimis, ir nevalia valgyti jo mėsos. Tačiau to jaučio savininkas turi likti nenubaustas. 29 Bet jei jautis jau nuo seniau buvo pratęs badyti ir jo savininkas buvo įspėtas, tačiau nelaikė jo uždaręs, ir jei jis mirtinai subadys vyrą ar moterį,—tas jautis turi būti užmuštas akmenimis ir taip pat jo savininkas nubaustas mirtim. 30 O jei jam uždės piniginę baudą, jis turės mokėti tiek išpirkos mokesčio, kiek tik jam uždės. 31 Jei jautis subadys berniuką ar mergaitę, su juo[8] turi būti pasielgta pagal tą patį įstatymą. 32 Jei jautis subadys vergą ar vergę, tai savininkas[9] turi sumokėti jo valdovui trisdešimt sidabro šekelių, o jautis turi būti užmuštas akmenimis.

33 Jei kas paliks šulinį atdarą, arba jei kas išsikas šulinį, bet jo neuždengs, ir į jį įkris jautis ar asilas,—

1 GTVQ
2 T.y. ne jos giminėms; arba: svetimšaliams
3 T.y. pirmosios
4 Arba: pagaliu; G: kumščiu
5 T.y. nuo jo rankos smūgių
6 Lit. jis
7 Rk.; M: teisėjams tarpininkaujant
8 T.y. jaučio savininku
9 Lit. jis

34 to šulinio savininkas turi atlyginti
nuostolį: pinigais sumokėti jo[1]
savininkui. O gaišena turi jam
priklausyti.
35 Jei kieno jautis taip sužalos kito
jautį, jog tas padvės, tai jie turi parduoti
gyvąjį jautį ir pasidalyti už jį gautus
pinigus. Taip pat ir nudvėsusįjį jie turi
pasidalyti. 36 O jei buvo žinoma, kad
jautis jau nuo seniau buvo pratęs badyti
ir jo savininkas nelaikė jo uždaręs, tai
pastarasis turi atlyginti visą nuostolį:
jaučiu už jautį. O padvėsusysis turi jam
priklausyti.

24 Lev 24, 19–20; Dt 19, 21; Mt 5, 38

Atlyginimas už padarytą žalą

37 Jei kas pavogs jautį ar ėriuką[2] ir jį
pasipjaus ar parduos, jis turi atsilyginti
penkiais raguočiais už jautį ir keturiomis
avimis už ėriuką.

22 2b Jis būtinai turi atlyginti. Jei
nieko neturi, turi būti pats
parduotas už tai, ką pavogė. 3 Jei kas
pavogta—ar tai būtų jautis, ar asilas, ar
ėriukas—būtų rasta pas jį dar gyva, jis
dvigubai turi atlyginti.
1 Jei užklups vagį beįsibraunant
ir jį mirtinai sumuš, jis[3] bus nekaltas dėl
pralieto kraujo. 2a Jei ant ano[4] bus
patekėjusi saulė, jis bus kaltas dėl
pralieto kraujo.
4 Jei kas nuganys lauką ar
vynuogyną ir taip paleis savo gyvulius,
jog tie ganysis kito lauke, jis turi duoti
atpildą iš to, kas geriausia jo paties
lauke ir kas geriausia jo paties
vynuogyne.
5 Jei išsiveržusi ugnis pagaus
erškėčius ir taip sudegs sukrauti pėdai ar
tebestovį javai, ar laukas, tai tas, kuris
bus sukėlęs gaisrą, turi atlyginti visą
nuostolį.

6 Jei kas paves savo artimui
saugoti pinigus ar vertybes[5] ir jei tai bus
pavogta iš to žmogaus namų, tai, jei
suras vagį, pastarasis turi dvigubai
atlyginti. 7 Jei vagies nesuras, tų namų
savininkas turi priartėti prie Dievo, [kad
pasiklausus paaiškėtų], ar jis nėra
ištiesęs rankos į savo artimo nuosavybę.
8 Kiekvienu atveju, kuriuo
ginčijamasi dėl nuosavybės—dėl jaučio,
dėl asilo, dėl avies, dėl apsiausto, dėl bet
kokio dingusio daikto, apie kurį kas
tvirtina: ‚Tai mano[6]!'—abiejų ginčas
turi ateiti ligi Dievo. Tas, kurį Dievas
apkaltins, turi dvigubai atlyginti savo
artimui.
9 Jei kas paliks savo artimui
saugoti asilą ar jautį, ar avį, ar bet kokį
gyvulį, ir jei tas, niekam nematant,
padvės ar išsilauš koją, ar bus nuvarytas
šalin,—[10] tai priesaika VIEŠPAČIU turi
nuspręsti tarp abiejų, ar vienas[7] nėra
ištiesęs rankos į kito nuosavybę. Tada
gyvulio[8] savininkas turi [priesaiką]
priimti, o anas neturi atlyginti nuostolio.
11 Bet jei tikrai gyvulį[9] pavogs iš jo, jis
turi atlyginti jo savininkui. 12 Jei tikrai
žvėris jį sudraskys, saugotojas[10] turi jį
atgabenti įrodymui. Už tai, kas
sudraskyta, jis neturi atlyginti.
13 Jei kas pasiskolins iš savo
artimo gyvulį[11] ir jei tas, jo savininkui
nesant su juo, išsilauš koją ar padvės, tai
jis turi atlyginti visą nuostolį. 14 Jei jo
savininkas bus su juo[12], jis[13] neturi
atlyginti. Jei gyvulys[14] buvo išnuomotas,

1 T.y. įkritusio gyvulio savininkui
2 Vienas ir tas pats hbr. žodis reiškia ėriuką ir ožkiuką.
3 T.y. namų savininkas
4 T.y. įsibrovėlio

5 Hbr. kelîm—bendrinis terminas, reiškiąs namų apyvokos indus, darbo įrankius, brangenybes ir papuošalus.
6 Lit. jis
7 T.y. saugotojas
8 Hbr. jo
9 Hbr. jį
10 Hbr. jis
11 $G^{L}S$; ~M
12 T.y. gyvuliu
13 T.y. asmuo, kuris pasiskolino
14 Lit. jis

tai nuostolį turi padengti jo nuoma.⌝[1]
15 Jei kas suvedžios mergelę, kuri
dar nesužadėta, ir suguls su ja, turi ją
imti į žmonas, sumokėdamas visą
nuotakos užmokestį[2]. 16 Jei jos tėvas
jokiu būdu nesutinka jos išleisti už jo,
pastarasis turi tiek sumokėti sidabru,
kiek moka nuotakos užmokesčio už
mergeles.

Įvairūs įstatymai

17 Tau draudžiama burtininkę
palikti gyvą.
18 Kas tik sugula su gyvuliu, turi
būti nubaustas mirtim.
19 Kas aukoja dievams, o ne
vienam VIEŠPAČIUI, turi būti
pasmerktas sunaikinti.
20 Tau nevalia skriausti ateivio nė
jo varginti, nes jūs patys buvote ateiviai
Egipto šalyje.
21 Jums nevalia išnaudoti našlės
ar našlaičio. 22 Jei juos[3] kaip nors
išnaudosi, tai, kai jie[4] šaukte šauksis
mano pagalbos, tikrai išklausysiu jų[5]
šauksmą. 23 Tada užsidegs mano
rūstybė, ir jus išžudysiu kalaviju. Taip
jūsų žmonos liks našlės ir jūsų vaikai—
našlaičiai.
24 Jei skolinsi pinigų mano
žmonėms, mano neturtėliui,
gyvenančiam pas tave, tu neturi jam
pasidaryti kaip lupikas. Jums nevalia jo
apkrauti palūkanomis.
25 Jei paimsi užstatu savo artimo
apsiaustą, turi jam sugrąžinti jį iki
saulės laidos, 26 nes jis yra jo vienintelis
apklotas; jis yra jo kūno apdangalas. Į
ką kita įsivyniojęs jis atsiguls? Ir kai jis
šauksis manęs, išklausysiu, nes aš esu
maloningas.
27 Tau draudžiama piktžodžiauti
Dievui ir keikti savo tautos kunigaikštį.
28 Nedelsk atiduoti ⌜savo pirmųjų
javų ir pirmosios sunkos[6]⌝[7]. Tu turi man
atiduoti savo pirmagimį sūnų. 29 Tokiu
pat būdu tu turi pasielgti su savo
jaučiais ir avimis. Septynias
dienas jis[8] turi likti prie savo
motinos, o aštuntąją dieną tu turi
man jį atiduoti.
30 Jūs turite man būti šventi
žmonės, tad jums nevalia valgyti
lauke sudraskyto gyvulio mėsos;
šuniui ją turite numesti.

16–17 Dt 22, 28–29 **18** Dt 18, 10–11 **19** Lev 18, 23; 20, 15–16; Dt 27, 21 **20** Dt 17, 2–7 **21–22** Iš 23, 9; Lev 19, 33–34; Dt 24, 17–18; 27, 19 **25** Lev 25, 35–38; Dt 15, 7–11; 23, 19–20 **26–27** Dt 24, 10–13 **28** Apd 23, 5 **31** Lev 17, 15

Įstatymai, reikalaują teisingumo bylinėjantis ir pasigailėjimo

23 Tau nevalia skleisti niekingos
paskalos. Tau neleidžiama susidėti
su neteisiuoju, pasidarant ⌜smurtą
remiančiu⌝[9] liudytoju. 2 Tau
draudžiama pasekti daugumą piktiems
darbams daryti, draudžiama liudyti
byloje, palaikant daugumą teisei[10]
iškreipti 3 ir rodyti palankumą
didžiūnui[11] jo byloje.

4 Jei sutiksi klaidžiojantį savo
priešo jautį ar asilą, būtinai turi jam
sugrąžinti jį. 5 Jei pamatysi tavo
nekentėjo asilą gulom išsitiesusį po savo
našta, tu turi vengti tą palikti jam
[vienam]; tu būtinai turi ⌜ateiti į
pagalbą⌝[12] drauge su juo.

6 Tau nevalia pažeisti tavo
beturčio teisės jo byloje. 7 Laikykis toli
nuo neteisingo apkaltinimo, nepadėk
nekaltojo bei teisiojo nužudyti ⌜ir
neišteisink⌝[13] neteisiojo. 8 Nepriimk
kyšių, nes kyšiai apakina aiškiaregius
ir iškreipia teisiųjų žodžius.

1 Arba: Jei jis (nuomotojas) buvo samdinys, tai nuostolis turi būti atskaitytas iš jo algos.
2 T.y. santuokos pinigus, kuriuos jaunasis išmoka už jaunąją jos tėvui.
3 GSV; M: jį
4 GSV; M: jis
5 GSV; M: jo
6 T.y. vyno ir aliejaus sunkos
7 Lit. savo apsto ir savo pertekliaus; G: savo pirmųjų klojimo ir spaustuvo vaisių
8 T.y. gyvulių pirmagimis
9 Lit. smurto
10 G; ~M
11 Rk., plg. Lev. 19, 15; M: suvargėliui
12 Rk.; M: palikti
13 G; M: nes neišteisinsiu

9 Tau nevalia ateivio engti. Jūs patys juk žinote, kaip ateivis jaučiasi, nes buvote ateiviai Egipto šalyje.

1 Iš 20, 16; Lev 19, 11–12; Dt 5, 20 3 Lev 19, 15; 4–5 Dt 22, 1–4 6–8 Lev 19, 15; Dt 16, 19 9 Iš 22, 21; Lev 19, 33–34; Dt 24, 17–18; 27, 19

Religiniai įstatymai

10 Šešerius metus tu turi apsėti savo žemę ir suvalyti jos derlių, 11 o septintaisiais metais leisti jai pailsėti ir palikti ją kaip pūdymą, kad tavo tautos beturčiai ja maitintųsi ir kad tai, ką jie palieka, suėstų laukiniai gyvuliai. Tokiu pat būdu tu turi pasielgti su savo vynuogynu ir savo alyvdaržiu.

12 Šešias dienas tu gali dirbti savo darbą, o septintąją dieną turi ilsėtis, kad pasilsėtų tavo jautis ir tavo asilas ir kad atsikvėptų tavo vergės sūnus ir ateivis.

13 Įsidėmėkite visa, ka jums pasakiau. Neminėkite kitų dievų vardo. Jis tenebūnie girdimas iš jūsų[1] lūpų.

14 Tris kartus metuose ˹tu turi˺[2] man švęsti šventes. 15 Tu turi turėti Neraugintos duonos šventę. Septynias dienas turi valgyti neraugintą duoną, kaip esu tau įsakęs, nustatytu laiku, Abibo mėnesį, nes jį išvykai iš Egipto. Niekas tenepasirodo mano akivaizdoje tuščiomis rankomis. 16 Paskui [tu turi švęsti] pjūties, tavo žemdirbystės, to, ką pasėjai lauke, pirmųjų javų šventę. Toliau [vaisių] surinkimo šventę metų pabaigoje, kai surenki nuo lauko savo derlių.

17 Tris kartus metuose kiekvienas tavo vyriškis turi pasirodyti Viešpaties Jahvės akivaizdoje.

18 Tau nevalia aukoti mano aukos kraujo drauge su rauginta duona, ir neturi išlikti per naktį ligi ryto mano šventinės aukos taukai.

19 Pirmuosius geriausius savo dirvos vaisius tu turi atnešti į VIEŠPATIES, savo Dievo, namus.

Tau nevalia virti ožiuko jo motinos piene.

10–11 Lev 25, 1–7 12 Iš 20, 9–11; 31, 15; 34, 21; 35, 2; Lev 23, 3; Dt 5, 13–14 15 Iš 12, 14–20; Lev 23, 6–8; Sk 28, 17–25 16 Lev 23, 15–21; Sk 28, 26–31 16 Lev 23, 39–43 19 Dt 26, 2 19 Iš 34, 26; Dt 14, 21

Sandoros knygos pabaiga

20 Štai aš siunčiu angelą pirma tavęs, kad tave saugotų kelyje ir nuvestų į vietą, kurią esu paruošęs. 21 Paisyk jo ir klausyk jo balso! Nesipriešink jam, nes jis neatleis jūsų maištavimo, kadangi ˹jis yra mano vietininkas˺[3]. 22 Bet jei atidžiai klausysi mano balso ir vykdysi visa, ką kalbu, būsiu tavo priešų priešas ir tavo prispaudėjų prispaudėjas. 23 Nes mano angelas eis pirma tavęs ir tave nuves pas amoriečius, chitiečius, perizus, kanaaniečius, chivus ir jebusiečius, ir aš juos sunaikinsiu. 24 Tau neleidžiama kniūpoti ties jų dievais, juos garbinti ir mėgdžioti jų[4] apeigas, bet tu turi visiškai juos[5] nugriauti ir visiškai sudaužyti jų[6] akmens stulpus. 25 Jei tarnausi[7] VIEŠPAČIUI, savo Dievui, tai palaiminsiu[8] tavo duoną bei tavo vandenį ir pašalinsiu ligą iš tavo aplinkos. 26 Nebus nelaiku gimdančios ir nevaisingos tavo šalyje. Tavo dienų skaičių padarysiu pilną.

27 Savo nuogąstį[9] siųsiu pirma tavęs ir sukelsiu sąmyšį kiekvienoje tautoje, pas kurią ateisi, ir priversiu visus tavo priešus atsukti tau nugarą[10]. 28 Pasiųsiu pirma tavęs nusiminimą, kad tas nuvytų nuo tavęs chivus, kanaaniečius ir chitiečius. 29 Jų nenuvysiu nuo tavęs per vienerius metus, kad šalis nepasidarytų klaiki dykuma ir kad tau neprivistų perdaug laukinių žvėrių. 30 Pamažu juos nuvysiu nuo tavęs, kol taip padaugėsi, jog galėsi užimti tą šalį. 31 Ir išplėsiu tavo sritį nuo Nendrių jūros ligi Filistinų jūros ir nuo dykumos ligi Eufrato, nes paduosiu į jūsų ranką tos šalies gyventojus, o tu

1 GV; M: tavo
2 M; GSTV: turite
3 Lit. mano vardas yra jame
4 T.y. amoriečių ir kt.
5 T.y. stabus
6 Žr. 24a.
7 G; M: tarnausite
8 G; M: jis palaimins
9 T.y. baimę manęs, nuveikusio išgąstingų veiksmų Izraelio labui
10 Lit. sprandą

juos nuvysi nuo savęs. 32 Tau nevalia
daryti sandoros su jais ir jų dievais.
33 Jiems neleidžiama likti gyventi tavo
šalyje, kad jie tavęs neverstų man
nusidėti. Jei garbinsi jų dievus, jie[1] juk
pavirs tau žabangais".

Sandoros patvirtinimas

24 Paskui jis tarė Mozei: „Tu užlipk
pas VIEŠPATĮ su Aharonu,
Nadabu, Abihum bei septyniasdešimčia
Izraelio vyresniųjų ir kniūpsti
pagarbinkite iš tolo. 2 Tik vienas Mozė
tegul priartėja prie VIEŠPATIES, o anie
tenepriartėja. Žmonės tenedrįsta užlipti
su juo!"
3 Mozė atėjęs pranešė tautai visus
VIEŠPATIES žodžius ir visus įstatymus.
Tada visa tauta atsakė vienu balsu:
„Visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS
kalbėjo, mielai vykdysime". 4 Ir Mozė
užrašė visus VIEŠPATIES žodžius.
Anksti rytą atsikėlęs, jis pastatė aukurą
kalno papėdėje ir dvylika akmeninių
stulpų dvylikai Izraelio genčių.
5 Paskui jis pasiuntė izraelių
jaunikaičius, kad jie atnašautų
deginamąsias aukas ir aukotų
VIEŠPAČIUI bendrystės aukas,
jauniklius bulius. 6 Mozė paėmė pusę
kraujo ir supylė į dubenis, o kitą pusę
kraujo išslakstė į aukurą. 7 Paskui jis
paėmė sandoros knygą ir, žmonėms
klausantis, perskaitė. Jie tarė: „Visa, ką
VIEŠPATS kalbėjo, mielai vykdysime ir
klausysime". 8 Mozė paėmė kraują ir,
šlakstydamas ant žmonių, tarė: „Štai
kraujas sandoros, kurią VIEŠPATS,
pagrįsdamas visais šitais žodžiais, sudarė
su jumis".
9 Paskui Mozė ir Aharonas,
Nadabas ir Abihus bei septyniasdešimt
Izraelio vyresniųjų užlipo 10 ir išvydo
Izraelio Dievą. Po jo kojomis buvo tarsi
grindinys iš safyro[2] plytų ir skaidrumu
prilygo pačiam dangui. 11 Tačiau prieš
izraelių įžymiuosius jis neištiesė savo
rankos. Jie regėjo Dievą, valgė ir gėrė.
12 VIEŠPATS tarė Mozei: „Užlipk
pas mane ant kalno ir ten pabūk, kad tau

1 SamGST; M: tai

2 Arba: lazurito (lapis lazuli)

įteikčiau akmenines plokštes, įstatymą ir
įsakymą, kuriuos užrašiau jiems
pamokyti". 13 Taigi Mozė pakilo su
savo tarnu Jošuva, ir Mozė lipo į Dievo
kalną. 14 O vyresniesiems jis pasakė:
„Čia palaukite mūsų, kol sugrįšime pas
jus. Štai Aharonas ir Chūras yra su
jumis. Kas turi kokią bylą, tegul
kreipiasi į juos".
15 Mozei lipant į kalną, debesis
apdengė kalną, 16 ir VIEŠPATIES
skaistybė nusileido ant Sinajaus kalno.
Debesis jį dengė šešias dienas, o
septintąją dieną jis sušuko Mozei iš
debesies vidurio. 17 VIEŠPATIES
skaistybės reginys izraelių akims buvo
kaip ryjanti ugnis kalno viršūnėje.
18 Mozė įėjo į debesies vidurį ir lipo į
kalną. Ir Mozė išbuvo kalne
keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt
naktų.

8 Mt 26, 28; Mk 14, 24; Lk 22, 20; 1 Kor 11, 25; Hbr 10, 29 8 Hbr 9, 19–20 18 Dt 9, 9

Duoklė tabernakulio statybai

25 VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
2 „Sakyk izraeliams, kad jie
atidėtų man duoklę. Iš kiekvieno, kurį
ragina jo širdis, turite paimti man
duoklę. 3 Ta yra duoklė, kurią turite
imti iš jų: auksas, sidabras, žalvaris,
4 violetiniu ir raudonu purpuru dažyta
vilna, karminu dažyta medžiaga, plona
drobė, ožkų plaukai, 5 raudona ochra
įtrinti avinų kailiai, delfinų odos,
akacijos medžiai, 6 aliejus žibintuvui,
kvepalai[3] tepamajam aliejui ir kvapiems
smilkalams, 7 karneolio akmenys ir
brangūs akmenys ėfodui[4] ir krūtinės
kišenei[5] nusagstyti. 8 Ir ⌈jie

3 T.y. balzamo krūmo kvepią sakai

4 Hbr. ēfōd—vyriausiojo kunigo iš brangių ir įvairiaspalvių medžiagų nuausta liemenė be rankovių, pritvirtinta prie pečių auksinėmis sagtimis ir nutįsusi iki šlaunių.

5 Hbr. hōšen—prie ėfodo keturiais aukso žiedais prisegtas keturkampis maišelis ar kišenė, kurioje buvo laikomi urimas ir tumimas, tam tikri burtiniai objektai, vartojami Dievo nurodymui gauti.

turi⌝[1] man padaryti šventyklą, kad
galėčiau gyventi tarp jų[2]. 9 ⌜Jūs turite⌝[3]
[ją] padaryti visai panašią į tabernakulio
ir visų jo rakandų modelį, kurį aš tau
parodysiu.

Sandoros skrynia

10 ⌜Tu turi⌝[4] padaryti skrynią iš
akacijos medžio—pustrečio masto[5] ilgio,
pusantro masto pločio ir pusantro masto
aukščio. 11 Ir turi ją aptraukti grynu
auksu; iš vidaus ir iš viršaus turi ją
aptraukti ir jos viršuje padaryti aplinkui
einančią auksinę atbrailą. 12 Tu turi jai
nulieti keturis auksinius žiedus ir juos
pritaisyti prie keturių jos kojų: du
žiedus viename jos šone ir du žiedus
kitame jos šone. 13 Tu turi padaryti
keturias nešamąsias kartis iš akacijos
medžio ir jas aptraukti auksu. 14 Paskui
turi įmauti kartis į žiedus skrynios
šonuose, kad jais galėtų nešioti skrynią.
15 Kartys turi likti skrynios žieduose; jų
nevalia pašalinti nuo jos. 16 Ir tu turi
įdėti į skrynią Įstatymą[6], kurį tau
duosiu. 17 Paskui turi padaryti antvožą
iš gryno aukso, pustrečio masto ilgio ir
pusantro masto pločio. 18 Dar turi
padaryti du kerubus. Turi juos padaryti
iš kūju nuplakto aukso abiejuose
antvožo galuose. 19 Padaryk vieną
kerubą viename gale, o kitą kerubą
kitame gale. Padaryk[7] kerubus iš vieno
su antvožu abiejuose jo galuose.
20 Kerubai turi būti išskėtę sparnus
aukštyn, gaubdami savo sparnais
antvožą, o jų veidai turi būti atgręžti
vienas į kitą. Į antvožą turi būti
nukreipti kerubų veidai. 21 Tu turi
antvožu uždengti skrynią iš viršaus, o į
skrynią įdėti Įstatymą, kurį tau duosiu.
22 Ten tave pasitiksiu ir kalbėsiuos su
tavim nuo antvožo viršaus, iš tarp abiejų
kerubų, kurie yra viršum Įstatymo, apie
visa, ką tau liepsiu [įsakyti] izraeliams.

17 Rom 3, 25

Stalas

23 Tu turi padaryti stalą iš
akacijos medžio, dviejų mastų ilgio,
masto pločio ir pusantro masto aukščio,
24 jį aptraukti grynu auksu ir prie jo
aplinkui pritaisyti auksinę atbrailą. 25
Tu turi jam padaryti plaštakos pločio
apkraštį ir pritaisyti prie jo apkraščio
aplinkui einančią auksinę atbrailą.
26 Tu turi jam padaryti keturis
auksinius žiedus ir tuos žiedus prikabinti
prie keturių kampų, kuriuos laiko jo
keturios kojos. 27 Prie pat apkraščio
turi būti žiedai kaip laikytuvai kartims,
kad galėtų nešioti stalą. 28 Tu turi
padaryti kartis iš akacijos medžio ir jas
aptraukti auksu, kad jomis galėtų nešioti
stalą. 29 Tu turi padaryti jam dubenis ir
kaušus, ąsočius ir piltuvus, kuriais
išliejamos liejamosios aukos. Iš gryno
aukso turi juos padaryti. 30 Ir turi
nuolat laikyti išdėjęs ant stalo
⌜Akivaizdos duoną⌝[8] ties manim.

30 Lev 24, 5–8

Žibintas

31 Tu turi nulieti žibintą iš gryno
aukso. Žibintas turi būti nukaltas—jo
koja ir jo liemuo. Jo taurelės, buoželės ir
žiedai turi būti iš vieno gabalo su juo.
32 Šeši vamzdžiai turi išeiti iš jo šonų:
trys žibinto vamzdžiai iš vieno jo šono ir
trys žibinto vamzdžiai iš kito jo šono.
33 Trys migdolžiedžio pavidalo taurelės,
kiekviena su buožele ir žiedu, turi būti
ant vieno vamzdžio ir trys migdolžiedžio
taurelės, kiekviena su buožele ir žiedu,
ant kito vamzdžio. Taip [turi būti
padaryta] visiems vamzdžiams, iš-
einantiems iš žibinto. 34 O prie paties
žibinto turi būti keturios migdolžiedžio
pavidalo taurelės, jo buoželės ir žiedai:
35 viena buoželė po [pirmaisiais] dviem
iš jo išeinančiais vamzdžiais , kita
buoželė po [kitais] dviem iš jo
išeinančiais vamzdžiais ir dar kita

---

1 G: tu turi
2 G: jūsų
3 SamG: Tu turi
4 SamG; M: Jie turi
5 Hbr. ammā = apie 49, 5 cm
6 Lit. Įspėjimo (arba: Priminimo) ženklą (t.y. abi Dekalogo plokštes)
7 10MssSamS, plg. G; M: Turite padaryti
8 Lit. Veido duoną (t.y. ties Dievo veidu, jo akivaizdoje, padėtą duoną)

buoželė po [likusiais] dviem iš jo išeinančiais vamzdžiais. Taip [turi būti padaryta] šešiems vamzdžiams, kurie išeina iš žibinto. 36 Jų[1] buoželės ir vamzdžiai turi būti iš vieno gabalo su juo. Jis visas turi būti išplotas iš vieno gryno aukso gabalo. 37 Tu turi padaryti jam septynias lempas ir taip uždėti[2] jo lempas, kad ⌜jos nušviestų⌝[3] jo priešaky esančią patalpą. 38 Jo gnybtuvus ir dubenėlius nuognaiboms tu ⌜turi padaryti⌝[4] iš gryno aukso. 39 Iš vieno gryno aukso talento turi[5] padaryti jį ir[6] visus jo įtaisus. 40 Ir žiūrėk, kad juos padarytum, laikydamasis jų modelio, kuris tau parodytas kalne.

40 Apd 7, 44; Hbr 8, 5

Tabernakulio įrengimas

26 Tu turi padaryti tabernakulį su dešimtim kilimų. Turi juos padaryti iš suktinių lininių siūlų, violetinio ir raudono purpuro bei karminu nudažytų gijų, su kerubais, kaip juos išsiuvinėja siuvinėtojas. 2 Pavienio kilimo ilgis turi būti dvidešimt aštuonių mastų, o pavienis kilimas—keturių mastų pločio. Visi kilimai turi būti vienodo dydžio. 3 Penki kilimai turi būti sujungti vienas su kitu ir kiti penki kilimai sujungti vienas su kitu. 4 Tu turi pritaisyti violetinio purpuro kilpas prie vieno kilimo šono, kur baigiasi sujungtoji eilė, ir lygiu būdu [jas] pritaisyti prie kraštinio kilimo šono antrojoje eilėje. 5 Penkiasdešimt kilpų turì įtaisyti viename kilime ir penkiasdešimt kilpų įtaisyti gale to kilimo, kuris yra antrojoje eilėje. Kilpos turi būti pritaikytos viena kitai. 6 Be to, tu turi padaryti penkiasdešimt auksinių kabių ir kabėmis sukabinti kilimus vieną su kitu, kad tabernakulis būtų vientisas.

7 Tu turi išausti kilimus iš ožkos plaukų padangtei viršum tabernakulio; turi nuausti vienuolika kilimų. 8 Pavienio kilimo ilgis turi būti trisdešimt mastų. Vienuolika kilimų turi būti vienodo dydžio. 9 Tu turi atskirai sujungti penkis kilimus, o šeštąjį kilimą sulenkti dvilinką ant padangtės priekio. 10 Turi pritaisyti penkiasdešimt kilpų prie šono vieno, kraštinio kilimo sujungtoje eilėje, ir penkiasdešimt kilpų prie antrosios eilės [kraštinio] kilimo šono.

11 Tu turi padaryti penkiasdešimt žalvarinių kabių, įkabinti kabes į kilpas ir taip sukabinti padangtę, kad ji būtų vientisa. 12 O padangtės kilimų atliekama nukabusi dalis, pusė atliekamo kilimo, turi kyboti ant tabernakulio užpakalio. 13 Mastas vienoje ir mastas kitoje pusėje iš to, kas atlieka nuo padangtės kilimų ilgio, turi būti vienoje ir kitoje pusėje nukabęs ant tabernakulio šonų, kad jį pridengtų. 14 Be to, tu turi padaryti padangtei uždangalą iš raudona ochra įtrintų avinų kailių ir viršum jo uždangalą iš delfinų odų.

15 Tu turi padaryti tabernakuliui stačių rėmų iš akacijos medžio. 16 Kiekvienas rėmas turi būti dešimties mastų ilgio ir pusantro masto pločio. 17 Kiekvienas rėmas turi turėti po du statinius, sujungtus skersiniais vienas su kitu. Tokius tu turi padaryti visus tabernakulio rėmus. 18 Tu turi [šitaip] sustatyti rėmus tabernakuliui: dvidešimt rėmų pietiniam šonui [,nukreiptam į pietus,] 19 ir keturiasdešimt sidabrinių pastovų po dviem dešimtim rėmų—po du pastovus po kiekvienu rėmu, jo abiem statiniams; 20 antrajam tabernakulio šonui, nukreiptam į šiaurę,—dvidešimt rėmų 21 ir jų keturiasdešimt sidabrinių pastovų—po du pastovus po kiekvienu rėmu, 22 o tabernakulio užpakaliniam šonui, nukreiptam į vakarus, turi įrengti šešis rėmus. 23 Be to, tu turi padaryti du rėmus tabernakulio kertėms užpakalinėje pusėje. 24 Jie turi būti dvigubi apačioje ir lygiu būdu dvigubi jo viršuje, prie pirmojo žiedo. Tokie jie turi būti abu; jie turi sudaryti abi kertes. 25 Taigi turi būti aštuoni rėmai ir šešiolika jų sidabrinių pastovų—po du

1 T.y. trijų porų vamzdžių
2 SamGSTV; M: jis turi uždėti
3 SamVers; M: jis nušviestų
4 G; ~M
5 Kl. MssSamGS; M: tùri
6 Kl. MssSamS, plg. 37, 24.

pastovus po kiekvienu rėmu.

26 Tu turi nutašyti skersinius iš akacijos medžio: penkis tabernakulio vieno šono rėmams, 27 penkis skersinius tabernakulio antrojo šono rėmams ir penkis skersinius tabernakulio į vakarus nukreipto užpakalinio šono rėmams. 28 Vidurinis skersinis turi eiti ties rėmų viduriu nuo vieno galo iki kito. 29 Rėmus tu turi aptraukti auksu, jų žiedus padaryti iš aukso kaip laikytuvus skersiniams ir aptraukti auksu skersinius. 30 Tu turi pastatyti tabernakulį, laikydamasis plano, kuris tau parodytas kalne.

31 Tu turi nuausti užuolaidą iš mėlyno bei raudono purpuro, karminu dažytų gijų ir suktinių lininių siūlų; meniškai išsiuvinėtą turi[1] ją padaryti, su kerubais, 32 ir ją pakabinti ant keturių akacijos stulpų, aptrauktų auksu, turinčių auksinius kablius, stovinčių ant keturių sidabrinių pastovų. 33 Tu turi pakabinti užuolaidą po kabliais ir ten, vidun, už užuolaidos, įnešti Įstatymo skrynią, o užuolaida turi jums atskirti šventąją nuo švenčiausiosios. 34 Tu turi uždėti antvožą ant Įstatymo skrynios švenčiausioje vietoje 35 ir pastatyti stalą šiapus užuolaidos bei žibintą priešais stalą pietiniame tabernakulio šone, o stalą padėti šiaurinėje pusėje.

36 Tu turi nuausti raštuotą uždangą padangtės angai iš violetinio ir raudono purpuro, karminu dažytų gijų ir suktinių lininių siūlų, 37 nutašyti uždangai penkis akacijos stulpus ir juos aptraukti auksu. Jų kabliai turi būti iš aukso, ir tu turi jiems nulieti penkis žalvarinius pastovus.

33 Hbr 6, 19; 9, 3–5

Deginamosios aukos aukuras

27 Tu turi padaryti aukurą iš akacijos medžio, penkių mastų ilgio, penkių mastų pločio—aukuras turi būti keturkampis—ir trijų mastų aukščio. 2 Tu turi pritaisyti jam ragus prie keturių jo kampų; jo ragai turi būti iš vieno gabalo su juo. Ir turi jį aptraukti žalvariu. 3 Taip pat tu turi nulieti jam puodų riebalų pelenams supilti, kastuvų, šlakstytuvų, šakių ir žarijų dubenių, kurie jam priklauso. Visus jo įrankius turi padaryti iš žalvario. 4 Be to, tu turi jam padaryti grotus, tinklinį dirbinį iš žalvario, ir pritaisyti prie tinklo keturis žalvarinius žiedus, prie keturių jo[2] kampų. 5 Ir turi jį[3] taip padėti apačioje po aukuro antbriauniu, kad tinklas siektų ligi pusės aukuro. 6 Tu turi nutašyti nešamąsias kartis aukurui, kartis iš akacijos medžio, ir jas aptraukti žalvariu. 7 Ir jo kartys taip turi būti įkištos į žiedus, jog, jį nešant, kartys būtų abiejuose aukuro šonuose. 8 Kaip tuščią lentų dėžę turi jį padaryti; koks jis parodytas kalne, tokį ⌜tu turi⌝[4] jį padaryti.

Kiemas

9 Tu turi įrengti tabernakuliui kiemą. Pietiniame šone, atgręžtame į pietus, kiemas turi turėti uždangas iš suktinių lininių siūlų—šimtą mastų ilgio vienam šonui. 10 Jo stulpų turi būti dvidešimt, iš žalvario, o stulpų kabliai ir jų sijos turi būti iš sidabro. 11 Taip pat ir šiauriniame šone išilgai turi būti uždangų šimto [mastų] ilgio, jo stulpų dvidešimt ir jų pastovų dvidešimt, iš žalvario, o stulpų kabliai ir jų skersinės sijos turi būti iš sidabro. 12 Kiemo plotį vakariniame šone turi sudaryti penkiasdešimt mastų uždangos, jų dešimt stulpų ir pastarųjų dešimt pastovų. 13 O kiemo plotis rytiniame šone, atgręžtame į saulėtekį, turi būti penkiasdešimties mastų: 14 penkiolika mastų uždangų turi priklausyti ⌜vienai šaliai⌝[5], trys jų stulpai ir trys tų pastovai, 15 ir ⌜antrai šaliai⌝[6]—penkiolika [mastų] uždangų, trys jų stulpai ir trys tų pastovai. 16 O kiemo vartai turi turėti dvidešimties mastų raštuotą uždangą iš violetinio ir raudono purpuro, karminu dažytų gijų ir

1 G; M: tūri

2 T.y. tinklo ar aukuro
3 T.y. tinklą
4 G; M: jie turi
5 Lit. vienam pečiui
6 Lit. vienam pečiui

suktinių plonos drobės siūlų. Jų stulpų
turi būti keturi, o tų pastovų—keturi.
17 Visi kiemo stulpai aplinkui turi būti
sujungti sidabru. Jų kabliai turi būti iš
sidabro, o jų pastovai—iš žalvario.
18 Kiemo ilgis turi būti šimto mastų,
plotis—penkiasdešimties mastų ir
aukštis—penkių mastų. 'Visos kiemo
uždangos'[1] turi būti iš suktinių lininių
siūlų, o jų pastovai—iš žalvario. 19 Visi
tabernakulio įrankiai, kurių reikia
visam jo įrengimui, ir visi jo kuolai, taip
pat visi kiemo kuolai turi būti iš
žalvario.

Aliejus žibintui

20 Tu pats turi įsakyti izraeliams,
kad jie tau atneštų gryno, piestoje
išgrūsto alyvų aliejaus žibintui, idant
nuolat būtų galima laikyti uždėtas
[degančias] lempas. 21 Susitikimo
padangtėje, šiapus užuolaidos, kabančios
ties Įstatymu, Aharonas ir jo sūnūs turi jį
paruošti [,kad jis degtų] nuo vakaro ligi
ryto VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai turi
būti jų kartoms amžinai galiojąs,
izraeliams vykdytinas nuostatas.

Kunigų drabužiai

28 Tu leisk iš izraelių priartėti prie
tavęs tavo broliui Aharonui ir jo
sūnums su juo, kad jis man eitų kunigo
pareigas—Aharonas, Nadabas ir Abihus,
Eleazaras ir Itamaras, Aharono sūnūs.
2 Tu turi nuausti savo broliui Aharonui
šventus drabužius garbei ir
pagražinimui. 3 Tad tu turi kalbėti
visiems menininkams, kuriuos esu
apdovanojęs meniškais gabumais, kad jie
nuaustų Aharonui drabužius jo
įšventinimui, idant jis man eitų kunigo
pareigas. 4 Gi tie yra drabužiai, kuriuos
jie turi nuausti: krūtinės kišenė, ėfodas,
jupa, raštuotas apatinis apdaras,
turbanas ir juosta. Jie turi nuausti
šventus drabužius tavo broliui Aharonui
ir jo sūnums, kad jis man eitų kunigo
pareigas. 5 Jie turi panaudoti aukso,
violetinio ir raudono purpuro, karminu
dažytų gijų bei lininių siūlų.

Ėfodas

6 Jie turi padaryti ėfodą iš aukso,
violetinio ir raudono purpuro, karminu
dažytų gijų bei suktinių lininių siūlų,
meniškai nuaustą. 7 Jis turi turėti dvi
sujungiamas perpetes[2]; savo abiejuose
[viršutiniuose] kraštuose jis[3] turi būti
sujungtas. 8 Taip pat ant jo esanti
juosta, kuria jį glaudžiai prijuosia, turi
būti toks pat audinys, kaip jis: iš vieno
gabalo su juo, iš auksinių siūlų,
violetinio ir raudono purpuro, karminu
dažytų gijų bei suktinių lininių siūlų.
9 Be to, tu turi paimti du karneolio
akmenis ir įrėžti į juos Izraelio sūnų
vardus: 10 šešis iš jų vardų į vieną
akmenį ir likusiųjų šešių vardus—į
antrąjį akmenį, žiūrėdamas jų gimimo
sekos. 11 Kaip [brangių] akmenų
pjaustytojas padaro antspaudines
įraižas, taip tu turi įrėžti į abu akmenis
Izraelio sūnų vardus. Tu turi juos
padaryti įtvertus į auksinius apsodus.
12 Turi prisegti abu akmenis prie ėfodo
perpečių kaip akmenis Izrelio sūnums
atminti, o Aharonas turi nešioti jų
vardus VIEŠPATIES akivaizdoje ant
abiejų savo perpečių atminimui. 13 Tu
turi pagaminti auksines roželes 14 ir dvi
grandinėles iš gryno aukso. Turi jas
pagaminti suktines, kaip kad nuveja
virveles, ir prikabinti virvelių pavidalo
grandinėles prie roželių.

Krūtinės kišenė

15 Toliau tu turi padaryti
teisminiam sprendimui krūtinės kišenę,
meniškai nuaustą; turi ją padaryti
panašią į ėfodo audinį. Turi ją nuausti iš
auksinių siūlų, violetinio ir raudono
purpuro, karminu dažytų gijų bei
suktinių lininių siūlų. 16 Ji turi būti
keturkampė, dvilinka, sprindžio ilgumo
ir sprindžio platumo. 17 Ir tu turi ją
nusagstyti akmenimis, keturiomis
akmenų eilėmis. Eilė su rubinu,
chrizolitu ir tamsiai žaliu beriliu turi
būti pirmoji eilė; 18 antroji eilė—
malachitas, safyras ir jaspis, 19 trečioji

1 *Įtrp. iš Iš. 38, 16; ~M*

2 T.y. dvi drabužio dalis, priešakinę ir užpakalinę, einančias nuo apykaklės iki juosmens ir sujungtas per pečius

3 Sam., plg. 39, 4; M: ir jis

eilė—hiacintas, achatas ir ametistas,
20 o ketvirtoji eilė—topazas, karneolis ir
nefritas. Įsegant jie turi būti įtverti į
auksą. 21 Akmenų turi būti tiek, kiek
yra Izraelio sūnų vardų: dvylika—tiek,
kiek yra jų vardų. Jie—kiekvienas su
˹jame įbrėžtu˺[1] vardu—turi būti tarsi
dvylikos genčių antspaudo įraižos. 22 Tu
turi padaryti ˹krūtinės kišenei˺[2] suktinių
grandinėlių, supintų, kaip nuveja
virveles, iš gryno aukso. 23 Tu turi
nukalti kišenei du auksinius žiedus ir
abu žiedus prikabinti prie abiejų kišenės
galų. 24 Tu turi pritvirtinti abi auksines
virveles prie abiejų žiedų, prie kišenės
galų, 25 o abiejų virvelių [kitus] abu
galus pritvirtinti prie abiejų roželių ir
taip pritvirtinti prie ėfodo perpečių jo
priešakinėje pusėje. 26 Tu turi nukalti
du auksinius žiedus ir juos pritaisyti prie
abiejų kišenės galų, prie to jos krašto,
kuris yra atgręžtas į ėfodo pusę, vidun.
27 Turi nukalti du auksinius žiedus ir
juos pritvirtinti prie abiejų ėfodo
perpečių apačioje, jo priešakinėje pusėje,
arti prie jo siūlės, virš ėfodo juostos.
28 Kišenę turi pririšti ˹jos žiedais˺[3] prie
ėfodo žiedų violetinio purpuro virvele,
kad kišenė laikytųsi virš ėfodo juostos ir
nenuslystų nuo ėfodo viršaus.
29 Aharonas turi nešioti Izraelio sūnų
vardus teisminio sprendimo kišenėje ant
savo širdies, kada jis įeis į šventovę,
[jiems] nuolat atminti VIEŠPATIES
akivaizdoje. 30 O į teisminio sprendimo
kišenę tu turi įdėti urimą ir tumimą, kad
tie būtų ant Aharono širdies, jam įeinant
VIEŠPATIES akivaizdon. Taip
Aharonas turi nuolat nešioti ant savo
širdies izraelių teisminį sprendimą[4]
VIEŠPATIES akivaizdoje.

30 Sk 27, 21; Ezr 2, 63; Nech 7, 65

Kiti kunigų drabužiai

31 Paskui tu turi nuausti ėfodo[5]
jupą, visą iš violetinio purpuro. 32 Jos
skylė galvai turi būti jos viduryje. Jos
skylė turi turėti aplinkui austinį atsiuvą;
ji turi turėti skylę, panašią į šarvinio
švarko, kad neįdrikstų. 33 Be to, tu turi
prikabinti aplinkui prie jos [apatinių]
apsiuvų granatinių obuolėlių iš
violetinio bei raudono purpuro ir
karminu dažytų gijų, o viduryje tarp anų
aplinkui—auksinių varpelių.
34 Auksinis varpelis turi eiti po
granatinio obuolėlio aplinkui pakaitomis
prie jupos [apatinių] apsiuvų.
35 Aharonas turi ją vilkėti, eidamas
kulto tarnystę, kad, jam įeinant į
šventovę VIEŠPATIES akivaizdon ir
išeinant, girdėtųsi jos[6] skambėjimas ir
jis neturėtų mirti.

36 Tu turi nulieti plokštelę[7] iš
gryno aukso ir į ją įrėžti taip, kaip įrėžia
į antspaudą: ‚Šventas VIEŠPAČIUI‘.
37 Ir turi ją pritvirtinti prie violetinio
purpuro virvelės, kad ji laikytųsi ant
turbano. Ji turi būti turbano priešakyje.
38 Ji turi būti ant Aharono kaktos, kad
Aharonas priimtų sau ˹kaltę,
užsitraukiamą aukojant šventas
dovanas˺[8], kurias pašvęs izraeliai,—
[kaltę,] susijusią su visomis jų šventomis
dovanomis. Ji[9] nuolat turi būti ant jo
kaktos, kad jos būtų priimtinos
VIEŠPAČIUI.

39 Tu turi išausti lamstuotą tuniką
iš plonų lininių siūlų ir padaryti turbaną
iš plonos drobės, taip pat padaryti
išsiuvinėtą juostą.

40 Aharono sūnums tu turi nuausti
tunikas, jiems nuausti juostas ir padaryti
aukštas kepures garbei ir pagražinimui.
41 Tu turi jomis[10] apvilkti savo brolį
Aharoną ir jo sūnus drauge su juo, juos
patepti, įvesti į tarnybą ir pašventinti,
kad jie man eitų kunigų pareigas. 42 Ir

---

1 Lit. jo
2 Lit. ant krūtinės kišenės
3 Lit. nuo jos žiedų
4 T.y. priemones, vartojamas darant teismo sprendimą izraeliams
5 T.y. po ėfodu nešiojamą
6 T.y. jupos
7 Arba: kaktos gražmeną
8 Lit. šventų dovanų kaltę (t.y. bet kokį ritualinį nusikaltimą)
9 T.y. plokštelė
10 T.y. tunikomis (viršutiniais apdarais)

pasiūk jiems linines kelnaites lyties
organams pridengti. Jos turi eiti nuo
klubų ligi blauzdų, 43 ir jas turi dėvėti
Aharonas bei jo sūnūs, įeidami į
susitikimo padangtę ar artėdami prie
aukuro kulto tarnystei eiti šventykloje,
kad neužsitrauktų kaltės ir neturėtų
mirti. Tai yra amžinai galiojąs nuostatas
jam ir jo palikuonims po jo.

Kunigų įšventinimas

29 Štai ką tu turi jiems padaryti, kad
juos įšventintum man kunigauti:
paimk vieną jauniklį bulių iš raguočių ir
du bekliaudžius avinus, 2 neraugintos
duonos, neraugintų pyragaičių,
sumaišytų su aliejum, ir neraugintų
papločių, pateptų aliejum. Iš kvietinių
miltų juos pagamink, 3 sudėk į vieną
pintinę ir atnešk pintinėje, taip pat
atvesk jauniklį bulių ir abu avinus. 4 O
Aharoną ir jo sūnus privesk prie
susitikimo padangtės angos ir juos
nuplauk vandeniu. 5 Paėmęs drabužius,
apvilk Aharoną tunika, ėfodo jupa, ėfodu
ir krūtinės kišene, apjuosk jį ėfodo
juosta, 6 uždėk turbaną jam ant galvos ir
pritaisyk šventąją karūną prie turbano.
7 Paimk tepamojo aliejaus ir, išliejęs
jam ant galvos, jį patepk. 8 Paskui leisk
prieiti jo sūnums, juos apvilk tunikomis,
9 apjuosk juosta[1] ir jiems užvyniok
aukštas kepures, kad jiems tektų
kunigystė amžinai galiojančiu nuostatu.
Taip tu turi įvesti į tarnybą Aharoną ir
jo sūnus.
10 Atvesk bulių ties susitikimo
padangte, kad Aharonas ir jo sūnūs
padėtų rankas ant buliaus galvos.
11 Papjauk bulių VIEŠPATIES
akivaizdoje prie susitikimo padangtės
angos, 12 paimk buliaus kraujo ir jį
užtepk pirštu ant aukuro ragų, o visą
kitą kraują išliek į aukuro pamatą.
13 Vėliau paimk visus taukus, kurie
dengia vidurius, kepenų lezgį, abu
inkstus ir ant jų esančius taukus, ir juos
dūmais paleisk ant aukuro, 14 o buliaus
mėsą, jo kailį ir mėšlus sudegink lauke
už stovyklos. Tai auka už nuodėmę.
15 Paskui paimk vieną aviną, kad
Aharonas ir jo sūnūs uždėtų rankas ant
avino galvos. 16 Papjauk aviną, paimk
jo kraujo ir jį šlakstyk aplinkui į aukurą.
17 O aviną supjaustyk į gabalus,
nuplauk jo vidurius ir blauzdas, juos
pridėk prie jo [kitų] gabalų bei galvos
18 ir taip dūmais paleisk visą aviną ant
aukuro. Tai deginamoji auka
VIEŠPAČIUI, numaldymo kvapas; tai
ugnies auka VIEŠPAČIUI.
19 Vėliau paimk antrąjį aviną, kad
Aharonas ir jo sūnūs uždėtų rankas ant
avino galvos. 20 Papjauk aviną, paimk
jo kraujo, juo patepk Aharono
dešiniosios[2] ausies spenelį[3], jo sūnų
dešiniosios ausies spenelį, jų dešiniosios
rankos nykštį ir jų dešiniosios kojos
nykštį, o [likusįjį] kraują išlakstyk
aplinkui į aukurą. 21 Toliau paimk ant
aukuro esančio kraujo bei tepamojo
aliejaus ir apšlakstyk Aharoną, jo
drabužius, jo sūnus ir su juo esančių
sūnų drabužius, kad būtų pašventinti jis
ir jo drabužiai, jo sūnūs ir su juo esančių
jo sūnų drabužiai.
22 Paskui paimk iš avino taukų,
būtent riebią uodegą, taukus, kurie
dengia vidurius, kepenų lezgį, abu
inkstus, ant jų esančius taukus ir
dešiniąją kulšį,—nes tai yra įvedimo į
tarnybą avinas,—23 prie to dar vieną
apskritą duonos kepalą, vieną su aliejum
keptos duonos pyragą ir vieną paplotį iš
neraugintos duonos pintinės, esančios
VIEŠPATIES akivaizdoje. 24 Visa tai
padėk ant Aharono bei jo sūnų delnų ir
kaip mosuojamąją[4] auką mosuok
VIEŠPATIES akivaizdoje. 25 Paskui
paimk juos iš jų rankų ir dūmais paleisk
ant aukuro, viršum[5] deginamosios
aukos, kaip raminantį kvapą
VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai bus
ugnies auka VIEŠPAČIUI. 26 Vėliau
paimk krūtinę iš Aharonui skirto
įvedimo avino ir ją mosuok kaip
mosuojamąją auką VIEŠPATIES
akivaizdoje. Ji turi tau tekti į dalį.

---

1 GS; M + Aharoną ir jo sūnus

---

2 GST[J]V; ~M

3 G + ir jo dešiniosios rankos nykštį bei jo dešiniosios kojos nykštį

4 Arba: ypatingą

5 Arba: kartu su [deginamąja auka]

27 Pareikšk esant šventą
mosuojamąją[1] krūtinę, kuri bus
mosuota, ir duoklės[2] kulšį, kuri bus
mosuota ir atidėta[3] iš įvedimo avino—iš
to, kuris bus skirtas Aharonui ir jo
sūnums. 28 Tai turi tekti Aharonui ir jo
sūnums kaip amžinai privaloma izraelių
dovana, nes tai yra duoklės[4] auka. Ir
kaip duoklės auka ji turi būti izraelių
atidedama iš jų papjautų bendrystės
aukų—kaip jų duoklė VIEŠPAČIUI.
29 O šventi drabužiai, priklausą
Aharonui, turi tekti jo sūnums po jo, kad
pastaruosius juose pateptų ir įšventintų.
30 Septynias dienas jais turi vilkėti tas
iš jo sūnų, kuris jo vietoje taps kunigu,
kuris įeis į susitikimo padangtę, kad
eitų kulto tarnystę šventykloje.
31 Paskui tu turi paimti įvedimo
aviną ir išvirti jo mėsą šventoje vietoje,
32 o Aharonas ir jo sūnūs turi valgyti to
avino mėsą ir pintinėje esančią duoną
susitikimo padangtės prieangyje. 33 Jie
turi suvalgyti jas, kuriomis, juos įvedant
į tarnystę, juos įšventinant, buvo
įvykdytas permaldavimas. Bet
pašaliečiui nevalia jų valgyti, nes jos
šventos. 34 O jei kas iš įvedimo mėsos ar
duonos liktų iki ryto, tai liekanas tu turi
sudeginti; jų nevalia valgyti, nes jos
šventos. 35 Taip tu turi pasielgti su
Aharonu ir jo sūnumis—visai taip, kaip
esu tau įsakęs. Septynias dienas turi
jiems vykdyti įvedimą.
36 Be to, kasdien tu turi paruošti
bulių kaip auką už nuodėmes
permaldavimui, apvalyti nuo nuodėmės
aukurą, atlikdamas už jį permaldavimo
apeigas, ir jį patepti, kad jį
pašventintum. 37 Septynias dienas turi
atlikinėti permaldavimo už aukurą
apeigas ir jį šventinti, kad aukuras
pasidarytų labai šventas. Kas tik palies
aukurą, pasidarys šventa[5].
38 Štai ką tu turi paruošti ant
aukuro: kasdien reguliariai du
vienergius avinėlius. 39 Vieną avinėlį
turi paruošti rytmetį, o kitą avinėlį—
vakare; 40 dar dešimtadalį [efos[6]]
kvietinių miltų, sumaišytų su ketvirčiu
hino[7] išspausto aliejaus, ir kaip
liejamąją auką ketvirtį hino vyno
vienam avinėliui. 41 O antrąjį avinėlį
turi paruošti pavakaryje—parūpinti ir
jam tokią pat javienių auką bei jai
priklausančią liejamąją auką, kaip
rytmetį—numaldymo kvapui sukelti,
kaip ugnies auką VIEŠPAČIUI. 42 Per
jūsų kartas tokia turi būti nuolatinė
deginamoji auka VIEŠPATIES
akivaizdoje, susitikimo padangtės
prieangyje, kur susitiksiu su tavim[8],
norėdamas ten tau kalbėti. 43 Ten
susitiksiu su izraeliais, ir ji[9] bus
pašventinta mano skaistybe.
44 Pašventinsiu susitikimo padangtę ir
aukurą. Aharoną ir jo sūnus
pašventinsiu, kad jie man eitų kunigų
pareigas. 45 Gyvensiu tarp izraelių ir
būsiu jiems Dievas, 46 kad jie pažintų,
jog aš esu VIEŠPATS, jų Dievas, kuris
juos išvedžiau iš Egipto šalies,
norėdamas gyventi tarp jų—aš
VIEŠPATS, jų Dievas.

18 Ef 5, 2; Flp 4, 18

Smilkalų aukuras

30 Tu turi padaryti aukurą
smilkalams deginti; iš akacijos
medžio turi jį padaryti, 2 masto ilgio,
masto pločio ir dviejų mastų aukščio. Jis
turi būti keturkampis. Iš vieno gabalo su
juo turi būti jo ragai. 3 Tu turi jį
aptraukti grynu auksu—jo dengiamąją
plokštę, jo sienas aplinkui ir jo ragus, ir
jam padaryti aplinkui einančią auksinę
atbrailą. 4 Taip pat du auksinius žiedus
turi jam nulieti. Po jo atbraila, prie
abiejų jo šalių, turi [juos] pritaisyti, prie
abiejų jo šonų, kad jie būtų laikytuvai
kartims ir už jų būtų galima jį nešioti.
5 Kartis tu turi nutašyti iš akacijos
medžio ir jas aptraukti auksu. 6 Ir turi jį

1 Arba: ypatingos dovanos
2 Lit. iškeltinę
3 Lit. iškelta
4 Lit. iškeltinė
5 Arba: šventas
6 1 efa = 36,44 l
7 1 hinas = 1/6 efos.
8 SamG; M: jumis
9 T.y. padangtė

pastatyti ties užuolaida, kuri kabo
priešais Įstatymo skrynią, ties antvožu,
dengiančiu Įstatymą, kur susitiksiu su
tavim. 7 Aharonas turi dūmais paleisti
ant jo gardžiai kvepančius smilkalus.
Kas rytą, pritaisydamas lempas, jis turi
juos dūmais paleisti. 8 Taip pat,
pastatydamas lempas vakaro
prieblandoje, Aharonas turi juos dūmais
paleisti—nuolatinę smilkalų auką
VIEŠPATIES akivaizdoje per jūsų
kartas. 9 Jums nevalia ant jo aukoti
neleistinų smilkalų, deginamųjų ir
javienių aukų; nė liejamųjų aukų jums
neleidžiama ant jo išlieti. 10 Kartą
metuose Aharonas turi atlikti ant jo
ragų permaldavimą. Dalim kraujo
aukos, permaldaujančios už nuodėmę, jis
kartą per metus turi atlikti už jį
permaldavimą per jūsų kartas. Jis yra
labai šventas VIEŠPAČIUI“.

Šventyklos mokestis

11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
12 „Kai pravesi izraelių surašymą,
skaičiuodamas jų surašomuosius[1], tai
kiekvienas[2] turės mokėti už save
išsipirkimo mokestį VIEŠPAČIUI, kad,
juos surašant, jų neištiktų kokia nors
nelaimė. 13 Štai ką turi mokėti
kiekvienas, kuris patenka į surašomųjų
skaičių: pusę šekelio, imdamas vienetu
šventyklos šekelį[3],—dvidešimt gerų
sudaro šekelį,—pusę šekelio kaip duoklę
VIEŠPAČIUI. 14 Kiekvienas, kuris
pateks į surašomųjų skaičių,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresnis,
turi mokėti duoklę VIEŠPAČIUI.
15 Jums atiduodant duoklę
VIEŠPAČIUI, norint permaldauti už
save, turtingasis neturi mokėti daugiau
nė beturtis mažiau kaip pusę šekelio.
16 Tu turi paimti iš izraelių
permaldavimo pinigus ir juos panaudoti
susitikimo padangtės tarnystei, kad tai
primintų izraelius VIEŠPATIES
akivaizdoje, jums tuo įsigyjant
permaldavimą už save“.

13 Iš 38, 25–26; Mt 17, 24

Plaunamasis dubuo

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
18 „Tu turi nulieti žalvarinį dubenį su
žalvariniu pastovu nusiplovimui, jį
pastatyti tarp susitikimo padangtės ir
aukuro ir įpilti į jį vandens, 19 kad
Aharonas ir jo sūnūs galėtų iš jo
nusiplauti rankas ir kojas. 20 Įeidami į
susitikimo padangtę ar artėdami prie
aukuro kulto tarnystės atlikti, ugnies
aukos deginti VIEŠPAČIUI, jie turi
nusiplauti vandeniu, kad neturėtų mirti.
21 Jie turi nusiplauti rankas ir kojas,
kad neturėtų mirti. Tai turi jiems būti
amžinai galiojąs nuostatas, jam ir jo
palikuonims per jų kartas“.

18 Iš 38, 8

Tepamasis aliejus

22 VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
23 „Tu pats pasiimk geriausios rūšies
kvepalų: penkis šimtus [šekelių]
sutenėjusios miros, pusę tiek, tai yra du
šimtus penkiasdešimt [šekelių] kvapaus
cinamono, du šimtus penkiasdešimt
[šekelių] kvapiosios nendrės, 24 penkis
šimtus [šekelių] kasijos, atsvertų
šventyklos šekeliu, ir hiną alyvų
aliejaus. 25 Iš to tu turi sutaisyti šventą
tepamąjį aliejų, tepalinį mišinį, kokį
padaro tepalų maišytojas. Tai turi būti
šventas tepamasis aliejus. 26 Juo tu turi
patepti susitikimo padangtę, Įstatymo
skrynią, 27 stalą su visais jo indais,
žibintą su jo prietaisais, smilkalų
aukurą, 28 deginamųjų aukų aukurą su
visais jo įrankiais ir plaunamąjį dubenį
su jo pastovu. 29 Taip turi juos
pašventinti, kad jie būtų švenčiausi. Kas
tik juos palies, pasidarys šventa[4]. 30 Tu
turi patepti Aharoną bei jo sūnus ir juos
pašventinti, kad man eitų kunigų
pareigas. 31 O izraeliams turi kalbėti:
‚Šitas man[5] turi būti šventas tepamasis
aliejus per jūsų kartas.

---

1 T.y. tuos suaugusius ir galinčius kariauti vyrus, kurie turi praeiti apžiūrą
2 G; M įtrp. dtgr.: juos tikrinant
3 1 šventyklos šekelis svėrė 16, 37 g, paprastasis šekelis—14, 55 g.
4 Arba: šventas
5 G: jums

32 Ant žmogaus kūno nevalia jo išlieti,
ir sudėtimi panašaus į jį jums
neleidžiama pasigaminti: jis yra šventas;
šventas jis turi jums būti. 33 Kiekvienas,
kuris padarytų mišinį, panašų į jį, ar
kuris duotų ką nors iš jo pašaliečiui[1],
turi būti išdildytas iš savo tėvo
giminių'".

Smilkalų paruošimas

34 VIEŠPATS tarė Mozei: „Pasiimk
kvepalų: styrakso sakų[2], rūkinamųjų
kiautelių ir galbano—kvepalų ir grynų
smilkalų. Kiekvieno iš jų turi būti po
lygiai. 35 Ir sutaisyk iš to kvapių
smilkalų, kokius paruošia tepalų
maišytojas, pasūdytų, tyrų, šventų.
36 Sutrink jų dalį į smulkius miltelius ir
padėk kiek ties Įstatymu susitikimo
padangtėje, kur susitiksiu su tavim. Tai
turi būti jums nepaprastai šventa. 37 O
tokios sudėties smilkalų, kokių tu turi
sutaisyti, jums nevalia pasigaminti; juos
turite laikyti VIEŠPAČIUI pašvęstu
daiktu. 38 Kiekvienas, kuris sutaisytų
tokių, kaip jie, norėdamas gėrėtis jų
kvapu, turi būti išdildytas iš savo tėvo
giminių".

22–38 Iš 37, 29

Nurodymai menininkams

31 VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
2 „Žiūrėk, išrinkau[3] Chūro
sūnaus Urio sūnų iš Judo genties 3 ir jį
pripildžiau dieviškos dvasios,
pasireiškiančios sumanumu, išmone ir
prityrimu visokiame meno darbe
4 projektams sumanyti, dirbiniams
padaryti iš aukso, sidabro ar žalvario,
5 [pasireiškiančios] įtveriamųjų
brangakmenių išpjaustymu ir medžio
apdirbimu—visokiam darbui atlikti.
6 Štai aš pats paskyriau jam padėjėju
Achisamacho sūnų Oholiabą iš Dano
genties ir į visų sumaniųjų širdį įdėjau
sumanumo, kad jie padarytų viską, ką
esu tau įsakęs: 7 susitikimo padangtę,
skrynią Įstatymui, antvožą, kuris turi ją
uždengti, ir visus padangtės įtaisus;
8 stalą ir jo indus, gryno aukso žibintą ir
visus jo reikmenis, smilkymo aukurą,
9 deginamųjų aukų aukurą ir visus jo
įrankius, plaunamąjį dubenį ir jo pastolį,
10 'meniškai nuaustus'[4] drabužius, tai
yra šventus drabužius, kunigui Aharonui
ir jo sūnų drabužius kunigų pareigoms
eiti; 11 tepamąjį aliejų ir kvapius
smilkalus šventyklai. Jie turi padaryti
visai taip, kaip esu tau įsakęs".

Priminimas švęsti šabatą

12 VIEŠPATS tarė Mozei: 13 „Tu
pats sakyk izraeliams: ‚Būtinai
laikykitės mano šabatų! Nes tai yra
ženklas tarp manęs ir jūsų per jūsų
kartas, kad žinotumėte, jog aš esu
VIEŠPATS, kuris jus šventinu. 14 Jūs
turite laikytis šabatos, nes ji jums
šventa. Kas jos nelaikys šventa, turi būti
baudžiamas mirtim; nes kiekvienas
asmuo, kuris per ją dirbs darbą, turi būti
išnaikintas iš jo tėvo giminių. 15 Šešias
dienas gali būti dirbamas darbas, bet
septintoji diena yra ‹ *visiško poilsio*
šabata, šventa VIEŠPAČIUI.
Kiekvienas, kuris šabatos dieną dirbs
darbą, turi būti baudžiamas mirtim.
16 Taigi izraeliai turi laikytis šabatos,
švęsdami šabatą per savo kartas kaip
amžinai galiojantį sandoros
įpareigojimą. 17 Ji amžinai turi būti
ženklas tarp manęs ir izraelių, nes per
šešias dienas VIEŠPATS padarė dangų ir
žemę, bet septintąją dieną ilsėjosi ir
atsikvėpė'".

18 Ir jis įteikė Mozei, baigęs su juo
kalbėtis Sinajaus kalne, dvi Įstatymo
plokštes, akmenines plokštes, įrašytas
Dievo pirštu.

15 Iš 20, 8–11; 23, 12; 34, 21; 35, 2; Lev 23, 3; Dt 5, 12–14 17 Iš 20, 11

Izraelis nusilieja auksinį veršį

32 O žmonės, matydami, kad Mozė
užtrunka nulipti nuo kalno,
susirinko prie Aharono ir jam tarė:
„Kelkis, padaryk mums dievų, kurie eitų
pirma mūsų, nes šitas, Mozė, kuris mus

---

1 T.y. nekunigui

2 *Styrax officinalis* ar *Commifora opobalsamum* sakų

3 Lit. pašaukiau vardu

4 Arba: dygsniuotus. Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta. G: apeiginius; SamST: tarnystės

atvedė iš Egipto šalies—nežinome, kas
jam atsitiko!“ 2 Aharonas jiems tarė:
„Nutraukite auksinius auskarus, kurie
kabo jūsų žmonų, sūnų[1] ir dukterų
ausyse, ir atneškite pas mane?“ 3 Tada
visi žmonės nusitraukė auksinius
auskarus, kurie kabėjo jų ausyse, ir
atnešė pas Aharoną. 4 Paėmęs iš jų
rankų, jis jį[2] uždarė į formą[3] ir padarė iš
jo nulietą veršį[4]. Tada jie[5] sakė: „⌜Štai
tavo dievai, Izraeli, kurie⌝[6] tave atvedė iš
Egipto šalies“. 5 Aharonas, tai pamatęs,
pastatė aukurą jo priešakyje, ir
Aharonas paskelbė: „Rytoj bus šventė
VIEŠPAČIUI!“ 6 Anksti atsikėlę kitą
rytą, jie aukojo deginamąsias aukas ir
atnašavo bendrystės aukas. Žmonės
susėdo valgyti ir gerti, paskui atsikėlė
linksmintis.
7 Tada VIEŠPATS prabilo į Mozę:
„Eik, lipk žemyn, nes pražūtingai
pasielgė tavo tauta, kurią atvedei iš
Egipto šalies. 8 Jie veikiai nukrypo nuo
kelio, kurį buvau jiems nurodęs: jie
nusiliejo veršį, kniūpojo ties juo, jam
aukojo ir tarė: ‚⌜Štai tavo dievai, Izraeli,
kurie⌝[7] tave atvedė iš Egipto šalies‘“.
9 Toliau VIEŠPATS tarė Mozei:
„Patyriau, kad šita tauta yra
kietasprandė tauta. 10 Taigi dabar leisk
man, kad mano rūstybė užsidegtų prieš
juos ir padaryčiau jiems galą, o iš tavęs
padaryčiau didžiulę tautą!“ 11 Bet Mozė
stengėsi švelniai nuteikti VIEŠPATĮ,
savo Dievą, tardamas: „Kodėl,
VIEŠPATIE, turi uššidegti tavo rūstybė
prieš tavo tautą, kurią išvedei iš Egipto
šalies su didele jėga ir stipria ranka?
12 Kodėl turėtų sakyti egiptiečiai: ‚Su
piktu kėslu jis juos išvedė, kad juos
išžudytų kalnuose ir išnaikintų nuo
žemės paviršiaus‘? Gręžkis nuo savo
karštos rūstybės ir gailėkis savo tautai
ketinamo pikto! 13 Atsimink savo
tarnus Abraomą, Izaoką ir Izraelį,
kuriems, prisiekdamas savimi, pažadėjai:
‚Padarysiu jūsų palikuonis tokius
gausius, kaip dangaus žvaigždės, ir visą
šitą šalį, apie kurią kalbėjau, duosiu jūsų
palikuonims, ir tie ją paveldės visam
laikui‘“. 14 Tada VIEŠPAČIUI pagailo
to pikto, kurį buvo grasinęs padaryti
savo tautai.
15 Atsisukęs Mozė lipo žemyn nuo
kalno, laikydamas rankoje dvi Įstatymo
plokštes—plokštes, prirašytas abiejose jų
pusėse; vienoje ir kitoje pusėje jos buvo
prirašytos. 16 Plokštės buvo Dievo
darbas ir raštas—Dievo raštas, įrėžtas į
plokštes. 17 Išgirdęs šūkaujančios
tautos triukšmą, Jošuva tarė Mozei:
„Kovos triukšmas stovykloje!“ 18 Bet
tas atsakė:

„Tai ne pergalės šauksmo garsas
ir ne nugalėtųjų šauksmo
garsas;
tai dainavimo garsas, kurį aš
girdžiu“.

19 Kai Mozė, priartėjęs prie stovyklos,
išvydo veršį ir šokius ratelyje, taip
užsidegė pykčiu, jog išmetė iš rankos
plokštes ir jas sudaužė kalno papėdėje.
20 Paskui jis paėmė veršį, kurį jie buvo
padarę, sudegino ir sutrupino, kol jis
buvo smulkiai sumaltas, išbarstė viršum
vandens ir davė izraeliams gerti.
21 Mozė paklausė Aharoną: „Ką
tau padarė šita tauta, kad užvedei ant jos
tokią didelę nuodėmę?“ 22 Aharonas
atsakė: „Teneužsidega mano valdovo
rūstybė! Tu juk pats žinai, kad tauta
palinkusi į pikta. 23 Jie man sakė:
‚Padaryk mums dievų, kurie eitų pirma
mūsų, nes šitas, Mozė, vyras, kuris mus
atvedė iš Egipto šalies,—nežinome, kas
jam atsitiko!‘ 24 Tad jiems tariau: ‚Kas
turi aukso, tenutraukia nuo savęs!‘ Jie
man jo davė, aš įmečiau jį į ugnį, ir išėjo
šitas veršis“.
25 Mozė pamatė, kad tauta
ištvirkusi, nes Aharonas buvo [ją]
ištvirkinęs jų priešininkų pikt-
džiugiavimui. 26 Atsistojęs stovyklos
vartuose, Mozė tarė: „Kas už
VIEŠPATĮ, pas mane!“ Tada susirinko
prie jo visi leviai. 27 Jis jiems tarė:
„Taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: ‚Kiekvienas prisijuoskite

1 ~G
2 T.y. auksą
3 Sk. ḥārṭ
4 Lit. jauniklį bulių
5 M; G[B]: jis (t.y. Aharonas)
6 Arba: Štai tavo dievas, Izraeli, kuris
7 Žr. 4 skn.

kalaviją prie strėnų ir eikite šen ir ten
per stovyklą, nuo vartų iki vartų, ir
kiekvienas žudykite savo brolį, draugą ir
artimą!'" 28 Leviai padarė, kaip Mozė
buvo įsakęs, ir tą dieną krito iš tautos
apie trys tūkstančiai vyrų. 29 Paskui
Mozė tarė: „Jūs šiandien ⌜visiškai
pasišventėte⌝[1] VIEŠPAČIUI, nes
kiekvienas ėjote prieš savo sūnų ir prieš
savo brolį, kad jis jums šiandien suteiktų
palaiminimą".
30 Kitą rytą Mozė tarė tautai: „Jūs
nusidėjote didele nuodėme. Tad dabar
noriu lipti pas VIEŠPATĮ. Gal man
pavyks atlikti permaldavimą už jūsų
nuodėmę". 31 Sugrįžęs pas VIEŠPATĮ,
Mozė tarė: „Ak, šita tauta nusidėjo
didele nuodėme: ji pasidarė auksinių
dievų. 32 Jei dabar norėsi atleisti jų
nuodėmę, atleisk[2]! Jei ne, meldžiu,
išdildyk mane iš savo knygos, kurią esi
parašęs!" 33 Bet VIEŠPATS atsakė
Mozei: „Kas man nusidėjo, tą išdildysiu
iš savo knygos. 34 O dabar eik, vesk
tautą į vietą, apie kurią esu tau kalbėjęs!
Štai mano angelas eis pirma tavęs.
Tačiau, mano bausmės dienai atėjus,
juos nubausiu už jų nuodėmę". 35 Ir
VIEŠPATS leido nelaimei ištikti žmones
dėl to, ką jie darė su veršiu, kurį padirbo
Aharonas.

1 Apd 7, 40 4 Apd 7, 41 6 1 Kor 10, 7 13 Pr 22, 16–17 13 Pr 17, 8 11–14 Sk 14, 13–19 32 Ps 69, 28; Apr 3, 5

Viešpats įsako Mozei palikti Sinajų

33 Paskui VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
„Eik, trauk iš čia aukštyn, tu ir
tauta, kurią išvedei iš Egipto šalies, į
šalį, kurią su priesaika pažadėjau
Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, tardamas:
‚Aš noriu ją duoti tavo palikuonims'.
2 Aš pasiųsiu pirma tavęs angelą ir
išvarysiu kanaaniečius, amoriečius,
chitiečius, perizus, chivus ir jebusiečius.
3 [Trauk] į šalį, plūstančią pienu ir
medum. Bet aš netrauksiu aukštyn su
tavim, kad kartais, kadangi tu esi
kietasprandė tauta, nesunaikinčiau
tavęs pakeliui". 4 Išgirdusi tą skaudų
žodį, tauta pradėjo gedėti, ir nė vienas
neužsidėjo savo papuošalų. 5 Tada
VIEŠPATS tarė Mozei: „Sakyk
izraeliams: ‚Jūs esate kietasprandė
tauta. Jei tik akimirksnį traukčiau
aukštyn su tavim, sunaikinčiau tave.
Dabar nusiimk savo papuošalus, o aš
nuspręsiu, ką daryti su tavim'". 6 Tad
izraeliai nusiėmė savo popuošalus [ir jų
nebenešiojo] nuo pat Chorebo kalno.

1 Pr 12, 7 1 Pr 26, 3 1 Pr 28, 13

Susitikimo padangtė

7 Mozė paimdavo padangtę ir ją
išsitiesdavo už stovyklos ribų, atstu nuo
stovyklos, ir ją praminė „susitikimo
padangte". Kiekvienas, kuris ieškojo
VIEŠPATIES, išeidavo prie susitikimo
padangtės, kuri buvo už stovyklos ribų.
8 Kada tik Mozė išeidavo prie
padangtės, visi žmonės pakildavo ir
kiekvienas atsistodavo savo padangtės
angoje. Jie sekdavo Mozę akimis, kol jis
įeidavo į padangtę. 9 Mozei įėjus į
padangtę, nusileisdavo debesies stulpas
ir stovėdavo padangtės angoje, o [iš jo]
jis[3] kalbėdavosi su Moze. 10 Visa tauta,
pamačius debesies stulpą, stovintį
stovyklos angoje, pakildavo ir
kiekvienas parpuldavo kniūpsčias savo
padangtės angoje. 11 VIEŠPATS
kalbėdavo Mozei veidas į veidą, kaip
paprastai žmogus kalba savo draugui.
Paskui šis sugrįždavo į stovyklą, o jo
tarnas Jošuva, Nūno sūnus, jaunikaitis,
nepasitraukdavo iš padangtės vidaus.

Viešpats pažada būti su Moze

12 Mozė tarė VIEŠPAČIUI:
„Žiūrėk, tu man sakai: ‚Vesk aukštyn
šitą tautą!' Bet tu man nepranešei, ką
pasiųsi su manim, nors tu pats pasakei:
‚Aš pažįstu tave vardu; be to, tu radai
malonę mano akyse'. 13 Taigi dabar,
jeigu radau malonę tavo akyse, apreikšk
man, meldžiu, savo sumanymus[4], kad
tave suprasčiau, kad tikrai taip yra, jog
randu malonę tavo akyse, ir atsižvelk į
tai, kad šitie žmonės yra tavo tauta".

---

1 Lit. pripildėte savo ranką
2 SamGT[J]; ~M

3 T.y. VIEŠPATS
4 Lit. kelius

14 Jis[1] atsakė: ⌜“Aš pats⌝[2] eisiu kartu ir
⌜tau suteiksiu atilsį⌝[3]“. 15 Šis jam tarė:
„Jei ⌜tu pats⌝[4] neisi kartu, tai neleisk
mums iš čia traukti aukštyn! 16 Iš ko gi
bus galima žinoti, kad radau malonę tavo
akyse—aš ir tavo tauta? Ar ne iš to, kad
tu eisi su mumis? Tuo aš ir tavo tauta
būsime skirtingi nuo bet kurios tautos,
kuri gyvena žemės paviršiuje“.
17 VIEŠPATS tarė Mozei: „Taip pat ir
šitą dalyką, kurio prašei, tau įvykdysiu,
nes radai malonę mano akyse ir tave
pažįstu vardu“.

Mozė meldžia Dievą parodyti savo šlovę

18 Jis tarė: „Man parodyk,
meldžiu, savo šlovę!“ 19 Tas atsakė: „Aš
pats leisiu praeiti ties tavim ⌜visai savo
gražybei⌝[5] ir ištarsiu savo vardą,
‚VIEŠPATĮ‘, tavo akivaizdoje. Aš būsiu
malonus, kam būsiu malonus, ir
pasigailėsiu, kurio pasigailėsiu“. 20 Bet
jis pridūrė: „Tu negali išvysti mano
veido, nes joks žmogus negali išvysti
manęs ir išlikti gyvas“. 21 VIEŠPATS
toliau tarė: „Štai vieta pas mane, kur tu
gali atsistoti ant uolos! 22 Praeinant
mano šlovei, tave pastatysiu uolos
plyšyje ir tave pridengsiu savo ranka, kol
praeisiu. 23 Paskui atitrauksiu savo
ranką, ir tu išvysi mano nugarą, bet
mano veidas negali būti matomas“.

19 Rom 9, 15

Sandoros atnaujinimas

34 VIEŠPATS tarė Mozei: „Išsikalk
dvi akmenines plokštes, panašias į
pirmąsias, ir aš įrašysiu į jas žodžius,
buvusius ant pirmųjų plokščių, kurias
sudaužei. 2 Būk pasiruošęs [kitam]
rytui, įlipk rytą į Sinajaus kalną ir ten
man atsistok kalno viršūnėje. 3 Nė
vienas tenelipa su tavim ir nė vienas
tenepasirodo visame kalne. Taip pat
mažieji gyvuliai ir galvijai tenesigano
ties tuo kalnu“. 4 Tad jis išsikalė dvi
akmenines plokštes, panašias į
pirmąsias. Anksti rytą atsikėlęs, Mozė
įlipo į Sinajaus kalną, kaip VIEŠPATS
jam buvo įsakęs, pasiėmęs į ranką abi
akmenines plokštes. 5 Tada VIEŠPATS
nužengė debesyje, ten atsistojo prie jo ir
ištarė VIEŠPATIES vardą. 6 VIEŠPATS
praėjo jam pro šalį ir sušuko:
„VIEŠPATS, VIEŠPATS, gailestingas ir
malonus Dievas, labai kantrus, turtingas
malonės ir ištikimybės, 7 išlaikąs
malonę tūkstančiams, atleidžiąs kaltę,
priešgyniavimą ir nuodėmę, bet
nepaliekąs visiškai nenubaudęs,
baudžiąs už tėvų kaltę sūnus ir sūnaičius
lig trečios ir ketvirtos kartos“. 8 Tada
Mozė tuojau nusilenkė į žemę ir
kniūpsčias pagarbino. 9 Jis tarė: „Jeigu
radau malonę tavo akyse, Viešpatie, tai
tegul Viešpats, meldžiu, eina kartu tarp
mūsų. Kad ir kietasprandė ta tauta,
atleisk mūsų kaltę bei mūsų nuodėmę ir
paimk mus savo nuosavybėn“.
10 Jis[6] tarė: „Štai aš darau
sandorą. Visai tavo tautai matant,
darysiu stebuklus, kokių dar nesukurta
visoje žemėje ir visose tautose, kad visa
tauta, kurioje tu gyveni, matytų
VIEŠPATIES veiklą, nes siaubinga bus
tai, ką aš darysiu su tavim. 11 Įsidėmėk,
ką aš tau šiandien įsakau. Štai aš
nuvarysiu nuo tavęs amoriečius,
kanaaniečius, chitiečius, perizus, chivus
ir jebusiečius. 12 Sergėkis, kad
nepadarytum sutarties su gyventojais
šalies, prieš kurią tu eini,—kad jie tau
netaptų žabangais tavo viduje.
13 Priešingai, jūs turite sugriauti jų
aukurus, sudaužyti jų maṣebas[7] ir
nukirsti jų ašeras[8], 14 nes tau
draudžiama kniūpoti ties svetimu
dievu—kadangi VIEŠPATS, kurio
vardas ‚Pavydulingasis‘, yra
pavydulingas Dievas. 15 [Sergėkis,] kad
nepadarytum sutarties su šalies
gyventojais, kad, jiems paleistuvingai
atsiduodant savo dievams ir aukojant
savo dievams, tave pakvietus,
nevalgytum jų aukos, 16 kad iš jų
dukterų neimtum žmonų savo sūnums ir

1 T. y. VIEŠPATS
2 Lit. Mano veidas (t.y. mano asmuo)
3 Arba: tave nuraminsiu
4 Lit. tavo veidas
5 Arba: visam savo gerumui
6 T.y. VIEŠPATS
7 T.y. akmeninius kulto stulpus
8 T.y. medinius kulto stulpus

kad, jų dukterims paleistuvingai atsiduodant savo dievams, jos nesuvedžiotų ir tavo sūnų paleistuvingai atsiduoti jų dievams.
17 Tau nevalia pasidirbti nulietų dievų.
18 Tu turi švęsti Neraugintos duonos šventę. Septynias dienas turi valgyti neraugintą duoną, kaip esu tau įsakęs, nustatytu laiku, Abibo[1] mėnesį, nes Abibo mėnesį išėjai iš Egipto.
19· Kiekvienas pirmagimis[2] man priklauso, taip pat visi tavo vyriškos lyties gyvuliai, raguočių ir mažųjų gyvulių pirmagimiai. 20 Asilo
pirmagimį tu turi atpirkti mažuoju gyvuliu, bet jei nenorėsi jo atpirkti, turi nulaužti jam sprandą. Tu turi atpirkti kiekvieną savo pirmagimį sūnų, ir niekam nevalia pasirodyti mano akivaizdoje tuščiomis rankomis.
21 Šešias dienas privalai dirbti, o septintąją dieną turi ilsėtis; [net] arimo ir pjūties metu turi ilsėtis.
22 Tu turi švęsti Savaičių šventę, kviečių pjūties pirmajavius, ir, metams keičiantis, javų Suvalymo šventę.
23 Tris kartus per metus kiekvienas tavo vyriškis turi pasirodyti Viešpačiui
Jahvei, Izraelio Dievui. 24 Mat
nuvarysiu tautas nuo tavęs ir praplatinsiu tavo sritį, ir niekas neįsigeis tavo šalies, tau triskart per metus einant aukštyn pasirodyti VIEŠPAČIUI, tavo Dievui.
25 Tau neleidžiama aukoti mano aukos kraujo sykiu su rauginta duona, ir nieko iš Pesacho šventės aukos neturi išlikti per naktį ligi ryto.
26 Tu turi atnešti rinktinius savo dirvos pirmavaisius į VIEŠPATIES, savo Dievo, namus.
Tau nevalia virti ožiuko jo motinos piene“.
27 Paskui VIEŠPATS tarė Mozei: „Užsirašyk šituos žodžius, nes, remdamasis šitais žodžiais, sudariau
sandorą su tavim ir Izraeliu“. 28 Ir jis
ten išbuvo su VIEŠPAČIU keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų. Jis nevalgė duonos ir negėrė vandens, ir užrašė į plokštes sandoros žodžius—dešimt žodžių.

6–7 Iš 20, 5–6; Sk 14, 18; Dt 5, 9–10; 7, 9–10 13 Dt 16, 21 17 Iš 20, 4; Lev 19, 4; Dt 5, 8; 27, 15 18 Iš 12, 14–20; Lev 23, 6–8; Sk 28, 16–25 19 Iš 13, 2 20 Iš 13, 13 21 Iš 20, 9–10; Iš 23, 12; 31, 15; 35, 2; Lev 23, 3; Dt 5, 13–14 22 Lev 23, 15–21; Sk 28, 26–31 22 Lev 23, 39–43 25 Iš 12, 10 26 Dt 26, 2 26 Dt 24, 21

Mozės spinduliuojantis veidas

29 Kai Mozė lipo žemyn nuo Sinajaus kalno ir, jam lipant nuo kalno, abi Įstatymo plokštės buvo jo rankoje, Mozė nežinojo, kad, jam kalbantis su juo[3], jo veido oda pasidarė
spinduliuojanti. 30 Aharonas ir visi
izraeliai, pamatę Mozę ir pastebėję, kaip spinduliavo jo veido oda, bijojo priartėti
prie jo. 31 Bet Mozei juos pašaukus, į jį
atsigręžė Aharonas bei visi bendruomenės vadai, ir Mozė prabilo į
juos. 32 Paskui priartėjo visi izraeliai, ir
jis jiems įsakė visa, ką VIEŠPATS buvo kalbėjęs su juo Sinajaus kalne.
33 Paliovęs kalbėti su jais, Mozė
užsidėjo ant veido gaubtą. 34 Kada tik
Mozė įeidavo VIEŠPATIES akivaizdon kalbėtis su juo, nusiimdavo gaubtą, iki kol išeidavo. Išėjęs jis kalbėdavo izraeliams, kas jam buvo įsakyta.
35 Izraeliams pamačius Mozės veidą, kaip spinduliavo Mozės veido oda, Mozė vėl užsidėdavo ant veido gaubtą, iki įeidavo kalbėtis su juo[4].

29–35 2 Kor 3, 7–16

Šabatos šventimas

35 Paskui Mozė sušaukė visą izraelių bendruomenę ir jiems tarė: „Štai dalykai, kuriuos VIEŠPATS įsakė
vykdyti: 2 šešias dienas gali būti
dirbamas darbas, bet septintąją dieną turite laikyti šventa, iškilminga poilsio diena, skirta VIEŠPAČIUI. Kiekvienas, kuris per ją dirbs darbą, turi būti
baudžiamas mirtim. 3 Jums nevalia
šabatos dieną susikurti ugnies nė vienoje jūsų buveinėje“.

2 Iš 20, 8–11; 23, 12; 31, 15; 34, 21; Lev 23, 3; Dt 5, 12–14

Tabernakulio reikmenys

1 Lit. Varpų
2 Lit. kuris praveria įsčias
3 T.y. VIEŠPAČIU
4 T.y. VIEŠPAČIU

4 Mozė toliau tarė visai izraelių
bendruomenei: „Štai ką VIEŠPATS
įsakė: ‚Paimkite iš ⌜savo nuosavybės⌝[1]
duoklę VIEŠPAČIUI. Tegul kiekvienas
ją atneša savo noru—duoklę
VIEŠPAČIUI: aukso, sidabro ir žalvario,
6 violetinio ir raudono purpuro,
karminu dažytų gijų, plonos drobės ir
ožkos plaukų, 7 raudona ochra įtrintų
avinų kailių ir delfinų odų, akacijos
medžių, 8 aliejaus žibintui ir kvepalų
tepamajam aliejui bei kvapiems
smilkalams, 9 karneolio akmenų ir
akmenų, įsegamų į ėfodą ir krūtinės
kišenę. 10 Visi tarp jūsų esantys
menininkai tegul ateina ir padaro, ką
VIEŠPATS yra įsakęs: 11 tabernakulį[2],
jo padangtę ir apdangalą, jo kablius,
rėmus, skersinius, stulpus ir pastovus;
12 skrynią ir jos nešamąsias kartis,
antvožą ir pertvaros užuolaidą; 13 stalą,
jo nešamąsias kartis ir visus jo indus ⌜bei
Akivaizdos duoną⌝[3]; 14 šviečiantį
žibintą, jo prietaisus, ⌜jo lempas⌝[4] ir
žibinamąjį aliejų; 15 smilkalų aukurą ir
jo nešamąsias kartis, tepamąjį aliejų,
kvapius smilkalus ir angos užuolaidą
įėjimui į tabernakulį; 16 deginamosios
aukos aukurą ir jam priklausančias
žalvarines grotas, jo nešamąsias kartis ir
visus jo įrankius, plaunamąjį dubenį ir jo
pastolį; 17 kiemo uždangas, jo stulpus
bei pastovus ir kiemo vartų užuolaidą;
18 tabernakulio kuolus ir kiemo kuolus
bei jų virves; 19 ⌜meniškai nuaustus⌝[5]
drabužius tarnauti šventykloje—šventus
drabužius kunigui Aharonui ir jo sūnų
drabužius kunigų pareigoms eiti'".

20 Tada visa izraelių bendruomenė
pasišalino nuo Mozės. Paskui atėję—
kiekvienas, kuris turėjo norą, ir
kiekvienas, kurį paskatino jo dvasia,—
jie atnešė duoklę VIEŠPAČIUI
susitikimo padangtės įrengimui, visai jos
tarnystei ir šventiems drabužiams.
22 Atėjo[6] ir vyrai, ir moterys—visi
laisva valia atnešė sagių, auskarų[7],
antspaudinių žiedų ir karolių[8], visokių
auksinių papuošalų, ir kiekvienas, kuris
buvo nutaręs paskirti VIEŠPAČIUI
aukso mosuojamąją[9] dovaną.
23 Kiekvienas, pas kurį buvo rasta
violetinio ir raudono purpuro, karminu
dažytų gijų, plonų lininių siūlų, ožkos
plaukų, raudona ochra įtrintų avinų
kailių ir delfinų odų, tuos atnešė.
24 Visi, kurie atidėjo sidabro ar žalvario
duoklę, atnešė ją kaip duoklę
VIEŠPAČIUI, ir kiekvienas, pas kurį
buvo rasta akacijos medžio bet kokiam
statybos įrengimui, jį atnešė. 25 Visos
įgudusios moterys verpė savo rankomis
ir atnešė verpalus: violetinį ir raudoną
purpurą, karminu dažytas gijas ir ploną
drobę. 26 Ir visos moterys, kurios
suskato panaudoti savo įgūdį, verpė ožkų
plaukus. 27 O vadai atnešė karneolio
akmenų ir akmenų, įsegamų į ėfodą ir
krūtinės kišenę, 28 balzaminio aliejaus
ir aliejaus apšvietimui, tepalui ir
kvapiems smilkalams. 29 Kiekvienas
vyras ir moteris, kuriuos paskatino jų
širdis ką atnešti visam darbui, kurį
VIEŠPATS per Mozę buvo įsakęs
atlikti,—jie, izraeliai, tai atnešė kaip
laisvos valios dovaną VIEŠPAČIUI.

Beşalelis ir Oholiabas

30 Paskui Mozė tarė izraeliams:
„Įsidėmėkite! VIEŠPATS išrinko[10]
Beşalelį, Chūro sūnaus Urio sūnų, iš
Judo genties 31 ir jį pripildė dieviškos
dvasios, pasireiškiančios sumanumu,
išmone ir prityrimu visokiame meno
darbe 32 projektams sumanyti,
dirbiniams pagaminti iš aukso, sidabro ir
žalvario, 33 [pasireiškiančios]
įtveriamųjų brangakmenių išpjaustymu
ir medžio apdirbimu, kad jis atliktų
visokį projektavimo darbą. 34 Ir jis jam

---

1 Lit. savęs
2 T.y. kilnojamąją šventyklą; lit. buveinę
3 ~G
4 ~SamG
5 Arba: dygsniuotus
6 M; SamGSTV: Atnešė
7 Hbr. žodis gali dar reikšti į nosį įkabintą žiedą ir žiedą apskritai.
8 Hbr. žodis neišaiškintos reikšmės.
9 T.y. į aukurą ir nuo jo mosuojant atnašaujamą
10 Lit. pašaukė vardu

⌜suteikė dovaną⌝[1] mokyti [kitus]—jam ir Achisamacho sūnui Oholiabui iš Dano genties. 35 Jis juos pripildė sumanumo visokiam darbui atlikti, kaip jį atlieka amatininkas[2], siuvinėtojas, marginių audėjas, įaudžiąs violetinio ir raudono purpuro bei karminu dažytas gijas ir plonus linų siūlus, ir paprastas audėjas—juos, turinčius atlikti visokį darbą ir sumanyti projektus.

36 Taigi Beşalelis, Oholiabas ir visi menininkai, kuriems VIEŠPATS yra suteikęs sumanumą ir išmonę, kad mokėtų atlikti visą šventyklos statybos darbą, turi veikti, laikydamies visko, ką VIEŠPATS įsakė".

2 Mozė pasišaukė Beşalelį, Oholiabą ir kiekvieną menininką, kuriam VIEŠPATS buvo suteikęs sumanumą, visus, kurie norėjo, imtis darbo, kad jį atliktų. 3 Ir jie priėmė iš Mozės visą duoklę, kurią izraeliai buvo atnešę šventyklos statybos darbui atlikti. O tie kas rytą vis jam tebenešė laisvos valios dovanų. 4 Tada visi menininkai, dirbą visą šventyklos darbą, vyras po vyro paliko savo darbą, kurį jie dirbo, 5 ir tarė Mozei: „Žmonės atneša daug daugiau, negu reikia statybai—darbui, kurį VIEŠPATS yra įsakęs atlikti". 6 Tada, Mozei įsakius, buvo pagarsinta stovykloje: „Nei vyras, nei moteris toliau nieko teneruošia kaip duoklės šventyklai!" Taip tauta liovėsi nešusi, nes medžiagos jie jau turėjo daugiau, negu užteko visam darbui, kurį jie turėjo atlikti.

Tabernakulis

8 Visi sumanieji tarp dirbančių darbą padarė tabernakulį su dešimtim kilimų. Jis[3] juos padarė iš suktinių lininių siūlų, violetinio ir raudono purpuro bei karminu dažytų gijų su kerubais, kaip juos padaro siuvinėtojas. 9 Pavienio kilimo ilgis buvo dvidešimt aštuoni mastai, o pavienio kilimo plotis—keturi mastai. Visi kilimai buvo vienodo dydžio. 10 Jis sujungė ⌜kiekvieną penketą kilimų⌝[4] vieną su kitu. 11 Paskui pritaisė violetinio purpuro kilpas prie vieno kilimo pačiame gale vienoje [kilimų] eilėje. Tokiu pat būdu jis pritaisė prie kraštinio kilimo antroje eilėje. 12 Jis padarė penkiasdešimt kilpų viename kilime ir penkiasdešimt kilpų pačiame gale kilimo, esančio antroje eilėje. Kilpos buvo pritaikytos viena kitai. 13 Be to, jis padarė penkiasdešimt auksinių kablių ir sukabino kilimus vieną su kitu kabliais, ir tabernakulis pasidarė vientisas.

14 Toliau jis nuaudė kilimų iš ožkos plaukų padangtei virš tabernakulio; vienuolika kilimų jis nuaudė. 15 Pavienio kilimo ilgis buvo trisdešimt mastų, o pavienio kilimo plotis—keturi mastai. Vienuolika kilimų buvo vienodo dydžio. 16 Jis atskirai sujungė penkis kilimus ir atskirai—šešis kilimus. 17 Jis pritaisė penkiasdešimt kilpų prie kraštinio kilimo krašto vienoje eilėje ir penkiasdešimt kilpų prie antrosios eilės [kraštinio] kilimo krašto. 18 Ir jis padarė penkiasdešimt žalvarinių kablių padangtei sujungti, kad ji būtų vientisa. 19 Paskui jis padarė padangtei uždangalą iš raudona ochra įtrintų avinų kailių ir virš jo delfinų odų uždangalą.

20 Jis padarė tabernakuliui stačiai padėtus rėmus iš akacijos medžio. 21 Rėmo ilgis buvo dešimt mastų ir pavienio rėmo plotis—pusantro masto. 22 Kiekvienas rėmas turėjo po du statinius, vienas su kitu sujungtus skersiniais. Tokius jis padarė visus tabernakulio rėmus. 23 Jis padarė rėmus tabernakuliui: dvidešimt rėmų pietiniam šonui, nukreiptam į pietus. 24 Ir jis padarė keturiasdešimt sidabrinių pastovų po dviem dešimtim rėmų: ⌜po du pastovus po kiekvienu rėmu jo dviem statiniams⌝[5]. 25 Antrajam

---

1 Lit. davė į jo širdį
2 Hbr. žodis reiškia kalvį, šaltkalvį, dailidę ir akmenkalį.
3 T.y. Beşalelis. Žr. 37, 1.
4 Lit. penkis kilimus vieną su kitu ir sujungė penkis kilimus
5 Lit. du pastovus po kiekvienu rėmu jo dviem statiniams ir du pastovus po kiekvienu kitu rėmu jo dviem statiniams

tabernakulio šonui, nukreiptam į
žiemius, jis [taip pat] padarė dvidešimt
rėmų 26 ir keturiasdešimt sidabrinių
pastovų: ⌜po du pastovus po kiekvienu
rėmu⌝[1]. 27 O į vakarus nukreiptam
tabernakulio užpakaliniam šonui jis
padarė šešis rėmus, 28 ir padarė du
rėmus tabernakulio kertėms
užpakalinėje pusėje. 29 Jie buvo dvigubi
apačioje ir lygiai taip pat dvigubi jo
viršuje, prie pirmojo žiedo. Tokius jis
padarė juos abu abiejose kertėse.
30 Taigi buvo aštuoni rėmai ir šešiolika
jų sidabrinių pastovų, po du pastovus po
kiekvienu rėmu.
31 Paskui jis padarė skersinių iš
akacijos medžio: penkis tabernakulio
vieno šono rėmams, 32 penkis skersinius
tabernakulio antrojo šono rėmams ir
penkis skersinius tabernakulio į vakarus
nukreipto užpakalinio šono rėmams.
33 Jis taip pritaisė viduriniį skersinį, jog
tas ėjo rėmų viduriu nuo vieno galo ligi
kito. 34 Rėmus jis aptraukė auksu ir jų
žiedus padarė iš aukso skersiniams
laikyti, ir aptraukė skersinius auksu.
35 Paskui jis nuaudė užuolaidą iš
violetinio ir raudono purpuro bei
karminu dažytų gijų ir suktinių lininių
siūlų; meniškai išsiuvinėtą jis ją padarė
su kerubais. 36 Toliau jis jai nutašė
keturis stulpus iš akacijos medžio ir juos
aptraukė auksu. Jų pakabai buvo
auksiniai, ir jis jiems nuliejo keturis
sidabrinius pastovus. 37 Jis padarė
padangtės angai raštuotą užuolaidą iš
violetinio ir raudono purpuro bei
karminu dažytų gijų ir suktinių lininių
siūlų, 38 jos penkis stulpus ir jų
pakabus. *Jis aptraukė auksu* jų[2]
galvenas ir sijas, o jų penki pastovai
buvo žalvariniai.

Sandoros skrynia

37 Paskui Beșalelis padarė skrynią iš
akacijos medžio—pustrečio masto
ilgio, pusantro masto pločio ir pusantro
masto aukščio. 2 Jis ją aptraukė grynu
auksu iš vidaus ir iš viršaus, ir jai padarė
aplinkui einančią auksinę atbrailą.
3 Jai nuliejo keturis auksinius žiedus [ir
juos pritaisė] prie jos keturių kojų: du
žiedus prie jos vieno šono ir du žiedus
prie jos antrojo šono. 4 Paskui nutašė
nešamąsias kartis iš akacijos medžio ir
jas aptraukė auksu. 5 Įkišo kartis į
žiedus skrynios šonuose skryniai nešioti.
6 Jis padarė antvožą[3] iš gryno aukso—
pustrečio masto ilgio ir pusantro masto
pločio. 7 Paskui padarė du kerubus iš
nukalto aukso. Juos padarė abiejuose
antvožo galuose: 8 vieną kerubą
viename gale ir kitą kerubą kitame gale;
išvien su antvožu jis padarė kerubus
abiejuose jo galuose. 9 Kerubai buvo
išskėtę sparnus į viršų, gaubė savo
sparnais antvožą, ir jų veidai buvo
atgręžti vienas į kitą. Į antvožą buvo
nukreipti kerubų veidai.

Stalas

10 Jis padarė stalą iš akacijos
medžio—dviejų mastų ilgio, masto pločio
ir pusantro masto aukščio. 11 Jį
aptraukė grynu auksu ir jam padarė
aplinkui einančią auksinę atbrailą.
12 Jis jam padarė aplinkui einantį
plaštakos pločio apkraštį, o jo
apkraščiui—aplinkui einančią auksinę
atbrailą. 13 Jam nuliejo keturis
auksinius žiedus ir prikabino žiedus prie
jo keturių kojų kampų. 14 Arti prie
apkraščio buvo žiedai—karčių
laikytuvai stalui nešioti. 15 Jis padarė
kartis iš akacijos medžio ir jas aptraukė
auksu stalui nešioti. 16 Paskui nuliejo
iš gryno aukso indus, kuriuos turėjo
padėti ant stalo: jo dubenis ir kaušus, jo
piltuvus ir ąsočius, kuriais išliejamos
[liejamosios aukos].

Žibintas

17 Jis padarė žibintą iš gryno
aukso; nukalė žibintą, jo koją ir liemenį.
Jo taurelės, buožėlės ir žiedai buvo iš
vieno gabalo su juo. 18 Šeši vamzdžiai
ėjo iš jo šonų: trys žibinto vamzdžiai iš jo
vieno šono ir trys žibinto vamzdžiai iš jo
antrojo šono. 19 Trys migdolžiedžio
pavidalo taurelės, [kiekviena] su buožele
ir žiedu, buvo ant vieno vamzdžio ir trys

1 Lit. du pastovus po vienu rėmu ir du pastovus po vienu rėmu

2 T.y. stulpų

3 Arba: maldytuvę (t.y. permaldavimo, sutaikinimo, išpirkimo iš nuodėmės dangtį)

migdolžiedžio pavidalo taurelės su
buožele bei žiedu—ant kito vamzdžio.
Taip buvo [padaryta] šešiems
vamzdžiams, kurie ėjo iš žibinto. 20 O
ant paties žibinto buvo keturios
migdolžiedžio pavidalo taurelės, jo
buoželės ir žiedai, 21 būtent viena
buoželė po dviem iš jo[1] išeinančiais
vamzdžiais, kita buoželė po [kitais]
dviem iš jo išeinančiais vamzdžiais ir dar
kita buoželė po [likusiais] dviem iš jo
išeinančiais vamzdžiais. Taip[2] buvo
padaryta šešiems vamzdžiams, kurie ėjo
iš jo[3]. 22 Jų buoželės ir šakelės buvo iš
vieno gabalo su juo. Jis visas buvo
nukaltas iš vieno gryno aukso gabalo.
23 Be to, jis nuliejo septynias lempas, jų
gnybtuvus ir dubenėlius nuognaiboms iš
gryno aukso. 24 Iš gryno aukso talento[4]
jis padarė jį ir visus jo reikmenis.

Smilkalų aukuras

25 Jis padarė smilkalų aukurą iš
akacijos medžio—masto ilgio, masto
pločio ir dviejų mastų aukščio,
keturkampį. Iš vieno gabalo su juo buvo
jo ragai. 26 Jis jį aptraukė grynu auksu:
jo dengiamąją plokštę, jo sienas aplinkui
ir jo ragus, ir jam aplinkui einančią
auksinę atbrailą. 27 Du auksinius
žiedus jis jam padarė po jo atbraila [,prie
abiejų jo šalių], prie abiejų jo šonų, kaip
laikytuvus kartims, kad galėtų jomis jį
nešioti. 28 Jis nutašė kartis iš akacijos
medžio ir jas aptraukė auksu. 29 Paskui
parūpino švento tepamojo aliejaus ir
grynų, kvapių smilkalų, kokius
pagamina tepalų maišytojas.

29 Iš 30, 22–38

Deginamosios aukos aukuras

38 Jis padarė deginamosios aukos
aukurą iš akacijos medžio—⸢penkių
mastų⸣[5] ilgio, penkių mastų pločio ir trijų
mastų aukščio, keturkampį. 2 Jis
pritaisė jam ragus prie keturių jo kampų;
iš vieno gabalo su juo buvo jo ragai. Ir
jis aptraukė jį žalvariu. 3 Paskui jis
padarė visus aukuro įrankius: puodus
pelenams, kastuvus, šlakstytuvus, šakes
ir dubenis žarijoms; visus jo įrankius jis
padarė iš žalvario. 4 Toliau jis padarė
aukurui grotas, tinklinį dirbinį iš
žalvario, po jo atbraila, iš apačios ligi jo
pusės, 5 ir nuliejo keturis žiedus
keturiuose žalvarinių grotų galuose kaip
laikytuvus nešamosioms kartims. 6 Jis
nutašė kartis iš akacijos medžio ir jas
aptraukė žalvariu. 7 Įkišo kartis į žiedus
prie aukuro šonų, kad galėtų jomis
nešioti; kaip tuščią lentų dėžę jis jį
padarė.
8 Paskui jis nuliejo žalvarinį
plaunamąjį dubenį ir jo žalvarinį pastovą
iš veidrodžių moterų, kurios tarnavo
susitikimo padangtės prieangyje.

8 Iš 30, 18

Kiemas

9 Jis įrengė kiemą. Pietiniam
šonui, nukreiptam į pietus, [jis nuaudė]
kiemo uždangų iš suktinių plonos drobės
siūlų—šimtą mastų. 10 Jų stulpų buvo
dvidešimt ir jų[6] pastovų dvidešimt, iš
žalvario, o stulpų pakabai ir sijos buvo
sidabrinės. 11 Šiauriniam šonui [jis taip
pat nuaudė uždangų]—šimtą mastų. Jų
stulpų buvo dvidešimt ir jų pastovų
dvidešimt, iš žalvario, o stulpų pakabai ir
sijos buvo sidabrinės. 12 Vakariniam
šonui [jis nuaudė] uždangų—
penkiasdešimt mastų. Jų[7] stulpų buvo
dešimt ir jų pastovų dešimt, o stulpų
pakabai ir sijos buvo sidabrinės. 13 O
rytiniam šonui, nukreiptam į saulėtekį,
[jis nuaudė] penkiasdešimt mastų:
14 penkiolikos mastų uždangų ⸢vienai
šaliai⸣[8] su jų trimis stulpais ir jų trimis
pastovais 15 ir antrai šaliai [abiejose
kiemo vartų pusėse]—penkiolikos mastų
uždangų su jų trimis stulpais ir jų trimis
pastovais. 16 Visos aplink kiemą
kabančios uždangos buvo iš suktinių
lininių siūlų. 17 Stulpų pastovai buvo

1 T.y. centrinio žibintuvo stiebo
2 Įtrp. su G ir 25, 33.
3 T.y. žibinto
4 1 talentas ≈ 34 kg
5 T.y. apie 2, 3 m
6 Uždangų ar stulpų?
7 T.y. uždangų
8 Lit. vienam pečiui

žalvariniai, o stulpų pakabai ir sijos—
sidabrinės. Jų galvenų aptraukalas buvo
iš sidabro, o jie patys buvo apipinti
sidabrinėmis juostomis—visi kiemo
stulpai.
18 Kiemo vartų užuolaida buvo
raštuotas audinys iš violetinio ir
raudono purpuro bei karminu dažytų
gijų ir suktinių lininių siūlų. Ji buvo
dvidešimties mastų ilgio ir [pločiu]
penkių mastų aukščio, kaip ir kiemo
uždangos. 19 Jų stulpai buvo keturi ir jų
pastovai keturi, iš žalvario, o jų
pakabai—sidabriniai. Jų galvenų
aptraukalas ir sijos buvo sidabrinės.
20 O visi tabernakulio ir aplink einančio
kiemo kuolai buvo žalvariniai.

Panaudota medžiaga

21 Ta yra tabernakulio, Įstatymo
tabernakulio, panaudotų medžiagų
apyskaita, kuri, Mozei paliepus, buvo
padaryta, leviams patarnaujant, kunigo
Aharono sūnui Itamarui vadovaujant.
22 Urio sūnus Besalelis iš Judo genties
padarė viską, ką VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei, 23 ir jam padėjo Achisamacho
sūnus Oholiabas iš Dano genties—
amatininkas[1], siuvinėtojas ir audėjas
raštų iš violetinio ir raudono purpuro bei
karminu dažytų gijų ir lininių siūlų.
24 Aukso, ypatingos[2] dovanos
aukso, panaudoto darbui visoje
šventyklos statyboje, iš viso buvo
dvidešimt devyni talentai ir septyni
šimtai trisdešimt šekelių, skaičiuojant
šventyklos šekeliu. 25 O sidabro, gauto
iš bendruomenės surašytųjų, buvo šimtas
talentų ir tūkstantis septyni šimtai
septyniasdešimt penki šekeliai,
skaičiuojant šventyklos šekeliu:
26 beka, [tai yra] pusė šekelio, iš atskiro
asmens, skaičiuojant šventyklos šekeliu,
iš visų, perėjusių prie surašytųjų,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresnių,
[tai yra] šešių šimtų trijų tūkstančių
penkių šimtų penkiasdešimt [vyrų].
27 Šimtas sidabro talentų buvo
suvartota šventyklos pastovams ir
užuolaidos pastovams nulieti—šimtui
pastovų šimtas talentų, po talentą
pastovui. 28 O iš tūkstančio septynių
šimtų septyniasdešimties penkių
[šekelių] jis padarė pakabus stulpams,
aptraukė jų galvenas ir juos apipynė
juostomis. 29 Gi ypatingos dovanos
žalvario buvo septyniasdešimt talentų ir
du tūkstančiai keturi šimtai šekelių.
30 Iš to jis padarė susitikimo padangtės
angos pastovus, žalvarinį aukurą, jam
priklausančias žalvarines grotas ir visus
aukuro įrankius, 31 aplink einančius
kiemo pastovus ir kiemo vartų pastovus,
visus tabernakulio kuolus ir visus aplink
einančius kiemo kuolus.

26 Mt 17, 24 25–26 Iš 30, 11–16

Efodas, krūtinės kišenė ir kiti kunigų drabužiai

39 Iš violetinio ir raudono purpuro
bei karminu dažytų gijų jie išaudė
raštuotus drabužius tarnauti
šventykloje, ir jie padarė šventus
drabužius Aharonui, kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs Mozei.
2 Jie[3] išaudė efodą iš aukso[4],
violetinio ir raudono purpuro bei
karminu dažytų gijų ir suktinių lininių
siūlų. 3 Jie plodami padarė aukso
lakštus ir juos supjaustę susuko į gijas,
norėdami įausti į violetinį ir raudoną
purpurą bei karminu dažytą medžiagą ir į
ploną drobę, kaip padaro audėjas
menininkas. 4 Jie jam[5] padarė dvi
sujungiamas perpetes[6]. Savo abiejuose
[viršutiniuose] kraštuose jis buvo
sujungtas. 5 Jį glaudžiai prijuosianti
juosta, esanti ant jo, buvo iš vieno
gabalo su juo; ji buvo toks pat audinys,
kaip jis: iš auksinių siūlų, violetinio ir
raudono purpuro bei karminu dažytų
gijų ir suktinių lininių siūlų, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei. 6 Jie
paruošė karneolio akmenis, įtaisytus į
auksinius įtvarus, su Izraelio sūnų vardų
įraižomis, panašiomis į antspaudo

---

1 Hbr. žodis reiškia dailidę, šaltkalvį ir akmenkalį, t.y. bet kokį amatininką.
2 Arba: mosuojamosios

3 SamS; M: Jis
4 T.y. auksinių siūlų
5 T.y. efodui
6 T.y. efodo priešakinę ir užpakalinę dalį, einančią nuo pečių iki juosmens

įraižas. 7 Ir jie[1] juos pritvirtino prie ėfodo perpečių kaip akmenis Izraelio sūnums atminti, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

8 Paskui jie[2] padarė krūtinės kišenę, meniškai nuaustą, panašią į ėfodo audinį, iš auksinių siūlų, violetinio ir raudono purpuro bei karminu dažytų gijų ir suktinių lininių siūlų. 9 Ji buvo keturkampė, dvilinka. Jie padarė krūtinės kišenę sprindžio ilgumo ir sprindžio platumo, dvilinką. 10 Jie ją nusagstė keturiomis akmenų eilėmis. Eilė su rubinu, chrizolitu ir tamsiai žaliu beriliu buvo pirmoji eilė; 11 antroji eilė—malachitas, safyras ir jaspis; 12 trečioji eilė—hiacintas, achatas ir ametistas; 13 o ketvirtoji eilė—topazas, karneolis ir nefritas. Kai juos įsegė, jie buvo įtverti į auksinius įtvarus. 14 Akmenų buvo tiek, kiek Izraelio sūnų vardų; jų buvo dvylika—tiek, kiek jų vardų. Kiekvienas turėjo sau įrėžtą, kaip įrėžia į antspaudą, vieną dvylikos genčių vardą. 15 Ir jie prikabino prie krūtinės kišenės gryno aukso grandinėles, taip susuktas, kaip nuveja virveles. 16 Jie padarė dvi auksines roželes bei du auksinius žiedus ir pritvirtino abu žiedus prie abiejų krūtinės kišenės galų. 17 Jie pritvirtino abi auksines virveles prie abiejų žiedų, prie krūtinės kišenės [viršutinių] galų, 18 ir abiejų virvelių [kitus] abu galus pritvirtino prie abiejų roželių, o tas pritvirtino prie ėfodo perpečių jo priešakinėje pusėje. 19 Dar nukalė du auksinius žiedus ir juos pritaisė prie abiejų krūtinės kišenės galų, prie to jos krašto, kuris atgręžtas į ėfodo pusę, vidun. 20 Paskui jie nukalė du auksinius žiedus ir juos pritvirtino prie abiejų ėfodo perpečių, apačioje, jo priešakinėje pusėje, visai arti prie jo siūlės, virš ėfodo juostos. 21 Jie pririšo krūtinės kišenę jos žiedais prie ėfodo žiedų violetinio purpuro virvele, kad ji laikytųsi virš ėfodo juostos ir kad krūtinės kišenė nenuslystų nuo ėfodo viršaus, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

Kiti kunigų drabužiai

22 Jie[3] padarė ėfodo jupą[4], audėjo dirbinį, visą iš violetinio purpuro. 23 Jupos skylė galvai buvo jo viduryje, kaip šarvinio švarko skylė. Skylė turėjo aplinkui atsiuvą, kad neįdrikstų. 24 Jie prikabino prie jupos [apatinių] apsiuvų granatinių obuolėlių iš violetinio ir raudono purpuro bei karminu dažytų gijų ⌜ir suktinių lininių siūlų⌝[5]. 25 Be to, jie nuliejo gryno aukso varpelių ir pritaisė aplinkui varpelius tarp granatinių obuolėlių prie jupos [apatinių] apsiuvų—tarp granatinių obuolėlių taip, 26 jog varpelis ėjo po obuolėlio pakaitomis prie jupos apsiuvų aplinkui—tarnystei, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

27 Jie padarė plonos drobės tunikų, audėjo išaustų, Aharonui ir jo sūnums, 28 plonos drobės turbaną, plonos drobės kepures galvai apdengti, drobines kelnaites iš suktinių lininių siūlų 29 ir juostų iš suktinių lininių siūlų, violetinio ir raudono purpuro bei karminu dažytų gijų—raštuotą audinį, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

30 Jie padarė gėlę, šventą karūną, iš gryno aukso ir ant jos užrašė įrašą, kaip įrėžia į antspaudą: „Šventas VIEŠPAČIUI". 31 Ir jie pririšo prie jos violetinio purpuro virvelę, kad ją[6] pritvirtintų viršuje prie turbano, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

Mozė apžiūri užbaigtą darbą

32 Taip buvo baigtas visas susitikimo padangtės tabernakulio darbas. Izraeliai padarė visai taip, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei; jie taip padarė. 33 Jie atnešė tabernakulį pas Mozę: padangtę ir visus jos įtaisus—jos kablius, rėmus, skersinius, stulpus ir pastovus; 34 raudona ochra įtrintų avinų kailių uždangalą, delfinų odų

1 SamS; M: jis
2 Žr. 2a.
3 Žr. 2a.
4 T.y. tuoj po ėfodu nešiojamą viršutinį drabužį
5 Kl. Mss SamGSV; M: suktinių
6 T.y. karūną

uždangalą ir pertvaros užuolaidą;
35 Įstatymo skrynią, jos nešamąsias
kartis ir antvožą; 36 stalą, visus jo indus
ir Akivaizdos duoną; 37 gryno aukso
žibintą, jo lempas [lempas, uždėtas
eilėmis], visus jo reikmenis ir šviečiamąjį
aliejų; 38 auksinį aukurą, tepamąjį
aliejų, kvapius smilkalus ir padangtės
angos uždangą; 39 žalvarinį aukurą, jam
priklausančias žalvarines grotas, jo
nešamąsias kartis ir visus jo įrankius,
plaunamąjį dubenį ir jo pastolį; 40 kiemo
uždangas, jo stulpus, jo pastovus, kiemo
vartų užuolaidą, jo virves, jo kuolus ir
visus susitikimo padangtės tabernakulio
darbo įrankius; 41 dygsniuotus
drabužius tarnystei šventykloje, šventus
drabužius kunigui Aharonui ir jo sūnų
drabužius kunigų pareigoms eiti.
42 Izraeliai atliko visą darbą visai taip,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
43 Mozei apžiūrėjus visą darbą,
pasirodė, kad jie buvo jį atlikę visai taip,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs. Ir Mozė
palaimino juos.

Šventykla pastatoma ir pašventinama

40 Paskui VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
2 „Pirmojo mėnesio pirmąją dieną
tu turi pastatyti susitikimo padangtės
tabernakulį, 3 ten padėti Įstatymo
skrynią, atitverti skrynią užuolaida,
4 įnešti stalą ir kartomis sudėti ⌜jam
priklausančias duonas⌝[1], taip pat įnešti
žibintą ir įstatyti jo lempas. 5 Tu turi
padėti ties Įstatymo skrynia auksinį
aukurą smilkalams ir pakabinti
tabernakulio angos užuolaidą. 6 Turi
pastatyti deginamosios aukos aukurą
ties susitikimo padangtės tabernakulio
anga, 7 padėti plaunamąjį dubenį tarp
susitikimo padangtės ir aukuro ir į jį
įpilti vandens. 8 Tu turi įtaisyti kiemą
aplinkui ir pakabinti kiemo vartų
užuolaidą. 9 Turi paimti tepamojo
aliejaus, [juo] patepti tabernakulį ir visa,
kas yra jame, ir tuo būdu pašventinti jį
bei visus jo įtaisus, kad būtų šventas.
10 Turi patepti deginamosios aukos
aukurą bei visus jo įrankius ir taip
pašventinti aukurą, kad aukuras būtų
švenčiausias. 11 Turi patepti
plaunamąjį dubenį bei jo pastolį ir taip jį
pašventinti. 12 Turi privesti Aharoną ir
jo sūnus prie susitikimo padangtės
angos, apiplauti juos vandeniu,
13 apvilkti Aharoną šventais drabužiais,
jį patepti ir pašventinti, kad man eitų
kunigo pareigas. 14 Turi privesti jo
sūnus , juos apvilkti tunikomis 15 ir taip
patepti, kaip būsi patepęs jų tėvą, kad jie
man eitų kunigų pareigas. Tai turi
įvykti tam, kad jų patepimas jiems
suteiktų amžiną kunigystę per jų
kartas“.

16 Mozė padarė visai taip, kaip
VIEŠPATS jam buvo įsakęs; jis taip
padarė. 17 Pirmąjį mėnesį, antraisiais
metais, to mėnesio pirmąją buvo
pastatytas tabernakulis.

18 Mozė pastatė tabernakulį: jis
padėjo jo pastovus, sustatė jo rėmus,
sudėjo jo sijas ir sukėlė jo stulpus.
19 Jis ištiesė ant tabernakulio padangtę
ir užklojo viršuj ant jos padangtės
uždangalą, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei. 20 Paėmęs jis įdėjo Įstatymą į
skrynią, pritaisė prie skrynios
nešiojamąsias kartis, uždėjo viršuj ant
skrynios antvožą, 21 įnešė skrynią į
tabernakulį, pakabino pertvaros
užuolaidą ir taip atitvėrė Įstatymo
skrynią, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei. 22 Jis pastatė stalą susitikimo
padangtėje, tabernakulio šiauriniame
šone, šiapus užuolaidos, 23 ir ant jo
sudėjo kartomis duonas VIEŠPATIES
akivaizdoje, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei. 24 Jis pastatė žibintą susitikimo
padangtėje priešais stalą, pietiniame
tabernakulio šone, 25 ir uždėjo lempas
VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei. 26 Jis
pastatė auksinį aukurą susitikimo
padangtėje ties užuolaida 27 ir dūmais
paleido kvapių smilkalų, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei. 28 Jis
pakabino tabernakulio angos uždangą,
29 o deginamosios aukos aukurą pastatė
susitikimo padangtės tabernakulio
prieangyje ir ant jo aukojo deginamąją ir
javienių auką, kaip VIEŠPATS buvo

1 Lit. tai, kas jam priklauso

įsakęs Mozei. 30 Jis pastatė plaunamąjį
dubenį tarp susitikimo padangtės ir
aukuro ir į jį įpylė vandens nusiplovimui,
31 kad iš jo Mozė, Aharonas ir jo sūnūs
nusiplautų rankas ir kojas. 32 Įeidami į
susitikimo padangtę ir artėdami prie
aukuro, jie nusiplaudavo, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
33 Pagaliau jis įrengė kiemą aplink
tabernakulį bei aukurą ir užkabino
kiemo vartų užuolaidą. Taip Mozė
užbaigė darbą.

34 Paskui debesis apdengė
susitikimo padangtę ir VIEŠPATIES
skaistybė pripildė tabernakulį. 35 Mozė
negalėjo įeiti į susitikimo padangtę, nes
ant jos nusileido debesis ir VIEŠPATIES
skaistybė pripildė tabernakulį. 36 Kai
debesis pakildavo nuo tabernakulio
viršaus, per visas savo keliones izraeliai
sukildavo eiti. 37 O jei debesis
nepakildavo, jie nesileisdavo į kelionę,
iki jis pakildavo. 38 Nes VIEŠPATIES
debesis dieną laikėsi virš tabernakulio, o
naktį jame[1] rodėsi ugnis visų Izraelio
namų akyse per visas jų keliones.

34 1 Kar 8, 10–11; Jez 6, 4; Ezek 43, 4–5; Apr 15, 8

1 T.y. debesyje

LEVIŲ KNYGA

Deginamosios aukos

1 VIEŠPATS pasišaukė Mozę ir jam
kalbėjo iš susitikimo padangtės. Jis
tarė: 2 „Kalbėk izraeliams ir jiems
sakyk: ‚Kai kas nors iš jūsų norės
atnašauti auką VIEŠPAČIUI, jūs galite
atnašauti savo auką iš gyvulių, iš
raguočių ar iš mažųjų gyvulių.
3 Jei jo auka bus deginamoji auka
iš raguočių, jis turi atnašauti bekliaudį
patiną. Jis turi jį atvesti prie susitikimo
padangtės angos, kad šis[1] būtų
priimtinas VIEŠPAČIUI. 4 Jis turi
uždėti ranką ant deginamosios aukos
galvos, kad ta[2] būtų priimta jo naudai
permaldauti už jį. 5 Jis turi papjauti
jauniklį bulių VIEŠPATIES akivaizdoje,
o Aharono sūnūs, kunigai, turi atnešti
kraują ir aplinkui iššlakstyti kraują į
šonus aukuro, esančio prie susitikimo
padangtės angos. 6 Jis turi nulupti
deginamąją auką ir ją supjaustyti į
gabalus. 7 Aharono sūnūs,kunigai[3], turi
sukurti ugnį ant aukuro ir sukrauti
malkų ant ugnies. 8 Aharono sūnūs,
kunigai,turi sukrauti tuos gabalus, galvą
ir riebalus, ant malkų, esančių ant viršuj
aukuro sukurtos ugnies. 9 Jos[4] vidurius
ir blauzdas jis turi nuplauti vandeniu, o
kunigas turi visa dūmais paleisti kaip
deginamąją auką, raminančiai
kvepiančią ugnies auką VIEŠPAČIUI.
10 Jei jo dovana, skirta
deginamajai aukai, yra iš mažųjų
gyvulių, iš avių ar ožkų, jis turi atnešti
bekliaudį patiną. 11 Turi jį papjauti
šiaurinėje aukuro pusėje, VIEŠPATIES
akivaizdoje, o Aharono sūnūs, kunigai,
turi aplinkui išlaistyti jo kraują į aukuro
šonus. 12 Jis[5] turi jį supjaustyti į
gabalus, ⌜o kunigas turi juos, jo galvą ir
riebalus⌝[6], sukrauti ant malkų, esančių
ant viršuj aukuro sukurtos ugnies.
13 Vidurius ir blauzdas jis turi nuplauti
vandeniu, o kunigas turi visa atnešti ir
dūmais paleisti ant aukuro. Ta yra
deginamoji auka, raminančiai kvepianti
ugnies auka VIEŠPAČIUI.
14 Jei jo dovana VIEŠPAČIUI yra
deginamoji paukščių auka, jis turi
atnašauti savo auką iš burkuolių ar
jaunų karvelių. 15 Kunigas turi jį[7]
atnešti prie aukuro, nugnybti jam galvą
ir dūmais paleisti ant aukuro, o jo
kraujas turi būti nutekintas ant aukuro
sienos. 16 Jis turi pašalinti jo gūžį su jo
turiniu ir jį numesti šalia aukuro į rytus,
į riebaluotų pelenų vietą. 17 Jis turi jam
įplėšti sparnus, jų visiškai
neatplėšdamas. [Pagaliau] kunigas turi
jį dūmais paleisti ant aukuro, ant viršuj
ugnies sukrautų malkų. Ta yra
deginamoji auka, raminančiai kvepianti
ugnies auka VIEŠPAČIUI.

Javienių aukos

2 Kai koks nors asmuo norės atnešti
javienių aukos dovaną VIEŠ-
PAČIUI, smulkūs kvietmilčiai turi būti
jo dovana. Jis turi išlieti ant jos aliejaus,
užbarstyti ant jos smilkalų 2 ir ją
nunešti pas Aharono sūnus, kunigus.
[Jis[8] turi iš jos paimti pilną saują
kvietmilčių ir aliejaus drauge su visais
jos smilkalais,] ir kunigas turi dūmais
paleisti ant aukuro jos azkarą[9]—
raminančiai kvepiančią ugnies auką
VIEŠPAČIUI. 3 O kas palieka iš
javienių aukos, turi priklausyti
Aharonui ir jo sūnums. Ta yra visų
švenčiausia VIEŠPAČIUI atnašaujamų
ugnies aukų dalis.
4 Kai norėsi atnašauti krosnyje
keptą javienių aukos atnašą, ji turi būti
iš smulkių kvietmilčių: nerauginti
pyragai, sumaišyti su aliejum, ar
nerauginti papločiai, patepti aliejum.
5 Jei tavo dovana bus ant keptuvės
paruošta javienių auka, tai ji turi būti

---

1 Arba: jis
2 T.y. auka
3 Kl. Mss SamGS; M: kunigas
4 T.y. aukos
5 T.y. aukotojas
6 Rk. su Sam., plg. 8 skn.; M: jo galvą ir riebalus, o kunigas turi juos
7 T.y. paukštį
8 T.y. kunigas
9 T.y. tą aukos dalį, kuri skirta atminimui, Dievui priminti aukotoją

kvietmilčiai, sumaišyti su aliejum,
nerauginta duona. 6 Tu turi ją
sutrupinti į trupinius ir ant jos užpilti
aliejaus. Ji yra javienių auka. 7 Jei
tavo dovana bus kaistuvo javienių auka,
ji turi būti paruošta iš kvietmilčių su
aliejum. 8 Tu turi atnešti javienių auką,
kuri bus iš tų paruošta VIEŠPAČIUI, ir
ją pateikti kunigui, o tas turi ją prinešti
prie aukuro. 9 Kunigas turi išimti iš
javienių aukos jos azkarą[1] ir dūmais
paleisti ant aukuro—raminančiai
kvepiančią ugnies auką VIEŠPAČIUI.
10 O kas palieka iš javienių aukos, turi
priklausyti Aharonui ir jo sūnums. Ta
yra visų švenčiausia VIEŠPAČIUI
atnašaujamų ugnies aukų dalis.
11 Jokia javienių auka, kurią
atnašaujate VIEŠPAČIUI, neturi būti
paruošiama su raugu, nes jums nevalia
jokio raugalo ar medaus atnašauti[2] kaip
auką VIEŠPAČIUI. 12 Kaip pirmonių
dovaną galite juos[3] atnašauti, bet
neleidžiama ⌜jų uždėti⌝[4] ant aukuro
raminančiam kvapui. 13 Kiekvieną tavo
javienių aukos dovaną tu turi pasūdyti
druska; neturi leisti, kad tavo javienių
aukai stigtų VIEŠPATIES sandoros
druskos. Tu turi atnešti druskos kaip
priedą prie kiekvienos tavo javienių
aukos.
14 Jei atnašausi VIEŠPAČIUI
pirmųjų javų auką, turi atnašauti ugnyje
pagruzdintas varpas[5], šviežių javų
sutrintus grūdus, kaip savo pirmųjų javų
auką. 15 Tu turi užpilti ant jos aliejaus
ir užbarstyti ant jos smilkalų. Ta yra
javienių auka. 16 O kunigas turi dūmais
paleisti jos azkarą[6], jos sutrintų grūdų ir
aliejaus dalį su visais jos smilkalais kaip
ugnies auką VIEŠPAČIUI.

Pjaunamosios aukos

3 Jei jo dovana bus bendrystės[7]
pjaunamoji auka, jei jis norės ją
atnašauti iš raguočių, tai jis turi jį[8],
neturintį kliaudos, patiną ar patelę,
atnašauti VIEŠPATIES akivaizdoje.
2 Jis turi uždėti ranką ant savo
aukojamo raguočio galvos ir jį papjauti
prie susitikimo padangtės angos, o
Aharono sūnūs, kunigai, turi aplinkui
išslakstyti kraują į aukurą[9]. 3 Jis turi
atnešti bendrystės aukos dalį kaip ugnies
auką VIEŠPAČIUI: taukus,
apdengiančius vidurius, ir visus taukus,
priaugusius prie vidurių, 4 abu inkstus
ir ant jų, prie strėnų, esančius taukus, ir
kepenų lezgį, kurį drauge su inkstais jis
turi atplėšti. 5 Aharono sūnūs turi tai
dūmais paleisti ant aukuro virš
deginamosios aukos, esančios ant viršuj
ugnies sukrautų malkų—raminančiai
kvepiančią ugnies auką VIEŠPAČIUI.
6 Jei dovana kaip bendrystės
auka VIEŠPAČIUI bus iš mažųjų
gyvulių, patinas ar patelė, jis turi jį[10]
atnašauti bekliaudį. 7 Jei jis atnašaus
ėriuką kaip savo dovaną, turi jį
atnašauti VIEŠPATIES akivaizdoje.
8 Jis turi uždėti ranką ant savo
aukojamo gyvulio galvos ir jį papjauti
susitikimo padangtės priešaky, o
Aharono sūnūs turi aplinkui išslakstyti
jo kraują į aukurą. 9 Jis turi atnašauti
bendrystės aukos dalį kaip ugnies auką
VIEŠPAČIUI: jo taukus, būtent jo visą
riebalingą uodegą—prie pat nugarkaulio
jis turi ją atskirti,—taukus,
apdengiančius vidurius, taukus,
priaugusius prie vidurių, 10 abu inkstus,
ant jų, prie strėnų, esančius taukus ir
kepenų lezgį; drauge su inkstais jis turi jį
atplėšti. 11 O kunigas turi tai dūmais
paleisti kaip ugnim aukojamą maistą
VIEŠPAČIUI.
12 Jei jo dovana bus ožka, jis turi
ją atnašauti VIEŠPATIES akivaizdoje.
13 Jis turi uždėti ranką ant jos galvos ir
ją papjauti susitikimo padangtės
priešaky, o Aharono sūnūs turi aplinkui

1 Žr. 2 skn.
2 Sam GT; M: dūmais paleisti
3 T.y. su raugu ar medum iškeptus pyragus
4 Lit. jiems užeiti
5 T.y. prinokusias, bet dar minkštas
6 Žr. 2 skn.

7 Arba: baigiamoji
8 T.y. raguotį
9 T.y. į visus aukuro šonus
10 T.y. gyvulį

išlakstyti jos kraują į aukurą. 14 Jis
turi atnašauti iš jos savo dovaną kaip
ugnies auką VIEŠPAČIUI: taukus,
apdengiančius vidurius, visus taukus,
priaugusius prie vidurių, 15 abu inkstus,
ant jų, prie strėnų, esančius taukus ir
kepenų lezgį; drauge su inkstais jis turi jį
atplėšti. 16 O kunigas turi juos dūmais
paleisti ant aukuro kaip raminančiai
kvepiantį, ugnim aukojamą maistą. Visi
taukai priklauso VIEŠPAČIUI. 17 Tai
amžinai galiojąs nuostatas jūsų kartoms
visose jūsų buveinėse: jums nevalia
jokių taukų ir jokio kraujo valgyti'".

Aukos už nežiniomis padarytas nuodėmes

4 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, saky-
damas: 2 „Kalbėk izraeliams,
tardamas: ,Kai koks asmuo nusidės
nežiniomis kuriame nors VIEŠPATIES
įsakymais uždraustų dalykų ir padarys
vieną kurį iš jų,— 3 jei pateptasis
kunigas nusidės, užveldamas ant tautos
kaltę, tai jis dėl savo nuodėmės, kuria
nusidėjo, turės atnašauti iš raguočių
jauniklį bekliaudį bulių VIEŠPAČIUI
kaip auką už nuodėmę. 4 Jis turi atvesti
bulių prie susitikimo padangtės angos
VIEŠPATIES akivaizdon, uždėti ranką
ant buliaus galvos ir papjauti bulių
VIEŠPATIES akivaizdoje. 5 Pateptasis
kunigas turi paimti buliaus kraują ir jį
įnešti į susitikimo padangtę. 6 Kunigas
turi pamirkyti pirštą į kraują ir septynis
kartus šlakstyti kraujo dalį
VIEŠPATIES akivaizdoje šventyklos
uždangos priešakyje. 7 Kunigas turi
užtepti kraujo ant ragų [gardžiai
kvepiančių smilkalų] aukuro, esančio
susitikimo padangtėje, VIEŠPATIES
akivaizdoje, o visą [likusį] buliaus
kraują išlieti prie papėdės deginamosios
aukos aukuro, esančio prie susitikimo
padangtės angos. 8 Visus ⌜už nuodėmę
aukojamo⌝[1] buliaus taukus jis turi išlupti
iš jo: taukus, apdengiančius vidurius,
visus taukus, priaugusius prie vidurių,
9 abu inkstus, ant jų, prie strėnų,
esančius taukus ir kepenų lezgį; drauge
su inkstais jis turi jį atplėšti— 10 taip,
kaip išlupama iš bendrystės
pjaunamosios aukos jaučio. Paskui
kunigas turi juos dūmais paleisti ant
deginamosios aukos aukuro. 11 O
buliaus kailį ir visą jo mėsą drauge su jo
blauzdomis, jo vidurius ir jo skrandžio
turinį— 12 visą likusį bulių—jis turi
išgabenti už stovyklos į nesuteptą vietą,
kur išpila riebalotus pelenus, ir jį
sudeginti ant malkų; ant riebalotų
pelenų sampilo jis turi būti sudegintas.
13 Jei visa Izraelio bendruomenė
nusidės nežiniomis ir tas dalykas liks
paslėptas nuo bendruomenės akių, ir [jei]
jie[2] padarys vieną kurį iš VIEŠPATIES
uždraustų dalykų 14 ir išeis aikštėn
nuodėmė, kuria jie nusidėjo,—tai
bendruomenė turi atnašauti jauniklį
bulių iš raguočių kaip auką už nuodėmę.
Jie turi jį atvesti ties susitikimo
padangte. 15 Bendruomenės vyresnieji
turi uždėti rankas ant buliaus
VIEŠPATIES akivaizdoje ir papjauti[3]
bulių VIEŠPATIES akivaizdoje. 16 O
pateptasis kunigas turi įnešti buliaus
kraują į susitikimo padangtę.
17 Kunigas turi pamirkyti pirštą į[4]
kraują ir ⌜kraujo dalį⌝[5] septynis kartus
šlakstyti VIEŠPATIES akivaizdoje
uždangos priešaky. 18 Jis turi patepti
krauju ragus aukuro, esančio
VIEŠPATIES akivaizdoje, susitikimo
padangtėje, o visą [likusį] kraują išlieti
prie papėdės deginamosios aukos
aukuro, esančio prie susitikimo
padangtės angos. 19 Visus jo taukus jis
turi išlupti iš jo ir dūmais paleisti ant
aukuro. 20 Jis turi padaryti su bulium
taip, kaip jis bus padaręs su ⌜už nuodėmę
aukojamu⌝[6] bulium; taip jis turi padaryti
su juo. Kunigas turi permaldauti už
juos, ir jiems bus atleista. 21 Jis turi
išgabenti bulių už stovyklos ir jį
sudeginti— taip, kaip jis bus
sudeginęs pirmąjį bulių. Ta yra
bendruomenės auka už nuodėmę.

1 Lit. nuodėmės aukos

2 T.y. bendruomenės nariai
3 GS; M: jis turi papjauti
4 Rk., plg. 4, 6
5 Kl. Mss Sam; ~M
6 Lit. nuodėmės aukos

22 Jei genties atstovas[1] nusidės, nežiniomis darydamas vieną kurį iš visų VIEŠPATIES, jo Dievo, įsakymais uždraustų dalykų, ir tuo nusikals, 23 jei[2] jam bus duota žinoti apie jo nuodėmę, kuria jis nusidėjo,—jis turi atgabenti savo dovaną, ožį, bekliaudį patiną, 24 uždėti ranką ant ožio galvos ir jį papjauti vietoje, kur papjauna deginamąją auką VIEŠPATIES akivaizdoje. Ta yra auka už nuodėmę. 25 Paskui kunigas turi paimti pirštu nuodėmės aukos kraujo ir juo patepti deginamosios aukos aukuro ragus, o [likusį] kraują išlieti prie deginamosios aukos aukuro papėdės. 26 Visus jo taukus jis turi dūmais paleisti ant aukuro taip, kaip bendrystės aukos taukus. Tuo būdu kunigas turi permaldauti už jį, ir jam bus atleista.

27 Jei pavienis asmuo iš eilinių žmonių nusidės nežiniomis, darydamas vieną kurį iš VIEŠPATIES įsakymais uždraustų dalykų, ir tuo nusikals, 28 jei[3] jam bus duota žinia apie jo nuodėmę, kuria jis nusidėjo,— jis turi atgabenti bekliaudę ožką, patelę, kaip atnašą už savo nuodėmę, kuria nusidėjo. 29 Jis turi uždėti ranką ant nuodėmės aukos galvos ir papjauti nuodėmės auką deginamosios aukos vietoje. 30 Paskui kunigas turi paimti pirštu jos kraujo ir juo patepti deginamosios aukos aukuro ragus, o visą [likusį] jos kraują išlieti prie aukuro papėdės. 31 Jis turi pašalinti visus jos taukus, kaip pašalinami taukai iš bendrystės deginamosios aukos, ir kunigas turi juos dūmais paleisti ant aukuro kaip raminantį kvapą VIEŠPAČIUI. Tuo būdu kunigas turi permaldauti už jį, ir jam bus atleista.

32 Jei jis norės atnešti ėriuką kaip savo aukai už nuodėmę skirtą atnašą, turi atnešti bekliaudę avytę. 33 Jis turi uždėti ranką ant nuodėmės aukos galvos ir ją papjauti kaip auką už nuodėmę vietoje, kur papjauna deginamąją auką. 34 Paskui kunigas turi paimti pirštu nuodėmės aukos kraujo ir juo patepti deginamosios aukos aukuro ragus, o visą [likusį] jos kraują išlieti prie aukuro papėdės. 35 Jis turi pašalinti visus jos taukus, kaip pašalinami ėriuko taukai iš bendrystės pjaunamosios aukos. Paskui kunigas turi juos dūmais paleisti ant aukuro, virš VIEŠPATIES ugnies aukų. Tuo būdu kunigas turi permaldauti už jį dėl jo nuodėmės, kuria jis nusidėjo, ir jam bus atleista.

27–31 Sk 15, 27–28

5 Kai kas nors nusidės tuo, kad, išgirdęs ⌜viešą saikdinimą liudyti⌝[4], nors galėtų būti liudytojas—ar jis būtų matęs, ar [kitaip] patyręs, — jei jis nesuteiks žinių ir taip užsitrauks kaltę; 2 arba kai kas nors palies bet kokį netyrą daiktą, ar tai būtų netyro žvėries maità, ar netyro naminio gyvulio maita, ar netyro knibždančio gyvūno maita, ⌜apie tai nieko nenusivoks⌝[5], jis pats bus susitepęs ir [tik paskui] susivoks esąs kaltas; 3 arba kai jis palies žmogaus netyrybę, kokia ir bebūtų šio netyrybė, kuria jis susiteps, būtent taip, jog apie tai nieko nenusivoks, ir [tik paskui] sužinojęs susivoks esąs kaltas; 4 arba kai kas nors, neapgalvotai kalbėdamas lūpomis, prisieks daryti pikta ar gera bet kokiu atveju, kuriuo žmogus neapgalvotai kalba su priesaika, būtent taip, jog apie tai nieko nesusivoks, ir [tik paskui] sužinojęs susivoks esąs kaltas vienu kuriuo iš šitų atvejų,—5 ⌜kai nusikals vienu kuriuo iš šitų atvejų⌝[6], jis turi ⌜išpažinti savo nuodėmę, kuria⌝[7] nusidėjo, 6 ir atvesti VIEŠPAČIUI kaip baudą už nuodėmę, kuria nusidėjo, patelę iš mažųjų gyvulių, jauniklę avį ar ožką, aukai už nuodėmę, o kunigas turi permaldauti už jį dėl jo nuodėmės, ⌜kuria nusidėjo, ir jam bus atleista⌝[8].

---

1 Arba: kalbėtojas
2 Rk., plg. GS; M: arba
3 Žr. 23 skn.

4 Lit. prakeikimo ištarą (t.y. prisiekiant sau ištartą nelaimę, jei nutylės tiesą teisme)
5 Lit. ir tai bus paslėpta nuo jo
6 ~GTV
7 GT[J]; M: išpažinti, kuo
8 GSam; ~M

7 Bet jei jis neįstengs paaukoti
reikiamos ⌜jauniklės avies ar ožkos⌝[1], turi
atnešti kaip baudą už tai, kuo jis
nusidėjo, du burkuolius ar du jaunus
karvelius VIEŠPAČIUI—vieną aukai už
nuodėmę, o kitą deginamajai aukai.
8 Jis turi juos atnešti pas kunigą, o šis
turi pirma atnašauti tą, kuris skirtas
aukai už nuodėmę. Jis turi nugnybti jo
galvą nuo jo kaklo, tačiau neturi jos
visiškai atskirti. 9 Jis turi iššlakstyti
nuodėmės aukos kraujo ant aukuro
sienos, o likusysis kraujas turi būti
nutekintas prie aukuro papėdės. Ta yra
auka už nuodėmę. 10 Paskui jis turi
paruošti antrąjį [karvelį] deginamajai
aukai, kaip reikalauja potvarkis. Tuo
būdu kunigas turi permaldauti už jį dėl
jo nuodėmės, kuria jis nusidėjo, ir jam
bus atleista.
11 Bet jei jis neįstengs paaukoti
dviejų burkuolių ar dviejų jaunų
karvelių, tai jis gali atnešti kaip savo
atnašą už tai, kuo nusidėjo, dešimtadalį
efos smulkių kvietmilčių aukai už
nuodėmę. Jis neturi užpilti ant jos
aliejaus nė uždėti ant jos smilkalų, nes
ta yra auka už nuodėmę. 12 Jis turi ją
nunešti pas kunigą, o kunigas turi paimti
iš jos pilną saują kaip jos azkarą[2] ir
dūmais paleisti ant aukuro virš
VIEŠPATIES ugnies aukų. Ta yra auka
už nuodėmę. 13 Tuo būdu kunigas turi
permaldauti už jį dėl jo nuodėmės, kuria
nusidėjo vienu kuriuo iš šitų atvejų, ir
jam bus atleista. ⌜O atliekai⌝[3] turi
priklausyti kunigui, kaip javienių aukos
atveju'".

Atsiteisimo atnaša

14 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 15 „Kai kas nors pasielgs
neištikimai ir nusidės nežiniomis,
pasilaikydamas VIEŠPAČIUI priklau-
sančių šventų dovanų, tai jis turi atnešti
VIEŠPAČIUI kaip savo atsiteisimo
atnašą bekliaudį aviną iš mažųjų
gyvulių, įvertintą[4] ⌜sidabriniais
šekeliais⌝[5], skaičiuojant šventyklos
šekeliu, aukai už kaltę. 16 Už tai, kuo
jis nusidėjo, pasilaikydamas iš to, kas
šventa, jis turi atlyginti nuostolį, prie to
pridėti jo penktąją dalį ir tai atiduoti
kunigui. O kunigas turi permaldauti už
jį, ir jam bus atleista.
17 Jei koks asmuo nusidės, tai yra
padarys nežiniomis vieną kurį iš
VIEŠPATIES įsakymais uždraustų
dalykų ir tuo nusikals, jis turi atsakyti
už savo kaltę. 18 Jis turi atnešti pas
kunigą iš mažųjų gyvulių bekliaudį
aviną, nustatytos vertės, kaip atsiteisimo
atnašą. O kunigas turi permaldauti už jį
dėl jo neapsižiūrėjimo, su kuriuo jis
netyčia, nežiniomis, nusidėjo, ir jam bus
atleista. 19 Ta yra atsiteisimo auka, nes
jis tikrai yra nusikaltęs VIEŠPAČIUI".
20 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 21 „Jei koks asmuo nusidės
ir neištikimai pasielgs su VIEŠPAČIU,
būtent užsigins savo artimui[6], kas
patikėta ar duota saugoti, ar
pasiglemžta[7], ar ką prievarta bus išgavęs
iš savo artimo, 22 ar, radęs ką pamesta,
nuslėps ir dar neteisingai prisieks bet
kuriuo atveju, kuriuo žmogus ką daro
nusikalsdamas,—23 kai jis nusidės ir
susipras esąs kaltas, tai jis turi
sugrąžinti pasiglemžtą turtą, kurį
pasiglemžė, ar prievarta išgautą turtą,
kurį prievarta išgavo, ar patikėtą turtą,
kuris jam buvo patikėtas, ar pamestą
daiktą, kurį atrado, 24 ar bet kokį
daiktą, apie kurį neteisingai prisiekė.
Jis turi duoti už jį visavertį atpildą ir dar
prie to pridėti jo penktadalį. Tam,
kuriam tai priklauso, jis turi tai duoti
savo atsiteisimo dieną. 25 Ir kaip savo
atsiteisimo atnašą jis turi atnešti
VIEŠPAČIUI iš mažųjų gyvulių
bekliaudį aviną, nustatytos vertės, ⌜pas
kunigą⌝[8] aukai už kaltę. 26 O kunigas
turi permaldauti už jį VIEŠPATIES
akivaizdoje, ir jam bus atleista už bet
kokį poelgį, kuriuo jis pasielgs
nusikalsdamas".

20–26 Sk 5, 5–8

Deginamoji auka

1 Hbr. žodis *še* reiškia vieną ir kitą.
2 Žr. 2, 2.
3 G; ~M
4 Lit. tavo įvertintą
5 Lit. šekelių sidabru
6 Arba: tėvynainiui
7 T.y. neteisiai iš jo pasisavinta
8 ~SamG

6 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, saky-
damas: 2 „Įsakyk Aharonui ir jo
sūnums: ‚Tokios yra deginamosios aukos
apeigos: Ji, deginamoji auka, turi likti
savo židinyje ant aukuro per visą naktį
iki ryto, ir aukuro ugnis turi būti
kūrenama ant jo. 3 Kunigas turi
apsivilkti savo [apeiginiu] lininiu apdaru
ir užsimauti apatines linines kelnaites
ant savo kūno. Jis turi susemti
riebalotus pelenus, į kuriuos ugnis suėda
deginamąją auką ant aukuro, ir padėti
šalia aukuro. 4 Paskui jis turi nusivilkti
savo drabužius, apsivilkti kitais
drabužiais ir išnešti riebalotus pelenus
už stovyklos į tyrą vietą. 5 O ant aukuro
esanti ugnis turi būti nuolat kūrenama
ant jo; ji neturi užgesti. Kunigas turi kas
rytą uždėti ant jos deginimui [naujų]
malkų, paskui sukrauti ant jos
deginamąją auką ir virš tos dūmais
paleisti bendrystės aukos riebalus.
6 Ugnis turi būti nuolat kūrenama ant
aukuro; ji neturi užgesti.

Javienių auka

7 Tokios yra javienių aukos
apeigos: Aharono sūnūs turi ją atnešti
VIEŠPATIES akivaizdon, aukuro
priešakin. 8 Jis[1] turi paimti iš jos saują
javienių aukos kvietmilčių ir jos aliejaus
drauge su visais smilkalais, esančiais ant
javienių aukos, ir dūmais paleisti ant
aukuro jos azkarą[2] kaip raminantį kvapą
VIEŠPAČIUI. 9 O jos atlieką turi
suvalgyti Aharonas ir jo sūnūs. Ji turi
būti suvalgyta kaip nerauginta duona
šventoje vietoje; susitikimo padangtės
kieme jie turi ją suvalgyti. 10 Ji neturi
būti kepama įrauginta. Ją suteikiau
kaip mano ugnies aukų jiems tenkančią
dalį. Ji yra visų švenčiausia, kaip auka
už nuodėmę ir atsiteisimo auka.
11 Kiekvienas vyriškis tarp Aharono
sūnų turi ją valgyti kaip jūsų kartoms
galiojančią teisę į VIEŠPATIES ugnies
aukas. Kas tik susilies su jomis,
pasidarys šventa[3]'".
12 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 13 „Ta yra Aharono ir jo
sūnų dovana, kurią jie turi atnašauti
VIEŠPAČIUI [tą dieną, kai jis[4] bus
pateptas]: dešimtadalį efos kvietmilčių
kaip nuolatinę javienių auką—vieną jos
pusę rytą, o kitą vakare. 14 Keptuvėje ji
turi būti paruošta su aliejumi.
[Sumaišytą tu turi ją atnešti, atnašauti
kaip sutrupintą[5] į trupinius javienių
auką—raminantį kavapą VIEŠPAČIUI.]
15 Kunigas, kuris iš jo sūnų bus pateptas
jo vietoje, turi ją paruošti kaip amžinai
galiojančią prievolę VIEŠPAČIUI; ji visa
turi būti dūmais paleista. 16 Kiekviena
kunigo javienių auka turi būti visintelė[6]
auka; jos nevalia valgyti'".

Auka už nuodėmę

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: „Kalbėk Aharonui ir jo
sūnums, tardamas: ‚Tokios yra aukos už
nuodėmę apeigos: Vietoje, kur pjaunama
deginamoji auka, turi būti pjaunama
auka už nuodėmę VIEŠPATIES
akivaizdoje. Ji yra švenčiausia.
19 Kunigas, kuris ją aukos už nuodėmę,
turi ją suvalgyti; ji turi būti valgoma
šventoje vietoje, *susitikimo padangtės*
kieme. 20 Visa, kas palies jos mėsą,
pasidarys šventa. Ir jei jos kraujo
užtikštų ant drabužio, tai ⌜ta vieta, ant
kurios jis užtikš, turi būti išskalbta⌝[7]
šventoje vietoje. 21 Molinis indas,
kuriame ji bus virinama, turi būti
sukultas. Bet jei ji bus išvirinta
žalvariniame inde, jis turi būti iššveistas
ir išskalautas vandeniu. 22 Kiekvienas
vyriškis tarp kunigų gali jos valgyti. Ji
yra švenčiausia. 23 Tačiau nevalia
valgyti jokios nuodėmės aukos, kurios
kraujo bus įnešta į susitikimo padangtę
permaldavimui šventykloje. Ji turi būti
sudeginta.

Atsiteisimo auka

7 Tokios yra atsiteisimo aukos[8]
apeigos—jos yra švenčiausios:

---

1 T.y. kunigas
2 Žr. 2, 2.
3 Arba: šventas

4 T.y. tas, kuris eis kunigo pareigas po Aharono
5 Rk. Hbr. žodis nesuprantamas.
6 T.y. visiškai sudeginama
7 SamGST[J]V; M: tą vietą...tu turi išskalbti
8 Lit. kaltės aukos (t.y. aukos už kaltes, susijusias su reikalaujama restitucija, arba reparacija, Dievui ar žmogui)

2 Vietoje, kur papjauna deginamąją
auką, tūri papjauti atsiteisimo auką, ir
jos kraują jis[1] turi aplinkui išslakstyti į
aukurą. 3 Visus jos taukus jis turi
atnešti: riebalingą uodegą, taukus,
apdengiančius vidurius, ⸢visus taukus,
priaugusius prie vidurių⸣[2], 4 abu inkstus
ir ant jų, prie strėnų, esančius taukus ir
kepenų lezgį; drauge su inkstais jis turi jį
atplėšti. 5 Ir kunigas turi juos dūmais
paleisti ant aukuro kaip ugnies auką
VIEŠPAČIUI. Ta yra auka už kaltę.
6 Kiekvienas vyriškis tarp kunigų gali
jos valgyti; šventoje vietoje ji turi būti
valgoma. Ji yra švenčiausia. 7 Kaip
aukōs už nuodėmę, taip ir atsiteisimo
aukos atveju—vienas ir tas pats
įstatymas joms galioja. Ji turi
priklausyti kunigui, kuris ja atlieka
permaldavimą.

8 O dėl kunigo, kuris atnašaus
⸢kieno nors⸣[3] deginamąją auką, oda
deginamosios aukos, kurią jis atnašaus,
turi priklausyti kunigui; jam ji turi tekti.
9 Kiekviena javienių auka, kuri bus
kepama krosnyje, ir visa, kas bus
paruošta kaistuve ar ant keptuvės, turi
priklausyti kunigui, kuris ją atnašaus;
jam ji turi tekti. 10 O kiekviena javienių
auka, sumaišyta su aliejum ar sausa,
turi lygiai priklausyti visiems Aharono
sūnums.

Bendrystės auka

11 Tokios yra apeigos bendrystės
pjaunamosios aukos, kurią kas nors
atnašauja VIEŠPAČIUI: 12 Jei jis ją
atnašaus padėkai išreikšti, turi atnašauti
kaip padėkos aukos priedą neraugintų
pyragų, sumaišytų su aliejum,
neraugintų papločių, pateptų aliejum, ir
kvietmilčių, įmaišytų[4] su aliejum.
13 Savo dovaną, papildytą raugintos
duonos pyragais, jis turi atnašauti
drauge su bendrystės padėkos auka.
14 Iš to jis turi atnašauti kiekvienos
dovanos vieną dalį kaip duoklę
VIEŠPAČIUI; ji turi priklausyti kunigui,
kuris išslakstys bendrystės aukos kraują.
15 Bendrystės padėkos aukos mėsa turi
būti valgoma jos atnašavimo dieną;
nieko iš jos jam nevalia pataupyti iki
ryto.

16 Jei jo atnašaujama pjaunamoji
auka bus įžado ar savanoriška dovana, ji
turi būti valgoma tą dieną, kai jis
atnašaus savo pjaunamąją auką, ir dar
kitą dieną ⸢[tai yra, jos atliekos gali būti
valgomos]⸣[5]. 17 Pjaunamosios aukos
atliekos trečiąją dieną turi būti
sudegintos uginimi. 18 Bet jei iš tikrųjų
dar trečiąją dieną bus valgoma jo
bendrystės deginamosios aukos mėsos, ji[6]
nebus priimta. Tam, kuris bus ją
atnašavęs, ji nebus įskaityta; ji bus pigul
mėsa[7]. Asmuo, kuris jos valgys,
užsitrauks kaltę.

19 Mėsos, kuri prisiliečia prie ko
nors sutepta, nevalia valgyti; ji turi būti
sudeginta ugnimi. ⸢O dėl [aukos] mėsos⸣[8],
kiekvienas nesuteptas gali valgyti mėsą,
20 bet tas asmuo, kuris, ⸢būdamas
suteptas⸣[9], valgys mėsos iš bendrystės
pjaunamosios aukos, skirtos
VIEŠPAČIUI, turi būti atskirtas nuo
savo tėvo giminaičių. 21 Kai kas nors
prisilies prie ko nors netyro—prie
žmogaus netyrybės ar netyro gyvulio, ar
⸢bet kokio netyro knibždančio
gyvūno⸣[10]—ir valgys VIEŠPAČIUI
skirtos bendrystės aukos mėsos, tas
asmuo turi būti atskirtas nuo savo tėvo
giminių‘“.

22 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: „Kalbėk izraeliams,
tardamas: ‚Jums nevalia valgyti bet
kokių jaučio, avies ar ožkos taukų.
24 Dvėsenos taukai ir sudraskyto
gyvulio taukai gali būti panaudojami

1 T.y. apeigas einąs kunigas
2 SamG;~M
3 Lit. vyro
4 M įtrp. dtgr.: pyragų, sumaišytų; ~G
5 ~G
6 T.y. aukos mėsa
7 T.y. aukos mėsa, kuri, laiku nesuvalgyta, pasidarys kultiškai netyra
8 ~GSV
9 Lit. jo susitepimui esant ant jo
10 Kl. Mss SamST^{Ms}; plg. 5, 2. M: bet kokios netyros bjaurenybės

kuriam nors reikalui, bet jokiu būdu
neturite jų valgyti. 25 Nes kiekvienas,
kuris valgys taukų gyvulio, iš kurio jis
atnašaus ugnies auką VIEŠPAČIUI,—
tas asmuo, kuris valgys, turi būti
atskirtas nuo savo tėvo giminių. 26 Kur
tik begyventumėte, jums nevalia valgyti
jokio paukščių ar gyvulių kraujo.
27 Kiekvienas asmuo, kuris valgys kokio
nors kraujo, tas asmuo turi būti atskirtas
nuo savo tėvo giminių'".
28 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 29 „Kalbėk izraeliams
tardamas: ,Tas, kuris atnašaus
bendrystės auką VIEŠPAČIUI, turi
atnešti savo dovaną VIEŠPAČIUI iš savo
bendrystės aukos. 30 Jo paties rankos
turi atnešti ugnies aukas VIEŠPAČIUI.
Jis turi atnešti taukus su krūtine—
krūtinę, kad ją mosuotų kaip
mosuojamąją[1] atnašą VIEŠPATIES
akivaizdoje. 31 Kunigas turi dūmais
paleisti taukus ant aukuro, o krūtinė
turi priklausyti Aharonui ir jo sūnums.
32 Dešiniąją savo bendrystės aukų kulšį
turite atiduoti kaip duoklę kunigui.
33 Tam, kuris iš Aharono sūnų atnašaus
bendrystės aukos kraują ir taukus, turi
tekti į dalį dešinioji kulšis. 34 Nes
mosuojamąją krūtinę ir duoklės kulšį
paėmiau iš izraelių, iš jų bendrystės
aukų, ir jas priskyriau kunigui
Aharonui ir jo sūnums kaip amžinai
izraelių vykdytiną prievolę'".
35 Ta yra Aharono ir jo sūnų dalis
[, priskirta] iš VIEŠPATIES ugnies aukų
tą dieną, kai jis[2] leido jiems priartėti,
kad jie eitų kunigų pareigas
VIEŠPAČIUI. 36 Ją[3] VIEŠPATS įsakė
jiems duoti tą dieną, kai jis juos patepė,
kaip amžinai izraelių vykdytiną prievolę
per jų kartas.
37 Tokios yra apeigos deginamajai
aukai, javienių aukai, aukai už nuodėmę,
atsiteisimo aukai, [įšventinimo aukai] ir
bendrystės pjaunamajai aukai.
38 VIEŠPATS jas įsakė Mozei ant
Sinajaus kalno tą dieną, kai jis įsakė
izraeliams atnašauti jų dovanas
VIEŠPAČIUI Sinajaus dykumoje.

1 Arba: ypatingą
2 T.y. Viešpats
3 T.y. priskirtą dalį

26–27 Pr 9, 4; Lev 17, 10–14; 19, 26; Dt 12, 16. 23; 15, 23

Aharono ir jo sūnų įšventinimas

8 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, saky-
damas: 2 „Paimk Aharoną ir jo sūnus
su juo, drabužius, tepamąjį aliejų,
jauniklį bulių aukai už nuodėmę, du
avinus ir pintinę su neraugintomis
duonelėmis, 3 ir surink visą
bendruomenę prie susitikimo padangtės
angos". 4 Mozė padarė, kaip VIEŠPATS
jam buvo įsakęs, ir bendruomenė
susirinko prie susitikimo padangtės
angos. 5 Tada Mozė tarė bendruomenei:
„Štai ką VIEŠPATS įsakė vykdyti".
6 Mozė atvedė į priekį Aharoną bei jo
sūnus ir juos nuplovė vandeniu. 7 Jis
apvilko jį tunika, jį apjuosė juosta, jam
užvilko jupą, uždėjo ant jos efodą, tą
prijuosė efodo juosta ir glaudžiai [jį[4]]
pririšo prie jos. 8 Jis uždėjo ant jo
krūtinės kišenę ir įdėjo į kišenę 'urimą ir
tumimą'[5]. 9 Jis uždėjo jam ant galvos
turbaną ir prisegė prie turbano jo veido
pusėje 'auksinę gėlę'[6], šventą karūną,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
10 Paskui Mozė paėmė tepamojo
aliejaus, patepė tabernakulį bei visus
jame esančius daiktus ir juos pašventino.
11 Septynis kartus juo pašlakstė aukurą,
patepė aukurą ir visus jo įrankius,
plaunamąjį dubenį ir jo pastolį, kad juos
pašventintų. 12 *Jis išpylė tepamojo*
aliejaus ant Aharono galvos ir jį patepė,
kad jį įšventintų. 13 Paskui Mozė
atvedė į priekį Aharono sūnus, juos
apvilko tunikomis, apjuosė juostomis ir
jiems užvyniojo galvos turbanus, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
14 Po to jis atvedė jauniklį bulių
aukai už nuodėmę. Aharonas ir jo sūnūs
uždėjo rankas ant nuodėmės aukos
buliaus galvos, 15 ir jis[7] papjovė [jį].
Mozė paėmė kraujo[8], aplinkui juo patepė
aukuro ragus pirštu ir taip apvalė

4 T.y. efodą
5 Turbūt šventi burtai (akmenėliai, spalvotos plokštelės ar kt.), vyriausiojo kunigo traukiami ar metami Dievo klausiantis.
6 Arba: auksinį lakštą
7 T.y. Mozė
8 GST[MS]; M: kraują

aukurą nuo nuodėmės. [Likusį] kraują
jis išliejo prie aukuro papėdės ir jį
pašventino, permaldaudamas už jį.
16 Jis paėmė visus ant vidurių esančius
taukus, kepenų lezgį, abu inkstus ir jų
taukus, ir Mozė juos dūmais paleido ant
aukuro. 17 O bulių, būtent jo odą, mėsą
ir skrandžio turinį, jis sudegino už
stovyklos, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei.
18 Paskui jis privedė aviną
deginamajai aukai. Aharonas ir jo sūnūs
uždėjo rankas ant avino galvos, 19 ir jis
papjovė [jį]. Mozė aplinkui išslakstė
kraują į aukurą, 20 o patį aviną
supjaustė į gabalus. Mozė dūmais
paleido galvą, gabalus ir inkstų taukus.
21 Nuplovęs vandeniu vidurius ir
blauzdas, Mozė dūmais paleido visą
aviną ant aukuro. Tai buvo deginamoji
auka raminančiam kvapui; tai buvo
ugnies auka VIEŠPAČIUI, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
22 Paskui jis privedė kitą aviną,
įšventinimo aviną, 23 ir papjovė [jį].
Mozė paėmė jo kraujo ir juo patepė
Aharono dešiniosios ausies spenelį, jo
dešiniosios rankos nykštį ir jo
dešiniosios kojos didpirštį. 24 Atvedęs į
priekį Aharono sūnus, Mozė patepė
krauju jų dešiniosios ausies spenelį, jų
dešiniosios rankos nykštį ir jų
dešiniosios kojos didpirštį, ir Mozė
aplinkui išslakstė kraują į aukurą.
25 Vėliau jis paėmė taukus, riebalingą
uodegą, visus ant vidurių esančius
taukus, kepenų lezgį, abu inkstus bei jų
taukus ir dešiniąją šlaunį. 26 Iš
neraugintų duonelių pintinės, esančios
VIEŠPATIES akivaizdoje, jis paėmė
vieną neraugintą pyragą, vieną su
aliejum keptos duonos pyragą bei vieną
paplotį ir [juos] uždėjo ant taukų ir
dešiniosios šlaunies. 27 Jis visa tai
padėjo ant Aharono bei jo sūnų delnų ir
[jiems] leido juos mosuoti kaip
mosuojamąją[1] auką VIEŠPATIES
akivaizdoje. 28 Paskui Mozė juos paėmė
iš jų delnų ir dūmais paleido ant aukuro
virš deginamosios aukos. Jie buvo
įšventinimo atnaša raminančiam kvapui;
ta buvo ugnies auka VIEŠPAČIUI.
29 Mozė paėmė krūtinę ir ją mosavo
kaip mosuojamąją auką VIEŠPATIES
akivaizdoje. Ji buvo Mozei tekusi
įšventinimo dalis, kaip VIEŠPATS buvo
įsakęs Mozei.
30 Paskui Mozė paėmė tepamojo
aliejaus ir ant aukuro esančio kraujo ir
[juo] apšlakstė Aharoną ir jo drabužius,
jo sūnus ir drabužius jo sūnų, esančių su
juo, ir taip pašventino Aharoną ir jo
drabužius, jo sūnus ir drabužius jo sūnų,
esančių su juo.
31 Mozė tarė Aharonui ir jo
sūnums: „Virkite mėsą prie susitikimo
padangtės angos ir ten valgykite ją ir
duoną, esančią įšventinimo pintinėje,
kaip ⌜man įsakyta⌝[2]: ‚Aharonas ir jo
sūnūs turi ją valgyti‘. 33 Jums nevalia
⌜atsitolinti nuo⌝[3] susitikimo padangtės
angos per septynias dienas iki dienos, kai
pasibaigs jūsų įšventinimo dienos, nes
septynias dienas jus šventins. 34 Kaip
šiandien padaryta, VIEŠPATS įsakė
daryti [ir per sekančias dienas]
permaldavimui už jus. 35 Prie
susitikimo padangtės angos turite
pasilikti dieną bei naktį per septynias
dienas ir laikytis VIEŠPATIES
nurodymo, kad neturėtumėte mirti, nes
taip man įsakyta“. 36 Taigi Aharonas ir
jo sūnūs darė visa, ką VIEŠPATS buvo
įsakęs per Mozę.

Pirmosios bendruomeninės aukos

9 Aštuntąją dieną Mozė pasišaukė
Aharoną, jo sūnus bei Izraelio
vyresniuosius 2 ir tarė Aharonui:
„Pasiimk veršį, jauniklį raguotį, aukai
už nuodėmę ir aviną deginamajai aukai,
abu bekliaudžius, ir atnašauk
VIEŠPATIES akivaizdoje. 3 Ir kalbėk
izraeliams, sakydamas: ‚Paimkite ožį
aukai už nuodėmę ir veršį bei avinėlį,
vienergius, bekliaudžius, deginamajai
aukai, 4 bulių ir aviną bendrystės aukai,
kad juos paaukotumėte VIEŠPATIES
akivaizdoje, ir javienių auką, sumaišytą
su aliejum, nes šiandien jums pasirodys
VIEŠPATS‘“.
5 Jie atgabeno, ką Mozė buvo
įsakęs, susitikimo padangtės priešakin.

1 Arba: ypatingą

2 GST, plg. 35 skn. ir 10, 13; M: esu įsakęs, tardamas

3 Lit. išeiti iš

Visa bendruomenė prisiartino ir atsistojo
VIEŠPATIES akivaizdoje. 6 Mozė tarė:
„Štai ką VIEŠPATS įsakė jums daryti,
kad jums pasirodytų VIEŠPATIES
šlovė“. 7 Paskui Mozė tarė Aharonui:
„Prisiartink prie aukuro ir aukok savo
auką už nuodėmę bei savo deginamąją
auką ir atlik permaldavimą už save ir už
savo tautą. Aukok tautos atnašą ir atlik
permaldavimą už juos, kaip VIEŠPATS
yra įsakęs“.
8 Aharonas priartėjo prie aukuro
ir papjovė nuodėmės aukos veršį, skirtą
aukoti už save. 9 Aharono sūnūs atnešė
pas jį kraują, ir jis pamirkė į kraują
pirštą ir [juo] patepė aukuro ragus, o
[likusį] kraują išliejo prie aukuro
papėdės. 10 Taukus, inkstus ir kepenų
lezgį [,išluptus] iš aukos už nuodėmę, jis
dūmais paleido ant aukuro, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei, 11 o mėsą
ir odą sudegino už stovyklos.
12 Paskui jis papjovė deginamąją
auką. Aharono sūnūs pateikė jam
kraują, ir jis [jį] aplinkui išslakstė į
aukurą. 13 Jie jam pateikė deginamąją
auką, supjaustytą į gabalus, ir galvą, ir
jis [juos] dūmais paleido ant aukuro.
14 Jis nuplovė vidurius bei šlaunis ir
[juos] dūmais paleido virš deginamosios
aukos ant aukuro.
15 Vėliau jis atgabeno tautos
atnašą. Jis paėmė nuodėmės aukos ožį,
skirtą aukoti už tautą, jį papjovė ir taip
pat, kaip pirmąjį[1], atnašavo kaip auką už
nuodėmę. 16 Jis atgabeno deginamąją
auką ir ją paruošė nurodytu[2] būdu.
17 Toliau jis atnešė javienių auką, jos
pasisėmė saują ir [ją] dūmais paleido ant
aukuro—kaip priedą prie rytinės
deginamosios aukos. 18 Paskui jis
papjovė bulių ir aviną, bendrystės
pjaunamąją auką, skirtą aukoti už tautą.
Aharono sūnūs jam pateikė kraują, ir jis
tą aplinkui išslakstė į aukurą. 19 O
buliaus ir avino taukus, riebalingą
uodegą, ⌜[riebalų] dangalą, inkstus⌝[3] ir

1 T.y. už save anksčiau paaukotą gyvulį
2 Arba: įprastu
3 G: taukus, apdengiančius vidurius, abu inkstus ir ant jų esančius taukus; plg. 4, 9

kepenų lezgį—20 jie[4] uždėjo taukus ant
krūtinės gabalų, ir jis dūmais paleido
taukus ant aukuro, 21 o krūtinės gabalus
ir dešinę užpaklinę šlaunį Aharonas
mosavo kaip mosuojamąją[5] auką
VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip Mozė
buvo įsakęs.
22 Aharonas pakėlė rankas į
žmones, juos palaimino ir, paruošęs auką
už nuodėmę, deginamąją ir bendrystės
auką, nulipo žemyn. 23 Paskui Mozė ir
Aharonas įėjo į susitikimo padangtę.
Išėję jie palaimino žmones, ir
VIEŠPATIES šlovė pasirodė visiems
žmonėms. 24 Išėjo ugnis nuo
VIEŠPATIES ir prarijo ant aukuro
deginamąją auką ir taukus. Tai matė
visi žmonės. Jie krykštavo ir parpuolė
kniūpsti.

7 Hbr 7, 27 18 Lev 3, 1–11 22 Sk 6, 22–26

Nadabo ir Abihaus nuodėmė

10 Nadabas ir Abihus, Aharono
sūnūs, kiekvienas paėmė savo
smilkytuvą, įdėjo į juos ugnies, uždėjo
ant jos smilkalų ir atnašavo
VIEŠPATIES akivaizdoje neteisėtą ugnį,
kurios [aukoti] jis nebuvo jiems įsakęs.
2 Tada išėjo nuo VIEŠPATIES ugnis ir
juos prarijo, ir jie numirė VIEŠPATIES
akivaizdoje. 3 Paskui Mozė tarė
Aharonui: „Tai yra, ką VIEŠPATS
manė, sakydamas: ‚Per tuos, kurie
artinasi į mane, pasirodysiu šventas, ir
visos tautos akivaizdoje apsireikšiu
šlovingas‘“. O Aharonas tylėjo.
4 Mozė pasišaukė Mišaelį ir
Elsafaną, Aharono dėdės Uzielio sūnus,
ir jiems tarė: „Priėję neškite savo
brolius šalin nuo šventyklos už
stovyklos!“ 5 Tie priėję juos nunešė su
jų tunikomis už stovyklos, kaip Mozė
buvo paliepęs. 6 Paskui Mozė tarė
Aharonui ir jo sūnums Eleazarui ir
Itamarui: „Jums nevalia nešioti palaidų
galvos plaukų nė sudraskyti savo
drabužių, kad nemirtumėte ir kad
rūstybė neateitų ant visos
bendruomenės, tačiau jūsų broliai, visi
Izraelio namai, gali apraudoti, kas
sudeginta, ką VIEŠPATS sudegino.

4 SamG: jis
5 Arba: ypatingą

7 Nuo susitikimo padangtės angos jums
neleidžiama atsitolinti, kad
nemirtumėte, nes VIEŠPATIES patepimo
aliejus yra ant jūsų“. Ir jie pasielgė, kaip
Mozė buvo paliepęs.

Įvairūs įspėjimai kunigams

8 VIEŠPATS kalbėjo Aharonui,
sakydamas: 9 „Vyno ir svaiginančio
gėrimo nevalia gerti tau ir tavo su tavim
esantiems sūnums, jums įeinant į
susitikimo padangtę, kad nemirtumėte.
[Tai yra] amžinai galiojąs nuostatas jūsų
kartoms, 10 būtent tam, kad mokėtumėte
atskirti kas šventa nuo nešvento, kas
netyra nuo tyro, 11 ir kad pamokytumėte
izraelius visų nuostatų, kuriuos
VIEŠPATS yra jums paskelbęs per
Mozę“.
12 Mozė kalbėjo Aharonui ir
Eleazarui bei Itamarui, jo išlikusiems
sūnums: „Imkite javienių auką,
atlikusią nuo VIEŠPATIES ugnies aukų,
ir ją valgykite neraugintą šalia aukuro,
nes ji švenčiausia. 13 Jūs turite ją
valgyti šventoje vietoje, nes ji yra tau ir
tavo sūnums teisėtai priklausanti
VIEŠPATIES ugnies aukų dalis, nes taip
man įsakyta. 14 O mosuojamąją krūtinę
ir duoklės šlaunį turite valgyti tyroje
vietoje—tu ir tavo sūnūs bei dukterys su
tavim, nes jie duodami kaip tau ir tavo
sūnums teisėtai priklausanti izraelių
bendrystės pjaunamųjų aukų dalis.
15 Tuo pat metu, kai jie degina taukų
aukas, turi atnešti duoklės šlaunį ir
mosuojamąją krūtinę, kad jas mosuotų
VIEŠPATIES akivaizdoje. Jos turi būti
tavo ir tavo su tavim esančių sūnų
amžinai galiojanti teisėta dalis, kaip
VIEŠPATS yra įsakęs“.
16 Mozei įsakmiai klausinėjant
apie nuodėmės aukos ožį, pasirodė, kad
jis jau sudegintas! Tad jis supyko ant
Eleazaro ir Itamaro, likusiųjų Aharono
sūnų, sakydamas: 17 „Kodėl nevalgėte
nuodėmės aukos šventoje vietoje? Ji[1]
yra švenčiausia, ir jis jums davė ją, kad
pašalintumėte bendruomenės kaltę,
permaldaudami už juos[2] VIEŠPATIES
akivaizdoje. 18 Štai jos kraujas nebuvo
įneštas į šventyklos vidų! Iš tikrųjų
būtumėte turėję ją valgyti šventykloje,
kaip ⌜man įsakyta⌝[3]“. 19 Bet Aharonas
prabilo į Mozę: „Štai šiandien jie
atnašavo savo auką už nuodėmę ir savo
deginamąją auką VIEŠPATIES
akivaizdoje, vis dėlto man atsitiko tokie
dalykai![4] Argi, jei šiandien būčiau
valgęs auką už nuodėmę, būtų tai
VIEŠPAČIUI patikę?“ 20 Mozė, tai
išgirdęs, sutiko su tuo.

12–13 Lev 6, 14–18 **14–15** Lev 7, 30–34 **17** Lev 6, 24–26

Tyri ir netyri gyvūnai

11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
Aharonui, jiems sakydamas:
2 „Kalbėkite izraeliams: ‚Tie yra
gyvūnai, kuriuos iš visų gyvulių, esančių
žemėje, jums leista valgyti: 3 kiekvieną
skeltanagį, tai yra turintį dvi[5] perskeltas
nagas ir atrajojantį gyvulių tarpe,—tą
jums leista valgyti. 4 Tačiau iš
atrajotojų ir skeltanagių jums neleista
valgyti šitų: kupranugario, nes jis, nors
ir atrajoja, neturi perskeltų nagų—jis
turi būti jums netyras; 5 nei uolinio
barsuko, nes jis, nors ir atrajoja, neturi
perskeltų nagų—jis turi būti jums
netyras; 6 nei kiškio, nes jis, nors ir
atrajoja, neturi perskeltų nagų—jis turi
būti jums netyras; 7 nei kiaulės[6], nes ji,
nors ir skeltanagė, tai yra turi perskeltas
nagas, neatrajoja gromulio—ji turi būti
jums netyra. 8 Jų mėsos jums neleista
valgyti nė jų maitos paliesti; jie turi būti
jums netyri.
9 Iš visų [gyvūnų], gyvenančių
vandenyje, jums leista valgyti šituos:
kiekvieną, kuris turi pẽlekus ir žvynus
vandenyje, jūrose ir upeliuose; juos jums
leista valgyti. 10 Bet kiekvienas, kuris
neturi pelekų̃ ir žvynų jūrose ir
upeliuose iš visų knibždančių vandens
gyvių ir iš visų gyvūnų, gyvenančių
vandenyje,—tie turi būti jums bjaurybė.
11 Jie turi būti jums bjaurybė; jų

1 T.y. auka
2 STV, plg. 8, 31a
3 STV, plg. 8, 31a; M: įsakiau
4 T.y. toks mano sūnų apsirikimas aukojant
5 Kl. MssSamGS, plg. Dt. 14,6; ~M
6 Hbr. hazīr reiškia ir šerną.

mėsos jums neleista valgyti, ir jų
maita turite bjaurėtis. 12 Kiekvienas
vandens[1][gyvūnas], kuris neturi pelekų
ir žvynų, turi būti jums bjaurybė.
13 Šitais [gyvūnais] iš paukščių
turite bjaurėtis—jų neleidžiama valgyti,
jie yra bjaurybė—: ereliu[2], juoduoju
pesliu, barzdotu pesliu, 14 vištvanagiu,
įvairios rūšies sakalu, 15 visokiu
varnu, 16 žiūru[3], trumpaause pelėda,
ilgaause pelėda ir įvairios rūšies
paukštvanagiu[4], 17 rusva pelėda, žuvėde
pelėda, klykiančia pelėda, 18 pelėdike,
apuokėliu ir ereliu žuvininku,
19 įvairios rūšies genše, kormoranu,
lukučiu ir šikšnosparniu.[5]
20 Visi sparnuoti vabzdžiai, kurie
straksi keturiomis [kojomis], turi būti
jums bjaurybė. 21 Tačiau iš visų
sparnuotų vabzdžių, strikinėjančių
keturiomis, jums leista valgyti tą, kuris
viršum savo kojų turi šlaunikes, kad
galėtų jomis striksėti žemėje. 22 Šituos
iš jų jums leista valgyti: bet kokios
rūšies skėrį, įkypveidį skėrį, ilgaragį
žiogą ir trumparagį žiogą. 23 O
kiekvienas [kitas] sparnuotas keturkojis
vabzdys turi būti jums bjaurybė.
24 Šitais susitepsite. Kiekvienas, kuris
palies jų maitą, bus suteptas ligi vakaro,
25 ir kiekvienas, kuris neš ką nors iš jų
maitos, turi išskalbti savo drabužius, ir
jis liks suteptas ligi vakaro.
26 O dėl visų gyvulių, kurie turi
įskeltą nagą, bet neturi visiškai
perskeltos nagos ir neatrajoja gromulio,
jie turi būti jums netyri. Kiekvienas,
kuris juos palies, susiteps. 27 Visi einą
letenomis tarp visų laukinių gyvulių,
vaikščiojančių keturiomis, turi būti jums
netyri. Kiekvienas, kuris palies jų maitą,
bus suteptas ligi vakaro. 28 Kas neš jų
maitą, turi išskalbti savo drabužius, ir jis
liks suteptas ligi vakaro. Jie turi būti
jums netyri.

29 Šitie turi būti jums netyri tarp
žemėje knibždančių gyvūnų: žebenkštis[6],
pelė ir bet kokios rūšies dygiauodegis
driežas, 30 gekas, didysis driežas,
sieninis driežas, smėlinis driežas ir
chameleonas.[7] 31 Tie turi būti jums
netyri tarp visų gyvūnų. Kiekvienas,
kuris, jiems padvėsus, juos palies, liks
suteptas ligi vakaro. 32 Ir visa, ant ko,
jiems padvėsus, kuris nors iš jų užkris,
pasidarys sutepta, ar tai būtų koks
medinis indas, ar drabužis, ar oda, ar
maišas. Kiekvienas [toks] įrankis,
kuriuo atliekamas apyvokos darbas, turi
būti pamerktas į vandenį. Jis liks
suteptas ligi vakaro, ir [tik paskui]
pasidarys tyras. 33 Jei tai bus koks
molinis indas, į kurį kas nors iš jų įkris,
tai visa, kas bus jo viduje, pasidarys
sutepta, o jį patį turite sukulti. 34 Bet
koks valgomas maistas, ant kurio
užsilies vanduo[8], pasidarys suteptas, ir
kiekvienas geriamas gėrimas
kiekviename [tokiame] inde pasidarys
netyras. 35 Ir visa, ant ko kokia nors
maita užkris, pasidarys sutepta.
Duonkepė ir viryklė turi būti išardytos;
jos bus suteptos, ir jas turite laikyti
suteptomis. 36 Tačiau versmė ar
cisterna, duobė vandeniui surinkti, turi
būti laikoma tyra, bet kas palies jų[9]
maitą, pasidarys suteptas. 37 Ir jei kuri
jų maita nukris ant kokios nors sėjamos
sėklos, kurią reikia išsėti, tai ji[10] pasiliks
nesutepta. 38 Bet jei vanduo bus
užpiltas ant sėklos ir jei kuri jų maita
užkris ant jos, ji turi būti jums sutepta.
39 Jei padvės kas nors iš gyvulių,
kurie jums leista valgyti, tai tas, kuris
palies jo maitą, liks suteptas ligi vakaro.
40 O kas valgys jo maitos, turi išskalbti
savo drabužius ir pasiliks suteptas ligi
vakaro. Kas neš jo maitą, turi išskalbti
savo drabužius, ir jis pasiliks suteptas
ligi vakaro.
41 Kiekvienas knibždąs gyvūnas,
knibždąs žemėje, yra bjaurybė; jo

---

1 Lit. vandenyje
2 Arba: grifu
3 T.y. didžiuoju apuoku; arba: stručiu
4 Arba: pelėsakaliu
5 Neįmanoma tiksliai nustatyti kai kurių 13-19 skn. minimų paukščių tapatybės.
6 Arba: kurmis
7 Neįmanoma tiksliai identifikuoti 29-30 skn. minėtų gyvūnų vardų.
8 Būtent išpiltas iš tokio sutepto indo
9 T.y. versmės ir cisternos
10 T.y. sėkla

neleidžiama valgyti. 42 Nė vieno,
šliaužojančio pilvu, ir nė vieno,
ropojančio keturiomis ar turinčio
daugiau kojų, iš visų knibždančių
gyvūnų, knibždančių žemėje,—nė vieno
iš jų neleidžiama jums valgyti, nes jie
bjaurybė. 43 Jums nevalia apsibjaurinti
jokiais knibždančiais gyvūnais[1] ir jais
taip susitepti, jog pasidarytumėte jais
netyri, 44 nes aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas, ir jūs turite elgtis kaip šventi ir
būti šventi, nes aš esu šventas. Jums
nevalia susitepti jokiais knibždančiais
gyvūnais, kurie ropinėja po žeme, 45 nes
aš esu VIEŠPATS, kuris jus atvedžiau iš
Egipto šalies, kad būčiau jums Dievas. Ir
jūs turite būti šventi, nes aš esu
šventas'".
46 Toks yra įstatymas apie
gyvulius, paukščius ir visus gyvūnus,
kibždančius vandenyje, ir apie visus
knibždančius gyvūnus, ropinėjančius
žemėje—47 tam, kad žmonės darytų
skirtumą tarp sutepto ir nesutepto ir tarp
gyvūno, kurį leidžiama valgyti, ir
gyvūno, kurio nevalia valgyti.

44 Lev 19, 2; 1 Pet 1, 16

Apsivalymas pagimdžius

12 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Kalbėk izraeliams,
tardamas: ‚Kai pradėjusi moteriškė
pagimdo berniuką, ji netyra septynias
dienas, kaip ji netyra savo susitepimo
mėnesinėmis metu. 3 Aštuntąją dieną
turi būti apipjaustyta jo apyvarpio mėsa.
4 Paskui [dar] trisdešimt tris dienas ji
turi pasilikti [namie], apsivalydama nuo
kraujo. Nieko šventa jai neleidžiama
paliesti nė įeiti į šventovę, kol sueis jos
apsivalymo dienos. 5 O jei ji pagimdys
mergaitę, ji bus sutepta dvi savaites,
kaip savo mėnesinių atveju, ir [dar]
šešiasdešimt šešias dienas turės pasilikti
[namie], apsivalydama nuo kraujo. 6 Jos
apsivalymo dienoms suėjus, ar tai būtų
dėl sūnaus, ar dėl dukters, ji turi atnešti
vienmetį ėriuką deginamajai aukai ir
jauną karvelį ar burkuolį aukai už
nuodėmę prie susitikimo padangtės
angos pas kunigą. 7 O tas turi jį
atnašauti VIEŠPATIES akivaizdoje ir
permaldauti už ją, kad ji apsivalytų nuo
savo kraujoplūdžio. Tas yra įstatymas
apie berniuko ar mergaitės gimdytoją.
8 Bet jei ji neįstengs paaukoti reikiamos
avies, ji turi paimti du burkuolius ar du
jaunus karvelius—vieną deginamajai
aukai, o kitą aukai už nuodėmę, o
kunigas turi permaldauti už ją. Taip ji
[vėl] bus tyra'".

3 Pr 17, 12; Lk 2, 21 8 Lk 2, 24

Piktybinių ir kitokių odos ligų diagnozė

13 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
Aharonui, sakydamas: 2 „Kai
žmogaus kūno odoje pasirodys spuogas
ar išbėrimas, ar šviesi dėmė, ir jei tai jo
kūno odoje išsivystys į piktybinės odos
ligos žymę, jis turi būti atvestas pas
kunigą Aharoną ar pas vieną iš jo sūnų,
kunigų, 3 o kunigas turi apžiūrėti kūno
odos žymę. Jei žymės plaukai bus pabalę
ir žymė pasirodys įdubesnė už jo kūno
odą, tai bus piktybinės odos ligos žymė.
Ją apžiūrėjęs, kunigas turi paskelbti jį
esant suteptą. 4 Bet jei ji tebus balta
dėmė jo kūno odoje ir nepasirodys
įdubesnė už odą ir jos plaukai nebus
pabalę, tai kunigas ⌜turintį tą žymę⌝[2] turi
laikyti atskyręs septynias dienas. 5 Jei,
kunigui septintąją dieną jį apžiūrėjus,
pasirodys, kad, jo akimis žiūrint, žymė
liko nepakitusi, kad žymė nepaplitusi
odoje, kunigas turi jį laikyti atskyręs
dar kitas septynias dienas. 6 Jei,
kunigui septintąją dieną dar kartą jį
apžiūrėjus, pasirodys, kad žymė
nublukusi ir žymė nepaplitusi odoje,
kunigas turi paskelbti jį esant nesuteptą.
Tai tėra [nepiktybinis] išbėrimas. Anas
turi išplauti savo drabužius, ir taip jis
pasidarys nesuteptas. 7 Bet jei, jam
leidus save apžiūrėti pas kunigą jo
nesusitepimui nuspręsti, išbėrimas plėste
plis odoje, jis dar kartą turi pasirodyti
kunigui. 8 Jei, kunigui apžiūrėjus,
pasirodys, kad išbėrimas paplitęs odoje,
kunigas turi paskelbti jį esant suteptą.
Ta yra [piktybinė] odos liga.

---

1 M + kurie knibžda

2 Lit. tą žymę

9 Kai žmoguje pasirodo
piktybinės odos ligos žymė, jis turi būti
atvestas pas kunigą. 10 Jei, kunigui
apžiūrėjus, pasirodys baltas spuogas
odoje ir tas bus toks, kad plaukai pabals
ir spuoge atsiras gyvmėsės augulys,
11 tai bus įsisenėjusi piktybinė liga kūno
odoje, ir kunigas turi paskelbti jį esant
suteptą. Jis neturi jo laikyti atskyręs,
nes jis jau suteptas. 12 Bet jei odos liga
pasireikš stipriais išbėrimais odoje ir jei
ta liga apdengs visą išbertojo odą nuo jo
galvos iki jo kojų, kiek tik kunigo akys
galės pamatyti, 13 ir jei, kunigui
apžiūrėjus, pasirodys, kad odos liga yra
apdengusi visą jo kūną, tai jis turi
paskelbti išbertąjį esant nesuteptą. Jis
visas yra pabalęs; jis yra nesuteptas.
14 Bet kai tik jame pasirodys gyvmėsė,
jis pasidarys suteptas. 15 Kunigas turi
apžiūrėti gyvmėsę ir paskelbti jį esant
suteptą. Gyvmėsė yra netyra; ji yra
piktybinė odos liga. 16 Kita vertus, kai
gyvmėsė užgyja ir pabala, jis turi ateiti
pas kunigą. 17 Jei, kunigui jį
apžiūrėjus, pasirodys, kad žymė pabalusi,
tai kunigas turi paskelbti išbertąjį esant
nesuteptą. Jis yra nesuteptas.

18 Kai kūne, ⸢jo odoje⸣[1], atsiradęs
skaudulys užgyja 19 ir skaudulio vietoje
atsiranda baltas spuogas ar rausvai balta
dėmė, jis turi pasirodyti kunigui. 20 Jei,
kunigui apžiūrėjus, ji[2] pasirodys
įdubesnė už odą ir jos plaukai bus
pabalę, kunigas turi paskelbti jį esant
suteptą. Ta yra piktybinės odos ligos
žymė, prasiveržusi skaudulyje. 21 Bet
jei, kunigui ją apžiūrėjus, pasirodys, kad
joje nėra baltų plaukų ir ji nėra įdubesnė
už odą ir yra nublukusi, tai kunigas turi
laikyti jį atskyręs septynias dienas.
22 Bet jei ji[3] pliste išplis odoje, kunigas
turi paskelbti jį esant suteptą. Ta yra
⸢piktybinės odos ligos⸣[4] žymė. 23 Bet jei
rausvai balta dėmė pasiliks savo vietoje
nepakitusi, neišsiplėtusi, tai tebus
skaudulio randas, ir kunigas turi
paskelbti jį esant nesuteptą.

24 Antra vertus, kai kūne, jo odoje,
atsiranda žaizda nuo nudegimo ir žaizdos
augulys pasidaro rausvai balta ar balta
dėmė, 25 ir jei, kunigui jį apžiūrėjus,
pasirodys, kad plaukai dėmėje pabalę ir
ta atrodo įdubesnė už [aplinkinę] odą, tai
ta yra piktybinė odos liga, išsiveržusi
nudegimo žaizdoje. Kunigas turi
paskelbti jį esant suteptą. Tas yra
piktybinės odos ligos požymis. 26 Bet
jei, kunigui ją[5] apžiūrėjus, pasirodys,
kad dėmėje nėra baltų plaukų ir ta nėra
įdubesnė už [aplinkinę] odą ir yra
nublukusi, tai kunigas turi jį laikyti
atskyręs septynias dienas. 27 Jei,
kunigui septintąją dieną apžiūrėjus, ji[6]
bus pliste išplitusi odoje, kunigas turi
paskelbti jį esant suteptą. Tas yra
piktybinės odos ligos požymis. 28 Bet jei
dėmė liks savo vietoje nepakitusi,
neišplitusi odoje, ir ji bus nublukusi, tai
ji tebus nudegimo žaizdos patinimas.
Kunigas turi paskelbti jį esant
nesuteptą, nes tai tėra nudegimo žaizdos
randas.

29 Kai vyrui ar moteriai atsiras
[odos ligos] žymė ant galvos ar smakro[7]
30 ir, kunigui apžiūrėjus tą žymę, ji
pasirodys įdubesnė už odą ir plaukai joje
bus rausvai gelsvi bei išretėję, tai
kunigas turi paskelbti jį esant suteptą.
Tai yra niežai; ta yra galvos ar smakro
odos liga. 31 Bet kai, kunigui apžiūrėjus
niežų žymę, ji nepasirodys įdubesnė už
[aplinkinę] odą ir plaukai joje nebus
juodi, kunigas turi laikyti nunižėlį
atskyręs septynias dienas. 32 Jei,
kunigui septintąją dieną [vėl] apžiūrėjus
tą žymę, pasirodys, kad niežai neišplitę ir
joje nėra rausvai gelsvų plaukų, ir niežai
neatrodys įdubesni už [aplinkinę] odą,
33 tai jis[8] turi nusiskusti, tik apnižusios
vietos neturi nuskusti, o kunigas turi
laikyti nunižėlį[9] atskyręs dar kitas
septynias dienas. 34 Jei, kunigui
septintąją dieną [vėl] apžiūrėjus niežus,

1 Kl. MssGSV, plg. 24 skn.; M: jame, jo odoje
2 T.y. žymės vieta
3 Žr. 20a.
4 GS, plg. 27 skn.; ~M
5 T.y. dėmę
6 T.y. dėmė
7 Lit. barzdos ir žandenų
8 T.y. apnižėlis
9 Lit. niežus

pasirodys, kad niežai neišplitę odoje, ir jie neatrodys įdubesni už [aplinkinę] odą, kunigas turi paskelbti jį esant nesuteptą, o šis turi išplauti savo drabužius ir taip pasidaryti nesuteptas. 35 Bet jei, jį paskelbus esant nesuteptą, pliste išplis niežai odoje 36 ir, kunigui jį apžiūrėjus, pasirodys, kad niežai išplitę odoje, kunigui nebereiks ieškoti rausvagelsvių plaukų; jis jau suteptas. 37 Bet jei jo[1] akyse niežai yra nepasikeitę ir juodi plaukai išdygę juose, tai niežai yra pagiję. Jis yra nesuteptas, ir kunigas turi paskelbti jį esant nesuteptą.

38 Kai vyrui ar moteriai atsiranda jų kūno odoje dėmių, baltų dėmių, 39 ir, kunigui apžiūrėjus, pasirodo, kad jų kūno odoje tėra nublukusios, baltos dėmės, tai yra egzema, išsibėrusi odoje. Jis nesuteptas.

40 Kai vyrui nuplinka jo galva, jis yra plikpakaušis. Jis nesuteptas. 41 Ir jei iš jo veido pusės nuplinka jo galva, jis yra plikakaktis. Jis nesuteptas. 42 Ir kai ant jo pakaušio ar kaktos plikės atsiranda rausvai balta žymė, tai yra odos liga, išsiveržusi jo pakaušio ar kaktos plikėje. 43 Jei, kunigui ją apžiūrėjus, pasirodys, kad žymės patinimas jo pakaušio ar kaktos plikėje yra toks rausvai baltas, kaip piktybinės kūno odos ligos apraiška, 44 tai jis bus vyras, sergąs tokia liga. Jis bus suteptas; kunigas tuojau turi paskelbti jį esant suteptą. Ant jo galvos bus jo [ligos] žymė.

45 O dėl piktybine odos liga sergančio, kuris turi [ligos] žymę, jo drabužiai turi būti sudraskyti, jo galvos plaukai palaidi, jis turi apdengti savo ūsus ir šaukti: „Netyras, netyras!“ 46 Visą laiką, kuriuo jis turi žymę, lieka suteptas. Jis yra suteptas, turi gyventi atskirtas; už stovyklos ribų turi būti jo buveinė.

Drabužių ir odinių dirbinių netyrumas

47 Kai drabužis turi pelėsių žymę— vilnonis ar lininis drabužis, 48 audinys[2] ar mezginys[3], lininis ar vilnonis, ar oda, ar koks nors odos dirbinys— 49 ir žymė yra žalsva ar rausva drabužyje, ar odoje, ar audinyje, ar mezginyje, ar kokiame nors odos dirbinyje, tai yra pelėsių žymė, ir ji turi būti parodyta kunigui. 50 O kunigas, apžiūrėjęs žymę, turi laikyti atskyręs ⌜žymę turinčią medžiagą⌝[4] septynias dienas. 51 Jei, jam septintąją dieną apžiūrėjus žymę, žymė bus išplitusi drabužyje ar audinyje, ar mezginyje, ar odoje—kas ir bebūtų, į ką apdirba odą,— ta žymė bus žalingi pelėsiai; jie netyri. 52 Ir jis turi sudeginti drabužį ar audinį, ar mezginį, vilnonį ar lininį, ar bet kokį odinį indą, kuriame atsiranda žymė, nes tai žalingi pelėsiai. Jie turi būti sudeginti. 53 Bet jei, kunigui apžiūrėjus, pasirodys, kad žymė neišplitusi drabužyje ar audinyje, ar mezginyje, ar bet kokiame odiniame inde, 54 kunigas turi įsakyti, kad tai, kame yra žymė, būtų išplauta, ir jis turi tai laikyti atskyręs dar kitas septynias dienas. 55 Išplovus kunigas turi apžiūrėti žymę. Jei pasirodys, kad žymė nepakeitusi savo išvaizdos ir *kad žymė neišplitusi, tai ji*[5] bus netyra. Tu turi ją sudeginti, vis tiek, ar plėkai būtų jos apatinėje, ar viršutinėje pusėje. 56 Bet jei, kunigui apžiūrėjus, pasirodys, kad žymė, ją išplovus, yra nublukusi, jis turi ją[6] išplėšti iš drabužio ar iš odos, ar iš audinio , ar iš mezginio. 57 Bet jei jie[7] vėl pasirodys drabužyje ar audinyje, ar mezginyje, ar bet kokiame odiniame inde, tai jie bus naujai beišsiveržią. Tu turi sudeginti tai, kame yra žymė[8]. 58 Drabužis ar audinys, ar mezginys, ar bet koks odinis indas, iš kurių, tau plaunant, žymė pradings, turi būti dar kartą išplautas ir laikomas nesuteptu“.

59 Toks yra įstatymas apie vilnonio ar lininio drabužio, ar audinio, ar

1 T.y. kunigo
2 G: apmatai
3 G: ataudai

4 Lit. žymę
5 T.y. suplėkusi, įpelėjusi dalis
6 T.y. suplėkusią dalį
7 T.y. plėkai
8 T.y. įpelėjimas

mezginio, ar bet kokio odinio indo pelėsių žymę jos tyrumui ar netyrumui apspręsti.

Apsivalymas nuo piktybinės odos ligos

14 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas: 2 „Toks yra įstatymas apie sergantį piktybine odos liga. Jo apvalymo dieną jis turi būti atvestas pas kunigą, 3 o kunigas turi išeiti už stovyklos. Jei, kunigui apžiūrėjus, pasirodys, kad piktybinės odos ligos žymė yra sergančiame užgijusi, 4 tai kunigas turi įsakyti, kad paimtų tam, kuris turi apsivalyti, du gyvus tyrus paukščius, kedro medžio, karminu dažytų gijų ir izopo[1]. 5 Paskui kunigas turi įsakyti, kad papjautų vieną paukštį virš šviežio[2] vandens ⌜moliniame inde⌝[3]. 6 Jis turi paimti gyvąjį paukštį, kedro medžio, karminu dažytų gijų bei izopo ir pamerkti juos ir gyvąjį paukštį į virš šviežio vandens papjauto paukščio kraują. 7 Septynis kartus jis turi pašlakstyti apsivalantį nuo odos ligos ir taip jį apvalyti, o gyvąjį paukštį paleisti viršum lauko. 8 Paskui apsivalantysis turi išplauti savo drabužius, nusiskusti visus plaukus ir nusiplauti vandeniu. Tuo būdu jis pasidarys švarus. Vėliau jis turi įeiti į stovyklą, tačiau septynias dienas turi pasilikti už savo palapinės. 9 O septintąją dieną turi nusiskusti visus plaukus: galvos plaukus, barzdą ir antakius; trumpai, jis turi nusiskusti visus plaukus. Paskui jis turi išplauti savo drabužius ir nusiplauti kūną vandeniu. Tuo būdu jis pasidarys švarus.

2 Mt 8, 4; Mk 1, 44; Lk 5, 14; 17, 14

Aukojimo tvarka

10 Aštuntąją dieną jis turi paimti du bekliaudžius ėriukus, vieną vienmetę bekliaudę avytę, tris dešimtadalius kvietmilčių, sumaišytų su aliejum, javienių aukai ir vieną logą[4] aliejaus. 11 Apvalymą vykdąs kunigas turi pastatyti apsivalantįjį ir juos VIEŠPATIES akivaizdoje prie susitikimo padangtės angos. 12 Paskui kunigas turi paimti vieną ėriuką, jį atnašauti kaip atsiteisimo auką su logu aliejaus ir juos mosuoti kaip mosuojamąją[5] auką VIEŠPATIES akivaizdoje. 13 Jis turi papjauti ėriuką vietoje, kur papjauna auką už nuodėmę ir deginamąją auką, šventoje vietoje, nes, kaip auka už nuodėmę, taip atsiteisimo auka tenka kunigui; ji yra švenčiausia. 14 Kunigas turi paimti atsiteisimo aukos kraujo, ir kunigas turi juo patepti apsivalančiojo dešiniosios ausies spenelį, jo dešiniosios rankos nykštį ir jo dešiniosios kojos didpirštį. 15 Paskui kunigas turi paimti kiek logo aliejaus ir jo užpilti ant savo[6] kairiosios rankos delno. 16 Kunigas turi pamirkyti dešinįjį pirštą į jo kairiajame delne esantį aliejų ir septynis kartus pirštu pašlakstyti aliejaus VIEŠPATIES akivaizdoje. 17 O jo delne esančio aliejaus likučio dalim kunigas turi patepti apsivalančiojo dešiniosios ausies spenelį, jo dešiniosios rankos nykštį ir jo dešiniosios kojos didpirštį kaip priedą prie atsiteisimo aukos kraujo. 18 O likusiu jo[7] delne esančiu aliejum jis turi patepti apsivalančiojo galvą, ir taip kunigas turi permaldauti už jį VIEŠPATIES akivaizdoje. 19 Paskui kunigas turi paruošti auką už nuodėmę ir [ja] permaldauti už apsivalantįjį dėl jo susitepimo; pagaliau jis turi papjauti deginamąją auką. 20 Kunigas turi aukoti ant aukuro deginamąją ir javienių auką. Tuo būdu kunigas turi permaldauti už jį, ir jis pasidarys švarus.

21 Bet jei jis bus neturtingas ir neišgalės [parūpinti tų atnašų], jis turi paimti vieną ėriuką kaip atsiteisimo auką, kad ⌜ja mosuotų⌝[8] permaldavimui už save, ir vieną dešimtadalį kvietmilčių, sumaišytų su aliejum, javienių aukai, logą[9] aliejaus, 22 du burkuolius ar du jaunus karvelius, kuriuos jis išgalės parūpinti. Vienas turi būti auka už

---

1 Arba: mairūno
2 Lit. gyvo (t.y. ką tik pasemto iš tekančio šaltinio ar upelio)
3 Lit. į molinį indą (t.y. nutekindami kraują į molinį indą)
4 1 logas = 1/12 hino = apie 0.5 l
5 Arba: ypatingą
6 Lit. kunigo
7 Lit. kunigo
8 Arba; ji būtų ypatinga dovana
9 Žr. 10 skn.

nuodėmę, o kitas—deginamoji auka.
23 Aštuntąją dieną jis turi juos atnešti
apsivalymui pas kunigą prie susitikimo
padangtės angos, VIEŠPATIES
akivaizdon. 24 Kunigas turi paimti
atsiteisimo aukos ėriuką bei logą
aliejaus, ir kunigas turi juos mosuoti
kaip mosuojamąją[1] auką VIEŠPATIES
akivaizdoje. 25 Kunigas turi papjauti
atsiteisimo aukos ėriuką, paimti
atsiteisimo aukos kraujo ir juo patepti
apsivalančiojo dešiniosios ausies spenelį,
jo dešiniosios rankos nykštį ir jo
dešiniosios kojos didpirštį. 26 Kunigas
turi užpilti aliejaus ant savo[2] kairiosios
rankos delno, 27 ir kunigas dešiniuoju
pirštu turi pašlakstyti jo kairiosios
rankos delne esančio aliejaus septynis
kartus VIEŠPATIES akivaizdoje.
28 Paskui kunigas turi patepti jo delne
esančio aliejaus dalim apsivalančiojo
dešiniosios ausies spenelį, jo dešiniosios
rankos nykštį ir jo dešiniosios kojos
didpirštį—⌜ten, kur buvo patepta
atsiteisimo aukos krauju⌝[3]. 29 O likusia
jo[4] delne esančio aliejaus dalim jis turi
patepti apsivalančiojo galvą
permaldavimui už jį VIEŠPATIES
akivaizdoje. 30 Paskui jis turi paruošti
vieną iš burkuolių ar jaunų karvelių—tų,
kuriuos anas išgali parūpinti—31 [5] vieną
kaip auką už nuodėmę, o kitą kaip
deginamąją auką drauge su javienių
auka. Tuo būdu kunigas turi
permaldauti už apsivalantįjį
VIEŠPATIES akivaizdoje. 32 Toks yra
įstatymas apie tą, kuris turi piktybinės
odos ligos žymę, kuris apsivalydamas
neišgali [parūpinti reguliarių aukų]“.

Namų apvalymas nuo pelėsių

33 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
Aharonui, sakydamas: 34 „Kai įeisite į
Kanaano šalį, kurią aš jums duosiu
nuosavybėn, ir jūsų užimtos šalies namus
aptrauksiu gliaumuotais pelėsiais, 35 tai
namų savininkas nuėjęs turi pranešti
kunigui, sakydamas: ‚Kažkas panašaus į
pelėsius man pasirodė namuose‘.
36 Tada kunigas turi įsakyti, kad, prieš
kunigui įeinant pelėsių apžiūrėti,
iškraustytų namus, kad nepasidarytų
sutepta visa, kas yra namuose. Tik
paskui kunigas turi įeiti namų apžiūrėti.
37 Jei, jam apžiūrėjus pelėsius,
pasirodys, kad namų sienų pelėsiai
susidaro iš žalsvų ar rausvų įdubų, ir jei
tos atrodys gilesnės už sienų paviršių,
38 tai kunigas, išėjęs iš namų prie namų
angos, turi tuos namus karantinuoti
septynias dienas. 39 Jei, kunigui
septintąją dieną sugrįžus ir apžiūrėjus,
pasirodys, kad namų sienų pelėsiai
išplitę, 40 kunigas turi įsakyti, kad
išluptų akmenis, kuriuose yra pelėsiai, ir
juos numestų už miesto į suteptą vietą.
41 O namus jie[6] turi nugrandyti viduje
aplinkui ir suversti tinką, kurį jie bus
nugrandę[7], už miesto į suteptą vietą.
42 Paskui jie turi paimti kitus akmenis,
juos įmūryti į [senųjų] akmenų vietą,
paimti kitą tinką ir [juo] užglaistyti
namus.

43 Jei, akmenis išlupus, namus
nugrandžius[8] ir užglaisčius, pelėsiai vėl
užsimes ir išsiplės namuose 44 ir,
kunigui įėjus ir apžiūrėjus, pasirodys,
kad pelėsiai išplitę namuose, tai bus
žalingi pelėsiai namuose; jie[9] bus netyri.
45 Jie[10] turi nugriauti tuos namus—jų
akmenis, jų rąstus ir visą namų tinką—ir
[juos] išgabenti už miesto į suteptą vietą.
46 Kas bus įėjęs į namus per visą tą
laiką, kuriuo jis bus juos laikęs
karantine, bus suteptas ligi vakaro.
47 Kas bus miegojęs tuose namuose, turi
išplauti savo drabužius[11], ir kas bus
valgęs tuose namuose, turi išplauti savo
drabužius[12]. 48 Bet jei, kunigui įėjus ir
apžiūrėjus, pasirodys, kad, namus

1 Arba: ypatingą
2 Lit. kunigo
3 Lit. atsiteisimo aukos kraujo vietoje
4 Lit. kunigo
5 M + dtgr.: kuriuos jis išgalės parūpinti
6 SamGSTT[J]; M: jis
7 Rk., plg. GSTT[J]; M: pabaigę
8 G; M: pabaigus
9 T.y. namai
10 SamGST[J]; M: Jis
11 G + ir liks suteptas ligi vakaro
12 G + ir liks suteptas ligi vakaro

užglaisčius, pelėsiai neišplitę namuose,
kunigas turi paskelbti namus esant
nesuteptus, nes pelėsiai pašalinti[1].
49 Namams apvalyti jis[2] turi paimti
du paukščius, kedro medžio, karminu
dažytų gijų ir izopo[3]. 50 Jis turi papjauti
vieną paukštį virš šviežio vandens
moliniame inde, 51 paimti kedro medžio,
izopo[4], karminu dažytų gijų bei gyvąjį
paukštį, juos pamirkyti į papjauto
paukščio kraują bei šviežią vandenį ir
septynis kartus pašlakstyti namus. 52
Taigi, jis turi apvalyti namus paukščio
krauju, šviežiu vandeniu, gyvuoju
paukščiu, kedro medžiu, izopu ir
karminu dažytomis gijomis. 53 Paskui jis
turi paleisti gyvąjį paukštį už miesto
atvirame lauke ir taip permaldauti už
namus, kad jie būtų nesutepti".
54 Toks yra įstatymas apie visokią
piktybinės odos ligos žymę, apie niežus,
55 drabužio ir namų pelėsius,
56 spuogus, išbėrimą ir šviesią dėmę
57 pamokyti apie tai, kada kas yra
sutepta ir kada nesutepta. Toks yra
įstatymas apie išsivertimą[5].

Vyro lytiniai susitepimai

15 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
Aharonui, sakydamas: 2 „Kal-
bėkite izraeliams ir jiems sakykite: ‚Kai
koks nors vyras turi plūdimą[6] iš savo
kūno[7], tai tas jo plūdimas yra netyras.
3 Toks yra įstatymas[8] apie jo susitepimą
dėl jo plūdimo: ar jo kūnas bus leidęs
laisvai tekėti savo plūdimui, ar jo kūnas
bus sustabdęs savo plūdimą, [vienu ir
kitu atveju] ⌜jis bus susitepęs⌝[9].
4 Kiekvienas patalas, kuriame turįs
plūdimą gulės, bus suteptas, ir
kiekvienas baldas, ant kurio jis atsisės,
bus suteptas. 5 Kas palies jo patalą, turi
išplauti savo drabužius ir nusiplauti
vandeniu, ir jis liks suteptas ligi vakaro.
6 Kas atsisės ant baldo, ant kurio sėdėjo
turįs plūdimą, turi išplauti savo
drabužius ir nusiplauti vandeniu, ir jis
liks suteptas ligi vakaro. 7 Kas palies
plūstančiojo kūną, turi išplauti savo
drabužius ir nusiplauti vandeniu, ir jis
liks suteptas ligi vakaro. 8 Jei turįs
plūdimą apspjaus nesuteptą, tai
pastarasis turi išsiplauti drabužius ir
nusiplauti vandeniu, ir jis liks suteptas
ligi vakaro. 9 Kiekvienas balnas, ant
kurio turįs plūdimą atsisės, pasidarys
suteptas. 10 Kiekvienas, kuris palies bet
ką, kas buvo po juo, pasiliks suteptas ligi
vakaro. Kas juos[10] neš, turi išsiplauti
drabužius ir nusiplauti vandeniu, ir liks
suteptas ligi vakaro. 11 Kiekvienas,
kurį turįs plūdimą, nenuskalavęs savo
rankų vandeniu, palies, turi išsiplauti
drabužius ir nusiplauti vandeniu, ir liks
suteptas ligi vakaro. 12 Molinis indas,
kurį palies turįs plūdimą, turi būti
sudaužytas, ir kiekvienas medinis indas
— išskalautas vandeniu.
13 Kai turįs plūdimą apsivalys nuo
savo tekėjimo, jis turi sau atskaičiuoti
septynias dienas savo apsivalymui ir
paskui[11] išsiplauti drabužius, nusiplauti
kūną šviežiame vandenyje ir taip [vėl]
pasidaryti tyras. 14 O aštuntąją dieną
jis turi pasiimti du burkuolius ar du
jaunus karvelius, ateiti VIEŠPATIES
akivaizdon prie susitikimo padangtės
angos ir juos įteikti kunigui.
15 Kunigas turi juos paruošti: vieną
kaip auką uš nuodėmę, o kitą kaip
deginamąją auką, ir kunigas turi
permaldauti už jį VIEŠPATIES
akivaizdoje dėl jo plūdimo.
16 Kai vyrui atsitinka spermos
išsiliejimas, jis turi nuplauti vandeniu
visą savo kūną, ir liks suteptas ligi
vakaro. 17 Kiekvienas drabužis ir
kiekvienas odinis daiktas, ant kurio
išsilies sperma, turi būti nuplautas
vandeniu ir liks suteptas ligi vakaro.
18 O dėl moteries, su kuria suguls vyras,
išliedamas spermą, jie [abu] turi

1 Lit.pagydyti
2 T .y. kunigas
3 Arba: mairūno
4 Arba: mairūno
5 M vartoja vieną žodį, reiškiantį ne tik bet kokią odos ligos apraišką, bet ir pelėsius.
6 G: gonorėją
7 T.y. lytinio organo
8 G: ~M
9 Lit. tai bus jo (t.y. vyro) susitepimas
10 T.y. balną ir kitus po tuo asmeniu gulėjusius daiktus
11 T.y. septintąją dieną

nusiplauti vandeniu, ir liks sutepti ligi
vakaro.

Moteries lytiniai susitepimai

19 Kai moteris turi plūdimą, būtent
[mėnesinių] kraujoplūdį savo kūne, ji
bus netyra septynias dienas. Kiekvienas,
kuris ją palies, bus suteptas ligi vakaro.
20 Visa, ant ko ji , būdama netyra,
atsiguls , pasidarys sutepta, ir visa, ant
ko ji atsisės, pasidarys sutepta.
21 Kiekvienas, kuris palies jos patalą,
turi išsiplauti drabužius ir nusiplauti
vandeniu, ir bus suteptas ligi vakaro.
22 Kiekvienas, kuris palies bet kokį
baldą, ant kurio ji bus sėdėjusi, turi
išsiplauti drabužius ir nusiplauti
vandeniu, ir bus suteptas ligi vakaro.
23 Jei jis bus ant patalo ar baldo, ant
kurio ji bus sėdėjusi, tai, jį paliesdamas,
jis bus suteptas ligi vakaro. 24 Jei vyras
gulte suguls su ja ir taip jos susitepimas
ateis ant jo, jis bus suteptas septynias
dienas, ir kiekvienas patalas, ant kurio
jis atsiguls, bus suteptas.

25 Kai moteris turi kraujoplūdį per
daugelį dienų, ne savo mėnesinių metu,
ar kai jos plūdimas nusitęsia ilgiau už jos
mėnesines, tai ji bus sutepta per visą ją
sutepusio plūdimo laiką, kaip per savo
mėnesines. 26 Kiekvienas patalas, ant
kurio ji atsiguls per visą savo plūdimo
laiką, bus jai toks pat, kaip jos
mėnesinių patalas, ir kiekvienas baldas,
ant kurio ji atsisės, bus suteptas, kaip jos
mėnesinių susitepimo metu.
27 Kiekvienas, kuris juos palies,
pasidarys suteptas. Jis turi išsiplauti
drabužius ir nusiplauti vandeniu, ir bus
suteptas ligi vakaro. 28 Bet jei ji bus
apsivaliusi nuo savo plūdimo, turi sau
atskaičiuoti[1] dar septynias dienas;
paskui ji turi būti laikoma nesutepta.
29 O aštuntąją dieną ji turi pasiimti du
burkuolius ar du jaunus karvelius ir juos
nunešti pas kunigą prie susitikimo
padangtės angos. 30 Kunigas turi
paruošti vieną kaip auką už nuodėmę, o
kitą kaip deginamąją auką, ir kunigas
turi permaldauti už ją VIEŠPATIES
akivaizdoje dėl ją sutepusio plūdimo.

1 nuo tada, kai ji bus paliovusi kraujuoti

31 Taip turite įspėti[2] izraelius apie
jų susitepimą, kad jie neturėtų mirti dėl
savo susitepimo, sutepdami mano
tabernakulį, esantį tarp jų".
32 Toks yra įstatymas apie turintį
plūdimą ir tą, kuris turi spermos
išsiliejimą ir tuo pasidaro suteptas, 33 ir
apie negaluojančią mėnesinėmis—apie
turintį plūdimą, vyrą ar moterį, ir apie
vyrą, kuris sugula su sutepta [moterim].

Didžioji sutaikinimo diena

16 VIEŠPATS prabilo į Mozę po
mirties dviejų Aharono sūnų,
kurie, artindamiesi VIEŠPATIES aki-
vaizdon[3], turėjo mirti. 2 VIEŠPATS tarė
Mozei: „Kalbėk savo broliui Aharonui,
kad jam, norint išvengti mirties, nevalia
bet kokiu metu įeiti į šventyklą už
užuolaidos ties ant skrynios gulinčiu
antvožu, nes debesyje pasirodysiu viršum
antvožo. 3 Tik su tokia sąlyga Aharonui
leidžiama įeiti į šventyklą: su jaunikliu
bulium aukai už nuodėmę ir su avinu
deginamajai aukai. 4 Jis turi būti
užsivilkęs šventą drobinę tuniką; lininės
kelnaitės turi apdengti jo kūną. Jis turi
būti apsijuosęs linine juosta ir
užsivyniojęs lininį turbaną. Tie yra
šventi drabužiai. Jis turi nusiplauti
vandeniu kūną ir [tik paskui] jais
apsivilkti. 5 Iš izraelių bendruomenės
jis turi paimti du ožius aukai už nuodėmę
ir vieną aviną deginamajai aukai.
6 Aharonas turi atnašauti jam
priklausantį jauniklį bulių kaip auką už
nuodėmę ir tuo permaldauti už save ir
savo namiškius. 7 Paskui jis turi paimti
abu ožius ir juos pastatyti VIEŠPATIES
akivaizdon prie susitikimo padangtės
angos. 8 Ir Aharonas turi mesti burtus
apie abu ožius: vieną burtą
VIEŠPAČIUI, o kitą burtą Azazeliui[4].
9 Aharonas turi atnašauti ožį, ant kurio
bus kritęs burtas VIEŠPAČIUI, ir jį
paruošti kaip auką už nuodėmę. 10 O
ožys, ant kurio bus kritęs burtas
Azazeliui, turi būti pastatytas gyvas

2 SamGSV; M: atlaikyti (...nuo jų susitepimo)
3 su neteisėtais smilkalais
4 Tiksli to žodžio reikšmė neaiški. Jis gali reikšti dykumos vietą, kur atpirkimo ožys paleidžiamas, ar dykumos demoną.

VIEŠPATIES akivaizdon, kad atliktų
permaldavimą ant jo, kad jį pasiųstų
Azazeliui į dykumą.
11 Paskui Aharonas turi atvesti
jam priklausantį nuodėmės aukos
jauniklį bulių ir [juo] permaldauti už
save ir savo namiškius; jis turi papjauti
jam priklausantį nuodėmės aukos bulių.
12 Jis turi paimti nuo aukuro, iš
VIEŠPATIES akivaizdos, smilkytuvą,
pilną žarijų, ir dvi saujas, pilnas
sutrupintų kvapių smilkalų, ir [juos]
įnešti už uždangos. 13 Jis turi užberti
smilkalus ant ugnies VIEŠPATIES
akivaizdoje ir apdengti smilkalų debesim
ant Įstatymo uždėtą antvožą, kad
nemirtų. 14 Jis turi paimti buliaus
kraujo ir pirštu pašlakstyti į antvožo[1]
priekinę dalį, į rytų pusę, ir septynis
kartus pirštu pašlakstyti kraujo prieš
antvožą.
15 Paskui jis turi papjauti
žmonėms priklausantį nuodėmės aukos
ožį, įnešti jo kraują[2] už uždangos ir
padaryti su jo krauju taip, kaip jis bus
padaręs su buliaus krauju, ir jį
išslakstyti į antvožą ir prieš antvožą.
16 Jis turi atlikti permaldavimą už
šventyklą dėl izraelių susitepimų ir jų
priešgyniavimų, tai yra jų nuodėmių.
Taip pat jis turi padaryti ir su susitikimo
padangte, būvančia su jais tarp jų
susitepimų. 17 Jam įėjus permaldauti už
šventyklą, joks [kitas] žmogus neturi
būti susitikimo padangtėje, kol jis išeis.
Taip jis turi permaldauti už save, už savo
namiškius ir už visą Izraelio
bendruomenę.
18 Paskui jis turi išeiti prie
VIEŠPATIES akivaizdoje esančio
aukuro ir permaldauti už jį. Jis turi
paimti jauniklio buliaus kraujo bei ožio
kraujo ir aplinkui [juo] patepti aukuro
ragus. 19 Jis turi septynis kartus pirštu
šlakstyti į jį kraujo ir jį šventindamas
apvalyti nuo izraelių susitepimų.
20 Baigęs permaldavimą už
šventyklą, susitikimo padangtę ir
aukurą, jis turi atvesti gyvąjį ožį.
21 Aharonas turi uždėti abi rankas ant
gyvojo ožio galvos ir išpažinti ant jo
visas izraelių kaltes bei visus jų
priešgyniavimus, tai yra visas jų
nuodėmes, ir jas padėti ant ožio galvos ir
su [tam] pasiruošusio vyro pagalba [jį]
paleisti į dykumą. 22 Ožys turi nunešti
ant savęs visas jų kaltes į nederlingą[3]
šalį, o anas turi paleisti ožį dykumoje.
23 Paskui Aharonas turi įeiti į
susitikimo padangtę ir nusivilkti lininius
drabužius, kuriais jis bus apsivilkęs, ir
juos ten padėti. 24 Jis turi nusiplauti
vandeniu kūną šventoje vietoje ir
apsivilkti savo drabužiais. Išėjęs turi
aukoti savo deginamąją auką bei žmonių
deginamąją auką ir taip permaldauti už
save ir žmones. 25 Nuodėmės aukos
taukus jis turi dūmais paleisti ant
aukuro. 26 Tas, kuris bus paleidęs ožį
Azazeliui, turi išsiplauti drabužius,
nusiplauti vandeniu kūną ir tik paskui
įeiti į stovyklą. 27 Nuodėmės aukos
jauniklį bulių ir nuodėmės aukos ožį,
kurių kraujas bus buvęs įneštas
permaldavimui atlikti šventykloje, turi
išnešti už stovyklos ir sudeginti jų
kailius, mėsą ir skrandžio turinį. 28 Tas,
kuris juos sudegins, turi išplauti savo
drabužius, nusiplauti vandeniu kūną ir
tik paskui įeiti į stovyklą.

2 Hbr 6, 19 **3** Hbr 9, 7 **15** Hbr 9, 12 **23** Ezek 44, 19
27 Hbr 13, 11

Pasninkas

29 Tas turi būti jums amžinai
galiojąs nuostatas: septintąjį mėnesį,
dešimtąją to mėnesio dieną, turite
pasninkauti[4]. Jums neleista dirbti jokio
darbo—nei čionykščiui, nei ateiviui,
laikinai apsigyvenusiam tarp jūsų,—30
nes tą dieną permaldaus už jus jums
apvalyti. Nuo visų savo nuodėmių būsite
apvalyti VIEŠPATIES akivaizdoje.
31 Ta turi būti jums iškilmingiausia
šabatà, ir jūs turite pasninkauti. Tai
amžinai galiojąs nuostatas.
32 Permaldavimą turi atlikti kunigas,
kurį pateps ir įšventins kunigauti jo tėvo
vietoje. Jis turi apsivilkti lininiais
drabužiais, šventaìs drabužiais, 33 ir
atlikti permaldavimą už švenčiausiąją.
Jis turi permaldauti už susitikimo

1 Arba: maldytuvės
2 G: kraujo
3 Lit. atkirstą (nuo vandens)
4 Lit. nusižeminti, marintis (pasninkaudami)

padangtę ir aukurą. Jis turi permaldauti
už kunigus ir visus susirinkusius žmones.
34 Tai turi jums tapti amžinai
galiojančiu nuostatu, kad kartą metuose
permaldautumėte už izraelius dėl visų jų
nuodėmių“.
Ir jis[1] padarė taip, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

29–34 Lev 23, 26–32; Sk 29, 7–11

ŠVENTUMO KODEKSAS (17, 1—26, 46)

Kiekvienas papjautas gyvulys turi būti bendrystės auka

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Kalbėk Aharonui,
jo sūnums bei visiems izraeliams ir jiems
sakyk: ‚Štai ką VIEŠPATS įsakė:
3 Kiekvienas vyras iš Izraelio namų,
kuris papjaus jautį ar ėriuką, ar ožką
stovykloje, ar kuris papjaus už stovyklos
ribų 4 ir jo[2] neatgabens prie susitikimo
padangtės angos, kad jį atnašautų kaip
dovaną VIEŠPAČIUI ties VIEŠPATIES
tabernakuliu,—tas vyras turi būti
laikomas nusikaltusiu kraujo praliejimu.
Jis yra praliejęs kraują, ir tas vyras turi
būti atskirtas nuo savo tautos. 5 [Tai
įsakoma tam,] kad izraeliai atgabentų
savo ⌜pjaunamus gyvulius, kuriuos⌝[3] jie
papjauna atvirame lauke. Jie turi
atgabenti juos VIEŠPAČIUI prie
susitikimo padangtės angos pas kunigą
ir papjauti kaip bendrystės pjaunamąsias
aukas VIEŠPAČIUI. 6 Kunigas turi
iššlakstyti kraują į VIEŠPATIES aukurą
prie susitikimo padangtės angos ir
dūmais paleisti taukus kaip raminantį
kvapą VIEŠPAČIUI. 7 Jiems dar
draudžiama aukoti savo pjaunamąsias
aukas gauruočiams[4], kuriems jie
paleistuviškai atsiduoda. Tas yra
amžinai galiojąs nuostatas jiems ir jų
kartoms‘“.
8 „Jiems sakyk: ‚Kiekvienas vyras iš
Izraelio namų ir iš ateivių ,apsigyvenusių
tarp jų[5], kuris aukos deginamąją ar
pjaunamąją auką 9 ir jos neatgabens
prie susitikimo padangtės angos, kad ją
paaukotų VIEŠPAČIUI, tas vyras turi
būti atskirtas nuo savo tautiečių.

Draudžiama valgyti kraujo

10 Jei koks vyras iš Izraelio namų
ir iš ateivių, apsigyvenusių tarp jų,
valgys bet kokio kraujo, tai nukreipsiu
savo veidą prieš kraują valgančiojo
asmenį ir jį išnaikinsiu iš jo tautiečių,
11 nes kūno gyvybė yra kraujuje. Aš
pats jį jums daviau [panaudoti] ant
aukuro, kad [juo] atliktumėte
permaldavimą už save, nes tai yra
kraujas, kuris permaldauja [jame
glūdinčia] gyvybe. 12 Todėl pasakiau
izraeliams: „Jokiam asmeniui iš jūsų
neleidžiama valgyti kraujo; nė ateiviui,
apsigyvensusiam tarp jūsų, neleidžiama
valgyti kraujo“.
13 Kiekvienas iš izraelių ir tarp jų
apsigyvenusių ateivių vyras, kuris
sumedžios laimikį, žvėrį ar paukštį, kurį
leista valgyti, turi išvarvinti jo kraują ir
jį užberti dulkėmis, 14 nes kiekvieno
kūno gyvybė yra jo kraujas; jis tapatus jo
gyvybei. Tad pasakiau izraeliams:
„Jums neleidžiama valgyti jokio kūno
kraujo, nes kiekvieno kūno gyvybė yra jo
kraujas. Kiekvienas, kuris jo valgys,
turi būti sunaikintas“.
15 Kiekvienas asmuo, čiabuvis ar
ateivis, kuris valgys, kas padvėsę ar
žvėrių sudraskyta, turi išsiplauti
drabužius ir nusiplauti vandeniu. Jis
bus suteptas ligi vakaro ir [tik paskui]
pasidarys nesuteptas. 16 Bet jei jis
neišsiplaus [drabužių] ir nenusiplaus
kūno, jis turės atsakyti už savo kaltę‘“.

10 Pr 9, 4; Lev 7, 26–27; 19, 26; Dt 12, 16. 23; 15, 23
11 Hbr 9, 22

Nuostatai apie lytinius santykius

18 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas:2 „Kalbėk izraeliams
ir jiems sakyk: ‚Aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas. 3 Jums draudžiama elgtis taip,
kaip elgiasi Egipto šalis, kurioje
gyvenote, ir elgtis taip, kaip elgiasi
Kanaano šalis, į kurią aš jus įvesiu, ir

1 T.y. Aharonas; žr. 2 skn.
2 T.y. pjaunamojo gyvulio
3 Arba: pjaunamąsias aukas, kurias
4 T.y. ožio pavidalo demonams
5 T.y. izraelių

jums neleidžiama laikytis jų nuostatų.
4 Jūs turite vykdyti mano potvarkius ir
laikytis mano nuostatų, elgdamiesi pagal
juos: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.
5 Turite laikytis mano nuostatų ir
potvarkių, kuriuos vykdydamas žmogus
bus jais gyvas: aš esu VIEŠPATS.
6 Nė vienam iš jūsų neleidžiama
priartėti prie savo kraujo[1] giminės
⌜nuogybei atidengti⌝[2]: aš esu VIEŠPATS.
7 Tau neleidžiama atidengti tavo tėvo
nuogybės ir tavo motinos nuogybės. Ji
yra tavo motina—tau neleidžiama
atidengti jos nuogybės. 8 Tau nevalia
atidengti tavo tėvo žmonos nuogybės: ji
yra tavo tėvo nuogybė. 9 Tavo sesers,
tavo tėvo dukters, ar tavo motinos
dukters, gimusios namuose ar svetur,
nuogybės—jų nuogybės tau nevalia
atidengti. 10 Tavo sūnaus dukters ar
tavo dukters dukros nuogybę—jų
nuogybę tau draudžiama atidengti, nes
jos parodo tavo paties nuogybę. 11 Tavo
tėvo žmonos dukters nuogybę—ji yra
gimusi tavo tėvui, tavo sesuo—tau
draudžiama atidengti jos nuogybę.
12 Tau draudžiama atidengti tavo tėvo
sesers nuogybę: ji yra tavo tėvo kraujo
giminaitė. 13 Tau neleidžiama atidengti
tavo motinos sesers nuogybės, nes ji yra
tavo motinos kraujo giminaitė. 14 Tau
neleidžiama atidengti tavo tėvo brolio
gėdos, priartėjant prie jo žmonos: ji yra
tavo teta. 15 Tau nevalia atidengti tavo
marčios nuogybės: ji yra tavo sūnaus
žmona. Tau neleidžiama atidengti jos
nuogybės. 16 Tau neleidžiama atidengti
tavo brolio žmonos nuogybės: ji yra tavo
brolio nuogybė. 17 Tau neleidžiama
atidengti moters ir (taip pat) jos dukters
nuogybės; tau draudžiama vesti jos
sūnaus dukterį ir jos dukters dukrą,
norint atidengti jų[3] nuogybę: jos yra jos
kraujo giminaitės. Tai būtų begėdiškas
pasielgimas. 18 Tau neleista vesti
moterį kaip varžovę jos seseriai, norint
atidengti jos nuogybę šalia pastarosios,
kol ši tebėra gyva.
19 Tau neleidžiama priartėti prie
moters ją sutepančių mėnesinių metu,
norint atidengti jos nuogybę. 20 Tau
draudžiama sugulti su tavo draugo[4]
žmona, norint palikuonių parūpinti, ir
[tuo] susitepti. 21 Nė vieno iš tavo vaikų
tau neleidžiama atiduoti, kad juos
perleistų [per ugnį] Molechui, ir tuo
išniekinti tavo Dievo vardą: aš esu
VIEŠPATS. 22 Tau draudžiama sugulti
su vyriškiu, kaip kad sugula su
moteriške: tai būtų bjaurybė. 23 Tau
draudžiama sugulti su bet kokiu gyvuliu
ir tuo susitepti, ir moteriai draudžiama
atsistoti ties gyvuliu, kad tas lytiškai
susieitų su ja: tai būtų bjaurus
iškrypimas.
24 Jums neleidžiama susitepti nė
vienu iš šių būdų, nes visais šiais būdais
yra susitepusios tautos, kurias aš
nuvysiu iš jūsų akivaizdos. 25 Šalis
pasidarė sutepta, tad ją nubaudžiau už
jos kaltę, ir šalis išvėmė savo gyventojus.
26 Bet jūs turite laikytis mano nuostatų
ir potvarkių, ir jums—čiabuviui ir
ateiviui, apsigyvenusiam tarp jūsų—
nevalia daryti nė vieno iš tų
pasibjaurėtinų dalykų 27, —nes visus
tuos pasibjaurėtinus dalykus darė šalies
vyrai, kurie buvo [joje] pirma jūsų, ir
taip šalis buvo sutepta,— 28 kad šalis,
jums ją sutepus, neišvemtų jūsų, kaip ji
išvėmė ⌜tautas, kurios⌝[5] buvo [joje] pirm
jūsų, 29 nes kiekvienas, kuris darys kokį
nors iš tų pasibjaurėtinų dalykų, —
asmenys, kurie tai darys, turi būti
išnaikinti iš savo tautos. 30 Taigi
laikykitės, ⌜ko reikalauju laikytis⌝[6], kad
nepasektumėte nė vienu iš tų bjaurių
papročių, kuriuos praktikavo pirma jūsų,
ir nesusitepkite jais: aš esu VIEŠPATS,
jūsų Dievas‘“.

5 Nech 9, 29; Ezek 18, 9; 20; 11–13; Lk 10, 28; Rom 10, 5; Gal 3, 12 **8** Lev 20, 11; Dt 22, 30; 27, 20 **9** Lev 20, 17; Dt 27, 22 **12–14** Lev 20, 19–20 **15** Lev 20, 12 **16** Lev 20, 21 **17** Lev 20, 14; Dt 27, 23 **19** Lev 20, 18 **20** Lev 20, 10 **21** Lev 20, 1–5 **22** Lev 20, 13 **23** Iš 22, 19; Lev 20, 15–16; Dt 27, 21

Priedermės Dievui ir artimui

1 Lit. kūno
2 „Nuogybę atidengti“ reiškia turėti lytinių santykių.
3 GS; M: jos
4 Arba: tėvynainio
5 GST, plg. 24 skn.; M: tautą, kuri
6 Lit. kas laikytina mano atžvilgiu

19 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Kalbėk visai
izraelių bendruomenei ir jiems tark: ‚Jūs
turite būti šventi, nes aš, jūsų Dievas,
esu šventas.
3 Kiekvienas iš jūsų turi gerbti
savo motiną bei tėvą ir švęsti mano
šabatas: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.
4 Nesikreipkite į dievpalaikius ir
nepasidirbkite lietinių dievukų: aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas.
5 Kai aukosite bendrystės
pjaunamąją auką VIEŠPAČIUI, turite ją
aukoti taip, kad ji jums būtų priimta.
6 Ji turi būti valgoma tą dieną, kai [ją]
aukosite, ir dar kitą dieną, o kas atliks
ligi trečiosios dienos, turi būti sudeginta.
7 O jei dar trečiąją dieną jos valgys, ji
bus netyra mėsa; ji nebus priimtina.
8 Kas jos valgys, turės atsakyti už savo
kaltę, nes jis bus suteršęs[1] tai, kas
VIEŠPAČIUI šventa, ir tas asmuo turi
būti atkirstas nuo savo tėvo giminių.
9 Jums suvalant savo žemės
derlių, tau nevalia visiškai suvalyti savo
lauko paežio ir surinkti savo derliaus
varpų parankų. 10 Tau neleidžiama
visiškai nuraškyti savo vynuogyno nė
surinkti savo vynuogyno nukritusių
vynuogių. Beturčiui ir ateiviui tu turi
jas palikti: aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas.
11 Jums nevalia vogti, nei meluoti,
nei apgaudinėti vienam kitą, 12 nei
kreivai prisiekti mano vardu. Tuo
suterštum savo Dievo vardą: aš esu
VIEŠPATS.
13 Tau nevalia ko nors išgauti
prievarta iš savo artimo nė apiplėšti [jo].
Tavo dienininko alga neturi pasilikti pas
tave per naktį ligi ryto.
14 Tau nevalia keikti kurtinio nė
ties aklu padėti kliuvinio, ant kurio jis
sukluptų, bet tu turi bijotis savo Dievo:
aš esu VIEŠPATS.
15 Jums nevalia neteisingai
pasielgti teisme. Tau neleidžiama užstoti
menkojo asmens nė rodyti palankumo
didžiūno asmeniui; teisingai tu turi teisti
savo tėvynainį. 16 Tau nevalia skleisti
šmeižtų tarp savo tautiečių nė ⸢statyti į
pavojų savo artimo gyvybę⸣[2]: aš esu
VIEŠPATS. 17 Tau nevalia
savo širdyje ugdyti neapykantos savo
broliui; tu turi atvirai pabarti savo
tėvynainį[3], kad neužsitrauktum
nuodėmės dėl jo. 18 Tau nevalia keršyti
nė jausti pagiežos savo tautiečiams, bet
tu turi mylėti savo artimą, kaip save patį:
aš esu VIEŠPATS.
19 Jūs turite laikytis mano
nuostatų. Tau nevalia sukryžminti
dviejų savo gyvulių veislių nė apsėti savo
lauko dviejų rūšių sėkla, ir drabužis,
nuaustas iš dvejopų gijų, neturi apvilkti
tave.
20 Kai vyras turės lytinių santykių
su moterim, kuri yra vergė, paskirta
kitam vyrui, tačiau dar galutinai
neišpirkta ir negavusi laisvės, turi įvykti
nubaudimas[4]. ⸢Jie neturi būti nubausti⸣[5]
mirtim, nes ji [dar] nepaleista.
21 Tačiau jis turi atgabenti savo
atsiteisimo auką VIEŠPAČIUI prie
susitikimo padangtės angos: atsiteisimo
aviną. 22 Kunigas turi atlikti
atsiteisimo avinu permaldavimą už jį
VIEŠPATIES akivaizdoje dėl jo
nuodėmės, kuria jis nusidėjo, ir jam bus
atleista jo nuodėmė, kuria nusidėjo.
23 Kai įeisite į šalį ir pasodinsite
visokių medžių su valgomais vaisiais,
jums neleista nuskinti jų vaisių. Trejus
metus jums draudžiama juos skinti; jų
nevalia valgyti. 24 O ketvirtaisiais
metais visi jų vaisiai turi priklausyti
kaip šventa džiaugsmingos padėkos
dovana VIEŠPAČIUI. 25 Tik
penktaisiais metais galite valgyti jų
vaisių, kad jums būtų gausesnė jų naša:
aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.
26 Jums nieko nevalia valgyti su
krauju, nei žyniauti[6], nei iššaukti
dvasias. 27 Jums neleidžiama apkirpti
savo galvos šonų[7] ir ⸢nukarpyti savo⸣[8]

1 Lit. profanavęs, išniekinęs

2 Lit. stotis prieš savo artimo kraują (t.y. neteisingai liudyti prieš asmenį, kad dėl to jis būtų nubaustas mirties bausme)
3 Arba: draugą
4 Sam.: jo nubaudimas; G: jų nubaudimas
5 Sam.: Jis neturi būti nubaustas
6 T.y. spėti ateitį iš ženklų
7 T.y. smilkinių garbanų
8 SamGST[J]; M: tau nevalia nukarpyti savo

barzdos pakraščių. 28 Jums draudžiama
daryti įpjovimų į savo kūną [gedint] dėl
[mirusio] asmens ir tatuiruotis: aš esu
VIEŠPATS.
29 Tau nevalia išniekinti savo
dukters, ją verčiant paleistuvauti, kad
šalis nepaleistuvautų ir kad šalis
nepasidarytų pilna ištvirkimo.
30 Turite švęsti mano šabatas ir
gerbti mano šventyklą: aš esu
VIEŠPATS.
31 Jums neleidžiama kreiptis į
mirusiųjų dvasias bei ⌜žynių dvasias⌝[1] ir
taip jomis susitepti: aš esu VIEŠPATS,
jūsų Dievas.
32 Tu turi atsistoti prieš žilagalvį[2],
gerbti senelio asmenį ir bijotis savo
Dievo: aš esu VIEŠPATS.
33 Kai ateivis apsigyvens pas jus[3],
jūsų šalyje, jums nevalia jo prislėgti.
34 Kaip su savo čiabuviu, taip turite
elgtis su ateiviu, apsigyvenusiu pas jus.
Ir tu turi jį mylėti, kaip save patį, nes jūs
patys buvote ateiviai Egipto šalyje: aš
esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.
35 Jums nevalia nuskriausti teismo
nuosprendžiu, ilgio matu, svoriu ir saiku.
36 Jūs turite turėti teisingas svarstykles,
teisingus svarsčius, teisingą efą ir
teisingą hiną: aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto
šalies. 37 Turite laikytis visų mano
nuostatų bei visų mano potvarkių ir juos
vykdyti: aš esu VIEŠPATS'".

2 Lev 11, 44–45; 1 Pet 1, 16 **3** Iš 20, 12; Dt 5, 16 **3** Iš 20, 8; Dt 5, 12 **4** Lev 26, 1 **4** Iš 20, 23; 34, 17; Dt 17, 2-5 **9–10** Lev 23, 22; Dt 24, 19–22 **11** Iš 20, 15 Dt 5, 19 **11** Iš 20, 16; Dt 5, 20 **12** Iš 20, 7; Dt 5, 11; Mt 5, 33 **13** Dt 24, 14–15 **14** Dt 27, 18 **15** Iš 23, 6–8; Dt 16, 19 **17** Mt 18, 15 **18** Mt 5, 43; 19, 19; 22, 39; Mk 12, 31; Lk 10, 27; Rom 13, 9; Gal 5, 14; Jok 2, 8 **19** Dt 22, 9–11 **26** Pr 9, 4; Lev 7, 26–27; 17, 10–14; Dt 12, 16. 23; 15, 23 **26** Dt 18, 10 **27–28** Lev 21, 5; Dt 14, 1 **29** Dt 23, 17 **30** Lev 26, 2 **31** Dt 18, 11; 1 Sam 28, 3; 2 Kar 23, 4; Jez 8, 19 **33–34** Iš 22, 21; Dt 24, 17–18; 27, 19 **35–36** Dt 25, 13–16; Pat 20, 10; Ezek 45, 10

Mirtim baudžiami nusikaltimai

20 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Tu turi sakyti
izraeliams: ‚Bet kas iš izraelių ar ateivių,
apsigyvenęs Izraelyje, kuris atiduos kurį
nors iš savo vaikų Molechui, turi būti
nubaustas mirtim; šalies žmonės turi jį
užmušti akmenimis. 3 Aš pats
nukreipsiu savo veidą prieš tą vyrą ir jį
išnaikinsiu iš savo tautos, nes jis bus
atidavęs vieną iš savo vaikų Molechui,
kad suteptų mano šventyklą ir suterštų
mano šventąjį vardą. 4 Bet jei šalies
žmonės ⌜užmerks savo akis tam vyrui⌝[4],
jam atiduodant vieną iš savo vaikų
Molechui, taip, jog jie jo neužmuš, 5 tai
aš pats atgręšiu savo veidą prieš tą vyrą
bei jo giminę ir išnaikinsiu iš jų tautos jį
ir visus, kurie juo ištvirkusiai paseks,
paleistuviškai atsiduodami Molechui.
6 O dėl asmens, kuris kreipsis į
mirusiųjų dvasias ir žynių dvasias, jas
paleistuviškai pasekdamas, aš atgręšiu
savo veidą prieš tą asmenį ir jį
išnaikinsiu iš jo tautos.
7 Taigi turite šventintis ir būti
šventi, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas. 8 Turite laikytis mano nuostatų
ir juos vykdyti: aš esu VIEŠPATS, kuris
jus šventinu. 9 Nes kiekvienas, kuris
keiks savo tėvą ar motiną, turi būti
nubaustas mirtim. Jis bus keikęs savo
tėvą ar motiną—⌜jis mirties kaltas⌝[5].
10 Vyras, kuris svetimoteriaus[6] su
savo artimo žmona, turi būti nubaustas
mirtim—svetimoteris ir svetimautoja.
11 Vyras, kuris suguls su savo tėvo
žmona, bus atidengęs savo tėvo nuogybę.
Jie abu turi būti nubausti mirtim; ⌜jie
mirties kalti⌝[7]. 12 Jei kas suguls su savo
marčia, tai jie abu turi būti nubausti
mirtim: jie bus įvykdę kraujomaišą; jie
mirties kalti. 13 Jei vyras suguls su
vyru, kaip kad sugula su moterimi, jie
bus padarę pasibjaurėtiną dalyką. Jie
abu turi būti nubausti mirtim; jie mirties
kalti. 14 Jei kas ves moterį ir kartu jos
motiną, tai bus ištvirkimas. Žmonės turi
sudeginti jį ir jas abi, kad nebūtų
ištvirkimo tarp jūsų. 15 Vyras, kuris
turės lytinių santykių su gyvuliu, turi
būti nubaustas mirtim, o gyvulį turite

1 Lit. žinančiuosius (t.y. dvasias, iš kurių tikisi gausią žinių apie paslėptus dalykus)
2 Lit. žilą galvą
3 SamGST; M: tave
4 Lit. paslėps savo akis nuo to vyro
5 Lit. jo kraujai (Sam.: kraujas) bus ant jo
6 M įtrp. dtgr.: vyras, kuris svetimoteriaus su žmona
7 Lit. jų kraujai bus ant jų. Taip pat 12, 13, 16 ir 27 skn.

užmušti. 16 Jei moteris priartės prie
kokio gyvulio, kad tas atsigultų su ja, tu
turi užmušti tą moterį ir tą gyvulį. Jie
turi būti nubausti mirtim; jie mirties
kalti. 17 Jei kas ves savo seserį, savo
tėvo dukterį ar savo motinos dukterį, ir
pamatys jos nuogybę ir ta pamatys jo
nuogybę, tai bus begėdystė. Jie turi būti
sunaikinti tautiečių akyse. Jis atidengė
savo sesers nuogybę—jis turi atsakyti už
savo kaltę. 18 Jei kas suguls su
mėnesinėmis sergančia moterim ir
atidengs jos nuogybę—jis bus
apnuoginęs jos [kraujo] šaltinį ir ji bus
atidengusi savo kraujo šaltinį,—tai jie
abu turi būti išnaikinti iš savo tautos.
19 Tau nevalia atidengti savo motinos
sesers ir savo tėvo sesers nuogybės, nes
[tai darantysis] bus apnuoginęs savo
paties kūną. Jie turi atsakyti už savo
kaltę. 20 Vyras, kuris suguls su savo
dėdiene, bus atidengęs savo dėdės
nuogybę. Jie turi atsakyti už savo
nuodėmę; jie turi mirti be vaikų. 21 Jei
kas ves savo brolio žmoną, tai bus
susitepimas. Jis bus atidengęs savo
brolio nuogybę—jie turi likti be vaikų.

22 Jūs turite laikytis visų mano
nuostatų bei visų mano potvarkių ir juos
vykdyti, kad jūsų neišvemtų šalis, į kurią
aš jus įvesiu, kad joje gyventumėte.
23 Jums nevalia elgtis, laikantis
papročių ⌜tautų, kurias⌝[1] aš nuvysiu nuo
jūsų, nes jos taip visa tai darė, jog
pasibjaurėjau jomis 24 ir jums tariau:
„Jūs turite užimti jų žemę, ir aš ją jums
duosiu nuosavybėn,—šalį, plūstančią
pienu ir medum“. Aš esu VIEŠPATS,
jūsų Dievas, kuris jus atskyriau nuo
tautų.

25 Tad jūs turite atskirti tyrą
gyvulį nuo netyro ir netyrą paukštį nuo
tyro, kad neapsibjaurintumėte gyvuliais,
paukščiais ir visais žemėje knibždančiais
gyvūnais, kuriuos jums atskyriau,
pareikšdamas juos esant netyrus. 26 Jūs
turite būti man šventi, nes aš,
VIEŠPATS, esu šventas ir jus išskyriau
iš tautų, kad man priklausytumėte.

27 Vyras ar moteris, jei juose yra
mirusiojo ar žynių dvasia, turi būti
nubaustas mirtim. Juos turi užmušti
akmenimis: jie mirties kalti‘“.

9 Iš 21, 17; Mt 15, 4; Mk 7, 10 **10** Iš 20, 14; Lev 18, 20; Dt 5, 18 **11** Lev 18, 8; Dt 22, 30; 27, 20 **12** Lev 18, 15 **13** Lev 18, 22 **14** Lev 18, 17; Dt 27, 23 **15–16** Iš 22, 19; Lev 18, 23; Dt 27, 21 **17** Lev 18, 9; Dt 27, 22 **18** Lev 18, 19 **19–20** Lev 18, 12-14 **21** Lev 18, 16

Nuostatai kunigams

21 VIEŠPATS tarė Mozei: „Sakyk
kunigams, Aharono sūnums, jiems
tark: ‚Jam[2] nevalia susitepti [mirusiu]
asmeniu tarp savo tautiečių[3], 2 nebent
savo kraujo gimine, kuri yra jam artima:
savo motina, savo tėvu, savo sūnum, savo
dukteria, savo broliu, 3 savo seseria
mergina, jam artima, kuri dar neišleista
už vyro. Ja[4] jis gali susitepti. 4 Jam
nevalia susitepti ⌜vyrui priklausančia
[seserim]⌝[5] tarp savo tautiečių ir tuo
suteršti save.

5 Jiems nevalia skutant padaryti
plikę savo galvoje[6], nukirpti savo
barzdos pakraščius ir savo kūne įpjauti
įpjovų. 6 Jie turi būti šventi savo Dievui,
ir jiems draudžiama suteršti savo Dievo
vardą, nes jie atnašauja VIEŠPATIES
ugnies aukas. Todėl jie turi būti šventi.
7 Jie neturi vesti paleistuvės ar
praradusios mergystę nė[7] moters,
atskirtos nuo jos vyro, nes jis[8] šventas
savo Dievui. 8 Tu turi laikyti jį šventu,
nes jis atnašauja tavo Dievo duoną. Jis
turi būti tau šventas, nes šventas esu aš,
VIEŠPATS, kuris darau juos[9] šventus.
9 Jei kunigo duktė susiterš
paleistuvavimu, ji nuplėš šventumą savo
tėvui. Ji turi būti sudeginta ugnyje.

10 Kunigas, vyriausiasis tarp savo
brolių, ant kurio galvos bus išpiltas
tepamasis aliejus ir kurį įšventins,
apvelkant [apeiginiais] drabužiais,
neturi nešioti savo galvos plaukų palaidų
nė sudraskyti savo drabužių. 11 Jam
neleidžiama įeiti pas jokį

1 MsSamGSV; M: tautos, kurią

2 T.y. kunigui
3 SamGSTT[J], taip pat 4, 14 ir 15 skn; M: tėvo giminaičių
4 M; G: Jais
5 T.y. ištekėjusia ar vyrui sužadėta
6 Būtent kaip gedėjimo ženklą
7 M + vesti; ~G
8 T.y. kunigas
9 T.y. kunigus. SamG; M: jus

numirėlį; jis neturi susitepti nei savo
tėvu, nei savo motina. 12 Jam nevalia
išeiti iš šventyklos ir suteršti savo Dievo
šventyklos, nes jis yra pašventintas savo
Dievo patepimo aliejum: aš esu
VIEŠPATS. 13 Jis turi vesti moterį
mergelę. 14 Našlę, atskirtą, praradusią
mergystę ar paleistuvę—tų jam nevalia
vesti; tik mergelę iš savo tautiečių jis
turi imti į žmonas, 15 kad nesuterštų
savo vaikų tarp savo tautiečių, nes aš
esu VIEŠPATS, kuris jį šventinu'".

16 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 17 „Kalbėk Aharonui,
tardamas: ‚Nė vienam, turinčiam kūno
ydą, iš tavo palikuonių per [visas] jų
kartas nevalia priartėti savo Dievo
duonos atnašauti, 18 nes neturi priartėti
joks kūno ydą turintis vyras, ar jis būtų
neregys, ar ráišis, ar perskeltanosis, ar
nupjautausis, 19 ar sulaužtakojis, ar
sulaužtarankis, 20 ar kuprys, ar
sudžiūvėlis[1], ar pabaltakis, ar nunižėlis,
ar dederviniuotas, ar turįs sutrėkštas
sėklides. 21 Nė vienas iš kunigo
Aharono palikuonių, turintis kūno ydą,
neturi prieiti VIEŠPATIES ugnies aukų
atnašauti. Jis turi kūno ydą—jam
nevalia prieiti savo Dievo duonos
atnašauti. 22 Jis gali valgyti savo Dievo
duonos iš švenčiausių ir šventų dovanų,
23 tačiau jam neleidžiama ateiti prie
uždangos nė prieiti prie aukuro, nes jis
turi kūno ydą ir jam nevalia suteršti
mano šventenybių[2], nes aš esu
VIEŠPATS, kuris jas šventinu'".

24 Taip Mozė kalbėjo Aharonui bei
jo sūnums ir visiems izraeliams.

5 Lev 19, 27–28; Dt 14, 1

Aplinkybės, kuriomis kunigai gali valgyti šventas dovanas

22 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Kalbėk Aharonui
ir jo sūnums, kad jie pagarbiai elgtųsi su
izraelių šventomis dovanomis, kurias jie
man pašvęs, ir nesuterštų mano šventojo
vardo. 3 Tark jiems: ‚Per [visas] jūsų
kartas kiekvienas vyras, kuris iš visų
jūsų palikuonių, būdamas suteptas,
artinsis prie šventų dovanų, kurias
izraeliai pašvęs VIEŠPAČIUI,—tas
asmuo turi būti išnaikintas iš mano
akivaizdos: aš esu VIEŠPATS. 4 Nė
vienas vyras iš Aharono palikuonių,
sergantis piktybine odos liga ar turintis
plūdimą, neturi dalyvauti šventų dovanų
valgyme, kol jis [vėl] pasidarys tyras, nei
tas, kuris palies susitepusį lavonu, nei
tas, iš kurio išsilies spermà, 5 nei vyras,
kuris palies kokį nors knibždantį
gyvūną, kuriuo jis susiteps, ar žmogų,
per kurį jis susiteps kokiu nors to
netyrumu. 6 Asmuo, kuris tai palies,
liks suteptas ligi vakaro, ir jam nevalia
valgyti šventų dovanų, nebent jei jis
nuplaus savo kūną vandeniu. 7 Saulei
nusileidus, jis [vėl] pasidarys tyras ir
paskui galės valgyti šventų dovanų, nes
jos yra jo maistas. 8 Jis neturi valgyti
maitos ar kas žvėrių sudraskyta, tuo
susitepdamas: aš esu VIEŠPATS. 9 Jie
turi laikytis, ko reikalauju laikytis, kad
dėl jo[3] neužsitrauktų nuodėmės ir
neturėtų dėl jo mirti, nes jie[4] jį suteptų:
aš esu VIEŠPATS, kuris juos šventinu.
10 Jokiam pašaliečiui nevalia valgyti,
kas šventa. Tam, kuris vieši pas kunigą,
ir samdiniui neleidžiama valgyti, kas
šventa. 11 Bet jei kunigas nusipirks
asmenį už pinigus, tas gali tai valgyti,
taip pat gimusysis jo namuose; tiems
leidžiama dalytis jo maistu. 12 Kai
kunigo duktė ištekės už pasauliečio, jai
nevalia valgyti ko nors iš šventųjų
dovanų duoklės. 13 Bet kai kunigo
duktė bus našlė ar [vyro] atstumta ir,
neturėdama vaikų, pargrįš į savo tėvo
namus, tai ji, kaip savo jaunystėje, gali
valgyti savo tėvo maisto, tačiau jokiam
pasauliečiui nevalia jo valgyti. 14 Kai
kas nežiniomis valgys, kas šventa, jis
turi prie to pridėti to penktąją dalį ir
atiduoti kunigui, kas šventa.
15 Kunigai[5] neturi sutepti izraelių
šventų dovanų, kurias jie atnašauja kaip
duoklę VIEŠPAČIUI, 16 ir, jiems[6]
valgant savo šventas dovanas, leisti

1 Arba: neužauga
2 Arba: šventovių

3 T.y. maisto; žr. 7 skn.
4 T.y. uždrausto maisto patiekalai
5 Lit. Jie
6 T.y. izraeliams

jiems užsitraukti bausmę už kaltę, nes aš
esu VIEŠPATS, kuris juos šventinu'".

Nepriimtinos aukos

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 18 „Kalbėk Aharonui bei jo
sūnums ir visiems izraeliams, jiems
sakyk: ‚Kai kas nors iš Izraelio namų ar
iš Izraelyje apsigyvenusių ateivių norės
atnašauti savo atnašą—ar tai būtų kokia
jų įžado dovana ar kokia jų laisvos valios
dovana, kurią jie norės atnašauti
VIEŠPAČIUI kaip deginamąją auką,—
19 tai ji, kad padarytų jus priimtinus,
[turi būti] galvijų, avių ar ožkų
bekliaudis patinas. 20 Nė vieno,
turinčio kliaudą, jums nevalia atnašauti,
nes jis nebus priimtinas jūsų labui.
21 Jei kas, norėdamas ištesėti įžadą ar
kaip laisvos valios auką, atnašaus
VIEŠPAČIUI bendrystės pjaunamąją
auką iš galvijų ar mažųjų gyvulių, tai ji[1],
kad būtų priimtina, turi būti be kliaudos;
ji neturi turėti jokios ydos. 22 Aklą ar
turintį sulaužytą sąnarį, ar turintį
įpjovą, ar karpotą, ar niežuotą ar
dederviniuotą—tokių jums nevalia
atnašauti VIEŠPAČIUI nė kurio nors iš
jų padėti ant aukuro kaip ugnies auką
VIEŠPAČIUI. 23 Bulių ar ėriuką[2],
perdaug išaugusį ar neužaugą, tu gali
panaudoti kaip laisvos valios auką,
tačiau jis nepriimtinas įžado aukai.
24 Gyvulio, turinčio sutrėkštas,
sumuštas, išplėštas ar išpjautas sėklides,
jums nevalia atnašauti VIEŠPAČIUI;
jums tai draudžiama daryti savo šalyje.
25 Nė [nusipirkus] iš svetimšalio jums
neleidžiama atnašauti kaip maistą savo
VIEŠPAČIUI nė vieno iš tokių [gyvulių],
nes jie yra sužaloti, kliaudingi,
nepriimtini jūsų labui'".

20 Dt 17, 1

Įvairūs aukojimo potvarkiai

26 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 27 „Kai gims veršis ar
ožiukas, jis turi išbūti septynias dienas
prie[3] savo motinos. Tik nuo aštuntos
dienos ir toliau jis bus priimtinas kaip
ugnies atnaša VIEŠPAČIUI. 28 Jums
nevalia tą pačią dieną papjauti [aukai]
karvės ar avies[4] su jos jaunikliu. 29 Kai
aukosite padėkos pjaunamąją auką
VIEŠPAČIUI, ją turite aukoti taip, kad ji
būtų priimtina jūsų labui; 30 ji turi būti
suvalgyta tą pačią dieną, jums nieko iš
jos nepaliekant iki ryto: aš esu
VIEŠPATS.
31 Jūs turite sergėti mano
įsakymus ir juos vykdyti: aš esu
VIEŠPATS. 32 Jums nevalia sutepti
mano šventojo vardo, kad būčiau
laikomas šventu tarp izraelių: aš esu
VIEŠPATS, kuris jus šventinu, 33 kuris
jus išvedžiau iš Egipto šalies, kad būčiau
jūsų Dievas. Aš esu VIEŠPATS".

Švenčių kalendorius

23 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Kalbėk izraeliams,
jiems sakyk: ‚VIEŠPATIES šventės,
kurias turite paskelbti kaip šventus
pagarsinimus[5],—šitos yra mano šventės.

Šabatâ

3 Šešias dienas gali būti dirbamas
darbas, bet ⸢septintoji diena⸣[6] turi būti
visiško poilsio šabata, švento
pagarsinimo[7] diena. Jokio darbo jums
nevalia dirbti. Ta yra šabata
VIEŠPAČIUI, ⸢kur ir begyventumėte⸣[8].

3 Iš 20, 8–10; 23, 12; 31, 15; 34, 21; 35, 2; Dt 5, 12–14

Pesachas

4 Šitos yra VIEŠPATIES šventės,
šventi pagarsinimai[9], kuriuos turite
paskelbti jų paskirtu metu. 5 Pirmąjį
mėnesį, keturioliktąją to mėnesio [dieną],
sambrėškio metu, turi būti [užšvęstas]
Pesachas VIEŠPAČIUI. 6 Penkioliktąją

---

1 T.y. aukojamasis gyvulys
2 Hbr. žodis reiškia abu: ėriuką ir ožiuką
3 Lit. po (savo motina) (t.y. ją žįsdamas)
4 Hbr. žodis reiškia avį ir ožką.
5 Trad.: susirinkimus (lit. sušaukimus), t.y. švenčių susirinkimus arba susirinkimus prie šventyklos
6 Lit. septintąją dieną
7 Arba: susirinkimo
8 Lit. visose jūsų buveinėse
9 Arba: susirinkimai

to mėnesio dieną turi būti [švenčiama]
Neraugintos duonos šventė
VIEŠPAČIUI. Septynias dienas turite
valgyti neraugintos duonos. 7 Pirmąją
dieną turi jums įvykti šventas
pagarsinimas[1]; [per ją] jums nevalia
dirbti jokio darbadienio darbo.
8 Septynias dienas turite atnašauti
ugnies auką VIEŠPAČIUI. Septintąją
dieną turi įvykti šventas pagarsinimas;
[per ją] jums nevalia dirbti jokio
darbadienio darbo'".

5 Iš 12, 1–13; Dt 16, 1–2 6–8 Iš 12, 14–20; 23, 15; 34, 18; Dt 16, 3–8

Pirmajavių atnaša ir pridėtinės aukos

9 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 10 „Kalbėk izraeliams,
jiems tark: ,Kai įeisite į šalį, kurią aš
jums duodu, ir voksite jos derlių, turite
atnešti pirmąsias savo derliaus
nupjautas varpas pas kunigą, 11 o šis
turi varpas mosuoti VIEŠPATIES
akivaizdoje, kad būtumėte priimtini.
Dieną po šabatos kunigas turi jas
mosuoti. 12 Tą dieną, kai duosite
mosuoti varpas, turite paaukoti
bekliaudį metinį ėriuką kaip deginamąją
auką VIEŠPAČIUI 13 ir jam
priklausančią javienių auką: du
dešimtadalius [efos] kvietmilčių,
sumaišytų su aliejum, kaip ugnies auką
VIEŠPAČIUI, kaip raminantį kvapą, ir
jam priklausančią liejamąją vyno auką—
ketvirtadalį hino. 14 Jums nevalia
valgyti nei duonos[2], nei pagruzdintų ar
šviežių grūdų iki pat tos dienos, kai
būsite atgabenę savo Dievo atnašą. Tai
amžinai galiojąs nuostatas jūsų kartoms,
kur tik begyventumėte.

Savaičių šventė

15 Jūs turite sau atskaičiuoti nuo
dienos po šabatos—nuo dienos, kai
būsite atnešę mosuojamąsias varpas,—
septynias pilnas savaites. 16 Iki dienos
po septintosios šabatos turite
suskaičiuoti penkiasdešimt dienų ir
paskui atnašauti naujų grūdų auką
VIEŠPAČIUI. 17 Iš savo buveinių turite
atnešti mosuojamos duonos: du kepalus.
Jie turi susidaryti iš dviejų dešimtadalių
[efos] kvietmilčių. Jie turi būti įškepti su
raugu—pirmosios dovanos VIEŠPAČIUI.
18 Kaip duonos priedą turite atnašauti
septynis bekliaudžius metinius ėriukus,
vieną jauniklį bulių ir du avinus. Jie
turi būti deginamoji auka VIEŠPAČIUI
su jiems priklausančia javienių auka ir
su jiems priklausančiomis liejamosiomis
aukomis—raminančiai kvepianti ugnies
auka VIEŠPAČIUI. 19 Paskui turite
paruošti vieną ožį aukai už nuodėmę ir
du metinius ėriukus pjaunamajai
bendrystės aukai. 20 Kunigas turi juos
mosuoti ⌜virš pirmųjų dovanų duonos⌝[3]
kaip mosuojamąją auką VIEŠPATIES
akivaizdoje[4]; jie turi būti šventa dovana
VIEŠPAČIUI, [skirta] kunigui
[naudotis]. 21 Tą pačią dieną turite
paskelbti ⌜šventą pagarsinimą[5]⌝[6]; [per ją]
jums nevalia dirbti jokio darbadienio
darbo. Tai amžinai galiojąs nuostatas
jūsų kartoms, kur tik begyventumėte.
22 Jums suvalant savo šalies
derlių, tau neleidžiama visiškai suvalyti
savo lauko paežio ir nurinkti savo
derliaus varpų parankų. Beturčiui ir
ateiviui tu turi jas palikti: aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas'".

15–21 Iš 23, 16; 34, 22; Dt 16, 9–12 22 Lev 19, 9–10; Dt 24, 19–22

RUDENS ŠVENTĖS

Naujųjų metų šventė

23 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 24 „Kalbėk izraeliams,
tardamas: ,Septintąjį mėnesį, to mėnesio
pirmąją, turite turėti poilsio dieną,
priminimą [rago] gausmu, šventą
pagarsinimą[7]. 25 Jums nevalia dirbti
jokio darbadienio darbo, ir jūs turite
atnašauti ugnies auką VIEŠPAČIUI'".

Sutaikinimo diena

26 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 27 „O dešimtąją šito
septintojo mėnesio [dieną]—ji yra
sutaikinimo diena—turite turėti šventą

1 Arba: susirinkimas
2 T.y. naujų javų duonos

3 Arba: drauge su pirmųjų dovanų duona
4 M + pstb.: drauge su abiem ėriukais; ~V
5 Arba: susirinkimą
6 S; M+ jūs turite šventą pagarsinimą
7 Arba: susirinkimą

pagarsinimą[1], pasninkauti ir atnašauti
ugnies auką VIEŠPAČIUI. 28 Tą dieną
jums nevalia dirbti jokio darbo, nes ji yra
sutaikinimo diena permaldauti už jus
VIEŠPATIES, jūsų Dievo,
akivaizdoje,29 nes kiekvienas asmuo,
kuris nepasninkaus tą dieną, turi būti
išnaikintas iš savo tėvo giminių.
30 Kiekvieną asmenį, kuris tą dieną
dirbs bet kokį darbą, išnaikinsiu iš jo
tautos. Tai amžinai galiojąs nuostatas
jūsų kartoms, kur tik begyventumėte.
32 Ta turi jums būti visiško poilsio
šabata, ir turite pasninkauti; mėnesio
devintąją turite [užšvęsti] vakare [ir
paskui] nuo vakaro iki vakaro švęsti
savo šabatą".

26–32 Lev 16, 29–34

Palapinių šventė

33 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 34 „Kalbėk izraeliams,
tardamas: ‚Šito, septintojo mėnesio
penkioliktąją dieną [prasidės] Palapinių
šventė [, ir ji truks] septynias dienas
⌜VIEŠPATIES garbei⌝[2]. 35 Pirmąją dieną
turi įvykti šventas pagarsinimas[3]. Jums
draudžiama dirbti bet kokį darbadienio
darbą. 36 Septynias dienas turite
atnašauti VIEŠPAČIUI ugnies auką.
Aštuntąją dieną turite turėti šventą
pagarsinimą[4] ir atnašauti ugnies auką
VIEŠPAČIUI. Tas yra ypatingas
šventadienis[5]. [Per jį] jums draudžiama
dirbti bet kokį darbadienio darbą.
37 Tos yra VIEŠPATIES šventės,
kurias turite paskelbti kaip šventus
pagarsinimus[6], kad atnašautumėte
ugnies aukas VIEŠPAČIUI—
deginamąsias ir javienių aukas,
pjaunamąsias ir liejamąsias aukas,
dienos prievolę jai skirtą dieną—38 be
VIEŠPATIES šabatų, be jūsų [kitų]
dovanų, be visų jūsų įžadų aukų ir visų
jūsų laisvos valios aukų, kurias duosite
VIEŠPAČIUI.

39 Taigi, septintojo mėnesio
penkioliktąją dieną, suvalę šalies derlių,
turite užšvęsti VIEŠPATIES šventę [ir ją
švęsti] septynias dienas. Pirmoji diena
turi būti šventa poilsio diena, ir aštuntoji
diena—šventa poilsio diena. 40 Pirmąją
dieną turite pasiimti tauriųjų medžių
vaisių, palmių lapų, tankialapių medžių
šakelių bei upelio gluosnių[7] ir
linksmintis VIEŠPATIES, savo Dievo,
akivaizdoje septynias dienas. 41 Ją
turite kasmet švęsti kaip šventę
VIEŠPAČIUI septynias dienas. Tai
amžinai galiojąs nuostatas jūsų kartoms.
Ją turite švęsti septintąjį mėnesį.
42 Palapinėse turite gyventi septynias
dienas. Visi Izraelio čiabuviai turi
gyventi palapinėse, 43 kad jūsų kartos
žinotų, jog leidau izraeliams, juos išve-
dęs iš Egipto šalies, gyventi palapinėse.
Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas'".
44 Taip Mozė paskelbė izraeliams
VIEŠPATIES šventes.

33–36 Dt 16, 13–15; 39–43 Iš 23, 16; 34, 22

Padangtės žiburiai

24 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas:2 „Įsakyk izraeliams,
kad jie tau atneštų tyro sugrūstų alyvų
aliejaus žibintui, kad būtų galima nuolat
uždėti lempas. 3 Šiapus Įstatymo
uždangos, susitikimo padangtėje,
Aharonas turi jį priruošti [, kad jis] nuo
vakaro iki ryto nuolat [degtų]
VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai yra
amžinai galiojąs nuostatas jūsų kartoms.
4 Ant ⌜gryno [aukso]⌝[8] žibinto jis turi
sustatyti lempas [, kad jos] nuolat [degtų]
VIEŠPATIES akivaizdoje.

Akivaizdos duona

5 Tu turi paimti kvietmilčių ir iš
jų iškepti dvylika pyragų. Du
dešimtadaliai [efos] turi sueiti į vieną
pyragą. 6 Paskui tu turi juos sudėti
dviem eilėmis, po šešis į eilę, ant ⌜gryno
aukso⌝[9] stalo VIEŠPATIES akivaizdoje.

1 Žr. 24a.
2 Lit. VIEŠPAČIUI
3 Arba: susirinkimas
4 Arba: susirinkimą
5 T.y. diena, reikalaujanti susilaikyti nuo įvairių dalykų
6 Arba: susirinkimus
7 Arba: topolių
8 Arba: tyro (t.y. kultiškai nesutepto)
9 Žr. 4a.

[7] Tu turi uždėti ant [kiekvienos] eilės
grynų smilkalų; tie turi tarnauti duonai
kaip azkara[1], kaip ugnies auka
VIEŠPAČIUI. [8] Kas šabatą jis[2] turi
laikas į laiką ją sudėti eilėmis
VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai
izraeliams laikytinas amžinas sandoros
įpareigojimas. [9] Ji turi tekti Aharonui
ir jo sūnums, ir jie turi ją valgyti
šventoje vietoje, nes ji švenčiausia. Jam
ji priklauso kaip amžinai galiojanti teisė
į VIEŠPATIES ugnies aukų dalį".

5–6 Iš 25, 30 **9** Mt 12, 4; Mk 2, 26; Lk 6, 4

Nuostatai prieš piktžodžiavimą ir užpuolimą

10 Izraelės moters ir egiptiečio
vyro sūnus išėjo į izraelių tarpą, ir tas
izraelės sūnus ir vyras izraelis
susivaidijo stovykloje. [11] Izraelės
moters sūnus piktžodžavo VIEŠPATIES[3]
vardui ir [jį] keikė. Tad jį atvedė pas
Mozę. Jo motinos vardas buvo Šelomita;
ji buvo duktė Dibrio, priklausančio Dano
genčiai. [12] Jie įkalino jį, kol anas[4],
remdamasis VIEŠPATIES apreiškimu,
jiems pateiks aiškų nurodymą.
13 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: [14] „Išvesk keikūną už
stovyklos. Paskui visi girdėjusieji turi
uždėti rankas ant jo galvos ir visa
bendruomenė turi jį užmušti akmenimis.
[15] O izraeliams tu turi kalbėti,
sakydamas: ‚Kiekvienas, kuris keikia
savo Dievą, turi atsakyti už savo
nuodėmę. [16] Kas piktžodžiauja
VIEŠPATIES vardui, turi būti nubaustas
mirtim; visa bendruomenė turi jį užmušti
akmenimis. Kaip ateivis, taip ir
čiabuvis, kai jis piktžodžiauja Vardui,
turi būti nužudytas.
17 Jei kas užmuš kokį nors asmenį,
žmogų, jis turi būti nubaustas mirtim.
[18] O kas užmuš gyvulį, turi atlyginti už
jį—gyvybe už gyvybę. [19] Jei kas sužalos
savo tautietį, tai, kaip jis pasielgė, taip
turi būti pasielgta su juo: [20] sulaužymas
už sulaužymą, akis už akį, dantis už
dantį. Kaip jis sužalojo žmogų, taip pats
turi būti sužalotas.
21 Kas užmuš gyvulį, turi atlyginti
už jį; o kas užmuš žmogų, turi būti
nužudytas. [22] Jums turi galioti vienokia
teisė; ji turi galioti ateiviui, kaip ir
čiabuviui, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas'".
23 Taip Mozė kalbėjo izraeliams.
Tie išvedė keikūną už stovyklos ir jį
užmušė akmenimis. Taigi izraeliai
pasielgė taip, kaip VIEŠPATS buvo
įsakęs Mozei.

17 Iš 21, 12 **20** Iš 21, 23–25; Dt 19, 21; Mt 5, 38 **22** Sk 15, 16

Šabatiniai ir jubiliejaus metai

25 VIEŠPATS kalbėjo Mozei Sinajaus
kalne, sakydamas: [2] „Kalbėk
izraeliams, jiems tark: ‚Kai įeisite į šalį,
kurią aš jums duodu, ta šalis turi švęsti
šabatą VIEŠPAČIUI. [3] Šešerius metus
tu turi apsėti savo lauką ir šešerius
metus apgenėti savo vynuogyną ir
suvalyti jos[5] derlių, [4] bet septintaisiais
šalis turi švęsti visiško poilsio šabatą—
šabatą VIEŠPAČIUI. Tau nevalia savo
lauko apsėti nė savo vynuogyno
apgenėti. [5] Tau neleidžiama nupjauti
savo [pernykštės] pjūties ataugų[6] nė
nuraškyti nenugenėto [vynmedžio]
vynuogių. Tie turi būti visiško poilsio
metai žemei. [6] Tad žemės ⌜šabatos
savaiminė naša⌝[7] turi būti jums maistas—
tau, tavo vergui ir tavo vergei, tavo
samdiniui ir tavo laikinam gyventojui,
kurie būvės pas tave. [7] Taip pat tavo
gyvuliams ir žvėrims, kurių bus tavo
šalyje, visas jos derlius turi tarnauti kaip
maistas.
8 Tu turi sau atskaičiuoti
septynias metų šabatas: septyniskart
septynerius metus. Tuo būdu septynių
metinių šabatų laikas tau sudarys
keturiasdešimt devynerius metus.
[9] Septintąjį mėnesį, dešimtąją to
mėnesio [dieną], tu turi paleisti [per šalį]
rago gausmą. Sutaikinimo dieną turite
leisti ragui gausti per visą jūsų šalį,

1 Žr. 2, 2.
2 T.y. Aharonas
3 G[59]Eth.T[Ms], plg. 16 skn.; ~M
4 T.y. Mozė
5 T.y. šalies
6 T.y. kas išaugę iš pernai suvalyto derliaus žemėn nukritusių grūdų
7 Lit. šabata

10 tuo pareikšti esant šventus
penkiasdešimtuosius metus ir paskelbti
šalyje išlaisvinimą visiems jos
gyventojams. Tie bus jums jubiliejaus
metai. Kiekvienas iš jūsų turi sugrįžti į
savo nuosavybę, ir kiekvienas—į savo
gentį. 11 Tie yra jums jubiliejaus metai,
penkiasdešimtieji metai. Jums nevalia
sėti, nei nupjauti jos[1] ataugų[2], nei
nuraškyti jos nenugenėtų [vynmedžių],
12 nes jie—jubiliejaus metai. Juos turite
laikyti šventais. Nuo lauko galite
valgyti jo [savaiminį] derlių.
13 Tais jubiliejaus metais
kiekvienas turite sugrįžti į savo [buvusią
žemės] nuosavybę. 14 Kai parduosite
žemę[3] savo tėvynainiui ar pirksite iš savo
tėvynainio, neišnaudokite vienas kito.
15 Atsižvelgdamas į skaičių metų [,
praėjusių] nuo [paskutinių] jubiliejaus
metų, tu turi pirkti[4] iš savo tėvynainio.
Atsižvelgdamas į skaičių derliaus metų [,
dar liekančių iki kitų jubiliejaus metų,]
jis turi tau parduoti[5]. 16 Juo daugiau
metų, tuo didesnę tu turi jam mokėti
kainą, ir juo mažiau metų, tuo mažesnę
turi jam mokėti kainą, nes jis tau
parduoda derlių skaičių. 17 Jums
draudžiama vienam kitą išnaudoti, ir tu
turi bijotis savo Dievo, nes aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas.
18 Taigi turite vykdyti mano
nuostatus, laikytis mano potvarkių ir
juos vykdyti; tada galėsite saugiai
gyventi šalyje. 19 Šalis duos savo vaisių,
ir jūs būsite pasisotinę ir galėsite saugiai
joje gyventi. 20 O jei klaustumėte: „Ką
valgysime septintaisiais metais,
negalėdami sėti ir suvalyti savo
derliaus?", 21 tai [atsakyčiau:] jums
pasiųsiu[6] savo palaiminimą šeštaisiais
metais—tokį, kad jis parūpins derliaus
trejiems metams. 22 Jūs, tiesa, [vėl]
sėsite aštuntaisiais metais, tačiau
tebevalgysite [ankstyvesnio] derliaus
senus [javus] iki devintųjų metų. Kol
ateis jų[7] derlius, turite valgyti senus
[javus].

1–7 Iš 23, 10–11

Nuosavos žemės pardavimas

23 Neleidžiama parduoti žemės
'visam laikui'[8], nes žemė man priklauso,
nes jūs tesate ateiviai ir įnamiai pas
mane. 24 Visoje jūsų nuosavoje šalyje
turite užtikrinti teisę į [parduotos] žemės
atpirkimą. 25 Kai nuskurdęs tavo brolis
turi parduoti savo [žemės] nuosavybės
dalį, turi ateiti jam atpirkėju jo artimas
giminaitis ir atpirkti, ką buvo pardavęs
jo brolis. 26 Bet jei kas neturės
atpirkėjo, tačiau įstengs parūpinti, ko
reikia jo[9] atpirkimui, 27 jis turi įvertinti
metus[10], praėjusius nuo jo[11] pardavimo,
ir atmokėti tik už tiek [metų], kiek dar
lieka [iki jubiliejaus metų], tam, kuriam
jis bus pardavęs; paskui jis gali sugrįžti į
savo nuosavybę. 28 Bet jei jis neįstengs
parūpinti, ko reikia anam atmokėti, tai,
ką jis yra pardavęs, turi pasilikti rankoje
to, kuris tai nupirko, iki jubiliejaus
metų. Jubiliejaus [metais] tai turi
atitekti [pirmajam savininkui], ir tas turi
sugrįžti į savo nuosavybę.
29 Jei kas parduos gyvenamą namą
apmūrytame mieste, teisė jį atpirkti
pasiliks tol, kol visiškai sueis metai nuo
jo pardavimo; tik vienerius metus galios
teisė jį atpirkti. 30 Bet jei jis nebus
atpirktas, iki sueis apskriti metai, tai
apmūrytame mieste esą namai turi visam
laikui priklausyti jų pirkėjui per jo
kartas; jie neturi atitekti [pardavėjui]
jubiliejaus metais. 31 Tačiau namai
sodybų, neturinčių aplinkinio mūro, turi
būti priskaitomi prie šalies lauko.
Tokiam[12] galioja atpirkimo teisė, ir
jubiliejaus metais jis turi atitekti
[pirmajam savininkui]. 32 O dėl levių
miestų, jų nuosavų miestų namų, leviai
turi turėti neterminuotą

1 T.y. žemės
2 Žr. 5a.
3 Lit. ką parduodamo
4 T.y. jam mokėti pirkdamas
5 T.y. įkainoti sklypą parduodamas
6 Lit. įsakysiu
7 T.y. aštuntųjų metų
8 Lit. taip, kad būtų prarasta teisė į atpirkimą
9 T.y. jo nuosavos žemės
10 T.y. apsprendęs jų derliaus vertę, ją atimti iš atperkamosios sumos
11 T.y. jo nuosavos žemės
12 T.y. namui

atpirkimo teisę. 33 ⌜Jei kas atpirks
[namą] iš levių, tai kas parduota—⌜jo[1]
nuosavo miesto namas⌝[2]—turi atgrįžti
[leviams]⌝[3] jubiliejaus metais, nes levių
miestų namai yra jų nuosavybė tarp
izraelių. 34 Nevalia parduoti jų
miestams priklausančio ganyklų lauko,
nes tas yra jų amžina nuosavybė.

Rūpinimasis beturčiais

35 Kai tavo brolis nuskurs ir
nusigyvens šalia tavęs, tu turi jį sušelpti,
kaip ateivį ar įnamį, kad jis galėtų
gyvuoti šalia tavęs. 36 Tu neturi imti iš
jo palūkanų ir priedų[4], bet turi bijotis
savo Dievo, kad tavo brolis galėtų
gyvuoti šalia tavęs. 37 Tau nevalia jam
skolinti tavo pinigų už palūkanas nė už
priedus duoti jam maisto. 38 Aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris jus
išvedžiau iš Egipto šalies, kad jums
duočiau Kanaano šalį, kad jums būčiau
Dievas.
39 Kai tavo brolis nuskurs šalia
tavęs ir tau parsiduos, tau nevalia versti
jo eiti vergo tarnystę. 40 Kaip samdinys,
kaip įnamys, jis turi būti pas tave; iki
jubiliejaus metų jis turi dirbti pas tave.
41 Paskui jis turi išeiti iš tavęs, jis ir jo
vaikai su juo, ir sugrįžti pas savo giminę;
jis turi sugrįžti į savo tėvų nuosavybę,
42 nes jie yra mano vergai, kuriuos
išvedžiau iš Egipto šalies. Jų nevalia
taip parduoti, kaip parduoda vergus.
43 Tau nevalia smurtingai jam
viešpatauti, bet tu turi savo Dievo
bijotis. 44 O dėl tavo vergo ir vergės,
kurie tau priklausys, iš aplink jus
gyvenančių tautų, iš jų turite pirkti
vergą ar vergę. 45 Galite pirkti ir iš
vaikų įnamių, kurie kaip svetimšaliai
bus apsigyvenę pas jus, ir iš jų su jumis
būvančios giminės, jiems gimusios jūsų
šalyje. Jie gali tapti jūsų nuosavybė.
46 Juos galite perleisti savo vaikams po
jūsų, kad tie juos paimtų nuosavybėn;
visam laikui galite juos panaudoti
vergais, bet neturite savo broliams
izraeliams, vienas kitam, smurtingai
viešpatauti.
47 Kai praturtės ateivis ar laikinai
apsigyvenęs pas tave, o taip nuskurs tavo
brolis šalia jo, jog parsiduos ateiviui ar
laikinai apsigyvenusiam pas tave, ar
ateivio palikuoniui, 48 tai, jam
parsidavus, jis turi turėti teisę į
atpirkimą; vienas iš jo brolių gali jį
atpirkti. 49 Jo dėdė ar jo dėdėnas gali jį
atpirkti, ar kas nors iš jo bendrakraujų,
iš jo giminės, gali jį atpirkti, ar jis pats,
jei jo išgalės jam leis, galės išsipirkti.
50 Jis turi apskaičiuoti su tuo, kuris jį
bus nupirkęs, [laiką] nuo metų, kuriais
jis bus jam parsidavęs, ligi jubiliejaus
metų, ir pinigų suma, už kurią jis bus
parsidavęs, turi būti [apskaičiuota] pagal
metų skaičių: kaip samdinio [atidirbtas]
laikas turi būti įkainojamas pas jį
praleistas laikas. 51 Jei dar liks daug
metų [iki jubiliejaus metų], tai,
atsižvelgdamas į juos, jis turi atmokėti
sau išpirką, proporcingai mažesnę už
pinigų sumą, už kurią jis bus buvęs
nupirktas. 52 Jei nedaug beliks metų
ligi jubiliejaus metų, tai [ir juos] jis turi
jam įskaičiuoti: atsižvelgdamas į savo
[dar iki jubiliejaus likusius darbo] metus,
jis turi atmokėti [proporcingai mažesnę]
išpirką už save. 53 Kaip samdinys [,
samdomas] metai po metų, jis turi
laikinai gyventi pas jį[5], o tas neturi, tau[6]
matant, smurtingai jam viešpatauti.
54 Bet jei jis vienu kuriuo iš šitų būdų
nebus atpirktas, jis turi būti paleistas
jubiliejaus metais, jis ir jo vaikai su juo,
55 nes man izraeliai yra vergai; jie yra
mano vergai, kuriuos išvedžiau iš Egipto
šalies. Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.

35 Dt 15, 7–8 **37** Iš 22, 25; Dt 23, 19–20 **39–46** Iš 21, 2–6; Dt 15, 12–18

Prieš stabmeldystę

26 Jums nevalia pasidirbti stabų.
Jums neleidžiama pasistatyti
dievavaizdžio ar akmenstulpio. Jums
draudžiama padėti figūrinį akmenį savo
šalyje, norint jį garbinti nusilenkiant
prieš jį, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų

1 T.y. levio, nupirkusio namą iš kito izraelio
2 Rk.; M: namas ir jo nuosavas miestas
3 Arba su V: Jei kas iš levių neatpirks [savo namo], tai kas parduota, jo nuosavo miesto namas, turi [jam] atgrįžti
4 T.y. prie grąžintinų maisto gaminių
5 T.y. tą, kuriam jis bus parsidavęs
6 T.y. Izraelio tautai

Dievas. 2 Jūs turite švęsti mano šabatas
ir gerbti mano šventovę: aš esu
VIEŠPATS.

1 Lev 19, 4 1 Iš 20, 4; Dt 5, 8; 16, 21–22; 27, 1

Palaiminimai

3 Jei elgsitės pagal mano
nuostatus, laikysitės mano įsakymų ir
juos vykdysite, 4 duosiu jums lietaus
būrių jų metu, kad žemė išduotų savo
derlių ir lauko medžiai atneštų savo
vaisių. 5 Kūlimo metas jums nusitęs ligi
vynuogių rinkimo, o vynuogių
rinkimas—ligi sėjos. Valgysite savo
duonos iki soties ir saugiai gyvensite
savo šalyje. 6 Duosiu ramybę šalyje, kad
atsigulsite [miego] ir niekas jūsų
neišgąsdins. Išguisiu plėšrius žvėris iš
šalies, ir kalavijas nebepereis per jūsų
šalį. 7 Vysitės savo priešus, ir jie kris
ties jumis nuo kalavijo. 8 Jūsų penki
vysis šimtą, jūsų šimtas vysis dešimtį
tūkstančių, ir jūsų priešai kris ties jumis
nuo kalavijo. 9 Atsigręšiu į jus
[maloningai], jus padarysiu vaisingus,
jus gausinsiu ir padarysiu veiksmingą
savo sandorą su jumis. 10 Jūs valgysite
senus, pernykščius [javus] ir turėsite
išberti laukan senus naujiems patalpinti.
11 Aš įkursiu savo buveinę tarp jūsų, ir
mano siela nesibodės jumis.
12 Vaikščiosiu tarp jūsų ir būsiu jūsų
Dievas, o jūs būsite mano tauta. 13 Aš
esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris jus
išvedžiau iš egiptiečių šalies, kad jiems
nebetarnautumėte, sulaužiau jūsų jungo
gumbrius ir leidau jums [vėl] vaikščioti
statiems.

3–5 Dt 11, 13–15 12 2 Kor 6, 16

Prakeikimai

14 Bet jei manęs neklausysite ir
nevykdysite visų šitų mano įsakymų,
15 jei atmesite mano nuostatus ir jei taip
bodėsitės mano potvarkių, jog
nevykdysite visų mano įsakymų,
laužydami mano sandorą,—16 tai ir aš
jums [štai ką] padarysiu: užleisiu ant
jūsų staigų išgąstį, džiovą ir karštligę,
kurios užgesins akis ir leis gyvybei
sunykti. Veltui išsėsite savo sėklą, nes
ją[1] suvalgys jūsų priešai. 17 Nukreipsiu
savo veidą prieš jus, ir jūs būsite savo
priešų sumušti. Mins ant jūsų tie, kurie
nekenčia jūsų, ir bėgsite, niekam
nesivejant jūsų.
18 Jei ir tada manęs neklausysite,
tai ir toliau jus bausiu, septyngubai už
jūsų nuodėmes. 19 Sulaužysiu jūsų
atkaklią puikybę ir padarysiu jūsų dangų
kaip geležį bei jūsų žemę kaip žalvarį,
20 ir jūsų jėga veltui išsieikvos. Jūsų
žemė nebeišduos savo derliaus ir šalies
medžiai nebeatneš savo vaisių.
21 Jei man tebesipriešinsite ir
nenorėsite manęs klausyti, tai ir vėl
užleisiu ant jūsų nelaimę, septynis
kartus didesnę už jūsų nuodėmes:
22 paleisiu prieš jus laukinius žvėris, ir
tie išplėš jums vaikus, išnaikins jūsų
gyvulius ir taip sumažins jūsų skaičių,
jog jūsų keliai liks be žmonių.
23 Bet jei ir šitomis [bausmėmis]
nesiduosite mano draudžiami ir man
tebesipriešinsite, 24 tai ir aš jums
priešinsiuos: aš savo rėžtu jus
septyngubai sumušiu už jūsų nuodėmes
25 ir atvesiu ant jūsų kalaviją,
atkeršijantį už sandoros laužymą. Jums
atsitraukus į savo miestus, pasiųsiu marą
į jūsų tarpą, ir jūs būsite atiduoti į priešo
ranką. 26 Man sulaužius jums ⌈duonos
lazdą⌉[2], dešimtis moterų keps jūsų duoną
vienoje krosnyje ir atiduos jūsų duoną
atsvertą. Valgysite, bet nepasisotinsite.
27 Jei vis dėlto manęs neklausysite
ir man priešinsitės, 28 tai užsirūstinęs ir
toliau jums priešinsiuos ir savo rėžtu jus
septyngubai nubausiu už jūsų nuodėmes.
29 Turėsite valgyti savo sūnų ⌈ir dukterų
kūną⌉[3]. 30 Sunaikinsiu jūsų aukštumų
alkus, išardysiu jūsų smilkymo aukurus,
paguldysiu jūsų lavonus ant jūsų
stabpalaikių negyvų kūnų ir bodėsiuos
jumis. 31 Paversiu jūsų miestus
griuvėsiais, nusiaubsiu jūsų šventoves ir
nebeuostysiu [su malonumu] jūsų [aukų]
raminančio kvapo. 32 Aš pats taip
nusiaubsiu šalį, jog siaubėsis jūsų

1 T.y. jos derlių
2 T.y. (nutraukus) maisto teikimą
3 Lit. kūną ir savo dukterų kūną turėsite valgyti

priešai, kurie įsikurs joje. 33 O jus
išsklaidysiu tarp tautų ir laikysiu jums iš
paskos išsitraukęs kalaviją. Jūsų šalis
pasidarys dykuma, ir jūsų miestai pavirs
griuvėsiais. 34 Tada žemė atgaus savo
šabatas[1] per visą tą laiką, kuriuo ji bus
apleista, ir jūs patys būsite savo priešų
šalyje. Tada žemė turės atilsį ir atgaus
savo šabatas. 35 Per visą jos apleidimo
laiką ji turės atilsį, kurio ji neturėjo jūsų
šabatomis, jums ant jos tebegyvenant.
36 O dėl tų, kurie išliks tarp jūsų, įdėsiu
į jų širdį tokį bailumą jų priešų šalyse,
jog gainiojamų lapų čežėnimas juos
persekios. Jie bėgs, kaip bėga nuo
kalavijo, ir pargrius, niekam nesivejant.
37 Jie parklups vienas ant kito, kaip
[bėgdami] nuo kalavijo, niekam
nesivejant, ir jūs neturėsite galios
atsilaikyti prieš savo priešus. 38 Taip
jūs žūsite tautose, ir jus prarys jūsų
priešų žemė. 39 O jūsų išlikusieji
sunyks[2] dėl savo kaltės jūsų priešų
šalyse; taip pat dėl savo tėvų kaltės jie
sunyks, kaip ir anie.

Ateities viltis

40 Bet kai jie išpažins savo kaltę ir
savo tėvų kaltę [,kurią jie bus
užsitraukę] savo neištikimybe, su kuria
jie bus pasielgę su manim ir taip pat man
taip priešinęsi, 41 jog ir aš būsiu turėjęs
jiems priešintis ir juos atvesti į jų priešų
šalį,—tada, jų neapipjaustytai širdžiai
nusižeminus ir jiems atmokėjus už savo
kaltę, 42 atsiminsiu savo sandorą su
Jokūbu; atsiminsiu ir savo sandorą su
Izaoku, ir savo sandorą su Abraomu, ir
atsiminsiu šalį. 43 Bet [pirma] šalis turi
būti jų palikta, kad ji, būdama be jų
tuščia, atgautų savo šabatas. Jie turi
atmokėti už savo kaltę ypač todėl, kad jie
atmetė mano potvarkius ir bodėjosi
mano nuostatų. 44 Net ir tada, kai jie
bus savo priešų šalyje, jų neatmesiu ir
jais taip nesibodėsiu, jog padaryčiau
jiems galą, laužydamas savo sandorą su
jais, nes aš esu VIEŠPATS, jų Dievas.
45 Atsiminsiu jų labui sandorą su
protėviais, kuriuos, tautoms matant,
išvedžiau iš Egipto šalies, kad būčiau jų
Dievas. Aš esu VIEŠPATS‘“.
46 Tie yra nuostatai, potvarkiai ir
įstatymai, kuriuos VIEŠPATS, Mozei
tarpininkaujant, davė Sinajaus kalne
[nustatyti] santykiams tarp savęs ir
izraelių.

42 Pr 28, 13–14 42 Pr 26, 3–4 42 Pr 17, 7–8

Įžadai

27 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Kalbėk izraeliams,
jiems sakyk: ‚Jei kas duos VIEŠPAČIUI
ypatingą įžadą, reikalaujantį įvertinti
asmenis, 3 tai nustatyta nuo
dvidešimties iki šešiasdešimties metų
amžiaus vyriškio vertė turi būti[3]
penkiasdešimt sidabrinių šekelių,
laikantis šventyklos šekelio svorio.
4 Bet jei asmuo[4] bus moteriškė, tai
nustatyta vertė turi būti trisdešimt
šekelių. 5 Jei jis bus nuo penkerių iki
dvidešimties metų amžiaus, nustatyta
vyriškio vertė turi būti dvidešimt
šekelių, o moteriškės—dešimt šekelių.
6 Jei jis bus nuo mėnesio iki penkerių
metų amžiaus, nustatyta vyriškos lyties
vaiko vertė turi būti penki sidabriniai
šekeliai, o moteriškos lyties vaiko
vertė—trys sidabriniai šekeliai. 7 Jei
asmuo bus šešiasdešimties metų amžiaus
ar vyresnis, jei vyriškis, tai nustatyta
vertė turi būti penkiolika šekelių, o
moteriškės—dešimt šekelių. 8 Bet jei
įžado davėjas bus taip nuskurdęs, jog
neįstengs sumokėti nustatytos vertės
sumos, jis turi asmenį pastatyti kunigo
akivaizdon, o kunigas turi jį įvertinti.
Atsižvelgdamas į tai, ką įžado davėjas
išgalės [mokėti], kunigas turi jį įvertinti.
9 Jei tai bus gyvuliai, iš kurių
galima atnašauti dovaną VIEŠPAČIUI,
tai visa, ką jis iš jų duos VIEŠPAČIUI,
bus šventa. 10 Jam nevalia jo[5] pakeisti
[lygiaverčiu] nė jo išmainyti: geresnio į
blogesnį ar blogesnio į geresnį. O jei jis
išmainys gyvulį į gyvulį, tai anas, kaip ir

1 T.y. atilsio metus, kuriais nevalia žemės dirbti
2 Lit.supus
3 M+ ir tavo nustatyta vertė turi būti. (Nustatyta vertė yra piniginė suma, išmokama šventyklai už Dievui pažadėtą asmenį ar gyvulį.)
4 Lit. jis
5 T.y. gyvulio

jo pāmainas, turi būti šventas. 11 Jei tai
bus kokie nors netyri gyvuliai, iš kurių
nevalia dovanos atnašauti VIEŠPAČIUI,
jis turi pastatyti gyvulį kunigo
akivaizdon. 12 O kunigas turi nustatyti
jo vidutinišką[1] vertę. Kaip kunigas
įvertins, tokią jis turės turėti vertę.
13 Bet jei atnašautojas[2] tikrai norės jį
atpirkti, tai turės pridėti prie nustatytos
vertės jos penktadalį.

Dovanos ir dešimtinės

14 Jei kas pašvęs savo namus kaip
šventą dovaną VIEŠPAČIUI, kunigas
turi nustatyti jų vidutinišką vertę. Kaip
juos kunigas įvertins, taip turi pasilikti.
15 Jei pašventusysis nori atpirkti savo
namus, jis turi pridėti penktadalį prie jų
vertinamosios sumos. Tada jie [vėl] jam
priklausys.
16 Jei kas pašvęs VIEŠPAČIUI
savo veldėtinio lauko dalį, jo vertę
reikia nustatyti žiūrint to, kiek jis gali
pasėti. Homeru[3] miežių apsėjamas
plotas[4] turi būti vertas penkiasdešimties
sidabrinių šekelių. 17 Jei jis pašvęs savo
lauką tuoj po[5] jubiliejaus metų, turi
pasilikti [visa] nustatyta vertė. 18 Bet
jei jis [kuriais nors metais] po jubiliejaus
pašvęs savo lauką, kunigas turi jam
apskaičiuoti pinigų sumą žiūrėdamas,
kiek dar lieka metų ligi [kitų] jubiliejaus
metų, ir nuo nustatytos vertės turi būti
padaryta [atitinkama] atskaita. 19 Jei
norės atpirkti lauką tas, kuris bus jį
pašventęs, jis turi pridėti penktadalį prie
jo vertinamosios sumos. Tada jis[6] jam
[vėl] priklausys. 20 Bet jei jis nenorės
lauko atpirkti ir parduos lauką kam
kitam, tai jis nebegalės būti atpirktas.
21 Kai laukas atgrįš jubiliejaus [metais],
jis turi būti laikomas šventa dovana
VIEŠPAČIUI, kaip neatperkamai
pašvęstas laukas; jis turi atitekti
kunigui.

22 Jei kas pašvęs VIEŠPAČIUI
savo pirktinį lauką, nepriklausantį jo
[paveldėtai] lauko nuosavybei, 23 tai
kunigas turi jam apskaičiuoti [lauko]
vertės sumą[, atsižvelgdamas į tai, kiek
dar lieka laiko] iki jubiliejaus metų, ir tą
dieną anas[7] turi atiduoti [jo] nustatytą
vertę kaip šventą dovaną VIEŠPAČIUI.
24 Jubiliejaus metais laukas turi atgrįžti
tam, iš kurio jis buvo jį nupirkęs, kuriam
jis priklauso kaip paveldėta žemės
nuosavybė. 25 Kiekvienas vertinimas
turi būti atliekamas laikantis šventyklos
šekelio. Dvidešimt gerų sudaro vieną
šekelį.
26 Tačiau gyvulių pirmagimio,
kuris kaip pirmagimis jau priklauso
VIEŠPAČIUI, niekas negali pašvęsti. Ar
jis būtų jautis, ar mažasis gyvulys, jis jau
priklauso VIEŠPAČIUI. 27 O jei jis
būtų netyrų gyvulių [pirmagimis], jis gali
[tą] atpirkti už nustatytą kainą,
pridėdamas prie jos penktą jos dalį. Jei
jis[8] nebus atpirktas, turi būti parduotas
už nustatytą kainą.
28 Tačiau jokio dalyko, kurį kas
nors neatšaukiamai paskirs
VIEŠPAČIUI iš viso to, kas jam
priklauso—iš žmonių ar gyvulių, ar iš jo
veldėtinio lauko,—nevalia nei parduoti,
nei atpirkti : kiekvienas neatšaukiamai
pašvęstas dalykas yra švenčiausias
VIEŠPAČIUI.
29 Jokio žmogaus, neatšaukiamai
paskirto sunaikinti, nevalia atpirkti; jis
turi būti nužudytas.
30 Kiekviena žemės dešimtinė,
žemės pasėlių [našos] ar medžių vaisių,
priklauso VIEŠPAČIUI; ji yra šventa
dovana VIEŠPAČIUI. 31 Jei kas nori
atpirkti savo dešimtinės dalį, turi pridėti
prie jos penktą jos [vertės] dalį. 32 O dėl
kiekvienos galvijų ir mažųjų gyvulių
dešimtinės, kiekvieno [gyvulio], kuris
praeina po [piemens skaičiuojamąja]
lazda, kas dešimtas [gyvulys] turi būti
šventa dovana VIEŠPAČIUI. 33 Ne-

1 Lit. tarp gero ir blogo (t.y. nei labai aukštą, lyg kad vertinamasis objektas būtų geras, nei labai žemą, lyg kad jis būtų blogas)
2 Lit. jis
3 1 homeras = 10 efų ≈ 364, 4 l
4 ≈ 1, 5 ha
5 Lit. nuo
6 T.y. laukas

7 T.y. tas, kuris pašvęs savo lauką
8 T.y. netyrų gyvulių pirmagimis

reikia žiūrėti[1], ar jis vertingas, ar
mažavertis, ir nebūtina jo išmainyti. Bet
jei jį išmainytų, tai kaip jis, taip ir jo
pamainas turi būti šventas; jo negalima
atpirkti'".

34 Tie yra įsakymai, kuriuos
VIEŠPATS įsakė Mozei Sinajaus kalne
[perduoti] izraeliams.

28 Sk 18, 14 **30–33** Sk 18, 21; Dt 14, 22–29

1 Arba: rūpintis

SKAIČIAI

Pirmasis Izraelio cenzas

1 VIEŠPATS kalbėjo Mozei Sinajaus
dykumoje, susitikimo padangtėje,
antrojo mėnesio pirmąją [dieną],
antraisiais metais, jiems išvykus iš
Egipto šalies, sakydamas: 2 „Surašykite
visą izraelių bendruomenę jų giminėmis,
jų protėvių šeimomis, skaičiuodami
vardais visus vyriškius, pavieniui.
3 Dvidešimties metų amžiaus ir
vyresnius, visus tinkamus karinei
tarnybai Izraelyje, tu ir Aharonas turite
patikrinti padaliniui. 4 Turite turėti su
savim po vyrą iš [kiekvienos] genties.
Kiekvienas vyras turi būti savo protėvių
šeimos galva. 5 Šitokie yra vardai vyrų,
kurie turi jums padėti:

iš Reūbeno Šedėūro sūnus
Elişūras;
6 iš Šimeono Şurišadajo sūnus
Šelumielis;
7 iš Judo Aminadabo sūnus
Nachšonas;
8 iš Isacharo Şuaro sūnus
Natanaelis;
9 iš Zebuluno Chėlono sūnus
Eliabas;
10 iš Juozapo palikuonių:
iš Efraimo Amihudo sūnus
Elišama;
iš Menašės Pedahşūro
sūnus Galalielis;
11 iš Benjamino Gideonio sūnus
Abidanas;
12 iš Dano Amišadajo sūnus
Achiezeris;
13 iš Ašerio Ochrano sūnus
Pagielis;
14 iš Gado Deuelio[1] sūnus
Eljasafas;
15 iš Naftalio Enano sūnus
Achyra“.

16 Šitie buvo bendruomenės
žymūnai, jų protėvių genčių vadai[2]; jie
buvo Izraelio tūkstančių galvos.
17 Mozė ir Aharonas paėmė tuos
vyrus, kurie buvo išvardyti. 18 Visą
bendruomenę jie surinko antrojo
mėnesio pirmąją [dieną], ir jie,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresni,
leidosi įtraukiami į savo gimimo sąrašus
giminėmis, protėvių šeimomis,
skaičiuojant vardais, pavieniui, 19 kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei. Taip jis
juos patikrino Sinajaus dykumoje.
20 Reūbeno, Izraelio pirmagimio,
sūnų, jų palikuonių, juos surašant
giminėmis, protėvių šeimomis,
skaičiuojant vardais, pavieniui, visų
vyriškių, dvidešimties metų amžiaus ir
vyresnių, visų tinkamų karinei
tarnybai,— 21 jų patikrintų,
priklausančių Reūbeno genčiai, buvo
keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki
šimtai.
22 Šimeono sūnų, jų palikuonių,
juos surašant giminėmis, protėvių
šeimomis[3], skaičiuojant vardais,
pavieniui, visų vyriškių, dvidešimties
metų amžiaus ir vyresnių, visų tinkamų
karinei tarnybai,—23 jų patikrintų,
priklausančių Šimeono genčiai, buvo
penkiasdešimt devyni tūkstančiai trys
šimtai.
24 Gado sūnų, jų palikuonių, juos
surašant giminėmis, protėvių šeimomis,
skaičiuojant vardais, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresnių, visų tinkamų
karinei tarnybai,—25 jų patikrintų,
priklausančių Gado genčiai, buvo
keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši
šimtai penkiasdešimt.
26 Judo sūnų, jų palikuonių, juos
surašant giminėmis, protėvių šeimomis,
skaičiuojant vardais, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresnių, visų tinkamų
karinei tarnybai,—27 jų patikrintų,
priklausančių Judo genčiai, buvo
septyniasdešimt keturi tūkstančiai šeši
šimtai.

28 Isacharo sūnų, jų palikuonių,
juos surašant giminėmis, protėvių
šeimomis, skaičiuojant vardais,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresnių,
visų tinkamų karinei tarnybai,—29 jų
patikrintų, priklausančių Isacharo

---

1 GS: Reuelio
2 Arba: kalbėtojai (t.y. atstovai)

3 M + jo patikrintų; ~ kr. Mss GST[J]; plg. 20, 24, 26, 28 skn.

genčiai, buvo penkiasdešimt keturi
tūkstančiai keturi šimtai.
30 Zebuluno sūnų, jų palikuonių,
juos surašant giminėmis, protėvių
šeimomis, skaičiuojant vardais,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresnių,
visų tinkamų karinei tarnybai,—31 jų
patikrintų, priklausančių Zebuluno
genčiai, buvo penkiasdešimt septyni
tūkstančiai keturi šimtai.
32 Juozapo sūnų, Efraimo sūnų, jų
palikuonių, juos surašant giminėmis,
protėvių šeimomis, skaičiuojant vardais,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresnių,
visų tinkamų karinei tarnybai,—33 jų
patikrintų, priklausančių Efraimo
genčiai, buvo keturiasdešimt tūkstančių
penki šimtai.
34 Menašės sūnų, jų palikuonių,
juos surašant giminėmis, protėvių
šeimomis, skaičiuojant vardais,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresnių,
visų tinkamų karinei tarnybai,—35 jų
patikrintų, priklausančių Menašės
genčiai, buvo trisdešimt du tūkstančiai
du šimtai.
36 Benjamino sūnų, jų palikuonių,
juos surašant giminėmis, protėvių
šeimomis, skaičiuojant vardais,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresnių,
visų tinkamų karinei tarnybai,—37 jų
patikrintų, priklausančių Benjamino
genčiai, buvo trisdešimt penki
tūkstančiai keturi šimtai.
38 Dano sūnų, jų palikuonių, juos
surašant giminėmis, protėvių šeimomis,
skaičiuojant vardais, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresnių, visų tinkamų
karinei tarnybai,—39 jų patikrintų,
priklausančių Dano genčiai, buvo
šešiasdešimt du tūkstančiai septyni
šimtai.
40 Ašerio sūnų, jų palikuonių, juos
surašant giminėmis, protėvių šeimomis,
skaičiuojant vardais, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresnių, visų tinkamų
karinei tarnybai,—41 jų patikrintų,
priklausančių Ašerio genčiai, buvo
keturiasdešimt vienas tūkstantis penki
šimtai.
42 Naftalio sūnų, jų palikuonių,
juos surašant giminėmis, protėvių
šeimomis, skaičiuojant vardais,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresnių,
visų tinkamų karinei tarnybai,—43 jų
patikrintų, priklausančių Naftalio
genčiai, buvo penkiasdešimt trys
tūkstančiai keturi šimtai.
44 Šitie yra patikrintieji, kuriuos
buvo patikrinę Mozė, Aharonas ir
Izraelio vadai. Tų buvo dvylika vyrų;
kiekvienas atstovavo ⌜vienai genčiai,
savo protėvių šeimos genčiai⌝[1]. 45 Taigi
visų patikrintų izraelių, juos surašant
protėvių šeimomis, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresnių, visų tinkamų
karinei tarnybai Izraelyje,—46 visų
patikrintųjų buvo šeši šimtai trys
tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt.
47 Bet leviai pagal jų protėvių gentį
nebuvo patikrinti tarp jų.
48 VIEŠPATS buvo kalbėjęs
Mozei, sakydamas: 49 „Tik Levio
genties tau nevalia patikrinti ir jų
surašyti tarp izraelių. 50 Verčiau tu
pavesk leviams prižiūrėti Įstatymo[2]
tabernakulį[3], visus jo įrankius ir visa,
kas jam priklauso. Jie turi nešti
tabernakulį ir visus jo įrankius; jie turi jį
aptarnauti ir aplink tabernakulį
stovyklauti. 51 Tabernakuliui
leidžiantis į kelionę, leviai turi jį
nuardyti, o tabernakuliui sustojus
stovyklauti, leviai turi jį pastatyti.
Pašalietis, kuris prieis per arti, bus
baudžiamas mirtim. 53 Leviai turi
stovyklauti aplink Įstatymo tabernakulį,
kad [VIEŠPATIES] įpykis neužeitų ant
izraelių bendruomenės. Ir leviai turi
rūpintis Įstatymo tabernakulio
priežiūra“.
54 Izraeliai visa tai padarė; jie
padarė taip, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei.

1–46 Sk 26, 1–51

Genčių stovyklavimo ir kelionių tvarka

2 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aha-
ronui, sakydamas: 2 „Izraeliai turi
stovyklauti kiekvienas prie savo
vėliavos, su protėvių šeimos ženklais.
Jie turi stovyklauti aplinkui prieš
stovinčią susitikimo padangtę.

---

1 SamG; M: savo tėvų šeimai

2 T.y. Dešimties Dievo įsakymų, įrašytų į dvi plokštes, padėtas į sandoros skrynią

3 T.y. kilnojamą šventyklą, kurioje buvo sandoros skrynia su Dekalogo plokštėmis

3 Stovyklaują rytinėje, saulėtekio
pusėje, dalinys po dalinio, [turi iškelti]
Judo stovyklos vėliavą, ir judėjų vadas
turi būti Aminadabo sūnus Nachšonas.
4 Jo kariuomenės, tai yra tų, kurie iš jų
buvo patikrinti, yra septyniasdešimt
keturi tūkstančiai šeši šimtai. 5 Šalia jo
turi stovyklauti Isacharo gentis, ir
isacharų vadas turi būti Şuaro sūnus
Natanaelis. 6 Jo kariuomenės, tai yra jo
patikrintųjų, yra penkiasdešimt keturi
tūkstančiai keturi šimtai. 7 Paskui[1]
[turi eiti] Zebuluno gentis ir zebulunų
vadas Eliabas, Chėlono sūnus. 8 Jo
kariuomenės, tai yra jo patikrintųjų, yra
penkiasdešimt septyni tūkstančiai keturi
šimtai. 9 Visų Judo stovyklos
patikrintųjų, suskaičiavus padaliniui,
yra šimtas aštuoniasdešimt šeši
tūkstančiai keturi šimtai; jie turi pirma
išžygiuoti.
10 Pietinėje pusėje turi būti
vėliava Reūbeno stovyklos,
išsidėsčiusios daliniais, ir reūbenų
vadas—Elişūras, Šedėūro sūnus. Jo
kariuomenės, tai yra jo patikrintųjų, yra
keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki
šimtai. 12 Šalia jo turi stovyklauti
Šimeono gentis, ir šimeonų vadas turi
būti Şurišadajo sūnus Šelumielis. 13 Jo
kariuomenės, tai yra tų, kurie iš jų buvo
patikrinti, yra penkiasdešimt devyni
tūkstančiai trys šimtai. 14 Paskui [turi
eiti] Gado gentis, ir gadų vadas turi būti
Reuelio[2] sūnus Eljasafas. 15 Jo
kariuomenės, tai yra tų, kurie iš jų buvo
patikrinti, yra keturiasdešimt penki
tūkstančiai šeši šimtai penkiasdešimt.
16 Visų Reūbeno stovyklos patikrintųjų,
suskaičiavus padaliniui, yra šimtas
penkiasdešimt vienas tūkstantis keturi
šimtai penkiasdešimt. Jie turi išžygiuoti
antri.
17 Paskui turi išsirengti kelionėn
susitikimo padangtė, levių stovykla,
esanti stovyklų viduryje. Ta pačia
tvarka, kuria jie pasistatė stovyklą, jie
turi išžygiuoti, kiekvienas savo vietoje,
paskui savo vėliavas.
18 Vėliava Efraimo stovyklos,
išsidėsčiusios daliniais, turi būti vakarų
pusėje, ir efraimų vadas—Amihudo
sūnus Elišama. 19 Jo kariuomenės, tai
yra tų, kurie iš jų buvo patikrinti, yra
keturiasdešimt tūkstančių penki šimtai.
20 Šalia jo turi būti Menašės gentis, ir
menašių vadas—Pedahşūro sūnus
Gamalielis. 21 Jo kariuomenės, tai yra
tų, kurie iš jų buvo patikrinti, yra
trisdešimt du tūkstančiai du šimtai.
22 Toliau Benjamino gentis, ir
benjaminų vadas turi būti Gideonio
sūnus Abidanas. 23 Jo kariuomenės, tai
yra tų, kurie iš jų buvo patikrinti, yra
trisdešimt penki tūkstančiai keturi
šimtai. 24 Visų Efraimo stovyklos
patikrintųjų, suskaičiavus padaliniui,
yra šimtas aštuoni tūkstančiai šimtas.
Jie turi išžygiuoti treti.
25 Vėliava Dano stovyklos,
išsidėsčiusios daliniais, turi būti
šiaurinėje pusėje, ir danų vadas—
Amišadajo sūnus Achiezeris. 26 Jo
kariuomenės, tai yra tų, kurie iš jų buvo
patikrinti, yra šešiasdešimt du
tūkstančiai septyni šimtai. 27 Šalia jo
turi stovyklauti Ašerio gentis, ir ašerių
vadas turi būti Ochrano sūnus Pagielis.
28 Jo kariuomenės, tai yra tų, kurie iš jų
buvo patikrinti, yra keturiasdešimt
vienas tūkstantis penki šimtai.
29 Toliau Naftalio gentis, ir naftalių
vadas turi būti Ėnano sūnus Achyra.
30 Jo kariuomenės, tai yra tų, kurie iš jų
buvo patikrinti, yra penkiasdešimt trys
tūkstančiai keturi šimtai. 31 Visų Dano
stovyklos patikrintųjų yra šimtas
penkiasdešimt septyni tūkstančiai šeši
šimtai. Jie turi išžygiuoti paskutiniai,
paskui savo vėliavas“.
32 Šitie yra izraelių patikrintieji,
surašyti savo protėvių šeimomis. Visi
stovyklų patikrintieji, suskaičiavus
padaliniui, sudaro šešis šimtus tris
tūkstančius penkis šimtus
penkiasdešimt. 33 Tačiau leviai nebuvo
patikrinti tarp izraelių, kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs Mozei.
34 Izraeliai padarė visa taip, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei: jie
stovyklaudavo prie savo vėliavų ir

1 Kkr. Mss SamS, plg. 4, 22.29; ~M
2 Dgl. Mss SamV: Deuelio

išžygiuodavo, kiekvienas laikydamasis prie savo giminės, drauge su savo protėvių šeima.

Aharono sūnūs

3 Šitie buvo Aharono [ir Mozės] palikuonys tuo metu, kai VIEŠPATS kalbėjosi su Moze Sinajaus kalne. 2 Šitie buvo Aharono sūnų vardai: pirmagimis Nadabas ir Abihus, Eleazaras ir Itamaras. 3 Šitie yra vardai Aharono sūnų, pateptų kunigų, kuriuos jis įšventino kunigauti. 4 O Nadabas ir Abihus numirė VIEŠPATIES akivaizdoje, aukodami neteisėtą[1] ugnį VIEŠPATIES akivaizdoje Sinajaus dykumoje, ir jie nepaliko vaikų. Taigi Eleazaras ir Itamaras ėjo kunigų pareigas po savo tėvo Aharono priežiūra.

2 Sk 26, 60 4 Lev 10, 1–2; Sk 26, 61

Leviai paskiriami tarnauti aharonams

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas: 6 „Leisk priartėti Levio genčiai ir ją pastatyk kunigo Aharono akivaizdon, kad jie jam tarnautų. 7 Jie turi eiti pareigas jam ir visai bendruomenei ties susitikimo padangte, atlikdami tabernakulio darbą. 8 Jie turi prižiūrėti visus susitikimo padangtės įrankius ir eiti pareigas izraeliams, atlikdami tabernakulio darbą. 9 Tu turi perleisti levius Aharonui ir jo sūnums; jie turi būti visiškai jam perleisti iš izraelių tarpo. 10 O Aharonui ir jo sūnums tu turi pavesti jų kunigystės pareigų atlikimą. Pašalietis, kuris priartės[2], turi būti baudžiamas mirtim".

Leviai—Izraelio pirmagimių pakaitalas

11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas: 12 "Štai aš pats paėmiau levius iš izraelių tarpo vietoj kiekvieno pirmagimio, kuris praveria [motinos] įsčias tarp izraelių. Taigi leviai man priklauso, 13 nes man priklauso kiekvienas pirmagimis. Tą dieną, kai užmušiau visus pirmagimius Egipto šalyje, sau pašvenčiau visus pirmagimius—tiek žmones, tiek gyvulius. Jie turi man priklausyti: aš esu VIEŠPATS".

13 Iš 13, 2

Levių surašymas

14 VIEŠPATS kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje, sakydamas: 15 „Suskaičiuok levius protėvių šeimomis, giminėmis. Tu turi suskaičiuoti visus vyriškius, mėnesio amžiaus ir vyresnius". 16 Taigi Mozė juos suskaičiavo, klausydamas VIEŠPATIES paliepimo, kaip jam buvo įsakyta. 17 Šitie buvo Levio sūnų vardai: Gėršonas, Kehatas ir Meraris. 18 Šitie buvo Gėršono sūnų vardai, skaičiuojant giminėmis: Libnis ir Šimis. 19 Kehato sūnūs, skaičiuojant giminėmis, buvo Amramas ir Jišharas, Chebronas ir Uzielis. 20 Merario sūnūs, skaičiuojant giminėmis, buvo Machlis ir Mušis. Šitos buvo Levio giminės, skaičiuojant jų protėvių šeimomis.

21 Gėršonui priklausė Libnio giminė ir Šimio giminė; šitos buvo Gėršono giminės. 22 Tų, kurie iš jų buvo suskaičiuoti, skaičiuojant visus vyriškius, mėnesio amžiaus ir vyresnius[3], buvo septyni tūkstančiai penki šimtai. 23 Gėršonų giminės turėjo stovyklauti tabernakulio užnugaryje, vakarinėje pusėje. 24 Gėršonų šeimos vadas buvo Laelio sūnus Eljasafas. 25 Gėršonai susitikimo padangtėje turėjo rūpintis tabernakuliu ir padangte, jos apdangalu, susitikimo padangtės angos užuolaida, 26 kiemo uždangomis, aplink tabernakulį ir aukurą einančio kiemo angos užuolaida ir padangtės[4] virvėmis—visu su tuo susijusiu darbu.

27 Kehatui priklausė amramų giminė, jišharų giminė, chebronų giminė ir azielių giminė. Šitos buvo kehatų giminės. 28 Tų, kurie iš jų buvo suskaičiuoti[5], skaičiuojant visus vyriškius, mėnesio amžiaus ir vyresnius, buvo aštuoni tūkstančiai šeši[6] šimtai. Jie turėjo prižiūrėti šventyklą. 29 Kehatų giminės turėjo stovyklauti tabernakulio pašonėje, pietų pusėje.

---

1 Lit. svetimą
2 T.y. įsigaus į šventyklą
3 M + jų suskaičiuotų; ~SV
4 Lit. jos
5 MsSV, plg. 22 ir 34 skn.; ~M
6 G[L]: trys

30 Kehatų giminių protėvio šeimos
vadas buvo Uzielio sūnus Elişafanas.
31 Jų priežiūroje buvo skrynia, suolas,
žibintas, aukurai, visi šventyklos
įrankiai, kuriais atlieka [kulto] tarnystę,
ir uždanga, tai yra visas su tuo susijęs
darbas. 32 Levių vadų vadas buvo
kunigo Aharono sūnus Eleazaras,
prievaizdas tų, kurie ėjo šventyklos
tarnų pareigas.
33 Merariui priklausę Machlio
giminė ir Mušio giminė. Šitos buvo
Merario giminės. 34 Tų, kurie iš jų buvo
suskaičiuoti[1], skaičiuojant vyriškius,
mėnesio amžiaus ir vyresnius, buvo šeši
tūkstančiai du šimtai. 35 Merario
giminių protėvio šeimos vadas buvo
Abichailo sūnus Şurielis. Jie stovyklavo
tabernakulio pašonėje, šiaurinėje pusėje.
36 Merariams buvo pavesta prižiūrėti
tabernakulio rėmus, jo skląsčius, jo
stulpus, jo pastovus ir visus jo indus,
visą su tuo susijusį darbą, 37 aplinkinio
kiemo stulpus, jų pastovus, jų kuolus ir
jų virves.
38 O tie, kurie turėjo stovyklauti
tabernakulio priešakyje, rytinėje pusėje,
susitikimo padangtės priešakyje,
saulėtekio linkui, buvo Mozė, Aharonas
ir jo sūnūs, einą pareigas šventykloje
kaip pareigas izraeliams. Pašalietis,
kuris priartės, turi būti baudžiamas
mirtim.
39 Visų tų, kurie iš levių buvo
suskaičiuoti, kuriuos, VIEŠPAČIUI
paliepus, Mozė ir Aharonas suskaičiavo
giminėmis,—visų vyriškių, mėnesio
amžiaus ir vyresnių, buvo dvidešimt du
tūkstančiai.

Leviai pakeičia pirmagimius

40 VIEŠPATS tarė Mozei:
„Suskaičiuok visus izraelių vyriškius
pirmagimius, mėnesio amžiaus ir
vyresnius, juos skaičiuodamas vardais,
41 ir paimk man levius—aš esu
VIEŠPATS—vietoj visų pirmagimių tarp
izraelių ir levių gyvulius vietoj visų
izraeliams priklausančių pirmagimių
gyvulių“. 42 Taigi Mozė suskaičiavo,
kaip VIEŠPATS jam buvo įsakęs, visus
pirmagimius tarp izraelių. 43 Visų
pirmagimių vyriškių, skaičiuojant
vardais, vieno mėnesio amžiaus ir
vyresnių, juos apžiūrėjus, buvo dvidešimt
du tūkstančiai du šimtai septyniasdešimt
trys.
44 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 45 „Paimk levius vietoj visų
pirmagimių tarp izraelių ir levių
gyvulius vietoj anų[2] gyvulių, kad leviai
man priklausytų: aš esu VIEŠPATS.
46 O kad atpirktum du šimtus
septyniasdešimt tris, kurie iš izraelių
pirmagimių viršija skaičiumi levius,
47 tu turi imti po penkis šekelius už
asmenį[3]; tu turi juos imti, remdamasis
šventyklos šekelio svoriu. Dvidešimt
gerų sudaro šekelį[4].
48 Tu turi atiduoti pinigus Aharonui ir
jo sūnums kaip išpirką už tuos, kurie
tarp izraelių[5] viršija skaičiumi [levius]“.
49 Taigi Mozė paėmė išpirkos pinigus iš
tų, kurie skaičiumi viršijo tuos, kurie
buvo levių atpirkti. 50 Jis paėmė iš
izraelių pirmagimių pinigus: tūkstantį
tris šimtus šešiasdešimt penkis
[šekelius], remdamasis šventyklos
šekelio svoriu. 51 Ir Mozė atidavė
išpirkos pinigus Aharonui bei jo sūnums,
klausydamas VIEŠPATIES paliepimo,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

SUAUGUSIŲ LEVIŲ PAREIGOS IR SKAIČIAI

Kehatų pareigos

4 VIEŠPATS kalbėjo Mozei [ir
Aharonui], sakydamas: 2 „Surašyk
kehatus iš levių giminėmis, protėvių
šeimomis, 3 trisdešimt metų amžiaus ir
vyresnius iki penkiasdešimt metų
amžiaus, visus, kurie turi eiti tarnystę,
kad atliktų darbą susitikimo padangtėje.
4 Šita yra kehatų tarnystė
susitikimo padangtėje—ji yra
švenčiausia. 5 Stovyklai rengiantis į
kelionę, turi ateiti Aharonas ir jo sūnūs,
nuimti pertvaros užuolaidą ir ja apdengti

1 MsSV, plg. 22 ir 34 skn.; ~M

2 T.y. izraelių
3 Lit. galvą
4 1 šekelis ~11, 4g
5 Lit. juose

Įstatymo skrynią[1]. 6 Ant jos jie turi
uždėti delfinų odos dangalą, ant viršaus
užtiesti vientisą violetinio purpuro
apklotą ir įkišti jos[2] nešamąsias kartis.
7 Ant Akivaizdos duonos stalo jie
turi ištiesti violetinio purpuro užtiesalą
ir ant jo sudėti lėkštes, samčius, dubenis
ir laistytuvus liejamosioms aukoms, ir
nuolatinė duona turi būti ant jo. 8 Ant
jų jie turi ištiesti ⌜skaisčiai raudoną⌝[3]
užtiesalą, jį apdengti delfinų odos
dangalu ir įkišti jo nešamąsias kartis.
9 Jie turi paimti violetinio
purpuro apklotą ir [juo] apdengti
šviečiantįjį žibintuvą, jo lempas, jo
gnybtuvus, jo dubenis nuognaiboms ir
visus jo aliejaus indus, kuriais jie jį
aptarnauja. 10 Jie turi jį ir visus jo
prietaisus įvynioti į delfinų odos
dangalą ir uždėti ant neštuvų.
11 Ant auksinio aukuro jie turi
ištiesti violetinio purpuro užtiesalą, jį
apdengti delfinų odos dangalu ir įkišti jo
nešamąsias kartis. 12 Jie turi paimti
visus kulto indus, kuriais atlieka apeigas
šventykloje, [juos] įvynioti į violetinio
purpuro apklotą, juos apdengti delfinų
odos dangalu ir uždėti ant neštuvų.
13 Jie turi apvalyti aukurą nuo
riebaluotų pelenų ir ištiesti ant jo
raudono purpuro užtiesalą. 14 Jie turi
uždėti ant jo visus jo įrankius, kuriais
atlieka ant jo kulto apeigas, puodus
žarijoms laikyti, trišakes, lopetas ir
šlakstytuvus—visus aukuro indus,—ant
jo ištiesti delfinų odos apdangalą ir įkišti
jo nešamąsias kartis. 15 Tik tada, kai
Aharonas ir jo sūnūs, stovyklai
išsirengiant kelionei, bus baigę dengti
kas šventa ir visus šventyklos įrankius,
turi ateiti kehatai, kad juos neštų, bet
jiems nevalia paliesti kas šventa, kad
neturėtų mirti. Šitie yra susitikimo
padangtės daiktai, kuriuos turi nešti
kehatai.
16 O kunigo Aharono sūnui
Eleazarui turi būti pavesta žibinamasis
aliejus, gardžiai kvepią smilkalai,
nuolatinė javienių auka ir patepimo
aliejus—priežiūra viso tabernakulio ir
visų jame esančių šventenybių su jų
įrankiais".
17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
Aharonui, sakydamas: 18 „Neleisk
kehatų giminių padermei išnykti iš levių
tarpo! Verčiau tai jiems darykite, kad jie
išliktų gyvi ir nemirtų: jiems artėjant
prie švenčiausių daiktų, turi įeiti
Aharonas ir jo sūnūs ir kiekvienam iš jų
atskirai priskirti jo darbą ir naštą,
20 kad jie [patys vieni] neįeitų tik
akimirką pasižiūrėti kas šventa ir [dėl to]
neturėtų mirti".

Gėršonų pareigos

21 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 22 „Surašyk ir gėršonus jų
protėvių šeimomis, giminėmis.
23 Trisdešimties metų amžiaus ir
vyresnius, iki penkiasdešimties metų, tu
turi juos suskaičiuoti—visus, kurie turi
ateiti tarnystės atlikti, darbo dirbti
susitikimo padangtėje. 24 Šitas yra
gėršonų giminių darbas—ką jie turi
atlikti ir nešti. 25 Jie turi nešti
tabernakulio kilimus, susitikimo
padangtę, jos apdangalą, virš šio esantį
delfinų [odos] apdangalą, susitikimo
padangtės angos užuolaidą, 26 kiemo
uždangas, aplink tabernakulį ir aukurą
esančio kiemo vartų angos užuolaidą, jų[4]
virves ir apskritai visus įrankius,
reikalingus atliekant jų darbą. Jie turi
atlikti visa, kas darytina su jais[5].
27 Aharonui ir jo sūnums paliepus, turi
būti atliekamas visas gėršonų tarnystės
darbas: visa, ką jie turi nešti ir ką jie
turi atlikti. Jūs turite pavesti jų
priežiūrai visa, ką jie turi nešti. 28 Šitas
yra gėršonų giminių darbas susitikimo
padangtėje. Jiems prižiūrėti įgaliotas
kunigo Aharono sūnus Itamaras.

Merarių pareigos

29 O dėl merarių, tu turi juos
suskaičiuoti jų giminėmis, jų protėvių
šeimomis. 30 Turi juos suskaičiuoti
trisdešimties metų amžiaus ir vyresnius,
iki penkiasdešimties metų,—visus, kurie
turi eiti tarnystę, atlikti susitikimo

---

1 T.y. dėžę, kurioje buvo patalpintos plokštės su įrašytais Dekalogo įsakymais

2 T.y. skrynios

3 Lit. karminu dažytos medžiagos

4 T.y. viršuj suminėtų kulto objektų

5 T.y. anksčiau suminėtais objektais

padangtės darbą. 31 Štai ką jie įpareigoti nešti, atlikdami visą savo tarnystę susitikimo padangtėje: tabernakulio rėmus, jo skersinius, jo stulpus, jo pastovus, 32 aplinkinio kiemo stulpus, jų pastovus, jų kuolus ir jų virves su visais jų prietaisais ir su visu jų aptarnavimu. ⸢Kiekvienam atskirai⸣[1] turite paskirti daiktus, kuriuos jie privalo nešti. 33 Šitas yra merarių giminių darbas: visa, ką jie, prižiūrimi kunigo Aharono sūnaus Itamaro, turi atlikti susitikimo padangtėje".

Levių surašymas

34 Mozė, Aharonas ir bendruomenės vadai suskaičiavo kehatus giminėmis ir protėvių šeimomis, *trisdešimties metų amžiaus ir vyresnius,* iki penkiasdešimties metų,—visus, kurie turėjo eiti tarnystę, atlikti darbą susitikimo padangtėje. 36 Jų, suskaičiuotų giminėmis, buvo du tūkstančiai septyni šimtai penkiasdešimt. 37 Šitie buvo kehatų *giminių suskaičiuotieji*—visi, kurie ėjo tarnystę susitikimo padangtėje, kuriuos, VIEŠPAČIUI per Mozę paliepus, Mozė ir Aharonas suskaičiavo.

38 Giminėmis ir protėvių šeimomis suskaičiuotų gėršonų, 39 trisdešimties metų amžiaus ir vyresnių, iki penkiasdešimties metų, visų, kurie turėjo eiti tarnystę, atlikti darbą susitikimo padangtėje,—40 jų, suskaičiuotų giminėmis, šeimomis, buvo du tūkstančiai šesi šimtai trisdešimt. 41 Šitie buvo gėršonų giminių suskaičiuotieji—visi, kurie ėjo tarnystę susitikimo padangtėje, kuriuos, VIEŠPAČIUI paliepus, suskaičiavo Mozė ir Aharonas.

42 Giminėmis, protėvių šeimomis, suskaičiuotų, priklausančių merarių giminėms, 43 trisdešimties metų amžiaus ir vyresnių, iki penkiasdešimties metų, visų, kurie turėjo eiti tarnystę, atlikti darbą susitikimo padangtėje,— 44 jų, suskaičiuotų giminėmis, buvo trys tūkstančiai du šimtai. 45 Šitie buvo suskaičiuotieji, priklausą merarių giminėms, kuriuos, VIEŠPAČIUI per Mozę paliepus, suskaičiavo Mozė ir Aharonas.

46 Visų suskaičiuotų levių, kuriuos Mozė, Aharonas ir Izraelio vadai suskaičiavo giminėmis, protėvių šeimomis, 47 trisdešimties metų amžiaus ir vyresnių, iki penkiasdešimties metų, visų, atėjusių atlikti kulto tarnystės ir naštų nešimo darbo susitikimo padangtėje,—48 jų suskaičiuotų buvo aštuoni tūkstančiai penki šimtai aštuoniasdešimt. 49 VIEŠPAČIUI per Mozę paliepus, kiekvienam iš jų atskirai buvo paskirtas jo tarnystės darbas ir nešimas. Tuo būdu jie buvo ⸢suskaičiuoti⸣[2], kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

ĮVAIRŪS POTVARKIAI (5, 1—6, 27)

Netyrųjų išskyrimas iš stovyklos

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas: 2 „Įsakyk izraeliams išsiųsti iš stovyklos kiekvieną, sergantį piktybine odos liga, kiekvieną, turintį išsiliejimą[3], ir kiekvieną, susitepusį lavonu. 3 Tiek vyriškį, tiek moteriškę turite išsiųsti. Už stovyklos juos turite išsiųsti, kad jie, tarp kurių aš gyvenu, nesuteptų savo stovyklos". 4 Izraeliai taip padarė: jie juos išsiuntė už stovyklos ribų. Kaip VIEŠPATS buvo paliepęs Mozei, taip izraeliai padarė.

Atmokėjimas už padarytas skriaudas

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas: 6 „Kalbėk izraeliams: ‚Kai vyras ar moteris padaro kokią nors žmonių daromą nuodėmę, sulaužydamas ištikimybę VIEŠPAČIUI, ir tuo tas asmuo nusikalsta, 7 tai jie turi išpažinti savo nuodėmę, kurią jie padarė, ir [tas asmuo] turi sugrąžinti visą vertę skriaudos, kuria jis nusikalto, prie jos pridėti penktą jos dalį ir [tą sumą] duoti tam, kurį jis nuskriaudė. 8 Bet jei tas vyras[4] neturi artimo giminaičio, kuriam atsiteisimo suma galėtų būti atmokėta, tai grąžintina suma turi tekti

1 Lit. Vardais

2 Rk. pgl. GS; M: jo suskaičiuoti

3 T.y. lytine liga sergančio ar normalų spermos ištekėjimą. „Išsiliejimas" reiškia ir menstruaciją. Žr. Lev. 15.

4 T.y. miręs nuskriaustasis

kunigui[1] drauge su permaldavimo avinu, kuriuo jis[2] permaldaus už jį[3].
9 Kiekvienas dovis[4], tai yra kiekviena izraelių šventa dovana, kurią duoda kunigui, turi jam priklausyti.
10 Kieno nors šventos dovanos turi jam priklausyti; ką kas duoda kunigui, turi jam priklausyti'".

5–8 Lev 6, 1–7

Ištyrimas moteriškės, įtariamos svetimavimu

11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas:
12 „Kalbėk izraeliams, jiems sakyk: ‚Kai kurio nors vyro žmona paklysta ir neištikimai pasielgia su savo vyru
13 ir [kitas]vyras turi lytinių santykių su ja, ir ⌜to nesužino jos vyras⌝[5], ir, jai susitepus, ji lieka nesusekta, ir nėra liudytojo prieš ją, ir ji nėra pagauta [svetimaujant],
14 ir kai, jai susitepus, jis ima pavyduliauti ir įtaria savo žmoną, arba kai jis ima pavyduliauti ir įtaria savo žmoną, nors ji ir nėra susitepus,—
15 tai tas vyras turi atvesti savo žmoną pas kunigą ir atnešti auką už ją: dešimtadalį efos miežinių miltų. Jam nevalia užpilti ant jų aliejaus nė užbarstyti ant jų smilkalų, nes ta yra pavyduliavimo javienių auka, priminimo auka, primenanti kaltę[6].
16 Kunigas turi ją[7] privesti ir pastatyti VIEŠPATIES akivaizdoje.
17 Kunigas turi paimti ⌜molinį indą su šventu vandeniu⌝[8]. Toliau kunigas turi paimti tabernakulio asloje esančių dulkių ir jas įberti į vandenį.
18 Pastatęs moterį VIEŠPATIES akivaizdoje, kunigas turi paleisti moters galvos plaukus ir padėti ant jos delnų priminimo javienių auką—ji yra pavyduliavimo javienių auka,—o kunigo rankoje turi būti kartybės[9] vanduo, nešąs prakeikimą.
19 Vėliau kunigas turi ją saikdinti ir tai moteriai tarti: „Jei joks [kitas] vyras neturėjo lytinių santykių su tavim ir jei, būdama savo vyro valdžioje, nepaklydai susitepdama, tai lik nepaliesta šito kartybės vandens, nešančio prakeikimą.
20 Bet jei, būdama savo vyro valdžioje, paklydai ir jei susitepei, [kitam,] ne tavo vyrui, turint santykių su tavim,
21 tai [kunigas turi saikdinti tą moterį prakeikimą užtraukiančia priesaika, ir kunigas turi tarti tai moteriai] tegul VIEŠPATS tave padaro priesaika užsitraukiamo prakeikimo pavyzdžiu tarp tavo tautiečių, leisdamas sukristi tavo šlaunims ir sutinti tavo pilvui[10].
22 Ir šitas prakeikimą nešąs vanduo turi įeiti į tavo vidurius, kad sutintų pilvas ir sukristų šlaunys". O moteris turi atsakyti: „Amen, amen[11]'".
23 Kunigas turi užrašyti šituos prakeikimus ant lakšto, juos nuplauti į kartybės vandenį
24 ir duoti moteriai gerti prakeikimą nešančio kartybės vandens, kad prakeikimą nešąs vanduo įeitų į ją apkartinimui[12].
25 Kunigas turi paimti iš moters rankos pavyduliavimo avienių auką, mosuoti ta auka VIEŠPATIES akivaizdoje ir ją prinešti prie aukuro.
26 Kunigas turi paimti saują javienių aukos, jos azkarą[13], ir ją dūmais paleisti ant aukuro, ir paskui duoti moteriai gerti vandens.
27 ⌜Jam davus jai gerti vandens⌝[14], atsitiks, kad, jei ji bus susitepusi ir pasidariusi neištikima savo vyrui, į ją įeis prakeikimą nešąs vanduo apkartinimui, sutins jos pilvas ir sukris jos šlaunys, ir moteris pavirs [atgrasančiu] prakeikimo pavyzdžiu tarp savo tautiečių.
28 Bet jei ta moteris

---

1 GSV; M: VIEŠPAČIUI, kunigo labui
2 T.y. kunigas
3 T.y. nuskriaudusįjį
4 Lit. pakėlimas (t.y. rankomis pakeliama dovana VIEŠPAČIUI)
5 Lit. tai lieka paslėpta jos vyro akims
6 T.y. auka, primenanti VIEŠPAČIUI jo žmonos įtariamą kaltę
7 T.y. moterį, įtariamą svetimavimu
8 Lit. švento vandens moliniame inde
9 T.y. kartų skausmą sukeliąs; arba pgl. G: ištyrimo
10 Gal eufemizmas, išreiškiąs tai, ką pasakytume žodžiais: leisdamas tau persileisti ir/ar pagimdyti negyvą kūdikį.
11 Tai reiškia: taip tebūnie
12 Arba: ištyrimui
13 T.y. aukos dalį, skirtą sudeginti ant aukuro
14 ~ G

nebus susitepusi ir bus tyra, ji liks
nepaliesta ir toliau galės būti apvaisinta.
29 Šitas yra įstatymas apie
pavyduliavimą: kai žmona, esanti savo
vyro valdžioje, paklysta ir susitepa,
30 arba kai vyras ima pavyduliauti ir [be
pagrindo] įtaria savo žmoną,—jis turi
pastatyti žmoną VIEŠPATIES
akivaizdoje, o kunigas turi jai įvykdyti
visą šitą įstatymą. 31 Tada vyras bus
laisvas nuo kaltės, o žmona turės
atsakyti už savo kaltę'".

Nuostatai nazirams

6 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,sakydamas:
2 „Kalbėk izraeliams, jiems sakyk:
,Kai vyras ar moteris daro ypatingą
įžadą, naziro įžadą pasišvęsti
VIEŠPAČIUI, 3 jis turi susilaikyti nuo
vyno ir kitokio svaiginančio gėrimo.
Jam nevalia gerti vyno ar kitokio
svaiginančio gėrimo acto. Jam nevalia
gerti jokių vynuogių sulčių, nei valgyti
šviežių ar džiovintų vynuogių. 4 Per
visą jo pasišventimo laiką jam nieko
nevalia valgyti, kas pagaminta iš
vynmedžio, ar tai būtų neprinokusios
vynuogės ar vynuogių odelės.
5 Per visą jo, kaip naziro, įžado
laiką skustuvas neturi paliesti jo galvos.
Kol pasibaigs laikas, kurį jis bus
pasišventęs VIEŠPAČIUI, jis turi būti
šventas, augindamas palaidus galvos
plaukus.
6 Per visą jo VIEŠPAČIUI
pasišventimo laiką jam neleidžiama įeiti
prie numirėlio. 7 Jam nevalia susitepti
nei savo tėvu, nei savo motina, nei savo
broliu, nei savo seseria, jiems mirus, nes
jo pasišventimas savo Dievui yra ant jo
galvos. 8 Per visą savo, kaip naziro,
pasišventimo laiką jis yra pašvęstas
VIEŠPAČIUI.
9 O jei kas beregint, staiga,
numirtų šalia jo ir tuo jis suteptų savo
pašvęstą galvą, tai jis turi nusiskusti
galvą savo apsivalymo dieną. Septintąją
dieną jis turi ją nusiskusti, 10 o
aštuntąją dieną atnešti du burkuolius ar
du jaunus karvelius kunigui prie
susitikimo padangtės angos. 11 Kunigas
turi paruošti vieną kaip auką už
nuodėmę, o kitą kaip deginamąją auką ir
permaldauti už jį dėl to, kad jis nusidėjo
[susiliesdamas su] numirėliu. Tą pačią
dieną jis turi [iš naujo] pašventinti savo
galvą. 12 Jis turi [iš naujo] pašvęsti
VIEŠPAČIUI savo, kaip naziro, laiką ir
atnešti metinį ėriuką atsiteisimo aukai.
Ankstesnysis laikas nebegalioja, nes jo
pašvęsta galva buvo sutepta.
13 Šitas yra įstatymas nazirui, kai
pasibaigs jo pasišventimo laikas. Jį turi
atvesti prie susitikimo padangtės angos,
14 ir jis turi pateikti savo auką
VIEŠPAČIUI: vieną metinį bekliaudį
ėriuką deginamajai aukai, vieną metinę
bekliaudę avytę aukai už nuodėmę, vieną
bekliaudį aviną bendrystės aukai 15 ir
pintinę neraugintos smulkių miltų
duonos: pyragų, sumaišytų su aliejum, ir
neraugintų papločių, pateptų aliejum, su
jiems priklausančia javienių auka ir
jiems priklausančiomis liejamosiomis
aukomis. 16 Kunigas turi [visa tai]
pateikti VIEŠPAČIUI ir aukoti jo auką
už nuodėmę bei jo deginamąją auką.
17 Jis turi aukoti aviną kaip bendrystės
pjaunamąją auką VIEŠPAČIUI drauge
su pintine neraugintos duonos. Kunigas
[taip pat] turi aukoti jo javienių auką ir
jo liejamąją auką. 18 Paskui naziras
turi nusiskusti prie susitikimo padangtės
angos savo pašvęstą galvą, paimti galvos
plaukus ir juos uždėti ant ugnies, kuri
degs po bendrystės pjaunamąja auka.
19 Kunigas turi paimti išvirtą avino
mentę, vieną neraugintą pyragą iš
pintinės ir vieną neraugintą paplotį ir
juos padėti ant naziro delnų, jam
nusiskutus savo pašvęstus [plaukus].
20 Kunigas turi jais mosuoti kaip
mosuojamąja[1] auka VIEŠPATIES
akivaizdoje. Ta yra šventa dovana
kunigui drauge su mosuojamąja[2] krūtine
ir pakeliamąja blauzda. Paskui naziras
gali gerti vyno.
21 Toks yra įstatymas nazirui,
kuris duoda kaip įžadą savo dovaną
VIEŠPAČIUI, laikydamasis savo
pasišventimo, be to, ką kita jis įstengia
duoti. Kaip reikalauja įžadas, kurį jis
duoda, taip jis turi pasielgti,
laikydamasis savo pasišventimo
įstatymo'".

---

1 Arba: ypatinga
2 Arba: ypatingos aukos

3 Lk 1, 15 13–21 Apd 21, 23–24

Kunigų teikiamas palaiminimas

22 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 23 „Kalbėk Aharonui ir jo
sūnums, sakydamas: ‚Taip jūs turite
laiminti izraelius, jiems tardami:
24 Tegul VIEŠPATS laimina tave
ir saugoja tave;
25 tegul VIEŠPATS apšviečia tave
savo veidu ir būna tau malonus;
26 tegul VIEŠPATS pakelia savo
veidą į tave[1] ir suteikia tau ramybę[2].
27 Taip jie turi dėti mano vardą ant
izraelių, ir aš juos palaiminsiu'“.

Genčių atstovų dovanos šventyklai

7 Tą dieną, kai Mozė pabaigė statyti
tabernakulį, jį patepė ir pašventino su
visais jo įrenginiais, taip pat patepė ir
pašventino aukurą su visais jo įrankiais,
2 prisiartino[3] izraelių vadai, jų protėvių
šeimų galvos—jie buvo genčių vadai, jie
vadovavo patikrintiesiems— 3 ir
atgabeno savo dovaną VIEŠPATIES
akivaizdon: šešis dengtus vežimus ir
dvylika jaučių, po vežimą nuo kiekvienos
vadų poros ir po jautį nuo kiekvieno. Jie
juos atgabeno ties tabernakuliu. 4 Tada
VIEŠPATS prabilo į Mozę: „Priimk
[juos] iš jų, ir tegul juos panaudoja
susitikimo padangtės tarnystei. Perduok
juos leviams, kiekvienam, kaip
reikalauja jo tarnystė“. 6 Taigi Mozė
priėmė vežimus bei jaučius ir juos
perdavė leviams. 7 Du vežimus ir
keturis jaučius jis perdavė gėršonams,
kaip reikalavo jų tarnystė. 8 Keturis
vežimus ir aštuonis jaučius jis perdavė
merariams, kaip reikalavo jų tarnystė
[,kurią jie turėjo eiti] vadovaujami
kunigo Aharono sūnaus Itamaro. 9 O
kehatams jis nieko neperleido, nes jų
pareiga buvo rūpintis šventais daiktais,
kuriuos jie turėjo nešti ant pečių.

10 Toliau vadai atnešė dovaną
aukuro įšventinimui tą dieną, kai jis
buvo įšventintas. Vadai atnešė savo
dovaną ties aukuru. 11 VIEŠPATS tarė
Mozei: „Vienas vadas vieną dieną, kitas
kitą turi atnešti savo dovaną aukuro
įšventinimui“.
12 Tas, kuris pirmąją dieną atnešė
savo dovaną, buvo Aminadabo sūnus
Nachšonas iš Judo genties. 13 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 14 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 15 vienas jauniklis
bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 16 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 17 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Aminadabo sūnaus
Nachšono dovana.
18 Antrąją dieną atnešė [savo
dovaną] Şuaro sūnus Natanaelis,
Isacharo vadas. 19 Jis atnešė savo
dovaną: vieną sidabrinę lėkštę,
sveriančią šimtą trisdešimt šekelių,
vieną septyniasdešimties šekelių
sidabrinę šlakstyklę, sveriant šventyklos
šekeliu, abi pilnas smulkių miltų,
sumaišytų su aliejum, javienių aukai;
20 vieną dešimties auksinių [šekelių]
kaušą, pilną smilkalų; 21 vieną jauniklį
bulių, vieną aviną, vieną metinį ėriuką
deginamajai aukai; 22 vieną ožį aukai už
nuodėmę, 23 o bendrystės pjaunamajai
aukai du raguočius, penkis avinus,
penkis ožius, penkis metinius ėriukus.
Tokia buvo Şuaro sūnaus Natanaelio
dovana.
24 Trečiąją dieną—zebulunų
vadas, Chėlono sūnus Eliabas. 25 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 26 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 27 vienas jauniklis

---

1 T.y. maloningai pažvelgia į tave, padaro tave savo ypatingo dėmesio arba meilingo rūpesčio objektu

2 Hbr. šālōm reiškia ne tik taiką ir ramybę, bet ir sveikatą, pasisekimą, laimę, gerovę ir tikrą santykį su Dievu.

3 Sam; M: pateikė

bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 28 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 29 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Chėlono sūnaus
Eliabo dovana.
30 Ketvirtąją dieną—reūbenų
vadas, Šedėūro sūnus Elišūras. 31 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 32 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 33 vienas jauniklis
bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 34 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 35 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Šedėūro sūnaus
Elišūro dovana.
36 Penktąją dieną—šimeonų vadas,
Šurišadajo sūnus Šelumielis. 37 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 38 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 39 vienas jauniklis
bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 40 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 41 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Šurišadajo sūnaus
Šelumielio dovana.
42 Šeštąją dieną—gadų vadas,
Deuelio[1] sūnus Eljasafas. 43 Jo dovana
buvo viena sidabrinė lėkštė, sverianti
šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 44 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 45 vienas jauniklis
bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 46 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 47 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Deuelio[2] sūnaus
Eljasafo dovana.
48 Septintąją dieną—efraimų
vadas, Amihudo sūnus Elišama. 49 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 50 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 51 vienas jauniklis
bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 52 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 53 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Amihudo sūnaus
Elišamos dovana.
54 Aštuntąją dieną—menašių
vadas, Pedahšūro sūnus Gamalielis.
55 Jo dovana buvo viena sidabrinė
lėkštė, sverianti šimtą trisdešimt šekelių,
viena septyniasdešimties šekelių
sidabrinė šlakstyklė, sveriant šventyklos
šekeliu, abi pilnos smulkių miltų,
sumaišytų su aliejum, javienių aukai;
56 vienas dešimties auksinių [šekelių]
kaušas, pilnas smilkalų; 57 vienas
jauniklis bulius, vienas avinas, vienas
metinis ėriukas deginamajai aukai;
58 vienas ožys aukai už nuodėmę, 59 o
bendrystės pjaunamajai aukai du
raguočiai, penki avinai, penki ožiai,
penki metiniai ėriukai. Tokia buvo
Pedahšūro sūnaus Gamalielio dovana.
60 Devintąją dieną—benjaminų
vadas, Gideonio sūnus Abidanas. 61 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 62 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 63 vienas jauniklis

---

1 GS: Reuelio

2 GS: Reuelio

bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 64 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 65 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Gideonio sūnaus
Abidano dovana.
66 Dešimtąją dieną—danų vadas,
Amišadajo sūnus Achiezeris. 67 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 68 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 69 vienas jauniklis
bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 70 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 71 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Amišadajo sūnaus
Achiezerio dovana.
72 Vienuoliktąją dieną—ašerių
vadas, Ochrano sūnus Pagielis. 73 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 74 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 75 vienas jauniklis
bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 76 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 77 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Ochrano sūnaus
Pagielio dovana.
78 Dvyliktąją dieną—naftalių
vadas, Ėnano sūnus Achyra. 79 Jo
dovana buvo viena sidabrinė lėkštė,
sverianti šimtą trisdešimt šekelių, viena
septyniasdešimties šekelių sidabrinė
šlakstyklė, sveriant šventyklos šekeliu,
abi pilnos smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, javienių aukai; 80 vienas
dešimties auksinių [šekelių] kaušas,
pilnas smilkalų; 81 vienas jauniklis
bulius, vienas avinas, vienas metinis
ėriukas deginamajai aukai; 82 vienas
ožys aukai už nuodėmę, 83 o bendrystės
pjaunamajai aukai du raguočiai, penki
avinai, penki ožiai, penki metiniai
ėriukai. Tokia buvo Ėnano sūnaus
Achyros dovana.
84 Šitokia buvo Izraelio vadų
dovana aukuro įšventinimui tą dieną,
kai jis buvo įšventintas: dvylika
sidabrinių lėkščių, dvylika sidabrinių
šlakstyklių, dvylika auksinių kaušų.
85 Šimtą trisdešimt šekelių svėrė
kiekviena sidabrinė lėkštė ir
septyniasdešimt [šekelių]—kiekviena
šlakstyklė. Visas indų sidabras svėrė du
tūkstančius keturis šimtus [šekelių],
sveriant šventyklos šekeliu.
86 Kiekvienas iš dvylikos auksinių
kaušų, pilnų smilkalų, svėrė dešimt
[šekelių], sveriant šventyklos šekeliu.
Visas kaušų auksas svėrė šimtą
dvidešimt [šekelių]. 87 Iš viso galvijų
deginamajai aukai buvo dvylika
jauniklių bulių, avinų—dvylika, metinių
ėriukų—dvylika su jiems priklausančia
javienių auka ir dvylika ožių aukai už
nuodėmę. 88 Iš viso galvijų bendrystės
pjaunamajai aukai buvo dvidešimt
keturi jauni buliai, avinų—šešiasdešimt,
ožių—šešiasdešimt, metinių ėriukų—
šešiasdešimt. Tokia buvo dovana aukuro
įšventinimui po to, kai jis buvo pateptas.
89 Įėjęs į susitikimo padangtę
kalbėtis su juo[1], Mozė išgirdo balsą,
kalbantį į jį nuo antvožo, kuris buvo ant
Įstatymo skrynios, iš tarp dviejų kerubų,
ir tas kalbėjo į jį.

KITI DIEVO POTVARKIAI (8, 1—9, 14)

Septynios žibinto lempos

8 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, saky-
damas: 2 „Kalbėk Aharonui, jam
sakyk: ‚Tau uždedant lempas, jos turi
šviesti į žibinto priekį—septynios
lempos'". 3 Aharonas taip padarė: jis
uždėjo jo lempas [, kad jos šviestų] į
žibinto priekį, kaip VIEŠPATS buvo
įsakęs Mozei. 4 Šitaip buvo padirbtas
žibintas: jis buvo nukaltas iš aukso; jo
liemuo ir žiedai buvo nukalti. Padarė[2]

1 T.y. su VIEŠPAČIU
2 Arba: Jis (t.y. Mozė) padarė

žibintą pagal pavyzdį, kurį VIEŠPATS
buvo parodęs Mozei.

1–4 Iš 25, 31–40; 37, 17–24

Levių ritualinis apvalymas

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 6 „Imk levius iš izraelių ir
juos apvalyk! 7 Taip tu turi pasielgti su
jais, kad juos apvalytum: apšlakstyk
juos nuo nuodėmės apvalančiu vandeniu;
paskui jie turi nusiskusti visą kūną,
išplauti savo drabužius ir taip apsivalyti.
8 Jie turi paimti jauniklį bulių[1] ir jam
priklausančią javienių auką: smulkių
miltų, sumaišytų su aliejum. Paskui tu
turi paimti antrą jauniklį bulių aukai už
nuodėmę. 9 Tu turi atvesti levius ties
susitikimo padangte ir surinkti visą
izraelių bendruomenę. 10 Tu turi
atvesti levius VIEŠPATIES akivaizdon,
o izraeliai turi uždėti savo rankas ant
levių. 11 Aharonas turi pateikti levius
kaip ypatingą[2] izraelių dovaną
VIEŠPATIES akivaizdoje, kad jie eitų
tarnystę VIEŠPAČIUI. 12 O leviai turi
uždėti savo rankas ant bulių galvų.
Vieną panaudok kaip auką už nuodėmę,
o kitą—kaip deginamąją auką
VIEŠPAČIUI, kad permaldautum už
levius. 13 Tu turi pastatyti levius
Aharono ir jo sūnų akivaizdon ir juos
pateikti kaip ypatingą dovaną
VIEŠPAČIUI. 14 Tuo būdu tu turi
išskirti levius iš izraelių tarpo, kad leviai
man priklausytų.
15 Leviai, kai būsi juos apvalęs ir
pateikęs kaip ypatingą dovaną, turi įeiti,
kad aptarnautų susitikimo padangtę,
16 nes jie yra visiškai man perleisti iš
izraelių tarpo. Juos pasiėmiau vietoj
viso, kas [pirma] išeina iš motinos įsčių,
vietoj kiekvieno izraelių pirmagimio,
17 nes man priklauso kiekvienas izraelių
pirmagimis, žmonių ir gyvulių. Tą dieną,
kai užmušiau visus pirmagimius Egipto
šalyje, juos sau pašvenčiau 18 ir
paėmiau levius vietoj visų izraelių
pirmagimių. 19 Atidaviau levius kaip
dovaną Aharonui ir jo sūnums iš izraelių
tarpo, kad jie eitų tarnystę izraeliams
susitikimo padangtėje ir permaldautų už
izraelius, kad jokia nelaimė neištiktų
izraelių, izraeliams artėjant prie
šventyklos“.
20 Mozė, Aharonas ir visa izraelių
bendruomenė taip pasielgė su leviais;
izraeliai pasielgė su jais lygiai taip, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei apie
levius. 21 Leviai apsivalė nuo nuodėmių
ir išplovė savo drabužius. Aharonas
pateikė juos kaip ypatingą auką
VIEŠPATIES akivaizdoje, ir Aharonas
permaldavo už juos, kad juos apvalytų.
22 Paskui leviai įėjo, kad, Aharonui ir jo
sūnums prižiūrint, eitų savo tarnystę
susitikimo padangtėje. Kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs Mozei apie levius, taip jie[3]
pasielgė su jais.
23 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 24 „Štai kas galioja leviams:
dvidešimt penkerių metų amžiaus ir
vyresnis jis[4] turi ateiti, kad atliktų
tarnystę, dirbdamas susitikimo
padangtėje; 25 sulaukęs penkias-
dešimties metų, jis turi pasitraukti iš
darbo tarnystės ir nebeturi toliau dirbti.
26 Tačiau jis gali patarnauti savo
broliams susitikimo padangtėje, [jiems]
atliekant pareigas, bet [paties] darbo jis
neturi dirbti. Šitaip tu turi pasielgti su
leviais, jiems skirdamas pareigas“.

17 Iš 13, 2

Antrasis Pesachas ir nuostatas tiems, kurie negali jo švęsti

9 VIEŠPATS kalbėjo Mozei Sinajaus
dykumoje antrųjų metų pirmąjį
mėnesį po to, kai jie buvo išėję iš Egipto
šalies, sakydamas: 2 „Izraeliai turi
švęsti Pesachą[5] jam nustatytu laiku.
3 Šito mėnesio keturioliktąją dieną,
prievakaryje[6], turite jį švęsti jam
nustatytu laiku. Jį turite švęsti,
laikydamies visų su juo susijusių
nuostatų ir potvarkių“. 4 Taigi Mozė

1 Turbūt išleista: deginamajai aukai; plg. 12 skn.
2 Lit. mosuojamąją
3 T.y. izraeliai
4 T.y. levis
5 Lit. Praėjimą, gr. Paschą (t.y. Išvedimo iš Egipto šventę)
6 Lit. tarp abiejų vakarų (t.y. tarp prieblandos ir tamsos)

kalbėjo izraeliams, kad jie švęstų
Pesachą, 5 ir jie šventė Pesachą pirmąjį
mėnesį, keturioliktąją to mėnesio dieną,
prievakaryje, Sinajaus dykumoje.
Izraeliai pasielgė lygiai taip, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
6 Bet buvo vyrų, kurie buvo
susitepę žmogaus lavonu ir tą dieną
negalėjo švęsti Pesacho. Tą dieną jie
priėjo prie Mozės ir Aharono. 7 Ir tie
vyrai jam tarė: „Mes esame susitepę
žmogaus lavonu. Kodėl turime būti
išskirti, kad negalime atnašauti aukos
VIEŠPAČIUI jai nustatytu laiku su
kitais izraeliais?“ 8 Mozė jiems atsakė:
„Palaukite, aš noriu išgirsti, ką
VIEŠPATS įsakys dėl jūsų“.
9 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 10 „Kalbėk izraeliams,
tardamas: ‚Jei kas iš jūsų ar iš jūsų
[palikuonių] kartų bus susitepęs
numirėliu ar išvykęs į tolimą kelionę, jis
vis tiek turi švęsti Pesachą
VIEŠPAČIUI. 11 Antrąjį mėnesį,
keturioliktąją dieną, prievakaryje, jie
turi jį švęsti. Su nerauginta duona ir
kartėlėmis jie turi jį[1] valgyti. 12 Jiems
nieko iš jo nevalia palikti iki ryto, nė
vieno jo kaulo sulaužyti. Jie turi tai
daryti, laikydamies viso nuostato apie
Pesachą. 13 O dėl vyro, kuris yra
nesuteptas ir nėra išvykęs į kelionę,
tačiau susilaiko šventęs Pesachą, tas
asmuo turi būti išnaikintas iš savo tėvo
giminių, nes jis neatnašavo VIEŠPAČIUI
aukos jai nustatytu laiku. Tas vyras turi
atsakyti už savo nuodėmę.
14 Kai svetimšalis apsigyvena pas
jus ir nori švęsti Pesachą VIEŠPAČIUI,
jis turi švęsti taip, kaip reikalauja
Pesacho nuostatas ir potvarkis. Tas pats
nuostatas jums galioja—tiek
svetimšaliui, tiek krašto čiabuviui‘“.

1–5 Iš 12, 1–13 12 Iš 12, 46; Jn 19, 36

KELIONĖ NUO SINAJAUS IKI EDOMO (9, 15—20, 13)

Ugnies debesis

15 Tą dieną, kai pastatė
tabernakulį, debesis apdengė
tabernakulį, tai yra Įstatymo padangtę;
nuo vakaro iki ryto jis buvo viršum
tabernakulio tarsi ugnies reiškinys.
16 Taip nuolat įvykdavo: debesis jį
apdengdavo dieną[2] ir ugnies reiškinys—
naktį. 17 Kada tik debesis pakildavo
nuo padangtės viršaus, izraeliai
sukildavo eiti, ir ten, kur debesis
apsistodavo, izraeliai pastatydavo
stovyklą. Kol debesis būdavo pakibęs
viršum tabernakulio, jie stovyklaudavo.
19 Debesiui ilgą laiką užtrunkant
viršum tabernakulio, izraeliai atlikdavo
tarnystę VIEŠPAČIUI ir nesukildavo
eiti. 20 Atsitikdavo, kad debesis
teišbūdavo keletą dienų viršum
tabernakulio. VIEŠPAČIUI paliepus, jie
įrengdavo stovyklą ir, VIEŠPAČIUI
paliepus, sukildavo eiti. 21 Atsitikdavo,
kad debesis išbūdavo nuo vakaro iki
ryto. Debesiui pakilus, jie sukildavo eiti.
Arba [jei jis išbūdavo] dieną ir naktį, tai,
debesiui pakilus, jie sukildavo eiti. 22 Ar
dvi dienas, ar mėnesį, ar ⌜ilgesnį laiką⌝[3],
kad ir kaip ilgai debesis išbūdavo virš jo,
izraeliai stovyklaudavo ir neišvykdavo.
Tik jam pakilus, jie sukildavo eiti.
23 VIEŠPAČIUI paliepus, jie
pastatydavo stovyklą ir, VIEŠPAČIUI
paliepus, sukildavo eiti. VIEŠPAČIUI
paliepus per Mozę, jie laikėsi to, kas
buvo privalu atlikti VIEŠPAČIUI.

Sidabriniai trimitai

10 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Pasidaryk du
sidabrinius trimitus. Tu turi juos
nukalti, kad jie tau tarnautų
bendruomenei sušaukti ir stovyklai
sukelti kelionėn. 3 Jais sutrimitavus,
visa bendruomenė turi susirinkti pas
tave prie susitikimo padangtės angos.
4 O jei tik vienu [trimitu] sutrimituos,
turi susirinkti pas tave vadai, Izraelio
tūkstančių galvos. 5 Jei sutrimituosite
pavojaus garsu, turi sukilti eiti
stovyklos, stovyklaujančios rytinėje
pusėje. 6 Jums antrą kartą sutrimitavus
pavojaus garsu, turi sukilti eiti
stovyklos, stovyklaujančios pietinėje
pusėje. Pavojaus signalas turi būti
pučiamas kaskart, kai jie turi išsirengti
kelionėn. 7 Surenkant bendruomenę,

1 T.y. Pesacho avinėlį

2 GSTJV; ~M
3 Arba: metus

turite trimituoti, tačiau ne pavojaus
garsu. 8 Aharono sūnūs, kunigai, turi
trimituoti trimitais, ir tie turi jums tapti
amžinai galiojančiu nuostatu per jūsų
[palikuonių] kartas.
9 Kai savo šalyje eisite į mūšį su
jus užpuolusiu priešu ir trimituosite
trimitais, tai VIEŠPATS, jūsų Dievas,
atsimins jus ir jūs būsite išgelbėti iš savo
priešų. 10 Jūsų džiaugsmingomis
dienomis—per jūsų šventes ir jūsų
mėnesių pradžiomis—turite trimituoti
trimitais viršum savo deginamųjų ir
bendrystės pjaunamųjų aukų, kad jie jus
primintų jūsų Dievui. Aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas“.

Izraeliai palieka Sinajų

11 Antraisias metais, antrąjį
mėnesį, to mėnesio dvidešimtąją [dieną],
debesis pakilo nuo Įstatymo
tabernakulio viršaus. 12 Tada izraeliai,
laikydamiesi savo išsirengimo kelionėn
tvarkos, sukilo eiti iš Sinajaus dykumos,
o debesis nusileido Parano dykumoje.
13 Taigi, VIEŠPAČIUI paliepus per
Mozę, jie pirmą kartą sukilo eiti.
14 Pirma pajudėjo kelionėn judėjų
stovyklos vėliava, vienas jų pulkas po
kito, ir jo[1] pulkams vadovavo
Aminadabo sūnus Nachšonas.
15 Isacharų genties pulkams vadovavo
Şuaro sūnus Natanaelis. 16 Zebulunų
genties pulkams vadovavo Chėlono
sūnus Eliabas. 17 Paskui buvo
nuardytas tabernakulis, ir sukilo eiti
gėršonai ir merariai, kurie turėjo nešti
tabernakulį.
18 Toliau pajudėjo kelionėn
Reūbeno stovyklos vėliava, vienas jų
pulkas po kito, ir jo pulkams vadovavo
Šedėuro sūnus Elişūras. 19 Šimeonų
genties pulkams vadovavo Şurišadajo
sūnus Šelumielis. 20 Gadų genties
pulkams vadovavo Deuelio[2] sūnus
Eljasafas.
21 Paskui sukilo eiti kehatai, kurie
turėjo nešti šventenybes[3]. Prieš jiems
ateinant, tabernakulį jau būdavo
pastatę[4].
22 Toliau pajudėjo kelionėn
efraimų stovyklos vėliava, vienas jų
pulkas po kito, ir jo[5] pulkams vadovavo
Amihudo sūnus Elišama. 23 Menašių
genties pulkams vadovavo Pedahşūro
sūnus Gamalielis. 24 Benjaminų genties
pulkams vadovavo Gideonio sūnus
Abidanas.
25 Pagaliau pajudėjo kelionėn
danų stovyklos vėliava, saugodama iš
užnugario visas jų stovyklas,
ištraukusias pulkais, ir jo[6] pulkams
vadovavo Amišadajo sūnus Achiezeris.
26 Ašerių genties pulkams vadovavo
Ochrano sūnus Pagielis. 27 Naftalių
genties pulkams vadovavo Ėnano sūnus
Achyra.
28 Tokia buvo izraelių, vieno jų
pulko po kito, išžygiavimo tvarka, ir taip
jie sukilo eiti.

Chobabas atsisako keliauti su izraeliais

29 Mozė tarė midjaniečio Reuelio
sūnui Chobabui, Mozės uošviui: „Mes
rengiamės keliauti į vietą, apie kurią
VIEŠPATS pasakė: ‚Ją duosiu‘. Eik su
mumis! Mes padarysime, kad tau gerai
seksis, nes VIEŠPATS pažadėjo gera
Izraeliui“. 30 Bet tas jam atsakė:
„Neisiu. Verčiau eisiu į savo šalį ir pas
savo gimines“. 31 Jis[7] tarė: „Nepalik
mūsų, meldžiu! Nes, kadangi žinai, kur
galime stovyklauti dykumoje, galėtum
mums būti akys[8]. 32 Jei eisi su mumis,
tai, ką gera VIEŠPATS mums padarys, tą
tau padarysime“.

Izraeliai iškeliauja

33 Taigi jie sukilo eiti nuo Sinajaus
kalno ir keliavo tris dienas, o [keliaujant
tris dienas] VIEŠPATIES sandoros
skrynia ėjo pirma jų, kad jiems

1 T.y. Judo
2 GS: Reuelio; plg. 1,14.
3 G; M: šventyklą
4 Būtent gėršonai ir merariai; žr. 17 skn.
5 T.y. Efraimo
6 T.y. Dano
7 T.y. Mozė
8 T.y. vadovas

išžvalgytų atilsio vietą. 34 Jiems sukilus
eiti iš stovyklos, VIEŠPATIES debesis
būdavo viršum jų dienos metu.
35 Skryniai leidžiantis kelionėn,
Mozė sakydavo:
„Kelkis, VIEŠPATIE,
teišsisklaido tavo priešai
ir tebėga nuo tavęs tavo
nekentėjai!“
36 Ir, jai apsistojus, jis sakydavo:
„Sugrįšk, o VIEŠPATIE,
pas Izraelio tūkstančių
daugybę!“

35 Ps 68, 1

Tautos nepasitenkinimas ir nubaudimas ugnim Taberoje

11 Žmonės pasidarė kaip tie, kurie,
VIEŠPAČIUI girdint, balsiai
skundžiasi nelaime. VIEŠPATS, tai
išgirdęs, užsidegė pykčiu. VIEŠPATIES
ugnis užsidegė tarp jų ir [kai kuriuos]
prarijo viename stovyklos gale.
2 Žmonėms šaukiantis Mozės, Mozė
meldėsi VIEŠPAČIUI, ir ugnis užgeso.
3 Tą vietą praminė Tabera[1], nes ˹tarp jų˺[2]
buvo užsidegusi VIEŠPATIES ugnis.

Nepasitenkinimas mana. Mozės skundas

4 Mišrus svetimtaučių būrys,
esantis jos[3] tarpe, pajuto stiprų [kitokio
maisto] geidulį. Taip pat izraeliai vėl
verkė, sakydami: „Kas mums duos mėsos
valgyti? 5 Atsimename žuvis, kurių
valgėme Egipte nemokamai, agurkus,
melionus, porus, svogūnus ir česnakus.
6 O dabar išdžiūvo mūsų gerklė[4];
nebematome nieko kita, kaip tik maną“.
7 Mana gi buvo lyg kalendros
sėkla ir savo spalva priminė bdelijaus
sakus. 8 Žmonės vaikščiodavo aplinkui
ją rinkdami, sumaldavo rankinėmis
girnomis ar sugrūsdavo grūstuvėje,
išvirdavo puode ir iš jos padarydavo
papločių, o savo skoniu ji priminė
aliejinius pyragaičius. 9 Rasai naktį
krintant ant stovyklos, mana [irgi]
krisdavo ant jos.
10 Mozei girdint žmones
verkiančius, jų giminę po giminės,
kiekvieną prie savo palapinės angos,
[labai užsidegė VIEŠPATIES pyktis ir]
Mozei tai[5] nepatiko. 11 Tada Mozė tarė
VIEŠPAČIUI: „Kodėl taip blogai
pasielgei su savo tarnu ir kodėl neradau
malonės tavo akyse, kad uždėjai ant
manęs visos šitos tautos naštą? 12 Argi
aš pradėjau visą šitą tautą? Ar aš ją
pagimdžiau, kad man sakai: ‚Paimk ją į
savo prieglobstį, kaip kad auklė paima
žindulį‘ [, į šalį, kurią prisiekdamas
pažadėjai jos tėvams]? 13 Iš kur man
imti mėsos, kad jos duočiau visiems
šitiems žmonėms, nes jie verkia dėl
manęs, sakydami: ‚Duok mums mėsos
valgyti!‘ 14 Aš vienas negaliu nešti visos
šitos tautos, nes ji man per sunki. 15 Bet
jei tu taip nori pasielgti su manim, tai,
meldžiu, tuoj pat nužudyk mane, jei esu
radęs malonę tavo akyse, kad
nebematyčiau savo nelaimės“.

7–8 Iš 16, 31 9 Iš 16, 13–15

VIEŠPATS įsako Mozei surinkti 70 vyresniųjų ir pažada mėsos

16 VIEŠPATS tarė Mozei: „Surink
man septyniasdešimt vyrų iš Izraelio
vyresniųjų, apie kuriuos tu žinai, kad jie
yra tautos vyresnieji ir jos tvarkytojai,
juos nuvesk prie susitikimo padangtės,
kad jie ten atsistotų su tavim. 17 Tada
nužengsiu ir ten kalbėsiuos su tavim;
paimsiu dalį dvasios, kuri yra ant tavęs,
ir uždėsiu ant jų. Ir jie turės dalytis
tautos našta su tavim, kad tau vienam
nebereikėtų jos nešti. 18 O žmonėms tu
turi sakyti: ‚Šventinkitės rytojaus
dienai, nes gausite mėsos valgyti.
Kadangi verkėte į VIEŠPATIES ausis,
tardami: „Kas mums duos mėsos valgyti?
Juk gerai mums klojosi Egipte“, tai
VIEŠPATS jums duos mėsos, ir galėsite
jos valgyti. 19 Jūs turėsite valgyti ne tik
vieną dieną, ne tik dvi dienas, ne tik
penkias dienas, ne tik dvidešimt dienų,
20 [bet] visą mėnesį, kol ˹nebegalėsite jos
kvapo pakelti˺[6] ir ji pasidarys jums kokti,
nes atmetėte VIEŠPATĮ, kuris yra tarp
jūsų, ir verkėte jo akivaizdoje, sakydami:
„Kodėl mes turėjome išvykti iš
Egipto?“‘“

1 Lit. Gaisravietė
2 Arba: prieš juos
3 T.y. Izraelio tautos
4 T.y. mes netekome apetito

5 T.y. izraelių verksmas
6 Lit. ji išeis iš jūsų nosies

21 Bet Mozė atsakė: „Tauta, kurios tarpe aš esu, turi šešis šimtus tūkstančių pėstininkų, o tu pasakei: ‚Jiems duosiu mėsos, ir jie valgys visą mėnesį‘. 22 Ar galima jiems papjauti tiek mažųjų gyvulių ir galvijų, kad jiems užtektų? Arba ar galima sužvejoti visas jūros žuvis, kad jiems užtektų?“ 23 VIEŠPATS tarė Mozei: „Argi VIEŠPATIES ranka per trumpa?[1] Dabar pat tu patirsi, ar mano žodis tau išsipildys, ar ne“.

Septyniasdešimties vyresniųjų išrinkimas ir Mozės dvasios perteikimas

24 Išėjęs Mozė kalbėjo tautai, ˹ką VIEŠPATS buvo pasakęs˺[2]. Jis surinko septyniasdešimt vyrų iš tautos vyresniųjų ir juos sustatė aplink padangtę. 25 Tada VIEŠPATS nužengė debesyje ir jam kalbėjo; jis paėmė dalį ant jo buvusios dvasios ir uždėjo ant septyniasdešimties vyresniųjų. Kai tik dvasia nusileido ant jų, jie ėmė pranašauti. Bet vėliau jie to nebedarė.

26 Tačiau du vyrai buvo pasilikę stovykloje. Vienas vadinosi Eldadas, o kitas—Mėdadas. Dvasia nusileido [ir] ant jų—jie priklausė prie užrašytųjų, bet nebuvo išėję prie padangtės,—ir jie pranašavo stovykloje. 27 Vaikinas nubėgo ir pranešė Mozei, tardamas: „Eldadas ir Mėdadas pranašauja stovykloje“. Nūno sūnus Jošuva, kuris nuo pat savo jaunystės buvo Mozės tarnas, atsiliepdamas tarė: „Mano valdove Moze, sustabdyk juos!“ 29 Bet Mozė jam atsakė: „Ar tu pavydi mano labui? O kad visi VIEŠPATIES žmonės būtų pranašai, kad VIEŠPATS uždėtų savo Dvasią ant jų!“ 30 Paskui Mozė sugrįžo į stovyklą—jis ir Izraelio vyresnieji.

Putpelės

31 Vėjas, išėjęs nuo VIEŠPATIES, atskraidino nuo jūros putpelių ir jas numetė prie stovyklos, maždaug per dienos kelią viena linkme ir per dienos kelią kita linkme aplink stovyklą, ir [jos skraidė] dviejų mastų [aukštyje] viršum žemės. 32 Sukilę žmonės visą tą dieną, visą naktį ir visą rytojaus dieną rinko putpeles. Tas, kuriam teko mažiausia, surinko dešimt homerų[3]. Ir jie jas paskleidė sau [džiovinti] visur aplink stovyklą. 33 Mėsai tebesant tarp jų dantų, prieš ją sukramtant, VIEŠPATIES pyktis užsidegė prieš juos ir VIEŠPATS juos užgavo labai sunkia sloga. 34 Tą vietą praminė Kibrot-Hataava[4], nes ten buvo palaidoję užgaidingus žmones.

35 Iš Kibrot-Hataavos žmonės sukilo eiti į Chaṣėrotą ir pasiliko Chaṣėrote.

Dievas patvirtina Mozės išskirtinę poziciją

12 Mirjama ir Aharonas prikaišiojo Mozei dėl kušietės žmonos, kurią jis buvo vedęs [, nes buvo vedęs kušietę]. 2 Ir jie sakė: „Ar iš tikrųjų tik per Mozę VIEŠPATS kalbėjo? Argi jis nekalbėjo ir per mus?“ VIEŠPATS tai girdėjo. 3 Vyras Mozė gi buvo labai romus, romesnis už visus žmones, gyvenančius žemės paviršiuje. 4 VIEŠPATS tuojau tarė Mozei, Aharonui ir Mirjamai: „Jūs trys išeikite prie susitikimo padangtės!“ Ir jie trys išėjo. 5 O VIEŠPATS nužengė debesies stulpe, atsistojo prie padangtės angos ir pasišaukė Aharoną ir Mirjamą. Juodu išėjo. 6 VIEŠPATS[5] tarė:

„Klausykite mano žodžių!
Jei bus ˹pranašas tarp jūsų˺[6],
regėjime jam apsireikšiu,
sapne jam kalbėsiu.
7 Ne toks mano tarnas Mozė!
Visi mano namai jam patikėti.
8 Burna į burną kalbuosi su juo,
aiškiai ir ne mįslingais žodžiais.
Jam leista pažvelgti į VIEŠPATIES pavidalą.
Tai kodėl išdrįsote

---

1 T.y. ar VIEŠPATIES galia ribota?
2 Lit. VIEŠPATIES žodžius
3 10 homerų = 100 efų ≈ 2200 l
4 Lit. Užgaidos kapais
5 Atkelta iš 6b.
6 Rk. V; M: VIEŠPATS jūsų pranašas

prikaišioti mano tarnui
Mozei?“

7 Hbr 3, 2

Mirjama pasidaro raupsuota

9 VIEŠPATIES pyktis užsidegė
prieš juos, ir jis nuėjo. 10 Debesiui
pasišalinus nuo padangtės viršaus,
Mirjama staiga[1] pasidengė raupsais,
baltais kaip sniegas. Aharonas atsigręžė
į Mirjamą ir pamatė, kad ji raupsuota.
11 Tada Aharonas tarė Mozei: „O mano
valdove, meldžiu, neleisk mums kentėti
už nuodėmę, kurią per kvailumą
padarėmė! 12 Tegul ji nepasidaro,
meldžiu, kaip negyvas kūdikis, kurio
kūnas, jam išeinant iš savo motinos įsčių,
jau pusiau suėstas!“ 13 Taigi Mozė
šaukėsi VIEŠPATIES, sakydamas: „O
Dieve, pagydyk ją, meldžiu!“
14 VIEŠPATS atsakė Mozei: „...[2] ir jei
jos tėvas būtų tik spjovęs jai į veidą, argi
ji neturėtų kęsti gėdą septynias dienas?
Ji turi būti uždaryta septynioms dienoms
už stovyklos; paskui ji gali būti vėl
priimta“. 15 Taigi Mirjama išbuvo
uždaryta už stovyklos septynias dienas, o
tauta neišsirengė kelionėn, kol Mirjama
nebuvo vėl priimta.
16 Paskui žmonės sukilo eiti iš
Chaşėroto ir stovyklavo Parano
dykumoje.

14 Sk 5, 2–3

Mozė siunčia žvalgus Kanaano išžvalgyti

13 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 “Pasiųsk sau vyrų,
kad jie išžvalgytų Kanaano šalį, kurią aš
ketinu duoti izraeliams. Tu turi pasiųsti
po vieną iš jo protėvių genties;
kiekvienas turi būti vadas jų[3] tarpe“.
3 Taigi Mozė, VIEŠPAČIUI paliepus,
juos išsiuntė iš Parano dykumos. Jie visi
buvo izraelių galvos. 4 Šitokie buvo jų
vardai:
iš Reūbeno genties Zakūro
sūnus Šamūva;

1 Lit. štai
2 Šitoje vietoje pasigendama išleisto ar tyčia nutylėto sakinio, kaip: „Jei ji būtų prieštaravusi tėvui ar motinai
3 T.y. izraelių ar genčių

5 iš Šimeono genties Chorio sūnus
Šafatas;
6 iš Judo genties Jefunės sūnus
Kalebas;
7 iš Isacharo genties Juozapo
sūnus Jigalis;
8 iš Efraimo genties Nūno sūnus
Hošėja;
9 iš Benjamino genties Rafaus
sūnus Paltis;
10 iš Zebuluno genties Sodžio
sūnus Gadielis;
11 iš Juozapo genties, [būtent]
Menašės genties, Susio
sūnus Gadis;
12 iš Dano genties Gemalio sūnus
Amielis;
13 iš Ašerio genties Michaelio
sūnus Setūras;
14 iš Naftalio genties Vofsio sūnus
Nachbis;
15 iš Gado genties Machio sūnus
Geuelis.
16 Šitokie yra vardai vyrų, kuriuos Mozė
išsiuntė šalies išžvalgyti. O Nūno sūnų
Hošėją Mozė praminė Jošuva.
17 Juos išsiųsdamas Kanaano
šalies išžvalgyti, Mozė jiems tarė:
„Traukite čia per Negebą aukštyn ir
užlipkite į kalnyną. 18 Apžiūrėkite šalį,
kokia ji yra, ir tautą, kuri joje gyvena:
ar ji stipri, ar silpna, ar ji negausi, ar
gausi; 19 kokia yra šalis, kurioje ji
gyvena: ar gera, ar bloga; kokie yra
miestai, kuriuose ji gyvena: ar jie yra
stovyklos, ar tvirtovės, 20 ir kokia yra
žemė: ar riebi, ar liesa; ar joje yra
medžių, ar ne. Būkite drąsūs ir
parsineškite šalies vaisių!“ Tai buvo
pirmųjų prinokusių vynuogių metas.
21 Taigi jie traukė aukštyn ir
išžvalgė šalį nuo Şino dykumos iki
Rechobo, kur įeina į Chamatą[4]. 22 Jie
traukė aukštyn per Negebą ir atėjo į
Chebroną, kur gyveno Achimanas,
Šėšajas ir Talmajas, Anako palikuonys.
Chebronas gi buvo įkurtas septyneriais
metais anksčiau už Egipto Şoaną.
23 Pasiekę Eškolio[5] slėnį, jie nusipjovė
iš ten vynšakę su viena keke ir ją nešė
dviese ant karties, taip pat granatų ir
figų. 24 O tą vietą praminė Eškolio

4 Arba: arti Lebo-Chamato
5 Hbr. eškôl, „vynuogių kekė“

slėniu dėl vynuogių kekės, kurią izraeliai
buvo iš ten nusipjovę.

Žvalgų pranešimas

25 Keturioms dešimtims dienų
praėjus, jie, išžvalgę šalį, sugrįžo.
26 Eidami jie atvyko pas Mozę, Aharoną
ir visą izraelių bendruomenę, į Parano
dykumą, į Kadešą, jiems ir visai
bendruomenei padarė pranešimą ir jiems
parodė šalies vaisių. 27 Jie jam
pasakojo, tardami: „Mes nuvykome į
šalį, į kurią mus pasiuntei. Ji tikrai
plūsta pienu ir medum, ir šitie yra jos
vaisiai. 28 Tačiau stipri yra ta šalyje
gyvenanti tauta ir miestai sutvirtinti,
labai dideli; be to, ten matėme Anako
palikuonis. 29 Amalekiečiai gyvena
Negebo šalyje; chitiečiai, jebusiečiai ir
amoriečiai gyvena kalnyne, o
kanaaniečiai gyvena prie jūros ir palei
Jordaną“.
30 Kalebas nuramino tautą
[‚sukylančią] prieš Mozę, ir tarė:
„Turime traukti aukštyn ir ją užimti, nes
tikrai ją nugalėsime!“
31 Bet vyrai, kurie buvo nuėję su
juo, sakė: „Negalime traukti aukštyn
prieš tą tautą, nes ji yra stipresnė už
mus“. 32 Ir jie paleido tarp izraelių
paskalą apie tą šalį, kurią jie buvo
išžvalgę, tardami: „Šalis, kurią
perėjome, norėdami ją išžvalgyti, yra
šalis, kuri praryja savo gyventojus, ir
visi žmonės, kuriuos joje matėme, yra
augaloti vyrai. 33 Ten matėme milžinų
[anakai yra milžinų kilmės][1] ir sau
atrodėme lyg žiogai ir tokie jiems
atrodėme“.

33 Pr 6, 4

Žmonės ima kelti maištą

14 Tada visa bendruomenė ėmė
garsiai šaukti, ir žmonės verkė tą
naktį. 2 Visi izraeliai murmėjo prieš
Mozę ir Aharoną, ir visa bendruomenė
jiems tarė: „O kad būtume mirę Egipto
šalyje ar mirę šitoje dykumoje! 3 Kodėl
VIEŠPATS nori mus įvesti į šitą šalį, kad
kristume nuo kalavijo? Mūsų žmonos ir
vaikai taps grobiu. Ar nebūtų mums
geriau sugrįžti į Egiptą?“ 4 Ir jie
pradėjo sakyti vienas kitam:
„Pasiskirkime vadą ir grįžkime į Egiptą!“
5 Tada Mozė ir Aharonas
parpuolė kniūpsti visos izraelių
bendruomenės[2] akivaizdoje. 6 O Nūno
sūnus Jošuva ir Jefunės sūnus Kalebas iš
tų, kurie buvo išžvalgę šalį, sudraskė
savo drabužius 7 ir tarė visai izraelių
bendruomenei: „Ta šalis, kurią
perėjome, norėdami ją išžvalgyti, yra
labai labai gera. 8 Jei VIEŠPATS mus
pamėgs, jis mus įves į šitą šalį ir ją mums
atiduos—šalį, plūstančią pienu ir
medum. 9 Tik nekelkite maišto prieš
VIEŠPATĮ! Taigi jūs nebijokite tos
šalies žmonių, nes ⸢mes juos sukrimsime⸣[3].
Nuo jų atstojo jų apgintis[4], ir VIEŠPATS
yra su mumis. Nebijokite jų!“ 10 Bet,
visai bendruomenei tariantis juos
užmušti akmenimis, VIEŠPATIES
skaistybė pasirodė susitikimo padangtėje
visiems izraeliams.

9 Hbr 3, 16

VIEŠPATS grasina sunaikinti Izraelį, bet Mozė jį užtaria

11 VIEŠPATS tarė Mozei: „Kaip
ilgai šitie žmonės drįs mane niekinti ir
kaip ilgai jie netikės manim,
nepaisydami visų ženklų, kuriuos esu
padaręs jos[5] tarpe? 12 Jai smogsiu maru
ir atimsiu paveldėjimo teisę, o tave
padarysiu tauta, didesne ir galingesne už
ją“.
13 Bet Mozė tarė VIEŠPAČIUI:
„Tada egiptiečiai tai išgirs! Juk savo
galia tu atvedei savo tautą iš jų[6] tarpo.
14 Ir jie tai pasakys šitos šalies
gyventojams. Tie girdėjo, kad tu pats,
VIEŠPATIE, esi šitos tautos tarpe—tu,
VIEŠPATIE, kuris, tavo debesiui esant
viršum jų, pasirodai akim į akį ir pats
debesies stulpe eini pirma jų dieną ir
ugnies stulpe naktį. 15 Jei ⸢vienu
smūgiu⸣[7] nužudysi šitą tautą, tai tautos,
kurios girdėjo žinią apie tave,

---

1 ~G

2 M + pstb.: susirinkimo; ~GT[J]; plg. 7 skn.
3 Lit. jie bus mūsų duona
4 Lit. šešėlis
5 T.y. tautos
6 Lit. jo (t.y. Egipto)
7 Lit. tarsi vieną vyrą

tars: 16 ‚Kadangi VIEŠPATS negalėjo
įvesti šitos tautos į šalį, kurią jiems buvo
pažadėjęs su priesaika, jis juos išžudė[1]
dykumoje‘. 17 Taigi dabar, meldžiu,
tepasirodo didelė VIEŠPATIES galia,
kaip tu esi kalbėjęs, sakydamas:
18 ‘VIEŠPATS lėtas rūstintis ir
maloningas; jis atleidžia kaltę ir maištą,
tačiau nepalieka visiškai nenubaudęs:
jis nubaudžia sūnus už tėvų kaltę,
trečiąją ir ketvirtąją kartą‘. 19 Atleisk,
meldžiu, šitos tautos kaltę, kaip pritinka
tavo malonės didybei ir kaip jau esi
buvęs atlaidus šitai tautai nuo Egipto iki
šiolei!“
20 VIEŠPATS tarė: „Atleidžiu,
išklausydamas tavo meldimą. 21 Tačiau
kaip aš gyvas ir kaip VIEŠPATIES
skaistybė turi pripildyti visą žemę, visi
vyrai, kurie matė mano skaistybę ir
mano ženklus, kuriuos dariau Egipte ir
dykumoje, o vis dėlto jau dešimt kartų
mane gundė ir neklausė mano balso,
23 tikrai neišvys šalies, kurią
prisiekdamas pažadėjau jų tėvams; nė
vienas iš tų, kurie mane paniekino, jos
nepamatys. 24 Bet savo tarną Kalebą
už tai, kad jis turėjo kitokią dvasią ir ‘iš
visos širdies’[2] sekė manim, įvesiu į šalį,
kur jis jau buvo nuvykęs,
ir jo palikuonys ją užvaldys.
25 [Amalekiečiai ir kanaaniečiai gyvena
slėniuose.] Rytojaus dieną apsigręžę
išsirenkite eiti į dykumą Raudonosios[3]
jūros linkui“.
26 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
Aharonui, sakydamas: 27 „Kaip ilgai
turėsiu kęsti šitą piktą bendruomenę,
kuri murma prieš mane? [Izraelių
murmėjimą, kuriuo jie murma prieš
mane, aš girdėjau.] 28 Jiems tark: ‚Kaip
tikrai aš gyvas, sako VIEŠPATS, aš iš
tiesų pasielgsiu su jumis taip, kaip jūs
kalbėjote man į ausis. 29 Šitoje
dykumoje kris jūsų lavonai, visi jūsų
patikrintieji, visas jūsų skaičius,
dvidešimties metų amžiaus ir vyresni—
[krisite] jūs, kurie murmėjote prieš mane.

1 G: išsklaidė
2 Lit. pilnai
3 Lit. Nendrių. Šitame kontekste minima jūra yra Akabos įlanka.

30 Tikrai jūs neįeisite į šalį, kurioje jus
įkurdinti aš [prisiekdamas] pakėliau
ranką, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir
Nūno sūnų Jošuvą. 31 O dėl jūsų
mažutėlių, apie kuriuos sakėte, kad jie
tapsią grobiu, juos įvesiu, ir jie užvaldys[4]
šalį, kurią paniekinote, 32 bet jūsų pačių
lavonai kris šitoje dykumoje. 33 Jūsų
sūnūs bus piemenys dykumoje
keturiasdešimt metų ir turės kentėti už
jūsų neištikimybę[5], iki paskutinis jūsų
lavonas atsiguls dykumoje. 34 Pagal
skaičių dienų, keturiasdešimt dienų,
kuriomis žvalgėte šalį, keturiasdešimt
metų—po metus už kiekvieną dieną—
turėsite kentėti už savo kaltę ir patirti
mano priešystę‘. 35 Aš, VIEŠPATS,
kalbėjau; tikrai aš tai įvykdysiu visai
šitai piktai bendruomenei, kuri susibūrė
prieš mane. Šitoje dykumoje jiems ateis
galas, ir ten jie išmirs“.
36 O vyrai, kuriuos Mozė buvo
išsiuntęs šalies išžvalgyti ir kurie sugrįžę
nuteikė visą bendruomenę murmėti prieš
jį, skleisdami piktą paskalbą apie šalį,—
37 tie vyrai, kurie buvo paskleidę piktą
paskalbą apie šalį, mirė nuo [staigaus]
smūgio VIEŠPATIES akivaizdoje.
38 Tik Nūno sūnus Jošuva ir Jefunės
sūnus Kalebas išliko gyvi iš tų vyrų,
kurie ėjo šalies išžvalgyti.

18 Iš 20, 5–6; 34, 6–7; Dt 5, 9–10; 7, 9–10 13–19 Iš 32, 11–14 21–23 Hbr 3, 18 24 Još 14, 9–12 29 Hbr 3, 17 33 Apd 7, 36

Nesėkmingas bandymas įveikti priešą

39 Mozei persakius šituos žodžius
visiems izraeliams, žmonės labai nuliūdo.
40 Anksti atsikėlę [kitą] rytą, jie norėjo
lipti į kalnagūbrį, sakydami: „Mes
esame pasiruošę ir norime traukti
aukštyn į vietą, apie kurią VIEŠPATS
kalbėjo, nes nusidėjome“. 41 Bet Mozė
tarė: „Kodėl gi jūs norite sulaužyti
VIEŠPATIES įsakymą? Tai jums
nepavyks. 42 Netraukite aukštyn, nes
VIEŠPATS nebus tarp jūsų! Jūs būsite
savo priešų sumušti, 43 nes amalekiečiai
ir kanaaniečiai ten jums pasipriešins ir
jūs krisite nuo kalavijo. Kadangi
nusigręžėte nuo VIEŠPATIES,

4 G; M: pažins
5 Lit. paleistuvystę

VIEŠPATS nebus su jumis“. 44 Tačiau
jie, per daug išsidrąsinę, traukė aukštyn
į kalnagūbrį, nors VIEŠPATIES
sandoros skrynia ir Mozė nepajudėjo iš
stovyklos vidaus. 45 Tada amalekiečiai
ir kanaaniečiai, gyvenantys tame
kalnyne, nusileidę juos sumušė ir
išsklaidė [nusivydami] iki pat Chormos.

PAPILDOMI NUOSTATAI APIE AUKAS IR KITUS DALYKUS (15,1-14)

Tinkamas būdas aukoti javienių ir liejamąsias aukas

15 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas:
2 „Kalbėk izraeliams, jiems
tark: ‚Kai įeisite į šalį, kurioje
apsigyvensite, kurią aš jums duodu, 3 ir
aukosite VIEŠPAČIUI ugnies auką,
deginamąją ar pjaunamąją galvijų ar
mažųjų gyvulių auką apžadui ištesėti, ar
laisva valia, ar savo švenčių proga,
norėdami paruošti raminantį kvapą
VIEŠPAČIUI,—4 tai tas, kuris aukos
savo auką VIEŠPAČIUI, turi aukoti [ir]
javienių auką: dešimtadalį [efos]
smulkių miltų, sumaišytų su ketvirčiu
hino aliejaus. 5 Be to, tu turi paruošti
ketvirtį hino vyno liejamajai aukai kaip
priedą prie deginamosios ar
pjaunamosios aukos kiekvienam ėriukui.
6 Kita vertus, avinui tu turi
paruošti kaip javienių auką du
dešimtadalius [efos] smulkių miltų,
sumaišytų su trečdaliu hino aliejaus.
7 O kaip liejamąją auką turi aukoti
trečdalį hino vyno—raminantį kvapą
VIEŠPAČIUI.
8 Kai paruoši galviją kaip
deginamąją ar pjaunamąją auką apžadui
ištesėti ar kaip bendrystės auką
VIEŠPAČIUI, 9 tai [tas, kuris aukos,]
turi aukoti kaip priedą prie galvijo
javienių auką: tris dešimtadalius
smulkių miltų, sumaišytų su puse hino
aliejaus. 10 O kaip liejamąją auką tu
turi aukoti pusę hino vyno—raminančio
kvapo ugnies auką VIEŠPAČIUI.
11 Taip darytina aukojant kiekvieną
bulių ar kiekvieną aviną, ar mažąjį
gyvulį, ėriuką ar ožiuką. 12 Kad ir koks
būtų skaičius, kurį paruošite, taip jūs
turite daryti kiekvieno [gyvulio]
atveju—kiek tik jų būtų.
13 Kiekvienas vietinis turi tokiu
būdu vykdyti šituos dalykus[1],
aukodamas raminančio kvapo ugnies
auką VIEŠPAČIUI. 14 Kai ateivis
apsigyvena pas jus ar kas ilgam[2] yra
apsistojęs tarp jūsų ir nori paruošti
raminančio kvapo ugnies auką
VIEŠPAČIUI, tai, kaip jūs darote, taip ir
jis turi daryti. 15 [3]Tas pats nuostatas
galioja jums ir ateiviui, apsigyvenusiam
⌈pas jus⌉[4],—amžinai galiojąs nuostatas
jūsų kartoms. Lygiai toks pat, kaip jūs,
yra ateivis VIEŠPATIES akivaizdoje.
16 Tas pats įstatymas ir ta pati teisinė
tvarka turi galioti jums ir ateiviui,
apsigyvenusiam pas jus‘“.

16 Lev 24, 22

Pirmojo įmaišo duoklė

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 18 „Kalbėk izraeliams,
jiems sakyk: ‚Įėję į šalį, į kurią aš jus
vedu, 19 jūs, valgydami tos šalies
duonos, turite ⌈atiduoti duoklę⌉[5]
VIEŠPAČIUI. 20 Savo pirmąjį įmaišą
turite atiduoti kaip duoklę pyrago
pavidalu; jį turite atiduoti lygiai taip
pat, kaip duoklę nuo klojimo. 21 Iš savo
pirmojo įmaišo turite atiduoti
VIEŠPAČIUI duoklę per savo kartas.

Nuostatai apie aukas už tyčia ir netyčia padarytas nuodėmes

22 Kai nusidėsite nežiniomis ir
neįvykdysite visų šitų įsakymų, kuriuos
VIEŠPATS yra kalbėjęs Mozei,—23 visa,
ką VIEŠPATS yra jums įsakęs per Mozę
nuo tos dienos, kai VIEŠPATS įsakė, ir
toliau per jūsų kartas,—24 tai, jei tai
netyčia padaryta, bendruomenei
nepastebėjus, visa bendruomenė turi
paruošti vieną jauniklį bulių
deginamajai aukai, kad ta būtų raminąs
kvapas VIEŠPAČIUI, ir jai
priklausančią javienių bei liejamąją
auką, kaip reikalauja teisinė tvarka, ir

1 T.y. aukščiau minėtus aukojimus ar nuostatus
2 Lit. per jūsų kartas
3 M įtrp. dtgr.: Bendruomenė; ~SV
4 GS, plg. 16 skn.; ~M
5 Lit. iškelti pakėlimą

vieną ožį aukai už nuodėmę. 25 Kunigas
turi permaldauti už visą izraelių
bendruomenę, ir jiems bus atleista, nes
tai buvo neapsižiūrėjimas ir jie
atnešė savo auką—ugnies auką
VIEŠPAČIUI ir auką už savo nuodėmę—
VIEŠPATIES akivaizdon dėl savo
neapsižiūrėjimo. 26 Bus atleista visai
izraelių bendruomenei ir ateiviui,
apsigyvenusiam tarp jų, nes visai tautai
tai atsitiko per neapsižiūrėjimą.
27 Bet jei atskiras asmuo nusideda
per neapsižiūrėjimą, tai jis turi aukoti
metinę ožką kaip auką už nuodėmę.
28 O kunigas turi permaldauti
VIEŠPATIES akivaizdoje už asmenį,
kuris nusikalsta[1] nežiniomis, per
neapsižiūrėjimą, atlikdamas
permaldavimo apeigas už jį, ir jam bus
atleista. 29 Jums, vietiniam tarp
izraelių ir ateiviui, galioja tas pats
įstatymas—tam, kuris nusideda per
neapsižiūrėjimą. 30 Bet tas asmuo, kuris
pasielgia apgalvotai[2], ar jis būtų iš
vietinių, ar ateivių, piktžodžiauja
VIEŠPAČIUI. Tas asmuo turi būti
išnaikintas iš savo tautos, 31 nes jis
paniekino VIEŠPATIES žodį ir sulaužė
jo įsakymą. Tas asmuo būtinai turi būti
sunaikintas. Jis atsakingas už savo
kaltę'".

27–28 Lev 4, 27–31

Bausmė už šabatos nešventimą

32 Būdami dykumoje, izraeliai
užtiko vyrą, renkantį žagarus šabatos
dieną. Tie, kurie užtiko jį renkant
žagarus, jį atvedė pas Mozę, Aharoną ir
visą bendruomenę. 34 Jie uždarė jį į
kalėjimą, nes nebuvo nuspręsta, kas jam
darytina. 35 VIEŠPATS tarė Mozei:
„Tas vyras turi būti nubaustas mirtim;
visa bendruomenė turi jį užmušti
akmenimis už stovyklos". 36 Tada visa
bendruomenė jį išvedė už stovyklos ir
užmušė akmenimis, kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs Mozei.

Nuostatas apie kutus

37 VIEŠPATS tarė Mozei:
38 „Kalbėk izraeliams, jiems sakyk, kad
jie per savo kartas pasidarytų kutą savo
drabužių skvernuose ir prisiūtų prie
skverno kuto violetinio purpuro virvelę.
39 Tai turi tapti jums ženklu[3].
Pasižiūrėję į jį, prisiminsite visus
VIEŠPATIES įsakymus ir juos vykdysite,
ir nesivaikysite savo širdies ir akių
[pageidimų], kuriems jūs paleistuviškai
atsiduodate. 40 Tai tam, kad
atsimintumėte ir vykdytumėte visus
mano įsakymus ir būtumėte šventi savo
Dievui. 41 Aš, VIEŠPATS, esu jūsų
Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto
šalies, kad būčiau jūsų Dievas. Aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas".

38 Dt 22, 12

Koracho, Datano ir Abiramo maištas

16 Levio sūnaus Kehato sūnaus
Jişharo sūnus Korachas ir
⌜Reūbeno sūnaus Palaus sūnaus⌝[4] Eliabo
sūnūs Datanas bei Abiramas ⌜pasidarė
įžūlūs⌝[5]. 2 Jie sukilo prieš Mozę su
dviem šimtais penkiasdešimt izraelių
vyrų, bendruomenės vadų, susirinkimo
išrinktų, įžymių vyrų. 3 Jie susibūrė
prieš Mozę bei Aharoną ir jiems tarė:
„Jūs savinatės per daug [galios], nes visa
bendruomenė, jie visi yra šventi ir tarp
jų yra VIEŠPATS. Tai kodėl keliatės
viršum VIEŠPATIES bendruomenės?"
4 Tai išgirdęs, Mozė parpuolė kniūpsčias
5 ir kalbėjo Korachui bei visiems jo
šalininkams, tardamas: „Rytoj
VIEŠPATS paskelbs, kas yra jo ir kas
šventas, ir leis jam prieiti prie savęs. Jis
leis tam, kurį jis išsirinks, prieiti prie
savęs. 6 Šitaip darykite: pasiimkite
smilkytuvus, tu, Korache, ir visi tavo[6]
šalininkai. 7 Rytoj įdėkite į juos ugnies
ir užberkite ant jų smilkalų
VIEŠPATIES akivaizdoje! Tas vyras,
kurį VIEŠPATS išsirinks, bus šventas.
Jūs, leviai, savinatės per daug [galios]!"
8 Mozė tarė Korachui: „Na,
klausykite, leviai! 9 Ar dar jums per
maža, kad Izraelio Dievas jus išskyrė iš
Izraelio bendruomenės, jums leisdamas

---

1 M įtrp. sekančio žodžio paaiškinimą: nuodėme
2 Lit. su pakelta ranka

3 Rk.; M: kutu
4 Rk., plg. 26,5.8 MsSamG; M: ir Peleto sūnus Onas—reūbeniečiai
5 M: paėmė (vyrų?)
6 Rk.; M: jo

priartėti prie savęs, kad atliktumėte
VIEŠPATIES tabernakulio tarnystę ir
stovėtumėte bendruomenės akivaizdoje
jai[1] patarnauti? 10 Jis leido priartėti
tau ir visiems tavo broliams su tavim, o
jūs dar siekiate ir kunigystės! 11 Todėl
tu ir visi tavo šalininkai yra tie, kurie
buriasi prieš VIEŠPATĮ. Kas gi yra
Aharonas, kad murmate prieš jį?“
12 Mozė nusiuntė Datano ir
Abiramo, Eliabo sūnų, pašaukti, bet jie
atsakė: „Neisime! 13 Ar tau dar per
maža, kad mus atvedei aukštyn iš šalies,
plūstančios pienu ir medum, mūsų
išmarinti dykumoje, kad dar turi mums
viešpatauti? 14 Tikrai neįvedei mūsų į
šalį, plūstančią pienu ir medum, ir
nedavei mums paveldėti laukų ir
vynuogynų! Ar nori apdumti[2] šitų vyrų
akis? Neisime!“ 15 Mozė labai supyko ir
tarė VIEŠPAČIUI: „Neatsigręžk į jų
auką! Aš nė vieno asilo nepaėmiau iš jų
ir jų nė vieno nenuskriaudžiau“.
16 Mozė tarė Korachui: „Tu ir visi
tavo šalininkai tegul rytoj pasirodo
VIEŠPATIES akivaizdoje—tu, jie ir
Aharonas! 17 Kiekvienas paimkite savo
smilkytuvą ir užberkite ant jo smilkalų,
ir kiekvienas prineškite VIEŠPATIES
akivaizdoje savo smilkytuvą, du šimtus
penkiasdešimt smilkytuvų; taip pat tu ir
Aharonas—kiekvienas savo smilkytuvą“.
18 Taigi kiekvienas paėmė savo
smilkytuvą, uždėjo ant jo ugnies,
užbarstė ant jo smilkalų ir atsistojo prie
susitikimo padangtės angos, taip pat
Mozė ir Aharonas. 19 Korachas surinko
prieš juos visą bendruomenę prie
susitikimo padangtės angos. Tada
VIEŠPATIES skaistybė pasirodė visai
bendruomenei, 20 ir VIEŠPATS kalbėjo
Mozei ir Aharonui, sakydamas:
21 „Atsiskirkite nuo šitos
bendruomenės! Aš noriu juos sunaikinti
per vieną akimirką“. 22 Jie parpuolė
kniūpsti ir tarė: „O Dieve, visos
žmonijos dvasių Dieve! Ar, vienam vyrui
nusidėjus, supyksi ant visos
bendruomenės?“ 23 Bet VIEŠPATS
kalbėjo Mozei, sakydamas: 24 „Kalbėk
bendruomenei, tardamas: ‚Pasitraukite
iš Koracho, Datano ir Abiramo[3]
buveinės aplinkos!‘“.
25 Pakilęs Mozė ėjo pas Dataną ir
Abiramą, ir Izraelio vyresnieji ėjo paskui
jį. 26 Ir jis kalbėjo bendruomenei,
sakydamas: „Pasišalinkite, meldžiu, nuo
šitų bedievių vyrų padangčių ir nieko
nepalieskite, kas jiems priklauso, kad
nebūtumėte nušluoti dėl visų jų
nuodėmių!“ 27 Taigi jie pasitraukė iš
Koracho, Datano ir Abiramo[4] aplinkos.
O Datanas ir Abiramas išėję
stovėjo prie savo padangčių angos su
savo žmonomis, sūnumis ir mažais
vaikais. 28 Mozė tarė: „Iš to pažinsite,
kad VIEŠPATS mane siuntė įvykdyti
visus šituos veiksmus, kad aš ne pats iš
savęs veikiu: 29 jei šitie mirs, kaip
miršta visi žmonės, ir juos ištiks visų
žmonių likimas, tai VIEŠPATS nebus
manęs siuntęs. 30 Bet jei VIEŠPATS
sukurs ką visiškai nauja ir žemė,
atvėrusi savo žiomenis, juos praris su
viskuo, kas jiems priklauso, ir jie gyvi
nužengs į šeolį, tai žinosite, kad šitie
vyrai paniekino VIEŠPATĮ“.
31 Jam baigus kalbėti visus šituos
žodžius, perskilo žemė, kuri buvo po jais.
32 Žemė atvėrė savo žiomenis ir juos
prarijo su jų šeimynomis—visus žmones,
kurie priklausė Korachui su visu [jų]
turtu. 33 Taip jie ir visi, kurie jiems
priklausė, gyvi nugrimzdo į šeolį. Žemė
uždengė juos, ir jie pradingo iš
susirinkimo vidaus. 34 O visi izraeliai,
kurie stovėjo aplink juos, tiems šaukiant,
bėgo, nes sakė: „Kitaip žemė ir mus
praris!“
35 Ugnis išėjo nuo VIEŠPATIES ir
prarijo du šimtus penkiasdešimt vyrų,
aukojančių smilkalus.

1 Jud 11

Maištininkų smilkytuvai perdirbami į apkaustą aukurui

1 Lit. jiems
2 Lit. išdurti

3 ~G
4 ~G

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
tardamas: 2 „Sakyk 'Aharono
sūnui Eleazarui, kunigui'[1], kad jis
pakeltų smilkytuvus iš degėsių, nes jie
yra pasidarę šventi, ir išžarstyk ugnį
toliau į šalis,—3 smilkytuvus tų, kurie
nusidėjo, užmokėdami savo gyvybe. Juos
turi perkalti į plokštes kaip apkaustą
aukurui, nes jis juos atnešė
VIEŠPATIES akivaizdon ir taip jie
pasidarė šventi. Jie turi tapti ženklu
izraeliams". 4 Tada kunigas Eleazaras
paėmė žalvarinius smilkytuvus, kuriuos
sudegusieji buvo atnešę, ir juos perkalė į
apkaustą aukurui 5 kaip įspėjimą
izraeliams, kad jokiam nekunigui, kuris
nepriklauso Aharono palikuonims,
nevalia priartėti [ir] aukoti smilkalų
VIEŠPATIES akivaizdoje, kad jam
neatsitiktų kaip Korachui ir jo
šalininkams,—kaip VIEŠPATS jam buvo
kalbėjęs per Mozę.

Murmanti bendruomenė baudžiama maru

6 Bet rytojaus dieną visa izraelių
bendruomenė murmėjo prieš Mozę ir
Aharoną, sakydama: „Jūs nužudėte
VIEŠPATIES žmones!" 7 Bendruomenei
susibūrus prieš Mozę bei Aharoną ir
jiems[2] nusigręžus į susitikimo padangtę,
štai debesis ją apdengė ir pasirodė
VIEŠPATIES skaistybė. 8 Mozei ir
Aharonui atėjus į susitikimo padangtės
priekį, 9 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 10 „Išsikelkite iš šitos
bendruomenės tarpo! Aš noriu juos
sunaikinti per vieną akimirką". Tada jie
parpuolė kniūpsti, 11 ir Mozė tarė
Aharonui: „Paimk smilkytuvą, uždėk
ant jo ugnies nuo aukuro viršaus, užberk
smilkalų, skubiai [juos] nunešk pas
bendruomenę ir permaldauk už juos, nes
apmaudas jau yra išėjęs nuo
VIEŠPATIES, prasidėjęs maras". 12
Tada Aharonas paėmė [savo smilkytuvą],
kaip Mozė buvo paliepęs, ir nubėgo į
susirinkimo vidurį. Tikrai maras jau
buvo prasidėjęs tautoje. Jis užbėrė
smilkalų ir permaldavo už tautą. 13 Jis
stovėjo tarp mirusiųjų ir gyvųjų, ir maras
liovėsi. 14 Mirusiųjų nuo maro buvo
keturiolika tūkstančių septyni šimtai, be
tų, kurie buvo žuvę dėl Koracho.
15 Aharonas sugrįžo pas Mozę prie
susitikimo padangtės angos, kai[3] maras
buvo sustabdytas.

Aharono pražydusi lazda

16 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 17 „Kalbėk izraeliams ir
pasiimk iš jų po lazdą [kiekvienai]
protėvių šeimai—iš visų jų protėvių
šeimų vadų dvylika lazdų. Kiekvieno
vardą tu turi užrašyti ant jo lazdos.
18 Aharono vardą tu turi užrašyti ant
Levio lazdos, nes viena lazda turi
atstovauti [kiekvienai] jų protėvių šeimų
galvai. 19 Paskui tu turi jas padėti
susitikimo padangtėje ties Įstatymu, kur
susitinku su jumis. 20 Lazda vyro, kurį
išsirinksiu, sužaliuos. Šitaip
atsikratysiu izraelių murmėjimais,
kuriais jie murma prieš jus".
21 Mozė tai persakė izraeliams, ir
visi jų vadai jam įteikė dvylika lazdų, po
lazdą kiekvienam jų protėvių šeimų
vadui, ir Aharono lazda buvo tarp jų
lazdų. 22 Ir Mozė padėjo lazdas
VIEŠPATIES akivaizdoje, Įstatymo
padangtėje. 23 Kitą dieną, Mozei įėjus į
Įstatymo padangtę, pasirodė, kad
Aharono lazda, atstovaujanti Levio
namams, buvo sužaliavusi; ji buvo
išleidusi pumpurus, pražydusi ir
subrandinusi migdolų. 24 Tada Mozė
išnešė visas lazdas iš VIEŠPATIES
akivaizdos pas visus izraelius. Jie tai
pamatė ir kiekvienas atsiėmė savo lazdą.
25 VIEŠPATS tarė Mozei: „Padėk
atgal Aharono lazdą ties Įstatymu, kad ji
būtų saugoma kaip įspėjimas
priešgyniams, ir padaryk galą jų
murmėjimams prieš mane, kad jie
neturėtų mirti". 26 Mozė taip padarė;
kaip VIEŠPATS jam buvo įsakęs, taip jis
padarė.
27 Izraeliai tarė Mozei: „Štai
mums prapultis! Mes žuvę, mes visi žuvę!
28 Kiekvienas, kuris priartėja[4] prie

1 Arba: kunigo Aharono sūnui Eleazarui
2 T.y. Mozei ir Aharonui
3 Arba: nes
4 M įtrp. dtgr.: kuris priartėja; ~GSV

VIEŠPATIES tabernakulio, turi mirti.
Nejaugi turėsime visiškai pražūti?“

23-25 Hbr 9, 4

Kunigams pavesta rūpintis šventykla ir aukuru

18 VIEŠPATS tarė Aharonui: „Tu,
tavo sūnūs ir tavo protėvio šeima
su tavim turite ˹būti atsakingi˺[1] už
šventyklą. Tu ir tavo sūnūs su tavim turi
būti atsakingi už savo kunigystę. 2 Bet
leisk priartėti ir savo broliams, Levio
genčiai, tavo protėvio padermei, kad jie
prisijungtų prie tavęs ir tau patarnautų,
tau ir tavo sūnums su tavim esant ties
Įstatymo padangte. 3 Jie turi eiti
pareigas tau ir visai padangtei. Tik
jiems nevalia priartėti prie šventyklos
baldų ir aukuro, kad nei jie, nei jūs
neturėtumėte mirti. 4 Jie turi
prisijungti prie tavęs ir atlikti susitikimo
padangtės pareigas, visą šventyklos
aptarnavimą. Neleviui draudžiama
priartėti prie jūsų. 5 Jūs turite atlikti
šventyklos ir aukuro pareigas, kad
nebeužeitų įpykis ant izraelių. 6 *Štai aš*
pats paėmiau jūsų brolius levius iš
izraelių tarpo jums kaip dovaną, kaip
dovanotus VIEŠPAČIUI, kad jie
aptarnautų susitikimo padangtę. 7 O tu
ir tavo sūnūs su tavim turite eiti savo
kunigystės pareigas, susijusias su
visomis apeigomis prie aukuro ir su tuo,
kas yra už užuolaidos, ir [ten] atlikti
tarnystę. Kaip dovaną jums duodu
kunigystę, ir nekunigas, kuris pariartės,
turi būti baudžiamas mirtim“.

Duoklė kunigams

8 VIEŠPATS tarė Aharonui:
„Štai aš pats tau ˹duodu, kas iš man
teikiamų duoklių reikia išsaugoti[2]˺[3], tai
yra visas izraelių šventas dovanas. Tau
aš jas duodu į dalykus ir tavo sūnums į
amžiną dalį. 9 Iš švenčiausių dovanų,
išsaugotų nuo ugnies, tai turi tau
priklausyti: kiekviena jų dovana,
būtent: kiekviena jų javienių auka,
kiekviena jų auka už nuodėmę ir
kiekviena jų atsiteisimo auka, kurią jie
aukoja kaip pakaitalą. Ji ˹turi būti
švenčiausia˺[4] tau ir tavo sūnums.
10 Švenčiausioje vietoje tu turi ją
valgyti; kiekvienas vyriškis gali jos
valgyti. Tu turi ją laikyti šventa.
11 Tai irgi tau priklauso: kas
atidedama iš jų dovanų[5], būtent visos
izraelių mosuojamosios[6] atnašos. Tau ir
tavo sūnums bei dukterims aš jas duodu į
amžiną dalį. Kiekvienas, kuris yra tyras[7]
tavo šeimoje, gali tai valgyti.
12 Kas tik geriausia iš aliejaus ir
kas tik geriausia iš vyno bei javų, jų
pirmones, kurias jie duoda VIEŠPAČIUI,
tau duodu. 13 Pirmieji vaisiai iš viso,
kas užaugs jų šalyje, kuriuos jie atneš
VIEŠPAČIUI, turi tau priklausyti.
Kiekvienas, kuris yra tyras tavo šeimoje,
gali jų valgyti.
14 Visa, kas pašvęsta[8] Izraelyje,
turi tau priklausyti.
15 Kiekvienas, kuris praveria[9]
kokio nors kūno, žmogaus ar gyvulio,
įsčias, kurį jie aukoja VIEŠPAČIUI, turi
tau priklausyti. Tik tu būtinai turi leisti
išpirkti žmonių pirmagimį. Taip pat
netyrų gyvulių pirmdėlį tu turi leisti
išpirkti. 16 O dėl ano[10] išpirkimo, tu turi
leisti išpirkti ˹mėnesio amžiaus ir
vyresnį˺[11] už nustatytą penkių šekelių
˹sidabro kainą˺[12], imant vienetu
šventyklos šekelį, kurį sudaro dvidešimt
gerų. 17 Tačiau tu neturi leisti išpirkti
karvės pirmdėlio ar avies pirmdėlio, ar
ožkos pirmdėlio: jie yra šventi. Jų
kraują tu turi išślakstyti į aukurą ir jų
taukus dūmais paleisti kaip raminančio
kvapo ugnies auką VIEŠPAČIUI. 18 O
jų mėsa turi tau priklausyti. Lygiai kaip
ir mosuojamosios[13] dovanos krūtinė ir
kaip dešinioji šlaunis, ji turi tau
priklausyti.

---

1 Lit. užsidėti kaltę (t.y. galimybę nusikalsti)
2 T.y. palikti, nesudeginus ant aukuro
3 Arba: pavedu man teikiamų duoklių priežiūrą
4 Arba: kaip švenčiausia turi priklausyti
5 Rk., plg. 29 skn.; M: dovanos
6 Arba: ypatingos
7 T.y. nesuteptas ritualiniu požiūriu
8 T.y. visiškai ir neatperkamai skirta Dievui
9 Lit. pralaužia (t.y. gimsta pirmas)
10 T.y. žmonių pirmagimio
11 Lit. nuo mėnesio amžiaus
12 Lit. sidabrą
13 Arba: ypatingos

19 Visas duokles iš šventųjų dovanų, kurias izraeliai atideda VIEŠPAČIUI, duodu tau ir tavo sūnums bei dukterims su tavim į amžiną dalį. Tai yra amžinai galiojanti druskos sandora VIEŠPATIES akivaizdoje tau ir tavo palikuonims su tavim".
20 VIEŠPATS tarė Aharonui: „Jų šalyje neturėsi veldinio ir neturėsi dalies tarp jų: aš esu tavo dalis ir tavo veldinys tarp izraelių.

14 Lev 27, 28

Duoklė leviams

21 O leviams štai duodu paveldėti kiekvieną dešimtinę Izraelyje kaip atlygį už jų tarnystę, nes jie yra tie, kurie atlieka susitikimo padangtės tarnystę.
22 Gi izraeliams toliau nebeleidžiama priartėti prie susitikimo padangtės: tuo jie užsitrauktų mirtiną nuodėmę.
23 Verčiau pats levis turi atlikti susitikimo padangtės tarnystę; jie turi prisiimti atsakomybę[1] kaip amžinai galiojantį įpareigojimą [visoms] jūsų kartoms. Bet tarp izraelių jiems neleidžiama įsigyti veldinio,
24 nes perleidžiu leviams kaip veldinį dešimtinę, kurią jie atideda VIEŠPAČIUI kaip duoklę. Todėl pasakiau apie juos: tarp izraelių jiems neleidžiama įsigyti veldinio".

21 Lev 27, 30–33; Dt 14, 22–29

Levių duoklė kunigams

25 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas:
26 „Kalbėk leviams, jiems tark: ‚Kai gaunate iš izraelių dešimtinę, kurią jums perleidau iš jų kaip jūsų veldinį, turite atidėti iš jos duoklę VIEŠPAČIUI: dešimtinę iš dešimtinės.
27 Ir jūsų duoklė turi būti jums palaikyta lygiaverte su javais iš klojimo ir apstu [vyno] iš spaustuvo.
28 Taip ir jūs[2] turite atidėti duoklę VIEŠPAČIUI iš visų jūsų dešimtinių, kurias gaunate iš izraelių, ir iš jų VIEŠPAČIUI skirtą dešimtinę duoti kunigui Aharonui.
29 Iš visų jums tenkančių dovanų turite atidėti[3] duoklę VIEŠPAČIUI: iš viso, kas jų geriausia, kaip iš jų duotiną jų šventą dalį".
30 Tu turi jiems tarti: „Jums atidėjus iš jų, kas jų geriausia, [kas lieka] turi būti palaikyta leviams, lygiai kaip klojimo derlius ir kaip spaustuvo išsunkos[4].
31 Jūs galite tai valgyti bet kurioje vietoje, jūs ir jūsų šeimos[5], nes tai yra jums atlyginimas už jūsų tarnystę susitikimo padangtėje.
32 Jūs dėl to[6] neužsitrauksite kaltės, jei atidėsite iš jų, kas geriausia, ir nesutepsite izraelių šventų dovanų, ir [dėl to] neturėsite mirti".

Ypatingo apvalomojo vandens paruošimas ir vartojimas

19 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aharonui, sakydamas:
2 "Šitas yra įstatymo potvarkis, kurį VIEŠPATS išleido, tardamas: ‚Kalbėk izraeliams, kad jie tau atvestų žalą, nepeiktiną, beydę telyčią, ant kurios dar nebuvo uždėtas jungas.
3 Ją ⸢tu turi⸣[7] perduoti kunigui Eleazarui, kad jis ją išvestų už stovyklos ir papjautų jo akivaizdoje.
4 Kunigas Eleazaras turi pavilgyti į jos kraują savo pirštą ir septynis kartus pašlakstyti jos kraujo link susitikimo padangtės priekio.
5 Telyčią tùri sudeginti jo akyse; turi sudeginti jos odą, mėsą ir kraują drauge su jos skrandžio turiniu.
6 Paskui kunigas turi paimti kedro medžio, izopo[8] ir karmino giją ir [juos] įmesti į laužą, kur dega telyčia.
7 Kunigas turi išsiskalbti drabužius ir nusiplauti kūną vandeniu; paskui jis turi įeiti į stovyklą. Tačiau kunigas pasiliks suteptas iki vakaro.
8 Taip pat tas, kuris bus ją sudeginęs, turi išsiskalbti drabužius[9] ir nusiplauti kūną vandeniu, tačiau jis liks suteptas iki

---

1 Lit. savo kaltę (t.y. galimybę nusikalsti)
2 T.y. kaip ir kiti izraeliai, kurie duoda javų ir vyno dešimtinę
3 M įtrp.: visą; ~ kkr. Mss GT[J]V
4 T.y. turi būti jiems pripažinta nuosavybe, lygiai taip pat, kaip ir visiems kitiems izraeliams klojimo ir spaustuvo naša, jiems atidavus iš jos dešimtinę
5 Kl. Mss GSVSam; M: šeima
6 T.y. dėl to, kad valgysite savo dešimtinę
7 GV; M: turite
8 Arba: mairūno
9 M + vandeniu; ~ kl. Mss GSV

vakaro. 9 Vėliau nesuteptas vyras turi
susemti telyčios pelenus ir [juos] padėti
už stovyklos tyroje vietoje, kad jie būtų
išsaugoti izraelių bendruomenei,
[panaudoti] vandeniui [nuo] netyrumo
[apsivalyti]. Ji[1] yra auka už nuodėmę.
10 Tas, kuris susems telyčios pelenus,
turi išsiskalbti drabužius, tačiau jis
pasiliks suteptas iki vakaro. Tai turi
būti izraeliams ir ateiviui,
apsigyvenusiam tarp jūsų, amžinai
galiojantis nuostatas.

11 Kas palies kokio nors žmogaus
lavoną, bus septynias dienas suteptas.
12 Jis turi juo[2] apsivalyti nuo nuodėmės
trečiąją ir septintąją dieną, ir tada bus
tyras; bet jei nebus apsivalęs nuo
nuodėmės trečiąją ir septintąją dieną,
nebus tyras. 13 Kiekvienas, kuris
paliečia negyvėlį, mirusio žmogaus
lavoną, ir neapsivalo nuo nuodėmės,
sutepa VIEŠPATIES tabernakulį. Tas
asmuo turi būti išnaikintas iš Izraelio.
Kadangi apvalomuoju vandeniu jis
nebuvo apšlakstytas, lieka netyras; jo
netyrumas tebėra su juo.

14 Šitoks yra įstatymas, kai žmogus
miršta padangtėje: kiekvienas, kuris
įeina į padangtę, ir kiekvienas, kuris yra
padangtėje, lieka suteptas septynias
dienas, 15 ir kiekvienas atviras indas,
ant kurio nėra pririšto dangčio, pasidaro
suteptas. 16 Taip pat kiekvienas, kuris
lauke palies kalaviju nudurtą ar mirusį,
ar žmogaus kaulus, ar kapą, liks
septynias dienas suteptas.
17 Suteptajam turi paimti sudegintos
apsivalymo aukos pelenų ir inde užpilti
ant jų šviežio vandens. 18 Paskui
nesuteptas vyras turi paimti izopo[3], jį
pamerkti į vandenį ir apšlakstyti
padangtę, visus indus bei visus ten
esančius asmenis ir tą, kuris bus palietęs
kaulus ar užmuštą, ar mirusį, ar kapą.
19 Tyrasis turi apšlakstyti suteptąjį
trečiąją ir sepintąją dieną ir tuo jį
apvalyti nuo nuodėmės septintąją dieną.
Paskui šis[4] turi išsiskalbti drabužius ir
nusiplauti vandeniu. Tokiu būdu vakare
jis bus tyras.

20 O vyras, kuris susitepa ir
neapsivalo nuo nuodėmės,—tas asmuo
turi būti išnaikintas iš bendruomenės,
nes jis yra sutepęs VIEŠPATIES
šventyklą. Apvalomojo vandens nebuvo
užšlakstyta ant jo—jis netyras. 21 Tai
turi jiems tapti amžinai galiojančiu
nuostatu. Tas, kuris šlakstys apvalomąjį
vandenį, turi išsiskalbti drabužius, o tas,
kuris palies apvalomąjį vandenį, liks
suteptas iki vakaro. 22 Visa, ką
suteptasis palies, pasidarys sutepta, ir
asmuo, kuris [tai[5]] palies, bus suteptas
iki vakaro'".

9 Hbr 9, 13

Vanduo iš uolos

20 Pirmąjį mėnesį izraeliai, visa
bendruomenė, atvyko į Šino
dykumą, ir tauta apsistojo Kadeše. Ten
pasimirė Mirjama, ir ten ji buvo
palaidota.

2 Bendruomenė neturėjo vandens.
Tad jie susirinko priešintis Mozei ir
Aharonui. 3 Žmonės vaidijosi su Moze ir
tarė: „O kad mes būtume žuvę, mūsų
broliams žūstant VIEŠPATIES
akivaizdoje! 4 Kodėl atvedėte
VIEŠPATIES susirinkimą į šitą dykumą,
kad mes čia mirtume su savo gyvuliais?
5 Kodėl mus atkėlėte iš Egipto, kad mus
atvestumėte į šitą blogą vietą, kur
negalima sėti ir kur nėra figmedžių,
vynmedžių ir granatmedžių, nė vandens
atsigerti?!" 6 Tada Mozė ir Aharonas
pasitraukė nuo susirinkimo prie
susitikimo padangtės angos ir parpuolė
kniūpsti. Jiems pasirodė VIEŠPATIES
skaistybė, 7 ir VIEŠPATS kalbėjo
Mozei, sakydamas: 8 „Paimk lazdą ir
surink bendruomenę, tu ir tavo brolis
Aharonas, ir prabilkite į uolą jų akyse, ir
ji išduos savo vandens. Ištekink jiems
vandens iš uolos ir pagirdyk
bendruomenę ir jų gyvulius". 9 Tada
Mozė paėmė lazdą iš VIEŠPATIES
akivaizdos, kaip Jis jam buvo įsakęs.

1 T.y. telyčia
2 T.y. vandeniu
3 Arba: mairūno
4 T.y. apvalomasis

5 Arba: jį

10 Mozė ir Aharonas surinko
susirinkimą ties uola, ir jis[1] jiems tarė:
„Na, klausykite jūs, maištininkai! Bene
galėsime iš šitos uolos jums ištekinti
vandens?“ 11 Pakėlęs ranką, Mozė du
kartus sudavė į uolą savo lazda. Tada
išsiliejo daug vandens, ir bendruomenė
gėrė su savo gyvuliais.
12 Bet VIEŠPATS tarė Mozei ir
Aharonui: „Kadangi taip netikėjote
manim, jog neparodėte izraeliams mano
šventumo[2], todėl neįvesite šito
susirinkimo į šalį, kurią jums
priskyriau“. 13 Tie buvo vandenys
Meribos[3], kur izraeliai vaidijosi su
VIEŠPAČIU ir per kuriuos jis pasirodė
šventas.

2–13 Iš 17, 1–7

NUO KADEŠO LIGI MOABO LYGUMŲ (20, 14–36, 13)

Edomiečiai neleidžia Izraeliui pereiti per jų šalį

14 Mozė išsiuntė pasiuntinius iš
Kadešo pas Edomo karalių [su tokia
žinia]: „Taip pasakė tavo brolis Izraelis:
Tu žinai visas sunkenybes, kurios mus
ištiko. 15 Mūsų protėviai nusileido į
Egiptą ir ilgą laiką gyveno Egipte. O
egiptiečiai blogai elgėsi su mumis [ir su
mūsų protėviais]. 16 Mums šaukiantis į
VIEŠPATĮ pagalbos, jis išgirdo mūsų
balsą ir, pasiuntęs angelą, mus išvedė iš
Egipto. Ir štai mes esame Kadeše, mieste
prie tavo srities ribos. 17 Norėtume,
meldžiamasis, pereiti per tavo šalį.
Neisime per laukus ir vynuogynus ir
negersime šulinių vandens. Eisime
karaliaus keliu, nepasukdami nei į
dešinę, nei į kairę, iki būsime perėję per
tavo sritį“. 18 Bet Edomas jam atsakė:
„Tau neleidžiama pereiti per mane;
kitaip pasitiksime tave su kalaviju“.
19 Izraeliai jam sakė: „Vieškeliu norime
traukti aukštyn, ir jei aš ir mano bandos
gersime tavo vandens, tai sumokėsiu už
jį. Aš tik noriu pereiti pėsčias—nieko
kita“. 20 Bet jis atsakė: „Tau nevalia
pereiti!“ Ir Edomas ištraukė prieš jį su
gausia ir stipriai ginkluota kariuomene.
21 Kadangi Edomas atsisakė leisti
Izraeliui pereiti per jo sritį, Izraelis
pasuko šalin nuo jo.

Aharono mirtis

22 Sukilę eiti iš Kadešo, izraeliai,
visa bendruomenė, atvyko prie Horo
kalno. 23 VIEŠPATS tarė Mozei [ir
Aharonui Horo priekalnyje, prie
edomiečių šalies ribos: 24 „Aharonas
[dabar jau] turi išeiti[4] pas savo tėvo
gimines[5], nes jam neleista įeiti į šalį,
kurią priskyriau izraeliams, kadangi
priešinotės mano įsakymui dėl Meribos
vandenų“]: 25 „Paimk Aharoną ir jo
sūnų Eleazarą ir juos užvesk ant Horo
kalno. 26 Nuvilk Aharonui jo drabužius
ir jais apvilk jo sūnų Eleazarą, nes
Aharonas išeis[6], tai yra ten pasimirs“.
27 Mozė padarė, kaip VIEŠPATS buvo
įsakęs. Jie užlipo į Horo kalną visos
bendruomenės akyse. 28 Mozė nuvilko
Aharonui jo drabužius ir jais apvilko jo
sūnų Eleazarą. Ir Aharonas ten[7] mirė,
kalno viršūnėje. Paskui Mozė ir
Eleazaras nulipo nuo kalno. 29 Visi
bendruomenės nariai, patyrę, kad
Aharonas miręs, apraudojo Aharoną
trisdešimt dienų—visi Izraelio namai.

28 Iš 29, 29 28 Sk 33, 38; Dt 10, 6

Pergalė prie Chormos

21 Kanaaniečiai [Arado karalius],
gyvenantys Negebe, išgirdę, kad
Izraelis atitraukia Atarimo keliu,
susikovė su Izraeliu ir paėmė kai kuriuos
iš jų į nelaisvę. 2 Tada Izraelis davė
VIEŠPAČIUI įžadą, sakydamas: „Jei
tikrai atiduosi šitą tautą į mano ranką,
tai visiškai sunaikinsiu jų miestus“.
3 VIEŠPATS išklausė Izraelio mel-
dimą ir atidavė kanaaniečius. Jis[8]
sunaikino juos ir jų miestus ir praminė tą
vietą Chorma[9].

---

1 T.y. Mozė
2 T.y. neleidote pilnai pasireikšti VIEŠPATIES prakilniai galybei ir garbei
3 Lit. Vaido
4 Lit. būti surinktas
5 T.y. pasimirti
6 Lit. bus surinktas (t.y. sujungtas su savo mirusiais tėvais)
7 ~G
8 T.y. Izraelis
9 Lit. Sunaikinimu

1 Sk 33, 40

Žalvarinė gyvatė

4 Jie sukilo eiti nuo Horo kalno
Nendrių jūros linkui, norėdami apeiti
Edomo šalį. Bet pakeliui tauta pasidarė
nekantri. 5 Tauta kalbėjo prieš Dievą ir
prieš Mozę: „Kodėl jūs mus atkėlėte iš
Egipto, kad mirtume dykumoje? Nes
nėra nei duonos, nei vandens, ir mums
įgriso tas menkavertis maistas". 6 Tada
VIEŠPATS pasiuntė nuodingų[1] gyvačių
tarp žmonių. Jos gėlė žmones, ir daug
Izraelio žmonių išmirė. 7 Žmonės atėjo
pas Mozę ir tarė: „Nusidėjome, nes
kalbėjome prieš VIEŠPATĮ ir tave.
Užtark pas VIEŠPATĮ, kad jis pašalintų
nuo mūsų gyvates!" Tad Mozė meldėsi už
tautą. 8 Ir VIEŠPATS tarė Mozei:
„Pasidirbk gyvatę[2] ir ją pakabink ant
karties! Kiekvienas įgeltasis, pažvelgęs į
ją, išliks gyvas". 9 Taigi Mozė pasidirbo
žalvarinę gyvatę ir ją pakabino ant
karties. Jei gyvatė ką įgėlė ir tas
pažvelgė į žalvarinę gyvatę, jis išliko
gyvas.

4 Dt 2, 1 5–6 1 Kor 10, 9 9 2 Kar 18, 4; Jn 3, 14

Kelionė nuo Horo kalno ligi Moabo lygumų

10 Iškeliavę izraeliai stovyklavo
Obote. 11 Iškeliavę iš Oboto, jie
stovyklavo Ije- Abarime, dykumoje,
esančioje ties Moabu saulėtekio pusėje.
12 Iš ten iškeliavę, jie stovyklavo Zeredo
upelio slėnyje. 13 Iš ten iškeliavę, jie
stovyklavo anapus Arnono, kuris teka
dykumoje, 'kuris išteka'[3] iš Amoriečių
srities, nes Arnonas yra Moabo riba, tarp
Moabo ir Amoriečių. 14 Todėl sakoma
„VIEŠPATIES karų" knygoje:

„...[4] Vahebą Sufoje
ir Arnono tarpeklius,
15 ir tarpeklių šlaitą,
kuris nusitęsia ligi Aro
gyvenvietės
ir prisišlieja prie Moabo
ribos".

16 Iš ten [jie traukė toliau] į
Beerą[5]. Tai šulinys, apie kurį
VIEŠPATS pasakė Mozei: „Surink
žmones, kad jiems duočiau vandens!"
17 Tąsyk Izraelis giedojo šitą giesmę:

„Patvink, šuliny!
Užgiedokite jam!
18 Šuliniui, kurį iškasė
kunigaikščiai,
kurį išrausė tautos
kilmingieji
skeptru, savo lazdomis!"

Iš dykumos [jie ėjo toliau] į Mataną,
19 iš Matano į Nachalielį, iš Nachalielio
į Bamotą 20 ir iš Bamoto į slėnį, esantį
Moabo plokščiakalnyje, prie Pisgos
viršūnės, kuri apžvelgia Ješimoną[6].

Izraelis nugali amoriečių karalių Sichoną

21 Izraelis[7] siuntė pasiuntinius pas
amoriečių karalių Sichoną su tokia žinia:
22 „Noriu pereiti per tavo šalį.
Nepasuksime nei į laukus, nei į
vynuogynus, negersime vandens iš
šulinio. Eisime karaliaus keliu, iki
būsime perėję tavo sritį". 23 Bet
Sichonas neleido Izraeliui pereiti per
savo sritį. Sichonas sutelkė visą savo
kariuomenę ir išžygiavo prieš Izraelį į
dykumą. Jis atžygiavo į Jahasą ir
kariavo su Izraeliu. 24 O Izraelis jį
sumušė kalavijo ašmenimis ir paėmė jo
šalį nuo Arnono iki Jaboko, ligi
Amoniečių [, nes Jazeris[8] buvo
Amoniečių riba]. 25 Taigi Izraelis paėmė
visus šituos miestus, ir Izraelis įsikūrė
visuose amoriečių miestuose, Chešbone
ir visuose jo kaimuose. 26 Mat
Chešbonas buvo amoriečių karaliaus
Sichono sostinė[9]. Tas buvo kariavęs su
anksčiau buvusiu Moabo

---

1 Lit. sarafinių (= sparnuotų? arba: ugningų, t.y. tokių, kurių įgėlimas sukelia mirtiną uždegimą)
2 Lit. sarafą
3 Arba: kuri išeina
4 Turbūt išleisti tokie žodžiai, kaip: Mes paėmėme
5 Lit. Šulinį
6 T.y. Jordano tyrlaukius į šiaurę nuo Mirties jūros
7 G: Mozė; plg. 20,14.
8 G; M: Azas
9 Lit. miestas

karalium ir paėmęs iš jo valdžios visą jo
šalį ligi Arnono. 27 Todėl sako
eilininkai:
„Ateikite į Chešboną! Tebūnie
jis atstatytas,
tebūnie sutvirtintas
Sichono miestas!
28 Nes ugnis buvo išėjusi iš
Chešbono,
liepsna iš Sichono buveinės;
ji buvo suėdusi Moabo Arą[1],
surijusi Arnono aukštumas.
29 Vargas tau, Moabe!
Tu pražuvai, Kemošo tauta!
Jis[2] padarė savo sūnus
pabėgėliais
ir savo dukteris amoriečių
karaliaus Sichono
belaisvėmis.
30 Mes juos[3] apšaudėme ⌜nuo[4]
Chešbono ligi Dibono
ir ⌜sukėlėme gaisrą⌝[5] ligi
Medebos⌝[6]“.
31 Taip Izraelis įsikūrė amoriečių šalyje.
32 Mozė pasiuntė iššvalgyti
Jazerio; jie paėmė jo kaimus ir išvarė ten
esančius amoriečius.

28–29 Jer 48, 45–46

Izraelis sumuša Bašano karalių Ogą

33 Paskui jie pasisuko ir traukė
aukštyn Bašano linkui. O Bašano
karalius Ogas išėjo prieš juos su visa
savo kariuomene į kovą prie Edrejo.
34 Tada VIEŠPATS tarė Mozei:
„Nebijok jo, nes jį atidaviau į tavo ranką
su visa jo kariuomene ir jo šalim. Tu gali
pasielgti su juo, kaip pasielgei su
amoriečių karalium Sichonu, kuris
gyveno Chešbone“. 35 Jie taip sumušė jį,
jo sūnus ir visą jo kariuomenę, jog jam
nebeišliko nė ištrūkėlio, ir užėmė jo šalį.

BILEAMAS IR JO PRANAŠYSTĖS (22, 1–24, 25)

Balakas nori papirkti Bileamą, kad tas prakeiktų Izraelį

22 Iškeliavę izraeliai stovyklavo
Moabo stepėse anapus Jordano ties
Jerichu.
2 Ṣiporo sūnus Balakas matė visa,
ką Izraelis buvo padaręs amoriečiams.
3 Moabas labai bijojo tos tautos, nes ji
buvo gausi, ir Moabą apėmė siaubas dėl
izraelių. 4 Tada Moabas tarė Midjano
vyresniesiems: „Dabar ta minia nulaižys
visas mūsų apylinkes, kaip bulius
nulaižo lauko žalumynus“. Ṣiporo sūnus
Balakas tuo metu buvo Moabo karalius.
5 Jis siuntė pasiuntinius pas Beoro sūnų
Bileamą į prie Eufrato[7] esantį Petorą, į
⌜jo gimtąją⌝[8] šalį, jo pasikviesti ir jam
sakyti: „Štai tauta, išėjusi iš Egipto,
apdengė šalies paviršių, ir ji apsigyveno
ties manim. 6 Taigi dabar ateik,
meldžiu, prakeik man šitą tautą, nes ji
[skaičiumi] galingesnė už mane. Gal
tada galėsiu ją sumušti ir išvaryti iš
šalies, nes žinau, kad tas, kurį tu laimini,
yra palaimintas ir tas, kurį prakeiki, yra
prakeiktas“.

5 2 Pet 2, 15–16; Jud 11

Bileamas atsisako, bet Dievas priverčia jį eiti

7 Moabo vyresnieji ir Midjano
vyresnieji, pasiėmę užmokestį už
žyniavimą, išvyko ir, atėję pas Bileamą,
jam iškalbėjo Balako žodžius. 8 O jis
jiems tarė: „Pernakvokite čia šiąnakt, ir
aš jums atsakysiu, kaip man VIEŠPATS
nurodys“. Taigi Moabo kunigaikščiai
pasiliko pas Bileamą. 9 Dievas atėjo pas
Bileamą ir tarė: „Kas yra šitie vyrai pas
tave?“ 10 Bileamas atsakė Dievui:
„Ṣiporo sūnus Balakas, Moabo karalius,
[juos] atsiuntė [su žinia]: 11 ‚Štai tauta,
išėjusi iš Egipto, apdengia šalies
paviršių. Taigi dabar ateik ir prakeik
man ją. Gal tada galėsiu ją nukariauti ir
išvaryti‘“. 12 Dievas tarė Bileamui:
„Tau nevalia eiti su jais nei prakeikti tos
tautos, nes ji palaiminta!“ 13 Bileamas,
rytą atsikėlęs, tarė Balako

1 Arba rk.: miestus
2 T.y. Kemošas
3 T.y. moabiečius
4 G
5 SamG
6 Rk.; M: žuvo Chešbonas ligi Dibono, ir nusiaubėme ligi Nofacho, kuris [nusitęsia] ligi Medebos

7 Lit. Upės
8 Lit. tautiečių; arba: amaviečių; kkr. MssSamSV: Amono

kunigaikščiams: „Eikite į savo šalį, nes
VIEŠPATS man uždraudė eiti su jumis“.
14 Atsikėlę Moabo kunigaikščiai
parvyko pas Balaką ir tarė: „Bileamas
atsisakė eiti su mumis“.
15 Paskui Balakas dar kartą siuntė
daugiau kunigaikščių ir garbingesnių už
šituos. 16 Atvykę pas Bileamą, jie jam
tarė: „Taip pasakė Şiporo sūnus
Balakas: ‚Nedelsk, meldžiu, ateiti pas
mane, 17 nes tikrai tau gausiai
atlyginsiu ir, ko tik iš manęs reikalausi,
įvykdysiu! Taigi ateik, meldžiu, prakeik
man šitą tautą!‘“ 18 Bileamas
atsakydamas tarė Balako tarnams: „Jei
Balakas man duotų sidabro ir aukso,
kiek tik telpa jo namuose, negalėčiau,
atlikdamas mažą ar didelį dalyką,
sulaužyti VIEŠPATIES, mano Dievo,
paliepimo. 19 O dabar pasilikite čia,
meldžiu, ir jūs[1] šią naktį, kad patirčiau,
ką dar VIEŠPATS nori man pasakyti“.
20 Atėjęs naktį pas Bileamą, VIEŠPATS
jam tarė: „Jei šitie vyrai yra atėję tavęs
pasikviesti, tai kelkis, eik su jais, tačiau
daryk tik tai, ką tau pasakysiu!“
21 Taigi Bileamas, rytą atsikėlęs,
pabalnojo savo asilę ir leidosi į kelionę
su Moabo kunigaikščiais.

Bileamas ir jo asilė, kuri prašneko

22 Tačiau VIEŠPATIES rūstybė
užsidegė dėl to, kad jis vyko, ir
VIEŠPATIES angelas atsistojo ant kelio
jam pasipriešinti, kai tas buvo bejojąs
ant savo asilės, lydimas savo abiejų
vaikinų. 23 Asilė pamatė VIEŠPATIES
angelą, atsistojusį ant kelio ir laikantį
rankoje iš makšties ištrauktą kalaviją.
Asilė, pasukusi iš kelio, ėjo lauku. Tada
Bileamas sudavė asilei, norėdamas ją
pasukti į kelią. 24 Paskui VIEŠPATIES
angelas atsistojo ant siauro tako tarp
vynuogynų su akmensiene abiejose
pusėse. 25 Asilė, pamačiusi
VIEŠPATIES angelą, prisispaudė prie
sienos ir primygo Bileamo koją prie
sienos. Tada jis vėl jai sudavė.
26 Paskui VIEŠPATIES angelas, vėl
paėjęs į priekį, atsistojo siauroje vietoje,
kur nebuvo kelio pasukti nei į dešinę, nei
į kairę. 27 Asilė, pamačiusi
VIEŠPATIES angelą, atsigulė po
Bileamu. Tada užsidegė Bileamo
rūstybė, ir jis mušė asilę lazda. 28 Bet
VIEŠPATS atvėrė asilės nasrus, ir ji
prašneko į Bileamą: „Ką tau padariau,
kad jau tris kartus mane mušei?“
29 Bileamas atsakė asilei: „Todėl, kad
man išdykavai! Jei tik būčiau turėjęs
rankoje kalaviją, iš karto būčiau tave
nudobęs!“ 30 Bet asilė atsakė Bileamui:
„Argi aš ne tavo asilė, ant kurios tu
jodavai per savo gyvenimą iki šios
dienos? Argi tikrai buvau įpratusi taip
elgtis su tavim?“ Jis atsakė: „Ne“.
31 Tada VIEŠPATS atidengė
Bileamo akis, ir jis pamatė VIEŠPATIES
angelą, atsistojusį kelyje ir laikantį
rankoje iš makšties ištrauktą kalaviją.
Jis nusilenkė ir parpuolė kniūpsčias.
32 VIEŠPATIES angelas jam tarė:
„Kodėl jau tris kartus mušei savo asilę?
Štai aš pats išėjau tau pasipriešinti, nes
tavo[2] kelias ⌜be atodairos⌝[3] eina prieš
mane. 33 Asilė mane matė ir jau tris
kartus pasisuko nuo manęs. ⌜Jei ji
nebūtų⌝[4] pasisukusi nuo manęs, tikrai jau
dabar būčiau tave nužudęs, o ją palikęs
gyvą!“ 34 Bileamas tarė VIEŠPATIES
angelui: „Nusidėjau, nes nežinojau, kad
tu pats buvai atsistojęs prieš mane ant
kelio. O dabar, jei tau tai nepatinka,
noriu sau grįžti“. 35 Bet VIEŠPATIES
angelas tarė Bileamui: „Eik su tais
vyrais, tačiau kalbėk tik tą žodį, kurį tau
pasakysiu!“ Taigi Bileamas nuėjo su
Balako kunigaikščiais.

Balakas pasitinka Bileamą

36 Išgirdęs, kad Bileamas atėjęs,
Balakas išėjo jo pasitikti į Moabo miestą
[, esantį prie Arnono ribos], esantį srities
pakraštyje. 37 Ir Balakas tarė Bileamui:
„Argi ne primygtinai siunčiau pas tave
tavęs pasikviesti? Kodėl nevykai pas
mane? Argi iš tiesų negaliu tau
atlyginti?“ 38 Bileamas atsakė Balakui:
„Štai dabar esu atvykęs pas tave. Ar
tikrai galėsiu ką kalbėti? [Tik] žodį, kurį

1 T.y. kaip ir pirmiau atvykusieji

2 SamGV; ~M
3 Tiksli hebr. žodžio reikšmė neišaiškinta.
4 GSV; M: Galbūt ji buvo

Dievas įdės man į burną, kalbėsiu".
39 Paskui Bileamas ėjo su Balaku, ir jie
atėjo į Kirjat-Chušotą. 40 Balakas
paaukojo galvijų bei mažųjų gyvulių ir
pasiuntė [aukos dalį] Bileamui ir su juo
buvusiems kunigaikščiams.

Bileamo pirmoji pranašystė

41 Ryto metą Balakas paėmė
Bileamą, jį užvedė ant Bamot-Baalo[1],

23 iš kur jis pamatė tautos kraštinę[2]
dalį. 1 Tada Bileamas tarė
Balakui: „Pastatyk man čia septynis
aukurus ir paruošk man čia septynis
bulius bei septynis avinus". 2 Balakas
padarė, kaip Bileamas buvo reikalavęs,
ir Balakas su Bileamu[3] aukojo jautį ir
aviną ant kiekvieno aukuro. 3 Bileamas
tarė Balakui: „Atsistok prie savo
deginamosios aukos, o aš noriu paeiti
šalin. Gal VIEŠPATS[4] man leis susitikti
su juo. Ką jis man apreikš, tą tau
pranešiu". Ir jis nuėjo ant nuplikusios
kalvos. 4 Dievas susitiko Bileamą, ir
pastarasis jam tarė: „Paruošiau septynis
aukurus ir paaukojau bulių ir aviną ant
kiekvieno aukuro". 5 VIEŠPATS[5] įdėjo
žodį į Bileamo burną ir tarė: „Sugrįžk
pas Balaką ir šitaip kalbėk!" 6 Jis
sugrįžo pas jį, ir štai tas tebestovėjo prie
savo deginamosios aukos su visais
Moabo kunigaikščiais. 7 Tada, pradėjęs
savo pranašystę, jis tarė:

„Iš Aramo mane atvedė Balakas,
Moabo karalius, iš Rytų
kalnų.
‚Ateik, prakeik man Jokūbą,
ateik, ištark prakeiksmą
Izraeliui!'
8 Kaip galėčiau prakeikti, ko
Dievas neprakeikė?
Ir kaip ištarti prakeiksmą
tam, kuriam Dievas jo
neištarė?
9 Nes nuo uolų viršūnės jį matau,
nuo kalvų jį stebiu.
Štai tauta, kuri gyvena atskirai
ir nepriskiria savęs prie
tautų.
10 Kas gali suskaityti Jokūbo
dulkes[6]
ar suskaičiuoti Izraelio
miriadus[7]?
Tegul aš mirsiu teisiųjų mirtim,
ir mano baigtis tebūnie kaip
jo!"

11 Balakas tarė Bileamui: „Ką man
padarei? Tave atsikviečiau, kad
prakeiktum mano priešus, o štai tu juos
laiminte palaiminai!" 12 Bet jis
atsakydamas tarė: „Argi neturiu tiksliai
pakartoti to, ką VIEŠPATS[8] deda man į
burną?"

Bileamo antroji pranašystė

13 Paskui Balakas jam tarė: „Eik,
meldžiu, su manim į kitą vietą, iš kur jį
pamatysi. Tik jo kraštinę dalį pamatysi,
jo viso nepamatysi. Prakeik jį man iš
tenai!" 14 Taigi jis pasiėmė jį į Žvalgų
lauką, į Pisgos viršūnę, pastatė septynis
aukurus ir aukojo jauniklį bulių bei
aviną ant kiekvieno aukuro. 15 Paskui
Bileamas[9] tarė Balakui: „Pastovėk čia
prie savo deginamosios aukos, kol aš
susitiksiu[10]". 16 VIEŠPATS[11] susitiko
su Bileamu, įdėjo žodį į jo burną ir tarė:
„Sugrįžk pas Balaką ir šitaip kalbėk!"
17 Jis atėjo pas jį, ir štai jis buvo
bestovįs prie savo deginamosios aukos, ir
Moabo kunigaikščiai buvo su juo.
Balakas jį paklausė: „Ką kalbėjo
VIEŠPATS?" 18 Tada, pradėjęs savo
pranašystę, jis tarė:

„Kelkis, Balake, ir klausykis!
Palenk man savo ausį,
Šiporo sūnau!
19 Dievas ne žmogus, kad jis
meluotų,
ne mirtingasis, kad pakeistų
savo nusistatymą.
Ar jis ką pasakė neįvykdęs,
ar ką kalbėjo neištesėjęs?
20 Štai man pavesta laiminti.

1 Lit. Baalo aukštumų
2 T.y. arčiausią
3 Kl. MssG: pastarasis
4 SamG: Dievas
5 G: Dievas
6 T.y. nesuskaitomą daugybę; plg. Pr 13,16.
7 Rk., plg. G; M: Izraelio ketvirtadalio (arba: dulkių = aibės) skaičių
8 G: Dievas
9 Kl. MssGS; M: jis
10 Būtent su Dievu
11 Kl. MssG: Dievas

Taigi ⸢aš laiminu⸣[1] ir negaliu
atšaukti.
21 Nepastebėta blogo Jokūbe,
nematyta nelaimės
Izraelyje.
VIEŠPATS, jo Dievas, yra su
juo,
ir Karaliaus džiugesys
jame[2].
22 Dievas yra tas, kuris juos išvedė
iš Egipto.
Jis[3] turi tarsi buivolo ragus.
23 Tikrai nėra kerų prieš Jokūbą,
nėra apžavų prieš Izraelį!
Dabar sakytina apie Jokūbą,
apie Izraelį: ‚Ką Dievas
padarė!‘
24 Štai tauta, kuri kaip liūtė
atsistoja,
kuri kaip liūtas atsikelia!
Jis neatsiguls, kol nebus
prarijęs grobio
ir išgėręs užmuštųjų
kraujo“.

Bileamo trečioji pranašystė

25 Tada Balakas tarė Bileamui:
„Nei tu turi ją visiškai prakeikti, nei ją
visiškai palaiminti!“ 26 Bet Bileamas
atsakydamas tarė Balakui: „Argi tavęs
neįspėjau, tardamas: ‚Ką tik VIEŠPATS[4]
pasakys, tą darysiu‘?“ 27 Balakas tarė
Bileamui: „Eikš, meldžiu, noriu tave
pasiimti į kitą vietą. Gal Dievui atrodys
tinkama, kad tu iš ten man ją
prakeiktum“. 28 Taigi Balakas pasiėmė
Bileamą į Peoro viršūnę, apžvelgiančią
Ješimono[5] paviršių. 29 Bileamas tarė
Balakui: „Pastatyk man čia septynis
aukurus ir paruošk man čia septynis
jauniklius bulius bei septynis avinus“.
30 Balakas padarė, kaip Bileamas buvo
paliepęs: jis aukojo jauniklį bulių ir
aviną ant kiekvieno aukuro.

24 Bileamas, matydamas, kad
VIEŠPAČIUI patiko laiminti
Izraelį, nebėjo, kaip kitais kartais,
ieškoti žyniavimo ženklų, bet atgręžė
veidą į dykumą. 2 Bileamas, pakėlęs
akis, pamatė Izraelį, nusėdusį savo
gentimis. Dievo Dvasia atėjo ant jo, 3 ir,
pradėjęs savo pranašystę, jis tarė:

„Sako[6] Beoro sūnus Bileamas,
sako vyras, kurio akis
atverta[7];
4 sako tas, kuris girdi Dievo
žodžius,
⸢kuris žino, ką
Aukščiausiasis žino⸣[8],
kuris regi Visagalio regėjimus
įpuolęs į transą, bet
atidengtomis akimis:
5 Kokios gražios tavo padangtės,
Jokūbe,
tavo buveinės, Izraeli!
6 Kaip upelių slėniai jos nutįsę,
kaip sodai prie upės,
kaip alavijai[9], kuriuos
VIEŠPATS pasodino,
kaip kedrai šalia vandens!
7 Vanduo tekės iš jo kibirų,
ir jo pasėliai turės gausiai
vandens.
Galingesnis už Agagą bus jo
karalius,
ir pasidarys iškilni jo
karalystė.
8 Dievas yra tas, kuris jį išvedė iš
Egipto.
Jis turi lyg buivolo ragus.
Jis praris tautas, savo
priešininkes,
sutrupins jų kaulus
ir sutriuškins ⸢savo
prispaudėjus⸣[10].
9 Jis prigludo, atsigulė kaip
liūtas,
kaip liūtė—kas drįstų jį
pažadinti?
Kurie tave laimina, tebūnie
palaiminti,

1 SamGT; M: jis palaimino
2 T.y. iškilmingo garbinimo ir pergalės šauksmas Dievui, Izraelio Karaliui
3 T.y. Izraelis
4 SamGV: Dievas
5 Arba: dykumos

6 Lit. ištarmė
7 S; GT: aiškiai mato; V: užverta
8 Papildyta iš 16 skn.; ~M
9 Arba: aloinai; arba rk.: ąžuolai
10 Rk.; S: jo (t.y. priešo) strėnas; M: jo strėles

ir kurie tave prakeikia,
tebūnie prakeikti!“

9 Pr 49, 9 9 Pr 12, 3

Bileamo ketvirtoji pranašystė

10 Tada Balakas užsidegė pykčiu
prieš Bileamą ir suplojo rankomis[1]. Ir
Balakas tarė Bileamui: „Mano priešų
prakeikti tave pakviečiau, o štai tu jau
tris kartus juos laiminte palaiminai!
11 Tad dabar skubiai vyk sau namo!
Buvau pažadėjęs: ‚Tau gausiai
atlyginsiu‘, bet štai VIEŠPATS tave
sulaikė nuo atlyginimo“.
12 Bileamas
atsakė Balakui: „Argi aš jau nekalbėjau
ir tavo pasiuntiniams, kuriuos buvai
atsiuntęs pas mane, tardamas:
13 ‚Jei
Balakas man duotų sidabro ir aukso,
kiek telpa jo namuose, negalėčiau
neklausyti VIEŠPATIES paliepimo,
savavališkai darydamas gera ar pikta.
Ką VIEŠPATS kalbės, tą kalbėsiu‘?
14 Dabar štai einu pas savo žmones. ⌜Bet
pirma⌝[2] noriu tave įspėti dėl to, ką šita
tauta padarys tavo tautai ⌜vėlesniu
laiku⌝[3]“.
15 Jis pradėjo savo pranašystę
ir tarė:

„Sako Beoro sūnus Bileamas,
sako vyras, kurio akis
atverta,
16 sako tas, kuris girdi Dievo
žodžius
ir žino, ką Aukščiausiasis
žino,
kuris regi Visagalio regėjimus
įpuolęs į transą, bet
atidengtomis akimis:
17 Aš jį[4] matau, tačiau ne dabar
[pasirodantį];
aš jį išvystu, tačiau ne arti
[esantį].
Žvaigždė užteka[5] iš Jokūbo,
pakyla skeptras iš Izraelio.
Tas sutriuškins Moabo
smilkinius
ir visų šetų momenį[6].
18 Edomas bus jo[7] nuosavybė,
ir jo nuosavybė bus Seyras.
Izraelis įsigalės,
19 Jokūbas[8] sutryps ⌜savo
priešus⌝[9]
ir išnaikins ⌜Seyro
ištrūkėlius⌝[10]“.

Bileamo paskutinės pranašystės

20 Pamatęs Amaleką, jis pradėjo
savo pranašystę ir tarė:
„Amalekas buvo pirmutinis tarp
tautų,
bet jo galas—pražūtis“.
21 Pamatęs kainus, jis pradėjo savo
pranašystę ir tarė:
„Patvari tavo buveinė, Kaine[11],
ir susuktas ant uolos tavo
lizdas.
22 O vis dėlto jis skirtas sudeginti.
Kaip ilgai beužtruks, kol
Ašūras tave nusives į
nelaisvę?“
23 Pradėjęs savo pranašystę, jis
tarė:
„Deja, kas išliks gyvas! ⌜Iš
šiaurės⌝[12]
24 [atplauks] laivai, iš kitiečių
pusės.
Tie pavergs Ašūrą ir
pavergs Eberį.
Bet ir jam[13] lemta žūti“.

25 Paskui Bileamas pakilęs nuėjo
ir sugrįžo namo; taip pat Balakas nuėjo
savo keliu.

Izraeliai ima garbinti Peoro Baalą

25 Izraeliui apsistojus Šitime, vyrai
pradėjo paleistuvauti su
moabietėmis.
2 Jos pasikvietė vyrų prie
savo dievo[14] pjaunamųjų aukų, o vyrai
valgė ir kniūpsčiomis garbino jų dievą[15].
3 Taip Izraelis atsidavė Peoro Baalui.
Tada užsidegė VIEŠPATIES rūstybė

---

1 Paniekos ar pajuokos gestas
2 Lit. Eikš
3 Lit. dienų pabaigoje
4 T.y. būsimą Izraelio valdovą (Dovydą), kuris nugalės ir valdys Moabą ir Edomą
5 GSV; M: atkeliauja
6 Sam; plg. Jer 48,45
7 S; ~M
8 Rk.; M: Iš Jokūbo
9 Atkelta iš 18b galo.
10 Rk.; M: ištrūkusius iš miesto (Iro?)
11 Atkelta iš 22a.
12 Rk.
13 T.y. priešui, atplaukusiam iš Kipro ir vakarinių salų bei pajūrių
14 Arba: dievų
15 Arba: dievus

prieš Izraelį, 4 ir VIEŠPATS tarė Mozei:
„Paimk visus žmonių vadeivas ir juos
⸢pastatyk su sulaužytais sąnariais⸣[1]
VIEŠPAČIUI prieš saulę, kad
VIEŠPATIES rūstybės įkarštis
nusigręžtų nuo Izraelio“. 5 Tada Mozė
tarė Izraelio teisėjams: „Kiekvienas
nužudykite tuos savo vyrus, kurie
atsidavė Peoro Baalui!“

Pinechaso uolumas

6 ⸢Kaip tik tuo metu⸣[2] vienas iš
izraelių atėjo ir atsivedė pas savo brolius
midjanietę, Mozei ir visai izraelių
bendruomenei matant, kai jie verkė prie
susitikimo padangtės angos.
7 Pinechasas, kunigo Aharono sūnaus
Eleazaro sūnus, tai pamatęs, pakilo iš
bendruomenės vidaus. Pasiėmęs į ranką
ietį, 8 jis įėjo paskui izraelį į palapinės
vidų[3] ir perdūrė abu, izraelį ir moterį ⸢per
jos pilvą⸣[4]. Tada maras buvo sulaikytas
nuo izraelių. 9 O mirusiųjų nuo maro
buvo ⸢dvidešimt keturi tūkstančiai⸣[5].
10 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 11 „Pinechasas, kunigo
Aharono sūnaus Eleazaro sūnus, nugręžė
mano rūstybę nuo izraelių, būdamas tarp
jų toks uolus su man būdingu uolumu,
jog aš nepadariau izraeliams galo savo
uolumu. 12 Todėl sakyk: ‚Štai aš jam
duodu savo gerovę žadantį laidą[6].
13 Jam ir jo palikuonims po jo turi ⸢būti
garantuota amžina kunigystė⸣[7] už tai,
kad jis buvo uolus savo Dievui ir
permaldavo už izraelius‘“.
14 Užmuštasis izraelis, kuris buvo
užmuštas kartu su midjaniete, buvo
vardu Zimris, Salaus sūnus, šimeonų
protėvio šeimos vadas. 15 O užmuštoji
moteris midjanietė buvo vardu Kozbė,
Şuro duktė. Jis buvo kilčių [protėvio
šeimos] viršininkas Midjane.

Reikalaujama atkeršyti midjaniečiams

16 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 17 „Pasidarykite
midjaniečių priešai ir juos sumuškite,
18 nes jie pasidarė jūsų priešai savo
suktybėmis, kurias jie klastingai
pavartojo prieš jus Peoro dalyke ir
dalyke Kozbės, Midiano vado dukters, jų
tautietės, užmuštos tą dieną, kai kilo
maras dėl Peoro“.

Antrasis cenzas

26 19 Marui praėjus, 1 VIEŠPATS
tarė Mozei ir kunigo Aharono
sūnui Eleazarui: 2 „Suskaičiuokite visą
izraelių bendruomenę, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresnius, jų protėvių
šeimomis, visus, kurie turi atlikti karinę
tarnybą Izraelyje“. 3 Mozė ir kunigas
Eleazaras juos patikrino[8] *Moabo stepėse*
prie Jordano ties Jerichu, 4 dvidešimties
metų amžiaus ir vyresnius, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
Izraeliai, kurie buvo išvykę iš
Egipto:
5 Reūbenas, Izraelio pirmagimis.
Reūbeno palikuonys: ⸢iš Chanocho⸣[9]—
chanochų giminė; iš Palaus—palų
giminė; 6 iš Cheşrono—cheşronų giminė;
iš Karmio—karmių giminė. 7 Šitos
buvo reūbenų giminės; jų patikrintųjų—
keturiasdešimt trys tūkstančiai septyni
šimtai trisdešimt. 8 Palaus sūnus[10]:
Eliabas. 9 Eliabo sūnūs: [Nemuelis[11],]
Datanas ir Abiramas. Tai tie patys
Datanas ir Abiramas, bendruomenės
išrinktieji, kurie sukėlė vaidą prieš Mozę
ir Aharoną kartu su Koracho
šalininkais, tiems vaidijantis su
VIEŠPAČIU. 10 Žemė išsižiojo ir prarijo
juos bei Korachą, kai suokalbininkai
numirė, ugniai prarijus du šimtus
penkiasdešimt vyrų. Taip jie tapo
įspėjančiu ženklu. 11 Tačiau korachai
nenumirė.
12 Šimeono palikuonys pagal savo
gimines: iš Nemuelio—nemuelių giminė;

---

1 Dėl neišaiškintos veiksmažodžio reikšmės negalima tiksliai nustatyti. egzekucijos būdo.
2 Lit. Štai
3 Tiksliau: moterims skirtą palapinės dalį
4 Turbūt dtgr. iš 8a.
5 1 Kor 10,8: 23000
6 Lit. sandorą
7 Lit. tekti amžinos kunigystės sandora

8 Rk.; S: suskaičiavo; M: kalbėjo
9 Rk., plg. 12 ir 15 skn.; M: Chanochas
10 Rk.; M: sūnūs
11 Turbūt atkeltas iš 12 skn.

iš Jamino—jaminų giminė; iš Jachino—
jachinų giminė; 13 iš Zeracho—zerachų
giminė; iš Sauliaus[1]—saulių giminė.
14 Šitos buvo šimeonų giminės; jų
patikrintųjų—dvidešimt du tūkstančiai
du šimtai.
15 Gado palikuonys pagal savo
gimines: iš Şefono—şefonų giminė; iš
Chagio—chagių giminė; iš Šūnio—šūnių
giminė; 16 iš Oznio—oznių giminė; iš
Ėrio—ėrių giminė; 17 iš Arodo—arodų
giminė; iš Arelio—arelių giminė.
18 Šitos buvo gadų giminės; jų
patikrintųjų—keturiasdešimt tūkstančių
penki šimtai.
19 Judo sūnūs: Ėras ir Onanas.
Ėras ir Onanas mirė Kanaano šalyje.
20 [Šitie] buvo Judo palikuonys pagal
savo gimines: iš Šėlos—šėlų giminė; iš
Pereşo—pereşų giminė; iš Zeracho—
zerachų giminė. 21 [Šitie] buvo Pereşo
palikuonys: iš Cheşrono—cheşronų
giminė; iš Chamulio—chamulių giminė.
22 Šitos buvo Judo giminės; jų
patikrintųjų—septyniasdešimt šeši
tūkstančiai penki šimtai.
23 Isacharo palikuonys pagal savo
gimines: ⌜iš Tolos⌝[2]—tolų giminė; iš
Pūvos—pūvų giminė; 24 iš Jašubo—
jašubų giminė; iš Šimrono—šimronų
giminė. 25 Šitos buvo Isacharo giminės;
jų patikrintųjų—šešiasdešimt keturi
tūkstančiai trys šimtai.
26 Zebuluno palikuonys pagal savo
gimines: iš Seredo—seredų giminė; iš
Ėlono—ėlonų giminė; iš Jachleelio—
jachleelių giminė. 27 Šitos buvo
zebulunų giminės; jų patikrintųjų—
šešiasdešimt tūkstančių penki šimtai.
28 Juozapo palikuonys pagal savo
gimines: Menašė ir Efraimas.
29 Menašės palikuonys: iš Machyro—
machyrų giminė. Machyras buvo
Gileado tėvas. Iš Gileado—gileadų
giminė. 30 Šitie buvo Gileado
palikuonys: iš Iezerio—iezerių giminė; iš
Chėleko—chėlekų giminė; 31 ⌜iš
Asrielio⌝[3]—asrielių giminė; ⌜iš
Šechemo⌝[4]—šechemų giminė; 32 ⌜iš
Šemidos⌝[5]—šemidų giminė; ⌜iš
Chėferio⌝[6]—chėferių giminė. 33 Chėferio
sūnus Şelafechadas neturėjo sūnų, tik
dukteris. Şelafechado dukterų vardai:
Machla ir Noja, Chogla, Milka ir Tirşa.
34 Šitos buvo Menašės giminės; jų
patikrintųjų—penkiasdešimt du
tūkstančiai septyni šimtai.
35 Šitie yra Efraimo palikuonys
pagal savo gimines: iš Šutelacho—
šutelachų giminė; iš Becherio—becherių
giminė; iš Tachano—tachanų giminė.
36 Šitie buvo Šutelacho palikuonys: iš
Ėrano—ėranų giminė. 37 Šitos buvo
efraimų giminės; jų patikrintųjų—
trisdešimt du tūkstančiai penki šimtai.
Šitie buvo Juozapo palikuonys pagal
savo gimines.
38 Benjamino palikuonys pagal
savo gimines: iš Belos—belų giminė; iš
Ašbelio—ašbelių giminė; iš Achiramo—
achiramų giminė; 39 iš Šufamo—šufamų
giminė; iš Chufamo—chufamų giminė.
40 Belos sūnūs buvo Ardas ir Naamanas.
⌜Iš Ardo⌝[7]—ardų giminė; iš Naamano—
naamanų giminė. 41 Šitie buvo
Benjamino palikuonys pagal savo
gimines; jų patikrintųjų—keturiasdešimt
penki tūkstančiai šeši šimtai.
42 Šitie buvo Dano palikuonys
pagal savo gimines; iš Šuchamo
—šuchamų giminė. Šitos buvo Dano
giminės[8]; 43 [9]jų patikrintųjų—
šešiasdešimt keturi tūkstančiai keturi
šimtai.
44 Ašerio palikuonys pagal savo
gimines: iš Imnos—imnų giminė; iš
Jišvio—jišvių giminė; iš Berijos—berijų
giminė; 45 [10]iš Cheberio—cheberių
giminė; iš Malkielio—malkielių giminė.
46 Ašerio duktė buvo vardu Sara.
47 Šitos yra Ašerio palikuonių
giminės; jų patikrintųjų—penkiasdešimt
trys tūkstančiai keturi šimtai.

---

1 Hbr. šāūl
2 Kl. Mss SamG; M: Tola
3 G; M: Asrielis
4 G; M: Šechemas
5 G; M: Šemida
6 G^{AF}; M: Chėferis
7 $SamG^{O}V$; ~M
8 M + vėlesnį priedą: pagal savo gimines
9 M + vėlesnį priedą: visos šuchamų giminės
10 M + iš berijų; ~kl. MssSamG

48 Naftalio palikuonys pagal savo
giminės: iš Jachşeelio—jachşeelių
giminė; iš Gunio—gunių giminė; 49 iš
Jėşerio—jėşerių giminė; iš Šilemo—
šilemų giminė. 50 Šitos buvo Naftalio
giminės; ⌜jų patikrintųjų⌝[1]—
keturiasdešimt penki tūkstančiai keturi
šimtai.
51 Šitiek buvo patikrintųjų
izraelių: šeši šimtai vienas tūkstantis
septyni šimtai trisdešimt.

1–51 Sk 1, 1–46

Šalies paskirstymo būdas

52 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 53 „Šitoms[2] turi būti
paskirstyta šalis kaip veldinys,
atsižvelgiant į asmenų[3] skaičių. 54 Tái,
kurios yra daugiau, tu turi skirti didesnį
veldinį, o tai, kurios yra mažiau,—
mažesnį veldinį. Kiekvienai turi būti
duodamas jos veldinys proporcingai jos
patikrintųjų [skaičiui]. 55 Tačiau šalis
turi būti paskirstyta burtais. Jų protėvių
genčių vardais jos turi ją paveldėti.
56 Burtais turi būti paskirstytas *jos*[4]
veldinys, ar jos būtų daug, ar maža“.

52–56 Sk 34, 13; Još 14, 1–2

Levių cenzas

57 Šitie buvo levių patikrintieji
pagal savo gimines: iš Gėršono—
gėršonų giminė; iš Kehato—kehatų
giminė; iš Merario—merarių giminė.
58 Šitos buvo Levio giminės: libnių
giminė, chebronų giminė, machlių
giminė, mūšių giminė, korachų giminė.
Kehatas buvo Omramo tėvas, 59 o
Omramo žmona buvo vardu Jochebeda,
Levio duktė, kuri buvo gimusi Leviui
Egipte ir pagimdė Omramui Aharoną,
Mozę ir jų seserį Mirjamą. 60 Aharonui
gimė Nadabas ir Abihus, Eleazaras ir
Itamaras. 61 Nadabas ir Abihus numirė,
aukodami neteisėtą ugnį VIEŠPATIES
akivaizdoje. 62 Jų patikrintų buvo
dvidešimt trys tūkstančiai, visi vyriškiai,
mėnesio amžiaus ir vyresni. Jie mat
nebuvo patikrinti ⌜drauge su kitais
izraeliais⌝[5], nes jiems neduota veldinio
tarp izraelių.
63 Šitie buvo Mozės ir kunigo
Eleazaro patikrinti, kai jie patikrino
izraelius Moabo stepėse prie Jordano ties
Jerichu. 64 Ir tarp jų nebebuvo nė vieno
iš Mozės ir kunigo Aharono patikrintųjų,
kai jie patikrino izraelius Sinajaus
dykumoje, 65 nes VIEŠPATS buvo
pasakęs, kad jie turėsią mirti dykumoje.
Taigi nė vieno iš jų
nebeišliko, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą
ir Nūno sūnų Jošuvą.

60 Sk 3, 2 61 Lev 10, 1–2; Sk 3, 4 65 Sk 14, 26–35

Dukterų paveldėjimo teisė

27 Priėjo dukterys Şelafechado,
sūnaus Chėferio, sūnaus Gileado,
sūnaus Machyro, sūnaus Menašės[6],
sūnaus Juozapo. Šitokie buvo jo dukterų
vardai: Machla, Noja, Chogla, Milka ir
Tirşa. 2 Jos atsistojo Mozės, kunigo
Eleazaro, [kilčių] vadų ir visos
bendruomenės akivaizdoje prie
susitikimo padangtės angos, sakydamos:
3 „Mūsų tėvas mirė dykumoje, ir jis
nepriklausė klikai tų, kurie buvo
susibūrę prieš VIEŠPATĮ, Korės
šalininkams, bet jis mirė dėl savo
nuodėmės ir nepaliko sūnų. 4 Kodėl
mūsų tėvo vardas turėtų išnykti iš jo
giminės dėl to, kad jis neturėjo sūnaus?
Duok mums nuosavybę tarp mūsų tėvo
brolių!“
5 Mozė pateikė jų teisinį ieškinį
VIEŠPAČIUI. 6 VIEŠPATS tarė Mozei:
7 „Şelafechado dukterų reikalavimas
teisėtas. Būtinai joms duok kaip veldinį
nuosavybę tarp jų tėvo brolių ir joms
perleisk jų tėvo palikimą! 8 O izraeliams
kalbėk, sakydamas: ‚Jei kas mirs,
nepalikdamas sūnaus, turite perleisti jo
palikimą jo dukteriai. 9 Bet jei jis
neturės dukters, turite atiduoti jo
palikimą jo broliams. 10 O jei jis neturės
brolių, turite atiduoti jo palikimą jo tėvo
broliams. 11 Bet jei jo tėvas neturės
brolių, turite atiduoti jo palikimą jo

1 Rk.; M: pagal savo gimines, ir jų patikrintųjų
2 T.y. gentims
3 Lit. vardų
4 T.y. kiekvienos genties
5 Lit. tarp izraelių
6 V; M + iš Menašės giminių

artimiausiam kraujo giminaičiui iš jo
giminės, ir tas turi jį pasisavinti. Tai
turi tapti izraeliams teisiniu nuostatu,
kaip VIEŠPATS įsakė Mozei'".

7 Sk 36, 2

Mozė, įspėtas apie artėjančią mirtį, paskiria Jošuvą savo įpėdiniu

12 VIEŠPATS tarė Mozei: „Užlipk
į šitą Abarimo kalną ir pamatyk šalį,
kurią daviau izraeliams. 13 Paskui, ją
pamatęs, ir tu susijungsi[1] su savo tėvo
gimine, kaip susijungė tavo brolis
Aharonas, 14 kadangi, bendruomenei
sukėlus vaidą, nepaklusote mano
paliepimui Šino dykumoje mane parodyti
jų akyse esant šventą, ⌜galintį parūpinti
vandens⌝[2]". Tai buvo Kadešo Meribos
vandenys Šino dykumoje.
15 Tada Mozė prabilo į VIEŠPATĮ:
16 „Tegul VIEŠPATS, visos žmonijos
dvasių Dievas, paskiria bendruomenei
vadovauti vyrą, 17 kuris išeitų ir pareitų
jų priešakyje ir kuris juos išvestų ir
parvestų, kad VIEŠPATIES
bendruomenė nebūtų kaip avys,
neturinčios piemens". 18 VIEŠPATS
atsakė Mozei: „Pasiimk Nūno sūnų
Jošuvą, vyrą, kuriame yra dvasia[3], uždėk
ant jo savo ranką, 19 jį pastatyk kunigo
Eleazaro ir visos bendruomenės
akivaizdoje ir jį įgaliok jų akyse. 20 Ir
perduok jam dalį savo didybės, kad visa
izraelių bendruomenė jo klausytų.
21 Jis turi prisistatyti kunigui
Eleazarui, kad tas jam atsiklaustų
nusprendimo, pasitelkęs urimą[4]
VIEŠPATIES akivaizdoje. Jam paliepus,
jie turi išžygiuoti—jis pats ir su juo visi
izraeliai, visa bendruomenė".
22 Mozė padarė, kaip VIEŠPATS
jam buvo įsakęs. Jis paėmė Jošuvą ir jį
pristatė kunigui Eleazarui ir visai
bendruomenei. 23 Jis uždėjo ant jo
rankas ir jį įgaliojo, kaip VIEŠPATS
buvo kalbėjęs per Mozę.

12–14 Dt 3, 23–27; 32, 48–52 17 1 Kar 22, 17; Ezek 34, 5; Mt 9, 36; Mk 6, 34 18 Iš 24, 13 21 Iš 28, 30; 1 Sam 14, 41; 28, 6 23 Dt 31, 23

Aukų nuostatai

28 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas:2 „Įsakyk izraeliams,
jiems tark: ‚Jūs turite rūpestingai aukoti
man skirtą auką, maistą[5] mano ugnim
aukojamoms aukoms, mane raminantį
kvapą tam skirtu metu'.

Kasdieninė auka

3 Jiems tark: ‚Tokia yra ugnies
auka, kurią turite aukoti VIEŠPAČIUI:
kasdien du metinius, bekliaudžius
ėriukus kaip nuolatinę deginamąją auką.
4 Vieną ėriuką tu turi paaukoti rytą, o
kitą ėriuką paaukoti pavakaryje[6], 5 ir
kaip javienių auką—dešimtadalį efos
smulkių miltų, sumaišytų su ketvirčiu
hino aliejaus iš sugrūstų alyvų. 6 Tai
nuolatinė deginamoji auka, kuri buvo
aukojama raminančiam kvapui Sinajaus
kalne kaip ugnies auka VIEŠPAČIUI.
7 Ir kaip jam[7] priklausančią liejamąją
auką [turi paaukoti] ketvirtį hino
kiekvienam ėriukui. Šventoje vietoje tu
turi išlieti stipraus gėrimo auką
VIEŠPAČIUI. 8 Antrąjį ėriuką tu turi
paaukoti pavakaryje. Su tokia pat, kaip
rytmečio javienių auka, ir su tokia pat
jam priklausančia liejamąja auka tu turi
[jį] paaukoti kaip raminančio kvapo
ugnies auką VIEŠPAČIUI.

Šabatos auka

9 Šabatos dieną—du metinius,
bekliaudžius ėriukus ir kaip javienių
auką du dešimtadalius efos smulkių
miltų, sumaišytų su aliejum, ir jiems
priklausančią liejamąją auką—10 kaip
šabatos deginamąją auką kiekvieną
šabatą kartu su nuolatine deginamąja
auka ir jos liejamąja auka.

9–10 Mt 12, 5

Jaunaties šventės auka

11 Savo mėnesių pradžiomis turite
aukoti deginamąją auką VIEŠPAČIUI:

---

1 Lit. būsi surinktas (t.y. priskirtas) prie

2 Lit. vandeniu

3 T.y. kuris yra gavęs iš Dievo visas tautos vadui reikalingas ypatybes: sumanumą, drąsą, kovingumą ir kt.

4 Tiksliau, pasitelkęs urimą ir tumimą (plg. Iš 28, 30; Lev 8, 8), galbūt du akmenėlius, laikomus kunigo krūtinės kišenėje, kurių vienas ženklino „taip", o kitas „ne", ir kurių vieną jis ištraukdavo, atsiklausdamas Dievo sprendimo.

5 M: mano maistą

6 Lit. tarp prieblandos ir tamsos

7 T.y. ėriukui

du jauniklius bulius, vieną aviną,
septynis metinius, bekliaudžius ėriukus;
12 javienių auką: tris dešimtadalius
[efos] smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, kiekvienam buliui; javienių
auką: du dešimtadalius smulkių miltų,
sumaišytų su aliejum, kiekvienam
avinui, 13 ir javienių auką: po
dešimtadalį smulkių miltų, sumaišytų su
aliejum, kiekvienam ėriukui—
raminančio kvapo deginamąją, ugnies
auką VIEŠPAČIUI. 14 Jiems
priklausančios liejamosios aukos turi
būti sudarytos iš pusės hino vyno[1] buliui,
iš trečdalio hino avinui ir iš ketvirčio
hino ėriukui. Tokia yra jaunaties
deginamoji auka, aukotina per
kiekvieną metų jaunatį. 15 Taip pat
vienas ožys turi būti aukojamas
VIEŠPAČIUI kaip auka už nuodėmę
kartu su nuolatine deginamąja auka ir
jai priklausančia liejamąja auka.

Neraugintos duonos šventės auka

16 Pirmąjį mėnesį, keturioliktąją
mėnesio dieną, turi būti užšvenčiamas
Pesachas VIEŠPAČIUI. 17 Penkioliktą
to mėnesio dieną turi būti šventė.
Septynias dienas tùri valgyti mācus[2].
18 Pirmąją dieną turi įvykti šventas
sušaukimas; jums neleidžiama dirbti
jokio darbadienio darbo. 19 Jūs turite
aukoti ugnies, deginamąją auką
VIEŠPAČIUI: du jauniklius bulius,
vieną aviną, septynis metinius ėriukus—
jie turi būti jums be kliaudos,—20 ir
kaip jiems priklausančią javienių auką—
smulkių miltų, sumaišytų su aliejum.
Turite panaudoti tris dešimtadalius
[efos] [kiekvienam] buliui ir du
dešimtadalius avinui. 21 Po dešimtadalį
tu turi panaudoti kiekvienam iš septynių
ėriukų. 22 Taip pat vieną nuodėmės
aukos ožį, kad permaldautų už jus.
23 Šituos turite paruošti kaip priedą prie
rytinės deginamosios aukos, kuri
priklauso nuolatinei deginamajai aukai.
24 Tokias pat [aukas] kasdien turite
aukoti septynias dienas kaip ugnies
maistą, raminantį kvapą VIEŠPAČIUI.
Jis turi būti aukojamas kaip priedas prie
nuolatinės deginamosios aukos su jai
priklausančia liejamąja auka.
25 Septintąją dieną turite surengti
šventą sušaukimą; jums nevalia dirbti
jokio darbadienio darbo.

16 Iš 12, 1–13; Dt 16, 1–2 17–25 Iš 12, 14–20; 23, 15; 34, 18; Dt 16, 3–8

Savaičių šventės auka

26 Pirmonių dieną, aukodami per
savo Savaičių šventę naujų grūdų auką
VIEŠPAČIUI, turite surengti šventą
sušaukimą; jums nevalia dirbti jokio
darbadienio darbo. 27 Jūs turite aukoti
deginamąją auką, kad ji būtų raminantis
kvapas VIEŠPAČIUI: du jauniklius
bulius, vieną aviną, septynis metinius
ėriukus. 28 Ir jiems priklausančią
javienių auką: smulkių miltų, sumaišytų
su aliejum—tris dešimtadalius [efos]
kiekvienam buliui, du dešimtadalius
kiekvienam avinui, 29 po dešimtadalį
kiekvienam iš septynių ėriukų, 30 ir
vieną ožį, kad permaldautų už jus. 31 Be
nuolatinės deginamosios aukos su *jai*
priklausančia javienių auka, jūs turite
[juos] aukoti—jie turi būti jums be
kliaudos—su jiems priklausančiomis
liejamosiomis aukomis.

26–31 Iš 23, 16; 34, 22; Dt 16, 9–12

Septintojo mėnesio švenčių aukos

29 Septintąjį mėnesį, to mėnesio
pirmąją, jūs turite surengti šventą
sušaukimą; jums nevalia dirbti jokio
darbadienio darbo. Ta turi jums būti
trimitavimo diena. 2 Jūs turite paruošti
deginamąją auką, kad ji būtų raminantis
kvapas VIEŠPAČIUI: vieną jauniklį
bulių, vieną aviną, septynis metinius,
bekliaudžius ėriukus 3 ir jiems
priklausančią javienių auką: smulkių
miltų, sumaišytų su aliejum—tris
dešimtadalius [efos] buliui, du
dešimtadalius avinui 4 ir vieną
dešimtadalį kiekvienam iš septynių
ėriukų—5 ir vieną aukos už nuodėmę
ožį, kad permaldautų už jus, 6 (kaip
priedą prie jaunaties deginamosios
aukos su jai priklausančia javienių auka
ir prie nuolatinės deginamosios aukos su
jai priklausančia javienių auka) su jiems
priklausančiomis liejamosiomis aukomis,

1 SamSV
2 T.y. neraugintus paplotėlius

laikantis jiems galiojančio potvarkio,
raminančiam kvapui skleisti, kaip ugnies
auką VIEŠPAČIUI.
7 Šito, septintojo, mėnesio
dešimtąją [dieną] jūs turite vykdyti
šventą sušaukimą ir marintis[1]; jums
nevalia dirbti jokio darbo. 8 Jūs turite
aukoti VIEŠPAČIUI deginamąją auką,
raminantį kvapą: vieną jauniklį bulių,
vieną aviną, septynis metinius ėriukus—
jie turi būti be kliaudos—9 ir jiems
priklausančią javienių auką: smulkių
miltų, sumaišytų su aliejum—tris
dešimtadalius [efos] buliui, du
dešimtadalius vienam avinui, 10 po
dešimtadalį kiekvienam iš septynių
ėriukų,—11 vieną ožį kaip auką už
nuodėmę (kaip priedą prie permaldavimo
aukos už nuodėmę ir prie nuolatinės
deginamosios aukos su jai priklausančia
javienių auka) ir jiems priklausančias
liejamąsias aukas.
12 Septintojo mėnesio penkioliktą
dieną jūs turite vykdyti šventą
sušaukimą; jums nevalia dirbti jokio
darbadienio darbo, ir jūs turite švęsti
šventę VIEŠPAČIUI septynias dienas.
13 Jūs turite aukoti deginamąją,
raminančio kvapo ugnies auką
VIEŠPAČIUI: trylika jauniklių bulių,
du avinus, keturiolika metinių ėriukų—
jie turi būti be kliaudos—14 ir jiems
priklausančią javienių auką: smulkių
miltų, sumaišytų su aliejum—tris
dešimtadalius [efos] kiekvienam iš
trylikos bulių, du dešimtadalius
kiekvienam iš abiejų avinų, 15 po
dešimtadalį kiekvienam iš keturiolikos
ėriukų 16 ir vieną ožį kaip auką už
nuodėmę—kaip priedą prie nuolatinės
deginamosios aukos su jai priklausančia
javienių bei liejamąja auka.
17 Antrąją dieną — dvylika
jauniklių bulių, du avinus, keturiolika
metinių, bekliaudžių ėriukų, 18 jiems—
buliams, avinams ir ėriukams—
priklausančią javienių auką ir jiems
priklausančias liejamąsias aukas,
atsižvelgiant į jų skaičių, laikantis
galiojančio potvarkio, 19 ir vieną ožį
kaip auką už nuodėmę—kaip priedą prie
nuolatinės deginamosios aukos su jai
priklausančia javienių ir liejamąja
auka[2].
20 Trečiąją dieną—vienuolika
jauniklių bulių, du avinus, keturiolika
metinių, bekliaudžių ėriukų, 21 jiems—
buliams, avinams ir ėriukams—
priklausančią javienių auką ir jiems
priklausančias liejamąsias aukas,
atsižvelgiant į jų skaičių, laikantis
galiojančio potvarkio, 22 ir vieną ožį
kaip auką už nuodėmę—kaip priedą prie
nuolatinės deginamosios aukos su jai
priklausančia javienių ir liejamąja auka.
23 Ketvirtąją dieną—dešimt
jauniklių bulių, du avinus, keturiolika
metinių, bekliaudžių ėriukų, 24 jiems—
buliams, avinams ir ėriukams—
priklausančią javienių auką ir jiems
priklausančias liejamąsias aukas,
atsižvelgiant į jų skaičių, laikantis
galiojančio potvarkio, 25 ir vieną ožį
kaip auką už nuodėmę—kaip priedą prie
nuolatinės deginamosios aukos su jai
priklausančia javienių ir liejamąja auka.
26 Penktąją dieną—devynis
jauniklius bulius, du avinus, keturiolika
metinių, bekliaudžių ėriukų, 27 jiems—
buliams, avinams ir ėriukams—
priklausančią javienių auką ir jiems—
buliams, avinams ir ėriukams—
priklausančias liejamąsias aukas,
atsižvelgiant į jų skaičių, laikantis
galiojančio potvarkio, 28 ir vieną ožį
kaip auką už nuodėmę—kaip priedą prie
nuolatinės deginamosios aukos su jai
priklausančia javienių ir liejamąja auka.
29 Šeštąją dieną—aštuonis
jauniklius bulius, du avinus, keturiolika
metinių, bekliaudžių ėriukų, 30 jiems—
buliams, avinams ir ėriukams—
priklausančią javienių auką ir jiems
priklausančias liejamąsias aukas,
atsižvelgiant į jų skaičių, laikantis
galiojančio potvarkio, 31 ir vieną ožį
kaip auką už nuodėmę—kaip priedą prie
nuolatinės deginamosios aukos, jai
priklausančios javienių aukos ir jai
priklausančių liejamųjų aukų.
32 Septintąją dieną—septynis
jauniklius bulius, du avinus, keturiolika
metinių, bekliaudžių ėriukų, 33 jiems

1 T.y. pasninkauti

2 Kl. MssSV, plg. 16, 22. 25. 28.. 34 ir 38 skn. M: jiems priklausančias liejamąsias aukas

—buliams, avinams ir ėriukams—
priklausančią javienių auką ir jiems
priklausančias liejamąsias aukas—
atsižvelgiant į jų skaičių, laikantis
galiojančio potvarkio, 34 ir vieną ožį
kaip auką už nuodėmę—kaip priedą prie
nuolatinės deginamosios aukos, jai
priklausančios javienių ir liejamosios
aukos.
35 Aštuntąją dieną turite surengti
iškilmingą susirinkimą; jums nevalia
dirbti jokio darbadienio darbo. 36 Ir jūs
turite aukoti deginamąją, raminančio
kvapo ugnies auką VIEŠPAČIUI: vieną
jauniklį bulių, vieną aviną, septynis
metinius, bekliaudžius ėriukus,
37 jiems—buliui, avinui ir ėriukams—
priklausančią javienių auką ir jiems
priklausančias liejamąsias aukas,
atsižvelgiant į jų skaičių, laikantis
galiojančio potvarkio, 38 ir vieną ožį
kaip auką už nuodėmę—kaip priedą prie
nuolatinės deginamosios aukos su jai
priklausančia javienių ir liejamąja auka.
39 Šitas [aukas] turite aukoti
VIEŠPAČIUI per savo šventes kaip
priedą prie jūsų įžado ir laisvos valios
aukų, ar tai būtų jūsų deginamosios,
javienių, liejamosios ar bendrystės
aukos'".

7–11 Lev 16, 29–34 12–38 Iš 23, 16; 34, 22; Dt 16, 13–15

30 Mozė pasakė izraeliams visa taip,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei.

Nuostatai apie moterų įžadų teisėtumą

2 Mozė kalbėjo izraelių genčių
viršininkams, sakydamas: „Štai ką
VIEŠPATS yra įsakęs: 3 kai vyras
duoda įžadą VIEŠPAČIUI ar duoda
priesaiką, saistydamasis saistu, tai jam
nevalia neištesėti savo žodžio; jis turi
daryti visa taip, kaip buvo pasakęs[1].
4 Kai moteris duoda įžadą
VIEŠPAČIUI ir, būdama neištekėjusi,
įsipareigoja saistu savo tėvo namuose,
5 ir jos tėvas, išgirdęs jos įžadą ir saistą,
kuriuo ji įsipareigoja, jai nieko nesako,
tai kiekvienas jos įžadas galioja ir
kiekvienas saistas, kuriuo ji yra
įsipareigojusi, turi galią. 6 Bet jei jos
tėvas, kai tik išgirs, jai tai uždraus, visi
jos įžadai ir saistai, kuriais ji yra
įsipareigojusi, neturės galios.
VIEŠPATS jai atleis, nes jos tėvas jai
uždraudė.
7 Jei ji ištekės už vyro, ⸢ją
tebesaistant⸣[2] jos įžadams ar jos lūpų
neapgalvotam pažadui, kuriuo ji yra
įsipareigojusi, 8 ir jos vyras tai išgirs ⸢ir,
kai išgirs⸣[3], jai nieko nesakys, tai jos
įžadai tebegalios ir jos saistai, kuriais ji
yra įsipareigojusi, tebegalios. 9 Bet jei
jos vyras, kai tik išgirs, jai uždraus, tai
jis panaikins jos įžadą, kuris ją
tebesaisto, ir jos lūpų neapgalvotą
pažądą, kuriuo ji yra įsipareigojusi, ir
VIEŠPATS jai atleis.
10 Našlės ir atskirtosios įžadas,
visa, kuo ji yra įsipareigojusi, turi jai
saistomą galią.
11 Bet jei ji savo vyro namuose
davė įžadą ar įsipareigojo saistu su
priesaika 12 ir jos vyras išgirdęs jai
nieko nesakė, jai neuždraudė, tai galioja
visi jos įžadai, ir kiekvienas saistas,
kuriuo ji yra įsipareigojusi, turi galią.
13 Bet jei jos vyras, kai tik išgirs,
įsakmiai juos[4] panaikins, tai visa, ⸢ką ji
yra ištarusi⸣[5], būtent jos įžadai ir
įsipareigojimas, nebeturi galios. Jos
vyras bus juos panaikinęs, ir VIEŠPATS
jai atleis. 14 Bet kokį įžadą ir bet kokią
saistančią priesaiką marintis jos vyras
gali patvirtinti ir jos vyras gali
panaikinti. 15 Bet jei jos vyras iš dienos
į dieną jai vis nieko nesakys, tai jis tuo
patvirtins visus jos įžadus ar visus jos
saistus, kurie ją saisto. Jis juos
patvirtins, nes jis nieko nebus jai sakęs
tą dieną, kai bus [apie juos] išgirdęs.
16 Bet jei jis juos įsakmiai panaikins
praėjus kuriam laikui po to, kai bus
girdėjęs, tai jis bus atsakingas už jos
neištesėjimą".
17 Šitokie yra nuostatai, kuriuos
VIEŠPATS davė Mozei tvarkyti
santykiams tarp vyro ir jo žmonos, tarp
tėvo ir jo dukters, kol ji dar
netekėjusi savo tėvo namuose.

---

1 Lit. išėję iš jo burnos

2 Lit. tebesant ant jos
3 G; M: kai išgirs, ir
4 T.y. įžadus ar įsipareigojimus
5 Lit. kas yra išėję iš jos lūpų

2 Dt 23, 21-23; Mt 5, 33

Keršto žygis prieš midjaniečius ir grobio padalinimas

31 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Atkeršyk midjanie-
čiams už izraelius; paskui turėsi
susijungti su savo tėvo gimine". 3 Tada
Mozė kalbėjo tautai, sakydamas:
„Apginkluokite[1] iš savo tarpo vyrus karo
žygiui, kad jie žygiuotų prieš Midjaną
įvykdyti VIEŠPATIES keršto Midjanui.
4 Turite pasiųsti po tūkstantį iš genties,
iš visų Izraelio genčių, į karo žygį".
5 Tad buvo pateikta[2] iš Izraelio kilčių[3]
po tūkstantį iš genties, dvylika
tūkstančių, apginkluotų kovai. 6 Mozė
juos pasiuntė, po tūkstantį iš genties, į
karo žygį—juos ir kunigo Eleazaro sūnų
Pinechasą[4]. Tas laikė rankoje
šventuosius ⌜įrankius, būtent⌝[5] trimitus
kovos šauksmui signalizuoti. 7 Jie
išžygiavo į karą prieš Midjaną, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei, ir išžudė
visus vyriškius. 8 Be tų, kuriuos jie
nudūrė, jie dar nužudė Midjano karalius:
Evį, Rekemą, Šūrą, Chūrą ir Rebą—
penkis Midjano karalius. Taip pat Beoro
sūnų Bileamą jie nužudė kalaviju.
9 Izraeliai paėmė į nelaisvę midjaniečių
moteris ir jų vaikus. Jie pasigrobė visus
jų junginius gyvulius, visas jų bandas ir
visą jų turtą. 10 Visus jų miestus, kur jie
gyveno, ir visas jų palapinių stovyklas[6]
jie sudegino. 11 Jie paėmė viską, ko
prisiplėšė ir ką pasigrobė iš žmonių bei
gyvulių. 12 Ir jie pargabeno pas Mozę,
kunigą Eleazarą ir izraelių bendruomenę
belaisvius, grobį ir išplėšas į stovyklą, į
Moabo stepes, esančias prie Jordano ties
Jerichu.
13 Mozė, kunigas Eleazaras ir visi
bendruomenės vadai išėjo jų pasitikti už
stovyklos. 14 Mozė supyko ant
karininkų, tūkstantininkų ir šimtininkų,
kurie buvo parvykę iš karo žygio. 15 Ir
Mozė jiems tarė: „Kodėl[7] palikote visas
moteris gyvas? 16 Juk kaip tik jos,
Bileamui patarus, pasidarė izraeliams
neištikimybės VIEŠPAČIUI priežastis
Peoro atveju, taip kad maras ištiko
VIEŠPATIES bendruomenę! 17 Taigi
dabar nužudykite visus vyriškos lyties
vaikus ir nužudykite kiekvieną moterį,
turėjusią lytinių santykių su vyru, tačiau
visus moteriškos lyties vaikus, kurie dar
nėra turėję santykių su vyru, palikite sau
gyvus. 19 O jūs patys turite septynias
dienas stovyklauti už stovyklos.
Kiekvienas iš jūsų, kuris nužudė asmenį,
ir kiekvienas, kuris palietė nudurtą, turi
apsivalyti nuo nuodėmės trečiąją ir
septintąją dieną—jūs patys ir jūsų
belaisviai. 20 Taip pat turite sau
apvalyti kiekvieną drabužį, kiekvieną
odinį indą, kiekvieną ožkų [plaukų]
audinį ir kiekvieną medinį indą".
21 Kunigas Eleazaras tarė
kareiviams, ⌜paržygiavusiems iš karo⌝[8]:
„Šitoks yra įstatymo nuostatas, kurį
VIEŠPATS įsakė Mozei: 22 tik auksą,
sidabrą, žalvarį, geležį, alavą ir šviną,
23 kiekvieną daiktą, kuris gali ⌜išlikti
ugnyje⌝[9], turite perleisti per ugnį, kad
pasidarytų tyras. Tačiau jis dar turi būti
apvalytas nuo netyrumo apvalančiu
vandeniu. O visa, kas negali išlikti
ugnyje, turite perleisti per vandenį.
24 Ir septintąją dieną turite išskalbti
savo drabužius, kad būtumėte švarūs.
Paskui galėsite [vėl] įeiti į stovyklą".
25 VIEŠPATS tarė Mozei:
„Suskaičiuokite nelaisvėn paimtus
žmones ir pasigrobtus gyvulius—tu,
kunigas Eleazaras ir bendruomenės
protėvių [šeimų] galvos. 27 Ir pusiau
padalyk grobį tarp tų, kurie dalyvavo
kare, kurie buvo ištraukę į karo žygį, ir
visos [likusios] bendruomenės. 28 Tu
turi imti iš kareivių, ištraukusių į karo
žygį, kaip rinkliavą VIEŠPAČIUI, po
vieną būtybę iš kiekvieno penkių šimtų
[būrio], iš žmonių, galvijų, asilų ir

---

1 SamMssGSV; M: Apsiginkluokite
2 G: atskaičiuota
3 Lit. tūkstančių
4 M + į karo žygį; ~G
5 Arba: daiktus ir
6 T.y. stovyklas, apvestas akmenine siena
7 SamGSV; M: Ar
8 GST[J]; M: nuėjusiems į karą
9 Lit. eiti per ugnį

mažųjų gyvulių. 29 Iš jų[1] pusės turite
jas[2] paimti, ir tu turi jas perduoti
kunigui Eleazarui kaip duoklę
VIEŠPAČIUI. 30 O iš izraelių pusės tu
turi paimti po vieną, pagautą[3] iš
kiekvieno penkių dešimčių [būrio], iš
žmonių, galvijų, asilų ir mažųjų
gyvulių—iš visų gyvulių—ir juos
perduoti leviams, einantiems tarnystę
VIEŠPATIES tabernakulyje". 31 Mozė
ir kunigas Eleazaras padarė, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
32 Grobio—kas buvo likę iš to, ko
kariuomenė buvo prisiplėšusi—buvo šeši
šimtai septyniasdešimt penki tūkstančiai
mažųjų gyvulių, 33 septyniasdešimt du
tūkstančiai galvijų, 34 šešiasdešimt
vienas tūkstantis asilų 35 ir iš viso
trisdešimt du tūkstančiai asmenų:
moterų, kurios dar nebuvo turėjusios
lytinių santykių su vyru. 36 Pusė, dalis
[grobio] tų, kurie buvo ištraukę į karo
žygį, suskaičiavus buvo trys šimtai
trisdešimt septyni tūkstančiai penki
šimtai mažųjų gyvulių. 37 Duoklė
VIEŠPAČIUI iš mažųjų gyvulių buvo
šeši šimtai septyniasdešimt penki.
38 Galvijų buvo trisdešimt šeši
tūkstančiai, ir duoklė iš jų
VIEŠPAČIUI—septyniasdešimt du.
39 Asilų—trisdešimt tūkstančių penki
šimtai, ir duoklė iš jų VIEŠPAČIUI—
šešiasdešimt vienas. 40 Žmonių—
šešiolika tūkstančių, ir duoklė iš jų
VIEŠPAČIUI—trisdešimt du asmenys.
41 Mozė perdavė VIEŠPAČIUI skirtos
dalies duoklę kunigui Eleazarui, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
42 Iš izraeliams priklausančios
pusės, kurią Mozė buvo atskyręs nuo
kariavusių vyrų [pusės],—
43 bendruomenės pusės mažųjų gyvulių
buvo trys šimtai trisdešimt septyni
tūkstančiai penki šimtai, 44 galvijų
trisdešimt šeši tūkstančiai, 45 asilų
trisdešimt tūkstančių penki šimtai,
46 žmonių šešiolika tūkstančių—47 iš
izraeliams priklausančios pusės Mozė
paėmė[4] po vieną iš kiekvieno penkių
dešimčių žmonių ir gyvulių [būrio] ir
juos perdavė leviams, einantiems
VIEŠPATIES tabernakulio tarnystę,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
48 Paskui priėjo prie Mozės
kariuomenės dalinių[5] vadai,
tūkstantininkai ir šimtininkai, 49 ir tarė
Mozei: „Tavo tarnai suskaičiavo
kareivius, kurie klausė mūsų komandos,
ir nė vieno nepasigedome. 50 Tad mes
atnešėme auką VIEŠPAČIUI, ką
kiekvienas rado: auksinių gražmenų,
antrankių[6], apyrankių, antspaudinių
žiedų, auskarų ir karolių, norėdami duoti
išpirką už savo gyvybes VIEŠPATIES
akivaizdoje".
51 Mozė ir kunigas Eleazaras
priėmė iš jų auksą, visus dirbinius.
52 Visas iš tūkstantininkų ir šimtininkų
gautas auksas aukos[7], kurią jie
paaukojo[8] VIEŠPAČIUI, svėrė šešiolika
tūkstančių septynis šimtus
penkiasdešimt šekelių. 53 [Eiliniai]
kareiviai [dar] buvo paėmę grobio
kiekvienas sau. 54 Mozė ir kunigas
Eleazaras priėmė auksą iš
tūkstantininkų ir šimtininkų ir jį įnešė į
susitikimo padangtę, kad jis būtų
⌜ženklas, primenąs izraelius⌝[9]
VIEŠPATIES akivaizdoje.

16 Sk 25, 1-9

Pirmasis žemės padalinimas į rytus nuo Jordano

32 Reūbenai ir gadai turėjo labai
daug gyvulių. Jiems pamačius
Jazerio šalį ir Gileado šalį, pasirodė, kad
ta vieta buvo [tinkama] vieta gyvuliams.
2 Atėję gadai ir reūbenai tarė Mozei,
kunigui Eleazarui ir bendruomenės
vadams: 3 „Atarotas, Dibonas, Jazeris,
Nimra, Chešbonas, Elealė, Sebamas,
Nebas ir Beonas—4 šalis, kurią
VIEŠPATS sumušė Izrelio bendruomenės
akivaizdoje—yra šalis [,tinkama]

1 T.y. kareivių
2 T.y. būtybes
3 ~ GSV

4 M + kas buvo pagauta atskyrus; ~ GSV
5 Lit. tūkstančių
6 T.y. ant viršutinės rankos dalies nešiojamų žiedų ar aprišalų
7 Lit. pakėlimo
8 Lit. pakėlė
9 Lit. atminas izraeliams

gyvuliams, o tavo tarnai turi gyvulių".
5 Jie toliau sakė: „Jei radome malonę
tavo akyse, šita šalis tebūnie priskirta
tavo tarnų nuosavybėn. Nevesk mūsų
per Jordaną".
6 Bet Mozė atsakė gadams ir
reūbenams: „Nejaugi jūsų broliai eis į
karą, o jūs čia sėdėsite? 7 Kodėl norite
atimti izraeliams drąsą, kad jie nepereitų
į šalį, kurią VIEŠPATS yra jiems davęs?
8 Taip pasielgė jūsų tėvai, man juos
išsiuntus iš Kadeš-Barnėjos šalies
apžiūrėti. 9 Nukakę lig Eškolio slėnio ir
apžiūrėję šalį, jie atėmė izraeliams drąsą,
kad tie nebenorėjo įeiti į šalį, kurią
VIEŠPATS buvo jiems davęs. 10 Tą
dieną užsidegė VIEŠPATIES rūstybė, ir
jis prisiekė, tardamas: 11 ‚Vyrai, kurie
atkilo iš Egipto, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresni, tikrai nepamatys
šalies, kurią su priesaika pažadėjau
Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, nes jie
visa širdim ⌜man nepakluso⌝[1], 12 išskyrus
kenazo Jefunės sūnų Kalebą ir Nūno
sūnų Jošuvą, nes šie visa širdim ⌜buvo
klusnūs VIEŠPAČIUI⌝[2]'. 13 Taigi
užsidegė VIEŠPATIES rūstybė prieš
Izraelį, ir jis keturiasdešimt metų leido
jiems klaidžioti dykumoje, iki pragaišo
visa karta, kuri piktai elgėsi
VIEŠPATIES akyse. 14 Štai jūs,
nusidėjėlių išperos, pakilote į savo tėvų
vietą VIEŠPATIES rūstybės įkarščiui
prieš Izraelį dar padidinti! 15 Nes jei
nusigręžę neseksite paskui jį, jis dar
ilgiau jį[3] paliks dykumoje, ir jūs
pražudysite visą šitą tautą".
16 Prie jo priartėję, jie tarė: „Čia
norime pastatyti avidžių savo bandoms ir
miestų savo vaikučiams. 17 O mes patys
norime traukti apsiginklavę, ⌜išsirikiavę
kovai⌝[4], izraelių priešakyje, kol atvesime
juos į jų vietą. Tuo tarpu mūsų vaikučiai
turi pasilikti sutvirtintuose miestuose,
apsaugoti nuo šalies gyventojų.
18 Nesugrįšime į savo namus, kol
izraeliai nebus paveldėję kiekvienas savo
veldinio, 19 nes negausime veldinio su
jais anapus Jordano ir toliau, kadangi
mums jau atiteko mūsų veldinys šiapus
Jordano į rytus". 20 Mozė jiems atsakė:
„Jei tai darysite, jei apsiginkluosite
VIEŠPATIES akivaizdoje karui 21 ir
kiekvienas iš jūsų apsiginklavęs pereis
Jordaną VIEŠPATIES akivaizdoje, iki jis
pavarys sau iš priekio savo priešus 22 ir
šalis bus pajungta VIEŠPATIES
akivaizdoje, ir tik paskui sugrįšite, tai
būsite laisvi nuo [tolimesnių]
įsipareigojimų VIEŠPAČIUI bei
Izraeliui, ir šita šalis atiteks jūsų
nuosavybėn VIEŠPATIES akivaizdoje.
23 Bet jei taip nepasielgsite, tai aišku,
kad būsite nusidėję VIEŠPAČIUI, ir
žinokite, kad jūsų nuodėmė jus atras.
24 Statykitės miestų savo vaikučiams ir
avidžių savo mažiesiems gyvuliams, ir
įvykdykite, ką esate pažadėję!"
25 Gadai ir reūbenai atsakė Mozei:
„Tavo tarnai pasielgs, kaip mūsų[5]
valdovas įsako. 26 Mūsų vaikučiai,
mūsų žmonos, mūsų bandos ir visi mūsų
gyvuliai pasiliks ten, Gileado miestuose,
27 o tavo tarnai, kiekvienas
apsiginklavęs kovai, pereis VIEŠPATIES
akivaizdoje kariauti, kaip mūsų[6]
valdovas įsako".
28 Tada Mozė davė įsakymą dėl jų
kunigui Eleazarui, Nūno sūnui Jošuvai
ir izraelių genčių protėvių [šeimų]
galvoms. 29 Mozė jiems tarė: „Jei
gadai ir reūbenai pereis su jumis
Jordaną, kiekvienas apsiginklavęs kovai
VIEŠPATIES akivaizdoje, ir šalis bus
pajungta jūsų akivaizdoje, tai turite
priskirti Gileado šalį jų nuosavybėn.
30 Bet jei jie nepereis apsiginklavę su
jumis, jie turės įsikurti tarp jūsų,
Kanaano šalyje". 31 Gadai ir rūbenai
atsiliepė, tardami: „Ką VIEŠPATS
kalbėjo apie tavo tarnus, tą darysime.
32 Mes pereisime apsiginklavę
VIEŠPATIES akivaizdoje į Kanaano
šalį, kad mums pasiliktų mūsų veldima
nuosavybė šiapus Jordano".
33 Tada Mozė davė jiems—gadams,
reūbenams ir Juozapo sūnaus Menašės
genties pusei—amoriečių karaliaus
Sichono karalystę ir Bašano karaliaus

1 Lit. nesekė manęs
2 Lit. sekė VIEŠPATĮ
3 T.y. Izraelį
4 GV; M: skubėdami
5 Lit. mano
6 Lit. mano

Ogo karalystę—šalį, susiskirsčiusią
miestais su [jų] sritimis, ⌜miestus po visą
šalį⌝[1]. 34 Gadai atstatė Gibono, Atarotą,
Aroerį, 35 Atrot-Šofaną, Jazerį, Jogbehą,
36 Bėt-Nimrą, Bėt-Haraną, sutvirtintus
miestus ir avides. 37 Reūbenai atstatė
Chešboną, Elealę, Kirjataimą, 38 Nebą
ir Baal-Meoną—[tų dviejų] vardai
pakeisti—ir Sibmą. Ir jie pavadino
miestus, kuriuos jie buvo atstatę, ⌜savo
vardais⌝[2].
39 Menašės sūnaus Machyro sūnūs
nužygiavo į Gileadą, jį paėmė ir išvarė
amoriečius, gyvenančius jame. 40 Mozė
perleido Gileadą Menašės sūnui
Machyrui, ir tas apsigyveno jame.
41 Menašės sūnus Jayras nužygiavęs
paėmė jų palapinių kaimus ir juos
pavadino „Jayro palapinių kaimais“.
42 Nobachas nužygiavęs paėmė Kenatą
bei jo kaimus ir jį pavadino Nobachu,
savo vardu.

8–9 Sk 13, 17–33 **10–13** Sk 14, 26–35 **28–32** Još 1, 12–15

Dykumos kelionės stotys

33 Šitos buvo izraelių stotys, kai jie,
Mozei ir Aharonui vadovaujant,
pulkais išėjo iš Egipto šalies. 2 Mozė,
VIEŠPAČIUI paliepus, užrašė jų
išvykimo vietas, vieną stotį po kitos.
Šitos buvo jų stotys pagal jų išvykimo
vietas:

3 Jie išvyko iš Ramzio pirmąjį
mėnesį, penkioliktąją pirmojo mėnesio
dieną. Dieną po Pesacho izraeliai
drąsiai[3] išvyko visų egiptiečių akyse,
4 egiptiečiams laidojant tuos, kuriuos
VIEŠPATS buvo užmušęs tarp jų—visus
pirmagimius. Taip VIEŠPATS nuteisė jų
dievus.

5 Izraeliai, išvykę iš Ramzio, stovyklavo Sukote.

6 Išvykę iš Sukoto, jie stovyklavo Ėtame, esančiame dykumos pakraštyje.

7 Išvykę iš Ėtamo, jie atsigręžė į Pi-Hachirotą, esantį priešais Baal-Šefoną, ir stovyklavo ties Migdoliu.

8 Išvykę iš ⌜Pi-Hachiroto⌝[4], jie perėjo per jūrą į dykumą ir, nuėję trijų dienų kelią Ėtamo dykumoje, stovyklavo Maroje.

9 Išvykę iš Maros, jie atvyko į Ėlimą. Ėlime buvo dvylika vandens šaltinių ir septyniasdešimt palmių, ir jie ten stovyklavo.

10 Išvykę iš Ėlimo, jie stovyklavo prie Nendrių jūros.

11 Išvykę nuo Nendrių jūros, jie stovyklavo Sino dykumoje.

12 Išvykę iš Sino dykumos, jie stovyklavo Dofkoje.

13 Išvykę iš Dofkos, jie stovyklavo Aluše.

14 Išvykę iš Alušo, jie stovyklavo Refidime. Ten nebuvo vandens žmonėms gerti.

15 Išvykę iš Refidimo, jie stovyklavo Sinajaus dykumoje.

16 Išvykę iš Sinajaus dykumos, jie stovyklavo Kibrot-Hataavoje.

17 Išvykę iš Kibrot-Hataavos, jie stovyklavo Chaşėrote.

18 Išvykę iš Chaşėroto, jie stovyklavo Ritmoje.

19 Išvykę iš Ritmos, jie stovyklavo Rimon-Pereşe.

20 Išvykę iš Rimon-Pereşo, jie stovyklavo Libnoje.

21 Išvykę iš Libnos, jie stovyklavo Risoje.

22 Išvykę iš Risos, jie stovyklavo Kehėlatoje.

23 Išvykę iš Kehėlatos, jie stovyklavo prie Šeferio kalno.

24 Išvykę iš Šeferio kalno, jie stovyklavo Charadoje.

25 Išvykę iš Charados, jie stovyklavo Makhėlotoje.

26 Išvykę iš Makhėlotos, jie stovyklavo Tachate.

27 Išvykę iš Tachato, jie stovyklavo Tarache.

28 Išvykę iš Taracho, jie stovyklavo Mitkoje.

29 Išvykę iš Mitkos, jie stovyklavo Chašmonoje.

30 Išvykę iš Chašmonos, jie stovyklavo Mosėrote.

1 Lit. šalies miestus aplinkui
2 G; M: vardais
3 Lit. su pakelta ranka
4 Dgl. MssSamSV; M: Hachiroto priešakio

31 Išvykę iš Mosėroto, jie
stovyklavo Benė-Jaakane.
32 Išvykę iš Benė-Jaakano, jie
stovyklavo Hor-Hagidgade.
33 Išvykę iš Hor-Hagidgado, jie
stovyklavo Jotbatoje.
34 Išvykę iš Jotbatos, jie
stovyklavo Abronoje.
35 Išvykę iš Abronos, jie
stovyklavo Ešjon-Geberyje.
36 Išvykę iš Ešjon-Geberio, jie
stovyklavo Šino dykumoje, tai yra
Kadeše.
37 Išvykę iš Kadešo, jie stovyklavo
prie Horo kalno, Edomo šalies
pakraštyje.
38 VIEŠPAČIUI paliepus, kunigas
Aharonas užlipo į Horo kalną ir ten mirė
keturiasdešimtaisiais metais po izraelių
išėjimo iš Egipto šalies, penktąjį mėnesį,
to mėnesio pirmąją [dieną]. 39 Aharonas
buvo šimto dvidešimt trejų metų
amžiaus, kai jis mirė Horo kalne.
40 Kanaanietis, Arado karalius,
kuris gyveno Negebe, Kanaano šalyje,
išgirdo, kad izraeliai ateiną.
41 Išvykę *nuo Horo kalno, jie*
stovyklavo Šalmonoje.
42 Išvykę iš Šalmonos, jie
stovyklavo Punone.
43 Išvykę iš Punono, jie stovyklavo
Obote.
44 Išvykę iš Oboto, jie stovyklavo
Ijė-Abarime, Moabo pasienyje.
45 Išvykę iš Ijimo, jie stovyklavo Dibon-
Gade.
46 Išvykę iš Dibon-Gado, jie
stovyklavo Almon-Diblatajemoje.
47 Išvykę iš Almon-Diblatajemos,
jie stovyklavo Abarimo kalnuose ties
Nebu.
48 Išvykę iš Abarimo kalnų, jie
stovyklavo Moabo stepėse prie Jordano
ties Jerichu. 49 Jie stovyklavo prie
Jordano nuo Bėt-Ješimoto ligi Abel-
Šitimo, Moabo stepėse.

38 Sk 20, 22–28; Dt 10, 6 40 Sk 21, 1

Nuostatai apie vakarinės Jordano šalies paskirstymą ir sienas

50 VIEŠPATS kalbėjo Mozei
Moabo stepėse prie Jordano ties Jerichu,
sakydamas: 51 „Kalbėk izraeliams,
jiems tark: ‚Kai jūs pereisite per Jordaną
į Kanaano šalį, 52 turite pavaryti nuo
savęs visus šalies gyventojus ir
sunaikinti visus jų [dievų] atvaizdus.
Turite sunaikinti visas jų nulietas
statulas, nusiaubti visus jų alkūs,
53 užimti šalį ir joje įsikurti, nes jums
priskyriau tą šalį, kad ją užvaldytumėte.
54 Jūs turite burtais priskirti savo
nuosavybėn tą šalį, atsižvelgdami į savo
gimines: tam, kurio daug, turite priskirti
didelį veldinį, o tam, kurio maža, turite[1]
priskirti mažą veldinį. Ką jam lems
burtai, tai turi jam priklausyti. Pagal
protėvių gentis turite sau priskirti
veldinį. 55 Bet jei nepavarysite nuo
manęs šalies gyventojų, tai tie, kuriuos iš
jų paliksite, taps akstinais jūsų akyse ir
dygliais jūsų šonuose. Jie jus vargins
šalyje, kurioje jūs gyvensite. 56 Kaip
sumaniau pasielgti su jais, taip
pasielgsiu su jumis‘“.

54 Sk 26, 54–56

34 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 2 „Įsakyk izraeliams,
jiems tark: ‚Kai įeisite į Kanaano šalį—
tai yra šalis, kuri atiteks jums kaip
veldinys, Kanaano šalis, kiek apima jos
sritys,— 3 tai pietinė siena turi jums eiti
nuo Šino dykumos palei Edomą, tai yra
pietinė riba turi jums eiti nuo Druskos
jūros pakraščio rytuose. 4 Paskui riba
turi jums pasisukti į pietus nuo
Skorpionų įkalnės, pereiti į Šiną ir
pasibaigti į pietus nuo Kadeš-Barnėjos.
Iš ten ji turi eiti į Chašar-Adadą ir pereiti
į Ašmoną. 5 Toliau ta riba turi pasisukti
iš Ašmonos į Egipto upelį, ir jos galas
turi pasiekti jūrą.
6 O vakarinė riba turi jums būti
Didžioji jūra ir pajūris. Ta turi jums būti
vakarinė riba.
7 O ta turi jums būti šiaurinė riba:
nuo Didžiosios jūros turite sau išvesti
liniją į Horo kalną. 8 Nuo Horo kalno
turite išvesti liniją į Lebo[2]-Chamatą, ir
ribos galas turi pasiekti Zedadą. 9 Iš ten
riba turi eiti į Zifroną, ir jos galas turi
pasiekti Chašar-Enaną. Ta turi jums
būti šiaurinė riba.

1 G; M: tu turi
2 Arba: įėjimą į

10 Kaip rytinę ribą turite išvesti
sau liniją nuo Chaşar-Enano į Šefamą.
11 Paskui riba turi eiti žemyn iš Šefamo į
Hariblą, į rytus nuo Aino. Toliau riba
turi nusileisti ir atsimušti į Kinereto
jūros kalnagūbrį rytuose. 12 Pagaliau
riba turi eiti žemyn į Jordaną, ir jos galas
turi pasiekti Druskos jūrą. Šitokia turi
jums būti šalis, apribota iš visų pusių'".
13 Mozė įsakė izraeliams: „Šita
yra šalis, kurią turite sau priskirti
burtais kaip veldinį, kurią VIEŠPATS
įsakė duoti devynioms ir pusei genties,
14 nes reūbenų gentis savo protėvių
šeimomis, gadiečių gentis savo protėvių
šeimomis ir pusė Menašės genties jau yra
gavusios savo veldinį šiapus Jordano ties
Jerichu, rytuose, į saulėtekio pusę".
16 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 17 „Šitokie yra vardai vyrų,
kurie turi jums ⌜priskirti šalį kaip
veldinį⌝[1]: kunigas Eleazaras ir Nūno
sūnus Jošuva. 18 Be to, turite paimti po
vieną vadą iš genties, kad ⌜priskirtų šalį
kaip veldinį⌝[2]. 19 Šitokie yra vyrų
vardai:

iš Judo genties Jefunės sūnus Kalebas;
20 iš Šimeono genties Amihudo sūnus Šemuelis;
21 iš Benjamino genties Kislono sūnus Elidadas;
22 iš danų genties vadas Bukis, Joglio sūnus;
23 iš Juozapo palikuonių: iš menašių genties vadas Chanielis, Efodo sūnus,
24 iš efraimų genties vadas Kemuelis, Šiftano sūnus;
25 iš zebulunų genties vadas Elişafanas, Parnacho sūnus;
26 iš isacharų genties vadas Paltielis, Azano sūnus;
27 iš ašerių genties vadas Achihudas, Šelomio sūnus,
28 ir iš naftalių genties vadas Pedahelis, Amihudo sūnus".

1 Plg.S ir 29 skn.; M: paveldėti šalį
2 GS, plg. 29 skn.; M: paveldėtų šalį

29 Šitie buvo tie, kuriems VIEŠPATS
pavedė priskirti izraeliams veldinį
Kanaano šalyje.

13 Sk 26, 52–56 13–15 Još 14, 1–5

Levių miestai

35 VIEŠPATS kalbėjo Mozei Moabo
stepėse prie Jordano ties Jerichu,
sakydamas: 2 „Įsakyk izraeliams, kad
jie iš savo nuosavo veldinio duotų
leviams miestų apsigyventi. Taip pat
ganyklą, kuri driekiasi aplink miestus,
turite duoti leviams. 3 Jie turi turėti
miestų apsigyventi, ir jų ganyklos turi
būti [naudojamos] jų junginiams
gyvuliams, jų bandoms ir visiems jų
gyvuliams. 4 Ganyklos miestų, kuriuos
turite duoti leviams, turi nusitęsti nuo
miesto sienos į lauko pusę tūkstantį
mastų aplinkui. 5 Turite atmatuoti
lauke už miesto dviejų tūkstančių mastų
rytinę dalį, dviejų tūkstančių mastų
pietinę dalį, dviejų tūkstančių mastų
vakarinę dalį ir dviejų tūkstančių mastų
šiaurinę dalį, o pats miestas turi būti
viduryje. Tai turi jiems būti miestų
ganyklos.
6 O dėl miestų, kuriuos turite
duoti leviams, turite perleisti šešis
prieglobsčio miestus, kad ten galėtų
pabėgti užmušėjas. Prie jų dar turite
pridėti keturiasdešimt du miestus. 7 Iš
viso miestų, kuriuos turite perleisti
leviams, turi būti keturiasdešimt aštuoni
su jų ganyklomis. 8 O dėl miestų,
kuriuos turite perleisti iš izraelių
nuosavybės—iš didesnio[3] turite imti
daugiau, o iš mažesnio—mažiau.
Kiekvienas turi perleisti [kai kuriuos] iš
savo miestų leviams proporcingai jo
gautam veldiniui".

1–8 Još 21, 1–42

Prieglobsčio miestai ir žmogžudystės įstatymas

9 VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
sakydamas: 10 „Kalbėk izraeliams,
jiems tark: ‚Kai jūs pereisite per
Jordaną į Kanaano šalį, 11 turite
išsirinkti miestus, kurie turi jums būti
prieglobsčio miestai. Ten galės pabėgti
užmušėjas, netyčiomis užmušęs asmenį.

3 T.y. didesnės genties, turinčios daug miestų

12 Tie miestai turi jums tapti
prieglobsčiu nuo kraujo keršytojo, kad
užmušėjas neturėtų mirti, kol jam nebus
padarytas teismo sprendimas[1]
bendruomenės akivaizdoje. 13 Iš miestų,
kuriuos turite duoti, šeši turi jums būti
prieglobsčio miestai. 14 Tris tų miestų
turite perleisti šiapus Jordano ir tris tų
miestų turite perleisti Kanaano šalyje.
Jie turi būti prieglobsčio miestai.
15 Izraeliams, ateiviui ir laikinai
apsistojusiam tarp jų šitie šeši miestai
turi būti prieglobstis, kad ten galėtų
pabėgti kiekvienas, kuris netyčiomis yra
užmušęs asmenį.
16 Bet jei jis bus jį sumušęs
geležiniu įrankiu ir sumuštasis[2] mirs, tai
jis bus žmogžudys. Žmogžudys turi būti
nubaustas mirtim. 17 Ir jei jis bus jį
sumušęs rankon paimtu akmeniu, nuo
kurio galima mirti, ir sumuštasis mirs,
tai jis bus žmogžudys. Žmogžudys turi
būti nubaustas mirtim. 18 Arba jei jis
bus jį sumušęs mediniu įrankiu, nuo
kurio galima mirti, ir sumuštasis mirs,
tai jis bus žmogžudys. Žmogžudys turi
būti nubaustas mirtim. 19 Kraujo
keršytojas yra tas, kuris turi nužudyti
žmogžudį. Jį sutikęs, jis turi jį nužudyti.
20 Ir jei užmušėjas[3] iš neapykantos bus
ką nors[4] pastūmęs ar ką su piktu kėslu
metęs į jį, taip kad pastarasis mirs, 21 ar,
būdamas priešiškai nusistatęs, jį sumuš
savo ranka, taip kad pastarasis mirs,—
tai tas, kuris sumušė, turi būti nubaustas
mirtim. Jis yra žmogžudys. Kraujo
keršytojas turi nužudyti žmogžudį, jį
sutikęs.
22 Bet jei jis atsitiktinai,
nebūdamas priešas, bus jį pastūmęs ar
sviedęs į jį kokį nors įrankį be pikto
kėslo, 23 ar nepastebėtai užmetęs ant jo
kokį nors akmenį, nuo kurio galima
mirti, taip kad pastarasis mirs, ir jei jis
nebus buvęs jo priešas ir nebus siekęs
jam pakenkti,—24 tai bendruomenė turi
daryti teismą užmušėjui ir kraujo
keršytojui, laikydamasi šitų teisinių
potvarkių. 25 Bendruomenė turi
išgelbėti užmušėją iš kraujo keršytojo
galios, ir bendruomenė turi jį sugrąžinti į
jo prieglobsčio miestą, į kurį jis buvo
pabėgęs, ir jis turi jame pasilikti, iki mirs
vyriausiasis kunigas, kurį patepė šventu
aliejum. 26 Bet jei užmušėjas kada nors
išeis už srities jį priglobusio miesto, į
kurį jis bus atbėgęs, 27 ir kraujo
keršytojas nužudys užmušėją, tai jis
nebus kaltas dėl kraujo praliejimo,
28 nes anas nebus pasilikęs jį
priglobusiame mieste iki vyriausiojo
kunigo mirties. Vyriausiajam kunigui
mirus, užmušėjas gali sugrįžti į savo
nuosavą žemę. 29 Tai turi jums galioti
kaip teisinis nuostatas per jūsų kartas
visur, kur gyvensite.
30 Jei kas nors užmuš asmenį, tai,
[tik] remiantis [kelių] liudininkų
parodymu, turi nužudyti užmušėją.
Vieno liudininko parodymo prieš asmenį
neturi užtekti mirtim [nuteisti]. 31 Jums
nevalia priimti išpirkos už gyvybę
užmušėjo, kuris padarė mirtiną
nusikaltimą; veikiau jis turi būti
nubaustas mirtim. 32 Taip pat jums
nevalia priimti išpirkos už atbėgusį[5] į jo
prieglobsčio miestą, kad jam būtų leista
sugrįžti [ir] gyventi šalyje pirm[6]
vyriausiojo[7] kunigo mirties. 33 Jums
nevalia sutepti šalies, kurioje būnate,
nes kraujas yra tai, kas sutepa šalį. O
šaliai galima atlikti permaldavimą už
joje pralietą kraują tik krauju to, kuris jį
praliejo. 34 Jums neleidžiama sutepti
šalies, kurioje jūs gyvenate, kurios
viduryje aš turiu savo būstą, nes aš,
VIEŠPATS, turiu savo būstą tarp
izraelių'".

9–28 Još 20, 1–9 **30** Dt 17, 6; 19, 15

Dukterų paveldėjimo teisės papildas

36 Menašės sūnaus Machyro sūnaus
Gileado sūnų giminės protėvių
[šeimų] galvos, kilusios iš Juozapo
palikuonių giminės[8], priėjo ir kalbėjo
Mozės ir kunigaikščių, izraelių protėvių
[šeimų] galvų, akivaizdoje. 2 Jos tarė:

1 Lit. jis bus stovėjęs teisimui
2 Hbr. jis
3 Lit. jis
4 Lit. jį
5 Rk.; M: atbėgimą
6 Lit. iki
7 Ms SamGS, plg. 28 skn.; ~ M
8 MsGSV; M: giminių

„Mano valdovui VIEŠPATS įsakė duoti
burtais kaip veldinį šalį izraeliams, ir
mano valdovui VIEŠPATIES įsakyta
duoti mūsų brolio Šelafechado veldinį jo
dukterims. 3 Jei jos ištekės už vieno
kurio [kitų] izraelių genčių sūnų, tai jų
veldinys bus atimtas nuo ⸢mūsų tėvų⸣[1]
veldinio ir pridėtas prie veldinio genties
[vyrų], kuriems jos priklausys. Taigi nuo
mūsų paveldėtos dalies, priskirtos
burtais, bus atimta. 4 Paskui, kai
jubiliejaus metai ateis izraeliams, jų
veldinys bus pridėtas prie veldinio
genties [vyrų], kuriems jos priklausys, ir
nuo mūsų tėvų genties veldinio bus
atimtas jų veldinys“.
5 Tada Mozė, VIEŠPAČIUI
paliepus, įsakė izraeliams: „Juozapo
palikuonių gentis kalba tiesą. 6 Štai ką
VIEŠPATS įsakė apie Šelafechado
dukteris: ‚Tegul jos išteka už to, kuris
joms patinka, tačiau tik už jų tėvo
genties giminaičio[2] joms leista ištekėti,
7 kad izraelių veldinys nepereitų iš
genties į gentį, bet kad kiekvienas
izraelis tvirtai laikytųsi prie savo tėvų
genties veldinio. 8 Taigi kiekviena
duktė, kuri įsigyja veldinį iš izraelių
genčių, turi ištekėti už vieno kurio iš jos
tėvo genties giminės, kad kiekvienas
izraelis palaikytų savo tėvų veldinį 9 ir
veldinys nepereitų iš vienos genties į kitą
gentį, nes izraelių gentys turi tvirtai
laikytis kiekviena prie savo veldinio‘“.
10 Kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei, taip padarė Šelafechado dukterys.
11 Machla, Tirša, Chogla, Milka ir Noja,
Šelafechado dukterys, ištekėjo už savo
dėdėnų[3]. 12 Jos ištekėjo [už vyrų] iš
Juozapo sūnaus Menašės sūnų
giminės, ir jų veldinys pasiliko prie jų
tėvo giminės kilties.
13 Šitokie buvo įsakymai ir
teisiniai nuostatai, kuriuos VIEŠPATS
įsakė per Mozę izraeliams Moabo stepėse
prie Jordano ties Jerichu.

2 Sk 27, 7

1 S: jų tėvo
2 Lit. giminės
3 T.y. dėdžių sūnų

DEUTERONOMIJOS, ARBA PAKARTOTO ĮSTATYMO, KNYGA

Pirmoji Mozės kalba Izraeliui (1, 1—4, 43)

Viešpats įsako žygiuoti į Kanaaną

1 Šitie yra žodžiai, kuriuos Mozė
kalbėjo visam Izraeliui anapus
Jordano, dykumoje, stepėje ties Sufu,
tarp Parano ir Tofelio, Labano,
Chaşėroto ir Di-Zahabo. 2 [Vienuolika
dienų trunka keliauti nuo Chorebo iki
Kadeš-Barnėjos keliu į Seyro kalnyną.]
3 Keturiasdešimtaisiais metais,
vienuoliktąjį mėnesį, to mėnesio pirmąją
[dieną], Mozė kalbėjo izraeliams viską
taip , kaip VIEŠPATS jam buvo įsakęs
apie juos, 4 po to, kai jis buvo sumušęs
amoriečių karalių Sichoną, valdžiusį
Chešbone, ir Bašano karalių Ogą,
valdžiusį Aštarote ir[1] Edrejyje.
5 Anapus Jordano, Moabo šalyje, Mozė
pradėjo aiškinti šitą įstatymą,
sakydamas :
6 „VIEŠPATS, mūsų Dievas,
mums kalbėjo Chorebe, sakydamas:
‚Gana ilgai jūs užtrukote šitame kalne.
7 Eikite toliau ir iškeliavę nueikite į
amoriečių kalnyną ir pas visus jų
kaimynus Araboje, kalnyne, Šefeloje,
Negebe ir pajūryje—į Kanaano šalį ir į
Lebanoną ligi Didžiosios upės, Eufrato.
8 Štai aš atidaviau jums tą šalį. Įeikite
ir užimkite šalį, kurią esu[2] prisiekęs
duoti jūsų protėviams, Abraomui,
Izaokui ir Jokūbui, jiems ir jų vaikams
po jų‘.

4 Sk 21, 21–30 4 Sk 21, 31–35

Mozė paskiria teisėjus padėjėjais

9 Tuo metu jums sakiau: ‚Aš
vienas nebeįstengiu jūsų nešti.
10 VIEŠPATS, jūsų Dievas, padarė jus
gausius, ir štai jūsų šiandien yra tiek
daug, kiek žvaigždžių danguje. 11 Tegu
VIEŠPATS, jūsų protėvių Dievas,
padaugina jus dar tūkstantį kartų ir jus
palaimina,kaip jis yra jums pažadėjęs.
12 Kaip aš vienas galėčiau pakelti jūsų
apsunkinimą, naštą ir bylinėjimąsi!
13 Pasirinkite išmintingų, protingų ir
prityrusių[3] vyrų savo gentims, ir aš juos
paskirsiu jūsų viršininkais‘. 14 Jūs man
atsakėte: ‚Geras dalykas, kurį pasiūlei
daryti‘. 15 Taigi aš paėmiau jūsų genčių
viršininkus, išmintingus ir prityrusius
vyrus, ir juos paskyriau jums
viršininkais: tūkstantininkais,
šimtininkais, penkiasdešimtininkais,
dešimtininkais ir tvarkytojais jūsų
gentims. 16 Ir tuo metu įsakiau jūsų
teisėjams: ‚Išklausykite [ginčus] tarp
savo brolių ir teiskite teisingai, ar kas
bylinėtųsi su savo tautiečiu, ar pas jį
esančiu svetimšaliu. 17 Teisdami
nežiūrėkite asmens; išklausykite tiek
mažą, tiek ir didelį. Nė vieno
nebijokite,nes teismas priklauso
VIEŠPAČIUI. Bet jei byla yra jums per
sunki, ją pateikite man, kad ją
išklausyčiau‘. 18 *Tap pat tuo metu jums*
įsakiau visus dalykus, kuriuos turite
daryti“.

Išsiunčiami žvalgai

19 „Sukilę eiti iš Chorebo,
žygiavome per visą didžiulę ir klaikią
dykumą, kurią matėme, keliu į amoriečių
kalnyną, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas,
buvo mums įsakęs, ir pasiekėme Kadeš-
Barnėją. 20 Tada jums sakiau: ‚Jūs
pasiekėte amoriečių kalnyną, kurį
VIEŠPATS, mūsų Dievas, mums rengiasi
duoti. 21 Žiūrėk, VIEŠPATS, tavo
Dievas, tau atidavė šalį. Trauk aukštyn,
užimk, kaip VIEŠPATS, tavo protėvių
Dievas, yra tau pažadėjęs! Nebijok ir
nenusigąsk!‘ 22 Bet jūs visi priėjote prie
manęs ir sakėte: ‚Pasiųskime vyrų pirm
savęs, kad jie mums ištirtų šalį ir mums
duotų žinių apie kelią, kuriuo turime
nukilti, ir apie miestus, į kuriuos
nuvyksime‘. 23 Tas pasiūlymas man
atrodė geras, ir aš pasiūliau dvylika
vyrų, po vieną iš kiekvienos
genties.24 Nusisukę jie traukė aukštyn į

---

1 MsGSV, plg. Još 12,4; ~M
2 SamG; M: VIEŠPATS yra
3 *Arba: gero vardo (lit. žinomų)*

kalnyną, pasiekė Eškolio slėnį ir jį
išžvalgė. 25 Taip pat jie paėmė su savim
šalies vaisių, parsinešė juos žemyn pas
mus ir mums padarė pranešimą. Jie
sakė: ‚Graži šalis, kurią VIEŠPATS,
mūsų Dievas, rengiasi mums duoti‘.
26 Bet jūs nenorėjote žygiuoti aukštyn ir
priešinotės VIEŠPATIES, savo Dievo,
paliepimui. 27 Jūs murmėjote savo
palapinėse, sakydami: ‚Kadangi
VIEŠPATS nekenčia mūsų, jis mus
išvedė iš Egipto šalies, norėdamas mus
paduoti į amoriečių galią,kad tie mus
sunaikintų. 28 Kur [kitur] mes
benukilsime[1]? Mūsų broliai ⌜atėmė mums
drąsą⌝[2], sakydami: „Žmonės didesni ir
aukštesni už mus, miestai dideli ir
apvesti mūrais, siekiančiais dangų; net
anakus ten matėme!“‘
29 Bet aš jums sakiau:
‚Nenusigąskite ir nebijokite jų!
30 VIEŠPATS, jūsų Dievas, einantis
pirma jūsų, jis pats kariaus už jus lygiai
taip, kaip jis jūsų akyse jau Egipte veikė
už jus 31 ir [dykumoje, *kurią matei, kur*
VIEŠPATS, tavo Dievas, tave nešė, kaip
kas neša savo vaiką,] visame kelyje,
kuriuo ėjote, kol pasiekėte šitą vietą.
32 Vis dėlto jūs nepasitikėjote
VIEŠPAČIU, savo Dievu, 33 ėjusiu pirma
jūsų kelyje,kad paieškotų jums vietos
stovyklauti—naktį ugnyje, kad jums
šviestų kelyje, kuriuo turėjote eiti, ir
dieną debesyje.
34 Išgirdęs jūsų kalbų garsą,
VIEŠPATS supyko ir prisiekė, tardamas:
‚Nė vienas iš šitų vyrų [šitos piktos
kartos][3] nematys gražios šalies, kurią
pažadėjau duoti jūsų protėviams,
36 išskyrus Jefunės sūnų Kalebą. Jis ją
pamatys! Jam ir jo sūnums duosiu šalį, į
kurią jis buvo įžengęs, nes jis visa
širdimi liko ištikimas VIEŠPAČIUI‘.
37 Taip pat VIEŠPATS supyko ir ant
manęs dėl jūsų, sakydamas: ‚Tu irgi ten
neįeisi. 38 Nūno sūnus Jošuva, kuris tau
patarnauja, jis ten įeis. Jį padrąsink,nes
jis ją[4] priskirs kaip veldinį Izraeliui.
39 Jūsų vaikučiai, apie kuriuos sakėte,
kad jie taps grobiu, ir jūsų sūnūs, kurie
dar nepažįsta nei gera, nei bloga, jie ten
įeis, ir jiems aš ją duosiu, kad jie ją
užimtų. 40 O jūs nusisukę sukilkite eiti į
dykumą Nendrių jūros linkui!‘
41 Tada man atsakėte: ‚Nusidėjome
VIEŠPAČIUI. Mes patys norime traukti
aukštyn ir kariauti lygiai taip, kaip
VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra mums
įsakęs‘. Jūs apsijuosėte kiekvienas savo
kovos ginklais ir manėte tai esant
lengvą dalyką traukti aukštyn į kalnyną.
42 Bet VIEŠPATS man tarė: ‚Sakyk
jiems: „Netraukite aukštyn ir
nekovokite, nes aš nebūsiu tarp jūsų, kad
nebūtumėte savo priešų sumušti“‘.
43 Nors jums tai pasakiau, jūs
neklausėte. Jūs priešinotės
VIEŠPATIES paliepimui ir, pernelyg
pasitikėdami savim, traukėte aukštyn į
kalnyną. 44 Amoriečiai, gyveną tame
kalnyne, išėjo prieš jus ir jus vijosi, kaip
kad bitės daro, ir jus triuškino Seyre[5] ligi
pat Chormos. 45 Sugrįžę jūs verkėte
VIEŠPATIES akivaizdoje, tačiau
VIEŠPATS neklausė jūsų verksmo ir
neprilenkė jums savo ausies. 46 Tad ilgą
laiką pasilikote Kadeše—tiek ilgai, kiek
[ten] išbuvote“.

26 Dt 9, 23; Hbr 3, 16 31 Apd 13, 18 32 Hbr 3, 19
34–35 Hbr 3, 18

Kelionė per dykumą

2 „Paskui apsigręžę sukilome eiti į
dykumą, Nendrių jūros linkui, kaip
VIEŠPATS man buvo pasakęs, ir ilgą
laiką žygiavome lanku aplink Seyro
kalnyną. 2 Tada VIEŠPATS man tarė:
‚Jūs jau gana ilgą laiką keliavote
aplinkui šitą kalnyną. Pasisukite į
šiaurę! 4 O žmonėms įsakyk: „Jūs dabar
pereisite per sritį savo brolių ėsavų,
gyvenančių Seyre. Nors jie bijos jūsų,
tačiau būkite labai atsargūs!
5 Neįsivelkite į karą su jais, nes jums
neduosiu nieko iš jų šalies, nė tiek, kiek
galima užminti kojos padu, nes esu
atidavęs Seyro kalnyną Ėsavo
nuosavybėn. 6 Jūs galite pirkti iš jų
maisto už pinigus, kad turėtumėte ko
valgyti. Taip pat ir vandens galite pirkti

1 T.y. kur kitur, kaip tik į mirtį!
2 Lit. sutirpdė mūsų širdį
3 ~G
4 T.y. šalį

5 GSV: nuo Seyro

iš jų už pinigus, kad turėtumėte ko gerti.
7 Juk VIEŠPATS, tavo Dievas, tave
palaimino kiekviename veiksme, kurio
ėmėsi tavo rankos[1]. ⌜Jis dėmėjosi tavo
kelionę⌝[2] per šitą didžiulę dykumą. Per
tuos keturiasdešimt metų VIEŠPATS,
tavo Dievas, buvo su tavimi. Tau nieko
nepristigo‘. 8 Taigi mes ⌜perėjome per⌝[3]
savo brolius ėsavus, gyvenančius Seyre,
Arabos keliu[4] iš Ėlato ir Esjon-Geberio ir
pasisukę traukėme toliau keliu į Moabo
dykumą. 9 Tada VIEŠPATS man tarė:
‚Nelaikyk Moabo priešu ir neįsivelk į
karą su jais, nes nieko iš jo šalies
neduosiu tavo nuosavybėn, kadangi esu
atidavęs Arą Loto palikuonių
nuosavybėn‘. 10 (Anksčiau ėmai gyveno
joje—žmonės tokie stambūs, gausūs ir
aukštaūgiai, kaip anakai. 11 Juos irgi,
kaip anakus, laiko refajais, o moabiečiai
juos vadina ėmais. 12 Seyre anksčiau
gyveno chorai, bet ėsavai atėmė jų
nuosavybę. Jie išnaikino juos iš savo
akivaizdos ir apsigyveno jų vietoje taip
pat, kaip Izraelis pasielgė su savo užimta
šalim, kurią VIEŠPATS jiems davė.)
13 ‚Taigi[5] dabar kelkitės ir pereikite
Zeredo upelį!‘ Tada mes perėjome Zeredo
upelį. 14 O laiko, kuriuo keliavome iš
Kadeš-Barnėjos lig tol, kol perėjome
Zeredo upelį, buvo praslinkę trisdešimt
aštuoneri metai, iki visa kariauti
galinčių vyrų karta buvo pragaišusi iš
stovyklos, kaip VIEŠPATS buvo jiems
prisiekęs. 15 Pati VIEŠPATIES ranka
buvo prieš juos, kad juos išrautų iš
stovyklos iki paskutinio.
16 O kai visi kariauti galį vyrai iki
paskutinio buvo išmirę iš tautos,
17 VIEŠPATS man kalbėjo, sakydamas:
18 ‚Šiandien tu pereisi Moabo sritį [Arą]
19 ir priartėsi prie amoriečių. Nelaikyk
jų priešais ir neįsivelk į karą su jais, nes
nieko iš amoriečių šalies neduosiu jūsų
nuosavybėn, kadangi esu ją davęs Loto
palikuonių nuosavynėn‘. 20 (Ją taip pat
laiko refajų šalimi. Anksčiau refajai
gyveno joje, o amoriečiai juos vadino
zamzumais. 21 Tie buvo tokie stambūs,
gausūs ir aukštaūgiai žmonės, kaip
anakai. Bet VIEŠPATS juos išnaikino iš
amoniečių[6] akivaizdos, ir šie atėmė jų
nuosavybę ir įsikūrė jų vietoje. 22 Tą pat
VIEŠPATS padarė ėsavams,
gyvenantiems Seyre, iš kurių akivaizdos
jis išnaikino chorus. Anie atėmė jų
nuosavybę ir tebėra įsikūrę jų vietoje iki
pat šios dienos. 23 O dėl avų, gyvenusių
kaimuose ligi pat Gazos, kaftoriečiai,
atsikėlę iš Kaftoro, juos išnaikino ir
įsikūrė jų vietoje.) 24 ‚Kelkitės,
išsirenkite kelionėn ir pereikite Arnono
upelį! Žiūrėk! Aš padaviau į tavo galią
amorietį Sichoną, Chešbono karalių, ir jo
šalį. Pradėk [ją] užimti ir įsileisk su juo į
kovą! 25 Šiandien pradėsiu dėti išgąstį ir
baimę ant tautų visur po dangumi. Kai
tik jos išgirs gandą apie tave, drebės ir
krūpsės dėl tavęs‘.

1 Sk 21, 4 4 Pr 36, 8 9 Pr 19, 37 14 Sk 14, 28–35 19 Pr 19, 38

Izraelis nugali Chešbono karalių Sichoną

26 Paskui siunčiau pasiuntinius iš
Kedėmoto dykumos pas Chešbono
karalių Sichoną su šitokiu taikingu
pasiūlymu: 27 ‚Norėčiau pereiti per tavo
šalį. Eisiu tik vieškeliu, nenukrypsiu nei
į dešinę, nei į kairę. 28 Man parduosite
maisto už pinigus, kad turėčiau ko
valgyti, ir duosite man vandens už
pinigus,kad turėčiau ko gerti. Tik
norėčiau pereiti pėsčias, 29 kaip man
leido ėsavai, gyveną Seyre, ir moabiečiai,
gyveną Arę, kol pereisiu Jordaną į šalį,
kurią VIEŠPATS, mūsų Dievas, mums
rengiasi duoti‘. 30 Bet Chešbono karalius
Sichonas nesutiko leisti mums pereiti per
jį[7], nes VIEŠPATS, tavo[8] Dievas, buvo
padaręs jo dvasią nenuolaidžią ir
sukietinęs jo širdį, norėdamas jį atiduoti
į tavo galią, kaip tai šiandien yra įvykę.
31 Tada VIEŠPATS man tarė: ‚Žiūrėk! Aš

1 Dgl. Mss Sam GV, plg. 16, 15; 24, 19; 31, 29; M: ranka
2 M; G: Tik pagalvok apie savo kelionę
3 G, plg. 4 ir 29 skn; M: ėjome toliau nuo (savo brolių...)
4 GV; M: Arabos kelio pašaliu
5 Kl. Mss SamG; ~M

6 Lit. jų
7 T.y. per jo šalį
8 G: mūsų

pradėjau tau duoti Sichoną[1] ir jo šalį.
Pradėk užimti[2] jo šalį!‘ 32 Sichonui—jam
ir visai jo kariuomenei —išėjus mums
priešais kariauti į Jahasą,
33 VIEŠPATS, mūsų Dievas, atidavė jį
mums, ir mes nugalėjome jį, jo sūnus ir
visą jo kariuomenę. 34 Tuomet paėmėme
visus jo miestus ir visiškai sunaikinome
kiekvieną miestą—vyrus, moteris ir
vaikus; nepalikome nė vieno išlikusio
gyvo. 35 Tik pasilaikėme kaip išplėšas
gyvulius ir kaip grobį miestus, kuriuos
buvome paėmę. 36 Nuo Aroerio, esančio
Arnono slėnio pakraštyje, ir slėnyje
esančio miesto ligi Gileado nebuvo
sutvirtinto miesto, kuris būtų mums
buvęs nepaimamas[3]. Juos visus mums
atidavė VIEŠPATS, mūsų Dievas. 37 Tik
prie amoniečių šalies tu nepriartėjai—
visos Jaboko upelio pakrantės ir kalnyno
miestų, ⌜taip vykdydamas⌝[4] viską, ką
VIEŠPATS, mūsų Dievas, buvo[5] įsakęs“.

Izraelis nugali Bašano karalių Ogą

3 „Paskui pasisukę traukėme aukštyn
keliu į Bašaną. Tada Bašano karalius
Ogas—jis ir visa jo kariuomenė— išėjo
mums priešais kariauti prie Edrejo.
2 VIEŠPATS man tarė: ‚Nebijok jo, nes į
tavo galią padaviau jį, visą jo
kariuomenę ir jo šalį, kad pasielgtum su
juo taip, kaip pasielgei su amoriečių
karaliumi Sichonu, gyvenusiu
Chešbone‘. 3 Tada VIEŠPATS, mūsų
Dievas, padavė į mūsų galią ir Bašano
karalių Ogą bei visą jo kariuomenę. Mes
jį sumušėme, kol jam nebepaliko nė
vieno ištrūkėlio. 4 Tuomet paėmėme
visus jo miestus. Nebuvo miesto, kurio
nebūtume iš jų atėmę—šešiasdešimt
miestų,visą Argobo apskritį, Ogo
karalystę Bašane. 5 Tie visi buvo
sutvirtinti miestai su aukštomis
sienomis, skląsčiais, neskaitant labai
daug atviros šalies miestų. 6 Ir juos
visiškai sunaikinome, kaip buvome
pasielgę su Chešbono karaliumi Sichonu.
Sunaikinome kiekvieną miestą, vyrus,
moteris ir vaikus, 7 o visus gyvulius ir
grobį iš miestų paėmėme kaip išplėšas.
8 Taip tuomet pasiveržėme šalį iš
valdžios abiejų amoriečių karalių,
viešpatavusių šiapus Jordano, nuo
Arnono upelio ligi Chermono kalno.
9 (Şidoniečiai vadina Chermoną Sirjonu,
o amoriečiai jį vadina Šeniru.)
10 Pasiveržėme plokštikalnės miestus,
visą Gileadą ir visą Bašaną ligi Salkos ir
Edrejo, Ogo karalystės miestus Bašane.
11 (Mat tik Bašano karalius Ogas dar
buvo išlikęs iš refajų liekanos. Štai jo
⌜sarkofagas, bazaltinis sarkofagas⌝[6], juk
tebėra amoriečių Raboje— devynių
mastų ilgio ir keturių mastų pločio,
matuojant[7] paprastu mastu.)

Užjordanės padalinimas

12 Tuomet užvaldėme šitą šalį:
[sritį į šiaurę] nuo Aroerio, esančio
Arnono upelio krante, pusę Gileado
kalnyno ir jo miestus aš priskyriau
reūbenams ir gadams. 13 Likusią
Gileado dalį ir visą Bašaną, Ogo
karalystę, priskyriau pusei Menašės
genties—visą Argobo sritį. (Tas visas
Bašanas vadinamas refajų šalim.
14 Menašės sūnus Jayras paėmė visą
Argobo sritį ligi gešūriečių ir maakų
ribos ir ją[8], Bašaną, praminė savo vardu,
‚Jayro palapinių kaimais‘. [Taip jie
vadinasi] iki šios dienos.) 15 Machyrui
priskyriau Gileadą, 16 o reūbenams ir
gadams priskyriau [šalį] nuo Gileado ligi
Arnono upelio, upelio vidurio, tai yra
[pietinės] ribos, ir ligi Jaboko upelio,
amoriečių ribos, 17 taip pat Arabą ir
Jordaną, būtent [tą] kaip ribą, einančią
nuo Kinereto ligi Arabos jūros, Druskos
jūros, [esančios] Pisgos šlaitų apačioje
—[šalį] į rytus.
18 Tąsyk jums įsakiau:
‚VIEŠPATS, jūsų Dievas, davė jums šitą
šalį, kad ją užvaldytumėte. Apsiginklavę
kovai, jūs, visi kareiviai, turite pereiti

---

1 SamG+ Chešbono karalių, amorietį
2 GV, plg. 24 skn; M: užimk. kad užimtum
3 Lit. per aukštas
4 GT[J]; M: ir
5 SamGSV+ mums
6 Arba: lova, geležinė lova
7 Lit. vyro mastu (t.y. jo apatinės rankos dalies ilgiu, lygiu maždaug pusei metro. Nuo jo skirtinas kiek ilgesnis karališkasis mastas.
8 Lit. juos (turbūt sodžius)

savo brolių izraelių priešakyje. 19 Tik
jūsų žmonos, vaikai ir gyvuliai—žinau,
kad turite daug gyvulių—turi pasilikti
jūsų miestuose, kuriuos esu jums davęs,
20 kol VIEŠPATS, jūsų Dievas, bus
suteikęs atilsį jūsų broliams, kaip jums,
ir kol jie irgi užvaldys šalį, kurią
VIEŠPATS, jūsų Dievas, jiems duos
anapus Jordano. Paskui galėsite
kiekvienas grįžti į savo nuosavybę, kurią
esu jums davęs.
21 O Jošuvai tąsyk įsakiau: ‚Tu
pats matei savo akimis viską, ką
VIEŠPATS, jūsų Dievas, padarė šitiems
abiem karaliams. Taip VIEŠPATS
padarys visoms karalystėms, į kurias tu
pereini. 22 Nebijok jų, nes VIEŠPATS,
jūsų Dievas, pats kariaus už jus!‘

18–20 Još 1, 12–15

Mozės paskutinis prašymas

23 Tąsyk maldavau VIEŠPATĮ,
sakydamas: 24 ‚Viešpatie Jahve, tu
pradėjai rodyti savo tarnui savo didybę
ir savo stipriąją ranką: kur yra danguje
ar žemėje dievas, kuris galėtų atlikti
tokius darbus ir tokius galingus
veiksmus, kaip tu! 25 Norėčiau, meldžiu,
pereiti ir pamatyti gražiąją šalį, esančią
anapus Jordano, šitą gražųjį kalną ir
Lebanoną‘. 26 Bet dėl jūsų VIEŠPATS
supyko ant manęs ir neklausė manęs.
VIEŠPATS man tarė: ‚Gana tau!
Daugiau nebekalbėk man apie šitą
dalyką! 27 Užlipk į Pisgos viršūnę ir
pakelk akis į vakarus, žiemius, pietus ir
rytus! Pamatyk akimis, nes nepereisi per
šitą Jordaną! 28 Igaliok Jošuvą,
padrąsink ir pastiprink jį, nes jis turi
pereiti šitos tautos priešakyje ir jis turi
jiems išdalinti kaip veldinį šalį, kurią
pamatysi‘.
29 Taigi mes pasilikome slėnyje
ties Bėt-Peoru“.

23–27 Sk 27, 12–14; Dt 32, 48–52

Įsakymas laikyti sandoros įstatymą

4 „O dabar, Izraeli, klausyk nuostatų ir
potvarkių, kuriuos vykdyti aš jus
pamokysiu, kad liktumėte gyvi ir įėję
užimtumėte šalį, kurią VIEŠPATS, jūsų
protėvių Dievas, ruošiasi jums duoti.
2 Nieko nepridėkite prie žodžio, kurį aš
jums įsakau, ir nieko neatimkite iš jo,
laikydamiesi VIEŠPATIES, jūsų Dievo,
įsakymų, kuriuos aš jums įsakau. 3 Jūs
patys savo akimis matėte, ką VIEŠPATS
padarė Baal-Peore, nes kiekvieną, kuris
pasekė Baal-Peoru, VIEŠPATS, tavo
Dievas, išnaikino iš tavo tarpo. 4 Bet jūs,
kurie tvirtai laikėtės VIEŠPATIES, savo
Dievo, šiandien visi tebesate gyvi.
5 Žiūrėkite![1] Jus pamokiau
nuostatų ir potvarkių, kaip man įsakė
VIEŠPATS, mano Dievas, kad juos
vykdytumėte šalyje, į kurią jūs įeisite jos
užimti. 6 Jūs turite jų laikytis ir juos
vykdyti, nes tai parodys jūsų išmintį ir
supratimą tautoms, kurios, išgirdusios
šituos nuostatus, sakys: ‚Tikrai šita
didelė tauta išmintingi ir supratingi
žmonės!‘ 7 Nes kur yra didelė tauta, kuri
turi Dievą, kuris yra taip arti prie jos,
kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, kada tik
šaukiamės jo? 8 Ir kur yra didelė tauta,
kuri turi tokių teisingų nuostatų bei
potvarkių, kaip visas šitas įstatymas,
kurį aš šiandien jums pateiksiu?
9 Tik sergėkis ir labai prisižiūrėk,
kad nepamirštum dalykų, kuriuos matė
tavo akys, ir kad jie neišeitų tau iš
galvos[2] per visas tavo gyvenimo dienas.
Tu turi juos skelbti savo vaikams ir savo
vaikų vaikams,— 10 [kad nepamirštum]
dienos, kurią stovėjai VIEŠPATIES,
savo Dievo, akivaizdoje Chorebe, kai
VIEŠPATS man buvo pasakęs: ‚Surink
man žmones, kad jiems leisčiau išgirsti
savo žodžius, idant jie išmoktų bijoti
manęs visą laiką, kuriuo jie gyvens
žemėje, ir pamokytų savo vaikus‘.
11 Tada priartėję sustojote kalno
papėdėje, o kalnas liepsnojo ligi ⸢pat
dangaus⸣[3], apsuptas juodų debesų ir
tirštos tamsos. 12 Ir VIEŠPATS kalbėjo į
jus iš ugnies. Žodžių garsą jūs girdėjote,
bet pavidalo neregėjote; [girdėjote] tik
balsą. 13 Jis paskelbė jums savo
sandorą, kurią jis jums įsakė vykdyti,
dešimtį žodžių, ir juos užrašė į dvi
akmenines plokštes. 14 Tąsyk VIEŠPATS
man įsakė jus pamokyti nuostatų ir
potvarkių, kad jūs vykdytumėte juos
šalyje, į kurią pereisite jos užimti.

---

1 SamVrs; M: Žiūrėk!
2 Lit. širdies
3 Lit. dangaus širdies

2 Apr 22, 18–19 3 Sk 25, 1–9 11–12 Iš 19, 16–18;
Hbr 12, 18–19 13 Iš 31, 18 14 Iš 21, 1

Draudžiama garbinti stabus

15 Kadangi nematėte jokio
pavidalo tą dieną, kai VIEŠPATS jums
kalbėjo Chorebe iš ugnies, labai
saugokitės,kad nesielgtumėte
sugedusiai, pasidarydami kokios nors
statulos pavidalo stabą[1] — vyriškio ar
moteriškės atvaizdą, 17 kokio nors
žemės gyvulio atvaizdą, kokio nors
padangėse skrajojančio paukščio
atvaizdą, 18 kokio nors žemėje
ropojančio gyvūno atvaizdą, kokios nors
vandenyje, po žeme, plaukiojančios
žuvies atvaizdą; 19 kad nepakeltum akių
į dangų ir, pamatęs saulę, mėnulį ir
žvaigždes, visą dangaus kariuomenę,
nesiduotum viliojamas kniūpoti ties jais
ir juos garbinti. VIEŠPATS, tavo Dievas,
juos priskyrė [garbinti] visoms tautoms
po visu dangumi. 20 Bet jus VIEŠPATS
paėmė ir išvedė iš geležies lydkrosnės, iš
Egipto, kad jam taptumėte paveldėta
tauta, kokia šiandien esate.
21 VIEŠPATS supyko ant manęs
dėl jūsų ir prisiekė, kad aš nepereisiąs
Jordano ir neįeisiąs į šalį, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda
paveldėti. 22 Mat aš mirsiu šitoje šalyje,
nepereisiu per Jordaną, bet jūs pereisite
ir užimsite šitą gerąją šalį.
23 Saugokitės, kad nepamirštumėte
VIEŠPATIES, savo Dievo, sandoros,
kurią jis yra sudaręs su jumis, ir kad
nepasidirbtumėte kokio nors pavidalo
stabo. VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tai
uždraudęs, 24 nes VIEŠPATS, tavo
Dievas, yra ryjanti ugnis; jis yra
pavydulingas Dievas.

16 Iš 20, 4; Lev 26, 1; Dt 5, 8; 27, 15 17–18a Rom 1, 23
20 Iš 19, 5; Dt 7, 6; 14, 2; 26, 18; Tit 2, 14; 1 Pet 2, 9
21 Sk 20, 12 24 Hbr 12, 29

Nepaklusnumo pasėkos

25 Kai, pagimdę vaikus ir
vaikaičius ir ilgai išgyvenę šalyje,
elgsitės sugedusiai, pasidirbdami kokio
nors pavidalo stabą, ir darysite, kas
pikta jūsų[2] Dievo akyse, jį pykdydami, 26
tai aš šiandien šaukiu dangų ir žemę
liudytojais prieš jus, kad greitai dingte
pradingsite iš šalies, į kurią jūs trauksite
per Jordaną jos užimti. Neilgai joje
gyvensite, nes tikrai būsite sunaikinti.
27 VIEŠPATS jus išsklaidys tarp tautų,
ir jūsų teišliks mažas skaičius tarp
pagonių, pas kuriuos VIEŠPATS jus
nuves. 28 Ir ten garbinsite dievus,
padarytus žmonių rankomis, medinius ir
akmeninius, kurie nemato, nei girdi, nei
valgo, nei suuodžia. 29 Bet iš ten ieškosi[3]
VIEŠPATIES, savo Dievo, ir jį[4] rasi, jei
ieškosi jo visa širdim ir visa siela. 30 Kai
tu būsi spaudžiamas ir tau atsitiks visi
šitie dalykai ateityje[5], tu atsigręši į
VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir kausysi jo
balso, 31 nes VIEŠPATS, tavo Dievas,
yra gailestingas Dievas. Jis nepames ir
nesunaikins tavęs. Jis nepamirš tavo
protėvių sandoros, kurią jis jiems
patvirtino priesaika.

27–28 Dt 28, 36 29 Jer 29, 13

Izraelio Dievas—vienintelis Dievas

32 Priežastis ta: Pasiteirauk
ankstesniųjų laikų, buvusių pirm tavęs,
nuo dienos, kurią Dievas sukūrė žmogų
žemėje, ir nuo vieno dangaus krašto iki
kito: ar yra kada nors įvykęs toks didelis
dalykas, kaip šitas, ar kas panašaus
girdėta? 33 Ar kada nors girdėjo kokia
tauta Dievo balsą, kalbantį iš ugnies,
kaip tu girdėjai ir likai gyva? 34 Arba ar
kada nors Dievas bandė ateiti, kad
pasiimtų tautą iš kitos tautos tarpo su
mėginimais[6], ženklais ir stebuklais, karu,
tvirta ranka bei ištiestu dilbiu ir su
dideliais gąsdinimais, kaip visa tai
VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums padarė
Egipte jūsų[7] akivaizdoje? 35 Tau tai
parodyta, kad žinotum, jog VIEŠPATS
yra Dievas; šalia jo nėra kito. 36 Iš
dangaus jis leido tau išgirsti savo balsą,
kad tave drausmintų. Žemėje jis tau
parodė savo didžiąją ugnį, ir jo žodžius tu
išgirdai iš ugnies. 37 Kadangi jis mylėjo

---

1 T.y. iš akmens iškaltą, iš medžio išdrožtą, iš molio nužiestą ar iš metalo nukaltą dievų atvaizdą
2 SamGST[J]V; M: tavo
3 SamTV; M: ieškosite
4 SamV; ~M
5 Lit. dienų pabaigoje
6 T. y. bandydamas Faraono užsispyrimą
7 MsSamST; M: tavo

tavo protėvius ir išrinko ⌜jų palikuonis
po jų⌝[1], jis pats tave išvedė iš Egipto savo
didele galia, 38 kad pavarytų iš tavo
akivaizdos tautas, didesnias ir
galingesnes už tave, kad tave įvestų,
norėdamas tau duoti jų šalį, kaip šiądien
aišku. 39 Taigi šiandien žinok ir įsidėk į
širdį, kad VIEŠPATS yra Dievas aukštai
danguje ir žemai žemėje. Nėra kito.
40 Laikykis jo nuostatų ir įsakymų,
kuriuos aš tau šiandien įsakau, kad gerai
klotųsi tau ir tavo vaikams po tavęs ir
kad ilgai gyventum žemėje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau rengiasi
duoti visam laikui!“

35 Mk 12, 32

Mozė paskiria Užjordanėje prieglobsčio miestus

41 Tąsyk Mozė paskyrė tris miestus
anapus Jordano, rytuose, 42 kad ten
galėtų pabėgti užmušėjas, kuris netyčia
užmuša savo artimą, nebūdamas jau
ankščiau jo nekentęs,— kad jis galėtų
pabėgti į vieną iš šitų miestų ir išlikti
gyvas: 43 Beserį dykumoje, plokštikalnės
šalyje, reūbenams, Ramotą Gileade
gadams ir Golaną Bašane menašiams.

41–43 Još 20, 8–9

Antroji Mozės kalba Izraeliui (4, 44—28, 68)

Įvadas į įstatymo davimą

44 Šitas yra įstatymas, kurį Mozė
pateikė izraeliams. 45 Šitie yra įspėjimai,
nuostatai ir nuosprendžiai, kuriuos Mozė
paskelbė izraeliams, jiems išėjus iš
Egipto, 46 anapus Jordano, slėnyje ties
Bėt-Peoru, šalyje amoriečių karaliaus
Sichono, gyvenusio Chešbone, kurį Mozė
ir izraeliai, išėję iš Egipto, buvo sumušę.
47 Tie buvo užėmę jo šalį ir Bašano
karaliaus Ogo šalį— [šalį] abiejų
amoriečių karalių [,viešpatavusių]
anapus Jordano rytuose: 48 [šalį] nuo
Aroerio, esančio Arnono ⌜upelio krante⌝[2],
ligi Sirjono[3], tai yra Chermono, kalno, 49
ir visą Arabą anapus Jordano rytuose
ligi Arabos jūros Pisgos šlaitų apačioje.

Dešimt įsakymų

5 Mozė sušaukė visą Izraelį ir jiems
tarė: „Klausyk, Izraeli, nuostatų ir
potvarkių, kuriuos aš šiandien kalbu
jums į ausis! Išmokite ir stropiai juos
vykdykite! 2 VIEŠPATS, mūsų Dievas,
sudarė su mumis sandorą Chorebe. 3 Ne
su mūsų protėviais VIEŠPATS sudarė
šitą sandorą, bet su mumis, su mumis
visais, kurie čia šiandien esame gyvi.
4 Veidas į veidą VIEŠPATS kalbėjo su
jumis kalne iš ugnies. 5 Aš anuomet
stovėjau tarp VIEŠPATIES ir jūsų, kad
jums praneščiau VIEŠPATIES žodžius[4],
nes bijojote ugnies ir nelipote į kalną. Jis
tarė:

6 ‚Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris tave išvedžiau iš Egipto šalies, iš
vergų namų.

7 Tau draudžiama turėti kitų
dievų šalia manęs.

8 Tau draudžiama pasidirbti
stabą ar[5] kokį nors pavidalą to, kas yra
aukštai danguje ir kas žemai žemėje, ir
kas vandenyje po žeme. 9 Tau
neleidžiama kniūpoti ties jais ir juos
garbinti, nes aš esu VIEŠPATS, tavo
Dievas, pavydulingas Dievas,baudžiantis
už tėvų kaltę vaikus, vaikaičius ir
provaikaičius tų, kurie nekenčia manęs,
10 bet rodantis malonę tūkstančiams tų,
kurie mane myli ir laikosi mano
įsakymų.

11 Tau draudžiama piktnaudžiauti
VIEŠPATIES, tavo Dievo, vardu, nes
VIEŠPATS nepaliks nenubaudęs to,
kuris piktnaudžiauja jo vardu.

12 Švęsk šabatos dieną, kad
laikytum ją šventa, kaip VIEŠPATS,
tavo Dievas, yra įsakęs. 13 Šešias dienas
tu turi dirbti ir atlikti visą savo darbą.
14 Bet septintoji diena yra
VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, pašvęsta
poilsio diena. Tau nevalia dirbti darbo—
nei tau pačiam, nei tavo sūnui, nei tavo
dukteriai, nei tavo vergui, nei tavo
vergei, nei tavo jaučiui, nei tavo asilui,
nei kokiam tavo gyvuliui, nei tavo

---

1 SamGSTV, plg. 10, 15; M: jo palikuonis po jo
2 Arba: slėnio pakraštyje
3 S (plg. 3, 9); M: Siono
4 MsSamGVS; M: žodį
5 Dgl. Mss 4Q SamGS T^{Ms} T^{J}V, plg. Iš 20, 4; ~M

ateiviui, apsigyvenusiam tavo vietovėse[1],
kad galėtų atsilsėti tavo vergas ir tavo
vergė taip pat, kaip tu. 15 Tu turi
atsiminti, kad buvai vergas Egipto šalyje
ir kad VIEŠPATS, tavo Dievas, tave
išvedė iš ten stipria ranka ir ištiestu
dilbiu. Todėl VIEŠPATS, tavo Dievas,
tau įsakė švęsti šabatos dieną.
16 Gerbk savo tėvą ir savo motiną,
kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau
įsakęs, kad ilgai gyventum ir kad tau
gerai klotųsi žemėje, kurią VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau rengiasi duoti.
17 Nežmogžudžiauk.
18 Nesvetimoteriauk.
19 Nevok.
20 Neliudyk neteisingo liudijimo
prieš savo artimą.
21 Negeisk savo artimo žmonos.
Nesigodėk savo artimo namų, jo lauko,
jo vergo ar vergės, jo jaučio ar asilo, ar
ko nors priklausančio tavo artimui‘.

8–9 Lev 26, 1; Dt. 4, 15–18; 27, 15 **9–10** Iš 34, 6–7; Sk 14, 18; Dt 7, 9–10 **11** Lev 19, 12 **12** Iš 16, 23–30; 31, 12–14 **13–14** Iš 23, 12; 31, 15; 34, 21; 35, 2; Lev 23, 3 **16** Dt 27, 16; Mt 15, 4; 19, 19; Mk 7, 10; 10, 19; Lk 18, 20; Ef 6, 2 **16** Ef 6, 3 **17** Pr 9, 6; Lev 24, 17; Mt 5, 21; 19, 18; Mk 10, 19; Lk 18, 20; Rom 13, 9; Jok 2, 11 **18** Lev 20, 10; Mt 5, 27; 19, 18; Mk 10, 19; Lk 18, 20; Rom 13, 9; Jok 2, 11 **19** Lev 19, 11; Mt 19, 18; Mk 10, 19; Lk 18, 20; Rom 13, 9 **20** Iš 23, 1; Mt 19, 18; Mk 10, 19; Lk 18, 20 **21** Rom 7, 7; 13, 9

Mozė paskiriamas sandoros tarpininku

22 Šituos žodžius VIEŠPATS
kalbėjo garsiu balsu visam jūsų
susirinkimui kalne iš ugnies, debesies ir
tirštos tamsos ir nieko daugiau
nepridėjo. Jis juos užrašė į dvi
akmenines plokštes ir man įteikė jas.
23 Išgirdę balsą iš tamsos ir kalnui
degant, jūs, visi jūsų genčių viršininkai
ir jūsų vyresnieji, priėjote prie manęs
24 ir sakėte: ‚Štai VIEŠPATS, mūsų
Dievas, mums parodė savo šlovę ir
didybę, ir girdėjome jo balsą iš ugnies.
Šiandien patyrėme, kad Dievas gali
kalbėti su žmogum ir tas likti gyvas! 25 O
dabar—kodėl turėtume mirti? Nes šita
didelė ugnis mus praris! Jei mes dar
ilgiau klausysimės VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso, turėsime mirti. 26 Nes kas
iš visų žmonių yra toks, kuris išgirdęs,
kaip mes, kalbančio iš ugnies gyvojo
Dievo balsą, būtų išlikęs gyvas? 27 Tu
pats priartėk ir išgirsk viską, ką
VIEŠPATS, mūsų Dievas, sakys. Paskui
tu mums persakyk viską, ką VIEŠPATS,
mūsų Dievas, tau pasakys, o mes
klausysime ir vykdysime‘.
28 VIEŠPATS girdėjo jūsų žodžių
garsą, kai man kalbėjote, ir VIEŠPATS
man tarė: ‚Girdėjau garsą šitų žmonių,
kuriuos jie tau kalbėjo. Gera viskas, ką
jie kalbėjo. 29 O kad jų širdis visuomet
būtų taip linkusi bijoti manęs ir laikytis
visų mano įsakymų, kad gerai klotųsi
jiems ir jų vaikams per amžius! 30 Eik,
jiems tark: „Sugrįžkite į savo palapines!“
31 O tu pats čia atsistok prie manęs, kad
tau išsakyčiau visą įsakymą[2], nuostatus
ir potvarkius, kurių tu turi juos
pamokyti, kad jie juos vykdytų šalyje,
kurią aš rengiuosi duoti jų nuosavybėn‘.
32 Taigi stropiai vykdykite, kaip
VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra jums įsakęs.
Nenukrypkite nei į dešinę, nei į kairę.
33 Eikite tik[3] keliu, kuriuo [eiti]
VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra jums įsakęs,
kad būtumėte gyvi, kad jums gerai
klotųsi ir kad ilgai gyventumėte šalyje,
kurią užimsite“.

22–27 Hbr 12, 18–19

6 „Šitas yra įsakymas, nuostatai ir
potvarkiai, kurių VIEŠPATS, jūsų
Dievas, [man] įsakė jus pamokyti, kad
juos vykdytumėte šalyje, į kurią jūs
pereisite jos užimti,—⌜šalyje, plūstančioje
pienu ir medum⌝[4], 2 kad tu, tavo sūnūs ir
tavo sūnaičiai bijotumėte VIEŠPATIES,
savo Dievo, laikydamiesi visų jo
nuostatų ir įsakymų, kuriuos aš tau
įsakiau, per visas tavo gyvenimo dienas,
ir kad ilgai gyventum. 3 Taigi klausyk,
Izraeli, ir stropiai [juos] vykdyk, kad tau
gerai klotųsi ir kad labai pagausėtumėte,
kaip VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas,
yra tau pažadėjęs.

Vyriausiasis įsakymas

4 Klausyk, Izraeli! ⌜VIEŠPATS

---

1 Lit. vartuose

2 “Įsakymas“ čia yra bendrinis terminas, reiškiąs nuostatų ir potvarkių visetą.

3 Lit. visu

4 Atkelta iš 3 skn. galo.

yra mūsų Dievas, VIEŠPATS vienintelis!"[1] 5 Tu turi mylėti VIEŠPATĮ, savo Dievą, visa širdim,visa siela ir visomis jėgomis. 6 Šitie žodžiai, kuriuos aš tau šiandien įsakiau, tebūnie tavo širdyje. Tu turi juos kartoti savo sūnums ir apie juos kalbėti, sėdėdamas savo namuose ir eidamas keliu, atsiguldamas ir atsikeldamas. 8 Tu turi juos pririšti kaip atminą sau prie rankos, ir jie turi būti ženklai tavo kaktoje. 9 Tu turi juos užrašyti į savo namo durų staktas ir į savo vartus.

10 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, tave įves į šalį, kurią jis prisiekė tavo protėviams—Abraomui, Izaokui ir Jokūbui— tau duoti: didelius ir gražius miestus, kurių nestatei, 11 visokių gėrybių pilnus namus, kurių nepripildei, [iš uolos] iškirstus šulinius, kurių neiškirtai, vynuogynus ir alyvmedžius, kurių nesodinai, ir kai būsi sočiai pavalgęs,— 12 žiūrėk, kad nepamirštum VIEŠPATIES, kuris tave išvedė iš Egipto šalies, iš vergų namų. 13 Tu turi bijoti VIEŠPATIES, savo Dievo, jam vienam tarnauti ir prisiekti jo vardu. 14 Jums draudžiama sekti paskui svetimus dievus, dievus[2] tautų, kurios gyvena aplink jus, 15 nes VIEŠPATS, tavo Dievas, yra pavydulingas Dievas tavo tarpe, kad neužsidegtų prieš tave VIEŠPATIES, tavo Dievo, rūstybė ir jis neišnaikintų tavęs nuo žemės paviršiaus.

16 Jums nevalia mėginti VIEŠPATIES, savo Dievo, kaip jį mėginote Masoje. 17 Uoliai turite vykdyti VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymus, jo įspėjimus ir nuostatus, kuriuos jis yra tau įsakęs. 18 Tu turi vykdyti, kas teisu ir gera VIEŠPATIES akyse, kad tau gerai klotųsi ir tu įėjęs užimtum gerąją šalį, kurią VIEŠPATS pažadėjo su priesaika tavo protėviams, nuvydamas nuo tavęs visus tavo priešus, kaip VIEŠPATS yra pasakęs.

20 Kai ateityje tavo sūnus paklaus tave: ‚Ką reiškia įspėjimai, nuostatai ir potvarkiai, kuriuos VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra jums įsakęs?', 21 tu turi sakyti savo sūnui: ‚Buvome Faraono vergai Egipte, bet VIEŠPATS mus išvedė iš Egipto galinga ranka. 22 VIEŠPATS mūsų akyse parodė ženklų ir stebuklų, didelių ir pražūtingų, prieš Egiptą, prieš Faraoną ir visus jo namus. 23 O mus jis išvedė iš ten, kad, mus įvedęs, duotų mums šalį, kurią jis buvo mūsų protėviams pažadėjęs priesaika. 24 Ir VIEŠPATS mums įsakė vykdyti visus šituos nuostatus, bijoti VIEŠPATIES, mūsų Dievo, kad visados mums gerai klotųsi, kad jis išlaikytų mus gyvus, kaip šiandien [išlaiko]. 25 Mes būsime teisūs, jei stropiai vykdysime visą šitą įsakymą VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje, kaip jis yra mums įsakęs'".

4 Mk 12, 29 **5** Mt 22, 37; Mk 12, 30; Lk 10, 27 **6–9** Dt 11, 18–20 **10** Pr 12, 7 **10** Pr 26, 3 **10** Pr 28, 13 **13** Mt 4, 10; Lk 4, 8 **16** Mt 4, 7; Lk 4, 12 **16** Iš 17, 1–7

Izraelio išskirtinumas

7 „Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, tave įves į šalį, į kurią tu įeisi jos užimti, ir nuvys nuo tavęs daug tautų—chitiečius, girgašus, amoriečius, kanaaniečius, perizus, chivus ir jebusiečius, septynias tautas, gausesnes ir galingesnes už tave,— 2 kai VIEŠPATS, tavo Dievas, tau jas atiduos ir tu jas sumuši,—turėsi jas visiškai sunaikinti. Tau draudžiama padaryti sutartį su jomis ir parodyti joms malonę. 3 Tau nevalia sueiti su jomis į vedybinius santykius: išleisti savo dukters už jo[3] sūnaus nė jo dukters paimti savo sūnui, 4 nes jis atitrauks tavo sūnų nuo VIEŠPATIES[4], ir jie garbins kitus dievus. Tada VIEŠPATIES rūstybė užsidegs prieš jus, ir jis skubiai sunaikins tave. 5 Bet šitaip turite pasielgti su jomis: sugriauti jų aukurus, sudaužyti jų maşėbas[5], suskaldyti jų ašeras[6] ir jų stabus sudeginti, 6 nes tu esi

---

1 Galima versti dar ir šitaip: VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra vienas VIEŠPATS. Arba: VIEŠPATS, mūsų Dievas, VIEŠPATS yra vienas.Arba: VIEŠPATS yra mūsų Dievas, VIEŠPATS yra vienas.

2 Lit. iš dievų

3 T.y. kitataučio

4 Rk.; M: manęs

5 T.y. kokiu nors būdu dievybę simbolizuojančius akmenstulpius

6 T.y. medžius ar medinius kultavietėės stulpus,

VIEŠPAČIUI, savo Dievui, pašvęsta
tauta. VIEŠPATS, tavo Dievas, tave
išsirinko iš visų žemės paviršiuje
gyvenančių tautų, kad būtum jo nuosava
tauta.
7 Ne todėl, kad buvote gausesni
už visas tautas, VIEŠPATS pasidarė
jums prielankus ir jus išsirinko—jūs juk
esate visų tautų mažiausia. 8 Bet todėl,
kad VIEŠPATS jus mylėjo ir ištesėjo
savo priesaiką, kurią jis prisiekė jūsų
protėviams, VIEŠPATS jus išvedė
galinga ranka ir tave išpirko iš vergų
namų, iš Egipto karaliaus Faraono
valdžios. 9 Taigi žinok, kad VIEŠPATS,
tavo Dievas, yra Dievas, ištikimas
Dievas, išlaikąs iki tūkstančio kartų
sandorą ir malonę tiems, kurie jį myli ir
laikosi jo įsakymų, 10 bet atlyginąs [jau]
ʽtam pačiam, kurisʼ[1] jo nekenčia, jį
sunaikindamas. Jis neuždelsia tam, kuris
jo nekenčia: jam pačiam atlygina.
11 Taigi stropiai vykdyk įsakymą,
nuostatus ir potvarkius, kuriuos aš tau
šiandien įsakau. 12 Užtai, kad klausysite
šitų potvarkių, juos stropiai vykdysite,
VIEŠPATS, tavo Dievas, išlaikys tau
sandorą ir malonę, kurią jis prisiekė
[laikyti] tavo protėviams. 13 Jis mylės,
laimins ir daugins tave. Jis laimins tavo
kūno ir šalies vaisių, tavo javus, tavo
vyną, tavo aliejų, tavo galvijų veršiukus[2]
ir tavo mažųjų gyvulių prieauglį žemėje,
kurią jis prisiekė tavo protėviams tau
duoti. 14 Tu būsi palaimintas labiau už
visas tautas. Nebus nevaisingo ar
nevaisingos tarp tavųjų ir tarp tavo
gyvulių. 15 VIEŠPATS atitolins nuo
tavęs visas ligas ir neuždės ant tavęs
jokių tau žinomų piktų Egipto negalių,
bet jas užleis ant visų, kurie nekenčia
tavęs. 16 Ir tu prarysi visas tautas,
kurias VIEŠPATS, tavo Dievas, tau
atiduos. Tau nevalia pasigailėti jų nė
garbinti jų dievų, nes tai būtų tau
žabangai.
17 *O kai sau tarsi:* ‚*Šitos tautos*
gausesnės už mane! Kaip aš galėčiau jas
išvaryti?‘, 18 nebijok jų! Verčiau
prisimink tai, ką VIEŠPATS, tavo
Dievas, padarė Faraonui ir visam
Egiptui: 19 didelius mėginimus, kuriuos
matė tavo akys— ženklus ir stebuklus,
stiprią ranką ir ištiestą dilbį, kuriuo
VIEŠPATS, tavo Dievas, išvedė tave!
Taip VIEŠPATS, tavo Dievas, padarys
visoms tautoms, kurių tu bijai. 20 Be to,
VIEŠPATS, tavo Dievas, sukels jose
paniką, iki bus žuvę [net] išlikusieji ir
tie, kurie bus pasislėpę nuo tavęs.
21 Neišsigąsk jų, nes VIEŠPATS, tavo
Dievas, yra tavo tarpe, didis ir baisus
Dievas. 22 Ir VIEŠPATS, tavo Dievas,
pamažėl nuvys šitas tautas iš tavo
akivaizdos. Tu negalėsi jų greitai
pribaigti, kad tau neprivistų per daug
laukinių žvėrių. 23 VIEŠPATS, tavo
Dievas, jas atiduos ir sukels didelį
sąmyšį, kol jos bus sunaikintos. 24 Jis
atiduos jų karalius į tavo rankas, o tu
išdildysi jų vardą iš po dangaus. Niekas
neįstengs tau pasipriešinti, iki būsi jas
sunaikinęs. 25 Jų dievų atvaizdus turite
sudeginti. Tau nevalia geisti ant jų
esančio sidabro ir aukso ir [jų] pasiimti,
kad per tai neįsipainiotum į pinkles, nes
tai bjaurus dalykas VIEŠPAČIUI, tavo
Dievui. 26 Tau nevalia įnešti bjaurybės į
savo namus, kad neatitektum taip, kaip
ji, visiškam sunaikinimui. Tu turi ją
šlykštėte šlykštėtis ir bjaurėte bjaurėtis,
nes ji skirta visiškam sunaikinimui“.

1 Apd 13, 19 5 Dt 12, 3 6 Iš 19, 5;Dt 4, 20; 14, 2; 26, 18; Tit 2, 14; 1 Pet 2, 9 9–10 Iš 20, 5–6; 34, 6–7; Sk 14, 18; Dt 5, 9–10 12–16 Dt 11, 13–17

Užėmęs šalį, nepamiršk VIEŠPATIES!

8 „Jūs turite stropiai vykdyti visą
įsakymą, kurį aš šiandien įsakau, kad
liktumėte gyvi, dagintumėtės, įeitumėte
ir užimtumėte šalį, kurią VIEŠPATS
prisiekdamas pažadėjo jūsų protėviams.
2 Tu turi atsiminti visą kelią, kuriuo
VIEŠPATS, tavo Dievas, tave vedė per
tuos keturiasdešimt metų dykumoje, kad
tave nužemintų, norėdamas tave
išmėginti, patirti, kas buvo tavo širdyje:
ar tu laikysies jo įsakymo, ar ne. 3 Jis
tave nužemino ir leido tau badauti,
paskui tave maitino mana, kurios tu
nežinojai ir kurios nežinojo tavo
protėviai, norėdamas tave pamokyti, kad

vaizduojančius vaisingumo deivę

1 Ms; M: tiems, kurie

2 Lit. atvestuosius

žmogus nėra gyvas viena duona, bet kad
žmogus yra gyvas ⌜kiekvienu žodžiu,
kuris⌝[1] išeina iš VIEŠPATIES burnos.
4 Tavo apdaras tau nenusidėvėjo, ir tavo
pėda nesutino per šituos keturiasdešimt
metų. 5 Taigi žinok savo širdyje, kad,
kaip kas drausmina savo sūnų, taip
VIEŠPATS, tavo Dievas, drausmino
tave. 6 Tad laikykis VIEŠPATIES, savo
Dievo, įsakymų, eidamas jo keliais ir jo
bijodamas. 7 Nes VIEŠPATS, tavo
Dievas, tave įveda į gerą šalį—į šalį
vandens upelių, versmių ir požeminių
srovių, išsiveržiančių slėniuose ir
kalnuose; 8 į kviečių, miežių, vynmedžių,
figmedžių ir granatmedžių šalį, į
alyvmedžių ir medaus šalį; 9 į šalį,
kurioje nevalgysi duonos su
nepritekliumi, kurioje tau nieko nestigs; į
šalį, kurios akmenys geležis ir iš kurios
kalnų kasi varį. 10 Tu valgysi ir
pasisotinsi, ir girsi[2] VIEŠPATĮ, savo
Dievą, dėl geros šalies, kurią jis bus tau
davęs.
11 Sergėkis, kad nepamirštum
VIEŠPATIES, savo Dievo,
nesilaikydamas jo įsakymų, potvarkių ir
nuostatų, kuriuos aš šiandien tau įsakau,
12 kad, kai būsi sočiai pavalgęs,
pasistatęs gražių namų ir [juose]
apsigyvenęs, 13 kai tavo galvijai ir
mažieji gyvuliai bus pagausėję, sidabras
ir auksas tau padaugėjęs, ir viskas, kas
tau priklauso, padaugėję,— 14 kad
nepasididžiuotum[3] ir nepamirštum
VIEŠPATIES, savo Dievo, kuris tave
išvedė iš Egipto šalies, iš vergų namų;
15 kuris tave vedė per didžiulę ir klaikią
dykumą, kur buvo nuodingų gyvačių,
skorpionų ir bevandenė sausynė; kuris
tau ištekino vandens iš uolos, kietos kaip
titnagas; 16 kuris tave maitino dykumoje
mana, kurios nežinojo tavo protėviai,
kad tave pažemintų ir išmėgintų,
norėdamas galų gale tau padaryti gera,
17 ir kad nesakytum sau[4]: ‚Mano jėga ir
mano rankos galia man įgijo šitą turtą‘.
18 Verčiau atsimink VIEŠPATĮ, savo
Dievą, nes jis yra tas, kuris tau teikia
galią turtui įgyti, ištesėdamas savo
sandorą, kurią prisiekdamas pažadėjo
tavo protėviams, kaip jis šiandien daro.
19 Bet jei tikrai pamirši VIEŠPATĮ, savo
Dievą, nueisi paskui kitus dievus, juos
garbinsi ir kniūposi ties jais, šiandien
įspėju jus, kad tikrai pražūsite. 20 Kaip
tautos, kurias VIEŠPATS pražudo iš jūsų
akivaizdos, taip pražūsite dėl to, kad
nebūsite paklausę VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso“.

3 Mt 4,4; Lk 4,4 11-16 Hoš 13,5-6

Ne dėl tavo gero elgesio VIEŠPATS tau duos šitą šalį

9 „Klausyk, Izraeli! Tu, kuris šiandien
pereisi Jordaną, kad įeitum užimti
tautų, didesnių ir galingesnių už save,
miestų, didelių ir sutvirtintų sienomis,
siekiančiomis dangų, 2 didelės ir
aukštaūgės tautos, anakų, apie kuriuos
tu pats žinai ir apie kuriuos tu pats
girdėjai: ‚Kas gali atsilaikyti prieš
anakus?‘ 3 Taigi šiandien žinok, kad
pats VIEŠPATS, tavo Dievas, pereis pirm
tavęs tarsi ryjanti ugnis. Jis pats juos
sunaikins; jis pats juos partrenks ties
tavim, kad tu juos veikiai išvarysi ir
pražudysi, kaip VIEŠPATS yra tau
pažadėjęs.
4 VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, juos
nuvijus iš tavo akivaizdos, nesakyk sau:
‚Dėl mano teisumo VIEŠPATS mane
įvedė šitos šalies užimti‘. Priešingai, dėl
šitų tautų nelabumo VIEŠPATS jas
nuvys iš tavo akivaizdos. 5 Ne dėl savo
teisumo ir sąžiningumo tu įeisi jų šalies
užimti, bet dėl tų tautų nelabumo
VIEŠPATS, tavo Dievas, jas nuvys iš
tavo akivaizdos, ir tam, kad ištesėtų
pažadą, kurį VIEŠPATS davė
prisiekdamas tavo protėviams—
Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. 6 Taigi
žinok, kad ne dėl tavo teisumo
VIEŠPATS tau leidžia užimti šitą gerąją
šalį, nes tu esi kietasprandė tauta.

Auksinio veršio epizodas

7 Atsimink, nepamiršk, kaip tu
pykinai VIEŠPATĮ, savo Dievą,
dykumoje. Nuo dienos, kai išėjote[5] iš

1 Lit. visu tuo, kas (t.y. visu tuo, ką sukuria VIEŠPATIES burna ar ką VIEŠPATS įsako)
2 Lit. laiminsi
3 Lit. nepasikeltų tavo širdis
4 Lit. savo širdyje
5 SamGS; M: išėjai

Egipto šalies, iki pasiekėte šitą vietą, jūs
priešinotės VIEŠPAČIUI. 8 Chorebe taip
įpykinote VIEŠPATĮ, jog VIEŠPATS
užsirūstino ant jūsų, norėdamas jus
sunaikinti. 9 Užlipęs į kalną paimti
akmeninių plokščių, plokščių sandoros,
kurią VIEŠPATS buvo sudaręs su jumis,
aš pasilikau kalne keturiasdešimt dienų
ir keturiasdešimt naktų, nevalgydamas
duonos ir negerdamas vandens. 10 Tada
VIEŠPATS man įteikė dvi akmenines
plokštes, įrašytas Dievo pirštu. Jose
buvo visi tie žodžiai, kuriuos VIEŠPATS
susirinkimo dieną buvo jums kalbėjęs
kalne iš ugnies. 11 Pasibaigus keturioms
dešimtims dienų ir keturioms dešimtims
naktų, VIEŠPATS man įteikė dvi
akmenines plokštes, sandoros plokštes.
12 Ir VIEŠPATS man tarė: ‚Kelkis,
skubiai lipk žemyn iš čia, nes tavo tauta,
kurią išvedei iš Egipto, pasielgė
sugedusiai! Jie greitai nusišalino nuo
kelio, kuriuo įsakiau jiems [eiti]: jie
pasidirbo nulietą atvaizdą‘.
13 VIEŠPATS toliau man tarė: ‚Aš
mačiau šitą tautą, ir tikrai[1] ji
kietasprandė tauta. 14 Leisk man juos
sunaikinti ir išdildyti jų vardą iš po
dangaus, o tave padaryti tauta,
galingesne ir gausesne už ją!‘ 15 Tada,
kalnui degant, pasisukęs nulipau nuo
kalno, laikydamas abiejose rankose dvi
sandoros plokštes. 16 Aš žiūrėjau, ir štai
jūs buvote nusidėję VIEŠPAČIUI, savo
Dievui: pasidirbę nulietą veršį, veikiai
nusišalinę nuo kelio, kuriuo VIEŠPATS
jums buvo įsakęs [eiti]. 17 Tada, nutvėręs
abi plokštes, jas išmečiau iš abiejų rankų
ir sudaužiau jūsų akyse. 18 Paskui
išbuvau parpuolęs VIEŠPATIES
akivaizdoje, kaip pirmąjį kartą,
keturiasdešimt dienų ir kiaturiasdešimt
naktų, nevalgydamas duonos ir
negerdamas vandens, dėl ⌜visos jūsų
nuodėmės⌝[2], kuria nusidėjote darydami,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, jį
pykindami. 19 Nes bijojaus rūstybės ir
įniršio, su kuriuo VIEŠPATS buvo
supykęs ant jūsų, norėdamas jus
sunaikinti. Bet ir tąsyk VIEŠPATS
išklausė mane. 20 Taip pat ant Aharono
VIEŠPATS buvo smarkiai supykęs,
norėdamas jį sunaikinti. Tad anuomet
maldavau ir už Aharoną. 21 O jūsų
nuodėmingą daiktą, kurį buvote padarę,
veršį, paėmiau ir jį sudeginau; jį
sutrupinau, visiškai sumaldamas į
dulkes, ir jo dulkes subėriau į upelį,
tekantį nuo kalno.
22 Taip pat Taberoje, Masoje ir
Kibrot-Hataavoje jūs įpykinote
VIEŠPATĮ. 23 O kai VIEŠPATS jus
siuntė iš Kadeš-Barnėjos, sakydamas:
‚Traukite aukštyn ir užimkite šalį, kurią
jums daviau‘, jūs priešinotės
VIEŠPATIES, savo Dievo, paliepimui,
netikėjote juo ir neklausėte jo balso.
24 Jūs buvote priešingi VIEŠPAČIUI
nuo dienos, kai ⌜jus pažinau⌝[3].
25 Išbuvau parpuolęs VIEŠPATIES
akivaizdoje keturiadešimt dienų ir
keturiasdešimt naktų, nes VIEŠPATS
buvo pagrasinęs jus sunaikinti.
26 Maldavau VIEŠPATĮ ir tariau:
‚Viešpatie Jahve, nesunaikink savo
tautos, savo nuosavybės, kurią atpirkai
savo didele galia, kurią išvedei iš Egipto
galinga ranka! 27 Atsimink savo tarnus
Abraomą, Izaoką ir Jokūbą! Nenusigręšk
į šitos tautos atkaklumą, jos nelabumą ir
nuodėmę, 28 kad nesakytų ⌜žmonės
šalies⌝[4], iš kurios mus išvedei: „Kadangi
VIEŠPATS neįstengė jų įvesti į šalį,
kurią jiems buvo pažadėjęs, ir kadangi jų
nekentė, jis juos išvedė, kad jiems leistų
išmirti dykumoje“. 29 Bet jie yra tavo
tauta, tavo nuosavybė, kurią išvedei savo
didele galia ir savo ištiesta ranka‘“.

9 Iš 24, 18 19 Hbr 12, 21 22 Sk 11, 3 22 Iš 17, 7 22 Sk 11, 34 23 Sk 13, 25—14, 38 23 Dt 1, 21 23 Sk 13, 31; Dt 1, 26; Hbr 3, 16

Mozei įsakoma iškalti naujas plokštes ir pasidaryti skrynią

10 „Tuomet VIEŠPATS man tarė:
‚Išsikalk dvi akmenines plokštes,
panašias į pirmąsias, ir užlipk pas mane į
kalną; taip pat pasidirbk medinę skrynią.
2 Aš užrašysiu į plokštes žodžius, kurie
buvo pirmosiose plokštėse, kurias
sudaužei; tu turi jas įdėti į skrynią‘.

1 Lit. štai
2 Kl. MssSamGST^J V: visų jūsų nuodėmių
3 SamG: jis jus pažino
4 Sam; G: gyventojai šalies; M: šalis

3 Taigi aš padariau iš akacijos medžio
skrynią ir iškaliau dvi akmenines
plokštes, panašias į pirmąsias, ir užlipau
į kalną, laikydamas rankoje abi plokštes.
4 Ir jis užrašė į plokštes tokį pat įrašą,
kaip pirmasis: dešimtį žodžių, kuriuos
VIEŠPATS susirinkimo dieną buvo jums
kalbėjęs kalne iš ugnies, ir VIEŠPATS
man įteikė juos. 5 Atsisukęs nulipau nuo
kalno ir įdėjau plokštes į skrynią, kurią
buvau padaręs, kaip man VIEŠPATS
buvo įsakęs, ir ten jos tebėra.
6 (Izraeliai ištraukė iš Beėrot-Enė-
Jaakamo į Moserą. Ten mirė Aharonas ir
ten buvo palaidotas, o jo sūnus Eleazaras
kunigavo jo vietoje. 7 Iš ten jie sukilo eiti
į Gudgodą, o iš Gudgodos— į Totbą,
vandens upelių šalį.
8 Tuomet VIEŠPATS išskyrė
Levio gentį, kad ji nešiotų VIEŠPATIES
sandoros skrynią, stovėtų VIEŠPATIES
akivaizdoje jam tarnauti ir laimintų jo
vardu, kaip [ji daro] iki šios dienos.
9 Todėl Levis negavo dalies, arba
veldinio, kartu su savo broliais:
VIEŠPATS yra jo veldinys, kaip
VIEŠPATS, tavo Dievas, yra jam
pažadėjęs.)
10 Aš išstovėjau kalne, kaip
pirmąjį kartą, keturiasdešimt dienų ir
keturiasdešimt naktų, ir VIEŠPATS
išklausė mane dar ir šįkart. VIEŠPATS
nenorėjo tavęs sunaikinti. 11 Ir
VIEŠPATS man tarė: ‚Kelkis, eik,
ištraukdamas tautos priešakyje, kad jie
įeitų ir užimtų šalį, kurią jų protėviams
prisiekiau jiems duoti‘.

6 Sk 20, 28; 33, 38 8 Sk 3, 5–8 10 Iš 34, 28

Ko Dievas reikalauja

12 O dabar, Izraeli, ko kito
VIEŠPATS, tavo Dievas, reikalauja iš
tavęs, jei ne tai, kad bijotum
VIEŠPATIES, savo Dievo, vaikščiotum
visais jo keliais, jį mylėtum ir tarnautum
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, visa širdim ir
visa siela, 13 laikydamasis VIEŠPATIES
įsakymų ir jo nuostatų, kuriuos aš
šiandien tau įsakau tavo labui? 14 Nors
VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, priklauso
dangus ir aukščiausiasis[1] dangus, žemė ir
visa, kas yra joje, 15 tik prie jūsų
protėvių VIEŠPATS prisirišo, kad juos
mylėtų, ir jis išrinko iš visų tautų jų
palikuonis po jų, jus, kaip šiandien yra.
16 Taigi apipjaustykite savo širdis ir
nebebūkite kietasprandžiai, 17 nes
VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra dievų
Dievas ir viešpačių VIEŠPATS, didis,
galingas ir baisus Dievas, kuris nežiūri
asmens[2] ir neima kyšių, 18 kuris gina
našlaičius ir našlių teises, kuris myli
ateivį, duodamas jam duonos ir apdaro.
19 Taigi jūs turite mylėti ateivį, nes
buvote ateiviai Egipto šalyje. 20 Tu turi
bijoti VIEŠPATIES, savo Dievo, 'jam
tarnauti'[3] ir prisiekti jo vardu. 21 Jis yra
tavo gyrius, ir jis yra tavo Dievas, kuris
tau padarė šitų didelių ir baisių dalykų,
kuriuos matė tavo akys. 22 Tavo
protėviai, septyniasdešimt asmenų,
nusileido į Egiptą, o dabar VIEŠPATS,
tavo Dievas, yra padaręs tave tokį gausų,
kaip dangaus žvaigždės“.

17 1 Tim 6, 15; Apr 17, 14; 19, 16 17 Apd 10, 34; Rom 2, 11; Gal 2, 6; Ef 6, 9 22 Pr 46, 27 22 Pr 15, 5; 22, 17

Palaiminimas ar prakeikimas?

11 „Taigi mylėk VIEŠPATĮ ir
visuomet laikykis, ko jis yra liepęs
laikytis: jo nuostatų, potvarkių ir
įsakymų. 2 Žinokite šiandien, kad
[kalbu] ne su jūsų vaikais, kurie
nepatyrė ir nematė VIEŠPATIES, jūsų
Dievo, drausmės, jo didybės, jo galingos
rankos ir ištiesto dilbio, 3 jo ženklų ir
veiksmų, kuriuos jis padarė Egipte
Faraonui, Egipto karaliui, ir visai jo
šaliai; 4 ką jis padarė Egipto
kariuomenei, jo kovos žirgams ir
vežimams, ant kurių jiems vejantis jus,
jis užliejo Nendrių jūros vandenis ir
kuriuos VIEŠPATS paliko nuskandintus
iki šios dienos; 5 ką jis padarė jums
dykumoje, kol pasiekėte šitą vietą, 6 ir
ką jis padarė Datanui ir Abiramui,
Reūbeno sūnaus Eliabo sūnums, kai viso
Izraelio vidury žemė išsižiojo ir juos
prarijo su jų šeimomis, palapinėmis ir
visomis būtybėmis, kurios nusekė paskui
juos. 7 Bet tai buvo jūsų akys, kurios
matė visus didžius VIEŠPATIES
veiksmus, kuriuos jis nuveikė.

1 Lit. dangų

2 T.y. nesielgia šališkai

3 Arba : jį garbinti

8 Taigi turite laikytis viso
įsakymo, kurį aš jums[1] šiandien įsakau,
kad būtumėte stiprūs ir įėję užimtumėte
šalį, į kurią jūs pereinate jos užimti, 9 ir
kad ilgai gyventumėte žemėje, kurią
VIEŠPATS jūsų protėviams prisiekė
duoti jiems ir jų palikuonims—šalį,
plūstančią pienu ir medum. 10 Nes šalis, į
kurią tu įeisi jos užimti, nėra kaip Egipto
šalis, iš kurios išėjote, kurią, pasėjęs
savo sėklą, turėjai drėkinti savo koja[2]
kaip daržą. 11 Bet šalis, į kurią jūs
pereinate jos užimti, yra kalnų ir slėnių
šalis, kuri, lietui lyjant iš dangaus,
sugeria vandenį—12 šalis, kuria
VIEŠPATS, tavo Dievas, rūpinasi.
Nuolat VIEŠPATIES, tavo Dievo, akys
yra ant jos—nuo metų pradžios iki metų
pabaigos.
13 Jei tikrai klausysite mano
įsakymų, kuriuos aš jums šiandien
įsakau, mylėdami VIEŠPATĮ, savo
Dievą, ir jam tarnaudami visa širdim ir
visa siela, 14 tai ⌜jis duos⌝[3] jūsų šaliai
lietaus laiku[4], ankstyvojo ir vėlyvojo
lietaus, ir jūs suvalysite savo javus,
naują vyną ir aliejų. 15 ⌜Jis duos⌝[5] žolės
tavo lauke tavo gyvuliams, ir tu valgysi
ir pasisotinsi. 16 Sergėkitės, kad jūsų
širdis nesiduotų suvedžiojama, kad
neatsimestumėte [nuo Dievo],
netarnautumėte kitiems dievams ir
nekniūpotumėte ties jais! 17 Tada
užsidegtų prieš jus VIEŠPATIES rūstybė
ir jis taip uždarytų dangų, jog nebebūtų
lietaus, žemė nebeišduotų savo derliaus
ir jūs greit pradingtumėte iš gerosios
šalies, kurią VIEŠPATS jums duoda.
18 Įsidėkite šituos mano žodžius į širdį ir
sielą, prisiriškite juos kaip ženklą ant
rankos, ir jie tebūnie jums kaip ženklai
ant kaktos. 19 Pamokykite jų savo
vaikus, kalbėdami apie juos, kai sėdėsi
⌜savo namuose⌝[6] ir kai eisi keliu, kai
atsigulsi ir kai atsikelsi. 20 Užrašyk juos
į savo namo durų staktas ir į savo vartus,
21 kad tiek ilgai jūs ir jūsų vaikai
gyventumėte šalyje, kurią VIEŠPATS
jūsų protėviams prisiekė jiems duoti,
kiek dangus bus viršum žemės. 22 Nes jei
rimtai laikysitės viso šito įsakymo, kurį
aš jums įsakau vykdyti, mylėdami
VIEŠPATĮ, savo Dievą, vaikščiodami
visais jo keliais ir tvirtai laikydamiesi jo,
23 VIEŠPATS nuvys iš jūsų akivaizdos
visas šitas tautas, ir jūs perimsite
nuosavybę tautų, didesnių ir galingesnių
už jus. 24 Kiekviena vieta, kurią užmins
jūsų kojos padas, turi jums priklausyti.
Nuo dykumos ligi[7] Lebanono, ⌜nuo
Didžiosios upės⌝[8], Eufrato upės, ligi
Vakarinės jūros nusitęs jūsų sritis.
25 Niekas neatsilaikys prieš jus.
VIEŠPATS, jūsų Dievas, užleis išgąstį ir
baimę jūsų ant visos šalies, į kurią
įžengsite, kaip jis yra jums pažadėjęs.
26 Žiūrėk! Aš šiandien siūlau jums
palaiminimą ir prakeikimą:
27 palaiminimą, jei klausysite
VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų,
kuriuos aš jums šiandien įsakau, 28 o
prakeikimą, jei neklausysite
VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų ir
nusišalinsite nuo kelio, kurį aš jums
šiandien įsakau, sekdami paskui kitus
dievus, kurių nežinojote.
29 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas,
tave įves į šalį, į kurią tu įeini jos užimti,
tu turi padėti palaiminimą Gerizimo
kalne ir prakeikimą Ebalo kalne. 30 (Jie
juk yra anapus Jordano, už vakarinio[9]
vieškelio, Araboje gyvenančių
kanaaniečių šalyje, ties Gilgaliu, šalia
Morės ąžuolo[10].) 31 Mat jūs rengiatės
pereiti Jordaną, kad įeitumėte užimti
šalies, kurią VIEŠPATS, jūsų Dievas,
jums duoda. Kai ją užimsite ir joje
įsikursite, 32 stropiai vykdykite visus
nuostatus ir visus potvarkius, kuriuos aš
jums šiandien pateikiu".

3 Iš 7, 8—12, 13 **4** Iš 14, 28 **6** Sk 16, 31–32 **13–17** Lev 26, 3–5; Dt 7, 12–16; 28, 1–14 **18–20** Dt 6, 6–9 **24–25** Još 1, 3–5 **29** Dt 27, 11–14; Još 8, 33–35

1 MsKmrSamGST[J] V; M: tau
2 T.y. koja sukdamas ratą, atvedantį vandenį
3 SamGV; M: aš duosiu
4 Lit. to laiku
5 SamG; M: Aš duosiu
6 Sam G: namie; plg. 6,7.
7 Rk., plg. Još 1, 4; M: ir
8 Kl. MssGTV; M: Upės
9 Lit. saulėlydžio
10 Arba: terebinto (SamGS, plg. Pr 12, 6); M: ąžuolų (arba: terebintų)

Deuteronominis teisynas (12—26)

Viena garbinimo vieta

12 „Šitie yra nuostatai ir potvarkiai,
kuriuos turite vykdyti šalyje,
kurią VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas,
tau davė užimti, kol jūs gyvensite žemėje.
2 Turite visiškai sunaikinti visas
vietas, kur tautos, kurias jūs užvaldysite,
garbino savo dievus—aukštuose
kalnuose, kalvose ir po kiekvienu
žaliuojančiu medžiu. 3 Turite sugriauti
jų aukurus, sudaužyti jų masėbas[1],
sudeginti jų ašeras[2], suskaldyti jų dievų
atvaizdus ir išnaikinti jų vardus iš tos
vietos.
4 Jums draudžiama 'tokiu būdu
garbinti VIEŠPATĮ, savo Dievą'[3], bet jūs
turite lankyti vietą, kurią VIEŠPATS,
jūsų Dievas, išrinks iš visų jūsų genčių,
norėdamas ten padėti savo vardą, kad tas
[ten] gyventų; ten turite[4] ateiti. 6 Ten
turite nešti savo deginamąsias ir
pjaunamąsias aukas, savo dešimtines,
savo gamybos[5] duoklę, savo apžadų
aukas, savo laisvos valios aukas ir savo
galvijų bei mažųjų gyvulių pirmagimius.
7 Ten turite valgyti VIEŠPATIES, savo
Dievo, akivaizdoje ir džiaugtis—jūs ir
jūsų šeimos— visu tuo, ko ėmėsi jūsų
rankos[6], kuo VIEŠPATS, tavo Dievas,
palaimino tave.
8 Nebegalėsite elgtis taip, kaip
mes čia šiandien elgiamės, kiekvienas,
kaip jam atrodo teisu, 9 nes ligšiol dar
nesate pasiekę atilsio vietos, veldinio,
kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, tau duoda.
10 O kai būsite perėję per Jordaną ir
įsikūrę šalyje, kurią VIEŠPATS, jūsų
Dievas, duos jums paveldėti, ir kai jis bus
davęs jums atsilsėti nuo visų jūsų
aplinkinių priešų ir saugiai gyvensite,
11 tai turės būti [viena] vieta, kurią
VIEŠPATS, jūsų Dievas, parinks, kad
ten apgyvendintų savo vardą. Ten
turėsite nešti viską, ką aš jums įsakau—
savo deginamąsias ir pjaunamasias
aukas, savo dešimtines, savo gamybos
duoklę ir savo rinktines įžadų aukas,
kurias pasižadėsite duoti
VIEŠPAČIUI,— 12 ir džiaugtis
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje—
jūs, jūsų sūnūs ir dukterys, jūsų vergai
bei vergės ir leviai, kurie gyvens jūsų
vietovėse[7], nes jie neturi tarp jūsų
paveldimos [žemės] dalies. 13 Sergėkis,
kad neaukotum savo deginamųjų aukų
kiekvienoje vietoje, kurią pamatysi,
14 bet tik vietoje, kurią VIEŠPATS
parinks vienoje iš tavo genčių. Ten turėsi
aukoti savo deginamasias aukas ir ten
vykdyti viską, ką aš tau įsakau.
15 Tačiau, kiek tik norėsi, galėsi
pjauti ir mėsos valgyti pagal
VIEŠPATIES, savo Dievo, palaiminimą,
kurį jis bus tau davęs visose tavo
vietovėse. Suteptasis ir tyrasis gali jos
valgyti, kaip jie valgytų gazelieną ar
elnieną. 16 Tik kraujo jums nevalia
valgyti—žemėn turite jį išlieti kaip
vandenį. 17 Tau draudžiama valgyti savo
vietovėse savo javų, naujo vyno ir
aliejaus dešimtinės, savo galvijų ir savo
mažųjų gyvulių pirmagimių, kokios nors
savo įžadų aukos, kurią pasižadėsi duoti,
savo laisvos valios aukų ir savo gamybos
duoklės. 18 Tik VIEŠPATIES, savo
Dievo, akivaizdoje tu turi tai valgyti,
vietoje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas,
parinks—tu, tavo sūnus ir duktė, tavo
vergas bei vergė ir leviai, kurie gyvens
tavo vietovėse,—ir džiaugtis
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje
visu tuo, ko ėmėsi tavo rankos[8].
19 Sergėkis, kad neapleistum levio, kol
gyvensi savo žemėje!
20 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas,
praplės tavo sritį, kaip jis yra tau
pažadėjęs, ir sakysi: ‚Norėčiau mėsos
valgyti', nes užsigeisi mėsos valgyti, tai
galėsi mėsos valgyti, kiek tik norėsi.
21 Bet jei per toli nuo tavęs bus vieta,
kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, parinks,

---

1 T.y. akmeninius stulpus, kanaaniečių dievų simbolius
2 T.y.medinius kulto stiebus, vaisingumo deivės Ašeros simbolius
3 Lit. taip daryti VIEŠPAČIUI, savo Dievui
4 SamGST; M: tu turi
5 Lit. rankos
6 SamGS; M: ranka
7 Lit. vartuose
8 Dgl. Mss Sam; M: ranka

kad ten padėtų savo vardą, tai gali
papjauti savo galvijų ir mažųjų gyvulių,
kurių VIEŠPATS bus tau davęs, kaip tau
įsakiau, ir valgyti savo vietovėse, kiek
tik norėsi. 22 Tik taip, kaip kad valgo
gazelieną ir elnieną, gali tai valgyti.
Suteptasis, lygiai kaip ir tyrasis, gali tai
valgyti. 23 Tik tvirtai laikykis to, kad
nevalgytum kraujo, nes kraujas yra
gyvybė, ir tau nevalia valgyti gyvybės su
mėsa. 24 Tau draudžiama jį valgyti—
žemėn turi jį išlieti kaip vandenį. 25 Tau
nevalia jo valgyti, kad gerai klotųsi tau
ir tavo vaikams po tavęs, nes darysi, kas
teisu VIEŠPATIES akyse.
26 Tačiau šventas dovanas, kurių
turėsi, ir savo įžadų aukas tu turi paimti
ir ateiti į vietą, kurią VIEŠPATS
parinks, 27 ir paaukoti savo deginamąją
auką, mėsą ir kraują ant VIEŠPATIES,
savo Dievo, aukuro. Pjaunamosios aukos
kraujas turi būti išlietas į VIEŠPATIES,
tavo Dievo, aukurą, o mėsą gali valgyti.
28 Stropiai klausyk ⸢ir vykdyk⸣[1] visus
šituos žodžius, kuriuos aš tau įsakau,
kad gerai klotųsi tau ir tavo vaikams po
tavęs per amžius, nes darysi, kas gera ir
teisu VIEŠPATIES, tavo Dievo, akyse.

3 Dt 7, 5 **16** Pr 9, 4; Lev 7, 26–27; 17, 10–14 19, 26; Dt 15, 23 **23–24** Lev 17, 10–14

Įsakymas vengti stabmeldystės

29 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas,
iškirs prieš tave tautas, pas kurias tu
ateisi jų užimti, ir, jas užėmęs, įsikursi jų
šalyje, 30 sergėkis, kad, jas išnaikinęs iš
savo akivaizdos, neįsipainiotum į
pinkles, jas mėgdžiodamas, ir kad
neklausinėtum apie jų dievus,
sakydamas: ‚Kaip šitos tautos garbina
savo dievus, kad ir aš galėčiau taip
daryti?‘ 31 Tau draudžiama taip daryti
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, nes visa , kas
VIEŠPAČIUI bjauru, ko jis nekenčia, jos
darė savo dievams; jos net savo sūnus ir
dukteris degina savo dievams“.

32 Dt 4, 2; Apr 22, 18–19

13 „Visa, ką aš jums įsakau, turite
stropiai vykdyti. Tau nieko
nevalia pridėti prie to ir nieko atimti nuo
to.

1 SamG; ~M

Stabmeldystės atvejai

2 Jei tavo tarpe keltųsi pranašas
ar sapnų sapnuotojas ir tau pasiūlytų
ženklą ar stebuklą, 3 ir jei ženklas ir
stebuklas, apie kurį jis tau kalbėjo,
įvyktų ir jis tartų: ‚Sekime paskui
svetimus dievus (‚kurių nepažinai,) ir
juos garbinkime‘,— 4 neklausyk to
pranašo žodžių ar to sapnų sapnuotojo,
nes VIEŠPATS, jūsų Dievas, jus bandys,
norėdamas patirti, ar jūs mylite
VIEŠPATĮ, savo Dievą, visa širdim ir
visa siela. 5 Jūs turite sekti paskui
VIEŠPATĮ, savo Dievą, jo bijoti, laikytis
jo įsakymų, klausyti jo balso, ⸢jį garbinti⸣[2]
ir tvirtai laikytis prie jo. 6 O anas
pranašas ar anas sapnų sapnuotojas turi
būti nubaustas mirtim, nes jis paskatino
atsimesti nuo VIEŠPATIES, jūsų Dievo,
jus išvedusio iš Egipto šalies ir tave
išpirkusio iš vergų namų, kad tave
nuvestų nuo kelio, kuriuo VIEŠPATS,
tavo Dievas, yra tau įsakęs vaikščioti.
Tad tu turi pašalinti piktenybę iš savo
tarpo.
7 Jei tavo brolis, tavo motinos
sūnus, ar tavo sūnus, ar tavo duktė, ar
tavo mylima[3] žmona, ar tavo
artimiausias draugas slapta tave
suvilios, sakydamas: ‚Eikime ir
garbinkime kitus dievus‘, kurių
nepažinote nei tu, nei tavo protėviai, 8 iš
dievų tautų, gyvenančių aplink jus, arti
tavęs ar toli nuo tavęs, nuo vieno žemės
krašto ligi kito,— 9 tau nevalia sutikti
su juo ir jo klausyti, jo užjausti,
pasigailėti ir slėpti[4]. 10 Bet tu turi jį
užmušti. Tavo ranka tepasikelia pirma
jam užmušti, o paskui—visų žmonių
ranka. 11 Tu turi jį mirtinai užmušti
akmenimis, nes jis siekė tave nuvesti nuo
VIEŠPATIES, tavo Dievo, kuris tave
išvedė iš Egipto šalies, iš vergų namų.
12 Ir visas Izraelis turi tai išgirsti, kad
jie bijotųsi ir toliau nebedarytų tokios
piktenybės tavo tarpe.
13 Kai išgirsi sakant viename iš
savo miestų, kuriuos VIEŠPATS, tavo
Dievas, tau duoda, kad ten

2 Arba: jam tarnauti
3 Lit. krūtinės
4 T.y. nutylėti jo kaltes

apsigyventum: 14 ‚Atsirado tavo tarpe
nenaudėlių, ir jie suvedžiojo savo miesto
gyventojus, ragindami: „Eikime ir
garbinkime kitus dievus“, kurių
nepažinote,— 15 tai tu turi iškvosti,
ištyrinėti ir gerai išklausinėti. Ir jei
pasirodys, kad tai tiesa, kad tikrai taip
yra, jog tas bjaurus dalykas buvo
padarytas tavo tarpe, 16 tu kirste turi
iškirsti to miesto gyventojus kalavijo
ašmenimis, visiškai sunaikinti jį ir visa,
kas yra jame[1]. 17 Visą iš jo paimtą grobį
tu turi sunešti į jo aikštės vidurį ir
sudeginti miestą bei visą jo grobį kaip
visintelę auką[2] VIEŠPAČIUI, savo
Dievui. Jis turi likti amžinas griuvėsių
kauburys; jo nevalia atstatyti. 18 Niekas
iš sunaikinimui skirtų daiktų neturi likti
prikibę prie tavo rankos, kad VIEŠPATS
susilaikytų nuo savo karštos rūstybės ir
tau parodytų gailestingumą, tavęs
pasigailėtų ir tave padaugintų, kaip jis
yra prisiekęs tavo protėviams, — 19 jei
klausysi VIEŠPATIES, savo Dievo,
balso, laikydamasis visų jo įsakymų,
kuriuos aš tau šiandien įsakau,
vykdydamas, kas teisu VIEŠPATIES,
tavo Dievo, akyse“.

Uždrausta gedėjimo praktika

14 „Jūs esate VIEŠPATIES, savo
Dievo, sūnūs. Jums draudžiama
susiraižyti ir ⌜nuskusti priekines
garbanas⌝[3] dėl numirėlio, 2 nes tu esi
šventa tauta VIEŠPAČIUI, savo Dievui.
VIEŠPATS tave išrinko, kad jam būtum
nuosava tauta iš visų tautų, gyvenančių
žemės paviršiuje.

1 Lev 19, 28; 21, 5 2 Iš 19, 5–6; Dt 4, 20; 7, 6; 26, 18; Tit 2, 14; 1 Pet 2, 9

Tyras ir netyras maistas

3 Tau nevalia valgyti jokio
bjauraus daikto. 4 Šitie yra gyvuliai,
kuriuos galite valgyti: jautis, avis, ožka,
5 elnias, gazelė, danielius[4], laukinė ožka,
⌜kalnų ožys⌝[5], ilgaragė antilopė ir kalnų
avis[6]. 6 Kiekvieną skeltanagį gyvulį, tai
yra turintį abi visiškai perskeltas nagas,
atrajojantį tarp gyvulių,—tą galite
valgyti. 7 Tačiau iš atrajojančių ir
skeltanagių, turinčių perskeltas nagas,
šitų jums neleidžiama valgyti:
kupranugario, kiškio ir uolinio barsuko,
nes, nors jie atrajoja, neturi perskeltų
nagų—jie turi būti jums netyri; 8 nė
šerno, nes, nors jis skeltanagis,
neatrajoja—jis turi būti jums netyras. Jų
mėsos jums nevalia valgyti nė jų maitos
paliesti.

9 Iš visko, kas gyvena vandenyje,
šitą galite valgyti: viską, kas turi pelekus
ir žvynus, galite valgyti. 10 Bet kas
neturi pelekų ir žvynų, to jums nevalia
valgyti. Tai turi būti jums netyra.

11 Kiekvieną tyrą paukštį galite
valgyti. 12 Bet šitų jums nevalia valgyti:
erelio[7], juodojo peslio, barzdotojo peslio,
13 vanago ir bet kokios rūšies sakalo[8],
14 jokios rūšies varno, 15 žiūro[9],
trumpaausės pelėdos, ilgaausės pelėdos,
įvairios rūšies paukštvanagio[10],
16 rusvosios pelėdos, klykiančios
pelėdos, pelėdikės, 17 apuokėlio, erelio
žuvininko, žuvėdės pelėdos, 18 genšės[11],
bet kokios rūšies kormorano, lukučio ir
šikšnosparnio.

19 Visi sparnuoti vabzdžiai turi
būti jums netyri. Jų nevalia valgyti.
20 Visus tyrus paukščius galite valgyti.

21 Jums neleidžiama valgyti jokios
dvėsenos. Tu gali duoti ateiviui,
apsigyvenusiam tavo vietovėse[12], kad jis
jos valgytų, ar ją parduoti svetimšaliui,
nes tu esi tauta, šventa VIEŠPAČIUI,
savo Dievui.

Tau nevalia virti ožiuko jo motinos
piene.

22 Kasmet tu turi sąžiningai atidėti
viso savo pasėlių derliaus, to, kas

---

1 G; M+ ir jo gyvulius kalavijo ašmenimis
2 T.y. auką, kuri visa aukojama VIEŠPAČIUI ir iš kurios nieko nevalia valgyti
3 Lit. padaryti plikę tarp akių
4 Arba: stirna
5 Arba: baltuodegė antilopė
6 Paskutiniųjų trijų gyvulių tapatybės neįmanoma tiksliai nustatyti.
7 Arba: grifo
8 Arba: suopio; M+ 13 skn. pirmojo žodžio pataisą; ~ kl. Mss Geniz SamG; plg. Lev 11, 18.
9 T.y. didžiojo apuoko
10 Arba: pelėsakalio
11 Arba: garnio
12 Lit. vartuose

užderės lauke, dešimtąją dalį.
23 Tu turi
valgyti VIEŠPATIES, savo Dievo,
akivaizdoje, vietoje, kurią jis parinks
savo vardui apgyvendinti, savo javų,
naujo vyno ir aliejaus dešimtinę, taip pat
savo galvijų ir mažųjų gyvulių
pirmagimius, kad išmoktum visuomet
bijotis VIEŠPATIES, savo Dievo.
24 O
jei, kai VIEŠPATS, tavo Dievas, tave
palaimins, nuotolis bus tau per didelis ir
negalėsi jos[1] atgabenti, nes per toli bus
nuo tavęs vieta, kurią VIEŠPATS, tavo
Dievas, parinks, norėdamas ten padėti
savo vardą,—
25 tu turi ją paversti
pinigais, pasiimti užrišęs [maišelyje]
pinigus, nueiti į vietą, kurią VIEŠPATS,
tavo Dievas, parinks,
26 nusipirkti už
pinigus, ko tik norės tavo siela: jaučių,
mažųjų gyvulių, vyno, stipraus gėrimo ar
ko tik geidaus tavo siela. Ir ten
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje,
turi valgyti ir džiaugtis—tu ir tavo
šeima.
27 Be to, tau nevalia apleisti levio,
gyvenančio tavo vietovėse, nes jis neturi
su tavim paveldimos dalies.

28 Tretiems *metams* pasibaigus, tu
turi atiduoti savo tų metų derliaus
dešimtinę ir ją sudėti savo vietovėse.
29 Paskui tegul ateina leviai, nes jie
neturi su tavim paveldimos dalies, taip
pat tavo vietovėse gyvenantys ateiviai,
našlaičiai ir našlės, tegul valgo ir
pasisotina, kad VIEŠPATS, tavo Dievas,
tave laimintų kiekviename tavo rankų[2]
darbe, kurį atliksi“.

21 Iš 23, 19; 34, 26 22–29 Lev 27, 30–33; Sk 18, 21

Skolų atleidimo metai

15 „Septyneriems metams pasibaigus,
tu turi atleisti skolas.
2 Štai kaip
turi būti vykdomas atleidimas:
kiekvienas skolintojas turi atleisti savo
paskolą, kurią jis yra paskolinęs savo
artimui. Jam nevalia išreikalauti iš savo
artimo, iš savo brolio[3], nes paskelbtas
VIEŠPATIES skolų atleidimo metas.
3 Iš
svetimšalio tu gali išreikalauti, bet to,
kas ˹tavo brolio tau dar neatmokėta˺[4], tau
nevalia išreikalauti.

4 Tačiau neturi būti ˹tarp jūsų˺[5]
vargšų, nes VIEŠPATS, ˹tavo Dievas˺[6],
tave laiminte laimins šalyje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda
paveldėti, kad ją užimtum,
5 jei tik
klausyte klausysi VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso, stropiai vykdydamas visą
šitą įsakymą, kurį aš tau šiandien
įsakau.
6 Nes VIEŠPATS, tavo Dievas,
kaip yra tau pažadėjęs, taip palaimins
tave, jog galėsi skolinti daugeliui tautų,
o tu pats neturėsi skolintis. Tu
viešpatausi daugeliui tautų, bet tau jos
neviešpataus.

7 Kai atsiras tavyje neturtėlis,
vienas iš tavo brolių, vienoje kurioje iš
tavo vietovių, tavo šalyje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, tai
nesukietink širdies ir neužgniaušk
rankos savo broliui beturčiui,
8 bet
mielai atverk jam ranką ir noromis
skolink, kiek jam reikia, ko jam stinga.
9 Sergėkis, kad tavo širdyje nekiltų
niekinga mintis: ‚Arti septintieji metai,
skolų atleidimo metai‘, ir kad tavo akis
šnairai nežiūrėtų į tavo brolį beturtį ir tu
jam nieko neduotum. Jei jis šauktųsi
VIEŠPATIES prieš tave, nuodėmė tave
užgultų.
10 Tu turi jam duoti gera valia
ir, jam duodamas, nešykštauti, nes
VIEŠPATS, tavo Dievas, užtat tave
laimins kiekviename tavo darbe ir
kiekviename dalyke, kurio tu imsies.
11 Kadangi vargšai nepradings iš šalies,
aš tau įsakau: ‚Mielai atverk ranką savo
broliui, savo skurdžiui ir neturtėliui savo
šalyje!‘

7–8 Lev 25, 35 11 Mt 26, 11; Mk 14, 7; Jn 12, 8

Tarnų paleidimas

12 Kai tau parsiduoda tavo brolis,
hebrajas ar hebrajė, jis turi tau tarnauti
šešerius metus, o septintaisiais metais tu
turi jį paleisti nuo savęs.
13 Ir kai jį
paleisi nuo savęs, nepaleisk jo tuščiomis
rankomis. Dosniai aprūpink jį
[dovanomis] iš savo mažųjų gyvulių, iš
savo klojimo ir iš savo vynuogių

---

1 T.y. dešimtinės
2 Kkr. Mss GSV; M: rankos
3 Arba: tėvynainio
4 Lit. tau priklauso pas tavo brolį
5 Lit. tavyje (t.y. Izraelyje)
6 Sam GSV; ~M

spaustuvo. Duok jam ⌜taip, kaip⌝[1]
VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tave
palaiminęs. 15 Ir atsimink, kad buvai
vergas Egipto šalyje ir kad VIEŠPATS,
tavo Dievas, išpirko tave. Todėl aš
šiandien tai įsakau tau.
16 Bet jei jis tau sakys: ‚Nenoriu
tavęs palikti‘, dėl to, kad jis myli tave ir
tavo šeimą, nes jam gerai klojasi pas
tave, 17 tai paimk ylą ir įdurk per jo ausį
į duris, ir jis liks tavo vergas visam
laikui. Taip pat tu turi pasielgti ir su
savo verge.
18 Turėdamas jį paleisti, nelaikyk
to sunkiu dalyku, nes šešerius metus jis
ėjo tau tarnybą, vertą tiek pat, kiek
samdinio algą. Ir VIEŠPATS, tavo
Dievas, [užtai] tave laimins kiekviename
dalyke, kurį darysi.

12-18 Lev 25, 39–46

Gyvulių pirmieji jaunikliai

19 Kiekvieną pirmagimį patiną,
kurį atsiveda tavo galvijai ir mažieji
gyvuliai, tu turi pašvęsti VIEŠPAČIUI,
savo Dievui. Tau neleidžiama arti su
savo jaučių pirmagimiu nė kirpti savo
mažųjų gyvulių pirmagimio. 20 Tu ir tavo
šeimyna turite jį kasmet valgyti
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje,
vietoje, kurią VIEŠPATS parinks. 21 Bet
jei jis turėtų kliaudą, jei būtų raišas ar
aklas, ar[2] turėtų kokią kors [kitą] ydą,
tau nevalia jo aukoti VIEŠPAČIUI, savo
Dievui. 22 Tu gali jį valgyti savo
vietovėse, suteptasis taip pat, kaip ir
tyrasis, lyg kokią gazelę ar elnią. 23 Tik
jo kraujo draudžiama valgyti—į žemę tu
turi jį išlieti kaip vandenį“.

19 Iš 13, 12 23 Pr 9, 4; Lev 7, 26–27; 17, 10–14; 19, 26;
Dt 12, 16. 23

Pesacho šventė

16 „Įsidėmėk Abibo mėnesį, kad
švęstum Pesachą VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, nes Abibo mėnesį
VIEŠPATS, tavo Dievas, nakčia išvedė
tave iš Egipto. 2 Tu turi aukoti Pesacho
auką, mažą gyvulį ar galviją, vietoje,
kurią VIEŠPATS parinks, kad ten
apgyvendintų savo vardą. 3 Tau nevalia
valgyti su ja nieko raugintą. Septynias
dienas turi valgyti su ja macus, bėdos
duoną, — nes su baiminga skuba išėjai
iš Egipto šalies, — kad per visas savo
gyvenimo dienas atsimintum savo iš
Egipto išvykimo dieną. 4 Septynias
dienas neturi tau pasirodyti raugo visoje
tavo srityje, ir neturi užsilikti per naktį
iki ryto mėsos, kurią aukosi pirmosios
dienos vakare. 5 Tu negali aukoti
⌜Pesacho gyvulio⌝[3] kurioje nors iš savo
vietovių , kurias VIEŠPATS, tavo
Dievas, tau duos, 6 bet tik vietoje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, parinks, kad
ten apgyvendintų savo vardą. Tu turi
aukoti Pesacho gyvulį vakare, saulei
leidžiantis, tuo metu, kuriuo išvykai iš
Egipto. 7 Išviręs turi [jį] valgyti vietoje,
kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, parinks, o
ryto metą apsigręžęs eiti į savo
palapines. 8 Šešias dienas tu turi valgyti
macus, o septintąją dieną turi įvykti
iškilmingas susirinkimas VIEŠPATIES,
tavo Dievo, garbei; tau nevalia dirbti
darbo.

1–8 Iš 12, 1–20; Lev 23, 5–8; Sk 28, 16–25

Savaičių, arba Sekminių ,šventė

9 Tu turi sau atskaičiuoti
septynias savaites. Turi pradėti
skaičiuoti septynias savaites nuo to
laiko, kai pirmąkart dėsi pjautuvą prie
stovinčių javų. 10 Paskui turi švęsti
Savaičių šventę VIEŠPAČIUI savo
Dievui, su savo rankos atitinkama
laisvos valios auka, kurią duosi, destis
kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, ⌜bus
palaiminęs⌝[4] tave. 11 Ir tu turi džiaugtis
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje—
tu pats, tavo sūnus ir tavo duktė, tavo
vergas ir tavo vergė, levis, kuris gyvens
tavo vietovėse, ateivis, našlaitis ir našlė,
kurie gyvens tavo tarpe, vietoje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, parinks, kad
ten apgyvendintų savo vardą. 12 Tu turi
atsiminti, kad buvai vergas Egipte, ir
stropiai vykdyti šituos nuostatus.

9–12 Lev 23, 15–21; Sk 28, 26–31

Palapinių šventė

13 Suvalęs savo klojimo ir
spaustuvo [derlių], septynias dienas tu

1 SamG; M: to, kuo
2 Sam GSV; ~M
3 Lit. Pesacho
4 SamG; M: palaimins

turi švęsti Palapinių šventę 14 ir
džiaugtis savo švente— tu pats, tavo
sūnus ir tavo duktė, tavo vergas ir tavo
vergė, levis, ateivis, našlaitis ir našlė,
kurie gyvens tavo vietovėse. 15 Septynias
dienas tu turi švęsti VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, vietoje, kurią VIEŠPATS
parinks, nes VIEŠPATS, tavo Dievas,
palaimins visą tavo derlių ir visą tavo
rankų darbą[1]. Tad tu turi būti tik
linksmas.
16 Tris kartus metuose kiekvienas
tavo vyriškis turi pasirodyti
VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje,
vietoje, kurią jis parinks, per Macų,
Savaičių ir Palapinių šventę. Ir jis neturi
pasirodyti VIEŠPATIES akivaizdoje
tuščiomis rankomis. 17 Kiekvienas [turi
atsinešti] tiek, kiek įstengia duoti pagal
VIEŠPATIES, savo Dievo, palaiminimą,
kurį jis bus tau suteikęs.

13–15 Lev 23, 33–36. 39–43; Sk 29, 12–38

Teisėjų ir pareigūnų paskyrimas

18 Tu turi pasiskirti teisėjų ir
pareigūnų visose savo vietovėse, kurias
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duos
pagenčiui, kad jie teistų žmones teisingu
teismu. 19 Tau draudžiama iškreipti
teisę, žiūrėti asmens ir imti kyšių, nes
kyšiai apakina išmintingųjų akis ir
iškraipo teisiųjų žodžius. 20 Tu turi vytis
teisybę, vien tik teisybę, kad liktum
gyvas ir užimtum šalį, kurią VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau duoda.

19 Iš 23, 6–8; Lev 19, 15

Kulto nuostatai

21 Tau draudžiama pasisodinti bet
kokio medžio ašerą[2] šalia VIEŠPATIES,
tavo Dievo, aukuro, kurį pasidarysi. 22
Tau nevalia pasistatyti masėbos[3], kurios
nekenčia VIEŠPATS, tavo Dievas“.

21 Iš 34, 13 22 Lev 26, 1

17 „Tau neleidžiama aukoti
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, jaučio
ar avies, turinčių kliaudą, kokią nors
ydą, nes tai bjauru VIEŠPAČIUI, tavo
Dievui.

Sandoros sulaužymas

2 Jei kas atsiras tavo tarpe,
vienoje kurioje iš tavo vietovių, kurias
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau rengiasi
duoti, vyras ar moteris, kuris darys, kas
pikta VIEŠPATIES, tavo Dievo, akyse,
laužydamas jo sandorą, 3 jei nuėjęs jis
garbins kitus dievus ir kniūpos prieš
juos, prieš saulę ar mėnulį, ar visą
dangaus kariuomenę[4], [darydamas tai,]
ko nesu įsakęs, 4 ir jei bus tau pranešta
ir tai išgirsi,—tu turi gerai ištirti. Jei tai
bus tiesa, tikras dalykas, jog tas bjaurus
darbas padarytas Izraelyje, 5 tu turi
išvesti tą vyrą ar moterį, kurie padarė tą
piktą darbą, prie savo vartų[5] ir juos
užmušti akmenimis. 6 Dviejų ar trijų
liudytojų parodymu turi būti nužudytas
pasmerktasis mirti; nevalia jo nužudyti
vieno liudytojo parodymu. 7 Norint jį
nužudyti, liudytojų ranka pirma turi
pasikelti prieš jį, o paskui visų žmonių
ranka. Tuo būdu tu pašalinsi piktenybę
iš savo tarpo.

3 Iš 22, 20 6 Sk 35, 30; Dt 19, 15; Mt 18, 16; 2 Kor 13, 1; 1 Tim 5, 19; Hbr 10, 28 7 1 Kor 5, 13

Centrinio tribunolo jurisdikcija

8 Jei kuri byla bus tau per sunki
išspręsti, kur reikia skirti vieną kraujo
praliejimą nuo kito, vieną ieškinį nuo
kito ir vieną sužalojimą nuo kito,—
[apskritai, bet kokie] ginčijami dalykai
tavo vietovėse, tai pakilęs tu turi traukti
aukštyn į vietą, kurią VIEŠPATS, tavo
Dievas, parinks. 9 Tu turi nueiti pas
kunigus levius ir pas teisėją, kuris bus
tomis dienomis, ir pasiklausti. Tada jie
tau paskelbs teismo nuosprendį.
10 Paskui tu turi pasielgti, laikydamasis
nuosprendžio, kurį jie tau paskelbs iš tos
vietos, kurią VIEŠPATS parinks, ir
stropiai daryti visa taip, kaip jie tave
pamokys. 11 Tu turi veikti pagal
nurodymą, kurį jie tau duos, ir pagal
nuosprendį, kurį jie tau ištars. Tau
nevalia nukrypti nuo sprendimo, kurį jie
tau paskelbs, nei į dešinę, nei į kairę.

1 Lit. tave palaimins visame tavo derliuje ir visame tavo rankų darbe

2 T.y. kulto stiebą, pavadintą kanaaniečių garbinamo Baalo žmonos vardu, atvaizduojantį moterišką dievybę

3 T.y. akmeninio stulpo, atvaizduojančio vyrišką dievybę

4 T.y. žvaigždes

5 M+dtgr: tą vyrą ar moterį; ~GV

12 O tas vyras, kuris pasielgs
arogantiškai[1], neklausydamas kunigo,
ten stovinčio tarnauti VIEŠPAČIUI,
tavo Dievui, ar teisėjo,—tas vyras turi
mirti. Tuo būdu pašalinsi piktenybę iš
Izraelio. 13 Visi žmonės tai išgirs, bijosis
ir nebesielgs arogantiškai.

Įstatymai apie karalių

14 Kai įeisi į šalį, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau rengiasi
duoti, ją užimsi ir, joje įsikūręs, sakysi:
‚Noriu užsidėti karalių, kaip visos
tautos, gyvenančios aplink mane‘, 15 tu
tikrai gali užsidėti karalių, kurį
VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinks. Tu turi
užsidėti karalių iš savo brolių. Tu negali
užsidėti svetimšalio, kuris nėra tavo
brolis. 16 Tik jam nevalia laikyti daug
žirgų nė grąžinti žmonių į Egiptą, norint
įsigyti daugiau žirgų, nes VIEŠPATS yra
jums pasakęs: ‚Jums nevalia vėl grįžti
šituo keliu!‘ 17 Taip pat jam neleidžiama
vesti daug žmonų, kad neatsimestų[2] jo
širdis, ir susikrauti daug sidabro bei
aukso. 18 Atsisėdęs į savo karalystės
sostą, jis turi nusirašydinti į ritinį šito
įstatymo nuorašą iš ⌜kunigų levių
saugomo ritinio⌝[3].
19 Nuorašas[4] turi būti prie jo, ir jis
turi jį skaityti per visas savo gyvenimo
dienas, kad išmoktų bijoti VIEŠPATIES,
savo Dievo, stropiai vykdydamas visus
šito įstatymo žodžius ir šituos nuostatus.
20 Tad jo širdis nepasikels puikybėn
prieš jo brolius ir jis nenukryps nuo
įsakymo nei į dešinę, nei į kairę, kad jis
ir jo sūnūs galėtų ilgai viešpatauti savo
karalystei Izraelyje“.

14 1 Sam 8, 5 **16** 1 Kar 10, 28; 2 Kron 1, 16; 9, 28 **17** 1 Kar 11, 1–8 **17** 1 Kar 10, 14–22. 27; 2 Kron 1, 15; 9, 27

18 „Kunigai leviai, visa Levio gentis,
neturi turėti paveldimos [krašto]
dalies Izraelyje. Jie turi valgyti aukas,
aukojamas VIEŠPAČIUI ugnimi, ir jo[5]
veldinį. 2 Ji[6] neturi turėti veldinio tarp
savo brolių: VIEŠPATS yra jos veldinys,
kaip jis yra jai pažadėjęs.
3 Štai ko kunigai turi teisę
reikalauti iš tautos, iš tų, kurie aukoja
pjaunamąją auką, ar tai būtų jautis ar
avis: kunigui turi duoti petį, žandus ir
skrandį. 4 Tu turi jam duoti savo javų,
naujo vyno ir aliejaus pirmones, taip pat
pirmąjį savo kirpinį, 5 nes VIEŠPATS,
tavo Dievas, jį išrinko iš visų tavo
genčių, kad jis visuomet stovėtų
⌜VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje,
jam tarnaudamas ir jo vardu
laimindamas⌝[7]—jis ir jo sūnūs.
6 Kai levis ateis iš vienos kurios
tavo vietovių, iš viso Izraelio, kur jis bus
ateivis,—ir jis gali ateiti, kada tik
panorės,—į vietą, kurią VIEŠPATS
parinks, 7 jis gali tarnauti VIEŠPATIES,
savo Dievo, vardu, kaip visi jo broliai
leviai, kurie ten stovi VIEŠPATIES
akivaizdoje. 8 Jis turi gauti tokią pat
maisto dalį, neskaitant to, ką jis
pardavęs gaus už tėvų palikimą.

2 Sk 18, 20

Svetimų religinių praktikų uždraudimas

9 Kai tu ateisi į šalį, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duos,
nesimokyk mėgdžioti tų tautų bjaurių
papročių. 10 Teneatsiranda tavyje
leidžiančio ⌜sudeginti savo sūnų ar
dukterį⌝[8], burtininko ar žynio, ar ženklų
aiškintojo, ar raganiaus, 11 ar kerėtojo,
ar vėlių bei dvasių klausinėtojo, ar tokio,
kuris teiraujasi pas numirusius, 12 nes
VIEŠPAČIUI bjaurus kiekvienas, kuris
daro tuos dalykus. Ir dėl tų bjaurių
praktikų VIEŠPATS, tavo Dievas, juos
nuvys iš tavo akivaizdos. 13 Tu turi ⌜likti
visiškai ištikimas VIEŠPAČIUI, savo
Dievui⌝[9]. 14 Nors šitos tautos, kurias tu
nuvysi, klauso žynių ir burtininkų,
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau neleido to
daryti.

10 Lev 19, 26 **10** Iš 22, 18 **11** Lev 19, 31 **13** Mt 5, 48

1 T.y. išdidžiai, pernelyg pasikliaudamas savim
2 T.y. nuo VIEŠPATIES
3 Lit. to, kas guli prieš kunigus levius
4 Hbr. Jis
5 T.y. kitus maisto gaminius, pašvęstus Viešpačiui; G: savo
6 T.y. Levio gentis
7 Sam G, plg. 10,8; 21,5 ; M: tarnaudamas VIEŠPATIES vardu
8 Lit. savo sūnui ir dukteriai pereiti per ugnį
9 Lit. būti tobulas [arba: nepeiktinas] santykyje su VIEŠPAČIU, savo Dievu

Pranašas

15 VIEŠPATS, tavo Dievas, tau
prikels iš tavo tarpo, iš tavo brolių,
pranašą, tokį, kaip aš; jo turite
klausyti— 16 [darydamas] lygiai taip,
kaip meldei VIEŠPATIES, savo Dievo,
Chorebe susirinkimo dieną, sakydamas:
‚Nebegaliu toliau klausytis
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir
matyti tos didelės ugnies, kad
nemirčiau!‘ 17 Tada VIEŠPATS man
tarė: ‚Jie gerai kalbėjo. 18 Jiems
prikelsiu iš jų brolių tarpo pranašą, tokį,
kaip tu. Idėsiu savo žodžius į jo burną, ir
jis jiems kalbės viską, ką jam įsakysiu.
19 O iš to, kuris neklausys mano žodžių,
kuriuos jis kalbės mano vardu, aš
pareikalausiu atsiskaityti. 20 Tačiau
pranašas, kuris išdrįs mano vardu
kalbėti žodį, kurio kalbėti nesu įsakęs, ar
kuris kalbės kitų dievų vardu,—tas
pranašas turi mirti! 21 O jei sau
pagalvosi: ‚Kaip atspėsime žodį, kurio
VIEŠPATS nekalbėjo?‘, 22 [tai žinok:]
kai pranašas kalba VIEŠPATIES vardu
ir tas žodis neįvyksta ar nepasitvirtina,
tai žodis, kurio VIEŠPATS
nekalbėjo.Pernelyg pasikliaudamas
savim, jį kalbėjo pranašas. Tau nereikia
jo[1] bijoti!“

15 Apd 3, 22; 7, 37 19 Apd 3, 23

Prieglobsčio miestai

19 „Kai VIEŠPATS, tavo Dievas,
išnaikins tautas, kurių šalį
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau rengiasi
duoti, ir tu užimsi jų vietą ir apsigyvensi
jų miestuose bei jų namuose, 2 tu turi
sau atskirti tris miestus viduryje šalies,
kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda
užimti. 3 Tu turi sau atmatuoti nuotolį ir
padalyti į tris dalis sritį savo šalies,
kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda
paveldėti, kad ten galėtų pabėgti
kiekvienas užmušėjas.
4 Tokia yra procedūra užmušėjui,
kuris ten pabėgs, kad išliktų gyvas: kas
netyčiomis užmuš savo artimą, ankščiau
jam neparodęs savo neapykantos,—
5 kas, pavyzdžiui, nueis su savo artimu į
mišką malkų kirsti ir, kai jo ranka smogs
kirviu medžiui nukirsti, kirvis nusmuks
nuo koto ir pataikys į jo artimą, ir tas
mirs,— jis gali pabėgti į vieną kurį iš tų
miestų ir išlikti gyvas, 6 kad kraujo
keršytojas įširdęs nesivytų užmušėjo ir jo
nepavytų dėl to, kad kelias ilgas, ir
neatimtų jam gyvybės, nors jis ir nėra
nusipelnęs mirties bausmės, nes nebuvo
jo anksčiau nekentęs. 7 Todėl aš tau
įsakau: tu turi sau atskirti tris miestus.
8 Ir jei VIEŠPATS, tavo Dievas, praplės
tavo sritį, kaip jis yra su priesaika
pažadėjęs tavo protėviams, ir tau atiduos
visą šalį, kurią jis pažadėjo duoti tavo
protėviams,— 9 su ta sąlyga, kad tu
stropiai vykdysi visą šitą įsakymą, kurį
aš tau šiandien įsakau, mylėdamas
VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir visuomet
vaikščiodamas jo keliais, — tai tu turi
sau pridėti dar kitus tris miestus prie
anų trijų, 10 kad nekaltas kraujas
nebūtų pralietas viduje tavo šalies, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda
paveldėti, ir kad tavęs neužgultų jokia
kraujo kaltė. 11 Bet jei kas, nekęsdamas
savo artimo, tykos jo, jį užpuls ir atims
jam gyvybę, ir šis mirs, ir anas pabėgs į
vieną kurį iš šitų miestų, 12 tai jo miesto
vyresnieji pasiuntę turi jį iš ten paimti ir
atiduoti į kraujo keršytojo rankas, kad
jis mirtų. 13 Tau nevalia jo gailėtis, bet
tu turi pašalinti iš Izraelio nekaltai
išlieto kraujo kaltę, kad tau gerai
klotųsi.

1–13 Još 20, 1–9

Draudimas perkelti lauko ribų ženklus

14 Tau draudžiama perkelti tavo
artimo [lauko] riboženklį, kurį protėviai
bus nustatę, tavo veldinyje, kurį
paveldėsi šalyje, kurią VIEŠPATS, tavo
Dievas, tau duoda užimti.

14 Dt 27, 17

Įstatymas apie liudytojus

15 Vienam liudytojui neleidžiama
liudyti prieš asmenį dėl kokio nors
nusikaltimo ar nuodėmės[2]. Kaltinimas
turi būti pagrįstas dviejų ar
trijų liudytojų parodymu.

---

1 T.y. žodžio; arba: pranašo

2 M + pirma einančio posakio variantą: kokiame nors nusidėjime, kuriuo jis nusidėjo; ~ G^L

16 Kai piktavalis[1] liudytojas stosis
prieš ką, jį apkaltindamas atsimetimu[2],
17 tai abu vyrai, kurie bylinėsis, turi
atsistoti VIEŠPATIES akivaizdoje,
akivaizdoje kunigų ir teisėjų, kurie tuo
metu eis tarnybą. 18 Teisėjai turi gerai
ištardyti, ir jei liudytojas pasirodys esąs
neteisingas liudytojas, melagingai
liudijęs prieš savo brolį, 19 tai turite jam
padaryti taip, kaip jis manė padaryti
savo broliui. Tuo būdu pašalinsi
piktenybę iš savo tarpo. 20 Kiti išgirdę
bijosis ir nebedarys tokios piktenybės
tavo tarpe. 21 Tau nevalia pasigailėti:
gyvybė už gyvybę, akis už akį, dantis už
dantį, ranka už ranką, koja už koją!“

15 Sk 35, 30; Dt 17, 6; Mt 18, 16; Jn 19, 31; 2 Kor 13, 1; 1 Tim 5, 19; Hbr 10, 28 21 Iš 21, 23–25; Lev 24, 19–20; Mt 5, 38

Kaip elgtis karo metu

20 „Kai išeisi į karą prieš savo
priešus ir išvysi žirgus, kovos
vežimus ir kariuomenę, gausesnę už tavo,
nebijok jų, nes VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris tave atvedė iš Egipto šalies, bus su
tavim. 2 Jums artėjant į mūšį, kunigas
turi išeiti į priekį ir prabilti į karius.
3 Jis turi jiems tarti: ‚Klausyk, Izraeli!
Jūs šiandien artėjate į mūšį prieš savo
priešus. Tenenusimena jūsų širdis!
Nebijokite, neskubėkite šalin nusigandę
ir nekrūpaukite dėl jų, 4 nes VIEŠPATS,
jūsų Dievas, yra tas, kuris eis su jumis
kovoti už jus prieš jūsų priešus, kad
duotų jums pergalę!‘
5 Paskui pareigūnai[3] turi kalbėti
kariams, sakydami: ‚Ar yra kas, kuris
pastatė naujus namus ir ⌜nepradėjo
gyventi juose⌝[4]? Tas tegul eina ir grįžta į
savo namus, kad kartais nežūtų kovoje ir
kitas ⌜nepradėtų gyventi juose⌝[5]. 6 Ar
yra kas, kuris įsiveisė vynuogyną ir
nepradėjo juo naudotis? Tegul jis eina ir
grįžta į savo namus, kad kartais nežūtų
kovoje ir kitas nepradėtų juo naudotis.
7 Kas yra, kuris susižadėjo su moterim,
bet dar jos nevedė? Tas tegul eina ir
grįžta į savo namus, kad kartais nežūtų
kovoje ir kitas jos nevestų‘. 8 Paskui
pareigūnai turi toliau kalbėti kareiviams
ir sakyti: ‚Ar yra kas bailys ir nedrąsios
širdies? Tegul jis eina ir grįžta į savo
namus, kad kartais nepadarytų tokios
baikščios savo brolių širdies, kaip jo
širdis‘. 9 Baigę kalbėti kariams,
pareigūnai turi paskirti dalinių vadus
kariuomenei vadovauti.
10 Kai priartėsi prie miesto,
norėdamas kariauti prieš jį, tu turi jam
pasiūlyti taikos sutartį. 11 Jei jis
taikingai tau atsakys ir tau atsidarys, tai
visi žmonės, kurie bus jame rasti, turės
tau eiti baudžiavą ir tau tarnauti.
12 Bet jei jis nesudarys taikos sutarties
su tavim ir eis su tavim į karą, turi jį
apgulti, 13 ir VIEŠPATS, tavo Dievas, jį
atiduos į tavo rankas. Tu turi iškapoti
visus jo vyriškius kalavijo ašmenimis.
14 Tik moteris, vaikus, gyvulius ir viską,
kas bus mieste, viską, kas bus išplėšta iš
jo, tu gali pasiimti. Ir tu gali naudotis
tuo, kas bus išplėšta iš tavo priešų, ką
VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tau davęs.
15 Taip tu turi pasielgti su visais
miestais, kurie bus labai toli nuo tavęs,
kurie nepriklausys prie šitų čia
[gyvenančių] tautų miestų. 16 Tik šitų
tautų miestuose, kuriuos VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau duoda paveldėti, tau
nevalia palikti nieko gyva, 17 bet tu turi
jas visiškai sunaikinti: chitiečius,
amoriečius, kanaaniečius, perizus,
chivus ir jebusiečius, kaip VIEŠPATS,
tavo Dievas, yra tau įsakęs, 18 kad jie
neišmokytų jūsų taip mėgdžioti jų
bjaurius darbus, kuriuos jie darė savo
dievams, kad nusidėtumėte
VIEŠPAČIUI, savo Dievui.
19 Kai ilgai laikysi apgulęs miestą,
kariaudamas prieš jį, kad jį paimtum,
neišnaikink jo medžių, juos kirsdamas
kirviu, nes tu gali valgyti nuo jų. Tau
nevalia jų nukirsti. Argi lauko medžiai
žmonės, kad juos turėtum apgulti?
20 Tik medžius, kuriuos žinai nenešant
valgomų vaisių, gali sunaikinti ir
nukirsti, kad [iš jų] pastatytum apgulties

1 Arba: smurtingas
2 nuo įstatymo reikalavimų
3 T.y. genčių atstovai, kariuomenėje einantys administracines pareigas, kaip naujokų surašymą, atrinkimą, kareivių aprūpinimą ir kt.
4 Lit. nepašventė jų
5 Lit. nepašvęstų jų

pabūklus prieš miestą, kuris kariaus su
tavim, kol kris".

Permaldavimas už nežinomo žomogžudžio nusikaltimą

21 „Kai žemėje, kurią VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau duoda užimti, bus
rastas užmuštas žmogus, gulintis lauke,
nežinant, kas jį užmušė, 2 tavo
vyresnieji ir teisėjai turi išeiti ir
išmatuoti atstumą nuo miestų, esančių
užmuštojo aplinkoje. 3 Paskui
vyresnieji miesto, esančio arčiausiai
užmuštojo, turi paimti jauną karvę, kuri
dar nebuvo panaudota darbui ir kuri dar
nebuvo traukusi jungo. 4 To miesto
vyresnieji turi nuvesti karvę žemyn prie
nuolat tekančio upelio, kur neariama ir
nesėjama, ir ten prie upelio nusukti
karvei sprandą. 5 Paskui turi prieiti
kunigai leviai, nes VIEŠPATS, tavo
Dievas, juos išrinko, kad jam tarnautų ir
laimintų VIEŠPATIES vardu, ir jų
žodžiu turi būti nuspręsta kiekviena byla
ir kiekvienas užpuolimas. 6 Visi
vyresnieji miesto, esančio arčiausiai
užmuštojo, turi nuplauti rankas viršum
karvės, kurios sprandas buvo nusuktas
prie upelio, 7 ir atsiliepdami tarti:
‚Mūsų rankos neišliejo šito kraujo ir
mūsų akys nematė. 8 Priimk
permaldavimą už savo tautą Izraelį, kurį
tu, VIEŠPATIE, atpirkai, ir neleisk
nekaltai pralieto kraujo kaltei likti tavo
tautos Izraelio tarpe!' Ir jiems bus
permaldauta už kraujo kaltę. 9 Taip tu
pašalinsi iš savo tarpo nekaltai pralieto
kraujo kaltę, nes darysi, kas teisu
VIEŠPATIES akyse.

Santuoka su belaisve moterim

10 Kai išeisi į karą prieš savo
priešą[1] ir VIEŠPATS, tavo Dievas, jį
paduos į tavo rankas, ir jį paimsi į
nelaisvę, 11 tarp belaisvių pamatysi
gražios išvaizdos moterį ir įsimylėsi į ją,
tu gali ją paimti sau į žmonas. 12 Tu gali
ją įvesti į savo namus, o ji turi nusiskusti
galvą, apsipjaustyti nagus, 13 nusivilkti
drabužius, kuriuos ji vilkėjo, kai buvo
paimta į nelaisvę[2], gyventi tavo namuose
ir visą mėnesį apraudoti savo tėvą bei
motiną. Paskui tu gali įeiti pas ją ir ją
vesti, kad ji būtų tavo žmona. 14 Bet jei
ji tau nebepatiks, tu turi leisti jai eiti,
kur ji nori. Tau jokiu būdu nevalia jos
parduoti už pinigus, pasielgti su ja kaip
su verge[3], užtai, kad ją nužeminai.

Pirmagimio teisė

15 Jei kas turės dvi žmonas, vieną
mylimą, o kita nemylimą, ir jos, mylimoji
ir nemylimoji, jam pagimdys sūnų, ir
nemylimoji turės sūnų pirmagimį, 16 tai
dieną, kai jis priskirs savo sūnums savo
turtą kaip veldinį, jis negali suteikti
mylimosios sūnui pirmagimio teisių
nemylimosios sūnaus, [tikrojo]
pirmagimio, nenaudai. 17 Priešingai, jis
turi pripažinti pirmagimį, nemylimosios
sūnų, jam duodamas dvigubą dalį iš
visko, ką turi, nes jis[4] yra pirmasis jo
gimdančios galios vaisius. Jam
priklauso pirmgimystės teisė.

Sūnus neklaužada

18 Jei kas turės atkaklų ir
neklusnų sūnų, neklausantį savo tėvo ar
motinos įspėjimo, ir jei, jiems jį
sudraudus, jis jų neklausys, 19 tai jo
tėvas ir motina turi jį nutvėrę nuvesti
pas jo miesto vyresniuosius, prie jo
vietos vartų, 20 ir sakyti jo miesto
vyresniesiems: ‚Šitas mūsų sūnus yra
atkaklus ir neklusnus. Jis neklauso
mūsų sudraudimo; jis išlaidūnas ir
girtuoklis'. 21 Tada visi miesto vyrai
turi jį užmušti akmenimis. Tuo būdu tu
turi pašalinti piktenybę iš savo tarpo.
Visas Izraelis tai girdės ir bijosis.

Kas daryti su pakartu

22 Jei kas bus padaręs nusikaltimą
ir bus nužudytas, ir tu jį būsi pakoręs ant
kartuvių, 23 jo lavonas neturi pasilikti
per naktį ant kartuvių, bet būtinai tu
turi jį palaidoti tą pačią dieną, nes
pakartasis yra Dievo prakeiktas. Tau
nevalia sutepti savo šalies, kurią

1 V^Ken 69 Geniz; M: priešus
2 Lit. savo nelaisvės drabužius
3 Arba: preke
4 T.y. pirmagimis

VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda
paveldėti“.

23 Gal 3, 13

Kaimyno gyvuliams teiktina pagalba

22 „Pamatęs savo brolio[1] jautį ar avį
paklydusius, tu neturi ˹dėtis jų
nepastebėjęs˺[2]. Nedelsdamas turi juos
sugrąžinti savo broliui. 2 Bet jei tavo
brolis negyvens arti tavęs ir nežinosi, kas
jis yra, tu turi jį[3] paimti į savo namus, ir
jis turi pasilikti pas tave, kol tavo brolis
jo paieškos. Tada jį sugrąžinsi jam.
3 Taip tu turi pasielgti su jo asilu, su jo
apsiaustu ir su bet kokiu savo brolio
prarastu daiktu, kurio jis neteks ir kurį
tu atrasi.
4 Pamatęs savo brolio asilą ar jo
jautį pakritusius kelyje, tu neturi dėtis
jų nepastebėjęs. Tu turi jam padėti
[juos] pakelti.

1–4 Iš 23, 4–5

Transvestizmas

5 Moteriai nevalia nešioti
vyriškio drabužių ir vyrui neleidžiama
vilkėti moters apdaro, nes bjaurus
VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, kiekvienas,
kuris taip daro.

Įvairūs nuostatai

6 Kai užtiksi paukščio lizdą
pakelėje, kokiame nors medyje ar žemėje,
paukščiukus ar kiaušinius ir patelę,
tupinčią ant paukščiukų ar kiaušinių,
tau nevalia paimti patelės drauge su
jaunikliais. 7 Tu turi leisti patelei
nulėkti, o [tik] paukščiukus gali
pasiimti, kad tau gerai klotųsi ir ilgai
gyventum.
8 Kai statysi naujus namus, tu
turi įtaisyti turėklus savo stogui, kad
neatvestum kraujo kaltės ant savo namų,
jei kas nukristų nuo jo.
9 Tau draudžiama apsėti
vynuogyną dviejų rūšių sėkla, kad visas
derlius neatitektų šventyklai: sėkla,
kurią pasėsi, ir vynuogyno vaisiai.
10 Tau neleista arti jaučiu ir asilu
drauge.
11 Tau nevalia apsivilkti mišriu
audiniu: vilna, suausta su linais.

12 Tu turi pasidaryti kutų ant
keturių kampų savo apsiausto, kuriuo
apsidengsi.

9–11 Lev 19, 19 12 Sk 15, 37–41

Santuokos pažeidimai

13 Kai vyras veda žmoną ir, įėjęs
pas ją, jos nebeapkenčia, 14 ją apkaltina
apkalbą skleidžiančiais poelgiais ir jai
atneša blogą vardą, sakydamas:
‚Vedžiau šitą moterį, bet , priartėjęs prie
jos, neradau joje mergystės žymių‘,—
15 tai jaunamartės tėvas ir jos motina
turi paėmę išnešti jaunamartės
mergystės žymes pas miesto
vyresniuosius prie vartų 16 ir
jaunamartės tėvas sakyti vyresniesiems:
‚Savo dukterį daviau šitam vyrui į
žmonas, o jis nebeapkenčia jos. 17 Ir
štai jis ją apkaltino apkalbą keliančiais
poelgiais, sakydamas: „Neradau tavo
dukteryje mergystės žymių“. Tačiau
šitos yra mano dukters mergystės žymės‘.
Ir jie turi ištiesti apsiaustą miesto
vyresniųjų akivaizdoje. 18 Tada to
miesto vyresnieji, suėmę tą vyrą, turi jį
nuplakti, 19 nubausti šimto sidabrinių
bauda ir [juos] atiduoti jaunamartės
tėvui, kadangi jis apšmeižė izraelę
mergaitę. Ji turi likti jo žmona; jis
negali jos paleisti per visą savo
gyvenimą. 20 Bet jei tas kaltinimas bus
tiesa—jaunamartės mergystės žymių
neras,—21 tai jie turi išvesti jaunamartę
prie jos tėvo namų vartų ir jos miesto
vyrai turi ją užmušti akmenimis, nes ji
padarė sunkią nuodėmę Izraelyje,
paleistuvaudama savo tėvo namuose.
Taip tu turi pašalinti piktenybę iš savo
tarpo.

Svetimoterystė ir išprievartavimas

22 Jei užtiksi vyrą, sugulusį su
ištekėjusia moterim, jie abu turi mirti—
vyras, kuris gulėjo su moterim, ir
moteris. Taip tu turi pašalinti piktenybę
iš Izraelio.
23 Kai mergina bus sužadėta vyrui
ir koks vyras, ją sutikęs mieste, suguls su
ja, 24 turite išvesti juos abu prie to
miesto vartų ir juos užmušti
akmenimis—merginą dėl to, kad ji
nesišaukė pagalbos mieste, o vyrą dėl to,
kad jis išprievartavo savo artimo žmoną.
Taip tu turi pašalinti piktenybę iš savo

1 T.y. bendratautiečio
2 Lit. slėptis nuo jų
3 T.y. gyvulį

tarpo. 25 Bet jei lauke vyras sutiks
sužadėtą merginą ir tas vyras, ją
nutvėręs, suguls su ja, tai vyras, kuris
bus sugulęs su ja, turės vienas mirti.
26 Bet merginai tu nieko neturi daryti.
Mergina neturi mirtim baustinos kaltės,
nes šituo atveju yra taip, kaip jei kas
pakyla prieš savo artimą ir jį nužudo,
27 nes lauke jis ją sutiko. Sužadėta
mergina šaukėsi pagalbos, bet nebuvo
kas ją gelbėtų.
28 Kai vyras sutinka nesužadėtą
merginą ir, ją nutvėręs, sugula su ja, ir
juos kas užtinka, 29 tas vyras, kuris
sugulė su ja, turi duoti merginos tėvui
penkiasdešimt sidabrinių, o ji turi tapti
jo žmona , nes jis ją išprievartavo. Jis
neturi teisės jos paleisti per visą savo
gyvenimą".

28–29 Iš 22, 16–17 30 Lev 18, 8; 20, 11; Dt 27, 20

Neleistini santykiai

23 „Nė vienam nevalia vesti savo
tėvo žmonos ir atidengti savo tėvo
skverno.[1]

Kam neleista įeiti į VIEŠPATIES susirinkimą

2 Tam, kurio sėklidės sutrintos ar
kurio lytinis organas nupjautas, nevalia
įeiti į VIEŠPATIES susirinkimą.
3 Nė vienam, gimusiam iš
uždraustos santuokos[2], neleidžiama įeiti
į VIEŠPATIES susirinkimą; net jo
dešimtajai kartai nevalia įeiti į
VIEŠPATIES susirinkimą.
4 Amoniečiui ar moabiečiui
nevalia įeiti į VIEŠPATIES susirinkimą.
Jiems niekad, net dešimtajai kartai,
neleidžiama įeiti į VIEŠPATIES
susirinkimą 5 dėl to, kad, jums išvykus
iš Egipto, jie nepasitiko jūsų su duona ir
vandeniu kelyje ir kad jis[3] pasamdė prieš
tave Beoro sūnų Bileamą iš Aram-
Nacharaimo[4] Petoro, kad tave prakeiktų.
6 Bet VIEŠPATS, tavo Dievas, nenorėjo
klausyti Bileamo, ir VIEŠPATS, tavo
Dievas, pakeitė tau prakeikimą į
palaiminimą, nes VIEŠPATS, tavo
Dievas, mylėjo tave. 7 Tau neleidžiama
siekti taikos ar gerų santykių su jais, kol
gyvensi, per amžius.
8 Tau nevalia bodėtis edomiečiu,
nes jis tavo brolis. Tau neleidžiama
bodėtis egiptiečiu, nes tu buvai ateivis jo
šalyje. 9 Vaikai, kurie jiems gims,
trečioji jų[5] karta, gali įeiti į
VIEŠPATIES susirinkimą.

4 Sk 22, 1–6 5 Sk 23, 7—24, 9 3–5 Nech 13, 1–2

Susitepimas karinėje stovykloje

10 Kai išeisi prieš savo priešus ir
būsi stovykloje, tu turi sergėtis bet
kokios netyrybės[6]. 11 Kai atsiras tarp
jūsų vyras, kuris netyras dėl to, kas
atsitinka nakties metu, jis turi išeiti už
stovyklos. Jam nevalia įeiti į stovyklos
vidų. 12 Vakarop jis turi nusiplauti
vandeniu ir, saulei leidžiantis, įeiti į
stovyklos vidų. 13 Tu turi turėti išvietę
už stovyklos ir ten lauke išeiti. 14 Tu
turi turėti lopetėlę prie savo aprangos ir,
kai turėsi atsisėsti lauke, iškasti ja
duobelę ir vėl užrausti savo išmatas,
15 nes VIEŠPATS, tavo Dievas,
vaikščios tavo stovyklos viduje,
norėdamas tave apginti ir [tau] paduoti
tavo priešus tavo akivaizdoje. Tad tavo
stovykla turi būti šventa, kad jis nieko
nepadoraus nematytų tavyje ir
nenusigręžtų nuo tavęs.

Pabėgęs vergas

16 Tau nevalia išduoti vergo jo
savininkui, kai jis bus pabėgęs pas tave
nuo savo savininko. 17 Jis turi pasilikti
pas tave, tavo tarpe, vietoje, kurią jis
pasirinks kurioje nors iš tavo
naujasėdijų, kur jam patiks. Tau nevalia
blogai elgtis su juo.

17 Lev 19, 29

Kulto prostitucija

18 Neturi būti kulto paleistuvės iš
Izraelio dukterų ir neturi būti kulto
paleistuvio iš Izraelio sūnų. 19 Tau
draudžiama įnešti paleistuvės užmokestį
ar šuns[7] atlyginimą į VIEŠPATIES,

---

1 Eufemistinis būdas išreikšti sūnaus ir jo pamotės lytinius santykius
2 Hbr. žodis *mamzér* gali reikšti gimusį iš kraujomaišos ar iš kulto prostitučių.
3 T.y. moabiečių karalius Balakas; GV: jie
4 Lit. Dviejų upių Aramo (t.y. šiaurės vakarų Mesopotamijos)
5 T.y. edomiečių ir egiptiečių
6 higienos ir ritualiniu požiūriu
7 T.y. kulto paleistuvio

tavo Dievo, namus kuriam nors įžadui
ištesėti, nes tuodu bjaurūs VIEŠPAČIUI,
tavo Dievui.

Skolinimas už palūkanas

20 Neversk savo brolio mokėti
palūkanų: palūkanų už pinigus,
palūkanų už maistą, palūkanų už kokį
nors skolinamą daiktą. 21 Svetimšaliui
tu gali skolinti už palūkanas, bet tau
neleidžiama savo broliui skolinti už
palūkanas, kad VIEŠPATS, tavo Dievas,
tave laimintų kiekviename dalyke, kurio
imsis tavo ranka, šalyje, į kurią tu įeini
jos užimti.

19–20 Iš 22, 25; Lev 25, 36–37; Dt 15, 7–11 21 Sk 30, 1–16; Mt 5, 33

Įžadai

22 Kai padarysi įžadą
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, nedelsk jo
ištesėti, nes VIEŠPATS, tavo Dievas,
tikrai pareikalaus jo iš tavęs, ir būsi
nusidėjęs. 23 Bet jei susilaikysi nuo
įžado, nenusidėsi. 24 Bet kas išėjo iš
tavo lūpų, to tu turi laikytis ir vykdyti
taip, kaip laisva valia pažadėjai
VIEŠPAČIUI, savo *Dievui,—tai*, ką
kalbėjai savo burna.

Kas leidžiama alkanam praeiviui

25 Kai įeisi į savo artimo
vynuogyną, gali valgyti vynuogių, kiek
nori, iki soties, bet tau nevalia jų dėti į
savo krepšį. 26 Kai įeisi į savo artimo
stovinčius javus, gali ranka skinti
varpas, bet tau neleidžiama kirsti
pjautuvu tavo artimo stovinčius javus“.

Neleidžiama vėl tuoktis su ištuokta žmona

24 „Kai kas nors ves žmoną ir
pasidarys jos vyras, jei ji neras
malonės jo akyse dėl to, kad jis rado joje
ką atgrasaus, ir kai jis, parašęs jai
skyrybų raštą, jį paduos į jos ranką ir ją
paleis iš savo namų, 2 ji, išėjus iš jo
namų, nueis ir ištekės už kito vyro, 3 o
tas kitas vyras, jos nebeapkęsdamas,
parašys jai skyrybų raštą, jį paduos į jos
ranką ir ją paleis iš savo namų, ar kai tas
kitas vyras, kuris bus ją vedęs, numirs,—
4 tai pirmasis, kuris ją paleido, nebegali
tapti jos vyru, vėl ją vesdamas, kad ji
būtų jam žmona, po to, kai ji bus
susitepus, nes tai bjaurus dalykas
VIEŠPATIES akivaizdoje. Tau nevalia
leisti nusikalsti šaliai, kurią VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau duoda paveldėti.

1 Mt 5, 31; 19, 7; Mk 10, 4

Atleidimas nuo karinės prievolės

5 Kai vyras 'bus neseniai vedęs'[1]
žmoną, jis neturi išeiti į kariuomenę, ir
neleidžiama jam uždėti jokio
įpareigojimo. Vienerius metus jis turi
būti laisvas savo namams, kad
linksmintų savo žmoną, kurią vedė.

Girnų įstatymas

6 Neleista imti įkaitu girnų ar
viršutinio girnų akmens, nes tai reikštų
imti įkaitu gyvybę.

Žmogvagystė

7 Kai užtiks vyrą, pavogusį
asmenį iš jo brolio, iš izraelių, ir jis
pasielgs su juo 'kaip su vergu'[2] ar jį
parduos, tai tas vagis turi mirti. Taip tu
turi pašalinti piktenybę iš savo tarpo.

7 Iš 21, 16

Raupsai[3]

8 Piktybinei odos ligai išsiveržus,
žiūrėk, kad labai stropiai vykdytum
viską taip, kaip jums nurodys kunigai
leviai. Kaip jiems įsakiau, taip turite
stropiai vykdyti. 9 Atsimink, ką
VIEŠPATS, tavo Dievas, padarė
Mirjamai kelyje, jiems išėjus iš Egipto!

8 Lev 13, 1—14, 54 9 Num12, 10

Užstatas

10 Kai skolinsi ką nors savo
artimui, tau neleidžiama įeiti į jo namus
užstato paimti. 11 Tu turi stovėti lauke,
o vyras, kuriam tu skolinsi, turi išnešti
užstatą pas tave laukan. 12 Bet jei jis
neturtingas vyras, tau nevalia eiti gulti
su jo užstatu. 13 Saulei leidžiantis, turi
jam sugrąžinti užstatą, kad jis galėtų
atsigulti savo apsiauste ir tave laimintų.
Ir tai tau bus palaikyta teisiu poelgiu
VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje.

---

1 Lit. ves naują

2 Arba: kaip su preke; arba: smurtingai

3 Hbr. terminas reiškia įvairias piktybines ir nepiktybines odos ligas, ne vien tik raupsus (lepra).

10–13 Iš 22, 26–27

Dienininko užmokestis

14 Tau nevalia ⌜skriausti
neturtingo ir suvargusio dienininko⌝[1], ar
jis būtų vienas iš tavo brolių, ar ateivių,
gyvenančių tavo šalyje, bet kurioje iš
tavo vietovių. 15 Tą pačią dieną, saulei
dar nenusileidus ant jo, tu turi atiduoti
jo algą, nes jis neturtingas ir to
geidauja,—kad nesišauktų VIEŠPATIES
prieš tave ir kad nenusidėtum.

14–15 Lev 19, 13

Kiekvienas atsakingas tik už savo nusikaltimą

16 Nevalia žudyti tėvų už sūnus,
nei sūnų žudyti už tėvus. Kiekvienas
turi būti nužudytas tik už savo paties
nusikaltimą.

16 2 Kar 14, 6; 2 Kron 25, 4; Ezek 18, 20

Ateivis, našlaitis ir našlė

17 Tau draudžiama iškreipti teismo
sprendimą ateiviui ar[2] našlaičiui ir
paimti įkaitu našlės drabužį. 18 Tu turi
atsiminti, kad buvai vergas Egipte ir kad
VIEŠPATS, tavo Dievas, iš ten tave
išpirko. Todėl aš tau įsakau vykdyti šitą
paliepimą.
19 Kai suvalysi savo derlių lauke ir
būsi pamiršęs pėdą lauke, negrįžk jo
paimti. Jis turi palikti ateiviui,
našlaičiui ir našlei, kad VIEŠPATS, tavo
Dievas, tave laimintų kiekviename tavo
rankų darbe.
20 Kai nupurtysi savo alyvmedžius,
nebeperieškok [šakų]. Tu turi tai palikti
ateiviui, našlaičiui ir našlei.
21 Kai rinksi ⌜vynuoges nuo savo
vynuogyno⌝[3], nebenurink, kas dar liko.
Tai turi tekti ateiviui, našlaičiui ir
našlei. 22 Atsimink, kad tu buvai vergas
Egipto šalyje. Todėl aš tau įsakau
vykdyti šitą paliepimą".

17–18 Iš 23, 9; Lev 19, 33–34; Dt 27, 19 19–21 Lev 19, 9–10; 23, 22

Fizinė bausmė

25 „Kai susiginčiję vyrai eina į
teismą ir jiems padaro nuosprendį,
išteisina teisųjį ir pasmerkia kaltąjį,
2 tai teisėjas, jei kaltasis bus nusipelnęs
plakimo, turi leisti jį paguldyti ir plakti
jo[4] akivaizdoje jo nusikaltimą
atitinkamu kirčių skaičiumi. 3 Jis gali jį
nuplakdinti keturiasdešimt kartų, ne
daugiau, kad, jei be šitų toliau jį
plakdintų daugeliu kirčių, tavo brolis
nebūtų suniekintas tavo akyse.

3 2 Kor 11, 24

Dirbantis jautis

4 Tau neleidžiama užrišti nasrų
jaučiui, kuliančiam javus.

4 1 Kor 9, 9; 1 Tim 5, 18

Levirato santuoka

5 Kai broliai gyvena drauge ir
vienas iš jų miršta, nepalikdamas
sūnaus, tai mirusiojo žmona neturi tekti
svetimam vyrui už šeimos ribų. Jos
svainis[5] turi įeiti pas ją, ją pasiimti į
žmonas ir jai atlikti svainio santuokinę
pareigą. 6 Pirmagimis, kurį ji pagimdys,
turi atstovauti jo mirusio brolio vardui,
kad jo vardas nebūtų išdildytas iš
Izraelio. 7 Bet jei tas vyras nenorės vesti
savo svainės[6], jo svainė turi nueiti
aukštyn prie vartų pas vyresniuosius ir
tarti: ‚Mano svainis nenori išlaikyti savo
broliui vardo Izraelyje. Jis nenori man
atlikti svainio santuokinės pareigos'.
8 Tada jo miesto vyresnieji turi jį
pašaukti ir prikalbėti. Bet jei jis
užsispyręs sakys: ‚Nenoriu jos vesti', 9
jo svainė turi prieiti prie jo vyresniųjų
akyse, numauti jam sandalą nuo jo kojos,
spjauti jam į veidą ir atsiliepdama tarti:
‚Taip tegul atsitinka vyrui, kuris nenori
⌜sukurti šeimos⌝[7] savo broliui!' 10 Ir ji
turi būti Izraelyje vadinama ‚šeima to,
kuriam nuautas sandalas'.

5–6 Mt 22, 24; Mk 12, 19; Lk 20, 28 7–10 Rt 4, 7–8

Neleistinas būdas sustabdyti peštynes

11 Kai du tautiečiai rungsis vienas
su kitu ir prieis vieno žmona, norėdama
išgelbėti savo vyrą iš jį mušančio rankos,

---

1 vKen9MsKumr: sulaikyti algos beturčiui ir vargšui
2 G; ~ M
3 Lit. savo vynuogyną

4 T.y. teisėjo
5 T.y. vyro brolis
6 T.y. brolio žmonos
7 Lit. statyti namų

ir, ištiesusi ranką, jį nutvers už jo lytinių
organų, 12 tu turi nukirsti jai ranką.
Tau nevalia [jos] pasigailėti.

Dvejopi svarsčiai ir saikai

13 Tau neleidžiama turėti savo
maišelyje dvejopo svarsčio, didesnio ir
mažesnio. 14 Tau nevalia turėti savo
namuose dvejopo, didesnio ir mažesnio
saiko. 15 Tu turi turėti pilną ir teisingą
svarstį, turi turėti pilną ir teisingą saiką,
kad ilgai gyventum žemėje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda.
16 Nes bjaurus VIEŠPAČIUI, tavo
Dievui, kiekvienas, kuris taip daro,
kiekvienas, kuris daro skriaudą.

13–16 Lev 19, 35–36

Atsimink Amaleką!

17 Atsimink, ką tau padarė
Amalekas kelyje, jums išvykus iš Egipto,
18 kaip jis užpuolė tave kelyje ir, tau
pasilpus ir pavargus, nebijodamas Dievo,
atkirto visus atsilikėlius tavo
užnugaryje! 19 Kai VIEŠPATS, tavo
Dievas, tau suteiks atilsį nuo visų tavo
aplinkinių priešų šalyje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda
užimti kaip veldinį, tu turi išdildyti
Amaleko atminimą iš po dangaus. To
nepamiršk!“

17–19 Iš 17, 8–14; 1 Sam 15, 2–9

Pirmųjų vaisių atnaša

26 „Kai įeisi į šalį, kurią VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau duoda paveldėti,
ir, ją užėmęs, joje apsigyvensi, 2 turėsi
paimti dalį visų pirmųjų žemės vaisių,
kuriuos suvalysi nuo savo šalies, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda,
sudėti į pintinę ir nueiti į vietą, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, parinks, kad
ten apgyvendintų savo vardą. 3 Turėsi
ateiti pas kunigą, kuris eis pareigas
tomis dienomis, ir jam sakyti: ‚Aš
šiandien išpažįstu VIEŠPAČIUI, savo[1]
Dievui, kad atvykau į šalį, kurią mums
duoti VIEŠPATS pažadėjo su priesaika
mūsų protėviams‘. 4 Tada kunigas turi
paimti pintinę iš tavo rankos ir ją padėti
ties VIEŠPATIES, tavo Dievo, aukuru.
5 O tu turi atsiliepdamas tarti
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje:
‚ʽAramietis klajūnasʼ[2] buvo mano tėvas.
Jis nusileido į Egiptą ir ten gyveno kaip
ateivis su mažu žmonių skaičiumi. Ten
jis pasidarė didelė, galinga ir gausi
tauta. 6 O egiptiečiai žiauriai elgėsi su
mumis, mus engė ir mums uždėjo sunkų
darbą. 7 Tada šaukėmės VIEŠPATIES,
savo protėvių Dievo, ir VIEŠPATS
išklausė mūsų balsą ir pamatė mūsų
nužeminimą, vargą ir priespaudą.
8 VIEŠPATS mus išvedė iš Egipto
galinga ranka ir ištiestu dilbiu,
sukeldamas didelį siaubą, ir su ženklais
bei stebuklais. 9 Jis mus atvedė į šitą
vietą ir mums davė šitą šalį—šalį,
plūstančią pienu ir medum. 10 Taigi
dabar štai atnešiau pirmuosius vaisius
žemės, kurią man, VIEŠPATIE, davei‘.
Paskui turėsi juos padėti prieš
VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir kniūpsčias
pagarbinti VIEŠPATĮ, savo Dievą. 11 Ir
turėsi džiaugtis dėl viso gero, kurį
VIEŠPATS, tavo Dievas, bus davęs tau ir
tavo namams— tu pats, levis ir ateivis,
kuris gyvens su tavim.

2 Iš 23, 19

Trečiųjų metų dešimtinė

12 Kai būsi baigęs duoti visą savo
derliaus dešimtinę trečiaisiais metais,
dešimtinės metais, ir būsi ją davęs leviui,
ateiviui, našlaičiui ir našlei, ir jie valgys
tavo vietovėse ir pasisotins, 13 turėsi
sakyti VIEŠPATIES, savo Dievo,
akivaizdoje: ‚Aš pašalinau, kas pašvęsta,
iš namų ir dargi tai daviau leviui,
ateiviui, našlaičiui ir našlei,
laikydamasis viso tavo įsakymo, kurį
man įsakei. Neperžengiau nė vieno iš
tavo įsakymų ir nepamiršau. 14 Nieko iš
to nevalgiau gedėdamas[3]; nieko iš to
nepašalinau, būdamas suteptas, ir nieko
iš to nedaviau mirusiajam. Buvau
paklusnus VIEŠPATIES, savo Dievo,
balsui. Dariau viską taip, kaip buvai
man įsakęs. 15 Pažvelk žemyn iš savo
šventosios buveinės, iš dangaus, ir
palaimink savo tautą Izraelį bei žemę,
kurią mums davei, kaip esi su priesaika
pažadėjęs mūsų protėviams,—šalį,
plūstančią pienu ir medum‘.

---

1 G; M: tavo

2 Arba: Negaluojantis aramietis

3 Arba: pasitikėdamas savo stiprybe

12 Dt 14, 28–29

Baigiamasis įpareigojimas
16 Šiandien VIEŠPATS, tavo
Dievas, tau įsako vykdyti šituos
nuostatus ir potvarkius. Tu turi juos
stropiai vykdyti visa širdim ir visa siela.
17 Tu šiandien pareiškei, kad
VIEŠPATS yra tavo Dievas ir kad tu
vaikščiosi jo keliais, laikysies jo
nuostatų, įsakymų bei potvarkių ir
klausysi jo balso. 18 O VIEŠPATS tau
šiandien pareiškė, kad tu esi jo nuosava[1]
tauta, kaip jis yra tau pažadėjęs, ir kad
turi laikytis visų jo įsakymų; 19 kad jis
nori padaryti tave prakilnesnę už visas
tautas, kurias jis sutvėrė, savo gyriui,
garsui[2] ir šlovei ir kad būtum šventa
tauta VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kaip jis
yra pažadėjęs".

18 Iš 19, 5; Dt 4, 20; 7, 6; 14, 2; Tit 2, 14; 1 Pet 2, 9

MOZĖS KALBA: PALAIMINIMAI IR PRAKEIKIMAI (27, 1—28, 69)

Įstatymo užrašymas akmenyse ir aukojimas Ebalo kalne
27 Mozė ir Izraelio vyresnieji įsakė
tautai: „Laikykis viso įsakymo,
kurį aš jums šiandien įsakau. 2 Tą
dieną, kai pereisite per Jordaną į šalį,
kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau
duoda, tu turi pasistatyti didelių akmenų
ir juos aptinkuoti kalkėmis. 3 Turi
užrašyti ant jų visus šito įstatymo
žodžius, kai būsi perėjusi, norėdama įeiti
į šalį, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau
duoda,—šalį, plūstančią pienu ir
medum,—kaip VIEŠPATS, tavo protėvių
Dievas, yra tau pažadėjęs. 4 Perėję per
Jordaną, turite pastatyti šituos akmenis,
apie kuriuos aš šiandien duodu jums
įsaką, Ebalo kalne, ir tu turi juos
aptinkuoti kalkėmis. 5 Ten tu turi
pastatyti aukurą VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, aukurą iš akmenų. Tau nevalia
pavartoti ant jų geležinio įrankio. 6 Iš
netašytų akmenų tu turi pastatyti
aukurą VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ir
aukoti ant jo deginamąsias aukas
VIEŠPAČIUI, savo Dievui. 7 Tu turi
pjauti bendrystės aukas ir ten valgyti, ir
džiaugtis VIEŠPATIES, savo Dievo,
akivaizdoje. 8 Tu turi užrašyti ant
akmenų visus šito įstatymo žodžius labai
aiškiai".
9 Paskui Mozė ir kunigai leviai
prabilo į visą Izraelį: „Nutilk ir klausyk,
Izraeli! Šiandien tapai VIEŠPATIES,
savo Dievo, tauta. 10 Tad klausyk
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, ir
vykdyk jo įsakymus bei nuostatus,
kuriuos aš tau šiandien įsakau".

5–6 Iš 20, 25 2–8 Još 8, 30–32

Palaiminimai ir prakeikimai atnaujinant sandorą
11 Tą pačią dieną Mozė įsakė
tautai: 12 „Jums perėjus per Jordaną,
šitie turi atsistoti Gerizimo kalne tautai
laiminti: Simeonas, Levis, Judas,
Isacharas, Juozapas ir Benjaminas. 13 O
šitie turi atsistoti Ebalo kalne [jai]
prakeikti: Reūbenas, Gadas, Ašeris,
Zebulunas, Danas ir Naftalis.
14 Paskui leviai atsiliepdami turi
tarti visiems Izraelio vyrams garsiu
balsu:
15 ‚Prakeiktas tebūnie vyras, kuris
padirba išdrožtą ar nulietą atvaizdą,
bjaurybę VIEŠPAČIUI, stabdirbio rankų
padarą, ir pastato slaptoje'. Ir visi
žmonės turi atsiliepdami tarti: ‚Amen!'
16 ‚Prakeiktas, kuris negerbia savo
tėvo ir motinos'. Ir visa tauta turi tarti:
‚Amen!'
17 ‚Prakeiktas, kuris perkelia savo
artimo [lauko] ribų akmenį[3]'. Ir visa
tauta turi tarti: ‚Amen!'
18 ‚Prakeiktas, kuris suklaidina
aklą kelyje'. Ir visa tauta turi tarti:
‚Amen!'
19 ‚Prakeiktas, kuris iškreipia
teismo sprendimą artimui, našlaičiui ir
našlei'. Ir visa tauta turi tarti: ‚Amen!'
20 ‚Prakeiktas, kuris sugula su
savo tėvo žmona, nes jis atidengė savo
tėvo drabužio skverną[4]'. Ir visa tauta
turi tarti: ‚Amen!'
21 ‚Prakeiktas, kuris sugula su
kokiu nors gyvuliu'. Ir visa tauta
turi tarti: ‚Amen!'

---

1 Arba: didžiai branginama
2 Lit. vardui
3 Lit. ribą
4 T.y. įsibrovė į savo tėvo ir pamotės privačių lytinių santykių sferą

22 ‚Prakeiktas, kuris sugula su
savo seseria, savo tėvo dukteria ar
savomotinos dukteria‘. Ir visa tauta turi
tarti: ‚Amen!‘
23 ‚Prakeiktas, kuris sugula su
savo uošve‘. Ir visa tauta turi tarti:
‚Amen!‘
24 ‚Prakeiktas, kuris slapta
užmuša savo artimą‘. Ir visa tauta turi
tarti: ‚Amen!‘
25 ‚Prakeiktas, kuris ima kyšį, kad
užmuštų nekaltą asmenį‘. Ir visa tauta
turi tarti: ‚Amen!‘
26 ‚Prakeiktas, kuris nepalaiko
šito įstatymo žodžių, jų nevykdydamas‘.
Ir visa tauta turi tarti: ‚Amen!‘“

12 Dt 11, 29; Još 8, 33–35 **15** Iš 20, 4; 34, 17; Lev 19, 4; 26, 1; Dt 4, 15–18; 5, 8 **16** Iš 20, 12; Dt 5, 16 **17** Dt 19, 14 **18** Lev 19, 14 **19** Iš 22, 21; 23, 9; Lev 19, 33–34; Dt 24, 17–18 **20** Lev 18, 8; 20, 11; Dt 22, 30 **21** Iš 22, 19; Lev 18, 23; 20, 15 **22** Lev 18, 9; 20, 17 **23** Lev 18, 17; 20, 14 **26** Gal 3, 10

Palaiminimai

28 „Jei klausyte klausysi VIEŠPA-
TIES, savo Dievo, balso, stropiai
vykdydamas visus jo įsakymus, kuriuos
aš tau šiandien įsakau, VIEŠPATS, tavo
Dievas, padarys tave prakilnesnį už visas
žemės tautas.
2 Visi šitie palaiminimai
tau ateis ir pasivys tave, jei klausysi
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso:
3 Tu būsi palaimintas mieste, ir tu
būsi palaimintas lauke.
4 Bus palaimintas tavo įsčių
vaisius, tavo dirvos vaisius, ⌐tavo gyvulių
vaisius⌐[1], tavo galvijų prievaisa ir tavo
mažųjų gyvulių prieauglis.
5 Bus palaimintas tavo krepšys ir
tavo duonmaišis.
6 Tu būsi palaimintas pareidamas,
ir tu būsi palaimintas išeidamas.
7 VIEŠPATS duos, kad tavo
priešai, kurie kelsis prieš tave, bus
sumušti tavo akivaizdoje. Vienu keliu
jie išeis prieš tave, bet septyniais keliais
bėgs nuo tavęs.
8 VIEŠPATS įsakys, kad
palaiminimas būtų tavo aruoduose ir
kiekviename dalyke, kurio imsis tavo
ranka, ir jis tave laimins šalyje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda.
9 VIEŠPATS prikels sau tave, kad
būtum šventa tauta, kaip jis yra tau
prisiekęs, jei laikysies VIEŠPATIES,
savo Dievo, įsakymų ir vaikščiosi jo
keliais.
10 Tada visos žemės tautos
matys, kad ⌐VIEŠPATS yra jus pavadinęs
savais⌐[2], ir bijos tavęs.
11 VIEŠPATS
padarys tave pertekusį gero—tavo įsčių
vaisiaus, tavo gyvulių vaisiaus ir tavo
dirvos vaisiaus—žemėje, kurią tau duoti
VIEŠPATS su priesaika pažadėjo tavo
protėviams.
12 VIEŠPATS tau atidarys
savo gerąjį lobyną, dangus, kad tinkamu[3]
metu duotų tavo šaliai lietaus ir taip
palaimintų kiekvieną tavo rankų darbą,
jog galėsi skolinti daugeliui tautų, o tu
pats neturėsi skolintis.
13 VIEŠPATS
padarys tave galva, o ne uodega: tu būsi
tik viršuje ir nebūsi apačioje, jei klausysi
VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų,
kuriuos aš šiandien tau įsakau stropiai
vykdyti,
14 ir nenukrypsi nuo jokio
žodžio, kurį aš šiandien jums įsakau, nei
į dešinę, nei į kairę, sekdamas paskui
kitus dievus, kad jiems tarnautum.

1–14 Dt 11, 13–17

Prakeikimai

15 Bet jei neklausysi VIEŠPATIES,
savo Dievo, balso, stropiai vykdydamas
visus jo įsakymus ir nuostatus, kuriuos
aš šiandien tau įsakau, visi šitie
prakeikimai tau ateis ir tave pasivys:
16 Tu būsi prakeiktas mieste, ir tu
būsi prakeiktas lauke.
17 Bus prakeiktas tavo krepšys ir
tavo duonmaišis.
18 Bus prakeiktas tavo įsčių
vaisius, tavo dirvos vaisius, tavo galvijų
prievaisa ir tavo mažųjų gyvulių
prieauglis.
19 Tu būsi prakeiktas pareidamas,
ir tu būsi prakeiktas išeidamas.
20 VIEŠPATS pasiųs prieš tave
prakeikimą, sąmyšį ir grėsmę
kiekviename dalyke, kurio imsis tavo
ranka, kurį atliksi, iki būsi sunaikintas
ir greitai pražūsi dėl nelabumo savo
darbų, kuriais būsi mane palikęs.
21 VIEŠPATS leis marui prikibti
prie tavęs, iki šis bus tave išnaikinęs iš
žemės, į kurią tu įeisi jos užimti.
22 VIEŠPATS ištiks tave džiova, drugiu,

---

1 ~G

2 Lit. VIEŠPATIES vardas yra pašauktas ant jūsų

3 Lit. jo (t.y. lietaus)

uždegimu, karštine, sausra[1], svilinančia
kaitra ir rūdimis, ir jie persekios tave, iki
žūsi. 23 Tavo dangus, esantis viršum
tavo galvos, taps žalvariu, o po tavim
gulinti žemė—geležimi. 24 VIEŠPATS
pavers tavo šalies lietų smiltimis ir
dulkėmis. Iš dangaus jos kris ant tavęs,
iki būsi sunaikintas.
25 VIEŠPATS padarys, kad būsi
sumuštas savo priešų akivaizdoje. Vienu
keliu išeisi prieš jį, bet septyniais keliais
bėgsi nuo jo ir tapsi pasibaisėjimo
dalyku visoms žemės karalystėms.
26 Tavo lavonai bus maistas visiems
dangaus paukščiams ir žemės žvėrims, ir
nebus nė vieno, kuris [juos] nubaidytų.
27 VIEŠPATS tave užgaus Egipto
votimis, hemorojumi, šašais ir niežais,
nuo kurių negalėsi pasigydyti.
28 VIEŠPATS tave užgaus beprotyste,
aklumu ir pamišimu taip, 29 jog
vidudienį grabinėsies, kaip grabinėjasi
aklas tamsoje, neturėsi pasisekimo savo
versluose[2] ir visuomet tik būsi
prispaustas ir apiplėštas, ir nebus kas
išgelbėtų. 30 Susižadėsi su moterim, o
kitas vyras suguls su ja. Pastatysi
namus, bet negyvensi juose. Įsiveisi
vynuogyną, bet neimsi juo naudotis.
31 Tavo jautis bus papjautas tavo akyse,
bet tu jo nevalgysi. Tavo asilas bus
pagrobtas iš tavo akivaizdos ir
nebesugrįš pas tave. Tavo mažieji
gyvuliai bus atiduoti tavo priešams, ir
nebus kas tau pagelbėtų. 32 Tavo sūnūs
ir tavo dukterys bus atiduoti kitai tautai,
tavo akims matant. Jos apžilps, jų vis
ilgėdamos, bet tu būsi bejėgis. 33 Tavo
dirvos vaisius ir viską, ką vargdamas
įsigijai, suės tauta, kurios nepažinai, ir
visuomet būsi tik prispaustas ir
sumuštas, 34 ir eisi iš proto dėl savo akių
reginio, kurį matysi. 35 VIEŠPATS tave
užgaus keliuose ir blauzdose piktomis
votimis, nuo kurių negalėsi pasigydyti,—
nuo kojos pado iki viršugalvio.
36 VIEŠPATS nuves tave ir tavo
karalių, kurį užsidėjai, pas tautą, kurios
nepažinote nei tu, nei tavo protėviai, ir
ten garbinsi kitus dievus, medį ir
akmenį! 37 Ir tapsi tuo, kas sukelia
siaubą, priežodžiu ir pasityčiojimo
dalyku visose tautose, pas kurias
VIEŠPATS tave nuves.
38 Daug sėklos išneši į lauką, bet
maža suvalysi, nes skėriai jį nuės.
39 Įsiveisi vynuogynų ir įdirbsi, bet vyno
negersi ir nesurinksi [vynuogių į rūsius],
nes straubliukai jas nuės. 40 Turėsi
alyvmedžių visoje savo srityje, bet
aliejum nepasitepsi, nes tavo alyvos
nukris. 41 Pagimdysi sūnų ir dukterų,
bet jų neturėsi, nes jie turės traukti į
nelaisvę. 42 Visus tavo medžius ir tavo
žemės vaisius svirpliai apniks.
43 Ateivis, gyvenantis tavo tarpe, iškils
vis aukščiau ir aukščiau virš tavęs, o tu
vis žemiau ir žemiau grimsi. 44 Jis tau
skolins, o tu jam nieko negalėsi skolinti.
Jis taps galva, o tu tapsi uodega.
45 Visi šitie prakeikimai užguls
tave. Jie persekios ir pasivys tave, iki
būsi sunaikintas, nes neklausei
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, kad
laikytumeis jo įsakymų ir nuostatų,
kuriuos jis yra tau įsakęs. 46 Jie[3] taps
tau ir tavo palikuonims ženklu ir
nuostaba per amžius.
47 Užtai, kad netarnavai
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, su džiaugsmu
ir džiugia širdim dėl visų daiktų
gausybės, 48 tarnausi savo priešams,
kuriuos VIEŠPATS pasiųs prieš tave,
badaudamas ir trokšdamas, nuogas ir
visko stokodamas, ir jis uždės geležinį
jungą tau ant sprando, iki bus tave
sunaikinęs. 49 VIEŠPATS pakels prieš
tave tautą iš toli, iš žemės pakraščio. Ji
smigs žemyn kaip erelis—tauta, kurios
kalbos nesuprasi, 50 žiaurios išvaizdos
tauta, kuri neatsižvelgia į seną ir
neparodo malonės jaunam. 51 Ji suris
tavo gyvulių vaisių ir tavo dirvos vaisių,
iki būsi sunaikintas. Ji tau nepaliks
javų, naujo vyno ir aliejaus, tavo galvijų
prievaisos ir tavo mažųjų gyvulių
prieauglio, iki bus tave sunaikinusi.
52 Ji apguls tave visose tavo vietovėse,
kol sugrius tavo aukšti ir sutvirtinti
mūrai, kuriais tu pasitikėsi, visoje tavo
šalyje. Ji apguls tave visose tavo

1 Rk.; M: kalaviju
2 Lit. keliuose
3 T.y. prakeikimo padariniai

vietovėse, visoje tavo šalyje, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tau
davęs. 53 Ir tu valgysi savo įsčių vaisių,
kūną savo sūnų ir dukterų, kuriuos
VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tau davęs,
apgulime ir prispaudime, kuriuo tavo
priešas prispaus tave. 54 [Net]
jautriausias ir labai išlepęs tarp jūsų
pavydės maisto savo broliui, savo
mylimai[1] žmonai ir savo likusiems
vaikams, kuriems leis išlikti, 55 ir nė
vienam iš jų neduos savo sūnų kūno, kurį
jis valgys, nes jam nieko nebebus palikę
apgulime ir prispaudime, kuriuo tave
prispaus tavo priešas visose tavo
vietovėse. 56 [Net] jautriausia ir labai
išlepusi tarp jūsų, kuri nedrįstų padėti
savo kojos pado ant žemės dėl lepumo ir
jautrumo, pavydės savo mylimam vyrui,
savo sūnui ir dukteriai, 57 savo nuovalų,
kurios išeis iš jos tarpkojo, ir savo sūnų,
kuriuos ji pagimdys, nes ji juos slapta
suvalgys dėl visko stokos apgulime ir
prispaudime, kuriuo priešas tave
prispaus tavo vietovėse.
58 Jei stropiai nevykdysi visų šito
įstatymo žodžių, užrašytų šitoje knygoje,
nebijodamas šito garbingo ir baisaus
vardo, VIEŠPATIES, savo Dievo, 59 tai
VIEŠPATS užgaus tave ir tavo
palikuonis nepaprastomis slogomis,
didelėmis ir pastoviomis, sunkiomis ir
pastoviomis ligomis. 60 Jis atgręš į tave
visas Egipto negales, kurių bijais, kad
jos neprikibtų prie tavęs. 61 Taip pat
kiekvieną ligą ir kiekvieną slogą,
neužrašytą šito įstatymo knygoje,
VIEŠPATS atves ant tavęs, iki būsi
sunaikintas. 62 Nors buvote gausūs
kaip dangaus žvaigždės, teišliks mažas
jūsų skaičius, kadangi nebūsite klausę
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso. 63 Ir
kaip VIEŠPATS džiaugėsi jumis,
darydamas jums gera ir jus daugindamas,
taip VIEŠPATS jus išsklaidys po visas
tautas, nuo vieno žemės krašto iki kito,
ir ten garbinsi kitus dievus, kurių nei tu,
nei tavo protėviai nepažinote,—medį ir
akmenį. 65 Tose tautose neatsilsėsi, ir
tavo kojos padas neturės poilsio vietos.
Ten VIEŠPATS tau duos drebančią širdį,
apžilpusias akis ir nusiminusią sielą.
66 Tavo gyvybė bus pakibusi ties tavim[2],
drebėsi naktį bei dieną ir nesitikėsi
gyvensiąs. 67 Ryto metą sakysi: ‚O kad
jau būtų vakaras!‘, o vakare sakysi: ‚O
kad jau būtų rytas!‘ dėl savo širdies
baimės, iš kurios drebėsi, ir dėl savo akių
reginio, kurį matysi. 68 Ir VIEŠPATS
sugrąžins tave laivais į Egiptą keliu, apie
kurį tau pasakiau: ‚Jo nebeturi matyti‘.
Ir ten duositės parduodami savo
priešams vergais ir vergėmis, bet nebus
pirkėjo“.

57 2 Kar 6, 28–29; Rd 4, 10

VIEŠPATIES SANDORA SU IZRAELIU MOABO ŠALYJE (28, 69—30, 20)

69 Šitie yra žodžiai sandoros, kurią
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei sudaryti
su izraeliais Moabo šalyje šalia sandoros,
kurią jis buvo sudaręs su jais Chorebe.

Paraginimas laikytis sandoros

29 Mozė sušaukė visą Izraelį ir jiems
tarė: „Jūs matėte viską, ką
VIEŠPATS, jums matant, padarė Egipto
šalyje Faraonui, visiems jo tarnams ir
visai jo šaliai— 2 didelių bandymų,
kuriuos matė tavo akys, ženklų ir anų
didelių stebuklų. 3 Bet VIEŠPATS
ligšiol nėra jums davęs proto[3] suprasti,
akių matyti ir ausų girdėti.
4 Keturiasdešimt metų jus vedžiau per
dykumą. Jūsų drabužiai nenusidėvėjo
ant jūsų, ir tavo sandalas nenusinešiojo
ant tavo kojos. 5 Nevalgėte duonos ir
negėrėte vyno ar stipraus gėrimo, kad
žinotumėte, jog aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas. 6 Jums atvykus į šitą vietą,
Chešbono karalius Sichonas ir Bašano
karalius Ogas išėjo mums priešais į kovą,
bet mes juos sumušėme. 7 Paėmėme jų
šalį ir ją atidavėme paveldėti reūbenams,
gadams ir Menašės genties pusei.
8 Taigi laikykitės šitos sandoros žodžių
ir juos vykdykite, kad jums sektųsi
visuose dalykuose, kuriuos darysite.
9 Šiandien jūs visi esate sustoję
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje—
⌈jūsų genčių viršininkai⌉[4], jūsų vyresnieji

---

1 Lit. krūtinės

2 lyg ant siūlo, kuris kiekvienu metu gali nutrūkti

3 Lit. širdies

4 GS; M: jūsų viršininkai, jūsų gentys

ir jūsų pareigūnai, kiekvienas izraelis,
10 jūsų vaikai, jūsų žmonos ir tavo
ateivis, esantis tavo stovykloje, nuo tavo
malkų rinkėjo iki tavo vandens sėmėjo,
11 kad įeitum į VIEŠPATIES, savo
Dievo, sandorą, į ⌜priesaika patvirtintą
sutartį su juo⌝[1], kurią VIEŠPATS, tavo
Dievas, šiandien daro su tavim, 12 kad
šiandien tave prikeltų sau kaip tautą ir
būtų tavo Dievas, kaip jis yra tau
kalbėjęs ir kaip prisiekęs tavo
protėviams—Abraomui, Izaokui ir
Jokūbui. 13 Ne su jumis vienais aš
darau šitą sandorą ir šitą priesaiką,
14 bet tiek su tuo, kuris šiandien čia
stovi su mumis VIEŠPATIES, mūsų
Dievo, akivaizdoje, tiek ir su tuo, kurio
šiandien čia nėra su mumis.[2]
15 Juk jūs patys žinote, kaip
gyvenome Egipto šalyje ir kaip perėjome
per vidurį tautų, kurias perėjote. 16 Jūs
matėte jų bjaurius atvaizdus, jų stabus,
medį ir akmenį, sidabrą ir auksą, kurie
buvo tarp jų. 17 Tenebūnie tarp jūsų
vyro ar moters, giminės ar *padermės*,
kurios širdis[3] būtų taip nusigręžusi nuo
VIEŠPATIES, mūsų Dievo, jog nueitų
garbinti anų tautų dievų. Tenebūnie
tarp jūsų šaknies, želdinančios ⌜nuodingą
ir kartų augalą⌝[4]. 18 Tenebūnie nė
vieno, kuris, girdėdamas šitos priesaikos
žodžius, laimintųsi širdyje, galvodamas:
‚Man bus saugu, net jei elgsiuos
sukietinęs širdį!‘ Tai nušluotų kas
padrėkinta ir kas išdžiūvę.[5]
19 VIEŠPATS nenorės jam atleisti,
greičiau tada VIEŠPATIES rūstybė ir jo
užsidegimas rūks prieš tą vyrą. Visi
prakeikimai, užrašyti šitoje knygoje,
užguls jį, ir VIEŠPATS išdildys jo vardą
iš po dangaus. 20 VIEŠPATS jį išskirs
nelaimei iš visų Izraelio genčių,
žiūrėdamas visų ⌜sandoros prakeikimų,
užrašytų⌝[6] šitoje įstatymo knygoje.

21 Vėlesnė karta, jūsų sūnūs, kurie
kelsis po jūsų, ir svetimtautis, kuris ateis
iš tolimos šalies, sakys, kai jie matys tos
šalies nelaimes ir jos ligas, kurias
VIEŠPATS užleis ant jos—22 sierą ir
druską, visą jos žemę išdegusią, neapsėtą
ir nieko neišželdinančią, kurioje jokia
žolė neželia, tokį sugriovimą, kaip
Sodomos ir Gomoros, Admos ir Ṣeboimo,
kuriuos VIEŠPATS, užsirūstinęs ir
įnirtęs, sugriovė,—23 ir visos tautos
klaus: ‚Kodėl VIEŠPATS taip pasielgė
su šita šalim? Kokia šitos didelės
rūstybės įkarščio priežastis?‘ 24 Tada
bus atsakyta: ‚Kadangi jie paliko
VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo,
sandorą, kurią, juos išvedęs iš Egipto
šalies, jis buvo sudaręs su jais, 25 ir
nuėję garbino kitus dievus ir kniūpojo
ties jais—dievais, kurių jie nebuvo
pažinę ir kurių jis nebuvo jiems
priskyręs,—26 VIEŠPATIES rūstybė
taip užsidegė prieš tą šalį, kad jis atvedė
ant jos visus prakeikimus, užrašytus
šitoje knygoje. 27 Užsirūstinęs, įnirtęs
ir smarkiai įpykęs, VIEŠPATS juos
išrovė iš jų žemės ir juos nusviedė į
svetimą šalį, kaip šiandien yra‘.
28 Kas [dar] paslėpta[7], priklauso
VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, o kas
apreikšta,—mums ir mūsų vaikams per
amžius , kad vykdytume visus šito
įstatymo reikalavimus“.

6 Sk 21, 21–30 **6** Sk 21, 31–35 **7** Sk 32, 33 **17** Hbr 12, 15 **22** Pr 19, 24–25

Gyvenimas ir palaiminimas ar mirtis ir prakeikimas

30 „Kai tau atsitiks visi šitie dalykai,
palaiminimas ir prakeikimas,
kuriuos tau daviau pasirinkti, ir tai
įsidėsi į širdį visose tautose, po kurias
VIEŠPATS, tavo Dievas, tave išsklaidys,
2 ir atsigręši į VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir
klausysi jo balso visa širdim ir visa siela,
laikydamasis visko, ką aš šiandien tau
įsakau, tu ir tavo sūnūs,—3 tai
VIEŠPATS, tavo Dievas, atkurs tavo
būklę ir pasigailės tavęs. Jis vėl surinks
tave iš visų tautų, po kurias VIEŠPATS,
tavo Dievas, bus išblaškęs tave. 4 Net
jei tavo išsklaidytieji būtų dangaus

1 Lit. jo priesaiką
2 T.y. su būsimomis kartomis
3 M + šiandien; ~ G
4 Lit. nuodus ir metėlę
5 T.y. pražudytų visus, gerus ir blogus
6 SamSG; MG[AFM]: prakeikimų sandoros, užrašytos

7 T.y. būsimi įvykiai

pakraštyje, iš ten VIEŠPATS, tavo
Dievas, tave surinks ir iš ten tave paims.
5 VIEŠPATS, tavo Dievas, tave parves į
šalį, kurią buvo užėmę tavo protėviai, ir
tu ją užimsi. Jis parodys tau gera ir
padarys tave gausesnį už tavo protėvius.
6 VIEŠPATS, tavo Dievas, taip
apipjaustys tavo širdį ir tavo palikuonių
širdį, jog galėsi mylėti VIEŠPATĮ, savo
Dievą, visa širdim ir visa siela, kad
išliktum gyvas. 7 Tada VIEŠPATS, tavo
Dievas, uždės visus šituos prakeikimus
ant tavo priešų ir nekentėjų, kurie
persekiojo tave. 8 O tu vėl klausysi
VIEŠPATIES, ⌜savo Dievo⌝[1], balso ir
vykdysi visus jo įsakymus, kuriuos aš
šiandien tau įsakau. 9 Ir VIEŠPATS,
tavo Dievas, leis tau turėti gero perteklių
kiekviename tavo rankos[2] darbe, tavo
įsčių vaisiuje, tavo gyvulių vaisiuje ir
tavo dirvos vaisiuje, nes VIEŠPATS vėl
džiaugsis tavo gerove, kaip jis džiaugėsi
tavo protėvių [gerove], 10 kadangi
klausysi VIEŠPATIES, savo Dievo,
balso, laikydamasis jo įsakymų ir jo
nuostatų, to, kas užrašyta šitoje įstatymo
knygoje,—jei atsigręši į VIEŠPATĮ, savo
Dievą, visa širdim ir visa siela.
11 Juk šitas įsakymas, kurį aš
šiandien tau įsakau, nėra tau per sunkus,
ir jis nėra nepasiekiamas. 12 Jis ne
danguje, kad turėtum sakyti: ‚Kas mums
užžengs į dangų, jį mums parneš ir jį
mums paskelbs, kad jį vykdytume?‘ 13 Ir
jis nėra anapus jūros, kad turėtum
sakyti: ‚Kas mums perplauks į aną jūros
pusę, jį mums parneš ir jį mums paskelbs,
kad vykdytume?‘ 14 Bet tas žodis yra
visai arti tavęs—tavo burnoje ir tavo
širdyje, kad jį vykdytum.
15 Žiūrėk! Tau šiandien daviau
pasirinkti gyvenimą ir gėrį, mirtį ir
blogį. 16 ⌜Jei klausysi VIEŠPATIES,
savo Dievo, įsakymų⌝[3], kuriuos aš tau
šiandien įsakau, mylėdamas VIEŠPATĮ,
savo Dievą, vaikščiodamas jo keliais ir
laikydamasis jo įsakymų, nuostatų ir
potvarkių, tai išliksi gyvas ir padaugėsi,
ir VIEŠPATS, tavo Dievas, tave
palaimins šalyje, į kurią tu ateisi jos
užimti. 17 Bet jei nusigręš tavo širdis ir
nebeklausysi, ir, duodamasis
suvedžiojamas, kniūposi ties kitais
dievais ir juos garbinsi, 18 tai jums
šiandien pareiškiu, kad tikrai žūsite.
Neilgai begyvensite žemėje, į kurią
trauksite per Jordaną, norėdami ten įeiti
ir ją užimti. 19 Šiandien šaukiu
liudytojais prieš jus dangų ir žemę:
daviau tau pasirinkti gyvenimą ar mirtį,
palaiminimą ar prakeikimą. Pasirink
gyvenimą, kad būtum gyvas, tu ir tavo
palikuonys, 20 mylėdamas VIEŠPATĮ,
savo Dievą, klausydamas jo balso ir
tvirtai laikydamasis jo. Nes nuo to
priklausys tavo gyvenimas ir tavo dienų
ilgis, norint pasilikti žemėje, kurią
VIEŠPATS prisiekdamas pažadėjo tavo
protėviams, Abraomui, Izaokui ir
Jokūbui, kad jiems duosiąs“.

12–14 Rom 10, 6–8 20 Pr 12, 7 20 Pr 26, 3 20 Pr 28, 13

PASKUTINIAI MOZĖS GYVENIMO ĮVYKIAI

Mozė perleidžia Jošuvai vadovystę

31 ⌜Baigęs kalbėti šituos žodžius
visam Izraeliui, Mozė 2 ⌝[4] jiems
tarė: „Šiandien aš esu šimtas dvidešimt
metų amžiaus. Nebegaliu išeiti ir pareiti,
ir VIEŠPATS yra man pasakęs: ‚Tu
nepereisi per šitą Jordaną‘.
3 VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tas, kuris
pereis tavo priešakyje. Jis išnaikins
šitas tautas iš tavo akivaizdos, ir galėsi
jas užimti. Jošuva bus tas, kuris pereis
tavo priešakyje, kaip VIEŠPATS yra
pasakęs. 4 Ir VIEŠPATS taip pasielgs su
jais, kaip jis pasielgė su Sichonu ir Ogu,
amoriečių karaliais, kuriuos jis
sunaikino, ir su jų šalimis.
5 VIEŠPATS jums atiduos juos, ir jūs
turite pasielgti su jais, kaip reikalauja
visas įsakymas, kurį esu jums įsakęs.
6 Būkite drąsūs ir stiprūs! Nebijokite ir
neišsigąskite jų, nes VIEŠPATS, tavo
Dievas, bus tas, kuris eis su tavim! Jis
nepames ir nepaliks tavęs“.
7 Paskui Mozė pasišaukė Jošuvą
ir jam tarė viso Izraelio akyse: „Būk

---

1 Kkr.MssSamGSV; ~ M
2 Dgl.MssSamGSV: rankų
3 G; ~ M

4 GQumr; M: Mozė toliau kalbėjo šituos žodžius visam Izraeliui 2 ir

drąsus ir stiprus, nes tu ⌜įvesi šitą tautą⌝[1]
į šalį, kurią jiems duoti VIEŠPATS su
priesaika pažadėjo jų protėviams, ir tu
jiems ją priskirsi kaip veldinį.
8 VIEŠPATS yra tas, kuris eis pirma
tavęs. Jis bus su tavim, jis nepames ir
nepaliks tavęs. Nebijok ir neišsigąsk!“

2 Sk 20, 12 4 Sk 21, 21–35 8 Još 1, 5; Hbr 13, 5

Mozė įsako skaityti įstatymą

9 Mozė parašė šitą įstatymą ir jį
perdavė kunigams leviams, nešusiems
VIEŠPATIES sandoros skrynią, ir
visiems Izraelio vyresniesiems. 10 Ir
Mozė jiems įsakė: „Septyneriems
metams baigiantis, skolų atleidimo metų
laiku, per Palapinių šventę, visam
Izraeliui atėjus pasirodyti VIEŠPATIES,
tavo Dievo, *akivaizdoje, vietoje*, kurią jis
parinks, tu turi perskaityti šitą įstatymą
viso Izraelio priešakyje, jiems girdint.
12 Surink tautą—vyrus, moteris bei
vaikus ir savo ateivius, gyvenančius tavo
vietovėse,—kad jie girdėtų ir išmoktų
bijoti VIEŠPATIES, jūsų Dievo, ir
vykdytų visus šito įstatymo
reikalavimus. 13 Taip pat jų vaikai,
kurie [dar] nežinojo [jo], turi [jį] išgirsti
ir išmokti bijoti VIEŠPATIES, jūsų
Dievo, per visas dienas, kurias jūs
gyvensite žemėje, į kurią jūs trauksite
per Jordaną jos užimti“.

10 Dt 15, 1 10 Dt 16, 13–15

VIEŠPATS paskiria Jošuvą Mozės įpėdiniu

14 VIEŠPATS tarė Mozei: „Štai
priartėjo tavo mirties diena. Pasišauk
Jošuvą ir atsistokite susitikimo
padangtėje, kad aš jam duočiau
pavedimą“. Mozė ir Jošuva nuėję
atsistojo susitikimo padangtėje. 15 Tada
VIEŠPATS pasirodė padangtėje debesies
stulpe, ir debesies stulpas stovėjo prie
padangtės angos.
16 VIEŠPATS tarė Mozei: „⌜Tu
netrukus⌝[2] atsigulsi prie savo tėvų, o šita
tauta pakils ir paleistuviškai nueis
paskui svetimus dievus šalies, į kurią ji
ateis[3]. Ji paliks mane ir sulaužys mano
sandorą, kurią sudariau su ja. 17 Tą
dieną mano rūstybė užsidegs prieš ją, ir,
juos palikęs, paslėpsiu nuo jų savo veidą.
Ji teks prarijimui, ir ją apniks daug
blogybių ir bėdų. Tą dieną ji tars: ‚Ar ne
dėl to, kad mano Dievo nėra su manim,
mane apniko šitos blogybės?‘ 18 Bet tą
dieną aš visiškai paslėpsiu savo veidą dėl
viso pikto, kurį ji bus dariusi, nes ji bus
nusigręžusi į kitus dievus.
19 Taigi dabar parašyk[4] sau šitą
giesmę ir jos išmokyk izraelius. Ją įdėk į
jų burną, kad šita giesmė man būtų
liudytojas prieš izraelius, 20 kai, man ją[5]
įvedus į žemę, plūstančią pienu ir
medum, kurią su priesaika pažadėjau jos
protėviams, ji valgys iki soties ir nutuks,
bet nusigręš į kitus dievus, juos garbins,
mane paniekins ir sulaužys mano
sandorą. 21 Ir kai ją apniks daug
blogybių ir bėdų, šita giesmė paliudys
prieš juos, nes ji nebus pamiršta jos
palikuonių burnoje,—nes žinau, ką ji
[jau] šiandien keta daryti, man jos dar
neįvedus į šalį, kurią su priesaika esu
pažadėjęs[6]“ 22 Tądien Mozė parašė šitą
giesmę ir jos mokė izraelius.
23 Ir VIEŠPATS[7] davė Nūno sūnui
Jošuai tokį pavedimą: „Būk drąsus ir
stiprus, nes tu įvesi izraelius į šalį, kurią
su priesaika esu jiems pažadėjęs, ir aš
būsiu su tavim“.
24 Kai Mozė buvo visiškai baigęs
rašyti į knygą šito įstatymo žodžius,
25 Mozė įsakė leviams, nešusiems
VIEŠPATIES sandoros skrynią:
26 „Paimkite šitą įstatymo knygą ir ją
padėkite šalia VIEŠPATIES, savo Dievo,
sandoros skrynios, kad ten ji būtų
liudytojas prieš tave, 27 nes aš pažįstu
tavo maištingumą ir kietasprandiškumą.
Jau dabar, man tebesant gyvam su jumis,
jūs maištavote prieš VIEŠPATĮ. Kaip
juo labiau po mano mirties! 28 Surinkite
prie manęs visus savo genčių
vyresniuosius ir savo pareigūnus, kad,
jiems girdint, iškalbėčiau šituos žodžius
ir pašaukčiau liudytojais prieš juos
dangų ir žemę,—29 nes žinau, kad po
mano mirties tikrai elgsitės sugedusiai ir

1 SamSV; plg. 23 skn.; M: įeisi su šita tauta
2 Lit. Štai tu
3 M + savo tarpe; ~ G
4 Rk., plg. 22 skn.; M: parašykite
5 T.y. Izraelio tautą
6 MsGS + jų protėviams; Sam: jos tėvams; V: jai
7 Lit. jis. 23 skn. yra 15 skn. tąsa.

nukrypsite nuo kelio, kurį jums įsakiau. Ateityje jus ištiks nelaimė, nes darysite, kas pikta VIEŠPATIES akyse, jį pykindami savo rankų darbu".

23 Sk 27, 23 23 Još 1, 6

Mozės giesmė

30 Paskui, visam Izraelio susirinkimui girdint, Mozė iškalbėjo iki galo šitos giesmės žodžius:

32 1„Palenkite ausį, dangūs,—aš noriu kalbėti,
ir klausyk, žeme, mano burnos žodžių!
2 Tegul lynoja kaip lietus mano mokymas,
tegul lašnoja kaip rasa mano kalba,
kaip lietaus būriai ant jaunos žolės
ir kaip tiršta rasa ant žolynų,
3 nes noriu paskelbti VIEŠPATIES vardą!
Pripažinkite didybę mūsų Dievui!

4 *Uola! Tobulas jo darbas,*
visi jo veiksmai[1] teisūs.
Ištikimas Dievas, nedarantis neteisybės,
jis teisingas ir tiesus.
5 Jie[2] elgėsi su juo sugedusiai;
⌜jie nebe jo vaikai dėl savo kliaudos⌝[3]—
iškrypusi ir sukta karta!
6 Ar taip atsilyginate VIEŠPAČIUI,
jūs kvaila ir neišmintinga tauta?

7 Atsimink senovines dienas!
Apmąstykite metus kartą po kartos!
Paklausk savo tėvo, kad jis tau apsakytų,
savo vyresniųjų, kad jie tau papasakotų!
8 Kai Aukščiausiasis davė tautoms veldinį,
kai jis išskirstė žmoniją,—
jis nustatė tautų ribas
pagal ⌜Dievo sūnų⌝[4] skaičių.
9 Bet VIEŠPATIES dalis buvo jo tauta,
Jokūbas—jam priskirtas paveldimas sklypas.

10 Jis jį rado dykumos šalyje,
kaukiančioje tyrų dykynėje.
Jis apglėbė jį gindamas ir rūpinos juo,
jį saugojo kaip savo akies vyzdį,
11 kaip erelis, kuris sukelia savo lizdą
ir sklando viršum savo jauniklių,
išplečia savo sparnus, juos paima,
neša ant savo sparnų.
12 VIEŠPATS vienas jį vedė,
ir nebuvo su juo svetimo dievo.
13 Jis užlaipino jį ant žemės aukštumų
ir ⌜jį maitino lauko derliumi⌝[5].
Jis leido jam čiulpti medų iš *uolos*
ir aliejų iš titnaginės uolos,
14 [valgyti] rūgusį galvijų pieną ir avių pieną
su taukais ėriukų,
Bašano veislės avinų ir ožių,
su ⌜maistingiausiais kviečiais⌝[6].
Ir tu gėrei vynuogių kraują,
putojantį vyną.

15 ⌜Jokūbas valgė ir pasisotino⌝[7],
Ješurūnas[8] nutuko ir spardėsi[9].
⌜Jis nutuko, sustorėjo, pasidarė apkūnus⌝[10].
Paskui jis paliko Dievą,
kuris jį padarė,

---

1 Lit. keliai
2 GSV; M: Jis
3 Hbr. tekstas neaiškus.

4 GKumr (t.y. angelų); M: izraelių
5 SamG; M: jis valgė lauko derlių
6 Lit. kviečių inkstų taukais
7 SamG; ~M
8 T.y. Izraelis
9 T.y. priešinosi savo Dievui tarsi nesuvaldomas gyvulys
10 GSV; M: Tu nutukai, sustorėjai, pasidarei apkūnus.

ir paniekino savo išganymo
Uolą.
16 Jie padarė jį pavydulingą
svetimais [dievais],
bjaurybėmis jį įpykino.
17 Jie aukojo velniams, ne
Dievui,—
dievams, kurių jie nepažino,
naujiems, kurie neseniai
įsigavo;
apie juos nieko nežinojo
jūsų protėviai.
18 Uolos, kuri tave pagimdė,
neatsiminei,
pamiršai Dievą, kuris tave
pagimdė su skausmu.

19 VIEŠPATS [tai] matė ir [juos]
atmetė su panieka
iš apmaudo dėl savo sūnų ir
dukterų.
20 Ir jis tarė: ‚Tegul paslėpsiu nuo
jų savo veidą,
tegul pamatysiu, koks bus
jų galas,
nes jie—iškrypusi karta,
neištikimi sūnūs.
21 Jie padarė mane pavydulingą
nedievu,
sukėlė man apmaudą savo
niekybėmis[1].
Bet aš juos padarysiu
pavydulingus netauta,
kvaila tauta juos
apmaudysiu[2],
22 nes ugnis užsidegs, ⸢man
užsirūstinus⸣[3],
ji degs ligi giliausio
šeolio[4].
Ji prarys žemę ir jos derlių
ir padegs kalnų pamatus.

23 Aš krausiu[5] ant jų nelaimę po
nelaimės,
savo strėles išbaigsiu laidyti
į juos.
24 Jie bus sulysę nuo bado,
ėdami maro ir nuodingo
įgėlimo.
Žvėrių iltis pasiųsiu prieš juos
su dulkėse šliaužojančių
nuodais.
25 Lauke kalavijas išplėš vaikus,
o viduje[6] ims siaubas.
Žus jaunikaitis ir mergaitė,
žindulys su žilagalviu.
26 Būčiau sakęs: „Tegul juos
sudaužysiu,
tegul padarysiu, kad žmonės
liausis juos atminę“,
27 jei nebūčiau bijojęs priešo
įžeidimo,
kad jų prispaudėjai
klaidingai nesuprastų,
kad nesakytų: ‚Mūsų ranka
pergalėjo,
ne VIEŠPATS visa tai
padarė‘“.

28 Nes jie tauta, kurčia patarimui,
ir nėra juose išmanymo.
29 Jei jie būtų išmintingi, suprastų,
numanytų savo galą.
30 Kaip galėtų vienas vytis
tūkstantį
ar du priversti bėgti dešimt
tūkstančių,
jei jų Uola nebūtų jų pardavusi,
jei VIEŠPATS nebūtų jų
atidavęs[7]?
31 Nes jų uola nėra kaip mūsų
Uola.
Taip gali spręsti net mūsų
priešai!
32 Nes jų [8] vynmedis iš Sodomos
vynmedžio
ir iš Gomoros terasų.
Jų uogos—nuodingos uogos;
jie turi karčių vynkekių.
33 Jų vynas—gyvačių nuodai
ir baisi kobrų indėvė.

34 „Ar tai nepalaikyta pas mane,
neužantspauduota mano
sandėliuose

1 T.y. stabais
2 T.y. suteiksiu malonę ir pirmenybę netautai, kvailai tautai, tuo sukeldamas jiems pavydą ir pyktį
3 Lit. mano nosyje
4 T.y. mirusiųjų buveinės
5 Rk.; M: nušluosiu
6 Lit. kambariuose
7 į jų priešų rankas
8 T.y. priešų

35 ⌜atkeršijimo ir atmokesčio
dienai⌝[1],
laikui, kai paslys jų koja?
Juk arti jų nelaimės diena,
ir atskuba, kas jiems
lemta".

36 Nes VIEŠPATS apgins savo
tautos teises
ir pasigailės savo tarnų,
kai pamatys, kad išsekusios [jų]
jėgos
ir nebepalieka nei
sukaustyto, nei laisvo.
37 Tada jis sakys: „Kur jų dievai,
uola, kurioje jie ieškojo
prieglobsčio?
kurie ėdė jų aukų taukus,
gėrė jų liejamųjų aukų
vyną?
38 Tegul jie keliasi ir jums padeda!
Jie tebūnie jums apgintis!"

39 „Matykite dabar, kad aš ,aš esu
Jis,
ir nėra Dievo šalia manęs!
Aš užmušu ir atgaivinu,
sužeidžiu ir pagydau,
ir niekas negali išgelbėti iš
mano rankos.
40 Mat pakeliu į dangų savo ranką
ir pareiškiu:
,Kaip aš gyvas per amžius,
41 kai būsiu pagalandęs savo
⌜tviskantį kalaviją⌝[2]
ir mano ranka stversis
teismo,
atkeršysiu savo priešams
ir savo nekentėjams
atlyginsiu.
42 Nugirdysiu krauju savo strėles,
kai mano kalavijas rys
kūną,—
krauju užmuštųjų ir belaisvių,
priešo ilgaplaukių[3] galvos".

43 ⌜Krykštaukite, dangūs, su jo
tauta
ir garbinkite jį kniūpsti visi
angelai⌝[4],
nes jis atkeršys už savo sūnų[5]
kraują,
atsilygins pagieža savo
priešininkams,
savo nekentėjams atmokės
ir atliks permaldavimą už
tautos žemę.

44 Mozė atėjo su Nūno sūnumi
Jošuva ir , tautai girdint, iškalbėjo visus
šitos giesmės žodžius.
45 Mozė, baigęs kalbėti visus
šituos žodžius visam Izraeliui, 46 jiems
tarė: „Įsidėkite į širdį visus žodžius,
kuriais aš jus šiandien įspėju, kuriuos
turite įsakyti savo vaikams, kad jie
stropiai vykdytų visus šito įstatymo
žodžius. 47 Nes tai nėra jums tuščias
žodis, bet tai yra jūsų gyvenimas, ir per
šitą žodį ilgai gyvensite žemėje, į kurią
jūs eisite per Jordaną jos užimti".

8 Apd 17, 26 17 1 Kor 10, 20 21 1 Kor 10, 22 21 Rom 10, 19 35 Rom 12, 19; Hbr 10, 30 36a Ps 135, 14 43 Rom 15, 10 43 Apr 19, 2

Mozei įsakoma lipti į Nebo kalną

48 Tą pačią dieną VIEŠPATS
kalbėjo Mozei, sakydamas: 49 „Užlipk į
šitą Abarimo kalnyną, Nebo kalną,
esantį Moabo šalyje ties Jerichu, ir
apžvelk Kanaano šalį, kurią aš duodu
izraeliams nuosavybėn. 50 Paskui turėsi
mirti kalne, į kurį tu įkopsi, ir susijungti
su tėvo giminaičiais, kaip tavo brolis
Aharonas mirė Horo kalne ir susijungė
su savo tėvo giminaičiais,—51 kadangi,
neištikimai pasielgėte su manim tarp
izraelių. 52 Nes tik prieš save pamatysi
tą šalį, bet ten neįeisi—į šalį, kurią aš
duodu izraeliams".

48–52 Sk 27, 12–14; Dt 3, 23–27

Mozė laimina gentis

33 Šitas yra palaiminimas, kuriuo
Dievo vyras Mozė, prieš mirdamas,
palaimino izraelius. 2 Jis tarė:
„VIEŠPATS atėjo iš Sinajaus

1 SamG; M: Man priklauso atkeršijimas ir atmokestis
2 Lit. kalavijo žaibą
3 T.y. savanorių kariautojų, nešiojančių ilgus ir palaidus plaukus; G: vadų

4 Rk. pgl. GKumr; M: Leiskite, tautos, krykštauti jo tautai
5 GKumr; M: tarnų

ir jiems[1] suspindėjo iš
Seyro.
Jis spinduliavo nuo Parano
kalnyno,
ir ⌜su juo buvo šventųjų
miriadai⌝[2].
Jo dešinėje—⌜jiems ugningas
įstatymas⌝[3].
3 Tikrai jis myli ⌜savo tautą⌝[4].
Visi šventieji[5] buvo tau
po ranka.
⌜Jie nusilenkė prie tavo
kojų,
jie priėmė tavo žodžius⌝[6]—
4 įstatymą, kurį Mozė mums
davė[7],
Jokūbo bendruomenės
nuosavybę.
5 Tada jis[8] tapo karalium
Ješurūnui,
susirinkus tautos
viršininkams
drauge su Izraelio gentimis.

6 Tegyvuoja Reūbenas ir
tenemiršta,
bet tebūnie mažas jo
skaičius!“

7 O tai jis pasakė apie Judą:
„Išgirsk, VIEŠPATIE, Judo
balsą
ir atvesk jį pas savo tautą!
Jo rankos kovojo už ją.
Būk jam pagalba prieš jo
priešus!“

8 Apie Levį jis pasakė:
„Duokite Leviui[9] savo tumimą
ir savo urimą savo
maldingajam,
kurį mėginai Masoje,
su kuriuo ginčijais prie
Meribos vandenų,
9 kuris sakė apie savo tėvą [ir
savo motiną]:
‚Nemačiau jo‘;
kuris neatpažino savo brolių
ir nepripažino savo sūnų,
nes jis[10] laikėsi tavo žodžių
ir saugojo tavo sandorą.
10 Jie mokė Jokūbą tavo
potvarkių,
Izraelį—tavo įstatymo.
Jie deda smilkalus ties tavim
ir visintelę auką ant tavo
aukuro.
11 Palaimink, VIEŠPATIE, jo
išgales
ir priimk jo rankų darbą!
Sutriuškink strėnas tų, kurie
keliasi prieš jį
ir jo nekenčia, kad
nebepakiltų!“[11]

12 Apie Benjaminą jis pasakė:
„VIEŠPATIES mylimasis
saugiai gyvena.
Aukščiausiasis[12]
visuomet jį
apgina,
ir šis gyvena tarp jo
ginklų[13]“.

13 Apie Juozapą jis pasakė:
„Jo žemė tebūnie VIEŠPATIES
palaiminta
geriausia dangaus ⌜dovana
iš aukšto⌝[14]
ir gilių vandenų, gulinčių
apačioje;
14 geriausiais vaisiais, saulės
prinokintais,
geriausiais mėnesių našos
vaisiais,
15 geriausiais prosenovės kalnų
vaisiais

1 T.y. izraeliams; GSTV: mums
2 STV; M: atvyko nuo miriadų šventųjų. Rk.: atvyko iš Kadešo Meribos
3 Hbr. sakinio reikšmė neaiški.
4 G; M: tautas
5 G; M: jo šventieji
6 Hbr. tekstas neaiškus.
7 Lit. įsakė
8 T.y. Dievas
9 GKumr; ~ M

10 GKmr; M: jie (t.y. leviai)
11 Manoma, kad pradžioje 11 skn. buvo Judo palaiminimo pabaiga ir ėjo po 7 skn., nuo kurio jis vėliau buvo atskirtas 8–10 skn. intarpu.
12 G; M: ant jo
13 Arba: pečių (t.y. kaip sūnus, tėvo nešamas ant nugaros)
14 Kl. Mss; M: dovana, rasa; ST: rasa iš aukšto

ir geriausiais amžinųjų
kalvų vaisiais;
16 geriausiais vaisiais žemės ir to,
ko ji pilna,
ir pamėgimu to, kuris
gyvena krūme[1].
Tegul tai ateina ant Juozapo
galvos,
ant jo brolių pirmūno
viršugalvio!
17 Jo pirmagimis bulius pasižymi
didybe,
o jo ragai—stumbro ragai.
Jais jis badys tautas,
⌈nustums iki žemės
pakraščių⌉[2].
Tokie bus Efraimo miriadai
ir tokie Menašės
tūkstančiai".

18 Apie Zebuluną jis pasakė:
„Džiaukis, Zebulune, išeidamas
ir, Isachare,—savo
palapinėse!
19 Jie pakvies tautas į kalną.
Ten jie aukos tikras
pjaunamąsias aukas,
nes sučiulps jūrų apstą
ir paslėptus smėlio lobius".

20 Apie Gadą jis pasakė:
„Palaimintas, kuris praplečia
Gadą!
Jis[3] tykoja[4] kaip liūtas,
paskui sudrasko ranką, netgi
momenį!
21 Jis sau parūpino geriausią šalį,
nes ⌈jis geidė⌉[5] vado dalies,
⌈kai susirinko⌉[6] tautos
viršininkai.
Jis vykdė VIEŠPATIES teisingą
valią
ir jo potvarkius išvien su
Izraeliu".

22 Apie Daną jis pasakė:
„Danas—liūto jauniklis,
kuris ⌈iššoka iš Bašano⌉[7]".

23 Apie Naftalį jis pasakė:
„Naftalis, pasotintas palankumu
ir pilnas VIEŠPATIES
palaiminimo,
užims vakarus ir pietus".

24 Apie Ašerį jis pasakė:
„Ašeris—labiausiai palaimintas
iš sūnų.
Jis tebūnie savo brolių
mėgiamasis
ir tegul mirko aliejuje savo
koją.
25 Geležiniai ir žalvariniai tebūnie
tavo užraktai,
o tavo stiprybė—tokia, koks
tavo amžius".

8 Iš 28, 30 8 Iš 17, 7; Sk 20, 13

Baigiamasis himnas

26 „Nėra tokio, kaip Ješurūno
Dievas,
kurs važiuoja per dangų tau
į pagalbą
ir su savo didybe per
debesis.
27 Amžinasis Dievas yra buveinė,
ir apačioje—amžinos
rankos.
Jis pavarys nuo tavęs priešą
ir sakys: ‚Sunaikink!'
28 Taip Izraelis saugiai gyvens,
sau vienas ⌈gyvuos
Jokūbas⌉[8]
javų ir vyno šalyje.
Net jo dangus lašnos rasa.
29 Tu laimingas , o Izraeli!
Kas yra toks, kaip tu—
tauta, išgelbėta VIEŠPATIES,
tavo apginties skydo,
tavo pergalės kalavijo?!
30 Tavo priešai tau
keliaklupsčiaus[9],
o tu mindžiosi jų nugaras".

Mozės mirtis

34 Paskui Mozė užlipo nuo Moabo
stepių į Nebo kalną, į viršūnę

---

1 T.y. Dievo, apsireiškusio Mozei degančiame krūmokšnyje
2 Rk., plg. GV; M: drauge žemės pakraščius
3 T.y. Gadas
4 Lit. gyvena
5 Rk.; M: ten
6 Rk.; M: išklotą, ir jie atėjo
7 Arba: pašoka nuo gyvatės
8 G; M: Jokūbo šaltinis
9 T.y. dėsis esą paklusnūs, atsidavę

Pisgos, styrinčios ⌜ties Jerichu⌝[1], ir jam
VIEŠPATS parodė visą šalį: Gileadą ligi
Dano, 2 visą Naftalį, Efraimo bei
Menašės šalį ir visą Judo šalį iki
Vakarinės jūros; 3 Negebą, žemutinio
Jordano apskritį, Jericho, palmių miesto,
slėnį ligi Soaro. 4 Ir VIEŠPATS jam
tarė: „Šita yra šalis, apie kurią
prisiekiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui,
sakydamas: ‚Tavo palikuonims ją
duosiu'. Tau leidžiau ją pamatyti tavo
paties akimis, bet ten nepereisi".
5 Mozė, VIEŠPATIES tarnas, ten
numirė, Moabo šalyje, kaip VIEŠPATS
buvo nutaręs, 6 ir jį[2] palaidojo slėnyje,
Moabo šalyje, ties Bet-Peoru, bet niekas
nežino jo kapo iki šios dienos. 7 Mozė
mirdamas buvo šimto dvidešimties metų
amžiaus. Nebuvo apžilpusi jo akis, nei
atstojusi[3] jo gyvybinė jėga. 8 Izraeliai
trisdešimt dienų raudojo Mozės Moabo
stepėse, iki pasibaigė Mozės gedulingo
apraudojimo dienos.
9 Nūno sūnus Jošuva buvo pilnas
išminties dvasios, nes Mozė buvo uždėjęs
ant jo rankas, ir izraeliai jo klausė ir
darė, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
10 Nebepakilo Izraelyje tokio
pranašo, kaip Mozė, kurį VIEŠPATS
pažinojo veidas į veidą, 11 atsižvelgiant į
visus ženklus ir stebuklus, kuriuos
VIEŠPATS jį siuntė daryti Egipto šalyje
Faraonui, visiems jo tarnams ir visai jo
šaliai; 12 atsižvelgiant į visą jo galingą
jėgą ir visus didžius baisius veiksmus,
kuriuos Mozė darė viso Izraelio akyse.

4 Pr 12, 7 4 Pr 26, 3 4 Pr 28, 13 10 Iš 33, 11

1 Arba: į rytus nuo Jericho
2 Arba: jis jį
3 Lit. pabėgusi

JOŠUVA

PAŽADĖTOSIOS ŠALIES NUKARIAVIMAS (1, 1—12, 24)

Įsakymas keltis per Jordaną

1 Mozei, VIEŠPATIES tarnui, mirus,
VIEŠPATS tarė Nūno sūnui Jošuvai,
Mozės padėjėjui: 2 „Mano tarnas Mozė
mirė. Taigi dabar kelkis, eik per šitą[1]
Jordaną—tu ir visa šita tauta—į šalį,
kurią aš duodu jiems, izraeliams[2]!
3 Kiekvieną vietą, kurią užmins jūsų
kojos padas, esu jums atidavęs, kaip
pažadėjau Mozei. 4 Nuo dykumos ir šito
Lebanono iki Didžiosios upės, Eufrato
upės—visa chitiečių šalis—ir iki
Didžiosios jūros vakaruose turi būti jūsų
sritis. 5 Niekas negalės atsilaikyti prieš
tave per visas tavo gyvenimo dienas.
Kaip buvau su Moze, taip būsiu su
tavim. Nepamesiu ir nepaliksiu tavęs.
6 Būk drąsus ir stiprus, nes tu pats duosi
šitai tautai paveldėti šalį, kurią jiems
duoti esu prisiekęs jų protėviams. 7 Tik
būk drąsus ir labai[3] stiprus, kad
rūpestingai elgtumeis pagal visą
įstatymą, kurį mano tarnas Mozė yra tau
įsakęs. Nenukrypk nuo jo nei į dešinę,
nei į kairę, kad tau sektųsi, kur tik eisi.
8 Teneatstoja šita įstatymo knyga nuo
tavo burnos. Tu turi mąstyti apie ją
dieną bei naktį, kad rūpestingai
elgtumeis pagal viską, kas joje parašyta,
nes tada laimingai pasieksi savo tikslą[4]
ir tada tau seksis. 9 Argi tau neįsakiau:
‚Būk drąsus ir stiprus‘? Nenusigąsk ir
nenusimink! Nes su tavim bus
VIEŠPATS, tavo Dievas, kur tik eisi“.

3-5 Dt 11, 24-25 **5** Dt 31, 6. 8; Hbr 13, 5 **6** Dt 31, 6. 7. 23

Įsakymas pasiruošti žygiui

10 Tada Jošuva įsakė tautos
pareigūnams: 11 „Pereikite per stovyk-
los vidurį ir įsakykite žmonėms:
‚Paruoškite sau pavalgos, nes po trijų
dienų jūs pereisite per šitą Jordaną, kad
įeitumėte užimti šalies, kurią
VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums duoda
užimti‘“.

Visos gentys turi dalyvauti nukariavime

12 O reūbenams, gadams ir pusei
Menašės genties Jošuva tarė:
13 „Atsiminkite įsaką, kurį jums davė
VIEŠPATIES tarnas Mozė, sakydamas:
‚VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums teikia
atilsį ir jums atidavė šitą šalį‘. 14 Jūsų
žmonos, jūsų vaikai ir jūsų gyvuliai tegul
pasilieka šalyje, kurią Mozė jums davė
šiapus Jordano[5]. O jūs, visi narsūs
kareiviai, išsirikiavę kautynių tvarka,
turite pereiti savo brolių priešakyje ir
jiems padėti, 15 kol VIEŠPATS suteiks
atilsį jūsų broliams, kaip ir jums, ir kol
jie irgi užims šalį, kurią VIEŠPATS, jūsų
Dievas, jiems duoda. Paskui galėsite
sugrįžti į savąją šalį[6], kurią
VIEŠPATIES tarnas[7] Mozė davė šiapus
Jordano rytuose[8]“.
16 Jie atsakė Jošuvai: „Viską, ką
mums įsakei, darysime ir visur, kur mus
siųsi, eisime. 17 Kaip visuose dalykuose
klausėme Mozės, taip ir tavęs
klausysime. Tik kad VIEŠPATS, tavo
Dievas, būtų su tavim, kaip jis buvo su
Moze! 18 Kiekvienas, kuris priešinsis
tavo įsakymui ir neklausys tavo žodžių,
ką tik mums įsakysi, turi būti
baudžiamas mirtim. Tik būk drąsus ir
stiprus!“

12-15 Sk 32, 28-32; Dt 3, 18-20; Još 22, 1-6

Žvalgai ir Rachaba

2 Nūno sūnus Jošuva slapčia pasiuntė
iš Šitimo du vyrus žvalgus,
sakydamas: „Eikite, apžiūrėkite šalį,
ypač Jerichą!“ Taigi jie ėjo ir atėjo į
namus paleistuvės, vardu Rachabos, ir
ten apsinakvojo. 2 Buvo pranešta
Jericho karaliui: „Štai čia šiąnakt yra
atėję keli izraeliai šalies išžvalgyti“.

---

1 ~G
2 ~G
3 ~G
4 Lit. padarysi savo kelią sėkmingą (G: savo kelius sėkmingus)

5 G: jis jums davė
6 G; M + ir ją užimti
7 ~G
8 Lit. kur pateka saulė

3 Tada Jericho karalius nusiuntė pas
Rachabą [pasiuntinius] su įsakymu:
„Išduok vyrus, atėjusius pas tave, kurie
įėjo į tavo namus, nes jie atėjo visos[1]
šalies išžvalgyti". 4 Bet ta moteris buvo
paėmusi abu vyrus ir juos paslėpusi. Ir ji
tarė: „Tiesa, tie vyrai buvo atėję pas
mane, bet nežinojau, iš kur jie. 5 O kai
temstant turėjo uždaryti vartus, tie vyrai
išėjo. Nežinau, kur tie vyrai nuėjo.
Skubiai juos vykitės, nes dar galėsite
juos pasivyti!" 6 Bet ji pati buvo juos
užvedusi ant stogo ir paslėpusi po linų
stagarais, kurie jai buvo klodais sudėti
ant stogo. 7 Tuo tarpu vyrai juos vijosi
Jordano keliu ⌜brastų linkui⌝[2]. Ir jie[3]
užrakino vartus, kai tik buvo išėję tie,
kurie juos vijosi.
8 O jiems dar nenuėjus gulti, ji
užlipo pas juos ant stogo 9 ir tarė tiems
vyrams: „Žinau, kad VIEŠPATS jums
atidavė tą šalį, kad mus apėmė siaubas
dėl jūsų ir kad visi šalies gyventojai
neteko drąsos dėl jūsų, 10 nes girdėjome,
kad VIEŠPATS, jums išvykstant iš
Egipto, išdžiovino pirma jūsų Nendrių
jūros vandenis ir ką padarėte abiem
anapus Jordano esančių amoriečių
karaliams, Sichonui ir Ogui, kuriuos
paskyrėte visiškai sunaikinti. 11 Mums
tai girdint, sutirpo mūsų širdis, ir nė
vienam nebeliko drąsos dėl jūsų, nes
VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra Dievas
aukštai danguje ir žemai žemėje.
12 Taigi dabar , meldžiu, prisiekite man
VIEŠPAČIU, kad kaip maloniai aš
pasielgiau su jumis, taip maloniai ir jūs
pasielgsite su mano tėvo šeima. Ir man
duokite tikrą ženklą, 13 kad paliksite
gyvus mano tėvą ir motiną, mano brolius
ir seseris bei visus, kurie jiems priklauso,
ir išgelbėsite mūsų gyvybes nuo mirties".
14 Tie vyrai jai tarė: „Tegul mes patys
mirsime vietoj jūsų! Jei neišduosi[4] šito
mūsų dalyko, tai, kai VIEŠPATS mums
atiduos tą šalį, mes maloniai ir ištikimai
pasielgsime su tavim".

15 Paskui ji nuleido juos virve pro
langą, nes jos namai buvo miesto mūro
sienoje ir mūre ji gyveno. 16 Ir ji tarė
jiems: „Eikite į kalnus, kad jūsų
nesutiktų tie, kurie jus vejasi, ir ten
slapstykitės tris dienas, kol sugrįš tie,
kurie jus vejasi, o paskui galėsite traukti
savo keliu". 17 Tie vyrai jai tarė: „Mes
būsime laisvi nuo šitos tau duotos
priesaikos, ⌜kuria mus prisaikinai⌝[5],
[šitokiomis aplinkybėmis]: 18 mums
įeinant į šalį, štai šitą iš siūlų nuvytą
purpurinę virvelę tu turi pririšti prie
lango, pro kurį mus nuleidai, ir savo tėvą
bei motiną, savo brolius ir visą savo tėvo
šeimą surinkti pas save į namus.
19 Kiekvienas, kuris išeis į gatvę pro
tavo namų duris, bus pats kaltas dėl savo
pralieto kraujo, o mes būsime nekalti.
Bet kiekvienas, kuris bus su tavim
namuose,—dėl jo išlieto kraujo mes
būsime kalti, jei kas jį palies. 20 Bet jei
išduosi šitą mūsų dalyką, mes būsime
laisvi nuo tau duotos priesaikos, ⌜kuria
mus prisaikinai⌝[6]". 21 Ji tarė: „Tebūnie
taip, kaip pasakėte". Paskui ji išleido
juos, ir jie nuėjo. O ji pririšo purpurinę
virvelę prie lango.
22 Nuėję jie atėjo į kalnus ir ten
pasiliko tris dienas, kol sugrįžo tie, kurie
juos vijosi. O tie, kurie vijosi, išieškoję
visą kelią, nieko nerado. 23 Paskui
tuodu vyrai apsisukę nulipo nuo kalnų,
perėjo[7] ir atėjo pas Jošuvą, Nūno sūnų.
Jie jam papasakojo viską, kas jiems buvo
atsitikę. 24 Jie sakė Jošuvai:
„VIEŠPATS atidavė į mūsų rankas visą
tą šalį. Be to, visi tos šalies gyventojai
yra netekę drąsos dėl mūsų".

1 Hbr 11, 31; Jok 2, 25 10 Iš 14, 21 10 Sk 21, 21-35

Izraelis pereina per Jordaną

3 Jošuva atsikėlė anksti. Jie sukilo eiti
iš Šitimo ir pasiekė Jordaną—jis ir
visi izraeliai,—ir ten, prieš pereidami,
apsinakvojo. 2 Trims dienoms pras-
linkus, pareigūnai perėjo per stovyklos
vidurį 3 ir žmonėms įsakinėjo: „Kai

1 ~GS
2 Dgl.MssT: ligi brastų
3 T.y. miesto gyventojai
4 Dgl.MssGV; M: neišduosite

5 ~G
6 ~G
7 *T.y. Jordaną*

pamatysite VIEŠPATIES, savo Dievo,
sandoros skrynią ir kunigus levius ją
nešant, jūs turite pajudėti iš savo vietos
ir eiti paskui ją— 4 tačiau tarp jūsų ir jos
turi būti maždaug dviejų tūkstančių
mastų atstumas; neprieikite prie jos
arti!—kad žinotumėte kelią, kuriuo
turite eiti, nes anksčiau dar nesate
traukę tuo keliu".
5 Jošuva tarė žmonėms:
„Šventinkitės, nes rytoj VIEŠPATS
padarys tarp jūsų nuostabių dalykų!"
6 Paskui Jošuva tarė kunigams:
„Pakelkite sandoros skrynią ir pereikite
tautos priešakin!" Tada jie pakėlė
sandoros skrynią ir ėjo tautos priešakyje.
7 VIEŠPATS tarė Jošuvai:
„Šiandien pradėsiu aukštinti tave viso
Izraelio akyse, kad jie patirtų, jog taip
būsiu su tavim, kaip buvau su Moze. 8 O
tu turi įsakyti kunigams, nešantiems
sandoros skrynią: ‚Kai pasieksite
Jordano vandens kraštą, sustokite
Jordane'". 9 Paskui Jošuva tarė
izraeliams: „Priartėkite čia ir klausykite
VIEŠPATIES, savo Dievo, žodžių!" 10 Ir
Jošuva tęsė: „Iš to pažinsite, kad gyvasis
Dievas yra tarp jūsų ir kad jis varyte
pavarys jums iš priekio kanaaniečius,
chitiečius, chivus, perizus, girgašus,
amoriečius ir jebusiečius: 11 štai
VIEŠPATIES, visos žemės Valdovo,
sandoros skrynia pereina per Jordaną
pirma jūsų. 12 Taigi dabar pasiimkite
dvylika vyrų iš Izraelio genčių, iš
kiekvienos genties po vieną. 13 Kai tik
kunigų, nešančių VIEŠPATIES, visos
žemės Valdovo, skrynią, kojų padai įbris
į Jordano vandenis, Jordano vandenys—
vandenys, tekantys žemyn iš aukšto—bus
atkirsti ir stovės kaip vientisa
užtvanka".
14 Taigi, žmonėms sukilus eiti iš
savo palapinių, kad pereitų per Jordaną,
su kunigais, nešančiais sandoros skrynią
žmonių priešakyje, 15 ir skrynios
nešėjams pasiekus Jordaną bei skrynią
nešančių kunigų kojoms įbridus į
'pakraštyje esantį vandenį'[1]—mat
Jordanas buvo pilnas, liedamasis per
visus savo krantus visu pjūties metu,—
16 vandenys sustojo. Vandenys,
tekantys žemyn iš aukšto, pakilo kaip
vientisas pylimas 'labai toli, prie'[2] Adomo
miesto, esančio šalia Şarentano, o
tekantys žemyn į Arabos jūrą, Druskos
jūrą, buvo visiškai atkirsti. Tuo metu
žmonės perėjo ties Jerichu. 17 O
kunigai, nešą VIEŠPATIES sandoros
skrynią, stovėjo nejudėdami ant sausos
žemės, Jordano viduryje, kai tuo tarpu
visi izraeliai ėjo per sausą žemę, iki visa
tauta baigė eiti per Jordaną.

Memorialiniai akmenys

4 Kai visa tauta buvo baigusi eiti per
Jordaną, VIEŠPATS tarė Jošuvai:
2 „Pasiimkite iš tautos dvylika vyrų, iš
kiekvienos genties po vieną, 3 ir jiems
įsakykite: ‚Pasiimkite iš čia, iš Jordano
vidurio, iš vietos, kur nejudamai stovi
kunigų kojos, dvylika akmenų. Juos
perneškite su savim ir juos padėkite
nakvojimo vietoje, kurioje šiąnakt
nakvosite'". 4 Tada Jošuva pasišaukė
dvylika vyrų, kuriuos jis buvo paskyręs
iš izraelių, iš kiekvienos genties po
vieną, 5 ir Jošuva jiems tarė: „Nueikite
VIEŠPATIES, jūsų Dievo, skrynios
priešakin, į Jordano vidurį, ir užsikelkite
kiekvienas po akmenį ant peties pagal
izraelių genčių skaičių, 6 kad tai būtų
ženklas tarp jūsų. Kai ateityje jūsų
sūnūs paklaus: ‚Ką šitie akmenys jums
reiškia?', 7 jiems turite sakyti, kad
Jordano vandenys buvo atkirsti dėl
VIEŠPATIES sandoros skrynios. Jai
persikeliant per Jordaną, buvo atkirsti
Jordano vandenys. Šitie akmenys turi
būti izraeliams amžinas paminklas".
8 Izraeliai padarė taip, kaip
Jošuva buvo įsakęs. Jie pasiėmė dvylika
akmenų iš Jordano vidurio, kaip
VIEŠPATS buvo kalbėjęs Jošuvai, pagal
Izraelio genčių skaičių, juos pernešė su
savim į nakvojimo vietą ir ten juos
padėjo. 9 Dvylika [kitų] akmenų Jošuva
pastatė Jordano viduryje, vietoje, kur
stovėjo kojos kunigų, nešusių sandoros
skrynią, ir jie ten išliko iki šios dienos.
10 Kunigai, nešą sandoros skrynią,
stovėjo Jordano viduryje, kol viskas
buvo atlikta, ką VIEŠPATS buvo
Jošuvai įsakęs kalbėti tautai, laikantis
visko, ką Mozė buvo įsakęs Jošuvai. Tuo

1 Lit. vandens pakraštį

2 Arba: per ilgą nuotolį, nuo pat

tarpu žmonės skubiai perėjo. 11 Kai
pagaliau visa tauta buvo perėjusi, perėjo
VIEŠPATIES skrynia ir kunigai tautos
akivaizdoje. 12 Be to, perėjo reūbenai,
gadai ir pusė Menašės genties,
išsirikiavę kautynių tvarka, izraelių
priešakyje, kaip Mozė jiems buvo
paliepęs. 13 Apie keturiasdešimt
tūkstančių, apsiginklavusių kovai,
perėjo VIEŠPATIES akivaizdoje
kautynėms į Jericho stepes.
14 Tą dieną VIEŠPATS išaukštino
Jošuvą viso Izraelio akyse, ir jie bijojo jo,
kaip jie bijojo Mozės, per visas jo
gyvenimo dienas.
15 VIEŠPATS tarė Jošuvai:
16 „Įsakyk kunigams, nešantiems
įstatymo skrynią, išlipti iš Jordano!“
17 Tad Jošuva įsakė kunigams:
"Išlipkite iš Jordano!" 18 Išlipus
kunigams, nešantiems VIEŠPATIES
sandoros skrynią, iš Jordano vidurio,
kunigų kojų padams [vos] išsikėlus[1] į
sausumą, Jordano vandenys sugrįžo į
savo vietą ir liejosi, kaip anksčiau, per
visus jo krantus.
19 Žmonės išlipo iš Jordano
pirmojo mėnesio dešimtąją dieną ir
pasistatė stovyklą Gilgalyje, Jericho
rytiniame pakraštyje. 20 O tuos dvylika
akmenų, kuriuos jie buvo pasiėmę iš
Jordano, Jošuva pastatė Gilgalyje. 21 Ir
jis tarė izraeliams: „Kai ateityje jūsų
sūnūs paklaus savo tėvų: ‚Ką reiškia
šitie akmenys?‘, 22 jūs turite paaiškinti
savo sūnums, sakydami: ‚Sausuma
Izraelis perėjo per šitą Jordaną‘. 23 Nes
VIEŠPATS, jūsų Dievas, taip išdžiovino
Jordano vandenis jūsų akivaizdoje, kol
perėjote, kaip VIEŠPATS, jūsų Dievas,
buvo padaręs Nendrių jūrai, kurią jis
išdžiovino mūsų akivaizdoje, kol
perėjome, 24 kad visos žemės tautos
žinotų, jog VIEŠPATIES ranka galinga,
kad visuomet bijotumėte VIEŠPATIES,
savo Dievo“.

5 Kai visi karaliai amoriečių,
gyvenančių anapus Jordano į vakarus,
ir visi karaliai kanaaniečių, gyvenančių
palei jūrą, išgirdo, kad VIEŠPATS buvo
išdžiovinęs Jordano vandenis izraelių
akivaizdoje, kol ⌜tie perėjo⌝[2], jų širdis
sutirpo ir juose nebeliko drąsos dėl
izraelių.

Apipjaustymas

2 Tuo metu VIEŠPATS tarė
Jošuvai: „Pasidaryk titnaginių peilių ir
vėl, ⌜antrą kartą⌝[3], apipjaustyk izraelius“.
3 Jošuva pasidarė titnaginių peilių ir
apipjaustė izraelius prie Gibeat-
Haaraloto[4]. 4 Šita yra priežastis, dėl
kurios Jošuva įvykdė apipjaustymą: visa
tauta, kuri buvo išėjusi iš Egipto, [tai
yra] vyriškiai, visi kariai, ištraukę iš
Egipto, buvo išmirę pakeliui dykumoje.
5 Nors visi išėję žmonės buvo
apipjaustyti, tačiau, jiems išėjus iš
Egipto, visi žmonės, gimę pakeliui
dykumoje, nebuvo buvę apipjaustyti.
6 Nes keturiasdešimt metų izraeliai
vaikščiojo dykumoje, kol išmirė visa
tauta, [tai yra] kariai, kurie buvo išėję iš
Egipto, kurie neklausė VIEŠPATIES
balso, kuriems VIEŠPATS buvo
prisiekęs, kad jis neleisiąs pamatyti
šalies, kurią mums duoti VIEŠPATS
buvo prisiekęs jų protėviams,—šalį,
plūstančią pienu ir medum. 7 Bet jų
vaikus jis prikėlė į jų vietą. Tuos Jošuva
apipjaustė, nes jie buvo neapipjaustyti,
kadangi nebuvo jų apipjaustę pakeliui.
8 Taigi, kai visi žmonės pagaliau buvo
apipjaustyti, jie pasiliko, kur buvo,
stovykloje, kol pasveiko. 9 Paskui
VIEŠPATS tarė Jošuvai: „Šiandien
nuritau nuo jūsų Egipto gėdą“. Tad tą
vietą vadina Gilgaliu[5] iki šios dienos.

6 Sk 14, 28–35

Pirmoji Pesacho šventė Palestinoje

10 Stovyklaudami Gilgalyje,
izraeliai šventė Pesachą[6] mėnesio
keturioliktąją dieną, vakare, Jericho
stepėse. 11 ⌜Dieną po Pesacho⌝[7], tą pačią
dieną, jie valgė tos šalies derliaus:

1 Lit. išsitraukus (t.y. iš upės dugne esančio dumblo)

2 Dgl.MssGSV; M: perėjome
3 ~G
4 T.y. Apyvarpių kalvos
5 Čia vietovardis siejamas su hbr. veiksmažodžiu *gālal* („ritinti“).
6 T.y. išvedimo iš Egipto šventę
7 ~G

neraugintos duonos ir paskrudintų
grūdų. 12 Mana pasiliovė dieną po to,
kai jie valgė tos šalies derliaus. Taigi
izraeliai nebeturėjo manos, bet tais
metais valgė *Kanaano* šalies brandos.

10 Iš 12, 1–13 12 Iš 16, 35

VIEŠPATIES kariuomenės vadas

13 Būdamas prie Jericho, Jošuva
pakėlė akis ir žiūrėjo, ir štai ties juo
stovėjo vyras, laikantis rankoje
ištrauktą kalaviją. Jošuva priėjo prie jo
ir jį paklausė: „Ar tu priklausai prie
mūsų ar prie mūsų priešininkų?“ 14 Šis
atsakė: „Ne! Bet kaip VIEŠPATIES
kariuomenės vadas aš dabar atėjau!“
Tada Jošuva puolė veidu į žemę, išreiškė
pagarbą ir jam tarė: „Ką mano viešpats
turi pasakyti savo tarnui?“ 15 Tada
VIEŠPATIES kariuomenės vadas atsakė
Jošuvai: „Nusiauk sandalus nuo kojų,
nes vieta, kurioje tu stovi, yra šventa!“
Ir Jošuva taip padarė.

Jericho paėmimas

6 Tuo tarpu Jerichas buvo tvirtai
užsirakinęs nuo izraelių. Niekas
neišėjo ir niekas neįėjo. 2 Tada
VIEŠPATS tarė Jošuvai: „Žiūrėk! Aš
padaviau į tavo ranką Jerichą ir jo
karalių, įgudusius kariautojus. 3 Jūs
turite apeiti miestą—visi kariai,
žygiuodami aplink miestą vieną sykį.
Taip ⌜tu turi⌝[1] daryti šešias dienas. 4 Ir
septyni kunigai turi nešti skrynios
priešakyje septynis avino rago trimitus.
O septintąją dieną turite apeiti miestą
septynis kartus, ir kunigai turi pūsti
trimitus. 5 Ilgai pučiant avino ragą, ⌜kai
tik išgirsite trimito garsą⌝[2], visi žmonės
turi sušukti garsiu šauksmu. Tada
sugrius miesto mūrai ir žmonės užlips,
kiekvienas ties savim“.
6 Taigi Nūno sūnus Jošuva
pasišaukė kunigus ir jiems tarė:
„Neškite sandoros skrynią, o septyni
kunigai tegul neša septynis avino rago
trimitus VIEŠPATIES skrynios
priešakyje“. 7 Ir jis[3] tarė žmonėms:
„Eikite pirmyn ir apeikite miestą, o
ginkluotieji tegul traukia VIEŠPATIES
skrynios priešakyje“. 8 Taigi, ⌜kaip[4]
Jošua buvo pasakęs žmonėms⌝[5], septyni
kunigai, septyniais avino rago trimitais
nešini VIEŠPATIES akivaizdoje, ėjo
pirmyn ir, VIEŠPATIES sandoros
skryniai einant paskui juos, pūtė
trimitus. 9 Ginkluotieji žygiavo pirma
kunigų, pučiančių trimitus, o užpakalinė
sauga ėjo paskui skrynią, nuolat pučiant
trimitus. 10 O žmonėms Jošuva buvo
įsakęs: „Nerėkaukite ir neleiskite
išgirsti savo balso! Tenepasigirsta žodis
iš jūsų burnos, iki jums tarsiu:
‚Sušukite!‘ Tada turėsite sušukti“.
11 Taigi jis padarė, kad VIEŠPATIES
skrynia apėjo miestą, žygiuojant
aplinkui vieną kartą. Paskui jie parėjo į
stovyklą ir nakvojo stovykloje.
12 Jošuvai atsikėlus anksti rytą,
kunigai [vėl] nešė VIEŠPATIES skrynią.
13 Septyni kunigai, septyniais avino
rago trimitais nešini VIEŠPATIES
skrynios priešakyje, ėjo nuolat pūsdami
trimitus. Ginkluotieji žygiavo pirma jų,
o užpakalinė sauga ėjo paskui
VIEŠPATIES skrynią, nuolat pučiant
trimitus. 14 Taigi, jie [ir] antrąją dieną
apėjo miestą vieną kartą ir sugrįžo į
stovyklą. Taip jie darė šešias dienas.
15 O septintąją dieną jie atsikėlė
anksti, aušrai brėkštant, ir ⌜tokiu pat
būdu⌝[6] ėjo aplink miestą septynis kartus.
Tik tą dieną jie apėjo miestą septynis
kartus. 16 Septintąjį kartą, kai kunigai
pūtė trimitus, Jošuva tarė žmonėms:
„Sušukite, nes VIEŠPATS jums atidavė
tą miestą! 17 O tas miestas turi būti
VIEŠPATIES paskirtas visiškai
sunaikinti—jis pats ir visa, kas yra jame.
Tik paleistuvė Rachaba turi išlikti
gyva—ji pati ir visi, esantys su ja
namuose, nes ji paslėpė pasiuntinius,
kuriuos buvome pasiuntę. 18 Tačiau jūs
saugokitės to, kas skirta sunaikinti, kad
tuo būtu nepaverstumėte Izraelio
stovyklos tuo, kas skirta sunaikinti, ir
neužtrauktumėte ant jos nelaimės. 19 O
visas *sidabras bei auksas* ir variniai bei
geležiniai įrankiai turi būti
VIEŠPAČIUI pašvęsti. Jie turi eiti į

1 GSV: turite
2 ~G
3 Dgl.MssSTV; M: jie

4 Dgl. Mss: kai tik
5 ~G
6 ~G

VIEŠPATIES iždyną“. 20 Taigi tauta
ėmė šaukti, ir jie[1] pūtė trimitus. Kai tik
žmonės išgirdo trimito garsą, žmonės
sušuko garsiu šauksmu. Tada mūrai
sugriuvo, ir žmonės užlipo į miestą
kiekvienas ties savim. Taip jie paėmė
miestą. 21 Ir jie atidavė kalavijo
ašmenims sunaikinti viską, kas buvo
mieste—vyrus ir moteris, jaunikaičius ir
senius, jaučius, avis ir asilus.
22 O abiem vyrams, išžvalgiusiems
tą šalį, Jošuva pasakė: „Įeikite į
paleistuvės namus ir iš jų išveskite
[pačią] moterį ir visus, kurie jai
priklauso, kaip jai esate prisiekę“.
23 Taigi tie jaunikaičiai, žvalgai, įėję
išvedė Rachabą, jos tėvą ir motiną, jos
brolius ir visus, kurie jai priklausė. Jie
išvedė visus jos giminaičius ir jiems
paskyrė vietą už Izraelio stovyklos. 24 O
miestą ir viską, kas buvo jame, jie
sudegino. Tik sidabrą bei auksą ir
varinius bei geležinius įrankius jie
padėjo į VIEŠPATIES namų iždyną.
25 O paleistuvę Rachabą ir jos tėvo
šeimą bei visus, kurie jai priklausė,
Jošuva paliko gyvus. Taip ji liko gyventi
Izraelyje iki šios dienos, nes ji buvo
paslėpusi pasiuntinius, kuriuos Jošuva
buvo pasiuntęs Jericho išžvalgyti.
26 Tuo metu Jošuva [juos]
prisaikdino ⌜VIEŠPATIES akivaizdoje⌝[2],
sakydamas:

„Prakeiktas tebūnie vyras,
kuris imtųsi atstatyti šitą
miestą, Jerichą[3]!
Savo pirmagimio kaina tegul jis
deda jo pamatus
ir savo jauniausiojo kaina
tegul įstato jam
vartus!“

27 VIEŠPATS buvo su Jošuva, ir
garsas apie jį pasklido po visą šalį.

20 Hbr 11, 30 **25** Hbr 11, 31 **26** 1 Kar 16, 34

Achano nuodėmė

7 Bet izraeliai neištikimai pasielgė su
tuo, kas buvo skirta sunaikinti:
Achanas, Zeracho sūnaus Zabdžio
sūnaus Karmio sūnus iš Judo genties,
paėmė kai kuriuos sunaikinimui skirtus
daiktus. Todėl VIEŠPATIES rūstybė
užsidegė prieš izraelius.
2 Jošuva pasiuntė vyrų iš Jericho
į Ajį, esantį prie Bėt-Aveno, į rytus nuo
Bėt-Elio, ir jiems tarė: Eikite aukštyn ir
išžvalgykite tą šalį!“ Tad tie vyrai ėjo
aukštyn ir išžvalgė Ajį. 3 Sugrįžę pas
Jošuvą, jie jam sakė: „Nevargink, ten
[siųsdamas], visos tautos, nes jų[4] tėra
maža“. 4 Taigi ten nukilo iš tautos apie
trys tūkstančiai vyrų. Bet jie turėjo
bėgti nuo Ajo vyrų, 5 ir Ajo vyrai išmušė
iš jų apie trisdešimt šešis vyrus. Jie juos
vijosi nuo vartų ligi Šebarimo ir juos
užmušinėjo nuokalnėje. Tada sutirpo
tautos širdis ir pasidarė kaip vanduo.
6 Jošuva sudraskė savo drabužius
ir liko parpuolęs kniūpsčias ties
VIEŠPATIES skrynia iki vakaro—jis ir
Izraelio vyresnieji,—ir jie apsibarstė
galvas dulkėmis. 7 Ir Jošuva tarė: „Ak,
Valdove, VIEŠPATIE, kodėl tu iš viso
leidai šitai tautai pereiti per Jordaną,
kad mus atiduotum į amoriečių rankas
mums sunaikinti? O kad būtume
pasiryžę likti anapus Jordano! 8 O[5],
Valdove! Kas man besakyti po to, kai
Izraelis atsuko nugarą savo priešams?
9 Kanaaniečiai bei visi šalies gyventojai,
tai išgirdę, mus apsups ir išdildys iš
šalies mūsų vardą. Tai ką darysi savo
didžiajam vardui?“
10 VIEŠPATS tarė Jošuvai:
„Atsikelk! Ko tu čia kniūpsai?
11 Izraelis nusidėjo! Jie ir mano
sandorą, kurią buvau jiems įsakęs,
sulaužė, ir paėmė iš to, kas buvo skirta
sunaikinti. Jie ir vogė, ir nuslėpė, ir dėjo
prie savo įrankių. 12 Tad izraeliai
nebegali atsilaikyti prieš savo priešus.
Nugarą jie turi atsukti savo priešams,
nes jie tapo tuo, kas skirta sunaikinti!
13 Kelkis! Pašventink tautą ir sakyk:
‚Pasišventinkite rytojui! Nes taip pasakė
VIEŠPATS, Izraelio Dievas:
sunaikinimui skirtų daiktų yra tavo
tarpe, Izraeli! Negalėsi atsilaikyti prieš
savo priešus, iki būsite pašalinę iš savo
tarpo, kas skirta sunaikinti. 14 Todėl
ryto metą turite priartėti savo gentimis.

---

1 T.y. kunigai
2 G; M įtrp. po „Prakeiktas tebūnie“.
3 ~G
4 T.y. Ajo gyventojų
5 Lit. Ant manęs (teužeina, ką nemalonaus ar žalingo mūsų pokalbis gali atnešti)

Ta gentis, kurią VIEŠPATS pažymės
burtu, turi priartėti giminėmis. Ta
giminė, kurią VIEŠPATS pažymės burtu,
turi priartėti šeimomis. O ta šeima,
kurią VIEŠPATS pažymės burtu, turi
priartėti vyras po vyro. 15 Tą, kurį
burtu pagaus turintį sunaikinimui skirtų
daiktų, turi sudeginti—jį patį ir visus,
kurie jam priklauso, nes jis sulaužė
VIEŠPATIES sandorą ir padarė
beprotystę Izraelyje'".
16 Taigi Jošuva, atsikėlęs anksti
rytą, liepė *priartėti Izraeliui gentimis, ir*
burtu buvo pažymėta Judo gentis.
17 Paskui jis liepė priartėti Judo
giminėms, ir buvo pažymėta zerachų
giminė. Vėliau jis liepė priartėti zerachų
giminei, vyrui po vyro, ir burtu buvo
pažymėtas Zabdis. 18 Pagaliau jis liepė
priartėti jo šeimai, vyrui po vyro, ir
burtu buvo pažymėtas Zeracho sūnaus
Zabdžio sūnaus Karmio sūnus Achanas
iš Judo kilties. 19 Tada Jošuva tarė
Achanui: „Mano sūnau, duok
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, garbę ir
išsipažink jam! Pasakyk man, ką
padarei! Nieko neslėpk nuo manęs!"
20 Achanas atsakydamas Jošuvai tarė:
„Iš tiesų aš esu tas, kuris nusidėjau
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. Štai kaip
pasielgiau: 21 pamatęs tarp pagrobtų
daiktų vieną puikų prabanginį rūbą iš
Šinaro, du šimtus šekelių sidabro ir
vieną aukso luitą[1], sveriantį
penkiasdešimt šekelių, jų užsigeidžiau ir
juos paėmiau. Štai jie pakasti žemėje,
mano stovyklos viduje, o sidabras yra po
juo[2]". 22 Tada Jošuva nusiuntė
pasiuntinius. Tie nubėgo į palapinę, ir ˹iš
tikrųjų˺[3] jis buvo pakastas jo palapinėje,
o sidabras po juo. 23 Juos paėmę iš
stovyklos vidaus, jie juos atnešė pas
Jošuvą ir visus izraelius ir juos iškratė
VIEŠPATIES akivaizdoje. 24 Paskui
Jošuva paėmė Zeracho sūnų Achaną,
sidabrą, rūbą ir aukso luitą, taip pat jo
sūnus ir dukteris, jo jaučius, asilus ir
avis, jo palapinę ir viską, kas jam
priklausė. Visas Izraelis buvo su juo[4]. Ir
jie nuvedė juos į Achoro slėnį.
25 Jošuva tarė: „Kam užtraukei mums
nelaimę? VIEŠPATS šiandien užtraukia
tau nelaimę". Tada visas Izraelis jį mušė
akmenimis. ˹Jie degino juos ugnyje ir
mėtė ant jų akmenis˺[5]. 26 Ir jie sukrovė
ant jo didelę akmenų krūvą, ˹[kuri išliko]
iki šios dienos˺[6]. Tada VIEŠPATS
nusigręžė nuo savo degančios rūstybės.
Todėl tą vietą ligšiol tebevadina Achoro
slėniu.

Ajis nugalimas ir sudeginamas

8 Paskui VIEŠPATS tarė Jošuvai:
„Nebijok ir nenusigąsk! Paimk su
savim visus karius ir pakilęs žygiuok į
Ajį. Žiūrėk! Aš padaviau į tavo ranką
Ajo karalių, jo žmones, jo miestą ir jo
šalį! 2 Tu turi pasielgti su Aju ir jo
karaliumi taip, kaip pasielgei su Jerichu
ir jo karaliumi. Tik jūs galite pasiplėšti
iš jo grobio ir jo gyvulių. Pasistatyk
miestui pasalą jo užnugaryje!"
3 Taigi Jošuva ir visi kareiviai
pakilo žygiuoti aukštyn į Ajį. Jošuva
pasirinko trisdešimt tūkstančių vyrų,
įgudusių kariautojų, ir juos išsiuntė
nakčia. 4 Jis jiems įsakė: „Žiūrėkite!
Jūs turite tykoti miestą iš pasalų miesto
užnugaryje. Nenutolkite per daug nuo
miesto, bet visi būkite pasiruošę. 5 Tuo
tarpu aš ir visi su manim esantys žmonės
artinsimės į miestą. O kai jie, kaip
pirmąjį kartą, išeis prieš mus, mes
bėgsime nuo jų. 6 Jie išeis paskui mus,
iki būsime juos atitraukę nuo miesto, nes
jie manys: ,Tie bėga nuo mūsų, kaip
pirmąjį kartą!' ˹Mes bėgsime nuo jų˺[7], 7 o
jūs turite keltis iš pasalų ir užimti
miestą, nes VIEŠPATS, jūsų Dievas, jį
atiduos į jūsų rankas. Ir kai būsite
paėmę miestą, padekite miestą.
Pasielkite pagal VIEŠPATIES[8]
nurodymą. Dėmesio! Jums tai įsakau!"
9 Jošuva juos išsiuntė, ir jie nuėjo
į tykojimo vietą. Jie užėmė pozicijas tarp
Bėt-Elio ir Ajo, į vakarus nuo Ajo. O
Jošuva praleido tą naktį tarp žmonių.
10 Atsikėlęs anksti rytą ir
patikrinęs žmones, Jošuva su Izraelio

1 Lit. liežuvį
2 T.y. rūbu
3 Lit. štai
4 T.y. Jošuva
5 ~G
6 ~G
7 ~G
8 G: šitą

vyresniaisiais žygiavo žmonių priešakyje
aukštyn į Ajį. 11 Visi su juo esantys
kareiviai žygiavo aukštyn, prisiartino ir,
atėję ties Aju, pasistatė stovyklas į
šiaurę nuo Ajo. [Tik] slėnys beliko tarp
jo ir Ajo. 12 Paėmęs apie penkis
tūkstančius vyrų, jis išdėstė juos kaip
pasalą tarp Bėt-Elio ir Ajo, į vakarus nuo
miesto. 13 Taip jie išdėstė kareivius—
pagrindinę stovyklą, esančią į šiaurę nuo
miesto, ir jos ⌜užpakalinę saugą⌝[1] į
vakarus nuo miesto. O Jošuva tą naktį
⌜praleido slėnio viduryje⌝[2].
14 Ajo karaliui tai pastebėjus,
miesto vyrai, skubiai anksti atsikėlę,
išėjo į kovą prieš Izraelį—jis ir visi jo
žmonės į ⌜susirinkimo vietą⌝[3] priešais
Arabą. Bet jis nežinojo, kad jo tykojo iš
pasalų miesto užnugaryje. 15 Jošuva ir
visas Izraelis dėjosi jų verčiami bėgti ir
bėgo tyrlaukių linkui. 16 Paskui visi
mieste likusieji žmonės buvo sušaukti jų
vytis. Jis vijosi Jošuvą ir atsitraukė nuo
miesto. 17 Ajyje ir Bėt-Elyje
nebepasiliko nė vieno vyro, kuris nebūtų
išėjęs paskui Izraelį. Palikę miestą
atvirą, jie vijosi Izraelį.
18 Tada VIEŠPATS tarė Jošuvai:
„Ištiesk į Ajį ⌜svaidomąją ietį⌝[4], kurią
laikai rankoje, nes į tavo ranką jį
paduodu!“ Ir Jošuva ištiesė į Ajį ietį,
kurią laikė rankoje. 19 Kai tik jis ištiesė
ranką, pasala skubiai pakilo iš savo
vietos ir bėgo. Jie įsiveržė į miestą ir jį
paėmė. Jie skubiai padegė miestą. 20 O
Ajo vyrai, pažvelgę atgal, pamatė, ⌜kaip,
jų nustebimui⌝[5], miesto dūmai kilo į
dangų, ir nebeįstengė bėgti nei šen, nei
ten, nes žmonės, bėgusieji į tyrlaukius,
buvo atsisukę prieš tuos, kurie vijosi.
21 Jošuva ir visas Izraelis, pamatę, kad
pasala buvo paėmusi miestą ir kad kilo
miesto dūmai, atsigręžė ir mušė Ajo
vyrus. 22 Tuo tarpu kiti[6] buvo išėję iš
miesto prieš juos. Tuo būdu jie[7] pateko į
Izraelio vidurį. Vieni [izraeliai] buvo
vienoje, o kiti—kitoje pusėje. Ir jie tol
mušė juos, kol jiems nebeliko nė vieno
pabėgėlio ar pasprukėlio. 23 O Ajo
karalių jie suėmė gyvą ir jį atvedė pas
Jošuvą.
24 Izraeliui baigus žudyti visus Ajo
gyventojus atvirame lauke, tyrlaukiuose,
kur jie buvo nusiviję juos, ir jiems
visiems, iki paskutinio vyro, kritus nuo
kalavijo ašmenų, visas Izraelis sugrįžo į
Ajį ir jį iškirto kalavijo ašmenimis. 25 Iš
viso tą dieną kritusių vyrų ir moterų
buvo dvylika tūkstančių—visi Ajo
žmonės. 26 Jošuva neatitraukė rankos,
kuria jis buvo ištiesęs svaidomąją ietį,
iki jis buvo sunaikinęs[8] visus Ajo
gyventojus. 27 Tik gyvulius ir [visą kitą
iš] to miesto [išplėštą] grobį Izraelis
pasiėmė kaip laimikį pagal VIEŠPATIES
nurodymą, kurį jis buvo davęs Jošuvai.
28 Taigi, Jošuva sudegino Ajį ir jį
pavertė ligšiol išlikusia amžina griuvėsių
krūva, dykyne. 29 O Ajo karalių jis
išlaikė pakoręs ant medžio ligi vakaro.
Saulei leidžiantis, jie, Jošuvai įsakius,
nuėmė jo lavoną nuo medžio, jį numetė
prie miesto vartų angos ir ant jo sukrovė
didelę akmenų krūvą, teberiogsančią iki
šios dienos.

Apeigos Ėbalo kalne

30 Tąsyk Jošuva pastatė aukurą
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, Ėbalo
kalne, 31 kaip VIEŠPATIES tarnas
Mozė buvo įsakęs izraeliams, kaip
parašyta Mozės įstatymo knygoje,—
„aukurą iš netašytų akmenų, ant kurių
dar nebuvo mosavęs joks geležinis
tašytuvas“. Jie atnašavo ant jo
deginamąsias aukas VIEŠPAČIUI ir
aukojo bendrystės aukas. 32 Ir jis[9] ten
įrašė į akmenis Mozės įstatymo[10]
nuorašą izraelių akivaizdoje. 33 Tuo
tarpu visas Izraelis—tiek ateiviai, tiek
piliečiai[11]—su savo vyresniaisiais,
pareigūnais ir teisėjais stovėjo abiejuose
skrynios šonuose priešais kunigus levius,

1 Lit. kulnį
2 Kkr.Mss, plg. 9 skn.; M: nuėjo į slėnio vidurį
3 Arba: nuokalnę
4 Arba: lenktinį kardą
5 Lit. ir štai
6 Lit. šitie (t.y. pasalūnai)
7 T.y. Ajo vyrai
8 T.y. neatšaukiamai paskyręs VIEŠPAČIUI, juos visiškai sunaikindamas
9 T.y. Jošuva
10 G; M + kurį šis buvo surašęs
11 T.y. gimę izraeliai

nešiojančius VIEŠPATIES sandoros
skrynią: viena jo[1] pusė nusigręžusi į
Gerizimo kalną, o kita jo pusė—į Ebalo
kalną, kaip VIEŠPATIES tarnas Mozė
buvo anksčiau įsakęs laiminti Izraelio
tautą. 34 Paskui jis perskaitė visus
įstatymo žodžius, palaiminimus ir
prakeikimus, žiūrėdamas visko, kas
parašyta įstatymo knygoje. 35 Iš viso to,
ką Mozė buvo įsakęs, nebuvo likę nė
vieno žodžio, kurio Jošuva nebūtų
perskaitęs akivaizdoje viso Izraelio
susirinkimo ir moterų, vaikų bei ateivių,
keliavusių tarp jų.

31 Iš 20, 25 30–32 Dt 27, 2–8 33–35 Dt 11, 29; 27, 11–14

Izraelio sutartis su Gibeonu

9 Tai išgirdę, visi karaliai, gyvenantys
anapus[2] Jordano kalnuose, Šefeloje ir
palei visą Didžiosios jūros pakraštį
Lebanono linkui—chitiečiai, amoriečiai,
kanaaniečiai, perizai, chivai ir
jebusiečiai,—2 susibūrė sutartinai
kovoti su Jošuva ir Izraeliu.
3 O Gibeono gyventojai, išgirdę,
ką Jošuva buvo padaręs Jerichui ir Ajui,
4 irgi gudriai pasielgė. Nuėję jie
⌜įsipakavo pavalgos⌝[3], paėmė nudėvėtų
maišų savo asilams, nudėvėtų,
sudriskusių ir apraišiotų vynmaišių,
5 apsiavė kojas nudėvėtais ir sulopytais
sandalais, apsivilko nudėvėtais
drabužiais, ir visa jų pavalgos duona
buvo sudžiūvusi, pavirtusi trupiniais. 6
Nuėję pas Jošuvą į Gilgalio stovyklą, jie
sakė jam ir Izraelio vyrams: „Iš tolimos
šalies atvykome. Taigi dabar padarykite
su mumis sutartį!“ 7 Bet Izraelio vyrai
tarė chivams: „Galbūt jūs gyvenate tarp
mūsų. Tad kaip galėtume padaryti
sutartį su jumis?“ 8 Paskui jie tarė
Jošuvai: „Mes būsime tavo tarnai“.
Jošuva juos paklausė: „Kas jūs esate ir
iš kur atėjote?“ 9 Jie jam atsakė: „Iš
labai tolimos šalies atvyko tavo tarnai
dėl VIEŠPATIES, tavo Dievo, vardo, nes
išgirdome garsą apie jį ir viską, ką jis
padarė Egipte, 10 ir viską, ką jis padarė
abiem anapus Jordano gyvenančių
amoriečių karaliams: Chešbono karaliui
Sichonui ir Bašano karaliui Ogui,
gyvenusiam Aštarote. 11 Tad mūsų
vyresnieji ir visi mūsų šalies gyventojai
mums sakė: ‚Pasiimkite su savim
pavalgos kelionei, eikite jų pasitikti ir
jiems sakykite: „Mes būsime jūsų tarnai.
Taigi dabar sudarykite su mumis
sutartį“‘. 12 Šit mūsų duona! Dar šiltą
ją įsipakavome pavalgai iš savo namų,
kai išvykome, norėdami eiti pas jus, o
dabar štai ji sudžiūvusi, pavirtusi
trupiniais. 13 Šitie yra vynmaišiai,
kurie buvo nauji, kai juos prisipylėme, o
štai jie suplyšę. Ir šitie yra mūsų
drabužiai bei apavai. Jie nusidėvėjo dėl
labai ilgos kelionės“. 14 Tada tie vyrai[4]
paėmė jų pavalgos, bet neatsiklausė
VIEŠPATIES nurodymo. 15 Jošuva
sutiko būti taikoje su jais ir sudarė
sutartį su jais, leisdamas jiems gyventi, ir
jiems prisiekė[5] bendruomenės vadai.
16 Tačiau, praslinkus trims
dienoms po to, kai jie buvo sudarę sutartį
su jais, patyrė, kad tie buvo jų[6] kaimynai
ir gyveno tarp jų. 17 Išsirengę izraeliai
atvyko ⌜trečiąją dieną⌝[7] į jų miestus. O jų
miestai buvo Gibeonas, Kefyra, Beėrotas
ir Kirjat-Jearimas. 18 Bet izraeliai
neišmušė jų, nes bendruomenės vadai
jiems buvo prisiekę VIEŠPAČIU, Izraelio
Dievu. Tad visa bendruomenė murmėjo
prieš vadus. 19 Bet visi vadai aiškinosi
visai bendruomenei: „Mes jiems
prisiekėme VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu,
todėl dabar negalime jų paliesti.
20 Jiems tai padarysime: paliksime juos
gyvus, kad neateitų mums apmaudas[8] dėl
priesaikos, kurią esame jiems prisiekę“.
21 Ir vadai [toliau] jiems sakė: „Tegul
jie lieka gyventi ⌜ir tampa⌝[9] malkų
rinkėjais ir vandens sėmėjais visai
bendruomenei“. ⌜Ir visa bendruomenė
pasielgė taip⌝[10], kaip vadai jiems buvo
kalbėję.

1 T.y. Izraelio
2 T.y. į vakarus nuo
3 Kkr.MssGSTV; M: dėjosi esą pasiuntiniai
4 T.y. izraeliai; G: vadai
5 T.y. priesaika patvirtino sutartį
6 Lit. jo (t.y. Izraelio)
7 ~ G
8 T.y. VIEŠPATIES rūstybė
9 GST; M: Taip jie tapo
10 G; ~ M

22 Jošuva juos pasišaukė ir jiems
kalbėjo: „Kodėl mus apgavote,
sakydami: ‚Mes gyvename labai toli nuo
jūsų‘, kai jūs gyvenate tarp mūsų?
23 Taigi dabar jūs esate prakeikti, ir
tegul nepritrūksta iš jūsų vergų, malkų
rinkėjų ir vandens sėmėjų, mano Dievo
namams!“ 24 Jie atsakydami Jošuvai
tarė: „Kadangi tavo tarnams buvo
tiksliai pranešta, ką VIEŠPATS, tavo
Dievas, buvo įsakęs savo tarnui Mozei:
jums atiduoti visą tą šalį ir išnaikinti
jums iš akių visus tos šalies gyventojus,
tai labai bijojome jūsų dėl savo gyvybių
ir taip pasielgėme. 25 Taigi dabar štai
mes esame tavo valdžioje. Pasielk su
mumis, kaip tau atrodo gera ir teisu
pasielgti“. 26 Taip jis pasielgė su jais:
jis juos išgelbėjo iš izraelių galios, ir tie
jų neišžudė. 27 Tačiau tą dieną Jošuva
juos padarė malkų rinkėjais ir vandens
sėmėjais bendruomenei ir VIEŠPATIES
aukurui vietoje, kurią jis[1] pasirinks [, ir
tokie jie pasiliko] iki šios dienos.

7 Iš 23, 32; 34, 12; Dt 7, 2   10 Sk 21, 21-35

Mūšis prie Gibeono

10 Kai Jeruzalės karalius Adoni-
Şedekas išgirdo, kad Jošuva buvo
paėmęs Ajį ir jį leidęs visiškai
sunaikinti—kaip jis buvo padaręs
Jerichui ir jo karaliui, taip jis padarė
Ajui ir jo karaliui—ir kad Gibeono
gyventojai buvo padarę taiką su Izraeliu
ir gyveno tarp jų, 2 jie[2] labai išsigando,
nes Gibeonas buvo didelis miestas,
panašus į vieną kurį iš karališkųjų
miestų, didesnis už Ajį, ir visi jo vyrai—
karžygiai. 3 Tad Jeruzalės karalius
Adoni-Şedekas pasiuntė Chebrono
karaliui Hohamui, Jarmuto karaliui
Piramui, Lachišo karaliui Jafijui ir
Eglono karaliui Debyrui tokią žinią:
4 „Atkilkite pas mane ir padėkite man,
kad sumuštume Gibeoną, nes jis padarė
taiką su Jošuva ir izraeliais!“
5 Susibūrę penki amoriečių karaliai—
Jeruzalės karalius, Chebrono karalius,
Jarmuto karalius, Lachišo karalius,
Eglono karalius—jie patys ir visos jų
karinės pajėgos[3] žygiavo aukštyn,
pasistatė stovyklas ties Gibeonu ir
pradėjo karą su juo.
6 Tada Gibeono vyrai pasiuntė
Jošuvai į stovyklą, į Gilgalį, tokią žinią:
„Nepalik savo tarnų vienų![4] Skubiai
atkilk pas mus ir išgelbėk mus! Padėk
mums, nes susibūrė prieš mus visi
amoriečių karaliai, gyvenantys
kalnuose“. 7 Taigi Jošuva žygiavo iš
Gilgalio aukštyn—jis pats ir su juo visi
kareiviai, visi įgudę kovotojai.
8 VIEŠPATS tarė Jošuvai:
„Nebijok jų, nes juos padaviau į tavo
ranką! Nė vienas iš jų negalės atsispirti
prieš tave“. 9 Visą naktį žygiavęs
aukštyn iš Gilgalio, Jošuva juos užklupo
staiga. 10 VIEŠPATS taip juos pakrikdė
Izraelio akivaizdoje, jog tas jiems sudavė
smarkų smūgį Gibeone. Jis juos vijosi
Bėt-Chorono įkalnės linkui ir juos mušė
ligi Azekos ir Makedos. 11 Jiems
bebėgant nuo Izraelio, jiems esant Bėt-
Chorono nuokalnėje, VIEŠPATS mėtė
ant jų didelius akmenis iš dangaus ligi
Azekos. Taip jie žuvo. Daugiau buvo tų,
kurie žuvo nuo krušos akmenų, negu tų,
kuriuos izraeliai išžudė kalaviju.

12 Tąsyk Jošuva kalbėjo
VIEŠPAČIUI—tą dieną, kai VIEŠPATS
atidavė amoriečius izraeliams,—ir jis
tarė Izraelio akivaizdoje:

„Saule, nejudėk Gibeone
ir, mėnuli, Ajalono slėnyje!“
13 Saulė nebejudėjo
ir mėnulis stovėjo,
kol tauta atkeršijo savo
priešams.

Argi tai neparašyta Tiesiojo[5] knygoje?
Saulė sustojo dangaus viduryje ir
neskubėjo nusileisti beveik ištisą dieną.
14 Nei anksčiau, nei vėliau nėra buvę
tokios dienos, kaip ana, kad VIEŠPATS
būtų klausęs žmogaus balso. Tikrai
VIEŠPATS kariavo už Izraelį! 15 Paskui
Jošuva ir visas Izraelis su juo
sugrįžo stovyklon, į Gilgalį.

1 T.y. VIEŠPATS
2 T.y. karalius ir jo valdiniai (MG); MsSV: jis
3 Lit. stovyklos
4 Lit. Nepaleisk savo rankos nuo savo tarnų!
5 Arba: Jašaro

13 2 Sam 1, 18

Nužudomi penki karaliai

16 O anie penki karaliai pabėgo ir
pasislėpė oloje prie Makedos. 17 Buvo
pranešta Jošuvai: „Penki karaliai rasti
pasislėpę oloje prie Makedos“. 18 Tada
Jošuva tarė: „Pririskite didelių akmenų
prie olos angos ir paskirkite vyrų jai
prižiūrėti, kad tie juos saugotų. 19 O jūs
nestovėkite! Vykitės savo priešus ir
jiems atkirskite užpakalinę saugą!
Neleiskite jiems įeiti į jų miestus, nes
VIEŠPATS, jūsų Dievas, juos atidavė į
jūsų rankas!“ 20 Kai Jošuva ir izraeliai
labai smarkiais smūgiais buvo baigę juos
mušti, kol jie buvo pribaigti, ir kai kurie
jų pabėgėliai buvo paspruke ir įsigavę į
sutvirtintus miestus, 21 visi žmonės
sveiki sugrįžo į stovyklą pas Jošuvą, į
Makedą. Niekas neišdrįso nė subambėti
prieš izraelius.
22 Paskui Jošuva tarė:
„Atidarykite olos angą ir išveskite iš olos
pas mane tuos penkis karalius!“ 23 Ir jie
taip padarė. Jie išvedė iš olos pas jį tuos
penkis karalius: Jeruzalės karalių,
Chebrono karalių, Jarmuto karalių,
Lachišo karalių, Eglono karalių.
24 Jiems išvedus tuos penkis karalius
pas Jošuvą, Jošuva sušaukė visus
Izraelio vyrus ir sakė kareivių vadams,
žygiavusiems su juo: „Priartėkite,
užminkite kojomis šitiems karaliams ant
sprandų!“ Priartėję jie užmynė kojomis
jiems ant sprandų. 25 Ir Jošuva jiems
tarė: „Nebijokite ir neišsigąskite!
Būkite drąsūs ir stiprūs, nes taip
VIEŠPATS padarys visiems jūsų
priešams, su kuriais jūs kariausite!“
26 Paskui Jošuva jiems smogė ir
užmušęs juos pakorė ant penkių medžių,
ir jie išbuvo pakarti ant medžių ligi
vakaro. 27 O saulei leidžiantis, Jošuvai
įsakius, jie nuėmė juos nuo medžių, juos
sumetė į olą, kurioje jie buvo pasislėpę,
ir užrito ant olos angos didelius akmenis,
tebegulinčius iki šios dienos.

Jošuva nukariauja Pietų šalies miestus

28 Tą dieną Jošuva paėmė Makedą
ir ją ⌜bei jos karalių⌝[1] užmušė kalavijo
ašmenimis. Jis leido visiškai sunaikinti
juos ir visus joje buvusius asmenis. Nė
vienam jis neleido išlikti gyvam. Jis taip
pasielgė su Makedos karaliumi, kaip
buvo pasielgęs su Jericho karaliumi.
29 Paskui Jošuva ir visas Izraelis
su juo nužygiavo iš Makedos į Libną ir
pradėjo karą su Libna. 30 VIEŠPATS ir
ją bei jos karalių atidavė į Izraelio
rankas, ir šis išmušė ją bei visus joje
esančius asmenis kalavijo ašmenimis.
Jis[2] nė vienam neleido išlikti gyvam. Ir
jis taip pasielgė su jos karaliumi, kaip
buvo pasielgęs su Jericho karaliumi.
31 Paskui Jošuva ir visas Izraelis
su juo nužygiavo iš Libnos į Lachišą,
pasistatė ties juo stovyklas ir pradėjo su
juo karą. 32 VIEŠPATS atidavė Lachišą
į Izraelio rankas. Šis, antrąją dieną jį
paėmęs, iškapojo kalavijo ašmenimis jį ir
⌜visus jame esančius asmenis⌝[3] lygiai taip,
kaip jis buvo pasielgęs su Libna.
33 Tąsyk Gezerio karalius
Choramas atžygiavo aukštyn padėti
Lachišui, bet Jošuva mušė jį ir jo
žmones, kol jis jam[4] nebepaliko nė vieno
ištrūkėlio.
34 Paskui Jošuva ir visas Izraelis
su juo toliau žygiavo iš Lachišo į Egloną,
pasistatė ties juo stovyklas ir pradėjo
karą su juo. 35 ⌜VIEŠPATS jį atidavė į
Izraelio rankas⌝[5]. Tą dieną jie paėmė ir
iškirto jį kalavijo ašmenimis. Visus jame
esančius asmenis jis ⌜tą dieną⌝[6] leido
sunaikinti lygiai taip, kaip buvo
pasielgęs su Lachišu.
36 Paskui Jošuva ir visas Izraelis
su juo nukilo iš Eglono į Chebroną ir
pradėjo karą su juo. 37 Jie paėmė ir
iškirto jį kalavijo ašmenimis: ir jo
karalių, ir jo miestus, ir visus jame
esančius asmenis. Nė vienam jis neleido
išlikti gyvam—lygiai taip, kaip buvo
pasielgęs su Eglonu. Jis leido visiškai
sunaikinti jį ir visus jame esančius
asmenis.

---

1 ~G
2 T.y. Jošuva
3 G: leido jį visiškai sunaikinti
4 T.y. Choramui
5 G; ~M
6 ~GS

38 Toliau Jošuva ir su juo visas
Izraelis atsisuko į Debyrą ir pradėjo karą
su juo. 39 Jis paėmė jį, jo karalių ir
visus jo miestus. Jie iškapojo juos
kalavijo ašmenimis. Jie leido visiškai
sunaikinti visus jame esančius asmenis.
Jis nė vienam neleido išlikti gyvam.
Kaip jis buvo pasielgęs su Chebronu ⌜ir jo
karaliumi⌝[1] ⌜ir kaip jis buvo pasielgęs su
Libna ir jos karaliumi⌝[2], taip jis pasielgė
su Debyru ir jo karaliumi.
40 Taip Jošuva nukariavo visą
šalį—kalnyną, Negebą, Šefelą, šlaitus—
ir visus jų karalius. Nė vienam jis
neleido išlikti gyvam, bet viską, kas
kvėpuoja, leido visiškai sunaikinti, kaip
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, buvo įsakęs.
41 Jošuva juos nukariavo nuo Kadeš-
Barnėjos ligi Gazos, visą Gošeno šalį ligi
Gibeono. 42 Visus šituos karalius ir jų
šalį Jošuva paėmė vienu sykiu, nes
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kariavo už
Izraelį. 43 Pagaliau Jošuva ir su juo
visas Izraelis sugrįžo stovyklon, į Gilgalį.

Jošuva paima šiaurinį Kanaaną

11 Tai išgirdęs, Chaṣoro karalius
Jabinas pasiuntė žinią Madono
karaliui Jobabui, Šimrono karaliui,
Achšafo karaliui, 2 karaliams,
karaliaujantiems šiaurėje, kalnuose, ir
Araboje į pietus nuo Kinaroto, Šefeloje[3]
ir Nafat-Dore[4] vakaruose,
3 kanaaniečiams rytuose ir vakaruose,
amoriečiams, chitiečiams, perizams,
jebusiečiams kalnuose ir chivams
Chermono papėdėje, Miṣpos šalyje. 4 Jie
išėjo, jie ir visos jų karinės pajėgos su
jais—tiek karių, kiek yra smilčių,
gulinčių jūros pakrantėje—ir labai daug
žirgų bei kovos vežimų. 5 Visi šitie
karaliai susibūrė ir atžygiavę stovyklavo
drauge prie Mėromo vandenų, norėdami
kariauti su Izraeliu.
6 VIEŠPATS tarė Jošuvai:
„Nebijok jų, nes rytoj apie šitą laiką aš
juos visus atiduosiu nukautus Izraeliui!
Jų žirgams tu turi perpjauti kojų gyslas
ir jų kovos vežimus sudeginti“. 7 Jošuva
ir visi kareiviai su juo staiga juos
užklupo prie Mėromo vandenų ir juos
puolė. 8 Ir VIEŠPATS juos atidavė į
Izraelio rankas. Jie juos sumušė ir vijosi
ligi Didžiojo Ṣidono, ligi Misrefot-Maimo
ir į rytus iki Miṣpos slėnio. Jie mušė
juos, kol tiems nebepaliko nė vieno
ištrūkėlio. 9 Jošuva pasielgė su jais
taip, kaip VIEŠPATS jam buvo paliepęs:
jų žirgams jis perpjovė kojų gyslas ir jų
kovos vežimus sudegino.
10 Tuo metu Jošuva apsisukęs
paėmė Chaṣorą ir jo karalių nudėjo
kalaviju, nes Chaṣoras anksčiau buvo visų
šitų karalysčių galva. 11 Ir jie iškirto
kalavijo ašmenimis visus jame esančius
asmenis, visiškai juos sunaikindami.
Neišliko nė vieno, kas kvėpuoja. O
Chaṣorą jis sudegino. 12 Visus šitų
karalių miestus ir visus jų karalius
Jošuva paėmė ir juos iškirto kalavijo
ašmenimis. Jis juos visiškai sunaikino,
kaip VIEŠPATIES tarnas Mozė buvo
įsakęs. 13 Tačiau Izraelis nesudegino
visų miestų, stovinčių ant savo kauburių;
tik vieną Chaṣorą Jošuva sudegino.
14 Visą šitų miestų grobį ir gyvulius
izraeliai pasiėmė kaip laimikį; tik visus
žmones jie išžudė kalavijo ašmenimis, iki
juos sunaikino. Jie nieko nebepaliko,
kas kvėpuoja. 15 Kaip VIEŠPATS buvo
įsakęs savo tarnui Mozei, taip Mozė buvo
įsakęs Jošuvai ir taip Jošuva įvykdė. Jis
nieko nepaliko neįvykdęs iš viso to, ką
VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.

Jošuvos kovų santrauka

16 Taip Jošuva paėmė visą šitą
šalį: kalnus ir visą Negebą, visą Gošeno
kraštą, Šefelą, Arabą, Izraelio kalnyną ir
jo žemumą 17 nuo Chalako kalno,
iškilusio Seyro linkui, ligi Baal-Gado
Lebanono slėnyje, Chermono kalnų
papėdėje. Jis pagavo visus jų karalius ir
juos užmušė.
18 Ilgą laiką Jošuva kariavo su
visais šitais karaliais. 19 Nebuvo
miesto, kuris būtų padaręs taiką su
izraeliais, išskyrus chivus, gyvenančius
Gibeone. Jie viską paėmė karu. 20 Nes
VIEŠPATIES buvo nutarta taip
sukietinti jiems širdį, jog jie eitų į

---
1 G^B; ~ M
2 ~ G
3 T.y. į vakarus nuo Judėjos kalnų esančioje žemumoje
4 Lit. Doro smėlio kopose

karą su Izraeliu, kad juos visiškai
sunaikintų, kad jie nepatirtų
pasigailėjimo, bet kad juos išnaikintų,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei.
21 Tuomet Jošuva atžygiavęs
išnaikino anakus iš kalnų, iš Chebrono,
iš Debyro, iš Anabo, iš visų Judo kalnų ir
iš visų Izraelio kalnų. Drauge su jų
miestais Jošuva leido juos visiškai
sunaikinti. 22 Nebeišliko anakų izraelių
šalyje. Tik Gazoje, Gate ir Ašdode jų
užsiliko.
23 Jošuva paėmė visą šalį lygiai
taip, kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs
Mozei, ir Jošuva ją davė paveldėti
Izraeliui pagal jiems gentimis priskirtą
dalį. O šalis, ⌜karui paliovus⌝[1], nurimo.

20 Dt 7, 16

Nugalėti karaliai

12 Šitie yra šalies karaliai, kuriuos
izraeliai sumušė ir kurių šalį jie
užėmė anapus Jordano, rytuose, nuo
Arnono upelio ligi Chermono kalno, ir
visą rytinę Arabą:
2 Amoriečių karalius Sichonas,
gyvenęs Chešbone. Jis valdė [sritį] nuo
Aroerio, esančio Arnono upelio
pakraštyje, upelio vidurį, pusę Gileado
ligi Jaboko upelio, amoniečių sienos,
3 rytinę Arabą ligi Kineroto jūros ir ligi
Arabos jūros, Druskos jūros, Bėt-
Ješimoto linkui, ir pietuose [sritį,
esančią] Pisgos šlaitų apačioje.
4 Ir Bašano ⌜karalius Ogas⌝[2],
vienas iš likusių refajų, gyvenęs Aštarote
bei Edrejyje 5 ir valdęs Chermono kalną,
Salchą, visą Bašaną ligi gešūriečių ir
maachų srities ir pusę Gileado ligi[3]
Chešbono karaliaus Sichono srities.
6 VIEŠPATIES tarnas Mozė ir izraeliai
buvo juos sumušę, ir VIEŠPATIES
tarnas Mozė buvo ją[4] atidavęs
nuosavybėn reūbenams, gadams ir pusei
Menašės genties.
7 O šitie yra šalies karaliai,
kuriuos Jošuva ir izraeliai sumušė kitoje,
vakarinėje Jordano pusėje, nuo Baal-
Gado Lebanono slėnyje ligi Chalako
kalno, iškylančio Seyro linkui. Ir Jošuva
ją[5] atidavė nuosavybėn Izraelio gentims
pagal joms priskirtas dalis 8 kalnyne,
Šefeloje, Araboje, šlaituose, dykumoje ir
Negebe—chitiečius, amoriečius,
kanaaniečius, perizus, chivus ir
jebusiečius. [Jie buvo:]

9	Jericho karalius	vienas
	Šalia Bėt-Elio esančio Ajo karalius	vienas
10	Jeruzalės karalius	vienas
	Chebrono karalius	vienas
11	Jarmuto karalius	vienas
	Lachišo karalius	vienas
12	Eglono karalius	vienas
	Gezerio karalius	vienas
13	Debyro karalius	vienas
	Gederio karalius	vienas
14	Chormos karalius	vienas
	Arado karalius	vienas
15	Libnos karalius	vienas
	Adulamo karalius	vienas
16	Makedos karalius	vienas
	Bėt-Elio karalius	vienas
17	Tapuacho karalius	vienas
	Chėferio karalius	vienas
18	Afeko karalius	vienas
	Lašarono karalius	vienas
19	Madono karalius	vienas
	Chaṣoro karalius	vienas
20	Šimron-Merono karalius	vienas
	Achšafo karalius	vienas
21	Taanacho karalius	vienas
	Megido karalius	vienas
22	Kedešo karalius	vienas
	Prie Karmelio esančio Jokneamo karalius	vienas
23	Doro, tai yra Nafat-Doro, karalius	vienas
	Galilėjos[6] Gojimo karalius	vienas
24	Tirṣos karalius	vienas

Iš viso trisdešimt vienas karalius.

1–5 Sk 21, 21–35; Dt 2, 26—3, 11 6 Sk 32, 33; Dt 3, 12

ŠALIES PADALIJIMAS (13, 1—19, 51)

Nenukariautos sritys

13 Kai Jošuva buvo pasenęs,
sulaukęs ilgo amžiaus, VIEŠPATS
jam tarė: „Tu esi pasenęs, sulaukęs ilgo
amžiaus, o dar lieka labai daug šalies

1 Lit. nuo karo
2 G; M: karaliaus Ogo sritis
3 G; ~ M
4 T.y. tą šalį
5 T.y. šalį, esančią į vakarus nuo Jordano
6 G; M: Gilgalio

užvaldyti. 2 Šita yra šalis, kuri dar
lieka: visos filistinų apskritys ir visi
gešūriečiai 3 nuo Šichoro[1], tekančio ties
Egiptu, ligi Ekrono srities šiaurėje (ji[2]
laikoma kanaaniečių šalimi), penki
filistinų valdovai: Gazos, Ašdodo,
Aškelono, Gato ir Ekrono, taip pat avai
4 pietuose; visa kanaaniečių šalis ⸢nuo
sidoniečiams priklausančios Aros⸣[3] ligi
Afekos, ligi amoriečių srities;
5 gebaliečių[4] šalis ir visas Lebanonas
rytuose nuo Chermono kalnų papėdėje
esančio Baal-Gado ligi Lebo-Chamato;
6 visi kalnėnai nuo Lebanono ligi
Misrefot-Maimo, visi sidoniečiai. Aš
pats juos pavarysiu nuo izraelių. Tik ją[5]
priskirk burtu izraeliams kaip veldinį,
kaip esu tau įsakęs. 7 Taigi dabar
padalyk šitą šalį kaip veldinį devynioms
gentims ir pusei Menašės genties".

6 Sk 33, 54

Užjordanio padalijimas

8 ⸢Kita Menašės pusė ir⸣[6] su ja
reūbenai ir gadai jau buvo gavę savo
veldinį, kurį Mozė jiems buvo davęs
anapus Jordano, rytuose, kaip
VIEŠPATIES tarnas Mozė jiems buvo
priskyręs: 9 [sritį] nuo Aroerio, esančio
Arnono upelio pakraštyje, miestą, esantį
upelio slėnio viduryje, ir visą Medebos
plokštikalnę ligi Dibono; 10 visus
miestus amoriečių karaliaus Sichono,
karaliavusio Chešbone, ligi amoniečių
srities; 11 Gileadą, gešūriečių ir maachų
sritį, visą Chermono kalną, visą Bašaną
ligi Salchos 12 ir visą Bašane esančią
karalystę Ogo, karaliavusio Aštarote ir
Edrejyje. Jis buvo užsilikęs iš refajų
likučio. Mozė juos buvo sumušęs ir
išvaręs. 13 Tačiau izraeliai nebuvo
išvarę gešūriečių ir maachų. Tad
Gešūras ir Maachatas tebegyvena
Izraelio tarpe iki šios dienos.
14 Tik Levio genčiai jis nedavė
jokio veldinio. ⸢VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, jis pats⸣[7] yra jos veldinys, kaip
Jis jai pasakė.

8 Sk 32, 33; Dt 3, 12 14 Dt 18, 1

Reūbenui priskirta dalis

15 Mozė davė [sritį] reūbenų
genčiai, jų giminėms. 16 Jiems teko
sritis, prasidedanti Aroeriu, esančiu
Arnono upelio pakraštyje, upelio slėnio
viduryje esantis miestas ir visa lyguma
ligi Medebos; 17 Chešbonas ir visi jo
miestai, esantys lygumoje, Dibonas,
Bamot-Baalas, Bėt-Baal-Meonas,
18 Jahsa, Kedėmotas, Mėfaatas,
19 Kirjataimas, Sibma, Seret-Šacharas
slėnio kalvoje, 20 Bėt-Peoras, Pisgos
šlaitai ir Bėt-Ješimotas, 21 tai yra visi
lygumos miestai ir visa karalystė
amoriečių karaliaus Sichono,
karaliavusio Chešbone, kurį Mozė
sumušė—jį ir midjaniečių vadus: Evį,
Rekemą, Surą, Chūrą ir Rebą, Sichono
vasalus, gyvenusius šalyje. 22 Taip pat
žynį Bileamą, Beoro sūnų, izraeliai
nužudė kalaviju be kitų jų nukautųjų.
23 Reūbenų siena buvo Jordanas ir [jam
priklausanti pakrančių] sritis. Tas buvo
reūbenų, jų giminių, veldinys: miestai ir
tų sodžiai.

Gadui priskirta sritis

24 Mozė davė [sritį] ⸢Gado genčiai⸣[8],
gadams[9], jų giminėms. 25 Jiems teko ta
sritis: Jazeris, visi Gileado miestai ir
pusė amoniečių šalies ligi Aroerio,
esančio ties Raba; 26 [sritis, einanti] nuo
Chešbono ligi Ramat-Mispės bei
Betonimo ir nuo Machanaimo ligi
Debyro[10] srities, 27 o slėnyje Bėt-
Haramas, Bėt-Nimra, Sukotas ir Safonas,
Chešbono karaliaus Sichono karalystės
likusioji dalis; Jordanas ir [jam
priklausanti pakrančių] sritis ligi
Kinereto jūros galo kitoje, rytinėje
Jordano pusėje. 28 Tas buvo gadų,

1 Lit. Juodupės; arba: Horo vandens
2 T.y. visa ta teritorija
3 Rk.; M: ir Meara
4 T.y. Bybloso gyventojų
5 T.y. visą nenukariautą šalį
6 Rk.; ~ M
7 G, plg. 33 skn. M: VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, ugninės aukos
8 ~ G
9 Originalinis tekstas turbūt buvo: gadų genčiai; plg. 15 ir 29b skn.
10 Arba: Lodebaro; plg. 2Sam 9, 4. 5; 17, 27

jų giminių, veldinys: miestai ir tų sodžiai.

Rytinės Menašės pusės dalis

29 Mozė davė [sritį] pusei Menašės
genties[1], jų giminėms. 30 Jų sritis tęsėsi
nuo Machanaimo, [apėmė] visą Bašaną,
visą Bašano karaliaus Ogo karalystę ir
visus Jayro palapinių kaimus, esančius
Bašane—šešiasdešimt miestų. 31 Pusė
Gileado, Aštarotas ir Edrejis, Ogo
karalystės miestai Bašane, [teko]
Menašės sūnaus Machyro sūnums—
pusei machyrų giminių.
32 Šitos yra [sritys], kurias Mozė,
būdamas Moabo stepėse, anapus Jordano
ties Jerichu, rytuose, buvo davęs
paveldėti. 33 O Levio genčiai Mozė
nedavė jokio veldinio: VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, jis pats yra jų veldinys,
kaip jis jiems pasakė.

33 Sk 18, 20; Dt 18, 2

Vakarinio Jordano sričių paskirstymas

14 Šitos yra [sritys], kurias izraeliai
paveldėjo Kanaano šalyje, kurias
jiems davė paveldėti kunigas Eleazaras,
Nūno sūnus Jošuva ir izraelių genčių
šeimų galvos. 2 Burtu [jos tapo] jų
veldiniu, kaip VIEŠPATS buvo per Mozę
įsakęs duoti[2] devynioms ir pusei genties,
3 nes Mozė buvo priskyręs dviejų ir
pusės genties veldinį anapus Jordano, o
leviams nebuvo davęs jokio veldinio tarp
jų. 4 Kadangi Juozapo palikuonių buvo
dvi gentys, Menašė ir Efraimas, jie
nedavė leviams kitos dalies šalyje, kaip
tik miestus apsigyventi ir tiems
priklausančias ganyklas ⌜jų galvijams,
kurių jie turėjo⌝[3]. 5 Kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs Mozei, taip izraeliai
pasielgė: jie paskirstė šalį.

2 Sk 26, 52–56; 34, 13 3 Sk 32, 33; 34, 14–15; Dt 3, 12–17

Kalebui priskirta dalis

6 Judėjai priėjo prie Jošuvos
Gilgalyje, ir Jefunės sūnus Kalebas,
kenazas, jam tarė: „Tu pats žinai žodį,
kurį VIEŠPATS kalbėjo Dievo vyrui
Mozei apie mane ir tave Kadeš-
Barnėjoje. 7 Aš buvau keturiasdešimt
metų amžiaus, kai VIEŠPATIES tarnas
Mozė mane siuntė iš Kadeš-Barnėjos
šalies išžvalgyti, ir jam padariau[4]
pranešimą pagal sąžinę. 8 Nors mano
broliai, kurie buvo nukilę su manim,
⌜atėmė žmonėms drąsą⌝[5], tačiau aš likau
visiškai ištikimas VIEŠPAČIUI, savo
Dievui. 9 Tad Mozė tą dieną prisiekė,
sakydamas: ‚Tikrai ta šalis, kurią
mindžiojo tavo koja, turi amžinai
priklausyti kaip veldinys tau ir tavo
sūnums, nes buvai visiškai ištikimas
VIEŠPAČIUI, mano Dievui!‘ 10 Taigi
dabar, matai, VIEŠPATS yra išlaikęs
mane gyvą, kaip jis pažadėjo, per šituos
keturiasdešimt penkerius metus nuo to
laiko, kai VIEŠPATS, Izraeliui
tebevaikščiojant dykumoje, pasakė šitą
žodį Mozei. Taigi dabar, matai, aš esu
šiandien aštuoniasdešimt penkerių metų
amžiaus! 11 Aš dar šiandien esu toks
stiprus, kaip tą dieną, kai Mozė mane
išsiuntė. Kokia tąsyk buvo mano jėga,
tokia dabar yra mano jėga, kai reikia
kariauti ar ⌜ką nors nuveikti⌝[6]. 12 Taigi
dabar duok man šitą kalnyną, apie kurį
VIEŠPATS aną dieną kalbėjo, nes aną
dieną tu pats girdėjai, kad ten esą anakų
ir didelių sutvirtintų miestų. Gal
VIEŠPATS bus su manim, ir aš juos
išvarysiu, kaip VIEŠPATS yra kalbėjęs“.
13 Tada Jošuva jį palaimino ir
davė paveldėti Chebroną Jefunės sūnui
Kalebui. 14 Todėl Chebronas priklauso
kaip veldinys Jefunės sūnui Kalebui,
kenazui, iki šios dienos, nes jis buvo
visiškai ištikimas VIEŠPAČIUI, Izraelio
Dievui.
15 Chebronas anksčiau vadinosi
Kirjat-Arba[7]. ⌜Jis[8] buvo didžiausias
žmogus tarp anakų⌝[9]. O šalis, karui
paliovus, nurimo.

6 Sk 14, 30 7 Sk 13, 1–30 9 Sk 14, 24

Judėjams skirtos dalies sienos

1 M + ir Menašės giminės pusei teko; ~ G
2 Kkr. MssST, plg. Sk 34, 13; ~ M
3 Lit. jų galvijams ir jų nuosavybei
4 Lit. parnešiau
5 Lit. sutirpdė žmonių širdį
6 Lit. išeiti ir pareiti
7 T.y. Arbos miestas
8 T.y. Arba
9 G: Jis buvo anakų sostinė (metropolis).

15 Judėjų genčiai, jų giminėms, burtu
tekusi dalis pasiekė Edomo sritį,
pietinę Šino dykumą pačiame pietų gale.
2 Jų pietinė riba ėjo nuo Druskos jūros
galo, nuo įlankos[1], nukreiptos į pietus.
3 Iš ten ji ėjo į pietus nuo Akrabimo[2]
pakilumos, perėjo į Šiną, pakilo iš pietų į
Kadeš-Barnėją, perėjo į Chešroną, pakilo
į Adarą, pasisuko į Karką, 4 perėjo į
Ašmoną, iš ten ėjo į Egipto upelį, ir riba
pasibaigė prie jūros. Šita turi jums būti
pietinė riba.
5 O rytinė riba buvo Druskos jūra
ligi Jordano žiočių.
Riba šiaurinėje pusėje ėjo nuo
jūros įlankos, nuo Jordano žiočių.
6 Toliau riba kilo į Bėt-Choglą ir perėjo į
šiaurę nuo Bėt-Arabos. Riba kilo į
Reūbeno sūnaus Bohano akmenį.
7 Paskui riba kilo iš Achoro slėnio į
Debyrą ir šiaurėje pasisuko į Gilgalį[3],
esantį ties Adumimo pakiluma, į pietus
nuo upelio daubos. Riba perėjo į Ėn-
Šemešo[4] vandenis ir pasibaigė prie Ėn-
Rogelio[5]. 8 Toliau riba kilo Ben-Hinomo
slėniu į pietinį jebusiečių, tai yra
Jeruzalės, kalnagūbrį. Nuo čia riba kilo
į viršūnę kalno, esančio vakaruose ties
Ben-Hinomo slėniu, Refaimo slėnio
šiauriniame gale. 9 Riba pakrypo nuo to
kalno viršūnės į Neftoacho vandenų
versmę ir iš ten ėjo į Efrono kalną[6].
Paskui riba pasisuko į Baalą, tai yra
Kirjat-Jearimą[7]. 10 Riba pasisuko nuo
Baalos į vakarus, į Seyro kalną, perėjo į
šiaurinį Jearimo, tai yra Kesalono,
kalnagūbrį, nusileido į Bėt-Šemešą[8] ir
perėjo į Timną. 11 Iš ten riba ėjo į
šiaurinį Ekrono gūbrį. Paskui riba
pakrypo į Šikeroną, perėjo į Baalos
kalną ir iš ten ėjo į Jabneelį. Riba
pasibaigė prie jūros.
12 O vakarinė riba buvo Didžioji
jūra ir [pajūrio] sritis. Šita yra aplinkui
einanti judėjų, jų giminių, riba.

Kalebo dovana jo dukteriai

13 Jefunės sūnui Kalebui jis davė
dalį tarp judėjų, kaip VIEŠPATS buvo
nurodęs Jošuvai: Anako tėvo Arbos
miestą, tai yra Chebroną. 14 Kalebas
išvarė iš ten tris Anako sūnus: Šešają,
Achimaną ir Talmają, Anako
palikuonis[9]. 15 Iš ten jis žygiavo aukštyn
prieš Debyro gyventojus. Debyras
anksčiau vadinosi Kirjat-Sėferis. 16 Ir
Kalebas tarė: „Kas nugalės Kirjat-Sėferį
ir jį paims, tam duosiu į žmonas savo
dukterį Achsą“. 17 Jį paėmė Kalebo
brolio Kenazo sūnus Otnielis. Tad jis
jam davė savo dukterį Achsą į žmonas.
18 Jai atėjus, ⸢jis ją sugundė⸣[10] prašyti jos
tėvą dirbamos žemės. Jai nusėdus nuo
asilo, Kalebas ją paklausė: „Ko nori?“
19 Ji tarė: „Duok man ⸢dovaną⸣[11]!
Kadangi man davei Negebo šalį[12], tai
duok man vandens baseinus[13]!“ Ir jis jai
davė viršutinį ir žemutinį baseinus.
20 Šitas yra judėjų genties, jų
giminių, veldinys.

13–14 Ts 1, 20

Judo miestai

21 [Šitie] buvo miestai judėjų
genties gale, prie Edomo srities, Negebe:
Kabšeelis, Ėderis, Jagūras, 22 Kina,
Dimona, Adada, 23 Kedešas, Chašoras,
Jitnanas, 24 Zifas, Telemas, Bealotas,
25 Chašor-Chadata, Kerijot-Chešronas,
tai yra Chašoras, 26 Amamas, Šema,
Molada, 27 Chašar-Gada, Chešmonas,
Bėt-Peletas, 28 Chašar-Šualis, Beėr-Šeba
ir ⸢jos kaimai⸣[14], 29 Baala, Ijimas,
Ešemas, 30 Eltoladas, Kesilis, Chorma,
31 Šiklagas, Madmana, Sansana,
32 Lebaotas, Šilchimas ir ⸢Ėn-

1 Lit. liežuvio
2 T.y. Skorpionų
3 Arba pgl. S 18, 7: Gelilotą
4 T.y. Saulės versmės
5 T.y. Rogelio versmės
6 G; M: kalno miestus
7 T.y. Miškuotą miestą
8 T.y. Saulės namus
9 Arba: ginklo brolius
10 GV; M: ji sugundė jį
11 Lit. palaiminimą
12 T.y. Pietų šalies sausažemį
13 turbūt šaltinių pildomus požeminius telkinius
14 G, plg. Nech 11, 27; M: Bizjotėja

Rimonas⌝[1]—iš viso dvidešimt devyni
miestai ir jų sodžiai.
33 Šefeloje: Eštaolis, Şora, Ašna,
34 Zanoachas, Ėn-Ganimas, Tapuachas,
Ėnamas, 35 Jarmutas, Adulamas,
Sochas, Azeka, 36 Šaaraimas, Aditaimas,
Gedera ir Gederotaimas—keturiolika
miestų ir jų sodžiai.
37 Şenanas, Chadaša, Migdal-
Gadas, 38 Dileanas, Mişpė, Jokteelis,
39 Lachišas, Boşkatas, Eglonas,
40 Chabonas, Lachmasas, Kitlišas,
41 Gedėrotas, Bėt-Dagonas, Naama ir
Makeda—šešiolika miestų ir jų sodžiai.
42 Libna, Eteris, Ašanas,
43 Jiftachas, Ašna, Neşibas, 44 Keila,
Achzibas ir Mareša—devyni miestai ir jų
sodžiai.
45 Ekronas ir jo miestai bei sodžiai.
46 Nuo Ekrono ligi jūros viskas, kas yra
palei Ašdodą ir jo sodžius.
47 Ašdodas, jo miestai ir sodžiai,
Gaza, jos miestai ir sodžiai ligi Egipto
upelio ir Didžiosios jūros su [pajūrio]
sritim.
48 Kalnyne: Šamyras, Jatyras,
Sochas, 49 Dana ir Kirjat-Sana, tai yra
Debyras; 50 Anabas, Eštemas, Animas,
51 Gošenas, Cholonas ir Gilas—
vienuolika miestų ir jų sodžiai.
52 Arabas, Duma, Ešeanas,
53 Janimas, Bėt-Tapuachas, Afeka,
54 Chumta, Kirjat-Arba, tai yra
Chebronas, ir Şioras—devyni miestai ir
jų sodžiai.
55 Maonas, Karmelis, Zifas, Juta,
56 Jizreelis, Jokdeamas, Zanoachas,
57 Kainas, Gibėja ir Timna—dešimt
miestų ir jų sodžiai.
58 Chalchulis, Bėt-Şuras, Gedoras,
59 Maaratas, Bėt-Anotas ir Eltekonas—
šeši miestai ir jų sodžiai.
⌜Tekoja, Efrata, tai yra Betliejus[2],
Peoras, Ėtamas, Kulonas, Tatamas,
Šorešas, Keremas, Galimas, Bėteris ir
Manochas—vienuolika miestų ir jų
sodžiai⌝[3].
60 Kirjat-Baalas, tai yra Kirjat-
Jearimas, ir Raba—du miestai ir jų
sodžiai.
61 Dykumoje: Bėt-Araba, Midinas,
Sechacha, 62 Nibšanas, Druskamiestis ir
Ėn-Gedis—šeši miestai ir jų sodžiai.
63 Tačiau jebusiečių, Jeruzalės
gyventojų, judėjai neįstengė išvaryti.
Tad jebusiečiai tebegyvena drauge su
judėjais iki šios dienos.

63 Ts 1, 21; 2 Sam 5, 6; 1 Kron 11, 4

JUOZAPUI PRISKIRTA DALIS (16, 1—17, 18)

Pietinė riba

16 Juozapo palikuonims burtu teko
[tokia] dalis: [riba ėjo] nuo Jordano
prie Jericho, į rytus nuo Jericho
vandenų, tyrlaukiais ⌜ir kilo⌝[4] iš Jericho į
Bėt-Elio kalnus. 2 Ji išėjo iš Bėt-Elio į
Lūzą ir perėjo į arkų sritį, į Atarotą,
3 leidosi į vakarus, į jafletų sritį, ligi
Žemutiniojo Bėt-Chorono srities ir ligi
Gezerio ir pasibaigė prie jūros.
4 Gavo veldinį Juozapo sūnūs:
Menašė ir Efraimas.

Efraimo paveldėta sritis

5 Efraimų, jų giminių, sritis buvo
[tokia]: jų veldinio riba rytuose buvo
Aterotas-Adaras [ir ėjo] ligi
Aukštutiniojo Bėt-Chorono. 6 Iš ten
riba ėjo į jūrą[5]. Michmetatas paliko
šiaurėje. Toliau riba pasisuko į rytus, į
Taanat-Šilą, ⌜praėjo pro jį⌝[6] rytuose į
Janochą, 7 nusileido nuo Janocho į
Atarotą ir Naaratą, palietė Jerichą ir
išėjo į Jordaną. 8 Iš Tapuacho riba ėjo į
vakarus, į Kanos upelį, ir pasibaigė prie
jūros.
Šitas yra efraimų genties, jų
giminių, veldinys 9 drauge su miestais,
atskirtais efraimams menašių veldinio
viduje,—su visais miestais ir jų sodžiais.
10 Tačiau jie neišvarė kanaaniečių,
gyvenančių Gezeryje. Tad kanaaniečiai
tebegyvena Efraimo tarpe iki šios dienos,
tik jie virto baudžiauninkais.

10 Ts 1, 29

Menašės dalis ir jo sienos

1 G; M: Ainas ir Rimonas
2 Hbr. Bėt-Lechem („Duonos namai")
3 G; ~ M

4 G; M: kylančiais
5 Arba: vakarus
6 GSV: perėjo

17 Burtu teko dalis Menašės genčiai,
nes jis buvo Juozapo pirmagimis,
[būtent] Menašės pirmagimiui Machyrui,
Gileado tėvui. Kadangi jis buvo
kariautojas, jam teko Gileadas ir
Bašanas. 2 Ji dar teko likusiems
menašiams, jų giminėms: Abiezerio
sūnums, Cheleko sūnums, Asrielio
sūnums, Šęchemo sūnums, Chėferio
sūnums, ir Šemidos sūnums. Šitie buvo
Juozapo sūnaus Menašės vyriškieji
palikuonys, suminėti giminėmis.
3 O Chėferio—Menašės sūnaus
Machyro sūnaus Gileado sūnaus—sūnus
Ṣelofechadas neturėjo sūnų, tik dukteris.
Šitie yra jo dukterų vardai: Machla,
Noja, Chogla, Milka ir Tirṣa. 4 Jos
priėjo prie kunigo Eleazaro, Nūno
sūnaus Jošuvos ir [genčių] vadų,
sakydamos: „VIEŠPATS įsakė Mozei
duoti mums veldinį tarp mūsų brolių“.
5 Taigi Menašei atiteko dešimt dalių,
neskaitant Gileado šalies ir Bašano,
esančių anapus Jordano, 6 nes Menašės
dukterys paveldėjo veldinį tarp jo sūnų.
O Gileado šalis teko likusiems
menašiams.
7 Menašės riba ėjo nuo
Michmetato atšlaitės[1], esančios ties
Šechemu. Toliau riba ėjo į pietus ⌜ir
pasuko į Ėn-Tapuachą⌝[2]. 8 Menašei
priklausė Tapuacho šalis, tačiau pats
Tapuachas Menašės pasienyje—
efraimams. 9 Paskui riba nusileido į
Kanos upelį. Į pietus nuo upelio buvo
miestų. Tie priklausė Efraimui, nors jie
buvo tarp Menašės miestų. Toliau
Menašės riba ėjo šiaurine upelio puse ir
pasibaigė prie jūros. 10 [Sritis, einanti] į
pietus priklausė Efraimui, o [sritis,
einanti] į žiemius—Menašei. Jūra buvo
jo[3] riba. Su Ašeriu jie[4] susisiekė
šiaurėje, o su Isacharu—rytuose. 11 Be
to, Menašei dar priklausė Isachare ir
Ašeryje Bėt-Šeanas ir jo sodžiai,
Jibleamas ir jo sodžiai, Doro gyventojai
ir jo sodžiai, Ėn-Doro gyventojai ir jo
sodžiai, Taanacho gyventojai ir jo
sodžiai, Megido gyventojai ir jo sodžiai.[5]
12 Tačiau menašiai neįstengė užimti tų
miestų. Tad kanaaniečiai pasiryžo toliau
gyventi šitame krašte. 13 O kai izraeliai
sustiprėjo, jie pavertė kanaaniečius
baudžiauninkais, tačiau visiškai jų
neišvarė.

4 Sk 27, 1–7 12–13 Ts 1, 27–28

Juozapo palikuonių skundas

14 Juozapo palikuonys kalbėjo
Jošuvai, sakydami: „Kodėl man davei
burtu kaip veldinį tik vieną dalį ir vieną
žemės plotą, nors aš esu gausi tauta, nes
VIEŠPATS ⌜taip gausiai⌝[6] palaimino
mane?“ 15 Jošuva jiems tarė: „Jei tu esi
gausi tauta, tai lipk į mišką ir ten
pasidaryk skynimų, perizų ir refajų
šalyje, nes Efraimo kalnynas tau per
ankštas“. 16 Juozapo palikuonys
atsakė: „Kalnyno mums nepakanka. Be
to, visi kanaaniečiai, gyvenantys
lygumos šalyje, turi geležinių vežimų—
tiek gyvenantys Bėt-Šeane ir jo
sodžiuose, tiek gyvenantys Jizreelio
lygumoje“. 17 Tada Jošuva tarė Juozapo
namams, Efraimui ir Menašei: „Tu esi
gausi tauta ir turi didelę galią. Tu
negausi tik vienos dalies, 18 bet tau teks
[ir] kalnynas, nors jis tėra miškas. Bet tu
jį iškirsi, ir jis tau priklausys ligi jo
pakraščių. Tikrai tu išvarysi
kanaaniečius, nors jie turi geležinių
vežimų, nors jie galingi“.

Neužimtųjų sričių aprašymas

18 Visa izraelių bendruomenė
susirinko į Šilą. Jie ten pastatė
susitikimo padangtę, o šalis gulėjo jų
akivaizdoje pavergta. 2 Bet tarp izraelių
buvo likę tokių, kurie dar nebuvo gavę
savo veldinio į dalį: septynios gentys.
3 Tad Jošuva tarė izraeliams: „Kaip
ilgai jūs delsite[7] įeiti [ir] užimti šalį,
kurią jums davė VIEŠPATS, jūsų
protėvių Dievas? 4 Pasirinkite po tris
vyrus kiekvienai genčiai, kad juos
išsiųsčiau ir kad jie

1 Sk. ėšed; M: Ašerio
2 Rk. pgl. G; M: pas Ėn-Tapuacho gyventojus
3 GS: jų
4 T.y. Juozapo palikuonys
5 M + Trečiasis [vietovardis]—ar jis Nafatas? (T.y. ar prie trečiojo reikia pridurti „Nafat“? Plg. 11, 2; 12, 23; 1 Kar 4, 11)
6 Arba: iki šiol
7 Lit. rodysitės nerangūs

pakilę pervaikščiotų šalį, ją aprašytų
⌜taip, jog būtų galima priskirti jiems⌝[1]
veldinį, ir paskui ateitų pas mane.
5 Tegul jie padalija ją į septynias dalis.
Judas tegul pasilieka savo srityje,
pietuose, ir Juozapo namai tegul
pasilieka savo srityje, šiaurėje. 6 O jūs
turite aprašyti šalį, septynias dalis, ir
atnešti [aprašą] čia pas mane, kad
galėčiau mesti jums čia burtą
VIEŠPATIES, mūsų Dievo, akivaizdoje.
7 Bet leviai neturi turėti dalies
tarp jūsų, nes VIEŠPATIES kunigystė
yra jų veldinys. O Gadas, Reūbenas ir
pusė Menašės genties jau yra gavę
anapus Jordano, rytuose, savo veldinį,
kurį jiems davė VIEŠPATIES tarnas
Mozė".
8 Taigi tie vyrai pakilo ir ėjo.
Jošuva įsakė einantiems šalies aprašyti:
„Eikite, pervaikščiokite šalį, ją
aprašykite ir sugrįžkite pas mane! O aš
čia,Šile, mesiu jums burtą VIEŠPATIES
akivaizdoje". 9 Tad tie vyrai ėjo,
perkeliavo šalį, ją aprašė knygoje,
pasižymėdami miestus, ją padalydami į
septynias dalis. Paskui jie atėjo pas
Jošuvą į stovyklą, į Šilą. 10 Tada Jošuva
jiems metė burtą Šile, VIEŠPATIES
akivaizdoje, ir ten Jošuva padalijo šalį
izraeliams, ⌜priskirdamas kiekvienam jo
dalį⌝[2].

Benjaminų dalies sienos ir miestai

11 Iškrito benjaminų genties, jų
giminių, burtas, ir burtu jiems tekusios
dalies sritis pateko tarp judėjų ir
Juozapo palikuonių. 12 Jų riba
šiaurinėje pusėje prasidėjo Jordanu.
Paskui riba pakilo į Jericho gūbrį[3]
šiaurėje. Toliau ji kilo į kalnus, į
vakarus, ir pasibaigė prie Bėt-Aveno
tyrlaukių. 13 Iš ten riba perėjo į Lūzą, į
Lūzos, tai yra Bėt-Elio, pietinį gūbrį.
Paskui riba nusileido ⌜iš Aterot-Adaro⌝[4] į
kalną, esantį į pietus nuo Žemutiniojo
Bėt-Chorono. 14 Toliau riba nukrypo ir
pasisuko vakarinėje šalyje į pietus—nuo
kalno, esančio ties Bėt-Choronu, į
pietus,—ir pasibaigė prie judėjų miesto
Kirjat-Baalo, tai yra Kirjat-Jearimo. Ta
yra vakarinė šalis. 15 O pietinė šalis
prasidėjo Kirjat-Jearimo pakraščiu. Iš
ten riba ėjo į vakarus ⌜nuo Mošos⌝[5] į Mė-
Neftoacho versmę. 16 Paskui riba
nusileido į pašlaitę kalno, esančio ties
Ben-Hinomo slėniu, esančiu greta refajų
lygumos, į šiaurę nuo jos. Ji nusileido į
Ben-Hinomo slėnį, prie jebusiečių
pietinio gūbrio, ir ėjo žemyn į Ėn-Rogelio
versmę. 17 Toliau ji nukrypo į šiaurę,
išėjo į Ėn-Šemešą, iš ten ėjo į Gelilotą[6],
esantį priešais Adumimo pakilumą, ir
nusileido į Reūbeno sūnaus Bohano
akmenį. 18 Ji perėjo į ⌜šiaurinį Bėt-
Arabos⌝[7] gūbrį. Riba pasibaigė prie
Druskos jūros šiaurinės įlankos, prie
Jordano pietinio galo. Ta yra pietinė
riba. 20 *O Jordanas ją*[8] *apribojo rytinėje*
pusėje. Tas yra benjaminų veldinys,
atsižvelgiant į jo aplink einančias ribas,
jų gimines.
21 Benjaminų genties, jų giminių,
miestai buvo [šitie]: Jerichas, Bėt-
Chogla, Ėmek-Kęsisas, 22 Bėt-Araba,
Šemaraimas, Bėt-Elis, 23 Avimas, Para,
Ofra, 24 Kefar-Amonis, Ofnis ir Geba—
dvylika miestų ir jų sodžių. 25 Gibeonas,
Rama, Beėrotas, 26 Mispė, Kefyra,
Mosa, 27 Rekemas, Jirpeelis, Tareala,
28 ⌜Šela-Haelefas⌝[9], Jebus, tai yra
Jeruzalė, Gibeatas ⌜ir Kirjat-
Jearimas⌝[10]—trylika[11] miestų ir jų
sodžių. Šitas yra benjaminų, jų giminių,
veldinys.

Šimeono genties dalis

19 Antroji dalis burtu teko Šimeonui,
šimeonų genčiai, jų giminėms, ir
jų veldinys buvo judėjų veldinio viduje.
2 Jie gavo paveldėti Beėr-Šebą, Šemą[12],
Moladą, 3 Chasar-Šualį, Balą, Esemą,
4 Eltoladą, Betulį, Chormą, 5 Siklagą,
Bėt-Markabotą, Chasar-Susą, 6 Bėt-

1 Lit. pagal jų
2 Arba: atsižvelgdamas į jų padalas
3 Lit. petį
4 Rk., plg. G; M: į Aterot-Adarą
5 Rk.; M: ir išėjo; G: į Gasiną
6 Lit. Akmenų ratilus
7 G; M: šiaurinio Arabos šono
8 T.y. Benjamino sritį
9 G^A; M: Šela, Elefas
10 G^AC; M: Kirjatas
11 G; M: keturiolika
12 G, žr. 15, 26; M: Šebą

Lebaotą ir Šaruchenąâ€”trylika miestų ir
jų sodžius ; 7 Ajiną, Rimoną, Eterį ir
Ašanąâ€”keturis miestus bei jų sodžius
8 ir visus sodžius, esančius aplink šituos
miestus, ligi Baalat-Beerio, Negebo
Ramos. Šitas yra šimeonų genties, jų
giminių, veldinys. Šimeonų veldinys
susidarė iš judėjų žemės ploto. Kadangi
judėjų dalis buvo jiems per didelė, tai
šimeonai gavo savo veldinį jų veldinio
viduje.

2-8 1 Kron 4, 28-33

Zebuluno genties dalis

10 Trečioji dalis burtu teko
zebulunams, jų giminėms, ir jų veldinio
sritis pasiekė Saridą[1]. 11 Jų riba kilo į
vakarus[2], į Maralą, palietė Dabešetą,
paskui susilietė su upelio slėniu, esančiu
ties Jokneamu. 12 Ji atsisuko nuo
Sarido į rytus, į saulėtekį, į Kislot-
Taboro sritį, iš ten ėjo į Daberotą ir
pakilo į Jafiją. 13 Iš ten ji perėjo į rytus,
į saulėtekį, į Gat-Chėferį, į Ėt-Kaşiną. Iš
ten ji ėjo į Rimoną ir pasisuko į Nėjį.
14 Toliau riba apsisuko šiaurėje į
Chanatoną ir pasibaigė prie Jiftach-Elio
slėnio. 15 ...Katatas, Nahalalis,
Šimronas, Jidala ir Betliejus—dvylika
miestų ir jų sodžiai. 16 Šitas buvo
zebulunų genties[3], jų giminių, veldinys—
šitie miestai ir tų sodžiai.

Isacharo dalis

17 Ketvirtoji dalis burtu teko
Isacharui[4]. 18 Jų sritis apėmė Jizreelį,
Kesulotą, Šunemą, 19 Chafaraimą,
Šioną, Anacharatą, 20 Rabitą[5], Kišjoną,
Ebeşą, 21 Remetą, Ėn-Ganimą, Ėn-
Chadą ir Bėt-Paşeşą. 22 Riba palietė
Taborą, Šachaşimą ir Bėt-Šemešą, ir jų
riba pasibaigė prie Jordano. Buvo
šešiolika miestų su jų sodžiais. 23 Šitas
yra isacharų genties, jų giminių,
veldinys—miestai ir tų sodžiai.

Ašerio dalis

24 Penktoji dalis burtu teko ašerių
genčiai, jų giminėms. 25 Jų sritis apėmė
Chelkatą, Chalį, Beteną, Achšafą,
26 Alamelechą, Amadą ir Mišalį.
Vakaruose ji[6] palietė Karmelį ir Šichor-
Libnatą. 27 Paskui ji atsisuko į
saulėtekį, į Bėt-Dagoną, palietė
Zebuluną ir Jiftach-Elio slėnį šiaurėje.
Toliau riba ėjo į[7] Bėt-Emeką ir Neielį.
Iš ten ji ėjo į Kabulą, į šiaurę, 28 į
Abdoną[8], Rechobą, Chamoną ir Kaną ligi
Didžiojo Şidono. 29 Toliau riba atsisuko
į Ramą ir pasiekė sutvirtintąjį Tyro
miestą. Paskui riba atsisuko į Chosą ir
pasibaigė prie jūros. Mechalebas[9],
Achzibas, 30 Akas[10], Afekas ir
Rechobas—dvidešimt du miestai ir jų
sodžiai. 31 Šitas buvo ašerių genties, jos
giminių, veldinys—šitie miestai ir tų
sodžiai.

Naftalio dalis

32 Šeštoji dalis burtu teko
Naftaliui[11], [12]jų giminėms. 33 Jų riba
ėjo nuo Chėlefo, nuo Şaananimo *ąžuolo*
pro Adami-Nekebą ir Jabneelį ligi
Lakumo ir pasibaigė prie Jordano.
34 Paskui riba atsisuko į vakarus, į
Aznot-Taborą, iš ten ėjo į Chukoką,
palietė Zebuluną pietuose, palietė Ašerį
vakaruose ir Jordaną[13] saulėtekiuose.
35 Sutvirtinti miestai buvo ... Şidimas,
Şeras, Chamatas, Rakatas, Kineretas,
36 Adama, Rama, Chaşoras, 37 Kedešas,
Edrejis, Ėn-Chaşoras, 38 Jironas,
Migdal-Ėlis, Choremas, Bėt-Anatas ir
Bėt-Šemešas—devyniolika miestų ir jų
sodžiai. 39 Šitas yra naftalių genties, jų
giminių, veldinys—miestai ir tų sodžiai.

Dano dalis

40 Danų genčiai, jų giminėms, teko
burtu septintoji dalis. 41 Jų veldinio

1 G^{L}LatS: Šadudą; taip pat 12 skn.
2 Lit. jūrą
3 GTV; ~ M
4 G; M + isacharams, jų giminėms
5 Arba: Daberatą (žr. 21, 28; 1 Kron 6, 57)

6 T.y. srities riba
7 G; ~ M
8 Kkr.Mss, plg. 21, 30
9 Rk., plg. G^{B} ir Ts 1, 31; M: Mėchebelis
10 G, plg. Ts 1, 31; M: Uma
11 G; M: naftaliams
12 M + naftaliams; ~ G
13 Rk.; M: Jordano Judą

sritis apėmė Sorą, Eštaolį, Ir-Šemešą,
42 Šaalabiną[1], Ajaloną, Jitlą, 43 Eloną,
Timnatą[2], Ekroną, 44 Eltekę, Gibetoną,
Baalatą, 45 Jehudą, Benė-Beraką ir Gat-
Rimoną; 46 ⌜vakaruose Jarkoną⌝[3] ⌜su
sritimi, esančia⌝[4] ties Jafa. 47 Bet danai
neteko savo srities. Tad jie žygiavo aukštyn, kariavo su Lešemu ir jį paėmė. Jie iškirto jį kalavijo ašmenimis. Jį užėmę, jie apsigyveno jame. Jie pavadino Lešemą Danu pagal jų protėvio
vardą. 48 Šitas yra danų genties, jų giminių, veldinys—šitie miestai ir tų sodžiai.

47 Ts 18, 27–29

Jošuvos veldinys

49 Baigę veldėti šalį jos sritimis, izraeliai davė Nūno sūnui Jošuvai
veldinį savo tarpe. 50 VIEŠPAČIUI
paliepus, jie davė jam miestą, kurio jis buvo prašęs: Timnat-Serachą Efraimo kalnuose. Jis atstatė tą miestą ir apsigyveno jame.
51 Šitie yra veldiniai, kuriuos burtu davė paveldėti kunigas Eleazaras, Nūno sūnus Jošuva ir izraelių genčių protėvių šeimų galvos Šile, VIEŠPATIES akivaizdoje, susitikimo padangtės prieangyje. Taip jie baigė skirstyti šalį.

GYVENIMAS ŠALYJE (20—24)

Prieglobsčio miestai

20 Paskui VIEŠPATS kalbėjo
Jošuvai: 2 „Sakyk izraeliams:
‚Pasiskirkite prieglobsčio miestų, apie
kuriuos jums kalbėjau per Mozę, 3 kad
ten galėtų nubėgti užmušėjas, kuris užmuša asmenį per neapsižiūrėjimą, netyčiomis. Jie tebūnie jiems prieglobstis nuo kraujo keršytojo.
4 Tegul jis nubėga į kurį nors iš šitų miestų, sustoja miesto vartų prieangyje ir, to miesto vyresniesiems klausantis, išdėsto savo dalyką. O jie turi jį priimti pas save į miestą ir duoti jam vietą, kad
jis galėtų gyventi su jais. 5 Jei jį atsivys
kraujo keršytojas, jiems nevalia išduoti užmušėjo į ano ranką, nes jis netyčiomis
užmušė savo artimą, nebūdamas jau
anksčiau jo nekentęs. 6 Ir tegul jis
pasilieka gyventi tame mieste, iki stos į teismą bendruomenės akivaizdoje, iki mirties vyriausiojo kunigo, kuris bus tomis dienomis. Paskui tegul užmušėjas grįžta ir pareina į savo miestą bei savo namus—į miestą, iš kurio jis buvo pabėgęs'".
7 Taigi jie pasirinko[5] Kedešą Galilėjoje, Naftalio kalnuose, Šechemą Efraimo kalnuose ir Kirjat-Arbą, tai yra
Chebroną, Judo kalnuose. 8 O anapus
Jordano, į rytus nuo Jericho, jie jau buvo paskyrę Beserį tyruose, lygumoje, iš Reūbeno genties, Ramotą Gileade iš Gado genties ir Golaną Bašane iš
Menašės genties. 9 Šitie buvo miestai,
paskirti visiems izraeliams ir ateiviams, apsistojusiems tarp jų, kad į juos galėtų nubėgti kiekvienas, užmušęs asmenį per neapsižiūrėjimą, ir kad neturėtų mirti nuo kraujo keršytojo rankos, iki stos bendruomenės akivaizdon.

1–9 Sk 35, 6–32; Dt 4, 41–43; 19, 1–13

Levių miestai

21 Levių šeimų galvos prisiartino
prie kunigo Eleazaro, Nūno sūnaus Jošuvos ir izraelių genčių
protėvių šeimų galvų 2 ir jiems kalbėjo
Šile, Kanaano šalyje, sakydamos: „VIEŠPATS įsakė per Mozę duoti mums miestų apsigyventi ir jiems priklausančių ganyklų mūsų gyvuliams".
3 Tad izraeliai davė leviams iš savo
veldinio, kaip VIEŠPATS buvo paliepęs, šituos miestus su pastarųjų ganyklomis:
4 Burtas buvo mestas kehatų giminėms. Kunigo Aharono palikuonims iš levių burtu teko iš Judo genties, iš Simeono genties ir iš Benjamino genties
trylika miestų. 5 O likusiems kehatams
burtu teko iš Efraimo genties giminių, iš Dano genties ir iš pusės Menašės genties dešimt miestų.
6 Geršonams teko burtu iš Isacharo genties giminių, iš Ašerio genties, iš Naftalio genties ir iš pusės Menašės genties, gyvenančios Bašane, trylika miestų.

1 Kl. Mss: Šaalbimą; plg. Ts 1, 35; 1 Kar 4, 9
2 GMssSV: Timną
3 G; M: ir Jarkono vandenis bei Rakoną
4 S: ligi srities, esančios
5 G, plg. Sk 35, 11; M: pašventino

7 Merariams, jų giminėms, teko iš
Reūbeno genties, iš Gado genties ir iš
Zebuluno genties dvylika miestų.
8 Taigi izraeliai davė leviams
šituos miestus su pastarųjų ganyklomis,
mesdami burtą, kaip VIEŠPATS buvo
įsakęs per Mozę.
9 Jie davė iš judėjų genties ir iš
šimeonų genties šituos miestus, kurie
[čia] išvardijami. 10 Jie teko Aharono
palikuonims, vienai iš kehatų giminių,
priklausausančių leviams, nes aniems
pirmiausia buvo mestas burtas. 11 Jie
davė jiems Anoko tėvo Arbos miestą, tai
yra Chebroną, Judo kalnuose su jo[1]
aplinkinėmis ganyklomis. 12 Tačiau
miesto laukus ir jo sodžius jie davė
nuosavybėn Jefunės sūnui Kalebui.
13 Kunigo Aharono palikuonims
jie davė prieglobsčio miestą užmušėjui,
[tai yra] Chebroną su jo ganyklomis,
Libną su jos ganyklomis, 14 Jatyrą su jo
ganyklomis, Eštemoją su jos ganyklomis,
15 Choloną su jo ganyklomis, Debyrą su
jo ganyklomis, 16 Ašaną[2] su jo
ganyklomis, Jutą su jos ganyklomis ir
Bėt-Šemešą su jo ganyklomis—devynis
miestus iš šitų abiejų genčių. 17 O iš
Benjamino genties—Gibeoną su jo
ganyklomis, Gebą su jos genyklomis,
18 Anatotą su jo ganyklomis ir Almoną
su jo ganyklomis—keturis miestus.
19 Aharono kilmės kunigų miestų iš
viso buvo trylika su jų ganyklomis.
20 O dėl kehatų giminių, levių,
likusių iš kehatų, jiems burtu tekusios
dalies miestai buvo iš Efraimo genties.
21 Jiems davė užmušėjo prieglobsčio
miestą Šechemą su jo ganyklomis
Efraimo kalnuose, Gezerį su jo
ganyklomis, 22 Kibșaimą su jo
ganyklomis ir Bėt-Choroną su jo
ganyklomis—keturis miestus; 23 iš Dano
genties—Eltekę su jos ganyklomis,
Gibetoną su jo ganyklomis, 24 Ajaloną
su jo ganyklomis ir Gat-Rimoną su jo
ganyklomis—keturis miestus; 25 o iš
pusės Menašės genties—Taanachą su jo
ganyklomis ir Jibleamą[3] su jo
ganyklomis—du miestus. 26 Iš viso
dešimt miestų su jų ganyklomis teko
likusiųjų kehatų giminėms.
27 Gėršonams iš levių giminių [jie
davė] iš pusės Manašės genties užmušėjo
prieglobsčio miestą Golaną su jo
ganyklomis Bašane ir Aštarotą[4] su jo
ganyklomis—du miestus; 28 iš Isacharo
genties—Kišjoną su jo ganyklomis,
Daberatą su jo ganyklomis, 29 Jarmutą
su jo ganyklomis, Ēn-Ganimą su jo
ganyklomis—keturis miestus; 30 iš
Ašerio genties—Mišalį su jo ganyklomis,
Abdoną su jo ganyklomis, 31 Chelkatą
su jo ganyklomis ir Rechobą su jo
ganyklomis—keturis miestus; 32 o iš
Naftalio genties—užmušėjo prieglobsčio
miestą Kedešą su jo ganyklomis
Galilėjoje, Chamot-Dorą su jo
ganyklomis ir Kartaną[5] su jo
ganyklomis—tris miestus. 33 Gėršonų,
jų giminių, miestų iš viso buvo trylika su
jų ganyklomis.
34 O merarių giminėms, likusiems
leviams, iš Zebuluno genties [jie davė]
Jokneamą su jo ganyklomis, Kartą su jos
ganyklomis, 35 Dimną[6] su jos
ganyklomis, Nahalalį su jo ganyklomis—
keturis miestus; 36 ⌜iš anapus Jordano
ties Jerichu, iš Reūbeno genties—
užmušėjo prieglobsčio miestą Beșerį su
jo ganyklomis dykumoje,
plokščiakalnyje⌝[7], Jachșą su jos
ganyklomis, 37 Kedėmotą su jo
ganyklomis ir Mėfaatą su jo
ganyklomis—keturis miestus; 38 o iš
Gado genties—užmušėjo prieglobsčio
miestą, Gileado Ramotą, su jo
ganyklomis, Machanaimą su jo
ganyklomis, 39 Chešboną su jo
ganyklomis ir Jazerį su jo ganyklomis—
iš viso keturis miestus. 40 Visi tie
miestai teko merariams, likusiems iš

---

1 T.y. miesto
2 G^B Lat, plg. 1 Kron 6, 44; M: Ajiną
3 Rk., plg. G^B 1 Kron 6, 55; G^AN: Bėt-Šeaną; M: Gat-Rimoną
4 S, plg. 1 Kron 6, 56; M: Beešterį
5 Arba: Rakatą, plg. 19, 35
6 Arba (rk.): Rimoną. Plg. 19, 13; 1 Kron 6, 62.
7 G, plg. 1 Kron 6, 63; M: iš Reūbeno genties—Beșerį su jo ganyklomis

levių giminių, jų giminėms. Jiems burtu
tekusi dalis buvo dvylika miestų.
41 Iš viso levių miestų izraelių
nuosavybės viduje buvo keturiasdešimt
aštuoni su jų ganyklomis. 42 *Kiekvienas*
iš šitų miestų susidarė iš miesto ir jo
ganyklos, esančios aplink jį. Tokie buvo
visi šitie miestai.

2 Sk 35, 1–8

VIEŠPATS ištesėjo savo pažadą
43 VIEŠPATS davė Izraeliui visą
šalį, kurią jis buvo prisiekęs duoti jų
protėviams. Ją užėmę, jie įsikūrė joje.
44 Ir VIEŠPATS jiems davė aplinkui
ramybę—lygiai taip, kaip jis buvo
prisiekęs jų protėviams. Nė vienas iš
visų jų priešų negalėjo atsilaikyti prieš
juos: visus jų priešus VIEŠPATS atidavė
į jų rankas. 45 Neliko netesėtas nė
vienas pažadas iš visų gerų pažadų,
kuriuos VIEŠPATS buvo pažadėjęs
Izraelio namams. Viskas įvyko.

Jošuvos atsisveikinimo kalba Užjordanio gentims
22 Tąsyk Jošuva pasišaukė reūbenus,
gadus bei pusę Menašės genties
2 ir jiems tarė: „Jūs laikėtės visko, ką
VIEŠPATIES tarnas Mozė jums įsakė, ir
klausėte mano balso visuose dalykuose,
kuriuos jums įsakiau. 3 Jūs nepalikote
savo brolių per šitą ilgą laiką iki šios
dienos, bet stropiai vykdėte
VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymą. 4 O
dabar VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra davęs
jūsų broliams ramybę, kaip jis jiems
pažadėjo. Taigi dabar atsisukę eikite į
savo palapines, į savąją šalį, kurią
VIEŠPATIES tarnas Mozė jums davė
anapus Jordano. 5 Tik labai stropiai
vykdykite įsakymą ir įstatymą, kurį
VIEŠPATIES tarnas Mozė jums davė:
mylėti VIEŠPATĮ, savo Dievą, vaikščioti
visais jo keliais, laikytis jo įsakymų,
priglusti prie jo ir jam tarnauti visa
širdim ir visa siela“. 6 Jošuva juos
palaimino ir išleido, ir jie ėjo į savo
palapines.
7 Vienai Menašės genties pusei
Mozė buvo davęs [dalį] Bašane, o kitai
jos pusei Jošuva buvo davęs drauge su jų
broliais šiapus Jordano, vakaruose. Be
to, kai Jošuva juos paleido į jų palapines
ir palaimino, 8 jis jiems tarė: „Su dideliu
grobiu grįžkite į savo palapines, su labai
daug gyvulių, su sidabru ir auksu, su
žalvariu ir geležimi ir su labai didele
drabužių daugybe! Pasidalykite, ką
pasigrobėte iš savo priešų, su savo
broliais!“

2 Sk 32, 20–32; Još 1, 12–15

Tauta pasilieka vieninga
9 Taigi apsisukę reūbenai, gadai ir
pusė Menašės genties ėjo nuo izraelių iš
Šilo, esančio Kanaano šalyje, kad
parvyktų į Gileado šalį, į savąją šalį,
kurioje jie, VIEŠPAČIUI paliepus per
Mozę, pasidarė sėsliai. 10 Atėję prie
Jordano Geliloto, esančio Kanaano
šalyje, reūbenai, gadai ir pusė Menašės
genties ten pastatė prie pat Jordano
aukurą, aiškiai matomą didžiulį aukurą.
11 Izraeliai išgirdo sakant: „Antai
reūbenai, gadai ir pusė Menašės genties
pastatė aukurą Kanaano šalies
pasienyje, prie Jordano Geliloto, izraelių
pusėje!“ 12 Kai izraeliai tai išgirdo, visa
izraelių bendruomenė susirinko į Šilą,
kad žygiuotų prieš juos į karą.
13 Izraeliai siuntė pas reūbenus,
gadus ir pusę Menašės genties į Gileado
šalį kunigo Eleazaro sūnų Pinechasą
14 ir dešimt vadų su juo, po vieną vadą iš
kiekvienos Izraelio genties šeimos.
Kiekvienas iš jų buvo savo šeimos galva
tarp Izraelio kilčių. 15 Jie atėjo pas
reūbenus, gadus ir pusę Menašės genties
į Gileado šalį ir jiems kalbėjo: 16 „Taip
pasakė visa VIEŠPATIES bendruomenė:
‚Ką reiškia šita neištikimybė, kurią
parodėte Izraelio Dievui tuo, kad
šiandien, statydamiesi aukurą, gręžiatės
nuo VIEŠPATIES, kad šiandien
maištaujate prieš VIEŠPATĮ? 17 Argi
mums nepakako Peoro kaltės, nuo kurios
dar ligšiol nesame apsivalę ir dėl kurios
nelaimė ištiko VIEŠPATIES
bendruomenę, 18 kad jūs nusigręžiate
nuo VIEŠPATIES? Jei[1] šiandien
maištaujate prieš VIEŠPATĮ, rytoj jis
užsirūstins ant visos Izraelio
bendruomenės. 19 Bet jei jūsų valdoma
šalis sutepta, persikelkite į VIEŠPATIES
valdomą šalį, kur nusėdo VIEŠPATIES
tabernakulis, ir pastoviai įsikurkite tarp

1 G; M: Jūs

mūsų. Tik nemaištaukite prieš
VIEŠPATĮ ir nemaištaukite prieš mus,
statydamiesi aukurą šalia VIEŠPATIES,
mūsų Dievo, aukuro! 20 Argi Zeracho
sūnus Achanas nepasielgė neištikimai su
tuo, kas skirta sunaikinti, ir ar neištiko
rūstybė visą Izraelio bendruomenę, nors
jis tebuvo vienas vyras? Argi jis neturėjo
žūti už savo kaltę?'"
21 Tada reūbenai, gadai ir pusė
Menašės genties atsakydami kalbėjo
Izraelio kilčių[1] galvoms: 22 „Galingasis,
Dievas, VIEŠPATS! Galingasis, Dievas,
VIEŠPATS! Jis žino, ir pats Izraelis
tegul žino: jei tai atsitiko iš maišto ar
neištikimybės VIEŠPAČIUI, tai šiandien
jis tenepadeda mums! 23 Jei[2] statėmės
aukurą, norėdami nusigręžti nuo
VIEŠPATIES ar aukoti ant jo
deginamąsias ir javienių aukas, ar
paruošti ant jo bendrystės aukas, tai pats
VIEŠPATS tegul ištiria! 24 Priešingai,
iš susirūpinimo, reikalo verčiami, tai
padarėme, galvodami: ateityje jūsų
sūnūs galėtų sakyti mūsų sūnums: ‚Kas
jums darbo su VIEŠPAČIU, Izraelio
Dievu? 25 VIEŠPATS nustatė ribą—
Jordaną—tarp mūsų ir jūsų, reūbenų ir
gadų. Jūs neturite dalies VIEŠPATYJE!'
Taip jūsų sūnūs padarys, kad mūsų
sūnūs liausis bijoję VIEŠPATIES.
26 Tad sakėmė: ‚Pasidarykime gi
[liudytoją], statydami aukurą ne
deginamosioms ir ne pjaunamosioms
aukoms, 27 bet kad jis būtų liudytojas
tarp mūsų ir jūsų ir tarp mūsų kartų,
einančių po mūsų, jog mes norime atlikti
VIEŠPATIES tarnystę jo akivaizdoje
savo deginamosiomis, pjaunamosiomis ir
bendrystės aukomis, ir kad ateityje jūsų
sūnūs nesakytų mūsų sūnums: ‚Jūs
neturite dalies VIEŠPATYJE'. 28 Mes
galvojome: jei ateityje jie tai sakys
mums ar mūsų kartoms, tai sakysime:
‚Žvelkite į VIEŠPATIES aukuro
atvaizdą, kurį padarė mūsų protėviai ne
deginamosioms ir ne pjaunamosioms
aukoms, bet kad jis būtų liudytojas tarp
mūsų ir jūsų!' 29 Tai tebūnie toli nuo
mūsų, kad maištautume prieš VIEŠPATĮ
ir šiandien nusigręžtume nuo
VIEŠPATIES, statydami aukurą
deginamosioms, javienių ar
pjaunamosioms aukoms šalia
VIEŠPATIES, mūsų Dievo, aukuro,
stovinčio ties jo tabernakuliu!"
30 Kunigas Pinechasas ir su juo
esantys bendruomenės vadai, Izraelio
kilčių viršininkai[3], išgirdę žodžius,
kuriuos kalbėjo reūbenai, gadai ir
menašiai, buvo patenkinti. 31 Kunigas
Pinechasas, Eleazaro sūnus, tarė
reūbenams, gadams ir menašiams:
„Šiandien patyrėme, kad VIEŠPATS yra
tarp mūsų. Kadangi neparodėte šitos
neištikimybės VIEŠPAČIUI, išgelbėjote
izraelius iš VIEŠPATIES rankos".
32 Paskui Eleazaro sūnus kunigas
Pinechasas ir vadai sugrįžo nuo reūbenų
ir gadų, iš Gileado šalies, į Kanaano šalį
pas izraelius ir jiems parnešė žinią.
33 Ta žinia patiko izraeliams. Tad
izraeliai garbino Dievą ir nebemanė
žygiuoti prieš juos į karą, kad sunaikintų
šalį, kurioje reūbenai ir gadai gyveno.
34 O reūbenai, gadai ⌜ir pusė Menašės
genties⌝[4] praminė aukurą Liudytoju[5], nes
[jie sakė]: „Jis yra liudytojas tarp mūsų,
kad VIEŠPATS yra Dievas".

16 Dt 12, 6 17 Sk 25, 1–9 20 Još 7, 1–26

Jošuvos atsisveikinimo kalba tautos vadams

23 Ilgam laikui praslinkus po to, kai
VIEŠPATS buvo davęs Izraeliui
ramybę nuo visų jų aplinkinių priešų ir
Jošuva buvo pasenęs, sulaukęs ilgo
amžiaus, 2 Jošuva sušaukė visą Izraelį—
jo vyresniuosius, jo viršininkus, jo
teisėjus ir jo pareigūnus—ir jiems tarė:
„Aš esu pasenęs, sulaukęs ilgo amžiaus.
3 Jūs patys matėte viską, ką VIEŠPATS,
jūsų Dievas, padarė visoms šitoms
tautoms jūsų akyse, nes VIEŠPATS, jūsų
Dievas, pats kariavo už jus. 4 Žiūrėkite!
Aš jums burtu priskyriau šitas likusias
tautas kaip veldinį jūsų gentims nuo
Jordano[6] iki Didžiosios jūros, kur

1 Lit. tūkstančių
2 GS
3 Lit. galvos
4 G; ~ M
5 Kl. MssT^Ms^Edd; S: Liudijimo aukuru; ~ M
6 M + paraštinę pstb.: ir visas tautas, kurias išnaikinau

leidžiasi saulė. 5 O VIEŠPATS, jūsų
Dievas, pats jas atstums jums iš priekio
ir pavarys iš jūsų akivaizdos, ir jūs
užimsite jų šalį, kaip VIEŠPATS, jūsų
Dievas, jums pažadėjo. 6 Tik būkite
labai tvirtai pasiryžę stropiai vykdyti
viską, kas parašyta Mozės įstatymo
knygoje, kad nenukryptumėte nuo to nei
į dešinę, nei į kairę, 7 kad
nesusidėtumėte su šitomis tautomis,
likusiomis su jumis. Be to, neminėkite jų
dievų vardo, nei prisiekite [jais], nei
tarnaukite jiems, nei kniūpokite ties jais.
8 Verčiau prigluskite prie VIEŠPATIES,
savo Dievo, kaip darėte iki šios dienos.
9 VIEŠPATS pavarė jums iš
priekio dideles ir galingas tautas, ir
niekas neįstengė jums pasipriešinti iki
šios dienos. 10 Vienas jūsiškis vydavosi
tūkstantį, nes VIEŠPATS, jūsų Dievas,
pats buvo tas, kurs kariavo už jus, kaip
jis jums pažadėjo. 11 Taigi dėl savo
gyvybės labai rūpestingai mylėkite
VIEŠPATĮ, savo Dievą, 12 nes jei iš
tikrųjų nusigręšite ir prisijungsite prie
likučio šitų tautų, likusių su jumis, ir
susigiminiuosite su jomis vedybomis, jei
susidėsite su jomis ir jos su jumis,—
13 gerai žinokite, kad VIEŠPATS, jūsų
Dievas, toliau nebepavarys šitų tautų iš
jūsų akivaizdos. Jos virs jums spąstais ir
žabangais, botagais jūsų šonuose ir
dygliais jūsų akyse, iki pradingsite iš
šitos gerosios žemės, kurią VIEŠPATS,
jūsų Dievas, jums davė.
14 Štai aš šiandien einu visos
žemės keliu.[1] Jūs žinote visa širdim ir
visa siela, kad neliko neištesėtas nė
vienas pažadas iš visų gerųjų pažadų,
kuriuos VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums
pažadėjo. Jie visi jums įvyko; nė vienas
pažadas iš jų neliko neištesėtas. 15 Bet
kaip jums buvo ištesėtas kiekvienas
geras pažadas, kurį VIEŠPATS, jūsų
Dievas, jums buvo pažadėjęs, taip
VIEŠPATS jums ištesės kiekvieną
grėsmingą žodį, iki jis bus jus išnaikinęs
iš šitos gerosios žemės, kurią VIEŠPATS,
jūsų Dievas, jums davė. 16 Jei
sulaužysite VIEŠPATIES, savo Dievo,
sandorą, kurią jis yra jums įsakęs, nuėję
tarnausite kitiems dievams ir kniūposite
ties jais, tai VIEŠPATIES rūstybė
užsidegs prieš jus, ir jūs greitai
pradingsite iš gerosios šalies, kurią jis
jums davė".

10 Dt 32, 30 10 Dt 3, 22

Sandoros atnaujinimas Šecheme

24 Jošuva surinko visas Izraelio
gentis į Šechemą. Jis sušaukė
Izraelio vyresniuosius, jo viršininkus, jo
teisėjus bei jo pareigūnus, ir jie sustojo
Dievo akivaizdoje. 2 Jošuva tarė
visiems žmonėms: „Taip pasakė
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Anapus
Upės[2] gyveno jūsų protėviai nuo žilos
senovės—Abraomo ir Nachoro tėvas
Terachas—ir tarnavo kitiems dievams.
3 Aš paėmiau jūsų protėvį Abraomą iš
anapus Upės ir jį vedžiau per visą
Kanaano šalį. Padariau gausingus jo
palikuonis ir jam daviau Izaoką. 4 O
Izaokui daviau Jokūbą ir Esavą. Esavui
daviau Seyro kalnyną, kad jį užvaldytų.
O Jokūbas ir jo sūnūs nusileido į Egiptą.
5 Vėliau pasiunčiau Mozę bei Aharoną
ir užgavau Egiptą taip, kaip dariau jame,
ir paskui jus išvedžiau. 6 Man išvedus
jūsų tėvus iš Egipto, jūs atėjote prie
jūros. Bet egiptiečiai vijosi jūsų tėvus
su kovos vežimais ir [jų] važiuotojais ligi
Nendrių jūros. 7 Jiems šaukiantis
VIEŠPATIES, jis padėjo tamsą tarp jūsų
ir egiptiečių. Jis užleido ant jų jūrą, ir ji
apdengė juos. Jūsų pačių akys matė, ką
padariau Egiptui. Paskui pasilikote ilgą
laiką dykumoje. 8 Vėliau jus atvedžiau į
šalį amoriečių, gyvenančių anapus
Jordano. Jie kariavo su jumis, ir juos
atidaviau į jūsų rankas. Jūs užėmėte jų
šalį, ir juos išnaikinau iš jūsų akivaizdos.
9 Paskui pakilo Ṣiporo sūnus Balakas,
Moabo karalius, ir kariavo su Izraeliu.
Nusiuntęs jis pasišaukė Beoro sūnų
Bileamą, kad jus prakeiktų. 10 Bet aš
nenorėjau klausyti Bileamo. Tad jis
turėjo jus vis laiminti. Taip jus
išgelbėjau iš jo rankos. 11 Paskui
perėjote per Jordaną ir atėjote į Jerichą.
Jericho piliečiai—amoriečiai, perizai,
kanaaniečiai, chitiečiai, girgašai, chivai
ir jebusiečiai—kariavo su jumis, bet aš
juos atidaviau į jūsų rankas. 12 Aš

1 T.y. netrukus mirsiu, kaip ir visi žmonės

2 T.y. Eufrato

siunčiau pirma jūsų ⸢paniką, kuri⸣[1] juos
pavarė jums iš priekio: ⸢abu amoriečių
karalius⸣[2]. Tai įvyko ne tavo kalaviju ir
ne tavo lanku. 13 Daviau jums žemę,
kurios nedirbote, ir miestų, kurių
nestatėte, o tačiau juose apsigyvenote.
Jūs maitinatės iš vynuogynų ir
alyvmedžių sodų, kurių neįsiveisėte‘.
14 Taigi dabar bijokite
VIEŠPATIES ir jam nuoširdžiai ir
ištikimai tarnaukite. Pašalinkite dievus,
kuriems tarnavo jūsų protėviai anapus
Upės ir Egipte, ir tarnaukite VIEŠ-
PAČIUI! 15 Bet jei jums nepatinka
tarnauti VIEŠPAČIUI, šiandien
pasirinkite, kam norite tarnauti: ar
dievams, kuriems tarnavo jūsų protėviai,
gyvenę anapus Upės, ar dievams
amoriečių, kurių šalyje jūs gyvenate.
Bet aš ir mano šeima[3] tarnausime
VIEŠPAČIUI!“
16 Tada žmonės atsakydami tarė:
„Tai tebūnie toli nuo mūsų, kad
paliktume VIEŠPATĮ, norėdami tarnauti
kitiems dievams! 17 Nes VIEŠPATS,
mūsų Dievas, yra tas, kuris vedė *mus*
aukštyn ir mūsų tėvus iš Egipto šalies, iš
vergų namų, darė mūsų akyse šituos
didžius ženklus ir mus apsaugojo visame
kelyje, kuriuo ėjome, ir visose tautose,
per kurias perėjome. 18 VIEŠPATS
pavarė mums iš priekio visas tautas ir
amoriečius, gyvenusius šalyje. Mes irgi
norime tarnauti VIEŠPAČIUI, nes jis yra
mūsų Dievas!“
19 Bet Jošuva tarė tautai: „Jūs
negalite tarnauti VIEŠPAČIUI, nes jis
yra šventas Dievas. Jis yra pavydulingas
Dievas. Jis neatleis jūsų maištavimų ir
jūsų nuodėmių. 20 Jei paliksite
VIEŠPATĮ ir tarnausite svetimiems
dievams, jis atsigręš [prieš jus], piktai
pasielgs su jumis ir padarys jums galą po
to, kai bus jums padaręs tiek gera“.
21 Bet žmonės tarė Jošuvai: „Ne!
Verčiau tarnausime VIEŠPAČIUI“.
22 Jošuva tarė žmonėms: „Jūs patys
esate liudytojai prieš save, kad jūs patys
pasirinkote VIEŠPATĮ, norėdami jam
tarnauti“. Jie sakė: „Taip[4]“.—23 „Taigi
dabar pašalinkite svetimus dievus,
esančius tarp jūsų, ir palenkite savo
širdis į VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą“.
24 Žmonės tarė Jošuvai: „VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, tarnausime ir jo balso
klausysime!“
25 Tą dieną Jošuva sudarė tautai
sandorą ir jai išleido ⸢nuostatus ir
potvarkius⸣[5] Šecheme. 26 Jošuva įrašė
šituos žodžius į Dievo įstatymo knygą,
paėmė didžiulį akmenį ir jį ten pastatė po
ąžuolu, stovinčiu VIEŠPATIES
šventovėje. 27 Ir Jošuva tarė visai
tautai: „Štai šitas akmuo bus liudytojas
prieš mus, nes jis girdėjo visus
VIEŠPATIES žodžius, kuriuos jis mums
kalbėjo. Ir jis bus liudytojas prieš jus,
kad neužsigintumėte savo Dievo“.
28 Paskui Jošuva paleido žmones,
kiekvieną į jo veldinį.

2 Pr 11, 27 3 Pr 12, 1–9 3 Pr 21, 1–3 4 Pr 25, 24–26 4 Pr 36, 8; Dt 2, 5 4 Pr 46, 1–7 5 Iš 3, 1—12, 42 6–7 Iš 14, 1–31 8 Sk 21, 21–35 9–10 Sk 22, 1—24, 25 11 Još 3, 14–17 11 Još 6, 1–21 12 Iš 23, 28; Dt 7, 20 13 Dt 6, 10–11

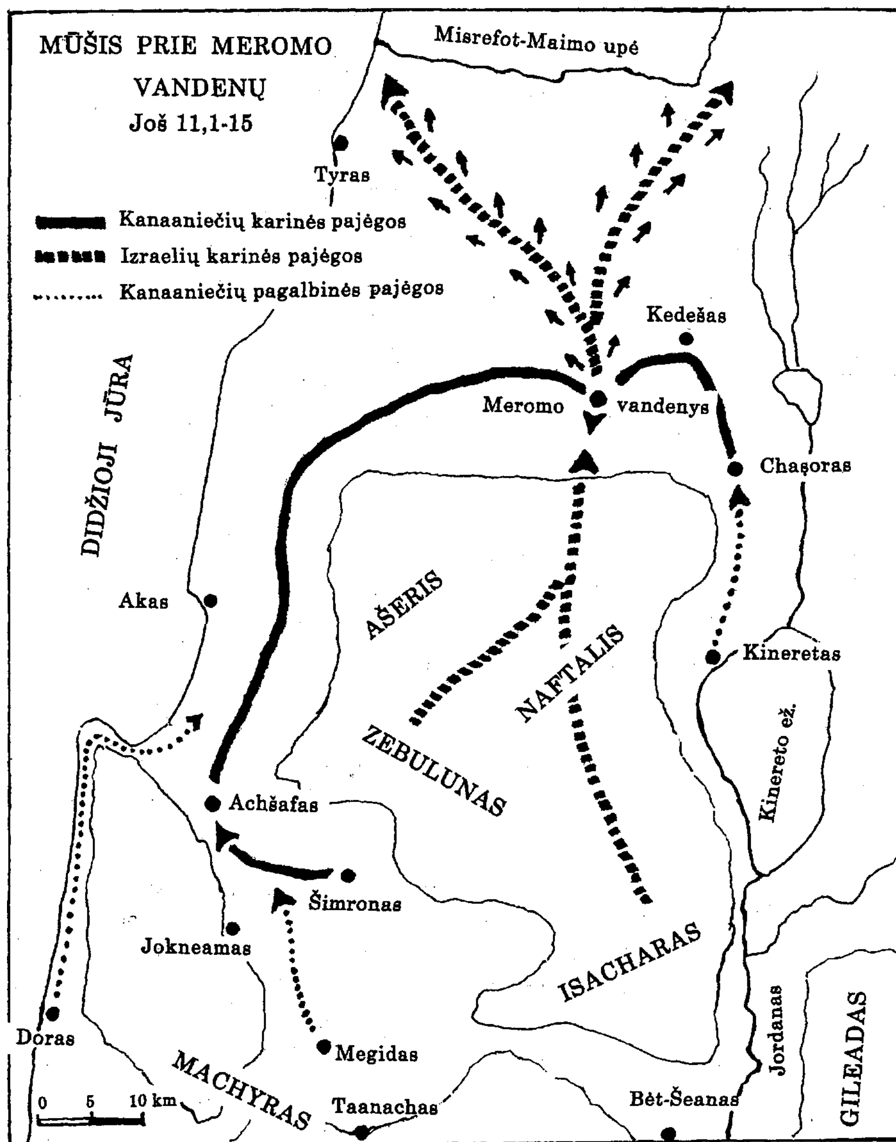
Jošuvos, Juozapo ir Eleazaro kapai

29 Po šitų įvykių mirė Nūno
sūnus Jošuva, VIEŠPATIES
tarnas, sulaukęs šimto dešimt
metų amžiaus. 30 Jį palaidojo jo
veldinio srityje, Timnat-Serache,
esančiame Efraimo kalnuose, į
šiaurę nuo Gaašo kalno.
31 Izraelis tarnavo VIEŠPA-
ČIUI per visas Jošuvos dienas ir
per visas dienas vyresniųjų,
kurie gyveno ilgiau už Jošuvą ir
kurie žinojo visus VIEŠPATIES
darbus, kuriuos jis buvo padaręs
Izraeliui.
32 Juozapo kaulus, kuriuos
izraeliai buvo atgabenę is Egipto,
jie palaidojo Šecheme, lauko
sklype, kurį Jokūbas buvo
nupirkęs iš Šechemo tėvo
Chamoro sūnų už šimtą kesitų ir
kuris buvo tekęs Juozapo
palikuonims į veldinį.
33 Mirė ir Aharono sūnus
Eleazaras, ir jie jį palaidojo jo

1 Arba: širšes, kurios
2 G: dvylika amoriečių karalių
3 Lit. namai
4 Lit. [Mes esame] liudytojai
5 Lit. nuostatą ir potvarkį

sūnaus Pinechaso Gibėjoje[1], kuri
jam buvo duota Efraimo
kalnuose.

30 Još 19, 49–50 32 Pr 50, 24–25; Iš 13, 19 32 Pr 33, 19; Jn 4, 5; Apd 7, 16

1 Lit. Kalvoje

TEISĖJAI

Izraelio kovos su pasilikusiais kanaaniečiais

1 Jošuvai mirus, izraeliai pasiklausė
VIEŠPATIES: „Kas mums pirmas turi
žygiuoti aukštyn prieš kanaaniečius
kariauti su jais?“ 2 VIEŠPATS atsakė:
„Judas turi žygiuoti. Štai aš atidaviau
šalį į jo rankas“. 3 Tada Judas sakė
savo broliui Šimeonui: „Žygiuok
aukštyn su manim į man burtu tekusią
dalį ir kariaukime su kanaaniečiais!
Paskui ir aš žygiuosiu su tavim į tavo
dalį“. Ir Šimeonas nuėjo su juo. 4 Judui
išžygiavus, VIEŠPATS atidavė į jų
rankas kanaaniečius ir perizus. Jie
sumušė juos prie Bezeko—dešimtį
tūkstančių vyrų. 5 Jie rado Adoni-
Bezeką Bezeke, kariavo su juo ir sumušė
kanaaniečius ir perizus. 6 Adoni-
Bezekas pabėgo, bet jie vijosi jį, sugavo
jį ir jam nukapojo rankų ir kojų
nykščius. 7 Adoni-Bezekas tarė:
„Septyniasdešimt karalių su nukapotais
jų rankų bei kojų nykščiais rinkdavo
mano pastalėje [trupinius]. Kaip aš
padariau, taip Dievas man atlygino“. Jie
nuvedė jį į Jeruzalę, ir jis ten mirė.
8 Judėjai kariavo su Jeruzale, ją
paėmė, iškirto kalavijo ašmenimis ir
miestą padegė. 9 Paskui judėjai leidosi
kariauti su kanaaniečiais, gyvenančiais
kalnyne, Negebe ir Šefeloje. 10 Judas
žygiavo prieš kanaaniečius, gyvenančius
Chebrone—Chebronas anksčiau
vadinosi Kirjat-Arba,—ir jie sumušė
Šešają, Achimaną ir Talmają.
11 Iš ten jie žygiavo prieš Debyro
gyventojus. Debyras anksčiau vadinosi
Kirjat-Sėferis. 12 Kalebas sakė: „Kas
sumuš Kirjat-Sėferį ir jį paims, tam
duosiu savo dukterį Achsą į žmonas“.
13 Jį paėmė Otnielis, Kalebo
jaunesniojo brolio Kenazo sūnus. Tad
jis jam davė savo dukterį Achsą į
žmonas. 14 Jai atėjus, ⌜jis sugundė ją⌝[1]
prašyti iš jos tėvo dirbamos žemės. Jai
nusėdus nuo asilo, Kalebas paklausė ją:
„Ko nori?“ 15 Ji jam tarė: „Duok man
dovaną! Kadangi man davei Negebo
šalį, duok man vandens baseinus!“ Ir
Kalebas jai davė aukštutinius ir
žemutinius baseinus.
16 Mozės uošvio, kaino Chobabo[2],
palikuonys ėjo aukštyn iš Palmių miesto
su judėjais į Judo dykumą, esančią
Negebe prie Arado. Jie nuėjo ir
apsigyveno tarp amalekiečių[3].
17 Judas nužygiavo su savo broliu
Šimeonu ir sumušė kanaaniečius,
gyvenančius Şefate, ir jį visiškai
sunaikino. Todėl tą miestą pavadino
Chorma[4].
18 ⌜Bet Judas neįstengė užimti⌝[5]
Gazos su jos sritimi, nei Aškelono su jo
sritimi, nei Ekrono su jo sritimi.
19 Tačiau VIEŠPATS buvo su Judu. Jis
užėmė kalnyną, bet nepajėgė išstumti
lygumos gyventojų, nes jie turėjo
geležinių kovos vežimų. 20 Jie davė
Kalebui Chebroną, kaip Mozė buvo
pažadėjęs. Iš ten jie išvarė tris Anako
sūnus.
21 O jebusiečių, gyvenančių
Jeruzalėje, benjaminai neišstūmė. Tad
jebusiečiai tebegyvena su benjaminais
iki šios dienos.
22 Juozapo namai taip pat žygiavo
į Bėt-Elį, ir VIEŠPATS buvo su jais.
23 Juozapo namai siuntė Bėt-Elio
išžvalgyti. Tas miestas anksčiau
vadinosi Lūzas. 24 Žvalgai, pamatę
žmogų, išeinantį iš miesto, jam tarė:
„Parodyk mums kaip įeiti į miestą, o mes
maloniai pasielgsime su tavimi“. 25 Ir
jis jiems parodė kaip įeiti į miestą. Jie
iškirto miestą kalavijo ašmenimis, bet tą
vyrą ir visą jo giminę paleido. 26 Tas
vyras nuėjo į chitiečių šalį, įkūrė miestą
ir jį praminė Lūzu. Jis taip vadinasi iki
šios dienos.
27 Menašė neišvarė Bėt-Šeano su
jo sodžiais, nei Taanacho su jo sodžiais,

---

1 GV; M: ji sugundė jį
2 G[A], plg. 4, 11; M: keino
3 G[C] Lat; M: žmonių
4 T.y. Sunaikinimu
5 G; M: Ir Judas paėmė

nei Doro gyventojų su jų sodžiais, nei
Jibleamo gyventojų su jo sodžiais, nei
Megido gyventojų su jo sodžiais, nes
kanaaniečiai pasiryžo toliau gyventi
šitoje šalyje. 28 Kai Izraelis sustiprėjo,
jis pavertė kanaaniečius
baudžiauninkais, tačiau visiškai jų
neišvarė.
29 Nė Efraimas neišvarė
kanaaniečių, gyvenusių Gezeryje. Tad
kanaaniečiai pasiliko gyventi tarp jų
Gezeryje.
30 Zebulunas neišvarė Kitrono ir
Nahalalio gyventojų. Tad kanaaniečiai
pasiliko gyventi tarp jų ir virto
baudžiauninkais.
31 Ašeris neišvarė Ako gyventojų,
nei Sidono, Achlabo, Achzibo, Chelbos,
Afiko ir Rechobo gyventojų. 32 Tad
ašeriai įsikūrė tarp kanaaniečių, šalies
gyventojų, nes jie neišvarė jų.
33 Naftalis neišvarė Bėt-Šemešo
gyventojų, nei Bėt-Anato gyventojų, bet
įsikūrė tarp kanaaniečių, šalies
gyventojų. O Bėt-Šemešo ir Bėt-Anato
gyventojai jiems virto baudžiauninkais.
34 Amoriečiai spaudė danus į
kalnus, nes jiems neleido nusileisti į
lygumą. 35 Amoriečiai pasiryžo toliau
gyventi Har-Cherese, Ajalone ir Saalbime.
Tačiau Juozapo namų ranka
juos prislėgė, ir jie virto
baudžiauninkais.
36 O edomiečių[1] sritis ėjo nuo
Akrabimo pakilumos ligi[2] Selos ir
aukštyn.

20 Još 15, 13–14 21 Još 15, 63; 2 Sam 5, 6; 1 Kron 11,
4 27–28 Još 17, 11–13 29 Još 16, 10

VIEŠPATIES angelas Bochime

2 VIEŠPATIES angelas nukilo iš
Gilgalio į Bochimą ir tarė: „Aš leidau
jums atkilti iš Egipto ir atvedžiau jus į
šalį, kurią buvau prisiekęs duoti jūsų
protėviams, ir pasakiau: ‚Aš niekad
nelaužysiu savo sandoros su jumis, 2 o
jums nevalia daryti sandoros su šitos
šalies gyventojais. Jūs turite nugriauti
jų aukurus!‘ Bet jūs neklausėte mano
balso. Kaip drįsote tai daryti? 3 Dar
pasakiau: ‚Jų nepavarysiu iš jūsų
priekio, kad jie taptų jums prispaudėjais[3]
ir jų dievai virstų jums žabangais!‘“
4 Kai VIEŠPATIES angelas kalbėjo
šituos žodžius visiems izraeliams, žmonės
garsiai pravirko. 5 Jie praminė tą vietą
Bochimu[4] ir ten aukojo VIEŠPAČIUI.

2 Iš 34, 12–13; Dt 7, 2–5

Jošuvos mirtis

6 Jošuva paleido žmones, ir
izraeliai nuėjo kiekvienas į savo
veldinį šalies užimti. 7 Žmonės
tarnavo VIEŠPAČIUI per visas
Jošuvos dienas ir per visas
dienas vyresniųjų, kurie gyveno
ilgiau už Jošuvą ir kurie buvo
matę visą didįjį VIEŠPATIES
darbą, kurį jis buvo padaręs
Izraeliui. 8 Nūno sūnus Jošuva,
VIEŠPATIES tarnas, pasimirė,
sulaukęs šimto dešimties metų
amžiaus. 9 Ir jie jį palaidojo jo
veldinio srityje, Timnat-Cherese,
Efraimo kalnuose, į šiaurę nuo
Gaašo kalno. 10 Taip pat visa ta
karta susirinko pas savo tėvus, ir
po jų kilo kita karta, kuri
nepažino nei VIEŠPATIES, nei to
darbo, kurį jis buvo padaręs
Izraeliui.

9 Još 19, 49–50

Izraelio neištikimybė

11 Izraeliai darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse, ir tarnavo Baalams.
12 Jie paliko VIEŠPATĮ, savo protėvių
Dievą, juos išvedusį iš Egipto šalies, ir
nusekė paskui kitus dievus—dievus
tautų, gyvenančių aplink juos, ir
kniūpsojo ties jais. Jie įžeidė VIEŠPATĮ.
13 Jie paliko VIEŠPATĮ ir garbino
Baalą ir Astartes. 14 Tad VIEŠPATIES
rūstybė užsidegė prieš Izraelį, ir jis juos
atidavė į rankas plėšikų, kurie juos
apiplėšdavo. Jis juos pardavė į jų
aplinkinių priešų rankas, ir jie
nebegalėjo atsilaikyti prieš savo priešus.
15 Kada tik jie išžygiuodavo,
VIEŠPATIES ranka būdavo prieš juos
piktam, kaip VIEŠPATS buvo įspėjęs ir

1 G; M: amoriečių
2 G; M: nuo
3 GTV; M: spąstais
4 T.y. Verkiančiaisiais

kaip VIEŠPATS jiems buvo prisiekęs.
⌈Jis juos labai prispaudė⌉[1].
16 Antra vertus, VIEŠPATS
prikeldavo teisėjų, kurie juos
išgelbėdavo iš jų plėšikų rankų. 17 Nė
savo teisėjų jie neklausydavo, bet
paleistuviškai atsiduodavo kitiems
dievams ir kniūpodavo ties jais. Jie
greitai nukrypo nuo kelio, kuriuo buvo
ėję tų tėvai, klausydami VIEŠPATIES
įsakymo. Jie taip nesielgė. 18 Kai
VIEŠPATS jiems prikeldavo teisėjų,
VIEŠPATS būdavo su teisėju ir juos
išgelbėdavo iš jų priešų rankų, kol
gyveno teisėjas, nes VIEŠPAČIUI buvo
gaila, kad jie dejuodavo dėl savo
prispaudėjų ir engėjų. 19 Bet, teisėjui
mirus, jie atsimetę elgdavosi pikčiau už
savo tėvus, sekdami paskui kitus dievus,
jiems tarnaudami ir kniūpodami ties jais.
Jie nieko nemetė iš savo piktų darbų ir
atkaklaus elgesio. 20 Tad VIEŠPATIES
rūstybė užsidegė prieš Izraelį, ir jis tarė:
„Kadangi šita tauta sulaužė mano
sandorą, kurią įsakiau jų protėviams, ir
neklausė mano balso, 21 tai ir aš
nebeišvarysiu iš jūsų akių nė vienos iš
tautų, kurias Jošuva mirdamas buvo
palikęs, 22 kad jomis išmėginčiau
Izraelį, ar jie rūpestingai vaikščios
VIEŠPATIES keliais, kaip rūpestingai
vaikščiojo jų tėvai, ar ne“. 23 Tad
VIEŠPATS paliko šitas tautas, išsyk
nenuvydamas jų, ir jų neatidavė į
Jošuvos rankas.

VIEŠPATIES paliktos tautos

3 Šitos yra tautos, kurias VIEŠPATS
paliko, kad jomis išmėgintų Izraelį, tai
yra visus, kurie nebuvo išgyvenę jokių
Kanaano kovų, 2 tik tam, kad izraelių
kartos [jas] išgyventų, kad jis pamokytų
juos kariauti—tik tuos, kurie anksčiau
nebuvo [jų] išgyvenę: 3 penki filistinų
kunigaikščiai, visi kanaaniečiai,
sidoniečiai ir chivai, gyvenantys
Lebanono kalnuose nuo Baal-Chermono
kalno ligi Lebo-Chamato. 4 Jie buvo
tam, kad jais išmėgintų Izraelį, kad
patirtų, ar jie klausys VIEŠPATIES
įsakymų, kuriuos jis įsakė jų protėviams
per Mozę. 5 Taigi izraeliai gyveno tarp
kanaaniečių, chitiečių, amoriečių,
perizų, chivų ir jebusiečių. 6 Jie vedė jų
dukteris, savo dukteris leido už jų sūnų
ir garbino jų dievus!

IZRAELIS TEISĖJŲ VALDYMO LAIKAIS

Otnielis

7 Izraeliai darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse. Jie pamiršo
VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir tarnavo
Baalams ir Ašeroms[2]. 8 Tad
VIEŠPATIES rūstybė užsidegė prieš
Izraelį, ir jis juos pardavė į Aram-
Naharimo karaliaus Kušan-Rišataimo
rankas. Ir izraeliai tarnavo Kušan-
Rišataimui aštuonerius metus. 9 Bet kai
izraeliai šaukėsi VIEŠPATIES,
VIEŠPATS prikėlė izraeliams vaduotoją,
kuris juos išvadavo,—Kalebo
jaunesniojo brolio Kenazo sūnų Otnielį.
10 VIEŠPATIES dvasia nužengė ant jo,
ir jis tapo teisėju. Jam išžygiavus į karą,
VIEŠPATS atidavė į jo ranką Aramo
karalių Kušan-Rišataimą, ir jo ranka
stipriai slėgė Kušan-Rišataimą. 11 Šalis
keturiasdešimt metų turėjo ramybę.
Paskui Kenazo sūnus Otnielis mirė.

Ėhudas

12 Izraeliai toliau darė, kas buvo
pikta VIEŠPATIES akyse. Tad
VIEŠPATS sustiprino Moabo karalių
Egloną prieš Izraelį, nes jie darė, kas
buvo pikta VIEŠPATIES akyse. 13 Jis
pasitelkė amoniečius bei amalekiečius ir
atžygiavęs sumušė Izraelį, ir jie užėmė
Palmių miestą. 14 Izraeliai turėjo
tarnauti Moabo karaliui Eglonui
aštuoniolika metų.
15 Bet izraeliams šaukiantis
VIEŠPATIES, VIEŠPATS jiems prikėlė
vaduotoją, Geros sūnų Ėhudą,
benjaminą, vyrą kairiarankį. Izraeliai
nusiuntė per jį duoklę Moabo karaliui
Eglonui. 16 Ėhudas pasidarė dviašmenį
kalaviją, pusantros pėdos ilgio, ir jį
užsijuosė po savo drabužiais ant
dešiniosios šlaunies. 17 Ir jis įteikė
duoklę Moabo karaliui Eglonui. O
Eglonas buvo labai riebus vyras.

1 G; M: Jis (t.y. Izraelis) pateko į didelę priespaudą.

2 2MssSV: Astartėms

18 Kai jis buvo baigęs teikti
duoklę, palydėjo žmones, nešusius
duoklę. 19 O pats, sugrįžęs nuo stabų,
esančių prie Gilgalio, tarė: „Turiu slaptą
žinią tau, karaliau". Šis tarė: „Tylėk!"
Tada išėjo nuo jo visi, kurie jam
patarnavo. 20 O Ėhudas priėjo prie jo,
kai šis sėdėjo vėsiame, ant stogo
įrengtame kambaryje, skirtame jam
vienam, ir Ėhudas tarė: „Turiu tau žinią
nuo Dievo". Jam atsikėlus nuo sosto,
21 Ėhudas ištiesė kairiąją ranką, paėmė
kalaviją nuo dešiniosios šlaunies ir jį taip
įsmeigė į jo pilvą, 22 kad net rankena
įlindo paskum ašmenis ir taukai užsidarė
ant ašmenų, nes jis nebeištraukė kalavijo
iš jo pilvo.[1] 23 Paskui Ėhudas, išėjęs į
prieškambarį, uždarė stoginio kambario
duris už savęs ir jas užrakino.

24 Jam išėjus, jo tarnai atėjo ir,
savo nustebimui, pamatė, kad durys buvo
užrakintos. Jie pagalvojo: „Tikrai jis
lengvinasi vėsiame kambaryje". 25 Tad
jie laukė, kol susirūpino. Niekas
neatidarė stoginio kambario durų. Kai,
pasiėmę raktą, jie atrakino, jų valdovas,
jų nustebimui, buvo pargriuvęs ant
žemės negyvas!

26 O Ėhudas, kol jie delsė, jau buvo
pasprukęs. Jis buvo praėjęs pro stabus
ir pabėgęs į Seyrą. 27 Atvykęs jis
sutrimitavo trimitu Efraimo kalnuose, ir
izraeliai leidosi su juo nuo kalnų, jam
einant pirma jų. 28 Jis jiems sakė:
„Leiskitės paskui mane, nes VIEŠPATS
atidavė į jūsų rankas jūsų priešus
moabiečius!" Jie leidosi paskui jį, paėmė
Jordano brastas, vedančias į Moabą, apie
dešimtį tūkstančių vyrų, visus
liemeningus ir narsius kovotojus, ir nė
vienas neištrūko! 30 Taip tą dieną
Moabas turėjo nusilenkti po Izraelio
valdžia. Ir šalis aštuoniasdešimt metų
turėjo ramybę.[2]

Šamgaras

31 Po jo buvo Anato sūnus
Šamgaras, kuris išmušė šešis šimtus
filistinų jaučio akstinu. Jis irgi išvadavo
Izraelį.

Debora ir Barakas

4 Ėhudui mirus, izraeliai toliau darė,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse.
2 Tad VIEŠPATS juos pardavė į rankas
Jabino, Kanaano karaliaus, kuris
karaliavo Chaṣore. Jo kariuomenės
vadas buvo Sisera, kuris gyveno
Charošet-Hagoime. 3 Izraeliai šaukėsi
VIEŠPATIES, nes jis turėjo devynis
šimtus kovos vežimų ir dvidešimt metų
žiauriai engė izraelius.

4 Pranašė Debora, Lapidoto
žmona, tuo metu teisė Izraelį. 5 Ji
sėdėdavo po Deboros palme, tarp Ramos
ir Bėt-Elio, Efraimo kalnuose, o izraeliai
eidavo pas ją aukštyn į teismą.
6 Pasiuntusi ji pasišaukė Abinoamo
sūnų Baraką iš Naftalio Kedešo ir jam
tarė: „Tikrai VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, įsako: ‚Eik ir žygiuok į Taboro
kalną, paėmęs su savim dešimtį
tūkstančių vyrų iš naftalių ir zebulunų.
7 O aš atitrauksiu pas tave prie Kišono
upelio Jabino kariuomenės vadą Siserą
su jo kovos vežimais bei pėstininkais ir jį
atiduosiu į tavo rankas'". 8 Barakas jai
tarė: „Jei tu eisi su manim, aš eisiu; o jei
neisi su manim, neisiu". 9 Ji tarė: „Aš
tikrai eisiu su tavim, tačiau žinok[3], kad
negausi pergalės vainiko kelyje, kuriuo
tu eisi, nes į moters rankas VIEŠPATS
parduos Siserą!" Taigi Debora atsikėlė
ir ėjo su Baraku į Kedešą. 10 Barakas
sušaukė Zebuluną ir Naftalį į Kedešą.
Dešimt tūkstančių vyrų žygiavo aukštyn
paskui jį, ir Debora ėjo su juo.

11 Kainas Cheberis buvo
atsiskyręs nuo kitų kainų[4], nuo Mozės
uošvio Chobabo palikuonių, ir buvo
pasistatęs savo palapinę prie pat
Šaananimo ąžuolo, esančio arti Kedešo.

12 Kai Siserai buvo pranešta, kad
Abinoamo sūnus Barakas užlipęs į
Taboro kalną, 13 Sisera sušaukė visus
savo kovos vežimus—devynis šimtus
geležinių vežimų—ir visus su juo
esančius karius iš Charošet-Hagoimo

---

1 G; M + turbūt 23 skn. posakio „išėjo į prieškambarį" variantą.

2 G + Ir Ėhudas buvo jų teisėjas iki savo mirties.

3 G; ~ M

4 Lit. Kaino

prie Kišono upelio. 14 Debora tarė
Barakui: „Kelkis! Nes šita yra diena,
kai VIEŠPATS atidavė Siserą į tavo
rankas. Tikrai VIEŠPATS yra išėjęs
pirma tavęs!" Taigi Barakas pasileido
nuo Taboro kalno ir dešimt tūkstančių
vyrų jam iš paskos. 15 VIEŠPATS taip
pakrikdė Siserą, visus jo kovos vežimus
ir visą jo kariuomenę Barako akyse, jog
Sisera, nulipęs nuo vežimo, bėgo pėsčias.
16 O Barakas vijosi kovos vežimus ir
kariuomenę ligi Charošet-Hagoimo, ir
visa Siseros kariuomenė krito nuo
kalavijo ašmenų. Nė vieno neišliko.
17 Tuo tarpu Sisera pėsčiom
pabėgo į kaino Cheberio žmonos Jaelės
palapinę, nes buvo santarvė tarp
Chasoro karaliaus Jabino ir kaino
Cheberio namų. 18 Išėjusi pasitikti
Siseros, Jaelė jam tarė: „Užsuk,
viešpatie, užsuk pas mane, nebijok!"
Taigi jis užsuko pas ją į palapinę, o ji
apklojo jį dangalu. 19 Paskui jis tarė:
„Malonėk man duoti truputį vandens
atsigerti, nes esu ištroškęs". Atrišusi
pienmaišį, ji jam davė atsigerti ir
apklojo. 20 Jis jai tarė: „Atsistok
palapinės angoje ir, jei kas ateitų ir
paklaustų: ‚Ar čia yra kas nors?',
atsakyk: ‚Ne'". 21 Bet Cheberio žmona
Jaelė paėmė palapinės kuolelį, įsidėjo
kūjį į ranką, įėjo pas jį nejučiomis ir taip
įkalė jam į smilkinį kuolelį, jog tas
įsmigo į aslą, kai jis iš nuovargio buvo
giliai įmigęs. Taip jis mirė. 22 Tuoj
pasirodė Barakas, besivejąs Siserą.
Išėjusi jo pasitikti, Jaelė jam tarė: „Eikš,
tau parodysiu vyrą, kurio tu ieškai".
Jam įėjus pas ją, Sisera pasirodė
parvirtęs negyvas su kuoleliu, įsmigusiu
į jo smilkinį.
23 Taip tą dieną Dievas nužemino
Kanaano karalių Jabiną izraelių akyse.
24 Izraelių ranka vis sunkiau ir
sunkiau slėgė Kanaano karalių Jabiną,
iki jie sunaikino Kanaano karalių
Jabiną.

Deboros ir Barako giesmė

5 Debora ir Abinoamo sūnus Barakas
tą dieną giedojo, sakydami:
2 „Kai Izraelyje drykso palaidi
galvos plaukai[1],
kai kareiviai savanoriškai
eina kariauti,—girkite
VIEŠPATĮ!
3 Girdėkite, karaliai,
klausykitės, kunigaikščiai!
Aš noriu VIEŠPAČIUI,
aš noriu giedoti,
noriu muzikuoti VIEŠPAČIUI,
Izraelio Dievui!

4 VIEŠPATIE, tau išeinant iš
Seyro,
tau žygiuojant is Edomo
laukų,
žemė drebėjo.
Ir dangūs virpėjo[2],
ir debesys pylė vandenį.
5 Kalnai siūbavo[3] nuo
VIEŠPATIES,
Sinajiečio[4],
nuo VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo.

6 Anato sūnaus Šamgaro
dienomis,
Jaelės dienomis liovėsi
karavanai,
ir keliauninkai
turėjo eiti vingiuotais
takais.
7 Liovėsi kariautojai,
liovėsi Izraelyje,
iki tu, Debora, pakilai,
pakilai kaip motina
Izraelyje!
8 Kai jie pasirinkdavo naujus
dievus,
tada karas būdavo
vartuose.
Nesimatė skydo, nei ieties
keturiose dešimtyse Izraelio
tūkstančių.
9 Mano širdis priklauso Izraelio
vadams,
savanoriškai ėjusiems su
kariuomene į karą.
Girkite VIEŠPATĮ!

1 Kariautojai duodavo įžadą nesikirpti plaukų ir juos laikyti palaidus, iki sugrįš nugalėję priešus.
2 G; M: pylė
3 GST; M: tekėjo
4 Arba: tai yra Sinajus

10 Jūs, kurie jojate ant sartų
asilių,
kurie sėdite ⸢ant balno
kilimų⸣[1]
ir kurie einate keliu,
apmastykite!
11 [Kur] šūkauja skirstantieji[2] tarp
girdomųjų lovių,
ten tegul apgieda
VIEŠPATIES pergales,
jo kariautojų pergales
Izraelyje!

Tąsyk žygiavo žemyn prie vartų
VIEŠPATIES
kariuomenė.
12 Pabusk, pabusk, giedok[3] giesmę!
Kelkis, Barake,
ir imk nelaisvėn savo
belaisvius,
Abinoamo sūnau!
13 Tąsyk ⸢Izraelis žygiavo žemyn su
galingaisiais⸣[4],
VIEŠPATIES kariuomenė
žygiavo žemyn už jį[5] su
karžygiais.
14 Iš Efraimo ⸢jie žygiavo tiesiai į
slėnį⸣[6],
paskui tave Benjaminas su
tavo būriais.
Iš Machyro leidosi vadai,
o iš Zebuluno—valdovo
lazdos nešėjai.

15 Isacharo vadai buvo su Debora.
Isacharas buvo Barako
parama,
pasiųstas į slėnį įkandin jo.

Reūbeno daliniuose
vyko svarbūs
apsisprendimai.
16 Ko likai besėdįs tarp ⸢avių
gardų⸣[7],
klausydamasis bandų
dūdavimo?
Reūbeno daliniai turėjo
svarbių apsigalvojimų.

17 Gileadas pasiliko anapus
Jordano,
o Gadas—kodėl jis užsibuvo
prie laivų?
Ašeris liko besėdįs prie jūrų
kranto
ir gyveno prie savo
prieplaukų.
18 Zebulunas—tauta, kuri rizikavo
savo gyvybe,
ir Naftalis—lauko
aukštumose.

19 Atžygiavo karaliai, jie kariavo.
Tąsyk kariavo Kanaano
karaliai
Taanache, prie Megido
vandenų.
Sidabro grobio jie negavo.
20 Iš dangaus kariavo žvaigždės,
iš savo takų kariavo su
Sisera.
21 Kišono upelis juos nunešė,
⸢jiems užkirto [kelią]⸣[8]
upelis, Kišono upelis.
Žygiuok, mano siela, su
galybe!
22 Tąsyk trenkė žirgų kanopos,
jo eržilų šuoliavimai,
šuoliavimai.

23 ‚Prakeikite Merozą,—tarė
VIEŠPATIES angelas,—
keikte prakeikite jos
gyventojus!‘
Nes jie neatėjo VIEŠPAČIUI į
pagalbą,
VIEŠPAČIUI į pagalbą ⸢su
karžygiais⸣[9].

24 Labiausiai palaiminta tarp
moterų tebūna Jaelė,
kaino Cheberio žmona!
Tarp palapinėj gyvenančių
moterų ji tebūna
labiausiai palaiminta!
25 Vandens jis prašė—ji pieno
davė.

1 Arba: teismo kėdėje
2 T.y. vandenį ar avis nuo ožių
3 Lit. sakyk
4 Rk.; M: išlikėlis ėjo žemyn pas galinguosius
5 G; M: mane
6 Rk., plg. G[AL] Teod; M: jų šaknis yra Amaleke
7 Arba: balno maišų
8 Rk.
9 Arba: prieš karžygius

Kilmingųjų dubenyje ji
atnešė varškės.
26 Kairiąją ranką ji ištiesė į
kuolelį,
o dešinę—į darbininkų kūjį.
Ji trenkė į Siserą,
sudaužė jo galvą,
sutriuškino ir pervėrė jam
smilkinį.
27 Tarp jos kojų jis susmuko,
pargriuvo, gulėjo;
tarp jos kojų jis susmuko,
pargriuvo.
Kur jis susmuko,
ten nudėtas pargriuvo.

28 Pro langą ji žiūrėjo,
Siseros motina žvelgė[1] pro
pinučius:
‚Kodėl delsia parvažiuoti jo
kovos vežimas?
Kodėl užtrunka jo kovos
vežimų dardesys?‘

29 Gudriausioji iš jos vadų žmonų
jai atsako,
ir ji pati sau kartoja jos
žodžius:
30 ‚Tikrai jie radę dalija grobį:
po vieną, po dvi moteris
kiekvienam vyrui!
Marginių grobį Siserai!
Marginių grobį,
⌜raštuotą skepetą, abipus
raštuotą⌝[2]
grobėjo[3] kaklui‘.

31 Taip tegul pragaištą visi tavo
priešai, VIEŠPATIE!
O jį mylintieji tebūna kaip
saulė, tekanti su savo
galingu spindesiu!“

Ir šalis keturiasdešimt metų
turėjo ramybę.

5 Iš 19, 18

GIDEONAS (6, 1—8, 35)

Midjaniečių priespauda

6 Izraeliai darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse. Tad VIEŠPATS
juos atidavė septyneriems metams į
Midjano rankas. 2 Midjano ranka
sunkiai slėgė Izraelį. Kad apsigintų nuo
Midjano, izraeliai įsitaisė požeminių
sandėlių kalnuose, olų ir sunkiai
prieinamų vietų. 3 Kai Izraelis
pasėdavo, Midjanas, Amalekas ir
rytiečiai atkildavo ir jį užpuldavo.
4 Pasistatę prieš juos karines stovyklas,
jie sunaikindavo šalies derlių ligi Gazos
apylinkės[4] ir nepalikdavo nieko, ko
reikia gyvybei išlaikyti Izraelyje: nei
avies, nei jaučio, nei asilo, 5 nes jie
atkildavo su savo gyvuliais ir
palapinėmis, ateidavo tokie gausūs, kaip
skėriai. Nebuvo galima suskaičiuoti nei
jų pačių, nei jų kupranugarių. Jie
įsiverždavo į šalį, kad ją nusiaubtų.
6 Kai Izraelis labai sumenko dėl
Midjano, izraeliai šaukėsi VIEŠPATIES
pagalbos.
7 Kai izraeliai šaukėsi
VIEŠPATIES dėl Midjano,
8 VIEŠPATS atsiuntė izraeliams vyrą
pranašą, kuris jiems tarė: „Taip pasakė
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Aš pats jus
atvedžiau iš Egipto ir jus išvedžiau iš
vergų namų. 9 Jus išgelbėjau iš Egipto
valdžios ir iš visų jūsų prispaudėjų
rankų. Juos pavariau nuo jūsų ir jums
atidaviau jų šalį. 10 Ir jums pasakiau:
„Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.
Nebijokite dievų amoriečių, kurių šalyje
jūs gyvenate. Bet neklausėte mano
balso“‘“.

Gideono pašaukimas

11 Atėjęs VIEŠPATIES angelas
atsisėdo po Ofroje esančiu ąžuolu,
priklausančiu abiezriui Joašui, jo sūnui
Gideonui bekuliant kviečius vyno
spaudykloje, kad [juos] galėtų skubiai
pašalinti nuo midjaniečių. 12 Jam
pasirodė VIEŠPATIES angelas ir tarė:
„VIEŠPATS yra su tavim, galingas
karžygy!“ 13 Gideonas jam tarė: „O,
viešpatie! Jei VIEŠPATS yra su mumis,
kodėl mums visa tai atsitiko? Ir kur yra
visi jo stebuklai, apie kuriuos mums
pasakojo mūsų protėviai, sakydami:
‚Tikrai VIEŠPATS mus atvedė iš
Egipto‘? O dabar VIEŠPATS yra mus

1 G^{AO}T; M: dejavo
2 Arba: dvi raštuotas skepetas
3 Rk.; M: kaip grobį
4 Lit. įėjimo

palikęs ir atidavęs į Midjano rankas“.
14 ⌜VIEŠPATIES angelas⌝[1], atsigręžęs į
jį, tarė: „Eik su šita savo jėga ir
išvaduok Izraelį iš Midjano rankų!
Tikrai tave siunčiu“. 15 Šis jam tarė:
„O, viešpatie! Kuo galėčiau išvaduoti?
Štai mano kiltis yra Menašės
silpniausioji, o aš pats savo tėvo namų
jauniausiasis“. 16 ⌜VIEŠPATIES
angelas⌝[2] atsakė: „Aš būsiu su tavim, ir
tu sumuši Midjaną tarsi vieną vyrą“.
17 Šis jam[3] tarė: „Jei, meldžiamasis,
radau malonę tavo akyse, tai parodyk
man ženklą, kad tikrai tu esi tas, kurs
kalbasi su manim. 18 Nesitrauk,
meldžiu, iš čia, kol ateisiu pas tave ir
išnešiu savo dovaną, norėdamas ją padėti
prieš tave!“ Šis atsakė: „Aš pasiliksiu,
kol sugrįši“.
19 Gideonas įėjęs paruošė ožiuką ir
neraugintų duonelių iš vienos efos miltų,
mėsą sudėjo į pintinę, o sultinį supylė į
puodą. Jis [juos] išnešė pas jį po ąžuolu
ir pateikė. 20 Dievo[4] angelas jam tarė:
„Paimk mėsą bei neraugintas duoneles ir
padėk čia ant uolos, o sultinį išpilk!“ Ir
jis taip padarė. 21 VIEŠPATIES angelas
ištiesė lazdą, esančią jo rankoje, ir jos
galu palietė mėsą bei duoneles. Ugnis
pašoko iš uolos ir surijo mėsą bei
duoneles. O VIEŠPATIES angelas
pradingo jam iš akių. 22 Tada Gideonas
suprato, kad tas buvo VIEŠPATIES
angelas. Ir Gideonas tarė: „Vargas man,
Viešpatie Jahve! Nes mačiau
VIEŠPATIES angelą veidas į veidą!“
23 Bet VIEŠPATS jam tarė: „Ramybė
tau! Nebijok, nemirsi!“ 24 Gideonas ten
pastatė aukurą VIEŠPAČIUI ir jį
praminė „VIEŠPATS yra ramybė“. Iki
šios dienos jis tebėra abiezrių Ofroje.

Gideonas nugriauna Baalo aukurą

25 Tą naktį VIEŠPATS jam tarė:
„Paimk tavo tėvui priklausantį jautį,
antrąjį, septynergį, nugriauk Baalo
aukurą, priklausantį tavo tėvui, ir
nukirsk prie jo stovinčią ašerą[5].
26 Pastatyk aukurą VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, ant šitos [kalnų] tvirtovės
viršūnės, sukraudamas [akmenis]
eilėmis. Paskui, paėmęs antrąjį jautį, jį
aukok kaip deginamąją auką su
malkomis ašeros, kurią nukirsi“.
27 Taigi Gideonas paėmė dešimtį
vyrų iš savo tarnų ir padarė, kaip
VIEŠPATS jam buvo paliepęs. Bet
kadangi jis bijojo savo tėvo namų bei
miesto vyrų ir nedrįso tai padaryti dienos
metu, tai padarė nakčia. 28 Miesto
vyrams anksti rytą atsikėlus, Baalo
aukuras pasirodė nugriautas, prie jo
stovinti ašera nukirsta ir antrasis jautis
paaukotas ant pastatyto aukuro. 29 Jie
klausė vienas kitą: „Kas tai padarė?“
Patyrinėję ir išklausinėję, jie sakė:
„Joašo sūnus Gideonas tai padarė“.
30 Miesto vyrai tarė Joašui:
„Išvesk savo sūnų! Jis turi mirti, nes
nugriovė Baalo aukurą ir nukirto prie jo
stovinčią ašerą!“ 31 Bet Joašas tarė
visiems, kurie stovėjo prie jo: „Ar jūs
norite ginti Baalą? Arba ar jūs norite jį
išgelbėti? Kas gina jį, turi būti
nubaustas mirtim iki rytmečio! Jei jis
yra dievas, tegul gina save dėl to, kad
nugriautas jo aukuras!“ 32 Tad tą dieną
jį[6] praminė Jerubaalu. Tai reiškia:
„Tegul Baalas bylinėjasi su juo“, nes jis
nugriovė jo aukurą.

Gideonas telkia jėgas kovai su Midjanu

33 Visas Midjanas, Amalekas ir
rytiečiai susibūrę perėjo [Jordaną] ir
pasistatė stovyklas Jizreelio lygumoje.
34 Tada VIEŠPATIES dvasia apėmė[7]
Gideoną. Jis pūtė ragą, ir abiezriai buvo
sušaukti sekti paskui jį. 35 Jis išsiuntė
pasiuntinius į visą Menašę. Tie irgi buvo
sušaukti sekti paskui jį. Jis išsiuntė
pasiuntinius į Ašerį, Zebuluną ir Naftalį,
ir tie žygiavo aukštyn jų[8] pasitikti.

Bandymas su vilna

36 Paskui Gideonas tarė Dievui:
„Jei nori mano ranka išgelbėti Izraelį,
kaip esi pasakęs, 37 štai aš padedu
šviežią vilnos kirpinį ant grendymo. Jei

1 G; M: VIEŠPATS
2 G; M: VIEŠPATS
3 T.y. angelui
4 G: VIEŠPATIES
5 T.y. deivei Ašerai pašvęstą kulto stiebą, simbolizuojantį gyvybės medį
6 T.y. Gideoną
7 Lit. aprengė
8 G: jo

rasa atsiras vien tik ant kirpinio, o visur
žemėje bus sausa, tai žinosiu, kad tu
išgelbėsi mano ranka Izraelį, kaip esi
pasakęs“. 38 Ir taip atsitiko! Kitą rytą
anksti atsikėlęs, jis sugniaužė kirpinį ir
išspaudė rasą iš kirpinio—pilną kaušą
vandens! 39 Bet Gideonas sakė Dievui:
„Teneužsidega tavo rūstybė prieš mane,
jei dar tik vieną kartą norėsiu prabilti!
Norėčiau dar tik vieną kartą atlikti
bandymą su kirpiniu. Tegu pasilieka
sausas vien tik kirpinys, o visur žemėje
tebūnie rasa!“ 40 Ir Dievas tą naktį taip
padarė: sausas pasiliko vien tik
kirpinys, o visur žemėje buvo rasa.

Gideonas su 300 vyrų nugali midjaniečius

7 Jerubaalas, tai yra Gideonas, anksti
atsikėlė su visais savo kareiviais,
esančiais su juo, ir pasistatė stovyklą
viršuj Ēn-Charodo[1]. O Midjano stovykla
buvo ⸢jo apačioje, į šiaurę⸣[2] nuo Morės[3]
kalvos, lygumoje.
2 VIEŠPATS tarė Gideonui: „Per
daug yra su tavim esančių kareivių,
kurių man reikia Midjanui atiduoti į jų
rankas: Izraelis galėtų didžiuotis prieš
mane, sakydamas: ‚Mano paties ranka
išgelbėjo mane!‘ 3 Taigi dabar,
kareiviams girdint, paskelbk: ‚Kas bijo
ir dreba iš baimės, tegul grįžta ir tuoj
eina nuo Galudo[4] kalno‘“. Tada pargrįžo
dvidešimt du tūkstančiai kareivių, o
dešimt tūkstančių pasiliko.
4 Bet VIEŠPATS sakė Gideonui:
„Dar per daug kareivių. Nuvesk juos
žemyn prie vandens! Ten juos tau
išmėginsiu. Apie kurį tau pasakysiu:
‚Tas tegul eina su tavim‘, jis tegul eina su
tavim. O kiekvienas, apie kurį tau
pasakysiu: ‚Tas tegul neina su tavim‘, jis
tegul neina“. 5 Taigi jis nuvedė
kareivius prie vandens. Ir VIEŠPATS
tarė Gideonui: „Kiekvieną, kuris laks
vandenį liežuviu, kaip šuo laka, pastatyk
skyrium, o kiekvieną, kuris klaupsis ant
kelių gerti ⸢rieškute į burną⸣[5], ⸢pastatyk
skyrium⸣[6]“. 6 Skaičius tų, kurie lakė
liežuviu[7], buvo trys šimtai vyrų, o visi
likusieji kareiviai atsiklaupė ant kelių
vandens gerti. 7 VIEŠPATS tarė
Gideonui: „Tais trimis šimtais vyrų,
kurie lakė, jus išgelbėsiu ir atiduosiu
Midjaną į tavo rankas, o visi kiti
kareiviai tegul kiekvienas eina į savo
vietą“. 8 Jie[8] paėmė kareivių paviržį į
rankas ir jų ragus, ir jis paleido visus
Izraelio vyrus, kiekvieną į jo palapinę,
bet tuos tris šimtus vyrų palaikė. O
Midjano stovykla buvo jo apačioje,
lygumoje.
9 Tą naktį VIEŠPATS jam tarė:
„Kelkis, leiskis į stovyklą, nes ją
atidaviau į tavo rankas. 10 O jei tu
[vienas] bijai eiti žemyn, nueik į stovyklą
su savo ginklanešiu Pura 11 ir
pasiklausyk, ką jie kalba. Paskui ⸢įgausi
drąsos⸣[9] ir užpulsi[10] stovyklą“. Taigi jis
nuėjo žemyn su savo ginklanešiu Pura
prie priekinių postų ginkluotųjų, esančių
stovykloje. 12 Midjanas, Amalekas ir
rytiečiai buvo sugulę lygumoje tokie
gausūs, kaip skėriai, o jų kupranugarių
buvo be skaičiaus, tiek, kiek yra smilčių
jūros pakrantėje. 13 Gideonui atėjus,
vienas vyras kaip tik pasakojo savo
draugui sapną. Jis sakė: „Klausykis!
Žiūriu—supelėjęs miežinės duonos
kepalas atriedėjo į Midjano stovyklą. Jis
pasiekė palapinę ir taip į ją sudavė, kad
ji parvirto. Ją apvertė! Palapinė
nuvirto!“ 14 O jo draugas atsakė: „Tai
niekas kita, kaip Joašo sūnaus Gideono,
izraelio, kalavijas! Dievas atidavė į jo
rankas Midjaną ir visą stovyklą“.
15 O kai Gideonas išgirdo to sapno
pasakojimą ir jo aiškinimą, kniūpsčias
pagarbino VIEŠPATĮ. Jis sugrįžo į
stovyklą ir tarė: „Kelkitės, nes
VIEŠPATS atidavė į jūsų rankas
Midjano stovyklą!“ 16 Jis padalijo tris
šimtus vyrų į tris būrius, davė jiems
visiems į rankas ragus ir tuščius ąsočius
su deglais ąsočių viduje 17 ir jiems tarė:

1 Lit. Charodo versmės
2 Rk., plg. 8 skn.; M: į šiaurę nuo jo
3 T.y. Mokytojo
4 T.y. Baimingojo; M: Gileado
5 Atkelta iš 6a.
6 G; —M
7 G; —M
8 T.y. likusieji trys šimtai vyrų
9 Lit. sustiprės tavo rankos
10 Lit. nueisi žemyn į

„Žiūrėkite į mane ir taip pat darykite!
Kaip aš, nuėjęs prie stovyklos pakraščių,
darysiu, taip ir jūs darykite! 18 Man ir
visiems su manim esantiems papūtus
ragą, jūs irgi pūskite ragus aplink visą
stovyklą ir šaukite: ‚Už VIEŠPATĮ ir
Gideoną!'"
19 Gideonas ir šimtas su juo
esančių vyrų nuėjo prie stovyklos
pakraščių, prasidedant vidurinei nakties
sargybai,—jie ką tik buvo pastatę
sargybinius,—ėmė pūsti ragus ir daužyti
ąsočius, esančius jų rankose. 20 Tie trys
būriai pūtė ragus ir daužė ąsočius.
Kairiąja ranka jie nutvėrė deglus, o
dešiniąja ranka laikė pučiamuosius
ragus ir šaukė: „Kalavijas už VIEŠPATĮ
ir Gideoną!" 21 Kiekvienas iš jų stovėjo
savo vietoje aplink stovyklą, o visa
stovykla [išbudusi] pašoko. Jie klykė ir
leidosi bėgti. 22 Trims šimtams pučiant
ragus, VIEŠPATS atkreipė vieno
kalaviją prieš kitą visoje stovykloje. Ir
stovykla bėgo ligi Bėt-Šitos Šereros[1]
linkui, ligi Abel-Mecholos pakraščio prie
Tabato.
23 Buvo sušaukti izraeliai iš
Naftalio, iš Ašerio ir iš visos Menašės, ir
jie vijosi Midjaną. 24 Gideonas dar
išsiuntė pasiuntinius į visą Efraimo
kalnyną su atsišaukimu: „Leiskitės prieš
Midjaną ir atkirskite jiems vandenis ligi
Bėt-Baros bei Jordaną!" Taigi buvo
sušaukti visi efraimai, ir jie atkirto
vandenis ligi Bėt-Baros bei Jordaną.
25 Jie sugavo du Midjano kunigaikščius:
Orebą[2] ir Zeebą[3]. Jie užmušė Orebą prie
Orebo uolos, o Zeebą užmušė Zeebo vyno
spaudykloje. Jie vijosi Midjaną, o Orebo
ir Zeebo galvas nunešė Gideonui anapus
Jordano.

8 Dt 20, 8

8 Efraimai jam tarė: „Kodėl mums tai
padarei, kad nepasikvietei mūsų, kai
ištraukei kariauti su Midjanu?" Ir jie
smarkiai jam priekaištavo. 2 Bet jis
jiems tarė: „Ką gi esu nuveikęs, lyginant
su jumis? Argi Efraimo likusiųjų
vynuogių nurinkimas nėra geresnis už
Abiezerio vynuogių rinkimą? 3 Į jūsų
rankas Dievas atidavė Midjano
kunigaikščius Orebą ir Zeebą. O ką aš
įstengiau padaryti, lyginant su jumis?"
Tada, jam tai kalbant, atsileido jų pyktis
ant jo.

Gideonas Užjordanyje

4 Kai Gideonas buvo atėjęs prie
Jordano ⌜ir perėjęs⌝[4]—jis ir trys šimtai su
juo esančių vyrų, pavargę besivydami[5],
— 5 jis sakė Sukoto žmonėms: „Duokite,
meldžiu, duonos kepalų kareiviams,
sekantiems paskui mane, nes jie yra
pavargę, ir aš tebesiveju Zebachą ir
Šalmuną, Midjano karalius". 6 Tačiau
Sukoto vadai tarė: „Ar Zebacho ir
Šalmunos rankos jau yra tavo rankose,
kad turėtume duoti duonos tavo
kariuomenei?" 7 Gideonas tarė: „Dėl
šito, VIEŠPAČIUI atidavus Zebachą ir
Šalmuną į mano rankas, plaksiu jūsų
kūną dykumos erškėčiais ir
dygliuočiais!"
8 Jis žygiavo iš ten aukštyn į
Penuelį ir jiems panašiai kalbėjo. Bet
Penuelio žmonės jam atsakė taip, kaip
buvo atsakę Sukoto žmonės. 9 Tada jis
tarė ir Penuelio žmonėms: „Kai
nugalėjęs sugrįšiu, nugriausiu šitą
bokštą!"
10 O Zebachas ir Šalmuna buvo
Karkore ir jų karinės pajėgos su jais,
apie penkiolika tūkstančių—visi
išlikusieji iš visos rytiečių kariuomenės.
O kritusiųjų buvo šimtas dvidešimt
tūkstančių vyrų, ginkluotų kalaviju.
11 Gideonas žygiavo aukštyn beduinų[6]
keliu, į rytus nuo Nobacho ir Jogbehos,
ir užpuolė stovyklą, kai stovykla jautėsi
saugi. 12 Zebachas ir Šalmuna pasileido
bėgti, bet jis vijosi juos. Jis sugavo abu
Midjano karalius, Zebachą ir Šalmuną, ir
išbaidė visą kariuomenę.
13 Paskui Joašo sūnus Gideonas,
grįždamas iš karo, iš Chereso įkalnės,
14 pagavo jaunikaitį iš Sukoto žmonių ir
jį išklausinėjo. Šis jam surašė Sukoto
vadus ir jo vyresniuosius—
septyniasdešimt septynis vyrus.
15 Atėjęs pas Sukoto vyrus, jis tarė:

1 Kkr.Mss: Šeredos
2 Lit. Varną
3 Lit. Vilką
4 GSV; M: pereidamas
5 G: ir išalkę
6 Lit. palapinėse gyvenančiųjų

„Štai Zebachas ir Şalmuna, dėl kurių
tyčiojotės iš manęs, sakydami: ‚Ar
Zebacho ir Şalmunos rankos jau tavo
rankose, kad turėtume duoti duonos tavo
pavargusiems kareiviams?‘“ 16 Paėmęs
miesto vyresniuosius ir dykumos
erškėčių bei dygliuočių, jis jais išplakė
Sukoto vyrus. 17 Jis nugriovė Penuelio
bokštą ir išžudė miesto vyrus.
18 Paskui jis tarė Zebachui ir
Şalmunai: „Kur yra tie vyrai, kuriuos
užmušėte Tabore?“ Jie atsakė: „Koks tu
esi, tokie jie buvo. Kiekvienas atrodė
kaip karaliaus sūnus“. 19 Jis sakė: „Jie
buvo mano broliai, mano motinos sūnūs.
Kaip gyvas VIEŠPATS, jei būtumėte
palikę juos gyvus, neužmuščiau jūsų“.
20 Ir jis tarė savo pirmagimiui Jeteriui:
„Kelkis, užmušk juos!“ Bet berniukas
neišsitraukė savo kalavijo, nes bijojo,
nes tebebuvo berniukas. Tada Zebachas
ir Şalmuna tarė: „Kelkis tu pats ir pulk
mus! Nes koks vyras, tokia ir jo jėga“.
Pakilęs Gideonas užmušė Zebachą bei
Şalmuną ir paėmė mėnuliukus,
kabėjusius ant jų kupranugarių kaklų.

Gideono ėfodas

22 Paskui izraeliai sakė Gideonui:
„Viešpatauk mums! Tu pats, ir tavo
sūnus, ir tavo sūnaitis, nes mus
išgelbėjai iš Midjano rankų!“ 23 Bet
Gideonas jiems tarė: „Aš neviešpatausiu
jums, ir mano sūnus neviešpataus jums.
VIEŠPATS tegul viešpatauja jums!“
24 Gideonas jiems tarė: „Norėčiau
ko nors prašyti iš jūsų: atiduokite man
kiekvienas savo pasigrobtą žiedą[1]“. Mat
anie nešiodavo auksinius žiedus, nes jie
buvo išmaeliai. 25 Jie atsakė: „Mielai
atiduosime“. Išskėtę apsiaustą, jie
numetė ant jo kiekvienas savo
pasigrobtą žiedą. 26 O svoris auksinių
žiedų, kurių jis buvo prašęs, buvo
tūkstantis septyni šimtai [šekelių] aukso,
be mėnuliukų, karulių ir purpurinių
drabužių, kuriais vilkėjo Midjano
karaliai, ir be kaklo grandinių,
kabėjusių ant jų kupranugarių kaklų.
27 Iš jo Gideonas padarė ėfodą ir jį
pastatė savo mieste, Ofroje. Visi
izraeliai ten paleistuviškai jam atsidavė,
ir jis tapo žabangais Gideonui bei jo
namams.
28 Taip Midjanas buvo nužemintas
izraelių akyse ir toliau nebegalėjo
pakelti savo galvos. O šalis
keturiasdešimt metų turėjo ramybę, kol
gyveno Gideonas.

Gideono mirtis

29 Joašo sūnus Jerubaalas nuėjo ir
gyveno savo namuose. 30 Gideonas
turėjo septyniasdešimt sūnų, ˹kilusių iš
jo˺[2], nes jis turėjo daug žmonų. 31 Taip
pat jo sugulovė, kurią jis turėjo Šecheme,
jam pagimdė sūnų, ir jis jį pavadino
Abimelechu.
32 Joašo sūnus Gideonas mirė
žiloje senatvėje ir buvo palaidotas savo
tėvo Joašo kape abiezrių Ofroje.
33 O kai Gideonas buvo miręs,
izraeliai vėl paleistuviškai atsidavė
Baalams ir padarė Baal-Beritą[3] savo
dievu. 34 Izraeliai neatsiminė
VIEŠPATIES, savo Dievo, kuris juos
buvo išgelbėjęs iš visų jų aplinkinių
priešų rankų. 35 Ir jie nepasielgė
ištikimai su Jerubaalo, [tai yra] Gideono,
namais, kaip priderėjo dėl viso to gero,
kurį jis buvo padaręs Izraeliui.

Abimelechas pakeliamas karaliumi

9 Jerubaalo sūnus Abimelechas, nuėjęs į
Šechemą pas savo motinos brolius,
kalbėjo jiems ir visai savo motinos tėvo
giminei: 2 „Kalbėkite, meldžiu, visiems
Šechemo vyrams klausantis: ‚Kas jums
geriau: ar kad jums viešpatautų
septyniasdešimt vyrų, visi Jerubaalo
sūnūs, ar kad jums viešpatautų vienas
vyras?‘ Ir atsiminkite, jog aš esu jūsų
kaulas ir kūnas!“ 3 Kai jo motinos
broliai, visiems Šechemo vyrams
klausantis, kalbėjo už jį visus šituos
žodžius, jų širdys palinko į Abimelechą,
nes jie sau galvojo: „Jis yra mūsų
giminaitis!“ 4 Ir jie davė jam iš Baal-
Berito namų septyniasdešimt [šekelių]
sidabro, kuriais Abimelechas pasisamdė
nenaudėlių ir pasileidusų vyrų, kurie
nusekė paskui jį. 5 Atėjęs į savo tėvo
namus, į Ofrą, jis nužudė savo brolius,
Jerubaalo sūnus, septyniasdešimt vyrų,

1 Hbr. *nezem* reiškia į ausis ar nosį įvertą žiedą ir žiedą apskritai.

2 Lit. išėjusių iš jo strėnų

3 Lit. Sandoros Baalą

ant vieno akmens. Bet Jerubaalo
jauniausiasis sūnus Jotamas išliko
gyvas, nes buvo pasislėpęs. 6 Paskui
susirinko visi Šechemo vyrai ir visi Milo
namai. Nuėję jie pakėlė Abimelechą
karaliumi prie Šecheme stovinčio
akmenstulpio ąžuolo.

Jotamo pasakėčia

7 Kada tai pranešė Jotamui, jis
nuėjęs atsistojo Gerizimo kalno
viršūnėje ir, garsiai šaukdamas, jiems
tarė:

„Klausykitės manęs, Šechemo
piliečiai,
kad Dievas klausytųsi jūsų!
8 Eite ėjo medžiai
patepti sau karaliaus.
Ir jie sakė alyvmedžiui:
‚Karaliauk mums!‘
9 Bet alyvmedis jiems tarė:
‚Argi turėčiau palikti savo
aliejų,
kuriuo pagerbia dievus ir
žmones,
ir nuėjęs svyruoti viršum
medžių?‘

10 Paskui medžiai tarė figmedžiui:
‚Eikš tu, karaliauk mums!‘
11 Bet figmedis jiems tarė:
‚Argi turėčiau palikti savo
saldybę,
savo geruosius vaisius,
ir nuėjęs svyruoti viršum
medžių?‘

12 Paskui medžiai tarė vynmedžiui:
‚Eikš tu, karaliauk mums!‘
13 Bet vynmedis jiems tarė:
‚Argi turėčiau palikti savo
vyną,
linksminantį dievus ir žmones,
ir nuėjęs svyruoti viršum
medžių?‘
14 Pagaliau visi medžiai tarė
erškėčių krūmui:
‚Eikš tu, karaliauk mums!‘
15 Bet erškėčių krūmas tarė
medžiams:
‚Jei iš tiesų jūs norite
patepti
mane sau karalium,
ateikite, glauskitės mano
ūksmėje!
O jei ne, tegul išeina ugnis iš
⌈erškėčių krūmo⌉[1]
ir suryja Lebanono kedrus!‘

16 Taigi dabar, jei ištikimai ir
sąžiningai pasielgėte, pakeldami
Abimelechą karalium, ir jei gerai
pasielgėte su Jerubaalu bei jo namais, ir
jei jam padarėte, ⌈kaip jis buvo
nusipelnęs⌉[2], — 17 nes mano tėvas
kariavo už jus, statė pavojun savo
gyvybę ir jus išgelbėjo iš Midjano rankų,
18 bet jūs šiandien sukilote prieš mano
tėvo namus ir nužudėte jo sūnus,
septyniasdešimt vyrų, ant vieno akmens,
ir pakėlėte Šechemo piliečių karalium jo
tarnaitės sūnų Abimelechą dėl to, kad jis
jūsų giminietis[3], — 19 jei šiandien
ištikimai ir sąžiningai pasielgėte su
Jerubaalu bei jo namais, tai džiaukitės
Abimelechu, o taip pat jis tesidžiaugia
jumis. 20 O jei ne, tegul ugnis išeina iš
Abimelecho ir suryja Šechemo piliečius
bei Milo namus! Taip pat tegul išeina
ugnis iš Šechemo piliečių bei Milo
gyventojų ir suryja Abimelechą!“
21 Paskui Jotamas pasileido bėgti ir
pabėgo. Jis nuvyko į Beerą ir ten
apsigyveno, ⌈*pasišalinęs nuo*⌉[4] *savo* brolio
Abimelecho.

Maištas prieš Abimelechą

22 Kai Abimelechas buvo valdęs
Izraelį trejus metus, 23 Dievas siuntė
tokią piktą dvasią tarp Abimelecho ir
Šechemo piliečių, jog Šechemo piliečiai
ėmė klastingai elgtis su Abimelechu,—
24 kad ⌈atvestų smurtą, pavartotą⌉[5] prieš
septyniasdešimt Jerubaalo sūnų, ir jų
kraują uždėtų ant jų brolio Abimelecho,
kuris buvo nužudęs juos, ir ant Šechemo
piliečių, kurie buvo ⌈jį padrąsinę⌉[6]
išžudyti jo brolius. 25 Šechemo piliečiai
pastatė prieš jį kalnų viršūnėse
pasalūnų, kurie apiplėšdavo visus, kurie
praeidavo pro juos keliu. Tai buvo
pranešta Abimelechui.
26 Atvyko Ebedo sūnus Gaalas su
savo broliais. Jie atsibastė į Šechemą, o

---

1 G[BC]: manęs
2 Lit. pagal jo rankų nuveikimą
3 Lit. brolis
4 Arba: dėl
5 G; M: ateitų smurtas, pavartotas
6 Lit. sustiprinę jo rankas

Šechemo piliečiai pasitikėjo juo.
27 Išėję į lauką, pasiraškę vynuogių savo
vynuogynuose ir [jas] išspaudę, jie
suruošė šventinį pasilinksminimą. Įėję į
savo dievo namus, jie valgė, gėrė ir keikė
Abimelechą. 28 Ebedo sūnus Gaalas
sakė: „Kas yra Abimelechas ir kas
šechemietis[1], kad turėtume jam tarnauti?
Ar jis ne Jerubaalo sūnus ir ar ne
Zebulas jo patikėtinis? Tarnaukite
Šechemo tėvo Chamoro vyrams! Kodėl
mes turėtume jam tarnauti? 29 Jei tik
kas atiduotų šituos žmones į mano
valdžią! Tada pašalinčiau Abimelechą.
˹Aš sakyčiau˺[2] Abimelechui: ‚Sutelk
gausų savo kareivių būrį ir išžygiuok!'"
30 Miesto valdovui Zebului
išgirdus Ebedo sūnaus Gaalo zodžius,
užsidegė jo rūstybė. 31 Ir jis
˹išdavikiškai siuntė pas Abimelechą˺[3]
pasiuntinius su žinia: „Ebedo sūnus
Gaalas su savo broliais yra atėjęs į
Šechemą! Klausykis! Jie kursto miestą
prieš tave. 32 Taigi dabar kelkis nakčia,
tu ir su tavim esantys kareiviai, ir tykok
lauke. 33 O ryto metą, saulei tekant,
anksti atsikėlęs, pulk miestą! Kai jis ir
su juo esantys kareiviai išeis prieš tave,
padaryk taip, kaip tau leis aplinkybės".
34 Abimelechas ir visi su juo
esantys kareiviai naktį pakilo ir sugulė
keturiais būriais Šechemo tykoti. 35 Kai
Ebedo sūnus Gaalas išėjęs atsistojo
miesto vartų angoje, Abimelechas ir su
juo esantys kareiviai pakilo iš pasalų.
36 Pamatęs žmones, Gaalas tarė Zebului:
„Štai žmonės leidžiasi nuo kalnų
viršūnių!" Bet Zebulas jam sakė:
„Kalnų šešėlius tu laikai vyrais".
37 Tačiau Gaalas, toliau kalbėdamas,
sakė: „Štai žmonės leidžiasi nuo šalies
bambos[4], o vienas būrys atžygiuoja iš
Žynių ąžuolo pusės!" 38 Zebulas jam
tarė: „Kurgi tavo [didžioji] burna, kuria
sakei: ‚Kas yra Abimelechas, kad
turėtume jam tarnauti!'? Ar ne šitie yra
kareiviai, kuriuos nieku laikei? Na,
dabar išėjęs kariauk su jais!"

39 Gaalas, išėjęs Šechemo piliečių
priešakyje, kariavo su Abimelechu.
40 Abimelechas jį vijosi, ir šis bėgo
nuo jo. Krito daug užmuštų ligi
pat vartų angos. 41 Abimelechas
˹gyveno Arumoje˺[5], o Zebulas išvarė
Gaalą ir jo brolius, neleisdamas jiems
gyventi Šecheme.
42 Kitą rytą žmonės išėjo į lauką.
Tai pranešė Abimelechui. 43 Paėmęs
kareivius ir juos paskirstęs į tris būrius,
jis atsigulė tykoti lauke. Jam stebint,
pasirodė žmonės, išeiną is miesto. Tada
jis pakilo prieš juos ir juos sumušė.
44 Abimelechas ir su juo esantis būrys
puolė ir atsistojo miesto vartų angoje, o
kiti du būriai puolė visus, esančius
lauke, ir juos sumušė. 45 Abimelechas
kovojo su miestu visą tą dieną, paėmė
miestą ir jame esančius žmones išžudė.
Paskui jis sugriovė miestą ir jį apibarstė
druska.
46 Tai išgirdę, visi Šechemo Bokšto
piliečiai suėjo į El-Berito namų tvirtovę.
47 Kai Abimelechui buvo pranešta, kad
[ten] susirinkę visi Šechemo Bokšto
piliečiai, 48 Abimelechas užlipo į
Salmono kalną—jis pats ir visi su juo
esantys kareiviai. Paėmęs kirvį[6] į ranką,
Abimelechas nusikirto medžio šaką, ją
pakėlęs užsidėjo ant peties ir tarė su juo
esantiems kareiviams: „Ką matėte mane
darant, skubiai ˹taip pat˺[7] darykite!"
49 Taigi ir visi kareiviai nusikirto po
šaką, ėjo paskui Abimelechą, [jas]
sukrovė ant tvirtovės ir padegė tvirtovę
viršum jų. Taip mirė ir visi Šechemo
Bokšto žmonės, koks tūkstantis vyrų ir
moterų.

Abimelecho mirtis

50 Paskui Abimelechas nužygiavo į
Tebešą. Jis pasistatė stovyklas prieš
Tebešą ir jį paėmė. 51 Miesto viduje
buvo stiprus bokštas, į kurį bėgo visi
vyrai, moterys ir visi miesto piliečiai.
Užsirakinę jie užlipo ant bokšto stogo.
52 Abimelechas pasiekė bokštą ir ėmė

1 G; M: Šechemas
2 G; M: Ir jis tarė
3 Arba rk.: siuntė pas Abimelechą į Arumą; plg. 41 skn.
4 T.y. Gerizimo kalno
5 G: sugrįžo į Arumą
6 Lit. kirvius
7 Lit. kaip aš

kovoti su juo. Kai jis prisiartino prie
bokšto angos, norėdamas jį padegti,
53 viena moteris numetė ant Abimelecho
galvos viršutinį girnų akmenį ir perskėlė
jo kaukolę. 54 Jis tuojau pasišaukė
vaikiną, savo ginklanešį, ir jam tarė:
„Išsitrauk kalaviją ir nužudyk mane,
kad niekas nesakytų apie mane:
‚Moteris jį užmušė!‘ Tada jo vaikinas jį
perdūrė, ir jis mirė.
55 O izraeliai, pamatę, kad
Abimelechas nebegyvas, kiekvienas
parėjo į savo vietą. 56 Taip Dievas
atlygino už Abimelecho piktadarybę,
kurią jis, nužudydamas septyniasdešimt
savo brolių, buvo padaręs savo tėvui.
57 Taip pat visą Šechemo vyrų
piktadarybę Dievas sugrąžino ant jų
galvos. Taigi jiems atėjo Jerubaalo
sūnaus Jotamo prakeikimas.

„Mažųjų teisėjų" sąrašas

10 Po Abimelecho pakilo Izraelio
gelbėti Dodo sūnaus Pūvos sūnus
Tola, isacharas. Jis gyveno Šamyre,
Efraimo kalnuose. 2 Ir jis teisė Izraelį
dvidešimt trejus metus. Paskui jis mirė
ir buvo palaidotas Šamyre.
3 Po jo pakilo gileadietis Jayras,
ir jis teisė Izraelį dvidešimt dvejus metus.
4 Jis turėjo trisdešimt sūnų, jojančių ant
trisdešimt asilų. Jiems priklausė
trisdešimt miestų[1]. Iki šios dienos juos
vadina Chavot-Jayru[2]. Jie yra Gileado
krašte. 5 Paskui Jayras mirė ir buvo
palaidotas Kamone.

JIFTA (10, 6—12, 7)

Amoniečių priespauda

6 Izraeliai toliau darė, kas buvo
pikta VIEŠPATIES akyse. Jie tarnavo
Baalams ir Astartėms: Aramo dievams,
Sidono dievams, Moabo dievams,
amoniečių dievams ir filistinų dievams.
Jie paliko VIEŠPATĮ ir jam netarnavo.
7 Tad VIEŠPATIES rūstybė užsidegė
prieš Izraelį, ir jis juos pardavė į filistinų
ir amoniečių rankas. 8 Tie tais metais,
aštuoniolika metų, triuškino ir slėgė
izraelius—visus izraelius, gyvenančius
anapus Jordano, Gileado amoriečių
šalyje. 9 Be to, amoniečiai perėjo
Jordaną, norėdami kariauti ir su Judu,
Benjaminu ir Efraimo namais. Taigi
Izraelis pateko į didelę priespaudą.
10 Tada izraeliai šaukėsi
VIEŠPATIES, sakydami: „Tau
nusidėjome, nes palikome savo Dievą ir
tarnavome Baalams!“ 11 Bet VIEŠPATS
tarė izraeliams: „Argi [neišgelbėjau
jūsų] iš egiptiečių, amoriečių, amoniečių
ir filistinų? 12 Taip pat sidoniečiai,
Amalekas ir Midjanas[3] tave engė. Bet
jūs šaukėtės manęs, ir jus išgelbėjau iš jų
rankų. 13 Tačiau jūs palikote mane ir
tarnavote kitiems dievams. Todėl toliau
nebegelbėsiu jūsų! 14 Eikite ir šaukitės
dievų, kuriuos pasirinkote! Tegul jie jus
išgelbsti jūsų priespaudos metu!“
15 Bet izraeliai tarė VIEŠPAČIUI:
„Nusidėjome! Tu pasielk su mumis, kaip
tik tau atrodo tinkama! Tik, meldžiame,
išgelbėk mus šiandien!“ 16 Jie pašalino
iš savo tarpo svetimus dievus ir tarnavo
VIEŠPAČIUI. Tad jis ėmė nekantrauti
dėl Izraelio nelaimės.

Amoniečių grėsmė

17 Amoniečiai buvo pašaukti
[į karą], ir jie pasistatė stovyklas
Gileade. O izraeliai susirinkę pasistatė
stovyklas Mispoje. 18 Tada kareiviai—
Gileado vadai—sakė vienas kitam: „Kas
bus tas vyras, kurs pradės kariauti su
amoniečiais? Tas tegul tampa visų
Gileado gyventojų galva!“

Jifta paskiriamas vadu

11 Gileadietis Jifta buvo galingas
karžygys, tačiau jis buvo
paleistuvės sūnus. Gileadas buvo Jiftos
tėvas. 2 Bet ir Gileado žmona buvo jam
pagimdžiusi sūnų. Paaugę tos žmonos
sūnūs išvarė Jiftą ir jam sakė: „Tu
neturi veldinio mūsų tėvo namuose, nes
tu esi kitos moters sūnus!“ 3 Taigi Jifta
pabėgo nuo savo brolių ir apsigyveno
Tobo šalyje. Aplink Jiftą burdavosi
nenaudėliai ir išeidavo[4] su juo.
4 Kuriam laikui praslinkus,
amoniečiai ėmė kariauti su Izraeliu.
5 Kai amoniečiai kariavo su Izraeliu,

1 Vrs; M: asilų
2 Lit. Jayro palapinių kaimais
3 G; M: Maonas
4 plėšikauti

Gileado vyresnieji ėjo pasiimti Jiftos iš
Tobo šalies. 6 Ir jie sakė Jiftai: „Eikš ir
būk mums vadas, kad galėtume kariauti
su amoniečiais!“ 7 Bet Jifta tarė
Gileado vyresniesiems: „Argi jūs
nekentėte ir neišvarėte manęs iš mano
tėvo namų? Tai ko atėjote pas mane—
dabar, kai esate prispausti?“ 8 Gileado
vyresnieji tarė Jiftai: „Dėl to dabar
kreipėmės į tave, kad vyktum su mumis,
kariautum su amoniečiais ir taptum
mums galva—visiems Gileado
gyventojams!“ 9 Jifta tarė Gileado
vyresniesiems: „Jei jūs mane
pargrąžinsite kariauti su amoniečiais ir
jei VIEŠPATS man juos atiduos, aš
tapsiu jums galva!“ Gileado vyresnieji
tarė Jiftai: „VIEŠPATS tebūnie
liudytojas to, kas vyksta tarp mūsų!
Tikrai taip darysime, kaip pasakei!“
11 Taigi Jifta nuėjo su Gileado
vyresniaisiais, ir žmonės jį įstatė sau
galva ir vadu. Ir Jifta pakartojo visus
savo žodžius VIEŠPATIES akivaizdoje,
Mišpoje.

Diplomatinės derybos

12 Paskui Jifta siuntė pasiuntinius
pas amoniečių karalių su paklausimu:
„Ką tu turi prieš mane, kad atžygiavai
pas mane, norėdamas kariauti su mano
šalimi?“ 13 Amoniečių karalius atsakė
Jiftos pasiuntiniams: „Dėl to, kad
Izraelis, eidamas aukštyn iš Egipto,
atėmė mano šalį nuo Arnono ligi Jaboko
ir Jordano. Taigi dabar ją[1] sugrąžink
taikiu būdu!“ 14 Bet Jifta vėl siuntė
pasiuntinius pas amoniečių karalių ir
jam sakė: „Taip pasakė Jifta: Izraelis
neatėmė Moabo šalies, nei amoniečių
šalies, 16 bet, jiems einant iš Egipto,
Izraelis ėjo per dykumą ligi Nendrių
jūros ir atvyko į Kadešą. 17 Tada
Izraelis siuntė pasiuntinius pas Edomo
karalių ir sakė: ‚Norėčiau, meldžiamasis,
pereiti per tavo šalį‘. Bet Edomo
karalius nenorėjo klausytis. Jis siuntė
taip pat pas Moabo karalių, bet tas
nesutiko. Taigi Izraelis pasiliko Kadeše.
18 Paskui jis ėjo dykuma ir apėjo Edomo
šalį bei Moabo šalį. Jis atėjo į rytus nuo
Moabo šalies, ir jie pasistatė stovyklas
anapus Arnono. Bet jie neįėjo į Moabo
sritį, nes Arnonas yra Moabo riba.
19 Paskui Izraelis siuntė pasiuntinius
pas amoriečių karalių Sichoną,
Chešbono karalių. Ir Izraelis jam sakė:
„Meldžiamasis, leisk man[2] pereiti per
tavo šalį ligi mano [paskyrimo] vietos“.
20 Bet Sichonas nepasitikėjo Izraeliu,
kad šis [tik] pereisiąs per jo sritį. Tad
Sichonas sutelkė visą savo kariuomenę,
ir jie pasistatė stovyklas Jahsoje. Ir jis
ėmė kariauti su Izraeliu. 21 Tada
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, atidavė
Sichoną ir visą jo kariuomenę į Izraelio
rankas, ir tie[3] sumušė juos. Taip Izraelis
užėmė visą šalį amoriečių, gyvenančių
toje šalyje. 22 Jie užėmė visą amoriečių
sritį nuo Arnono ligi Jaboko ir nuo
dykumos ligi Jordano. 23 Nagi dabar!
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, pavarė
amoriečius nuo savo tautos Izraelio, o tu
nori ją užimti! 24 Argi neužimtum to, ką
tavo dievas Kemošas tau duoda užimti?
Argi mes taip pat neturėtume užimti
visko, ką VIEŠPATS, mūsų Dievas,
mums leido užimti? 25 Taigi dabar: ar
tu esi žymiai geresnis už Siporo sūnų
Balaką, Moabo karalių? Ar jis kada nors
vaidijosi su Izraeliu? Ar jis kada nors
kariavo su jais? 26 Izraeliui gyvenant
Chešbone ir jo sodžiuose, Aroeryje ir jo
sodžiuose ir visuose miestuose,
esančiuose Arnono pakrantėse, per tris
šimtus metų,—kodėl anuo metu jų
neišvadavote? 27 Aš nenusidėjau tau,
bet tu, pradėdamas karą, rengies man
daryti pikta. Tegul VIEŠPATS, teisėjas,
šiandien teisia tarp izraelių ir
amoniečių!“ 28 Bet amoniečių karalius
neklausė Jiftos žodžių, kuriuos jis jiems
kalbėjo per pasiuntinius.

17 Sk 20, 14–21 **18** Sk 21, 4 **19–22** Sk 21, 21–24
25 Sk 22, 1–6

Jifta nugali amoniečius

29 Tada VIEŠPATIES dvasia
apėmė Jiftą, ir jis žygiavo per Gileadą ir
Menašę. Perėjo Gileado Mišpę ir iš
Gileado Mišpės į amoniečių

---

1 GLatV; M: juos (t.y. miestus)

2 Dgl.MssG^{A}V; M: mums

3 T.y. izraeliai

pakraštį⌝[1]. 30 Ir Jifta padarė VIEŠ-
PAČIUI įžadą. Jis sakė: „Jei tikrai
atiduosi amoniečius į mano rankas,
31 tai, man su pergale pargrįžus iš
amoniečių, kas tik išeis iš mano namų
durų manęs pasitikti, turės priklausyti
VIEŠPAČIUI, ir aš jį aukosiu kaip
deginamąją auką“. 32 Taigi Jifta
žygiavo prieš amoniečius kariauti su jais,
ir VIEŠPATS juos atidavė į jo rankas.
33 Jis mušė juos nuo Aroerio ligi Minito
apylinkės—dvidešimt miestų!—ir ligi
Abel-Keramimo, suduodamas labai
smarkų smūgį. Taip amoniečiai buvo
nužeminti izraelių akyse.

Jiftos duktė

34 Jiftai parvykus į Mispę, į savo
namus, pasirodė jo duktė, išeinanti jo
pasitikti su būgnais ir šokiais. O ji buvo
jo vienintelė. Be jos jis neturėjo nei
sūnaus, nei dukters. 35 Ją pamatęs, jis
sudraskė savo drabužius ir tarė: „Ak,
mano dukterie! Tu mane visiškai
sukniubdei! Tu tapai man nelaimės
priežastim! Aš atvėriau burną
VIEŠPAČIUI ir nebegaliu atšaukti!“
36 Ji jam tarė: „Mano tėve, jei atvėrei
burną VIEŠPAČIUI, padaryk su manim,
kaip ⌜esi pažadėjęs⌝[2], kai jau VIEŠPATS
tau yra leidęs atkeršyti tavo priešams,
amoniečiams“. 37 Ji dar sakė savo tėvui:
„Tebūnie man tai leista: palik mane du
mėnesius, kad nuėjus klajočiau kalnuose
ir apraudočiau savo mergystę—aš ir
mano draugės!“ 38 Jis tarė: „Eik“, ir ją
paleido dviem mėnesiams. O ji nuėjo su
savo draugėmis ir apraudojo savo
mergystę kalnuose. 39 Pasibaigus dviem
mėnesiams, ji sugrįžo pas savo tėvą. Ir
jis įvykdė jai savo įžadą, kurį buvo
padaręs.

Ji nebuvo turėjusi santykių su vyru.
Taip atsirado Izraelyje paprotys:
40 kasmet Izraelio dukterys eina
apraudoti[3] gileadiečio Jiftos dukters
keturias dienas metuose.

35 Sk 30, 2

Jifta ir Efraimas

12 Buvo sušaukti Efraimo vyrai. Jie
perėjo į Şafoną ir sakė Jiftai:
„Kodėl, žygiuodamas į karą prieš
amoniečius, nepasikvietei mūsų žygiuoti
su tavim? Mes sudeginsime tavo namus
viršum tavęs!“ 2 Jifta jiems atsakė:
„Buvau diplomatas—aš ir mano žmonės.
Bet amoniečiai labai ⌜nužemino mane⌝[4].
Šaukiaus jūsų, bet jūs manęs negelbėjote
iš jų rankų. 3 Matydamas, kad ⌜nėra
gelbėtojo⌝[5], ⌜rizikavau savo gyvybe⌝[6] ir
žygiavau prieš amoniečius. Ir
VIEŠPATS juos atidavė į mano rankas.
Tai kodėl šiandien atkilote pas mane,
norėdami kariauti su manim?“ 4 Tada
Jifta surinko visus Gileado vyrus ir
kariavo su Efraimu. Ir Gileado vyrai
sumušė efraimus, nes tie sakė: „Jūs esate
Efraimo pabėgėliai. Gileadas yra
Efraimo viduje, Menašės viduje“.
5 Gileadas paėmė Jordano brastas,
vedančias į Efraimą. Kai Efraimo
pabėgėliai sakydavo: „Leiskite man
perbristi“, Gileado vyrai jį paklausdavo:
„Ar tu efraimas?“ Jam atsakius: „Ne“,
6 jie jam sakydavo: „Na, tark ‚šibolet‘!“
O jis tardavo „sibolet“, nes negalėdavo
teisingai ištarti. Tada jie nutverdavo jį
ir papjaudavo prie Jordano brastų. Tuo
metu krito iš Efraimo keturiasdešimt du
tūkstančiai.

7 Jifta teisė Izraelį šešerius metus.
Paskui gileadietis Jifta mirė ir buvo
palaidotas ⌜savo mieste, Gileade⌝[7].

Trys „mažieji teisėjai“

8 Po jo Izraelį teisė Ibşanas iš
Betliejaus. Jis turėjo trisdešimt sūnų.
Trisdešimt dukterų jis išleido už vyrų
svetur ir trisdešimt marčių parvedė savo
sūnums iš svetur. Ir jis teisė Izraelį
septynerius metus. 10 Paskui Ibşanas
mirė ir buvo palaidotas Betliejuje.

11 Po jo Izraelį teisė zebulunas
Elonas. Jis teisė Izraelį dešimt metų.
12 Paskui zebulunas Elonas mirė ir buvo
palaidotas Ajalone, Zebuluno šalyje.

---

1 G; STV: perėjo pas amoniečius; M: perėjo amoniečius
2 Lit. yra išėję iš tavo burnos
3 GV; M: apgiedoti
4 G^AL Lat S^h; ~ M
5 G^AL SS^h; M: tu nesi gelbėtojas
6 Lit. padėjau savo gyvybę į savo ranką
7 G; M: Gileado miestuose

13 Po jo Izraelį teisė Hilelio sūnus
Abdonas, piratonietis. 14 Jis turėjo
keturiasdešimt sūnų ir trisdešimt
sūnaičių, jojančių ant septyniasdešimt
asilų. Ir jis teisė Izraelį aštuonerius
metus. 15 Paskui Hilelio sūnus
Abdonas, piratonietis, mirė ir buvo
palaidotas Piratone, Efraimo šalyje,
amalekiečių kalnyne.

SAMSONAS (13, 1—16, 31)

Samsono gimimas

13 Izraeliai toliau darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse. Tad
VIEŠPATS juos atidavė į filistinų rankas
keturioms dešimtims metų.
2 Buvo vienas vyras iš Ṣoros, iš
danų giminės, vardu Manoachas, o jo
žmona buvo nevaisinga ir neturėjo
vaikų. 3 Bet VIEŠPATIES angelas
pasirodė tai moteriai ir jai tarė: „Štai tu
esi nevaisinga ir neturi vaikų, tačiau
pradėsi ir pagimdysi sūnų. 4 Taigi dabar
saugokis, kad negertum vyno ar stipraus
gėrimo ir kad nevalgytum nieko netyra,
5 nes štai tu pradėsi ir pagimdysi sūnų.
Skustuvas neturi užeiti ant jo galvos, nes
berniukas turi būti Dievo naziras nuo
pat gimimo[1], ir jis pradės gelbėti Izraelį
iš filistinų rankų“. 6 Tada moteris
atėjus tarė savo vyrui: „Dievo vyras
atėjo pas mane, ir jo išvaizda buvo kaip
Dievo angelo išvaizda, labai bauginanti.
Bet aš jo nepakláusiau, iš kur jis esąs, ir
savo vardo jis man nepasakė. 7 Ir jis
man tarė: ‚Štai tu pradėsi ir pagimdysi
sūnų. Taigi dabar negerk vyno ar
stipraus gėrimo ir nevalgyk nieko
netyra, nes berniukas turi būti Dievo
naziras nuo pat gimimo iki savo mirties
dienos‘“.
8 Paskui Manoachas maldavo
VIEŠPATĮ. Jis sakė: „O, VIEŠPATIE!
Leisk, meldžiu, Dievo vyrui, kurį buvai
atsiuntęs, vėl ateiti pas mus ir mus
pamokyti, ką turime daryti berniukui,
kuris užgims“. 9 VIEŠPATS išklausė
Manoacho meldimą, ir Dievo angelas vėl
atėjo pas tą moterį, jai besėdint lauke ir
jos vyrui Manoachui nesant su ja.
10 Tada moteris, skubiai nubėgusi,
pranešė savo vyrui. Ji jam tarė: „Štai
man pasirodė tas vyras, kuris aną dieną
buvo atėjęs pas mane!“ 11 Atsikėlęs
Manoachas ėjo paskui savo žmoną ir,
atėjęs pas tą vyrą, jam tarė: „Ar tu esi
tas vyras, kuris buvo kalbėjęs tai
moteriai?“ Jis atsakė: „Taip[2]“.
12 Manoachas tarė: „Tegul dabar
įvyksta tavo žodžiai[3]! Koks turi būti
berniuko gyvenimo būdas ir koks jo
darbas?“ 13 VIEŠPATIES angelas tarė
Manoachui: „Nuo visko, ką pasakiau
moteriai, ji turi susilaikyti. 14 Jai nieko
nevalia ragauti iš to, kas išeina iš
vynmedžio, nei gerti vyno ar stipraus
gėrimo, nei valgyti ką nors netyra. Ji
turi laikytis visko, ką esu jai įsakęs“.
15 Manoachas tarė VIEŠPATIES
angelui: „Leisk mums, meldžiamasis,
užlaikyti tave ir tau paruošti ožiuką“.
16 Bet VIEŠPATIES angelas atsakė
Manoachui: „Jei mane užlaikysi,
nevalgysiu tavo valgio. O jei paruoši
deginamąją auką, VIEŠPAČIUI turi ją
aukoti!“ Mat Manoachas nežinojo, kad
jis buvo VIEŠPATIES angelas.
17 Manoachas sakė VIEŠPATIES
angelui: „Kuo tu vardu? Kai tavo
žodžiai bus įvykę, norėsime tave
pagerbti!“ 18 Bet VIEŠPATIES angelas
jam tarė: „Kam tai? Klausi mano vardo?
Jis nuostabus!“
19 Paėmęs ožiuką su javienių auka,
Manoachas aukojo ant uolos
VIEŠPAČIUI, darančiam nuostabius
darbus. Manoachas ir jo žmona stebėjo.
20 Liepsnai kylant nuo aukuro viršaus į
dangų, VIEŠPATIES angelas užžengė
aukuro liepsnoje. Tai matydami,
Manoachas ir jo žmona parpuolė
kniūpsti ant žemės. 21 O VIEŠPATIES
angelas daugiau nebepasirodė
Manoachui ir jo žmonai. Tąsyk
Manoachas suprato, kad tai buvo
VIEŠPATIES angelas. 22 Ir Manoachas
tarė savo žmonai: „Turėsime mirti, nes
regėjome Dievą!“ 23 Bet jo žmona jam
sakė: „Jei VIEŠPATS būtų norėjęs siųsti
mums mirtį, jis nebūtų priėmęs iš mūsų
rankų deginamosios ir javienių aukos,
nei mums visa tai parodęs, nei mums ką
nors tokio paskelbęs“.

1 Lit. įsčių

2 Lit. Aš esu

3 Dgl.MssGSV: žodis

24 Ta moteris pagimdė sūnų ir jį
praminė Samsonu[1]. Berniukas augo, ir
VIEŠPATS jį laimino. 25 VIEŠPATIES
dvasia pradėjo jį žadinti Dano
stovykloje, tarp Şoros ir Eštaolio.

5 Sk 6, 1–5

Samsonas pasirenka žmoną

14 Nusileidęs į Timną, Samsonas
pamatė Timnoje moterį iš filistinų
dukterų. 2 Parkilęs jis tai papasakojo
savo tėvui ir motinai. Jis sakė: „Mačiau
Timnoje moterį iš filistinų dukterų.
Taigi dabar paimkite ją man į žmonas!“
3 Bet jo tėvas ir motina jam tarė: „Argi
tarp tavo giminaičių dukterų ir visoje
mano tautoje nebėra moters, kad tu turi
eiti gauti žmonos iš neapipjaustytų
filistinų?“ Bet Samsonas tarė savo tėvui:
„Ją man paimk, nes ji yra tikroji mano
akyse“. 4 Jo tėvas ir motina nežinojo,
kad tai buvo iš VIEŠPATIES, kad jis
ieškojo progos susidurti su filistinais,
nes tuo metu filistinai viešpatavo
Izraeliui.
5 Paskui Samsonas leidosi su savo
tėvu ir motina į Timną. ⌜Jam pasukus ir⌝[2]
atėjus prie Timnos vynuogynų, netikėtai[3]
jaunas liūtas jį pasitiko kriokdamas.
6 Tada jį apėmė VIEŠPATIES dvasia, ir
jis, nieko neturėdamas rankoje, jį
suplėšė, kaip būtų galėjęs suplėšyti
ožiuką. Bet jis nepasakė savo tėvui, nei
savo motinai, ką buvo padaręs.
7 Paskui, nuėjęs žemyn, jis kalbėjo tai
moteriai. Ir ji buvo tikroji Samsono
akyse.
8 Kuriam laikui praslinkus,
sugrįžęs jos vesti, jis pasuko iš kelio,
norėdamas pasižiūrėti liūto maitos. Ir
štai liūto lavone buvo bičių spiečius ir
medaus. 9 Tą jis išgrandė sau į saujas ir
ėjo toliau valgydamas. Atėjęs pas savo
tėvą ir motiną, jis jiems davė, ir jie valgė.
Bet jis jiems nepasakė, kad buvo
išgrandęs medų is liūto lavono.
10 Jo tėvas nuėjo žemyn pas tą
moterį, ir ten Samsonas suruošė ⌜septynių
dienų⌝[4] pokylį[5], nes taip darydavo
jaunikiai. 11 ⌜Kadangi jie bijojo jo⌝[6], jie
pasiėmė trisdešimt pabrolių, kad tie būtų
su juo. 12 Samsonas jiems tarė:
„Leiskite man, meldžiu, užminti jums
mįslę. Jei man ją tikrai įspėsite per
septynias pokylio dienas[7], aš jums duosiu
trisdešimt apatinių ir trisdešimt
šventinių drabužių. 13 O jei negalėsite
man įspėti, jūs man duosite trisdešimt
apatinių ir trisdešimt šventinių
drabužių“. Jie jam tarė: „Užmink savo
mįslę, kad ją išgirstume!“ 14 Jis jiems
tarė:

„Iš ėdiko išėjo valgis,
iš stipruolio išėjo kas saldu“.

Bet jie negalėjo įspėti mįslės per tris
dienas. 15 Tad ketvirtąją[8] dieną jie sakė
Samsono žmonai: „Perkalbėk savo vyrą,
kad jis mums išduotų mįslę. Kitaip
sudeginsime tave ir tavo tėvo namus!
Argi mus čion pasikvietėte ⌜padaryti mus
beturčiais⌝[9]?“ 16 Taigi Samsono žmona
verkė ant jo peties ir sakė: „Tu tik
neapykantą man reiški! Tu nemyli
manęs! Užminei mįslę mano tautiečiams,
o man neišdavei“. Bet jis jai tarė:
„Klausyk[10]! Neišdaviau savo tėvui ir
motinai, o tau turėčiau išduoti?“
17 Taigi ji verkė ⌜ant jo peties⌝[11] per
septynias dienas, kuriomis tęsėsi jų
pokylis, o septintąją dieną jis jai išdavė,
nes ji prispyrė jį. Paskui ji išdavė mįslę
savo tautiečiams. 18 Septintąją dieną,
saulei dar nenusileidus, miesto vyrai jam
tarė:

„Kas yra saldesnis už medų?
Ir kas yra stipresnis už liūtą?“

Bet jis jiems tarė:

„Jei nebūtumėte arę su mano
telyčia,
nebūtumėte įspėję mano mįslės!“

19 Tada jį apėmė VIEŠPATIES
dvasia, ir jis, nusileidęs į Aškeloną ir
užmušęs iš jų trisdešimt vyrų, paėmė jų

1 Hbr. Šimšōn
2 Rk. pgl. G^AB; M: Jiems
3 Lit. štai

4 GS; ~ M
5 Lit. gėrynę
6 G; M: Kai jie pamatė jį
7 G; M + ir išspręsite
8 GS; M: septintąją
9 G; M: mus pasisavinti
10 Lit. Štai
11 Lit. ant jo

aprangas ir parkilo į savo tėvo namus.
20 O Samsono žmona teko jo pabroliui,
kuris buvo jo pirmasis pajaunys.

Samsono kerštas

15 Kuriam laikui praslinkus, per
kviečių pjūtį, Samsonas, nešinas
ožiuku, aplankė savo žmoną. Ir jis tarė:
„Noriu įeiti į kambarį pas savo žmoną“.
Bet jos tėvas neleido jam įeiti. 2 Ir jos
tėvas tarė: „Tikrai maniau, kad tu visai
jos nekenti, todėl ją atidaviau tavo
pabroliui. Argi jos jaunesnioji sesuo
nėra gražesnė už ją? Vesk ją vietoj
anos!“ 3 Samsonas jiems tarė: „Šįkart
nebūsiu nusikaltęs filistinams, jei aš
piktai pasielgsiu su jais!“ 4 Nuėjęs
Samsonas sugavo tris šimtus lapių.
Paskui, paėmęs deglų, jis atsuko uodegą
į uodegą ir padėjo po deglą viduryje tarp
abiejų uodegų. 5 Uždegęs deglus, jis
paleido [lapes] į filistinų stovinčius
javus. Taip jis padegė ir gubas, ir
stovinčius javus, ir vynuogynus, ir
alyvmedžių sodus. 6 Filistinai klausė:
„Kas tai padarė?“ Žmonės atsakė:
„Samsonas, timniečio žentas, dėl to, kad
anas atėmė jam žmoną ir ją atidavė jo
pabroliui“. Atkilę filistinai sudegino ją
ir jos tėvą. 7 Samsonas jiems tarė: „Jei
taip darote, prisiekiu nenurimsiąs, iki
būsiu jums atkeršijęs“. 8 Ir smarkiais
smūgiais jis juos žiauriai[1] išklojo.
Paskui jis nuėjo žemyn ir gyveno Ėtamo
uolos plyšyje.

Filistinai bando pagauti Samsoną

9 Filistinai atkilo, pasistatė
stovyklas Jude ir išsidėstė prieš Lechį.
10 Judo vyrai klausė: „Kodėl atkilote
prieš mus?“ Jie atsakė: „Atkilome
Samsono surišti, padaryti jam taip, kaip
jis mums padarė!“ 11 Tada trys
tūkstančiai vyrų nusileido iš Judo į
Ėtamo uolos plyšį ir sakė Samsonui:
„Argi nežinai, kad mus valdo filistinai?
Tai kodėl mums tai padarei?“ Bet jis
jiems atsakė: „Kaip jie man padarė, taip
aš jiems padariau“. 12 Jie jam tarė:
„Nusileidome tavęs surišti, tavęs
atiduoti į filistinų rankas“. Samsonas
jiems tarė: „Prisiekite man, kad jūs
patys manęs nepulsite!“ 13 Jie jam tarė:
„Ne! Mes tik norime tave surišti ir
atiduoti į jų rankas, Tačiau jokiu būdu
nenorime tavęs nužudyti“. Taigi jie
surišo jį dviem naujomis virvėmis ir vedė
iš uolos aukštyn. 14 Jam pasiekus
Lechį, filistinai jį pasitiko krykštaudami.
Tada jį apėmė VIEŠPATIES dvasia, ir
virvės, buvusios ant jo dilbių, pasidarė
kaip užsidegę linai, ir jo raiščiai nutirpo
nuo jo rankų! 15 Radęs šviežią asilo
žandikaulį, jis ištiesė ranką ir, jį
pagriebęs, juo išmušė tūkstantį vyrų.
16 Ir Samsonas tarė:
„Asilo žandikauliu
[išklojau] krūvą, dvi
krūvas![2]
Asilo žandikauliu
išmušiau tūkstantį vyrų!“
17 Baigęs kalbėti, jis nusviedė
žandikaulį iš savo rankos ir praminė tą
vietą Ramat-Lechiu[3].
18 Labai ištroškęs, jis šaukėsi
VIEŠPATIES. Jis sakė: „Tu davei savo
tarno ranka šitą didelę pergalę, o dabar
turiu mirti iš troškulio ir patekti į
neapipjaustytųjų rankas!“ 19 Tada
Dievas skeldamas atidarė Lechyje
esančią Grūstuvę[4], ir iš jos ištekėjo
vanduo. Jam atsigėrus, atsipeikėjo jo
dvasia, ir jis atgijo. Todėl ją vadina
Šaukiančiojo versme. Ji tebėra Lechyje
iki šios dienos.
20 Ir filistinų dienomis jis teisė
Izraelį dvidešimt metų.

Samsonas ir Gazos vartai

16 Samsonas nuėjo į Gazą ir, ten
pamatęs moterį paleistuvę, įėjo
pas ją. 2 Kai gaziečiams buvo pranešta:
„Samsonas yra čia atėjęs!“, jie slankiojo
aplinkui ir visą naktį jo tykojo prie
miesto vartų. Jie tyliai laikėsi visą naktį
sakydami: „[Palauksime,] iki prašvis
rytas, tada jį užmušime!“ 3 Bet
Samsonas tegulėjo iki vidurnakčio.
Vidurnaktį atsikėlęs, jis nutvėrė miesto
vartų duris ir abi staktas ir jas iškėlė su
sklende. Jis jas užsidėjo ant pečių ir

---

1 Lit. blauzda ant šlaunies (t.y. palikdamas kojų ir šlaunių sąvartą)

2 G: juos klote išklojau krūvomis

3 Lit. Žandikaulio aukštuma

4 T.y. grūstuvės pavidalo tuštumą uoloje

užnešė ant ties Chebronu esančio kalno
viršūnės.

Samsonas ir Delila

4 Vėliau jis pamilo moterį, vardu
Delilą, Soreko slėnyje. 5 Filistinų
valdovai atkilo pas ją ir jai tarė:
„Suviliok jį ir patirk, kame glūdi jo
didelė jėga ir kuo galėtume jį įveikti ir
surišti, kad padarytume jį bejėgį! O mes
tau duosime kiekvienas po tūkstantį ir
šimtą sidabrinių“. 6 Tad Delila sakė
Samsonui: „Pasakyk man, meldžiamasis,
kame glūdi tavo didelė jėga ir kuo būtų
galima tave surišti, norint padaryti tave
bejėgį“. 7 Samsonas jai tarė: „Jei mane
kas surištų septyniomis šviežiomis lanko
templėmis, kurios dar nėra sudžiūvusios,
pasidaryčiau silpnas ir būčiau kaip bet
kuris kitas žmogus“. 8 Taigi filistinų
valdovai užnešė pas ją septynias šviežias
temples, kurios dar nebuvo sudžiūvusios,
ir jomis ji surišo jį. 9 Tuo tarpu ji turėjo
tykotojų, sėdinčių vidiniame kambaryje.
Ir ji jam tarė: „Filistinai ⌜puola tave⌝[1],
Samsonai!“ Bet jis sutraukė temples,
kaip kad sutrūksta pakulų sruoga, kai ji
pauosto ugnies. Taip jo jėga[2] liko
neišaiškinta.

10 Delila sakė Samsonui: „Štai tu
pasityčiojai iš manęs ir man kalbėjai
melus. Dabar pasakyk man,
meldžiamasis, kuo būtų galima tave
surišti!“ 11 Jis jai tarė: „Jei mane
strangriai suraišiotų naujomis virvėmis,
kurios dar nebuvo panaudotos darbui,
pasidaryčiau silpnas ir būčiau kaip bet
kuris kitas žmogus“. 12 Taigi Delila,
paėmusi naujas virves ir jomis jį surišusi,
jam tarė: „Filistinai puola tave,
Samsonai!“ Tuo tarpu tykotojai sėdėjo
vidiniame kambaryje. Bet jis jas
nutraukė nuo savo rankų lyg siūlą.

13 Delila tarė Samsonui: „Ligšiol
tyčiojais iš manęs ir man kalbėjai melus.
Pasakyk man, kuo tave galima surišti!“
Jis jai tarė: „Jei suausi septynias mano
galvos kasas[3] su apmatais ⌜ir prismeigsi
kuoleliu prie sienos, pasidarysiu silpnas
ir būsiu kaip bet kuris kitas žmogus“.
Taigi, jį užmigdžiusi, ji suaudė septynias
jo galvos kasas su apmatais⌝[4],
14 prismeigė kuoleliu[5] ir jam tarė:
„Filistinai puola tave, Samsonai!“ O jis,
pabudęs iš miego, ištraukė kuolelį,
stakles ir apmatus.

15 Ji jam tarė: „Kaip tu gali
sakyti: ‚Aš myliu tave‘, kai ⌜nepasitiki
manimi⌝[6]. Jau tris kartus pasityčiojai iš
manęs ir man nepasakei, kame slypi tavo
didelė jėga“. 16 Kai ji kasdien jį
kvaršino savo kalbomis ir primygtinai jį
prašė, jam tai mirtinai įkyrėjo, 17 ir jis
⌜jai viską patikėjo⌝[7]. Jis jai tarė:
„Skustuvas niekad nėra užėjęs ant mano
galvos, nes aš esu Dievo naziras nuo pat
gimimo. Jei kas mane nuskustų, nuo
manęs atstotų mano jėga, pasidaryčiau
silpnas ir būčiau kaip bet kuris kitas
žmogus“.

18 Delila, nuvokusi, kad jis jai
buvo viską patikėjęs, pasiuntė ir
pasikvietė filistinų valdovus su žinia:
„Darsyk užeikite, nes jis man viską
patikėjo“. Taigi filistinų valdovai užėjo
pas ją ir atsinešė pinigų. 19 Jį
užmigdžiusi ant savo kelių, ji pasišaukė
vyrą ir nukirpo[8] septynias jo galvos
kasas. Taip ji padarė pradžią jam
nugalėti, ir jo jėga atstojo nuo jo. 20 Ir
ji tarė: „Filistinai puola tave,
Samsonai!“ Pabudęs iš miego, jis manė:
„Išeisiu, kaip ir kitais kartais, ir
nusikratysiu!“ Bet jis nežinojo, kad
VIEŠPATS buvo atsitraukęs nuo jo.
21 Jį nutvėrę, filistinai išlupo jam akis.
Jie nuvedė jį žemyn į Gazą ir sukaustė
žalvarinėmis grandinėmis. Ir jis turėjo
malti kalėjime. 22 O nukirpti jo galvos
plaukai pradėjo atželti.

Samsono paskutinis kerštas ir mirtis

23 Filistinų valdovai susirinko
aukoti dideles aukas savo dievui
Dagonui ir pasilinksminti. Ir jie sakė:

„Mūsų dievas atidavė į mūsų
rankas
Samsoną, mūsų priešą!“

---

1 Lit. ant tavęs
2 T.y. jėgos priežastis
3 Arba: garbanas
4 G; ~ M
5 G + prie sienos
6 Lit. tavo širdis nėra su manimi
7 Lit. atvėrė jai visą savo širdį
8 MsG: tas nukirpo

24 Žmonės, jį pamatę, gyrė savo dievą,
nes jie sakė:
„Mūsų dievas atidavė į mūsų
rankas
mūsų priešą—
tą, kuris nusiaubė mūsų šalį
ir išmušė tiek mūsiškių!“
25 Ir kai jų širdis įsilinksmino, jie sakė:
„Pašaukite Samsoną, kad jis mums
darytų išdaigas!“ Taigi jie pasišaukė
Samsoną iš kalėjimo, ir jis turėjo krėsti
juokus jų akyse. Kai jie pastatė jį tarp
stulpų, 26 Samsonas tarė vaikinui,
laikančiam jį už rankos: „Privesk mane,
kad galėčiau paliesti stulpus, kuriais
remiasi namas, ir atsišlieti į juos“. 27 O
namas buvo pilnas vyrų ir moterų. Ten
buvo visi filistinų valdovai, o ant stogo—
apie trys tūkstančiai vyrų ir moterų,
žiūrėjusių, kaip Samsonas išdaigavo.
28 Paskui Samsonas, šaukdamasis
VIEŠPATIES, tarė: „Viešpatie Jahve!
Atsimink mane, meldžiu! Ir sustiprink
mane, meldžiu, tik dar šitą vieną kartą, o
Dieve, kad atsikeršyčiau filistinams
⌜vienu atkeršijimu už abi mano akis⌝[1]!“
29 Samsonas apkabino abu vidurinius
stulpus, kuriais rėmėsi namas, ir
pasisvėrė ant jų, vieną laikydamas savo
dešinėje rankoje, o kitą kairėje. 30 Ir
Samsonas tarė: „Leisk man mirti su
filistinais!“ Jam pasilenkus su jėga,
namas griuvo ant valdovų ir visų jame
esančių žmonių. Taigi buvo daugiau
mirusiųjų, kuriuos jis užmušė mirdamas,
negu tų, kuriuos jis buvo užmušęs
gyvendamas. 31 Paskui nusileido jo
broliai bei visi jo tėvo namiškiai ir jį
atsiėmė. Jie nunešė jį aukštyn ir
palaidojo tarp Soros ir Eštaolio jo tėvo
Manoacho kape. Jis dvidešimt metų
buvo Izraelio teisėjas.

DANŲ IR BENJAMINŲ BUITIES ĮVYKIAI (17—21)

Michos namų šventykla

17 Buvo vienas vyras is Efraimo
kalnų, vardu Michajas[2]. 2 Ir jis
tarė savo motinai: „Tūkstantis ir šimtas
sidabrinių, kurie buvo paimti iš tavęs,
[dėl kurių] tu ištarei prakeikimą ir net
man girdint [tai] pasakei,—štai pinigai
yra pas mane. Aš juos paėmiau! ⌜Taigi
dabar tau juos grąžinu⌝[3]. Tada jo motina
tarė: „Būk VIEŠPATIES palaimintas,
mano sūnau!“ 3 Jam sugrąžinus savo
motinai tūkstantį ir šimtą sidabrinių, jo
motina sakė: „Aš visiškai pašvenčiu tuos
pinigus VIEŠPAČIUI iš savo rankos,
mano sūnau, nulietam dievastabiui
padaryti“. 4 Jam sugrąžinus pinigus
savo motinai, jo motina paėmė du šimtus
sidabrinių ir juos davė sidabrakaliui. O
tas iš jų padarė nulietą dievastabį, kuris
buvo Michajo namuose.
5 Tas vyras Micha turėjo
šventyklą. Jis padarė efodą bei
terafimus ir įvedė į tarnybą vieną savo
sūnų, kuris jam tapo kunigu. 6 Tomis
dienomis nebuvo karaliaus Izraelyje.
Kiekvienas darė, kaip jam atrodė
tinkama.
7 Buvo vienas jaunikaitis iš Judo
Betliejaus, iš Judo giminės. Jis buvo
levis, ir jis ten buvo ateivis. 8 Tas vyras
ėjo iš miesto, iš Judo Betliejaus,
norėdamas apsigyventi, kur ras vietos.
Keliaudamas jis atėjo į Efraimo kalnyną,
ligi Michos namų. 9 Micha jam tarė:
„Iš kur ateini?“ Šis jam atsakė: „Aš esu
levis iš Judo Betliejaus, ir aš einu,
norėdamas apsigyventi, kur rasiu
vietos“. 10 Micha jam tarė: „Pasilik pas
mane ir būk man tėvas bei kunigas! O aš
tau duosiu metams dešimt sidabrinių,
eilutę drabužių ir ko reikia tavo
išlaikymui“.[4] 11 Levis sutiko pasilikti
pas tą vyrą. Ir tas jaunikaitis jam tapo
kaip vienas iš jo sūnų. 12 Micha įvedė
levį tarnybon, ir tas jaunikaitis jam tapo
kunigu ir buvo Michos namuose. 13 O
Micha galvojo: „Dabar žinau, kad
VIEŠPATS darys man gera, nes levis
man tapo kunigu“.

6 Ts 21, 25

Danų žvalgai

18 Tomis dienomis nebuvo karaliaus
Izraelyje. Ir tomis dienomis danų
gentis ieškojo sau veldinio, kur galėtų

1 GSV; M: [bent] už vieną mano abiejų akių
2 Hbr. Michajehū
3 Perkelta iš 3 skn. galo.
4 M + turbūt dviejų sekančių žodžių dtgr.: Ir levietis ėjo

įsikurti, nes iki tos dienos jai nebuvo
tekę jokio veldinio tarp Izraelio genčių.
2 Tad danai išsiuntė iš savo giminės[1]
penkis karingus vyrus[2], iš Şoros ir
Eštaolio, šalies išžvalgyti ir jos ištirti. Ir
jie jiems tarė: „Eikite, išžvalgykite tą
šalį!“ Atėję į Efraimo kalnyną, ligi
Michos namų, jie ten apsinakvojo.
3 Būdami prie Michos namų, jie
atpažino jaunikaičio levio tarmę ir, ten
užsukę, jį klausė: „Kas tave čion atvedė?
Ką tu čia veiki? Kuo čia verties?“ 4 Jis
jiems atsakė: „Taip ir taip Micha
pasielgė su manim. Jis mane pasamdė, ir
jam tapau kunigu“. 5 Jie jam tarė:
„Pasiteirauk Dievo, meldžiamasis, kad
žinotume, ar pasiseks mūsų kelionė, į
kurią mes leidžiamės“. 6 Kunigas jiems
tarė: „Eikite ramūs! VIEŠPATS pritaria
jūsų kelionei, į kurią leidžiatės“.
7 Tie penki vyrai ėjo toliau ir
atėjo į Lajišą. Jie pamatė jame buvusius
žmones, saugiai, şidoniečių būdu,
gyvenančius, ramius ir neįtariančius. Ir
nebuvo šalyje nė vieno, kuris [juos]
vargintų, griebtųsi priespaudos valdžios.
Jie buvo toli nuo şidoniečių ir neturėjo
sutarties su Aramu[3].
8 Jiems parėjus pas savo brolius į
Şorą ir Eštaolį, jų broliai juos klausė:
„Kaip jums ėjosi?“ 9 Tie atsakė:
„Kelkitės ir žygiuokime aukštyn prieš
juos! Nes matėme tą šalį, ir ji atrodė
labai puiki. O jūs dar delsite!
Netingėkite žygiuoti, įsiveržti ir užimti
tą šalį! 10 Atėję įsiveršite pas
neįtariančius žmones, o ta šalis yra ˹labai
plati˺[4]. Iš tiesų Dievas ją atidavė į jūsų
rankas—vietą, kurioje nieko netrūksta,
kas yra žemėje“.

Danai pasiima Michos kunigą ir dievastabį

11 Taigi iš tenai, iš danų giminės,
iš Şoros ir Eštaolio, sukilo eiti šeši šimtai
apsiginklavusių vyrų. 12 Pažygiavę
aukštyn, jie pasistatė stovyklas Kirjat-
Jearime, Jude. Todėl tą vietą tebevadina
Dano stovykla iki šios dienos. Ji yra už
Kirjat-Jearimo. 13 Paskui jie žygiavo iš
ten į Efraimo kalnus ir atėjo iki Michos
namų. 14 Tada tie penki vyrai, kurie
buvo ėję šalies, Lajišo, išžvalgyti,
atsiliepdami sakė savo broliams: „Ar
žinote, kad šituose namuose yra ėfodas,
terafimai ir nulietas dievastabis? Taigi
dabar pagalvokite, kas jums reiktų
daryti!“ 15 Ten pasukę, jie įėjo į
jaunikaičio levio namus, Michos namus,
ir teiravosi apie jo klotį. 16 Šešiems
šimtams ginkluotų vyrų danų sustojus
vartų prieangyje, 17 tie penki vyrai,
ėjusieji šalies išžvalgyti, užėjo. Jie, ten
įėję, paėmė ˹nulietą dievastabį, ėfodą ir
terafimus˺[5]. (Tuo tarpu kunigas stovėjo
vartų prieangyje su šešiais šimtais
apsiginklavusių vyrų.) 18 Tiems[6] įėjus į
Michos namus ir paėmus nulietą
dievastabį, ėfodą ir terafimus[7], kunigas
jiems tarė: „Ką jūs darote?“ 19 Bet jie
jam sakė: „Tylėk! Užčiaupk ranka
burną ir eik su mumis! Būk mums tėvu ir
kunigu! Ar tau geriau būti kunigu vieno
vyro namams, ar būti kunigu genčiai ir
giminei Izraelyje?“ 20 Kunigas
nudžiugo. Jis paėmė ėfodą, terafimus bei
dievastabį ir atėjo į kareivių vidurį.
21 Nusisukę jie ėjo, pasistatę į
priekį vaikus, galvijus ir gėrybes. 22 Jie
jau buvo nutolę nuo Michos namų, kai
vyrai, gyvenantys greta Michos namų
esančiuose namuose, susibūrę pasivijo
danus. 23 Jie šaukė danams, o tie
atsigręžę tarė Michai: „Kas tau, kad
susišaukei būrį!“ 24 Jis atsakė: „Jūs
paėmėte mano ˹padirbtus dievus˺[8] bei
kunigą ir nuėjote! Kas gi man
bepalieka? Kaip drįstate mane klausti:
‚Kas tau‘?“ 25 Bet danai jam tarė:
„Nebeleisk mums išgirsti savo šauksmo,
kad karštabūdžiai vyrai neužpultų jūsų
ir kad neprarastum savo gyvybės ir savo
namiškių gyvybės!“ 26 Danai ėjo savo
keliu, o Micha matydamas, kad jie buvo
stipresni už jį, atsisukęs pargrįžo į savo
namus.

---

1 GT: giminių
2 M + iš jų viseto vyrus; ~ GS
3 GS; M: žmonėmis
4 Lit. išplitusi į abi puses
5 M lit.: dievastabį ir ėfodą, ir terafimus, ir tai, kas nulieta; taip pat 17 skn.
6 T.y. tiems penkiems vyrams
7 T.y. namų dievukus
8 Arba: padirbtą dievą

Danai įsikuria Lajiše

27 Paėmę, ką Micha buvo padirbęs,
ir jam priklausiusį kunigą, jie užklupo
Lajišą, ramius ir neįtariančius žmones.
Jie juos iškapojo kalavijo ašmenimis, o
miestą sudegino. 28 Ir nebuvo gelbėtojo,
nes jis[1] buvo toli nuo Sidono ir neturėjo
sutarties su Aramu[2]. Jis buvo slėnyje,
priklausančiame Bėt-Rechobui. Tą
miestą atstatę, jie apsigyveno jame.
29 Ir jie praminė tą miestą Danu, savo
protėvio Dano vardu. Šis buvo gimęs
Izraeliui. Bet pradžioje tas miestas
vadinosi Lajišas. 30 Danai pasistatė
dievastabį, o Mozės[3] sūnaus Gėršomo
sūnus Jonatanas—jis pats ir jo
palikuonys—kunigavo danų genčiai iki
dienos, kai šalis buvo ištremta. 31 Jie
pasistatė Michos padirbtą dievastabį [,ir
šis buvo] tol, kol Dievo namai buvo Šile.

Gibėjiečių nusikaltimas

19 Tomis dienomis, kai nebuvo
karaliaus Izraelyje, vienas vyras
levis gyveno kaip ateivis Efraimo kalnų
nuošaliausioje vietoje. Jis pasiėmė
moterį sugulovę iš Judo Betliejaus.
2 Bet jo sugulovė supyko ant jo, pabėgo
nuo jo į savo tėvo namus, į Judo Betliejų,
ir ten išbuvo kurį laiką—keturis
mėnesius. 3 Pakilęs jos vyras nuėjo jai
iš paskos, norėdamas jai prisimeilinti,
kad ją atgal parsivestų. Su juo buvo jo
bernas ir pora asilų. Kai ⌜jis įėjo į jos⌝[4]
tėvo namus, merginos tėvas, jį pamatęs,
linksmai jį pasitiko. 4 Kadangi jo
uošvis, merginos tėvas, jį privertė, jis
pasiliko pas jį tris dienas. 5 O ketvirtąją
dieną jie atsikėlė anksti rytą. Jam
pakilus eiti, merginos tėvas tarė savo
žentui: „Pasistiprink duonos kąsneliu, o
paskui galėsite keliauti!“ 6 Taigi jie
susėdo, abu drauge valgė ir gėrė. Paskui
merginos tėvas tarė tam vyrui:
„Nuspręsk, meldžiu, nakvoti ir būk gerai
nusiteikęs“. 7 Tam vyrui pakilus eiti, jo
uošvis taip prispyrė jį, kad jis ten
pasilikęs nakvojo. 8 Jam anksti rytą,
penktąją dieną, atsikėlus eiti, merginos
tėvas tarė: „Pasistiprink, meldžiu!“ Taip
jie užgaišo iki popietės. Juodu valgė ⌜ir
gėrė⌝[5]. 9 Paskui, tam vyrui—jam pačiam,
jo sugulovei ir jo bernui—pakilus, jo
uošvis, merginos tėvas, jam tarė:
„Žiūrėk, meldžiu, diena jau pasislinko
vakarop. Likite nakvoti, meldžiu! Štai
diena eina galop. Lik čia nakvoti ir būk
gerai nusiteikęs! O rytoj, jums anksti
atsikėlus keliauti, galėsi parvykti į savo
palapinę“.
10 Tačiau tas vyras nebenorėjo
nakvoti. Pakilęs jis ėjo ir atėjo ties
Jebusu, tai yra Jeruzale. Jis turėjo su
savim porą pabalnotų asilų, ir jo
sugulovė buvo su juo. 11 Jiems esant
prie Jebuso ir dienai jau baigiantis,
bernas tarė savo šeimininkui: „Eikš,
meldžiu, pasukime iš kelio į šitą
jebusiečių miestą ir pernakvokime
jame!“ 12 Bet jo šeimininkas jam tarė:
„Ne! Nesuksime iš kelio į miestą
svetimaučių, nesančių izraelių kilmės,
bet eisime toliau iki Gibėjos“. 13 Jis dar
sakė savo bernui: „Eikš, prisiartinkime
prie kurios nors iš tų vietovių:
nakvokime Gibėjoje ar Ramoje!“
14 Taigi jie ėjo toliau savo keliu, o saulė
jiems nusileido prie Gibėjos,
priklausančios Benjaminui.
15 Ten jie pasuko iš kelio, kad įeitų
nakvoti Gibėjoje. Bet įėjęs jis turėjo
pasilikti miesto aikštėje, nes neatsirado
nė vieno, kuris būtų juos priėmęs į savo
namus nakvoti. 16 Tuo metu pasirodė
senas vyras, vakare bepareinąs iš savo
darbo, iš lauko. Tas vyras buvo nuo
Efraimo kalnų ir ateivis Gibėjoje. O tos
vietos vyrai buvo benjaminai.
17 Pakėlęs akis, jis pamatė tą vyrą
pakeleivį miesto aikštėje. Senasis vyras
paklausė: „Kur eini ir iš kur ateini?“
18 Šis jam atsakė: „Mes keliaujame iš
Judo Betliejaus į nuošaliausią Efraimo
kalnų vietą. Iš ten aš esu. Buvau
nuvykęs į Judo Betliejų, o [dabar] aš
einu į ⌜savo namus⌝[6]. Bet nėra nė vieno,
kuris mane priimtų į namus.

1 T.y. miestas
2 GS; M: žmonėmis
3 Kkr, MssGV; M: Menašės
4 G; M: ji įvedė jį į savo
5 G; ~M
6 G; M: VIEŠPATIES namus

19 Yra ir šiaudų, ir pašaro mūsų asilams,
taip pat yra ir duonos bei vyno man, ⌜tavo
tarnaitei⌝[1] ir bernui, esančiam ⌜su tavo
tarnais⌝[2]. Nieko netrūksta". 20 Senasis
vyras tarė: „Ramybė tau! Tačiau visko,
ko tau reikia, aš tau parūpinsiu. Tik
nenakvok aikštėje!" 21 Ir, jį įvedęs į
savo namus, jis pametė kratinio asilams.
Nusiplovę kojas, jie valgė ir gėrė.
22 Jiems esant gerai nusiteikus,
miesto vyrai, nenaudėliai, apsupo namą.
Belsdamiesi į duris, jie sakė senajam
vyrui, namų savininkui: „Išvesk tą vyrą,
kuris atvyko į tavo namus, kad turėtume
santykių su juo!" 23 Bet tas vyras, namų
savininkas, išėjo pas juos ir jiems tarė:
„Ne, mano broliai! Piktai nepasielkite,
meldžiu! Kai jau šitas vyras yra įėjęs į
mano namus, nedarykit tokio beprotiškai
nusikalstamo darbo!" 25 Kadangi tie
vyrai nenorėjo jo klausyti, vyras,
nutvėręs savo sugulovę, ją išstūmė pas
juos laukan, ir jie turėjo santykių su ja.
Jie ištvirkusiai elgėsi su ja per visą naktį
iki ryto. Tik aušrai brėkštant, jie paleido
ją. 26 Taigi, rytui auštant, ta moteris
atėjusi sukrito prieangyje to vyro namų,
kur buvo jos šeimininkas, [ir ten gulėjo,]
kol pasidarė šviesu.
27 Jos šeimininkui ryto metą
atsikėlus, atidarius namų duris ir išėjus
eiti savo keliu, štai ta moteris, jo
sugulovė, buvo parkritusi namų
prieangyje, ištiesusi rankas ant
slenksčio. 28 Jis jai tarė: „Kelkis,
eikime!" Bet nebuvo atsakymo, ⌜nes ji
buvo mirusi⌝[3]. Ją užkėlęs ant asilo, tas
vyras pakilo ir vyko į savo vietą.
29 Parvykęs į savo namus, jis pasiėmė
peilį ir, nutvėręs savo sugulovę, ją
supjaustė panariui į dvylika gabalų ir ją
išsiuntė po visą Izraelio sritį. 30 ⌜Ir jis
įsakė vyrams, kuriuos išsiuntė: „Taip
sakykite kiekvienam izraeliui: ‚Ar yra
kas nors tokio įvykę⌝[4] nuo to laiko, kai
izraeliai atkilo iš Egipto šalies, iki šios
dienos? Tai apmąstykite, pasitarkite ir
pasisakykite!'"

1 T.y. mano sugulovei
2 T.y. su mumis
3 G; ~ M
4 G^{A}; M: Kiekvienas, kuris tai matė, sakė: „Tokio dalyko nėra įvykę ir nėra matyta

Izraeliai kariauja su benjaminais

20 Tada išžygiavo visi izraeliai.
Bendruomenė susirinko tarsi
vienas vyras nuo Dano ligi Beer-Šebos ir
Gileado šalis pas VIEŠPATĮ į Mispą.
2 Visõs tautõs, visų Izraelio genčių,
vadai sustojo Dievo tautos susirinkime—
keturi šimtai tūkstančių vyrų, ginkluotų
kalaviju. 3 Benjaminai išgirdo, kad
izraeliai buvo atkilę į Mispą. Izraeliai
klausė: „Kalbėkite! Kaip įvyko šitas
piktas darbas?" 4 Tada levis, nužudytos
moters vyras, atsakydamas tarė: „Aš su
savo sugulove atėjau nakvoti į Gibėją,
priklausančią Benjaminui. 5 Gibėjos
piliečiai pakilo prieš mane ir nakčia dėl
manęs apsupo namus. Jie ketino mane
nugalabyti, o mano sugulovę taip
išprievartavo, jog ta mirė. 6 Paskui,
nutvėręs savo sugulovę, ją supjausčiau ir
išsiunčiau po visus Izraelio paveldėtus
laukus, nes jie buvo padarę begėdišką ir
beprotišką darbą Izraelyje. 7 Štai jūs
visi, izraeliai, čia pat pasisakykite ir
pasitarkite!"
8 Tada visa tauta pakilo kaip
vienas vyras, sakydama: „Niekas iš
mūsų neis į savo palapinę ir niekas
nepasišalins į savo namus! 9 Bet dabar
štai ką darysime Gibėjai: ⌜žygiuosime
aukštyn⌝[5] prieš ją, mesdami burtą!
10 Paimsime iš visų Izraelio genčių po
dešimtį vyrų iš šimto, po šimtą iš
tūkstančio ir po tūkstantį iš dešimt
tūkstančių, kad atneštų paviržio
kareivams, ⌜atėjusiems atmokėti Gibėjai⌝[6]
už visą tą beprotiškai nusikalstamą
darbą, kurį jie[7] padarė Izraelyje".
11 Taigi visi Izraelio vyrai, susijungę
tarsi vienas vyras, susirinko prieš tą
miestą.
12 Izraelio gentys išsiuntė vyrus po
visą Benjamino gentį, sakydami: „Koks
yra tas piktas darbas, kuris įvyko tarp
jūsų? 13 Taigi dabar išduokite vyrus
nenaudėlius, esančius Gibėjoje, kad juos
nubaustume mirtimi ir pašalintume pikta
iš Izraelio!"

5 G; ~ M
6 $G^{A}S^{h}$; M: kad paruoštų jų atžygiavimui į Benjamino Gebą
7 GS; M: jį

Bet benjaminai nenorėjo klausyti
savo brolių izraelių balso. 14 Ir
benjaminai susirinko iš miestų į Gibėją,
kad išeitų į karą su izraeliais. 15 Tą
dieną benjaminai suverbavo iš miestų
dvidešimt šešis tūkstančius vyrų,
ginkluotų kalaviju, neskaitant Gibėjos
gyventojų. Buvo suverbuota septyni
šimtai rinktinių vyrų kairiarankių. Tie
visi galėjo laidyti akmenį į plauką ir
pataikyti! 17 O izraelių, be benjaminų,
buvo suverbuota keturi šimtai
tūkstančių vyrų, ginkluotų kalaviju. Tie
visi buvo kariautojai.

18 Pakilę jie užėjo į Bėt-Elį Dievo
pasiklausti. Izraeliai klausė: „Kuris iš
mūsų pirmas turi žygiuoti aukštyn į kovą
su benjaminais?" VIEŠPATS atsakė:
„Judas turi eiti pirmas!"

19 Taigi izraeliai, ryto metą
atsikėlę, pasistatė stovyklas prieš Gibėją.
20 Izraeliai išėjo į karą su Benjaminu.
Izraeliai išsirikiavo kautynėms su jais,
atsisukę į Gibėją. 21 Benjaminai, išėję iš
Gibėjos, tą dieną išklojo Izraelyje
dvidešimt du tūkstančius vyrų.
22 Tačiau kareiviai, Izraelio vyrai,
atgavę drąsą, vėl išsirikiavo kautynių
tvarka vietoje, kur jie buvo išsirikiavę
pirmąją dieną. 23 Užėję į Bėt-Elį,
izraeliai verkė VIEŠPATIES akivaizdoje
iki vakaro ir pasiklausė VIEŠPATIES,
sakydami: „Ar mes dar kartą turime
artintis į mūšį su mūsų broliu
Benjaminu?" VIEŠPATS atsakė:
„Žygiuokite aukštyn prieš jį!" 24 Taigi
antrąją dieną izraeliai prisiartino prie
benjaminų. 25 O Benjaminas antrąją
dieną išėjo jų pasitikti iš Gibėjos ir
išklojo dar aštuoniolika tūkstančių
izraelių. Tie visi buvo ginkluoti
kalaviju.

26 Tada visi izraeliai, visa
kariuomenė, žygiavo aukštyn ir atėjo į
Bėt-Elį. Ten jie sėdėjo verkdami
VIEŠPATIES akivaizdoje ir tą dieną
pasninkavo iki vakaro. Jie aukojo
deginamąsias ir bendrystės aukas
VIEŠPATIES akivaizdoje. 27 Ir izraeliai
pasiklausė VIEŠPATIES—mat tomis
dienomis ten buvo Dievo sandoros
skrynia, 28 ir Aharono sūnaus Eleazaro
sūnus Pinechasas atlikinėjo apeigas ties
ja,—sakydami: „Ar mes dar kartą turime
išeiti į kovą su mūsų broliu Benjaminu,
ar liautis?" VIEŠPATS atsakė:
„Žygiuokite aukštyn, nes rytoj jį
atiduosiu į jūsų rankas!"

29 Taigi Izraelis išstatė aplinkui
pasalas prieš Gibėją. 30 Trečiąją dieną
izraeliai žygiavo aukštyn prieš
benjaminus ir, kaip kitais kartais,
išsirikiavo kautynių tvarka prieš Gibėją.
31 O benjaminai išėjo tos kariuomenės
pasitikti. Jie ⌜leidosi atitraukiami⌝[1] nuo
miesto ir, kaip kitais kartais, pradžioje
nukovė kai kuriuos kareivius ant
vieškelių, kurių vienas veda aukštyn į
Bėt-Elį, o kitas—į Gibėją, atvirame
lauke: apie trisdešimt Izraelio vyrų.
32 Benjaminai sakė: „Jie mūsų priversti
bėgti, kaip anksčiau!" Bet izraeliai sakė:
„Bėkime ir atitraukime juos nuo miesto į
vieškelius!" 33 Taigi visi izraeliai pakilo
iš savo vietos ir išsidėstė kautynių
tvarka Baal-Tamare. Tuo tarpu Izraelio
pasala išsiveržė iš savo vietos, ⌜esančios į
vakarus nuo Gibėjos⌝[2]. 34 Prieš Gibėją
atžygiavo dešimt tūkstančių vyrų,
išrinktų iš viso Izraelio. Užvirė smarki
kova, bet anie[3] nenuvokė, kad juos buvo
beištinkanti nelaimė. 35 Ir VIEŠPATS
taip sumušė Benjaminą Izraelio
akivaizdoje, jog tą dieną izraeliai paklojo
dvidešimt penkis tūkstančius ir šimtą
Benjamino vyrų. Tie visi buvo ginkluoti
kalaviju. 36 Tada benjaminai pamatė,
kad jie buvo sumušti.

Izraeliai buvo užleidę vietos
Benjaminui, nes jie pasitikėjo pasala,
kurią jie buvo pastatę prieš Gibėją.
37 Pasala skubiai puolė Gibėją. Pasala
veikė ryžtingai ir iškapojo visą miestą
kalavijo ašmenimis.

38 Izraelių su didžiąja[4] pasala
sutartas ženklas buvo tas, kad ši turėjo
sukelti nuo miesto kylantį dūmų debesį,
39 o tada Izraelio vyrai turėjo apsigręžti
kautynėse.

1 Rk., plg. Još 8, 16; M: buvo atitraukti
2 $G^{AL}S^{h}V$; M: iš Gebos apylinkės
3 T.y. benjaminai
4 Rk.; M: padaugink; ~SV

Benjaminai pradėjo smogti ir
užmušė apie trisdešimt Izraelio vyrų, nes
jie manė: „Tikrai jis yra visiškai mūsų
sumuštas, kaip pirmajame mūšyje!“
40 Bet kai pradėjo kilti nuo miesto
debesis, dūmų stulpas, Benjaminas
pažvelgė atgal, ir štai visas miestas kilo į
dangų! 41 Tada Izraelio vyrai apsigręžė,
o Benjamino vyrai persigando, nes jie
pamatė, kad juos buvo ištikusi nelaimė.
42 Tad jie pasuko nuo Izraelio vyrų į
dykumos kelią. Bet kova pasivijo jį[1], ⌜ir
tie, kurie buvo iš miestų, juos žudė savo
tarpe⌝[2]. 43 Jie apsupo[3] Benjaminą, jį
vijosi ⌜nuo Noacho⌝[4] ir jį trypė ligi vietos,
esančios ties Geba[5], rytuose. 44 Iš
Benjamino krito aštuoniolika tūkstančių
vyrų—visi iš jų narsūs kovotojai. 45 Kai
jie nusisukę bėgo į dykumą, prie Rimono
uolos, anie dar vieškeliuose surinko
liekanų: penkis tūkstančius vyrų. Jie
vijosi jį įkandin ⌜ligi Gideomo⌝[6] ir išmušė
[dar] du tūkstančius jo vyrų. 46 Taigi iš
viso tų, kurie tą dieną krito iš
Benjamino, buvo dvidešimt penki
tūkstančiai vyrų, ginkluotų kalaviju—
visi iš jų narsūs kovotojai.
47 Bet šeši šimtai vyrų nusisukę
bėgo į dykumą, prie Rimono uolos, ir
pasiliko prie Rimono uolos keturis
mėnesius. 48 O Izraelio vyrai sugrįžo
pas benjaminus ir juos iškirto kalavijo
ašmenimis—iš kiekvieno miesto vyrus ir
gyvulius, ir visa, kas buvo galima rasti.
Jie taip pat padegė visus miestus, rastus
[dalyvavusius kare].

Žmonos benjaminams

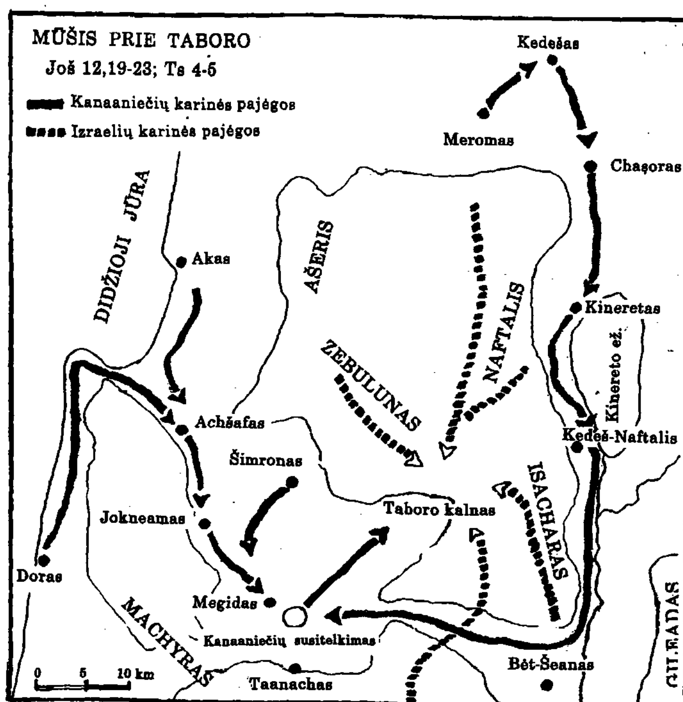
21 Izraelio vyrai buvo prisiekę
Mišpoje, sakydami: „Nė vienas iš
mūsų teneduoda savo dukters
Benjaminui į žmonas!“
2 Žmonės, atėję į Bėt-Elį, sėdėjo
iki vakaro Dievo akivaizdoje. Jie ⌜garsiai
šaukė⌝[7] ir graudžiai verkė. 3 Jie sakė:
„Kodėl, VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, tai
atsitiko Izraelyje, kad šiandien
pasigendama Izraelyje vienos genties?“
4 Rytojaus dieną, anksti atsikėlę,
žmonės ten pastatė aukurą ir aukojo
deginamąsias ir bendrystės aukas. 5 Ir
izraeliai klausė: „Kas iš visų Izraelio
genčių neatkilo į susirinkimą pas
VIEŠPATĮ?“ Nes iškilminga priesaika
buvo padaryta apie tą, kuris neatkilsiąs
pas VIEŠPATĮ į Mišpą: „Jis turi būti
nubaustas mirtim!“
6 Izraeliams pagailo jų brolio
Benjamino, ir jie sakė: „Šiandien viena
gentis yra atkirsta nuo Izraelio. 7 Ką
jiems, likusiesiems, darysime, kad jie
gautų žmonų? Mes esame prisiekę
VIEŠPAČIUI, kad jiems neduosime savo
dukterų į žmonas“. 8 Ir jie klausė: „Ar
yra kas nors iš Izraelio genčių, kuris
neatkilo pas VIEŠPATĮ į Mišpą?“ Ir štai
niekas nebuvo atvykęs į stovyklą, į
susirinkimą, iš Jabeš-Gileado.
10 Tad bendruomenė ten pasiuntė
dvylika tūkstančių vyrų iš narsių
kovotojų ir jiems įsakė: „Eikite ir
iškapokite kalavijo ašmenimis Jabeš-
Gileado gyventojus, taip pat moteris ir
vaikus. 11 Štai ką turite daryti:
kiekvieną vyrą ir kiekvieną moterį,
gulėjusią su vyru, turite atiduoti
sunaikinimui, ⌜o mergeles palikti gyvas!“
Ir jie taip padarė⌝[8]. 12 Jie rado tarp
Jabeš-Gileado gyventojų keturis šimtus
netekėjusių mergaičių, kurios dar
nebuvo turėjusios santykių su vyru, ir
jas atvedė stovyklon į Šilą, esantį
Kanaano šalyje.
13 Paskui visa bendruomenė
pasiuntė žodį benjaminams, kurie laikėsi
prie Rimono uolos, ir paskelbė jiems
taiką. 14 Tuo metu Benjaminas sugrįžo,
o jie atidavė jiems moteris, kurias buvo
palikę gyvas iš Jabeš-Gileado moterų.
Bet jiems neužteko jų.
15 Tauta gailėjosi Benjamino, nes
VIEŠPATS buvo padaręs spragą Izraelio
gentyse. 16 Taigi bendruomenės
vyresnieji klausė: „Kaip parūpinsime
žmonų likusiesiems, nes Benjamino
moterys išnaikintos?“ 17 Jie pridūrė:

---

1 T.y. Benjaminą
2 Hbr. sakinio reikšmė neaiški.
3 G^{A}: triuškino; G^{B}: iškirto
4 G^{B}; M: atilsio vieta
5 Rk.; M: Gibėja
6 Arba rk.: iki tie (t.y. benjaminai) buvo atkirsti
7 Lit. pakėlė savo balsą
8 G^{BR}; ~ M

„⌜Kaip išliks Benjamino ištrūkėliai⌝[1] ir
gentis nebus išdildyta iš Izraelio? 18
Tačiau mes negalime jiems duoti žmonų
iš savo dukterų, nes izraeliai buvo
prisiekę, sakydami: ‚Tebūnie prakeiktas,
kas duotų moterų Benjaminui!'“ 19 Tad
jie sakė: „Štai įvyksta metinė
VIEŠPATIES šventė Šile, esančiame į
šiaurę nuo Bėt-Elio, į rytus nuo
vieškelio, vedančio iš Bėt-Elio aukštyn į
Šechemą, ir į pietus nuo Lebonos“. 20 Ir
jie įsakė benjaminams: „Nuėję tykokite
vynuogynuose 21 ir stebėkite! Kai tik
Šilo dukterys išeis šokti ratelių, išeikite
iš vynuogynų ir, pagriebę kiekvienas sau
žmoną iš Šilo dukterų, pareikite į
Benjamino šalį. 22 O kai jų tėvai ar
broliai ateis ⌜pas mus skųstis, jiems
sakysime: ‚Būkite jiems malonūs, nes ⌜nė
vienas iš jų⌝[2] nepaėmė sau žmonos karu,
nei jūs patys jiems⌝[3] davėte, nes tuo
atveju būtumėte nusikaltę'“.
23 Benjaminai taip padarė. Jie
pasiėmė žmonų, kiek reikėjo jų skaičiui,
iš šokėjų, kurias jie pasigavo. Nuėję jie
sugrįžo į savo veldinį, atstatė miestus ir
gyveno juose.
24 Tuo metu izraeliai iš ten
išsiskirstė, kiekvienas [eidamas] į savo
gentį ir giminę. Kiekvienas iš jų išėjo iš
ten į savo veldinį.
25 Tomis dienomis nebuvo
karaliaus Izraelyje. Kiekvienas darė
taip, kaip jam atrodė tinkama.

25 Ts 17, 6

1 G[L]; M: Benjamino ištrūkėlių nuosavybė

2 GSV; M: nė vienas iš mūsų
3 Arba rk. (plg. GS[h]V): pas jus skųstis, jiems sakykite: ‚Būkite mums malonūs, nes nė vienas iš mūsų nepaėmė sau žmonos karu, nei jūs patys mums

RŪTA

Noomė ir Rūta

1 Tuo laiku, kai teisė teisėjai, badas kilo
šalyje. Vienas vyras iš Judo Bet-
liejaus ėjo apsigyventi kaip ateivis
Moabo laukuose—jis pats, jo žmona ir jo
abu sūnūs. 2 Tas vyras vadinosi
Elimelechas, jo žmona—Noomė, o jo abu
sūnūs—Machlonas ir Kiljonas. Jie buvo
efratiečiai iš Judo Betliejaus. Jie atėjo į
Moabo laukus ir ten pasiliko. 3 Paskui
mirė Elimelechas, Noomės vyras, ir ji
pasiliko su savo abiem sūnumis. 4 Jie
vedė žmonas moabietes. Viena vadinosi
Orpa, o kita—Rūta. Jie ten išgyveno
apie dešimtį metų. 5 Paskui mirė ir
juodu, Machlonas ir Kiljonas. Taigi ta
moteris liko be savo abiejų sūnų ir be
savo vyro.

6 Ji pakilo su marčiomis grįžti iš
Moabo laukų, nes buvo girdėjusi Moabo
laukuose, kad VIEŠPATS parodęs
rūpestį savo žmonėms, suteikdamas
jiems duonos. 7 Taigi ji išvyko iš vietos,
kurioje buvo gyvenusi, ir abi jos marčios
drauge su ja. Joms einant keliu, norint
sugrįžti į Judo šalį, 8 Noomė tarė savo
abiem marčioms: „Eikite, grįžkite
kiekviena į savo motinos namus!
VIEŠPATS tegul parodo jums malonę,
kaip ją parodėte mirusiesiems ir man
pačiai. 9 Tegul VIEŠPATS jums duoda
rasti atilsio vietą kiekvienai savo vyro
namuose“. Ir ji pabučiavo jas. Jos
pradėjo balsiai verkti 10 ir jai tarė: „Ne!
Mes norime grįžti su tavim pas tavo
žmones!“ 11 Bet Noomė tarė: „Grįžkite,
mano dukterys! Kodėl norite eiti su
manim? Argi dar turiu sūnų savo
įsčiose, kad jie galėtų jums tapti vyrais?
12 Grįžkite, mano dukterys, eikite, nes
aš per sena, kad galėčiau ištekėti! Jei
manyčiau: ‚Aš turiu viltį‘, net jei
šiąnakt ištekėčiau ir dar pagimdyčiau
sūnų,—13 argi jūs lauktumėte, kol jie
užaugs? Argi dėl to susilaikytumėte nuo
santuokos? Ne, mano dukterys! Mano
dalia daug kartesnė už jūsų, nes
VIEŠPATIES ranka yra išėjusi prieš
mane“. 14 Tada jos vėl pradėjo balsiai
verkti. Orpa [atsisveikindama]
pabučiavo savo anytą, o Rūta laikėsi
prikibus prie jos[1]. 15 Bet ji tarė: „Štai
tavo dieverienė sugrįžo pas savo žmones
ir pas savo dievą[2]. Sugrįžk ˹ir tu˺[3] savo
dieverienei iš paskos!“ 16 Tačiau Rūta
atsakė:

„Neversk manęs tave palikti,
apsigręžti ir tavęs nesekti!
Nes kur tu eisi, aš eisiu,
ir kur tu pasiliksi, aš
pasiliksiu.
Tavo tauta bus mano tauta,
ir tavo Dievas—mano
Dievas!
17 Kur tu mirsi, aš mirsiu
ir ten noriu būti palaidota.
Tegul VIEŠPATS man daro taip,
˹kaip nori˺[4]:
tik mirtis atskirs mane nuo
tavęs!“

18 Matydama, kad ši buvo tvirtai
pasiryžusi eiti su ja, ji liovėsi jai
kalbėjusi. 19 Taigi jos abi ėjo, kol atėjo į
Betliejų.

Joms atėjus į Betliejų, visas
miestas sujudo dėl jų, ir [moterys]
klausė: „Ar šita yra Noomė?“ 20 Bet ji
joms atsakė:

„Nevadinkite manęs Noome[5],
mane vadinkite Mara[6],
nes Visagalis mane
labai apkartino.
21 Aš išvykau pasiturinti,
o tuščią VIEŠPATS mane
pargrąžino.
Kodėl vadinate
mane Noome,
VIEŠPAČIUI mane pasmerkus[7],
Visagaliui padarius man
blogą?“

22 Taigi pargrįžo Noomė ir su ja
moabietė Rūta, jos marti. Ji pargrįžo iš
Moabo laukų. Jos atvyko į Betliejų
miežių pjūties pradžioje.

---

1 T.y. prie savo anytos
2 Arba: dievus
3 GS; ~ M
4 Lit. ir dar daugiau taip
5 T.y. Meilioji
6 T.y. Apkartusioji
7 Lit. paliudijus prieš mane

Rūta Boazo lauke

2 Noomė turėjo giminaitį iš vyro pusės,
turtingą žemės savininką iš
Elimelecho giminės, vardu Boazą.
2 Moabietė Rūta tarė Noomei: „Aš
norėčiau eiti į lauką ir rankioti varpas
paskui tą, kurio akyse rasiu malonę“. Ta
jai tarė: „Eik, mano dukterie!“ 3 Taigi
ji ėjo ir atėjusi rankiojo lauke paskui
pjovėjus. Jai netyčia pasitaikė sklypas
lauko, priklausančio Boazui, kilusiam iš
Elimelecho giminės. 4 Kaip tik tuo metu
Boazas, atėjęs iš Betliejaus, pasveikino
pjovėjus: „VIEŠPATS su jumis!“ Tie
jam atsiliepė: „Tegul VIEŠPATS laimina
tave!“
5 Tada Boazas paklausė savo
berną, prižiūrėjusį pjovėjus: „Kieno šita
mergina?“ 6 Bernas, kuris prižiūrėjo
pjovėjus, atsakė: „Ji yra mergina
moabietė, pargrįžusi su Noome iš Moabo
laukų. 7 Ir ji prašė: ‚Leisk man,
meldžiu, rankioti ir pasirinkti tarp pėdų
paskui pjovėjus‘. Taigi ji atėjo ir
pasiliko. Nuo ryto iki dabar ji tik
valandėlę liovėsi[1] [rankiojusi]“.
8 Boazas tarė Rūtai: „Klausykis[2],
mano dukterie! Neik į kitą lauką
rankioti ir nepereik iš čia, bet laikykis
čia prie mano tarnaičių. 9 Tavo akys
tegul žiūri į lauką, kurį jie pjauna, ir eik
paskui jas. Aš gi įsakiau bernams tavęs
nepaliesti. Ištroškusi nueik prie ąsočių
ir atsigerk to, ką pasisemia bernai“.
10 Parpuolus kniūpsčia ir nusilenkus į
žemę, ji jam tarė: „Kodėl esi man toks
maloningas, jog manim susidomėjai, nors
aš esu svetimtautė?“ 11 Boazas jai
atsakė: „Man viską išsamiai papasakojo,
ką tu, tavo vyrui mirus, esi padariusi
savo anytai ir kaip, palikusi savo tėvą,
motiną ir gimtąją šalį, vykai pas tautą,
kurios anksčiau nepažinai.
12 Teatlygina tau VIEŠPATS už
tavo darbą,
ir pilnutinis užmokestis
tegul tau tenka
nuo VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo,
pas kurį atėjai
glaustis po jo sparnais!“
13 Ji tarė:
„Tu esi man maloningas, mano
valdove,
nes mane paguodei
ir draugiškai prabilai
į savo tarnaitę,
nors aš ir nesu tokia,
kaip kuri nors iš tavo
tarnaičių!“

14 Valgymo metu Boazas jai tarė:
„Prieik čia, valgyk duonos ir dažyk savo
kąsnelį rūgščiame vyne!“ Tada ji
atsisėdo šalia pjovėjų, o jis pasiekė jai
paskrudintų grūdų. Ji valgė, pasisotino
ir dar turėjo likučių. 15 Jai atsikėlus
rinkti, Boazas įsakė savo bernams:
„Tegul ji renka ir tarp pėdų, ir
neužkabinėkite jos! 16 Dargi išpešiokite
jai iš glėbelių ir palikite, kad ji
susirinktų, ir nebarkite jos!“
17 Taigi ji rinko lauke iki vakaro.
Jai iškūlus, ką buvo surinkusi, buvo
mažne efa miežių. 18 Užsikėlusi ji parėjo
į miestą ir parodė savo anytai[3], ką buvo
surinkusi. Paskui ištraukusi jai davė, ką
likusio ji buvo palaikiusi iš to, kuo
pasisotino. 19 Jos anyta ją paklausė:
„Kur šiandien rinkai? Kur dirbai?
Tebūnie palaimintas tas, kurs
susidomėjo tavim!“ Tada ji papasakojo
savo anytai, pas ką ji buvo dirbusi, ir
sakė: „Tas vyras, pas kurį šiandien
dirbau, vadinasi Boazas“. 20 Noomė
tarė savo marčiai: „Jis tebūnie
palaimintas VIEŠPATIES, kurio malonė
nėra palikusi nei gyvųjų, nei mirusiųjų!“
Ir Noomė jai pridūrė: „Tas vyras yra
mums artimas giminietis; jis yra vienas iš
mūsų išpirkėjų“. 21 Moabietė Rūta tarė:
„Jis man dar sakė: ‚Laikykis prie mano
bernų, kol jie pabaigs visą mano pjūtį!‘“
22 Noomė tarė savo marčiai Rūtai:
„Gerai, mano dukterie, kad išeini su jo
tarnaitėmis. Tad nesikabinės prie tavęs
kitame lauke“. 23 Taigi ji rinkdama
laikėsi prie Boazo tarnaičių, kol
pasibaigė miežių bei kviečių pjūtis, ir
gyveno pas savo anytą.

1 Rk. pgl. GS
2 Lit. Argi negirdėjai

3 2MssSV; M: jos anyta pamatė

2 Lev 19, 9–10; Dt 24, 19 20 Lev 25, 25

Boazo klojime

3 Jos anyta Noomė jai tarė: „Mano
dukterie, argi neturėčiau tau
paieškoti atilsio vietos, kur tau gerai
klotųsi? 2 Dabar: ar Boazas, su kurio
tarnaitėmis buvai, nėra mūsų giminietis?
Štai jis šįvakar vėtys ⸢miežius klojime⸣[1].
3 Taigi nusiplauk, pasitepk, apsivilk
viršutinį drabužį ir nusileisk į klojimą!
Neleisk savęs pastebėti tam vyrui, iki jis
bus baigęs valgyti ir gerti! 4 Jam
atsigulus, įsidėmėk vietą, kur jis guli,
nuėjusi atidenk vietą prie jo kojų ir
atsigulk! Tada jis tau pasakys, kas tau
daryti". Ji jai tarė: „Darysiu viską, ką
man sakai".
6 Taigi ji nusileido į klojimą ir
pasielgė lygiai taip, kaip jos anyta jai
buvo įsakiusi. 7 Pavalgęs, atsigėręs ir
linksmai nusiteikęs Boazas nuėjo
atsigulti grūdų krūvos gale. Patylom
priėjusi, ji atidengė vietą prie jo kojų ir
atsigulė. 8 Kai vidunaktį tas vyras
išsigandęs išbudo ir ⸢pasilenkė į priekį⸣[2],
pasirodė moteris, gulinti prie jo kojų.
9 Jis paklausė: „Kas tu esi?" Ji atsakė:
„Aš esu tavo tarnaitė Rūta. Išplėsk savo
drabužio skverną[3] ant savo tarnaitės, nes
tu esi išpirkėjas!" 10 Jis tarė: „Būk tu
VIEŠPATIES palaiminta, mano dukterie!
Tu parodei savo paskesniąją meilę esant
gražesnę už pirmąją, neidama paskui
vaikinus, beturčius ar turtingus.
11 Taigi dabar, mano dukterie, nebijok!
Viską, ką sakai, tau padarysiu. Juk visi
⸢mano tautiečiai vartuose⸣[4] žino, kad tu
esi šauni moteris. 12 O dabar: nors
tiesa, kad aš esu išpirkėjas, tačiau yra
dar [kitas] išpirkėjas, artimesnis už
mane. 13 Pasilik [čia] šiąnakt! O
rytmetį, jei jis tave išpirks, gerai; tegul
jis išperka. O jei jis nenorės tavęs
išpirkti, tai, kaip VIEŠPATS gyvas, aš
tave išpirksiu! Gulėk iki ryto!" 14 Taigi
ji gulėjo prie jo kojų iki ryto. Paskui ji
atsikėlė, kai dar negalėjo vienas kito
atpažinti. Mat jis pagalvojo: „Niekas
tenežino, kad moteris buvo atėjusi į
klojimą". 15 Ir jis tarė: „Duok skarą,
kuria esi apsisiautusi, ir ją tvirtai
laikyk". Ji laikė ją, o jis atseikėjo jai
šešis [saikus] miežių ir užkėlė ant jos.
Paskui ji parėjo į miestą.
16 Jai parėjus pas savo anytą, ta
paklausė: „Kaip tau buvo, mano
dukterie?" Tada ji papasakojo jai viską,
ką tas vyras jai buvo padaręs. Ir ji
pridūrė: „Šituos šešis [saikus] miežių jis
man davė, nes sakė: ‚Tu neturi grįžti
tuščiomis rankomis pas savo anytą'".
18 Ši tarė: „Palūkėk, mano dukterie, kol
patirsi, kaip tas dalykas išeis, nes tas
vyras nenurims, kol tą dalyką galutinai
sutvarkys—dar šiandien!"

12 Rt 2, 20

Boazas veda Rūtą

4 O Boazas nuėjo aukštyn prie vartų ir
ten atsisėdo. Kaip tik tuo metu ėjo
pro šalį tas išpirkėjas, apie kurį Boazas
buvo kalbėjęs. Jis[5] prabilo: „Pasuk tu,
tas ir tas, į šalį ir sėskis čia!' Šis pasukęs
atsisėdo. 2 Paėmęs dešimtį vyrų iš
miesto vyresniųjų, jis tarė: „Sėskitės
čia!" Ir jie atsisėdo. 3 Jis tarė
išpirkėjui: „Lauko sklypą, priklausiusį
mūsų giminaičiui Elimelechui, parduoda
Noomė, pargrįžusi iš Moabo laukų. 4 Aš
pagalvojau: tau pasiūlysiu, sakydamas:
‚Nupirk [ji] sėdinčiųjų ir mano tautos
vyresniųjų akivaizdoje! Jei nori išpirkti,
išpirk. O jei nenori išpirkti, pasakyk
man, kad žinočiau, nes, išskyrus tave,
nėra nė vieno, kuris privalėtų išpirkti, o
aš einu po tavęs'". Jis atsakė: „Aš
išpirksiu". 5 Tada Boazas tarė: „Tą
dieną, kai pirksi lauką is Noomės rankų,
nupirksi ir moabietę Rūtą, velionio
žmoną, kad prikeltum velionio vardą jo
palikimui". 6 Išpirkėjas tarė: „Negaliu
sau išpirkti, kitaip pakenkčiau savo
paties palikimui. Tu pats sau išpirk, ką
aš turėčiau išpirkti, nes negaliu
išpirkti".
7 Seniau toks buvo Izraelyje
[paprotys], kai atlikdavo išpirką ar
išmainą, norint patvirtinti bet kokį

1 Lit. miežių klojimą
2 Arba: apsivertė
3 Lit. sparną
4 Lit. mano tautiečių vartai

5 T.y. Boazas

perleidimą: vienas nusiaudavo kurpę ir
paduodavo kitam. Tai laikydavo
patvirtinimu Izraelyje. 8 Taigi, kai
išpirkėjas tarė Boazui: „Pirk sau“, tas
nusiavė kurpę[1]. 9 Tada Boazas tarė
vyresniesiems ir visiems žmonėms: „Jūs
šiandien esate liudytojai, kad nusipirkau
iš Noomės rankų viską, kas priklausė
Elimelechui, ir viską, kas priklausė
Kiljonui ir Machlonui. 10 Taip pat ir
moabietę Rūtą, Machlono žmoną,
nusipirkau į žmonas, norėdamas prikelti
velionio vardą jo palikimui, kad velionio
vardas neliktų išdildytas iš jo giminaičių
ir iš jo vietovės vartų. Jūs esate šiandien
liudytojai!“ 11 Visi žmonės,esantys
vartuose, ir vyresnieji sakė: „[Mes
esame] liudytojai!

VIEŠPATS tepadaro moterį,
ateinančią į tavo namus,
kaip Rachelę ir Lėją,
kuriedvi įkūrė Izraelio
namus!
Pasidaryk galingas Efratoje,
ir tebūna garsus tavo
vardas Betliejuje!
12 Tebūna tavo namai
kaip namai Pereso,
kurį Tamara pagimdė Judui,
per palikuonis, kurių
VIEŠPATS tau duos
iš šitos merginos!“

7–8 Dt 25, 9 10 Dt 25, 5–6 11 Pr 29, 31 12 Pr 38, 27–30

Rūta pagimdo sūnų

13 Taigi Boazas vedė Rūtą, ir ji
tapo jam žmona. Jam įėjus pas ją,
VIEŠPATS leido jai tapti nėščia, ir ji
pagimdė sūnų. 14 Tada moterys sakė
Noomei:

„Tebūna pagirtas VIEŠPATS,
kuris šiandien
nepaliko tavęs be išpirkėjo!
Ir tebūna garsinamas jo
vardas Izraelyje!
15 Jis bus tau atgaivintojas
ir aprūpintojas tavo
senatvėje,
nes jį pagimdė tavo marti, kuri
myli tave,
kuri tau reiškia daugiau
negu septyni sūnūs!“

16 Paėmusi kūdikį, Noomė jį pridėjo prie
savo krūtinės ir jam tapo auklė.
17 Kaimynės davė jam vardą,
sakydamos: „Sūnus gimė Noomei!“ Jos
jį praminė Obedu. Šis buvo Dovydo tėvo
Jišajo tėvas.

Dovydo genealogija

18 Šitie yra Pereso palikuonys:
Peresui gimė Chesronas, 19 Chesronui
gimė Ramas, Ramui gimė Aminadabas,
20 Aminadabui gimė Nachšonas,
Nachšonui gimė Salmonas, 21 Salmonui
gimė Boazas, Boazui gimė Obedas,
22 Obedui gimė Jišajas, o Jišajui gimė
Dovydas.

1 G + ir jam padavė

PIRMOJI SAMUELIO KNYGA

PASAKOJIMAS APIE SAMUELĮ (1, 1—7, 17)

Onos įžadas ir Samuelio gimimas

1 Buvo vienas vyras iš Ramataimo,
šūfas[1] iš Efraimo kalnyno, vardu
Elkana, Šūfo sūnaus Tochaus sūnaus
Elihaus sūnaus Jerochamo sūnus,
efratietis. 2 Jis turėjo dvi žmonas.
Viena vadinosi Ona[2], o kita—Penina.
Penina turėjo vaikų, o Ona neturėjo
vaikų.
3 Tas vyras kasmet nukildavo iš
savo miesto garbinti ir aukoti
kariuomenių VIEŠPAČIUI Šile. Ten abu
Elio sūnūs, Chofnis ir Pinechasas, ėjo
VIEŠPAČIUI kunigų pareigas. 4 Vieną
dieną Elkana aukojo auką. Jis davė
[priklausomas] dalis savo žmonai
Peninai ir visiems jos sūnums bei
dukterims, 5 o Onai jis davė vieną dalį,
⸢tokią pat, kaip jų⸣[3], nes jis mylėjo Oną,
nors VIEŠPATS buvo užrakinęs jos
įsčias. 7 Taip jis darydavo kas metai.
Kada tik ji atkildavo į VIEŠPATIES
namus, anoji taip ją erzindavo, kad ji
verkdavo ir negalėdavo valgyti. 8 Bet
jos vyras Elkana jai tarė: „Ona, ko verki
ir ko nevalgai? Ko liūdi tavo širdis?
Argi aš nesu tau vertesnis už dešimtį
sūnų?"
9 Pavalgius Šile, Ona atsikėlė ⸢ir
atsistojo VIEŠPATIES akivaizdoje⸣[4].
Tuo tarpu kunigas Elis sėdėjo kėdėje
prie VIEŠPATIES šventyklos durų
staktos. 10 Ji su apkartusia siela
meldėsi VIEŠPAČIUI ir gailiai verkė.
11 Ir ji padarė įžadą, sakydama:
„Kariuomenių VIEŠPATIE, jei tikrai
pažvelgsi į savo tarnaitės sielvartą,
mane atsiminsi ir nepamirši savo
tarnaitės, bet duosi savo tarnaitei
vyriškį palikuonį, aš jį atiduosiu
VIEŠPAČIUI per visą jo gyvenimo laiką.
⸢Jis negers vyno ar stipraus gėrimo⸣[5], ir
skustuvas neužeis ant jo galvos".
12 Kai ji ilgai meldėsi
VIEŠPATIES akivaizdoje, Elis stebėjo
jos burną. 13 Kadangi Ona kalbėjo savo
širdyje—tik jos lūpos krutėjo, bet jos
balso visai nesigirdėjo,—Elis pamanė ją
esant girtą. 14 Tad Elis prabilo į ją:
„Kaip ilgai rodysies pasigėrusi?
Išsiblaivėk nuo vyno!" 15 Bet Ona
atsakė: „Ne, viešpatie! Aš esu
sielvartinga[6] moteris. Negėriau nei
vyno, nei stipraus gėrimo, bet išliejau
savo sielą VIEŠPATIES akivaizdoje.
16 Nelaikyk savo tarnaitės netikusia
moterimi, nes iš didelio reikalo ir
sielvarto ⸢taip ilgai⸣[7] kalbėjau". 17 Elis
atsakė: „Eik rami, o Izraelio Dievas
tegul patenkina tavo prašymą, su kuriuo
kreipeis į jį". 18 Ji tarė: „O kad
malonėtum atsiminti savo tarnaitę!"
18 Paskui ta moteris nuėjo savo keliu ir,
⸢įėjusi į kulto kambarį⸣[8], valgė[9], ir jos
veidas nebebuvo [liūdnas].
19 Anksti rytą atsikėlę ir kniūpsti
pagarbinę VIEŠPATĮ, jie grįžo ir parėjo į
savo namus, į Ramą. Elkana turėjo
santykių su savo žmona Ona, ir
VIEŠPATS atsiminė ją. 20 Metams
sukakus, Ona tapo nėščia ir pagimdė
sūnų. Ji praminė jį Samueliu[10], nes [ji
sakė]: „Iš VIEŠPATIES jį išmeldžiau".

11 Sk 6, 5

Įžado ištesėjimas

21 Kai vyras Elkana ėjo aukštyn su
visais savo namiškiais aukoti
VIEŠPAČIUI metinės aukos ir savo
įžado aukos, 22 Ona nėjo, bet sakė savo
vyrui: „[Pasiliksiu,] iki berniukas bus
nujunkytas. Paskui jį nuvesiu, kad jis
pasirodytų VIEŠPATIES akivaizdoje ir
ten pasiliktų visam laikui". 23 Jos vyras
Elkana jai pritarė: „Daryk, kaip tau
atrodo gera. Lik namie, iki jį būsi

---

1 Rk.; M:. şūfai
2 Hbr. Channā
3 Rk.
4 G; ~M
5 4QSam[a]G; ~M
6 Lit. kietos dvasios
7 Lit. ligšiol
8 G; ~ M
9 G + su savo vyru ir gėrė
10 Hbr. *Šemūēl*

nujunkiusi. Tik kad VIEŠPATS leistų
ištesėti tavo[1] pažadą!“ Taigi žmona
pasiliko namie ir žindė savo sūnų, iki jį
nujunkė.
24 O kai ji buvo jį nujunkiusi, ji
vedė jį aukštyn su savim, drauge su
⸢treigiu jaučiu⸣[2], viena efa miltų ir
vynmaišiu vyno. Ji atvedė jį į Šilo
VIEŠPATIES namus, ⸢nors berniukas
tebebuvo jaunutėlis⸣[3]. 25 Papjovę jautį,
jie atvedė berniuką pas Elį. 26 Ir ji tarė:
„O, mano viešpatie! Kaip tikrai tu gyvas,
mano viešpatie, aš esu ta moteris, kuri
čia stovėjo šalia tavęs, melsdamasi
VIEŠPAČIUI. 27 Šito berniuko
meldžiau, ir VIEŠPATS išklausė mano
prašymą, su kuriuo kreipiaus į jį.
28 Taigi ir aš leidžiu VIEŠPAČIUI
išreikalauti jį [iš manęs]. Kol jis gyvens,
tebūnie laikomas VIEŠPATIES
išreikalautu“. Ir ⸢ji ten paliko jį
VIEŠPAČIUI⸣[4].

Onos gyriaus giesmė

2 ⸢Ona melsdamasi⸣[5] tarė:
„Mano širdis džiūgauja VIEŠPAČIU,
mano ragas[6] ⸢mano Dievo⸣[7] pakeltas.
Mano burna plačiai atsiveria prieš mano priešus,
nes džiaugiuos tavo pagalba.
2 Nes[8] niekas nėra toks šventas, kaip VIEŠPATS,
[nes be tavęs nėra kito]
ir nėra uolos, kaip mūsų Dievas.
3 Nekalbėkite taip daug išdidžiai[9],
⸢teneišeina, kas įžūlu⸣[10], iš jūsų burnos!
Nes VIEŠPATS yra žinantis Dievas,
ir jo įvertinami darbai.
4 Karžygių lankas sulaužomas,
o klumpantieji apsijuosia jėga.
5 Sotieji pasidarė samdiniai už duoną,
o alkanieji nusipenėjo maistu[11].
Nevaisingoji pagimdė septynis,
o daugelio sūnų motina sunyko.
6 VIEŠPATS numarina ir atgaivina,
nuveda žemyn į šeolį[12] ir atveda aukštyn.
7 VIEŠPATS padaro neturtingą ir turtingą.
Jis nužemina, jis ir išaukština.
8 Jis pakelia iš dulkių vargšą,
iš pelenų duobės išaukština beturtį,
kad juos pasodintų greta kunigaikščių
ir jiems duotų paveldėti garbės sostą.
Nes VIEŠPAČIUI priklauso žemės šulai,
ir ant jų jis parėmė pasaulį.
9 Jis apsaugo savo ištikimųjų kojas[13],
o bedieviai žūsta[14] tamsoje,
nes ne [savo] jėga žmogus pasiekia pergalę.
10 ⸢VIEŠPATS—bus sutriuškinti jo priešininkai⸣[15].
Aukščiausiasis[16] sugriaus danguje.
VIEŠPATS teis žemės kraštus.

1 G4QSam[a]; M: savo
2 G4QSam[a]; M: trimis jaučiais; G4QSam[a] + ir duona
3 G: ir berniukas buvo su jais (G[O]: su ja)
4 G[BO]4QSam[a]; M: ten jis kniūpsčias (G[L]SV: jie kniūpsti) pagarbino VIEŠPATĮ
5 G: Ji
6 Ragas—galybės simbolis.
7 G; M4QSam[a]: VIEŠPATIES
8 4QSam[a]G; ~M
9 M + išdidžiai
10 G; M: [tik] kas įžūlu, išeina
11 Arba: vėl
12 T.y. mirusiųjų buveinę
13 4QSam[a]: kelią
14 Lit. nutildomi
15 G4QSam[a]: VIEŠPATS sutriuškins savo priešininkus.
16 Arba: Elis (senovinis Dievo vardas); M: Prieš jį

Jis duos stiprybės savo karaliui
ir išaukštins savo pateptojo
ragą[1]".
11 Paskui ⌜[Ona] parvyko į Ramą⌝[2], o
berniukas tarnavo VIEŠPAČIUI kunigo
Elio priežiūroje.

1–10 Lk 1, 46–55

Elio sūnų nedoras elgesys

12 Elio sūnūs buvo nenaudėliai: jie
nepaisė VIEŠPATIES, 13 ⌜nei to, ką
kunigai turėjo teisę gauti iš žmonių⌝[3].
Kam nors aukojant auką, kai mėsa
tebevirdavo, ateidavo kunigo tarnas,
laikydamas rankoje trižarę šakę. 14 Jis
[ją] įsmeigdavo į katilą ar į puodą, ar į
virintuvą, ar į kaistuvą. Viską, ką
iškeldavo šakė, pasiimdavo kunigas.
Taip jie darė Šile visiems izraeliams,
kurie ten ateidavo. 15 Be to, prieš jiems
sudeginant taukus, kunigo tarnas
ateidavo ir sakydavo aukojančiam vyrui:
„Duok mėsos, kad pakepčiau kunigui,
nes jis nepriims iš tavęs virtos mėsos, tik
žalią!" 16 Jei jam tas vyras atsakydavo:
„Tegul jie pirma sudegina taukus, paskui
pasiimk, ko geidžia tavo siela", jis
sakydavo: „Ne, dabar pat tu turi duoti; o
jei ne, paimsiu prievarta!" 17 Taigi tų
vaikinų nuodėmė pasidarė labai didelė
VIEŠPATIES akivaizdoje, nes jie
paniekino VIEŠPATIES auką.
18 Tuo pat metu Samuelis tarnavo
VIEŠPATIES akivaizdoje—berniukas,
apsijuosęs lininiu ėfodu. 19 Jo motina
jam dar padarydavo mažą viršutinį
švarką be rankovių ir kasmet jam
atnešdavo, atkildama su savo vyru
metinės aukos aukoti. 20 Elis,
laimindamas Elkaną ir jo žmoną,
sakydavo: „Tegul VIEŠPATS tau duoda
palikuonių iš šitos moters vietoj to, kuris
buvo išprašytas, kurį ⌜ji pašventė⌝[4]
VIEŠPAČIUI!" Paskui jie[5] pareidavo į
savo namus.
21 VIEŠPATS aplankė Oną: ji dar[6]
pagimdė tris sūnus ir dvi dukteris. O
berniukas Samuelis augo ⌜VIEŠPATIES
akivaizdoje⌝[7].
22 Elis buvo labai senas.
Girdėdamas viską, ką jo sūnūs darė
izraeliams[8], 23 jis jiems sakydavo:
„Kodėl darote tokius dalykus, apie
kuriuos aš girdžiu[9] iš ⌜visos VIEŠPATIES
tautos⌝[10]? 24 Ne, mano sūnūs! Juk tai
nėra gera paskala, kurią girdžiu
VIEŠPATIES žmones skleidžiant. 25 Jei
žmogus nusideda žmogui, Dievas jam
tarpininkaus. Bet jei žmogus nusideda
VIEŠPAČIUI, kas jam begalės
tarpininkauti?" Tačiau jie neklausė
savo tėvo įspėjimo, nes VIEŠPATS
norėjo jiems siųsti mirtį.
26 Tuo tarpu berniukas Samuelis
vis augo ir labiau įsiteikė VIEŠPAČIUI
ir žmonėms.

26 Lk 2, 52

Nežinomo Dievo vyro grasinimas

27 Vienas Dievo vyras atėjo pas Elį
ir jam tarė: „Taip pasakė VIEŠPATS:
‚Aš aiškiai apsireiškiau tavo protėvio
namams, kai jie tebebuvo Egipte,
priklausydami Faraono namams. 28 Jį
išsirinkau kunigu iš visų Izraelio genčių,
kad užliptų prie mano aukuro, degintų
smilkalus ir nešiotų ėfodą[11]. Ir atidaviau
tavo protėvio namams visas izraelių
ugnim deginamas aukas. 29 Kodėl
⌜žvelgi godžia akim⌝[12] į mano aukas ir
dovanas ir gerbi savo sūnus labiau už
mane, leisdamas jiems[13] penėtis visų
Izraelio dovanų pirmąja dalimi mano
akivaizdoje[14]?‘ 30 Todėl VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, pareiškia: ‚Tikrai
pažadėjau, kad tavo namai ir tavo

1 T.y. leis jam švęsti pergalę
2 G; M: Elkana parėjo į Ramą, į savo namus
3 G; M: Taip kunigai buvo įpratę elgtis su žmonėmis:
4 4QSam[a]; GSV: tu pašventei
5 4QSam[a]G: tas vyras
6 G4QSam[a]; M: tapo nėščia ir
7 4QSam[a]; M: prie VIEŠPATIES
8 G4QSam[a]; M: visam Izraeliui. M dar + ir kad jie suguldavo su moterimis, tarnaujančiomis susitikimo padangtės prieangyje (~G4QSam[a])
9 M + jūsų piktus darbus; ~ G
10 G; M: visų šitų žmonių
11 M + mano akivaizdoje; ~ G4QSam[a]
12 Rk. pgl. G[B]
13 Rk.; M: jums
14 G; M: tautai

protėvio namai per amžius kunigaus[1]
mano akivaizdoje‘. Bet dabar
VIEŠPATS pareiškia: ‚Tai tebūna toli
nuo manęs! Nes [tik] tuos, kurie mane
gerbia, aš pagerbsiu, o tie, kurie mane
niekina, bus prakeikti! 31 Štai ateina
dienos, kai aš nukirsiu tavo palikuonis ir
tavo protėvių namų palikuonis[2], 32 ir
niekad nebebus sulaukusio senatvės tavo
namuose. 33 Vyras, kurio tau neatkirsiu
nuo savo aukuro, [bus paliktas,] kad
išverktų ⌜savo akis ir krimstų savo⌝[3] širdį,
tačiau visa didžioji tavo namų dalis turės
mirti ⌜nuo vyrų kalavijo⌝[4]. 34 Ir tai, kas
atsitiks abiem tavo sūnums, Chofniui ir
Pinechasui, tebūna tau ženklas: tą pačią
dieną jie abu mirs. 35 O aš sau prikelsiu
ištikimą kunigą, kuris elgsis taip, kaip
sumanau ir noriu. Jam pastatysiu
pastovius namus, ir jis visą amžių
kunigaus[5] mano pateptojo akivaizdoje.
36 Tada, kas tik bebus išlikęs iš tavo
namų, ateis nusimesti kniūpsčias prieš jį
už sidabrinuką ar duonos kepaliuką ir
tars: ‚Priskirk mane, meldžiu, prie
vienos kurios iš kunigijų, kad gaučiau
užkąsti duonos kąsnelį‘“.

28 Iš 28, 1–4 28 Lev 7, 35–36 34 1 Sam 4, 11

Samuelio pašaukimas

3 Berniukas Samuelis tarnavo
VIEŠPAČIUI Elio priežiūroje.
VIEŠPATIES žodis buvo retenybė tomis
dienomis. Nebuvo dažno pranašisko
regėjimo.
2 Tuomet Elis gulėjo savo vietoje.
Jo akys buvo pradėjusios temti; jis
nebegalėjo matyti. 3 Dievo žiburys dar
nebuvo užgesęs, o Samuelis gulėjo
VIEŠPATIES šventykloje, kur buvo
Dievo skrynia. 4 Tada VIEŠPATS
pašaukė: ⌜„Samueli! Samueli!⌝[6]“, o šis
atsiliepė: „Aš čia!“ 5 Nubėgęs pas Elį,
jis sakė: „Aš čia, nes mane šaukei!“ Bet
tas atsakė: „Aš tavęs nešaukiau; vėl
gulkis!“ Nuėjęs jis atsigulė.
6 VIEŠPATS dar kartą pašaukė:
„Samueli!“ Atsikėlęs Samuelis nuėjo pas
Elį ir tarė: „Aš čia, nes mane šaukei!“
Bet tas atsakė: „Aš nešaukiau tavęs,
mano sūnau; vėl gulkis!“ 7 O Samuelis
dar nebuvo pažinęs VIEŠPATIES, nes
jam dar nebuvo apreikštas VIEŠPATIES
žodis. 8 VIEŠPATS vėl, trečiąjį kartą,
pašaukė Samuelį. Atsikėlęs jis nuėjo pas
Elį ir tarė: „Aš čia, nes mane šaukei!“
Tada Elis suprato, kad VIEŠPATS
šaukia berniuką. 9 Ir Elis tarė
Samueliui: „Nuėjęs atsigulk ir, jei tave
pašauks, sakyk: ‚Kalbėk, VIEŠPATIE,
nes tavo tarnas klauso!‘“ Nuėjęs
Samuelis atsigulė į savo vietą.
10 VIEŠPATS atėjęs atsistojo ir
pašaukė, kaip ankstesniais kartais:
„Samueli! Samueli!“ Samuelis atsiliepė:
„Kalbėk, nes tavo tarnas klauso!“
11 Tada VIEŠPATS tarė Samueliui:
„Štai aš darau Izraelyje dalyką, nuo
kurio kiekvienam, kuris tai išgirs, spengs
abi ausys. 12 Tą dieną įvykdysiu Eliui
viską, kuo esu grasinęs jo namams, nuo
pradžios iki galo! 13 Ir jam paskelbiu,
kad aš rengiuos nuteisti jo namus visam
laikui dėl kaltės, apie kurią jis žinojo,—
dėl to, kad jo sūnūs piktžodžiavo Dievui[7],
bet jis nesudraudė jų. 14 Todėl aš
prisiekiau Elio namams: ‚Tegul Elio
namų kaltės niekad nebus galima
permaldauti aukomis ir dovanomis!‘“
15 Samuelis gulėjo iki ryto. Paskui
jis atidarė VIEŠPATIES namų duris.
Samuelis bijojo papasakoti Eliui apie tą
regėjimą, 16 bet Elis, pasišaukęs
Samuelį, tarė: „Samueli, mano sūnau!“
Šis atsakė: „Aš čia!“ 17 Anas paklausė:
„Koks buvo tas žodis, kurį jis tau
kalbėjo? Man nieko nenutylėk! Dievas
tegul pasielgia su tavim taip ir dar taip,
jei man nutylėsi vieną žodį iš visos
kalbos, kurią jis tau kalbėjo“. 18 Taigi
Samuelis jam išpasakojo visus žodžius ir
nieko jam nenutylėjo. Tada pastarasis
tarė: „Tai buvo VIEŠPATS! Tegul jis
daro, kaip jam atrodo gera!“

1 Lit. vaikščios
2 M + 32b ir 29a variantus: ir nebebus sulaukusio senatvės tavo namuose. 32 Tada godžia akimi žiūrėsi į visą gerą, ką jis padarys Izraeliui (~G[B]4QSam[a])
3 G4QSam[a]Lat; M: tavo akis ir krimstų tavo
4 G4QSam[a]
5 Lit. vaikščios
6 G[B]4QSam[a]; M: Samueliui

7 G; M: sau

19 O Samuelis augo, ir VIEŠPATS
buvo su juo ir neleido nė vienam iš savo
žodžių nukristi žemėn[1]. 20 Ir visas
Izraelis nuo Dano ligi Beėr-Šebos patyrė,
kad Samuelis buvo patvirtintas kaip
VIEŠPATIES pranašas. 21 VIEŠPATS
ir toliau pasirodydavo Šile, nes
VIEŠPATS apsireikšdavo Samueliui[2].

4 Ir Samuelio žodis nugarsėjo po visą
Izraelį. ⌜O Elis buvo labai senas, ir jo
sūnūs vis pikčiau ir pikčiau elgėsi
VIEŠPATIES akyse⌝[3].

Filistinai pasigrobia sandoros skrynią

⌜Tomis dienomis filistinai susirinko
kariauti su Izraeliu⌝[4]. Tada Izraelis
išžygiavo prieš filistinus į kovą ir
pasistatė stovyklas prie Eben-Ezerio, o
filistinai buvo pasistatę stovyklas Afeke.
2 Filistinai išsirikiavo prieš Izraelį
kautynių tvarka. ⌜Kova buvo smarki⌝[5], ir
Izraelis buvo filistinų sumuštas. Tie
išmušė kovos eilėse, lauke, apie keturis
tūkstančius vyrų.
3 Kareiviams parėjus į stovyklą,
Izraelio vyresnieji sakė: „Kodėl
VIEŠPATS mus šiandien sumušė
filistinų akyse? Atgabenkime iš Šilo pas
save VIEŠPATIES sandoros skrynią, kad
jis ateitų į mūsų tarpą ir mus išgelbėtų iš
mūsų priešų rankų!" 4 Taigi
kariuomenė pasiuntė į Šilą, ir iš ten
atnešė kariuomenių VIEŠPATIES,
sėdinčio soste ant kerubų, sandoros
skrynią. 6Abu Elio sūnūs, Chofnis ir
Pinechasas, lydėjo Dievo sandoros
skrynią.
5 Kai VIEŠPATIES sandoros
skrynia atėjo į stovyklą, visi izraeliai
sušuko tokiu garsiu šauksmu, kad net
žemė suaidėjo. 6 Išgirdę šauksmo garsą,
filistinai klausė: „Ką reiškia šitas didelis
šauksmo garsas hebrajų stovykloje?"
Sužinoję, kad VIEŠPATIES skrynia buvo
atėjusi į stovyklą, 7 filistinai išsigando,
nes galvojo: „Dievas atėjo į stovyklą!"
Ir jie sakė: „Vargas mums, nes nieko
tokio nėra anksčiau atsitikę! 8 Vargas
mums! Kas mus išgelbės iš šitų galingųjų
dievų rankų? Šitie yra dievai, kurie
užgavo Egiptą visokia sloga dykumoje[7].
9 Pasidrąsinkite ir būkite vyrai, o
filistinai, kad neturėtumėte vergauti
hebrajams, kaip jie mums vergavo! Taigi
būkite vyrai ir kovokite!" 10 Filistinai
kovojo, ir Izraelis buvo sumuštas. Ir jie
bėgo, kiekvienas į savo stovyklą.
Pralaimėjimas buvo labai didelis: iš
Izraelio krito trisdešimt tūkstančių
pėstininkų. 11 Dievo skrynia buvo
paimta, ir abu Elio sūnūs, Chofnis ir
Pinechasas, žuvo.

4 Iš 25, 22

Elio mirtis

12 Vienas benjaminas, pabėgęs iš
fronto, tą pačią dieną atėjo į Šilą
sudraskytais drabužiais ir žemėmis
apibarstyta galva. 13 Jam atėjus, Elis
sėdėjo kėdėje ⌜prie vartų, stebėdamas
kelią⌝[8], nes jo širdis drebėjo dėl Dievo
skrynios. Tam vyrui atėjus pranešti
mieste, visas miestas ėmė rėkti.
14 Išgirdęs šauksmo garsą, Elis
paklausė: „Kas tai per triukšmingas
klyksmas?" Tas vyras atskubėjo ir
pranešė Eliui. 15 Elis buvo
devyniasdešimt aštuonerių metų
amžiaus. Jo akys buvo sustyrusios, ir jis
nebegalėjo matyti. 16 Tas vyras tarė
Eliui: „Aš esu tas, kuris atėjo iš fronto;
aš šiandien pabėgau iš fronto". Anas
paklausė: „Kaip buvo, mano sūnau?"
17 Pranešėjas atsakė: „Izraelis bėgo nuo
filistinų, ir, be to, kariuomenė skaudžiai
pralaimėjo. Taip pat tavo abu sūnūs,
⌜Chofnis ir Pinechasas⌝[9], žuvo ,o Dievo
skrynia buvo paimta!" 18 Kai tik jis
paminėjo Dievo skrynią, anas
aukštielnikas nukrito nuo kėdės šalia
vartų ir, jo sprandui lūžus, mirė, nes tas
vyras buvo senas ir sunkus. Jis
keturiasdešimt metų buvo Izraelio
teisėjas.

1 T.y. likti neištesėtam
2 M + Šile VIEŠPATIES žodžiu; ~ GLat[115]
3 G; ~ M
4 G; ~ M
5 Rk.; arba: Kova sviro tai į vieną, tai į kitą pusę; arba rk.: Buvo išdėstytos kovos eilės (lit. kova)
6 M + Ten; ~GLat[115]V
7 Arba rk.: ir maru
8 G; M: šalikelėje stebėdamas
9 ~ G

19 Jo marti, Pinechaso žmona,
buvo nėščia ir turėjo gimdyti. Išgirdusi
žinią, kad Dievo skrynia paimta ir kad
jos šešuras bei jos vyras mirę, ji susirietė
ir pagimdė, nes ją buvo suėmę jos
skausmai. 20 Kai ji jau buvo marinama,
prie jos stovėjusios moterys sakė:
„Nebijok, nes pagimdei sūnų!“ Tačiau ji
neatsakė ir nekreipė dėmesio, 21 bet
praminė berniuką Ichabodu, manydama:
„Šlovė pasitraukė iš Izraelio“—dėl Dievo
skrynios paėmimo ir dėl savo šešuro bei
savo vyro. 22 Ir ji tarė: „Šlovė
pasitraukė iš Izraelio, nes Dievo skrynia
paimta“.

Dievo skrynia filistinų miestuose

5 Filistinai paėmė Dievo skrynią ir ją
nugabeno iš Eben-Ezerio į Ašdodą.
2 Filistinai, paėmę Dievo skrynią, ją
įnešė į Dagono namus ir pastatė šalia
Dagono. 3 Ašdodiečiams rytojaus dieną
anksti atsikėlus, Dagonas pasirodė
pargriuvęs veidu į žemę prieš
VIEŠPATIES skrynią. Paėmę Dagoną,
jie pastatė jį atgal į jo vietą. 4 Jiems
kitą rytą anksti atsikėlus, Dagonas
pasirodė pargriuvęs veidu į žemę prieš
VIEŠPATIES skrynią, o Dagono galva ir
abi jo rankų plaštakos gulėjo numuštos
ant slenksčio. Tik ⌜Dagono liemuo⌝[1] buvo
iš jo pasilikęs. 5 Todėl Dagono kunigai
ir visi įeinantieji į Dagono šventyklą iki
šios dienos neužmina Dagono slenksčio
Ašdode.
6 VIEŠPATIES ranka slėgė
ašdodiečius. Jis juos niokojo ir užgavo
skauduliais[2]—Ašdodą ir jo sritį. ⌜Jis
užleido ant jų peles, ir tos knibždėjo jų
laivuose. Paskui pelės užlipo į jų šalies
vidų, ir mieste kilo didelė, mirtina
panika⌝[3]. 7 Ašdodo vyrai, matydami, kad
taip darosi, sakė: „Izraelio Dievo
skrynia neturi pasilikti pas mus, nes jo
ranka kietai spaudžia mus ir mūsų dievą
Dagoną“. 8 Taigi jie pasiuntę surinko
pas save visus filistinų kunigaikščius ir
tarė: „Ką mums daryti su Izraelio Dievo
skrynia?“ ⌜Gatiečiai atsakė: „Tegul
Dievo skrynia persikelia pas mus“. Taigi
Dievo skrynia buvo perkelta į Gatą⌝[4].
9 Bet ⌜jai persikėlus į Gatą⌝[5],
VIEŠPATIES ranka prispaudė miestą,
sukeldama labai didelį sąmyšį, ir jis taip
užgavo miesto žmones, kad jiems
išsivertė skauduliai. 10 Tad jie pasiuntė
Dievo skrynią į Ekroną. Bet kai Dievo
skrynia atėjo į Ekroną, ekroniečiai ėmė
šaukti: „⌜Kodėl jūs perkėlėte⌝[6] pas mus
Izraelio Dievo skrynią mums ir mūsų
žmonėms nužudyti[7]?“ 11 Taigi jie
pasiuntę surinko visus filistinų
kunigaikščius ir sakė: „Paleiskite
Izraelio Dievo skrynią, kad ji sugrįžtų į
savo vietą ir kad nenužudytų ⌜mūsų bei
mūsų⌝[8] žmonių!“ Nes mirtina[9] panika
apėmė visą miestą, ⌜kai ten atėjo Izraelio
Dievo skrynia⌝[10]. 12 Vyrai, kurie nemirė,
buvo užgauti skauduliais, ir miesto
šauksmas gelbėti kilo į dangų.

Filistinai sugrąžina Dievo skrynią

6 VIEŠPATIES skryniai išbuvus
septynis mėnesius filistinų srityje,
2 filistinai pasišaukė kunigus ir žynius,
klausdami: „Ką mums daryti su
VIEŠPATIES skrynia? Nurodykite
mums, ⌜kokiu būdu⌝[11] ją turime pasiųsti į
jos vietą!“ 3 Tie atsakė: „Jei siųsite
atgal ⌜Izraelio Dievo⌝[12] skrynią,
nesiųskite jos tuščiomis, bet būtinai jam
atmokėkite atsiteisimo dovana. Tada
pasveiksite ir jums paaiškės, kodėl jo
ranka neatsitraukia nuo jūsų“. 4 Anie
klausė: „Kokia yra ta atsiteisimo
dovana, kuria turime jam atmokėti?“ Jie
atsakė: „[Tokia, koks yra] filistinų
kunigaikščių skaičius: penki auksiniai
skauduliai ⌜ir penkios

1 G; M: Dagonas
2 K; Q: hemorojais
3 G[L]; ~ M
4 G[B]; M: Tie patarė: „Į Gatą tegul persikelia Izraelio Dievo skrynia“. Taigi jie perkėlė Izraelio Dievo skrynią.
5 G[L]4QSam[a]; G[B]M: jiems ją perkėlus
6 G4QSam[a]; M: Jie perkėlė
7 GSV; 4QSam[a]M vietoj „mus“, „mums“ ir „mūsų“ turi „mane“, „man“ ir „mano“.
8 GSV; M4QSam[a]: manęs bei mano
9 4QSam[a]: VIEŠPATIES
10 G4QSam[a]; M: Ten labai slėgė Dievo ranka.
11 Arba: su kuo
12 G4QSam[a]: VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, sandoros

auksinės pelės⌝[1], nes ta pati sloga ištiko
jus[2] ir jūsų kunigaikščius. 5 Taigi
padirbkite savo skaudulių atvaizdus ir
atvaizdus savo pelių, naikinančių šalį, ir
duokite Izraelio Dievui garbę. Gal [tada]
jis savo ranka lengviau spaus jus, jūsų
dievus ir jūsų šalį. 6 Kam jums
sukietinti širdį, kaip sukietino širdį
egiptiečiai ir Faraonas? Argi jie, kai jis
jau buvo su jais pažaidęs, neišleido jų ir
ar tie neišėjo? 7 Taigi dabar imkite ir
padarykite vieną naują vežimą ir
[paimkite] dvi žindančias karves, ant
kurių dar nebuvo uždėtas jungas, ir
įkinkykite karves į vežimą, o jų
veršiukus parveskite nuo jų atgal į
namus. 8 Paskui, paėmę VIEŠPATIES
skrynią, ją užkelkite ant vežimo, o
auksinius dirbinius, kuriais jam
atmokėsite kaip atsiteisimo dovana,
padėkite į dėžę[3] šalia jos ir paleiskite ją,
o ji tegul eina [, kur nori]. 9 Ir žiūrėkite!
Jei ji eis aukštyn keliu į savo sritį, į Bėt-
Šemešą, tai jis bus mums padaręs šitą
didelę piktenybę; o jei ne, žinosime, kad
ne jo ranka buvo mus užgavusi, bet kad
tai atsitiktinai buvo mums įvykę".
10 Vyrai taip padarė. Jie paėmė
dvi žindančias karves ir jas įkinkė į
vežimą, o jų veršiukus uždarė namie.
11 Jie užkėlė VIEŠPATIES skrynią ant
vežimo ir dėžę su auksinėmis pelėmis bei
savo skaudulių atvaizdais. 12 Karvės
ėjo tiesiai keliu į Bėt-Šemešą. Vienu
vieškeliu jos vis ėjo ir baubė,
nepasukdamos nei į dešinę, nei į kairę, o
filistinų kunigaikščiai ėjo paskui jas ligi
Bėt-Šemešo srities.

Skrynia pargrįžta į Izraelį

13 Bėt-šemiečiai pjovė kviečių
derlių slėnyje. Pakėlę akis ir pamatę
skrynią, jie ⌜džiaugdamiesi bėgo jos
pasitikti⌝[4]. 14 Vežimas atvažiavo į bėt-
šemiečio Jošuvos lauką ir ten sustojo.
Ten buvo didžiulis akmuo. Jie suskaldė
vežimo medžius, o karves atnašavo kaip
deginamąją auką VIEŠPAČIUI.
15 Leviai nukėlė VIEŠPATIES skrynią
ir prie jos buvusią dėžę, kurioje buvo
auksiniai dirbiniai, ir padėjo ant didžiojo
akmens. Tą dieną Bėt-Šemešo vyrai
aukojo deginamąsias ir pjovė
pjaunamąsias aukas VIEŠPAČIUI. 16 O
penki filistinų kunigaikščiai, tai pamatę,
tą pačią dieną sugrįžo į Ekroną.
17 Tie yra auksiniai skauduliai,
kuriais filistinai atmokėjo kaip
atsiteisimo dovana VIEŠPAČIUI: vienas
už Ašdodą, vienas už Gazą, vienas už
Aškeloną, vienas už Gatą, vienas už
Ekroną. 18 O auksinės pelės [atitiko]
visų filistinų miestų, priklausančių
penkiems kunigaikščiams, skaičių,
pradedant sutvirtintu miestu ir baigiant
atviros šalies kaimu. Ir to liudytojas yra
didysis akmuo, ant kurio jie padėjo
VIEŠPATIES skrynią. Iki šios dienos jis
tebeguli bėt-šemiečio Jošuvos lauke.
19 ⌜Tačiau Jechonijo sūnūs
nesidžiaugė su Bėt-Šemešo vyrais, kai jie
pamatė⌝[5] VIEŠPATIES skrynią. Tad jis
išmušė tarp žmonių septyniasdešimt
vyrų[6]. Žmonės gedėjo, nes VIEŠPATS
buvo sudavęs žmonėms smarkų smūgį.
20 Ir Bėt-Šemešo vyrai klausė: „Kas
begali išsilaikyti VIEŠPATIES, šito
šventojo Dievo, akivaizdoje? Ir pas ką ji
turi eiti nuo mūsų aukštyn?" 21 Ir jie
siuntė pasiuntinius pas Kirjat-Jearimo
gyventojus su žinia: „Filistinai
sugrąžino VIEŠPATIES
7 skrynią! Nusileidę užgabenkite ją pas
save!" 1 Atėję Kirjat-Jearimo vyrai
užgabeno VIEŠPATIES skrynią ir ją
įnešė į Abinadabo namus, esančius ant
kalvos, o jo sūnų Eleazarą įšventino
VIEŠPATIES skryniai saugoti.

1 2 Sam 6, 2–4; 1 Kron 13, 5–7

Samuelis—Izraelio teisėjas

2 Nuo tos dienos, kai skrynia
nusėdo Kirjat-Jearime, buvo praėję daug
laiko—dvidešimt metų, ir visi Izraelio
namai raudodami nusekė paskui
VIEŠPATĮ. 3 Samuelis sakė visiems
Izraelio namams: „Jei jūs norite
atsiversti į VIEŠPATĮ visa širdim,
pašalinkite iš savo tarpo svetimus dievus

---

1 ~G[B]4QSam[a]
2 G; M: juos visus
3 Arba: maišą
4 G; M: džiaugėsi [ją] išvydę
5 G; M: Jis smogė į Bėt-Šemešo žmones, nes jie pažiūrėjo į
6 Josephus, Ant. 6, 16; GM + vėlesnį prierašą: 50,000 vyrų

bei Astartes[1] ir, tvirtai nukreipę savo
širdį į VIEŠPATĮ, tarnaukite jam
vienam. Tada jis jus išgelbės iš filistinų
rankų". 4 Taigi izraeliai pašalino
Baalus bei Astartes ir tarnavo vienam
VIEŠPAČIUI.
5 Paskui Samuelis tarė:
„Surinkite visą Izraelį į Mišpą, kad
melsčiaus už jus VIEŠPAČIUI!" 6 Taigi,
susirinkę į Mišpą, jie sėmė vandenį ir jį
išliejo VIEŠPATIES akivaizdoje. Tą
dieną jie pasninkavo ir ten[2] išpažino:
„Mes nusidėjome VIEŠPAČIUI!" Ir
Samuelis teisė izraelius Mišpoje.
7 Kai filistinai išgirdo, kad
izraeliai buvo susirinkę į Mišpą, filistinų
kunigaikščiai atžygiavo prieš Izraelį.
Tai išgirdę, izraeliai išsigando filistinų.
8 Ir izraeliai sakė Samueliui: „Netylėk
traukdamasis nuo mūsų, nesišaukdamas
už mus VIEŠPATIES, mūsų[3] Dievo, kad
jis mus išgelbėtų iš filistinų rnkų!"
9 Tada Samuelis paėmė vieną žindantį
ėriuką ir jį paaukojo VIEŠPAČIUI kaip
pilnutinę deginamąją auką. Paskui
Samuelis šaukėsi VIEŠPATIES už
Izraelį, ir VIEŠPATS jį išklausė.
10 Samueliui beaukojant deginamąją
auką, filistinai jau buvo prisiartinę
kovoti su Izraeliu. Tą dieną VIEŠPATS
griaudė prieš filistinus galingu griausmu
ir taip pakrikdė juos, kad jie buvo
Izraelio sumušti. 11 Izraelio vyrai, išėję
iš Mišpos, vijosi filistinus ir juos mušė
ligi Bėt-Karo apačios. 12 Paskui
Samuelis, paėmęs vieną akmenį, jį
pastatė tarp Mišpos ir Ješanos[4] ir jį
pavadino Eben-Ezeriu[5]. Ir jis tarė:
„Ligšiol VIEŠPATS mums padėjo". 13 O
filistinai buvo nužeminti ir toliau
nebesiveržė į Izraelio sritį. VIEŠPATIES
ranka buvo prieš filistinus, kol gyveno
Samuelis: 14 miestai, kuriuos filistinai
buvo paėmę, vėl atiteko Izraeliui nuo
Ekrono ligi Gato. Izraelis taip pat
atgavo jų apylinkes iš filistinų valdžios.
Be to, viešpatavo taika tarp Izraelio ir
amoriečių.

1 G: ašeras
2 ~G
3 G: savo
4 GS, žr. 2 Kron 13, 19; M: Šėno (lit. Danties)
5 T.y. Pagalbos akmeniu

15 Samuelis buvo Izraelio teisėjas
per visas savo gyvenimo dienas.
16 Kasmet jis apeidavo Bėt-Elį, Gilgalį
bei Mišpą ir teisdavo Izraelį visose tose
vietose. 17 Bet jis pargrįždavo į Ramą,
nes ten buvo jo namai ir ten jis teisdavo
Izraelį. Ir jis ten pastatė aukurą
VIEŠPAČIUI.

KARALIAUS VALDŽIOS ĮSTEIGIMAS (8, 1—15, 34)

Izraelis reikalauja karaliaus

8 Kai Samuelis buvo pasenęs, jis
paskyrė savo sūnus teisėjais Izraeliui.
2 Jo pirmagimis sūnus vadinosi Joelis, o
jo antrasis vadinosi Abijas. [Jie buvo]
teisėjai Beėr-Šeboje. 3 Tačiau jo sūnūs
nevaikščiojo jo keliu[6], bet palinko į
pelną: jie ėmė kyšius ir iškraipė teisę.
4 Tad susirinko visi Izraelio
vyresnieji, atėjo pas Samuelį į Ramą 5 ir
jam sakė: „Žiūrėk, tu esi pasenęs, o tavo
sūnūs nevaikščioja tavo keliais. Taigi
dabar įstatyk mums karalių, kad jis mus
teistų, kaip [jį turi] visos tautos".
6 Samueliui tai atrodė pikta
užgaida, kad jie pasakė: „Duok mums
karalių, kad jis mus teistų!" Tad
Samuelis meldėsi VIEŠPAČIUI. 7 O
VIEŠPATS tarė Samueliui: „Klausyk
žmonių reikalavimo visur, ką jie tau
pasakys! Nes ne tave jie atmetė, bet
mane atmetė, kad nebūčiau jiems
karalius. 8 Lygiai taip, kaip jie man[7]
darė nuo dienos, kai juos atkėliau iš
Egipto, iki šios dienos, palikdami mane
ir tarnaudami kitiems dievams, taip jie
daro ir tau. 9 Taigi dabar išklausyk jų
reikalavimą. Tik kad įsakmiai juos
įspėtum ir jiems paskelbtum teises
karaliaus, kuris jiems karaliaus!"
10 Samuelis pasakė visus
VIEŠPATIES žodžius žmonėms, kurie
reikalavo iš jo karaliaus. 11 Jis sakė:
„Tokios bus teisės karaliaus, kuris jums
karaliaus: jis paims jūsų sūnus ir
pasistatys prie savo kovos vežimų bei
žirgų, ir jie bėgs pirma jo vežimo.
12 Taip pat [jis juos paims,] kad juos sau

6 GK; Q: keliais (t.y. nepasekė jo pavyzdžiu)
7 G; ~M

paskirtų tūkstantininkais bei
penkiasdešimtininkais[1] ir kad jie artų jo
ariamą žemę, nupjautų jo derlių ir
gamintų jo karo ginklus bei jo kovos
vežimų reikmenis. 13 Jis paims jūsų
dukteris, kad jos [jam] būtų kvepalų
maišytojos, virėjos ir kepėjos. 14 Jis
paims jūsų geriausius laukus,
vynuogynus ir alyvmedžių sodus ir
atiduos savo tarnams. 15 Iš jūsų pasėlių
ir vynuogynų jis ims dešimtinę ir duos
savo rūmų valdininkams bei savo
tarnams. 16 Jis paims jūsų vergus ir
jūsų verges, jūsų geriausius galvijus[2] bei
jūsų asilus ir panaudos savo darbui.
17 Jis paims jūsų avių dešimtadalį, o jūs
patys jam tapsite vergais. 18 Tą dieną
jūs šauksitės dėl savo karaliaus, kurį
išsirinkote, bet tą dieną VIEŠPATS
neišklausys jūsų“.
19 Tačiau žmonės nesutiko
klausyti Samuelio įspėjimo, ir jie sakė:
„Ne! Verčiau tegul bus mums karalius,
20 kad ir mes būtume kaip visos tautos,
kad mūsų karalius mus teistų ir,
išžygiavęs pirma mūsų, kovotų mūsų
kovas!“
21 Išklausęs visus žmonių žodžius,
Samuelis juos pakartojo į VIEŠPATIES
ausis. 22 VIEŠPATS tarė Samueliui:
„Paklausyk jų reikalavimo ir įstatyk
jiems karalių!“ Paskui Samuelis tarė
Izraelio vyrams: „Eikite kiekvienas į
savo miestą“.

5 Dt 17, 14

Saulius ieško savo tėvo asilių

9 Buvo vyras iš Benjamino, vardu Kišas,
sūnus Abielio, sūnaus Ṣeroro, sūnaus
Bechorato, sūnaus Afiacho—benjaminas,
pasiturintis vyras. 2 Ir jis turėjo sūnų,
vardu Saulius[3], gražų vaikiną. Nebuvo
nė vieno iš izraelių gražesnio už jį. ⌈Visa
galva⌉[4] jis buvo aukštesnis už visus
žmones.
3 Sauliaus tėvui Kišui buvo
dingusios asilės. Tad Kišas sakė savo
sūnui Sauliui: „Na, imk su savim vieną
iš bernų ir pakilęs eik, ieškok asilių!“

1 G: šimtininkais
2 G; M: vaikinus
3 Hbr. Šā'ūl
4 Lit. Nuo savo peties ir aukščiau

⌈Taigi Saulius pakilęs paėmė su savim
vieną iš savo tėvo bernų ir ėjo ieškoti
savo tėvo Kišo asilių⌉[5]. 4 Jie[6] perėjo per
Efraimo kalnyną, ir jie[7] perėjo per
Šališos šalį, bet [jų] nerado. Jie perėjo
per Šaalimo šalį, bet [jų ten] nebuvo.
Paskui jie[8] perėjo per benjaminų šalį, bet
[jų] nerado. 5 Jiems atėjus į Ṣufo šalį,
Saulius tarė savo bernui, esančiam su
juo: „Eikš! Grįžkime, kad mano tėvas,
paliovęs rūpintis asilėmis, neimtų
sielotis dėl mūsų!“ 6 Bet šis jam atsakė:
„Štai Dievo vyras yra šitame mieste, ir
tas vyras yra gerbiamas. Viskas, ką jis
kalba, tikrai įvyksta. Tuojau ten eikime!
Gal jis suteiks mums žinių apie mūsų
kelionės tikslą, dėl kurio ėjome“.
7 Saulius atsakė savo bernui: „O jei iš
tikrųjų eisime, ką *gi nunešime tam*
vyrui? Nes duona išsibaigė mūsų
maišuose ir nėra dovanos tam Dievo
vyrui nunešti. Ką gi beturime?“ 8 Bet
bernas, vėl Sauliui atsakydamas, tarė:
„Štai ⌈aš dar turiu ketvirtį⌉[9] sidabrinio
šekelio ir jį duosiu Dievo vyrui, kad jis
mums suteiktų žinių apie mūsų kelionės
tikslą“. 9 Seniau Izraelyje kas nors,
eidamas Dievo pasiklausti, taip
sakydavo: „Eikšte! Eikime pas
regėtoją!“ ⌈Nes tą, kurį šiandien vadina
pranašu, seniau vadindavo regėtoju⌉[10].
10 Saulius tarė savo bernui: „Tavo
pasiūlymas geras. Eikš, eikime!“ Ir jie
nuėjo į miestą, kur gyveno Dievo vyras.
11 Lipdami šlaitu į miestą, jie sutiko
mergaites, beišeinančias vandens semtis,
ir jas paklausė: „Ar yra čia regėtojas?“
12 Jos jiems atsakė: „Taip. Štai jis ⌈jūsų
priešakyje. Dabar, kaip tik šiandien⌉[11],
jis atėjo į miestą, nes žmonės šiandien
aukoja auką aukštumoje. 13 Kai tik
įeisite į miestą, jį sutiksite, prieš jam
lipant į aukštumą valgyti. Nes žmonės

5 G^{L}S; ~M
6 GV; M: Jis
7 GV; M: jis
8 GLatSTV; M: jis
9 Lit. atsirado mano rankoje ketvirtis
10 G: Nes žmonės pranašą seniau vadindavo regėtoju.
11 G; M: tavo priešakyje. Skubėk dabar, nes šiandien

nevalgo, iki jis ateina, kadangi jis
palaimina auką. Tik paskui valgo
pakviestieji. Taigi dabar lipkite, nes[1]
kaip tik dabar jį sutiksite". 14 Taigi jie
lipo į miestą. Jiems įeinant į miestą,
Samuelis pasirodė beišeinąs jiems
priešais, kad liptų į aukštumą.
15 O vieną dieną prieš Sauliaus
atėjimą VIEŠPATS buvo ⸢girdimai
apreiškęs⸣[2] Samueliui, sakydamas:
16 „Rytoj apie šitą metą atsiųsiu pas
tave vyrą iš Benjamino šalies. Tu turi jį
patepti mano tautos Izraelio
kunigaikščiu, kad jis išgelbėtų mano
tautą iš filistinų rankų, nes pažvelgiau į
savo tautos priespaudą[3], kadangi jos
šauksmas atgarsėjo pas mane".
17 Samueliui pamačius Saulių,
VIEŠPATS jam atsiliepė: „Štai tas
vyras, apie kurį tau sakiau! Šitas valdys
mano tautą". 18 Prisiartinęs prie
Samuelio vartuose, Saulius tarė:
„Pasakyk man, meldžiamasis, kur čia yra
regėtojo namai". 19 Samuelis atsakė
Sauliui: „Aš esu tas regėtojas! Lipk
pirma manęs į aukštumą ir šiandien
valgykite su manim, o ryto metą tave
išleisiu ir tau duosiu žinių apie viską,
kas yra tavo mintyse[4]. 20 O dėl asilių,
kurios tau užvakar pradingo,
nebesirūpink jomis, nes jos atsirado. Ir
kam priklausys viskas, kas vertinga[5]
Izraelyje? Ar ne tau ir ar ne[6] tavo tėvo
namams?" 21 Saulius atsakė: „Argi aš
ne benjaminas, iš mažiausios Izraelio
genčių, ir ar mano giminė nėra visų
Benjamino genties giminių nežymiausia?
Tai kam man taip pasakei?"
22 Paskui Samuelis, paėmęs Saulių
ir jo berną, juos įvedė į valgomąją salę ir
jiems davė vietą pakviestųjų priešakyje,
o jų buvo apie trisdešimt vyrų. 23 Ir
Samuelis tarė virėjui: „Paduok tą
gabalą, kurį tau daviau, apie kurį tau
pasakiau: ‚Padėk jį pas save'".
24 Virėjas pakėlė kulšį[7] ir [ją] pateikė
Sauliui. Ir [Samuelis] tarė: „Štai kas
liko, tau pateikiama. Valgyk, nes iki
paskirto laiko tai buvo tau palaikyta,
⸢kad valgytum su pakviestaisiais⸣[8]".Taigi
Saulius tą dieną valgė su Samueliu.
25 Jiems nulipus nuo aukštumos į
miestą, ⸢Sauliui buvo paklotas patalas
ant stogo, 26 ir jis miegojo⸣[9].

Samuelis patepa Saulių

Aušrai brėkštant, Samuelis sušuko
Sauliui ant stogo: „Kelkis, kad tave
išleisčiau!" Sauliui atsikėlus, juodu—jis
ir Samuelis—išėjo laukan. 27 Jiems
nusileidus prie miesto pakraščio,
Samuelis tarė Sauliui: „Sakyk bernui,
kad jis eitų pirma mūsų",—⸢ir jis ėjo⸣[10],—
„o tu akimirksnį sustok, kad tau
paskelbčiau Dievo
10 žodį". 1 Paskui Samuelis paėmė
aliejaus ąsotėlį ir, išliejęs jam ant
galvos, jį pabučiavo ir tarė: „Tikrai
VIEŠPATS tave patepė ⸢savo tautos
Izraelio kunigaikščiu. Tu turėsi valdyti
VIEŠPATIES tautą ir ją gelbėti iš jos
aplinkinių priešų rankų. Ir tai tebūnie
tau ženklas, kad VIEŠPATS tave
patepė⸣[11] savo veldinio kunigaikščiu:
2 šiandien nuo manęs nuėjęs, tu sutiksi
du vyrus prie Rachelės kapo, Benjamino
srityje, Šelșache[12], ir jie tau sakys:
‚Atsirado asilės, kurių ėjai ieškoti.
Dabar tavo tėvas nebegalvoja apie asilių
dalyką, bet yra susirūpinęs jumis,
sakydamas: „Ką galiu daryti savo
sūnui?"' 3 Eidamas iš ten toliau, tu
ateisi pas Taboro ąžuolą, ir ten tave
sutiks trys vyrai, žygiuojantys aukštyn
pas Dievą į Bėt-Elį: vienas trimis
ožiukais nešinas, kitas trimis duonos
kepalais[13] nešinas, vėl kitas vynmaišiu
nešinas. 4 Jie tave draugiškai
pasveikins ir tau duos dvi

---

1 M + jį; ~GSV
2 Lit. atvėręs ausį
3 G; ~M
4 Lit. širdyje
5 Lit. geidžiama
6 M + visiems; ~GS
7 G; M + ir tai, kas buvo ant jos
8 Rk.; M: sakydamas: „Aš pakviečiau žmones".
9 G; M: jis kalbėjosi su Sauliumi ant stogo. 26 Ir jie anksti atsikėlė.
10 ~GS
11 G; ~M
12 Žodžio reikšmė neišaiškinta.
13 G: maišais

⸢mosuojamąsias duonos atnašas⸣[1], ir tu
turi jas priimti iš jų rankų. 5 Paskui tu
nueisi į ⸢Gibeat-Elohimą⸣[2], kur yra
filistinų įgula[3]. Ten, įeidamas į miestą,
pasitiksi būrį pranašų, besileidžiančių
nuo aukštumos. Jų priešakyje bus arfos,
būgneliai, skudučiai ir lyros, o jie patys
pranašaus[4]. 6 Tada VIEŠPATIES
Dvasia apims tave, tu pranašausi su jais
ir tapsi kitu žmogumi. 7 O kai šitie
ženklai tau įvyks, daryk, kas tau paklius
į ranką, nes Dievas bus su tavim! 8 Ir
leiskis pirma manęs į Gilgalį. O aš štai
leisiuos pas tave deginamųjų aukų
atnašauti ir bendrystės aukų aukoti. Tu
turi laukti septynias dienas, kol ateisiu
pas tave. Tada tau nurodysiu, ką tu turi
daryti".
9 Kai jis pasisuko[5] eiti nuo
Samuelio, Dievas jam pakeitė širdį kitą,
ir visi šitie ženklai įvyko tą pačią dieną.
10 Kai ⸢jis iš ten atėjo⸣[6] į Gibėją, tikrai[7] jį
pasitiko pranašų būrys. Tada jį apėmė
Dievo dvasia, ir jis pranašavo tarp jų.
11 Kai visi, kurie jį buvo anksčiau
pažinę, pamatė, kaip jis pranašavo su
pranašais, žmonės sakė vienas kitam:
„Kas gi atsitiko Kišo sūnui? Ar ir
Saulius tarp pranašų?" 12 Ir vienas iš
ten atsiliepdamas tarė: „O kas yra jų
tėvas?" Todėl tai tapo priežodžiu: „Ar ir
Saulius tarp pranašų?"
13 Baigęs pranašauti, jis ⸢parėjo
namo⸣[8]. 14 Tada Sauliaus dėdė paklausė
jį ir jo berną: „Kur buvote nuėję?" Jis
atsakė: „Asilių ieškoti. Bet matydami,
kad [jų] nėra, nuėjome pas Samuelį".
15 Sauliaus dėdė tarė: „Na, papasakok
man, ką jums pasakė Samuelis".
16 Saulius sakė savo dėdei: „Jis tikrai
mums pranešė, kad asilės atsiradusios".
Bet apie karalystės dalyką ,⸢apie kurį
Samuelis buvo sakęs⸣[9], jis jam
nepasakojo.

12 1 Sam 19, 23–24

Saulius išrenkamas karaliumi

17 Samuelis, sušaukęs tautą pas
VIEŠPATĮ į Mispą, 18 sakė izraeliams:
„Taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: ‚Aš atkėliau Izraelį iš Egipto ir
jus išgelbėjau iš Egipto rankų ir iš rankų
visų karalių, kurie jus engė'. 19 Bet jūs
šiandien atmetėte savo Dievą, kuris jus
gelbėjo iš visų jūsų nelaimių ir
prispaudimų, ir sakėte: ‚Ne! Verčiau
įstatyk mums karalių!' Taigi dabar
sustokite VIEŠPATIES akivaizdoje savo
gentimis ir tūkstančiais[10]". 20 Paskui
Samuelis leido prieiti visoms Izraelio
gentims, ir burtas krito Benjamino
genčiai. 21 Vėliau jis leido prieiti
Benjamino genčiai jos giminėmis, ir
burtas krito Matrio giminei. ⸢Pagaliau
jis leido prieiti Matrio giminei,
pavyriui⸣[11], ir burtas krito Kišo sūnui
Sauliui. O kai jis[12] ieškojo jo, nebuvo
galima jo rasti. 22 Taigi jis[13] vėl
teiravosi VIEŠPATIES: „Ar ⸢tas vyras
yra čia atėjęs⸣[14]?" VIEŠPATS atsakė:
„Štai jis pasislėpęs prie ryšulių".
23 ⸢Nubėgęs jis⸣[15] atvedė jį iš ten.
Atsistojęs žmonių viduryje, jis[16] visa
galva buvo aukštesnis už visus žmones.
24 Samuelis tarė visiems žmonėms: „Ar
matote tą, kurį VIEŠPATS išsirinko?
Juk nėra jam lygaus visoje tautoje".
Tada visi žmonės krykštaudami pritarė:
„Tegyvuoja karalius!"
25 Samuelis išdėstė tautai
⸢karaliaus valdžios⸣[17] teises, jas surašė į
knygą ir padėjo VIEŠPATIES
akivaizdoje. Paskui Samuelis paleido
visus žmones—kiekvieną į savo namus.
26 Saulius irgi ėjo į savo namus, į
Gibėją, o su juo ėjo [ištikimi] stipruoliai,

1 G4QSam[a]; M: duonas
2 T.y. Dievo Gibėją
3 Arba: valdytojas
4 Lit. bus pranašiškoje ekstazėje, elgsis kaip pranašai
5 Lit. pasuko savo petį
6 G; M: jie ten atėjo
7 Lit. štai
8 Rk.; M: atėjo į aukštumą; G: atėjo į Gibėją
9 ~G
10 MG[L]; G[B]: giminėmis
11 GLat[115]; ~M
12 T.y. Samuelis (G); M: jie
13 G; M: jie
14 G; M: dar kas čia ateis
15 G; M: Nubėgę jie
16 T.y. Saulius
17 G[B]: karaliaus; plg. 8, 9.11

kurių širdį Dievas buvo palietęs. 27 Bet
kai kurie nenaudėliai sakė: „Kaip šitas
gali mus išgelbėti?“ Jie niekino jį ir jam
neatnešė dovanos.

Saulius nugali amoniečius

27b ⌜Amoniečių karalius Nachašas
žiauriai engė gadus ir reūbenus, jiems
išdurdamas dešinę akį ir niekam
neleisdamas Izraelio gelbėti. Tarp
izraelių, gyvenančių anapus Jordano,
neliko nė vieno vyro, kurio dešinės akies
amoniečių karalius Nachašas nebuvo
išdūręs. Tačiau septyni tūkstančiai vyrų
buvo išsigelbėję iš amoniecių rankų ir
atėję į Jabeš-Gileadą⌝[1].

11 ⌜Kokį mėnesį vėliau⌝[2], 1 amonietis
Nachašas atžygiavo ir pasistatė
stovyklas prieš Jabeš-Gileadą. Tada visi
Jabešo vyrai sakė Nachašui: „Sudaryk
su mumis sutartį, ir mes tau tarnausime!“
2 Bet amonietis Nachašas jiems atsakė:
„Tik su ta sąlyga sudarysiu su jumis
sutartį[3], kad išdursiu kiekvienam iš jūsų
dešinę akį ir tuo padarysiu gėdą visam
Izraeliui“. 3 Jabešo vyresnieji jam tarė:
„Duok mums septynias dienas, kad
galėtume išsiųsti pasiuntinius po visą
Izraelio sritį. O jei neatsiras, kas mus
gelbėtų, ⌜tau pasiduosime⌝[4]“.
4 Pasiuntiniams atėjus į Sauliaus
Gibėją ir, žmonėms girdint, pranešus tas
sąlygas, visi žmonės balsiai pravirko.
5 Kaip tik tuo metu Saulius buvo
bepareinąs iš lauko paskui jaučius. Ir
Saulius paklausė: „Kas yra žmonėms,
kad jie verkia?“ Tada jie jam papasakojo
Jabešo vyrų žinią. 6 Jam besiklausant
šitų žodžių, Dievo dvasia galingai apėmė
Saulių, ir smarkiai užsidegė jo rūstybė.
7 Paėmęs porą ariamų jaučių ir juos
supjaustęs, jis išsiuntė [gabalus] per
pasiuntinius į visą Izraelio sritį,
grasindamas: „Kas neišžygiuos paskui
Saulių ir Samuelį, taip bus padaryta jo
jaučiams!“ Tada VIEŠPATIES baimė
apniko tautą, ir jie išžygiavo kaip vienas
vyras. 8 Jam juos patikrinus Bezeke,
izraelių buvo trys šimtai tūkstančių, o
Judo vyrų—trisdešimt tūkstančių. 9 Ir
jis[5] tarė atvykusiems pasiuntiniams:
„Taip sakykite Jabeš-Gileado vyrams:
‚Rytoj, saulei įkaitus, įvyks jūsų
išgelbėjimas!‘“ Pasiuntiniams parėjus ir
tai pranešus Jabešo vyrams, tie
apsidžiaugė. 10 Ir Jabešo vyrai sakė
[Nachašui]: „Rytoj jums pasiduosime, ir
galėsite pasielgti su mumis, kaip tik jums
atrodys tinkama“.
11 Rytojaus dieną, Sauliui
suskirsčius kareivius į tris dalinius,
rytinės sargybos metu jie įsiveržė į
stovyklą ir mušė Amoną, kol įkaito
diena. O likusieji taip išsklido, kad tarp
jų neliko nė dviejų drauge.
12 Tada žmonės tarė Samueliui:
„Kas yra tas, kurs sakė: ‚⌜Ar Saulius
mums karaliaus?⌝[6]‘? Paduokite tuos
vyrus, kad juos užmuštume!“ 13 Bet
Saulius tarė: „Šiandien nė vienas neturi
būti nužudytas, nes šiandien VIEŠPATS
įvykdė pergalę Izraelyje!“
14 Paskui Samuelis sakė žmonėms:
„Eikšte, vykime į Gilgalį ir ten
atnaujinkime karalystę!“ 15 Taigi visi
žmonės nuėjo į Gilgalį ir ten įstatė
Saulių karaliumi VIEŠPATIES
akivaizdoje, Gilgalyje. Jie ten aukojo
bendrystės aukas VIEŠPATIES
akivaizdoje, ir ten labai džiaugėsi
Saulius bei visi Izraelio vyrai.

Samuelio atsisveikinimo kalba

12 Samuelis sakė visam Izraeliui:
„Štai aš paklausiau jūsų
reikalavimo—visko, ką man sakėte,—ir
jums įstačiau karalių. 2 Ir dabar štai
karalius ⌜yra jūsų vadas⌝[7]. O aš pasenau
ir pražilau, ir štai mano sūnūs yra su
jumis. Tačiau aš buvau jūsų vadas nuo
savo jaunystės iki šios dienos. 3 Čia aš
esu! Skųskite mane VIEŠPAČIUI ir jo
pateptajam! Kieno jautį paėmiau?
Kieno asilą paėmiau? Ką
nuskriaudžiau? Su kuo piktai
pasielgiau? Iš kieno rankos ėmiau kyšių,
⌜kad jais uždengčiau sau akis. Aš⌝[8]

---

1 Rk. pgl. 4QSam[a]; ~M
2 G4QSam[a]; M: Bet jis laikėsi, lyg kad būtų nebylys.
3 GLat[115]STV; ~M
4 Lit. išeisime pas tave

5 T.y. Saulius (GLat[115]S); M: jie
6 2MssG: Saulius mums nekaraliaus!
7 Lit. eina pirma jūsų
8 G: ar porą kurpių? Apskųskite mane, ir aš

jums atmokėsiu!“ 4 Bet jie tarė: „Nei tu
mus nuskriaudei, nei su mumis piktai
pasielgei, nei ką paėmei iš kieno nors
rankos!“ 5 Jis jiems sakė: „VIEŠPATS
yra liudytojas prieš jus ir jo pateptasis
šiandien yra liudytojas, kad jūs nieko
neradote mano rankoje!“ Jie[1] atsakė:
„Jis yra liudytojas“.
6 Samuelis toliau sakė tautai:
„⌜Liudytojas yra⌝[2] VIEŠPATS, kuris
paskyrė Mozę bei Aharoną ir kuris
atvedė jūsų protėvius iš Egipto šalies.
7 Taigi dabar sustokite, kad galėčiau
bylinėtis su jumis VIEŠPATIES
akivaizdoje ⌜ir jums paskelbti⌝[3] visus
VIEŠPATIES gelbstinčius darbus,
kuriuos jis padarė jums ir jūsų
protėviams. 8 Kai, Jokūbui ⌜ir jo
sūnums⌝[4] atėjus į Egiptą, ⌜egiptiečiai juos
prispaudė⌝[5] ir jūsų protėviai šaukėsi
VIEŠPATIES, VIEŠPATS siuntė Mozę
bei Aharoną ir[6] išvedė jūsų protėvius iš
Egipto, ir juos apgyvendino šitoje
vietoje. 9 Bet jie pamiršo VIEŠPATĮ,
savo Dievą. Tad jis juos pardavė į
Siseros, Chaşoro[7] kariuomenės vado,
rankas, į filistinų rankas ir į Moabo
karaliaus rankas, ir tie kariavo prieš
juos. 10 Tada, šaukdamiesi
VIEŠPATIES, jie išpažino: ‚Mes
nusidėjome, nes pamiršome VIEŠPATĮ ir
tarnavome Baalams bei Astartėms! Bet
dabar išgelbėk mus iš mūsų priešų rankų,
ir mes mielai tau tarnausime!‘ 11 Tada
VIEŠPATS siuntė Jerubaalą, Baraką[8],
Jiftachą ir Samuelį[9] ir jus išgelbėjo iš
jūsų aplinkinių priešų rankų, kad
galėjote saugiai gyventi. 12 Bet
matydami, kad amoniečių karalius
Nachašas buvo atžygiavęs prieš jus, man
sakėte: ‚Ne! Verčiau tegul karalius
mums karaliauja!‘—nors VIEŠPATS,
jūsų Dievas, yra jūsų karalius.
13 Štai dabar karalius, kurį
išsirinkote, ⌜kurio reikalavote⌝[10]. Štai
VIEŠPATS davė jums [valdyti] karalių.
14 Jei bijosite VIEŠPATIES ir jam
tarnausite, klausysite jo nurodymo ir
nesipriešinsite jo įsakymui, jei jūs—tiek
jūs patys, tiek ir jūsų karalius, kuris
jums karaliaus—seksite paskui
VIEŠPATĮ, savo Dievą, ⌜tai jis jus
išgelbės⌝[11]. 15 Bet jei neklausysite
VIEŠPATIES nurodymo ir priešinsitės
VIEŠPATIES įsakymui, VIEŠPATIES
ranka bus prieš jus ir ⌜prieš jūsų
karalių⌝[12], ⌜kad jus sunaikintų⌝[13].
16 Dabar pat sustokite ir
pamatykite tą didį dalyką, kurį
VIEŠPATS padarys jūsų akyse! 17 Argi
šiandien ne kviečiapjūtė? Aš šauksiuos
VIEŠPATIES, kad *jis duotų griausmų* ir
lietaus. Iš to supraskite ir matykite,
kokia didelė yra jūsų piktenybė, kurią
padarėte VIEŠPATIES akyse,
reikalaudami sau karaliaus!“
18 Taigi Samuelis šaukėsi
VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS tą dieną
davė tiek griausmų ir lietaus, jog visa
tauta labai pabūgo VIEŠPATIES ir
Samuelio. 19 Ir visi žmonės tarė
Samueliui: „Melskis už savo tarnus
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kad
nemirtume, nes prie visų savo nuodėmių
dar pridėjome pikta tuo, kad
reikalavome sau karaliaus!“ 20 Bet
Samuelis sakė žmonėms: „Nebijokite!
Jūs padarėte visą šitą piktenybę, tačiau
nesišalinkite nuo VIEŠPATIES
sekimo, bet tarnaukite VIEŠPAČIUI visa
širdim. 21 Nenueikite šalin paskui
niekybes[14], kurios niekam nenaudingos
ir negali išgelbėti, nes jos yra niekybės.
22 Nes VIEŠPATS neatmes savo tautos
dėl savo didžiojo vardo, kadangi
VIEŠPATS yra pasiryžęs jus padaryti
savo tauta.
23 ⌜O dėl manęs⌝[15], tai tebūnie toli
nuo manęs: nusidėti VIEŠPAČIUI tuo,
kad liaučiaus meldęsis už jus ir jus

1 Dgl. MssGSV; M: Jis
2 G; ~M
3 G; ~M
4 G; ~M
5 G; ~M
6 G; M: ir tie
7 G + karaliaus Jabino
8 GS; M: Bedaną
9 G^BA M; G^L S: Samsoną
10 ~G
11 G^L; ~M
12 G; M: prieš jūsų protėvius
13 G^L
14 T.y. svetimas dievybes
15 Lit. Taip pat aš

mokęs gero ir tiesaus kelio. 24 Tik
bijokite VIEŠPATIES ir jam tarnaukite
ištikimai, visa širdim, nes matėte[1], kokių
didžių dalykų jis yra jums padaręs!
25 Bet jei piktai elgsitės, būsite
nušluoti—tiek jūs patys, tiek ir jūsų
karalius".

6 Iš 6, 26 8 Iš 2, 23 9 Ts 4, 2 9 Ts 13, 1 9 Ts 3, 12 10 Ts 10, 10–15 11 Ts 7, 1 11 Ts 4, 6 11 Ts 11, 29 11 1 Sam 3, 20 12 1 Sam 8, 19

Išsivadavimo kovų pradžia

13 ⌜Saulius buvo ...[2] metų amžiaus,
kai jis ėmė karaliauti, ir jis
karaliavo Izraeliui ... dvejus[3] metus⌝[4].
2 Saulius išsirinko tris
tūkstančius iš Izraelio. Du tūkstančiai
buvo su Sauliumi Michmase ir Bėt-Elio
kalnyne, o tūkstantis buvo su Jonatanu
Benjamino Gibėjoje. Likusius karius jis
paleido, kiekvieną į jo palapinę.
3 Jonatanas ⌜užmušė filistinų
vietininką, buvusį⌝[5] Gibėjoje[6], ir filistinai
⌜išgirdo. Tuo tarpu Saulius liepė pūsti
ragą po visą šalį su žinia: „Tegul išgirsta
hebrajai!⌝[7]" 4 Ir visi *izraeliai išgirdo*
sakant: „Saulius ⌜užmušė filistinų
vietininką⌝[8]. Be to, Izraelis pasidarė
filistinų neapkenčiamas". Taigi
kariuomenė buvo šaukiama eiti paskui
Saulių į Gilgalį. 5 Tuo tarpu filistinai
buvo susirinkę kariauti su Izraeliu: ⌜trys
tūkstančiai⌝[9] kovos vežimų, šeši
tūkstančiai važiuotojų ir tiek pėstininkų,
kiek yra smilčių, gulinčių ant jūros
kranto. Jie atžygiavo ir pasistatė
stovyklas Michmase, į rytus nuo Bėt-
Aveno. 6 Kai Izraelio vyrai pamatė, kad
jie buvo patekę į bėdą, kad kariuomenė
buvo sunkiai spaudžiama, žmonės slėpėsi
olose, erškėtynuose, uolų plyšiuose,
kapuose ir cisternose, 7 o [kai kurie]
hebrajai perėjo per Jordaną į Gado ir
Gileado šalį.
Tačiau Saulius tebebuvo Gilgalyje,
ir visa kariuomenė, sekanti paskui jį,
drebėjo iš baimės. 8 Jis septynias dienas
laukė iki paskirto laiko, kurį Samuelis
buvo nustatęs[10], bet Samuelis neatėjo į
Gilgalį, ir kareiviai ėmė skirstytis nuo jo.
9 Tad Saulius sakė: „Atneškite pas
mane deginamąją ir bendrystės auką!" Ir
jis pats aukojo deginamąją auką.
10 Jam tik baigus aukoti deginamąją
auką, Samuelis pasirodė beateinąs.
Saulius išėjo jam priešais, norėdamas jį
pasveikinti. 11 Samuelis paklausė: „Ką
padarei?" Saulius atsakė: „Kadangi
mačiau, jog kareiviai buvo pradėję nuo
manęs skirstytis ir tu nebuvai sutartu
laiku atėjęs, ir kad filistinai jau buvo
besirenką į Michmasą, 12 pagalvojau:
‚Dabar filistinai nusileis prieš mane į
Gilgalį, kai dar nebūsiu palankiai
nuteikęs VIEŠPATIES'. Tad įsidrąsinau
ir aukojau deginamąją auką".
13 Samuelis tarė Sauliui: „Tu kvailai
pasielgei! Nesilaikei VIEŠPATIES, savo
Dievo, įsakymo, kurį jis buvo tau įsakęs.
[Jei būtum laikęsis,] tikrai dabar
VIEŠPATS būtų patvirtinęs tavo
karaliavimą[11] Izraeliui visam laikui.
14 Bet dabar tavo karaliavimas
nepatvers. VIEŠPATS pasiieškojo vyrą
pagal savo širdį, ir VIEŠPATS jį paskyrė
kunigaikščiu savo tautai, nes tu
nesilaikei to, ką VIEŠPATS tau buvo
įsakęs". 15 Paskui Samuelis pakilo ir
ėjo iš Gilgalio aukštyn ⌜savo keliu, o
likusieji kareiviai žygiavo aukštyn
paskui Saulių kariuomenės pasitikti ir
atžygiavo iš Gilgalio⌝[12] į Benjamino
Gibėją. Saulius patikrino kareivius,
esančius su juo—apie šešis šimtus vyrų.

8 1 Sam 10, 8 14 Apd 13, 22

1 G; M: matykite
2 Tekste metų skaičius nepažymėtas.
3 Metų skaičius nepilnas.
4 ~G^AB
5 Arba: sumušė filistinų įgulą, buvusią
6 GT; M: Geboje
7 Arba rk. pgl. G: išgirdo sakant: „Sukilo hebrajai!" Tuo tarpu Saulius liepė pūsti ragą po visą šalį.
8 Arba: sumušė filistinų įgulą
9 G^LS; G^BM: trisdešimt tūkstančių
10 Kkr. Mss; kt. MssGT: pasakęs
11 T.y. dinastinę įpėdinystės teisę karaliauti
12 G; ~M

Mūšis prie Michmaso perėjos

16 Saulius, jo sūnus Jonatanas ir
su jais esantys kareiviai buvo apsistoję
Benjamino Geboje, o filistinai buvo
pasistatę stovyklas Michmase.
17 Siaubėjų būrys išėjo iš filistinų trimis
daliniais. Vienas dalinys pasuko Ofros
link, į Šualio šalį, 18 kitas dalinys
pasuko Bėt-Chorono link, o vėl kitas
pasuko link srities[1], žvelgiančios žemyn į
Hienų slėnį, ⌜į dykumą⌝[2].
19 Nebuvo galima rasti kalvio
visoje Izraelio šalyje, nes filistinai sau
tarė: „[Turime saugotis,] kad hebrajai
nepasidirbtų kalavijų ar iečių!“ 20 Tad
visas Izraelis turėdavo leistis pas
filistinus, jei kam reikėdavo paaštrinti
savo noragą, kauptuką, kirvį ar
pjautuvą[3]. 21 Atsieidavo pima[4] už
noragus bei kauptukus ir ⌜trečdalis
šekelio už iešmus⌝[5] bei kirvius ir jaučių
akstino pritaisymą. 22 Taigi kovos
dieną nebuvo galima rasti nei kalavijo,
nei ieties rankoje visų kareivių, buvusių
su Sauliumi ir Jonatanu. Tik Saulius ir
jo sūnus Jonatanas [juos] turėjo.
23 Tuo tarpu filistinų priekinis
postas išžygiavo į Michmaso perėją.

Sauliaus ir Jonatano žygdarbiai

14 Vieną dieną Sauliaus sūnus
Jonatanas tarė vaikinui, kuris
nešiojo jo ginklus: „Eikš, pereikime prie
filistinų posto, esančio kitoje pusėje!“
Bet jis nieko nesakė savo tėvui.
2 Saulius sėdėjo Gibėjos pakraštyje po
granatmedžiu, buvusiu ⌜prie grendymo⌝[6],
o su juo buvusių kareivių buvo kokie šeši
šimtai vyrų. 3 [Tąsyk] Achijas, sūnus
Ichabodo brolio Achitubo, sūnaus
Pinechaso, sūnaus Elio, VIEŠPATIES
kunigo Šile, nešiojo efodą. Tačiau
kareiviai nežinojo, kad Jonatanas buvo
nuėjęs. 4 Tarp perėjų, per kurias
Jonatanas siekė prieiti prie filistinų
posto, stypsojo uolos iškyšulys vienoje
pusėje ir uolos iškyšulys kitoje pusėje.
Vienas vadinosi Boşeşas, o kitas vadinosi
Senė. 5 Vienas iškyšulys kyšo šiaurėje,
priešais Michmasą, o kitas pietuose,
priešais Gebą.
6 Jonatanas tarė vaikinui, kuris
nešiojo jo ginklus: „Eikš, pereikime prie
šitų neapipjaustytųjų posto! Gal
VIEŠPATS mums ką nuveiks, nes niekas
VIEŠPAČIUI nekliudo duoti pergalę
dideliu ar mažu skaičiumi“. 7 Jo
ginklanešys jam tarė: „Daryk viską, ⌜ką
manai⌝[7]! Pirmyn! Štai aš su tavim! Kaip
tu galvoji, ⌜taip ir aš⌝[8]“. 8 Tada
Jonatanas tarė: „Žiūrėk, mes pereisime
pas *tuos* vyrus ir jiems pasirodysime.
9 Jei jie taip mums sakys: ‚Nejudėkite,
kol jus pasieksime‘, tai stovėsime savo
vietoje ir nelipsime pas juos. 10 O jei jie
taip sakys: ‚Užlipkite pas mus‘, tai
lipsime, nes VIEŠPATS bus juos atidavęs
į mūsų rankas. Ir tai bus mums ženklas“.
11 Taigi juodu pasirodė *filistinų* postui,
ir filistinai sakė: „Antai hebrajai išlenda
iš landynių, kuriose jie buvo pasislėpę!“
12 Ir to posto vyrai, šaukdami Jonatanui
ir jo ginklanešiui, tarė: „Užlipkite pas
mus, kad jums ką praneštume!“ Tada
Jonatanas sakė savo ginklanešiui: „Lipk
man iš paskos, nes VIEŠPATS juos
atidavė į Izraelio rankas!“ 13 Jonatanas
lipo rankomis ir kojomis, o jo
ginklanešys jam iš paskos. Anie krito
Jonatano priekyje, o jo ginklanešys juos
pribaigė jo užnugaryje. 14 Pirmasis
smūgis, kurį sudavė Jonatanas ir jo
ginklanešys, paklojo[9] apie dvidešimt
vyrų ⌜maždaug per pusę jungo [per dieną]
apariamo lauko vagos⌝[10]. 15 Dėl to kilo
išgąstis stovykloje, lauke ir visuose
kareiviuose. Postas ir siaubėjų dalinys
krūpčiojo iš baimės. Be to, sudrebėjo
žemė ir apėmė Dievo sukeltas siaubas.
16 Sauliaus žvalgams bežiūrint
Benjamino Gibėjoje, pasirodė šen ir ten

---

1 G: aukštumos
2 ~G
3 G; M: noragus
4 T.y. dviejų trečdalių šekelio svorio piniginis vienetas (~7, 6g)
5 Rk.; M: už tris iešmus
6 T.y. plūktinės kluono aslos javams kulti; M: Migrone
7 Lit. kas yra tavo širdyje
8 G; ~M
9 Lit. buvo
10 M; G: strėlėmis, svaidyklėmis ir lauko akmenimis

besikilnojanti stovykla[1]. 17 Tada
Saulius tarė su juo esantiems
kareiviams: „Patikrinkite ir pažiūrėkite,
kas *yra nuėjęs nuo mūsų!*" Jiems
patikrinus, pasirodė, kad nėra Jonatano
ir jo ginklanešio. 18 Saulius tarė
Achijui: „Atnešk ⌜efodą!"—nes tuo metu
jis nešiojo efodą Izraelio akivaizdoje⌝[2].
19 O kol Saulius tebekalbėjo kunigui,
sambrūzdis, kilęs filistinų stovykloje, vis
ėjo didyn ir didyn. Tad Saulius sakė
kunigui: „Atitrauk ranką!" 20 Saulius
ir visi su juo esantys kareiviai susibūrė ir
atžygiavo į mūšį. Netikėtai[3] vieno
[filistino] kalavijas buvo atgręžtas prieš
kitą. [Buvo] labai didelis sąmyšis. 21 O
hebrajai, kurie[4] anksčiau laikėsi prie
filistinų, kurie buvo su jais atžygiavę į
stovyklą, jie ⌜irgi apsigręžė⌝[5], kad
prisidėtų prie Izraelio, esančio su
Sauliumi ir Jonatanu. 22 Visi Izraelio
vyrai, kurie buvo išsislapstę Efraimo
kalnuose, išgirdę, kad filistinai buvo
pasileidę bėgti, jie irgi kovodami juos
vijosi įkandin. 23 Taip VIEŠPATS tą
dieną išgelbėjo Izraelį.

Sauliaus neapgalvotas įžadas ir to padariniai

Kova buvo persigavusi per Bėt-
Aveną[6]. 24 ⌜Visi kareiviai laikėsi prie
Sauliaus—apie dešimt tūkstančių vyrų,
ir kova buvo pasklidusi į kiekvieną
Efraimo kalnyno miestą. Tą dieną
Saulius padarė didelę klaidą: jis⌝[7]
prisaikino[8] kareivius, sakydamas:
„Prakeiktas tebūnie vyras, kuris,
vakarui neatėjus ir man neatkeršijus
savo priešams, valgys duonos!" Todėl nė
vienas kareivis neparagavo duonos.
25 ⌜Buvo medaus korys ant lauko⌝[9].
26 Kareiviams atėjus prie korio, štai ⌜jo
bitės nulėkusios⌝[10], tačiau niekas
nepasiekė ranka burnos, nes kareiviai
bijojo priesaikos. 27 Bet Jonatanas
nebuvo girdėjęs, kaip jo tėvas prisaikino
kareivius. Tad jis ištiesė galą lazdos,
kurią laikė rankoje, ir jį padažė į medaus
korį. Kai jis pakėlė ranką atgal prie
burnos, prašvito jo akys. 28 O vienas iš
kareivių atsiliepdamas tarė: „Tavo tėvas
saikinte prisaikino kareivius,
sakydamas: ‚Prakeiktas tebūnie vyras,
kuris šiandien valgytų duonos!' Taigi
kareiviai yra pasilpę". 29 Jonatanas
tarė: „Mano tėvas įvėlė šalį į nelaimę.
Na, žiūrėkite, kaip prašvito mano akys,
kadangi paragavau truputį šito medaus!
30 Kaip juo labiau, jei šiandien kareiviai
būtų sočiai prisivalgę grobio, kurį jie
aptiko, nes dabar filistinams suduotas
smūgis ⌜būtų buvęs didesnis⌝[11]!
31 Taigi tą dieną jie mušė filistinus
nuo Michmaso ligi Ajalono, ir kareiviai
buvo labai pasilpę. 32 Kareiviai metėsi
ant grobio ir, nutvėrę avis, raguočius ir
veršius, [juos] pjovė ant žemės. Ir
kareiviai [juos] valgė kruvinus. 33 Tada
Sauliui buvo pranešta: „Klausyk!
Kareiviai nusideda VIEŠPAČIUI,
valgydami [mėsą] su krauju". Šis tarė:
„Jūs neištikimai pasielgėte! Tuojau
atriskite pas mane didelį akmenį!"
Saulius tęsė: „Išsiskirstykite tarp
kareivių ir jiems sakykite: ‚Atveskite
kiekvienas pas mane savo jautį ir
kiekvienas savo avį ir, čia papjovę,
valgykite, kad nenusidėtumėte
VIEŠPAČIUI, valgydami su krauju!'"
Taigi visi kareiviai ⌜tą pačią naktį⌝[12]
privedė, ⌜ką kiekvienas laikė rankoje⌝[13],
ir ten papjovė. 35 Ir Saulius pastatė
aukurą VIEŠPAČIUI. Tai buvo pirmasis
aukuras, kurį jis pastatė VIEŠPAČIUI.
36 Paskui Saulius tarė: „Leiskimės
nakčia filistinams iš paskos ir juos
apiplėškime, kol rytas išauš, ir

1 G[B]; M: sambrūzdis
2 G; M: Dievo skrynią!"—nes tuo metu Dievo skrynia buvo pas izraelius (STV; M: izraeliai)
3 Lit. Štai
4 G; ~ M
5 GSV; M: aplinkui, ir jie taip pat
6 G[L]Lat: Bėt-Choroną
7 G[B]; M: Kadangi tą dieną Izraelio vyrai buvo sunkiai spaudžiami, Saulius
8 Lit. padėjo saikdindamas po prakeikimu
9 Rk.; M: Visa šalis atėjo prie korių (arba: į mišką)
10 Rk.; M: [ten buvo] medaus tekėjimas(?)
11 G[B]4QSam[a]; M: nebuvo didelis
12 ~G
13 G; M: kiekvienas savo jautį [, kurį laikė] rankoje

nepalikime nė vieno vyro iš jų!“ Jie
atsakė: „Daryk viską, kas tau rodosi
gera“. Bet kunigas tarė: „Prisiartinkime
čia prie Dievo!“ 37 Tada Saulius
teiravosi VIEŠPATIES: „Ar man leistis
filistinams iš paskos? Ar juos atiduosi į
Izraelio rankas?“ Bet jis[1] tą dieną jam
neatsakė. 38 Tad Saulius tarė:
„Prisiartinkite čia, visi kariuomenės
vadai, sužinokite ir patirkite, per ką
šiandien įvyko šitas nusidėjimas. Juk
kaip tikrai VIEŠPATS, Izraelio
gelbėtojas, gyvas, net jei jis būtų mano
sūnuje Jonatane, tas turėtų mirti!“
Tačiau iš visų kareivių nebuvo nė vieno,
kuris jam atsakytų. 40 Tada jis tarė
visam Izraeliui: „Jūs būkite vienoje
pusėje, o aš ir mano sūnus Jonatanas
tegul būsime kitoje pusėje“. Kareiviai
sakė Sauliui: „Daryk tai, kas tau rodosi
gera“. 41 Tada Saulius tarė: „⌜O
VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, kodėl tu
šiandien neatsakei savo tarnui? Jei šita
kaltė yra manyje ar mano sūnuje
Jonatane, tai, VIEŠPATIE, Izraelio
Dieve, duok urimą, o jei sakai ją esant
tavo tautoje Izraelyje, duok tumimą!⌝[2]“
Tada burtas kliuvo Jonatanui ir Sauliui,
o kareiviai išsilaisvino. 42 Saulius
toliau tarė: „Meskite burtą tarp manęs
ir mano sūnaus Jonatano![3]“ Tada burtas
kliuvo Jonatanui. 43 Saulius sakė
Jonatanui: „Išpažink man, ką padarei!“
Jonatanas, jam išpažindamas, tarė: „Aš
tikrai paragavau truputį medaus galu
lazdos, kurią laikiau rankoje. Čia as esu,
pasiruošęs mirti!“ 44 Saulius tarė:
„Tegul Dievas taip ir dar taip pasielgia
su manim—tu turi mirti, Jonatanai[4]!“
45 Bet kareiviai sakė Sauliui: „Nejaugi
turėtų mirti Jonatanas, kuris laimėjo
šitą didelę pergalę Izraelyje? Anaiptol!
Kaip VIEŠPATS gyvas, nė vienas jo
galvos plaukas neturi nukristi žemėn,
nes su Dievu jis šiandien tai įvykdė!“
Taigi kareiviai išpirko Jonataną, ir jis
neturėjo mirti.
46 Paskui Saulius, metęs vytis
filistinus, žygiavo aukštyn, o filistinai
parėjo į savo vietą.

33 Pr 9, 4; Lev 7, 26–27; 17, 10–14; 19, 26; Dt 12, 16.23; 15, 23 41 Sk 27, 21; 1 Sam 28, 6

Sauliaus kovų apžvalga ir genealogija

47 Priėmęs karaliaus valdžią
Izraeliui, Saulius kiekvienoje pusėje
kariavo su visais savo priešais: su
Moabu, su amoniečiais, su Edomu, su
Šobos karaliumi[5] ir su filistinais. Ir kur
tik jis gręždavosi, nugalėdavo[6]. 48 Jis
narsiai kovojo, sumušė Amaleką ir
išgelbėjo Izraelį iš ⌜rankų tų, kurie⌝[7] jį
apiplėšdavo.
49 Sauliaus sūnūs buvo Jonatanas,
Jišvis ir Malki-Šūva, o jo abi dukterys
vadinosi: vyresnioji—Meraba, o
jaunesnioji—Michala. 50 Sauliaus
žmona buvo vardu Achinoama. [Ji buvo]
Achimaaso duktė. O jo kariuomenės
vadas vadinosi Abneris. [Jis buvo]
Sauliaus dėdės Nerio sūnus.
51 ⌜Sauliaus tėvas Kišas ir Abnerio tėvas
Neris buvo Abielio sūnūs⌝[8].

Saulius nugali amalekiečius

15 Samuelis tarė Sauliui:
„VIEŠPATS mane siuntė tavęs
patepti karaliumi ⌜jo tautai⌝[9] Izraeliui.
Taigi dabar klausyk VIEŠPATIES[10]
balso! 2 Taip sako kariuomenių
VIEŠPATS: ‚Aš įsidėmėjau, ką
Amalekas padarė Izraeliui, kaip jis
pastojo jam kelią, kai tas žygiavo
aukštyn iš Egipto. 3 Dabar eik, sumušk
Amaleką ir atiduok[11] sunaikinti ⌜jį ir⌝[12]
viską, kas jam priklauso. Nesigailėk jo,
bet išžudyk vyrus ir moteris, vaikus ir
žindukliius, jaučius ir avis,
kupranugarius ir asilus!“

1 T.y. VIEŠPATS
2 G; M: VIEŠPAČIUI: „Izraelio Dieve, duok visišką aiškumą (arba: tumimą)
3 G + Tegul miršta tas, kurį VIEŠPATS pažymės burtu!“ Nors ir kareiviai sakė Sauliui: „To neturi būti!“, Saulius privertė kareivius, ir jie metė burtą tarp jo ir jo sūnaus Jonatano.
4 G + šiandien
5 G4QSam[a]; M: karaliais
6 GSV; M: piktai pasielgdavo
7 G4QSam[a]; M: rankos to, kuris
8 Rk., žr. Josephus (Ant. 6.130); G4QSam[a]: Kišas buvo Sauliaus tėvas, o Abnerio tėvas Neris—Abielio sūnus.
9 ~G[B]
10 G[B]V; M + žodžių
11 G; M: atiduokite
12 G; ~M

4 Taigi Saulius sušaukė kareivius
ir juos patikrino Telaime—du šimtus
tūkstančių pėstininkų ir dešimtį
tūkstančių Judo vyrų. 5 Paskui Saulius
nužygiavo ligi Amaleko miesto ir išstatė
pasalas upelio slėnyje. 6 Ir Saulius
pasakė kainams: „Eikite, pasitraukite,
leiskitės žemyn iš amalekiečių tarpo, kad
jūsų nenušluočiau drauge su jais! Nes
jūs parodėte malonę visiems izraeliams,
kai jie žygiavo aukštyn iš Egipto". Tad
kainai pasitraukė iš Amaleko tarpo.
7 Saulius mušė Amaleką nuo
Chavilos iki apylinkės Šūro, esančio į
rytus nuo Egipto. 8 Jis pagavo Amaleko
karalių Agagą gyvą, o visus jo valdinius
atidavė sunaikinti kalavijo ašmenimis.
9 Tačiau Sauliui ir kareiviams pagailo
Agago ir geriausių avių bei raguočių, tai
yra ⌈penimų galvijų⌉[1], bei avinėlių ir
apskritai visko, kas gera, ir jie nenorėjo
jų visiškai sunaikinti. Tik viską, kas
buvo nevertinga ir atmestina, tą jie
atidavė sunaikinti.

1 1 Sam 10, 1 2 Iš 17, 8–14; Dt 25, 17–19

Saulius atmetamas kaip karalius

10 Tada VIEŠPATIES žodis
pasigirdo Samueliui: 11 „Gailiuos, kad
padariau Saulių karalium, nes jis
nusigręžė nuo manęs ir neįvykdė mano
žodžių". Samuelis supyko ir šaukėsi
VIEŠPATIES visą naktį. 12 Ir anksti
rytą Samuelis išsirengė kelionėn
Sauliaus pasitikti. Samueliui buvo
pranešta: „Saulius atžygiavo į Karmelį,
kur pastatė sau paminklą. Paskui
pasisukęs jis žygiavo toliau ir nusileido į
Gilgalį". 13 Kai Samuelis atėjo pas
Saulių, ⌈šis buvo beaukojąs deginamąją
auką VIEŠPAČIUI—geriausius gyvulius
grobio, kurį buvo atsigabenęs iš
Amaleko. Ir kai Samuelis priėjo prie
Sauliaus⌉[2], Saulius jam tarė: „Tu būk
VIEŠPATIES palaimintas! Aš įvykdžiau
VIEŠPATIES įsakymą". 14 Bet
Samuelis atsakė: „Tai ką reiškia šitas
avių bliovimas mano ausyse ir galvijų
baubimas, kurį aš girdžiu?" 15 Saulius
atsakė: „Iš Amaleko jie atsivarė juos,
nes kareiviai pasigailėjo kas geriausia iš
avių ir raguočių, norėdami tai paaukoti
VIEŠPAČIUI, tavo Dievui. O kas liko—
visiškai sunaikinome!" 16 Bet Samuelis
užkirto Sauliui: „Paliauk! Aš noriu tau
pasakyti, ką VIEŠPATS šiąnakt man
kalbėjo". Tas jam atsakė: „Kalbėk!"
17 Samuelis tarė: „Argi tu nesi, nors ir
įsivaizduoji esąs mažas, Izraelio genčių
galva? Juk VIEŠPATS tave patepė
Izraelio karaliumi. 18 Paskui
VIEŠPATS tave siuntė į žygį ir tarė: ‚Eik
ir visiškai sunaikink tuos nusidėjėlius—
Amaleką—ir kariauk su jais[3], iki juos
būsi galutinai išnaikinęs!' 19 Tai kodėl
nepaklausei VIEŠPATIES įsakymo, bet
meteis ant grobio ir padarei, kas pikta
VIEŠPATIES akyse?" 20 Saulius atsakė
Samueliui: „Aš gi paklausiau
VIEŠPATIES įsakymo ir ėjau į žygį,
kuriam VIEŠPATS mane siuntė. Aš
atsivedžiau Amaleko karalių Agagą, o
Amaleką visiškai sunaikinau. 21 Bet
kareiviai paėmė iš grobio avių ir
raguočių, geriausių iš to, kas buvo skirta
sunaikinti, kad paaukotų VIEŠPAČIUI,
tavo Dievui, Gilgalyje". 22 Tačiau
Samuelis tarė:

„Argi VIEŠPAČIUI taip patinka
deginamosios ir
pjaunamosios aukos,
kaip paklusnumas
VIEŠPATIES žodžiui?
Įsidėmėk![4] Paklusnumas yra
geresnis už auką,
ir klausymas—už avinų
taukus!
23 Nes priešgynystė yra [kaip]
žyniavimo nuodėmė,
ir atkaklumas—[kaip]
stabmeldystės[5] nedorybė.
Kadangi atmetei VIEŠPATIES
žodį,
jis atmetė tave, kad
nebebūtum karalius!"
24 Saulius išpažino Samueliui:
„Nusidėjau tuo, kad pažeidžiau

1 Rk., plg. ST
2 G; ~M

3 G; M: juo (t.y. Amaleku)
4 Lit. Štai
5 Lit. terafimų (t.y. namų dievukų)

VIEŠPATIES įsakymą ir tavo nurodymus, nes bijojau kareivių ir
paklausiaũ jų įkalbos.
25 O dabar, meldžiu, atleisk mano nuodėmę ir grįžk su manim, kad pagarbinčiau VIEŠPATĮ".
26 Bet Samuelis tarė Sauliui: „Negrįšiu su tavim! Kadangi atmetei VIEŠPATIES žodį, VIEŠPATS atmetė tave, kad nebebūtum Izraelio karalius!"
27 Samueliui pasisukus eiti, anas taip nutvėrė jo apsiausto skverną, jog tas
atplyšo.
28 Samuelis jam tarė: „VIEŠPATS šiandien atplėšė nuo tavęs Izraelio karalystę ir ją atidavė tavo
artimui, geresniam už tave.
29 Be to, Izraelio Amžinasis negali nei meluoti, nei gailėtis, nes jis ne žmogus, kad turėtų
gailėtis".
30 Saulius[1] pakartojo: „Aš nusidėjau. Tačiau dabar, meldžiu, pagerbk mane mano tautos vyresniųjų ir Izraelio akivaizdoje. Grįšk su manim, kad pagarbinčiau VIEŠPATĮ, tavo
Dievą!"
31 Taigi Samuelis grįžo, sekdamas paskui Saulių, o Saulius pagarbino VIEŠPATĮ.
32 Paskui Samuelis tarė: „Priveskite prie manęs Amaleko karalių Agagą!" Agagas ėjo pas jį supančiotas[2], ir Agagas sakė: „Tikrai mirtis karti[3]".
33 Samuelis tarė:

„Kaip tavo kalavijas atėmė
moterims vaikus,
taip tarp moterų tegu lieka
be vaikų tavo motina!"

Ir Samuelis sukapojo Agagą į gabalus VIEŠPATIES akivaizdoje Gilgalyje.
34 Paskui Samuelis nuėjo į Ramą, o Saulius parkilo į savo namus, į Sauliaus
Gibėją.
35 Ir Samuelis daugiau nebematė Sauliaus iki savo mirties dienos, nors Samuelis liūdėjo dėl Sauliaus. O VIEŠPATS gailėjosi, kad buvo padaręs Saulių Izraelio karaliumi.

27–28 1 Sam 28, 17; 1 Kar 11, 30–31

1 Lit. Jis
2 Arba: svyruodamas; G: drebėdamas. Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
3 Rk.; M: Tikrai yra atsitraukusi mirties kartybė. G: Ar tokia karti būtų buvusi mirtis? (T.y. man būtų buvę geriau, jei Saulius nebūtų palikęs manęs gyvo.)

SAULIUS IR DOVYDAS (16—2 SAM 1)

Samuelis patepa Dovydą

16 VIEŠPATS tarė Samueliui: „Iki kol tu liūdėsi dėl Sauliaus, man jį atmetus, kad nebekaraliautų Izraeliui? Pripilk savo ragą aliejaus ir eik! Tave siunčiu pas betlejietį Jišają, nes tarp jo sūnų išsirinkau karalių".
2 Bet Samuelis prikišo: „Kaip aš galiu eiti? Išgirdęs Saulius mane nužudys!" Bet VIEŠPATS tarė: „Paimk sau į ranką telyčią ir sakyk: ‚Atėjau VIEŠPAČIUI
aukoti'.
3 Ir pasikviesk Jišają prie aukos, o aš tau pasakysiu, ką tu turi daryti. Ir turėsi patepti man tą, kuri tau nurodysiu".
4 Samuelis padarė, ką VIEŠPATS buvo įsakęs. Jam atėjus į Betliejų, miesto vyresnieji drebėdami jį pasitiko ir klausė: „⌜Ar tavo atėjimas reiškia gera,
regėtojau?⌝[4]"
5 Jis atsakė: „Gera. Atėjau VIEŠPAČIUI aukoti. Šventinkitės ir ⌜ateikite su manim prie aukos⌝[5]! Paskui jis pašventino Jišają bei jo sūnus ir juos pasikvietė prie aukos.
6 Jiems ateinant, jis išvydo Eliabą ir pamanė: „Tikrai [čia stovi] VIEŠPATIES akivaizdoje jo pateptasis!"
7 Bet VIEŠPATS tarė Samueliui: „Nežiūrėk į jo išvaizdą, nei į jo aukštą ūgį, nes jį atmečiau! Nes ⌜Dievas mato ne taip, kaip žmogus mato⌝[6]: žmogus žvelgia į išorę, bet VIEŠPATS žvelgia į širdį".
8 Paskui Jišajas pasišaukė Abinadabą ir jam leido praeiti Samuelio akivaizdoje. Bet šis tarė: „Nei šito VIEŠPATS
neišsirinko".
9 Vėliau Jišajas leido praeiti Šamai. Bet jis[7] sakė: „Nė šito
VIEŠPATS neišsirinko".
10 Taip Jišajas leido praeiti savo septyniems sūnums Samuelio akivaizdoje, bet Samuelis tarė Jišajui: „VIEŠPATS šitų neišsirinko".
11 Paskui Samuelis paklausė Jišają: „Ar jau visi jaunikaičiai?" Šis atsakė: „Dar liko jauniausiasis, bet jis štai gano avis". Samuelis tarė Jišajui: „Siųsk ir atvesk jį, nes nesusėsime valgyti, iki jis čia ateis".

4 G4QSam[a]; M: Tavo atėjimas reiškia gera.
5 G: šiandien švęskite su manim
6 G; M: ne tai, ką žmogus mato
7 T.y. Samuelis

12 Taigi jis pasiuntė ir jį atvedė. Jis
buvo rusvas, gražių akių ir dailios
išvaizdos. Ir VIEŠPATS tarė: „Kelkis,
patepk jį, nes jis yra tasai!“ 13 Paėmęs
ragą su aliejumi, Samuelis jį patepė tarp
jo brolių. Nuo tos dienos ir toliau
VIEŠPATIES dvasia apimdavo Dovydą.
Paskui Samuelis pakilo ir ėjo į Ramą.

Dovydas ateina pas Saulių

14 VIEŠPATIES dvasia buvo
atsitraukusi nuo Sauliaus, ir jį
užpuldavo pikta dvasia nuo
VIEŠPATIES. 15 Sauliaus tarnai jam
sakė: „Aišku, kad pikta dvasia
užpuldinėja tave. 16 Tegul mūsų
valdovas įsako savo tarnams, tau
patarnaujantiems, kad jie paieškotų
vyro, mokančio skambinti lyra. Kada tik
pikta dvasia ⌜iš Dievo⌝[1] apniks tave, jis
paskambins ranka, ir tau vėl bus gerai[2]“.
17 Taigi Saulius tarė savo tarnams:
„Na, parūpinkite man vyrą, mokantį
gerai skambinti, ir atveskite pas mane!“
18 Tada vienas iš vaikinų atsiliepdamas
tarė: „Mačiau betliejiečio Jišajo sūnų,
mokantį skambinti. Jis yra narsuolis,
karingas vyras, protingos kalbos ir
dailaus pavidalo, ir VIEŠPATS yra su
juo“. 19 Tada Saulius siuntė
pasiuntinius pas Jišają ir sakė: „Atsiųsk
pas mane savo sūnų Dovydą, esantį prie
avių“. 20 Jišajas, paėmęs asilą ⌜ir
užkrovęs ant jo omerį⌝[3] duonos, vynmaišį
vyno ir vieną ožiuką, pasiuntė Sauliui
per savo sūnų Dovydą. 21 Kai Dovydas
atėjo pas Saulių ir pradėjo eiti jam
tarnybą, šis jį labai pamilo, ir jis tapo jo
ginklanešiu. 22 Paskui Saulius siuntė
[pasiuntinius] pas Jišają su prašymu:
„Leisk Dovydui eiti man tarnybą, nes jis
rado malonę mano akyse“. Kada tik
pikta[4] dvasia iš Dievo apnikdavo Saulių,
Dovydas paimdavo lyrą ir skambindavo
ranka. Tada Sauliui palengvėdavo, jam
vėl gerai pasidarydavo, ir nuo jo
atsitraukdavo pikta dvasia.

Dovydas ir Goljatas

17 Filistinai buvo sutelkę savo
karines pajėgas karui. Jie
susirinko Judui priklausančiame Soche
ir pasistatė stovyklas tarp Socho ir
Azekos, Efes-Damime. 2 O Saulius ir
Izraelio vyrai susirinkę pasistatė
stovyklas Terebintų slėnyje ir išsirikiavo
kautynių tvarka filistinų sutikti.
3 Filistinai stovėjo nuokalnėje iš vienos
pusės, o izraeliai stovėjo nuokalnėje iš
kitos pusės, o tarp jų buvo dauba.
4 Tada išėjo is filistinų eilių[5]
⌜tarpufrontės vyras⌝[6], vardu Goljatas, iš
Gato, keturių[7] mastų[8] ir sprindžio
aukščio. 5 Žalvarinis šalmas buvo ant jo
galvos, ir jis buvo apsivilkęs žvynuotu
šarvu, o šarvas svėrė penkis tūkstančius
šekelių[9]. 6 Žalvariniai antblauzdžiai
buvo ant jo kojų ir žalvarinis riestas
kardas kabėjo tarp jo pečių. 7 Jo ieties
kotas buvo kaip audėjų riestuvas, o jo
ieties geležinis smaigalys svėrė šešis
šimtus šekelių[10], ir skydanešys ėjo pirma
jo. 8 Stovėdamas ir šaukdamas Izraelio
eilėms, jis jiems tarė: „Ko išėjote
rikiuotis kautynėms? Ar aš ne filistinas,
o jūs ar ne Sauliaus vergai? Išsirinkite
vyrą, kad jis ateitų žemyn pas mane!
9 Jei jis galės kovoti su manim ir mane
užmuš, mes jums tapsime vergais. O jei
aš jį nugalėsiu ir užmušiu, jūs mums
turėsite tapti vergais ir mums tarnauti“.
10 Ir filistinas tęsė: „Aš šiandien metu
iššūkį Izraelio eilėms: ‚Duokite man
vyrą, kad kautumės vienas su kitu!‘“
11 Saulius ir visas Izraelis, išgirdęs
šituos filistino žodžius, išsigando ir labai
bijojo[11].
12 ⌜O Dovydas buvo sūnus to⌝[12]
efratiečio, kilusio iš Judo Betliejaus,

1 ~ G LatS
2 G + ir ji paliks tave ramybėje
3 G^L Lat; ~M. 1 omeris = 3, 9l
4 G^BL S; ~M

5 G^B; M: stovyklų
6 Arba: pėstininkas
7 G^BL 4QSam^a Josephus (Ant. 6. 171); G^A M: šešių
8 1 mastas = 44, 4 cm
9 T.y. apie 57 kg
10 T.y. apie 7 kg
11 17, 32–40. 42–48a.49.51–54 yra šito pasakojimo tęsinys.
12 Žodžiu „to“ redaktorius susieja šitą apsaką su tuo, kas pasakyta 16 skyriuje.

kuris buvo vardu Jišajas ir turėjo aštuonis sūnus. Saulіaus dienomis tas vyras buvo pasenęs, ˹sulaukęs daug metų˺[1]. 13 Trys vyresnieji Jišajo sūnūs buvo išėję paskui Saulių į karą. Trys jo sūnūs, kurie buvo išėję į karą, vadinosi: pirmagimis—Eliabas, jo antrasis—Abinadabas, o trečiasis—Šama. 14 Dovydas buvo jauniausiasis, o trys vyresnieji buvo išėję paskui Saulių. 15 Dovydas nueidavo ir pareidavo iš Sauliaus savo tėvo avių ganyti Betliejuje. 16 Tuo tarpu filistinas[2] rytą ir vakare prisiartindavo ir atsistodavo per keturiasdešimt dienų.

17 Jišajas sakė savo sūnui Dovydui: „Na, paimk savo broliams efą šitų paskrudintų grūdų bei dešimtį šitų duonų ir skubiai nunešk į stovyklą savo broliams! 18 O dešimtį šitų sūrių nunešk tūkstantininkui. Pasiteirauk, ar gerai sekasi tavo broliams, ir paimk iš jų kokį ženklą[3]“. 19 Saulius, jie ir visi Izraelio vyrai Terebintų slėnyje kovojo su filistinais.

20 Taigi Dovydas, anksti rytą atsikėlęs ir pavedęs avis sargui, pasikrovė ir vyko, kaip Jišajas jam buvo įsakęs. Jam atvykus į stovyklos apskritulį[4], kariuomenė buvo besirikiuojanti į kautynių eiles ir pakėlė kovos šauksmą. 21 Izraelis ir filistinai sustatė eilę prieš eilę. 22 Dovydas paliko savo ryšulius ryšulių sargo priežiūrai ir nubėgo į kovos [priešakinę] eilę. Atėjęs jis paklausė savo brolių, ar gerai sekasi. 23 Jam su jais tebesikalbant, tarpufrontės vyras, filistinas iš Gato, vardu Goljatas, pasirodė beatžygiuojąs iš filistinų eilių. Ir kai jis kalbėjo įprastus žodžius, Dovydas išgirdo. 24 O visi Izraelio vyrai, pamatę tą vyrą, bėgo nuo jo ir labai bijojo. 25 Kažkas tarė: „Izraelio vyrai, ar matote tą atžygiuojantį vyrą? Juk jis atžygiuoja ˹Izraelio iššaukti˺[5]! Kas jį užmuš, tą karalius praturtins dideliais turtais! Jis jam duos savo dukterį ir jo tėvo šeimą padarys laisvą[6] Izraelyje“.

26 Tada Dovydas paklausė šalia stovinčių vyrų: „Kas bus daroma tam vyrui, kuris užmuš šitą filistiną ir pašalins gėdą nuo Izraelio? Nes kas yra tas neapipjaustytas filistinas ten, kad išdrįso tyčiotis iš gyvojo Dievo eilių!“ 27 Kareiviai jam atsakė tais pačiais žodžiais: „Taip ir taip bus daroma tam vyrui, kuris jį užmuš“. 28 O kai jo vyriausiasis brolis Eliabas išgirdo jį [taip] kalbant vyrams, Eliabas užpyko ant Dovydo ir [jį] subarė: „Ko atėjai čia žemyn ir kam palikai keletą anų avių tyruose? Aš pažįstu tavo išdidumą ir tavo ˹piktą sumanymą˺[7]? Juk atėjai žemyn tik mūšio pamatyti!“ 29 Bet Dovydas atšovė: „Ką gi dabar padariau? Argi tai nebuvo tik klausimas?“ Atsisukęs nuo jo į kitą, jis prabilo tais pačiais žodžiais. O kareiviai jam atsakė taip pat, kaip pirma. 31 Kai buvo nugirsti žodžiai, kuriuos Dovydas kalbėjo, [juos] pranešė Sauliui, ir šis liepė jį atvesti.

32 [8]Bet Dovydas tarė Sauliui: „Tegul ˹mano valdovo˺[9] širdis nenusimena dėl jo! Tavo tarnas eis ir kovos su šituo filistinu“. 33 Bet Saulius sakė Dovydui: „Tu negali eiti prieš šitą filistiną ir kovoti su juo, nes tu esi tik jaunuolis, o jis yra buvęs kariautojas nuo pat savo jaunystės“. 34 Bet Dovydas atsakė Sauliui: „Tavo tarnas buvo savo tėvo avininkas. Kai ateidavo liūtas ar lokys ir pagriebdavo ėriuką iš bandos, 35 aš pasileisdavau jam iš paskos, jį sumušdavau ir išplėšdavau iš jo nasrų. O jei jis pakildavo prieš mane, aš nutverdavau jam už barzdos[10] ir jį užmušdavau. 36 Tavo tarnas yra nudobęs ir liūtą, ir lokį, ir šitam neapipjaustytam filistinui atsitiks taip, kaip vienam iš jų, nes jis tyčiojosi iš gyvojo Dievo eilių!“ 37 Dovydas tęsė:

1 G^L SV; M: atėjęs į (kariauti nebegalinčius?) vyrus
2 T.y. Goljatas
3 Lit. įkaitą
4 T.y. vežimų užtvarą
5 Arba: pasityčioti iš Izraelio
6 T.y. atleis nuo mokesčių ir kitų prievolių karaliui
7 Lit. širdies nelabumą
8 32 skn. pradžioje buvo 11 skn. tąsa.
9 G; M: [jokio] žmogaus
10 MS; G: gerklės

„VIEŠPATS, kuris mane išgelbėjo iš
liūto ir lokio nagų, mane išgelbės iš šito
filistino rankos“. Saulius tarė Dovydui:
„Tai eik, ir VIEŠPATS bus su tavim!“
38 Saulius apvilko Dovydą savo
karine apranga. Jis uždėjo žalvarinį
šalmą jam ant galvos ⌜ir jį apvilko
šarvu⌝[1]. 39 ⌜Jis užjuosė Dovydui kalaviją
ant jo[2] aprangos. Bet kelis kartus
pamėginęs eiti⌝[3], Dovydas tarė Sauliui:
„Aš šituose negaliu eiti, nes nesu
pratęs“. Tad ⌜Dovydas juos nuėmė nuo
savęs⌝[4]. 40 Paskui, pasiėmęs į ranką
savo lazdą, jis pasirinko iš upelio dugno
penkis gludžius akmenis, juos įdėjo į
piemenų maišelį, kurį jis turėjo, tai yra į
akmenų dėklą, ir, laikydamas rankoje
savo laidynę, artinosi į filistiną.
41 Tuo tarpu filistinas ėjo vis
arčiau ir arčiau prie Dovydo, o jo
skydanešys—pirma jo. 42 Filistinas,
pažvelgęs ir pamatęs Dovydą, žiūrėjo į jį
su panieka, nes jis tebuvo jaunikaitis—
rusvaveidis, ⌜gražios išvaizdos⌝[5].
43 Filistinas suriko Dovydui: „Ar aš
šuo, kad tu ateini pas mane su
lazdomis?“ Ir filistinas keikė Dovydą
savo dievais. 44 Filistinas tarė Dovydui:
„Eikš pas mane, kad atiduočiau tavo
kūną dangaus paukščiams ir lauko
žvėrims!“ 45 O Dovydas atsakė
filistinui: „Tu ateini pas mane su
kalaviju, ietimi ir riestu kardu, bet aš
ateinu pas tave su vardu kariuomenių
VIEŠPATIES, Izraelio eilių Dievo, ⌜iš
kurio tyčiojais⌝[6]. 46 ⌜Šiandien pat⌝[7]
VIEŠPATS tave atiduos į mano rankas.
Aš tave užmušiu ir nukirsiu tau galvą!
Aš šiandien pat atiduosiu ⌜tavo lavoną
ir⌝[8] filistinų stovyklos lavonus dangaus
paukščiams ir žemės žvėrims, kad visas
pasaulis žinotų, jog ⌜Izraelis turi Dievą⌝[9],
47 ir kad visi šitie susirinkusieji žinotų,
jog ne kalaviju ir ietimi VIEŠPATS
teikia pergalę! Nes karas yra
VIEŠPATIES dalykas, ir jis atidavė jus į
mūsų rankas“.
48 Kai filistinas pakilęs ėjo ir
artinosi Dovydo pasitikti, Dovydas
skubiai bėgo į kautynių eilę prieš
filistiną. 49 Įkišęs ranką į maišelį ir iš jo
paėmęs akmenį, Dovydas [jį] sviedė
laidyne ir pataikė filistinui į kaktą.
Akmuo įsmigo jam į kaktą, ir jis
pargriuvo veidu į žemę.
50 Dovydas nugalėjo filistiną
laidyne ir akmeniu. Jis pataikė į filistiną
ir jį užmušė. Nebuvo kalavijo Dovydo
rankoje. 51 Tad Dovydas pribėgo,
atsistojo ant[10] filistino, nutvėrė jo
kalaviją, tą ištraukė iš jo makšties ir jį
nugalabijo, juo[11] nukirsdamas jam galvą.
Filistinai, pamatę, kad jų karžygys
nebegyvas, pasileido bėgti. 52 O Izraelio
ir Judo vyrai, pakilę ir keldami kovos
šauksmą, vijosi filistinus ligi Gato[12]
apylinkės ir Ekrono vartų. 53 O
izraeliai, paliovę vytis filistinus, sugrįžo
ir apiplėšė jų stovyklas. 54 Paėmęs
filistino galvą, Dovydas ją atnešė į
Jeruzalę, o jo ginklus padėjo į savo
palapinę.
55 [13]Kai Saulius pamatė Dovydą
išeinant prieš filistiną, jis paklausė
kariuomenės vadą Abnerį: „Kieno sūnus
tas jaunikaitis, Abneri?“ Abneris
atsakė: „Kaip tu gyvas, karaliau,
nežinau!“ 56 Tada karalius tarė: „Tu
pats pasiteirauk, kieno gi sūnus tas
vaikinas.“ 57 Taigi, kai Dovydas,
užmušęs filistiną, sugrįžo, Abneris, jį
paėmęs, atvedė Sauliaus akivaizdon
laikantį rankoje filistino galvą.
58 Saulius jį paklausė: „Kieno tu sūnus,
jaunuoli?“ Dovydas atsakė: „Tavo tarno
betliejiečio Jišajo sūnus“.

18 Jam baigus kalbėti su Saulium,
Jonatano siela prisirišo prie

1 ~G^{B}
2 Arba: savo
3 G^{B}; M: Dovydas užsijuosė jo kalaviją ant savo (arba: jo) aprangos. Jis pasiryžo eiti, nes nebuvo mėginęs (arba: pratęs)
4 G: jie nuėmė juos nuo jo
5 G: gražių akių
6 Arba: kurį iššaukei
7 G prijungia „šiandien pat“ prie pirmiau einančio sakinio pabaigos.
8 G; ~M
9 GSTV: yra Dievas Izraelyje
10 GSTV; M: prie
11 T.y. kalaviju
12 G; M: slėnio
13 17, 55—18, 5 ~ G^{B}

Dovydo sielos, ir Jonatanas mylėjo jį
kaip save patį. 2 Tą dieną Saulius jį
pasiėmė ir jam neleido grįžti į jo tėvo
namus. 3 Jonatanas padarė sąjungą su
Dovydu, nes jis mylėjo jį kaip save patį.
4 Jonatanas nusivilko apsiaustą, kuriuo
buvo apsivilkęs, ir jį atidavė Dovydui,
taip pat savo karinę apraugą, savo
kalaviją, savo lanką ir savo diržą. 5 Kai
Dovydas išžygiuodavo, jam sekdavosi
visur, kur jį pasiųsdavo. Todėl Saulius jį
padarė kareivių viršininku. Tai patiko
visiems kareiviams ir taip pat Sauliaus
tarnams.

Sauliaus pavyduliavimas ir Dovydo pasisekimas

6 ⌜Jiems paržygiuojant, kai
Dovydas grįžo užmušęs filistiną⌝[1],
⌜šokėjos išėjo iš visų Izraelio miestų
Dovydo⌝[2] pasitikti su būgnais, džiūgesio
šauksmais ir ⌜tristygiais instrumentais⌝[3].
7 Ir moterys dainavo, sakydamos:

„Saulius išmušė savo
tūkstančius,
o Dovydas savo dešimtis
tūkstančių!“

8 ⌜Saulius labai supyko⌝[4], ir jam nepatiko
šitas posakis. Ir jis sau tarė: „Dovydui
jos priskyrė dešimtis tūkstančių, o man
tepriskyrė tūkstančius. ⌜Taigi jam
betrūksta tik karaliaus valdžios!⌝[5]“
9 Nuo tos dienos ir toliau Saulius
įtariamai stebėjo Dovydą.
10 [6]Kitą dieną pikta dvasia iš
Dievo taip apėmė Saulių, kad jis pateko į
ekstazę namų viduje. Tuo tarpu Dovydas
skambino ranka [lyrą], kaip diena iš
dienos. O Saulius laikė rankoje ietį.
11 Saulius sviedė[7] ietį, manydamas:
„Prismeigsiu Dovydą prie sienos“.
Tačiau Dovydas du kartus išsisuko nuo
jo.

12 Saulius pabūgo Dovydo, ⌜nes
VIEŠPATS buvo su juo, o nuo Sauliaus
buvo atsitraukęs⌝[8]. 13 Tad Saulius
atleido jį nuo savęs ir jį sau paskyrė
tūkstantininku. Jis išžygiuodavo ir
paržygiuodavo kareivių priešakyje.
14 Ir Dovydui sekėsi visuose jo žygiuose,
nes VIEŠPATS buvo su juo. 15 Saulius,
matydamas, kad jam labai sekėsi, bijojo
jo. 16 Tačiau visas Izraelis ir Judas
mylėjo Dovydą, nes jis išžygiuodavo ir
paržygiuodavo jų priešakyje.
17 Saulius tarė Dovydui: „Štai
mano vyresnioji duktė Meraba! Ją tau
duosiu į žmonas. Tik būk man narsus
karys ir kovok VIEŠPATIES kovas!“
Saulius galvojo: „Tegul jo nepaliečia
mano paties ranka, bet tegul jį paliečia
filistinų ranka!“ 18 Bet Dovydas atsakė
Sauliui: „Kas aš ir kas mano giminė
[mano tėvo šeima] Izraelyje, kad galėčiau
tapti karaliaus žentu?“ 19 Tačiau, kai
atėjo laikas duoti Sauliaus dukterį
Merabą Dovydui, ji buvo atiduota
mecholiečiui Adrieliui į žmonas.
20 Sauliaus duktė Michala
įsimylėjo Dovydą. Tai pranešė Sauliui, ir
ta žinia jam patiko. 21 Saulius galvojo:
„Aš jam duosiu ją, kad ji jam taptų
žabangais ir kad tuo būdu jį paliestų
filistinų ranka! ⌜Tad antrą kartą Saulius
pasiūlė Dovydui: „Tu šiandien gali tapti
man žentu!“⌝[9] 22 Ir Saulius įsakė savo
tarnams: „Privačiai kalbėkite Dovydui,
sakydami: ‚Žinai, karalius yra tave
pamėgęs, ir visi jo tarnai myli tave.
Taigi dabar tu gali tapti karaliaus
žentu‘“. 23 Sauliaus tarnai kalbėjo
šituos žodžius Dovydui girdint, o
Dovydas atsiliepė: „Ar jums atrodo
lengva tapti karaliaus žentu? Aš juk esu
neturtingas ir nežymus vyras!“
24 Sauliaus tarnai jam pranešė: „Šitaip
Dovydas kalbėjo“. 25 Saulius tarė:
„Taip sakykite Dovydui: ‚Karalius
nenori jokių dovanų už jaunąją, tik
šimto filistinų apyvarpių, kad atkeršytų
karaliaus priešams‘“. Nes Sauliaus
kėslas buvo leisti Dovydui ⌜kristi nuo
filistinų rankų⌝[10]. 26 Jo tarnai pakartojo

---

1 ~G[B]. Šita pastaba suriša 17, 1–54 su 18, 6b–30 skn., perskirtais M intarpu: 17, 55—18, 5.
2 G[B]; M: moterys išėjo iš visų Izraelio miestų dainuoti ir šokėjos karaliaus Sauliaus
3 Vienkartinis žodis, kurio reikšmė neaiški
4 ~G[B]
5 ~G[B]
6 10 ir 11 skn. ~G[B]
7 GT: pakėlė

8 ~G[B]
9 ~G[B]
10 Arba: pakliūti į filistinų rankas

Dovydui šituos žodžius, ir Dovydui tai
pasirodė tinkamas būdas tapti karaliaus
žentu. ⌜Paskirtam laikui dar
nepasibaigus⌝[1], 27 Dovydas pakilęs nuėjo
su savo vyrais ir išmušė ⌜du šimtus⌝[2]
filistinų. Paskui Dovydas atnešė jų
apyvarpius ir pilną jų skaičių pateikė
karaliui, norėdamas tapti karaliaus
žentu. Tada Saulius jam davė savo
dukterį Michalą į žmonas.
28 Saulius matė ⌜ir suprato⌝[3], kad
VIEŠPATS buvo su juo ir kad ⌜Michala,
Sauliaus duktė⌝[4], jį mylėjo. 29 Tad
Saulius dar labiau bijojo Dovydo. Ir
Saulius liko Dovydo priešas visą laiką.
30 Filistinų kunigaikščiai [ir toliau]
išžygiuodavo [į karą], bet, kada tik jie
išžygiuodavo, Dovydui labiau
pasisekdavo negu visiems kitiems
Sauliaus tarnams. Ir jo vardas labai
pagarsėjo.

7 1 Sam 21, 11; 29, 5

Jonatanas užtaria Dovydą

19 Saulius kalbėjo savo sūnui
Jonatanui ir visiems savo
tarnams, kad jis nužudysiąs Dovydą. Bet
Sauliaus sūnus Jonatanas labai mėgo
Dovydą. 2 Ir Jonatanas pranešė
Dovydui: „Mano tėvas Saulius siekia
tave nužudyti! Taigi dabar saugokis
rytoj rytą! ⌜Slėpkis ir lik pasislėpęs
slaptoje vietoje!⌝[5] 3 O aš išėjęs stovėsiu
šalia savo tėvo lauke, kur tu būsi, ir aš
kalbėsiu apie tave savo tėvui. Jei būsiu
ką sužinojęs, tau pranešiu“. 4 Jonatanas
gerai kalbėjo apie Dovydą savo tėvui
Sauliui ir jam tarė: „Tenenusideda
karalius savo tarnui Dovydui, nes jis
nėra tau nusidėjęs ir jo veiksmai tau[6]
buvo labai naudingi. 5 ⌜Statydamas
pavojun⌝[7] savo gyvybę, jis užmušė
filistiną, ir ⌜per jį⌝[8] VIEŠPATS įvykdė
didelę pergalę visam Izraeliui. Tu matei
ir džiaugeis. Tai kodėl nori nusidėti
nekaltam kraujui, nužudydamas Dovydą
be priežasties?“ 6 Saulius paklausė
Jonatano užtarimo, ir Saulius prisiekė:
„Kaip VIEŠPATS gyvas, jis neturi būti
nužudytas!“ 7 Jonatanas pasišaukė
Dovydą, ir Jonatanas jam pranešė visus
šituos žodžius. Paskui Jonatanas atvedė
Dovydą pas Saulių, ir jis jam tarnavo,
kaip anksčiau.

Dovydas bėga nuo Sauliaus

8 ⌜Vėl kilo karas⌝[9]. Išžygiavęs
Dovydas kariavo su filistinais ir jiems
sudavė tokį smarkų smūgį, kad jie turėjo
bėgti nuo jo.
9 Dievo[10] [siųsta] pikta dvasia
apsėdo Saulių, kai jis, laikydamas
rankoje ietį, sėdėjo savo namuose ir
Dovydas skambino ranka [lyrą].
10 Saulius bandė ietimi prismeigti
Dovydą prie sienos, bet jis išsisuko nuo
Sauliaus. Tas įsmeigė ietį į sieną, o
Dovydas pabėgęs išsigelbėjo.
Tą pačią naktį 11 Saulius siuntė
pasiuntinius į Dovydo namus, kad jį
saugotų ir ryto metą nužudytų. Bet jo
žmona Michala įspėjo Dovydą,
sakydama: „Jei šiąnakt negelbėsi savo
gyvybės, rytoj tu būsi nužudytas!“ 12 Ir
Michala nuleido Dovydą pro langą. Taip
jis nuėjęs pabėgo ir išsigelbėjo.
13 Paskui Michala, paėmusi terafimą[11],
jį paguldė į lovą, prie jo galvos padėjo
⌜ožkos plaukų rezginį⌝[12] ir jį apklojo
antklode. 14 Kai Saulius atsiuntė
pasiuntinius Dovydo suimti, ji tarė: „Jis
serga“. 15 Paskui Saulius [vėl] siuntė
pasiuntinius Dovydo pamatyti,
sakydamas: „Užneškite jį su lova pas
mane, kad jis būtų nužudytas!“ 16 Jiems
atėjus, terafimas pasirodė gulįs lovoje ir
ožkos plaukų rezginys prie jo galvos.
17 Kai Saulius barė Michalą: „Kodėl
mane tokiu būdu apgavai ir išleidai
mano priešą, kad jis galėjo išsigelbėti?“,
Michala atsakė Sauliui:

1 ~G^{B}
2 MGSTVLat; G^{BL}: šimtą; žr. 2 Sam 3, 14
3 ~G^{B}
4 G^{B}: visas Izraelis
5 G^{B}; M: Pasilik slaptoje vietoje ir slėpkis
6 ~G^{BL}
7 Lit. Dėdamas į savo delną
8 G^{L}S; ~ M
9 Arba: O karas ėjo vis toliau.
10 G^{B}; M: VIEŠPATIES
11 T.y. namų dievuką
12 Arba: ožkenos gabalą

„Jis man grasino: ‚Paleisk mane! Kodėl
turėčiau nužudyti tave!?‘“

11 Ps 59 antraštė

Saulius tarp pranašų

18 Pabėgęs ir išsigelbėjęs, Dovydas
atvyko pas Samuelį į Ramą ir jam
papasakojo viską, ką Saulius jam buvo
padaręs. Paskui jis ir Samuelis nuėję
apsistojo [piemenų] stovyklose. 19 Kai
Sauliui buvo pranešta: „Štai Dovydas
yra stovyklose, Ramoje“, 20 Saulius
siuntė pasiuntinius Dovydo suimti.
Tačiau, kai tie pamatė susirinkimą[1]
pranašų, patekusių į ekstazę, ir Samuelį
jiems pirmininkaujant, Dievo dvasia
atėjo ant Sauliaus pasiuntinių, ir jie taip
pat pateko į pranašišką ekstazę. 21 Kai
Sauliui tai buvo pranešta, jis siuntė kitus
pasiuntinius, bet ir jie pateko į
pranašišką ekstazę. Sauliui vėl
pasiuntus trečius pasiuntinius, tie irgi
pateko į pranašišką ekstazę.
22 Pagaliau ir jis pats vyko į Ramą.
Pasiekęs ⌜didžiąją cisterną, esančią
Sechuve[2], jis paklausė: „Kur yra
Samuelis ir Dovydas?“ Vienas atsakė:
„Štai jie stovyklose, Ramoje“. 23 Jam
beeinant ten[3] į Ramos stovyklas, apėmė
ir jį patį Dievo dvasia, ir jis, toliau
eidamas, buvo pranašiškos ekstazės
pagautas, iki atėjo į Ramos stovyklas.
24 Tada jis[4] nusivilko savo drabužius, ir
jis[5] pateko į pranašišką ekstazę jų[6]
akivaizdoje. Jis išgulėjo neapsivilkęs
visą tą dieną ir visą naktį. Todėl
sakoma: „Ar ir Saulius tarp pranašų?“

24 1 Sam 10, 11–12

Dovydas ir Jonatanas

20 Pabėgęs iš Ramos stovyklų,
Dovydas parėjo ir sakė Jonatano
akivaizdoje: „Ką padariau? Kokia mano
kaltė? Koks, tavo tėvo manymu, yra
mano nusidėjimas, kad jis ieško mano
gyvybės?“ 2 Tas jam atsakė: „Gink,
Dieve! Tu neturi mirti! ⌜Būk tikras⌝[7]:
mano tėvas nedaro nieko svarbaus ar
nesvarbaus, man to nepasakęs. Tai kodėl
mano tėvas turėtų slėpti nuo manęs šitą
dalyką? Taip nėra [, kaip manai]“. 3 Bet
Dovydas atsakė[8]: „Tavo tėvas gerai žino,
kad esu radęs malonę tavo akyse, ir
galvoja: ‚Tegul Jonatanas to[9] nežino,
kad nesisielotų[10]. Bet kaip VIEŠPATS
gyvas ir kaip tu pats gyvas, tėra žingsnis
tarp manęs ir mirties“. 4 Jonatanas
paklausė Dovydą: „Ką tu pats galvoji,
kad tau padaryčiau?“ 5 Dovydas atsakė
Jonatanui: „Žinai, rytoj bus jaunatis, ir
aš turėsiu sėstis šalia karaliaus valgyti.
Paleisk mane, kad galėčiau išbūti
pasislėpęs lauke iki vakaro[11]. 6 Jei tavo
tėvas tikrai manęs pasiges, sakyk:
‚Dovydas prašyte išsiprašė iš manęs
leidimo nubėgti į savo miestą Betliejų,
nes ten visa giminė aukoja metinę auką‘.
7 Jei jis taip sakys: ‚Gerai!‘, bus saugu
tavo tarnui. O jei jis smarkiai supyks,
žinok, kad jis yra nutaręs daryti pikta.
8 Parodyk malonę savo tarnui, nes leidai
savo tarnui sueiti į VIEŠPATIES
sąjungą su tavim. Bet jei kaltė yra
manyje, tu pats nužudyk mane! Kam gi
turėtum mane nuvesti pas savo tėvą?“
9 Jonatanas atsakė: „Tai tebūnie toli
nuo tavęs [ir tai,] kad—jei tikrai
sužinočiau, jog mano tėvas yra nutaręs,
kad pikta tau ateitų—tau to
nepraneščiau!“ 10 Dovydas paklausė
Jonataną: „Kas man praneš, jei tavo
tėvas šiurkščiai tau atsakys?“
11 Jonatanas tarė Dovydui: „Eikš,
išeikime į lauką!“ Ir juodu išėjo į lauką.
12 Jonatanas tarė Dovydui:
„VIEŠPATS, Izraelio Dievas, ⌜bus
liudytojas⌝[12], kad rytoj apie šitą metą[13]
ištirsiu savo tėvą, ar jis yra palankiai
nusiteikęs Dovydui, ar ne. Tada pasiųsiu
pas tave ir duosiu tau žinią. 13 Taip ir
dar taip tegul VIEŠPATS padaro

1 G
2 G[B]: cisterną klojimo, esančio plikoje aukštumoje
3 G: iš ten; ~G[L]
4 M + irgi; ~G[B]
5 M + irgi; ~G[B]
6 T.y. pranašų (G[B]); M: Samuelio

7 Lit. Štai
8 G; M: vėl prisiekė
9 T.y. sąmokslo prieš Dovydo gyvybę
10 G: nepasitartų [su Dovydu]
11 G[BL]; M: trečiojo vakaro
12 S; ~MG
13 MG + trečiąją [dieną] (t.y. poryt)

Jonatanui, jei mano tėvui patiktų
[užleisti] tau nelaimę ir aš neduočiau tau
žinios ir tavęs neišsiųsčiau, kad galėtum
eiti ramus! O VIEŠPATS tebūnie su
tavim, kaip jis buvo su mano tėvu!
14 Jei tebebūsiu gyvas, man parodyk
malonę[1], ⌜o jei jau būsiu miręs, 15 niekad
neatitrauk savo malonės nuo mano
namų! O jei, VIEŠPAČIUI išnaikinus
kiekvieną Dovydo priešą nuo žemės
paviršiaus, 16 bus išnaikintas Jonatano
vardas iš Dovydo namų, tegul VIEŠPATS
pareikalauja iš Dovydo!⌝[2]" 17 Ir
Jonatanas dar kartą ⌜prisiekė Dovydui⌝[3]
savo meile jam, nes jis mylėjo jį kaip save
patį.
18 Jonatanas jam tarė: „Rytoj
Jaunatis[4], ir tavęs pasiges, nes tavo vieta
[prie stalo] bus tuščia. 19 Kadangi poryt
rimtai ⌜tavęs pasiges⌝[5], ateik į tą vietą,
kurioje buvai pasislėpęs veiksmo[6] dieną,
ir atsisėsk šalia ⌜Ezelio akmens⌝[7]. 20 O aš
iššausiu tris strėles į jo pusę, lyg
norėdamas sau šauti į taikinį. 21 Tada
dėmėkis! Aš siųsiu berniuką: ‚Eik,
atrask strėles!' Jei įsakmiai tarsiu
berniukui: ‚Aure strėlė[8] guli nuo tavęs į
čia; paimk ją!', tai ateik, nes tau saugu ir
niekas negresia, kaip VIEŠPATS gyvas.
22 O jei taip tarsiu vaikinui: ‚Aure
strėlė guli už tavęs toliau!', tai eik, nes
VIEŠPATS tave siunčia šalin. 23 O dėl
dalyko, kurį mes, aš ir tu, aptarėme,
VIEŠPATS štai bus[9] tarp manęs ir tavęs
amžinai!" 24 Taigi Dovydas pasislėpė
lauke.
Jaunačiui atėjus, karalius atsisėdo
⌜prie stalo⌝[10] valgyti. 25 Karalius
atsisėdo į savo vietą, kaip kas kartą,—⌜į
vietą⌝[11] prie sienos. Jonatanas ⌜atsisėdo
prieš jį⌝[12], Abneris atsisėdo šalia
Sauliaus, o Dovydo vieta liko tuščia.
26 Tačiau tą dieną Saulius nieko nesakė,
nes jis manė: „Kas nors jam bus atsitikę
taip, kad jis netyras[13]". 27 O kitą dieną
po Jaunaties, antrąją dieną, kai Dovydo
vieta tebebuvo tuščia, Saulius paklausė
savo sūnų Jonataną: „Kodėl Jišajo
sūnus nei vakar, nei šiandien neatėjo
prie stalo[14]?" 28 Jonatanas atsakė
Sauliui: „Dovydas prašyte išsiprašė iš
manęs leidimo [eiti] į Betliejų. 29 Jis
sakė: ‚Paleisk mane, meldžiu, nes mes
turime giminės auką mieste. Mano
brolis pats man įsakė. Taigi dabar, jei
esu radęs malonę tavo akyse, norėčiau
ištrūkti ir aplankyti savo brolius. Todėl
jis neatėjo prie karaliaus stalo".
30 Tada užsidegė Sauliaus pyktis ant
Jonatano, ir jis jam tarė: „*Tu maištingos*
mergos[15] sūnau! Argi nežinau, kad tu esi
⌜Jišajo sūnaus sąjungininkas⌝[16] savo
gėdai ir savo motinos nuogybės gėdai?
31 Nes kol Jišajo sūnus gyvens žemėje,
neturėsi patvaros nei tu, nei tavo
karališka valdžia! Taigi dabar pasiųsk ir
jį atvesk pas mane, nes ⌜jam skirta
mirti⌝[17]!" 32 Bet atsakydamas savo tėvui
Sauliui, Jonatanas tarė: „Kodėl jis turi
būti nužudytas! Ką jis padarė?" 33 Tada
Saulius ⌜pakėlė ietį prieš⌝[18] jį, norėdamas
jį perdurti. 34 Degdamas pykčiu,
Jonatanas pašoko[19] nuo

---

1 G[B]; M: VIEŠPATIES malonę (t.y. VIEŠPAČIUI būdingą ar jo reikalaujamą ištikimybę)
2 Rk. pgl. G[ABL]; M: kad neturėčiau mirti. 15 Ir niekad neatitrauk savo malonės nuo mano namų, nei tada, kai VIEŠPATS išnaikins kiekvieną Dovydo priešą nuo žemės paviršiaus". 16 Taigi Jonatanas sudarė [sandorą] su Dovydo namais. Ir tegul VIEŠPATS pareikalauja iš Dovydo priešų!
3 G, žr. 12 skn.; M: prisaikdino Dovydą; žr. 14 skn.
4 T.y. Jaunaties šventė
5 GS
6 Turbūt įvykio, aprašyto 19, 2 ar 19, 9–10 skn.
7 G[B]: ano kauburio
8 G; M: strėlės; taip pat 22 skn.
9 G + liudytojas

10 G4QSam[b]; M: prie valgio
11 ~G[L]SV
12 G; M: atsikėlė
13 GM + kad jis netyras
14 G4QSam[b]; M: valgio
15 Rk. plg. G4QSam[b]; M: iškrypėlės
16 G; M: apsisprendęs už Jišajo sūnų
17 Lit. jis yra mirties sūnus
18 GSTV; M: sviedė ietį į
19 G4QSam[b]; M: atsikėlė

stalo ir nevalgė maisto antrąją Jaunaties
dieną, nes jam buvo skaudu dėl Dovydo,
kad jo tėvas buvo jį[1] įžeidęs.
35 Ryto metą Jonatanas išėjo į
lauką pasitarti su Dovydu, ir mažas
berniukas buvo su juo. 36 Ir jis tarė
savo berniukui: „Bėk, surask strėles,
kurias aš iššausiu!“ Berniukui bebėgant,
jis iššovė strėlę, leisdamas jai perlėkti
per jį. 37 Berniukui pasiekus vietą
strėlės, kurią Jonatanas buvo iššovęs,
Jonatanas, šaukdamas berniuko
užnugaryje, klausė: „Ar strėlė neguli už
tavęs dar toliau?“ 38 Ir Jonatanas
sušuko berniuko užnugaryje: „Skubėk!
Greitai! Nestovėk!“ Jonatano berniukas
paėmė strėlę ir atėjo pas savo valdovą.
39 O berniukas nieko nežinojo, tik
Jonatanas ir Dovydas žinojo tą dalyką.
40 Paskui Jonatanas atidavė savo
ginklus berniukui, kurį jis turėjo su
savim, ir jam tarė: „Eik, nunešk į
miestą!“ 41 Berniukui nuėjus, Dovydas
pakilo iš akmens[2] pašalės, parpuolė
kniūpsčias ant žemės ir tris kartus
nusilenkė. Paskui jie pasibučiavo ir
drauge ⌜graudžiai verkė dėl⌝[3] Dovydo.
42 Pagaliau Jonatanas tarė Dovydui:
„Eik ramus! [Tvirtai laikykis to,] ką
mudu esame prisiekę VIEŠPATIES
vardu, pasižadėdami: ‚VIEŠPATS bus[4]
tarp manęs ir tavęs ir tarp mano
palikuonių bei tavo palikuonių
amžinai!‘“.

5 Sk 28, 11   15 2 Sam 9, 1

21 Pakilęs Dovydas[5] nuėjo, o
Jonatanas parėjo į miestą.

Dovydas Nobe

2 Dovydas atėjo į Nobą pas
kunigą Achimelechą. O Achimelechas,
drebėdamas iš baimės, jį paklausė:
„Kodėl tu esi vienas ir nė vieno nėra su
tavim?“ 3 Dovydas atsakė kunigui
Achimelechui: „Karalius man įsakė
vieną dalyką ir man įteigė: ‚Niekas
neturi ką nors *žinoti apie dalyką,* dėl
kurio aš tave siunčiu ir kurį tau įsakiau‘.
Todėl ⌜sutariau pasimatyti su⌝[6] vaikinais
tam tikroje vietoje. 4 O dabar, ką turi
po ranka? Penketą duonų? Duok man į
ranką—ar kas šiaip atsiras!“ 5 Bet
kunigas atsakė Dovydui: „Neturiu
paprastos duonos po ranka; tėra šventa
duona. Jei tik[7] vaikinai būtų susilaikę
nuo moterų![8]“ 6 Atsakydamas kunigui,
Dovydas tarė: „Žinoma, moterys buvo
sulaikytos nuo mūsų, kaip ir anksčiau,
kai išžygiuodavau [į karą]. ⌜Vaikinų
kūnai⌝[9] būdavo šventi, net kai būdavo
daromas paprastas žygis. Kaip dar
labiau šiandien ⌜jie šventi su [savo]⌝[10]
kūnais!“ 7 Tada kunigas jam davė
šventosios [duonos], nes ten nebuvo kitos
duonos, kaip tik Akivaizdos ⌜duona, kuri
buvo pašalinta⌝[11] iš VIEŠPATIES
akivaizdos, kad būtų padėta karšta
duona, kai ana buvo paimta šalin.
8 Tą dieną ten buvo sulaikytas
VIEŠPATIES akivaizdoje vienas vyras iš
Sauliaus tarnų. Jis buvo edomietis,
vardu Doegas, Sauliaus skerdžius.
9 Paskui Dovydas paklausė
Achimelechą: „Ar neturi čia po ranka
ieties ar kalavijo? Nes nei savo kalavijo,
nei kitų savo ginklų negalėjau pasiimti,
kadangi karaliaus reikalas buvo
skubus“. 10 Kunigas tarė: „Kalavijas
filistino Goljato, kurį tu nudobei
Terebintų slėnyje, yra čia įvyniotas į
apsiaustą, už efodo. Jei jį nori pasiimti,
tai imk, nes be jo čia kito nėra“.
Dovydas sakė: „Nėra jam lygaus! Duok
man jį!“

1–6 Mt 12, 3–4; Mk 2, 25–26; Lk 6, 3   6 Lev 24, 5–9
9 1 Sam 17, 51

Dovydas pas Achišą

11 Tą dieną Dovydas pakilęs bėgo
nuo Sauliaus. Jis atvyko pas Gato
karalių Achišą. 12 Achišo tarnai jam
sakė: „Argi šitas ne Dovydas, šalies
karalius? Argi ne šitam jos, šokdamos
ratelį, dainuoja:

---

1 T.y. Dovydą
2 S; G^{B}: kauburio; M: pietų
3 Rk.
4 G + liudytojas
5 G4QSam^{b}; M: jis
6 4QSam^{b}, plg. G^{B}
7 ~G^{BL}4QSam^{b}
8 4QSam^{b} + galėtumėte jos valgyti
9 Lit. Vaikinų daiktai (t.y. lytiniai organai); G^{B}: Visi vaikinai
10 Rk.; M: jis šventas su [jų]
11 4QSam^{b}; M: duonos, kurios buvo pašalintos

‚Saulius išmušė savo
tūkstančius,
o Dovydas savo dešimtis
tūkstančių‘?“
13 Dovydas įsidėjo šituos žodžius į širdį
ir labai bijojo Gato karaliaus Achišo.
14 Tad jis apsimetė išprotėjęs jų akyse ir
elgėsi kaip pamišęs jų rankose. Jis
⌜būgnijo į vartų duris⌝[1] ir varvino seiles į
barzdą. 15 Todėl Achišas tarė savo
tarnams: „Jūs juk matote—jis pamišėlis!
Kam jį atvedėte pas mane? 16 Ar man
taip trūksta pamišėlių, jog atvedėte šitą,
kad siusdamas mane apsunkintų? Ar
šitoks turėtų ateiti į mano namus?“

11 1 Sam 18, 7; 29, 5 **12** Ps 56 antraštė **13** Ps 34 antraštė

Dovydas Adulame ir Mispėje

22 Dovydas ėjo iš ten ir paspruko į
Adulamo olą. Tai išgirdę, jo
broliai ir visi jo tėvo namiškiai nusileido
ten pas jį. 2 Pas jį rinkosi kiekvienas
prislėgtasis, kiekvienas prasiskolinęs ir
kiekvienas apkartintasis, ir jis tapo
jiems vadu. Apie keturi šimtai vyrų buvo
su juo.
3 Iš ten Dovydas nuėjo į Moabo
Mispę ir sakė Moabo karaliui: „Leisk,
meldžiu, mano tėvui ir mano motinai
pasilikti[2] pas tave[3], kol sužinosiu, ką
Dievas keta man daryti“. 4 Taigi jis
paliko juos pas Moabo karalių, ir jie
pasiliko pas jį, kol Dovydas buvo
tvirtovėje.
5 Bet pranašas Gadas tarė
Dovydui: „Nepasilik tvirtovėje! Eik ir
nuvyk į Judo šalį!“ Tad Dovydas ėjo ir
nuvyko į Jaar-Cheretą.

1 Ps 57 antraštė; Ps 142 antraštė

Saulius išžudo Nobo kunigus

6 Saulius išgirdo, kad Dovydas ir
su juo esantys vyrai atrasti. Saulius
sėdėjo Gibėjoje po tamarisko medžiu,
aukštumoje, laikydamas rankoje savo
ietį, visiems jo tarnams stovint aplink jį.
7 Saulius tarė savo tarnams, stovintiems
aplink jį: „Na, klausykite, benjaminai!
Bene ir jums visiems Jišajo sūnus duos
laukų bei vynuogynų ir jus visus padarys
tūkstantininkais ir šimtininkais, 8 kad
jūs visi susimokėte prieš mane ir kad
nebuvo nė vieno, kuris būtų man
pranešęs, kai mano paties sūnus padarė
sąjungą su Jišajo sūnumi! Nebuvo tarp
jūsų nė vieno, kuris būtų ⌜manęs
gailėjęsis⌝[4] ir man pranešęs, kad mano
sūnus leido pakilti prieš mane mano
tarnui kaip pasalūnui, koks jis šiandien
yra!“ 9 Tada edomietis Doegas, kuris
stovėjo prie Sauliaus tarnų,
atsiliepdamas tarė: „Aš mačiau Jišajo
sūnų atėjusį į Nobą pas Achitubo sūnų
Achimelechą. 10 Šis teiravosi dėl jo
VIEŠPATIES ir jam davė paviržio. Jis
dar jam davė filistino Goljato kalaviją“.
11 Tada Saulius siuntė
[pasiuntinius], kad iškviestų Achitubo
sūnų Achimelechą, kunigą, ir visą jo
tėvo šeimą—kunigus, esančius Nobe. Ir
jie visi atėjo pas Saulių. 12 Saulius tarė:
„Klausyk, Achitubo sūnau!“ Tas atsakė:
„Aš čia, mano valdove!“ 13 Ir Saulius
jam sakė: „Kodėl tu susimokei su Jišajo
sūnumi prieš mane, duodamas jam
duonos bei kalaviją ir dėl jo
atsiklausdamas Dievo, kad pakiltų prieš
mane kaip pasalūnas, koks jis šiandien
yra?“ 14 Achimelechas, atsakydamas
karaliui, tarė: „O kuris tarp visų tavo
tarnų yra toks patikimas, kaip
Dovydas—karaliaus žentas, tavo
asmeninės sargybos viršininkas ir
gerbiamas tavo namuose? 15 Ar aš
šiandien pirmą kartą pasiklausiau Dievo
dėl jo? Anaiptol! Tegul karalius to
neprikiša savo tarnui, nei visai mano
tėvo šeimai, nes tavo tarnas nežinojo
nieko ⌜nereikšmingo ar svarbaus⌝[5] apie tą
dalyką“. 16 Bet karalius tarė: „Tu turi
mirti, Achimelechai—tu pats ir visa tavo
tėvo šeima!“ 17 Ir karalius įsakė ⌜asmens
sargybiniams⌝[6], stovintiems aplink jį:
„Pasisukite[7] ir nužudykite VIEŠPATIES
kunigus, nes ir jie yra sąjungoje su
Dovydu ir man nepranešė, nors žinojo,
kad jis buvo pabėgėlis!“ Bet

---

1 G; M: keverzojo ženklus ant vartų durų
2 Rk., plg. SV; G: pabūti; M: išeiti
3 G; M: jus
4 Rk., plg. G; M: ligojęs dėl manęs
5 Lit. mažo ar didelio
6 Lit. bėgikams
7 Arba: Priženkite

karaliaus tarnai nenorėjo pakelti rankų
VIEŠPATIES kunigams užpulti[1].
18 Tada karalius tarė Doegui: „Tu
pasisuk[2] ir pulk kunigus!“ Edomietis
Doegas pasisuko, ir jis puolė kunigus.
Tą dieną jis nužudė aštuoniasdešimt
penkis vyrus, nešiojančius lininį ėfodą.
19 Ir kunigų miestą Nobą jis[3] iškirto
kalavijo ašmenimis: vyrus ir moteris,
vaikus ir žindomus kūdikius, jaučius,
asilus ir avis—kalavijo ašmenimis!
20 Ištrūko [tik] vienas Achitubo
sūnaus Achimelecho sūnus, vardu
Ebjataras, ir pabėgęs nusekė paskui
Dovydą. 21 Kai Ebjataras pranešė
Dovydui, kad Saulius išžudė
VIEŠPATIES kunigus, 22 Dovydas sakė
Ebjatarui: „Aš žinojau tą dieną, kai ten
buvo edomietis Doegas, kad jis tikrai
praneš Sauliui. Aš ⸢esu atsakingas⸣[4] už
visas tavo tėvo šeimos gyvybes! 23 Lik
pas mane! Nibijok! Nes kas ieškos mano
gyvybės, ieškos ir tavo gyvybės. Tau bus
saugu su manimi“.

9–10 Ps 52 antraštė 18 1 Sam 21, 8–10

Dovydas Keiloje

23 Žmonės pranešė Dovydui: „Štai
filistinai kariauja su Keila, ir jie
apiplėšia klojimus“. 2 Dėl to dalyko
Dovydas pasiklausė VIEŠPATIES: „Ar
man eiti ir sumušti šituos filistinus?“
VIEŠPATS atsakė Dovydui: „Eik,
sumušk filistinus ir išgelbėk Keilą!“
3 Bet Dovydo vyrai jam prikišo:
„Pagalvok![5] Mes jau čia, Jude, bijomės.
Kaip dar labiau, jei nužygiuosime į Keilą
prieš filistinų kovos eiles!“ 4 Tad
Dovydas dar kartą pasiklausė
VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS jam atsakė:
„Kelkis, leiskis į Keilą, nes aš atiduosiu
filistinus į tavo rankas!“ 5 Tada
Dovydas ir jo vyrai, nužygiavę į Keilą,
kariavo su filistinais, nusivarė jų
galvijus ir jiems sudavė smarkų smūgį.
Taip Dovydas išgelbėjo Keilos
gyventojus.

6 Kai Achimelecho sūnus
Ebjataras buvo pabėgęs pas Dovydą, ⸢jis
nusileido su Dovydu į Keilą, laikydamas
rankoje ėfodą⸣[6]. 7 Kai Sauliui buvo
pranešta, kad Dovydas atėjęs į Keilą,
Saulius pagalvojo: „Dievas jį uždarė į
mano rankas, nes jis įsirakino, įeidamas į
miestą su durimis ir skląsčiais“. 8 Todėl
Saulius sušaukė visą kariuomenę į karą,
kad žygiuotų žemyn į Keilą Dovydo ir jo
vyrų apsiausti. 9 O Dovydas, sužinojęs,
kad Saulius planavo pikta prieš jį, tarė
kunigui Ebjatarui: „Prinešk ėfodą!“
10 Ir Dovydas sakė: „VIEŠPATIE,
Izraelio Dieve, tavo tarnas tikrai išgirdo,
kad Saulius ketina ateiti į Keilą,
norėdamas sunaikinti miestą dėl manęs!
11 Ar Keilos piliečiai išduos mane į jo
rankas? Ar Saulius ateis žemyn, kaip
tavo tarnas girdėjo? VIEŠPATIE,
Izraelio Dieve, meldžiu, pranešk savo
tarnui!“ VIEŠPATS tarė: „Jis ateis“.
12 Tada Dovydas paklausė: „Ar Keilos
vyrai išduos mane ir mano vyrus į
Sauliaus rankas?“ VIEŠPATS atsakė:
„Jie išduos“. 13 Tada Dovydas ir jo
vyrai—kokie šeši šimtai vyrų—pakilę
išėjo iš Keilos ir bastėsi kur įmanydami.
O kai Sauliui buvo pranešta, kad
Dovydas ištrūkęs iš Keilos, jis metė savo
žygį.

Jonatanas pasimato su Dovydu

14 Dovydas gyveno dykumoje,
tvirtovėse. Jis gyveno kalnyne, Zifo
dykumoje. Nors Saulius visą laiką jo
ieškojo, tačiau VIEŠPATS[7] jo neatidavė
į jo rankas. 15 Dovydas ⸢bijojo, nes⸣[8]
Saulius buvo išėjęs jo gyvybės ieškoti.
Dovydui esant Zifo dykumoje,
Choreše, 16 Sauliaus sūnus Jonatanas
pakilęs nuėjo pas Dovydą į Chorešą, jį
padarąsino VIEŠPAČIU[9] 17 ir jam tarė:
„Nebijok, nes tavęs neatras mano tėvo
Sauliaus ranka! Tu tapsi karaliumi
Izraeliui, o aš būsiu antrasis po tavęs.
Mano tėvas Saulius irgi taip nuvokia“.
18 Paskui, jiedviem sudarius sandorą
VIEŠPATIES akivaizdoje, Dovydas

1 G^BA: nusidėti
2 Arba: priženk
3 T.y. Saulius
4 GS; M: pasisukau
5 Lit. Štai

6 G^B; M: į Keilą, ėfodas nusileido jo rankoje
7 G4QSam^b; M: Dievas
8 Rk.; M: matė, kad
9 G4QSam^b; M: Dievu

pasiliko Choreše, o Jonatanas parėjo į
savo namus.

18 1 Sam 18, 3

Saulius vejasi Dovydą Maono dykumoje

19 Kai kurie zifiečiai nukilo pas
Saulių į Gibėją su žinia: „Tikrai!
Dovydas slapstosi pas mus tvirtovėse,
Choreše, Chakilos kalvoje, esančioje į
pietus nuo Ješimono. 20 Taigi dabar,
kada tik ⌜karalius panorės ateiti žemyn,
tegul jis ateina⌝[1], o mūsų uždavinys bus jį
išduoti į karaliaus rankas“. 21 Saulius
tarė: „Jūs būkite VIEŠPATIES
palaiminti užtai, kad užjautėte mane!
22 Eikite, vėl ištirkite[2], sužinokite ⌜ir
stebėkite⌝[3] jo vietą, kur laikosi jo ⌜eikli
koja⌝[4]“, nes ⌜jis pagalvojo: „Gal jis su-
mano kokią suktybę!⌝[5]“ 23 „Stebėkite ir
sužinokite ⌜visas slėpynes, kuriose jis
slapstosi, paskui sugrįžkite pas mane su
tikra žinia⌝[6]. Tada aš eisiu su jumis, ir jei
jis tebebus šalyje, jo kruopščiai ieškosiu
visose Judo giminėse“. 24 Taigi pakilę
jie nuėjo į Zifą pirma Sauliaus.
Dovydas ir jo vyrai buvo Maono
dykumoje, Araboje, į pietus nuo
Ješimono. 25 Saulius ir jo vyrai ėjo jo
ieškoti. Kai tai buvo pranešta Dovydui,
jis nusileido prie uolos ir apsistojo
Maono dykumoje. Tai išgirdęs, Saulius
vijosi Dovydą Maono dykumoje.
26 Saulius ⌜ir jo vyrai⌝[7] ėjo vienu kalno
šlaitu, o Dovydas ir jo vyrai—kitu kalno
šlaitu. Dovydas skubiai spruko nuo
Sauliaus, kai Saulius ir jo vyrai jau buvo
beapsupą Dovydą ir jo vyrus, norėdami
juos sugauti. 27 Tuo metu atėjo
pasiuntinys pas Saulių su pranešimu:
„Greit ateik, nes filistinai užpuolė šalį!“
28 Paliovęs vytis Dovydą, Saulius
sugrįžo ir ėjo filistinų sutikti. Todėl tą
vietą pavadino Persiskyrimo uola.

19 Ps 54 antraštė

Dovydas ir Saulius Ėn-Gedžio oloje

24 Dovydas patraukė iš ten aukštyn
ir gyveno Ėn-Gedžio tvirtovėse.
2 Kai Saulius, išvijęs filistinus, sugrįžo,
jam buvo pranešta: „Štai Dovydas yra
Ėn-Gedžio dykumoje!“ 3 Tada Saulius,
pasiėmęs tris tūkstančius vyrų, parinktų
iš viso Izraelio, ėjo ieškoti Dovydo ir jo
vyrų į rytus nuo Kalnų Ožių uolų.
4 Atėjęs prie avidžių šalikelėje, kur buvo
ola, Saulius įėjo [į ją] nusilengvinti, kai
Dovydas ir jo vyrai buvo besėdį pačiame
olos gale.
5 Dovydo vyrai jam tarė: „Štai
diena, apie kurią VIEŠPATS tau pasakė:
‚Įsidėmėk![8] Aš atiduosiu tavo priešą[9] į
tavo rankas, kad pasielgtum su juo, kaip
tau atrodo tinkama‘“. Pakilęs Dovydas
vogčia atpjovė Sauliaus apsiausto
skverną. 6 Tačiau paskui Dovydo sąžinė
graužė jį dėl to, kad jis buvo atpjovęs
Sauliaus apsiausto[10] skverną. 7 Ir jis
sakė savo vyrams: „Gink, VIEŠPATIE,
jei drįsčiau padaryti tokį dalyką savo
valdovui, VIEŠPATIES pateptajam:
ištiesti prieš jį savo ranką, nes jis yra
VIEŠPATIES pateptasis!“ 8 Dovydas
subarė [griežtais] žodžiais savo vyrus ir
jiems neleido keltis prieš Saulių. O
Saulius, pakilęs iš olos, ėjo keliu.
9 Paskui Dovydas pakilęs išėjo iš
olos ir šaukė Sauliaus užnugaryje,
sakydamas: „Mano valdove, karaliau!“
Sauliui pažvelgus atgal, Dovydas
nusilenkė veidu į žemę ir išreiškė
pagarbą. 10 Ir Dovydas tarė Sauliui:
„Kodėl klausai paskalos žmonių,
sakančių: ‚Žiūrėk, Dovydas siekia tau
pakenkti‘? 11 Štai šiandien pat pamatė
tavo akys, kad, nors VIEŠPATS šiandien
atidavė tave į mano rankas oloje, ⌜tačiau
aš nenorėjau tavęs nužudyti ir⌝[11] ⌜man
pagailo tavęs⌝[12]. Aš sakiau:

1 G^{B}4QSam^{b}; M: tavo siela, karaliau, panorės ateiti žemyn, ateik.
2 Kl. MssS; M: paruoškite
3 ~G^{B}
4 Rk. pgl. G; M: koja. Kas ten jį matė?
5 G; M: man pasakyta, kad jis labai suktas
6 ~G^{B}
7 G^{B}; ~M

8 Lit. Štai
9 QGS; K: priešus
10 Kkr. MssGSV; ~M
11 G^{B}; M: ir mane kaulijo tave nužudyti, tačiau
12 GST; MV: mano akis gailestingai pažvelgė į tave

‚Neištiesiu rankos prieš savo valdovą,
nes jis yra VIEŠPATIES pateptasis'.
12 Mano tėve, dar pažiūrėk! Pažiūrėk į
savo apsiausto skverną mano rankoje! Iš
to, kad atpjoviau tavo apsiausto skverną,
o tačiau tavęs nenužudžiau, žinok ir
matyk, jog mano ranka nesusitepusi
nieku pikta ar išdavyste ir jog nesu tau
nusidėjęs. O vis dėlto tu tykoji mano
gyvybės, norėdamas ją atimti. 13 Tegul
VIEŠPATS teisia tarp manęs ir tavęs, ir
tegul VIEŠPATS tau atkeršija už mane,
bet mano ranka tegul nepaliečia tavęs!
14 Kaip sentėvių priežodis sako: ‚Iš
nusikaltėlių išeina nusikaltimas'.
Tačiau mano ranka nepalies tavęs.
15 Paskui ką išžygiavo Izraelio karalius?
Ką tu vejies? Padvėsusį šunį! Vieną
blusą! 16 VIEŠPATS tebūnie teisėjas ir
tenusprendžia tarp manęs ir tavęs! Tegul
jis pamato [, kas vyksta], tegul veda
mano bylą ir apgina mano teises nuo
tavo galios!“
17 Dovydui baigus kalbėti šituos
žodžius Sauliui, Saulius tarė: „Ar tai
tavo balsas, mano sūnau Dovyde?“ Ir
Saulius pradėjo balsiai verkti. 18 Jis
sakė Dovydui: „Tu esi teisesnis už mane,
nes tu man parodei gera, kai aš tau
parodžiau pikta. 19 Ir tu dabar pat
pasakei, kaip maloniai pasielgei su
manim: nors VIEŠPATS buvo atidavęs
mane į tavo rankas, tačiau manęs
nenužudei. 20 Nes jei kas aptinka savo
priešą, ar jis beleidžia jam sveikam[1]
keliauti? Taigi VIEŠPATS tegul
atlygina tau geru už ⌜tai, ką šiandien⌝[2]
man padarei! 21 Taigi dabar žinau, kad
tu tikrai tapsi karaliumi ir kad tavo
valdoma[3] Izraelio karalystė bus patvari.
22 Tad dabar man prisiek VIEŠPAČIU,
kad neišnaikinsi mano palikuonių po
manęs ir neišdildysi mano vardo iš mano
tėvo namų!“ 23 Ir Dovydas prisiekė
Sauliui. Paskui Saulius parėjo į savo
namus, o Dovydas ir jo vyrai užlipo į
tvirtovę.

4 Ps 57 antraštė; Ps 142 antraštė 7 1 Sam 26, 11
15 1 Sam 26, 20

1 Lit. geru keliu
2 G[B]4QSam[a]; M: šią dieną, kurią
3 Lit. rankoje

Dovydas, Nabalas ir Abigailė

25 Samueliui mirus, susirinko visas
Izraelis, jį apraudojo ir palaidojo
jo namuose, Ramoje.
O Dovydas pakilęs nusileido į
Maono[4] dykumą. 2 Maone gyveno
vyras, kuris turėjo savo [gyvulių] ūkį
Karmelyje. Tas vyras buvo labai
turtingas: jis turėjo tris tūkstančius avių
ir tūkstantį ožkų. Tuo metu jis kirpo
savo avis Karmelyje. 3 Tas vyras buvo
vardu Nabalas, o jo žmona—Abigailė.
Ta moteris turėjo gerą nuovoką ir buvo
gražaus pavidalo, bet vyras buvo
šiurkštus ir blogo elgesio. Jis buvo
kalebas[5]. 4 Dovydas išgirdo dykumoje,
kad Nabalas kerpąs savo avis. 5 Tad
Dovydas siuntė dešimtį vaikinų, ir
Dovydas sakė vaikinams: „Nukilkite į
Karmelį ir, atėję pas Nabalą, jį
pasveikinkite mano vardu. 6 Ir taip
sakykite ⌜mano broliui⌝[6]: ‚Ramybė tau,
ramybė tavo šeimai ir ramybė viskam, ką
turi! 7 Dabar [toks reikalas:] išgirdau,
kad ⌜kerpi avis⌝[7]. Neseniai tavo piemenys
buvo su mumis. Mes jiems nepadarėme
žalos, ir jie nieko nepasigedo visą laiką,
kol jie buvo Karmelyje. 8 Pasiklausk
savo vaikinų, ir jie tau tai patvirtins.
Tad tegul vaikinai randa malonę tavo
akyse, nes atėjome ypatingą dieną.
Duok, meldžiame, kas pakliūva tau į
ranką, savo tarnams ir savo sūnui
Dovydui'“.
9 Dovydo vaikinai atėję kalbėjo
Nabalui tokiais pat žodžiais Dovydo
vardu ⌜ir ramiai laukė, 10 bet Nabalas⌝[8]
atsakė Dovydo tarnams: „Kas yra
Dovydas? Kas yra Jišajo sūnus?
Šiandien yra daug tarnų, pabėgusių nuo
savo valdovų! 11 Ar man imti savo
duoną, savo vyną[9] ir savo papjautus
gyvulius, kuriuos papjoviau savo avių
kirpėjams, ir atiduoti vyrams, apie
kuriuos nežinau, iš kur jie yra?“

4 G[B]; MG[A]STV: Parano
5 T.y. vienas iš Kalebo palikuonių
6 Rk., plg. V; arba: ‚Sveikas gyvas!' M: gyvenančiam
7 Lit. turi avių kirpimą (arba: kirpėjus)
8 G[B]: Bet Nabalas pašoko ir
9 G; M: vandenį

12 Taigi Dovydo vaikinai, atsisukę į
savo kelią, sugrįžo ir atėję jam tai
pranešė tokiais pat žodžiais. 13 Tada
Dovydas tarė savo vyrams:
„Prisijuoskite kiekvienas savo kalaviją!“
Ir jie prisijuosė kiekvienas savo kalaviją.
Dovydas irgi prisijuosė savo kalaviją. Ir
jie žygiavo aukštyn paskui Dovydą—apie
keturi šimtai vyrų. O du šimtai buvo
pasilikę prie nešulių.
14 Tuo tarpu vienas iš vaikinų
pranešė Nabalo žmonai Abigailei:
„Klausyk! Dovydas atsiuntė
pasiuntinius iš dykumos mūsų valdovo
pasveikinti, bet šis užsipuolė ant jų.
15 Tačiau tie vyrai buvo mums labai
geri. Mums nepadaryta jokios žalos, ir
nieko nepasigedome visą laiką, kol,
būdami lauke, vaikščiojome su jais.
16 Mūras jie buvo aplink mus ir naktį, ir
dieną—visą laiką, kol, ganydami avis,
buvome su jais. 17 Taigi dabar apgalvok
ir pažiūrėk, ką gali daryti, nes nelaimė
nulemta mūsų valdovui ir visai jo šeimai.
O jis pats yra toks nenaudėlis, kad su juo
neįmanoma kalbėtis“.
18 Abigailė skubėdama paėmė du
šimtus duonos kepalų, du vynmaišius
vyno, penkias paruoštas avis, penkis
saikus[1] paskrudintų grūdų, šimtą
džiovintų vynuogių pyragaičių ir du
šimtus džiovintų figų pyragaičių[2] ir
[juos] sukrovė ant asilų. 19 Ir ji tarė
savo vaikinams: „Eikite pirma manęs!
Aš tuoj ateisiu jums iš paskos!“ Bet savo
vyrui Nabalui ji nieko nesakė.
20 Jai bejojant ant asilo ir kalno
priedangoje besileidžiant žemyn,
pasirodė Dovydas ir jo vyrai beateiną
žemyn jai priešais. Ir ji susitiko su jais.
21 O Dovydas [ką tik] buvo prasitaręs:
„Iš tikrųjų veltui saugojau dykumoje
viską, kas šitam priklauso, ir jis nieko
nepasigedo iš visko, kas jam priklauso, o
tačiau man atlygina piktu už gera.
22 Taip ir dar taip Dievas tegul pasielgia
su Dovydu[3], jei iki rytmečio palikčiau iš
visko, kas jam priklauso, [bent vieną,]
kuris šlapinasi į sieną!“ 23 Pamačiusi
Dovydą, Abigailė skubiai nulipo nuo
asilo, parpuolė kniūpsčia prieš Dovydą ir
nusilenkė iki žemės. 24 Ji parpuolė jam
prie kojų ir tarė: „Manęs vienos, mano
valdove, tebūnie ta kaltė! Leisk,
meldžiu, savo tarnaitei kalbėti tau
girdint ir išklausyk savo tarnaitės
žodžius! 25 Mano valdovas, meldžiu,
tegul nekreipia dėmesio į tą nenaudėlį
Nabalą! Nes jis yra toks, koks jo vardas:
‚Kvailas‘ yra jo vardas, ir kvailybė yra ⸢jo
savybė⸣[4]. O aš, tavo tarnaitė, nemačiau
savo valdovo vaikinų, kuriuos buvai
atsiuntęs. 26 Taigi dabar, mano valdove,
kaip VIEŠPATS gyvas ir kaip tu pats
gyvas,—kadangi VIEŠPATS sulaikė
tave, kad nepatektum į kraujo kaltę ir
nepasigelbėtum savo paties ranka, tai
dabar tegul pasidaro kaip Nabalas tavo
priešai ir tie, kurie siekia pikto mano
valdovui! 27 O dabar tegul šita dovana,
kurią tavo tarnaitė atgabeno savo
valdovui, bus įteikta vaikinams, kurie
seka įkandin mano valdovo. 28 Teikis
atleisti savo tarnaitės įžūlumą! Nes
VIEŠPATS tikrai įkurs mano valdovui
patvarius namus[5] dėl to, kad mano
valdovas kovoja VIEŠPATIES kovas, ir
nieko pikta tavyje neatras, kol gyvensi.
29 O jei koks žmogus kelsis tavęs
persekioti ir tavo gyvybės ieškoti, tai
mano valdovo gyvybė tebūnie įvyniota į
gyvųjų ryšulėlį[6] pas VIEŠPATĮ, tavo
Dievą, o tavo priešų gyvybę—jis tegul
nusviedžia ją laidynės geldele! 30 Kai
VIEŠPATS įvykdys mano valdovui viską,
ką gera jis yra kalbėjęs apie tave, ir bus
tave paskyręs kunigaikščiu Izraeliui,
31 tai nebus tau kliūtis[7] ir suklupimo[8]
priežastis mano valdovui, kad jis be
reikalo išliejo nekaltą kraują ir kad
⸢mano valdovas pats pasigelbėjo savo
ranka⸣[9]. O kai VIEŠPATS bus parodęs
mano valdovui gera, atsimink savo
tarnaitę!“

1 Hbr. seah. 1 seah = 12 l
2 T.y. pyrago pavidalo plytelių, padarytų iš suspaustų džiovintų vynuogių ar figų
3 G^{BA}; G^{L}M: Dovydo priešais
4 Lit. su juo
5 T.y. ilgalaikę dinastiją
6 Arba: dokumentą
7 Lit. susvyravimo priežastis
8 G^{B}4QSam^{c}; $G^{A\ L}$M: sąžinės graužimo (lit. suklupimo)
9 G^{B}4QSam^{c}; lit. mano valdovo ranka jam pagelbėjo; M: mano valdovas pats pasigelbėjo

32 Dovydas tarė Abigailei:
„Tebūnie pagirtas VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, kuris šiandien atsiuntė tave
manęs pasitikti! 33 Taip pat tebūnie
pagirta tavo ⌜gera nuovoka⌝[1] ir būk
pagirta tu pati, kuri šiandien mane
sulaikei, kad nepatekčiau į kraujo kaltę
ir nepasigelbėčiau savo paties ranka!
34 Bet kaip gyvas VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, kuris mane sulaikė, kad
nepadaryčiau tau pikta, jei nebūtum
paskubėjusi ateiti man priešais, tikrai iki
ryto aušros nebūtų išlikę Nabalui nė
vieno, kuris šlapinasi į sieną!“
35 Paskui Dovydas priėmė iš jos rankos,
ką ji jam buvo atgabenusi, ir jai tarė:
„Kilk sveika į savo namus! Žiūrėk, aš
paklausiau tavo įkalbos ir ⌜išklausiau
tavo prašymą⌝[2]“.
36 Abigailei parėjus pas Nabalą, jis
kaip tik buvo iškėlęs savo namuose
išgertuves lyg karaliaus išgertuves.
Nabalas buvo linksmai nusiteikęs ir
labai girtas. Tad ji jam nieko nesvarbaus
ar svarbaus nesakė, iki prašvito rytas.
37 O ryto metą, vynui išgaravus iš
Nabalo, jo žmona jam papasakojo šituos
dalykus. Tada apmirė jo širdis jo viduje,
ir jis suakmenėjo. 38 Maždaug dešimčiai
dienų praslinkus, VIEŠPATS užgavo
Nabalą, ir jis mirė.
39 Išgirdęs, kad Nabalas miręs,
Dovydas tarė: „Tebūnie pagirtas
VIEŠPATS, kuris atsiteisė su Nabalu už
man padarytą gėdą ir sulaikė savo tarną
nuo pikto! O ką Nabalas padarė pikta,
VIEŠPATS sugrąžino ant jo paties
galvos“. Paskui Dovydas nusiuntęs
piršosi Abigailei, norėdamas ją vesti.
40 Dovydo tarnai, atėję pas Abigailę į
Karmelį, jai kalbėjo: „Dovydas mus
atsiuntė pas tave, norėdamas tave vesti“.
41 Tada ji atsikėlė, nusilenkė veidu į
žemę ir tarė: „Štai tavo tarnaitė sutinka
būti vergė savo valdovo tarnų kojoms
plauti“. 42 Ir, skubiai atsikėlusi,
Abigailė užsėdo ant asilo, o jos penkios
merginos ėjo paskui ją. Ji nusekė paskui
Dovydo pasiuntinius ir tapo jo žmona.
43 Dovydas dar vedė Achinoamą iš
Jizreelio. Taigi ir jos abi tapo jo
žmonomis. 44 O Saulius buvo atidavęs
savo dukterį Michalą, Dovydo žmoną,
Palčiui, iš Galimo kilusio Lajišo sūnui.

44 2 Sam 3, 14–16

Dovydas vėl pagaili Sauliaus gyvybės

26 Zifiečiai atėjo pas Saulių į Gibėją
su pranešimu: „Tikrai Dovydas
slapstosi Chachilos kalvoje, esančioje
ties Ješimonu“. 2 Pakilęs Saulius leidosi
į Zifo dykumą ir su juo trys tūkstančiai
Izraelio rinktinių vyrų Dovydo ieškoti
Zifo dykumoje. 3 Saulius pasistatė
stovyklą Chachilos kalvoje, esančioje
ties Ješimonu, pakelėje, o Dovydas
laikėsi dykumoje. Pastebėjęs, kad
Saulius atžygiavo į dykumą jo sekti,
4 Dovydas išsiuntė žvalgus ir sužinojo,
kad Saulius buvo atėjęs ⌜į Chachilą⌝[3].
5 Paskui Dovydas pakilęs atėjo į vietą,
kurioje Saulius buvo pasistatęs stovyklą.
Ir Dovydas pamatė vietą, kurioje gulėjo
Saulius ir Nerio sūnus Abneris, jo
kariuomenės vadas. Saulius gulėjo
stovyklos apskritulio viduryje, o
kareiviai stovyklavo aplink jį.
6 Tada Dovydas prabilęs paklausė
chitietį Achimelechą ir Ṣerujos sūnų
Abišają, Joabo brolį: „Kas leisis su
manim pas Saulių į stovyklą?“ Abišajas
atsakė: „Aš leisiuos su tavim!“
7 Dovydui ir Abišajui nakčia atslinkus
prie kareivių, pasirodė, kad Saulius
gulėjo užmigęs stovyklos apskritulio
viduryje. Jo ietis buvo įsmeigta į žemę
jam prie galvos, o Abneris ir kareiviai
gulėjo aplink jį. 8 Abišajas tarė
Dovydui: „Dievas šiandien atidavė tavo
priešą į tavo ranką! Taigi dabar leisk
man jį prismeigti jo ietimi prie žemės
vienu kirčiu, ir man nereikės pavartoti
prieš jį antrą!“ 9 Bet Dovydas sudraudė
Abišają: „Nežudyk jo! Nes kas galėtų
ištiesti savo ranką prieš VIEŠPATIES
pateptąjį ir likti nenubaustas[4]?“ 10 Ir
Dovydas pridūrė: „Kaip VIEŠPATS
gyvas, [nepaliesk jo!] Bet pats
VIEŠPATS tegul jį užgauna: ar, jo
dienai atėjus, jis mirs, ar, nusileidęs į

1 Arba: taktas
2 Lit. pakėliau tavo veidą
3 Rk., plg. G^BL; M: tikrai
4 Arba: nekaltas

karą, bus nušluotas! 11 VIEŠPATS
teapsaugo mane, kad neištiesčiau rankos
prieš VIEŠPATIES pateptąjį! O dabar
paimk prie jo galvos įsmeigtą ietį bei
vandens ąsotį ir eikime!“ 12 Taigi
Dovydas paėmė ietį ir vandens ąsotį nuo
Sauliaus galvavietės, ir jie nuėjo sau.
Niekas nematė, niekas nepastebėjo ir
niekas neprabudo. [1]Jie visi liko
bemiegą, nes gilus, VIEŠPATIES
užleistas miegas buvo juos užpuolęs.
13 Paskui Dovydas perėjo į kitą
pusę ir iš tolo atsistojo kalno viršūnėje.
Didelis tarpas buvo tarp jų. 14 Dovydas
šaukė kareiviams ir Nerio sūnui
Abneriui: „Argi neatsiliepsi, Abneri?“
Abneris atsiliepdamas tarė: „Kas gi tu
esi, kad drįsti šaukti karaliui?“
15 Dovydas sakė Abneriui: „Argi tu ne
vyras? Ir kas yra tau lygus Izraelyje?
Tai kodėl nesaugojai savo valdovo
karaliaus? Nes vienas iš kareivių buvo
atslinkęs karaliaus, tavo valdovo,
nužudyti! 16 Tai negera, ką padarei!
Kaip VIEŠPATS gyvas, jūs esate mirties
verti[2], nes nesaugojote savo valdovo,
VIEŠPATIES pateptojo! O dabar žiūrėk,
kur yra karaliaus ietis ir vandens ąsotis,
kuris buvo prie jo galvos!“
17 Saulius, atpažinęs Dovydo
balsą, paklausė: „Ar tai tavo balsas,
mano sūnau Dovyde?“ Dovydas atsakė:
„Taip, mano valdove karaliau!“ 18 Ir jis
tęsė: „Kodėl gi mano valdovas
persekioja savo tarną? Ką gi padariau?
⌜Kuo esu nusikaltęs?⌝[3] 19 Taigi dabar
tegul mano valdovas karalius išklauso
savo tarno žodžius! Jei VIEŠPATS tave
sukurstė prieš mane, tegul jis gauna
pauostyti aukos kvapą, o jei žmonės, jie
tebūnie prakeikti VIEŠPATIES
akivaizdoje! Nes jie yra mane šiandien
išvarę, kad nebeturėčiau dalies
VIEŠPATIES veldinyje, [tarsi] sakydami:
‚Eik sau, tarnauk kitiems dievams!‘
20 Taigi dabar teneišsilieja žemėn mano
kraujas toli nuo VIEŠPATIES
akivaizdos! Nes Izraelio karalius yra
išžygiavęs ⌜vientintelės blusos⌝[4] ieškoti,
kaip toks, kuris medžioja kurapką
kalnuose!“
21 Tada Saulius prisipažino: „Aš
nusidėjau! Sugrįžk, mano sūnau Dovyde,
nes tau nebedarysiu pikta užtai, kad
šiandien mano gyvybė buvo brangi tavo
akyse! Aišku, kvailai pasielgiau ir
padariau labai didelę klaidą“.
22 Dovydas atsakė: „Štai karaliaus ietis!
Tegul ateina vienas iš vaikinų ir ją
paima! 23 O VIEŠPATS atlygins
kiekvienam už jo teisingumą ir
ištikimybę. Nors VIEŠPATS šiandien
buvo atidavęs tave į mano rankas, aš
nenorėjau ištiesti rankos prieš
VIEŠPATIES pateptąjį. 24 ⌜Taigi
žinok⌝[5]: kaip šiandien tavo gyvybė buvo
brangi mano akyse, taip mano gyvybė
tebūnie brangi VIEŠPATIES akyse, kad
jis mane išgelbėtų iš viso vargo!“
25 Saulius tarė Dovydui: „Tu esi
palaimintas, mano sūnau Dovyde! Tu ir
daug ką darysi, ir tikrai įstengsi!“
Paskui Dovydas nuėjo savo keliu, o
Saulius sugrįžo į savo vietą.

1 Ps 54 antraštė 11 1 Sam 24, 11

Dovydas pas filistinus

27 Dovydas sau pagalvojo: „[Kaip]
dabar [yra,] aš vieną dieną būsiu
Sauliaus rankos nušluotas. Man nieko
nėra geriau, kaip tik sprukte sprukti į
filistinų šalį. Tada Saulius liausis toliau
manęs ieškojęs visoje Izraelio srityje, ir
aš išsigelbėsiu iš jo rankų“. 2 Taigi
pakilęs Dovydas—jis pats ir šeši šimtai
su juo esančių vyrų—perėjo pas Maocho
sūnų Achišą, Gato karalių. 3 Dovydas
apsigyveno pas Achišą Gate—jis pats ir
jo vyrai, kiekvienas su savo šeima;
Dovydas ir abi jo žmonos: jizreelietė
Achinoama ir karmelietė Abigailė,
Nabalo našlė. 4 Kai Sauliui buvo
pranešta, kad Dovydas pabėgęs į Gatą,
jis daugiau jo nebeieškojo.
5 Dovydas sakė Achišui: „Jeigu
radau malonę tavo akyse, tegul man
duoda vietą viename iš atviros šalies
miestų, kad ten galėčiau gyventi. Kodėl
tavo tarnas turėtų gyventi pas tave
karaliaus mieste?“ 6 Taigi tą dieną
Achišas jam davė Șiklagą. Todėl

1 M + nes; ~ G
2 Lit. sūnūs
3 Lit. Kas pikta yra mano rankoje?
4 G[B]: mano gyvybės
5 Lit. Ir štai

Şiklagas priklauso Judo karaliams iki
šios dienos. 7 O laiko[1], kurį Dovydas
išbuvo filistinų laukuose, buvo vieneri
metai ir keturi mėnesiai.
8 Dovydas nužygiuodavo aukštyn
su savo vyrais ir užpuldavo gešūriečius[2]
ir amalekiečius. ⌜Mat buvo apgyventa
šalis, nusitęsusi nuo Telamo⌝[3] iki Šūro ir
Egipto šalies. 9 Kada tik Dovydas
užpuldavo tą šalį, jis nepalikdavo gyvo
nei vyro, nei moters, tik pasiimdavo avis,
galvijus, asilus, kupranugarius ir
drabužius. Kai jis pargrįžęs ateidavo pas
Achišą 10 ir Achišas jį paklausdavo:
„Ką šiandien buvote užpuolę?“, Dovydas
atsakydavo: „Judo Negebą“ ar
„jerachmeelių[4] Negebą“, ar „kainų[5]
Negebą“. 11 Dovydas nepalikdavo gyvo
nei vyro, nei moters, kad neturėtų
atvesti į Gatą, nes jis galvojo: „Jie
galėtų pranešti apie mus, sakydami:
‚Taip pasielgė Dovydas!‘“ Taip jis buvo
pratęs elgtis visą laiką, kol gyveno
filistinų laukuose. 12 O Achišas
pasitikėjo Dovydu, manydamas: „Jis
tikrai pasidarė toks neapkenčiamas savo
tautai Izraeliui, jog visą laiką turės būti
mano tarnas“.

28 Tuo metu filistinai sutelkė savo
pajėgas karo žygiui, kad kariautų
su Izraeliu. Achišas sakė Dovydui: „Tu
gerai žinai, kad tu ir tavo vyrai turėsite
išžygiuoti su manim, ⌜su kariuomene⌝[6]“.
2 Dovydas atsakė Achišui: „Gerai! Tu
žinosi, ką gali padaryti tavo tarnas“.
Achišas tarė Dovydui: „Gerai! Aš visam
laikui tave padarysiu savo asmens
sargybiniu!“

Saulius pas Ėn-Doro žynę

3 Samuelis buvo miręs, ir visas
Izraelis jį buvo apraudojęs ir palaidojęs
Ramoje, tai yra jo mieste. O Saulius
buvo pašalinęs iš šalies mirusiųjų dvasių
pašaukėjus ir žynius.
4 Susitelkę filistinai atžygiavo ir
pasistatė stovyklas Šuneme. Saulius irgi
sutelkė visą Izraelį, ir jie pasistatė
stovyklas Gilbojoje. 5 Pamatęs filistinų
stovyklą, Saulius išsigando, ir jo širdis
labai drebėjo. 6 Saulius teiravosi
VIEŠPATIES, bet VIEŠPATS jam
neatsakė nei per sapnus, nei per urimą[7],
nei per pranašus. 7 Tada Saulius tarė
savo tarnams: „Paieškokite man moterį,
pašaukiančią mirusiųjų dvasias, kad
galėčiau pas ją nueiti ir jos pasiklausti“.
Jo tarnai jam sakė: „Štai Ėn-Dore
gyvena moteris, pašaukianti mirusiųjų
dvasias“. 8 Saulius užsimaskavo,
apsivilkdamas [kitais] drabužiais, ir
nuėjo—jis pats ir du vyrai su juo. Ir jie
atėjo nakčia pas tą moterį. Ir jis tarė:
„Na, žyniauk man per mirusiojo dvasią ir
pašauk[8] man tą, kurį tau paminėsiu!“
9 Bet moteris jam atsakė: „Tu juk pats
žinai, ką Saulius padarė: kad jis
išnaikino iš šalies mirusiųjų dvasių
pašaukėjus ir žynius. Tai kodėl tu spendi
man kilpas mano gyvybei, norėdamas
mane nužudyti?“ 10 Bet Saulius jai
prisiekė VIEŠPAČIU: „Kaip VIEŠPATS
gyvas, jokia bausmė tavęs neištiks dėl
šito dalyko!“ 11 Moteris paklausė: „Ką
tau turiu pašaukti?“ Jis atsakė:
„Pašauk man Samuelį!“ 12 Išvydusi
Samuelį, moteris balsiai sušuko. Moteris
tarė Sauliui: „Kam mane apgavai? Tu
esi Saulius!“ 13 Tačiau karalius jai tarė:
„Nebijok! Ką matai?“ Moteris tarė
Sauliui: „Matau dievą, lipantį iš žemės“.
14 Jis toliau ją klausė: „Kokia jo
išvaizda?“ Ji atsakė: „Išlipa senas vyras,
apsisiautęs apsiaustu“. Iš to Saulius
suprato, kad tai esąs Samuelis, ir,
kniūpsčias nusilenkęs, išreiškė pagarbą.
15 Samuelis tarė Sauliui: „Kodėl
sudrumstei man ramybę, pašaukdamas
mane?“ Saulius atsakė: „Esu labai
suspaustas! Filistinai kariauja su
manim, o Dievas atsitraukė nuo manęs ir
man nebeatsakė nei per pranašus, nei per
sapnus. Tad pasišaukiau tave, kad man
pasakytum, ką turiu daryti“.
16 Samuelis tarė: „Kam gi mane

1 Lit. dienų skaičius
2 M + girzus (Q: gizrus); ~G[B]
3 G[B]; M: nes tie buvo gyventojai šalies, buvusios nuo senovės
4 G[B]: Jerachmeelio
5 G[B]: kenizų
6 G4QSam[a]: į mūšį
7 T.y. šventuosius burtus—turbūt du akmenėlius su viename pažymėtu teigiamu, o kitame neigiamu atsakymu, iššokančius kratant iš kunigo efodo
8 Lit. užgabenk

beklausi, jei jau VIEŠPATS yra
atsitraukęs nuo tavęs ir ⌜pasidaręs tavo
priešas⌝[1]? 17 VIEŠPATS tau[2] padarė,
kaip jis per mane buvo kalbėjęs:
VIEŠPATS išplėšė iš tavo rankų
karalystę ir ją atidavė tavo artimui
Dovydui. 18 Kadangi nepaklausei
VIEŠPATIES paliepimo ir neįvykdei jo
degančios rūstybės Amalekui, todėl
VIEŠPATS šiandien tau padarė šitą
dalyką. 19 VIEŠPATS atiduos su tavim
ir tavo tautą Izraelį į filistinų rankas.
Rytoj tu pats ir tavo sūnūs ⌜būsite su
manim⌝[3]. Taip pat Izraelio kariuomenę
VIEŠPATS atiduos į filistinų rankas".
20 Saulius tuojau parpuolė visu
ūgiu ant žemės, nes buvo labai
persigandęs dėl Samuelio žodžių. Be to,
jame nebebuvo jėgų, nes jis visą dieną ir
visą naktį nebuvo valgęs jokio maisto.
21 Moteris, priėjusi prie Sauliaus ir
matydama, kad jis buvo labai sukrėstas,
jam tarė: „Žiūrėk, tavo tarnaitė
paklaũsė tavo prašymo[4]. Aš stačiau
pavojun savo gyvybę, nes klausiaũ tavo
žodžių, kuriuos man kalbėjai. 22 O
dabar paklausyk, meldžiu, ir tu savo
tarnaitės prašymo! Noriu tau pateikti
kąsnelį duonos. Valgyk, kad turėtum
jėgų, kai eisi keliu". 23 Bet jis atsisakė
ir tarė: „Nevalgysiu!" O kai jo tarnai ir
moteris jį vertė, jis, paklaũsęs jų
prašymo, atsikėlė nuo aslos ir atsisėdo
ant lovos. 24 Moteris turėjo namie
penimą veršį. Ji skubiai jį papjovė.
Paskui, paėmusi miltų, ji suminkė ir
iškepė neraugintų duonelių. 25 Ji [jų]
pateikė Sauliui ir jo tarnams. Pavalgę
jie pakilo ir dar tą pačią naktį išėjo.

3 1 Sam 25, 1 3 Lev 20, 27; Dt 18, 10–11 6 Sk 27, 21
17 1 Sam 15, 28 18 1Sam 15, 3–9

Dovydas filistinų kariuomenėje

29 Filistinai sutraukė visas savo
karines pajėgas į Afeką, o Izraelis
buvo pasistatęs stovyklas prie Jizreelyje
esančios versmės. 2 Filistinų
kunigaikščiams pražygiuojant [parade]
šimtais bei tūkstančiais ir Dovydui bei jo
vyrams pražygiuojant užpakalyje su
Achišu, 3 filistinų vadai klausė: „Ką
šitie hebrajai [čia daro]?" Achišas
atsakė filistinų vadams: „Tai juk
Dovydas, Izraelio karaliaus Sauliaus
tarnas, kuris jau ⌜kurį laiką⌝[5] buvo su
manim, ir aš nieko [blogo] jame neradau
nuo dienos, kai jis perėjo ⌜pas mane⌝[6], iki
šios dienos". 4 Bet filistinų vadai
supyko ant jo ir[7] jam tarė: „Siųsk tą
vyrą atgal! Tegul jis grįžta į savo vietą,
kurią jam priskyrei, bet jis tenesileidžia
su mumis į karą, kad netaptų mums
priešininku kare! Kuo gi šitas galėtų
atgauti savo valdovo palankumą? Argi
ne šitų vyrų galvomis? Juk tai Dovydas,
kuriam dainavo šokiuose:

‚Saulius išmušė savo
tūkstančius,
o Dovydas savo dešimtis
tūkstančių'!"

6 Tada Achišas, pasišaukęs
Dovydą, jam tarė: „Kaip VIEŠPATS
gyvas, tu esi sąžiningas, ir man atrodo
tinkamas dalykas, kad tu išžygiuotum ir
paržygiuotum su manim kariuomenėje,
nes nieko pikta neradau tavyje nuo
dienos, kai atvykai pas mane, iki šios
dienos. Bet kunigaikščiams tu atrodai
nepriimtinas. 7 Taigi dabar grįžk ir eik
ramus, kad nedarytum, kas filistinų
kunigaikščiams nepatinka!" 8 Dovydas
tarė Achišui: „O ką padariau? Ir ką
radai savo tarne nuo dienos, kai
pradėjau tau tarnauti, iki šios dienos,
kad man nevalia ateiti ir kariauti su
mano valdovo karaliaus priešais?"
9 Achišas atsakydamas ramino Dovydą:
„Pripažįstu, kad tu, mano požiūriu, esi
geras kaip Dievo angelas. Tačiau
filistinų vadai pareiškė: ‚Jam nevalia
žygiuoti su mumis aukštyn į mūšį!'
10 Taigi dabar atsikelk anksti rytą—tu[8]
ir tavo [pirmojo] valdovo tarnai, kurie
yra atėję su tavim,—⌜ir eikite į vietą,
kurią jums priskyriau. Bet nepuoselėk
nieko pikta savo širdyje, nes

1 Rk. pgl. Sym; GS: yra su tavo artimu
2 5MssG[AB]V; MG[L]: sau
3 MSTV, plg. G[L]; G[B]: kris su tavim
4 Lit. balso; taip pat 22 skn.
5 Lit. per dienas ar per metus
6 GSV; ~M
7 GSV; M + filistinų vadai
8 G[B]; ~M

tu man gerai tarnavai!⌝[1] Atsikelkite
anksti rytą ir, kai jums prašvis, eikite!“
11 Taigi Dovydas—jis pats ir jo vyrai—
atsikėlė anksti, kad jau ryto metą
žygiuotų atgal į filistinų šalį. O filistinai
žygiavo aukštyn į Jizreelį.

5 1 Sam 18, 7; 21, 11

Dovydo žygis prieš amalekiečius

30 Kai trečiąją dieną Dovydas ir jo
vyrai parėjo į Šiklagą,
amalekiečiai buvo įsiveržę į Negebą ir
Šiklagą, sumušę Šiklagą ir jį sudeginę.
2 Jie buvo paėmę į nelaisvę moteris ⌜ir
visus⌝[2], buvusius jame, didelius ir mažus.
Jie nė vieno nenužudė, bet [juos]
nusivedė ir nuėjo savo keliu. 3 Dovydui
ir jo vyrams parėjus į miestą, pasirodė,
kad jis sudegintas ir kad jų žmonos, jų
sūnūs ir dukterys išvesti nelaisvėn.
4 Tada Dovydas ir su juo esantys
kareiviai balsiai verkė, kol jie nebeturėjo
jėgų verkti. 5 Taip pat abi Dovydo
žmonos buvo išvestos nelaisvėn:
jizreelietė Achinoama ir Abigailė,
karmeliečio Nabalo našlė. 6 Dovydas
buvo patekęs į labai sunkią būklę,
kadangi kareiviai tarėsi jį užmušti
akmenimis, nes kiekvieno kareivio siela
buvo apkartusi dėl jo sūnų ir dukterų.
Bet Dovydas pasistiprino VIEŠPAČIU,
savo Dievu. 7 Dovydas tarė kunigui
Ebjatarui, Achimelecho sūnui: „Atnešk
man, meldžiu, ėfodą!“ ⌜Tada Ebjataras
atnešė ėfodą Dovydui⌝[3]. 8 Ir Dovydas
pasiklausė VIEŠPATIES: „Ar man vytis
šitą gaują? Ar ją pasivysiu?“ Jis jam
atsakė: „Vykis, nes tikrai pasivysi ir
išvaduosi!“
9 Taigi Dovydas, jis pats ir šeši
šimtai su juo esančių vyrų, ėjo ir pasiekė
Besoro siaurukalnę[4]. [Ten] pasiliko
paliktieji užpakalyje. 10 Kai pats
Dovydas ir keturi šimtai vyrų toliau
vijosi, du šimtai vyrų, kurie buvo per
daug išvargę, kad būtų dar galėję eiti per
Besoro siaurukalnę, pasiliko užpakalyje.
11 Radę egiptietį lauke, jie atvedė jį pas
Dovydą. Jie davė jam duonos, kurios jis
valgė, ir jam davė vandens atsigerti.
12 Jie dar jam davė riekę figinio pyrago
⌜ir du džiovintų vynuogių pyragaičius⌝[5].
Pavalgęs jis atsigavo, nes tris dienas ir
tris naktis nebuvo valgęs duonos ir
nebuvo gėręs vandens. 13 Tada Dovydas
jį paklausė: „Kam tu priklausai ir iš kur
tu esi?“ Jis atsakė: „Aš esu vaikinas
egiptietis, amalekiečio vergas. Bet mano
valdovas paliko mane, nes prieš tris
dienas susirgau. 14 Mes buvome
įsibrovę į keretų Negebą, į tai, kas
priklauso Judui, ir į Kalebo Negebą, o
Šiklagą sudeginome“. 15 Dovydas jam
tarė: „Ar nuvesi mane žemyn pas tą
užpuolikų gaują?“ Šis atsakė: „Prisiek
man Dievu, kad manęs nenužudysi ir
neišduosi į mano valdovo rankas, ir aš
tave nuvesiu pas tą užpuolikų gaują!“
16 Jam nuvedus jį žemyn, jie
pasirodė pasiskleidę visur žemėje,
bevalgą, begerią ir besilinksminą dėl
viso didelio grobio, kurį jie buvo
pasigrobę iš filistinų šalies ir iš Judo
šalies. 17 O Dovydas taip juos mušė nuo
[rytinės] prieblandos iki kitos dienos
vakaro, jog nė vienas iš jų neištrūko, tik
keturi šimtai vaikinų, kurie, užsėdę ant
kupranugarių, pabėgo. 18 Dovydas
atgavo viską, ką Amalekas buvo
pasigrobęs. Dovydas išvadavo ir abi
savo žmonas. Jie nieko nepasigedo: nei
mažo, nei didelio, nei sūnų, nei dukterų,
nei ko nors kito, ką anie buvo pasigrobę
iš jų. Dovydas viską atgavo. 20 Dovydas
dar paėmė visas avis bei galvijus ⌜ir [juos]
varė pirma savęs. Jie⌝[6] sakė: „Tai
Dovydo grobis!“
21 Dovydui atėjus pas du šimtus
vyrų, kurie buvo per daug išvargę, kad
būtų galėję sekti paskui Dovydą, ir
kuriuos ⌜jis buvo palikęs⌝[7] prie Besoro
siaurukalnės, tie išėjo Dovydo ir su juo
esančių kareivių pasitikti. Prisiartinęs
su kareiviais, Dovydas juos draugiškai
pasveikino. 22 Bet visi piktieji ir
nenaudėliai iš vyrų, kurie buvo žygiavę
su Dovydu, atsiliepdami tarė: „Kadangi

---

1 G[B]; ~M
2 G; ~M
3 ~G
4 T.y. siaurą tarpeklį, kuris, liūtims užėjus, pavirsta sraunaus srauto vaga
5 ~G[B]
6 Rk., plg. G[B]V; M: Jie [juos] varė [atgautos] nuosavybės priešakyje ir
7 5MssG[B]; M: jie buvo palikę

jie nežygiavo su mumis, jiems nieko
neduosime iš grobio, kurį atgavome, tik
kiekvienam jo žmoną ir vaikus. Tuos jie
tegul nusiveda ir eina sau!“ 23 Bet
Dovydas tarė: „Taip, mano broliai, jums
nevalia elgtis su tuo, ką VIEŠPATS yra
mums davęs! Jis mus apsaugojo ir
atidavė į mūsų rankas gaują, kuri buvo
mus užpuolusi. 24 Tai kas jums pritars
šitame dalyke? Ne! Kokia yra dalis to,
kuris žygiavo žemyn į karą, tokia pat turi
būti ir dalis to, kuris pasiliko prie
reikmenų. Jie turi lygiai pasidalyti
[grobį]!“ 25 Pradedant ana diena ir
paskiau, jis tai padarė Izraeliui nuostatu
ir papročiu [,tebeveikiančiu] iki šios
dienos.

5 1 Sam 25, 42–43 7 1 Sam 22, 20–23

Dovydas padalija grobį

26 Parėjęs į Šiklagą, Dovydas
pasiuntė dalį grobio Judo vyresniesiems,
savo draugams, sakydamas: „Štai jums
dovana iš VIEŠPATIES priešų grobio!“—
27 tiems, kurie buvo Betuelyje[1], Ramot-
Negebe, Jatyre, 28 Araroje[2], Sifmote,
Eštemojoje, 29 Karmelyje[3], jerachmeelių
miestuose, kainų miestuose,
30 Chormoje, Bor-Ašane, Etere[4],
31 Chebrone, ir visoms vietovėms, kur
Dovydas su savo vyrais buvo lankęsis.

Sauliaus paskutinė kova, mirtis ir laidotuvės

31 Tuo tarpu filistinai kariavo su
Izraeliu. Izraelio vyrai bėgo nuo
filistinų ir krito nukauti Gilbojos kalne.
2 Filistinai vijosi įkandin Saulių ir jo
sūnus, ir filistinai užmušė Jonataną,
Abinadabą ir Malki-Šūvą, Sauliaus
sūnus. 3 Kai užvirė smarki kova prieš
Saulių, jį aptiko lankininkai, ir jis ⌜buvo
lankininkų sunkiai sužeistas⌝[5]. 4 Saulius
tarė savo ginklanešiui: „Išsitrauk savo
kalaviją ir juo perdurk mane, kad šitie
neapipjaustytieji atėję neperdurtų manęs
ir nepasityčiotų iš manęs!“ Bet jo
ginklanešys nenorėjo, nes labai bijojo.
Tad pats Saulius paėmė kalaviją ir puolė
ant jo. 5 O kai jo ginklanešys pamatė,
kad Saulius miręs, jis irgi puolė ant savo
kalavijo ir mirė su juo. 6 Taigi tą dieną
kartu mirė Saulius, jo trys sūnūs ir jo
ginklanešys, ⌜taip pat visi jo vyrai⌝[6].
7 Izraelio vyrai, gyvenantys už slėnio ir
Užjordanyje, pamatę, kad Izraelio vyrai
buvo pabėgę ir kad Saulius bei jo sūnūs
mirę, paliko miestus ir bėgo. Filistinai
atėjo ir gyveno juose.
8 Kitą dieną filistinai, atėję
apiplėšti užmuštųjų, atrado Saulių ir jo
tris sūnus, kritusius Gilbojos kalne.
9 Jie nukirto jam galvą, nutraukė jo
ginklus ir [juos] siuntinėjo aplinkui po
filistinų šalį, kad paskelbtų pergalės
žinią savo stabams[7] ir savo žmonėms.
10 Paskui jie padėjo jo ginklus Astartės
šventykloje, o jo kūną pakabino prie Bėt-
Šano mūro.
11 Kai Jabeš-Gileado gyventojai
išgirdo[8], ką filistinai buvo padarę
Sauliui, 12 visi karingi vyrai pakilę
žygiavo visą naktį, nuėmė Sauliaus kūną
bei jo sūnų kūnus nuo Bėt-Šano mūro ir,
parnešę į Jabešą, juos ten sudegino.
13 Paskui, paėmę jų kaulus, jie [juos]
palaidojo po tamarisku Jabeše ir
pasninkavo septynias dienas.

1–13 1 Kron 10, 1–12

1 Plg. 1 Kron 4, 30 ir Još 19, 8; G: Bėt-Šure; M: Bėt-Elyje
2 Rk., plg. Još 15, 22; M: Aroeryje
3 G; M: Rachalyje
4 Plg. Još 15, 42; 19, 7; M: Atache
5 G[B]: buvo sužeistas į pilvą; M: labai drebėjo išsigandęs lankininkų
6 ~G[B]
7 G, plg. 1 Kron 10, 9; M: stabų šventykloje
8 MG[AL] + apie jį; ~G[B]

ANTROJI SAMUELIO KNYGA

Dovydas gauna žinią apie Sauliaus mirtį

1 Sauliui mirus, Dovydas, sumušęs
amalekiečius, sugrįžo ir praleido dvi
dienas Šiklage. 2 Trečiąją dieną
pasirodė vyras, ateinąs iš Sauliaus
stovyklos sudraskytais drabužiais ir
žemėmis apibarstyta galva. Atėjęs pas
Dovydą, jis parpuolė ant žemės ir
išreiškė pagarbą. 3 Dovydas jį paklausė:
„Iš kur ateini?“ Šis jam atsakė:
„Ištrūkau iš Izraelio stovyklos“.
4 Dovydas jį klausė: „Kas atsitiko?
Pasakyk man, meldžiu!“ Tas atsakė:
„Kariuomenė bėgo iš mūšio. Be to,
daugelis kareivių krito ir žuvo, taip pat
Saulius ir jo sūnus Jonatanas žuvo“.
5 Tada Dovydas paklausė vaikiną, kuris
jam tai pranešė: „Iš kur žinai, kad
Saulius ir jo sūnus Jonatanas žuvę?“
6 Vaikinas, kuris jam tai pranešė, tarė:
„Visai atsitiktinai užėjau į Gilbojos
kalną. Žiūriu, Saulius pasirėmęs ant
savo ieties, kai kovos vežimai ir raiteliai
jau buvo bepasiveją jį. 7 Atsigręžęs ir
mane pamatęs, jis pasišaukė mane, o aš
atsiliepiau: ‚Aš čia!‘ 8 Ir jis mane
paklausė: ‚Kas tu esi?‘ Jam atsakiau:
‚Aš esu amalekietis‘. 9 Tada jis man
tarė: ‚Na, stokis prie manęs ir nužudyk
mane, nes svaigulys yra mane apėmęs,
tačiau visa gyvybė tebėra manyje‘.
10 Taigi, atsistojęs prie jo, jį nužudžiau,
nes buvau tikras, kad jis kritęs nebegalės
gyventi. Paėmęs karūną, buvusią ant jo
galvos, ir apyrankę, buvusią ant jo
rankos, jas čia atnešiau pas savo
valdovą“.
11 Tada Dovydas, nutvėręs savo
drabužius, juos sudraskė, taip pat ir visi
su juo esantys vyrai. 12 Jie raudojo
[raudą], verkė ir iki vakaro pasninkavo
dėl Sauliaus ir jo sūnaus Jonatano, dėl
VIEŠPATIES kariuomenės ir Izraelio
namų, nes jie buvo kritę nuo kalavijo.
13 Paskui Dovydas paklausė vaikiną,
kuris jam buvo tai pranešęs: „Iš kur tu
esi?“ Tas atsakė: „Aš esu ateivio sūnus,
amalekietis“. 14 Dovydas jam tarė:
„Kaip tu nebijojai ištiesti rankos
VIEŠPATIES pateptajam sunaikinti?“
15 Tada Dovydas pasišaukė vieną iš
savo vaikinų ir sakė: „Prieik, pulk jį!“
Tas jam smogė, ir jis mirė. 16 O
Dovydas jam tarė: „Tavo kraujas tegul
ateina ant tavo paties galvos, nes tavo
paties burna paliudijo prieš tave,
sakydama: ‚Aš pats nužudžiau
VIEŠPATIES pateptąjį‘!“

6–10 1 Sam 31, 1–6; 1 Kron 10, 1–6

Dovydas apraudа Sauliaus ir Jonatano mirtį

17 Dovydas giedojo šitą raudą apie
Saulių ir jo sūnų Jonataną. 18 Jis tarė
(judėjams pamokyti. [Rauda] „Lankas“.
Štai ji užrašyta Jašaro[1] knygoje):

19 „[Tavo] šlovė, Izraeli, guli
užmušta tavo
aukštumose!

20 Nepraneškite Gate,
neskelbkite žinios Aškelono
gatvėse,
kad nesilinksmintų filistinų
dukterys,
kad nedžiūgautų
neapipjaustytųjų
dukterys!

21 O Gilbojos kalnai! Tenebūnie
rasos,
nei lietaus ant jūsų,
iškilieji[2] laukai!
Nes ten buvo suteptas karžygių
skydas,
Sauliaus skydas nebeįteptas
aliejumi!

22 Nuo užmuštųjų kraujo,
nuo karžygių riebalų
Jonatano lankas[3]
neatsigręždavo
ir Sauliaus kalavijas
nesugrįždavo tuščias.

23 Saulius ir Jonatanas—mylimi,
mieli;

---

1 Lit. Tiesiojo (t.y. Teisiojo ar Teisingojo)

2 Spėjama reikšmė. G[L]LatTheod: mirties; M: aukų

3 T.y. iš lanko iššautos strėlės

gyvenime ir mirtyje jie
nebuvo perskirti.
Jie buvo greitesni negu ereliai,
stipresni negu liūtai.

24 Izraelio dukterys, raudokite dėl
Sauliaus,
kurs jus apvilkdavo
puošniu purpuru,
kurs apsagstydavo
auksiniais gražiniais
jūsų drabužius!

25 Kaip krito karžygiai kovos
įšėlime[1]!
Jonatanas užmuštas tavo
aukštumose!

26 Man skaudu dėl tavęs, mano
broli Jonatanai!
Labai mielas tu man buvai.
Tavo meilė man buvo nuostabi,
pranašesnė už moterų meilę.
27 Kaip krito karžygiai
ir žuvo karo ginklai!“

18 Još 10, 13

Dovydas patepamas Judo karaliumi

2 Paskui Dovydas pasiklausė
VIEŠPATIES: „Ar man kilti į vieną iš
Judo miestų?“ VIEŠPATS jam tarė:
„Kilk!“ Dovydas klausė: „Kur man
nukilti?“ Jis atsakė: „Į Chebroną“.
2 Taigi Dovydas ten nukilo, taip pat abi
jo žmonos: jizreelietė Achinoama ir
Abigailė, karmeliečio Nabalo našlė.
3 Dovydas atsivedė aukštyn ir savo su
juo esančius vyrus, kiekvieną su jo
šeima, ir jie apsigyveno Chebrono
miestuose. 4 Tada atėjo Judo vyrai ir
ten patepė Dovydą Judo namų karaliumi.

2 1 Sam 25, 42–43 4 1 Sam 31, 11–13

Dovydas siunčia pasiuntinius į Jabeš-Gileadą

Kai Dovydui buvo pranešta, kad
Jabeš-Gileado vyrai palaidoję Saulių,
5 Dovydas siuntė pasiuntinius pas Jabeš-
Gileado vyrus ir jiems sakė: „Jūs būkite
VIEŠPATIES palaiminti, nes parodėte
tokią malonę savo valdovui Sauliui ir jį
palaidojote! 6 Taigi dabar VIEŠPATS
tegul jums parodo malonę ir ištikimybę!

1 Lit. viduryje

Aš irgi jums parodysiu tokį pat gerumą
užtai, kad padarėte tą dalyką. 7 Taigi
dabar tebūnie stiprios jūsų rankos ir
būkite narsūs, nes jūsų valdovas Saulius
yra miręs ir Judo namai jau patepė mane
savo karaliumi!“

Yš-Bošetas tampa Izraelio karaliumi

8 Tuo tarpu Nerio sūnus Abneris,
Sauliaus kariuomenės vadas, paėmęs
Sauliaus sūnų Yš-Bošetą, jį pervedė į
Machanaimą. 9 Ir jis padarė jį
karaliumi Gileadui, ašeriams[2], Jizreeliui,
Efraimui, Benjaminui, tai yra visam
Izraeliui. 10 Sauliaus sūnus Yš-Bošetas
buvo keturiasdešimt metų amžiaus, kai
jis tapo Izraelio karaliumi, ir jis
karaliavo dvejus metus. Tačiau Judo
namai nusekė paskui Dovydą. 11 O
laiko[3], kuriuo Dovydas buvo Judo namų
karalius Chebrone, buvo septyneri metai
ir šeši mėnesiai.

Dvikova prie Gibeono tvenkinio

12 Nerio sūnus Abneris ir Sauliaus
sūnaus Yš-Bošeto tarnai išžygiavo iš
Machanaimo į Gibeoną. 13 Taip pat
Ṣerujos sūnus Joabas ir Dovydo tarnai
išžygiavo[4] ir susitiko su jais prie Gibeono
tvenkinio. Vieni susėdo vienoje
tvenkinio pusėje, o kiti—kitoje tvenkinio
pusėje. 14 Tada Abneris tarė Joabui
„Na, tegul vaikinai atsistoja ir kaujasi
mūsų akivaizdoje!“ Joabas atsakė:
„Tegul jie atsistoja!“ 15 Taigi jie
atsistojo ir išėjo į priekį lygiu skaičiumi:
dvylika priklausančių Benjaminui[5], tai
yra Sauliaus sūnui Yš-Bošetui, ir dvylika
iš Dovydo tarnų. 16 Kiekvienas nutvėrė
savo priešininką už galvos ir [įsmeigė]
savo durklą į savo priešininko šoną.
Taip jie krito drauge. Tad tą vietą
pavadino Šonų[6] lauku. Jis yra Gibeone.

2 T, plg. Ts 1, 32; SV: gešūriečiams; M: ašūriečiams
3 Lit. dienų skaičius
4 G + iš Chebrono
5 G4QSam[a]: benjaminams
6 Rk.; arba rk.: Priešininkų; M: Titnaginių peilių

Asahelio mirtis

17 Tą dieną užvirė labai smarki
kova, ir Abneris su Izraelio vyrais buvo
Dovydo tarnų sumušti. 18 Ten buvo trys
Şerujos sūnūs: Joabas, Abišajas ir
Asahelis. Asahelis buvo toks greitakojis,
kaip laukinė gazelė. 19 Asahelis vijosi
Abnerį ir nepasuko nei į dešinę, nei į
kairę nuo Abnerio užnugario.
20 Abneris atsisukęs paklausė: „Ar tai
tu, Asaheli?“ Šis atsakė: „Taip![1]“
21 Abneris jam tarė: „Pasisuk į dešinę
ar į kairę, pasigauk vieną kurį iš vaikinų
ir pasiimk jo karinę aprangą!“ Tačiau
Asahelis nenorėjo pasisukti į šalį nuo jo
užnugario. 22 Abneris vėl įspėjo
Asahelį: „Pasišalink nuo mano
užnugario! Kodėl turėčiau tave parmušti
žemėn? Kaip tada begalėčiau pasirodyti
tavo broliui Joabui?“ 23 Bet jam
nesutikus pasišalinti, Abneris taip jam
smeigė į pilvą ieties storgaliu, jog ietis
išlindo iš jo nugaros. Taip jis ten krito ir
mirė vietoje. Visi atėjusieji į vietą, kur
Asahelis buvo kritęs ir miręs, sustojo.

Joabas sutinka padaryti paliaubas su Abneriu

24 Tačiau Joabas ir Abišajas vijosi
Abnerį. Saulei leidžiantis, jie pasiekė
Amos kalvą, esančią ties Giacha, kelyje į
Gibeono tyrlaukius. 25 Tuo tarpu
benjaminai, nusekę paskui Abnerį,
susitelkė, sudarė vieną būrį ir sustojo
vienos kalvos viršūnėje. 26 Tada
Abneris sušuko Joabui: „Argi amžinai
ris kalavijas? Argi nesupranti, kad karti
bus pasekmė? Iki kol neįsakysi
kareiviams grįžtis atgal ir nebesivyti
savo brolių?“ 27 Joabas atsakė: „Kaip
Dievas[2] gyvas, jei nebūtum prabilęs, tik
ryto metą kareiviai būtų paliovę vytis
savo brolius!“ 28 Tada Joabas papūtė
ragą, ir visi kareiviai sustojo. Jie
nebesivijo Izraelio ir nebekariavo. 29 O
Abneris ir jo vyrai visą tą naktį žygiavo
per Arabą. Jie perėjo per Jordaną ir,
žygiavę visą priešpietę, atėjo į
Machanaimą. 30 Joabui atsisukus,
paliovus vytis Abnerį ir surinkus visus
kareivius, jie iš Dovydo tarnų pasigedo
devyniolika vyrų ir Asahelio. 31 O
Dovydo tarnai buvo išmušę iš
Benjamino[3], iš[4] Abnerio vyrų, tris šimtus
šešiasdešimt vyrų[5]. 32 Jie paėmė
Asahelį ir jį palaidojo jo tėvo kape,
esančiame Betliejuje. Paskui Joabas ir
jo vyrai žygiavo visą naktį, ir jiems
prašvito Chebrone.

3 Ilgai užsitęsė karas tarp Sauliaus
namų ir Dovydo namų. Dovydas vis
stiprėjo, o Sauliaus namai vis silpnėjo.

Dovydo sūnūs

2 Dovydui gimė sūnų Chebrone:
jo pirmagimis buvo Amnonas iš
jizreelietės Achinoamos, 3 jo antrasis—
Kileabas iš Abigailės, karmeliečio
Nabalo našlės, trečiasis—Abšalomas,
Gešūro karaliaus Talmajo dukters
Maachos sūnus, 4 ketvirtasis—Adonijas,
Chagitos sūnus, penktasis—Šefatijas,
Abitalos sūnus, 5 ir šeštasis—Jitreamas
iš Dovydo žmonos Eglos.

Abneris ir Dovydas

6 Besitęsiant karui tarp Sauliaus
namų ir Dovydo namų, Abneris įsigalėjo
Sauliaus namuose. 7 Saulius turėjo
sugulovę, vardu[6] Rišpą, Ajo dukterį.
Sauliaus sūnus Yš-Bošetas[7] tarė
Abneriui: „Kodėl įėjai pas mano tėvo
sugulovę?“ 8 Labai supykęs dėl Yš-
Bošeto žodžių, Abneris atkirto: „Ar aš
esu šungalvis[8]? Aš šiandien rodau
malonę tavo tėvo Sauliaus namams, jo
broliams ir draugams, ir neleidžiau tau
pakliūti į Dovydo rankas, o tu man
šiandien prikiši kaltę dėl tos moters!
9 Taip ir dar taip tegul Dievas padaro
Abneriui, jei neįvykdysiu Dovydui, ką
VIEŠPATS yra jam prisiekęs:
10 perkelti karališką valdžią iš Sauliaus
namų ir pastatyti Dovydo sostą Izraeliui

1 Lit. Aš
2 GSV: VIEŠPATS

3 G: benjaminų
4 G^BA 4QSam^a; M: ir tarp
5 M + Jie mirė; ~ G^L S
6 ~G 4QSam^a
7 G^AMN; M: Jis
8 G; M: Judui priklausantis šungalvis

ir Judui nuo Dano ligi Beėr-Šebos!“
11 Yš-Bošetas[1] nebegalėjo nė žodžio
atsakyti Abneriui, nes jo bijojo.
12 Paskui Abneris, ⌜užuot pats ėjęs,
siuntė pasiuntinius pas Dovydą⌝[2],
sakydamas: „Kam priklauso šalis?[3]
Sudaryk sutartį su manim, ir pamatysi,
kad mano ranka bus su tavim visam
Izraeliui pakreipti į tavo pusę“. 13 Tas
atsakė: „Gerai! Aš sudarysiu sutartį su
tavim. Tačiau vieno dalyko aš
reikalauju iš tavęs: tu neišvysi mano
veido, jei, ateidamas mano veido
pamatyti, neatvesi Sauliaus dukters
Michalos“. 14 Paskui Dovydas siuntė
pasiuntinius pas Sauliaus sūnų Yš-
Bošetą, sakydamas: „Atiduok mano
žmoną Michalą, su kuria susižadėjau už
šimtą filistinų apyvarpių!“ 15 Tad Yš-
Bošetas pasiuntęs ją paėmė nuo jos vyro,
nuo Lajišo sūnaus Paltielio. 16 O jos
vyras ją lydėjo ir, vis verkdamas, sekė
paskui ją ligi Bachurimo. [Tik] kai
Abneris jam pasakė: „Eik, grįžk!“, jis
sugrįžo.
17 Abneris tarėsi su Izraelio
vyresniasiais, sakydamas: „Jau anksčiau
jūs stengėtės gauti Dovydą sau
karaliumi. 18 Taigi dabar veikite! Nes
VIEŠPATS pažadėjo Dovydui,
sakydamas: ‚Savo tarno Dovydo ranka
aš išgelbėsiu savo tautą Izraelį iš
filistinų rankų ir iš visų jų priešų
rankų‘“. 19 Abneris taip pat pats[4]
kalbėjo benjaminams[5]. Pagaliau Abneris
dar pats ėjo pasakyti Dovydui Chebrone
viską, kas atrodė gera Izraeliui ir visiems
Benjamino namams.
20 Abneriui ir dviem dešimtims
vyrų atėjus su juo pas Dovydą į
Chebroną, Dovydas iškėlė pokylį
Abneriui ir su juo buvusiems vyrams.
21 Abneris sakė Dovydui: „Aš mielai
pakilęs eisiu ir surinksiu prie savo
valdovo karaliaus visą Izraelį, kad jie
sudarytų su tavim sutartį ir kad tu
karaliautum viskam, ko geidžia tavo
siela“. Paskui Dovydas išleido Abnerį, ir
šis nuėjo ramus.

10 1 Sam 15, 28 14 1 Sam 18, 27

Joabas nužudo Abnerį

22 Kaip tik tuo metu Dovydo
tarnai ir Joabas parėjo iš plėšimo žygio ir
parsigabeno su savim didelį grobį.
Tačiau Abnerio nebebuvo pas Dovydą
Chebrone, nes šis buvo jį išleidęs, ir jis
buvo nuėjęs ramus. 23 Kai Joabas ir
visa su juo esanti kariuomenė parėjo,
Joabui buvo pranešta: „Buvo atvykęs
Nerio sūnus Abneris pas karalių, o tas jį
išleido, ir jis nuėjo ramus“. 24 Joabas,
įėjęs pas karalių, tarė: „Ką padarei?
⌜Kokia proga!⌝[6] Abneris buvo atėjęs pas
tave! Tai kodėl jį paleidai? Jis jau
paspruko! 25 ⌜Argi nepažįsti Nerio
sūnaus Abnerio?⌝[7] Jis juk atėjo tavęs
apgauti, gauti žinių apie tavo
išžygiavimą ir paržygiavimą ir sužinoti
viską, ka tu darai“.
26 Palikęs Dovydą, Joabas siuntė
pasiuntinius Abneriui iš paskos, ir tie jį
sugrąžino nuo Siros šulinio. Bet
Dovydas to nežinojo. 27 Abneriui
sugrįžus į Chebroną, Joabas jį pasivedė
nuošaliai į tarpuvartę[8], tarsi norėdamas
privačiai kalbėtis su juo, ir ten jam taip
smogė į pilvą, kad jis mirė, dėl [išlieto]
Joabo[9] brolio Asahelio kraujo.
28 Dovydas, vėliau tai išgirdęs,
tarė: „Aš ir mano karalystė esame ⌜dabar
ir⌝[10] amžinai nekalti VIEŠPATIES
akivaizdoje ⌜dėl Nerio sūnaus Abnerio
kraujo! 29 Tegul jis⌝[11] atgrįžta ant Joabo
galvos ir ant visų ⌜jo tėvo⌝[12] namų, ir
tenepritrūksta Joabo namuose turinčio
sėklos plūdimą ar odos ligą, ar
nusitvėrusio ramentą, ar krentančio nuo
kalavijo, ar stokojančio duonos!“
30 Joabas ir jo brolis Abišajas nužudė

1 Lit. Jis
2 Arba: siuntė pasiuntinius pas Dovydą, kur šis buvo
3 M + dtgr.: sakydamas
4 Lit. į ausis (t.y. asmeniškai)
5 $G^{L}S$; M: Benjaminui
6 Lit. Štai
7 G; M: Tu pažįsti Nerio sūnų Abnerį.
8 G: vartų pašonę
9 G^{B}; MG^{L} 4QSam[a]: jo
10 G^{LMN}; ~M
11 4QSam[a]: Tegul Nerio sūnaus Abnerio kraujas
12 4QSam[a]: Joabo

Abnerį dėl to, kad šis buvo užmušęs jų
brolį Asahelį kovojant Gibeone.

Abnerio laidotuvės

31 Paskui Dovydas tarė Joabui ir
visiems su juo esantiems kareiviams:
„Sudraskykite savo drabužius,
apsijuoskite ašutines ir raudokite raudą
ties Abneriu!“ Pats karalius Dovydas ėjo
paskui neštuvus. 32 Jiems palaidojus
Abnerį Chebrone, karalius balsiai verkė
prie Abnerio kapo, taip pat verkė visi
kareiviai. 33 Ir karalius užgiedojo raudą
Abneriui[1]. Jis sakė:
„Ar Abneris turėjo mirti, kaip
atmatuonis[2] miršta?
34 Tavo rankos ⌜buvo surakintos—
ne antrankiais!⌝[3]
Ir tavo kojos buvo
sukaustytos—ne
žalvario pančiais!
Tu kritai, kaip kas krenta nuo
nedorėlių!“
Ir visi kareiviai toliau jo verkė.
35 Paskui visi kareiviai atėjo
Dovydo paraginti valgyti duonos, kol
tebebuvo diena, bet Dovydas prisiekė,
sakydamas: „Taip ir dar taip tepadaro
man Dievas, jei, prieš saulei
nusileidžiant, paragaučiau duonos ar ko
kita!“ 36 Visi kareiviai tai įsidėmėjo, ir
jiems tai patiko. Viskas[4], ką karalius
darė, patiko visiems kareiviams.
37 Taigi tą dieną visa kariuomenė ir
visas Izraelis suprato, jog tai nebuvo
karaliaus sumanymas nužudyti Nerio
sūnų Abnerį. 38 Paskui karalius sakė
savo tarnams: „Jūs gerai žinote, kad
⌜didelis vadas⌝[5] šią dieną krito Izraelyje.
39 Nors pateptas karaliumi, aš šiandien
tebesu švelnus, o šitie vyrai, Ṣerujos
sūnūs, yra šiurkštesni už mane. Tegul
VIEŠPATS atlygina piktadariui pagal jo
piktadarystę!“

Yš-Bošeto nužudymas

4 Kai Sauliaus sūnus Yš-Bošetas[6]
išgirdo, kad Abneris miręs Chebrone,
jis nusiminė, ir visas Izraelis išsigando.
2 Sauliaus sūnus Yš-Bošetas[7] turėjo du
vyrus, plėšikaujančių gaujų vadus.
Vienas buvo vardu Baana, o kitas—
vardu Rechabas. Jie buvo beėrotiečio
Rimono sūnūs iš benjaminų. (Mat ir
Beėrotas priskiriamas prie Benjamino.
3 Beėrotiečiai pabėgo į Gitaimą ir ten
gyveno kaip ateiviai iki šios dienos.)
4 Sauliaus sūnus Jonatanas turėjo
sūnų, luošą abiem kojomis. Jis buvo
penkerių metų amžiaus, kai atėjo iš
Jizreelio žinia apie Saulių ir Jonataną.
Jo auklė, jį paėmusi, leidosi bėgti. Bet
jai beskubant bėgti, jis iškrito ir taip
pasidarė šlubas. Jis buvo vardu
Mefibošetas.
5 Beėrotiečio Rimono sūnūs
Rechabas ir Baana išsirengė kelionėn ir
dienos karštymetį atėjo į Yš-Bošeto
namus, kai šis buvo atsigulęs vidurdienio
postovio. 6 ⌜Kaip tik tuo metu⌝[8] ⌜jie įėjo į
namų vidų [, dėdamiesi] pasiimą
kviečius, ir jam smogė į pilvą. Paskui
Rechabas ir jo brolis Baana paspruko.
7 Jie⌝[9] įėjo į namus, kai jis gulėjo ant
savo lovos savo miegamajame. Jie smogė
jam, jį užmušė ir nukirto jam galvą.
Paėmę jo galvą, jie visą naktį ėjo Arabos
keliu.

4 2 Sam 9, 3

Dovydas nubaudžia Rimono sūnus mirtimi

8 Jie atnešė Yš-Bošeto galvą pas
Dovydą į Chebroną ir sakė karaliui:
„Štai galva Yš-Bošeto, sūnaus tavo
priešo Sauliaus, kuris ieškojo tavo
gyvybės! VIEŠPATS šiandien atkeršijo
už mano valdovą karalių Sauliui ir jo
palikuonims“. 9 Bet Dovydas atsakė
Rechabui ir jo broliui Baanai,
beėrotiečio Rimono sūnums: „Kaip
gyvas VIEŠPATS, kurs išvadavo mano
gyvybę iš visokios bėdos, 10 tą, kuris
man pranešė: ‚Klausyk! Saulius

---

1 4QSam^{a}: apie Abnerį
2 Hbr. nabal, „kvailas“ (t.y. toks, kuris atsiskiria nuo visuomenės savo visuomenei kenksmingu elgesiu ir taip pasidaro jos atmata)
3 4QSam^{a}; M: nebuvo surakintos
4 GSV; M: Kaip ir viskas
5 GS; M: vadas ir didvyris
6 Rk.; ~M
7 Rk.; ~M
8 G lit.: Ir štai; M: Ir jos; arba: Ir čionai
9 G: namų durininkė valė kviečius, bet ji užsnūdo ir užmigo. Taigi Rechabas ir jo brolis Baana nepastebimai prasmuko 7 ir

negyvas!‘ ir kuris tarėsi skelbiąs linksmą
žinią, nutvėriau ir nužudžiau Šiklage,
nors būčiau turėjęs jam duoti pranešėjo
užmokestį. 11 Kaip juo labiau, kai
nedori vyrai nužudė teisų vyrą jo paties
namuose, jo paties lovoje! Tad ar dabar
neturėčiau pareikalauti jo kraujo iš jūsų
rankų ir jus pašalinti nuo žemės!?“
12 Taigi Dovydas davė įsakymą
vaikinams, ir tie juos nužudė. Nukapoję
jiems rankas ir kojas, jie juos pakorė prie
tvenkinio Chebrone. O Yš-Bošeto galvą
jie paėmė ir palaidojo Abnerio kape,
Chebrone.

10 2 Sam 1, 1–16

Dovydas patepamas viso Izraelio karaliumi

5 Paskui ⌜visi Izraelio skeptravaldžiai⌝[1]
atėjo pas Dovydą į Chebroną ir tarė:
„Štai mes esame tavo kaulas ir tavo
kūnas! 2 Jau anksčiau, kai Saulius buvo
mūsų karalius, tu buvai tas, kuris
išvesdavo ir parvesdavo Izraelį, ir
VIEŠPATS tau pažadėjo: ‚Tu ganysi
mano tautą Izraelį ir tu tapsi
kunigaikščiu Izraeliui‘“. *3 Visi Izraelio*
vyresnieji atėjo pas karalių į Chebroną, o
karalius Dovydas sudarė su jais sutartį
Chebrone VIEŠPATIES akivaizdoje. Ir
jie patepė Dovydą Izraelio karaliumi.
4 Dovydas buvo trisdešimt metų
amžiaus, kai jis pradėjo karaliauti, ir[2]
karaliavo keturiasdešimt metų. 5 Jis
Chebrone karaliavo Judui septynerius
metus ir šešis mėnesius, o Jeruzalėje
karaliavo trisdešimt trejus metus visam
Izraeliui ir Judui.

4–5 1 Kar 2, 11; 1 Kron 3, 4; 29, 27

Dovydas paima Jeruzalę

6 Karalius ir jo vyrai žygiavo į
Jeruzalę prieš jebusiečius, tenykščius
gyventojus. O tie sakė Dovydui: „Tu
čion neįeisi!“ ⌜(Nes aklieji ir raišieji
buvo juos sukurstę, sakydami: „Dovydas
neturi čion įeiti!“)⌝[3] 7 Tačiau Dovydas
paėmė Šijonos tvirtovę, tai yra Dovydo
miestą. 8 Tą dieną Dovydas sakė: „Kas
tik smogia jebusiečiui, tegul suduoda į
gerklę!“ (Dovydas nekenčia raišųjų ir
aklųjų. Štai kodėl sakoma: „Joks
aklasis ir raišasis neturi įeiti į
šventyklą!“)
9 Dovydas apsigyveno tvirtovėje
ir ją praminė Dovydo miestu. Ir jis[4]
aplinkui statė miestą[5] nuo Milo[6] į vidaus
pusę.
10 Dovydas darėsi vis galingesnis
ir galingesnis, nes kariuomenių
VIEŠPATS buvo su juo.

6 Još 15, 63; Ts 1, 21

Chiramas pastato Dovydui namus

11 Tyro karalius Chiramas siuntė
pasiuntinius pas Dovydą su kedro
rąstais, dailidėmis ir mūrininkais, ir jie
pastatė Dovydui namus. 12 Tada
Dovydas suprato, kad VIEŠPATS jį buvo
patvirtinęs Izraelio karaliumi ir kad jis
buvo išaukštinęs jo karališkąją valdžią
dėl savo tautos Izraelio.

Dovydui gimsta daugiau sūnų

13 Atsikėlęs iš Chebrono, Dovydas
vedė dar daugiau sugulovių ir žmonų iš
Jeruzalės, ir Dovydui gimė dar daugiau
sūnų ir dukterų. 14 Šitie yra vardai tų,
kurie jam gimė Jeruzalėje: Šamūva,
Šobabas, Natanas, Saliamonas,
15 Jibcharas, Elišūva, Nefegas, Jafija,
16 Elišama, Eljada ir Elifeletas.

1–16 1 Kron 11, 1–9; 14, 1–7

Dovydo kovos su filistinais

17 Kai filistinai išgirdo, kad
Dovydas buvo pateptas Izraelio
karaliumi, visi filistinai žygiavo aukštyn
Dovydo ieškoti. Bet Dovydas, tai
išgirdęs, nusileido į tvirtovę.
18 Filistinams atžygiavus ir pasiskleidus
po Refaimo slėnį, 19 Dovydas pasiklausė
VIEŠPATIES: „Ar man žygiuoti aukštyn
prieš filistinus? Ar juos atiduosi į mano
rankas?“ VIEŠPATS tarė Dovydui:
„Žygiuok aukštyn, nes tikrai atiduosiu
filistinus į tavo rankas!“ 20 Taigi
Dovydas atžygiavo į Baal-Perasimą ir
ten[7] juos sumušė. Ir jis tarė:

---

1 Rk.; M: visos Izraelio gentys
2 GSV; M
3 G4QSam[a]; M: **Priešingai, tave nuvys aklieji ir raišieji!“ (Jie manė: „Dovydas negalės čion įeiti!“)**
4 G4QSam[a]; M: Dovydas
5 G4QSam[a]; ~M
6 Lit. Sampilo
7 MG[L] + Dovydas; ~G[B]LatSV

„VIEŠPATS prasilaužė pro mano priešus
mano akivaizdoje, kaip vanduo
prasilaužia [pro pylimą]“. Todėl tą vietą
pramine Baal-Peraṣimu[1]. 21 Jie[2] ten
paliko savo stabus[3], ir juos nusinešė
Dovydas bei jo vyrai.
22 Filistinai dar kartą žygiavo
aukštyn ir pasiskleidė po Refaimo slėnį.
23 Tad Dovydas pasiklausė
VIEŠPATIES, ir šis tarė: „Nežygiuok
aukštyn ⌜jiems iš priekio⌝[4]! Apeik juos iš
užnugario ir prieik prie jų ties bakos
krūmais! 24 Kai tik išgirsi žingsniavimo
šlamesį bakos krūmų viršūnėse, tuojau
veik, nes tada VIEŠPATS bus išžygiavęs
tavo priekyje filistinų kariuomenės
mušti!“ 25 Dovydas padarė taip, kaip
VIEŠPATS jam buvo įsakęs, ir mušė
filistinus nuo Gibeono[5] ligi ⌜Gezerio
apylinkės⌝[6].

17–25 1 Kron 14, 8–17

Dovydas perveža sandoros skrynią į Jeruzalę

6 Dovydas vėl surinko visus Izraelio
rinktinius vyrus—trisdešimt tūks-
tančių. 2 Paskui Dovydas ir visi su juo
esantys kareiviai ⌜pakilę žygiavo į Baalą,
tai yra Kirjat-Jearimą, priklausantį
Judui⌝[7], iš ten atgabenti aukštyn Dievo
skrynios, kurią ⌜vadina vardu⌝[8]
kariuomenių VIEŠPATIES, sėdinčio ant
kerubų. 3 Jie vežė Dievo skrynią ant
naujų vežėčių ir ją gabeno iš Aminadabo
namų, esančių ant kalvos. Uza ir
Achijas, Abinadabo sūnūs, vadovavo
vežėčioms. ⌜4 Uza ėjo⌝[9] su Dievo skrynia,
o Achijas ėjo skrynios priešakyje. 5 Tuo
tarpu Dovydas ir ⌜visi izraeliai⌝[10] šoko
VIEŠPATIES akivaizdoje ⌜su skambiais
instrumentais ir giesmėmis⌝[11], su lyromis,
arfomis, būgneliais, barškučiais ir
cimbolais.
6 Jiems pasiekus Nodano[12]
klojimą, Uza ištiesė ranką[13] į Dievo
skrynią ir ją prilaikė, nes jaučiai kone
apvertė ją[14]. 7 Tada VIEŠPATIES
rūstybė užsidegė prieš Uzą, ir ten Dievas
jį užgavo ⌜dėl to, kad buvo ištiesęs ranką
į skrynią⌝[15]. Ir jis ten mirė šalia Dievo
skrynios.
8 Dovydas supyko dėl
VIEŠPATIES [rūstybės] protrūkio prieš
Uzą. Tad tą vietą iki šios dienos
tebevadina Pereṣ-Uza[16]. 9 Tą dieną
Dovydas pabūgo VIEŠPATIES ir tarė:
„Kaip VIEŠPATIES skrynia begali ateiti
pas mane?“ 10 Taigi[17] Dovydas
nebenorėjo atgabenti VIEŠPATIES
skrynios pas save į Dovydo miestą, bet
Dovydas ją nukreipė į gatiečio Obed-
Edomo namus. 11 VIEŠPATIES skrynia
tris mėnesius pasiliko Obed-Edomo
namuose, ir VIEŠPATS laimino Obed-
Edomą bei visus jo namus.
12 Kai karaliui Dovydui buvo
pranešta: „VIEŠPATS palaimino Obed-
Edomo namus ir viską, kas jam
priklauso, dėl Dievo skrynios“,[18]
Dovydas nuėjęs su džiugesiu gabeno
aukštyn Dievo skrynią iš Obed-Edomo
namų į Dovydo miestą. 13 VIEŠPATIES
skrynios nešėjams nužengus šešetą
žingsnių, jis paaukodavo ⌜nupenėtą
jautį⌝[19]. 14 Dovydas ⌜grojo skambiais
instrumentais⌝[20] VIEŠPATIES aki-
vaizdoje, ir Dovydas buvo apsijuosęs
lininiu efodu. 15 Taigi Dovydas ir ⌜visi

1 Lit. Prasiveržimų valdovu
2 T.y. filistinai
3 G: dievus
4 GL^{115}; ~M
5 G; M: Gebos
6 Lit. įėjimo į Gezerį
7 4QSam^a; plg. 1 Kron 13, 6; MGSTV: iš Judo piliečių pakilę žygiavo
8 G4QSam^a; dgl. MssS: ten vadina vardu; M: vadina vardu vardu
9 Rk. pgl. G^L 1 Kron 13, 7; M + dtgr.: naujoms. 4 Ir jie ją vežė iš Aminadabo namų, esančių ant kalvos
10 4QSam^a; G: izraeliečiai; M: visi Izraelio namai
11 G; M: su visa jėga ir su visais kadaginiais instrumentais
12 4QSam^a; M: Nachono
13 4 QSam^{a}GSTV; ~M
14 G; ~M
15 4QSam^{a}S 1 Kron 13, 10
16 T.y. Protrūkiu prieš Uzą
17 G^L + VIEŠPATIES skryniai atėjus
18 G^LLat + Dovydas tarė: „Aš atkreipsiu tą palaiminimą į savo paties namus!“
19 S; M lit. jautį ir nupenėtą galviją (hendiadys); 4QSam^a 1 Kron 15, 26: septynis jaunus jaučius ir septynis avinus
20 G; M: sukdamasis šoko iš visų jėgų

Izraelio namai⌜[1] gabeno aukštyn
VIEŠPATIES skrynią su džiūgavimo
šauksmais ir rago gausmu.
16 VIEŠPATIES skryniai įėjus į
miestą, Sauliaus duktė Michala pažvelgė
žemyn pro langą ir, pamačiusi karalių
Dovydą šokinėjant ir sukantis ratu
VIEŠPATIES akivaizdoje, jam pajuto
panieką.
17 O jie, atgabenę VIEŠPATIES
skrynią, ją padėjo į jos vietą viduje
padangtės, kurią Dovydas jai buvo
ištiesęs. Paskui Dovydas aukojo
deginamąsias ir bendrystės aukas
VIEŠPATIES akivaizdoje. 18 Baigęs
aukoti deginamąsias[2] ir bendrystės
aukas, Dovydas palaimino žmones
kariuomenių VIEŠPATIES vardu 19 ir
padalijo visiems žmonėms—visai Izraelio
daugybei, vyrams ir moterims—
kiekvienam po vieną apskritą duonos
kepalą, po vieną datulinį pyragą ir po
vieną džiovintų vynuogių pyragą.
Paskui visi žmonės parėjo, kiekvienas į
savo namus.
20 Dovydui pargrįžus savo namų
laiminti, Sauliaus duktė Michala, išėjusi
Dovydo pasitikti, tarė: „Kaip garbingai
šiandien pasielgė Izraelio karalius, kurs
šiandien apsinuogino savo tarnų vergių
akims, kaip nuoginte apsinuogina koks
nors vėjagalvis[3]!“ 21 Bet Dovydas
atšovė Michalai: „VIEŠPATIES
akivaizdoje ⌜aš šoku! Tebūnie pagirtas
VIEŠPATS⌝[4], kurs mieliau išsirinko
mane, negu tavo tėvą ir visą jo šeimą,
kad mane paskirtų kunigaikščiu
VIEŠPATIES tautai Izraeliui! Aš šoksiu
VIEŠPATIES akivaizdoje 22 ir
pasiniekinsiu dar labiau negu šitaip!
Pasirodysiu žemas tavo[5] akyse, bet būsiu
gerbiamas vergių, kurias tu minėjai!“
23 Tad Sauliaus duktė Michala neturėjo
vaiko iki savo mirties dienos.

1–23 1Kron 13, 1–14; 15, 25–16, 6.43 2 Iš 25, 22
3 1 Sam 7, 1–2 11 1 Kron 26, 4–5 19–20 1 Kron 16,
43

Natano pranašystė

7 Kai karalius buvo apsigyvenęs savo
namuose ir VIEŠPATS jam buvo
suteikęs atilsį nuo visų jo priešų,
2 karalius sakė pranašui Natanui: „Na,
žiūrėk! Aš sėdžiu kedro namuose, o
Dievo skrynia sėdi tarp uždangų“.
3 Natanas tarė karaliui: „Eik, daryk
viską, kas yra tavo galvoje[6], nes
VIEŠPATS yra su tavim!“
4 Tačiau tą pačią naktį Natanui
pasigirdo VIEŠPATIES žodis: 5 „Eik ir
tark mano tarnui Dovydui: ‚Taip pasakė
VIEŠPATS: Ar tu man statysi
gyvenamus namus? 6 Juk negyvenau
namuose nuo tos dienos, kai atvedžiau
izraelius iš Egipto, iki šios dienos, bet
kėliaus iš vietos į vietą padangtėje, tai
yra tabernakulyje, 7 kur tik keliavau
⌜tarp visų izraelių⌝[7]. Ar aš kada
paklausiau kurį nors iš Izraelio
skeptravaldžių, kuriems buvau įsakęs
ganyti mano tautą Izraelį: „Kodėl man
nepastatėte kedro namų?“‘“
8 „Taigi dabar taip sakyk mano
tarnui Dovydui: ‚Taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS: „Aš tave
paėmiau iš ⌜ganyklos, nuo avių
užnugario⌝[8], kad būtum mano tautos
Izraelio vadas. 9 Aš buvau su tavim
visur, kur žygiavai, ir išnaikinau visus
tavo priešus iš tavo akivaizdos. Aš tau
padariau didį vardą, lygų žemėje esančių
didžiūnų vardui. 10 Paskyriau vietą
savo tautai Izraeliui ir ją įsodinau, kad ji
gyventų savo vietoje ir nebedrebėtų iš
baimės ir kad nedorėliai daugiau jos
nebeengtų, kaip anksčiau, 11 nuo to
laiko, kai paskyriau teisėjus savo tautai
Izraeliui. Ir tau suteikiau atilsį nuo visų
tavo priešų“‘“.
Be to, VIEŠPATS tau pareiškia, kad
pats VIEŠPATS tau įkurs namus[9].
12 „Kai pasibaigs tavo amžius
ir tu atsigulsi prie savo
tėvų,

1 MG^{BAMN}; kkr.MssG^{L}S:visas Izraelis
2 G; M: deginamąją auką
3 G: šokėjas
4 G^{B}; ~M
5 GLat; M: savo; 1 Mss: jo

6 Lit. širdyje
7 MS; G 1 Kron 17, 6: po visą Izraelį
8 G^{B}: avių ganyklos
9 T.y. karališkąją dinastiją

aš prikelsiu po tavęs tavo
palikuonį,
kuris išeis iš tavo strėnų, ir
įkursiu jo karalystę.
13 Jis pastatys mano vardui namus,
o aš įtvirtinsiu jo karalystės
sostą visam laikui.
14 Aš būsiu jam tėvas,
o jis bus man sūnus.
Jei jis nusikals, jį plaksiu
žmonių lazdomis
ir žmonių kirčiais.
15 Bet ⌜savo malonės neatimsiu⌝[1]
nuo jo,
kaip ją atėmiau nuo
Sauliaus, kurį pašalinau
nuo tavęs.
16 Tavo namai[2] ir tavo karalystė
amžinai patvers ⌜mano
akivaizdoje,
ir⌝[3] tavo sostas bus amžinai
pastovus!"
17 Natanas tiksliai iškalbėjo
Dovydui visus šituos žodžius ir visą šitą
regėjimą.

1–17 1 Kron 17, 1–15 12 Ps 89, 3–4; 132, 11; Jn 7, 42; Apd 2, 30 14 Ps 89, 26–27; 2 Kor 6, 18; Hbr 1, 5 16 Ps 89, 36–37

Dovydo malda

18 Paskui karalius Dovydas, įėjęs
ir atsisėdęs VIEŠPATIES akivaizdoje,
tarė: „Kas aš esu, Viešpatie Jahve, ir kas
yra mano namai, kad iki čia mane
atvedei? 19 Visgi tai pasirodė tau dar
per maža, o Viešpatie Jahve, nes kalbėjai
ir[4] apie savo tarno ⌜namų tolimą ateitį⌝[5] ir
tai ⌜parodei žmogui⌝[6], Viešpatie Jahve!
20 Ką gi daugiau Dovydas begali tau
sakyti? Tu pats išskyrei[7] savo tarną,
Viešpatie Jahve! 21 Dėl savo tarno[8] ir
⌜kaip tau patiko⌝[9], tu padarei visą šitą
didį dalyką, pranešdamas savo tarnui.
22 Todėl tu pasirodei didis, Viešpatie
Jahve! Juk nėra nė vieno tau lygaus, ir
be tavęs nėra Dievo, žiūrint visko, ką
esame girdėję ausimis. 23 Ir kokia yra
tokia, kaip tavo tauta Izraelis[10]—žemėje
vienintelė tauta, kurios ėjo Dievas sau
išpirkti kaip tautą, tuo ⌜išgarsinti save⌝[11]
ir[12] nuveikti didžių ir baisingų veiksmų,
nuvydamas[13] tautą[14] ir jos dievus nuo
savo tautos, kurią išsipirkai iš Egipto?
24 Tu pasiskyrei savo tautą Izraelį, kad
ji būtų tavo tauta per amžius, ir tu,
VIEŠPATIE, tapai jiems Dievu.
25 Taigi dabar, ⌜Viešpatie Jahve⌝[15],
ištesėk per amžius tą žodį, kurį kalbėjai
apie savo tarną ir jo namus, ir įvykdyk,
kaip kalbėjai, 26 kad tavo vardas būtų
garsus per amžius ir kad būtų sakoma:
‚Kariuomenių VIEŠPATS yra Izraelio
Dievas', ir kad tavo tarno Dovydo namai
patvertų tavo akivaizdoje! 27 Nes tu,
kariuomenių VIEŠPATIE, Izraelio
Dieve, ⌜apreiškei savo tarnui⌝[16],
sakydamas: ‚Aš tau pastatysiu namus'.
Todėl tavo tarnas išdrįso melstis tau šita
malda. 28 Taigi dabar, Viešpatie Jahve,
kadangi tu esi Dievas ir tavo žodžiai yra
tiesa ir kadangi pažadėjai savo tarnui tą
gera,—29 taigi dabar teikis laiminti savo
tarno namus, kad jie amžinai gyvuotų
tavo akivaizdoje, nes tu, Viešpatie Jahve,
pažadėjai. Ir tavo palaiminimu tegul bus
palaiminti tavo tarno namai per amžius!"

23 Dt 4, 34

Dovydo karai

8 Po kiek laiko Dovydas sumušė
filistinus ir juos pasijungė. Taip
Dovydas išveržė iš filistinų rankų
viršenybę[17].
2 Jis taip pat sumušė moabiečius
ir, juos suguldęs ant žemės, matavo
virve. Jis atmatavo po dvi virves
nužudyti ir po vieną sveiką virvę

1 GSV 1 Kron 17, 13; M: mano malonė neatsitrauks
2 T.y. dinastija
3 Kkr. MssGS; M: tavo akivaizdoje
4 ~GS 1 Kron 17, 17
5 Lit. namus (= dinastiją) iš toliau
6 Rk.; M: yra apreiškimas žmogui (arba: žmonijai)
7 Lit. pažinojai
8 G[B] 1 Kron 17, 19; M: pažado
9 Lit. pagal savo širdį
10 M: kaip Izraelis; ~GST 1 Kron 17, 21
11 Lit. padaryti sau vardą
12 M + jums; 4MssTV: jiems; ~G4QSam[a]
13 G 1 Kron 17, 21; M: savo šaliai
14 G; M: tautas
15 Kkr.MssG[LMN]; M: Jahve, Dieve
16 Lit. atidengei savo tarno ausį
17 Lit. dilbio (= valdomąjį) brizgilą (arba: pavadį)

gyviems palikti. Taip moabiečiai tapo
Dovydo valdiniais, duodančiais duoklę.
3 Paskui Dovydas sumušė
Rechobo sūnų Hadadezerį, Şobos
karalių, kai šis[1] žygiavo ⌜atsteigti savo
valdžios⌝[2] prie Upės[3]. 4 Dovydas pagrobė
iš jo tūkstantį ⌜kovos vežimų, septynis
tūkstančius⌝[4] važiuotojų ir dvidešimt
tūkstančių pėstininkų. Dovydas
suluošino visus vežimų arklius ir iš jų
paliko [tik] šimtą arklių. 5 Kai
Damasko aramėjai atėjo į pagalbą Şobos
karaliui Hadadezeriui, Dovydas išmušė
dvidešimt du tūkstančius vyrų aramėjų.
6 Paskui Dovydas padėjo įgulas
Damasko Arame, ir aramėjai tapo
Dovydo valdiniais, duodančiais duoklę.
VIEŠPATS davė Dovydui pergalę visur,
kur jis žygiavo. 7 Dovydas paėmė
auksinius lankų dėklus, Hadadezerio
tarnų nešiojamus, ir juos atgabeno į
Jeruzalę. 8 O iš Tebacho[5] ir Berotajo,
Hadadezerio miestų, karalius Dovydas
pasiėmė didelį kiekį žalvario.
9 Kai Chamato karalius Tovus[6]
išgirdo, kad Dovydas buvo sumušęs visas
Hadadezerio karines pajėgas, 10 Tovus
siuntė savo sūnų Joramą pas karalių
Dovydą jo pasveikinti ir jam palinkėti
laimės už tai, kad jis kariavo su
Hadadezeriu ir jį sumušė, nes
Hadadezeris dažnai kariavo su Tovumi.
Ir jis[7] turėjo su savim sidabrinių,
auksinių ir žalvarinių indų. 11 Tuos irgi
karalius Dovydas pašventė VIEŠPAČIUI
drauge su jo pašvęstu sidabru ir auksu
[, paimtu] iš visų jo pavergtų tautų:
12 iš Aramo[8], iš Moabo, iš amoniečių, iš
filistinų, iš Amaleko ir iš Rechobo
sūnaus Hadadezerio, Şobos karaliaus,
grobio.
13 Dovydas pagarsėjo, kai jis
sugrįžo, Druskos slėnyje išmušęs
edomiečius[9] — aštuoniolika tūkstančių.
14 Ir jis padėjo Edome įgulas. Visame
Edome jis padėjo įgulas. Taip visi
edomiečiai tapo Dovydo valdiniais.
VIEŠPATS davė Dovydui pergalę visur,
kur jis žygiavo.

13 Ps 60 antraštė

Dovydo vyriausieji valdininkai

15 Taigi Dovydas karaliavo visam
Izraeliui, ir Dovydas vykdė, kas teisu ir
teisinga visai savo tautai. 16 Şerujos
sūnus Joabas buvo kariuomenės vadas, o
Achiludo sūnus Jehošafatas—karaliaus
šauklys[10]. 17 Achitubo sūnus Şadokas ir
Ebjataro sūnus Achimelechas buvo
kunigai, o Serajas—sekretorius.
18 Jehojados sūnus Benajas buvo keretų
ir peletų viršininkas, o Dovydo sūnūs—
kunigai.

Dovydas ir Mefibošetas

9 Dovydas paklausė: „Ar yra dar kas
išlikęs iš Sauliaus namų, kuriam
galėčiau parodyti malonę dėl Jonatano?“
2 Sauliaus namai turėjo tarną, vardu
Şibą. Jį pašaukus pas Dovydą, karalius
jį paklausė: „Ar tu esi Şiba?“ Šis atsakė:
„Tavo tarnas[11]“. 3 Karalius teiravosi:
„Ar Sauliaus namai nebeturi nė vieno
vyro, kuriam galėčiau parodyti Dievo
[reikalaujamą] malonę?“ Şiba atsakė
karaliui: „Tebėra vienas Jonatano
sūnus, raišas abiem kojomis“.
4 Karalius jį klausė: „Kur jis yra?“ Şiba
atsakė karaliui: „Štai jis gyvena Amielio
sūnaus Machyro namuose, Lo-Debare“.
5 Karalius Dovydas pasiuntė ir jį
parsivedė iš Amielio sūnaus Machyro
namų, iš Lo-Debaro. 6 Sauliaus sūnaus
Jonatano sūnus Mefibošetas, įėjęs pas
Dovydą, parpuolė kniūpsčias ir išreiškė
pagarbą. Tada Dovydas prabilo:
„Mefibošete!“ Šis atsakė: „Štai tavo
tarnas!“ 7 Dovydas jam tarė: „Nebijok!

1 Arba: jis (t.y. Dovydas)
2 Arba: palikti sau paminklą
3 T.y. Eufrato upės
4 G4QSam^{a} 1 Kron 18, 4; M: septynis šimtus
5 SG^{L}, plg. 1 Kron 18, 8; Pr 22, 24; M: Betacho
6 G^{BMN}LatV 1 Kron 18, 9; M: Tojis
7 T.y. Joramas
8 Kkr. MssGS 1 Kron 18, 11: Edomo
9 Kkr. MssGS; M: aramėjus
10 Lit. priminėjas (t.y. pareigūnas, darantis pranešimus karaliui ir skelbiantis jo įsakus); arba: registratorius
11 T.y. tavo tarnas yra Şiba

Nes aš tikrai tau parodysiu malonę dėl
tavo tėvo Jonatano ir tau sugrąžinsiu
visus tavo senelio Sauliaus laukus. O tu
pats visuomet turėsi valgyti maistą prie
mano stalo". 8 Tas, išreiškęs pagarbą,
tarė: „Kas yra tavo tarnas, kad turėtum
atsižvelgti į pastipusį šunį, koks aš esu?"
9 Paskui karalius pasišaukė Šibą,
Sauliaus prižiūrėtoją, ir jam tarė:
„Viską, kas priklauso Sauliui ir visiems
jo namams, aš atiduodu tavo valdovo
sūnaičiui. 10 O tu turi dirbti žemę—tu,
tavo sūnūs ir tarnai—ir suvalyti [derlių],
kad tavo valdovo šeimyna[1] turėtų maisto
ir[2] galėtų valgyti. Tačiau tavo valdovo
sūnaitis Mefibošetas visuomet turės
valgyti maistą prie mano stalo". (Šiba
turėjo penkiolika sūnų ir dvidešimt
tarnų.) 11 Tada Šiba tarė karaliui:
„Tavo tarnas padarys visiškai taip, kaip
mano valdovas karalius įsako savo
tarnui".
Taigi Mefibošetas valgė prie
Dovydo[3] stalo kaip vienas iš karaliaus
sūnų. 12 Mefibošetas turėjo jauną sūnų,
vardu Michą. Visi gyvenantys Šibos
namuose buvo Mefibošeto tarnai.
13 Mefibošetas gyveno Jeruzalėje, nes jis
visuomet valgė prie karaliaus stalo. Jis
buvo raišas abiem kojomis.

1 1 Sam 20, 15–17 3 2 Sam 4, 4

Karas su amoniečiais ir su aramėjų sąjunga

10 Po kurio laiko mirė amoniečių
karalius, ir jo sūnus Chanūnas ėmė
karaliauti jo vietoje. 2 Dovydas
pagalvojo: „Aš parodysiu malonę
Nachašo sūnui Chanūnui, kaip jo tėvas
man parodė malonę!" Tad per savo
tarnus Dovydas jam pasiuntė savo
užuojautą dėl jo tėvo. Bet Dovydo
tarnams atėjus į amoniečių šalį,
3 amoniečių kunigaikščiai sakė savo
valdovui Chanūnui: „Ar manai, kad
Dovydas, kadangi jis atsiuntė tau
guodėjų, nori pagerbti tavo tėvą? Argi
ne miesto išžvalgyti, jo iššnipinėti ir
apžiūrėti Dovydas atsiuntė savo tarnus
pas tave?" 4 Tad Chanūnas, paėmęs
Dovydo tarnus, nuskuto pusę jų barzdos,
pusiau, iki jų sėdmenų, atkirpo jų
drabužius ir juos paleido. 5 Kai Dovydui
tai buvo pranešta, jis siuntė jų pasitikti,
nes tie vyrai buvo labai sugėdyti. Ir
karalius sakė: „Pasilikite Jeriche, kol
atžels jūsų barzda! Paskui galėsite
sugrįžti".
6 Kai amoniečiai susivokė, kad jie
buvo ⌜pasidarę Dovydo neapkenčiami⌝[4],
amoniečiai siuntė ir pasisamdė Bėt-
Rechobo aramėjų ir Šobos aramėjų—
dvidešimt tūkstančių pėstininkų, taip
pat Maachos karalių[5] ir Tobo vyrų—
dvylika tūkstančių vyrų. 7 Tai išgirdęs,
Dovydas pasiuntė Joabą ir visą
kariuomenę, kovotojus. 8 Išėję
amoniečiai išsirikiavo kautynių tvarka
⌜vartų prieangyje⌝[6], o Šobos ir Rechobo
aramėjai, Tobo ir Maachos vyrai—
skyrium atvirame lauke. 9 Joabas,
pamatęs, kad kovos frontai buvo
nukreipti į jį iš priekio ir iš užpakalio,
padarė atranką iš visų Izraelio rinktinių
karių ir [juos] išdėstė kautynėms prieš
aramėjus. 10 O likusią kariuomenę jis
pavedė savo broliui Abišajui, kuris [ją]
išrikiavo kautynėms prieš amoniečius.
11 Ir jis tarė: „Jei aramėjai bus stipresni
už mane, tu turėsi ateiti man į pagalbą, o
jei amoniečiai bus stipresni už tave, aš
ateisiu tau į pagalbą. 12 Būk drąsus, ir
pasirodykime narsūs už savo tautą ir
savo Dievo miestus! O VIEŠPATS tegul
daro, kaip jam patinka!" 13 Joabui ir su
juo esantiems kareiviams artinantis į
mūšį su aramėjais, tie pasileido bėgti nuo
jo. 14 Kai tik amoniečiai pamatė, kad
aramėjai pabėgo, jie [irgi] pasileido bėgti
nuo Abišajo ir įsigavo į miestą. Paskui
Joabas liovėsi puolęs amoniečius ir
paržygiavo į Jeruzalę.
15 Pamatę, kad jie buvo Izraelio
sumušti, aramėjai susibūrė.
16 Hadadezeris pasiuntė ir išvedė
aramėjus, gyvenusius anapus Upės. Ir
jie, Hadadezerio kariuomenės vado
Šobacho vedami, atžygiavo į Chėlamą.

1 G[L]; M: sūnus
2 G[LMN]; M: ir kad jis
3 G[BAMN]; M: mano
4 Lit. pasmirdę Dovydui
5 M + tūkstantį vyrų; ~ 1 Kron 19, 7 4QSam[a] Josephus Ant. 7, 121
6 MG[BAM]S; 1 Kron 19, 9 G[LN]: miesto prievartyje

17 Kai tai buvo pranešta Dovydui, jis,
sutelkęs visą Izraelį, perėjo per Jordaną
ir atžygiavo į Chėlamą. Aramėjai
išsirikiavo prieš Dovydą kautynių tvarka
ir kariavo su juo. 18 Tačiau aramėjai
turėjo bėgti nuo Izraelio. Dovydas išžudė
iš aramėjų septynis šimtus ⌜kovos vežimų
važiuotojų⌝[1] ir keturiasdešimt tūkstančių
pėstininkų[2]. Jis taip pat nudėjo jų
kariuomenės vadą Šobachą, ir tas ten
mirė. 19 Visi karaliai, Hadadezerio
vasalai, matydami, kad jie buvo Izraelio
sumušti, padarė taiką su Izraeliu ir
pasidarė jo[3] vasalai. Ir aramėjai bijojo
vėl padėti amoniečiams.

1–19 1 Kron 19, 1–19

Dovydas, Batšeba ir Urijas

11 ⌜Kitą pavasarį⌝[4], tuo laiku, kai
karaliai[5] išžygiuoja [į karą],
Dovydas pasiuntė Joabą, savo tarnus su
juo ir visą Izraelį. Tie nusiaubė
amoniečius ir apgulė Rabą, o Dovydas
pasiliko Jeruzalėje.
2 Vieną vakarą Dovydas, atsikėlęs
nuo savo sofos, vaikščiojo ant karaliaus
namų stogo. Jis nuo stogo pamatė
besimaudančią moterį, o ta moteris buvo
labai graži. 3 Tad Dovydas siuntė
[kažką] pasiteirauti apie tą moterį. Tas
sakė: „Ta juk Eliamo duktė Batšeba,
chitiečio Urijo žmona“. 4 Tada Dovydas
nusiuntė pasiuntinius ir ją paėmė. Jai
įėjus pas jį, jis sugulė su ja. Ji buvo
apsivaliusi nuo savo netyrumo. Paskui ji
sugrįžo į savo namus. 5 Moteris tapo
nėščia. Ji pasiuntė žinią Dovydui: „Aš
nėščia!“
6 Tada Dovydas pasiuntė Joabui
[žinią]: „Atsiųsk pas mane chitietį
Uriją!“ Ir Joabas atsiuntė Uriją pas
Dovydą. 7 Urijui pas jį įėjus, Dovydas
teiravosi, ar gerai sekasi Joabui bei
kariuomenei ir ar gerai eina karas.
8 Paskui Dovydas tarė Urijui: „Nueik
žemyn į savo namus ir nusiplauk kojas!“
Urijui išėjus iš karaliaus namų, paskui jį
išėjo karaliaus dovana. 9 Bet Urijas
atsigulė karaliaus namų prieangyje su
visais[6] savo valdovo tarnais ir nenuėjo
žemyn į savo namus. 10 Kai Dovydui
buvo pranešta: „Urijas nenuėjo žemyn į
savo namus“, Dovydas sakė Urijui:
„Argi tu neparėjai iš kelionės? Kodėl
nenuėjai žemyn į savo namus?“ 11 Bet
Urijas tarė Dovydui: „Skrynia, Izraelis
ir Judas būva palapinėse, o mano
valdovas Joabas ir mano valdovo tarnai
stovyklauja atvirame lauke. Tai kaip[7] aš
galiu eiti į savo namus valgyti, gerti ir
gulėti su savo žmona? ⌜Kaip tu gyvas⌝[8],
taip nedarysiu!“ 12 Tada Dovydas sakė
Urijui: „Pasilik čia dar šiandien, o rytoj
tave paleisiu“. Taigi Urijas pasiliko
Jeruzalėje tą dieną. ⌜Bet kitą dieną⌝[9],
13 Dovydo pakviestas, jis valgė jo
akivaizdoje ir gėrė, ir anas jį nugirdė.
Tačiau vakare jis išėjo gulti į savo gultą
drauge su savo valdovo tarnais ir
nenuėjo žemyn į savo namus.
14 Ryto metą Dovydas parašė
Joabui laišką ir jį nusiuntė per Uriją.
15 Jis rašė laiške: „Pasiųsk Uriją į
smarkiausios kovos priekinę eilę, paskui
atsitraukite nuo jo, kad jis būtų nudėtas
ir žūtų!“ 16 Taigi Joabas, stebėjęs
miestą, pastatė Uriją į vietą, apie kurią
žinojo, kad ten buvo narsių kareivių.
17 To miesto vyrams išėjus ir kovojant
su Joabu, krito kai kurie kareiviai,
Dovydo tarnai, žuvo ir chitietis Urijas.
18 Paskui Joabas pasiuntė
[pasiuntinį] ir pranešė Dovydui visas
kovos smulkmenas. 19 Ir jis įsakė
pasiuntiniui: „Kai būsi baigęs pasakoti
karaliui visas kovos smulkmenas, tai, jei
karalius užpyks ir tau sakys: ‚Kodėl
priėjote taip arti prie miesto kovoti?
Argi nežinojote, kad jie gali apšaudyti
nuo mūro viršaus? 21 Kas užmušė
Jerubešeto[10] sūnų Abimelechą? Ar ne
moteris numetė ant jo viršutinį girnų
akmenį nuo mūro viršaus ir ar jis nemirė

1 Lit. kovos vežimų
2 G^L Lat ^115 1 Kron 19, 18 Josephus Ant. 7. 128; MG^B: raitelių
3 Lit. jų (t.y. izraelių)
4 Lit. Metams sugrįžus
5 Dgl. MssGTVLat 1 Kron 10, 1; M: pasiuntiniai
6 MG^L LatS; ~G^BAMN
7 Rk. pgl. G^L
8 Rk.; M: Kaip tu gyvas ir kaip gyva tavo siela
9 G^L S sieja tą posakį su 13 skn., o M — su 12 skn.
10 G: Jerubaalo

Tebeše? Kodėl priėjote taip arti prie
mūro?', —sakyk: ,Tavo tarnas chitietis
Urijas irgi žuvo!'"
22 Taigi pasiuntinys nuėjo ir atėjęs
pranešė Dovydui viską, ko Joabas buvo jį
siuntęs [pranešti]. 23 Pasiuntinys sakė
Dovydui: „Tie vyrai įveikė mus ir išėjo
prieš[1] mus į atvirą lauką, bet mes ˹juos
nuvarėme atgal˺[2] ligi vartų angos.
24 Tačiau, lankininkams šaudant į tavo
tarnus nuo mūro viršaus, žuvo ˹kai kurie
karaliaus tarnai˺[3]. Žuvo ir tavo tarnas
chitietis Urijas". 25 Tada Dovydas tarė
pasiuntiniui: „Taip sakyk Joabui:
,Nesisielok dėl to dalyko, nes kalavijas
praryja čia vieną, čia kitą[4]. Sustiprink
savo puolimą prieš miestą ir jį sugriauk!'
˹Ir jį[5] padrąsink!˺[6]"
26 Urijo žmona, išgirdusi, kad jos
vyras Urijas žuvęs, gedėjo savo vyro.
27 Gedului praėjus, Dovydas nusiuntė
[pasiuntinį] ir ją atvedė į savo namus. Ji
tapo jo žmona ir pagimdė jam sūnų.

1 1 Kron 20, 1 21 Ts 9, 53

Natano pasakėčia

12 27b Bet tas dalykas, kurį Dovydas
buvo padaręs, nepatiko VIEŠ-
PAČIUI. 1 Tad VIEŠPATS siuntė
Nataną[7] pas Dovydą. Pas jį įėjęs, jis jam
tarė: „Du vyrai buvo viename mieste.
Vienas buvo turtingas, o kitas—beturtis.
2 Turtingasis turėjo labai daug avių ir
galvijų, 3 o beturtis nieko neturėjo, tik
vieną avytę, kurią buvo nusipirkęs. Jis
ją augino, ir ji užaugo pas jį ir drauge su
jo vaikais. Ji valgydavo iš jo kąsnelio,
gerdavo iš jo taurės ir gulėdavo jo
prieglobstyje. Ji jam buvo kaip duktė.
4 Atėjus keleiviui pas turtingąjį vyrą, šis
pagailėjo ką imti iš savo avių, kad tai
priruoštų pas jį užėjusiam keleiviui. To
vietoj jis paėmė beturčio avytę ir ją
priruošė pas jį atėjusiam vyrui".
5 Tada Dovydas smarkiai supyko
ant to vyro ir tarė Natanui: „Kaip
VIEŠPATS gyvas, mirties vertas[8] tas
vyras, kuris taip padarė! 6 O už avytę jis
turi keturgubai[9] atlyginti dėl to, kad
padarė tokį dalyką ir neparodė
gailesčio!"

1 Ps 51 antraštė

Natanas paskelbia bausmę Dovydui

7 Natanas tarė Dovydui: „Tu esi
tas vyras! Taip pasakė VIEŠPATS
Izraelio Dievas: ,Aš tave patepiau
Izraelio karaliumi, ir aš tave išgelbėjau
iš Sauliaus rankos. 8 Tau atidaviau tavo
valdovo namus ir į tavo prieglobstį tavo
valdovo žmonas. Tau atidaviau Izraelio
ir Judo dukteris[10]. Ir jei [jų] būtų buvę
per maža, būčiau dar tiek tau pridėjęs.
9 Kodėl paniekinai VIEŠPATĮ[11],
darydamas tai, kas pikta jo[12] akyse?
Užmušai kalaviju chitietį Uriją ir jo
žmoną paėmei sau į žmonas. Jį nužudei
amoniečių kalaviju. 10 Taigi dabar
kalavijas niekad neatsitrauks nuo tavo
namų dėl to, kad mane paniekinai ir
paėmei chitiečio Urijo žmoną, kad ji
būtų tavo žmona!' 11 Taip pasakė
VIEŠPATS: ,Štai aš sukelsiu prieš tave
pikta iš tavo paties namų. Paimsiu, tau
pačiam matant, tavo žmonas ir atiduosiu
tavo artimui, kad jis sugultų su tavo
žmonomis šitos saulės šviesoje. 12 Nors
tu veikei slapčia, aš tai padarysiu viso
Izraelio akivaizdoje ir saulės šviesoje'".
13 Dovydas tarė Natanui:
„Nusidėjau VIEŠPAČIUI!" Natanas
atsakė Dovydui: „VIEŠPATS savo
ruožtu perkėlė tavo nuodėmę[13]. Tu
neturėsi mirti. 14 Tačiau, kadangi šituo
veiksmu tu niekinte paniekinai
VIEŠPATĮ[14], tau gimęs sūnus tikrai
mirs!"

11–12 2 Sam 16, 22

Batšebos kūdikio mirtis

1 G^{BLMN}ST; MG^{A}: pas
2 G^{L}; M: buvome prieš juos
3 G^{L}: apie aštuoniolika karaliaus tarnų
4 T.y. nedarydamas skirtumo
5 T.y. Joabą
6 ~ G^{LMN}
7 Kl. MssGS: pranašą Nataną
8 Lit. sūnus
9 MG^{L}S; G^{BAMN}: septingubai
10 S; MG: namus
11 G^{L}Theod; MGS: VIEŠPATIES žodį
12 KG; QTV: mano
13 T.y. perleido kitam tavo nuodėmės pasekmes
14 Lit. VIEŠPATIES priešus (eufemizmas, žr. 1 Sam 25, 22)

15 Natanui parėjus į savo namus,
VIEŠPATS užgavo kūdikį, kurį Urijo
žmona buvo pagimdžiusi Dovydui, ir jis
susirgo. 16 Tad Dovydas maldavo Dievą
už tą berniuką ir įėjęs ⌜praleisdavo naktį,
gulėdamas⌝[1] ant aslos. 17 Jo namų
vyresnieji prieidavo[2] prie jo, kad jį
pakeltų nuo aslos, bet jis nenorėdavo ir
nevalgydavo su jais maisto.
18 Septintąją dieną kūdikis mirė. Bet
Dovydo tarnai bijojo jam pranešti, kad
kūdikis miręs, nes jie sakė: „Žiūrėk,
kūdikiui tebesant gyvam, mes jam
kalbėjome, bet jis neklausė mūsų kalbos.
Tai kaip galėtume jam pasakyti:
‚Kūdikis numirė‘? Jis galėtų padaryti ką
pikta!“ 19 Tačiau Dovydas pastebėjo,
kad jo *tarnai šnibždėjosi tarp savęs*. Iš to
Dovydas suprato, kad kūdikis miręs. Ir
Dovydas paklausė savo tarnų: „Ar
kūdikis mirė?“ Tie atsakė: „Mirė“.
20 Tada Dovydas, atsikėlęs nuo aslos,
apsiplovė, pasitepė aliejumi ir pakeitė
savo drabužius. Paskui jis įėjo į
VIEŠPATIES namus ir kniūpsčias
pagarbino. Jam parėjus į savo namus ir
paprašius, jie jam pateikė maisto, ir jis
valgė. 21 Tada jo tarnai jį paklausė:
„Ką reiškia šitas tavo pasielgimas? ⌜Kol
kūdikis buvo gyvas⌝[3], tu pasninkavai ir
verkei. O kai tik kūdikis mirė, atsikėlei
ir valgei *maisto*“. 22 Jis atsakė:
„Kūdikiui tebesant gyvam, pasninkavau
ir verkiau, nes maniau: ‚Kas žino?
VIEŠPATS man gali būti malonus, ir
kūdikis gali likti gyvas!‘ 23 O dabar,
jam mirus, kam gi man bepasninkauti?
Argi begaliu jį sugrąžinti? Aš nueisiu
pas jį, bet jis nesugrįš pas mane“.

Batšeba pagimdo Saliamoną

24 Paskui Dovydas paguodė savo
žmoną Batšebą. Įėjęs pas ją, jis sugulė su
ja, ir ji pagimdė sūnų. Ji[4] praminė jį
Saliamonu[5]. VIEŠPATS jį mylėjo 25 ir
pasiuntė [žinią] per pranašą Nataną, kad
dėl VIEŠPATIES jį pramintų Jedidiju[6].

Dovydas pasijungia amoniečius

26 Joabas kariavo su amoniečių
Raba ir paėmė karaliaus tvirtovę.
27 Paskui Joabas siuntė pasiuntinius
pas Dovydą ir sakė: „Aš kariavau su
Raba ir jau paėmiau Vandens tvirtovę[7].
28 Tad dabar surink likusius karius,
apgulk miestą ir tu pats[8] jį paimk, kad aš
nepaimčiau miesto ir kad jis nebūtų
pavadintas mano vardu!“ 29 Taigi
Dovydas, surinkęs visus karius,
nužygiavo į Rabą. Jis kariavo su ja ir ją
paėmė. 30 Ir jis nuėmė ⌜jų karaliaus⌝[9]
karūną nuo *jo galvos*. *Ji svėrė* talentą[10]
aukso, ir joje[11] buvo brangus akmuo.
Paskui jis buvo ant Dovydo galvos. Be
to, jis išsigabeno iš miesto labai didelį
kiekį grobio. 31 O jame buvusius
žmones jis išsivedė ir pristatė ⌜prie jo
nuardymo⌝[12] su geležiniais kirstuvais ir
geležiniais kirviais. Vėliau juos privertė
dirbti su plytų forma. Taip jis padarė
visiems amoniečių miestams. Pagaliau
Dovydas su visa kariuomene sugrįžo į
Jeruzalę.

26–31 1 Kron 20, 1–3

ABŠALOMO MAIŠTAS (13, 1—19, 8)

Amnonas ir Tamara

13 Vėliau atsitiko toks dalykas.
Dovydo sūnus Abšalomas turėjo
gražią seserį, vardu Tamarą, kurią
pamilo Dovydo sūnus Amnonas. 2 Ir
Amnonas taip sielojosi, kad jautėsi
sergąs dėl savo sesers Tamaros, nes ji
buvo mergelė ir Amnonui atrodė
neįmanoma jai ką padaryti. 3 Bet
Amnonas turėjo draugą, vardu

1 MG[A]; G[L]4QSam[a]: gulėdavo ašutinėje
2 G[L]4QSam[a]; M: atsistodavo
3 G[L]ST; M: Dėl kūdikio [kol] gyvas
4 QST; K: Jis (t.y. Dovydas)

5 Hbr. Šelōmō
6 T.y. VIEŠPATIES Mylimuoju
7 T.y. citadelę, pastatytą apsaugoti priėjimui prie versmės, teikiančios vandenį miestui
8 G[L]; ~M
9 Arba: Milkomo (t.y. amoniečių dievo)
10 1 talentas ≈ 33–36 kg
11 ST 1 Kron 20, 2; ~ M
12 Rk.; M: su akmenpjūkliais

Jonadabą[1], Dovydo brolio Šimėjos sūnų.
Jonadabas buvo labai gudrus[2], 4 ir jis jį[3]
paklausė:: „Kodėl tu, karaliaus sūnau,
kasryt esi toks prislėgtas? Argi man
nepasakysi?“ Amnonas jam atsakė: „Aš
myliu Tamarą, savo brolio Abšalomo
seserį“. 5 Jonadabas jam patarė:
„Atsigulk į savo lovą ir dėkis sergąs.
Tavo tėvui atėjus tavęs pamatyti[4], jam
sakyk: ‚Tegul ateina, meldžiu, mano
sesuo Tamara ir tegul valgydina mane.
Tegul ji priruošia valgį mano akyse, kad
galėčiau stebėti ir valgyti iš jos rankos‘“.
6 Taigi Amnonas atsigulė ir dėjosi
sergąs. Karaliui atėjus jo pamatyti,
Amnonas tarė karaliui: „Tegul ateina,
meldžiu, mano sesuo Tamara ir tegul
pritaiso, man žiūrint, keletą kukulių, kad
galėčiau valgyti iš jos rankos“.
7 Tada Dovydas pasiuntė Tamarai
[žinią] į namus, sakydamas: „Na, eik į
savo brolio Amnono namus ir jam
paruošk valgį!“ 8 Taigi Tamara nuėjo į
savo brolio Amnono namus, kur jis
gulėjo. Ji paėmė tešlos, ją suminkė,
padarė, jam žiūrint, kukulių ir kukulius
iškepė. 9 Paskui, paėmusi keptuvę, ji
[juos] pateikė jam, bet jis atsisakė
valgyti. Ir Amnonas tarė: „Liepkite
visiems išeiti nuo manęs!“ Visiems
palikus jį, 10 Amnonas sakė Tamarai:
„Įnešk valgį į miegamąjį, kad galėčiau
valgyti iš tavo rankos“. Tamara paėmė
kukulius, kuriuos buvo padariusi, ir
įnešė savo broliui Amnonui į miegamąjį.
11 Bet jai prinešus prie jo valgyti, jis ją
nutvėrė ir jai tarė: „Ateik, gulkis su
manim, mano sesuo!“ 12 Bet ji jam tarė:
„Ne, mano broli, neprievartauk manęs,
nes taip nesielgiama Izraelyje! Nedaryk
tokios beprotiškos niekšybės! O aš kur
bepaslėpčiau[5] savo gėdą? O tu pats
būtum kaip vienas iš atmatuonių
Izraelyje. Verčiau dabar kalbėk,
meldžiu, karaliui! Juk jis tau manęs
neužgins“. 14 Tačiau jis nenorėjo
klausyti jos prašymo ir, būdamas
stipresnis už ją, pavartojo jai prievartą ir
sugulė su ja. 15 Paskui Amnonas jai
pajuto labai didelę neapykantą. Tikrai
neapykanta, kuria jis jos nebekentė,
buvo didesnė už meilę, kuria jis ją
mylėjo. Ir Amnonas jai tarė: „Kelkis,
eik!“ 16 Bet ji jam priešinosi: „˹Ne,
broli! Nes˺[6] šita didelė skriauda yra
didesnė už kitą, kurią man padarei!“ Bet
jis nenorėjo jos klausyti 17 ir,
pasišaukęs vaikiną, kuris jam patarnavo,
tarė: „Na, išvaryk šitą nuo manęs
laukan ir užsklęsk duris jai už nugaros!“
18 (Ji vilkėjo ilgarankove jupa, nes
netekėjusios karaliaus dukterys ˹taip
vilkėdavo nuo paauguolystės˺[7].) Taigi jo
tarnas ją išvedė laukan ir užsklendė
duris jai už nugaros. 19 Tamara
apsibarstė galvą pelenais ir perplėšė
ilgarankovę jupą, kuria ji vilkėjo. Ji
uždėjo ranką[8] ant galvos ir nuėjo, be
perstojo balsiai verkdama. 20 Jos brolis
Abšalomas jai tarė: „Ar tavo brolis
Amnonas buvo su tavim? Dabar tylėk,
mano sesuo! Jis yra tavo brolis. Nedėk
to dalyko sau į širdį!“ Taigi Tamara
paliko vieniša savo brolio Abšalomo
namuose.
21 Išgirdęs apie visus tuos dalykus,
karalius Dovydas labai supyko, ˹bet
neįskaudino savo sūnaus Amnono, nes jį
mylėjo, kadangi jis buvo jo pirmagimis˺[9].
22 Abšalomas nesikalbėjo su Amnonu
nei piktuoju, nei geruoju, nors
Abšalomas nekentė Amnono dėl to, kad
šis buvo išprievartavęs jo seserį Tamarą.

Abšalomas atkeršija Amnonui

23 Dvejiems metams praslinkus,
Abšalomas turėjo avių kirpimą Baal-
Chaṣore, esančiame arti Efraimo, ir
Abšalomas pakvietė visus karaliaus
sūnus. 24 Įėjęs pas karalių, Abšalomas
tarė: „Žinai, meldžiamasis, tavo tarnas
turi avių kirpimą. Tegul eina, meldžiu,
karalius ir jo tarnai su tavo tarnu!“
25 Bet karalius tarė Abšalomui: „Ne,
sūnau! Tegul mes visi neisime, kad tavęs
neapsunkintume“. Nors jis ˹primygęs

1 G^{L}4QSam^{a}: Jonataną
2 G^{L}4QSam^{a}; M + vyras
3 G^{L}S: Amnoną
4 G^{L}: aplankyti; taip pat 6 skn.
5 Lit. benuneščiau

6 G^{LMN}; M: Dėl
7 Rk.; M: vilkėdavo tokius viršutinius
8 GLat^{115} SV: rankas
9 GLat^{115}4QSam^{a} Josephus Ant. 7.173; ~M

prašė⌝[1], jis[2] nesutiko eiti. Bet kai jis jam
palinkėjo laimingos kelionės,
26 Abšalomas tarė: „Jei ne, tai leisk,
meldžiu, mano broliui Amnonui eiti su
mumis[3]“. Karalius jį paklausė: „Kodėl
jis turėtų eiti su tavim?“ 27 Bet kai
Abšalomas primygęs jį prašė, jis išleido
su juo Amnoną ir visus karaliaus sūnus.
⌜Abšalomas iškėlė pokylį tarsi
karaliaus pokylį⌝[4]. 28 Ir Abšalomas
įsakė savo tarnams: „Budriai stebėkite!
Kai Amnono širdis bus įsilinksminusi
nuo vyno ir jums pasakysiu: ‚Smokite
Amnonui!‘, tai nužudykite jį! Nebijokite,
nes aš pats jums įsakiau! Būkite ryžtingi
ir drąsūs!“ 29 Taigi Abšalomo tarnai
padarė Amnonui, kaip Abšalomas buvo
įsakęs. Tada visi karaliaus sūnūs
atsikėlę užsėdo kiekvienas ant savo
asilėno ir pabėgo.
30 Jiems tebesant kelyje, atsklido
pas Dovydą toks gandas: „Abšalomas
išmušė visus karaliaus sūnus, ir nė
vienas iš jų neišliko gyvas!“ 31 Tada
karalius atsikėlęs perplėšė savo
drabužius ir atsigulė ant žemės. Taip pat
visi jo tarnai, ⌜stovintys aplink jį,
perplėšė savo drabužius⌝[5]. 32 Tačiau
Dovydo brolio Šimėjos sūnus Jonadabas
atsiliepdamas tarė: „Tegul mano
valdovas nemano, kad jie nužudę visus
vaikinus, karaliaus sūnus, nes Amnonas
vienas bus žuvęs. Juk ⌜Abšalomo
įsakymu tai turi būti buvę nuspręsta⌝[6]
nuo tada, kai anas išprievartavo jo seserį
Tamarą. 33 Taigi dabar tegul mano
valdovas karalius nededa to sau į širdį,
manydamas, kad visi karaliaus sūnūs
žuvę. Tik Amnonas vienas bus žuvęs,
34 o Abšalomas pabėgęs“. Vaikinui,
einančiam žvalgybą, pakėlus akis ir
pažvelgus, pasirodė daug žmonių,
einančių ⌜Choronaimo keliu kalno šlaite,
nuokalnėje. Žvalgas atėjęs pranešė
karaliui: „Pamačiau vyrus Choronaimo
kelyje⌝[7], kalno šlaite!“ 35 Tada
Jonadabas tarė karaliui: „Matai,
karaliaus sūnūs atėjo! Kaip tavo tarnas
kalbėjo, taip įvyko“. 36 Vos tik jam
baigus kalbėti, atėjo karaliaus sūnūs.
Jie balsiai verkė. Taip pat karalius ir
visi jo tarnai verkė labai graudžiu
verksmu. 37 Tuo tarpu Abšalomas
pabėgo ir nuėjo pas Gešūro karaliaus
Amichudo[8] sūnų Talmajį, o ⌜karalius
Dovydas⌝[9] ⌜daugelį dienų⌝[10] gedėjo savo
sūnaus.
38 Pabėgęs ir nuėjęs į Gešūrą,
Abšalomas ten išbuvo trejus metus. 39 O
⌜karaliaus [Dovydo] užsidegimas⌝[11]
išžygiuoti prieš Abšalomą liovėsi, nes jis
jau buvo pasiguodęs dėl Amnono mirties.

37 2 Sam 3, 3

Abšalomas pargrįžta į Jeruzalę

14 Šerujos sūnus Joabas suprato,
kad karaliaus širdis tebebuvo
nusistačiusi prieš Abšalomą. 2 Tad
Joabas, pasiuntęs į Tekoją, paėmė iš ten
išmintingą moterį ir jai tarė: „Na, dėkis
gedinti ir apsivilk gedulo drabužiais.
Nepasitepk aliejumi ir elkis kaip
moteris, kuri jau daug dienų yra gedėjusi
mirusio. 3 Paskui įeik pas karalių ir jam
šitaip kalbėk“. Ir Joabas įdėjo žodžius
jai į burną.
4 Įėjusi pas karalių, tekojietė
moteris parpuolė kniūpsčia ant žemės ir
išreiškė pagarbą. Ji tarė: „Gelbėk,
karaliau!“ Karalius ją paklausė: „Kas
tave vargina?“ Ji atsakė: „Deja, aš esu
našlė. Mano vyras miręs. 6 Tavo
tarnaitė turėjo du sūnus. Juodu
susimušė lauke ir, niekam nesant jiems
perskirti, vienas smogė kitam ir jį
užmušė. 7 Ir štai visi giminaičiai, sukilę
prieš tavo tarnaitę, reikalauja: ‚Išduok
tą, kuris užmušė savo brolį, kad jį
nužudytume už gyvybę jo brolio, kurį jis
nudėjo, ir taip sunaikintume ir įpėdinį!‘

1 4QSam^{a}GSLat; M: veržėsi į jį; taip pat 27 skn.
2 G^{L}: karalius
3 G^{L}Lat: manimi; ~4QSam^{a}
4 GLat^{115}4QSam^{a} Josephus 7.174; ~M
5 G^{BAMN}; M: stovėjo (G^{L} + aplink jį) perplėštais drabužiais
6 G^{LM}Lat4QSam^{a}: tai įvyko dėl to, kad Abšalomas buvo įširdęs

7 Rk. pgl. G
8 K: Amichuro
9 G^{BMN}; G^{A}: Dovydas; G^{L}Lat^{115}: karalius; M: jis
10 Kkr. MssLat$^{93.94}$SV^{Mss}; MG^{B}: visą laiką
11 G^{Mss}TLat^{115}4QSam^{a}; M: karalius Dovydas

Tuo būdu jie siekia užgesinti man
išlikusią žariją, kad nepaliktų mano
vyrui nei vardo, nei palikuonio žemės
paviršiuje.
15 [1]Taigi dabar tai, kad atėjau
pasakyti karaliui, savo valdovui, šitą
dalyką, [įvyko] dėl to, kad giminaičiai
mane įbaugino. Tavo tarnaitė pagalvojo:
‚Pakalbėsiu karaliui. Gal karalius
patenkins savo tarnaitės prašymą.
16 Juk karalius išklausys, norėdamas
išvaduoti savo tarnaitę iš nagų vyro,
siekiančio[2] sunaikinti mane ir kartu
mano sūnų, pašalinant iš Dievo[3] [duoto]
veldinio!‘ 17 Taigi tavo tarnaitė
pagalvojo: ‚Tegul mano valdovo
karaliaus žodis nuramina[4], nes mano
valdovas karalius yra toks, kaip Dievo
angelas, galintis įžiūrėti gera ir pikta!‘ O
VIEŠPATS, tavo Dievas, tebūnie su
tavim!“
8 Karalius tarė moteriai: „Eik
namo, o aš duosiu įsakymą apie tave!“
9 O tekojietė moteris sakė karaliui:
„Mano valdove karaliau, ant manęs
tegul krinta kaltė ir ant mano tėvo
namų, o karalius ir jo sostas tebūnie be
kaltės!“ 10 Karalius tarė: „Jei kas tau
ką kalbės, tą atvesk pas mane, ir jis
toliau nebepalies tavęs“. 11 Ji tarė:
„Tegul karalius, meldžiu, pamini
VIEŠPATĮ, savo Dievą, kad kraujo
keršytojas nepadaugintų žudymo ir kad
jie nesunaikintų mano sūnaus“. Jis tarė:
„Kaip VIEŠPATS gyvas, nė vienas tavo
sūnaus plaukas nenukris ant žemės!“
12 Paskui moteris tarė: „Leisk,
meldžiu, savo tarnaitei pasakyti [dar
kitą] žodį mano valdovui karaliui“. Jis
sakė: „Kalbėk!“ 13 Moteris tarė: „Tai
kodėl sumanei tokį dalyką prieš Dievo
tautą? Nes, ištardamas šitą sprendimą,
karalius tarsi apkaltino pats save—tuo,
kad karalius neleidžia savo tremtiniui
sugrįžti. 14 ⌜Nes tavo sūnus[5] miręs, ir
kaip ant žemės išlietas vanduo, kurio
nebegalima susemti, jis nebegali pasiimti
savo gyvybės. Tačiau karalius sumanė
planą laikyti tremtinį patremtą nuo
savęs⌝[6]“. 18 Tada atsakydamas karalius
tarė moteriai: „Na, neslėpk nuo manęs
dalyko, apie kurį aš tave klausiu!“
Moteris tarė: „Tegul kalba mano
valdovas karalius!“ 19 Karalius tarė:
„Bene Joabo ranka yra su tavim visame
tame dalyke?“ Moteris atsakė: „Kaip tu
gyvas, mano valdove karaliau, negalima
nei į dešinę, nei į kairę išsisukti nuo ko
nors, ką mano valdovas karalius pasakė!
Iš tikrųjų tai buvo Joabas, kuris man
įsakė ir pats įdėjo į tavo tarnaitės burną
visus šituos žodžius. 20 Norėdamas
⌜pakeisti to įvykio eigą⌝[7], tavo tarnas
Joabas padarė šitą dalyką. Bet mano
valdovas yra toks išmintingas, kaip
Dievo angelas[8], jog žino viską, kas
vyksta žemėje“.
21 Karalius tarė Joabui: „Gerai,
⌜darau pagal tavo patarimą⌝[9]. Tad eik,
pargrąžink jaunikaitį Abšalomą!“
22 Parpuolęs veidu į žemę, Joabas
išreiškė pagarbą ir laimino karalių. Ir
Joabas tarė: „Šiandien tavo tarnas
patyrė, jog radau malonę tavo akyse,
mano valdove karaliau, nes karalius
priėmė savo tarno patarimą.“ 23 Paskui
Joabas pakilęs nuėjo į Gešūrą ir atvedė
Abšalomą į Jeruzalę. 24 Bet karalius
sakė: „Tegul jis grįžta į savo namus,
tačiau tegul nemato mano veido!“ Taigi
Abšalomas sugrįžo į savo namus, tačiau
neišvydo karaliaus veido.

Abšalomo žavumas

25 Visame Izraelyje nebuvo tokio
labai giriamo vyro dėl jo grožio, kaip
Abšalomas: nuo kojos pado ligi

---

1 Daugelis komentatorių čia siūlo įterpti 15–17 skn. kaip iš savo originalinio konteksto iškeltą tekstą.

2 G; ~M

3 G[L]TTheod: VIEŠPATIES

4 T.y. suteikia ramybę ar atilsį nuo priešo; arba: galutinai nusprendžia

5 T.y. Amnonas

6 G[L]Theod; M: Juk mes turime mirti ir esame kaip ant žemės išlietas vanduo, kurio nebegalima susemti. Tačiau Dievas neatims gyvybės, bet sumanė būdų nelaikyti tremtinio patremto nuo savęs.

7 Arba: suteikti tam dalykui naują posūkį; lit. apsukti to dalyko (t.y. Abšalomo tremties) veidą

8 Lit. angelo išmintis

9 GSV4QSam[c]; M: tai darau

viršugalvio jame nebuvo kliaudos.
26 Jam apkirpus galvą—kiekvienų metų
pabaigoje jis apsikirpdavo, nes ji būdavo
tokia sunki ant jo, jog turėdavo ją
apsikirpti,—jo galvos plaukai sverdavo
⌜du šimtus⌝[1] šekelių, sveriant karaliaus
svoriu.[2]
27 Abšalomui gimė trys sūnūs ir
viena duktė, vardu Tamara. Ji buvo
dailios išvaizdos moteris.

Abšalomas pasimato su tėvu

28 Abšalomas išgyveno Jeruzalėje
dvejus metus, nepamatęs karaliaus
veido. 29 Pagaliau Abšalomas siuntė
pas Joabą, norėdamas jį siųsti pas
karalių, bet Joabas[3] nenorėjo ateiti pas
jį. Jis siuntė dar antrą kartą, bet jis
nenorėjo ateiti. 30 Tada jis tarė savo
tarnams: „Žiūrėkite! Joabo sklypas yra
šalia manojo, ir ten jis turi miežių.
Eikite ir jį padekite!“ Taigi Abšalomo
tarnai padegė tą sklypą. 31 Tada pakilęs
Joabas atėjo pas Abšalomą į namus ir jį
paklausė: „Kodėl tavo tarnai padegė
man priklausantį sklypą?“
32 Abšalomas atsakė Joabui: „Tu žinai,
aš siunčiau pas tave su žinia: ‚Ateik
čionai, kad tave nusiųsčiau pas karalių
su klausimu: „Kam aš parvykau iš
Gešūro? Man būtų buvę geriau, jei aš
ten tebebūčiau! Taigi dabar noriu išvysti
karaliaus veidą. O jei esu kuo
nusikaltęs, tegul jis nužudo mane!“‘“
33 Atėjęs pas karalių, Joabas jam tai
pranešė. Tada jis pasišaukė Abšalomą.
Šis, įėjęs pas karalių, kniūpsčias išreiškė
jam pagarbą karaliaus akivaizdoje, o
karalius pabučiavo Abšalomą.

Abšalomas ruošia sąmokslą

15 Kuriam laikui praslinkus,
Abšalomas įsigijo kovos vežimą,
žirgų ir penkiasdešimt vyrų, bėgančių
pirma jo. 2 Abšalomas anksti
atsikeldavo ir atsistodavo šalia kelio,
vedančio į vartus. Kada tik būdavo koks
nors bylą turintis vyras, norėdamas ją
pateikti karaliui išspręsti, Abšalomas jį
pasišaukdavo ir paklausdavo: „Iš kokio
tu miesto?“ Kai šis atsakydavo: „Tavo
tarnas yra iš ⌜tokios ir tokios Izraelio
genties⌝[4]“, 3 Abšalomas jam sakydavo:
„Žiūrėk, tavo reikalavimai pagrįsti[5] ir
teisingi, bet nėra karaliaus pavaduotojo,
kuris išklausytų“. 4 Ir Abšalomas
pridurdavo: „O kad mane paskirtų
teisėju šalyje! Tada kiekvienas, turintis
bylą ar ieškinį, galėtų ateiti pas mane, ir
aš apginčiau jo teises!“ 5 Jei kas
prieidavo jam išreikšti pagarbą, jis,
ištiesęs ranką, jį apsikabindavo ir
pabučiuodavo. 6 Šitaip Abšalomas
elgėsi su visais izraeliais, kurie ateidavo
pas karalių teismo nuosprendžio gauti.
Taip Abšalomas pasivogė Izraelio vyrų
širdį.
7 ⌜Ketveriems metams⌝[6]
pasibaigus, Abšalomas tarė karaliui:
„Norėčiau, meldžiamasis, eiti ir ištesėti
savo įžadą, kurį esu davęs ⌜Chebrono
VIEŠPAČIUI⌝[7], 8 nes tavo tarnas,
gyvendamas Gešūre, Arame, davė įžadą,
sakydamas: ‚Jei VIEŠPATS tikrai mane
parves atgal į Jeruzalę, aš pagarbinsiu
VIEŠPATĮ‘“. 9 Karalius jam tarė: „Eik
ramus!“ Taigi jis pakilęs nuėjo į
Chebroną. 10 Ir Abšalomas išsiuntė
slaptų agentų po visas Izraelio gentis su
žinia: „Kai tik išgirsite rago gausmą,
sakykite: ‚Abšalomas tapo karaliumi
Chebrone!‘“ 11 Su Abšalomu ėjo iš
Jeruzalės du šimtai vyrų, kurie buvo
pakviesti ir ėjo, nieko bloga nemanydami
ir nieko nežinodami apie tą dalyką.
12 Abšalomas[8] dar pasiuntė ⌜ir
atsikvietė⌝[9] gilonietį Achitofelį, Dovydo
patarėją, iš jo miesto, iš Gilo, kai jis[10]
aukojo aukas. Taip sąmokslas pasidarė
galingas ir vis daugiau žmonių palaikė
Abšalomą.

Dovydas bėga nuo Abšalomo

13 Pranešėjas atėjo pas Dovydą,
sakydamas: „Izraelio vyrų širdys palinko
į Abšalomą!“ 14 Tada Dovydas tarė

1 MG^{BAMN} 4QSam^{c}; G^{L}Lat$^{93.94}$: šimtą
2 200 šekelių ≈ 2,3kg
3 Lit. jis
4 Lit. vienos iš Izraelio genčių
5 Lit. geri
6 $G^{L}S$; MG^{BAMN}: Keturioms dešimtims metų
7 Lit. VIEŠPAČIUI-Chebrone (t.y. Chebrone apsireiškusiam VIEŠPAČIUI)
8 4QSam^{c}: Jis
9 G^{L}4QSam^{c}; ~M
10 T.y. Abšalomas

visiems savo pareigūnams, esantiems su
juo Jeruzalėje: „Pakilkite! Bėkime,
kitaip mes neištrūksime nuo Abšalomo!
Skubiai eikite, kad jis staiga neužkluptų
mūsų, neužvestų ant mūsų nelaimės ir
neiškapotų miesto kalavijo ašmenimis!“
15 Karaliaus tarnai sakė karaliui:
„[Darysime] ⌜visiškai taip, kaip⌝[1] ⌜mūsų
valdovas karalius⌝[2] nusprendžia. Tavo
tarnai pasiruošę!“ 16 Taigi karalius
išėjo ir visi jo namiškiai jam iš paskos.
Tačiau karalius paliko dešimt sugulovių
namams saugoti. 17 Išėjo karalius bei
visi žmonės[3] paskui jį ir sustojo prie
paskutinio namo. 18 Visi jo tarnai
žygiavo jam pro šalį. Kai visi keretai bei
peletai ir visi gatiečiai—šeši šimtai vyrų,
atėjusių paskui jį iš Gato,—žygiavo pro
šalį ties karaliumi, 19 karalius tarė
gatiečiui Itajui: „Kodėl ir tu nori eiti su
mumis? Grįžk ir pasilik pas karalių[4], nes
tu esi svetimšalis ir, be to, ⌜atėjęs
tremtin⌝[5] iš savo tėviškės. 20 Tu tik
vakar atvykai. Ar jau šiandien turėčiau
tave padaryti benamį, kad eitum su
mumis, *kai aš turiu eiti* ⌜*nežinia kur*⌝[6]?
Grįžk ir sugrąžink savo brolius su savim,
⌜o VIEŠPATS tegul tau parodo⌝[7] malonę
ir ištikimybę!“ 21 Bet Itajas,
atsakydamas karaliui, tarė: „Kaip
VIEŠPATS gyvas ir kaip mano valdovas
karalius gyvas, kur tik bus mano
valdovas karalius, tikrai ten bus ir tavo
tarnas, vis tiek, ar tektų mirti, ar gyvam
likti!“ 22 Tada Dovydas tarė Itajui:
„Eik ir žygiuok pro šalį!“ Taigi gatietis
Itajas pražygiavo su visais savo vyrais ir
su visais vaikais, esančiais su juo. Ir
visa šalis balsiai verkė, kai visi kareiviai
žygiavo pro šalį. Karalius perėjo per
Kidrono slėnį, o visi kareiviai žygiavo
toliau ⌜pirma jo dykumoje esančio
Alyvmedžio keliu⌝[8].

1 G^L SV: ką tik
2 G^BAMN; G^L: karalius; M: mano valdovas karalius
3 2Mss: jo namiškiai; G^B: jo tarnai
4 T.y. naujajį karalių Abšalomą
5 G^B; M: tremtinys
6 Lit. kur aš einu
7 G; ~M
8 G^L; M: ant kelio į dykumą

Dovydas įsako sugrąžinti į miestą sandoros skrynią

24 Pasirodė ir Şadokas (ir su juo
visi leviai, nešantys Dievo sandoros
skrynią) ⌜ir Ebjataras⌝[9]. *Jie padėjo ant*
žemės Dievo skrynią[10], kol visi kareiviai
galutinai pražygiavo iš miesto.
25 Paskui karalius tarė Şadokui: „Nešk
Dievo skrynią atgal į miestą! Jei rasiu
malonę VIEŠPATIES akyse, jis mane
parves atgal ir man parodys ją bei jos
stovyklavietę. 26 O jei jis taip pasakys:
‚Tu man nepatinki‘, štai aš čia! Tegul jis
man daro, kaip jam atrodo tinkama!“
27 Karalius pridūrė kunigui Şadokui:
„Įsidėmėk! Tu ir Ebjataras grįžkite
ramūs⌝[11] į miestą, taip pat [tegrįžta] su
jumis tavo sūnus Achimaaşas ir Ebjataro
sūnus *Jonatanas—abu jūsų sūnūs.*
28 Įsidėmėkite! Aš užtruksiu prie
dykumos brastų, iki ateis iš jūsų žodis,
man teikiantis žinių“. 29 Taigi Şadokas
ir Ebjataras nunešė Dievo skrynią atgal į
Jeruzalę ir ten pasiliko. 30 O Dovydas
lipo aukštyn Alyvų kalno šlaitu ir
lipdamas verkė uždengta galva, ir jis ėjo
basas. Taip pat visi su juo esantys
kareiviai, kiekvienas uždengta galva,
lipo aukštyn ir lipdami verkė.
31 Kai Dovydui buvo pranešta:
„Achitofelis yra tarp sąmokslininkų su
Abšalomu“, Dovydas tarė: „VIEŠPATIE,
meldžiu, paversk Achitofelio patartį
kvailybe!“

Chušajas pasitinka Dovydą

32 Dovydui pasiekus viršūnę, kur
garbindavo Dievą, pasirodė ateinąs jam
priešais arkas Chušajas[12] perplėštais
drabužiais ir žemėmis apibarstyta galva.
33 Dovydas jam tarė: „Jei keliausi su
manim, tu būsi man apsunkinimas.
34 Bet jei sugrįši į miestą ir sakysi
Abšalomui: ‚Aš noriu būti tavo tarnas,
karaliau! Tavo tėvo tarnas aš gi nuo
seniai buvau, o dabar aš būsiu tavo
tarnas‘,—tai galėsi man niekais paversti

9 Rk. pgl. G^B; ~M
10 M + ir Ebjataras [taip pat] ėjo aukštyn (arba: aukojo [aukas])
11 Rk., plg. G^L; M: Ar tu esi regėtojas? Grįžk ramus
12 G + Dovydo draugas

Achitofelio patarimą. 35 Juk su tavim
ten bus kunigai Şadokas ir Ebjataras, ir
tu galėsi viską, ką nugirsi iš karaliaus
namų, pranešti kunigams Şadokui ir
Ebjatarui. 36 Štai ten yra su jais abu jų
sūnūs, Şadoko Achimaaşas ir Ebjataro
Jonatanas, ir per juodu galėsite man
atsiųsti kiekvieną žinią, kurią išgirsite".
37 Taigi Dovydo draugas Chušajas įėjo į
miestą, kai Abšalomas buvo beįeinąs į
Jeruzalę.

Dovydas ir Şiba

16 Dovydui paėjus kiek toliau nuo
viršūnės, pasirodė beateinąs jam
priešais Mefibošeto prižiūrėtojas Şiba su
pora pabalnotų asilų, apkrautų dviem
šimtais duonos kepalų, šimtu džiovintų
vynuogių pyragų, šimtu ⌜[krovinių]
vasarinių vaisių⌝[1] ir vynmaišiu vyno.
2 Karalius paklausė Şibą: „Kam tau
šitie?" Şiba atsakė: „Asilai karaliaus
namiškiams joti, duona ir vaisiai
vaikinams valgyti, o vynas alpstančiam
dykumoje atsigerti". 3 Karalius
paklausė: „O kur yra tavo valdovo
sūnus?" Şiba atsakė karaliui: „Štai jis
lieka Jeruzalėje, nes sakė: ‚Šiandien
Izraelio namai man sugrąžins mano tėvo
karalystę'". 4 Karalius tarė Şibai:
„⌜Nuo dabar⌝[2] tavo yra viskas, kas
priklauso Mefibošetui!" Şiba tarė: „Aš
kniūpsčias tau išreiškiu pagarbą! Leisk
man rasti malonę tavo akyse, mano
valdove karaliau!"

1 2 Sam 9, 9–10 **3** 2 Sam 19, 25–27

Šimis keikia Dovydą

5 Karaliui Dovydui pasiekus
Bachurimą, pasirodė iš ten išeinąs vyras,
iš Sauliaus šeimos giminės, vardu Šimis,
Geros sūnus. Jis išėjo vis keikdamas 6 ir
apmėtė akmenimis Dovydą bei visus
karaliaus Dovydo tarnus, nors kareiviai
ir visi rinktiniai kovotojai buvo jo[3]
dešinėje ir kairėje. 7 Ir Šimis taip
keikdamas sakė: „Išeik, išeik, tu
kraugery, nelabasis! VIEŠPATS tau
atmokėjo už visą kraują Sauliaus namų,
kurių vietoje tu pasidarei karalius!
VIEŠPATS atidavė karalystę į tavo
sūnaus Abšalomo rankas! Ir štai tu esi
patekęs į nelaimę, nes tu esi kraugerys!"
9 Tada Şerujos sūnus Abišajas tarė
karaliui: „Kodėl šitas pastipęs šuo
turėtų keikti mano valdovą karalių?
Leisk man pereiti ir nukirsti jam galvą!"
10 Bet karalius tarė: „Kas man darbo su
jumis, Şerujos sūnūs? Jis taip keikia
todėl, kad VIEŠPATS jam pasakė: ‚Keik
Dovydą!' Tai kas drįstų sakyti: ‚Kodėl
taip padarei?'" 11 Paskui Dovydas sakė
Abišajui ir visiems savo tarnams:
„Žiūrėkite, mano paties sūnus, ⌜mano
kūno vaisius⌝[4], ieško mano gyvybės! Tai
kaip dar labiau dabar benjaminas!
Palikite jį, ir tegul jis keikia, nes
VIEŠPATS jam sakė [keikti]! 12 Galbūt
VIEŠPATS pažvelgs į mano bėdą ir
VIEŠPATS *man atmokės* geru už jo
šiandienį keiksmą". 13 Dovydas ir jo
vyrai ėjo keliu, o Šimis ėjo kalno šlaitu
šalia jo vis keikdamas, mėtydamas ⌜į jį⌝[5]
akmenis ir berdamas dulkes.
14 Pagaliau karalius ir visi su juo
esantys kareiviai išvargę atėjo ⌜prie
Jordano⌝[6], ir ten jis *atsigaivino*.

Abšalomas ir jo patarėjai

15 Tuo tarpu Abšalomas ir visi
kareiviai, Izraelio vyrai, įžygiavo į
Jeruzalę. Achitofelis irgi buvo su juo.
16 Kai arkas Chušajas, Dovydo draugas,
įėjo pas Abšalomą, Chušajas tarė
Abšalomui: „Tegyvuoja karalius!
Tegyvuoja karalius!" 17 Bet Abšalomas
tarė Chušajui: „Ar tokia tavo ištikimybė
tavo draugui? Kodėl nėjai su savo
draugu?" 18 Nėjau! Bet tam, kurį
VIEŠPATS išsirinko ir šitie žmonės, tai
yra visi Izraelio vyrai, priklausysiu ir pas
tą pasiliksiu. 19 Antra vertus, kam aš
turėčiau tarnauti? Ar ne jo sūnui? Kaip
tarnavau tavo tėvui, taip noriu tau
tarnauti".

20 Paskui Abšalomas tarė
Achitofeliui: „Pasitarkite, kas mums
daryti!" 21 Achitofelis sakė Abšalomui:
„Įeik pas savo tėvo suguloves, kurias jis
paliko namų saugoti. Kai visas Izraelis
išgirs, kad pasidarei neapkenčiamas savo

---

1 G: datulinių pyragų
2 Lit. Štai
3 T.y. Dovydo
4 Lit. kuris yra išėjęs iš mano strėnų
5 G^{L}V; M: šalia jo
6 G^{L}, žr. 17, 22; ~M

tėvui, visų tavo šalininkų rankos
sustiprės". 22 Taigi jie ištiesė
Abšalomui palapinę ant stogo, o
Abšalomas, visam Izraeliui matant, įėjo
pas savo tėvo suguloves.
23 Achitofelio patarimas, kurį jis
tomis dienomis duodavo, buvo taip
vertinamas, kaip jei kas pasiklaustų
Dievo žodžio. Taip vertino kiekvieną
Achitofelio patarimą ir Dovydas, ir
Abšalomas.

22 2 Sam 12, 11–12

17 Achitofelis tarė Abšalomui: „Aš
norėčiau, meldžiamasis, išsirinkti
dvylika tūkstančių vyrų ir pakilęs dar
šiąnakt vytis Dovydą, 2 kad jį užpulčiau,
kol jis tebėra išvargęs ir nusilpęs, ir jį
taip išgąsdinčiau, kad pabėgtų visa su
juo esanti kariuomenė, ir užmuščiau
karalių vieną. 3 Paskui sugrąžinčiau
visą kariuomenę pas tave, ⌜kaip kad
jaunoji sugrįžta pas savo vyrą. Tik vieno
vyro gyvybės⌝[1] tu ieškai, tad visa
kariuomenė gali būti rami". 4 Tas
sumanymas atrodė tinkamas Abšalomui
ir visiems Izraelio vyresniesiems.
5 Tačiau Abšalomas tarė: „Na,
pakvieskite[2] ir arką Chušają ir
paklausykime, ką ir jis turi pasakyti".
6 Chušajui įėjus pas Abšalomą,
Abšalomas jam tarė: „Tokį sumanymą
pasiūlė Achitofelis. Ar mums vykdyti jo
sumanymą? Jei ne, tai tu kalbėk!"
7 Chušajas sakė Abšalomui: „Šįkart
patarimas, kurį davė Achitofelis, nėra
geras". 8 Chušajas tęsė: „Tu pats žinai,
kad tavo tėvas ir jo vyrai yra karžygiai ir
kad jie yra įnirtę kaip jauniklių netekusi
lokė lauke. Be to, tavo tėvas yra prityręs
kariautojas ir nenakvos su kareiviais.
9 Dabar pat jis bus pasislėpęs kokioje
nors oloje ar šiaip kokioje nors vietoje.
Kai pradiniame puolime kai kurie iš jų
kris ir kas nors išgirdęs pasakys:
‚Smūgis ištiko kareivius, sekančius
paskui Abšalomą', 10 tada ir narsuolis,
kurio širdis yra kaip liūto širdis, tirpte
sutirps iš baimės, nes visas Izraelis žino,
kad tavo tėvas yra karžygys ir kad su juo
esantieji yra narsuoliai. 11 Bet toks yra
mano patarimas: tegul tuojau susirenka
prie tavęs visas Izraelis nuo Dano ligi
Beer-Šebos, toks gausus, kaip pajūrio
smiltys, ir tu pats turi žygiuoti ⌜tarp jų⌝[3].
12 Jį aptikę kokioje nors vietoje, kur jis
bus galima rasti, mes nusileisime ant jo
taip, kaip rasa nukrinta ant žemės, ir nė
vienas nebeišliks—nei jis, nei su juo
esantys vyrai. 13 O jei jis pasitrauks į
miestą, visas Izraelis atsineš prie to
miesto virves, ir mes jį nutempsime į
slėnį, kol ten[4] nė akmenėlio nebebus
galima rasti". 14 Tada Abšalomas ir visi
Izraelio vyrai sakė: „Arko Chušajo
patarimas geresnis už Achitofelio
patarimą!" Taip VIEŠPATS buvo
nulėmęs niekais paversti gerąjį
Achitofelio patarimą, kad VIEŠPATS
užtrauktų ant Abšalomo nelaimę.
15 Paskui Chušajas tarė kunigams
Şadokui ir Ebjatarui: „Taip ir taip
Achitofelis patarė Abšalomui ir Izraelio
vyresniesiems, o taip ir taip aš patariau.
16 Taigi dabar skubiai siųskite ir
praneškite Dovydui, įspėdami: ‚Šiąnakt
nenakvok ⌜prie dykumos brastų⌝[5], bet
tuojau persikelk! Kitaip gresia pražūtis
karaliui ir visiems su juo esantiems
kareiviams!'" 17 Jonatanas ir
Achimaaşas laukė prie Ėn-Rogelio.
Tarnaitė nueidavo ir jiems duodavo
žinią, o jie patys turėdavo nueiti ir
pranešti Dovydui, nes jie negalėjo
pasirodyti įeiną į miestą. 18 Tačiau
vienas vaikinas juos pastebėjo ir pranešė
Abšalomui. Tad juodu skubiai nuėjo ir
atėjo į namus Bachurime gyvenančio
vyro, turinčio šulinį savo kieme. Jie
nusileido į jį, 19 o žmona paėmusi
išskleidė dangalą ant šulinio angos ir
pabarstė ant jo ⌜miežinių kruopų⌝[6]. Tad
nieko nebuvo galima pastebėti.
20 Abšalomo tarnams įėjus pas tą moterį
į namus ir paklausus: „Kur yra
Achmaaşas ir Jonatanas?", moteris jiems

1 G; M: kaip kad sugrįžta visetas; vyras, kurio gyvybės
2 GSV; M: pakviesk
3 GSV; M: į kovą
4 T.y. mieste
5 Dgl. Mss, plg. 15, 28; MG: dykumos stepėse
6 Arba: *smilčių*. Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.

atsakė: „Jie praėjo upelio[1] linkui“.
Ieškoję ir neradę, jie sugrįžo į Jeruzalę.
21 Jiems nuėjus, anie išlipo iš
šulinio ir nuėję pranešė karaliui. Jie
sakė Dovydui: „Kelkitės ir skubiai
pereikite per vandenį, nes taip ir taip
Achitofelis patarė prieš jus!“ 22 Tada
pakilo Dovydas ir visi su juo esantys
kareiviai ir perėjo per Jordaną. Iki ryto
aušros nebuvo nė vieno atsilikėlio, kuris
nebūtų perėjęs per Jordaną.
23 O Achitofelis, matydamas, kad
jo patarimas nebuvo vykdomas,
pasibalnojo asilą ir pakilęs parvyko
namo, į savo miestą. Paskui, sutvarkęs
savo namus, jis pasikorė. Taip jis mirė ir
buvo palaidotas savo tėvo kape.

Dovydas atvyksta į Machanaimą

24 Dovydas jau buvo atvykęs į
Machanaimą, kai Abšalomas—jis pats ir
visi Izraelio vyrai su juo—perėjo per
Jordaną. 25 Abšalomas buvo paskyręs
Amasą kariuomenės vadu vietoj Joabo.
Amasa buvo sūnus vyro, vardu Jitra,
išmaelio[2], vedusio Abigailę, Nachašo
dukterį, *Joabo motinos* Ṣerujos seserį.
26 Izraelis ir Abšalomas pasistatė
stovyklas Gileado šalyje.
27 Dovydui atvykus į Machanaimą,
Nachašo sūnus Šobis iš amoniečių
Rabos, Amielio sūnus Machyras iš Lo-
Debaro ir gileadietis Barzilajas iš
Rogelimo 28 ⌜atgabeno lovų ir
antklodžių⌝[3], dubenų ir molinių ąsočių.
Jie pristatė kviečių, miežių, miltų,
paskrudintų grūdų, pupų ir lęšių[4],
29 medaus, ⌜mažųjų gyvulių varškės⌝[5] ir
galvijų sūrio Dovydui ir su juo esantiems
kareiviams, kad tie turėtų ko valgyti, nes
jie pagalvojo: „Tie kareiviai bus išalkę,
pailsę ir ištroškę dykumoje“.

Mūšis Efraimo miške ir Abšalomo mirtis

18 Dovydas patikrino su juo buvusius
kareivius ir paskyrė jiems
viršininkais tūkstantininkus bei
šimtininkus. 2 Paskui Dovydas ⌜išsiuntė
kariuomenę⌝[6], trečdalį pavesdamas
Joabui, trečdalį Ṣerujos sūnui Abišajui,
Joabo broliui, ir trečdalį gatiečiui Itajui.
Ir karalius tarė kareiviams: „Tikrai ir aš
pats noriu išžygiuoti su jumis“. 3 Bet
kareiviai sakė: „Tu neturi išžygiuoti!
Nes jei turėtume bėgti, jie[7] nekreips į
mus dėmesio, ir jei pusė mūsų žūtų, jie
nekreips į mus dėmesio. Bet tu prilygsti
mūsų dešimčiai tūkstančių! Taigi dabar
būtų geriau, jei ⌜būtum [pasiruošęs]
mums iš miesto ateiti į pagalbą⌝[8]“.
4 Karalius jiems tarė: „Darysiu, kas
jums atrodo tinkama“. Paskui karalius
atsistojo šalia vartų, o visi kareiviai
išžygiavo šimtais ir tūkstančiais.
5 Karalius įsakė Joabui, Abišajui ir
Itajui: „⌜Švelniai man pasielkite su
jaunikaičiu Abšalomu!⌝[9]“ Ir visi
kareiviai girdėjo, kai karalius davė
įsakymą visiems vadams apie Abšalomą.
6 Kariuomenė išžygiavo į lauką
Izraelio pasitikti, ir kova įvyko Efraimo
miške. 7 Ten Izraelio kareiviai buvo
Dovydo tarnų sumušti, ir taip ten tą
dieną buvo daug išžudyta—dvidešimt
tūkstančių! 8 Kova ten išplito po visą
apylinkę, ir tą dieną miškas prarijo
daugiau kareivių negu kalavijas.
9 Abšalomas ⌜atsitiktinai susitiko
su Dovydo tarnais⌝[10]. Abšalomas jojo ant
asilėno, o asilėnui paėjus po didelio
ąžuolo surizgusiomis šakomis, jo galva
tvirtai įkliuvo į ąžuolą, ir jis ⌜liko
bekybąs⌝[11] tarp dangaus ir žemės, kai po
juo buvęs asilėnas ėjo toliau. 10 Vienas
vyras tai pamatė ir pranešė Joabui. Jis
sakė: „Aš ką tik mačiau Abšalomą,
pakibusį ąžuole!“ 11 Joabas tarė vyrui,
kuris jam pranešė: „Ką? Tu matei! Tai
kodėl jo nenumušei ten žemėn? Aš
būčiau turėjęs tau duoti dešimt[12]
sidabrinių ir vieną diržą!“ 12 Bet tas
vyras tarė Joabui: „Net jei aš

1 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
2 G[A], plg. 1Kron 2, 17; M: izraelio
3 Rk. pgl. G
4 M + paskrudintų grūdų; ~GLat[115]S
5 S[C]; M: varškės ir mažųjų gyvulių
6 G[L]: padalijo kariuomenę į tris dalis
7 G[L]Lat: niekas
8 G: liktum mums mieste pagelbėti
9 Arba: Išsaugokite man jaunikaitį Abšalomą!
10 G[L]: buvo gerą galą nusigavęs pirma Dovydo tarnų
11 4QSam[a]STV; M: buvo patekęs
12 G[LMN] 4QSam[a] Josephus Ant. 7.240: penkiasdešimt

pajusčiau ant savo delno tūkstančio
sidabrinių svorį, neištiesčiau rankos
prieš karaliaus sūnų, nes, mums girdint,
karalius įsakė tau, Abišajui ir Itajui:
‚Išsaugokite man[1] jaunikaitį Abšalomą!‘
13 Kita vertus, jei būčiau klastingai
pasielgęs ⸢su jo gyvybe⸣[2]—karaliui nieko
neliks paslėpta,—tu būtum nuošaliai
laikęsis“. 14 Joabas tarė: „Aš taip
[ilgai] negaišiu su tavim!“ ir, paėmęs tris
ietis[3] į ranką, jas įsmeigė į Abšalomo
širdį, kai šis tebebuvo gyvas ąžuolo
tarpšakyje[4]. 15 Pagaliau dešimt
vaikinų, Joabo ginklanešių, apsupo ir
visiškai užmušė Abšalomą.
16 Paskui Joabas papūtė ragą, ir
kariuomenė atsisukus paliovė vytis
Izraelį, nes Joabas sulaikė kariuomenę.
17 Paėmę Abšalomą, jie įmetė jį miške į
gilią duobę ir ant jo suvertė labai didelę
akmenų krūvą. Tuo tarpu visas Izraelis
pabėgo—kiekvienas į savo palapinę.
18 Dar gyvas būdamas, Abšalomas
buvo paėmęs ir pasistatęs akmeninį
stulpą, esantį Karaliaus slėnyje, nes jis
sakė: „Neturiu sūnaus, kuris išlaiktyų
mano vardą atmenamą“. Tad jis praminė
stulpą savo vardu, ir jis iki šios dienos
vadinamas Abšalomo paminklu.

Dovydas gedi Abšalomo

19 Şadoko sūnus Achimaaşas tarė:
„Norėčiau, meldžiamasis, bėgti ir
pranešti karaliui žinią, kad VIEŠPATS
apgynė jo teises nuo jo priešų“. 20 Bet
Joabas jam atsakė: „Tu nebūsi šiandien
žinios nešėjas. Kitą dieną galėsi pranešti
žinią, bet šiandien tau neleidžiama
pranešti dėl to, kad žuvo karaliaus
sūnus“. 21 Paskui Joabas tarė kušiečiui:
„Eik, pranešk karaliui, ką matei!“
Kušietis žemai nusilenkė prieš Joabą ir
nubėgo. 22 Tačiau Şadoko sūnus
Achimaaşas tarė Joabui: „Kaip ten
bebūtų, aš irgi norėčiau bėgti paskui
kušietį!“ Joabas tarė: „Kokiam galui tu
nori bėgti, mano sūnau? Tu negausi
atlyginimo už žinią!“ 23 Bet jis atsakė:
„Kas bebūtų, aš bėgsiu!“ Tada anas tarė:
„Bėk!“, ir Achimaaşas nubėgo [Jordano]
lygumos keliu ir pralenkė kušietį.
24 Dovydas sėdėjo tarp abejų
vartų. Kai sargybinis ant vartų stogo
nuėjo prie sienos ir, pakėlęs akis, žiūrėjo,
pasirodė vyras, beatbėgąs vienas.
25 Tada sargybinis šaukdamas pranešė
karaliui. Karalius tarė: „Jei jis vienas,
tai žinia jo burnoje“. Jam vis artinantis,
26 sargybinis pamatė kitą bėgantį vyrą.
Tada sargybinis sušuko vartininkui[5],
sakydamas: „Štai kitas[6] vyras,
beatbėgąs vienas!“ Karalius pridūrė: „Ir
šitas atneša žinią“. 27 Sargybinis tarė:
„Aš matau pirmąjį bėgant taip, kaip bėga
Şadoko sūnus Achimaaşas“. Karalius
atsiliepė: „Tai geras vyras, ir jis ateina
su gera žinia!“ 28 Achimaaşas
prisiartinęs[7] tarė karaliui: „Ramybė!“
ir, kniūpsčias išreiškęs pagarbą karaliui,
tarė: „Tebūnie pagirtas VIEŠPATS, tavo
Dievas, kuris atidavė vyrus, kurie buvo
pakėlę rankas prieš mano valdovą
karalių!“ 29 Karalius paklausė: „Ar
jaunikaitis Abšalomas saugus?“
Achimaaşas atsakė: „Mačiau didelį
sambrūzdį, kai ⸢karaliaus tarnas Joabas
pasiuntė tavo tarną⸣[8], bet nežinau, kas
tai buvo“. 30 Karalius tarė: „Paeik į
šalį, atsistok čia“. Taigi jis paėjo į šalį ir
atsistojo. 31 Bematant atvyko kušietis.
Ir kušietis tarė: „Mano valdovas
karalius tegul leidžia sau pranešti žinią,
jog VIEŠPATS šiandien apgynė tavo
teises nuo visų, sukilusių prieš tave!“
32 Bet karalius paklausė kušietį: „Ar
jaunikaitis Abšalomas saugus?“
Kušietis atsakė: „Kaip jaunikaičiui, taip
tegul klojasi mano valdovo karaliaus
priešams ir visiems, kurie sukilo prieš
tave, ketindami pikta!“

19 Karalius buvo sukrėstas. Jis
užlipo į aukštutinį vartų kambarį
ir verkė. Eidamas[9] jis taip sakė: „Mano
sūnau, Abšalome! Mano sūnau, mano

---

1 2MssGSTV; M: kas [tik bebūtumėte?]
2 KG[B]; dgl.MssQG[L]: statydamas pavojun savo gyvybę
3 G[BA]T; M: lazdas
4 Lit. širdyje
5 G[L]: viršuj vartų
6 GSV; ~M
7 G[LM]; MG[BAN]: šaukdamas
8 G[LNV]; M: Joabas pasiuntė karaliaus tarną ir tavo tarną
9 G[LMN]: Verkdamas

sūnau, Abšalome! O kad aš būčiau miręs
tavo vietoje! O, Abšalome, mano sūnau,
mano sūnau!“
2 Buvo pranešta Joabui:
„Pamanyk, karalius verkia ir gedi
Abšalomo!“ 3 Taip tą dieną pergalė
virto gedulu visai kariuomenei, nes tą
dieną kariuomenė girdėjo sakant:
„Karalius liūdi savo sūnaus“. 4 Todėl tą
dieną kariuomenė vogčiomis įėjo į
miestą, kaip įsivagia gėdą užsitraukę
kareiviai, kai jie pabėga ⌈iš kovos⌉[1]. 5 O
karalius buvo apsidengęs veidą, ir jis[2]
garsiai šaukė: „Mano sūnau, Abšalome!
Abšalome, mano sūnau, mano sūnau!“
6 Joabas įėjo pas karalių į namus
ir tarė: „Tu šiandien padarei gėdingus
veidus visų savo tarnų, kurie šiandien
išgelbėjo tavo paties gyvybę, tavo sūnų ir
dukterų gyvybę, tavo žmonų gyvybę ir
tavo sugulovių gyvybę, 7 mylėdamas
tuos, kurie tavęs nekenčia, ir
nekęsdamas tų, kurie tave myli. Tu juk
šiandien parodei, kad vadai ir tarnai tau
nieko nereiškia, nes šiandien patyriau,
kad jei Abšalomas tebebūtų gyvas ir mes
visi šiandien būtume žuvę, tau tai
atrodytų tinkamas dalykas! 8 O dabar
kelkis, išeik ir maloniai kalbėk savo
tarnams, nes prisiekiu VIEŠPAČIU: jei
neišeisi, tai šiąnakt nė vienas vyras
nepasiliks su tavim, o tai būtų tau
nelaimė, didesnė už bet kokią nelaimę,
tave užklupusią nuo pat tavo jaunystės
iki šiol!“ 9 Taigi karalius atsikėlė ir
atsisėdo vartuose, o visai kariuomenei
buvo pranešta: „Štai karalius sėdi
vartuose!“ Tada visa kariuomenė atėjo
karaliaus akivaizdon.

Dovydas sugrįžta į Jeruzalę

Izraelis buvo pabėgęs—kiekvienas į
savo palapinę. 10 Visi žmonės ėmė
⌈ginčytis visose Izraelio gentyse⌉[3],
sakydami: „Karalius mus išlaisvino iš
mūsų priešų rankų, ir jis mus išgelbėjo iš
filistinų rankų, o dabar yra pabėgęs iš
šalies dėl Abšalomo. 11 Bet Abšalomas,
kurį buvome patepę mums valdyti, žuvo
kovoje. Tai kodėl dabar jūs nieko
nedarote karaliui sugrąžinti?“
⌈Kai viso Izraelio kalba atgarsėjo pas
karalių⌉[4], 12 karalius Dovydas pasiuntė
kunigams Şadokui ir Ebjatarui tokią
žinią: „Šitaip kalbėkite Judo
vyresniesiems: ‚Kodėl norite būti
paskutiniai karaliui sugrąžinti į jo
namus? 13 Jūs esate mano broliai! Jūs
esate mano kaulas ir mano kūnas! Tai
kodėl norite būti paskutiniai karaliui
sugrąžinti?‘ 14 O Amasai sakykite:
‚Argi tu nesi mano kaulas ir mano
kūnas? Taip ir dar taip tegul man
padaro Dievas, jei tu visam laikui
nepasidarysi ⌈man tarnaujantis⌉[5]
kariuomenės vadas Joabo vietoje!‘“
15 Taip jis palenkė į save visų Judo vyrų
širdį tarsi vieno vyro [širdį], ir jie
pasiuntė karaliui žinią: „Sugrįžk tu pats
ir [tegul sugrįžta] visi tavo tarnai!“
16 Taigi karalius vyko atgal ir
pasiekė Jordaną, o Judas jau buvo atėjęs
į Gilgalį, norėdamas eiti[6] karaliaus
pasitikti ir pervesti karalių per Jordaną.
17 Taip pat Geros sūnus Šimis,
benjaminas iš Bachurimo, skubiai leidosi
su Judo vyrais karaliaus Dovydo
pasitikti, 18 ir su juo buvo tūkstantis
vyrų iš Benjamino. O Şiba, Sauliaus
namų prižiūrėtojas ir su juo penkiolika
jo sūnų bei dvidešimt jo tarnų įskubėjo į
Jordaną pirma karaliaus 19 ir braidžiojo
per brastą, kad perkeltų karaliaus
namiškius ir padarytų, kas jam atrodytų
gera.

Geros sūnus Šimis parpuolė ant
žemės prieš karalių, kai šis rengėsi
pereiti per Jordaną, 20 ir tarė karaliui:
„Tegul mano valdovas nepriskaito man
kaltės ir neprisimena to, kuo tavo tarnas
nusikalto tą dieną, kai mano valdovas
karalius išžygiavo iš Jeruzalės! Karalius
teneima sau į širdį! 21 Nes tavo tarnas

1 MsSV; M: kovoje
2 G^{L}SV; M: karalius
3 Arba pgl.G^{LM}: skųstis visiems Izraelio skeptravaldžiams
4 GLat4QSam^{a}S. M perkelia sakinį iš jo vietos į 12 skn. galą. M + į jo namus; ~ GS
5 Lit. mano akivaizdoje (= tarnyboje)
6 Kkr.MssG^{L}: eiti žemyn

žino, kad ⸢jis nusidėjo⸣[1]. Ir štai šiandien
atvykau pirmas iš visų Juozapo namų,
kad nueičiau žemyn savo valdovo
karaliaus pasitikti". 22 Atsiliepdamas
Ṣerujos sūnus Abišajas tarė: „Ar Šimis
neturėtų būti nubaustas mirtimi už tai,
kad keikė VIEŠPATIES pateptąjį?"
23 Bet Dovydas atsakė: „Kas man darbo
su jumis, Ṣerujos sūnūs, kad jūs man
šiandien turėtumėte tapti patarėju
kaltintoju? Ar kas nors šiandien turėtų
būti nubaustas mirtim Izraelyje? ⸢Ar
nežinote⸣[2], kad aš šiandien [vėl] esu
Izraelio karalius?" 24 Paskui karalius
tarė Šimiui: „Tu neturėsi mirti!" Ir
karalius jam prisiekė.
25 Taip pat Sauliaus sūnaitis
Mefibošetas buvo atėjęs žemyn karaliaus
pasitikti. Jis nebuvo nei apkarpęs savo
kojų pirštų nagų, nei apkirpęs savo ūsų,
nei išskalbęs savo drabužių nuo dienos,
kai išvyko karalius, iki dienos, kai jis
parvyko sveikas. 26 Jam atvykus ⸢iš
Jeruzalės karaliaus pasitikti⸣[3], karalius
jam tarė: „Kodėl nevykai su manim,
Mefibošetai?" 27 Šis atsakė: „Mano
valdove karaliau, mano tarnas paliko
mane bėdoje. Tavo tarnas juk ⸢jam liepė:
‚Pabalnok man⸣[4] asilą, kad galėčiau ant
jo joti ir vykti su karaliumi', nes tavo
tarnas yra luošas. 28 Ir jis apšmeižė tavo
tarną mano valdovui karaliui. Tačiau
mano valdovas karalius yra kaip Dievo
angelas. Taigi daryk, kas tau atrodo
tinkama! 29 Nors visi mano tėvo
namiškiai tebuvo vyrai, kurie turėjo
laukti mirties iš mano valdovo karaliaus,
vis dėlto tu pasodinai savo tarną tarp
valgančiųjų prie tavo stalo. Tai ko dar
turėčiau teisę reikalauti ir [kokį
pagrindą] dar skųstis karaliui?"
30 Karalius jam tarė: „Kam dar kalbi
⸢apie savo dalykus⸣[5]? Aš nusprendžiau:
tu ir Ṣiba galite pasidalyti lauką".
31 Mefibošetas tarė karaliui: „Tegul jis
ir viską pasiima, kai jau mano valdovas
karalius bus parėjęs sveikas į savo
namus!"
32 Taip pat gileadietis Barzilajas
buvo atėjęs žemyn iš Rogelimo. Jis
keliavo su karaliumi pas Jordaną,
norėdamas jį išleisti nuo[6] Jordano.
33 Barzilajas buvo labai senas,
aštuoniasdešimt metų amžiaus, ir jis
buvo aprūpinęs maistu karalių, kai šis
buvo apsistojęs Machanaime, nes jis
buvo labai žymus vyras. 34 Karalius
tarė Barzilajui: „Tu eik su manim toliau,
o aš aprūpinsiu ⸢tavo senatvę⸣[7] pas save
Jeruzalėje". 35 Bet Barzilajas sakė
karaliui: „Kiek ⸢man ten beliks
gyvenimo dienų⸣[8], kad turėčiau eiti su
karaliumi aukštyn į Jeruzalę? 36 Aš jau
aštuoniasdešimt metų amžiaus. Ar
begaliu atskirti gera nuo bloga? Ar
bepajus tavo tarnas skonį to, ką
valgyčiau ir ką gerčiau? Ar begalėčiau
klausytis giesmininkų ir giesmininkių
giedojimo? Tai kodėl tavo tarnas dar
turėtų tapti našta mano valdovui
karaliui? 37 Tavo tarnas tenueis trumpą
kelio galą su karaliumi[9]. Tai kodėl
karalius nori man atmokėti tokiu dideliu
atlyginimu? 38 Leisk grįžti savo tarnui,
kad galėčiau mirti savo mieste, arti savo
tėvo ir motinos kapo. Bet štai tavo
tarnas Kimhamas! Jis tegul eina toliau
su mano valdovu karaliumi, ir jam
padaryk, kas tau atrodo gera!"
39 Karalius tarė: „Tegul Kimhamas
eina toliau su manim, o aš jam padarysiu,
kas man atrodo gera. Be to, ko tik
geidausi iš manęs, tau įvykdysiu".
40 Visi kareiviai persikėlė per Jordaną,
ir karalius persikėlė. Karalius
pabučiavo Barzilają ir atsisveikino su
juo, o šis sugrįžo į savo vietą. 41 Paskui
karalius žygiavo toliau į Gilgalį, ir
Kimhamas žygiavo su juo.

17 2 Sam 16, 5–13 **25** 2 Sam 9, 1–13; 16, 1–4 **32** 2 Sam 17, 27–29

Nesutarimas kareivių eilėse

Visi Judo kareiviai ⸢žygiavo toliau su
karaliumi⸣[10] į Gilgalį ir taip pat pusė

---

1 Lit. aš nusidėjau
2 G[L]; M: Nes ar nežinau
3 G[4Mss]; M: į Jeruzalę susitikti su juo
4 GSV; M: liepė: ‚Leisk man pabalnoti
5 G[L]: taip daug žodžių
6 G[L]; M: prie; arba: per [Jordaną]
7 GLat[93.94]; M: tave
8 G[L]; M: beliks mano gyvenimo metų dienų
9 M + perrašinėtojo pastabą: per Jordaną
10 G[BAMN]; Q: vedė toliau karalių

Izraelio kareivių. 42 Netrukus[1] visi
Izraelio vyrai ėjo pas karalių ir sakė
karaliui: „Kodėl mūsų broliai, Judo
vyrai, pasivogė tave ir pervedė per
Jordaną karalių, jo namiškius ir su juo
visus Dovydo vyrus?“ 43 Visi Judo vyrai
atsakė Izraelio vyrams: „Todėl, kad
karalius yra mums artimas [giminaitis]!
Ko gi pykstate dėl to dalyko? Ar mes
valgėme ką karaliaus? Ar mums duota
dovanų[2]?“ 44 Bet Izraelio vyrai atkirto
Judo vyrams, sakydami: „Mes turime
dešimt dalių karaliuje, ⌜tad ir Dovyde
turime daugiau už jus⌝[3]. Tai kodėl mus
paniekinote? Ir kodėl mūsų pasiūlymas
pargrąžinti mūsų karalių neturėjo būti
mūsų pirmų įvykdytas?“ Tačiau Judo
vyrų kalba buvo šiurkštesnė už Izraelio
vyrų kalbą.

Šebos maištas

20 Ten atsitiktinai buvo nenaudėlis,
vardu Šeba, Bichrio sūnus,
benjaminas. Jis papūtė ragą ir sakė:

„Mes neturime dalies Dovyde,
ir mes neturime veldinio
Jišajo sūnuje.
Kiekvienas į savo palapines,
Izraeli!“

2 Tada visi Izraelio vyrai, paliovę sekti
paskui Dovydą, žygiavo aukštyn paskui
Bichrio sūnų Šebą, o Judo vyrai laikėsi
savo karaliaus nuo Jordano ligi
Jeruzalės.
3 Dovydas parėjo į savo namus, į
Jeruzalę. Paėmęs dešimtį žmonų
sugulovių, kurias jis buvo palikęs namų
saugoti, karalius jas padėjo į apsaugotus
namus. Jis jas aprūpino, tačiau neįėjo
pas jas. Taip jos liko uždarytos,
gyvanašlės, iki savo mirties dienos.
4 Karalius tarė Amasai: „Sušauk
man per tris dienas Judo vyrus, o paskui
tu pats čia prisistatyk!“ 5 Taigi Amasa
ėjo Judo sušaukti, bet užtruko ilgiau
negu nustatytas laikas, kurį jis jam buvo
paskyręs. 6 Tad Dovydas tarė Abišajui[4]:
„Dabar Bichrio sūnus Šeba ⌜padarys
mums daugiau bloga negu Abšalomas⌝[5].
Imk savo valdovo tarnus ir vykis jį, kad
jis nesusirastų sustiprintų miestų ir
⌜neišluptų mums akių⌝[6]“. 7 Taigi
išžygiavo paskui jį Joabo vyrai, keretai,
peletai ir visi kariautojai. Jie išžygiavo
iš Jeruzalės Bichrio sūnaus Šebos vytis.
8 Kai jie buvo prie didžiojo
akmens, esančio Gibeone, Amasa
pasitiko juos. Joabas ⌜buvo apsivilkęs
tunika ir ant jos užsijuosęs kalaviją,
pritvirtintą⌝[7] makštimi prie jo juosmens.
⌜Bet tas išslydo ir nukrito⌝[8]. 9 Joabas
tarė Amasai: „Ar tau gerai sekasi, mano
broli?“ Ir Joabas nutvėrė dešine ranka
Amasą už barzdos, norėdamas jį
pabučiuoti. 10 Amasa nepasisaugojo
nuo kalavijo, buvusio Joabo rankoje. Šis
taip juo smeigė jam į pilvą, jog ⌜išleido jo
vidurius⌝[9] ant žemės. Nors anas
nebedūrė antrą kartą, jis mirė.
Paskui Joabas ir jo brolis Abišajas
vijosi Bichrio sūnų Šebą. 11 Tuo tarpu
vienas iš Joabo vaikinų stovėjo prie
Amasos[10] ir sakė: „Kas palankus Joabui
ir kas už Dovydą, tegul seka Joabą!“
12 O Amasa gulėjo išsivoliojęs kraujuje
vieškelio viduryje. Kai tas vyras pamatė,
kad visa kariuomenė sustojo, jis pavilko
Amasą nuo vieškelio į lauką ir užmetė
ant jo drabužį, nes matė, kad kiekvienas
praeinantis pro jį sustojo. 13 Jį
pašalinus nuo vieškelio, visi vyrai
žygiavo toliau paskui Joabą Bichrio
sūnaus Šebos vytis.
14 Šis perėjo per visas Izraelio
gentis ligi Bėt-Maachos Abelio[11]. Visi
bichriai[12] susirinko ir taip pat

1 Lit. Ir štai
2 Rk., plg. G
3 GLat91.93.94: be to, mes esame vyresni (lit. pirmagimiai) už jus
4 S: Joabui
5 G; M: pasidarys mums pavojingesnis už Abšalomą
6 T.y. nepadarytų mums ilgalaikės žalos; GB: neuždengtų šešėliu mūsų akių; arba rk.: [jų] neišplėštų iš mūsų
7 Rk. pgl. GLLat; M lit.: buvo apsijuosęs savo tunika, savo drabužiu, ir ant jo buvo diržas kalavijo, pritvirtinto
8 GBLat; M: Kai jis paėjo į priekį, tas iškrito.
9 GBS: jo viduriai išsivertė
10 Lit. jo
11 Žr. 15 skn. M: Abelio, tai yra Bėt-Maachos
12 GB; M: bėriai

įėjo [į miestą] paskui jį. 15 Joabo
kareiviai atžygiavę jį apgulė Bėt-
Maachos Abelyje ir supylė apgulos
sampilą, nukreiptą prieš miestą, ir tas
jau stovėjo prie išorinio mūro. Visi su
Joabu buvusieji kareiviai dirbo griovimo
darbus, norėdami nugriauti mūrą.
16 Tada viena išmintinga moteris sušuko
iš miesto: „Klausykite! Klausykite!
Sakykite, meldžiu, Joabui: ‚Prisiartink
čia, kad galėčiau tau kalbėti?'" 17 Jam
prisartinus prie jos, moteris paklausė:
„Ar tu Joabas?" Jis atsakė: „Taip[1]". Ji
jam sakė: „Paklausyk savo tarnaitės
žodžių!" Jis tarė: „Aš klausau". 18 Ji
tęsė: „Senovėje žmonės sakydavo:
‚Tegul jie pasiklausia Abelyje, ir taip jie
išspręsdavo [ginčą]. 19 Aš atstovauju
Izraelio taikingiausiems,
ištikimiausiems. Tu sieki išžudyti
⌈miestą, kuris yra motina⌉[2] Izraelyje.
Kodėl nori praryti VIEŠPATIES
veldinį?" 20 Joabas atsakė: „Anaiptol!
Tai tebūnie toli, toli nuo manęs, jei
norėčiau praryti ar sunaikinti! 21 Ne
toks dalykas! Bet vienas vyras iš
Efraimo kalnų, vardu Šeba, Bichrio
sūnus, pakėlė ranką prieš karalių[3]
Dovydą. Išduokite jį vieną! Tada aš
mielai atsitrauksiu nuo miesto". Moteris
tarė Joabui: „Žiūrėk! Jo galva bus tau
numesta per mūrą!" 22 Paskui moteris
nuėjo pas visus žmones[4] su savo
išmintingu patarimu. Jie nukirto
Bichrio sūnaus Šebos galvą ir ją numetė
Joabui. Tada jis papūtė ragą, ir jie,
pasitraukę nuo miesto, išsiskirstė,
kiekvienas į savo palapinę, o Joabas
sugrįžo į Jeruzalę pas karalių.

1 1 Kar 12, 16; 2 Kron 10, 16 3 2 Sam 16, 22

Dovydo vyriausieji pareigūnai

23 Joabas buvo visos Izraelio
kariuomenės vadas, Jehojados sūnus
Benajas—keretų bei peletų viršininkas,
24 o Adoramas—baudžiauninkų
viršininkas. Achiludo sūnus Jehošafatas
buvo karaliaus šauklys[5], 25 Ševa—
sekretorius, o Sadokas ir Ebjataras—
kunigai. 26 Taip pat jayras Ira buvo
Dovydo kunigas.

PRIEDAI (21—24)

Badas ir gibeoniečių kerštas

21 Kartą Dovydo dienomis siautė
badas trejus metus, metai po metų.
Tad Dovydas ieškojo VIEŠPATIES
išklausymo[6]. VIEŠPATS tarė: „Saulių ir
jo namus slegia kraujo kaltė, nes jis žudė
gibeoniečius". 2 Tada karalius
pasišaukė gibeoniečius ir jiems tarė—
gibeoniečiai nebuvo kilę iš izraelių, bet
iš amoriečių likučio; nors izraeliai buvo
jiems prisiekę[7], tačiau Saulius, būdamas
uolus izraeliams ir judėjams, siekė juos
išnaikinti — 3 Dovydas tarė
gibeoniečiams: „Ką turiu jums padaryti
ir kuo galiu permaldauti, kad
laimintumėte VIEŠPATIES veldinį?"
4 Gibeoniečiai jam atsakė: „Mes
nereikalaujame sidabro ar aukso iš
Sauliaus ir jo namų, ir mes neturime
teisės ką nors nužudyti Izraelyje". Jis
tarė: „Ką, jūsų manymu, turėčiau jums
padaryti?" 5 Jie sakė karaliui: „Vyras,
kuris mus galabijo ir kuris sumanė ⌈mus
išnaikinti⌉[8], kad nebeturėtume kur
pasidėti visoje Izraelio srityje,—
6 tebūnie mums išduoti septyni vyrai iš
jo sūnų, kad juos ⌈nužudę išstatytume⌉[9]
⌈Gibeono VIEŠPAČIUI VIEŠPATIES
kalne⌉[10]". Karalius tarė: „Aš išduosiu".
7 Karalius pasigailėjo Sauliaus
sūnaus Jonatano sūnaus Mefibošeto dėl
VIEŠPATIES priesaikos, kuri saistė
juos, Dovydą ir Sauliaus sūnų Jonataną.
8 Bet karalius paėmė abu Ajos dukters
Rispos sūnus, kuriuos ji buvo
pagimdžiusi Sauliui, Armonį ir
Mefibošetą, ir penkis Sauliaus dukters

1 Lit. Aš
2 Lit. miestą ir motiną (t.y. metropolį, kuriam priklauso aplinkiniai kaimai, vadinami dukterimis)
3 M + prieš; ~ kl. MssGSV
4 G[B] + ir kalbėjo visam miestui

5 Žr. 8, 16.
6 Lit. veido
7 jų nežudyti
8 G; M: prieš mus; mes buvome sunaikinti
9 G[B]: nukryžiuotume. Egzekucijos forma įvairiai aiškinama.
10 Rk., plg. G[BA]; M: VIEŠPAČIUI Sauliaus, VIEŠPATIES išrinktojo, Gibėjoje

Merabos[1] sūnus, kuriuos ji buvo
pagimdžiusi mecholiečio Barzilajo sūnui
Adrieliui, 9 ir juos atidavė į rankas
gibeoniečių, kurie juos nužudę išstatė
kalne, VIEŠPATIES akivaizdoje. Jie
septyni krito drauge. Jie buvo nužudyti
pirmosiomis pjūties dienomis, miežių
pjūties pradžioje.
10 Ajos duktė Rišpa, paėmusi
ašutinę, laikė ją pasitiesusi ant uolos
nuo pjūties pradžios iki tol, kol pasipylė
ant jų vanduo iš dangaus, ir neleido
dangaus paukščiams nusileisti ant jų
dieną, nei laukiniams žvėrims naktį.
11 Kai Dovydui buvo pranešta, ką Ajos
duktė Rišpa, Sauliaus sugulovė, darė,
12 Dovydas nuėjęs paėmė Sauliaus ir jo
sūnaus Jonatano kaulus iš Jabeš-Gileado
piliečių, kurie juos buvo vogčia pasiėmę
iš Bėt-Šano aikštės, kur filistinai juos
buvo pakabinę tą dieną, kai filistinai
sumušė Saulių ant Gilbojos. 13 Iš ten jis
atgabeno aukštyn Sauliaus ir jo sūnaus
Jonatano kaulus. Jie taip pat surinko
nužudytųjų kaulus. 14 Jie palaidojo
Sauliaus bei jo sūnaus Jonatano kaulus[2]
Benjamino šalyje, Šeloje, jo tėvo Kišo
kape. Jie įvykdė viską, ką karalius buvo
įsakęs. Po to Dievas išklausė
maldavimus už šalį.

2 Još 9, 3–15 7 1 Sam 20, 15–17; 2 Sam 9, 1–7
8 1 Sam 18, 19 12 1 Sam 31, 8–13

Kovos su filistinais

15 Vėl kilus finistinų karui su
Izraeliu, Dovydas nusileido su savo
tarnais, ir jie kariavo su filistinais.
Dovydui pailsus, 16 Išbi-Benobas, kuris
buvo vienas is Rafos palikuonių[3], ketino
užmušti Dovydą. Jo ieties žalvarinis
smaigalys svėrė tris šimtus šekelių[4], ir jis
buvo užsijuosęs naują ˹kovotojo diržą˺[5].
17 Bet Šerujos sūnus Abišajas atėjo
Dovydui[6] į pagalbą. Jis smogė filistinui
ir jį užmušė. Tada Dovydo vyrai jam
prisiekė, sakydami: „Tau daugiau
nevalia išžygiuoti su mumis į karą, kad
neužgestų Izraelio žiburys!“
18 Paskui vėl kilo karas su
filistinais prie Gobo[7]. Tąsyk chušietis
Sibechajas užmušė Safą, kuris buvo
vienas iš Rafos palikuonių.
19 Vėl kilus karui su filistinais prie
Gobo, betliejiečio Jayro[8] sūnus
Elchananas užmušė gatietį Goljatą,
kurio ieties kotas buvo kaip audėjų
riestuvas.
20 Paskui dar kartą įvyko kova
prie Gato. Ten buvo milžinas, kuris
turėjo ant rankų ir ant kojų po šešis
pirštus—iš viso dvidešimt keturis. Jis
irgi buvo Rafos palikuonis. 21 Kai jis
plūdo Izraelį, Jonatanas, Dovydo brolio
Šimio sūnus, jį užmušė. 22 Šitie keturi
buvo Rafos palikuonys Gate, ir jie krito
nuo Dovydo bei jo tarnų rankų.

15–22 1 Kron 20, 4–8 17 1 Kar 11, 36; Ps 132, 17

Dovydo padėkos giesmė

22 Dovydas kalbėjo VIEŠPAČIUI
šitos giesmės žodžius tą dieną, kai
VIEŠPATS jį išgelbėjo iš visų jo priešų
rankų ir iš Sauliaus rankų.
2 Jis tarė:

„VIEŠPATS yra mano uola,
mano pilis ir mano
vaduotojas.
3 Jis mano Dievas, mano uola,
kur prieglaudą randu.
Jis mano skydas ir mano
išganymo ragas,
mano saugi aukštuma ir
mano prieglauda.
Jis mano gelbėtojas,
kurs[9] mane gelbsti iš
smurtininkų[10].
4 ˹Dėl savo išjuokėjų˺[11] šaukiau:
‚VIEŠPATIE!‘
˹Šaukiaus pagalbos dėl˺[12]
savo priešų.

5 Nes mane buvo apsupusios
mirties bangos,

1 2MssG^LN; žr. 1Sam 18, 19; M: Michalos
2 G + ir nužudytųjų kaulus
3 Arba: šalininkų
4 300 šekelių ≃ 3, 5kg
5 G^LM LatTheodT; SV: kalaviją; ~M
6 Lit. jam
7 G^B S: Gato; G^LMN: Gezerio
8 G^LMN 1Kron 20, 5; M: Jaare-Oregimo
9 G^L; M: tu
10 Arba: smurto
11 Rk.
12 Rk.; M: Buvau išgelbėtas iš

pražūties srovės išgąsdino
mane.
6 Šeolio[1] virvės buvo
apvyniojusios mane,
mane pasitikusios mirties
pinklės.
7 Savo bėdoje šaukiau:
„VIEŠPATIE!“,
savo Dievo šaukiaus.
Jis išgirdo iš savo šventyklos
mano balsą,
ir mano šauksmas atgarsėjo
į jo ausis.

8 Siūbavo ir drebėjo žemė,
dangaus[2] pamatai virpėjo.
Jie sūbavo, nes jis nirto.
9 Kilo dūmai iš jo šnervių,
ryjanti ugnis ėjo iš jo
burnos,
žarijos plieskė iš jo.
10 Jis palenkė dangus ir nužengė.
Tiršta tamsa buvo po jo
kojomis.
11 Užsėdęs ant kerubo, jis atskrido
ir ⌜smigo žemyn⌝[3] ant vėjo
sparnų.
12 Jis užleido aplink save tamsą;
jo baldakimas buvo
vandenų sietas[4].
13 Nuo žibesio jo priešaky tviskėjo
⌜kruša ir⌝[5] žėrinčios
anglys.
14 Iš dangaus sugriaudė
VIEŠPATS,
Aukščiausiasis paleido savo
balsą.
15 Jis šaudė strėlėmis ir juos
išsklaidė;
tviskino žaibais, ir juos
pakrikdė.
16 Pasirodė jūros vagos,
atsidengė pasaulio pamatai
nuo VIEŠPATIES grasinančio
barimo,
nuo jo nosies kvapo
šniokštimo.

17 Ištiesęs [ranką] iš aukštybių, jis
nutvėrė mane.
Jis ištraukė mane iš gilių[6]
vandenų.
18 Jis mane išplėšė iš mano galingų
priešų,
iš tų, kurie nekentė manęs,
nes jie buvo man per
stiprūs.
19 Jie mane pasitiko mano
nelaimės dieną,
bet VIEŠPATS man buvo
parama.
20 Jis mane išvedė į erdvią vietą.
Jis išgelbėjo mane, nes
pamėgo mane.

21 VIEŠPATS man atlygino pagal
mano teisumą,
pagal mano rankų švarumą
man atmokėjo,
22 nes laikiaus VIEŠPATIES kelių
ir nenusikaltau,
atsitraukdamas nuo savo
Dievo;
23 nes visus jo potvarkius turėjau
prieš save
ir ⌜jo nuostatų neatstūmiau
nuo savęs⌝[7].
24 Nepeiktinas jam buvau
ir saugojaus kaltės.
25 Tad VIEŠPATS man atmokėjo
pagal mano teisumą
ir pagal mano ⌜rankų
švarumą⌝[8] jo akyse.

26 Ištikimam tu pasirodai
ištikimas,
⌜nepeiktinam—
nepeiktinas⌝[9].
27 Tyram tu pasirodai tyras
ir iškrypėliui—iškrypęs.
28 Tu padedi nuolankiesiems,
bet ⌜išdidžiųjų akis
nužemini⌝[10].
29 Juk tu [vienas], VIEŠPATIE, esi
mano žiburys,

1 T.y. mirusiųjų buveinės
2 SV: kalnų
3 Dgl.MssSTV Ps 18, 11; M: pasirodė
4 M + tiršti debesys
5 G[L]; ~M

6 Lit. gausių (arba: galingų)
7 G[L]SV Ps 18, 22; M: nuo jo nuostatų neatsitraukiau
8 GSV Ps 18, 24; M: tyrumą
9 G[L]: nekaltam—nekaltas
10 G[L] Ps 18, 27; M: tavo akys nukreiptos prieš išdidžiuosius; tu juos nužemini

⌜mano Dievas⌝[1], kurs
nušviečia man tamsą.
30 Juk su tavim galiu pulti [priešų]
būrį,
su savo Dievu peršokti
mūrą.
31 Dievas—tobulas jo valdymas[2].
VIEŠPATIES žodis—
valytas [sidabras].
Jis yra skydas visų, kurie
glaudžiasi prie jo.

32 Juk kas yra Dievas, jei ne
VIEŠPATS?
Ir kas yra Uola, jei ne mūsų
Dievas?—
33 Dievas, kuris ⌜apjuosė mane⌝[3]
jėga
ir ⌜man suplanavo visišką
valdžią⌝[4];
34 kuris padarė mano kojas kaip
elnių
ir mane pastatė
aukštumose[5];
35 kuris taip išmiklino mano
rankas kovai,
jog mano dilbiai galėjo
įtempti [net] žalvario
lanką.
36 Tu man davei savo pergalės
skydą,
ir tavo pagalba[6] padarė
mane didį.
37 Tu padarei ilgus mano žingsnius
po manim,
ir mano kulkšnys
nesvyravo.
38 Aš vijaus savo priešus ir juos
sunaikinau,
ir negrįžau, kol nebuvau jų
pribaigęs.
39 Kai[7] juos sumušiau, jie
nebeatsikėlė.
Jie krito po mano kojomis.
40 Tu apjuosei mane jėga kovai,
parkniubdei po manim
mano priešininkus.
41 Tu man padavei mano priešų
sprandus.
Tuos, kurie nekentė manęs,
sunaikinau.
42 Jie ⌜šaukėsi pagalbos⌝[8], tačiau
nebuvo gelbėtojo,
[šaukėsi] VIEŠPATIES, bet
jis neatsiliepė jiems.
43 Juos sutryniau kaip ⌜žemės
dulkes⌝[9],
kaip gatvių purvą[10] juos
sutrypiau.
44 Tu išlaisvinai mane iš ⌜tautos
kovų⌝[11],
⌜įstatei mane tautų galva⌝[12].
Žmonės, kurių nepažinau,
man tarnavo.
45 Svetimšaliai keliaklupsčiavo[13]
man;
kai tik ausis išgirdo, jie
pakluso man.
46 Svetimšaliai nusiminė[14]
ir drebėdami[15] atėjo iš savo
tvirtovių.

47 VIEŠPATS gyvas! Tebūnie
giriama mano Uola!
Tebūnie aukštinamas
Dievas[16], kurs man
teikia pergalę!—
48 Dievas, kurs man leido
atsikeršyti
ir man pajungė tautas,
49 kurs mane išvedė iš mano
priešų.
Tu iškėlei mane viršum tų, kurie
sukilo prieš mane.
Mane išvadavai iš
smurtininkų.

1 Dgl.Mss Ps 18, 28; M: ir VIEŠPATS
2 Lit. kelias
3 G^{L}LatSV Ps 18, 32 4QSam^{a}; M: yra mano tvirtovė
4 K: ir išvadavo. Tobulas jo valdymas (lit. kelias)
5 G; M: mano aukštumose
6 4QSam^{a}; arba: užkariavimas; M: išklausymas
7 M + juos pribaigiau; ~GS Ps 18, 38
8 G Ps 18, 41; M: žiūrėjo
9 4QSam^{a}: dulkes ant tako
10 M + juos sutryniau į dulkes; ~ 4QSam^{a}
11 Kl. MssG^{L}ST; M: mano tautos; G^{B}: kovų su tautomis
12 G^{L}S Ps 18, 43; M: išsaugojai kaip tautų galvą
13 T.y. dėjosi esą paklusnūs
14 Lit. susmuko
15 Rk.; M: apsijuosę
16 M + Uola; ~kkr.MssG^{Mss}S Ps 18, 46

50 Todėl dėkoju tau, VIEŠPATIE,
tarp tautų
ir giedu gyrių tavo vardui—
51 tam, kurs duoda didžių pergalių
savo karaliui
ir rodo malonę savo
pateptajam,
Dovydui ir jo palikuonims
per amžius".

1–51 Ps 18 34 Chab 3, 19 50 Rom 15, 9

Paskutiniai Dovydo žodžiai

23 Šitie yra paskutiniai Dovydo
žodžiai:
„Sako Dovydas, Jišajo sūnus,
sako vyras, ⌜kurį Dievas
išaukštino⌝[1],
Jokūbo Dievo pateptasis,
Izraelio Gynėjo mylimasis.
2 VIEŠPATIES Dvasia kalbėjo
per mane,
jo žodis buvo ant mano
liežuvio.
3 Pasakė Izraelio Dievas,
man kalbėjo Izraelio Uola:
‚Kas valdo žmones teisingai,
valdo bijodamas Dievo,
4 yra kaip ryto šviesa, saulei
tekant,
[kaip] nedebesuoto ryto
[šviesa],
⌜leidžianti spindėti⌝[2] nuo lietaus
jaunai žolei [, želiančiai] iš
žemės'.
5 Tikrai tokie mano namai su
Dievu!
Nes jis man įsteigė amžiną
sandorą,
išsamiai išdėstytą ir
užtikrintą,
nes visai mano gerovei ir
viskam, ko trokštu,
jis tikrai leidžia tarpti.
6 Bet nenaudėliai yra visi kaip
numesti erškėčiai,
nes jų negalima paimti į
ranką.
7 Ir niekas jų nepaliečia,
nebent[3] ⌜ieties kotu su
geležiniu antgaliu⌝[4],
ir juos visiškai sudegina[5]".

Dovydo karžygiai ir jų žygdarbiai

8 Šitie yra Dovydo karžygių
vardai: ⌜chachmonis Išbaalas⌝[6], Trijulės
viršininkas. Jis ⌜mosavo savo ietimi⌝[7]
prieš aštuonis šimtus, kuriuos nudūrė
viena proga.
9 Tarp trijų karžygių po jo eina
Dodo sūnus Eleazaras, achochas. ⌜Jis
buvo⌝[8] su Dovydu, kai ⌜filistinas juos
plūdo Pas-Damime. Kai filistinai⌝[9] ten
susirinko į mūšį, Izraelio vyrai
atsitraukė, 10 bet jis išlaikė savo
poziciją ir tvojo filistinus, kol pailso jo
ranka ir kol jo ranka liko prikibusi prie
kalavijo. Taip VIEŠPATS tą dieną
įvykdė didelę pergalę. Paskui kareiviai
sugrįžo jam iš paskos, bet tik [užmuštųjų]
nurengti.
11 Po jo eina Agės sūnus Šama,
hararas. Kartą filistinai susirinko į
Lechį, kur buvo lauko sklypas, pilnas
lęšių. Kareiviai pabėgo nuo filistinų,
12 bet jis, atsistojęs sklypo viduryje, jį
apgynė ir sumušė filistinus. Taip
VIEŠPATS įvykdė didelę pergalę.
13 Kartą trys iš trisdešimties[10]
nusileidę atėjo pjūties metu pas Dovydą į
Adulamo olą, kai filistinų būrys
stovyklavo Refaimo slėnyje. 14 Tąsyk
Dovydas buvo tvirtovėje, o filistinų
priekinė sauga—Betliejuje. 15 Dovydas
užsigeidęs tarė: „Kas man duos atsigerti
vandens iš Betliejaus šulinio, esančio
prievartyje?" 16 Tada tie trys karžygiai
prasiskverbė į filistinų stovyklą,
pasisėmė vandens iš Betliejaus šulinio,
esančio prievartyje. Kai jie pasiėmę
atnešė pas Dovydą, jis nenorėjo jo gerti,
bet jį išliejo[11] VIEŠPAČIUI 17 ir tarė:
„Gink, VIEŠPATIE, kad tai daryčiau!
Ar ⌜galėčiau gerti kraują⌝[12] vyrų, kurie

---

1 G[L]4QSam[a]; M: aukštai iškeltas
2 Rk.; M: nuo spindesio
3 G[L]Lat [93.94]
4 Lit. geležimi ir ieties kotu
5 M + vietoje (lit. sėdėjime; turbūt dtgr. žodžio, patekusio iš 8 skn.)
6 G[L]Lat [93.94]; M: tachkemonis Jošeb-Bašebetas
7 Rk. pgl. 2Mss 1Kron 11, 11; M: ešnis Adinas
8 G[L]; ~M
9 Rk. pgl. G[L] 1Kron 11, 13; M: kai jie plūdo filistinus. Kai šie
10 M + vadų; ~G[B]S
11 kaip liejamąją auką
12 G[B] 1Kron 11, 19; M: tai yra kraujas

nuėjo, statydami pavojun savo gyvybę?“
Taigi jis nenorėjo jo gerti. Šituos
[žygdarbius] nuveikė tie trys karžygiai.
18 Joabo brolis Abišajas, Şerujos
sūnus, buvo Trisdešimties[1] viršininkas.
Jis mosavo savo ietimi prieš tris šimtus,
kuriuos nudūrė, ir pagarsėjo tarp Trijų
Dešimčių. 19 Jis buvo labiau gerbiamas
už [kitus] trisdešimt ir tapo jų vadu.
Tačiau jis nepasiekė Trijulės [rango].
20 Jehojados sūnus Benajas buvo
⌜narsus vyras⌝[2] iš Kabşeelio, nuveikęs
daug žygdarbių. Jis užmušė du Moabo
⌜Arielio sūnus⌝[3]. Kartą snieguotą dieną
jis nulipo žemyn ir užmušė liūtą
cisternoje. 21 Jis dar užmušė didžiaūgį
egiptietį. Egiptietis laikė rankoje ietį, o
Benajas[4] nuėjo žemyn prieš jį su lazda.
Jis išplėšė ietį iš egiptiečio rankos ir jį
nužudė jo paties ietimi. 22 Šituos
žygdarbius nuveikė Jehojados sūnus
Benajas ir pagarsėjo tarp Trisdešimties[5]
karžygių. 23 Jis buvo labiau gerbiamas
negu [likusioji] Trisdešimtis, bet
nepasiekė Trijulės [rango]. Dovydas jį
paskyrė savo asmens sargybos
viršininku.
24 Tarp Trijų Dešimčių buvo Joabo
brolis Asaelis, Dodo sūnus Elchananas iš
Betliejaus, 25 charodietis Šama,
charodietis Elika, 26 paltietis Cheleşas,
tekojietis Ikešo sūnus Ira, 27 anatotietis
Abiezeris, chušietis Sibechajas[6],
28 achochas Şalmonas, netofietis
Mahrajas, 29 netofietis Baano sūnus
Cheldajas[7], Ribajo sūnus Itajas iš
benjaminų Gibėjos, 30 piratonietis
Benajas, Hidajas iš Gaašo klonių,
31 arabietis Abi-Albonas[8],
bachurimietis[9] Azmavetas, 32 šaal-
bonietis Eljachba, gimzonietis[10] Jašenas;
Jonatanas, 33 ⌜Šamos sūnus⌝[11], hararas;
Sacharo[12] sūnus Achiamas, hararas;
34 Achasbajo sūnus Elifeletas, maachas;
Achitofelio sūnus Eliamas, gilonietis;
35 karmelietis Cheşras, archas[13]
Paarajas, 36 Natano sūnus Jigealis iš
Şobos, gadas Banis, 37 amonietis
Şelekas; beėrotietis Nachrajas, Şerujos
sūnaus Joabo ginklanešys; 38 jeteras
Ira, jeteras Garebas, 39 chitietis Urijas.
Iš viso trisdešimt septyni.

8–39 1 Kron 11, 10–41

Cenzas ir maras

24 VIEŠPATIES rūstybė vėl užsidegė
prieš Izraelį, ir jis pakurstė
Dovydą prieš juos, sakydamas: „Eik,
suskaičiuok Izraelį ir Judą!“ 2 Taigi
karalius tarė Joabui ⌜ir su juo esantiems
kariuomenės vadams⌝[14]: „Apeikite,
meldžiu, visas Izraelio gentis nuo Dano
ligi Beėr-Şebos ir surašykite
[kariuomenei tinkamus] žmones, kad
žinočiau tų žmonių skaičių“. 3 Bet
Joabas tarė karaliui: „VIEŠPATS, tavo
Dievas, tegul prideda prie žmonių
šimtąkart tiek, kiek jų yra, mano valdovo
karaliaus akims matant! Bet kodėl mano
valdovas karalius užsigeidė šito dalyko?“
4 Tačiau karaliaus įsakymas privertė
Joabą ir kariuomenės vadus. Taigi
Joabas ir kariuomenės vadai išėjo nuo
karaliaus Izraelio tautos surašyti.
5 Perėję per Jordaną, jie ⌜pradėjo nuo
Aroerio ir nuo⌝[15] miesto, esančio slėnio
viduryje, [ėjo toliau link] Gado ir į
Jazerį. 6 Jie atėjo į Gileadą ir į ⌜šalį,

1 2MssS; M: Trijulės
2 GQ; M: narsaus vyro sūnus
3 G[BALN]; M: pasižymėjusius kariautojus (lit. liūtus)
4 Lit. jis
5 S; M: Trijulės
6 G[LMN] 1 Sam 21, 18; 1 Kron 11, 29; M: Mebunajas
7 G[L] 1Kron 27, 15; M: Chelebas
8 1Kron 11, 32: Abielis
9 Rk.plg. 1Kron 11, 33; M: barchumietis

10 Rk.; G[L]: gunietis; 1Kron 11, 34: gizonietis
11 G[LM]; M: Šama
12 G[L] 1Kron 11, 35; M: Šarario
13 Kl.Mss, plg. G; M: arbietis
14 G[L] 1Kron 21, 2; M: su juo esančiam kariuomenės vadui
15 G[L]; M: pasistatė stovyklas Aroeryje, į pietus nuo

esančią Chermono apačioje˺[1]. Paskui jie
atėjo į Daną[2]. Aplenkę Şidoną, 7 jie
atėjo į Tyro tvirtovę ir į visus chivų bei
kanaaniečių miestus. Iš ten jie ėjo į Judo
Negebą, į Beėr-Šebą. 8 Pagaliau, apėję
visą šalį, jie, devyniems mėnesiams ir
dvidešimčiai dienų praslinkus, atvyko į
Jeruzalę. 9 Tada Joabas įteikė karaliui
žmonių surašymo duomenis. Būtent:
Izraelio buvo aštuoni šimtai tūkstančių
karinei tarnybai tinkamų vyrų, galinčių
vartoti kalaviją, o Judo vyrų—penki
šimtai tūkstančių.
10 Tačiau vėliau Dovydo sąžinė jį
graužė ˹dėl to, kad˺[3] jis buvo skaičiavęs
žmones, ir Dovydas tarė VIEŠPAČIUI:
„Labai nusidėjau tuo, ką padariau. O
dabar, VIEŠPATIE, meldžiu, atleisk savo
tarnui kaltę, nes labai kvailai
pasielgiau“. 11 Dovydui rytą atsikėlus,
šitoks VIEŠPATIES žodis jau buvo
suteiktas pranašui Gadui, Dovydo
regėtojui: „Eik ir kalbėk Dovydui: ‚Taip
sako VIEŠPATS: „Tris [bausmes]
rengiuos tau paskirti. Pasirink vieną iš
jų, kad tau įvykdyčiau!“‘“
13 Taigi Gadas atėjo pas Dovydą ir jam
paskelbė. Jis jam tarė: „Ar nori, kad
treji[4] bado metai tau ateitų į tavo šalį, ar
kad tris mėnesius turėtum bėgti nuo savo
priešininko[5], jo persekiojamas, ar kad
tris dienas maras siaustų tavo šalyje?
Dabar apsigalvok ir nuspręsk, ką turiu
atsakyti tam, kuris mane siuntė!“
14 Dovydas tarė Gadui: „Esu patekęs į
didelę bėdą. Tegul pulsime į
VIEŠPATIES rankas, nes didis jo
gailestingumas, tačiau nenorėčiau pulti į
žmogaus rankas!“
15 Taigi VIEŠPATS užleido ant
Izraelio marą nuo rytmečio iki paskirto[6]
meto. Taip išmirė iš tautos nuo Dano ligi
Beėr-Šebos septyniasdešimt tūkstančių
vyrų. 16 O angelui ištiesus ranką į
Jeruzalę jos naikinti, VIEŠPATS
apgailėjo nelaimę ir tarė angelui,
vykdančiam naikinimo darbą tautoje:
„Gana! Dabar nuleisk savo ranką!“
VIEŠPATIES angelas jau stovėjo[7] prie
jebusiečio Araunos klojimo. ˹Pakėlęs
akis, Dovydas pamatė VIEŠPATIES
angelą, stovintį tarp žemės ir dangaus,
laikantį rankoje ištrauktą kalaviją,
ištiestą į Jeruzalę. Dovydas ir vyresnieji
parpuolė kniūpsti, apsidengę
ašutinėmis˺[8]. 17 Pamatęs angelą,
užmušinėjantį žmones, Dovydas prabilo į
VIEŠPATĮ. Jis tarė: „Štai aš esu tas,
kurs nusidėjau! Aš, ˹ganytojas, tikrai
blogai pasielgiau˺[9]! O šitie, avys, ką jie
padarė? Tenusigręžia, meldžiu, tavo
ranka prieš mane ir prieš mano tėvo
namus!“
18 Tą pačią dieną Gadas
atėjo pas Dovydą ir jam tarė:
„Eik aukštyn, pastatyk
VIEŠPAČIUI aukurą ant
jebusiečio Araunos klojimo!“
19 Taigi Dovydas ėjo aukštyn,
klausydamas Gado nurodymo,
kaip VIEŠPATS buvo įsakęs.
20 Pažvelgęs žemyn, Arauna
pamatė karalių ir jo tarnus,
ateinančius pas jį. Arauna išėjo
ir kniūpsčias išreiškė pagarbą
karaliui. 21 Ir Arauna paklausė:
„Ko mano valdovas karalius atėjo
pas savo tarną?“ Dovydas
atsakė: „Pirkti iš tavęs klojimo,
VIEŠPAČIUI aukuro statyti, kad
ta rykštė būtų sulaikyta nuo
tautos“. 22 Arauna tarė
Dovydui: „Tegul mano valdovas
karalius paima ir paaukoja, kas
jam atrodo gera. Žiūrėk!
Galvijai bus deginamajai aukai, o
kuliamieji valkčiai ir galvijų
jungai—malkoms. 23 Visa tai,
karaliau[10], Arauna dovanoja
karaliui“. Arauna dar sakė
karaliui: „Tegul VIEŠPATS, tavo
Dievas, tau palankiai atsako!“
24 Bet karalius tarė Araunai:
„Ne! Bet man būtinai reikia
nusipirkti iš tavęs už kainą.
Nenoriu aukoti VIEŠPAČIUI, savo

1 Rk.; G^L: chitiečių šalį, Kadešą; M: Tachtym-Hodšio šalį
2 M: Dan-Jaaną
3 G^L; ~M
4 G 1Kron 21, 12; M: septyneri
5 S; M: priešininkų
6 G: pietų
7 4QSam^a 1Kron 21, 15; M: buvo
8 4QSam^a 1Kron 21, 16; ~M
9 4Sam^aG^LLat; M: nedorai pasielgiau
10 ~GLatSTV

Dievui, deginamųjų aukų, kurios
man nieko nekaštuoja“. Taigi
Dovydas nusipirko klojimą ir
galvijus už penkiasdešimt
sidabrinių šekelių.
25 Paskui
Dovydas ten pastatė aukurą ir
aukojo deginamąsias ir
bendrystės aukas. Taip
VIEŠPATS leidosi permaldaujamas už šalį, ir rykštė buvo
sulaikyta nuo Izraelio.

1–25 1Kron21,1–27

PIRMOJI KARALIŲ KNYGA

Saliamonas tampa karaliumi

1 Karalius Dovydas buvo pasenęs,
išgyvenęs daug metų ir, nors jį
apklodavo antklodėmis, nebesušildavo.
2 Tad jo tarnai jam tarė: „Tegul paieško
mano[1] valdovui karaliui jauną mergaitę,
kad ji patarnautų karaliui, būtų jam
slaugytoja, gulėtų tavo glėbyje ir kad
mano valdovui karaliui būtų šilta".
3 Taigi jie ieškojo gražios mergaitės
visoje Izraelio srityje ir, suradę
šunamietę Abišagą, ją atvedė pas
karalių. 4 Mergaitė buvo nepaprastai
graži. Ji tapo karaliaus slaugytoja ir
jam patarnavo, bet karalius neturėjo
santykių su ja.
5 Chagitos sūnus Adonijas
didžiavosi, sakydamas: „Aš būsiu
karalius!" Jis pasirūpino kovos vežimų
bei važiuotojų ir penkiasdešimt vyrų,
bėgančių pirma jo. 6 Bet jo tėvas niekad
jo[2] gyvenime nebuvo jo subaręs,
sakydamas: „Kodėl taip pasielgei?" Jis
irgi buvo labai gražios išvaizdos ir
gimęs[3] po Abšalomo. 7 Jis buvo
susitaręs su Cerujos sūnumi Joabu ir su
kunigu Ebjataru, kurie parėmė Adoniją.
8 Bet kunigas Cadokas, Jehojados sūnus
Benajas, pranašas Natanas, Šimis, Rėjas
ir Dovydo karžygiai nepalaikė Adonijo
pusės. 9 Adonijas aukojo ⌜jaučius ir
avis⌝[4] prie Slystančiojo akmens, esančio
šalia En-Rogelio[5], ir pasikvietė visus
savo brolius, karaliaus sūnus, ir visus
Judo vyrus, karaliaus pareigūnus, 10 bet
pranašo Natano, Benajo, karžygių ir
savo brolio Saliamono nepasikvietė.
11 Tada Natanas tarė Saliamono
motinai Batšebai: „Ar negirdėjai, kad,
mūsų valdovui Dovydui nežinant,
Chagitos sūnus Adonijas pasidarė
karaliumi? Taigi dabar eikš, noriu tau
duoti patarimą, kad išgelbėtum savo
gyvybę ir savo sūnaus Saliamono
gyvybę! 13 Nueik ir, įėjusi pas karalių
Dovydą, jam sakyk: ‚Argi ne tu pats,
mano valdove karaliau, prisiekei savo
tarnaitei, sakydamas: „Tavo sūnus
Saliamonas turi karaliauti po manęs, ir
jis turi sėdėti mano soste"? Tai kodėl
Adonijas pasidarė karaliumi?' 14 Tau
ten tebesikalbant su karaliumi, aš pats
įeisiu paskui tave ir patvirtinsiu tavo
žodžius".
15 Taigi Batšeba įėjo pas karalių į
kambarį. 16 Batšebai nusilenkus ir
kniūpsčiom išreiškus pagarbą karaliui,
karalius paklausė: „Ko nori?" 17 Ji jam
atsakė: „Mano valdove, tu prisiekei
VIEŠPAČIU, savo Dievu: ‚Tavo sūnus
Saliamonas turi karaliauti po manęs, ir
jis turi sėdėti mano soste'. 18 O dabar
štai Adonijas, tau[6], mano valdovui
karaliui nežinant, pasidarė karaliumi!
19 Jis paaukojo daugybę ⌜avių bei
jaučių⌝[7] ir pasikvietė visus karaliaus
sūnus, kunigą Ebjatarą ir kariuomenės
vadą Joabą, bet tavo tarno Saliamono
nepasikvietė. 20 Bet tu, mano valdove
karaliau, esi tas, į kurį nukreiptos viso
Izraelio akys, kad jiems paskelbtum, kas
turės sėdėti mano valdovo karaliaus
soste po jo. 21 Kitaip, mano valdovui
karaliui atsigulus prie savo tėvų, aš ir
mano sūnus Saliamonas būsime laikomi
nusikaltusiais".
22 Ir štai, jai tebesikalbant su
karaliumi, atėjo pranašas Natanas.
23 Buvo pranešta karaliui: „Pranašas
Natanas yra čia". Atėjęs karaliaus
akivaizdon ir parpuolęs kniūpsčias prieš
karalių, 24 Natanas tarė: „Mano
valdove karaliau, tu turi būti pasakęs:
‚Adonijas turi karaliauti po manęs, ir jis
turi sėdėti mano soste', 25 nes jis
šiandien, nuėjęs žemyn, aukojo daugybę
⌜jaučių ir avių⌝[8] ir pasikvietė visus
karaliaus sūnus, ⌜kariuomenės vadus⌝[9] ir
kunigą Ebjatarą. Štai jie valgo ir geria
jo akivaizdoje ir sako: ‚Tegyvuoja
karalius Adonijas!' 26 Bet manęs, tavo

---

1 Čia vienas iš tarnų prabyla į karalių.
2 T.y. Adonijo
3 Lit. jį buvo pagimdžiusi [jo motina]
4 G[L]; M: avis, jaučius ir penimus galvijus
5 Lit. Rogelio versmės
6 Dgl. MssGSTV; M: dabar
7 G[L]; M: jaučių, nupenėtų galvijų bei avių
8 G[L]; M: jaučių, nupenėtų galvijų ir avių
9 G[L]: vyriausiąjį kariuomenės vadą Joabą

tarno, kunigo Şadoko, Jehojados sūnaus
Benajo ir tavo tarno Saliamono jis
nepasikvietė. 27 Jei šitas dalykas
atsitiko mano valdovo karaliaus
įgaliojimu, tu nepranešei savo tarnams[1],
kas turės sėdėti mano valdovo karaliaus
soste po jo".
28 Karalius Dovydas atsakydamas
tarė: „Pašaukite man Batšebą!" Jai
atėjus karaliaus akivaizdon ir atsistojus
ties karaliumi, 29 karalius prisiekdamas
tarė: „Kaip gyvas VIEŠPATS, kurs
išvadavo mano gyvybę iš visokio
prispaudimo: 30 kaip aš tau prisiekiau
VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu, tardamas:
‚Tavo sūnus Saliamonas turi karaliauti
po manęs, ir jis turi sėdėti mano soste
mano vietoje', taip aš šiandien noriu
padaryti!" 31 Tada Batšeba, nusilenkusi
veidu į žemę ir parpuolus ties karaliumi,
tarė: „Tegyvuoja mano valdovas
karalius per amžius!"
32 Karalius Dovydas[2] tarė:
„Pašaukite man kunigą Şadoką, pranašą
Nataną ir Jehojados sūnų Benają!"
Jiems atėjus karaliaus akivaizdon,
33 karalius jiems tarė: „Imkite su savim
savo valdovo tarnus, užsodinkite mano
sūnų Saliamoną ant man priklausančio
asilėno ir jį nuveskite žemyn pas
Gichoną. 34 Tegul kunigas Şadokas ir
pranašas Natanas jį ten patepa Izraelio
karaliumi! Paskui turite pūsti ragą ir
sakyti: ‚Tegyvuoja karalius
Saliamonas!' 35 [3]Ir jis turi atsisėsti į
mano sostą. Jis turi karaliauti mano
vietoje, ir aš jį paskiriu kunigaikščiu
Izraeliui ir Judui". 36 Tada Jehojados
sūnus Benajas karaliui atsakydamas
tarė: „Amen! Taip tesako VIEŠPATS,
mano valdovo karaliaus Dievas!
37 Kaip VIEŠPATS buvo su mano
valdovu karaliumi, taip tegul jis būna su
Saliamonu ir padaro jo sostą prakilnesnį
už mano valdovo karaliaus Dovydo
sostą!"
38 Taigi kunigas Şadokas,
pranašas Natanas, Jehojados sūnus
Benajas, keretai ir peletai nuėjo žemyn,
užsodino Saliamoną ant karaliaus
Dovydo asilėno ir jį nuvedė pas Gichoną.
39 Ten kunigas Şadokas paėmė ragą su
aliejumi iš Padangtės ir patepė
Saliamoną. Paskui jie papūtė ragą, ir
visi žmonės tarė: „Tegyvuoja karalius
Saliamonas!" 40 Po to visi žmonės ėjo
aukštyn paskui jį, ⌜grodami vamzdeliais⌝[4]
ir krykštaudami tokiu garsiu
krykštavimu, kad net žemė skeldėjo nuo
jų šūkavimo.
41 Tai išgirdo Adonijas ir visi su
juo esantys svečiai, kai jie jau buvo
baigę valgyti. O Joabas, išgirdęs rago
gausmą, sakė: „Kodėl [tas]
triukšmaujančio miesto klegesys?"
42 Jam tebekalbant, pasirodė beateinąs
kunigo Ebjataro sūnus Jonatanas.
Adonijas tarė: „Ateik, nes tu esi šaunus
vyras ir atneši gerą žinią!" 43 Bet
Jonatanas atsakydamas tarė Adonijui:
„Deja! Mūsų valdovas, karalius
Dovydas, padarė karaliumi Saliamoną.
44 Karalius pasiuntė su juo kunigą
Şadoką, pranašą Nataną, Jehojados
sūnų Benają, keretus ir peletus. Jie jį
užsodino ant karaliaus asilėno, 45 ir
kunigas Şadokas bei pranašas Natanas jį
patepė karaliumi prie Gichono. Iš ten jie
ėjo aukštyn taip krykštaudami, kad net
subruzdo miestas. Tai yra tas klegesys,
kurį girdėjote. 46 Be to, Saliamonas
atsisėdo į karaliaus sostą. 47 Karaliaus
tarnai dar įėjo mūsų valdovo karaliaus
Dovydo palaiminti, sakydami: ‚Tegul
tavo Dievas padaro Saliamono vardą
garsesnį už tavo vardą ir jo sostą
prakilnesnį už tavo sostą!' O karalius
žemai nusilenkė[5] lovoje. 48 Ir karalius
dar šitaip tarė: ‚Tebūnie pagarbintas
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kuris, mano
akims matant, šiandien parūpino tą,
kuris sėdės mano soste!'"
49 Tada visi Adonijo svečiai
išsigando ir pakilę nuėjo kiekvienas
savo keliu. 50 O Adonijas taip bijojo
Saliamono, jog pakilęs ir nuėjęs
nusitvėrė už aukuro ragų. 51 Buvo
pranešta Saliamonui: „Štai Adonijas
bijo karaliaus Saliamono, ir štai jis laiko

1 G^{BL}: tarnui
2 $\sim G^{L}$
3 G^{B}; M + Po to turite žygiuoti aukštyn, ir jis turi įeiti
4 G^{B}: šokdami rateliuose
5 garbindamas Dievą

nusitvėręs aukuro ragus, sakydamas:
‚Tegul karalius Saliamonas pirma
prisiekia, kad nenužudys savo tarno
kalaviju'". 52 Saliamonas tarė: „Jei jis
pasirodys garbingas vyras, nenukris
žemėn nė vienas jo plaukas. Bet jei jame
bus rasta kas nors pikta, jis turės mirti!"
53 Taigi karalius Saliamonas pasiuntė
[pasiuntinius] ir jį atvedė nuo aukuro.
Jam įėjus ir kniūpsčiom išreiškus
karaliui Saliamonui pagarbą,
Saliamonas jam tarė: „Eik į savo
namus!"

5 2 Sam 3, 4 11 2 Sam 12, 24

Dovydo paskutiniai priesakai ir mirtis

2 Dovydo mirties dienoms artėjant, jis
davė savo sūnui Saliamonui tokį
įsakymą: 2 „Aš einu visos žemės keliu.[1]
Taigi būk stiprus ir būk vyras! 3 Ir atlik
savo priedermę VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, vaikščiodamas jo keliais,
laikydamasis jo nuostatų, įsakymų,
potvarkių ir įspėjimų, kaip parašyta
Mozės įstatyme, kad sėkmingai
įvykdytum viską, ką darysi, ir viską, ko
imsies, 4 kad VIEŠPATS ištesėtų savo
žodį, kurį jis kalbėjo apie mane,
sakydamas: ‚Jei tavo sūnus taip žiūrės
savo kelio, jog ištikimai vaikščios mano
akivaizdoje visa širdim ir visa siela, tau
niekad nepristigs vyro Izraelio soste'.
5 Be to, tu pats žinai, ką man
padarė Şerujos sūnus Joabas, ką jis
padarė abiem Izraelio kariuomenių
vadams, Nerio sūnui Abneriui ir Jeterio
sūnui Amasai, taikos metu ⌈atkeršydamas
už kare išlietą kraują⌉[2] ir sutepė[3]
nekaltu[4] krauju mano[5] juostą, juosusią
mano[6] strėnas, ir mano[7] kurpes, kurias
avėjo mano[8] kojos. 6 Tad padaryk pagal
savo išmintį ir neleisk jo žilai galvai
ramiai nužengti į šeolį[9]! 7 Tačiau
gileadiečio Barzilajo sūnums tu turi
parodyti malonę: jie tebūnie tarp
valgančiųjų prie tavo stalo, nes taip[10] jie
mane pasitiko, kai turėjau bėgti nuo tavo
brolio Abšalomo. 8 Štai su tavim yra
Geros sūnus Šimis, benjaminas iš
Bachurimo. Jis mane keikė įžeidžiančiu
keiksmu tą dieną, kai vykau į
Machanaimą. Bet jis yra tas, kuris nuėjo
žemyn manęs pasitikti prie Jordano, ir
jam prisiekiau VIEŠPAČIU, sakydamas:
‚Tavęs nenužudysiu kalaviju'. 9 Bet tu[11]
nepalik jo nenubaudęs! Nes tu esi
išmintingas vyras ir žinosi, ką jam
padaryti, kad nuleistum jo sukruvintą
žilą galvą į šeolį".
10 Paskui Dovydas atsigulė prie
savo tėvų ir buvo palaidotas Dovydo
mieste. 11 O laiko, kuriuo Dovydas
karaliavo Izraeliui, buvo keturios
dešimtys metų. Chebrone jis karaliavo
septynerius metus, o Jeruzalėje
karaliavo trisdešimt trejus metus.
12 Saliamonas atsisėdo į savo tėvo
Dovydo sostą, ir jo karališka valdžia
buvo labai įtvirtinta.

5 2 Sam 3, 27 5 2 Sam 20, 10 7 2 Sam 17, 27–29 8 2 Sam 16, 5–13 8 2 Sam 19, 16–23 11 2 Sam 5, 4–5; 1 Kron 3, 4 12 1 Kron 29, 23

Saliamonas susidoroja su savo varžovais

13 Chagitos sūnus Adonijas atėjo
pas Saliamono motiną Batšebą. Ji
paklausė: „Ar ateini taikingai?" Jis
atsakė: „Taikingai", 14 ir pridūrė:
„Turiu reikalą pas tave". Ji tarė:
„Kalbėk!" 15 Jis sakė: „Tu pati žinai,
kad man priklausė karaliaus valdžia ir
kad visi izraeliai tikėjosi mane
karaliausiant. Tačiau su karaliavimu
kitaip išėjo, ir jis teko mano broliui, nes
jam jis buvo VIEŠPATIES skirtas. 16 O
dabar aš turiu tau tik vieną prašymą.
⌈Neatsakyk man neigiamai!⌉[12]" Ji jam
tarė: „Kalbėk!" 17 Jis tęsė: „Sakyk,
meldžiu, karaliui Saliamonui,—nes jis
tau neatsakys,—kad jis man duotų
šunamietę Abišagą į žmonas!"
18 Batšeba tarė: „Gerai, aš pakalbėsiu
už tave karaliui".

1 T.y. turiu mirti, kaip visi žmonės
2 G^L; M: įvykdydamas kovos kraujo praliejimą
3 Lit. įdėjo [nekaltą kraują] į
4 G^OL; M: karo
5 G^L; M: savo
6 G^L; M: jo
7 G^L; M: jo
8 G^L; M: jo
9 T.y. mirusiųjų buveinę

10 T.y. su tokiu pat lojalumu
11 G^L; M: dabar
12 Lit. Nenugręžk mano veido (t.y. neatsakyk man taip, jog būčiau priverstas nusukti savo veidą susigėdęs ir nusivylęs)

19 Taigi Batšeba įėjo pas karalių
Saliamoną, kad jam pakalbėtų už
Adoniją. Karalius atsistojo jos pasitikti,
⌜išreiškė jai pagarbą⌝[1] ir atsisėdo į savo
sostą. Jis leido pastatyti krasę karaliaus
motinai, ir ji atsisėdo jo dešinėje.
20 Tada ji tarė: „Tik vieną mažą
prašymą tau turiu. Neatsakyk man
neigiamai!“ Karalius jai tarė: „Prašyk,
mano motina, nes tau neatsakysiu“.
21 Ji tarė: „Šunamietė Abišaga tebūnie
atiduota tavo broliui Adonijui į žmonas!“
22 Bet karalius Saliamonas atsakė savo
motinai: „Kodėl prašai Adonijui tik
šunamietės Abišagos? Prašyk jam ir
karaliaus valdžios, nes jis yra mano
vyresnysis brolis ⌜ir jo pusę palaiko
kunigas Ebjataras ir Ṣerujos sūnus
Joabas⌝[2]!“ 23 Ir karalius Saliamonas
prisiekė VIEŠPAČIU, sakydamas:
„Tegul taip ir dar taip padaro man
VIEŠPATS, jei Adonijas nebus ištaręs
šito žodžio, užmokėdamas savo paties
gyvybe! 24 Taigi dabar, kaip gyvas
VIEŠPATS, kuris mane įtvirtino ir mane
pasodino mano tėvo Dovydo soste ir
kuris man įkūrė namus[3], kaip buvo
pažadėjęs,—šiandien pat Adonijas turi
būti nužudytas!“ 25 Paskui karalius
Saliamonas pasiuntė [įsakymą] per
Jehojados sūnų Benają. Tas puolė jį, ir
jis mirė.

26 O kunigui Ebjatarui karalius
tarė: „Į Anatotą! Eik į savo lauką, nes
tu mirties vertas! Bet šiandien tavęs
nenužudysiu, nes nešiojai VIEŠPATIES[4]
skrynią mano tėvo Dovydo akivaizdoje ir
dalijais visais pažeminimais, kuriuos
turėjo iškentėti mano tėvas“. 27 Ir
Saliamonas pavarė Ebjatarą, kad
nebekunigautų VIEŠPAČIUI, tuo pačiu
įvykdydamas VIEŠPATIES žodį, kurį jis
buvo kalbėjęs apie Elio namus Šile.

28 Tai žiniai pasiekus Joabą—mat
Joabas rėmė Adoniją, ⌜nors nerėmė
Abšalomo⌝[5],—Joabas pabėgo į
VIEŠPATIES Padangtę ir nusitvėrė už
aukuro ragų. 29 Kai karaliui
Saliamonui buvo pranešta: „Joabas
nubėgo į VIEŠPATIES Padangtę, ir štai
jis yra ⌜šalia aukuro⌝[6]“, Saliamonas
pasiuntė ⌜Joabui paklausimą: „Kas tau
atsitiko, kad nubėgai prie aukuro?“
Joabas atsakė: „Kadangi tavęs bijojau,
nubėgau pas VIEŠPATĮ“. Tada
Saliamonas pasiuntė⌝[7] Jehojados sūnų
Benają, sakydamas: „Eik, pulk jį!“
30 Įėjęs į VIEŠPATIES Padangtę,
Benajas jam tarė: „Taip pasakė karalius:
‚Išeik!‘“ Bet jis sakė: „Ne! Verčiau čia
mirsiu“. Tada Benajas pranešė karaliui:
„Taip kalbėjo Joabas ir taip man
atsakė“. 31 Karalius jam tarė:
„Padaryk, kaip jis pasakė! Pulk jį,
palaidok jį ir taip atitolink nuo manęs ir
nuo mano tėvo namų be priežasties
išlietą kraują, kurį Joabas yra išliejęs.
32 VIEŠPATS sugrąžins jo [išlietą]
kraują ant jo paties galvos, nes jis, mano
tėvui Dovydui nežinant, užpuolė du
vyrus, teisesnius ir geresnius už jį, ir juos
nužudė kalaviju—Nerio sūnų Abnerį,
Izraelio kariuomenės vadą, ir Jeterio
sūnų Amasą, Judo kariuomenės vadą.
33 Taip jų kraujas sugrįš ant Joabo
galvos ir jo palikuonių galvos per
amžius, o Dovydui, jo palikuonims, jo
namams ir jo sostui bus VIEŠPATIES
skirta gerovė per amžius!“ 34 Taigi
Jehojados sūnus Benajas, nuėjęs
aukštyn, puolė ir nužudė jį, ir jis buvo
palaidotas savo namuose, tyruose.
35 Karalius paskyrė į jo vietą
kariuomenės vadu Jehojados sūnų
Benają, o kunigą Ṣadoką karalius
paskyrė į Ebjataro vietą.

36 Paskui karalius pasiuntęs
atsikvietė Šimį ir jam tarė: „Pasistatyk
namus Jeruzalėje, ten gyvenk ir niekur iš
ten neišeik! 37 Tą dieną, kai išeisi ir
pereisi Kidrono upelį, būk tikras, kad

1 G^BL: ją pabučiavo
2 Rk. plg. G^BL. G^BL sakinio gale dar prideda: vyriausiasis kariuomenės vadas, bičiulis; M: jam ir kunigui Ṣadokui bei Ṣerujos sūnui Joabui
3 T.y. dinastiją
4 G^L; M: Viešpaties Jahvės; G^B: VIEŠPATIES sandoros
5 MG^B; G^LSV: bet nerėmė Saliamono
6 G^BL: nusitvėręs už aukuro ragų
7 G^BL; ~M

turėsi mirti! Tavo kraujas kris ant tavo
paties galvos[1]“. 38 Šimis tarė karaliui:
„Ta sąlyga gera. Kaip mano valdovas
karalius pasakė, taip tavo tarnas darys“.
Taigi Šimis išgyveno Jeruzalėje daug
dienų.
39 Bet trejiems metams praslinkus,
du Šimio vergai pabėgo pas Maachos
sūnų Achišą, Gato karalių. Kai Šimiui
buvo pranešta: „Štai tavo vergai Gate“,
40 Šimis, pakilęs ir pabalnojęs savo
asilą, vyko į Gatą pas Achišą savo vergų
ieškoti. Šimis nuvyko ir parsivedė savo
vergus iš Gato. 41 Kai buvo pranešta
Saliamonui, kad Šimis nuvykęs iš
Jeruzalės į Gatą ir pargrįžęs, 42 karalius
pasiuntęs atsikvietė Šimį ir jam tarė:
„Argi tavęs neprisaikinau VIEŠPAČIU
ir tavęs neįspėjau, sakydamas: ‚Tą dieną,
kai išeisi[2] ir kur nors vyksi, būk tikras,
kad turėsi mirti‘? O tu man atsakei: ‚Ta
sąlyga gera. Klausysiu‘. 43 Tai kodėl
nesilaikei VIEŠPATIES priesaikos ir
įsakymo, kurį buvau tau davęs?“
44 Karalius dar tarė Šimiui: „Tu pats
žinai visa pikta, apie kurį nusivokia tavo
širdis, kurį padarei mano tėvui Dovydui.
Tad VIEŠPATS sugrąžina tavo piktybę
ant tavo paties galvos. 45 O karalius
Saliamonas bus palaimintas, ir Dovydo
sostas pasiliks tvirtas VIEŠPATIES
akivaizdoje per mažius!“ 46 Paskui
karalius davė įsakymą Jehojados sūnui
Benajui. Šis išėjęs puolė jį, ir jis mirė.
⌜Taip karaliaus valdžia pasidarė
saugi Saliamono rankose⌝[3].

26 2 Sam 15, 24 26 1 Sam 22, 20–23 27 1 Sam 2, 27–36

SALIAMONO KARALIAVIMO ISTORIJA (3—11)

Saliamono vedybinė sąjunga su Egiptu ir pamaldumas

3 Saliamonas tapo Egipto karaliaus
Faraono žentu. Jis vedė Faraono
dukterį ir ją atsivedė į Dovydo miestą,
iki baigė statyti savo namus,
VIEŠPATIES namus ir Jeruzalės
aplinkinį mūrą. 2 Tačiau žmonės
aukodavo alkuose[4], nes ligtol dar nebuvo
pastatyti namai VIEŠPATIES vardui.
3 Saliamonas mylėjo VIEŠPATĮ,
laikydamasis savo tėvo Dovydo nuostatų,
tačiau jis pjovė ir degino [aukojamus
gyvulius] alkuose.

Saliamono sapnas ir aukojimas Jeruzalėje

4 Kartą karalius nuėjo į Gibeoną,
kad ten aukotų, nes tai buvo įžymus
alkas. Tūkstantį deginamųjų aukų
Saliamonas paaukojo ant to aukuro.
5 Gibeone VIEŠPATS naktį pasirodė
Saliamonui sapne, ir Dievas[5] tarė:
„Prašyk, ką turėčiau tau duoti!“
6 Saliamonas sakė: „Tu parodei savo
tarnui, mano tėvui Dovydui, didelę
malonę, nes jis vaikščiojo tavo
akivaizdoje ištikimai, teisingai ir su tau
atvira širdim. Tu jam palaikei šitą didelę
malonę ir davei jam sūnų, sėdintį jo
soste, kaip šiandien yra. 7 O dabar,
VIEŠPATIE, mano Dieve, tu pats įstatei
karaliumi savo tarną į mano tėvo
Dovydo vietą, nors aš tesu jaunas
vaikinas ir[6] nežinau, kaip ⌜tvarkyti
reikalus⌝[7]. 8 Ir tavo tarnas stovi viduryje
tavo tautos, kurią išsirinkai, gausingos
tautos, kurios negalima suskaičiuoti[8].
9 Taigi duok savo tarnui klausią širdį
tavo tautai teisti, gerąm nuo pikto
atskirti! Nes kas gali teisti šitą
sunkiabūdę tautą?“
10 VIEŠPAČIUI[9] tai atrodė gera,
kad Saliamonas prašė šito dalyko.
11 Tad Dievas jam tarė: „Kadangi
prašei šito dalyko ir neprašei sau ilgo
amžiaus, neprašei sau turtų ir neprašei
savo priešų gyvybės, bet prašei sau
išmanymo byloms išklausyti, 12 štai aš
darau pagal tavo žodį[10]. Štai tau duodu
tokią išmintingą ir supratingą širdį, jog
tau lygaus nebus buvę pirm tavęs ir po
tavęs niekas neiškils tau lygus. 13 Bet ir

1 T.y. tu pats būsi atsakingas už savo kraują, kuris, tave nužudžius, bus išlietas.
2 G^BL + iš Jeruzalės
3 ~ G
4 Lit. aukštumose (t.y. šalies aukštumų šventovėse)
5 G^BL: VIEŠPATS
6 Kl. MssGSV; ~ M
7 Lit. išeiti ir įeiti
8 G^B; M + ir dėl daugybės suskaityti
9 Dgl. MssG
10 Dgl. MssGST; M: žodžius

tai, ko neprašei, tau duodu: ir turtų, ir
garbės, kuriais niekas tau neprilygs tarp
karalių[1]. 14 Ir jei vaikščiosi mano
keliais, laikydamasis mano nuostatų ir
įsakymų, kaip kad vaikščiojo tavo tėvas
Dovydas, tau duosiu ilgą amžių".
15 Saliamonui atsibudus, pasirodė,
kad tai buvo sapnas. Paskui jis parėjo į
Jeruzalę ir, atsistojęs ties VIEŠPATIES
sandoros skrynia, aukojo deginamąsias
aukas, priruošė bendrystės aukas ir
iškėlė pokylį visiems savo tarnams.

1–15 2 Kron 1, 3–12

Karaliaus išmintingas nuosprendis

16 Tąsyk dvi paleistuvės atėjo pas
karalių ir atsistojo jo akivaizdoje.
17 Viena moteris tarė: „⸢Kas man
beatsitiktų⸣[2], mano viešpatie! Aš ir šita
moteris gyvename vienuose namuose, ir
aš pagimdžiau pas ją namuose.
18 Trečiąją dieną po mano gimdymo
pagimdė ir šita moteris. Mes buvome
drauge. Jokio svetimo nebuvo su mumis
namuose, tik mes dvi buvome namuose.
19 Ir šitos moters sūnus naktį mirė, nes
ji nugulė jį. 20 Vidunaktį atsikėlus, ji,
tavo tarnaitei miegant, paėmė mano
sūnų nuo mano šono ir jį paguldė į savo
prieglobstį. 21 Man rytą atsikėlus savo
sūnaus žindyti, jis pasirodė miręs. Bet
man rytmetį įsižiūrėjus į jį, pasirodė, kad
jis nebuvo mano sūnus, kurį buvau
pagimdžiusi". 22 Bet kita moteris tarė:
„Ne, mano sūnus yra gyvasis, o tavo
sūnus—mirusysis!" Bet šita sakė: „Ne,
tavo sūnus yra mirusysis, o mano
sūnus—gyvasis!" Taip jos kalbėjo
karaliaus akivaizdoje.
23 Karalius tarė: „Viena sako:
‚Šitas, gyvasis, yra mano sūnus, o tavo
sūnus—mirusysis', o kita sako: ‚Ne, tavo
sūnus yra mirusysis, o mano sūnus—
gyvasis'". 24 Karalius toliau tarė:
„Atneškite man kalaviją!" Atnešus
kalaviją karaliaus akivaizdon,
25 karalius tarė: „Perpjaukite gyvąjį
kūdikį į dvi dalis ir duokite vieną pusę
vienai, o kitą pusę kitai!" 26 Tada ta
moteris, kurios sūnus buvo gyvasis, tarė
karaliui, nes jos motiniški jausmai
sujudo dėl savo sūnaus,—ji tarė: „Kas
man beatsitiktų, mano viešpatie!
Duokite jai gyvąjį kūdikį ir jokiu būdu
nežudykite jo!" Bet kita sakė: „Tegul jis
nepriklauso nei man, nei tau!
Perpjaukite!" 27 Tada karalius
atsiliepdamas tarė: „Atiduokite anai
gyvąjį kūdikį ir jokiu būdu jo
nežudykite! Ji yra jo motina". 28 Visas
Izraelis išgirdo apie tą teismo sprendimą,
kurį buvo padaręs karalius. Ir jie bijojo
karaliaus, nes matė, kad Dievo išmintis
buvo jame teismo sprendimui daryti.

Saliamono vyriausieji pareigūnai ir sričių valdytojai

4 Karalius Saliamonas buvo viso
Izraelio karalius, 2 ir šitie buvo jo
vyriausieji pareigūnai: Sadoko sūnus
Azarijas—kunigas; 3 Šišos sūnūs
Elichorefas[3] ir Achijas—raštininkai;
Achiludo sūnus Jehošafatas — šauklys[4];
4 ⸢Jehojados sūnus Benajas—
kariuomenės vadas⸣[5]; ⸢Sadokas ir
Ebjataras — kunigai⸣[6]; 5 Natano sūnus
Azarijas—vietininkų viršininkas;
Natano sūnus Zabudas[7]—karaliaus
draugas; 6 Achišaras—[karaliaus] rūmų
prižiūrėtojas[8], o Abdos sūnus
Adoniramas—baudžiavos prižiūrėtojas.
7 Saliamonas turėjo dvylika
vietininkų, valdančių visą Izraelį. Jie
aprūpindavo maistu karalių ir jo namus.
Kiekvienas turėjo teikti aprūpinimą po
mėnesį metuose. 8 Šitie buvo jų vardai:
Ben-Chūras—Efraimo kalnyne, 9 Ben-
Dekeris—Makaṣe, Šaalbime, Bėt-Šemeše
ir Elon-Bėt-Chanane, 10 Ben-Chesedas—
Arubote (jam priklausė Sochas ir visa
Chėferio šalis), 11 Ben-Abinadabas—
visame Nafat-Dore (jis buvo vedęs

---

1 G; M + per visą tavo gyvenimą
2 Lit. Teateinie ant manęs [, ką nemalonaus mūsų pokalbis galėtų atnešti]

3 G^{B}: Eliafas; G^{L}: Eliabas
4 Žr. 2 Sam 8, 16
5 ~ G^{B}
6 Pstb. iš 2 Sam 20, 25
7 M + kunigas; ~ G^{BL}
8 G^{BL} + Joabo sūnus Eliabas—kariuomenės vadas

Saliamono dukterį Tafatą), 12 Achiludo
sūnus Baana—[jo valdžios sritis buvo]
Taanachas, Megidas ir visas Bėt-Šeanas,
einantis palei Šaretaną, žemiau Jizreelio,
nuo Bėt-Šeano iki Abel-Mecholos, iki
kitos Jokmeamo pusės, 13 Ben-Geberis—
Ramot-Gileade (jam priklausė Menašės
sūnaus Jayro palapinių stovyklos,
esančios Gileade; jam priklausė Argobo
sritis, esanti Bašane, šešiasdešimt didelių
miestų, apmūrytų ir turinčių žalvarinius
skląsčius), 14 Ido sūnus Achinadabas —
Machanaime, 15 Achimaašas—Naftalyje
(jis irgi buvo vedęs Saliamono dukterį—
Basematą), 16 Chušajo sūnus Baana—
Ašeryje ir Bealote, 17 Paruacho sūnus
Jehošafatas—Isachare, 18 Elos sūnus
Šimis—Benjamine, 19 Urio sūnus
Geberis—Gileado[1] šalyje, amoriečių
karaliaus Sichono ir Bašano karaliaus
Ogo šalyje, ir vienas vietininkas, buvusis
Judo šalyje.
20 Judo ir Izraelio buvo daug—
tiek, kiek smilčių pajūryje. Jie valgė,
gėrė ir linksminosi.

Saliamono aprūpinimas maistu

5 Saliamonas valdė ⌈visus karalius⌉[2] nuo
Upės[3] ligi[4] filistinų šalies ir ligi
Egipto srities. Jie duodavo duoklę ir
buvo Saliamono valdiniai per visas jo
gyvenimo dienas.
2 Saliamono vienos dienos maistą
sudarė trisdešimt korų[5] smulkių miltų ir
šešiasdešimt korų stambių miltų,
3 dešimt nupenėtų galvijų, dvidešimt
galvijų iš ganyklos ir šimtas mažųjų
gyvulių, neskaitant elnių, gazelių,
stirninų ir nupenėtų paukščių. 4 Nes[6]
jis viešpatavo visai sričiai šiapus Upės,
nuo Tifsacho ligi Gazos, visiems
karaliams šiapus Upės, ir jis gyveno
taikoje visuose aplinkiniuose
pasieniuose. 5 Taigi Judas ir Izraelis
saugiai gyveno, kiekvienas po savo
vynmedžiu ir figmedžiu, nuo Dano ligi
Beėr-Šebos per visą Saliamono gyvenimo
laiką. 6 Saliamonas turėjo ⌈keturis
tūkstančius⌉[7] gardų savo kovos
vežimų žirgams ir dvylika tūkstančių
važiuotojų[8]. 7 Tie vietininkai
aprūpindavo maistu karalių Saliamoną
ir visus, kuriems buvo leista prieiti prie
karaliaus Saliamono stalo,—kiekvienas
savo mėnesį. Jie neleisdavo, kad ko nors
pritrūktų. 8 Jie taip pat atgabendavo
miežių ir pašaro žirgams ir vežimus
traukiantiems arkliams į vietą, kur
⌈reikėjo⌉[9], kiekvienas jam nustatyta
tvarka.

1 Pr 15, 18; 2 Kron 9, 26 6 1 Kar 10, 26; 2 Kron 1, 14; 9, 25

Saliamono išmintis

9 Dievas davė Saliamonui
išminties, labai daug supratimo ir
plataus akiračio protą tarsi jūros
pakrantėje išplitusį smėlį. 10 Saliamono
išmintis buvo pranašesnė už visų rytiečių
išmintį ir visą Egipto išmintį. 11 Jis
buvo išmintingesnis už visus žmones—už
ezrachą Etaną ir už Macholio sūnus
Hėmaną, Kalkolį ir Dardą. Ir jis buvo
pagarsėjęs visose aplinkinėse tautose.
12 Jis ištarė tris tūkstančius patarlių, o
jo giesmių buvo tūkstantis ir penkios.
13 Jis kalbėjo apie medžius, pradėdamas
Lebanone sutinkamu kedru ir baigdamas
iš sienos augančiu izopu. Jis kalbėjo
apie žvėris, paukščius, roplius ir žuvis.
14 Iš visų tautų ateidavo Saliamono
išminties pasiklausyti žmonės, siųsti[10]
visų žemės karalių, kurie buvo girdėję
apie jo išmintį.

11 Ps 89 antraštė 12 Pat 1, 1; 10, 1; 25, 1 12 Gg 1, 1

Chiramas parūpina kedrų šventyklos statybai

15 Tyro karalius Chiramas siuntė
savo tarnus pas Saliamoną, kai išgirdo,
jog jis buvo pateptas karaliumi vietoj
savo tėvo, nes Chiramas visą laiką

---

1 G^{BL}: Gado
2 G2, 46k ir 10, 26a; plg. 2 Kron 9, 26; M: visas karalystes
3 T.y. Eufrato
4 Žr. 1 skn. pirmąją išnašą.
5 1 kora ≈ 364l
6 „Nes" jungia 5, 1 su 5, 4.
7 2 Kron 9, 25; G^{B} 10, 26; M: keturiasdešimt tūkstančių
8 Arba: žirgų
9 Arba: jis (karalius ar vietininkas?) būdavo
10 Lit. nuo; G^{B}: ir [kai kurie] nuo; G^{L}: ir jis priimdavo dovanų iš

draugavo su Dovydu.[1] 16 O Saliamonas
pasiuntė Chiramui tokią žinią: 17 „Tu
pats žinai, kad mano tėvas Dovydas
negalėjo statyti namų VIEŠPATIES,
savo Dievo, vardui dėl karo, kuriuo jie[2]
supo jį, iki VIEŠPATS juos padėjo po jo
kojų padais. 18 Bet dabar VIEŠPATS,
mano Dievas, man suteikė ramybę
aplinkui. Nebėra nei priešininko, nei
blogų aplinkybių. 19 Tad aš galvoju
statyti namus VIEŠPATIES, savo Dievo,
vardui, kaip kad VIEŠPATS pasakė
mano tėvui Dovydui: ‚Tavo sūnus, kurį
tavo vietoj pasodinsiu į tavo sostą, jis
pastatys namus mano vardui'. 20 Taigi
dabar įsakyk, kad man prikirstų kedrų
nuo Lebanono. Mano tarnai tegul dirba
su tavo tarnais, o už tavo tarnus aš tau
mokėsiu tokį užmokestį, kokį tik
nustatysi, nes tu pats žinai, kad tarp
mūsų nėra nė vieno taip mokančio kirsti
medžius, kaip sidoniečiai".
21 Kai Chiramas išgirdo Saliamono
žodžius, jis labai apsidžiaugė ir tarė:
„Tebūnie šiandien pagarbintas
VIEŠPATS, kurs davė Dovydui
išmintingą sūnų šitai didelei tautai
[valdyti]!" 22 Ir Chiramas pasiuntė
Dovydui tokią žinią: „⸢Gavau tavo man
atsiųstą žinią⸣[3]. Aš iš savo pusės visiškai
patenkinsiu tavo norą gauti kedro ir
ėgliaus[4] rąstų. 23 Mano tarnai juos
nuleis nuo Lebanono į jūrą, o aš juos
surišiu į sielius jūroje[5] [ir nuplukdysiu]
iki vietos, kurią man nurodysi. Ten aš
juos išskirstysiu, o tu paskui juos
parsigabensi. Bet tu iš savo pusės
patenkinsi mano norą, aprūpindamas
maistu mano šeimyną". 24 Taigi
Chiramas parūpino Saliamonui kedro ir
ėgliaus rąstų, kiek tik tas norėjo. 25 O
Saliamonas davė Chiramui dvidešimt
tūkstančių korų kviečių jo šeimynai
maitinti ir ⸢dvidešimt korų⸣[6] muštinio[7]
aliejaus. Tiek Saliamonas kasmet
teikdavo Chiramui.
26 VIEŠPATS davė Saliamonui
išminties, kaip jam buvo pažadėjęs.
Viešpatavo taika tarp Chiramo ir
Saliamono, ir juodu padarė sąjungą.

19 2 Sam 7, 12–13; 1 Kron 17, 11–12

Saliamono baudžiauninkai

27 Karalius Saliamonas parinko iš
viso Izraelio baudžiauninkų, ir
baudžiauninkų buvo trisdešimt
tūkstančių vyrų. 28 Jis juos siųsdavo į
Lebanoną pamainomis, kas mėnesį po
dešimtį tūkstančių. Vieną mėnesį jie
būdavo Lebanone, o du mėnesius—
namie. Adoniramas buvo baudžiauninkų
viršininkas. 29 Saliamonas turėjo
septyniasdešimt tūkstančių[8] naštanešių
ir aštuoniasdešimt tūkstančių
akmenlaužių kalnuose, 30 neskaitant
trijų tūkstančių ir trijų šimtų Saliamono
vyriausių prižiūrėtojų, kuriems buvo
pavestas darbas, kurie vadovavo
žmonėms, atliekantiems darbą.
31 Karaliui įsakius, jie išlaužė didelius
akmenis, vertingus akmenis, kad padėtų
namams pamatus iš tašytų akmenų.
32 Saliamono statytojai ir Chiramo
statytojai juos aptašė ir ⸢padarė su
briaunomis⸣[9]. Taip jie paruošė rąstus ir
akmenis namų statybai.

15–32 2 Kron 2, 1–18 28 1 Kar 12, 18

Saliamono šventykla

6 Keturi šimtai aštuoniasdešimtaisiais
metais po izraelių išėjimo iš Egipto
šalies, Saliamono ketvirtaisiais Izraeliui
karaliavimo metais, ⸢antrąjį mėnesį⸣[10], jis
pradėjo statyti namus VIEŠPAČIUI.
2 Namai, kuriuos karalius Saliamonas
pastatė VIEŠPAČIUI, buvo šešiasdešimt
mastų[11] ilgio, dvidešimt mastų pločio ir
trisdešimt mastų aukščio. 3 Prieangis
šventyklos[12] priešakyje buvo

---

1 S + Taigi Chiramas, nusiuntęs pas Saliamoną, palinkėjo jam laimės.
2 T.y. priešai
3 Lit. Išgirdau, ką man atsiuntei.
4 T.y. *Juniperus phoenicea*
5 ~G^{BL}
6 G: 20,000 batų. 1 Batas = 1/10 koro ≈ 36, 4l; 1 koras ≈ 364l
7 T.y. iš alyvų išmušto, ne išspausto
8 M + nešėjų
9 Rk.; M: gebaliečiai
10 G^{BL}; M: Zivo mėnesį, tai yra antrąjį mėnesį
11 Hbr. ammâ ≈ 55 cm
12 G^{B}; M: namų šventyklos

dvidešimt mastų ilgio, lygiagrečio namų
pločiui, o jo plotis—dešimt mastų namų
priešakyje.[1] 4 Ir jis padarė ⌜grotuotus
įrémintus langus⌝[2]. 5 Jis pastatė prie
namų sienos priestatą, einantį aplink
namų sienas, aplink šventyklą ir
užpakalinę dalį[3], ir aplinkui įrengė
šoninius aukštus. 6 Apatinis ⌜šoninis
aukštas⌝[4] buvo penkių mastų pločio,
vidurinis—šešių mastų pločio ir
trečiasis—septynių mastų pločio, nes jis
padarė namams atotraukų išviršinėje
pusėje aplinkui, kad nieko nereikėtų
įbesti į namų sienas.
7 Kai namai buvo statomi, jie
buvo statomi iš visiškai paruoštų
laužyklos akmenų, tad, juos statant,
nebuvo girdėti namuose nei kūjų, nei
skeltuvų, jokio geležinio įrankio.
8 Įėjimas į apatinį[5] aukštą buvo
dešiniajame[6] namų šone, ir ⌜sraigtiniais
laiptais⌝[7] buvo užlipama į vidurinį, o iš
vidurinio į trečiąjį [aukštą]. 9 Taigi jis
statė namus ir juos užbaigė. Jis uždengė
namus kedrinėmis sijomis ir lentomis.
10 Jis pastatė priestatą prie visų namų,
[kiekvieną jo aukštą] penkių mastų
aukščio, ir jis[8] buvo pritvirtintas prie
namų kedrinėmis sijomis.
11 Paskui atėjo Saliamonui
VIEŠPATIES žodis: 12 „Dėl šitų namų,
kuriuos tu statai: jei elgsies pagal mano
nuostatus, vykdysi mano potvarkius ir
laikysies visų mano įsakymų, elgdamasis
pagal juos, tau ištesėsiu savo pažadą,
kurį daviau tavo tėvui Dovydui.
13 Gyvensiu tarp izraelių ir nepaliksiu
savo tautos Izraelio“.
14 Taigi Saliamonas statė namus ir
juos užbaigė. 15 Jis apmušė namų sienas
iš vidaus kedrinėmis lentomis. Nuo
namų aslos iki lubų sijų[9] jis jas apdengė
iš vidaus medžiu ir išklojo namų aslą
ėglinėmis lentomis. 16 Dvidešimt mastų
nuo namų užpakalinio šono jis pastatė
[perskyrą] iš kedrinių lentų nuo aslos iki
sijų, ir ⌜jie buvo atskirti⌝[10] viduje
užpakalinei salei, visų švenčiausiajai.
17 Dar keturiasdešimt mastų [ilgio] buvo
namai, tai yra šventykla, ⌜užpakalinės
salės priešakyje⌝[11]. 18 Kedro medis
dengė namus viduje: kolokvintų[12] ir
gėlių taurelių raižiniai. Viskas buvo iš
kedro—nebuvo matyti akmens. 19 Jis
įrengė užpakalinę salę namų viduje,
giliausioje dalyje, kad ten padėtų
VIEŠPATIES sandoros skrynią.
20 ⌜Užpakalinė salė⌝[13] buvo dvidešimt
mastų ilgio, dvidešimt mastų pločio ir
dvidešimt mastų aukščio, ir jis ją
aptraukė grynu išplotu auksu. Jis
padarė[14] kedrinį aukurą. 21 Saliamonas
aptraukė namus iš vidaus grynu išplotu
auksu ir nutiesė skersai auksines
grandines priekyje užpakalinės salės,
kurią jis aptraukė auksu. 22 Visus
namus jis aptraukė auksu, iki visi namai
buvo užbaigti. ⌜Ir visą aukurą,
priklausantį užpakalinei salei, jis
aptraukė auksu⌝[15].
23 Jis padarė užpakalinėje salėje
du kerubus iš alyvmedžio, kiekvieną
dešimties mastų aukščio. 24 Penkių
mastų buvo vienas kerubo sparnas ir
penkių mastų kitas kerubo sparnas.
Buvo dešimt mastų nuo vieno jo sparno
galo iki kito jo sparno galo.
25 Dešimties mastų buvo ir antrasis
kerubas. Abu kerubai turėjo tokius pat
matmenis ir tokį pat pavidalą. 26 Vieno
kerubo aukštis buvo dešimt mastų ir toks
pat antrojo kerubo. 27 Jis pastatė
kerubus giliausioje namų dalyje, ir jie[16]
taip išskėtė savo[17] sparnus, jog vieno

1 T.y. matuojant atstumą nuo įėjimo į prieangį iki pačios šventyklos, arba navos
2 Arba: langus su į lauko pusę siaurėjančiais rėmais. Hbr. posakio reikšmė neaiški.
3 T.y. švenčiausiąją
4 G^BL; M: priestatas
5 GT; M: vidurinį
6 T.y. pietiniame
7 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.
8 T.y. priestatas
9 G^BL; M: sienų
10 Sk. vajibbādelū; M: ir įrengė jiems (t.y. namams)
11 GV. 20 skn. yra 17 skn. tąsa. 18 ir 19 skn. yra vėlesni intarpai.
12 *Colocyntis vulgaris*
13 Rk.; M: Priešais užpakalinę salę
14 G^BL; M: aptraukė
15 G
16 G^BL: jis
17 G^BL; M: kerubų

sparnas palietė vieną sieną, o kito
kerubo sparnas palietė kitą sieną, ir jų
sparnai susilietė namų viduryje—
sparnas su sparnu. 28 Ir jis aptraukė
kerubus auksu.
29 Visose namų sienose, viduje ir
išorėje[1], jis išraižė kerubų, palmių ir
gėlių taurelių [pavidalo] rėžinius. 30 O
namų grindis jis išklojo auksu viduje ir
išorėje.
31 Įėjimui į užpakalinę salę jis
padarė dvigubas duris iš alyvmedžio.
Durų rėmai susidarė iš ⌜penkiašonių
staktų⌝[2]. 32 Dvigubosios durys buvo iš
alyvmedžio. Jis išraižė kerubų, palmių ir
gėlių taurelių [pavidalo] rėžinius ir juos
aptraukė auksu. Jis priplojo auksą prie
kerubų ir palmių.
33 Tokiu pat būdu jis padarė
įėjimui į šventyklą staktas iš
alyvmedžio—⌜keturšones staktas⌝[3]—34 ir
dvigubas duris iš eglinės medžio. Abi
vienerių durų sąvaros sukosi ant kengių,
ir abi kitų durų sąvaros sukosi ant
kengių. 35 Jis įraižė [jose] kerubus,
palmes ir gėlių taureles ir [visus]
aptraukė auksu, priplotu prie raižinių.
36 Jis pastatė vidinį kiemą[4] iš trijų
tašyto akmens sluoksnių ir vieno
sluoksnio kedro rąstų.
37 Ketvirtaisiais metais, Zivo
mėnesį, buvo padėti VIEŠPATIES namų
pamatai, 38 o vienuoliktaisiais metais,
Bulio mėnesį, tai yra aštuntąjį mėnesį, jis
užbaigė namus su visomis jų
smulkmenomis ir pagal visus jų statybos
planus. Taigi jis juos statė septynerius
metus.

15–38 2 Kron 3, 8–14 **16** Iš 26, 33–34 **22** Iš 30, 1–3
23–28 Iš 25, 18–20

Saliamono pastatų kompleksas

7 Savo paties rūmus Saliamonas statė
trylika metų ir užbaigė visus savo
rūmus.
2 Jis pastatė Lebanono Miško
namus šimto mastų ilgio, penkiasdešimt
mastų pločio ir trisdešimt mastų aukščio
ant trijų[5] eilių kedrinių šulų, o nutašytos
kedrinės sijos gulėjo ant šulų. 3 Viršuje
namai[6] buvo apdengti kedru viršum
išilginių, atsirėmusių į šulus—
keturasdešimt penkis, [kurių] penkiolika
sudarė eilę. 4 Langų rėmai buvo [įdėti]
trimis eilėmis, ir tris kartus[7] šviesos
anga buvo ties šviesos anga. 5 Visi
įėjimai ir langai[8] turėjo ⌜keturkampius
rėmus⌝[9], ir tris kartus anga buvo ties
anga.
6 Jis padarė Stulpų salę
penkiasdešimt mastų ilgio ir trisdešimt
mastų pločio, prieš juos salę su stulpais
ir baliustradą jų priešakyje.
7 Jis padarė Sosto salę, kur
teisdavo, teismo salę. Ji buvo išklota
kedru nuo grindų iki lubų[10].
8 Jo paties namai, kuriuose jis
gyveno, kitame kieme, už salės, buvo
tokiu pat būdu pastatyti. Ir jis padarė
namus, panašius į šitą salę, Faraono
dukteriai, kurią Saliamonas buvo vedęs.
9 Visi šitie [pastatai] buvo iš
brangių akmenų, nutašytų pagal matus,
nulygintų akmenpjūkliu iš vidaus ir iš
lauko, nuo pamatų iki viršutinio
sluoksnio ir iš lauko iki didžiojo kiemo.
10 Pamatai buvo iš brangių akmenų,
didelių akmenų, *akmenų dešimties mastų*
ir akmenų aštuonių mastų, 11 o viršuje
gulėjo brangūs akmenys, nutašyti pagal
matus, ir kedrai. 12 Didysis kiemas[11]
turėjo aplinkui tris sluoksnius tašytų
akmenų ir sluoksnį kedro rąstų, ⌜kaip ir
VIEŠPATIES namų vidinis kiemas ir
namų prieangis⌝[12].

8 1 Kar 3, 1

Chiramo žalvariniai dirbiniai šventyklai

1 T.y. užpakalinėje salėje (= visų švenčiausiojoje) ir priekinėje salėje (= šventykloje)
2 Arba: staktų su penkiomis atotraukomis
3 Arba: staktas su keturiomis atotraukomis
4 T.y. kiemo sieną, aptvarą
5 G^BL; M: keturių
6 Lit. jie
7 T.y. trijose vietose arba aukštuose
8 G; M: staktos
9 Arba: rėmus su keturiomis atotraukomis
10 SV; M: grindų
11 T.y. kiemo siena, aptvaras
12 ~G^BL

13 Karalius Saliamonas pasiuntė ir
atsigabeno iš Tyro Chiramą. 14 Jis buvo
iš Naftalio genties kilusios našlės sūnus,
kurio tėvas buvo tyrietis, žalvario kalvis.
Jis buvo kupinas sumanumo, supratimo
ir sugebėjimo atlikti bet kokį darbą iš
žalvario. Atvykęs pas karalių
Saliamoną, jis atliko visą jam skirtą
darbą.
15 Jis nuliejo[1] du žalvarinius
stulpus. Aštuoniolikos mastų buvo vieno
stulpo aukštis, ir dvylikos[2] mastų siūlas
apjuosė ⌜jį. Jis buvo keturių pirštų
storio, tuščias. Ir toks pat buvo⌝[3]
antrasis stulpas. 16 Jis dar padarė du
kapitelius, žalvarinius liejinius, uždėti
ant stulpų viršaus. Penkių mastų buvo
vieno kapitelio aukštis ir penkių mastų
kito kapitelio aukštis. 17 ⌜Jis padarė du
tinklus⌝[4] (⌜tinklinį dirbinį [ir]
pagražinimus, grandinėlių dirbinį⌝[5])
apdengti[6] kapiteliams, ⌜esantiems ant
stulpų viršaus⌝[7]: tinklą[8] vienam
kapiteliui ir tinklą[9] kitam kapiteliui.
18 Jis padarė ⌜granatmedžio obuolių⌝[10],
būtent dvi eiles aplinkui ant vieno tinklo
⌜apdengti kapiteliams, esantiems ant
stulpų[11] viršaus⌝[12], ir taip jis padarė
kitam kapiteliui. 19 Kapiteliai, esantys
ant stulpų viršaus, buvo lòtoso[13]
pavidalo dirbinys[14], keturių mastų
[aukščio]. 20 [15]Buvo du šimtai
granatmedžio obuolių, einančių eilėmis
aplinkui ⌜ant vieno ir taip pat⌝[16] ant kito
kapitelio. 21 Jis pastatė stulpus prie
šventyklos prieangio. Jis pastatė dešinįjį
stulpą ir jį pavadino Jachinu[17], paskui
jis pastatė kairįjį stulpą ir jį pavadino
Boazu[18]. 22 Ant stulpų viršaus buvo
lotoso pavidalo dirbinys. Taip buvo
baigtas stulpų darbas.
23 Paskui jis padarė nulietą
baseiną[19] dešimties mastų nuo briaunos
iki briaunos, apskritą aplinkui. Jis buvo
penkių mastų aukščio, ir trisdešimt
mastų matuoklė galėjo jį apjuosti
aplinkui. 24 Kolokvintai aplink po jo
briauna aprietė jį, dešimt per mastą
apskriejo baseiną aplinkui. Jį liejant,
kolokvintai dviem eilėmis buvo nulieti
[iš vieno su juo]. 25 Jis stovėjo ant
dvylikos jaučių. Trys buvo atsigręžę į
žiemius, trys atsigręžę į vakarus, trys
atsigręžę į pietus ir trys atsigręžę į rytus.
Baseinas laikėsi ant jų viršuje, o visi jų
pasturgaliai buvo atsukti į vidaus pusę.
26 Jo storis buvo per plaštaką, ir jo
briauna buvo padaryta kaip taurės
briauna, kaip lotoso žiedas. Jame tilpo
du tūkstančiai batų[20].
27 Jis padarė dešimt žalvarinių
vandenvežių stovų. Kiekvienas stovas
buvo keturių mastų ilgio, keturių mastų
pločio ir trijų mastų aukščio. 28 Šitokia
buvo stovų[21] sandara: jie turėjo
rėmtarpius, o rėmtarpiai buvo įleisti į
skersinius. 29 Ant rėmtarpių, esančių
tarp skersinių, buvo liūtai, jaučiai ir
kerubai—ir taip pat ant skersinių.
Viršuje ir apačioje liūtų bei jaučių buvo
iškalinėtos sraigto pavidalo įvijos.
30 Kiekvienas stovas turėjo keturis
žalvarinius tekinius ir žalvarines ašis, ir
keturios buvo jo atramos[22]. Jos turėjo
pasparas. Pasparos buvo prilietos po
katilu, ⌜šalia kiekvienos įvijos⌝[23]. 31 Jo

1 G^{BL}; M: supavidalino
2 G^{BL}: keturiolikos
3 G^{BL}; ~M
4 G^{BL}; ~M
5 ~G^{BL}
6 G; ~M
7 ~G
8 G^{BL}; M: septynis
9 G^{BL}; M: septynis
10 2Mss; M: stulpus
11 50MssS; M: granatmedžio obuolių
12 ~G
13 Lotosas—pietų kraštų augalas su dideliais žiedais.
14 M + prieangyje
15 M + nesuprantamą *žodžių grupę*: Kapiteliai ant abiejų stulpų taip pat viršuje prie išgaubos, esančios šalia tinklo
16 S; ~M
17 Lit. Jis padarys tvirtą.
18 Lit. Jame yra stiprybė.
19 Lit. jūrą
20 1 batas ≈ 22–391
21 G^{BA}S; M: stovo
22 T.y. kertiniai ramsčiai
23 Vertimas tėra bandymas išversti nesuprantamą hbr. posakį.

anga[1] buvo į vidaus pusę nuo pasparų[2] ir
išsikišusi į viršų per mastą. Jo anga
buvo apskrita, kaip kad daromas
pastolis, pusantro masto. Ant jo angos
irgi buvo rėžinių. Jo[3] rėmtarpiai buvo
keturkampiai, ne apskriti. 32 Keturi
tekiniai buvo rėmtarpių apačioje, ir
tekinių laikytuvai[4] buvo iš vieno gabalo
su stovu. Kiekvieno tekinio aukštis
buvo pusantro masto. 33 Tekiniai buvo
padaryti taip, kaip padaromas kovos
vežimo tekinis. Jų laikytuvai, skryčiai,
stipinai ir stebulės—viskas buvo nulieta.
34 Keturios pasparos buvo prie keturių
kiekvieno stovo kerčių. Iš stovo išėjo jo
pasparos. 35 Stovo viršuje ėjo aplinkui
pusės masto aukščio apskritas graižas.
Taip pat stovo viršuje šio laikytuvai ir
rėmtarpiai išėjo iš jo. 36 Jis iškalinėjo
plokštėse, jo laikytuvuose ir
rėmtarpiuose kerubus, liūtus ir palmes,
kiek buvo tuščios vietos kiekviename, ir
įvijas aplinkui. 37 Tokiu pat būdu jis
padarė dešimtį stovų. Jie visi buvo
vienaip nulieti, vienodo dydžio, ⌜vienokio
pavidalo⌝[5].

38 Jis padarė dešimt žalvarinių
katilų. Kiekviename katile tilpo
keturiasdešimt batų[6]. Kiekvienas
katilas buvo keturių mastų. Kiekvienas
iš dešimties stovų turėjo ant savęs[7] po
katilą. 39 Jis pastatė stovus: penkis
pietiniame namų šone ir penkis
šiauriniame namų šone, o baseiną jis
pastatė pietiniame namų šone, į
pietryčius.

40 Chiramas dar padarė puodų
[pelenams susemti], lopetų ir šlakstyklių
Taigi Chiramas baigė dirbti visą darbą,
kurį turėjo atlikti karaliui Saliamonui
VIEŠPATIES namuose: 41 du stulpus ir
du kapitelių rutulius, gulinčius ant
stulpų viršaus, ir du tinklus apdengti
abiem kapitelių rutuliams, gulintiems
ant stulpų viršaus; 42 keturis šimtus
granatmedžio obuolių abiem tinklams, po
dvi eiles obuolių kiekvienam tinklui,
apdengti abiem kapitelių rutuliams,
gulintiems ant stulpų viršaus; 43 dešimt
vandenvežių stovų ir dešimt katilų ant
stovų; 44 vieną baseiną ir dvylika jaučių
po baseinu; 45 puodus, lopetas ir
šlakstykles. Visi šitie rykai, kuriuos
Chiramas padarė karaliui Saliamonui
VIEŠPATIES namams [panaudoti], buvo
iš nušveisto žalvario. 46 Jis[8] juos
nuliejo molinėse formose Jordano
apylinkėje, tarp Sukoto ir Saretano.
47 Saliamonas paliko visus rykus
[nepasvertus] dėl pernelyg didelės jų
daugybės. Nebuvo galima nustatyti
žalvario svorio.

48 Saliamonas taip pat padarė[9]
visus VIEŠPATIES namuose esančius
rykus: auksinį aukurą, auksinį stalą, ant
kurio gulėjo Akivaizdos duona[10];
49 žibintus—penkis dešinėje ir penkis
kairėje užpakalinės salės priešakyje—iš
gryno aukso su žiedais, žiburiais ir
žnyplėmis iš aukso; 50 dubenis,
gnybtuvus, šlakstykles, kaušus
[smilkalams] ir anglines iš gryno aukso;
taip pat auksinius vyrius vidinės namų
dalies durims, vedančioms į
švenčiausiąją, ir namų durims,
vedančioms į šventyklą.

51 Kai buvo užbaigtas visas
darbas, kurį karalius[11] Saliamonas
atliko VIEŠPATIES namams,
Saliamonas įnešė savo tėvo Dovydo
pašvęstąsias dovanas, sidabrą ir auksą, o
rykus sudėjo į VIEŠPATIES namų
lobynus.

15–22 2 Kron 3, 15–17 **23–26** 2 Kron 4, 2–5 **38** Iš 30, 17–21 **40–51** 2 Kron 4, 11—5, 1 **48** Iš 30, 1–3 **48** Iš 25, 23–30 **49** Iš 25, 31–40 **51** 2 Sam 8, 11; 1 Kron 18, 11

Saliamonas perkelia sandoros skrynią į šventyklą

8 Tuo metu Saliamonas surinko Izraelio
vyresniuosius—⌜visus genčių vadus,

1 Lit. burna (t.y. įtaisymas katilui padėti)
2 Rk.; M: kapitelių
3 2Mss; M: Jų
4 T.y. kertinių atramų apatiniai galai
5 ~G
6 Žr. 26 skn. išnašą.
7 Lit. stovo
8 G[BL]; M: Karalius
9 Chiramo rankomis
10 T.y. VIEŠPATIES akivaizdoje išdėta duona
11 ~G[BL]

izraelių protėvių šeimų atstovus, pas
karalių Saliamoną⌝[1]—į Jeruzalę[2]
užgabenti VIEŠPATIES sandoros
skrynios iš Dovydo miesto, tai yra
Şijonos. 2 Visi Izraelio vyrai susirinko
pas karalių Saliamoną per šventę
Etanimo mėnesį, tai yra septintąjį
mėnesį. 3 Visiems Izraelio vyresniesiems
atvykus, kunigai pakėlė skrynią. 4 Jie
nešė aukštyn VIEŠPATIES skrynią,
susitikimo padangtę ir visus šventuosius
rykus, buvusius susitikimo[3] padangtėje.
⌜Juos nešė aukštyn kunigai ir leviai⌝[4].
5 Tuo tarpu karalius ⌜Saliamonas ir su
juo visas Izraelio susirinkimas, susiėjęs
prie jo⌝[5] ties skrynia, aukojo avis ir
jaučius ⌜be skaičiaus⌝[6]. 6 Paskui kunigai
įnešė skrynią[7] į jos vietą, į namų
užpakalinę salę, į švenčiausiąją, po
kerubų sparnais, 7 nes kerubai laikė
išskėtę abu sparnus ant skrynios vietos.
Tuo būdu kerubai dengė iš viršaus
skrynią ir jos nešamąsias kartis. 8 O
kartys buvo tokios ilgos, jog karčių galus
buvo galima matyti iš šventosios ties
užpakaline sale, tačiau jų nebuvo *galima*
matyti iš lauko. ⌜Ir jos ten tebėra iki šios
dienos⌝[8]. 9 Skrynioje nebuvo nieko kita,
kaip tik dvi akmeninės plokštės[9], kurias
Mozė ten buvo įdėjęs Chorebe, kur
VIEŠPATS sudarė [sandorą] su
izraeliais, kai tie buvo išėję iš Egipto
šalies. 10 Kunigams išėjus iš šventosios,
debesis taip pripildė VIEŠPATIES
namus, 11 jog kunigai dėl debesies
nebegalėjo eiti tarnybos, nes
VIEŠPATIES skaistybė buvo pripildžiusi
VIEŠPATIES namus.

12 Tąsyk Saliamonas tarė:

„VIEŠPATS ⌜sukūrė saulę
danguje⌝[10].
Jis pareiškė norįs gyventi
tirštoje tamsoje.[11]
13 Aš tau tikrai pastačiau didingus
namus,
vietą tau gyventi per
amžius“.
⌜Tai, kaip žinoma, parašyta
Giesmių knygoje⌝[12].

12 2Sam 6, 12–16; 1 Kron 15, 25–29 1–13 2 Kron 5, 2–6, 2 9 Dt 10, 5 10–11 Iš 40, 34–35

Saliamono kalba susirinkusiai miniai

14 Paskui, visam Izraelio
susirinkimui stovint, karalius, atsukęs
veidą, palaimino visą Izraelio
susirinkimą 15 ir tarė: „Tebūnie
pagarbintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
kuris ⌜savo ranka ištesėjo, ką savo burna
pažadėjo mano tėvui Dovydui⌝[13],
sakydamas: 16 ‚Nuo tos dienos, kai
išvedžiau savo tautą Izraelį iš Egipto,
neišsirinkau jokio miesto iš visų Izraelio
genčių statyti namams, kad ten būtų
mano vardas, bet išsirinkau ⌜Jeruzalę,
kad ten būtų mano vardas, ir
išsirinkau⌝[14] Dovydą, kad jis valdytų
mano tautą Izraelį‘. 17 Jau mano tėvas
Dovydas manė statyti namus
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, vardui.
18 Bet VIEŠPATS sakė mano tėvui
Dovydui: ‚Kad tu manei statyti namus
mano vardui,—gerai darei, kad tai
manei. 19 Tačiau ne tu statysi namus,
bet tavo sūnus, kuris išeis iš tavo strėnų,
jis pastatys namus mano vardui‘.
20 VIEŠPATS ištesėjo savo pažadą, kurį
jis davė: aš stojau į savo tėvo Dovydo
vietą ir atsisėdau į Izraelio sostą, kaip
VIEŠPATS buvo pažadėjęs, ir pastačiau
namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo,
vardui. 21 Ir ten parūpinau vietą
skryniai, kurioje yra VIEŠPATIES

1 ~G
2 G: Şijoną
3 G; ~M
4 ~G[BL]
5 G[B]; ir visas Izraelis
6 G[BL]; M: kurių dėl daugybės nebuvo galima skaičiuoti ir suskaičiuoti
7 G[BL]; M: VIEŠPATIES sandoros skrynią
8 ~G[BL]. Kai kurių egzegetų nuomone, pradžioje šitas sakinys buvo 9 skn. gale.
9 G + sandoros plokštės
10 G[L]; ~M
11 Prasmė: VIEŠPATS regimas ne saulėje (ji tėra jo kūrinys), bet jis neregimai apsireiškia debesų tamsoje, aptraukiančioje dangų.
12 G[BL]; ~M
13 Lit. savo burna pažadėjo mano tėvui Dovydui ir savo ranka ištesėjo
14 G[B]; plg. 2 Kron 6, 6; ~M

sandora, kurią jis sudarė su mūsų
protėviais, juos išvedęs iš Egipto šalies“.

14–21 2 Kron 6, 3–11 16 2 Sam 7, 4–11; 1 Kron 17, 3–10 17–18 2 Sam 7, 1–3; 1 Kron 17, 1–2 19 2 Sam 7, 12–13; 1 Kron 17, 11–12

Saliamono šventyklos dedikacijos malda

22 Paskui Saliamonas atsistojo ties
VIEŠPATIES aukuru viso Izraelio
susirinkimo akivaizdoje, išskėtė rankas į
dangų 23 ir tarė: „VIEŠPATIE, Izraelio
Dieve, nei aukštai danguje, nei žemai
žemėje nėra tokio Dievo, kaip tu, kuris
išlaikai ⸢malonės sandorą⸣[1] savo tarnams,
vaikščiojantiems tavo akivaizdoje visa
širdimi, 24 kuris ištesėjai savo tarnui
Dovydui, mano tėvui, ką jam pažadėjai.
Tikrai, pažadėjęs savo burna, įvykdei
savo ranka, kaip šiandien yra įvykę.
25 Taigi dabar, VIEŠPATIE, Izraelio
Dieve, ištesėk savo tarnui Dovydui, ką
jam esi pažadėjęs, sakydamas: ‚Tau
nepristigs mano akivaizdoje nė vieno,
sėdinčio Izraelio soste, jei tik tavo sūnūs
žiūrės savo kelio, kad vaikščiotų mano
akivaizdoje, kaip tu vaikščiojai mano
akivaizdoje‘. 26 Taigi dabar, Izraelio
Dieve, meldžiu, tegul pasitvirtina tavo
pažadas, kurį esi davęs savo tarnui
Dovydui, mano tėvui!
27 Bet ar tikrai Dievas galėtų
gyventi ⸢su žmonėmis⸣[2] žemėje? Štai
dangus ir aukščiausiasis[3] dangus negali
tavęs sutalpinti, kaip juo mažiau šitie
namai, kuriuos pastačiau! 28 Tačiau
atsižvelk į savo tarno maldą ir jo
maldavimą, VIEŠPATIE, mano Dieve,
kad klausytumeis šaukimo ir maldos,
kuria tavo tarnas šiandien meldžiasi
tavo akivaizdoje, 29 kad ⸢naktį ir dieną⸣[4]
tavo akys būtų atviros šitų namų linkui,
linkui tos vietos, apie kurią pasakei:
‚Ten tebūnie mano vardas‘, kad
klausytumeis maldos, kuria tavo tarnas
melsis šitos vietos linkui! 30 Klausykis
savo tarno ir savo tautos Izraelio
maldavimo[5], kai jie melsis šitos vietos
linkui! Tu pats klausykis ⸢savo
gyvenamoje vietoje⸣[6], danguje, ir
išklausęs atleisk!
31 Jei kas nusidės savo artimui ir
iš jo bus pareikalauta prisiekti priesaiką
[,sau ištariančią prakeikimą,] ir jis atėjęs
prisieks ties tavo aukuru šituose
namuose, 32 tu klausykis danguje, veik
ir teisk savo tarnus, pasmerkdamas
kaltąjį ir uždėdamas [bausmę už] jo
elgesį ant jo paties galvos, ir
išteisindamas teisųjį ir jam atlygindamas
pagal jo teisumą.
33 Kai tavo tauta Izraelis bus
priešo sumušta dėl to, kad jie bus tau
nusidėję, ir kai jie atsivers į tave,
išpažins tavo vardą, melsis ir tave
maldaus šituose namuose, 34 tu
klausykis danguje, atleisk savo tautos
Izraelio nuodėmę ir juos sugrąžink į
žemę, kurią davei jų protėviams.
35 Kai dangus bus uždarytas ir
nebus lietaus, nes jie bus tau nusidėję,
ir kai jie melsis šitos vietos linkui,
išpažins tavo vardą ir atsivers nuo savo
nuodėmės dėl to, kad juos būsi
nužeminęs, 36 tu klausykis danguje ir
atleisk savo tarno[7] ir savo tautos Izraelio
nuodėmę, nes juos pamokysi gerojo kelio,
kuriuo jie turi vaikščioti, ir duok lietaus
savo šaliai, kurią davei savo tautai
paveldėti.
37 Jei badas ims siausti šalyje, jei
kils maras, jei užeis javų džiūtis, rūdys,
skėriai, rijūnai[8], jei jos[9] priešas ją
prispaus ⸢kuriame nors iš jos miestų⸣[10],
[jei užgaus] koks nors nelaimės smūgis,
kokia nors liga, 38 [jei atsiras] koks nors
maldos reikalas, koks nors maldavimo
reikalas, kurį kiekvienas žmogus gali
turėti[11], nes kiekvienas žino, kas slegia
jo širdį, ir [jei jis] išplės savo rankas šitų
namų linkui,— 39 tu klausykis danguje,
savo gyvenamoje vietoje, atleisk, veik ir
suteik kiekvienam, ko vertas jo[12]

1 G^B; plg. 2 Kron 6, 6; ~M
2 G^BL 2 Kron 6, 18; ~ M
3 Lit. dangų
4 GS 2 Kron 6, 20: dieną ir naktį
5 Dgl. Mss: maldos
6 GV; M: [jam atėjus] į tavo gyvenamąją vietą
7 G^BL; plg. 30 ir 52 skn.; M: tarnų
8 T.y. tam tikra ropojančių skėrių ar tarakonų rūšis
9 T.y. tautos
10 GS; M: jos [miesto] vartų šalyje
11 M + visa tavo tauta Izraelis; ~G^BL
12 G^B; M + visas

elgesys, nes tu pažįsti jo širdį, nes tu
vienas pažįsti visų žmonių širdį, 40 kad
jie tavęs bijotų visą laiką, kurį jie gyvens
paviršiuje žemės, kurią davei mūsų
protėviams.
41 Taip pat svetimtaučio, kuris
nėra kilęs iš tavo tautos Izraelio, kai jis
ateis iš tolimo krašto dėl tavo vardo,—
42 nes jis išgirs tavo didįjį vardą, tavo
stipriąją ranką ir tavo ištiestą dilbį,—kai
jis ateis ir melsis šitų namų linkui, 43 tu
klausykis danguje, savo gyvenamoje
vietoje, ir veik, žiūrėdamas visko, ko
svetimtautis tavęs šauksis, kad visos
žemės tautos pažintų tavo vardą, kad
tavęs bijotų, kaip tavo tauta Izraelis, ir
kad žinotų, jog tavo vardu vadinami šitie
namai, kuriuos pastačiau.
44 Kai tavo tauta išeis į karą prieš
savo priešus[1] keliu, kuriuo tu juos
pasiųsi, ir melsis VIEŠPAČIUI link
miesto, kurį išsirinkai, ir namų, kuriuos
pastačiau tavo vardui, 45 išgirsk
danguje jų maldą bei jų maldavimą ir
apgink jų teises.
46 Kai jie tau nusidės,—nes nėra
žmogaus, kuris nenusidėtų,—ir tu,
supykęs ant jų, juos atiduosi priešui, ir
kai tie, kurie juos paims nelaisvėn, nuves
juos kaip belaisvius į[2] šalį, tolimą ar
artimą, 47 ir jie atsiprotės šalyje, į kurią
jie bus išvesti kaip belaisviai, atsivers ir
tave maldaus šalyje tų, kurie bus juos
paėmę į nelaisvę, sakydami: ‚Mes
nusidėjome, elgėmės iškrypusiai,
nusikaltome‘, 48 ir kai jie atsivers į tave
visa širdim ir visa savo būtim šalyje savo
priešų, kurie bus juos išvedę į nelaisvę, ir
melsis tau link savo šalies, kurią davei jų
protėviams, [link] miesto, kurį išsirinkai,
ir namų, kuriuos pastačiau tavo
vardui,—49 tai klausykis danguje, savo
gyvenamoje vietoje, jų maldos ir
maldavimo, apgink jų teises, 50 atleisk
savo žmonėms, kurie bus tau nusidėję,
visus jų maištavimus, kuriais jie bus
maištavę prieš tave, ir duok jiems rasti
pasigailėjimą akivaizdoje tų, kurie juos
bus išvedę į nelaisvę, kad tie jų
pasigailėtų, 51 nes jie yra tavo tauta ir
tavo veldinys—jie, kuriuos išvedei iš
Egipto, iš geležies lydkrosnės vidurio.
52 Tebūnie tavo akys atviros tavo
tarno maldavimui ir tavo tautos Izraelio
maldavimui, kad juos išklausytum, kada
tik jie šauksis tavęs, 53 nes tu juos
išskyrei sau veldiniu iš visų žemės tautų,
kaip kad pareiškei per savo tarną Mozę,
išvesdamas mūsų protėvius iš Egipto, o
Viešpatie Jahve!“

22–53 2 Kron 6, 12–42 **25** 1 Kar 2, 4 **27** 2 Kron 2, 6 **29** Dt 12, 11

Saliamonas palaimina susirinkusią tautą

54 Kai Saliamonas baigė melsti
VIEŠPAČIUI visą šitą maldą ir
maldavimą, jis atsikėlė nuo
VIEŠPATIES aukuro priekio, kur jis
klūpėjo ant kelių su išskėstomis
rankomis į dangų, 55 ir atsistojęs garsiu
balsu palaimino visą Izraelio
susirinkimą, sakydamas: 56 „Tebūnie
pagarbintas VIEŠPATS, kuris davė atilsį
savo tautai Izraeliui visiškai taip, kaip
buvo pažadėjęs! Neliko netesėtas nė
vienas žodis iš viso jo gerojo pažado, kurį
jis davė per savo tarną Mozę.
57 VIEŠPATS, mūsų Dievas, tebūnie su
mumis, kaip jis buvo su mūsų protėviais!
Tegul jis nepalieka ir neapleidžia
mūsų ,58 tegul mūsų širdį palenkia į
save, kad vaikščiotume visais jo keliais,
laikytumės jo įsakymų, nuostatų ir
potvarkių, kuriuos jis įsakė mūsų
protėviams. 59 Tebūnie šitie mano
žodžiai, kuriais maldavau VIEŠPATIES
akivaizdoje, artimi VIEŠPAČIUI, mūsų
Dievui, dieną ir naktį, kad jis apgintų
savo tarno ir savo tautos Izraelio teises,
‛kaip to reikia dieną iš dienos’[3], 60 idant
visos žemės tautos žinotų, jog VIEŠPATS
yra Dievas ir nėra kito! 61 O jūsų[4] širdis
tebūnie visiškai atsidavusi VIEŠPAČIUI,
mūsų Dievui, kad elgtumėtės pagal jo
nuostatus ir laikytumėtės jo įsakymų,
kaip šiandien“.

56 Dt 12, 10; Još 21, 44–45

Saliamonas aukoja daugybę aukų

62 Paskui karalius ir su juo visas
Izraelis aukojo pjaunamąsias aukas
VIEŠPATIES akivaizdoje. 63 Salia-

---

1 2 MssGSV 2 Kron 6, 34; M: priešą
2 M + priešo; ~G[BL]
3 Lit. dienos reikalą jo dieną
4 G[BL]: mūsų

monas aukojo bendrystės aukas[1]
VIEŠPAČIUI—dvidešimt du tūkstančius
jaučių ir šimtą dvidešimt tūkstančių
avių. Taip karalius ir visi izraeliai
pašventino VIEŠPATIES namus. 64 Tą
dieną karalius pašventino vidurį kiemo,
esantį ties VIEŠPATIES namais, nes ten
jis turėjo aukoti deginamąsias bei
javienių aukas ir bendrystės aukų
taukus, kadangi žalvarinis aukuras,
esantis VIEŠPATIES akivaizdoje, buvo
per mažas, kad būtų galėjęs sutalpinti
deginamąsias bei javienių aukas ir
bendrystės aukų taukus.
65 Taigi Saliamonas ir su juo visas
Izraelis — didžiulis susirinkimas [,
susiėjęs iš visų sričių, einančių] nuo
Lebo-Chamato[2] ligi Egipto upelio—
šventė šventę VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
akivaizdoje, ⌜namuose, kuriuos jis buvo
pastatęs, valgydamas, gerdamas ir
linksmindamasis VIEŠPATIES, mūsų
Dievo, akivaizdoje⌝[3] septynias dienas[4].
66 O aštuntąją dieną jis paleido žmones.
Jie palinkėjo karaliui laimės ir nuėjo į
savo palapines linksmi ir gerai nusiteikę
dėl viso gero, kurį VIEŠPATS buvo
padaręs savo tarnui Dovydui ir savo
tautai Izraeliui.

62–66 2 Kron 7, 4–10

VIEŠPATS vėl pasirodo Saliamonui

9 Saliamonui baigus statyti
VIEŠPATIES namus, karaliaus rūmus
ir [padarius] visus Saliamono geidžiamus
daiktus, kuriuos jis norėjo padaryti,
2 VIEŠPATS antrą kartą pasirodė
Saliamonui, kaip jam buvo pasirodęs
Gibeone. 3 Ir VIEŠPATS jam tarė: „Aš
girdėjau tavo maldą ir maldavimą, kurį
maldaudamas išsakei mano akivaizdoje.
Aš pašventinau šituos namus, kuriuos
pastatei, kad ten įamžinčiau savo vardą.
Mano akys ir mano širdis bus ten visą
laiką. 4 O dėl tavęs, jei vaikščiosi mano
akivaizdoje, kaip vaikščiojo tavo tėvas
Dovydas, su tikra širdim ir tiesumu,
elgdamasis visiškai taip, kaip tau
įsakiau, ir laikysies mano nuostatų ir
potvarkių, 5 aš patvirtinsiu visam
laikui tavo karališkosios Izraelio
valdžios sostą, kaip pažadėjau tavo tėvui
Dovydui, sakydamas: ‚Tau nė vieno
nepristigs Izraelio soste‘. 6 Bet[5] jei iš
tikrųjų jūs patys ar jūsų sūnūs
nusigręšite nuo manęs ir nesilaikysite
mano įsakymų bei mano nuostatų,
kuriuos jums pateikiau, ir nuėję
tarnausite kitiems dievams ir juos
garbinsite, 7 aš išnaikinsiu Izraelį nuo
paviršiaus žemės, kurią jiems daviau, o
namus, kuriuos pašventinau savo vardui,
⌜numesiu šalin⌝[6] iš savo akivaizdos. Tada
Izraelis taps priežodžiu ir pajuokos
žodžiu visose tautose. 8 O šitie namai
⌜pavirs griuvėsių krūva⌝[7]. Kiekvienas
praeinantis pro juos baisėsis ir švilpaus.
Kai žmonės paklaus: ‚Kodėl VIEŠPATS
taip padarė šitai šaliai ir šitiems
namams?‘, 9 bus atsakyta: ‚Todėl, kad
jie paliko VIEŠPATĮ, savo Dievą, kuris
išvedė jų protėvius iš Egipto šalies, ir,
įsikibę į kitus dievus, juos garbino ir
jiems tarnavo. Todėl VIEŠPATS užvedė
ant jų visą šitą nelaimę‘“.

1–9 2 Kron 7, 11–22 2 1 Kar 3, 5; 2 Kron 1, 7
5 1 Kar 2, 4 8 2 Kar 25, 9; 2 Kron 36, 19

Saliamonas perleidžia 20 miestų Chiramui

10 Pasibaigus dvidešimčiai metų,
per kuriuos Saliamonas pastatė
VIEŠPATS namus ir karaliaus rūmus,—
11 Tyro karalius Chiramas buvo padėjęs
Saliamonui kedro bei eglių medžiais ir
auksu, kiek tik tas norėjo,—tąsyk
karalius Saliamonas davė Chiramui
dvidešimt miestų Galilo šalyje. 12 Bet
Chiramui išėjus iš Tyro apžiūrėti miestų,
jie jam nekrito į akis. 13 Ir jis tarė:
„Kas gi yra šitie miestai, kuriuos man
davei, mano broli?“ Tad jis juos
pavadino Kabulo[8] šalimi [, ir jie taip
vadinasi] iki šios dienos. 14 Tačiau
Chiramas pasiuntė karaliui šimtą
dvidešimt talentų[9] aukso.

1 M + kurias jis aukojo ; ~S 2 Kron 7, 5
2 Arba: įėjimo į Chamatą
3 G[BL]; ~M
4 M + iš 2Kron7,9: ir [dar kitas] septynias dienas—keturiolika dienų; ~G
5 2MssGSV; ~M
6 GTV 2Kron 7, 20; M: pasiųsiu
7 LatST; M: bus iškilnūs
8 Lit. kaip niekas (t.y. niekaverte šalimi)
9 1 talentas = 35–40kg

10–14 2 Kron 8, 1–2

Saliamono statybiniai darbai ir baudžiauninkai

15 Toks buvo dalykas su
baudžiava, kurią įvedė karalius
Saliamonas, norėdamas statyti
VIEŠPATIES namus, savo paties rūmus,
Milą, Jeruzalės sieną, Chaṣorą, Megidą,
Gezerį— 16 Egipto karalius Faraonas
buvo atžygiavęs, paėmęs Gezerį, jį
sudeginęs, išžudęs kanaaniečius,
gyvenančius mieste, ir jį atidavęs kaip
kraitį savo dukteriai, Saliamono žmonai,
17 bet Saliamonas atstatė Gezerį,—
Žemutinįjį Bėt-Choroną, 18 Baalatą ir
Tamarą[1] dykumoje, . . .[2] šalyje,
19 visus sandėlių miestus, kurie
priklausė Saliamonui, kovos vežimų
miestus, žirgų miestus ir [apskritai] visus
Saliamono geidžiamus pastatus, kuriuos
jis užsigeidė statyti Jeruzalėje, Lebanone
ir visoje savo valdžios srityje. 20 Visus
žmones, išlikusius iš amoriečių,
chitiečių, perizų, chivų ir jebusiečių,
kurie nėra izraelių kilmės,— 21 jų
palikuonis, kurie po jų dar buvo išlikę
šalyje, nes izraeliai neįstengė jų visiškai
sunaikinti,—tuos Saliamonas ėmė į
baudžiauninkus [, ir tokie jie pasiliko]
iki šios dienos. 22 Bet iš izraelių
Saliamonas nė vieno nepadarė vergu.
Bet jie buvo kareiviai, jo pareigūnai, jo
vadai, jo kovos vežimų tretieji, jo kovos
vežimų komanduotojai ir jo raiteliai.
23 Šitie buvo vyriausieji
vietininkai, kurie prižiūrėjo Saliamono
darbą: penki šimtai penkios dešimtys,
vadovaujantys žmonėms, atliekantiems
darbą.
24 Tąsyk, kai tik Faraono duktė
persikėlė iš Dovydo miesto į savo namus,
kuriuos jis jai pastatė, jis statė Milą[3].

15–28 2 Kron 8, 3–18

Saliamono metinės aukos ir prekybos laivynas

25 Tris kartus metuose Saliamonas
aukojo deginamąsias ir bendrystės aukas
ant aukuro, kurį buvo pastatęs
VIEŠPAČIUI, ir dūmais paleido ⌜savo
ugnies aukas⌝[4] VIEŠPATIES akivaizdoje.
Taigi jis užbaigė namus.
26 Karalius Saliamonas statė
laivus Eṣjon-Geberyje, esančiame prie
Ėloto, Nendrių jūros pakrantėje, Edomo
šalyje. 27 O Chiramas pasiuntė savo
tarnus laivininkus, prityrusius jūroje,
[plaukioti] laivais drauge su Saliamono
tarnais. 28 Nuplaukę į Ofyrą, jie iš ten
parvežė keturis šimtus dvidešimt talentų
aukso ir jį atgabeno pas karalių
Saliamoną.

25 Iš 23, 17; 34, 23; Dt 16, 16

Šebos karalienė aplanko Saliamoną

10 Šebos karalienė, išgirdusi garsą
apie Saliamoną[5], atvyko jo
išmėginti mįslingais klausimais. 2 Ji
atvyko į Jeruzalę su labai dideliu
karavanu: [su] kupranugariais,
nešančiais balzamą, labai daug aukso ir
brangių akmenų. Atvykusi pas
Saliamoną, ji kalbėjosi su juo apie viską,
ką turėjo galvoje. 3 O Saliamonas jai
atsakė į visus jos klausimus. Nieko
nebuvo paslėpta karaliui, ko jis nebūtų
galėjęs jai paaiškinti. 4 Kai Šebos
karalienė pamatė visą Saliamono išmintį
ir namus, kuriuos jis buvo pastatęs, 5 jo
stalo valgius, jo pareigūnų sėdimąją
tvarką, jo tarnų patarnavimą, jų[6]
drabužius, jo gėrimus[7] ir jo deginamąsias
aukas, kurias jis aukojo VIEŠPATIES
namuose, ji, netekusi žado, 6 tarė
karaliui: „Pranešimas, kurį girdėjau
savo šalyje apie tavo žodžius ir apie tavo
išmintį, buvo tikras! 7 Bet netikėjau
pranešimais, iki atvykau ir savo akimis
pamačiau. Pasirodo, kad nė pusės man
nebuvo pranešta. Išmintimi ir gerove tu
viršiji gandą, kurį girdėjau.

---

1 KG^B; QKronG^LSTV: Tadmorą
2 Išleistas šalies pavadinimas—turbūt žodis „Judo“.
3 Lit. Tai, kas pripildo (t.y. žemėmis užpiltas kalvos šlaitas tvirtovės sienai sutvirtinti tarp Dovydo miesto ir šventyklos komplekso)
4 Rk.; M: su juo, kuris
5 M + VIEŠPATIES vardui; ~T 2Kron 9, 1. Spėjama, kad tie žodžiai čia pateko iš 10, 4 skn. galo. Kiti mano, kad čia išleista: ir garsą apie namus, kuriuos Saliamonas pastatė VIEŠPATIES vardui
6 G: jo
7 Arba: vyno pilstytojus

8 ⌜Laimingos tavo žmonos!⌝[1] Laimingi
šitie tavo pareigūnai, kurie nuolat stovi
tavo akivaizdoje ir klausosi tavo
išminties! 9 Tebūnie pagarbintas
VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris taip
pamėgo tave, jog pasodino tave į Izraelio
sostą! Kadangi VIEŠPATS mylėjo
Izraelį per amžius, jis tave įstatė
karaliumi, kad vykdytum, kas teisu ir
teisinga". 10 Paskui ji padovanojo
karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso,
labai daug balzamo ir brangiųjų akmenų.
Niekad nebebuvo atgabenta tiek daug
balzamo, kiek Šebos karalienė
padovanojo karaliui Saliamonui.
11 Be to, Chiramo laivai, kurie
vežė auksą iš Ofyro, pargabeno[2] labai
daug almugo medžių ir brangiųjų
akmenų. 12 Karalius padarė iš almugo
medžių turėklus[3] VIEŠPATIES namams
ir karaliaus namams, taip pat lyras ir
arfas giesmininkams. Tiek almugo
medžių nėra buvę daugiau įvežta ir
matyta iki šios dienos.
13 Karalius Saliamonas
padovanojo Šebos karalienei viską, ko ji
norėjo, ko ji prašė, be to, ką jis jau buvo
jai dovanojęs iš karališko[4] dosnumo.
Paskui apsisukusi ji vyko į savo šalį—ji
pati ir jos tarnai.

1–10 Mt 12, 42; Lk 11, 31 1–13 2 Kron 9, 1–12

Saliamono turtai ir karinės pajėgos

14 Auksas, kuris įplaukdavo
Saliamonui per vienerius metus, svėrė
šešis šimtus šešiasdešimt šešis aukso
talentus, 15 neskaitant ⌜mokesčių,
imamų iš keliaujančių pirklių⌝[5], ir
prekiautojų, visų Arabijos karalių ir
šalies sričių valdytojų prekybinio pelno.
16 Karalius Saliamonas padarė du
šimtus didžiųjų skydų iš ploto aukso—
šešiais šimtais [šekelių] aukso[6] jis
aptraukė kiekvieną skydą—17 ir tris
šimtus mažųjų skydų iš ploto aukso—
trimis minomis[7] aukso jis aptraukė
kiekvieną skydą,—ir karalius juos
sudėjo Lebanono Miško namuose.
18 Karalius padarė didžiulį sostą iš
dramblio kaulo ir jį aptraukė grynu
auksu. 19 Sostas turėjo šešis laiptus, ir
sostas turėjo riestą viršų savo atkaltėje.
Rankų atramos buvo vienoje ir kitoje
sėdimosios vietos pusėje. Du liūtai
stovėjo šalia tų atramų, 20 ir dvylika
liūtų[8] stovėjo ant šešių laiptų, [po šešis]
kiekvienoje pusėje. Nieko tokio nėra
buvę padaryta jokiai karalystei.
21 Visi Saliamono geriamieji indai
buvo auksiniai, ir visi Lebanono Miško
namų indai buvo iš gryno aukso. Nieko
nebuvo iš sidabro: Saliamono dienomis
jis buvo laikomas nieku. 22 Mat
karalius turėjo jūroje Taršišo stiliaus
laivyną drauge su Chiramo laivynu.
Kartą per trejus metus parplaukdavo
Taršišo stiliaus laivai, vežini auksu ir
sidabru, dramblio iltimis, bezdžionėmis ir
babūnais[9].
23 Karalius Saliamonas pralenkė
visus žemės karalius turtais ir išmintimi.
24 Ir visas pasaulis ieškojo audiencijos
pas Saliamoną, norėdamas pasiklausyti
jo išminties, kurią Dievas buvo jam
įdiegęs į širdį. 25 Kiekvienas iš jų
atnešdavo savo dovaną: sidabrinių ir
auksinių indų, apklotų, ginklų, balzamo,
žirgų ir asilėnų—kiek kasmet skirta.
26 Saliamonas, surinkęs kovos
vežimus ir žirgus, turėjo tūkstantį
keturis šimtus vežimų ir dvylika
tūkstančių žirgų, kuriuos jis pastatė
vežimams skirtuose miestuose ir pas
karalių Jeruzalėje. 27 Karalius padarė,
kad Jeruzalėje buvo tiek sidabro, kiek
akmenų, ir tiek kedrų, kiek Šefeloje[10]
augančių sikomorų. 28 Saliamono žirgai
būdavo importuojami iš Musrio[11] ir
Kevės. Karaliaus pirkliai jų gaudavo iš

1 GS; M: Laimingi tavo vyrai!
2 M + iš Ofyro; ~G BL 2Kron 9, 10
3 S: papuošalus. Architektūrinis neišaiškintos reikšmės terminas.
4 SV; M: karaliaus Saliamono
5 Rk.; M: žvalgų vyrų
6 1 aukso šekelis svėrė apie 16, 37g.
7 1 aukso mina svėrė apie 816, 6g.
8 M + ten; ~G BL S
9 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
10 T.y. žemumoje, esančioje į vakarus nuo Judo kalnų
11 Rk.; M: Egipto

Kevės už tam tikrą kainą. 29 Iš Musrio
importuojamas vežimas atsiieidavo ⌜šeši
šimtai⌝[1] [šekelių] sidabro, o žirgas—
⌜šimtas penkiasdešimt⌝[2]. Taip pat per
juos jie būdavo eksportuojami visiems
chitiečių karaliams ir Aramo karaliams.

14–29 2 Kron 9, 13–29 26 1 Kar 4, 26 27 Dt 17, 17
28 Dt 17, 16

Saliamono stabmeldės žmonos ir jų įtaka

11 Karalius Saliamonas mylėjo daug
svetimtaučių moterų šalia
Faraono dukters: moabietes, amonietes,
edomietes, sidonietes, chitietes—
2 [moteris] iš tautų, apie kurias
VIEŠPATS buvo pasakęs izraeliams:
„Nesusidėkite su jomis ir jos
tenesusideda su jumis! Jos tikrai
palenks jūsų širdį sekti paskui jų
dievus“. Prie jų Saliamonas prisirišo su
meile. 3 Jis turėjo septynis šimtus
karaliaus žmonų ir tris šimtus sugulovių,
ir jo žmonos palenkė jo širdį. 4 Kai
Saliamonas paseno, jo žmonos palenkė jo
širdį sekti paskui kitus dievus. Ir jo
širdis nebebuvo atsidavusi VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, kaip jo tėvo Dovydo širdis.
5 Saliamonas nusekė paskui sidoniečių
deivę Astartę ir amoniečių bjaurybę[3]
Milkomą. 6 Taigi Saliamonas darė, kas
buvo pikta VIEŠPATIES akyse, ir
visiškai nebesekė paskui VIEŠPATĮ,
kaip jo tėvas Dovydas. 7 Tuo metu
Saliamonas pastatė alką Moabo
bjaurybei Chemošui į rytus nuo
Jeruzalės stovinčiame kalne ir
amoniečių bjaurybei Milkomui[4]. 8 Ir
taip jis padarė visoms savo
svetimtautėms žmonoms, kurios norėjo
smilkyti ir aukoti savo dievams.
9 VIEŠPATS užsirūstino ant
Saliamono dėl to, kad jis buvo nukreipęs
širdį nuo VIEŠPATIES, Izraelio Dievo,
kuris du kartus jam buvo pasirodęs 10 ir
jam kaip tik tai įsakęs, kad neitų paskui
kitus dievus. Bet jis nesilaikė to, ką
VIEŠPATS buvo įsakęs. 11 Tad
VIEŠPATS tarė Saliamonui: „Kadangi
tu tai įsigalvojai ir nesilaikei mano
sandoros bei mano nuostatų, kuriuos tau
įsakiau, tai aš plėšte išplėšiu iš tavęs
karalystę ir ją atiduosiu tavo tarnui.
12 Tačiau, tau gyvam esant, to
nepadarysiu dėl tavo tėvo Dovydo. Iš
tavo sūnaus rankos ją išplėšiu. 13 Betgi
visos karalystės neišplėšiu. Vieną gentį
duosiu tavo sūnui dėl mano tarno
Dovydo ir dėl Jeruzalės, kurią
išsirinkau“.

1 Dt 17, 17 2 Iš 34, 16; Dt 7, 3–4

Saliamono priešininkai: Hadadas, Rezonas ir Jerobeamas

14 VIEŠPATS prikėlė Saliamonui
priešininką, edomietį Hadadą. Jis buvo
kilęs iš Edomo karaliaus giminės.
15 Kai Dovydas naikino[5] Edomą, kai
kariuomenės vadas Joabas nužygiavo
užmuštųjų laidoti ir žudė visus Edomo
vyrus—16 mat šešis mėnesius ten išbuvo
Joabas su visu Izraeliu, kol išnaikino
visus Edomo vyrus,—17 Hadadas, jis
pats ir kai kurie vyrai edomiečiai iš jo
tėvo tarnų, pabėgo, norėdami patekti į
Egiptą. O Hadadas tebebuvo jaunas
vaikinas. 18 Pakilę iš Midjano, jie
atvyko į Paraną. Paskui, paėmę su savim
vyrų ⌜iš Parano⌝[6], jie atvyko ⌜į Egiptą⌝[7],
pas Egipto karalių Faraoną. Tas jam
davė namus, paskyrė jam maistą ir jam
davė žemės. 19 Hadadas įsigijo tokį
didelį Faraono palankumą, jog šis jam
davė į žmonas savo paties žmonos,
karalienės Tachpenesos, seserį.
20 Tachpenesos sesuo jam pagimdė jo
sūnų Genubatą, ir Tachpenesa jį
nujunkė Faraono rūmuose. Paskui
Genubatas gyveno Faraono rūmuose
tarp Faraono sūnų. 21 O kai Hadadas
išgirdo Egipte, kad Dovydas atsigulęs
prie savo tėvų ir kad kariuomenės vadas
Joabas miręs, Hadadas tarė Faraonui:
„Paleisk mane, kad galėčiau eiti į savo
šalį!“ 22 Bet Faraonas jį paklausė: „Ko
tau trūksta pas mane, kad tu dabar nori[8]
eiti į savo šalį?“ O jis atsakė: „Nieko.
Bet visokiu būdu paleisk mane!“

1 G^BL: šimtas
2 G^BL: penkiasdešimt
3 T.y. dievą
4 G^LS; M: Molechui
5 G^BLS; M: buvo
6 ~G^BL
7 ~G^BL
8 Lit. ieškai

23 Dievas jam prikėlė priešininku Eljados sūnų Rezoną, kuris buvo pabėgęs nuo Şobos karaliaus Hadadezerio, savo valdovo. 24 Surinkęs aplink save vyrų, jis tapo partizanų būrio vadu, ⌜kai Dovydas juos[1] žudė⌝[2]. Jie atėjo į Damaską ir apsigyveno jame. Ir jis[3] karaliavo Damaske. 25 Jis buvo Izraelio priešininkas per visas Saliamono dienas, ⌜pridėdamas prie Hadado padarytos žalos⌝[4]. Jis bjaurėjosi Izraeliu ir karaliavo Aramui.

26 Nebato sūnus Jerobeamas, efraimas iš Şeredos—jo motina buvo vardu Şeruja, našlė,—Saliamono pareigūnas, pakėlė ranką prieš karalių. 27 Ta buvo priežastis, dėl kurios jis pakėlė ranką prieš karalių: Saliamonas statė Milą. Jis taisė savo tėvo Dovydo miesto spragą. 28 O tas vyras Jerobeamas buvo pajėgus vyras. Saliamonas, pamatęs, kad tas vaikinas sugebėjo atlikti darbą, jam pavedė visą Juozapo namų baudžiavos[5] priežiūrą.

29 Tuo metu, Jerobeamui išėjus iš Jeruzalės, jį sutiko kelyje šilonietis pranašas Achijas ⌜ir jį pavedė šalin nuo kelio⌝[6]. Jis[7] buvo apsisiautęs nauju apsiaustu. Kai juodu vienu buvo lauke, 30 Achijas, nutvėręs naująjį apsiaustą, kuriuo buvo apsisiautęs, jį sudraskė į dvylika gabalų 31 ir tarė Jerobeamui: „Pasiimk dešimtį gabalų, nes taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Štai aš rengiuosi išplėšti karalystę iš Saliamono rankos ir noriu tau atiduoti dešimtį genčių—32 tik viena gentis turi jam pasilikti dėl mano tarno Dovydo ir dėl Jeruzalės, miesto, kurį išsirinkau iš visų Izraelio genčių,—33 dėl to, kad jis[8] paliko mane ir garbino şidoniečių deivę Astartę, Moabo dievą Chemošą bei amoniečių dievą Milkomą ir nevaikščiojo mano keliais, kad vykdytų, kas tiesu mano akyse, mano nuostatus ir potvarkius, kaip jo tėvas Dovydas. 34 Tačiau neatimsiu iš jo rankos visos karalystės, bet jį paliksiu kunigaikščiu, kol jis bus gyvas, dėl mano tarno Dovydo, kurį išsirinkau, kuris laikėsi mano įsakymų ir nuostatų. 35 Bet atimsiu karalystę iš jo sūnaus rankos ir ją tau atiduosiu—dešimtį genčių. 36 O jo sūnui teduosiu vieną gentį, kad visą laiką mano tarnas Dovydas turėtų žiburį mano akivaizdoje, Jeruzalėje, mieste, kurį išsirinkau, norėdamas ten padėti savo vardą. 37 Taigi tave paimsiu, kad karaliautum viskam, ko geidžia tavo siela, ir būtum Izraelio karalius. 38 Jei klausysi visko, ką tau įsakysiu, vaikščiosi mano keliais ir darysi, kas tiesu mano akyse, laikydamasis mano nuostatų ir įsakymų, kaip kad darė mano tarnas Dovydas,—aš būsiu su tavim ir tau įkursiu ⌜pastovią dinastiją⌝[9], kaip įkūriau Dovydui. ⌜Tau duosiu Izraelį 39 ir dėl to nužeminsiu Dovydo palikuonis, tačiau ne visą laiką⌝[10]‘“.

40 Tad Saliamonas siekė nužudyti Jerobeamą, bet Jerobeamas pakilęs pabėgo į Egiptą pas Egipto karalių Šišaką ir pasiliko Egipte iki Saliamono mirties.

41 Likusioji Saliamono istorija, viskas, ką jis nuveikė, ir jo išmintis—tai juk aprašyta Saliamono Kronikos knygoje. 42 Laiko, kuriuo Saliamonas karaliavo visam Izraeliui Jeruzalėje, buvo keturiasdešimt metų. 43 Pagaliau Saliamonas atsigulė prie savo tėvų ir buvo palaidotas savo tėvo Dovydo mieste, o jo vietoje karaliavo jo sūnus Rechabeamas.

41–43 2 *Kron* 9, 29–31

IZRAELIO IR JUDO KARALYSČIŲ ISTORIJA IKI IZRAELIO ŽLUGIMO (1 Kar 12—2 Kar 17)

Šiaurinės Izraelio gentys sukyla prieš Rechabeamą

12 Rechabeamas nuvyko į Šechemą, nes į Šechemą buvo suėjęs visas Izraelis, kad jį padarytų karaliumi. 2 Kai tik Nebato sūnus Jerobeamas

1 T.y. Hadadezerio kareivius
2 $\sim G^{BL}$
3 G^{L}; M: jie
4 Turbūt į tekstą patekusi pakraštinė pastaba.
5 Arba: naštų nešimo
6 G; ~M
7 T.y. Achijas
8 T.y. Saliamonas
9 Lit. pastovius namus
10 ~G

išgirdo apie tai—jis tebebuvo Egipte, kur
buvo pabėgęs nuo karaliaus
Saliamono,—Jerobeamas ⌜sugrįžo iš
Egipto⌝[1]. 3 Jie pasiuntė ir pasišaukė jį.
Jerobeamas ir visas Izraelio su-
sirinkimas atvyko ir kalbėjo
Rechabeamui: 4 „Tavo tėvas padarė
mūsų jungą kietą. Bet tu dabar
palengvink savo tėvo kietą baudžiavą ir
jo sunkų jungą, kurį jis mums uždėjo.
Tada mes būsime tavo valdiniai“. 5 Jis
jiems tarė: „Eikite trims dienoms, paskui
sugrįžkite pas mane!“ Taigi žmonės
nuėjo.
6 Karalius Rechabeamas tarėsi su
senaisiais, kurie buvo ėję tarnybą jo
tėvui Saliamonui, kai šis tebebuvo gyvas,
ir paklausė: „Kaip jūs patariate atsakyti
šitai tautai?“ 7 Tie jam kalbėjo: „Jei
šiandien ⌜paklausysi šitų žmonių⌝[2], jiems
būsi nuolaidus, juos išklausysi ir jiems
kalbėsi palankius žodžius, jie visados bus
tavo valdiniai“. 8 Bet jis atmetė senųjų
patarimą, kurį jie buvo davę, ir tarėsi su
jaunaisiais, kurie buvo užaugę su juo,
kurie ėjo jam tarnybą. 9 Jis jų paklausė:
„Ką jūs mums[3] patariate atsakyti šitiems
žmonėms, kurie man kalbėjo:
‚Palengvink jungą, kurį mums uždėjo
tavo tėvas‘? “ 10 Jaunieji, kurie buvo
užaugę su juo, jam kalbėjo: „Taip sakyk
šitiems žmonėms, kurie tau kalbėjo:
‚Tavo tėvas padarė mūsų jungą sunkų,
bet tu jį mums palengvink‘—taip jiems
kalbėk: ‚Mano mažasis pirštas yra
storesnis už mano tėvo strėnas. 11 Taigi
dabar: mano tėvas jums uždėjo sunkų
jungą, o aš padarysiu jūsų jungą dar
sunkesnį. Mano tėvas jus plakė
botagais, o aš jus plaksiu ⌜dygliuotais
rimbais⌝[4]‘“.
12 Kai trečiąją dieną Jerobeamas
ir visa tauta atėjo pas Rechabeamą, kaip
karalius buvo pasakęs: „Sugrįžkite pas
mane trečiąją dieną“, 13 karalius davė
tautai šiurkštų atsakymą, atmesdamas
senųjų patarimą, kurį jie buvo jam davę.
14 Ir jis jiems kalbėjo, kaip buvo patarę
jaunieji: „Mano tėvas padarė jūsų jungą
sunkų, o aš padarysiu jūsų jungą dar
sunkesnį. Mano tėvas jus plakė
botagais, o aš jus plaksiu dygliuotais
rimbais!“ 15 Taigi karalius nepaklausė
tautos, nes tai buvo VIEŠPATIES lemta
permaina, kad jis ištesėtų savo žodį, kurį
VIEŠPATS buvo ištaręs per šilonietį
Achiją Nebato sūnui Jerobeamui.
16 Kai visas Izraelis pamatė, jog
karalius nenorėjo jų klausyti, žmonės
atsakė karaliui:

„Kokią gi dalį mes turime
Dovyde?
Mes neturime veldinio
Jišajo sūnuje.
Į savo palapines, Izraeli!
Dabar žiūrėk savo namų,
Dovyde!“

Ir Izraelis nuėjo į savo palapines. 17 O
Rechabeamas karaliavo izraeliams,
gyvenantiems Judo miestuose.
18 Kai karalius Rechabeamas
pasiuntė Adoniramą[5], baudžiauninkų
prižiūrėtoją, visas Izraelis ⌜jį užmušė
akmenimis⌝[6], o karaliui Rechabeamui
vargais negalais pavyko užsokti ant
vežimo ir pabėgti į Jeruzalę. 19 Taigi
Izraelis sukilo prieš Dovydo namus [,ir
toks jis tebėra] iki šios dienos. 20 Kai
visas Izraelis išgirdo, kad Jerobeamas
pargrįžęs, jie nusiuntę pasišaukė jį į
susirinkimą ir padarė viso Izraelio
karaliumi. Niekas ⌜nebeliko ištikimas
Dovydo namams⌝[7], *tik viena Judo gentis.*
21 Parvykęs į Jeruzalę,
Rechabeamas sutelkė visus Judo namus
ir Benjamino gentį, šimtą
aštuoniasdešimt tūkstančių rinktinių
kovotojų, kariauti su Izraelio namais
Saliamono sūnaus Rechabeamo
karalystei atgauti. 22 Bet šitoks Dievo
žodis pasigirdo Dievo vyrui Šemajui:
23 „Sakyk Saliamono sūnui
Rechabeamui, Judo karaliui, visiems
Judo namams, Benjaminui ir likusiai
tautai: 24 Taip pasakė VIEŠPATS:
‚Nežygiuokite aukštyn ir nekariaukite su
savo broliais izraeliais! Kiekvienas
grižkite į savo namus, nes tas dalykas
yra nuo manęs!‘“ Taigi jie paklausė

1 $G^{A}S^{h}V$ 2Kron 10, 2; M: pasiliko Egipte
2 Lit. pasidarysi šitų žmonių tarnas
3 GSV: man
4 Lit. skorpionais
5 GS 4,6; 5,28; M: Adoramą
6 Lit. metė akmenis į jį, ir jis mirė
7 Lit. nebesekė paskui Dovydo namus

VIEŠPATIES žodžio ir pargrįžo, kaip
VIEŠPATS buvo paliepęs.

1–20 2 Kron 10, 1–19 16 2 Sam 20, 1 21–24 2 Kron 11, 1–4

Jerobeamo įvestos kulto naujovės

25 Jerobeamas sutvirtino Šechemą
Efraimo kalnuose ir ten apsigyveno. Iš
ten išėjęs, jis sutvirtino Penuelį.
26 Jerobeamas ⌜sau galvojo⌝[1]:
„Dabar karaliaus valdžia vėl atiteks
Dovydo namams. 27 Jei šita tauta eis
aukoti aukų VIEŠPATIES namuose
Jeruzalėje, šitos tautos širdis atsigręš į jų
valdovą, į Judo karalių Rechabeamą. Jie
nužudys mane ⌜ir sugrįš pas Judo karalių
Rechabeamą⌝[2]. 28 Tad pasitaręs karalius
padarė du auksinius veršius ir žmonėms[3]
tarė: „Gana jums eiti aukštyn į Jeruzalę!
Štai, Izraeli, tavo dievai, kurie tave
atvedė iš Egipto šalies!“ 29 Ir jis pastatė
vieną Bėt-Elyje, o kitą padėjo Dane.
30 Tas dalykas tapo nuodėme. Ir žmonės
ėjo [eisenoje] pirma to kito[4] ligi Dano.
31 Jis dar padarė namų[5] alkams ir
paskyrė kunigus iš visokių žmonių, kurie
nebuvo levių kilmės. 32 ⌜Aštuntojo
mėnesio penkioliktąją dieną⌝[6]
Jerobeamas suruošė [piligrimų] šventę,
panašią į šventę, kurią švęsdavo Jude, ir
užlipo prie[7] aukuro. Taip jis darė Bėt-
Elyje, norėdamas aukoti veršiams,
kuriuos buvo padaręs. Ir jis paskyrė
[apeigoms atlikti] Bėt-Elyje kunigus
alkų, kuriuos buvo įkūręs. 33 Taigi
penkioliktąją dieną aštuntojo mėnesio—
mėnesio, kurį jis pats buvo prasimanęs—
jis užlipo prie aukuro, kurį buvo padaręs
Bėt-Elyje. Jis suruošė šventę izraeliams
ir užlipo prie aukuro aukos padegti.

28 Iš 32, 4 32–33 Lev 23, 33–34

Dievo vyras iš Judo pasmerkia Jerobeamo kultą

13 Kaip tik tuo metu, kai Jerobeamas
stovėjo prie aukuro, norėdamas
padegti auką, Dievo vyras, VIEŠPAČIUI
paliepus, atėjo iš Judo į Bėt-Elį. 2 Ir jis,
VIEŠPAČIUI paliepus, šaukdamas prieš
aukurą, tarė: „Aukure, aukure! Taip
pasakė VIEŠPATS: ‚Štai Dovydo
namams užgims sūnus, vardu Jošijas, ir
jis papjaus ant tavęs alkų kunigus,
deginančius ant tavęs aukas, ir žmonių
kaulus jie[8] sudegins ant tavęs‘“. 3 Ir tą
dieną jis davė ženklą, sakydamas: „Tai
yra ženklas, jog VIEŠPATS kalbėjo: štai
aukuras suskils, ir išbyrės ant jo esantys
riebalų pelenai!“ 4 Kai karalius išgirdo
Dievo vyro žodį, kurį tas šaukė
pasmerkdamas[9] Bėt-Elio aukurą, jis[10]
ištiesė ranką nuo aukuro, sakydamas:
„Sugaukite jį!“ Bet jo ranka, kurią jis
buvo prieš jį ištiesęs, padžiūvo, ir jis
nebegalėjo jos atgal pritraukti prie
savęs. 5 O aukuras suskilo, ir riebalų
pelenai išbyrėjo iš aukuro pagal ženklą,
kurį, VIEŠPAČIUI paliepus, Dievo vyras
buvo davęs. 6 Atsiliepdamas karalius
tarė Dievo vyrui: „Permaldauk, meldžiu,
VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir melskis už
mane, kad mano ranka atgal prisitrauktų
prie manęs!“ Dievo vyrui permaldavus
VIEŠPATĮ, karaliaus ranka prisitraukė
prie jo atgal ir pasidarė, kokia ji buvo
pirma. 7 Paskui karalius tarė Dievo
vyrui: „Įeik su manim į namus ir
pasistiprink! Aš dar noriu tau duoti
dovaną“. 8 Bet Dievo vyras sakė
karaliui: „Jei man duotum pusę savo
namų, aš neįeičiau su tavim, nevalgyčiau
duonos ir negerčiau vandens šitoje
vietoje, 9 nes taip man įsakyta
VIEŠPATIES žodžiu: ‚Tau nevalia nei
duonos valgyti, nei vandens gerti, nei
grįžti keliu, kuriuo atėjai‘“.

2 2 Kar 23, 15–16

Dievo vyras iš Judo ir pranašas iš Bėt-Elio

1 Lit. tarė savo širdyje
2 ~kl.MssG
3 G[BL]; M: jiems
4 Lit. vieno
5 GV, plg.13,32; M: namą
6 Lit. Aštuntąjį mėnesį, penkioliktąją mėnesio dieną
7 Lit. ant (t.y. ant laiptų, vedančių prie aukuro viršaus)
8 GSV: jis (t.y. Jošijas)
9 Lit. prieš
10 G[L]V; M: Jerobeamas

11 Vienas senas pranašas gyveno
Bėt-Elyje. ⌜Parėję jo sūnūs⌝[1] jam
papasakojo visą veiksmą, kurį tą dieną
Dievo vyras buvo atlikęs Bėt-Elyje, ir
žodžius, kuriuos jis buvo kalbėjęs
karaliui. Jiems juos papasakojus savo
tėvui, 12 jų tėvas juos paklausė:
„Kuriuo gi keliu jis nuėjo?“ Jo sūnūs
⌜jam parodė⌝[2] kelią, kuriuo nuėjo Dievo
vyras, kuris buvo atėjęs iš Judo.
13 Tada jis tarė savo sūnums:
„Pabalnokite man asilą!“ Jiems
pabalnojus jam asilą, jis užsėdo ant jo,
14 jojo paskui Dievo vyrą ir, radęs jį
sėdintį po terebintu, jį paklausė: „Ar tu
esi Dievo vyras, kuris atėjai iš Judo?“
Šis atsakė: „Taip[3]“. 15 Tada anas jam
tarė: „Eik su manim į namus ir užvalgyk
duonos!“ 16 Bet jis atsakė: „Negaliu
grįžti su tavim, nei valgyti duonos, nei
gerti su tavim vandens šitoje vietoje, nes
man pasakyta VIEŠPATIES žodžiu: ‚Tau
nevalia ten nei duonos valgyti, nei
vandens gerti, nei vėl eiti keliu, kuriuo
atėjai‘“. 18 Anas jam tarė: „Aš irgi esu
pranašas, kaip ir tu, ir angelas,
VIEŠPAČIUI įsakius, man kalbėjo:
‚Atvesk jį atgal su savim į savo namus,
kad valgytų duonos ir gertų vandens!‘“
Bet šis jam melavo. 19 Taigi jis grįžo su
juo, valgė duonos jo namuose ir gėrė
vandens.

20 Jiems tebesėdint prie stalo,
VIEŠPATIES žodis atėjo pranašui, kuris
buvo jį sugrąžinęs, 21 ir jis sušuko Dievo
vyrui, kuris buvo atėjęs iš Judo: „Taip
pasakė VIEŠPATS: ‚Kadangi buvai
nepaklusnus VIEŠPATIES paliepimui ir
nesilaikei įsakymo, kurį VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau buvo davęs, bet sugrįžai,
valgei duonos ir gėrei vandens vietoje,
apie kurią jis tau kalbėjo: ‚Tau nevalia
nei duonos valgyti, nei vandens gerti‘,—
tavo kūnas nepateks į tavo tėvų kapą!“

23 Jam pavalgius duonos ir
atsigėrus, anas pabalnojo asilą pranašui,
kurį buvo sugrąžinęs. 24 Jam
nukeliavus, liūtas jį sutiko kelyje ir
nužudė. Jo lavonas gulėjo pamestas ant
kelio. Asilas stovėjo šalia jo, ir liūtas
stovėjo šalia lavono. 25 ⌜Kaip tik tuo
metu⌝[4] žmonės ėjo pro šalį ir pamatė
lavoną, pamestą ant kelio, ir liūtą,
stovintį šalia lavono. Atėję jie tai
pasakojo mieste, kuriame gyveno senasis
pranašas. 26 Tai išgirdęs, pranašas,
kuris buvo jį sugrąžinęs nuo kelio, tarė:
„Tai Dievo vyras, kuris buvo
nepaklusnus VIEŠPATIES paliepimui.
⌜Todėl VIEŠPATS jį atidavė liūtui, kuris
jį sudraskė ir nužudė pagal žodį, kurį
VIEŠPATS jam buvo kalbėjęs“.
27 Paskui jis paliepė savo sūnums:
„Pabalnokite man asilą!“ Jie
pabalnojo.⌝[5] 28 Nuvykęs jis rado lavoną,
pamestą ant kelio, ir asilą bei liūtą,
stovinčius šalia lavono. Liūtas nebuvo
lavono suėdęs, nei asilo sudraskęs.
29 Tada pranašas, pakėlęs Dievo vyro
lavoną, jį uždėjo ant asilo ir jį pargabeno
atgal ⌜į miestą⌝[6], kad apraudojęs jį
palaidotų. 30 Jis paguldė jo lavoną savo
paties kape, ir jie jo raudojo: „Oi, mano
broli!“ 31 Jį palaidojęs, jis tarė savo
sūnums: „Kai numirsiu, mane
palaidokite kape, kuriame palaidotas
Dievo vyras. Šalia jo kaulų padėkite
mano kaulus. 32 Nes tikrai įvyks žodis,
kurį jis, VIEŠPAČIUI įsakius, šaukė
pasmerkdamas Bėt-Elyje esantį aukurą
ir visas Samarijos miestuose esančias
alkų šventyklas“.

33 Po to įvykio Jerobeamas
neatsigręžė nuo savo piktojo kelio, bet
vėl paskyrė alkams kunigų iš visokių
žmonių. Kas norėdavo, tą jis
įšventindavo, kad būtų alkų kunigas.
34 Šitas dalykas tapo Jerobeamo namų
nuodėme ir priežastim to, kad jie buvo
išdildyti ir išnaikinti [pašalinant] nuo
žemės paviršiaus.

Jerobeamas ir pranašas Achijas

14 Tuo metu susirgo Jerobeamo
sūnus Abijas. 2 Tada Jerobeamas
tarė savo žmonai: „Na, kelkis, persirenk,
kad neatpažintų, jog tu esi Jerobeamo
žmona, ir nueik į Šilą. Mat ten gyvena
pranašas Achijas. Jis buvo tas, kuris
kalbėjo apie mane, kad aš karaliausiąs

1 GLatSV; M: Parėjęs jo sūnus
2 GLatT; M: matė
3 Lit. Aš esu
4 Lit. Ir štai
5 ~G[B]
6 G; M: ir atėjo į senojo pranašo miestą

šitai tautai. 3 Paimk ⌜su savim⌝[1] dešimt duonos kepalų, apibarstytų pyragaičių ir medaus ąsotį ir nueik pas jį. Jis tau pasakys, kas turi atsitikti berniukui“. 4 Jerobeamo žmona taip padarė: atsikėlusi ji nuėjo į Šilą ir atėjo į Achijo namus.

O Achijas negalėjo matyti, nes jo akys buvo pastyrusios dėl senatvės. 5 Bet VIEŠPATS buvo pasakęs Achijui: „Štai ateina Jerobeamo žmona teirautis iš tavęs apie savo sūnų, nes jis serga. Taip ir taip tu turi jai kalbėti. Kai ji įeis, dėsis esanti kita“. 6 Taigi, kai Achijas išgirdo jos, įeinančios pro duris, kojų trinkesį, jis tarė: „Įeik, Jerobeamo žmona! Kodėl gi tu dedies esanti kita? Man pavesta šiurkšti žinia tau. 7 Eik, sakyk Jerobeamui: ‚Taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Kadangi tave išaukštinau iš tautos tarpo, tave padariau vadu savo tautai Izraeliui 8 ir, atplėšęs karalystę nuo Dovydo namų, ją tau daviau, bet tu nebuvai kaip mano tarnas Dovydas, kuris laikėsi mano įsakymų ir kuris sekė paskui mane visa širdim, darydamas vien tai, kas buvo tiesu mano akyse, 9 kadangi pasielgei pikčiau už visus, kurie buvo pirm tavęs, ir nuėjęs pasidarei kitų dievų, nulietų stabų, man įžeisti, o mane numetei sau už nugaros,— 10 todėl štai aš užvesiu nelaimę ant Jerobeamo namų ir išnaikinsiu Jerobeamo vyriškius[2], ⌜nepilnamečius ir pilnamečius⌝[3] Izraelyje, ir nušluosiu[4] Jerobeamo namus, kaip kad visiškai nušluoja mėšlą. 11 Kas priklausantis Jerobeamui mirs mieste, tą ės šunys, o kas mirs lauke, tą les dangaus paukščiai, nes VIEŠPATS tai kalbėjo‘. 12 O tu kelkis, eik į savo namus! Tavo kojoms įžengiant į miestą, vaikas mirs. 13 Visas Izraelis jį apraudos ir palaidos, nes šitas vienas iš Jerobeamo namų ⌜bus palaidotas⌝[5], nes jame rasta kas nors patinkama VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, Jerobeamo šeimoje. 14 Be to, VIEŠPATS sau prikels Izraeliui karalių, kuris sunaikins Jerobeamo namus.[6] 15 VIEŠPATS taip užgaus Izraelį, ⌜kad jis svyruos⌝[7], kaip nendrė svyruoja vandenyje, ir išraus Izraelį iš šitos gerosios žemės, kurią jis davė jų protėviams, ir juos išbarstys anapus Upės dėl to, kad jie padarė sau ašerų[8], įžeisdami VIEŠPATĮ. 16 Ir jis atiduos Izraelį dėl Jerobeamo nuodėmių, kuriomis jis nusidėjo ir į kurias įvedė Izraelį“.

17 Pakilusi Jerobeamo žmona nuėjo ir parėjo į Tirsą. Jai beįžengiant per namų slenkstį, berniukas mirė. 18 Jie palaidojo jį, ir visas Izraelis jį apraudojo pagal VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo ištaręs per savo tarną pranašą Achiją.

10 1 Kar 15, 29

Jerobeamo mirtis

19 O visi kiti Jerobeamo veiksmai, kaip jis kariavo ir kaip karaliavo,—štai jie aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje. 20 Laiko, kuriuo Jerobeamas karaliavo, buvo dvidešimt dveji metai. Pagaliau jis atsigulė prie savo tėvų, ir jo sūnus Nadabas tapo karalium jo vietoje.

Judo karalius Rechabeamas

21 Saliamono sūnus Rechabeamas karaliavo Jude. Rechabeamas buvo keturiasdešimt vienerių metų amžiaus, kai ėmė karaliauti, ir karaliavo septyniolika metų Jeruzalėje, mieste, kurį VIEŠPATS išsirinko iš visų Izraelio genčių, kad ten padėtų savo vardą. Jo motina buvo amonietė, vardu Naama. 22 Rechabeamas[9] darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, ir darė[10] jį pavydulingą labiau negu visa, ką buvo darę jų protėviai savo nuodėmėmis, kuriomis jie nusidėjo. 23 Jie irgi statė sau alkus, akmenstulpius ir ašeras ant

1 Lit. į savo ranką
2 Lit. tuos, kurie šlapinasi į sieną
3 Arba: vergus ir gimusius laisvus. Tiksli hbr. žodžio reikšmė neaiški.
4 Lit. šluosiu [eidamas] paskui
5 Lit. nueis į kapą
6 M + nesuprantamą posakį: Tai šiandien, ir kas dar dabar?
7 Rk.; ~M
8 T.y. kulto stiebų, simbolizuojančių vaisingumo deivę Ašerą
9 G^{BL}; M: Judas
10 G; M: jie darė

kiekvienos aukštos kalvos ir po
kiekvienu žaliuojančiu medžiu. 24 Dargi
kulto paleistuvių buvo šalyje. Jie
mėgdžiojo visas bjaurias praktikas
tautų,kurias VIEŠPATS buvo pavaręs
nuo izraelių.
25 Penktaisiais karaliaus
Rechabeamo metais Egipto karalius
Šišakas užpuolė Jeruzalę. 26 Jis
pagrobė VIEŠPATIES namų lobius ir
karaliaus rūmų lobius. Jis viską
pagrobė. Jis dar pagrobė visus auksinius
skydus, kuriuos Saliamonas buvo
padaręs. 27 Paskui Rechabeamas leido
padaryti jų vietoje žalvarinius skydus ir
juos pavedė saugoti[1] viršininkams
bėgikų, saugojusių įėjimą į karaliaus
rūmus. 28 Kada tik karalius eidavo į
VIEŠPATIES namus, bėgikai juos
nešdavo ir parnešdavo atgal į bėgikų
ginklinę.
29 Visi kiti Rechabeamo veiksmai
ir viskas, ką jis nuveikė,—jie juk
aprašyti Judo karalių Metraščių
knygoje. 30 Visą laiką ėjo karas tarp
Rechabeamo ir Jerobeamo. 31 Pagaliau
Rechabeamas atsigulė prie savo tėvų ir
buvo palaidotas ⸢prie savo tėvų⸣[2] Dovydo
mieste. Jo motina buvo amonietė, vardu
Naama. Jo sūnus Abijamas tapo
karalium jo vietoje.

21–31 2 Kron 11, 5—12, 5 **23** 2 Kar 17, 9–10 **24** Dt 23, 17 **25** 2 Kron 12, 2–8 **26** 1 Kar 10, 16–17; 2 Kron 9, 15–16

Judo karalius Abijamas

15 Aštuonioliktaisiais karaliaus
Jerobeamo, Nebato sūnaus, metais
Abijamas ėmė karaliauti Judui. 2 Trejus
metus jis karaliavo Jeruzalėje. Jo
motina buvo Abišalomo duktė, vardu
Maacha. 3 Jis darė visas nuodėmes,
kurias jo tėvas darė pirma jo, ir jo širdis
nebuvo visiškai atsidavusi VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, kaip jo prosenelio Dovydo
širdis. 4 Tačiau dėl Dovydo VIEŠPATS,
⸢jo Dievas, jam davė žiburį Jeruzalėje⸣[3],
pakeldamas [karaliumi] jo sūnų po jo ir
išsaugodamas Jeruzalę, 5 nes Dovydas
darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES akyse,
ir neatsitraukė nuo nieko, ką jis jam
buvo įsakęs, per visas savo gyvenimo
dienas, ⸢išskyrus chitiečio Urijo atvejį⸣[4].
6 ⸢Ėjo karas tarp Rechabeamo ir
Jerobeamo per visas jo gyvenimo
dienas⸣[5]. 7 Visi kiti Abijamo veiksmai ir
viskas, ką jis nuveikė ,—jie juk aprašyti
Judo karalių Metraščių knygoje. Ėjo
karas tarp Abijamo ir Jerobeamo.
8 Pagaliau Abijamas atsigulė prie savo
tėvų, ir jį palaidojo Dovydo mieste. Jo
sūnus Asa tapo karalium jo vietoje.

1–8 2 Kron 13, 1—14, 1 **4** 1Kar 11, 36 **5** 2 Sam 11, 1–27 **6** 2 Kron 13, 3–21

Judo karalius Asa

9 Dvidešimtaisiais Izraelio
karaliaus Jerobeamo metais ėmė
karaliauti Judui[6] Asa.
10 Keturiasdešimt vienerius metus jis
karaliavo Jeruzalėje. Jo senelė buvo
Abišalomo duktė, vardu Maacha.
11 Asa darė, kas buvo tiesu
VIEŠPATIES akyse, kaip jo protėvis
Dovydas. 12 Jis išvarė iš šalies kulto
paleistuvius ir pašalino visus stabus,
kuriuos buvo padarę jo tėvai. 13 Net
savo senelę Maachą jis pašalino iš
motinos karalienės vietos, nes ji buvo
leidusi padaryti pasibjaurėtiną stabą
Ašerai. Asa nukirto jos pasibjaurėtiną
stabą ir jį sudegino Kidrono slėnyje.
14 Nors alkai nepradingo, tačiau Asos
širdis liko visiškai atsidavusi
VIEŠPAČIUI per visą jo amžių. 15 Jis
įnešė į VIEŠPATIES namus savo tėvo ir
savo paties pašvęstas dovanas: sidabrą,
auksą ir rykus.
16 Ėjo karas tarp Asos ir Izraelio
karaliaus Bašos per visas jų dienas.
17 Izraelio karalius Baša įsiveržė į Judą
ir sutvirtino Ramą, kad niekam neleistų
išeiti ar įeiti pas Judo karalių Asą.
18 Tada Asa, paėmęs visą sidabrą ir
auksą, likusius VIEŠPATIES namų
lobynuose ir karaliaus rūmų lobynuose,
juos padavė į savo tarnų rankas. Ir
karalius Asa juos pasiuntė pas Chezjono
sūnaus Tabrimono sūnų Ben-Hadadą,
Aramo karalių, gyvenantį Damaske, su

---

1 Lit. į ranką (t.y. apsaugai)
2 ~S 2Kron 12,16
3 G: jam davė žiburį
4 MG^{L}; ~G^{B}
5 ~G^{BL}; iš 14, 30
6 G; M: Judo karalius

tokia žinia: 19 „Yra sutartis tarp manęs
ir tavęs, tarp mano tėvo ir tavo tėvo!
Štai tau siunčiu sidabro ir aukso dovaną.
Ateik, sulaužyk savo sutartį su Izraelio
karaliumi Baša, kad jis atsitrauktų nuo
manęs!“ 20 Paklausęs karaliaus Asos,
Ben-Hadadas pasiuntė savo karinių
pajėgų vadus prieš Izraelio miestus ir
nukariavo Ijoną, Daną, Abel-Bėt-Maachą
ir visą Kinerotą su visa Naftalio šalimi.
21 Tai išgirdęs, Baša liovėsi tvirtinęs
Ramą ir ⌜pasiliko Tirşoje⌝[1]. 22 Karaliui
Asai sušaukus visą Judą—niekam
nebuvo daroma išimčių,—jie nusivežė
Ramos akmenis ir jos medžius, kuriais
Baša buvo daręs sutvirtinimus, ir jais
karalius Asa sutvirtino Benjamino Gebą
bei Mişpą.
23 Visi kiti Asos veiksmai, visi jo
žygdarbiai ir visa, ką jis nuveikė,—jie
juk aprašyti Judo karalių Metraščių
knygoje. Tačiau senatvėje jis negalavo
kojomis. 24 Pagaliau Asa atsigulė prie
savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo
tėvų savo sentėvio Dovydo mieste. Jo
sūnus Jehošafatas tapo karalium jo
vietoje.

9–24 2 Kron 15, 16—16, 6 12 2 Kron 15, 8–15

Izraelio karalius Nadabas

25 Jerobeamo sūnus Nadabas ėmė
karaliauti Izraeliui antraisiais karaliaus
Asos metais ir karaliavo Izraeliui dvejus
metus. 26 Jis darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse, ir vaikščiojo savo
tėvo keliu bei jo nuodėmėje, į kurią šis
buvo įvedęs Izraelį.
27 Prieš jį susimokė Achijo sūnus
Baša iš Isacharo namų. Ir Baša jį
užmušė Gibetone, priklausančiame
filistinams, kai Nadabas ir visas Izraelis
buvo beapgulą Gibetoną. 28 Baša jį
nužudė trečiaisiais Judo karaliaus Asos
metais ir ėmė karaliauti jo vietoje.
29 Tapęs karaliumi, jis išžudė visus
Jerobeamo namus. Jis nepaliko
Jerobeamui nė ⌜vienos gyvos dvasios⌝[2], iki
juos sunaikino—pagal VIEŠPATIES
žodį, kurį jis buvo kalbėjęs per savo
tarną šilonietį Achiją—30 dėl
Jerobeamo nuodėmių, kuriomis jis buvo
nusidėjęs ir į kurias buvo įvedęs Izraelį
savo pykdymu, kuriuo jis pykdė
VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą.
31 Visi kiti Nadabo veiksmai ir
visa, ka jis nuveikė,—jie juk aprašyti
Izraelio karalių Metraščių knygoje.

29 1 Kar 14, 10

Izraelio karalius Baša

32 ⌜Ėjo karas tarp Asos ir Izraelio
karaliaus Bašos per visas jų dienas⌝[3].
33 Trečiaisiais Judo karaliaus Asos
metais Achijo sūnus Baša ėmė karaliauti
visam Izraeliui Tirşoje [ir karaliavo]
dvidešimt ketverius metus. 34 Jis darė,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, ir
vaikščiojo Jerobeamo keliu ir jo
nuodėmėje, į kurią šis buvo įvedęs
Izraelį.

16 Toks VIEŠPATIES žodis,
pasmerkiantis[4] Bašą, atėjo
⌜Chananio sūnui Jehui⌝[5]: 2 „Kadangi
tave išaukštinau iš dulkių ir padariau
vadu savo tautai Izraeliui, o tu
vaikščiojai Jerobeamo keliu ir vedei į
nuodėmę mano tautą Izraelį,
pykdydamas mane jų nuodėmėmis,—
3 štai aš ⌜visiškai nušluosiu⌝[6] Bašą bei jo
namus ir padarysiu tavo[7] namus, kaip
Nebato sūnaus Jerobeamo namus. 4 Kas
priklausantis Bašai mirs mieste, tą ris
šunys, o kas jam priklausantis mirs
lauke, tą les dangaus paukščiai!“
5 Visi kiti Bašos veiksmai, ką jis
nuveikė ir jo žygdarbiai—jie juk aprašyti
Izraelio karalių Metraščių knygoje.
6 Pagaliau Baša atsigulė prie savo tėvų
ir buvo palaidotas Tirşoje, o jo sūnus Ela
tapo karalium jo vietoje. 7 Be to, per
Chananio sūnų Jehų, pranašą,
VIEŠPATIES žodis buvo atėjęs Bašai ir
jo namams dėl viso pikto, kurį jis darė
VIEŠPATIES akyse, jį pykdydamas savo
rankų darbais, pasidarydamas kaip

1 GV: sugrįžo į Tirşą
2 Lit. nė vieno kvėpuojančio

3 ~G^{BL} (Turbūt į tekstą įsibrovusi pakraštinė pastaba, priklausanti 16,5)
4 Lit. prieš
5 G^{BL}: per Chananio sūnų Jehų
6 Lit. nušluosiu paskui (t.y. jį sunaikinęs, nieko nepaliksiu iš jo šeimos)
7 G^{BL}ST: jo

Jerobeamo namai, ir dėl to, kad jis juos išžudė.

Izraelio karalius Ėla

8 Dvidešimt šeštaisiais Judo karaliaus Asos metais Bašos sūnus Ėla ėmė karaliauti Izraeliui Tirșoje [ir karaliavo] dvejus metus. 9 Prieš jį susimokė jo valdinys Zimris, pusės kovos vežimų viršininkas. Kai jis buvo pasigėręs Tirșoje, namuose Arșos, kuris buvo rūmų viršininkas Tirșoje, 10 Zimris įsibrovė ir jį užmušė. Jis jį nužudė dvidešimt septintaisiais Judo karaliaus Asos metais ir ėmė karaliauti jo[1] vietoje. 11 Tapęs karaliumi, kai tik atsisėdo į jo sostą, jis išžudė visus Bašos namus. Jis jam nepaliko nė vieno vyriškio[2]—nei jo giminaičių[3], nei jo draugų. 12 Taigi Zimris sunaikino visus Bašos namus pagal VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo kalbėjęs Bašai per pranašą Jehų, 13 dėl visų Bašos nuodėmių ir jo sūnaus Ėlos nuodėmių, kuriomis jie nusidėjo ir į kurias įvedė Izraelį, pykdydami VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, savo niekingais stabais.

14 Visi kiti Ėlos veiksmai ir visa, ką jis nuveikė—jie juk aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje.

Zimris

15 Dvidešimt septintaisiais Judo karaliaus Asos metais Zimris karaliavo septynias dienas Tirșoje. Tuo tarpu kariuomenė stovyklavo prieš Gibetoną, priklausantį filistinams. 16 Stovyklaujančiai kariuomenei išgirdus žinią: „Zimris padarė sąmokslą ir netgi užmušė karalių“, tą pačią dieną visas Izraelis stovykloje padarė kariuomenės vadą Omrį Izraelio karaliumi. 17 Tada Omris ir su juo visas Izraelis žygiavo aukštyn nuo Gibetono ir apgulė Tirșą. 18 Zimris, matydamas, kad miestas paimtas, įėjo į karaliaus rūmų gyvenamąjį bokštą ir, padegęs viršum savęs karaliaus rūmus, žuvo 19 dėl savo nuodėmių, kuriomis buvo nusidėjęs, darydamas, kas pikta VIEŠPATIES akyse, vaikščiodamas Jerobeamo keliu ir jo nuodėmėje, kurią jis buvo padaręs, įvesdamas Izraelį į nusidėjimą.

20 Visi kiti Zimrio veiksmai ir sąmokslas, kurį jis buvo surengęs,—jie juk aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje.

21 Tuo metu Izraelio tauta pasidalijo: pusė tautos palaikė Ginato sūnų Tibnį, norėdama jį padaryti karaliumi, o kita pusė—Omrį. 22 Tačiau žmonės, kurie palaikė Omrį, buvo stipresni už žmones, kurie palaikė Ginato sūnų Tibnį. Tibniui mirus, Omris tapo karaliumi.

Omris

23 Trisdešimt pirmaisiais Judo karaliaus Asos metais Omris ėmė karaliauti Izraeliui [ir karaliavo] dvylika metų. Tirșoje jis karaliavo šešerius metus. 24 Jis nupirko iš Šemerio Samarijos kalną už du talentus sidabro, apstatė kalną [pastatais] ir miestą, kurį pastatė, praminė Šemerio, Samarijos kalno savininko, vardu. 25 Omris darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, ir elgėsi pikčiau už visus savo pirmtakus. 26 Jis vaikščiojo visu Nebato sūnaus Jerobeamo keliu ir jo nuodėmėje, į kurią šiš buvo įvedęs Izraelį, pykdydamas VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, jų niekingais stabais.

27 Visi kiti Omrio veiksmai ⌜ir visa⌝[4], ką jis nuveikė, ir jo žygdarbiai[5]—jie juk aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje. 28 Pagaliau Omris atsigulė prie savo tėvų ir buvo palaidotas Samarijoje. Jo sūnus Achabas tapo karalium jo vietoje.

Izraelio karalius Achabas

29 Trisdešimt aštuntaisiais Judo karaliaus Asos metais Omrio sūnus Achabas ėmė karaliauti Izraeliui. Omrio sūnus Achabas karaliavo Izraeliui Samarijoje dvidešimt dvejus metus. 30 Ir Omrio sūnus Achabas darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, labiau už savo pirmtakus. 31 Lyg kad jam būtų negana vaikščioti Nebato sūnaus Jerobeamo nuodėmėse, jis [dar] vedė

1 T.y. Ėlos
2 Lit. kuris šlapinasi į sieną
3 Lit. keršytojų už [pralietą savo giminaičio] kraują
4 Dgl. MssGS; ~M
5 G[BL]; M + kuriuos jis atliko

šidoniečių karaliaus Etbaalo dukterį Izabelę. Nuėjęs jis garbino Baalą ir kniūpsojo prieš jį. 32 Jis pastatė aukurą Baalui Baalo šventykloje, kurią buvo pastatęs Samarijoje. 33 Achabas dar padarė ašerą[1]. Ir Achabas darė daugiau VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, pykdyti negu visi pirma jo buvusieji Izraelio karaliai.

34 Jo dienomis Chielis iš Bėt-Elio atstatė Jerichą. Jis padėjo jo pamatus savo pirmagimio Abiramo kaina ir įstatė jo duris savo jauniausiojo Segubo kaina—pagal VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo kalbėjęs per Nūno sūnų Jošuvą.

34 Još 6,26

Elijas pranašauja sausrą. Varnai maitina Eliją

17 ⌜Tišbietis Elijas, iš Gileado Tišbės⌝[2], tarė Achabui: „Kaip gyvas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, nebus per šituos metus nei rasos, nei lietaus, nebent paliepus mano žodžiui!“

2 Paskui jam atėjo šitoks VIEŠPATIES žodis: 3 „Eik iš čia, pasisuk į rytus ir pasislėpk prie Kerito upelio, esančio į rytus nuo Jordano! 4 Iš upelio atsigersi, o varnams įsakiau ten maitinti tave“. 5 Taigi jis nuėjo ir padarė, kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs: jis nuėjo ir apsistojo prie Kerito upelio, esančio į rytus nuo Jordano. 6 Varnai jam atnešdavo duonos ir mėsos ryto metą, taip pat duonos ir mėsos vakare, ir jis atsigerdavo iš upelio.

1 Jok 5, 17

Elijas pas Şarefatos našlę

7 Kuriam laikui praslinkus, upelis išdžiūvo, nes nebuvo lietaus šalyje. 8 Tada jam atėjo VIEŠPATIES žodis: „Kelkis, eik į Şarefatą, priklausantį Şidonui, ir ten apsistok! Štai aš įsakiau našlei maitinti tave“. 10 Atsikėlęs jis nuėjo į Şarefatą. Jam atėjus prie miesto vartų, ten pasirodė našlė, renkanti malkas. Jai šūktelėdamas jis tarė: „Atnešk man, meldžiu, truputį vandens inde atsigerti!“ 11 Jai einant atnešti, jis, jai šūktelėdamas ⌜iš paskos⌝[3], tarė: „Atnešk man, meldžiu, duonos kąsnelį rankoje!“ 12 Bet ji tarė: „Kaip gyvas VIEŠPATS, tavo Dievas, nieko kepta neturiu, tik saują miltų puodynėje ir truputį aliejaus ąsotyje. Štai aš prisirenku kiek medgalių ir parėjusi tai paruošiu sau ir savo sūnums[4]. Tai suvalgysime ir mirsime“. 13 Bet Elijas jai tarė: „Nebijok! Parėjusi padaryk, kaip kalbėjai! Tik man pirma padaryk iš to duonos bandelę ir man išnešk, o sau ir savo sūnums[5] paskui padaryk! 14 Nes taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Miltų puodynė neišsisems ir aliejaus ąsotis neištuštės iki dienos, kai VIEŠPATS duos lietaus ant žemės paviršiaus‘“. 15 Nuėjusi ji padarė, kaip Elijas buvo kalbėjęs. ⌜Ilgą laiką⌝[6] valgė ji pati ir jis, ir jos šeima. 16 Miltų puodynė neišsisėmė ir aliejaus ąsotis neištuštėjo pagal VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo kalbėjęs per Eliją.

Elijas atgaivina našlės sūnų

17 Po tų įvykių atsitiko, kad susirgo tos moters, namų savininkės, sūnus, ir jo liga pasidarė labai sunki, tokia, kad jame nebeliko kvapo. 18 Tada ji tarė Elijui: „Kas man darbo su tavim, Dievo vyre? Tu atėjai pas mane mano kaltės priminti[7] ir mano sūnaus numarinti!“ 19 Bet jis jai atsakė: „Duok man savo sūnų!“ Jį paėmęs iš jos prieglobsčio, jis jį užnešė į aukštutinį kambarį, kuriame jis gyveno, ir jį paguldė ant savo lovos. 20 Ir, šaukdamasis VIEŠPATIES, tarė: „VIEŠPATIE, mano Dieve, argi ir tai našlei, pas kurią aš prisiglobiau, tu norėjai užvelti nelaimę, numarindamas jos sūnų?“ 21 Paskui jis tris kartus išsitiesė viršum vaiko ir, šaukdamasis VIEŠPATIES, tarė: „VIEŠPATIE , mano Dieve, meldžiu, tegul sugrįžta šito vaiko

1 T.y. kulto stiebą, simbolizuojantį vaisingumo deivę Ašerą
2 Arba: Naujasėdys Elijas iš Gileado naujasėdžių
3 G[BL]; ~M
4 G[BL];M: sūnui
5 G[BL]; M: sūnui
6 ~G
7 Būtent Dievui

gyvybė į jį!“ 22 VIEŠPATS išklausė
Elijo maldą[1], ir, vaiko gyvybei į jį
sugrįžus, jis atgijo. 23 Paskui Elijas,
paėmęs vaiką, jį nunešė nuo aukštutinio
kambario į namus. Ir jį atiduodamas jo
motinai, Elijas tarė: „Žiūrėk, tavo sūnus
gyvas!“ 24 Tada moteris sakė Elijui:
„Gi dabar žinau, kad tu esi Dievo vyras ir
kad VIEŠPATIES žodis tavo burnoje yra
tiesa“.

9 Lk 4, 25–26 21 2 Kar 4, 34–35

Elijas ir Obadijas

18 Daugeliui dienų praslinkus,
trečiaisiais metais, Elijui atėjo
VIEŠPATIES žodis: „Eik, pasirodyk
Achabui, nes noriu duoti lietaus ant
žemės paviršiaus!“ 2 Taigi Elijas ėjo
pasirodyti Achabui.
Smarkiam badui siaučiant
Samarijoje, 3 Achabas pasišaukė
Obadiją, rūmų prižiūrėtoją. (Obadijas
labai gerbė VIEŠPATĮ.[2] 4 Izabelei
naikinant VIEŠPATIES pranašus,
Obadijas paėmė šimtą pranašų, juos
paslėpė po[3] penkiasdešimt oloje ir juos
aprūpino duona bei vandeniu.) 5 Ir
Achabas tarė Obadijui: „Eik per šalį,
prie visų vandens šaltinių ir visų daubų
upelių. Gal rasime žolės, kad galėtume
išlaikyti gyvus žirgus bei asilėnus ir
neturėtume išpjauti dalį gyvulių“.
6 Taigi jie pasidalijo šalį, norėdami ją
pereiti: Achabas ėjo sau vienas vienu
keliu, o Obadijas ėjo sau vienas kitu
keliu. 7 Obadijui keliaujant, jį
nelauktai pasitiko Elijas. Jį atpažinęs,
jis parpuolė kniūpsčias ir paklausė: „Ar
tai tu esi, mano valdove Elijau?“ 8 Šis
jam atsakė: „Taip[4]. Eik, sakyk savo
valdovui: ‚Čia yra Elijas!‘“ 9 Bet anas
tarė: „Kuo nusidėjau, kad tu atiduodi
savo tarną į Achabo rankas, kad mane
nužudytų? 10 Kaip gyvas VIEŠPATS,
tavo Dievas, nėra tautos, nei karalystės,
kur mano valdovas nebūtų siuntęs tavęs
ieškoti. O atsakius: ‚Jo čia nėra‘, jis
prisaikdino tą karalystę ar tautą, jog
negalėjo tavęs rasti. 11 O dabar tu
sakai: ‚Eik, sakyk savo valdovui: Čia
yra Elijas!‘ 12 Man nuo tavęs nuėjus,
VIEŠPATIES dvasia tave nuneš nežinau
kur. Man atėjus pranešti Achabui ir jam
paskui tavęs neradus, jis užmuš mane,
nors tavo tarnas bijojo VIEŠPATIES nuo
pat savo jaunystės. 13 Argi nebuvo
pranešta mano valdovui, ką aš, Izabelei
žudant VIEŠPATIES pranašus, padariau,
kaip paslėpiau šimtą VIEŠPATIES
pranašų, po penkiasdešimt vienoje oloje,
ir juos aprūpinau duona bei vandeniu?
14 O dabar tu sakai: ‚Eik, sakyk savo
valdovui: Čia yra Elijas!‘, kad mane
užmuštų!“ 15 Elijas atsakė: „Kaip
gyvas kariuomenių VIEŠPATS, kuriam
tarnauju, šiandien pat jam pasirodysiu!“
16 Tada Obadijas nuėjo Achabo pasitikti
ir jam pranešė, o Achabas ėjo Elijo
pasitikti.

Elijas ir Baalo pranašai

17 Achabas, pamatęs Eliją, jam
tarė: „Ar tai tu, Izraelio ramybės
drumstėjau?“ 18 Tas atšovė: „Ne aš
sudrumsčiau Izraelio ramybę, bet tu ir
tavo tėvo namai—tuo, kad palikote
⌜VIEŠPATIES įsakymus⌝[5] ir ⌜tu nusekei⌝[6]
paskui Baalus. 19 O dabar pasiuntęs
surink visą Izraelį ant Karmelio kalno,
taip pat keturis šimtus penkiasdešimt
Baalo pranašų ir keturis šimtus Ašeros
pranašų, valgančių prie Izabelės stalo!“
20 Taigi Achabas siuntė pas visus
izraelius ir surinko pranašus ant
Karmelio kalno. 21 Prisiartinęs prie visų
žmonių, Elijas tarė: „Iki kol jūs
šlubčiosite ant dviejų ramentų? Jei
VIEŠPATS yra Dievas, sekite paskui jį, o
jei Baalas, sekite paskui jį!“ Bet žmonės
jam neatsakė nė žodžio. 22 Tada Elijas
tarė tautai: „Aš vienas išlikau
VIEŠPATIES pranašas, o Baalo pranašų
yra keturi šimtai penkiasdešimt vyrų.
23 Tegul mums duoda du jaučius. Tegul
jie pasirenka vieną jautį ir, jį supjaustę,
tegul padeda ant malkų, bet tegul
nepakuria ugnies, o aš paruošiu kitą
jautį ir uždėsiu ant malkų, bet
nepakursiu ugnies. 24 Paskui šaukitės

1 Lit. balsą
2 T.y. buvo ištikimas VIEŠPATIES garbintojas
3 Rk., plg. 13 skn.
4 Lit. Aš
5 G^{BL}: VIEŠPATĮ, savo Dievą
6 $G^{min}STV$: nusekėte

savo dievo vardo, o aš šauksiuos
VIEŠPATIES, ⌜savo Dievo⌝[1], vardo.
Dievas, kuris atsakys ugnimi, tas bus
Dievas!“ Tada visi žmonės atsakydami
tarė: „Tas pasiūlymas geras“.
25 Paskui Elijas tarė Baalo
pranašams: „Pasirinkite vieną jautį ir jį
paruoškite pirma, nes jūsų yra daug, ir
šaukitės savo dievo vardo, bet
nepakurkite ugnies“. 26 Jie, paėmę jautį
ir priruošę, šaukėsi Baalo vardo nuo ryto
iki vidudienio, sakydami: „Baale,
išklausyk mus!“ Bet nebuvo balso, nei
išklausytojo. Ir jie šlubinėjo aplink
aukurą, kurį buvo padarę. 27 Vidudienį
Elijas, tyčiodamasis iš jų, tarė: „Šaukite
garsiu balsu! Jis juk dievas! Jis juk ⌜bus
įsimąstęs ar besilengvinąs, ar kelionėje⌝[2].
Gal jis yra užmigęs ir turi pabusti!“
28 Tad jie garsiai šaukė ir, kaip buvo
papratę, pasidarė įpjovų kardais ir
ietimis, kol kraujas išsiliejo ant jų.
29 Praėjus vidudieniui, jie dūko iki
meto, kuriuo aukoja javienių auką, bet
nebuvo balso, nei išklausytojo, nei
atkreipiančio dėmesį.
30 Tada Elijas tarė visiems
žmonėms: „Prisiartinkite prie manęs!“
Visiems žmonėms prisiartinus prie jo, jis
atstatė išardytą VIEŠPATIES aukurą.
31 Elijas paėmė dvylika akmenų,
atitinkančių skaičių genčių[3] Jokūbo,
kuriam atėjo VIEŠPATIES žodis: „Tavo
vardas bus Izraelis“. 32 Jis pastatė iš
akmenų aukurą VIEŠPATIES vardu ir
išvedė aplink aukurą tokio ploto
griovelį, koks užsėjamas dviem saikais[4]
sėklos. 33 Sukrovęs malkas klodais, jis
supjaustė jautį ir uždėjo ant malkų.
34 Ir jis tarė: „Pripilkite keturis ąsočius
vandens ir užpilkite ant deginamosios
aukos ir ant malkų!“ ⌜Ir jie taip padarė⌝[5].
Paskui jis tarė: „Pakartokite!“ Jiems
pakartojus, jis tarė: „Darykite tai trečią
kartą!“ Jie tai padarė trečią kartą.
35 Vanduo tekėjo aplinkui aukurą. Jis
net griovelį pripildė vandens.

36 Kai buvo metas aukoti auką,
pranašas Elijas prisiartinęs tarė:
„VIEŠPATIE, Abraomo, Izaoko ir
Izraelio Dieve, tebūnie šiandien žinoma,
kad tu esi Dievas Izraelyje, kad aš esu
tavo tarnas ir kad tavo paliepimu
padariau visus šituos dalykus.
37 Išklausyk mane, VIEŠPATIE, kad
šitie žmonės žinotų, jog tu, VIEŠPATIE,
esi Dievas ir jog tu pasuki jų širdis atgal
[į save]!“ 38 Tada VIEŠPATIES ugnis
nukrito ir prarijo deginamąją auką ir
malkas, ir akmenis, ir dulkes, ir sulaižė
griovelyje buvusį vandenį. 39 Visi
žmonės, tai pamatę, parpuolė kniūpsti ir
tarė: „VIEŠPATS, jis yra Dievas!
VIEŠPATS, jis yra Dievas!“ 40 O Elijas
jiems tarė: „Nutverkite Baalo pranašus!
Nė vienas teneištrūksta iš jūsų!“ Jiems
juos nutvėrus, Elijas juos nuvedė žemyn
prie Kišono upelio ir ten juos papjovė.
41 Paskui Elijas tarė Achabui:
„Užlipęs valgyk ir gerk, nes girdėti
lietaus ūžimas“. 42 Achabas užlipo
valgyti ir gerti, o Elijas, užlipęs į
Karmelio viršūnę, susilenkė į žemę ir
padėjo veidą tarp kelių. 43 Jis sakė savo
tarnui: „Užlipk ir pasižiūrėk jūros
linkui!“ Šis, užlipęs ir pasižiūrėjęs, tarė:
„Nieko nėra“. Anas tarė: „Eik atgal!“—
septynis kartus. 44 O septintąjį kartą jis
tarė: „Štai debesėlis tarsi vyro delnas
pakyla nuo jūros!“ Anas tarė: „Užlipęs
sakyk Achabui: ‚Pasikinkyk[6] ir leiskis
žemyn, kad lietus tavęs nesulaikytų!‘“
45 Tada VIEŠPATIES ranka atėjo ant
Elijo, ir jis, susijuosęs strėnas, bėgo
Achabo priešakyje ligi įėjimo į Jizreelį.

31 Pr 32, 28; 35, 10 **42–45** Jok 5, 18

Elijas bėga į Chorebą

19 Achabas pranešė Izabelei viską,
ką buvo padaręs Elijas ir kaip[7] jis
buvo išžudęs kalaviju visus pranašus.
2 Tada Izabelė nusiuntė pasiuntinį pas
Eliją su žinia: „Taip ir dar taip tegul

1 GSV; ~M
2 Hbr. posakio reikšmė neaiški.
3 Kl. MssG; M + sūnų
4 1 saikas (hbr. sea) sudaro apie 12 litrų.
5 G; ~M

6 T.y. savo kovos vežimą
7 G^{BL}; M: viską, ką

padaro man[1] dievai[2], jei rytoj apie šitą
laiką nepadarysiu tavo gyvybei taip, kaip
atsitiko kurio nors iš jų
gyvybei!“ 3 Pabūgęs jis atsikėlė ir nuėjo,
kad išgelbėtų savo gyvybę. Atėjęs į Judo
Beėr-Šebą, jis ten paliko savo tarną, 4 o
pats nuėjo į dykumą vienos dienos kelią.
Atėjęs jis atsisėdo po vienu šluotmedžiu
ir, prašydamas sau mirties, tarė: „Gana!
Dabar, VIEŠPATIE, atimk mano gyvybę,
nes aš nesu geresnis už savo tėvus“.
5 Paskui jis atsigulė ir užmigo po vienu
šluotmedžiu. Staiga[3] kažkas[4] jam ten
bakstelėjo ir jam tarė: „Kelkis, valgyk!“
6 Jam bežiūrint, prie jo galvos pasirodė
ant įkaitusių akmenų iškeptas pyragas ir
ąsotis vandens. Pavalgęs ir atsigėręs, jis
vėl atsigulė. 7 VIEŠPATIES angelas
atėjo dar antrą kartą ir, jam bakstelėjęs,
tarė: „Kelkis, valgyk, nes kitaip tau bus
per toli keliauti!“ 8 Atsikėlęs jis valgė ir
gėrė, ir, to valgio pastiprintas, ėjo
keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt
naktų ligi Dievo kalno Chorebo.

VIEŠPATS apsireiškia Elijui

9 Jis ten įėjo į olą ir ten
apsinakvojo. Staiga VIEŠPATIES žodis
atėjo pas jį ir jam tarė: „Ką čia veiki,
Elijau?“ 10 Jis atsakė: „Aš degte degiau
uolumu VIEŠPAČIUI, kariuomenių
Dievui, nes izraeliai paliko tavo sandorą,
nugriovė tavo aukurus ir išžudė kalaviju
tavo pranašus. Aš vienas teišlikau, ir jie
siekia man atimti gyvybę“. 11 Jis tarė:
„Išeik ir atsistok ant kalno VIEŠPATIES
akivaizdoje!“ Staiga VIEŠPATS praėjo.
Didelė ir smarki audra, ardanti kalnus ir
skeldinanti uolas, ėjo VIEŠPATIES
priešakyje. VIEŠPATIES nebuvo
audroje. Po audros ėjo žemės
drebėjimas. VIEŠPATIES nebuvo
drebėjime. 12 Po drebėjimo ėjo ugnis. O
po ugnies atėjo ramus, tykus šlamesys.
13 Elijas, jį išgirdęs, apsigaubė veidą
apsiaustu ir išėjęs atsistojo olos angoje.
Staiga jam pasigirdo balsas, kuris tarė:
„Ką čia veiki, Elijau?“ 14 Jis atsakė:
„Aš degte degiau uolumu VIEŠPAČIUI,
kariuomenių Dievui, nes izraeliai paliko
tavo sandorą, nugriovė tavo aukurus ir
išžudė kalaviju tavo pranašus. Aš vienas
teišlikau, ir jie siekia man atimti
gyvybę“.
15 VIEŠPATS jam tarė: „Eik atgal
savo keliu per dykumą į Damaską ir
nuėjęs patepk Chazaelį Aramo
karaliumi, 16 patepk Nimšio sūnų Jehų
Izraelio karaliumi, o Šefato sūnų Elišą iš
Abel-Mecholos patepk pranašu savo
vietoje. 17 Kas ištrūks nuo Chazaelio
kalavijo, tą Jehus nužudys, o kas ištrūks
nuo Jehaus kalavijo, tą Eliša nužudys.
18 Tačiau paliksiu Izraelyje septynis
tūkstančius—visus kelius, kurie
neklūpčiojo prieš Baalą, ir kiekvieną
burną, kuri jo nebučiavo“.

10.14 Rom 11, 3 15 2 Kar 8, 7–13 16 2 Kar 9, 1–6 18 Rom 11, 4

Elišos pašaukimas

19 Taigi jis ėjo iš ten ir sutiko
Šafato sūnų Elišą beariantį. Dvylika
jungų jaučių kinkavo pirma jo, o jis pats
buvo su dvyliktuoju. Elijas, perėjęs[5] pas
jį, *užmetė ant jo savo apsiaustą.* 20 Šis,
palikęs jaučius ir bėgdamas paskui Eliją,
tarė: „Leisk man pabučiuoti mano tėvą
ir motiną, paskui tave seksiu“. Anas jam
tarė: „Eik, sugrįžk! Bet [apmąstyk,] ką
tau padariau!“. 21 Jis sugrįžo nuo jo ir,
paėmęs jungą jaučių, juos papjovė ir
jaučių pakinktais juos[6] išvirė. Jis davė
žmonėms, ir tie valgė. Paskui pakilęs jis
sekė paskui Eliją ir jam tarnavo.

Achabo kovos su Ben-Hadadu

20 Aramo karalius Ben-Hadadas
sutelkė visą savo kariuomenę, ir
su juo buvo trisdešimt du karaliai su
žirgais ir kovos vežimais. Atžygiavęs jis
apgulė Samariją ir kariavo su ja.
2 Nusiuntęs pasiuntinius pas Izraelio
karalių Achabą į miestą, 3 jis jam sakė:
„Taip pasakė Ben-Hadadas: ‚Tavo
sidabras ir tavo auksas man priklauso.
Tavo žmonos ir tavo[7] vaikai man
priklauso‘“. 4 Izraelio karalius atsakė:
„Kaip tu pasakei, mano valdove
karaliau, tau priklausau aš ir viskas, kas

1 Dgl. Mss Vrs; ~M
2 G^BL: dievas
3 Lit. Ir štai
4 G^BL; M: angelas
5 nuo kelio į dirvą
6 M + mėsą; ~G^BL
7 G^B; M + puikieji

man priklauso“. 5 Bet pasiuntiniai vėl
atėjo ir tarė: „Taip pasakė Ben-Hadadas:
‚Atsiunčiau [pasiuntinius] pas tave,
reikalaudamas: tu turi man atiduoti
savo sidabrą ir savo auksą, savo žmonas
ir savo vaikus. 6 Tačiau rytoj apie šitą
metą atsiųsiu pas tave savo tarnus, kad
jie iškratytų tavo namus bei tavo tarnų
namus ir kad, paėmę į rankas viską, kas
jiems[1] atrodys vertinga, nusineštų‘“.
7 Tada Izraelio karalius, sušaukęs
visus šalies vyresniuosius, tarė:
„Žinokite gi ir matykite, kaip šitas siekia
pikta! Nes jis atsiuntė pas mane,
reikalaudamas mano žmonų ir mano
vaikų, mano sidabro ir mano aukso, ir aš
jam neatsakiau“[2]. 8 Bet visi vyresnieji
ir visi žmonės jam sakė: „Neklausyk ir
nesutik!“ 9 Taigi jis tarė Ben-Hadado
pasiuntiniams: „Sakykite mano valdovui
karaliui: ‚Viską, ko [reikalaudamas]
pradžioje siuntei pas savo tarną, darysiu,
bet šito dalyko negaliu daryti‘“.
Pasiuntiniai nuėjo ir jam nunešė
atsakymą. 10 Tada Ben-Hadadas siuntė
pas jį ir sakė: „Taip ir dar taip tegul
padaro man dievai, jei Samarijos dulkių
pakaktų saujoms visų kareivių, kurie
seka paskui mane!“ 11 Bet Izraelio
karalius atsakė: „Sakykite: ‚Tenesigiria
tas, kuris užsijuosia [ginklus], kaip tas,
kuris nusijuosia!‘“ 12 Išgirdęs šitą
atsakymą—kaip tik tuo metu jis gėrė, jis
pats ir karaliai, pavėnėse[3],—jis tarė savo
tarnams: „Pasiruoškite pulti!“ Ir jie
pasiruošė pulti miestą. 13 Štai vienas
pranašas, prisiartinęs prie Izraelio
karaliaus Achabo, tarė: „Taip pasakė
VIEŠPATS: ‚Ar matei visą šitą didžiulę
minią? Štai aš ją šiandien atiduosiu į
tavo rankas, kad žinotum, jog aš esu
VIEŠPATS‘“. 14 Achabas paklausė:
„Per ką?“ Anas atsakė: „Taip pasakė
VIEŠPATS: ‚Per provincijų valdytojų
jaunus karininkus‘“. Jis dar paklausė:
„Kas turi pradėti mūšį?“ Anas atsakė:
„Tu“.
15 Jam apžiūrėjus provincijų
valdytojų karininkus, jų buvo du šimtai
trisdešimt du. Po jų jis dar apžiūrėjo
visus karius, visus narsuolius[4],—
septynis tūkstančius. 16 Jie išžygiavo
vidudienį, kai Ben-Hadadas buvo
nusigėręs pavėnėse[5], jis pats ir karaliai,
trisdešimt du karaliai, kurie buvo atėję
jam į pagalbą. 17 Provincijų valdytojų
karininkai išžygiavo pirmieji. Ben-
Hadadas pasiuntė [žvalgus], ir tie jam
pranešė[6]: „Vyrai išžygiavo iš
Samarijos!“ 18 Jis tarė: „Jei jie
taikingai išžygiavo, sugaukite juos
gyvus, o jei jie išžygiavo kariauti, [taip
pat] sugaukite juos gyvus!“
19 Kai šitie jau buvo išžygiavę iš
miesto—provincijų valdytojų karininkai
ir kariuomenė, žygiuojanti paskui juos,—
20 kiekvienas jų taip mušė savo
priešininką, jog Aramas pasileido bėgti
ir Izraelis juos vijosi. Tačiau Aramo
karalius Ben-Hadadas paspruko ant
žirgo su keliais raiteliais. 21 Išžygiavęs
Izraelio karalius užpuolė žirgus bei
kovos vežimus ir sudavė Aramui smarkų
smūgį.
22 Paskui pranašas, priėjęs prie
Izraelio karaliaus, jam tarė: „Eik,
tvirtinkis, apgalvok ir žiūrėk, ką tu turi
daryti, nes kitą pavasarį[7] Aramo
karalius atkils tavęs užpulti!“
23 O Aramo karaliaus tarnai jam
sakė: „Jų dievai—kalnų dievai. Todėl
jie mus nugalėjo. Bet jei kariausime su
jais lygumoje, tikrai juos nugalėsime!
24 Padaryk tokį dalyką: pašalink
karalius, kiekvieną iš jo vietos, ir įstatyk
į jų vietą valdytojus. 25 Susiverbuok
kariuomenę, tolygią kariuomenei,
atsimetusiai nuo tavęs, [atpildydamas]
žirgą žirgu ir kovos vežimą kovos
vežimu, ir kariaukime su jais lygumoje.
Mes tikrai juos nugalėsime“. Jis
paklausė jų patarimo ir taip padarė.
26 Kitą pavasarį Ben-Hadadas,
apžiūrėjęs Aramą[8], žygiavo aukštyn į

1 GSV; M: tau
2 T.y. sutikau jam atiduotti
3 Arba: Sukote
4 G; M: izraelius
5 Arba: Sukote
6 G: Sirijos karaliui buvo pasiųsta žinia (lit. Jie pasiuntė ir pranešė Sirijos karaliui, sakydami)
7 Lit. metams apsigrężus; taip pat 26 skn.
8 T.y. Aramo kariuomenę

Afeką kariauti su Izraeliu. 27 Izraeliai,
apžiūrėti ir aprūpinti maistu, žygiavo jų
pasitikti. Izraeliai sustojo stovyklose
prieš juos tarsi dvi mažos ožkų bandos, o
aramėjai pripildė šalį. 28 Tada Dievo
vyras priėjęs tarė Izraelio karaliui[1]:
„Taip pasakė VIEŠPATS: ‚Kadangi
aramėjai sakė: „VIEŠPATS yra kalnų
dievas, bet jis nėra slėnių dievas“,
atiduosiu visą šitą didžiulę minią į tavo
rankas, kad žinotum[2], jog aš esu
VIEŠPATS!‘“ 29 Septynias dienas jie
stovyklavo vieni prieš kitus. Septintąją
dieną įvyko kova, ir izraeliai išmušė
Aramą, šimtą[3] tūkstančių pėstininkų,
per vieną dieną. 30 O tie, kurie buvo
išlikę gyvi, pabėgo į Afeką, į miestą, kur
siena užgriuvo ant dvidešimt septynių
tūkstančių išlikusių vyrų.

Ben-Hadadas irgi pabėgo ir įsigavo į
miestą, į vidinį kambarį. 31 Jo tarnai
jam sakė: „Klausyk[4], meldžiamasis, mes
girdėjome, kad Izraelio namų karaliai
juk yra sutartis gerbiantys karaliai.
Leisk mums užsidėti ašutines ant strėnų
bei virveles ant galvų ir išeiti pas
Izraelio karalių. Galbūt jis paliks ⌜tave
gyvą⌝[5]“. 32 Taigi , apjuosę strėnas
ašutinėmis ir galvas virvelėmis, jie atėjo
pas Izraelio karalių ir tarė: „Tavo tarnas
Ben-Hadadas pasakė: ‚Palik, meldžiu,
mane gyvą!‘“ Jis tarė: „Ar jis dar gyvas?
Jis yra mano brolis“. 33 Tie vyrai tai
palaikė geru ženklu ir, skubiai tai priėmę
iš jo kaip galiojantį pareiškimą, tarė:
„Taip, Ben-Hadadas yra tavo brolis“.
Anas paliepė: „Nuėję atveskite jį!“ Kai
Ben-Hadadas išėjo pas jį, šis jam leido
įlipti į vežimą. 34 Ben-Hadadas[6] jam
tarė: „Grąžinu miestus, kuriuos mano
tėvas atėmė iš tavo tėvo. Tu dar gali
įsisteigti prekyviečių Damaske, kaip kad
mano tėvas buvo įsisteigęs
Samarijoje“.—“O aš [Achabas tarė] tave
paleisiu su sutartimi“. Taigi jis sudarė
su juo sutartį ir jį paleido.

Pranašas pasmerkia Achabą

35 Vienas vyras iš pranašų ⌜gildijos
narių⌝[7], VIEŠPAČIUI paliepus, tarė savo
draugui: „Užgauk mane, meldžiu!“ Bet
tas vyras atsisakė jį užgauti. 36 Tada
anas jam tarė: „Kadangi nepaklausei
VIEŠPATIES balso, kai tik nueisi nuo
manęs, liūtas tave užgaus“. Jam nuėjus
nuo jo pašonės, jį sutiko liūtas ir užgavo.
37 Vėliau sutikęs kitą vyrą, jis tarė:
„Užgauk mane, meldžiu!“ Tas vyras
užgavo jį smogdamas ir sužeisdamas.
38 Paskui tas pranašas, laukdamas
karaliaus, nuėjęs atsistojo ant kelio ir,
persirišdamas akis tvarsčiu,
užsimaskavo. 39 Karaliui praeinant, jis
šaukdamas karaliui tarė: „Tavo tarnas
buvo išėjęs iš mūšio sangrūdžio. Staiga
vyras, išėjęs iš eilės, atvedė pas mane
vyrą[8] ir tarė: ‚Saugok šitą vyrą! Jei
kokiu nors būdu jo pasiges, tavo gyvybė
atsakys už jo gyvybę arba turėsi atsverti
talentą sidabro!‘ 40 Tavo tarnui ⌜šį ir tą
bedarant⌝[9], jo nebeliko“. Izraelio
karalius jam tarė: „Toks tebūnie tau
teismo sprendimas; tu pats nusprendei!“
41 Jam skubiai nuėmus tvarstį nuo akių,
Izraelio karalius jį atpažino, kad jis iš
pranašų. 42 Jis tarė karaliui[10]: „Taip
pasakė VIEŠPATS: ‚Kadangi paleidai iš
savo[11] rankos vyrą , mano skirtą
sunaikinti, tavo gyvybė turės atsakyti už
jo gyvybę ir tavo tauta už jo tautą!‘“
43 Suniuręs ir perpykęs Izraelio karalius
leidosi namo[12] ir atvyko į Samariją.

36 1 Kar 13, 24

Pasakojimas apie Naboto teisminį nužudymą

21 Po šitų įvykių atsitiko toks
dalykas: jizreelietis Nabotas
turėjo vynuogyną, ⌜esantį Jizreelyje⌝[13]
šalia Samarijos karaliaus Achabo rūmų.
2 Achabas kalbėjo Nabotui: „Duok man
savo vynuogyną, kad jis man taptų

---

1 M + ir tarė; ~kl. MssGV
2 G; M: žinotumėte
3 G^L: šimtą dvidešimt
4 Lit. Štai
5 GSV: mus gyvus
6 Lit. Jis

7 Lit. sūnų
8 T.y. belaisvį
9 G^BL: šen ir ten besidairant
10 Lit. jam
11 G^BL V; ~M
12 ~G
13 ~G^BL

daržu, nes jis yra arti mano namų, o aš
tau duosiu į jo vietą vynuogyną, geresnį
už jį, arba, jei tau atrodo tinkama, tau
užmokėsiu pinigais, kiek jis vertas".
3 Bet Nabotas atsakė Achabui: „Man
VIEŠPATIES užginta tau atiduoti mano
protėvių palikimą!" 4 Achabas parėjo
namo suniuręs ir perpykęs dėl atsakymo,
kurį jam buvo davęs Nabotas,
sakydamas: „Tau neatiduosiu savo
protėvių palikimo!" Jis atsigulė į savo
lovą, *nugręžė veidą ir nevalgė maisto.*
5 Jo žmona Izabelė įėjo pas jį ir
jam kalbėjo: „Kodėl tavo dvasia tokia
niūri, kad nevalgai duonos?" 6 Jis jai
tarė: „Aš kalbėjau jizreeliečiui Nabotui
ir jam sakiau: ‚Duok man savo
vynuogyną už pinigus, arba, jei tau
patinka, mielai tau duosiu vynuogyną į
jo vietą', bet jis atsakė: ‚Tau neatiduosiu
savo vynuogyno!'" 7 Jo žmona Izabelė
jam tarė: „⌜Ar tu dabar vykdai [ar ne]⌝[1]
Izraelio karaliaus valdžią? Kelkis,
valgyk duonos ir būk gerai nusiteikęs!
Aš tau parūpinsiu jizreeliečio Naboto
vynuogyną!"
8 Taigi ji parašė Achabo vardu
laiškus, juos užantspaudavo jo
antspaudu ir laiškus pasiuntė
vyresniesiems bei laisviesiems,
⌜gyvenantiems jo mieste⌝[2], ⌜Naboto
kaimynams⌝[3]. 9 Ji rašė laiškuose:
„Paskelbkite pasninką, pasodinkite
Nabotą žmonių priešakyje 10 ir
pasodinkite priešais jį du vyrus niekšus,
kurie paliudytų, sakydami: ‚Tu keikei
Dievą ir karalių!' Paskui jį išveskite ir
užmuškite akmenimis!" 11 Jo miesto
vyrai—vyresnieji ir laisvieji, gyvenantys
jo mieste—padarė taip, kaip Izabelė buvo
jiems nurodžiusi, kaip buvo parašyta
laiškuose, kuriuos ji buvo jiems
pasiuntusi. 12 Jie paskelbė pasninką ir
pasodino Nabotą žmonių priešakyje.
13 Paskui atėjo du vyrai niekšai ir
atsisėdo prieš jį. Ir tie niekšai liudijo
prieš Nabotą žmonių akivaizdoje,
sakydami: „Nabotas keikė Dievą ir
karalių". Tad jie išvedė jį už miesto ir
užmušė akmenimis. 14 Paskui jie
pasiuntė žinią Izabelei: „Nabotas
užmuštas akmenimis".
15 Kai tik Izabelė išgirdo, kad
Nabotas užmuštas akmenimis, ji[4] tarė
Achabui: „Kelkis, pasisavink
jizreeliečio Naboto vynuogyną, kurį jis
atsisakė tau duoti už pinigus, nes
Nabotas jau nebegyvas, miręs!" 16 Kai
tik Achabas išgirdo, kad Nabotas miręs,
Achabas atsikėlė, norėdamas eiti žemyn į
jizreeliečio Naboto vynuogyną, kad jį
pasisavintų.

Elijas paskelbia Achabui Dievo bausmę

17 Tada tišbiečiui[5] Elijui atėjo
VIEŠPATIES žodis: 18 „Kelkis, eik
žemyn pasitikti Izraelio karaliaus
Achabo, esančio Samarijoje! Štai jis yra
Naboto vynuogyne, kur jis nusileido jo
pasisavinti. 19 Ir jam kalbėk: ‚Taip
pasakė VIEŠPATS: „Kadangi tu padarei
žmogžudystę ir dargi pasisavinai, todėl—
taip pasakė VIEŠPATS—toje vietoje,
kurioje šunys laižė Naboto kraują, šunys
laižys ir tavo paties kraują!"'"
20 Achabas sakė Elijui: „Mane
suradai, mano prieše?" Šis atsakė:
„Suradau, nes parsidavei daryti, kas
pikta VIEŠPATIES akyse. 21 [6]‚Štai aš
užleisiu ant tavęs nelaimę ir, šluodamas
paskui tave, Izraelyje išnaikinsiu
Achabui vyriškius[7], ⌜nepilnamečius ir
pilnamečius⌝[8]! 22 Ir padarysiu tavo
namus, kaip Nebato sūnaus Jerobeamo
namus ir kaip Achijo sūnaus Bašos
namus, dėl pykdymo, kuriuo [mane]
įširdinai, ir dėl to, kad įvedei į nuodėmę
Izraelį!' 23 VIEŠPATS kalbėjo ir apie
Izabelę: ‚Šunys *ris* Izabelę ⌜Jizreelio
lauke⌝[9]'. 24 Kas priklausantis Achabui
mirs mieste, tą ris šunys, o kas

---

1 G: Ar tu taip vykdai...? Arba: Tu esi tas, kuris dabar vykdai...! Sakinį galima suprasti kaip teigiamą paraginimą ar sarkastinį tvirtinimą.
2 ~G^BL
3 Lit. gyvenantiems su Nabotu
4 G^B; MG^L: Izabelė
5 Arba: naujasėdžiui
6 G + Taip sako VIEŠPATS
7 Lit. tuos, kurie šlapinasi į sieną
8 Žr. 14, 10.
9 9MssSTV 2Kar 9,36; MG: Jizreelio priešmūryje

mirs atvirame lauke, tą les dangaus
paukščiai!“
25 (Nebuvo kito tokio, kaip
Achabas, kuris parsidavė daryti, kas
pikta VIEŠPATIES akyse, nes jį kurstė
jo žmona Izabelė. 26 Jis elgėsi labai
pasibjaurėtinai, sekdamas paskui stabus
visiškai taip, kaip darė amoriečiai,
kuriuos VIEŠPATS pavarė nuo izraelių.)
27 Kai Achabas išgirdo šituos
žodžius, jis sudraskė savo drabužius,
užsidėjo ašutinę ant savo kūno ir
pasninkavo. Jis gulėjo ašutinėje ir
vaikščiojo nusiminęs.
28 Tada
tišbiečiui[1] Elijui atėjo VIEŠPATIES
žodis:
29 „Ar matei, kaip Achabas
nusižemino mano akivaizdoje? Kadangi
jis nusižemino mano akivaizdoje,
neužleisiu nelaimės jo dienomis. Jo
sūnaus dienomis užleisiu nelaimę ant jo
namų“.

23 2 Kar 9, 36

Karo žygis į Ramot-Gileadą. Netikri pranašai ir Michajo pranašystė

22 Praėjo treji metai be karo tarp
Aramo ir Izraelio.
2 *O trečiaisiais*
metais, kai Judo karalius Jehošafatas
nusileido pas Izraelio karalių,
3 Izraelio
karalius tarė savo tarnams: „Ar žinote,
kad Ramot-Gileadas mums priklauso, o
mes delsiame jį atimti iš Aramo
karaliaus rankos?“
4 Ir jis paklausė
Jehošafatą: „Ar žygiuosi su manim į
Ramot-Gileadą kariauti?“ Jehošafatas
atsakė Izraelio karaliui: „Aš, kaip ir tu;
mano kariuomenė, kaip ir tavo
kariuomenė, mano žirgai, kaip ir tavo
žirgai!“
5 Bet Jehošafatas pridūrė
Izraelio karaliui: „⌜Pirma pasiklausk,
meldžiu, VIEŠPATIES žodžio⌝[2]“.
6 Tada Izraelio karalius surinko
pranašus, apie keturis šimtus vyrų, ir jų
paklausė: „Ar man eiti į karą prieš
Ramot-Gileadą, ar ne?“ Jie atsakė:
„Žygiuok aukštyn, ir VIEŠPATS [jį]
atiduos į karaliaus rankas!“
7 Bet
Jehošafatas paklausė: „Ar čia nėra dar
kito VIEŠPATIES pranašo, kad
galėtume pasiklausti per jį?“
8 Izraelio
karalius atsakė Jehošafatui: „Dar yra
vienas vyras, per kurį galėtume
pasiklausti VIEŠPATIES, bet aš jo
nekenčiu, nes jis nepranašauja apie
mane gera, o tik bloga—Jimlos sūnus
Michajas“. Bet Jehošafatas tarė: „Taip
tenesako karalius!“
9 Taigi Izraelio
karalius, pasišaukęs vieną rūmų
pareigūną, tarė: „Skubiai atvesk Jimlos
sūnų Michają!“
10 Izraelio karalius ir Judo
karalius Jehošafatas sėdėjo, kiekvienas
savo soste, apsivilkę [karališkais]
drabužiais, aikštėje[3], Samarijos vartų
prieangyje, ir visi pranašai pranašavo
jų akivaizdoje.
11 Kenaanos sūnus
Ṣidkijas, pasidaręs geležinius ragus, tarė:
„Taip pasakė VIEŠPATS: ‚Šitais tu
badysi aramėjus, iki juos pribaigsi‘“.
12 Ir visi pranašai taip pat pranašavo,
sakydami: „Žygiuok aukštyn į Ramot-
Gileadą ir laimėk pergalę! VIEŠPATS
atiduos ⌜į tavo rankas net Aramo
karalių⌝[4]!“
13 Pasiuntinys, kuris buvo nuėjęs
Michajo pakviesti, jam kalbėjo:
„Klausyk[5], meldžiamasis, ⌜visi pranašai
vienu balsu palankiai kalbėjo⌝[6] karaliui.
Tavo žodis tebūnie, kaip kurio nors jų
žodis, ir palankiai kalbėk!“
14 Bet
Michajas tarė: „Kaip gyvas VIEŠPATS,
ką VIEŠPATS man pasakys, tą
kalbėsiu!“
15 Jam atėjus pas karalių, karalius
jam tarė: „Michajau, ar mums eiti į
Ramot-Gileadą kariauti, ar ne?“ Šis jam
atsakė: „Žygiuok aukštyn ir laimėk
pergalę! VIEŠPATS [jį] atiduos į
karaliaus rankas“.
16 Bet karalius jam
tarė: „Kiek kartų man reikės tave
saikdinti, kad man nieko kita
nekalbėtum VIEŠPATIES vardu, kaip
tik tiesą?“
17 Tada jis tarė:

„Regėjau visą Izraelį išsklidusį
ant kalnų
kaip avis, neturinčias
piemens.
Ir VIEŠPATS tarė: ‚Šitie neturi
valdovo.

---

1 Arba: naujasėdžiui
2 G[L]: Pasiklausk, meldžiu, VIEŠPATIES
3 Lit. aikštėje javams kulti; ~G
4 G[BL]; M: [jį] į karaliaus ranką
5 Lit. Štai
6 G[BL]; M: pranašų žodžiai buvo sutartinai palankūs

Kiekvienas tegul grįžta
sveikas į savo namus'".
18 Tada Izraelio karalius sakė
Jehošafatui: „Argi tau nesakiau: ‚Jis
nepranašauja apie mane gera, bet tik
pikta'?" 19 O [Michajas] tęsė: „Tad
klausyk VIEŠPATIES žodžio! Regėjau
VIEŠPATĮ, sėdintį savo soste, ir visą
dangaus kariuomenę, stovinčią prie jo, jo
dešinėje ir jo kairėje. 20 Ir VIEŠPATS
tarė: ‚Kas suvilios Achabą, kad jis
žygiuotų aukštyn ir kristų Ramot-
Gileade?' Tada vienas sakė vienaip, o
kitas sakė kitaip. 21 Pagaliau išėjo į
priekį dvasia ir, atsistojusi VIEŠPATIES
akivaizdoje, tarė: ‚Aš jį suviliosiu!'
VIEŠPATS ją paklausė: ‚Kuo?' 22 Ji
atsakė: ‚Aš išeisiu ir pasidarysiu melagė
dvasia visų jo pranašų burnoje'. Jis tarė:
‚Tu suviliosi, ir tau pasiseks. Išeik ir taip
daryk!' 23 Taigi dabar VIEŠPATS įdėjo
melagę dvasią į visų šitų tavo pranašų
burną, o pats VIEŠPATS kalbėjo apie
tave pikta".
24 Tada priėjo Kenaanos sūnus
Ṣidkijas ir, skeldamas *Michajui į žandą,*
tarė: „Kokiu gi būdu VIEŠPATIES
dvasia pasitraukė nuo manęs, kad
kalbėtųsi su tavim?" 25 O Michajas
atsakė: „Tau paaiškės tą dieną, kai įeisi
į vidinį kambarį slėptis!" 26 Tada
Izraelio karalius tarė: „Paimk Michają,
nuvesk jį atgal pas miesto viršininką
Amoną ir pas karalaitį Joašą 27 ir
sakyk: ‚Taip pasakė karalius:
„Pasodinkite šitą į kalėjimą ir jį
maitinkite sumažintu duonos bei
vandens daviniu, kol aš sveikas
parvyksiu!"'" 28 O Michajas tarė: „Jei
tikrai pargrįši sveikas, tai VIEŠPATS
nebus kalbėjęs per mane".[1]
29 Izraelio karaliui ir Judo
karaliui Jehošafatui nužygiavus į Ramot-
Gileadą, 30 Izraelio karalius tarė
Jehošafatui: „Aš persirengęs eisiu į
mūšį, o tu vilkėk savo drabužiais". Taigi
Izraelio karalius persirengęs ėjo į mūšį.
31 O Aramo karalius buvo įsakęs savo
trisdešimt dviem kovos vežimų vadams:
„Nekovokite nei su mažais, nei su
dideliais, bet tik su vienu Izraelio
karaliumi!" 32 Taigi, kai vežimų vadai
pamatė Jehošafatą, jie pagalvojo: „Jis
tikrai yra Izraelio karalius!" Tad jie
nusigręžė kovoti su juo, ir Jehošafatas
ėmė šaukti. 33 Vežimų vadai, pamatę,
kad jis ne Izraelio karalius, atsigręžė nuo
jo. 34 Bet kažkoks vyras atsitiktinai
įtempė lanką ir išovė Izraelio karaliui
tarp pridurtinių šarvų ir krūtinšarvio.
Tada šitas tarė savo važiuotojui:
„Apsisuk ir mane išvežk is mūšio[2], nes
esu sužeistas". 35 O kovai tą dieną
einant vis smarkyn, karalius buvo
laikomas vežime stačias, atsigręžęs į
Aramą. Vakare jis mirė, ir kraujas iš
žaizdos išsiliejo į vežimo vidų. 36 Saulei
leidžiantis, šauklys[3] ėjo per kariuomenę,
garsindamas: „Kiekvienas į savo miestą
ir kiekvienas į savo šalį, 37 ⌜nes karalius
mirė!" Jie parvyko į Samariją ir⌝[4]
palaidojo karalių Samarijoje. 38 Jiems
išplovus vežimą prie Samarijos
tvenkinio, šunys laižė jo kraują ir
paleistuvės maudėsi[5]—pagal
VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo
kalbėjęs.
39 Visi kiti Achabo veiksmai—
visa, ką jis nuveikė, taip pat dramblio
kaulo namai, kuriuos jis pastatė, ir visi
miestai, kuriuos jis įkūrė—jie juk
aprašyti Izraelio karalių Metraščių
knygoje. 40 Pagaliau Achabas atsigulė
prie savo tėvų. Jo sūnus Achazijas tapo
karalium jo vietoje.

1–28 2 Kron 18, 2–27 17 Sk 27, 17; Mt 9, 36; Mk 6, 34
19 Job 1, 6; Jez 6, 1 29–39 2 Kron 18, 28–34

Judo karalius Jehošafatas

41 Asos sūnus Jehošafatas ėmė
karaliauti Judui ketvirtaisiais Izraelio
karaliaus Achabo metais.
42 Jehošafatas buvo trisdešimt penkerių
metų amžiaus, kai jis tapo karaliumi, ir
dvidešimt penkerius metus karaliavo
Jeruzalėje. Jo motina buvo Šilchio
duktė, vardu Azuba. 43 Jis vaikščiojo

1 G[BL]; M + Ir jis pridūrė: „Klausykite, visos tautos!" Plg. Mich 1,2.

2 G[BL]; M: kariuomenės

3 GSTV; M: šauksmas

4 G; M: Taip karalius numirė. Jis buvo pargabentas (lit. parvyko) į Samariją, ir jie

5 Būtent tvenkinyje. G[B] + kraujuje; G[L] + jo kraujuje

visu savo tėvo Asos keliu ir nenukrypo
nuo jo: jis darė, kas teisu VIEŠPATIES
akyse. 44 Tačiau ⌜alkai nebuvo
pašalinti⌝[1]. Žmonės tebeaukodavo ir
tebesmilkydavo alkuose. 45 Be to,
Jehošafatas padarė taiką su Izraelio
karaliumi.
46 Visi kiti Jehošafato vieksmai ir
jo žygdarbiai, kuriuos jis atliko[2],—jie
juk aprašyti Judo karalių Metraščių
knygoje. 47 Taip pat jis iššlavė iš šalies
likusius kulto paleistuvius, kurie buvo
užsilikę jo tėvo Asos dienomis.
48 Nebuvo karaliaus Edome.
Vietininkas buvo karalius.
49 Jehošafatas pasidarė Taršišo
[stiliaus] laivų, kad plauktų į Ofyrą
aukso. Bet jie nenuplaukė, nes laivai
sudužo Esjon-Geberyje. 50 Tuomet
Achabo sūnus Achazijas tarė
Jehošafatui: „Tegul mano tarnai
plaukioja laivuose su tavo tarnais“, bet
Jehošafatas nesutiko. 51 Pagaliau
Jehošafatas atsigulė prie savo tėvų ir
buvo palaidotas prie savo tėvų savo
protėvio Dovydo mieste, o jo sūnus
Jehoramas tapo karalium jo vietoje.

41–50 2 Kron 20, 31—21, 1

Izraelio karalius Achazijas

52 Achabo sūnus Achazijas ėmė
karaliauti Izraeliui Samarijoje
septynioliktaisiais Judo karaliaus
Jehošafato metais ir karaliavo Izraeliui
dvejus metus. 53 Jis darė, kas buvo
pikta VIEŠPATIES akyse, ir vaikščiojo
savo tėvo keliu, savo motinos keliu ir
keliu Nebato sūnaus Jerobeamo, kuris
įvedė į nuodėmę Izraelį. 54 Jis tarnavo
Baalui, jį garbino ir pykdė VIEŠPATĮ,
Izraelio Dievą, visiškai taip, kaip buvo
daręs jo tėvas.

---

1 GSV: alkų jis nepašalino
2 M + ir [karai], kuriuos jis kariavo; ~G[B]

ANTROJI KARALIŲ KNYGA

Elijas ir Achazijas

1 Achabui mirus, Moabas sukilo prieš
Izraelį.
2 Achazijas nukrito pro savo
Samarijoje esančio aukštutinio
kambario pinučius ir susižeidė. Tad jis
siuntė pasiuntinius ir jiems tarė:
„Eikite, pasiklauskite Ekrono dievo
Baal-Zebubo, ar aš pasveiksiu iš šito
savo[1] susižeidimo!“ 3 Bet VIEŠPATIES
angelas buvo pasakęs tišbiečiui Elijui:
„Kelkis, pasitik Samarijos karaliaus
pasiuntinius ir jiems kalbėk: ‚Ar dėl to,
kad nėra Dievo Izraelyje, jūs einate
klaustis Ekrono dievo Baal-Zebubo?‘
4 Todėl taip pasakė VIEŠPATS: ‚Iš
lovos, į kurią įlipai, nebeišlipsi, nes
tikrai mirsi!‘“ Ir Elijas nuėjo.
5 Pasiuntiniams pas jį[2] sugrįžus,
jis jų paklausė: „Kodėl sugrįžote?“
6 Jie jam atsakė: „Vienas vyras atėjo
mūsų pasitikti ir mums tarė: ‚Eikite,
grįžkite pas karalių, kuris jus siuntė, ir
jam kalbėkite: „Taip pasakė VIEŠPATS:
Ar dėl to, kad nėra Dievo Izraelyje, tu
siunti klaustis Ekrono dievo Baal-
Zebubo? Todėl iš lovos, į kurią įlipai,
nebeišlipsi, nes tikrai mirsi!“‘“ 7 Jis
jiems kalbėjo: „Kaip atrodė vyras, kuris
atėjo jūsų pasitikti ir jums kalbėjo šituos
žodžius?“ 8 Jie jam atsakė: „[Jis buvo]
gauruotas vyras ir susijuosęs strėnas
šikšniniu diržu“. Jis tarė: „Tai tišbietis
Elijas!“
9 Paskui jis siuntė pas jį
penkiasdešimtininką su jo penkiomis
dešimtimis. Tas užlipo pas jį—jis kaip
tik sėdėjo ant kalno viršūnės—ir prabilo
į jį: „Dievo vyre, karalius įsako: ‚Lipk
žemyn!‘“ 10 Bet Elijas atsakydamas
kalbėjo penkiasdešimtininkui: „Jei aš
Dievo vyras, tegul ugnis nusileidžia iš
dangaus ir praryja tave bei tavo penkias
dešimtis!“ Tada nusileido iš dangaus
ugnis ir prarijo jį bei jo penkias dešimtis.
11 Jis vėl siuntė pas jį kitą
penkiasdešimtininką su jo penkiomis

1 GSVT; ~M
2 T.y. karalių Achaziją

dešimtimis. Tas užlipęs[3] prabilo į jį:
„Dievo vyre, taip įsakė karalius: ‚Lipk
skubiai žemyn!‘“ 12 Bet Elijas
atsakydamas jiems kalbėjo: „Jei aš
Dievo vyras, tegul nusileidžia iš dangaus
ugnis ir praryja tave bei tavo penkias
dešimtis!“ Tada Dievo[4] ugnis nusileido
iš dangaus ir prarijo jį bei jo penkias
dešimtis.
13 Jis vėl siuntė trečią[5]
penkiasdešimtininką su jo penkiomis
dešimtimis. Trečiasis penkiasdešimti-
ninkas, užlipęs ir atėjęs, atsiklaupė ant
kelių prieš Eliją ir, jį maldaudamas
pasigailėti, jam kalbėjo: „Dievo vyre,
meldžiu, tebūnie brangi tavo akyse mano
gyvybė ir šitų tavo penkių dešimčių
tarnų gyvybė! 14 Štai nusileido iš
dangaus ugnis ir prarijo abu pirmuosius
penkiasdešimtininkus bei jų penkias
dešimtis. Bet dabar mano gyvybė
tebūnie brangi tavo akyse!“ 15 Tada
VIEŠPATIES angelas prabilo į Eliją:
„Lipk su juo žemyn! Nebijok jo!“
Atsikėlęs jis nusileido su juo pas karalių
16 ir jam kalbėjo: „Taip pasakė
VIEŠPATS: ‚Kadangi siuntei
pasiuntinius Ekrono dievo Baal-Zebubo
klaustis—ar dėl to, kad Izraelyje nėra
Dievo, kurio žodžio būtų galima
klaustis?,—todėl nebeišlipsi iš lovos, į
kurią įlipai, nes tikrai mirsi!‘“ 17 Ir jis
mirė pagal VIEŠPATIES žodį, kurį
Elijas buvo ištaręs, o ⌜jo *brolis*⌝[6]
Jehoramas ėmė karaliauti jo vietoje
antraisiais Judo karaliaus Jehošafato
sūnaus Jehoramo metais, nes jis neturėjo
sūnaus. 18 Visi kiti Achazijo veiksmai,
kuriuos jis nuveikė—jie juk aprašyti
Izraelio karalių Metraščių knygoje.

8 Mt 3, 4; Mk 1, 6   10.12 Lk 9, 54

Elijas paimamas į dangų. Eliša tampa jo įpėdiniu

2 VIEŠPAČIUI besirengiant viesule
pakelti Eliją į dangų, Elijas ir Eliša
ėjo iš Gilgalio. 2 Elijas tarė Elišai:

3 G^L; M: atsiliepdamas
4 ~kkr. MssGTV
5 G^LTV
6 G^LSV; ~M

„Pasilik čia, meldžiu, nes VIEŠPATS
mane pasiuntė į Bėt-Elį“. Bet Eliša
atsakė: „Kaip VIEŠPATS gyvas ir kaip
tu pats gyvas, jokiu būdu tavęs
nepaliksiu!“ Taigi jie nusileido į Bėt-Elį.
3 Pranašų ⌜gildijos nariai⌝[1], kurie buvo
Bėt-Elyje, išėję pas Elišą, jam tarė: „Ar
žinai, kad šiandien VIEŠPATS paims
tavo valdovą nuo tavęs[2]?“ Šis atsakė:
„Ir aš žinau. Tylėkite!“
4 Elijas jam tarė: „Eliša, pasilik
čia, meldžiu, nes VIEŠPATS mane
pasiuntė į Jerichą“. Bet tas atsakė:
„Kaip VIEŠPATS gyvas ir kaip tu pats
gyvas, jokiu būdu tavęs nepaliksiu!“
Taigi jie atėjo į Jerichą. 5 Pranašų
gildijos nariai, esantys Jeriche,
prisiartinę prie Elišos, jam tarė: „Ar
žinai, kad šiandien VIEŠPATS paims
tavo valdovą nuo tavęs?“ Tas atsakė:
„Ir aš žinau. Tylėkite!“
6 Elijas jam tarė: „Pasilik čia,
meldžiu, nes VIEŠPATS mane pasiuntė į
Jordaną“. Bet tas atsakė: „Kaip
VIEŠPATS gyvas ir kaip tu pats gyvas,
jokiu būdu tavęs nepaliksiu!“ Taigi
juodu ėjo. 7 Taip pat penkiasdešimt
vyrų iš pranašų gildijos narių ėjo ir
sustojo atokiai ties jais, kai tuodu
sustojo prie Jordano. 8 Paėmęs savo
apsiaustą, Elijas jį suvyniojo ir [juo]
sudavė į vandenį, ir tas persiskyrė į
vieną ir į kitą pusę. Taip juodu perėjo
sausu dugnu.
9 Jiems perėjus, Elijas tarė Elišai:
„Prašyk ko nors, kad tau padaryčiau, kol
dar nesu paimtas nuo tavęs!“ Eliša
atsakė: „Tegul man atitenka, meldžiu,
dviguba tavo dvasios dalis!“ 10 Anas
tarė: „Prašei sunkaus dalyko. Jei
matysi, kaip aš būsiu paimtas nuo tavęs,
tau taip įvyks, o jei nematysi, neįvyks“.
11 Jiems einant vis toliau ir kalbantis,
pasirodė ugninis vežimas bei ugniniai
žirgai ir juodu perskyrė. Ir Elijas
užžengė viesule į dangų. 12 Eliša
stebėjo, ir jis šaukė: „Mano tėve, mano
tėve! Izraelio vežimas ir jo žirgai!“ Ir jis
daugiau jo nebematė. Tada, nutvėręs
savo drabužius, jis juos perplėšė pusiau.
13 Paskui jis pakėlė Elijo
apsiaustą, kuris buvo nuo jo nukritęs, ir
sugrįžęs atsistojo ant Jordano kranto.
14 Paėmęs Elijo apsiaustą, kuris buvo
nuo jo nukritęs, ir [juo] suduodamas į
vandenį, tarė: „Kurgi yra VIEŠPATS,
Elijo Dievas!“ Jam sudavus į vandenį,
tas persiskyrė į vieną ir į kitą pusę, ir
Eliša perėjo.
15 Pranašų gildijos nariai, esantys
Jeriche, jį pamatę iš kitos pusės, tarė:
„Elijo dvasia nusileido ant Elišos“.
Atėję jo pasitikti, jie nusilenkė prieš jį
iki žemės 16 ir jam tarė: „Žiūrėk,
meldžiamasis, su tavo tarnais yra
penkiasdešimt pajėgių vyrų. Leisk jiems,
meldžiame, eiti ir ieškoti tavo valdovo!
VIEŠPATIES dvasia gali būti jį nunešusi
ir numetusi kokiame nors kalne ar
kokiame nors slėnyje“. Jis atsakė:
„Nesiųskite!“ 17 Bet jie vertė, kol jis
susidrovėjęs tarė: „Siųskite!“ Taigi jie
išsiuntė penkiasdešimt vyrų, kurie
ieškojo tris dienas, bet jo nerado. 18 Kai
jie, jam tebetrunkant Jeriche, sugrįžo
pas jį, jis jiems tarė: „Argi jums
nesakiau: ‚Neikite!‘?“

9 Dt 21, 17 ^**12** 2 Kar 13, 14

Eliša padaro miesto vandenį geriamą

19 Miesto vyrai tarė Elišai: „Štai,
meldžiamasis, miesto padėtis graži, kaip
pats mano valdovas mato, bet vanduo
blogas ir ⌜šalis kenčia nuo
persileidimų⌝[3]“. 20 Jis tarė: „Atneškite
man naują dubenį ir įberkite į jį
druskos“, ir jie jam atnešė. 21 Išėjęs prie
vandens ištakos ir įmetęs į ją druskos, jis
tarė: „Taip pasakė VIEŠPATS: ‚Aš
darau šitą vandenį sveiką. Nebekils iš jo
nei mirtis, nei persileidimas[4]!‘“
22 Vanduo liko sveikas iki šios dienos
pagal Elišos žodį, kurį jis buvo ištaręs.

Bėt-Elio berniukai nubaudžiami

23 Iš ten jis ėjo aukštyn į Bėt-Elį.
Jam einant keliu aukštyn, maži
berniukai, išėję iš miesto ir tyčiodamiesi
iš jo, jam sakė: „Lipk aukštyn,
plikagalvi! Lipk aukštyn, plikagalvi!“
24 Atsigręžęs ir juos pamatęs, jis juos
prakeikė VIEŠPATIES vardu. Paskui

1 Lit. sūnūs
2 Lit. tavo galvos viršaus
3 T.y. nuo gimdymo nelaiku; plg. G^B. G^L: sukelia persileidimus. Arba: žemė nederlinga (plg. Mal 3, 11)
4 Arba: nederlius

dvi lokės, išėjusios iš miško, sudraskė iš
jų keturiasdešimt du vaikus. 25 Paskui
jis ėjo iš ten į Karmelio kalną, o iš ten
sugrįžo į Samariją.

Jehošafato ir Jehoramo žygis prieš Moabo karalių Mešą

3 Achabo sūnus Jehoramas ėmė
karaliauti Izraeliui Samarijoje
aštuonioliktaisiais Judo karaliaus
Jehošafato metais ir karaliavo dvylika
metų. 2 Ir jis darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse, tik ne taip, kaip jo
tėvas ir kaip jo motina. Jis pašalino
Baalo ⌜akmenstulpį, kurį⌝[1] buvo padaręs
jo tėvas. 3 Tačiau jis laikėsi Nebato
sūnaus Jerobeamo nuodėmės, į kurią
pastarasis buvo įvedęs Izraelį. Jis
neatstojo nuo jos.
4 Moabo karalius Meša buvo avių
augintojas ir duodavo Izraelio karaliui
duoklę: šimtą tūkstančių ėriukų ir šimto
tūkstančių avinų vilną. 5 Bet Achabui
mirus, Moabo karalius sukilo prieš
Izraelio karalių. 6 Tad tuo metu
karalius Jehoramas iššygiavo iš
Samarijos ir sumobilizavo visą Izraelį.
7 Paskui jis žygiavo ir pasiuntė Judo
karaliui tokią žinią: „Moabo karalius
sukilo prieš mane. Ar eisi su manim į
Moabą kariauti?“ Šis atsakė:
„Žygiuosiu aukštyn. Aš, kaip ir tu; mano
kariuomenė, kaip ir tavo kariuomenė;
mano žirgai, kaip ir tavo žirgai“. 8 Jis
dar paklausė: „Kuriuo keliu žygiuosime
aukštyn?“ Anas atsakė: „Edomo
dykumos keliu“.
9 Taigi Izraelio karalius, Judo
karalius ir Edomo karalius išžygiavo. O
kai jie jau buvo nužygiavę septynių
dienų aplinkinį kelią ir nebebuvo
vandens kariuomenei, nei gyvuliams,
einantiems paskui juos, 10 Izraelio
karalius tarė: „Vargas! VIEŠPATS
pasišaukė šituos tris karalius, kad juos
atiduotų į Moabo rankas!“ 11 Bet
Jehošafatas paklausė: „Ar čia nėra
VIEŠPATIES pranašo, kad galėtume per
jį pasiklausti VIEŠPATIES?“
Atsiliepdamas vienas iš Izraelio
karaliaus tarnų tarė: „Čia yra Šafato
sūnus Eliša, kuris pildavo vandenį Elijui
ant rankų“. 12 Jehošafatas tarė: „Tas
tikrai turi VIEŠPATIES žodį!“ Tad pas
jį nuėjo Izraelio karalius, Jehošafatas ir
Edomo karalius.
13 Eliša tarė Izraelio karaliui:
„Kas man darbo su tavim? Eik pas savo
tėvų pranašus ir pas savo motinos
pranašus!“ Bet Izraelio karalius jam
atsakė: „Ne! Nes VIEŠPATS turi būti
pasišaukęs šituos tris karalius, kad juos
atiduotų į Moabo rankas“. 14 Tada
Eliša tarė: „Kaip gyvas kariuomenių
VIEŠPATS, ⌜kuriam tarnauju⌝[2], jei
neatsižvelgčiau į Judo karalių
Jehošafatą, nežiūrėčiau į tave ir tavęs
nematyčiau. 15 Bet dabar man atveskite
skambinantį stygomis!“ Skambintojui
skambinant, ant jo atėjo VIEŠPATIES
ranka, 16 ir jis tarė: „Taip pasakė
VIEŠPATS: ‚Tegul padaro šitą upelio
vagą pilną duobių!‘ 17 Nes taip pasakė
VIEŠPATS: ‚Nematysite nei vėjo, nei
lietaus, o tačiau šita vaga pasidarys
pilna vandens, ir galėsite gerti jūs patys,
jūsų kariuomenė[3] ir jūsų nešuliniai
gyvuliai. 18 Bet VIEŠPAČIUI tai atrodo
mažmožis: jis dar atiduos Moabą į jūsų
rankas. 19 Jūs nugalėsite visus
sutvirtintus miestus[4], iškirsite visus
gerus medžius, užversite visus vandens
šaltinius ir kiekvieną naudingą žemės
sklypą ⌜padarysite nenaudojamą,
primėtydami akmenų⌝[5]“. 20 Ryto metą,
kai aukojama javienių auka, pasirodė
atitekąs vanduo iš Edomo linkmės, ir
šalis pasidarė pilna vandens.
21 Kai moabiečiai išgirdo, jog
karaliai atžygiavę kariauti su jais, buvo
sušaukti ⌜visi galintys vartoti ginklą bei
vyresni⌝[6], ir jie sustojo pasienyje.
22 Anksti rytą atsikėlę ir saulei tekant
ant vandens, moabiečiai pamatė prieš
save vandenį raudoną kaip kraują 23 ir
sakė: „Tai kraujas! Tikrai karaliai bus
išsižudę ir nudobę vienas kitą. Tad

1 GV: akmenstulpius, kuriuos

2 Lit. kurio akivaizdoje stoviu

3 G[L], plg. 3, 9; M: galvijai

4 M +ir visus rinktinius miestus; ~G[BL]

5 Lit. sugadinsite akmenimis

6 Lit. nuo kiekvieno, galinčio užsijuosti diržą, ir aukščiau

dabar prie grobio, Moabe!“ 24 Bet jiems
atėjus prie Izraelio stovyklos, izraeliai
pakilę taip sumušė moabiečius, kad tie
pasileido bėgti nuo jų. O anie vis veržėsi
toliau ir mušė Moabą. 25 Jie sugriovė
miestus ir kiekvienas numetė akmenį ant
kiekvieno naudingo žemės sklypo, kol jį
apklojo. Jie užvertė visas vandens
versmes ir iškirto visus gerus medžius,
iki ⸢išliko vien tik Kir-Charesetas⸣[1].
Laidytojai jį apsupo ir apšaudė.
26 Moabo karalius, matydamas,
kad kova jam buvo per sunki, paėmė su
savim septynis šimtus vyrų, ginkluotų
kalaviju, norėdamas prasilaužti pas
Edomo karalių, bet negalėjo. 27 Tada,
paėmęs savo pirmagimį sūnų, kuris
turėjo karaliauti jo vietoje, jį paaukojo
kaip deginamąją auką ant mūro. ⸢Didelė
rūstybė užėjo ant Izraelio⸣[2], tad jie
atsitraukė nuo jo ir pargrįžo į [savo] šalį.

Eliša padaugina našlės aliejų

4 Viena moteris iš pranašų gildijos
narių žmonų šaukėsi Elišos,
sakydama: „Tavo tarnas, mano vyras,
mirė. Tu pats žinai, kad tavo tarnas
bijojo VIEŠPATIES, tačiau atėjo
skolintojas pasiimti abiejų mano vaikų
vergais“. 2 Eliša ją paklausė: „Ką
galėčiau tau padaryti? Pasakyk man, ką
turi namie!“ Ji atsakė: „Tavo tarnaitė
nieko kito neturi namie, kaip tik ąsotėlį
aliejaus“. 3 Jis tarė: „Eik, pasiskolink
indų, tuščių indų, iš kitur[3], iš visų
kaimynų. Nepaimk per mažai! 4 Paskui
parėjusi ir užrakinusi duris sau ir savo
sūnums už nugaros, pilk į visus tuos
indus, o tą, kuris bus pilnas, padėk į
šalį“. 5 Taigi, nuo jo nuėjusi, ji užrakino
duris sau ir savo sūnums už nugaros. Jie
jai padavinėjo, o ji pylė. 6 Kai indai
buvo pilni, ji tarė savo sūnui: „Paduok
man dar vieną indą!“ Jis jai atsakė:
„Nebėra jokio indo“. Tada aliejus
sustojo. 7 Jai atėjus ir pranešus Dievo
vyrui, jis tarė: „Eik, parduok aliejų ir
atmokėk skolintojui, o tu ir tavo sūnūs
tegul gyvena iš to, kas liks“.

Eliša atgaivina šunamietės sūnų

8 Vieną dieną Eliša ėjo pro
Šunemą. Ten [gyveno] turtinga moteris,
kuri prispirdavo jį valgyti[4]. Kada tik jis
praeidavo, ten užsukdavo valgyti. 9 Ji
tarė savo vyrui: „Žiūrėk, meldžiamasis,
aš žinau, kad tas, kuris nuolat praeina
pro mus, yra šventas Dievo vyras.
10 Padarykime, meldžiu, mažą
aukštutinį kambarį su sienomis ir jam
padėkime ten lovą, stalą, kėdę ir žibintą,
kad, kai jis ateis pas mus, galėtų ten
užeiti“.
11 Vieną dieną, ten atėjęs, jis užėjo
į aukštutinį kambarį ir ten atsigulė.
12 Vėliau jis tarė savo tarnui Gechaziui:
„Pakviesk tą šunamietę!“ Jis ją
pakvietė, ir ji atsistojo jo akivaizdoje.
13 Ir jis jam tarė: „Sakyk jai, meldžiu:
‚Štai tu parodei mums visą šitą rūpestį.
Ką būtų galima tau padaryti? Ar yra kas
pakalbėti už tave karaliui ar
kariuomenės vadui?‘“ Ji atsakė: „Aš
[saugiai] gyvenu tarp savo giminaičių“.
14 Jis paklausė: „Tai ką [šiaip] būtų
galima jai padaryti?“ Gehazis tarė:
„Deja, ji neturi sūnaus, o jos vyras
pasenęs“. 15 Tada jis[5] tarė: „Pakviesk
ją!“ Jis ją pakvietė, ir ji atsistojo
tarpduryje. 16 Jis tarė: „Šiuo metų
laiku, kitais metais, tu glamonėsi sūnų!“
Ji atsakė: „O ne, mano valdove! ⸢Dievo
vyre⸣[6], neapvilk savo tarnaitės!“
17 Tačiau ta moteris pradėjo ir pagimdė
sūnų tuo metų laiku, kitais metais, kaip[7]
buvo kalbėjęs Eliša.
18 Paaugęs vaikas vieną dieną
išėjo pas savo tėvą prie pjovėjų. 19 Jis
tarė savo tėvui: „O, mano galva, mano
galva!“, o šis tarė tarnui: „Parnešk jį pas
jo motiną!“ 20 Tas, jį užsikėlęs, parnešė
pas jo motiną. Prasėdėjęs ant jos kelių
iki vidudienio, jis mirė. 21 Užlipusi ji
paguldė jį Dievo vyro lovoje, užrakino
[duris] jam už nugaros ir išėjo.
22 Pasišaukusi savo vyrą, ji tarė:
„Atsiųsk man, meldžiu, vieną tarną ir
vieną asilę, kad galėčiau ko skubiausiai

---

1 Rk.; M: jis paliko jo akmenis Kir-Charesete
2 Arba: Didelis pasibaisėjimas apėmė Izraelį. Hbr. sakinio reikšmė neaiški.
3 Lit. lauko
4 Lit. valgyti duonos
5 T.y. Eliša
6 ~G
7 GS; M: apie kurį (t.y. laiką)

nuvykti pas Dievo vyrą ir pargrįžti!“
23 Bet jis klausė: „Kodėl tu šiandien
vyksti pas jį? Juk nei jaunatis, nei
šabata“. Bet ji tarė: „Bus gerai!“
24 Pasibalnojusi asilę, ji tarė savo
tarnui: „Vis varyk pirmyn! Nesulėtink
man jojimo, nebent jei tau paliepsiu!“
25 Taigi ji vyko ir atkeliavo pas Dievo
vyrą prie Karmelio kalno.
Dievo vyras, pamatęs ją ⌜iš tolo⌝[1],
sakė savo tarnui Gechaziui: „Štai ta
šunamietė! 26 Na, dabar bėk jos
pasitikti ir ją paklausk: ‚Ar gerai klojasi
tau, tavo vyrui, tavo vaikui?‘“ Ji atsakė:
„Gerai“. 27 O atėjusi pas Dievo vyrą
prie kalno, ji apkabino jo kojas.
Gechazis priėjo jos atitraukti, bet ⌜Dievo
vyras⌝[2] tarė: „Palik ją, nes jos siela
apkartusi, o VIEŠPATS tai paslėpė nuo
manęs ir man neapreiškė“. 28 Ji prabilo:
„Argi aš prašiau iš savo valdovo sūnaus?
Argi nesakiau: ‚Neapvilk manęs‘?“
29 Tada jis tarė Gechaziui: „Susijuosk
strėnas, paimk į ranką mano lazdą ir eik!
Jei ką sutiksi, nesveikink jo, o jei kas
tave sveikins, neatsakyk jam! Ir uždėk
mano lazdą ant berniuko veido!“ 30 Bet
berniuko motina tarė: „Kaip VIEŠPATS
gyvas ir kaip tu pats gyvas, tavęs
nepaliksiu!“ Taigi jis atsikėlęs ėjo
paskui ją.
31 O Gechazis buvo nuėjęs pirma jų
ir uždėjęs lazdą ant berniuko veido.
Tačiau nebuvo nei žado, nei atliepo. Tad
jis grįžo jo pasitikti ir jam pranešė:
„Berniukas neprabudo“. 32 Elišai įėjus į
namus, žiūri, berniukas miręs,
paguldytas jo lovoje. 33 Įėjęs jis
užrakino duris savo ir vaiko užnugary ir
meldėsi VIEŠPAČIUI. 34 Įlipęs į lovą ir
užsigulęs ant vaiko, jis uždėjo savo
burną ant jo burnos, savo akis ant jo
akių ir savo delnus ant jo delnų. Jam ant
jo susirietus, vaiko kūnas sušilo.
35 Eliša[3] nulipo[4] ir vaikščiojo ten ir
atgal kambaryje. Paskui jis [vėl] įlipo[5] ir
susirietė ant jo. Tada berniukas
sučiaudėjo septynis kartus, ir berniukas
atmerkė akis. 36 Pasišaukęs Gechazį,
jis tarė: „Pašauk tą šunamietę!“
37 Įėjusi ji parpuolė prie jo kojų,
kniūpsčia nusilenkė ir, pasiėmusi savo
sūnų, išėjo.

16 Pr 18, 10 34–35 1 Kar 17, 21

Mirtis puode

38 Eliša vėl atėjo į Gilgalį, kai
badas siautė šalyje. Pranašų gildijos
nariams sėdint jo akivaizdoje, jis tarė
savo tarnui: „Užkaisk didelį puodą ir
išvirk pranašų gildijos nariams viralo!“
39 Tada vienas išėjo į lauką dedešvų
pasirinkti ir, radęs laukinį virkštinį
augalą, nuo jo prisirinko laukinių
moliūgų pilną savo sterblę. Paskui
parėjęs jis juos supjaustė į viralo puodą,
nes [jų] nepažino. 40 O kai vyrams įpylė
valgyti ir kai jie paragavo viralo, jie
šaukdami tarė: „Mirtis puode, Dievo
vyre!“ ir nebegalėjo valgyti. 41 Tada jis
paliepė: „Atneškite miltų!“ ir, berdamas
į puodą, tarė: „Įpilk žmonėms valgyti!“
Ir nebebuvo nieko kenksminga puode.

Duonos padauginimas

42 Vienas vyras atėjo iš Baal-
Šališos ir atnešė Dievo vyrui pirmojo
derliaus duonos: dvidešimt miežinių
kepalų ir šviežių grūdų savo maiše.
Pastarasis tarė: „Duok žmonėms
valgyti!“ 43 Jo tarnas paklausė: „Kaip
aš galiu tai pateikti šimtui vyrų?“ Bet
anas užsispyrė: „Duok žmonėms valgyti,
nes taip pasakė VIEŠPATS: ‚Jie valgys
ir dar paliks!‘“ 44 Taigi jis pateikė
jiems, o jie valgė ir dar paliko, kaip
VIEŠPATS buvo kalbėjęs.

Naamanas pagydomas nuo raupsų

5 Aramo karaliaus kariuomenės vadas
buvo savo valdovo laikomas didvyriu
ir gerbiamas, nes per jį VIEŠPATS buvo
suteikęs pergalę Aramui. Tas vyras buvo
narsus kovotojas, [bet] raupsuotas.
2 Kartą aramėjai buvo išžygiavę
pasiplėšti ir parsivedė iš Izraelio šalies
jauną mergaitę. Ji tapo Naamano
žmonos patarnautoja. 3 Ji tarė savo
valdovei: „Jei tik mano valdovas būtų
pas Samarijoje esantį pranašą, tas jį
pagydytų nuo jo raupsų!“ 4 Įėjęs jis
pranešė savo valdovui: „Taip ir taip

---

1 Lit. ties savim
2 G[BA]: Eliša
3 Lit. Jis
4 Lit. sugrįžo
5 Būtent į lovą

kalbėjo mergaitė, kilusi iš Izraelio
šalies". 5 Aramo karalius tarė: „Gerai,
vyk! O aš mielai pasiųsiu Izraelio
karaliui laišką".
Taigi jis vyko, paėmęs su savim
dešimtį talentų sidabro, šešis tūkstančius
[šekelių] aukso ir dešimtį drabužių
pamainų. 6 Ir jis nunešė Izraelio
karaliui tokio turinio laišką: „Gi dabar,
kai šitas laiškas pasieks tave, žinok, jog
atsiunčiau pas tave savo tarną Naamaną,
kad jį pagydytum nuo raupsų". 7 O
Izraelio karalius, perskaitęs laišką,
perplėšė savo drabužius ir tarė: „Argi aš
Dievas, galintis numarinti ir atgaivinti,
kad šitas siunčia pas mane pagydyti vyrą
nuo raupsų! Gerai žinokite ir matykite,
kad jis ieško priekabių prie manęs!"
8 Eliša, ⌜Dievo vyras⌝[1], išgirdęs,
kad Izraelio karalius perplėšęs savo
drabužius, pasiuntė karaliui tokią žinią:
„Kodėl perplėšei savo drabužius? Tegul
jis ateina pas mane, kad žinotų, jog yra
pranašas Izraelyje!" 9 Taigi Naamanas
atvyko su savo žirgais bei vežimais ir
sustojo Elišos namų prieangyje. 10 Eliša
siuntė pas jį pasiuntinį, sakydamas:
„Eik ir nusiplauk septynis kartus
Jordane, ir tavo kūnas tau pasveiks ir
bus apvalytas". 11 Bet Naamanas
supyko ir nukeliavo, sakydamas: „Aš
mat sau galvojau: ‚Jis tikrai išeis,
atsistos, šauksis VIEŠPATIES, savo
Dievo, vardo, pamos ranka į ⌜tą vietą⌝[2] ir
pagydys nuo raupsų. 12 Argi Damasko
upės Abana ir Parparas nėra geresnės už
visus Izraelio vandenis? Argi negalėčiau
jose nusiplauti ir būti apvalytas?" Taigi
jis apsigręžė ir nukeliavo apmaudingas.
13 Bet jo tarnai priėję jam įkalbėjo,
sakydami: „⌜Mano tėve⌝[3], jei[4] pranašas
tau būtų įsakęs atlikti kokį nors didelį
dalyką, argi nebūtum atlikęs? Tai kaip
juo labiau, kai jis tau pasakė:
‚Nusiplauk ir būk apvalytas!'" 14 Taigi
jis nukeliavo žemyn ir pasinėrė Jordane
septynis kartus, kaip Dievo vyras buvo
paliepęs. Jo kūnas vėl pasidarė sveikas,
kaip mažo berniuko kūnas, ir jis buvo
apvalytas.
15 Paskui jis sugrįžo pas Dievo
vyrą—jis pats ir visi jo palydovai—ir,
įėjęs ir atsistojęs prieš jį, tarė: „Dabar[5]
žinau, kad nėra Dievo niekur kitur
pasaulyje, kaip tik Izraelyje. Taigi,
meldžiu, priimk dovaną iš savo tarno!"
16 Bet jis atsakė: „Kaip gyvas
VIEŠPATS, kuriam tarnauju,
nepriimsiu!" Nors anas jį vertė priimti,
tačiau jis atsisakė. 17 Tada Naamanas
tarė: „Jeigu ne, tegul duoda, meldžiu,
tavo tarnui tiek žemių, kiek gali panešti
pora asilėnų, nes tavo tarnas daugiau
nebeaukos deginamųjų ir pjaunamųjų
aukų jokiems kitiems dievams, kaip tik
VIEŠPAČIUI. 18 Dėl šito dalyko tegul
VIEŠPATS atleidžia tavo tarnui: kai
mano valdovas įeis į Rimono namus ten
garbinti kniūpsčias ir jis pasirems ant
mano rankos, ir aš parpulsiu kniūpsčias
Rimono namuose,—kai aš parpulsiu
kniūpsčias Rimono namuose, dėl šito
dalyko tegul VIEŠPATS atleidžia,
meldžiu, tavo tarnui". 19 Anas tarė: „Eik
ramus!"
Bet jam paėjus nuo jo kelio galą,
20 ⌜Dievo vyro⌝[6] Elišos tarnas Gechazis
pagalvojo: „Štai mano valdovas
pasigailėjo šito aramėjo Naamano,
nepriimdamas iš jo rankos, ką jis buvo
atgabenęs. Kaip gyvas VIEŠPATS, aš
bėgsiu paskui jį ir ką nors priimsiu iš jo".
21 Taigi Gechazis vijosi Naamaną. O
Naamanas, pamatęs atbėgantį jam iš
paskos, nušoko nuo vežimo jo pasitikti ir
paklausė: „Ar gerai sekasi?" 22 Tas
atsakė: „Gerai! Mano valdovas pasiuntė
mane su žinia: ‚Ką tik dabar atėjo pas
mane du vaikinai iš Efraimo kalnų, iš
pranašų gildijos narių. Duok jiems,
meldžiu, talentą sidabro ir dvi drabužių
pamainas". 23 Naamanas tarė: „Teikis
priimti du talentus", ir jis vertė jį. Jis
įrišo du talentus sidabro į du maišus su
dviem drabužių pamainomis ir padavė
dviem savo vaikinams, kurie nešė pirma
jo. 24 Atėjęs[7] prie tvirtovės, jis paėmė
[juos] iš jų rankų ir padėjo namuose.

1 ~G
2 Turbūt į raupsuotą kūno vietą
3 ~G
4 G^L STV; ~M
5 Lit. Štai
6 ~G^BA
7 G: Jiems atėjus

Paskui jis paleido vyrus, ir tie nuėjo.
25 Jam įėjus ir atsistojus prieš savo
valdovą, Eliša jį paklausė: „Iš kur,
Gechazi?“ Šis atsakė: „Tavo tarnas
niekur nebuvo nuėjęs“. 26 Bet anas jam
tarė: „Argi mano dvasia[1] nebuvo nuėjusi
su tavim, kai vyras sugrįžo nuo savo
vežimo tavęs pasitikti? Argi tai metas
priimti sidabrą ir priimti drabužius,
alyvmedžių sodus ir vynuogynus, avis ir
galvijus, tarnus ir tarnaites? 27 Tad
Naamano raupsai prilips tau ir tavo
palikuonims per amžius!“ Ir jis išėjo nuo
jo raupsuotas kaip sniegas.

1–14 Lk 4, 27

Plūduriuojanti kirvio galva

6 Pranašų gildijos nariai sakė Elišai:
„Žiūrėk, meldžiamasis, vieta, kurioje
mes ⸢susieiname su tavim⸣[2], yra mums per
ankšta. 2 Leisk mums nueiti ligi
Jordano, kiekvienam paimti iš ten po
sienoją ir ten pasistatyti susirinkimo
vietą“. Jis tarė: „Eikite!“ 3 Tada vienas
sakė: „Teikis, meldžiu, eiti su savo
tarnais“. Jis atsakė: *„Aš eisiu“*. 4 Ir jis
su jais nuėjo. Atėję prie Jordano, jie
kirto medžius. 5 O vienam bekertant
sienoją, ⸢kirvio galva⸣[3] įkrito į vandenį.
Jis sušuko: „O, mano valdove, ji buvo
paskolinta!“ 6 Dievo vyras paklausė:
„Kur ji įkrito?“ Kai anas jam parodė
vietą, jis nusipjovė pagalį, ten įmetė ir
padarė, kad kirvio galva išplaukė į
paviršių. 7 Tada jis tarė: „Pasiimk!“
Anas ištiesė ranką ir ją pasiėmė.

Eliša paklaidina aramėjus

8 Aramo karalius kariavo su
Izraeliu. Kartą jis susitarė su savo
tarnais, sakydamas: „Tokioje ir tokioje
vietoje ⸢jūs turite užpulti⸣[4]. 9 Bet Dievo
vyras pasiuntė Izraelio karaliui žinią:
„Saugokis! Neik pro tą vietą, nes ten
aramėjai užpuls!“ 10 Tad Izraelio
karalius pasiuntė[5] į tą vietą, kurią jam
buvo nurodęs Dievo vyras. Šis jį
įspėdavo, ir jis ten pasisaugodavo ne
vieną ir ne du kartus.
11 Aramo karaliaus širdis pasidarė
nerami dėl šito dalyko, tad jis,
pasišaukęs savo tarnus, jiems tarė: „Ar
man nepasakysite, kas iš mūsų yra už
Izraelio karalių?“ 12 Vienas jo tarnų
tarė: „Niekas, mano valdove karaliau!
Bet pranašas Eliša, veikiantis Izraelyje,
praneša Izraelio karaliui žodžius,
kuriuos tu kalbi savo miegamajame“.
13 Jis tarė: „Eikite ir sužinokite, kur jis
yra, kad galėčiau nusiuntęs jį suimti!“
Jam buvo pranešta: „Štai jis Dotane!“
14 Taigi jis ten pasiuntė žirgų bei kovos
vežimų ir stiprių ginkluotų pajėgų.
Atvykę nakčia, jie apsupo miestą.
15 Dievo vyro tarnas, anksti
atsikėlęs ir išėjęs, pamatė ginkluotas
pajėgas, apsupusias miestą, su žirgais ir
vežimais. Tada jo tarnas jam tarė:
„Vargas, mano valdove! Ką mums
daryti?“ Jis atsakė: „Nebijok, nes
daugiau yra tų, kurie yra su mumis, negu
tų, kurie yra su jais!“ 17 Paskui Eliša
melsdamasis tarė: »VIEŠPATIE, atverk,
meldžiu, jo akis, kad pamatytų!“
VIEŠPATS atvėrė vaikino akis, ir jis
matė: štai kalnas buvo pilnas ugninių
žirgų ir kovos vežimų, supančių Elišą.
18 Jiems[6] leidžiantis pas jį, Eliša
meldėsi VIEŠPAČIUI, sakydamas:
„Užgauk, meldžiu, šituos žmones
apakinančia šviesa!“ Ir jis užgavo juos
apakinančia šviesa, kaip Eliša buvo
ištaręs. 19 Paskui Eliša jiems tarė: „Ne
tas kelias ir ne tas miestas! Eikite
paskui mane, kad jus nuvesčiau pas tą
vyrą, kurio ieškote!“ Ir jis juos nuvedė į
Samariją. 20 Jiems atėjus į Samariją,
Eliša tarė: „VIEŠPATIE, atverk šitų
akis, kad jie matytų!“ VIEŠPATS atvėrė
jiems akis, ir jie pamatė save nelauktai
atsidūrus Samarijos viduje. 21 Izraelio
karalius, juos pamatęs, paklausė Elišą:
„Ar man [juos] užmušti, mano tėve?“
22 Šis atsakė: „Neužmušk! Argi jie yra
tie, kuriuos tu paėmei į nelaisvę savo
kalaviju ir lanku, kad tu norėtum [juos]
užmušti? Pateik jiems duonos ir
vandens, kad valgytų ir gertų. Paskui

1 Lit. širdis
2 Lit. sėdime prieš tave (kaip mokiniai)
3 Lit. geležis
4 Rk. lit. nueiti žemyn (užpuolimo tikslu); M: turi būti mano stovykla
5 Būtent kariuomenę apsaugoti
6 T.y. aramėjams

tegul jie eina pas savo valdovą!“
23 Taigi jis jiems iškėlė didelį pokylį.
Jie valgė ir gėrė. Paskui jis juos paleido,
ir jie nuėjo pas savo valdovą. Aramo
plėšikaujantys būriai daugiau
nebeįsiverždavo į Izraelio šalį.

Aramėjai apgula Samariją. Badas Samarijoje

24 Vėliau Aramo karalius Ben-
Hadadas, sutelkęs visą savo kariuomenę,
žygiavo aukštyn ir apgulė Samariją.
25 Tada kilo smarkus badas Samarijoje.
Ir jie tol laikė ja apgulę, kol asilo galva
atsiėjo aštuoniasdešimt sidabrinių
[šekelių] ir ketvirtis kabo[1] ⌜balandžių
mėšlo⌝[2] penki sidabriniai [šekeliai].
26 Izraelio karaliui praeinant
viršum mūro, viena moteris jam sušuko:
„Gelbėk, mano valdove karaliau!“ 27 Jis
atsakė: „Jei VIEŠPATS tavęs negelbės,
iš kur gi aš galėsiu tau suteikti pagalbą?
Bene iš klojimo ar iš vyno spaustuvo?“
28 Paskui karalius ją paklausė: „Kas
tau?“ Ji atsakė: „Šita moteris man tarė:
‚Duok savo sūnų, kad jį šiandien
valgytume, o mano sūnų rytoj
valgysime!‘ 29 Taigi išsivirėme mano
sūnų ir jį suvalgėme. O kai aš kitą dieną
jai pasakiau: ‚Duok savo sūnų, kad jį
valgytume‘, ji paslėpė savo sūnų“.
30 Kai karalius išgirdo moters žodžius,
jis perplėšė savo drabužius. Jam
praeinant[3] viršum mūro, žmonės
pastebėjo, kad jis apačioje vilkėjo
ašutinę ant savo kūno. 31 Ir jis tarė:
„Taip ir dar taip tegul padaro man
Dievas, jei Šafato sūnaus Elišos galva
šiandien pasiliks ant jo!“
32 Elišai sėdint savo namuose ir
vyresniesiems sėdint su juo, karalius[4]
pasiuntė nuo savęs vyrą. Bet[5],
pasiuntiniui dar neatėjus pas jį, jis tarė
vyresniesiems: „Ar matote, kad šitas
žmogžudys pasiuntė man galvos nukirsti?
Žiūrėkite! Kai pasiuntinys ateis,
užrakinkite duris ir tvirtai laikykite
prieš jį duris! Argi jau negirdimas jo
valdovo kojų garsas jo užnugary?“
33 Jam su jais tebesikalbant, pasirodė
karalius[6] benusileidžiąs pas jį. Ir jis[7]
tarė: „Žiūrėk, šita nelaimė nuo
VIEŠPATIES! Ko man dar laukti iš
VIEŠPATIES?“

29 Dt 28, 57

7 1 Bet Eliša tarė: „Klausykite
VIEŠPATIES žodžio! Taip pasakė
VIEŠPATS: ‚Rytoj šiuo metu Samarijos
vartuose smulkių miltų saikas[8] bus
[parduodamas] už šekelį ir du saikai
miežių už šekelį. 2 Tada adjutantas,
⌜kuris buvo karaliaus dešinioji ranka⌝[9],
atsakydamas ⌜Dievo vyrui⌝[10] tarė: „Net
jei VIEŠPATS padarytų langų danguje,
ar galėtų įvykti toks dalykas?“ O jis[11]
atšovė: „Štai tu pamatysi savo paties
akimis, bet to nevalgysi!“

Raupsuotieji randa aramėjus pabėgusius

3 Buvo keturi raupsuoti vyrai
vartų prieangyje. Ir jie sakė vienas
kitam: „Ko mes čia sėdime, kol mirsime?
4 Jei sakysime: ‚Eikime į miestą‘, tai,
badui siaučiant mieste, ten turėsime
mirti, o jei čia pasiliksime, [vis tiek]
mirsime. Taigi dabar eikšte, įsigaukime į
aramėjų stovyklą! Jei jie paliks mus
gyvus, gyvensime, o jei mus nužudys,
mirsime“. 5 Taigi vakaro prieblandoje
jie pakilo eiti į aramėjų stovyklą. Bet,
jiems atėjus iki aramėjų stovyklos
pakraščio, pasirodė, kad ten nebuvo nė
vieno, 6 nes VIEŠPATS buvo leidęs
aramėjų stovyklai išgirsti kovos vežimų
bildesį ir žirgų trenksmą—didelės
kariuomenės triukšmą. Tad jie sakė
vienas kitam: „Žiūrėk, Izraelio karalius
bus pasisamdęs prieš mus chitiečių ir
egiptiečių karalius mums užpulti!“
7 Taigi sukilę jie pabėgo prietemoje. Jie
paliko savo palapines, savo žirgus ir savo

1 1 kabas = 1, 2l; pgl. Josephus—2, 2l
2 Remiantis akadų botanine terminija ir arabų pavyzdžiais, spėjama, kad tai buvo tam tikro augalo ankščių pavadinimas.
3 G^{L}: stovint
4 Lit. jis
5 G^{L}SV; ~M
6 Rk., plg. 7, 2.18; M: pasiuntinys
7 T.y. karalius
8 Hbr. seâ. 1 seâ monarchijos laikmečiu buvo lygi maždaug 7, 3l.
9 Lit. ant kurio karalius buvo pasirėmęs
10 G^{BA}: Elišai
11 T.y. Eliša

asilus—stovyklą tokią, kokia ji buvo.
Jie pabėgo, kad išgelbėtų savo gyvybę.
8 Šitie raupsuotieji, pasiekę
stovyklos pakraštį, įėjo į vieną palapinę,
valgė, gėrė ir, iš ten pasiėmę sidabro,
aukso bei drabužių, nuėjo ir paslėpė.
Sugrįžę jie įėjo į kitą palapinę ir, iš ten
pasiėmę, nuėjo ir paslėpė. 9 Paskui jie
sakė vienas kitam: „Mes negerai
darome. Šita diena—tai geros naujienos
diena, o mes tylime. Jei lauksime iki ryto
aušros, *mus užklups bausmė*. Taigi
dabar eikšte, nueikime ir praneškime
karaliaus namams!“ 10 Nuėję jie
pasišaukė miesto vartų sargus[1] ir jiems
pranešė: „Buvome nuėję į aramėjų
stovyklą, ir pasirodė, kad ten nėra nė
vieno vyro, nei žmogaus balso, o tik
pririšti žirgai bei pririšti asilai ir
palapinės tokios, kokios buvo“.
11 Tada vartų sargai [tai]
pagarsino, ir [tai] buvo pranešta
karaliaus rūmų viduje. 12 Karalius,
naktį atsikėlęs, tarė savo tarnams:
„Noriu jums pasakyti, ką aramėjai mums
padarė. Jie žino, kad mes badaujame.
Todėl jie išėjo iš stovyklos, kad
pasislėptų atvirame lauke, manydami:
‚Jiems išėjus iš miesto, juos sugausime
gyvus ir įsiveršime į miestą‘“. 13 Bet
vienas iš jo tarnų atsakydamas tarė:
„Tegul kai kurie paima penkis iš likusių
žirgų, kurie yra čia[2] išlikę—mat jiems
atsitiks, kaip ir visai daugybei izraelių[3],
kurie jau yra žuvę,—pasiųskime ir
sužinokime!“ 14 Taigi jie paėmė du
raitelius[4], ir karalius [juos] išsiuntė
paskui aramėjų kariuomenę, sakydamas:
„Vykite ir sužinokite!“ 15 Jie nusekė
paskui juos[5] ligi Jordano, ir štai visas
kelias buvo pilnas drabužių ir ginklų,
kuriuos aramėjai skubėdami buvo
numetę. Pasiuntiniai sugrįžę pranešė
karaliui. 16 Tada žmonės išėję apiplėšė
aramėjų stovyklą. Taigi saikas smulkių
miltų buvo [parduodamas] už šekelį ir du
saikai miežių už šekelį—pagal
VIEŠPATIES žodį.
17 Karalius buvo pavedęs
adjutantui, kuris buvo jo dešinioji ranka,
prižiūrėti vartus. Bet žmonės jį mirtinai
sumindžiojo vartuose, kaip Dievo vyras[6],
karaliui nusileidus pas jį, buvo kalbėjęs.
18 Mat kai Dievo vyras kalbėjo karaliui,
sakydamas: „Rytoj šiuo laiku Samarijos
vartuose du saikai miežių bus
[parduodami] už šekelį ir saikas smulkių
miltų už šekelį“, adjutantas,
atsakydamas Dievo vyrui, tarė: „Net jei
VIEŠPATS padarytų langų danguje, ar
galėtų įvykti toks dalykas?“ O anas
atsakė: „Štai tu pamatysi savo paties
akimis, tačiau to nevalgysi!“ 20 Jam
taip ir atsitiko: žmonės jį mirtinai
sumindžiojo vartuose.

Šunamietė atgauna savo žemės sklypą

8 Eliša buvo kalbėjęs moteriai, kurios
sūnų jis buvo atgaivinęs: „Kelkis ir
eik, tu pati ir tavo namiškiai, ir
apsigyvenk svetur, kur galėsi, nes
VIEŠPATS pašaukė badą, ir tas jau
ateina[7] į šalį septyneriems metams!“
2 Taigi moteris pakilo ir padarė, kaip
Dievo vyras buvo kalbėjęs. Ji nuėjo—ji
pati ir jos namiškiai—ir septynerius
metus išgyveno kaip ateivė filistinų
šalyje. 3 Septyneriems metams
pasibaigus, moteris sugrįžo iš filistinų
šalies ir atėjo[8] kreiptis į karalių dėl savo
namų ir dėl savo lauko. 4 O karalius
buvo bekalbąs Dievo vyro tarnui
Gechaziui: „Papasakok man,
meldžiamasis, visus didžius darbus,
kuriuos yra nuveikęs Eliša“. 5 Jam
bepasakojant karaliui, kaip anas
atgaivino numirėlį, pasirodė moteris,
kurios sūnų jis buvo atgaivinęs,
kreipdamasi į karalių dėl savo namų ir
dėl savo lauko. Gechazis tarė: „Mano
valdove karaliau, šita yra ta moteris ir
šitas jos sūnus, kurį atgaivino Eliša!“
6 Karalius apklausė moterį, ir ji jam
papasakojo. Paskui karalius jai paskyrė
eunuchą[9], sakydamas: „Atgauk jai

---

1 ST; M: sargą
2 G; M: joje
3 M + dtgr.: kurie yra čia išlikę—mat jiems atsitiks, kaip ir visai daugybei izraelių; ~ dgl. MssGSV
4 G; M: kovos vežimus su žirgais
5 T.y. aramėjus

6 MG + kuris kalbėjo; ~ kl.MssSV
7 Arba: atėjo
8 G^BA^S; M: išėjo
9 Arba: pareigūną

viską, kas jai priklauso, ir visą lauko derlių nuo tos dienos, kai ji paliko šalį, iki šiolei!“

1 2 Kar 4, 8–37

Eliša ir Damasko karaliai

7 Eliša atėjo į Damaską, kai Aramo karalius Ben-Hadadas sirgo. Kai jam buvo pranešta: „Dievo vyras yra čia atėjęs“, 8 karalius tarė Chazaeliui: „Paimk su savim dovaną ir eik Dievo vyro pasitikti! Per jį teiraukis VIEŠPATIES, klausdamas: ‚Ar pasveiksiu iš šitos ligos?‘“ 9 Taigi Chazaelis ėjo jo pasitikti ir paėmė su savim dovaną: visokių Damasko gėrybių, kiek keturiasdešimt kupranugarių gali panešti! Atėjęs jis atsistojo prieš jį ir tarė: „Tavo sūnus Ben-Hadadas, Aramo karalius, atsiuntė mane pas tave paklausti: ‚Ar pasveiksiu iš šitos savo ligos?‘“ 10 Eliša jam tarė: „Eik, jam sakyk: ‚Tu tikrai pasveiksi‘. Bet VIEŠPATS man parodė, kad jis tikrai mirs“. 11 Jis[1] nustėrusiai žiūrėjo į jį, kol šiam pasidarė nejauku, paskui Dievo vyras pravirko. 12 Chazaelis paklausė: „Kodėl mano valdovas verkia?“ Šis atsakė: „Dėl to, kad žinau, ką pikta tu padarysi izraeliams. Tu padegsi sutvirtintus miestus, išžudysi jų jaunikaičius kalaviju, sudaužysi jų žindomus kūdikius ir perskrosi jų nėščias moteris“. 13 Chazaelis tarė: „Kas yra tavo tarnas? Ar šuo, kuris galėtų padaryti tokį didelį dalyką?“ Eliša atsakė: „VIEŠPATS man parodė, kad tu būsi Aramo karalius“. 14 Palikęs Elišą, jis atėjo pas savo valdovą, kuris jį paklausė: „Ką tau pasakė Eliša?“ Jis atsakė: „Jis man pasakė: ‚Tu tikrai pasveiksi‘“. 15 Bet kitą dieną, paėmęs antklodę ir ją pamirkęs vandenyje, užklojo jam ant veido, ir jis mirė. Paskui Chazaelis ėmė karaliauti jo vietoje.

13 1 Kar 19, 15

Judo karalius Jehoramas

16 Penktaisiais Izraelio karaliaus Achabo sūnaus Joramo metais[2] ėmė karaliauti Judo karaliaus Jehošafato sūnus Jehoramas. 17 Jis buvo trisdešimt dviejų metų amžiaus, kai tapo karaliumi, ir aštuonerius metus karaliavo Jeruzalėje. 18 Jis vaikščiojo Izraelio karalių keliu, kaip buvo darę Achabo namai, nes Achabo duktė buvo jo žmona, ir jis darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse. 19 Tačiau VIEŠPATS nenorėjo Judo sunaikinti dėl savo tarno Dovydo, kaip jam buvo pažadėjęs, kad jam ir[3] jo palikuonims visomet duosiąs žiburį.

20 Jo dienomis edomiečiai sukilo prieš Judo valdžią ir įstatė savo pačių karalių. 21 Joramas persikėlė į Şayrą ir su juo visi kovos vežimai. Naktį pakilęs, jis užpuolė edomiečius, kurie buvo apsupę jį ir jo vežimų vadus, o kareiviai pabėgo į savo palapines. 22 Edomas liko sukilęs pries Judo valdžią iki šios dienos. Tąsyk, tuo pačiu laiku, sukilo Libna. 23 Visi kiti Joramo veiksmai ir visa, ką jis nuveikė—jie juk aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje. 24 Pagaliau Joramas atsigulė prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste. Jo sūnus Achazijas tapo karalium jo vietoje.

16–24 2 Kron 21, 1–20 19 1 Kar 11, 36 20 Pr 27, 40

Judo karalius Achazijas

25 Dvyliktaisiais Izraelio karaliaus Achabo sūnaus Joramo metais ėmė karaliauti Judo karaliaus Jehoramo sūnus Achazijas. Achazijas buvo dvidešimt dvejų metų amžiaus, kai jis tapo karaliumi, ir vienerius metus karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Atalija, Izraelio karaliaus Omrio dukraitė. 27 Jis vaikščiojo Achabo namų keliu ir darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, kaip Achabo namai, nes jis buvo vedybomis susigiminiavęs su Achabo namais.

28 Jis žygiavo su Achabo sūnumi Joramu kariauti su Aramo karaliumi Chazaeliu Ramot-Gileade, kur aramėjai sužeidė Joramą. 29 Karalius Joramas sugrįžo gydytis Jizreelyje nuo žaizdų, kurių jam buvo padarę aramėjai, kai jis kariavo su Aramo karaliumi Chazaeliu. Jehoramo sūnus Achazijas, Judo

---

1 T.y. Eliša

2 2MssG^{Nmin}S; M + ir kai Jehošafatas buvo Judo karalius

3 Dgl.MssG^{A}S^{A}TV 2Kron 21, 7; ~M

karalius, nusileido lankyti Achabo
sūnaus Joramo, nes tas sirgo.

25–29 2 Kron 22, 1–6

Jehus patepamas karaliumi

9 Pranašas Eliša pasišaukė vieną iš
pranašų gildijos narių ir jam tarė:
„Susijuosk strėnas, paimk su savim šitą
aliejaus buteliuką ir eik į Ramot-
Gileadą. 2 Ten atėjęs, pasimatyk[1] su
Nimšio sūnaus Jehošafato sūnumi
Jehumi. Atėjęs ⌜paimk jį⌝[2] iš jo karininkų
draugų grupės ir jį įvesk į vidinį
kambarį. 3 Paėmęs aliejaus buteliuką,
išpilk jam ant galvos ir tark: ‚Taip sako
VIEŠPATS: „Aš tave patepu Izraelio
karaliumi“‘. Paskui, atidaręs duris,
negaišdamas bėk!“
4 Taigi jaunikaitis, pranašas, ėjo į
Ramot-Gileadą. 5 Kai jis atėjo, žiūri,
kariuomenės vadai susėdę drauge. Ir jis
tarė: „Turiu tau ką pasakyti, vade!“
Jehus paklausė: „Kuriam iš mūsų visų?“
Anas atsakė: „Tau, vade“. 6 Atsikėlęs
jis įėjo į namus. Tada anas išpylė aliejų
jam ant galvos ir jam tarė: „Taip pasakė
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Aš tave
patepu karaliumi VIEŠPATIES tautai
Izraeliui. 7 O tu turi išžudyti[3] savo
valdovo Achabo namus, kad atkeršyčiau
Izabelei už savo tarnų pranašų kraują ir
už visų VIEŠPATIES tarnų kraują.
8 Turi žūti visi Achabo namai!
Sunaikinsiu Achabo vyriškius[4], vergus ir
laisvuosius, Izraelyje. 9 Ir pasielgsiu su
Achabo namais, kaip su Nebato sūnaus
Jerobeamo namais ir kaip su Achijo
sūnaus Bašos namais. 10 O Izabelę tegul
ėda šunys Jizreelio lauke, ir niekas jos
tenelaidoja!“ Paskui, atidaręs duris, jis
nubėgo.
11 Jehui išėjus pas savo valdovo
tarnus, jie jį paklausė: „Ar viskas gerai?
Ko tas beprotis buvo atėjęs pas tave?“
Jis jiems atsakė: „Jūs juk pažįstate tokį
žmogų ir jo šnekalą“. 12 Tačiau jie sakė:
„Tai melas! Pasakyk mums,
meldžiamasis!“ Tada jis tarė: „Taip ir
taip jis man bylójo: ‚Taip pasakė
VIEŠPATS: „Aš tave patepu Izraelio
karaliumi“‘“. 13 Tada kiekvienas iš jų
skubiai nusiėmė apsiaustą, jį patiesė po
juo ant plikų laiptų ir, papūtę ragą,
paskelbė: „Jehus yra karalius!“

6 1 Kar 19, 16 10 1 Kar 21, 23

Jehus nužudo Izraelio karalių Joramą

14 Taip Nimšio sūnaus Jehošafato
sūnus Jehus suruošė sąmokslą prieš
Joramą. (Joramas su visu Izraeliu buvo
ėjęs sargybą Ramot-Gileade, kad
neįsiveržtų Aramo karalius Chazaelis.
15 Bet karalius Joramas buvo sugrįžęs
gydytis Jizreelyje nuo žaizdų, kurių, jam
kariaujant su Aramo karaliumi
Chazaeliu, buvo padarę aramėjai.) Ir
Jehus tarė: „Jei taip norite, joks
pabėgėlis teneišeina iš miesto, kad
nenueitų ir nepraneštų Jizreelyje“.
16 Paskui Jehus sėdo į kovos vežimą ir
važiavo į Jizreelį, nes ten gulėjo Joramas
ir Judo karalius Achazijas buvo
nusileidęs Joramo lankyti.
17 Žvalgas stovėjo ant bokšto
Jizreelyje. Pamatęs Jehaus būrį, kai šis
buvo beatvažiuojąs, jis tarė: „Matau
būrį“. Joramas įsakė: „Imk raitelį ir
siųsk jų pasitikti, kad paklaustų: ‚Ar
gerai klojasi?‘“ 18 Tad raitelis nujojo jo
pasitikti ir tarė: „Taip klausia karalius:
‚Ar gerai klojasi?‘“ Bet Jehus atsakė:
„Kas tau darbo, kaip klojasi? Apsisuk ir
jok man iš paskos!“ Žvalgas pranešė:
„Pasiuntinys juos pasiekė, bet negrįžta“.
19 Paskui jis išsiuntė kitą raitelį. Pas
juos atjojęs, jis tarė: „Taip klausia
karalius: ‚Ar gerai klojasi?‘“ Bet Jehus
atsakė: „Kas tau darbo, kaip klojasi?
Apsisuk ir jok man iš paskos!“
20 Žvalgas pranešė: „Jis juos pasiekė,
bet negrįžta, o važiuosena yra kaip
Nimšio sūnaus Jehaus važiuosena, nes
jis važiuoja kaip padūkęs“.
21 Joramas tarė: „Pakinkyk!“
Taigi jam pakinkė kovos vežimą. Tada
Izraelio karalius Joramas ir Judo
karalius Achazijas išvažiavo kiekvienas
savo vežimu. Jie išvažiavo Jehaus
pasitikti ir jį sutiko prie jizreeliečio
Naboto žemės sklypo. 22 Kai tik
Joramas pamatė Jehų, jis paklausė: „Ar
gerai klojasi, Jehau?“ Bet tas atsakė:
„Kaip gali gerai klotis, kol tebesitęsia
tavo motinos Izabelės paleistuvystės ir

1 M + ten
2 Lit. liepk jam atsikelti
3 G: išnaikinti
4 Lit. tuos, kurie šalpinasi į sieną

jos gausūs žyniavimai?“ 23 Tada Joramas apsuko [vežimą] ir norėjo bėgti, šaukdamas Achazijui: „Išdavystė, Achazijau!“ 24 Tačiau Jehus jau buvo įtempęs lanką ir taip šovė Joramui į tarpupetį, jog strėlė pervėrė jo širdį, ir jis sukniubo savo vežime. 25 Paskui jis[1] tarė savo adjutantui Bidkarui: „Pakelk! Jį numesk ant jizreeliečio Naboto lauko sklypo! Nes ⌜aš prisimenu, kaip⌝[2] aš ir tu jojome greta vienas kito paskui jo tėvą Achabą ir kaip VIEŠPATS ištarė apie jį tokią pranašystę: 26 ‚Prisiekiu: taip tikrai, kaip aš vakar mačiau Naboto kraują ir jo sūnų kraują,—sako VIEŠPATS,—tau atlyginsiu ant šito žemės sklypo,—sako VIEŠPATS!‘ Todėl dabar pakelk! Numesk jį ant sklypo pagal VIEŠPATIES žodį!“

26 1 Kar 21, 19

Mirtinai sužeidžiamas Judo karalius Achazijas

27 Tai pamatęs, Judo karalius Achazijas bėgo Bėt-Hagano link. Jehus jį vijosi ir sakė: „[Šaukite] ir į jį! ⌜Tad jie pašovė jį⌝[3] kovos vežime Gūro įkalnėje, esančioje prie Jibleamo. Tačiau jis pabėgo į Megidą ir ten mirė. 28 O jo tarnai jį parvežė į Jeruzalę ir palaidojo jo kape prie jo tėvų, Dovydo mieste.

29 (Vienuoliktaisiais Achabo sūnaus Joramo metais Achazijas buvo ėmęs karaliauti Judui.)

Izabelės mirtis

30 Paskui Jehus atvyko į Jizreelį. Tai išgirdusi, Izabelė išsidažė akis juodais dažais, pasipuošė galvą ir žiūrėjo žemyn pro langą. 31 Jehui įeinant pro vartus, ji prašneko: „Ar gerai sekasi, Zimri, savo valdovo žudike?“ 32 O jis, pažvelgęs aukštyn į langą, tarė: „Kas su manim? Kas?“ Du ar trys eunuchai pažvelgė į ją žemyn. 33 Jis tarė: „Meskite ją žemyn!“ Jie numetė ją žemyn, ir jos kraujo užtiško ant sienos bei žirgų. Ir jis[4] ją mindžiojo. 34 Paskui jis įėjo ir, pavalgęs bei atsigėręs, tarė: „Rūpinkitės ta prakeiktąja ir ją palaidokite, nes ji yra karaliaus duktė!“ 35 Bet nuėję jos laidoti, jie nieko jos neberado, tik kaukolę, kojas ir rankų plaštakas. 36 Jie sugrįžo ir jam pranešė. Jis tarė: „Tai VIEŠPATIES žodis, kurį jis kalbėjo per savo tarną tišbietį Eliją, sakydamas: ‚Jizreelio lauke šunys ris Izabelės kūną. 37 Izabelės lavonas bus kaip mėšlas lauko paviršiuje, Jizreelio žemės sklype, ir niekas nebegalės pasakyti: „Tai Izabelė!“‘“

36 1 Kar 21, 23

Jehus išžudo Achabo palikuonis

10 Achabas turėjo septyniasdešimt sūnų Samarijoje. Tad Jehus parašė ir pasiuntė į Samariją miesto[5] valdininkams, vyresniesiems ir Achabo[sūnų] globėjams tokio turinio laiškus: 2 “Dabar, kai šitas laiškas pas jus ateis, kadangi pas jus yra jūsų valdovo sūnūs ir jūs turite kovos vežimų, ⌜sutvirtintų miestų⌝[6] ir ginklų, 3 išsirinkite geriausią ir tinkamiausią iš savo valdovo sūnų, pasodinkite į jo tėvo sostą ir kovokite už savo valdovo namus!“ 4 Bet jie labai išsigando ir pagalvojo: „Žiūrėkite, du karaliai negalėjo atsilaikyti prieš jį, tai kaip mes galėsime atsilaikyti?“ 5 Taigi rūmų viršininkas, miesto valdytojas, vyresnieji ir globėjai pasiuntė Jehui tokią žinią: „Mes esame tavo tarnai ir darysime viską, ką mums paliepsi. Nieko neįstatysime karaliumi. Daryk, kas tau atrodo gera!“ 6 Paskui jis jiems parašė kitą tokio turinio laišką: „Jei jūs esate mano šalininkai ir jei jūs norite manęs klausyti, paimkite vyrų[7], savo valdovo sūnų, galvas ir rytoj šiuo laiku ateikite pas mane į Jizreelį!“ O karaliaus sūnūs, septyniasdešimt vyrų, buvo pas miesto didikus, kurie juos augino. 7 Laiškui pas juos atėjus, jie paėmė karaliaus sūnus ir juos užmušė—septyniasdešimt vyrų. Paskui jie sudėjo jų galvas į pintines ir nusiuntė pas jį į Jizreelį. 8 Atėjęs pasiuntinys jam pranešė, sakydamas: „Karaliaus sūnų galvos

1 T.y. Jehus
2 GG^{L}SV; M: atsimink
3 GSV; ~M
4 GSTQ: jie
5 G^{L}V; M: Jizreelio
6 Kl.MssVrs; M: sutvirtintą miestą
7 ~G^{L}SV

atneštos". Tada jis tarė: „Sudėkite jas į
dvi krūvas vartų prieangyje iki ryto!"
9 Ryto metą, išėjęs ir atsistojęs, jis tarė
visiems žmonėms: „Jūs esate teisūs. Štai
aš padariau sąmokslą prieš savo valdovą
ir jį nužudžiau. Bet kas užmušė visus
šituos? 10 Taigi žinokite, kad niekas iš
VIEŠPATIES žodžio, kurį VIEŠPATS
buvo kalbėjęs prieš Achabo namus,
nenukrito žemėn, bet kad VIEŠPATS
įvykdė, ką buvo kalbėjęs per savo tarną
Eliją". 11 Vėliau Jehus užmušė visus,
išlikusius iš Achabo namų Jizreelyje—
visus jo didikus, jo patikėtinius ir jo
kunigus, kol jis jam nebepaliko nė vieno
išlikusio gyvo.

11 Hoš 1, 4

Jehus nužudo Achazijo giminaičius

12 Paskui pakilęs jis vyko į
Samariją. Kelyje, kai jis buvo prie
Piemenų Bėt-Ekedos, 13 Jehus sutiko
Judo karaliaus Achazijo giminaičius ir
paklausė: „Kas jūs esate?" Jie atsakė:
„Mes esame Achazijo giminaičiai ir
nusileidome pasiteirauti, kaip sekasi
karaliaus sūnums ir karalienės motinos
sūnums". 14 Jis tarė: „Sugaukite juos
gyvus!" Jie sugavo juos gyvus, juos
nužudė [ir sumetė] į Bėt-Ekedos šulinį—
keturiasdešimt du vyrus. Jis nebepaliko
nė vieno iš jų gyvo.

Jehus ir Jehonadabas

15 Iš ten vykdamas, jis sutiko
Rechabo sūnų Jehonadabą, ateinantį jam
priešais. Jis jį pasveikino ir jam tarė:
„Ar tu esi man nuoširdus, kaip aš esu tau
nuoširdus?" Jehonadabas atsakė:
„Taip". ⌜Jehus tarė⌝[1]: „Jei taip, tai
paduok ranką!" Jam padavus ranką, jis
jį užsodino prie savęs ant kovos vežimo
16 ir tarė: „Vyk su manim ir pamatyk
mano uolumą VIEŠPAČIUI!" Taigi jis
leido jam važiuoti su savim savo vežime.
17 Atvykęs į Samariją, jis užmušė visus
Achabo išlikėlius Samarijoje, kol jį
sunaikino pagal VIEŠPATIES žodį, kurį
jis buvo kalbėjęs Elijui.

Baalo garbintojų išžudymas

18 Paskui Jehus, surinkęs visus
žmones, jiems tarė: „Achabas mažai
tarnavo Baalui, Jehus jam daugiau
tarnaus. 19 Tad dabar sušaukite pas
mane visus Baalo pranašus, visus jo
garbintojus ir visus jo kunigus. Tegul
nebūna nė vieno, kuris neateitų, nes
turiu aukoti Baalui didelę auką! Nė
vienas, kurio nebus, neišliks gyvas!" Bet
Jehus tai darė klastingai, norėdamas
išnaikinti Baalo garbintojus. 20 Jehus
paliepė: „Švęskite Baalui iškilmingą
sueigą!" Taigi jie [ją] paskelbė.
21 Jehui išsiuntus žinią po visą Izraelį,
atėjo visi Baalo garbintojai. Nepaliko nė
vieno, kuris nebūtų atėjęs. Jiems įėjus į
Baalo namus, Baalo namai pasidarė pilni
nuo vieno galo iki kito. 22 Jis tarė
drabužinės prižiūrėtojui: „Išduok
drabužius visiems Baalo garbintojams!"
Taigi jis išdavė jiems drabužius.
23 Paskui Jehus, įėjęs su Rechabo
sūnumi Jehonadabu į Baalo namus, sakė
Baalo garbintojams: „Rūpestingai
patikrinkite ir žiūrėkite, kad čia nebūtų
su jumis VIEŠPATIES garbintojų, bet tik
vieni Baalo garbintojai!" 24 Taigi jie[2]
įėjo pjaunamųjų ir deginamųjų aukų
aukoti. Bet Jehus buvo pasistatęs lauke
aštuoniasdešimt vyrų ir pasakęs: „Vyras,
kuris leis ištrūkti kuriam nors iš vyrų,
kuriuos aš atiduosiu į jūsų rankas, turės
savo gyvybe atsakyti už jo gyvybę!"
25 Vos tik baigęs aukoti deginamąją
auką, Jehus įsakė ⌜sargybiniams ir
karininkams⌝[3]: „Įeikite! Iškapokite juos!
Niekas teneišeina!" Taigi jie juos
iškapojo kalavijo ašmenimis.
Sargybiniai ir karininkai [juos] išmetė,
įsiveržė į patį Baalo namų vidų 26 ir,
išnešę Baalo namų stulpą[4], jį sudegino.
27 Jie dar nuvertė Baalo akmenstulpį,
sugriovė Baalo namus ir iš jų padarė
išvietę [,išlikusią] iki šios šienos.
28 Taip Jehus išnaikino Baalą iš
Izraelio.

29 Tačiau Jehus neatsitraukė nuo
Nebato sūnaus Jerobeamo nuodėmių, į
kurias šis buvo įvedęs Izraelį—nuo
auksinių veršių, esančių Bėt-Elyje ir

1 G; ~M

2 G^{BA}: jis
3 Lit. bėgikams ir tretiesiems
4 2MssVrs; M: stulpus

Dane. 30 VIEŠPATS tarė Jehui:
„Kadangi gerai pasielgei, vykdydamas,
kas teisu mano akyse, padarei Achabo
namams visiškai taip, kaip ⌜turėjau
galvoje⌝[1], tai net ketvirtosios kartos
sūnūs tau sėdės Izraelio soste“. 31 Bet
Jehui nerūpėjo vaikščioti VIEŠPATIES,
Izraelio Dievo, įstatyme visa širdimi. Jis
neatsitraukė nuo Jerobeamo nuodėmių, į
kurias šis buvo įvedęs Izraelį.

Jehaus mirtis

32 Tomis dienomis VIEŠPATS
pradėjo atkirsti Izraelio dalis. Chazaelis
juos nugalėjo visame Izraelio pasienyje:
33 nuo Jordano rytuose visą Gileado
šalį—Gado, Reūbeno ir Menašės
[sritis]—nuo Aroerio, esančio prie
Arnono upelio,—Gileadą ir Bašaną.
34 Visi kiti Jehaus veiksmai, visa,
ką jis nuveikė, ir visi jo žygdarbiai—jie
juk aprašyti Izraelio karalių Metraščių
knygoje. 35 Pagaliau Jehus atsigulė
prie savo tėvų, ir jį palaidojo Samarijoje.
Jo sūnus Jehoachazas karaliavo jo
vietoje. 36 O laiko, kuriuo Jehus
karaliavo Izraeliui Samarijoje, buvo
dvidešimt aštuoneri metai.

29 1 Kar 12, 28–30

Atalijos viešpatavimas ir Joašo įsostinimas

11 Achazijo motina Atalija,
matydama, kad jos sūnus miręs,
pakilo ir sunaikino visus karaliaus
palikuonis. 2 Bet karaliaus Joramo
duktė Jehošeba, Achazijo sesuo, paėmė
Achazijo sūnų Joašą ir jį pavogė iš tarpo
karaliaus sūnų, kurie buvo žudomi. Ji
padėjo[2] jį ir jo auklę į miegamąjį. Ji[3]
paslėpė jį nuo Atalijos, ir jis liko
nenužudytas. 3 Atalijai valdant šalį, jis
šešerius metus buvo su ja pasislėpęs
VIEŠPATIES namuose.
4 O septintaisiais metais Jehojada
iškvietė[4] karų ir [karaliaus rūmų]
sargybinių šimtininkus ir juos įvedė pas
save į VIEŠPATIES namus. Jis padarė
su jais sandėrį ir juos prisaikino
VIEŠPATIES namuose. Paskui jie jiems
parodė karaliaus sūnų. 5 Jis jiems įsakė:
„Štai ką turite daryti: vienas jūsų
trečdalis, kuris šabatos dieną ateina ir
perima karaliaus rūmų sargybą, 6 (kitam
trečdaliui esant prie Suro vartų ir
trečdaliui prie vartų sargybinių
užnugary,)—jūs turite perimti[5] rūmų
sargybą. O kiti jūsų daliniai—visi, kurie
šabatos dieną neina pareigų—turi eiti
sargybą karaliui prie VIEŠPATIES
namų. Jūs turite apsupti karalių iš visų
pusių, kiekvienas laikydamas rankoje
savo ginklus. O kas įsiveržtų į eiles, tas
turi būti nužudytas! Taigi būkite su
karaliumi, jam išeinant ir įeinant!“
9 Šimtininkai padarė visai taip,
kaip buvo įsakęs kunigas Jehojada.
Kiekvienas iš jų, pasiėmęs savo vyrus,
tuos, kurie šabatos dieną turėjo eiti
pareigas, drauge su tais, kurie šabatos
dieną neturėjo eiti pareigų, atėjo pas
kunigą Jehojadą. 10 Kunigas padavė
šimtininkams karaliaus Dovydo ietis ir
strėlines, laikomas VIEŠPATIES
namuose. 11 Kai sargybiniai,
kiekvienas laikydamas rankoje savo
ginklus, sustojo nuo pietinio [šventyklos]
namų šono iki šiaurinio namų šono,
atsigręžę į aukurą ir namus, aplink
karalių, 12 jis išvedė karaliaus sūnų, jam
uždėjo karūną ir ⌜sandoros ženklą⌝[6]. Jie
padarė jį karaliumi ir jį patepė. Jie plojo
rankomis ir šaukė: „Tegyvuoja
karalius!“
13 Atalija, išgirdusi sargybinių [ir]
žmonių šauksmą, atėjo pas žmones į
VIEŠPATIES namus. 14 Ji apsidairė, ir
štai karalius pagal paprotį stovėjo prie
stulpo ir giedotojai[7] bei trimitininkai
šalia jo. Visi šalies žmonės džiaugėsi ir
trimitavo trimitais. Tada Atalija
perplėšė savo drabužius ir šaukė:
„Išdavystė! Išdavystė!“ 15 Kunigas
Jehojada davė įsakymą šimtininkams,
kareivių vadams. Jis jiems tarė:
„Išveskite ją laukan pro eiles, o kas ją
paseks, tą nužudykite kalaviju!“ Nes
kunigas buvo pasakęs: „Nevalia jos

1 Lit. buvo mano širdyje
2 Rk. pgl. 2Kron 22, 11; ~M
3 GSV; M: Jie
4 Lit. pasiuntė ir paėmė
5 M + neišaiškintos reikšmės žodį; ~G^{BA}
6 Turbūt ženklą, primenantį Dievo su Dovydo dinastija sudarytą sandorą (žr.2Sam 7, 12–16); arba: [įteikė] įstatymo kopiją
7 GV; M: vadai

nužudyti VIEŠPATIES namuose!“
16 Jie suėmė ją. Ji įėjo į karaliaus
rūmus pro žirgų įėjimą ir ten buvo
nužudyta.
17 Jehojada sudarė sandorą tarp
VIEŠPATIES ir karaliaus bei tautos, kad
jie būtų VIEŠPATIES tauta, taip pat
tarp karaliaus ir tautos. 18 Paskui visi
šalies žmonės įsibrovė į Baalo namus ir
juos sugriovė. Jo aukurus ir jo atvaizdus
jie sudaužė į šipulius ir Baalo kunigą
Mataną nužudė ties aukurais. Kunigas[1]
pastatė sargus prie VIEŠPATIES namų.
19 Jis paėmė šimtininkus, karus,
sargybinius ir visus šalies žmones, ir jie
nuvedė žemyn karalių iš VIEŠPATIES
namų ir įėjo pro sargybinių vartus į
karaliaus rūmus. Ir jis atsisėdo į
karaliaus sostą. 20 Džiaugėsi visi šalies
žmonės, ir miestas buvo ramus, o Ataliją
jie buvo nužudę kalaviju karaliaus
rūmuose.

1–16 2 Kron 22, 10–23, 15 17–21 2 Kron 23, 16–21

Jehoašo viešpatavimas

12 Jehoašas buvo septynerių metų
amžiaus, kai jis pradėjo karaliauti.
2 Septintaisiais Jehaus metais Jehoašas
tapo karaliumi ir keturiasdešimt metų
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
vardu Şibija, iš Beėr-Šebos. 3 Ir
Jehoašas darė, kas buvo tiesu
VIEŠPATIES akyse per visas savo
dienas, nes jį pamokė kunigas Jehojada.
Tik alkų jis nepašalino. Žmonės
tebeaukojo aukas ir tebedegino
smilkalus alkuose.

4 Iš 30, 11–16

Jehoašas įsako remontuoti šventyklą

5 Jehoašas sakė kunigams:
„Visus pinigus, kurie atnešami į
VIEŠPATIES namus kaip šventos
dovanos,—cenzo mokesčio pinigus[2],
pinigus, kuriais įvertinami asmenys[3], ir
visus pinigus, kuriuos kas nors laisvu
noru atneša į VIEŠPATIES namus,—
6 tegul pasiima kunigai, kiekvienas iš
savo aukotojo[4], ir jie tegul užtaiso namų
plyšius, kur atsiranda plyšiai“. 7 Bet
dvidešimt trečiaisiais karaliaus Jehoašo
metais kunigai dar nebuvo užtaisę
šventyklos plyšių. 8 Todėl karalius
Jehoašas, pasišaukęs kunigą Jehojadą ir
kitus kunigus, juos paklausė: „Kodėl jūs
neužtaisote namų plyšių? Taigi dabar
nebepriimkite pinigų iš savo aukotojų,
bet juos perleiskite namų taisymui“.
9 Kunigai sutiko su tuo, kad jie nebeturi
priimti pinigų iš žmonių, nei namų plyšių
užtaisyti.
10 Kunigas Jehojada paėmė vieną
skrynią, išgręžė jos dangtyje skylę ir ją
padėjo šalia aukuro, dešinėje įeinančio į
VIEŠPATIES namus. Kunigai, kurie
saugojo slenkstį, mesdavo į ją visus
pinigus, atneštus į VIEŠPATIES namus.
11 Jiems pastebėjus, kad skrynioje buvo
daug pinigų, užeidavo karaliaus
sekretorius ir vyriausiasis kunigas. Jie
pinigus, kuriuos rasdavo VIEŠPATIES
namuose, ⌜užrišdavo maišuose⌝[5] ir
suskaičiuodavo. 12 Paskui jie
atiduodavo atsvertus pinigus meistrams,
prižiūrintiems VIEŠPATIES namus. Tie
juos išleisdavo dailidėms ir statytojams,
dirbantiems VIEŠPATIES namuose,
13 mūrininkams ir akmens tašytojams,
taip pat medžiams ir laužtiniams
akmenims pirkti, kad užtaisytų
VIEŠPATIES namų plyšius, ir visoms
namų taisymo išlaidoms apmokėti.
14 Tačiau jokie sidabriniai dubenys,
gnybtuvai, šlakstytuvai, trimitai—bet
kokie auksiniai ir sidabriniai indai—
nebuvo daromi VIEŠPATIES namams iš
pinigų, atnešamų į VIEŠPATIES namus.
15 Bet juos atiduodavo darbininkams,
kad tie už juos taisytų VIEŠPATIES
namus. 16 Ir jie nereikalaudavo
atsiskaitymo iš vyrų, kuriems įteikdavo
pinigus, kad tie juos duotų
darbininkams, nes jie elgėsi sąžiningai.
17 Atsiteisimo aukos[6] pinigai ir už
nuodėmę atnašaujamos aukos pinigai
nebūdavo atnešami į VIEŠPATIES
namus: jie priklausydavo kunigams.

16 2 Kar 22, 7 17 Lev 7, 7

1 T.y. Jehojada
2 Žr. Iš 30, 11–16
3 Žr. Lev 27, 2–8
4 *Hbr. žodžio reikšmė neaiški.*
5 Arba: perlydydavo
6 Lit. Kaltės aukos (t.y. aukos už kaltes, reikalaujančias restitucijos ar kompensacijos Dievui ar žmogui)

Chazaelis grasina užpulti Jeruzalę

18 Tuo metu Aramo karalius
Chazaelis atžygiavęs kariavo su Gatu ir
jį paėmė. Bet kai Chazaelis pasisuko
⌜Jeruzalės pulti⌝[1], 19 Judo karalius
Jehoašas, paėmęs visas pašvęstas
dovanas, kurias buvo pašventę[2] jo tėvai
Jehošafatas, Jehoramas ir Achazijas,
Judo karaliai, taip pat savo paties
pašvęstas dovanas ir visą auksą, rastą
VIEŠPATIES namų ir karaliaus rūmų
iždUose, pasiuntė Aramo karaliui
Chazaeliui. Tad jis atsitraukė nuo
Jeruzalės.

Jehoašo mirtis

20 Visi kiti Joašo veiksmai ir visa,
ką jis nuveikė—jie juk aprašyti Judo
karalių Metraščių knygoje. 21 Jo tarnai
sukilo ir suruošė sąmokslą. Jie užmušė
Joašą Bėt-Mile, ⌜kur einama žemyn į
Silą⌝[3]. 22 Jį užmušė Šimato sūnus
Jozacharas[4] ir Šomerio sūnus
Jehozabadas, jo tarnai. Jis mirė, ir jį
palaidojo prie jo tėvų Dovydo mieste. Jo
sūnus Amašijas tapo karalium jo vietoje.

1–21 2 Kron 24, 1–16

Jehoachazas valdo Izraelį

13 Dvidešimt trečiaisiais Achazijo
sūnaus Joašo, Judo karaliaus,
metais ėmė karaliauti Izraeliui
Samarijoje Jehaus sūnus Jehoachazas, ir
jis karaliavo septyniolika metų. 2 Jis
darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse,
ir pasekė nuodėme Nebato sūnaus
Jerobeamo, kuris įvedė į nuodėmę
Izraelį. Jis neatsitraukė nuo jos.
3 Todėl VIEŠPATIES rūstybė užsidegė
prieš Izraelį, ir jis ilgą laiką juos buvo
atidavęs į Aramo karaliaus Chazaelio ir
Chazaelio sūnaus Ben-Hadado valdžią[5].
4 (Bet Jehoachazas maldavo VIEŠPATĮ,
ir VIEŠPATS jį išklausė, nes jis matė
Izraelio priespaudą, kaip juos spaudė
Aramo karalius. 5 Todėl VIEŠPATS
davė Izraeliui gelbėtoją, ir jie išsilaisvino
iš Aramo valdžios. Ir izraeliai gyveno
savo palapinėse, kaip anksčiau. 6 Tačiau
jie nenusišalino nuo Jerobeamo namų
nuodėmės, į kurią jis buvo įvedęs Izraelį.
Jie[6] vaikščiojo joje. Netgi ašera[7] buvo
pastatyta Samarijoje.)[8] 7 Mat jis
nepaliko Jehoachazui jokios kitos
kariuomenės, kaip tik penkiasdešimt
raitelių, dešimt kovos vežimų ir dešimt
tūkstančių pėstininkų, nes Aramo
karalius buvo juos[9] sunaikinęs ir
sutrynęs tarsi į kuliant sukeliamas
dulkes.
8 Visi kiti Jehoachazo veiksmai,
visa, ką jis nuveikė, ir jo žygdarbiai—jie
juk aprašyti Izraelio karalių Metraščių
knygoje. 9 Pagaliau Jehoachazas
atsigulė prie savo tėvų, ir jį palaidojo
Samarijoje. Jo sūnus Joašas tapo
karalium jo vietoje.

Izraelio karalius Jehoašas

10 Trisdešimt septintaisiais Judo
karaliaus Joašo metais Jehoachazo
sūnus Jehoašas ėmė karaliauti Izraeliui
Samarijoje, ir jis karaliavo šešiolika
metų. 11 Ir jis darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse. Jis neatsitraukė
nuo Nebato sūnaus Jerobeamo
nuodėmės, į kurią šis buvo įvedęs Izraelį.
Jis vaikščiojo joje.
12 Visi kiti Joašo veiksmai, visa,
ką jis nuveikė, ir jo žygdarbiai, jam
kariaujant su Judo karaliumi Amašiju,—
jie juk aprašyti Izraelio karalių
Metraščių knygoje. 13 Pagaliau
Joašas[10] atsigulė prie savo tėvų, ir
Jerobeamas atsisėdo į jo sostą. Joašas
buvo palaidotas Samarijoje prie Izraelio
karalių.

Elišos pranašystė ir mirtis

14 Elišai susirgus mirtina liga, pas
jį nusileido Izraelio karalius Joašas ir,
ant jo verkdamas, tarė: „Mano tėve,
mano tėve! Izraelio kovos vežimai ir jo
raiteliai!“ 15 Eliša jam tarė: „Atnešk

1 Lit. žygiuoti aukštyn prieš Jeruzalę
2 T.y. dedikavę šventyklai
3 S: kai jis ėjo žemyn į Silą
4 Dgl. Mss; M: Jozabadas
5 Lit. ranką
6 GSTV; M: Jis
7 T.y. Astartės statula
8 7 skn. yra 3 skn. tąsa. Manoma, kad 4–6 skn. yra deuteronominio redaktoriaus intarpas.
9 T.y. izraelius
10 Autorius vadina karalių veinąsyk Jehoašu, kitąsyk Joašu.

lanką ir strėlių!“ Jis atnešė pas jį lanką
ir strėlių. 16 Jis tarė Izraelio karaliui:
„Padėk ranką ant lanko!“ Jam padėjus
ranką, Eliša uždėjo savo rankas ant
karaliaus rankų 17 ir tarė: „Atidaryk
langą į rytus!“ Jam atidarius, Eliša tarė:
„Šauk!“ Jis šovė. Anas tarė:
„VIEŠPATIES pergalės strėlė, pergalės
strėlė prieš Aramą! Tu galutinai sumuši
Aramą Afeke!“ 18 Toliau jis tarė:
„Paimk strėles!“ Jam paėmus, anas tarė
Izraelio karaliui: „Suduok į žemę!“ Jis
sudavė tris kartus ir sustojo. 19 Dievo
vyras supyko ant jo ir tarė: „Reikėjo
suduoti penkis ar šešis kartus. Tada
galutinai būtum sumušęs Aramą. O
dabar tik tris kartus sumuši Aramą!“
20 Eliša mirė, ir jį palaidojo.
Moabo plėšikų gaujos įsiverždavo į
šalį metų pradžioje. 21 Kartą, laidodami
vyrą, žmonės staiga pamatė plėšikų
gauja. Jie įmetė vyrą į Elišos kapą ir
nuėjo. Kai tik vyras palietė Elišos
kaulus, jis atgijo ir atsistojo ant kojų.

14 2 Kar 2, 12

Izraelis atkariauja miestus iš Aramo

22 Aramo karalius Chazaelis engė
Izraelį per visą Jehoachazo laiką.
23 Tačiau VIEŠPATS buvo jiems
malonus, jų gailėjosi ir gręžėsi į juos dėl
savo sandoros su Abraomu, Izaoku ir
Jokūbu. Jis nenorėjo jų sunaikinti ir iki
šiol dar nėra jų atmetęs nuo savo veido.
24 Aramo karaliui Chazaeliui mirus ir jo
sūnui Ben-Hadadui pradėjus karaliauti
jo vietoje, 25 Jehoachazo sūnus
Jehoašas atsiėmė iš Chazaelio sūnaus
Ben-Hadado valdžios miestus, kuriuos
anas[1] buvo karu paveržęs iš jo tėvo
Jehoachazo valdžios. Tris kartus Joašas
jį sumušė ir atgavo Izraelio miestus.

Amaşijas viešpatauja Judui

14 Antraisiais Izraelio karaliaus
Joachazo[2] sūnaus Joašo metais
pradėjo karaliauti Judo karaliaus Joašo
sūnus Amaşijas. 2 Jis buvo dvidešimt
penkerių metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir dvidešimt devynerius metus
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
vardu Jehoadina, iš Jeruzalės. 3 Ir jis
darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES akyse,
tačiau ne taip, kaip jo protėvis Dovydas.
Jis darė visai taip, kaip darė jo tėvas
Joašas. 4 Betgi alkai nebuvo pašalinti.
Žmonės tebeaukojo aukas ir tebedegino
smilkalus alkuose. 5 Kai tik karaliaus
valdžia sutvirtėjo jo rankoje, jis užmušė
savo tarnus, kurie buvo užmušę jo tėvą
karalių. 6 Tačiau užmušėjų sūnų jis
neleido nužudyti laikydamasis to, kas
parašyta Mozės įstatymo knygoje, kur
VIEŠPATS yra įsakęs: „Nevalia žudyti
tėvų už sūnus, nei sūnų žudyti už tėvus,
bet kiekvienas turi būti nužudytas už
savo paties nuodėmę“.
7 Jis sumušė Druskos slėnyje
Edomą, dešimtį tūkstančių, paėmė kova
Selą ir ją praminė Jokteeliu. [Taip ji
vadinasi] iki šios dienos.
8 Tuo metu Amaşijas siuntė
pasiuntinius pas Jehaus sūnaus
Jehoachazo sūnų Jehoašą, Izraelio
karalių, ⌜su iššūkiu⌝[3]: „Eikš,
⌜susiremkime vienas su kitu⌝[4]!“ 9 Bet
Izraelio karalius Jehoašas pasiuntė Judo
karaliui Amaşijui tokį atsaką:
„Lebanono usnis pasiuntė Lebanono
kedrui žinią: ‚Duok mano sūnui savo
dukterį į žmonas!‘ Bet perėjo laukinis
žvėris, gyvenantis Lebanone, ir sumynė
usnį. 10 Tu tikrai sumušei Edomą ir
pasipūtei[5]. Gėrėkis savo garbe ir pasilik
namie! Kam nori įsivelti į nelaimę, kad
kristum tu pats ir Judas su tavim?“
11 Bet Amaşijas nepaklausė. Tad
Izraelio karalius Jehoašas žygiavo
aukštyn, ir jie—jis ir Judo karalius
Amaşijas—susirėmė[6] Bėt-Šemeše,
priklausančiame Judui. 12 Judas buvo
taip Izraelio sumuštas, jog kiekvienas
pabėgo į savo namus[7]. 13 O Judo
karalių Amaşiją, Achazijo sūnaus
Jehoašo sūnų, Izraelio karalius Jehoašas
sugavo Bėt-Šemeše ir, atžygiavęs į
Jeruzalę, padarė Jeruzalės mūre nuo
Efraimo vartų iki Kampo vartų keturių
šimtų mastų spragą. 14 Paskui, paėmęs

1 T.y. Chazaelis
2 Autorius aukščiau karalių vadina Jehoachazu.
3 Lit. sakydamas
4 Lit. pažiūrėkime vienas kitam į veidą
5 Lit. tavo širdis iškėlė tave
6 Lit. pasimatė veidas į veidą
7 Lit. palapines

visą auksą bei sidabrą ir visus rykus,
rastus VIEŠPATIES namuose ir
karaliaus rūmų ižduose, ir įkaitus, jis
sugrįžo į Samariją.
15 Visi kiti Jehoašo veiksmai,
kuriuos jis nuveikė, ir jo žygdarbiai, ir
kaip jis kariavo su Judo karaliumi
Amašiju—jie juk aprašyti Izraelio
karalių Metraščių knygoje. 16 Pagaliau
Jehoašas atsigulė prie savo tėvų ir buvo
palaidotas Samarijoje prie Izraelio
karalių. Jo sūnus Jerobeamas tapo
karalium jo vietoje.
17 Joašo sūnus Amašijas, Judo
karalius, dar gyveno penkiolika metų po
Jehoachazo sūnaus Jehoašo, Izraelio
karaliaus, mirties. 18 Visi kiti Amašijo
veiksmai—jie juk aprašyti Judo karalių
Metraščių knygoje. 19 Prieš jį padarė
sąmokslą Jeruzalėje, ir jis pabėgo į
Lachišą. Bet jie nusiuntė paskui jį į
Lachišą ir ten jį nužudė. 20 Jie
pargabeno jį ant žirgų, ir jis buvo
palaidotas Jeruzalėje prie savo tėvų,
Dovydo mieste.
21 Paskui visa Judo tauta paėmė
Azariją, nors jis tebuvo šešiolikos metų
amžiaus, ir jį padarė karaliumi jo tėvo
Amašijo vietoje. 22 Jis atstatė Elatą ir jį
sugrąžino Judui po to, kai karalius[1] jau
buvo atsigulęs prie savo tėvų.

6 Dt 24, 16

Izraelio karalius Jerobeamas II

23 Penkioliktaisiais Joašo sūnaus
Amašijo, Judo karaliaus, metais pradėjo
karaliauti Samarijoje Izraelio karaliaus
Joašo sūnus Jerobeamas, [ir jis
karaliavo] keturiasdešimt vienerius
metus. 24 Ir jis darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse. Jis neatsitraukė
nuo visų Nebato sūnaus Jerobeamo
nuodėmių, į kurias šis įvedė Izraelį.
25 Jis atgavo Izraelio sritį nuo Lebo-
Chamato ligi Arabos jūros pagal
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, pažadą,
kurį jis kalbėjo per savo tarną Joną,
Amitajo sūnų, pranašą, kilusį iš Gat-
Chėferio, 26 nes VIEŠPATS matė labai
karčią Izraelio būklę: buvo atėjęs galas
ir vergams, ir laisviesiems, ir nebebuvo,
kas padėtų Izraeliui. 27 Kadangi
VIEŠPATS nebuvo pasakęs, kad
išdildysiąs Izraelio vardą iš po dangaus,
jis juos išgelbėjo per Joašo sūnų
Jerobeamą.
28 Visi kiti Jerobeamo veiksmai,
visa, ką jis nuveikė, ir jo žygdarbiai, kaip
jis kariavo ir kaip atgavo Damaską bei
Chamatą Izraeliui[2],—jie juk aprašyti
Izraelio karalių Metraščių knygoje.
29 Pagaliau Jerobeamas atsigulė prie
savo tėvų, prie Izraelio karalių. Jo sūnus
Zacharijas tapo karalium jo vietoje.

1–16 2 Kron 25, 1–24 25 Jon 1, 1

Judo karalius Azarijas

15 Dvidešimt septintaisiais Izraelio
karaliaus Jerobeamo metais
pradėjo karaliauti Judo karaliaus
Amašijo sūnus Azarijas. 2 Jis buvo
šešiolikos metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir penkiasdešimt dvejus
metus karaliavo Jeruzalėje. Jo motina
buvo vardu Jekolija, iš Jeruzalės. 3 Ir
jis darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES
akyse, visiškai taip, kaip buvo daręs jo
tėvas Amašijas. 4 Tik alkai nebuvo
pašalinti. Žmonės tebeaukojo aukas ir
tebedegino smilkalus alkuose.
5 VIEŠPATS taip užgavo karalių, jog jis
liko raupsuotas iki savo mirties dienos.
Jis gyveno atskiruose namuose[3], o
karaliaus sūnus Jotamas buvo rūmų
viršininkas, valdantis šalies žmones.
6 Visi kiti Azarijo veiksmai ir
visa, ką jis nuveikė—jie juk aprašyti
Judo karalių Metraščių knygoje.
7 Pagaliau Azarijas atsigulė prie savo
tėvų, ir jį palaidojo prie jo tėvų Dovydo
mieste. Jo sūnus Jotamas tapo karalium
jo vietoje.

1–6 2 Kron 26, 1–23 7 Jez 6, 1

Izraelio karalius Zacharijas

8 Trisdešimt aštuntaisiais Judo
karaliaus Azarijo metais pradėjo
karaliauti Izraeliui Samarijoje
Jerobeamo sūnus Zacharijas [ir
karaliavo] šešis mėnesius. 9 Ir jis darė,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, kaip
buvo darę jo protėviai. Jis neatsitraukė
nuo Nebato sūnaus Jerobeamo
nuodėmių, į kurias šis buvo įvedęs

---

1 T.y. Amašijas

2 S; M: Judui Izraelyje

3 T.y. karantine

Izraelį. 10 Prieš jį suruošė sąmokslą
Jabešo sūnus Šalumas. Jis jį užpuolė ir
nužudė Jibleame[1], ir karaliavo jo vietoje.
11 Visi kiti Zacharijo veiksmai—jie juk
aprašyti Izraelio karalių Metraščių
knygoje. 12 Toks buvo VIEŠPATIES
pažadas, kurį jis davė Jehui: „Ketvirtos
kartos sūnūs tau sėdės Izraelio soste“.
Taip ir įvyko.

12 2 Kar 10, 30

Izraelio karalius Šalumas

13 Jabešo sūnus Šalumas pradėjo
karaliauti trisdešimt devintaisiais Judo
karaliaus Uzijo[2] metais ir karaliavo
vieną mėnesį Samarijoje. 14 Gadžio
sūnus Menachemas, atžygiavęs iš Tirşos,
atėjo į Samariją. Jis užpuolė ir nužudė
Jabešo sūnų Šalumą Samarijoje, ir
karaliavo jo vietoje. 15 Visi kiti Šalumo
veiksmai ir jo sąmokslas, kurį jis
surengė—jie juk aprašyti Izraelio
karalių Metraščių knygoje. 16 Tuo metu
Menachemas, [žygiuodamas] iš Tirşos,
užpuolė Tapuachą[3], visus jo gyventojus
ir jo sritį dėl to, kad jis jam neatidarė
[vartų]. Jis jį[4] nugalėjo ir[5] perskrodė
visas jo nėščias moteris.

Izraelio karalius Menachemas

17 Trisdešimt devintaisiais Judo
karaliaus Azarijo metais pradėjo
karaliauti Izraeliui Gadžio sūnus
Menachemas, [ir jis karaliavo] dešimt
metų Samarijoje. 18 Ir jis darė, kas buvo
pikta VIEŠPATIES akyse. Jis
neatsitraukė nuo visų Nebato sūnaus
Jerobeamo nuodėmių, į kurias šis buvo
įvedęs Izraelį. 19 Jo dienomis[6] Asirijos
karalius Pulis įsiveržė į šalį, ir
Menachemas davė Puliui tūkstantį
talentų sidabro, kad tas jį paremtų
karaliaus valdžiai sustiprinti jo rankoje.
20 Menachemas išreikalavo tuos pinigus
iš Izraelio, iš visų turtingųjų, kad
kiekvienas duotų Asirijos karaliui po
penkiasdešimt šekelių sidabro. Tada
Asirijos karalius atsitraukė ir
nebepasiliko ten šalyje. 21 Visi kiti
Menachemo veiksmai ir visa, ką jis
nuveikė—jie juk aprašyti Izraelio
karalių Metraščių knygoje. 22 Pagaliau
Menachemas atsigulė prie savo tėvų, ir
jo sūnus Pekachijas tapo karalium jo
vietoje.

Izraelio karalius Pekachijas

23 Penkiasdešimtaisiais Judo
karaliaus Azarijo metais pradėjo
karaliauti Izraeliui Samarijoje
Menachemo sūnus Pekachijas, [ir jis
karaliavo] dvejus metus. 24 Ir jis darė,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse. Jis
neatsitraukė nuo Nebato sūnaus
Jerobeamo nuodėmių, į kurias šis buvo
įvedęs Izraelį. 25 Prieš jį suruošė
sąmokslą Remalijo sūnus Pekachas, jo
adjutantas. Jis jį užpuolė Samarijoje,
karaliaus rūmų bokšte[7]. Su juo buvo
penkiasdešimt vyrų iš gileadiečių. Jis jį
nužudė ir karaliavo jo vietoje. 26 Visi
kiti Pekachijo veiksmai ir visa, ką jis
padarė—štai jie aprašyti Izraelio karalių
Metraščių knygoje.

Izraelio karalius Pekachas

27 Penkiasdešimt antraisiais Judo
karaliaus Azarijo metais pradėjo
karaliauti Izraeliui Samarijoje Remalijo
sūnus Pekachas, [ir jis karaliavo]
dvidešimt metų. 28 Ir jis darė, kas buvo
pikta VIEŠPATIES akyse. Jis
neatsitraukė nuo Nebato sūnaus
Jerobeamo nuodėmių, į kurias šis buvo
įvedęs Izraelį. 29 Izraelio karaliaus
Pekacho dienomis Asirijos karalius
Tiglat-Pileseris atžygiavo ir paėmė Ijoną,
Abel-Bėt-Maachą, Janoachą, Kedešą,
Chaşorą, Gileadą ir Galilėją, visą
Naftalio šalį, ir juos ištrėmė į Asiriją.
30 Ėlos sūnus Hošėja suruošė sąmokslą
prieš Remalijo sūnų Pekachą. Jis jį
užpuolė ir nužudė, ir pradėjo karaliauti
jo vietoje dvidešimtaisiais Uzijo sūnaus
Jotamo metais. 31 Visi kiti Pekacho
veiksmai ir visa, ką jis nuveikė—štai jie
aprašyti Izraelio karalių Metraščių
knygoje.

1 G^{L}; M: žmonių akivaizdoje
2 Dgl. MssGTV: Azarijo
3 T.y. Tapuacho miestą; M: Tifsachą
4 G^{BA}S; ~M
5 GST; ~M
6 G; M: *Izraelį, per visą savo [valdymo] laiką*. 19

7 M + Argobą ir Arję. Tie žodžiai pradžioje turbūt priklausė prie 29 skn. vietovių sąrašo.

Judo karalius Jotamas

32 Antraisiais Remalijo sūnaus
Pekacho, Izraelio karaliaus, metais
pradėjo karaliauti Judo karaliaus Uzijo[1]
sūnus Jotamas. Jis buvo dvidešimt
penkerių metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir šešiolika metų karaliavo
Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu
Jeruša, Şadoko duktė. 34 Ir jis darė, kas
buvo tiesu VIEŠPATIES akyse, visai
taip, kaip buvo daręs jo tėvas Uzijas[2].
35 Tik alkai nebuvo pašalinti. Žmonės
tebeaukojo aukas ir tebesmilkė
smilkalus alkuose. Jis pastatė
aukštutinius VIEŠPATIES namų vartus.
36 Visi kiti Jotamo veiksmai ir visa, ką
jis nuveikė—jie juk aprašyti Judo
karalių Metraščių knygoje. 37 Tomis
dienomis VIEŠPATS pradėjo siųsti prieš
Judą Aramo karalių Reşiną ir Remalijo
sūnų Pekachą. 38 Pagaliau Jotamas
atsigulė prie savo tėvų ir buvo palaidotas
prie savo tėvų savo protėvio Dovydo
mieste. Jo sūnus Achazas tapo karalium
jo vietoje.

32–38 2 Kron 27, 1–9

Judo karalius Achazas

16 Septynioliktaisiais Remalijo
sūnaus Pekacho metais pradėjo
karaliauti Judo karaliaus Jotamo sūnus
Achazas. 2 Achazas buvo dvidešimt
metų amžiaus, kai jis pradėjo karaliauti,
ir šešiolika metų karaliavo Jeruzalėje.
Jis nedarė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES,
jo Dievo, akyse, kaip buvo daręs jo
protėvis Dovydas, 3 bet vaikščiojo
Izraelio karalių keliu. Jis net savo paties
sūnų ⌜sudegino kaip auką⌝[3], sekdamas
bjauriais papročiais tautų, kurias
VIEŠPATS pavarė nuo izraelių. 4 Jis
aukojo aukas ir degino smilkalus
alkuose, ant kalvų ir po kiekvienu
žaliuojančiu medžiu.
5 Tuomet Aramo karalius Reşinas
ir Remalijo sūnus Pekachas, Izraelio
karalius, atžygiavo į Jeruzalę kariauti.
Jie apgulė Achazą, bet neįstengė [jo]
nugalėti. 6 Tuo metu ⌜Edomo karalius⌝[4]
atgavo Ėlatą Edomui[5] ir išvarė judėjus iš
Ėlato. Edomiečiai atsikėlė į Ėlatą ir ten
tebegyvena iki šios dienos. 7 Achazas
siuntė pasiuntinius pas Asirijos karalių
Tiglat-Pileserį su žinia: „Aš esu tavo
tarnas ir tavo sūnus. Atžygiuok ir
išgelbėk mane iš rankų Aramo karaliaus
ir iš rankų Izraelio karaliaus, kurie
puola mane!“ 8 Achazas paėmė sidabrą
ir auksą, rastą VIEŠPATIES namuose ir
karaliaus rūmų iždųose, ir nusiuntė kaip
dovaną Asirijos karaliui. 9 Asirijos
karalius paklausė jo. Asirijos karalius
atžygiavo į Damaską ir jį paėmė. Jis
ištrėmė ⌜jo gyventojus⌝[6] į Kyrą, o Reşiną
nužudė.
10 Karalius Achazas nuvyko į
Damaską Asirijos karaliaus Tiglat-
Pileserio pasitikti. Pamatęs Damaske
buvusį aukurą, karalius Achazas
parsiuntė kunigui Urijui aukuro
atvaizdą ir jo modelį, padarytą visiškai
tokį, kaip jis. 11 Taigi kunigas Urijas
pastatė aukurą. Kunigas Urijas padarė
visiškai tokį, kokį karalius Achazas buvo
atsiuntęs iš Damasko, kol karalius
Achazas parvyko iš Damasko. 12 Kai
karalius parvyko iš Damasko, karalius
apžiūrėjo aukurą. Karalius priėjo prie
aukuro ir, užlipęs prie jo, degino savo
deginamąją ir javienių auką, išliejo savo
liejamąją auką ir šlakstė savo bendrystės
aukų kraują į aukurą. 14 O žalvarinį
aukurą, stovintį VIEŠPATIES
akivaizdoje, jis pašalino iš šventyklos
priekio, iš vietos, esančios tarp [naujojo]
aukuro ir VIEŠPATIES namų, ir jį
pastatė [naujojo] aukuro šiaurinėje
pusėje. 15 Ir karalius Achazas įsakė
kunigui Urijui: „Ant didžiojo[7] aukuro
degink rytmečio deginamąją ir vakaro
javienių auką, karaliaus deginamąją ir
jo javienių auką, taip pat visų šalies
tautiečių deginamąją ir jų javienių auką,
o jų liejamąsias aukas ir visą
deginamosios aukos kraują bei visą
pjaunamosios aukos kraują išlakstyk į
jį. O dėl žalvarinio aukuro dar

1 G^BA: Azarijo
2 G^BA: Azarijas
3 Lit. leido eiti per ugnį
4 Rk.; M: Aramo karalius Reşinas
5 Rk.; M: Aramui
6 Lit. jį
7 T.y. naujojo

pagalvosiu[1]". 16 Kunigas padarė
visiškai taip, kaip jam buvo įsakęs
karalius Achazas.
17 Paskui karalius Achazas
supjaustė vežimų rėmus ir nuėmė nuo jų
viršaus katilus. Jis taip pat nukėlė
„jūrą" nuo žalvarinių jaučių, buvusių jos
apačioje, ir ją padėjo ant akmeninio
grindinio. 18 Be to, jis pašalino iš
VIEŠPATIES namų šabatos apdangalą,
pastatytą namuose, ir išorinį karaliaus
įėjimą dėl Asirijos karaliaus. 19 Visi
kiti Achazo veiksmai, kuriuos jis
nuveikė,—jie juk aprašyti Judo karalių
Metraščių knygoje. 20 Pagaliau
Achazas atsigulė prie savo tėvų Dovydo
mieste, o jo sūnus Chizkijas tapo
karalium jo vietoje.

3 Dt. 12, 31 5 Jez 7, 1 14 Iš 27, 1–2; 2 Kron 4, 1
17 1 Kar 7, 23–39; 2 Kron 4, 2–6 1–20 2 Kron 28, 1–
27 20 Jez 14, 28

Izraelio karalius Hošėja ir Samarijos žlugimas

17 Dvyliktaisiais Judo karaliaus
Achazo metais pradėjo karaliauti
Izraeliui Samarijoje Elos sūnus Hošėja,
[ir jis karaliavo] devynerius metus. 2 Ir
jis darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES
akyse, tik ne taip, kaip Izraelio karaliai,
kurie buvo pirma jo. 3 Prieš jį atžygiavo
Asirijos karalius Šalmaneseris. Hošėja
tapo jo vasalu ir mokėjo jam duoklę.
4 Tačiau Asirijos karalius aptiko Hošėją
ruošiant sąmokslą, nes jis buvo siuntęs
pasiuntinius pas Egipto karalių Soją ir
nebepristatė Asirijos karaliui duoklės,
kaip kasmet darydavo. Todėl Asirijos
karalius jį suėmė ir įmetė į kalėjimą.
5 Paskui Asirijos karalius įsiveržė į visą
šalį. Jis atžygiavo į Samariją ir laikė ją
apgulęs trejus metus. 6 Devintaisiais
Hošėjos metais Asirijos karalius paėmė
Samariją ir ištrėmė Izraelį į Asiriją. Jis
juos apgyvendino Chalache ir prie
Chaboro, Gozano upės, ir Medijos
miestuose.

Ištrėmimo priežastis

7 Tai atsitiko dėl to, kad izraeliai
nusidėjo VIEŠPAČIUI, savo Dievui,
kuris buvo juos atvedęs iš Egipto šalies,
iš po Faraono, Egipto karaliaus, rankos,
ir garbino kitus dievus. 8 Jie elgėsi
pagal nuostatus tautų, kurias VIEŠPATS
buvo pavaręs nuo izraelių, ⌜ir [pagal
nuostatus] Izraelio karalių, kurie [juos]
buvo įvedę⌝[2]. 9 Izraeliai priskyrė
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, netiesų[3]. Jie
įsikūrė alkų visuose savo miestuose,
pradedant sargybos bokštu ir baigiant
sutvirtintu miestu. 10 Jie pasistatė
akmenstulpių ir ašerų[4] ant kiekvienos
aukštos kalvos ir po kiekvienu
žaliuojančiu medžiu. 11 Jie ten, visuose
alkuose, degino aukas, kaip pagonys,
kuriuos VIEŠPATS buvo patrėmęs nuo
jų. Jie darė piktus darbus, pykdydami
VIEŠPATĮ. 12 Jie tarnavo stabams, apie
kuriuos VIEŠPATS jiems buvo paliepęs:
„Jums nevalia to daryti!" 13 VIEŠPATS
buvo įspėjęs Izraelį ir Judą per visus
savo pranašus, per kiekvieną regėtoją,
sakydamas: „Atsigręžkite nuo savo
piktų kelių ir laikykitės mano įsakymų
bei mano nuostatų, žiūrėdami viso
įstatymo, kurį įsakiau jūsų protėviams ir
kurį jums pasiunčiau per savo tarnus
pranašus".
14 Tačiau jie neklausė, bet
pasidarė kietasprandžiai, kaip ir jų
protėviai, kurie netikėjo VIEŠPAČIU,
savo Dievu. 15 Jie atmetė jo nuostatus
ir jo sandorą, kurią jis buvo sudaręs su jų
protėviais, ir jo įspėjimus, kuriais jis
buvo juos įspėjęs, ir pasekė niekybėmis[5],
kol patys suniekėjo, ir pasekė savo
aplinkinėmis tautomis, apie kurias
VIEŠPATS jiems buvo įsakęs nedaryti
taip, kaip jos darė. 16 Jie paliko visus
VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymus. Jie
pasidarė lietinių atvaizdų—du veršius.
Jie padarė ašerą. Jie lankstėsi prieš visą
dangaus kariuomenę ir garbino Baalą.
17 Jie ⌜degino kaip aukas savo sūnus ir
savo dukteris⌝[6]. Jie vertėsi žyniavimu ir

1 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.

2 ~S
3 T.y. jie praktikavo tai, kas nebuvo Dievo leista, o tačiau tai laikė jo įsakymais.
4 T.y. kulto stiebų, pastatytų šalia aukuro deivės Astartės garbei
5 T.y. stabais
6 Lit. darė, kad jų sūnūs ir dukterys turėjo pereiti per ugnį

būrė iš ženklų. Jie parsidavė daryti tam,
kas pikta VIEŠPATIES akyse, jį
pykdydami. 18 Todėl VIEŠPATS labai
supyko ant Izraelio ir juos atstūmė nuo
savo veido. Nieko nebepaliko, tik viena
Judo gentis.
19 Taip pat ir Judas nesilaikė
VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų, bet
elgėsi pagal Izraelio nuostatus, kuriuos
jie[1] buvo įvedę. 20 Tad VIEŠPATS
atmetė visus Izraelio palikuonis, juos
nužemino ir atidavė į plėšikų rankas, kol
juos nusviedė nuo savo veido.
21 Jam atplėšus Izraelį nuo Dovydo
namų, jie padarė karaliumi Nebato sūnų
Jerobeamą. Jerobeamas atitraukė
Izraelį nuo VIEŠPATIES sekimo ir juos
įtraukė į didelę nuodėmę. 22 Izraeliai
⌈atkakliai toliau darė visą Jerobeamo
nuodėmę, kurią⌉[2] jis buvo daręs. Jie
nenusišalino nuo jos, 23 iki VIEŠPATS
atstūmė Izraelį nuo savo veido, kaip
buvo kalbėjęs per savo tarnus pranašus.
Tad Izraelis buvo ištremtas iš savo žemės
į Asiriją [ir ten pasiliko] iki šios dienos.

10 1 Kar 14, 23 16 1 Kar 12, 28 17 Dt 18, 10

Samarija kolonizuojama svetimšaliais

24 Asirijos karalius atkėlė
[žmonių] iš Babilono, Kutos, Avos,
Chamato bei Sefarvaimo ir apgyvendino
Samarijos miestuose, izraelių vietoje. Jie
užėmė Samariją ir gyveno jos miestuose.
25 Kadangi, pradėję ten gyventi, jie
nebijojo VIEŠPATIES, VIEŠPATS
paleido ant jų liūtus, kurie sudraskė kai
kuriuos iš jų. 26 Tad buvo pasakyta
Asirijos karaliui: „Tautos, kurias iškėlei
ir įkūrei Samarijos miestuose, nepažįsta
tos šalies dievo garbinimo būdo. Todėl
jis paleido ant jų liūtus, ir štai tie žudo
juos, nes jie nepažįsta tos šalies dievo
garbinimo būdo“. 27 Tada Asirijos
karalius įsakė: „Leiskite ten nueiti
vienam iš kunigų, kuriuos iš ten
ištrėmėte, kad ⌈jis nuėjęs⌉[3] ten
apsigyventų ir juos pamokytų tos šalies
dievo garbinimo būdo!“ 28 Taigi vienas
iš kunigų, kuriuos jie buvo ištrėmę iš
Samarijos, parvykęs apsigyveno Bėt-
Elyje ir juos mokė, kaip jie turi garbinti
VIEŠPATĮ.
29 Tačiau kiekviena tauta pasidarė
savo pačios dievą ir jį pastatė
šventyklose alkų, kuriuos buvo padarę
samariečiai,—kiekviena tauta savo
miestuose, kuriuose jie gyveno.
30 Babilono žmonės pasidarė Sukot-
Benotą, Kuto žmonės pasidarė Nergalį,
Chamato žmonės pasidarė Ašimą,
31 aviečiai pasidarė Nibchazą ir
Tartaką, o sefarvaimiečiai degino ugnyje
savo vaikus Adramelechui ir
Anamelechui, Sefarvaimo dievams.
32 Be to, jie dar garbino VIEŠPATĮ ir
paskyrė sau iš savųjų visokių žmonių
alkų kunigais, kurie jiems atlikinėjo
apeigas alkų šventyklose. 33 Jie garbino
VIEŠPATĮ ir [kartu] tarnavo dievams
pagal paprotį tautų, iš kurių tarpo jie
buvo ištremti. 34 Iki šios dienos jie
tebesielgia pagal savo ⌈ankstesnįjį
paprotį⌉[4]: jie negarbina VIEŠPATIES
[tinkamu būdu] ir nesielgia, kaip
reikalauja jų nuostatai ir potvarkiai—
mokymas ir įsakymas, kurį VIEŠPATS
davė palikuonims Jokūbo, kurį jis
praminė Izraeliu.
35 VIEŠPATS buvo sudaręs
sandorą su jais ir jiems įsakęs:
„Negarbinkite kitų dievų, nekniūpokite
prieš juos, jiems netarnaukite ir
neaukokite, 36 bet garbinkite tik
VIEŠPATĮ, kuris jus atkėlė iš Egipto
šalies didele jėga ir ištiesta ranka, prieš
jį kniūpokite ir jam aukokite!
37 Laikykitės nuostatų ir potvarkių—
mokymo ir įsakymo, kurį jis jums užrašė,
visuomet vykdydami. Ir negarbinkite
kitų dievų! 38 Nepamirškite sandoros,
kurią sudariau[5] su jumis, ir negarbinkite
kitų dievų! Garbinkite tik VIEŠPATĮ,
savo Dievą, ir jis jus išgelbės iš visų jūsų
priešų rankų!“ 40 Tačiau jie neklausė,
bet elgėsi, kaip anksčiau buvo pratę.
41 Taigi šitos tautos garbino
VIEŠPATĮ ir [tuo pat metu] tarnavo
dievaičiams, taip pat jų vaikai ir jų vaikų
vaikai. Kaip darė jų tėvai, taip jie
tebedaro iki šios dienos.

1 T.y. izraeliai
2 G; M lit.: vaikščiojo visose Jerobeamo nuodėmėse, kurias
3 G^L SV; M: jie nuėję
4 G^L; M: ankstesniuosius papročius
5 GV; M: jis sudarė

34 Pr 32, 28; 35, 10 35 Iš 20, 5; Dt 5, 9 36 Dt 6, 13

Judo karalius Chizkijas

18 Trečiaisiais Ėlos sūnaus Hošėjos,
Izraelio karaliaus, metais pradėjo
karaliauti Judo karaliaus Achazo sūnus
Chizkijas. 2 Jis buvo dvidešimt
penkerių metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir dvidešimt devynerius metus
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
Zacharijo duktė, vardu Abi. 3 Ir jis darė,
kas buvo tiesu VIEŠPATIES akyse,
visiškai taip, kaip buvo daręs jo protėvis
Dovydas. 4 Jis buvo tas, kuris pašalino
alkus, sudaužė akmenstulpius, nukirto
ašeras, sukapojo į gabalus žalvarinę
gyvatę, kurią buvo padaręs Mozė, nes iki
tų dienų izraeliai tebedegino jai
smilkalus. Ją vadino Nechuštanu. 5 Jis
pasitikėjo VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu, ir
po jo nebuvo tokio, kaip jis, tarp visų
Judo karalių, nei tarp pirma jo
buvusiųjų. 6 Jis buvo visiškai ištikimas
VIEŠPAČIUI ir neatsitraukė nuo jo, bet
laikėsi jo įsakymų, kuriuos VIEŠPATS
buvo įsakęs Mozei. 7 VIEŠPATS buvo
su juo, ir ko tik jis stverdavosi, jam
pasisekdavo. Jis sukilo prieš Asirijos
karalių ir nebebuvo jo vasalas. 8 Jis
nukariavo filistinus iki Gazos ir jos
pasienio sričių, pradėdamas sargybos
bokštu ir baigdamas sutvirtintu miestu.
9 Ketvirtaisiais karaliaus
Chizkijo metais, tai yra septintaisiais
Ėlos sūnaus Hošėjos, Izraelio karaliaus,
metais Asirijos karalius Šalmaneseris
užpuolė Samariją ir ją apgulė.
10 Trejiems metams praslinkus, jis ją
paėmė. Šeštaisiais Chizkijo metais, tai
yra devintaisiais Izraelio karaliaus
Hošėjos metais, Samarija buvo paimta.
11 Izraelio karalius ištrėmė Izraelį į
Asiriją ir juos įkūrė Chelache, prie
Chaboro, Gozano upės, ir Medijos
miestuose 12 dėl to, kad jie neklausė
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir
sulaužė jo sandorą—viską, ką
VIEŠPATIES tarnas Mozė buvo įsakęs.
Jie neklausė ir nevykdė.

4 Sk 21, 9 1–12 2 Kron 29, 1.2; 31, 1

Sancheribas įsiveržia į Judą

13 Keturioliktaisiais karaliaus
Chizkijo metais Asirijos karalius
Sancheribas užpuolė visus sutvirtintus
Judo miestus ir juos paėmė. 14 Tada
Judo karalius Chizkijas siuntė Asirijos
karaliui į Lachišą žinią: „Nusikaltau.
Atsitrauk nuo manęs. Ką man uždėsi,
nešiu“. Asirijos karalius ⌜pareikalavo iš
Judo karaliaus Chizkijo⌝[1] tris šimtus
talentų sidabro ir trisdešimt talentų
aukso. 15 Taigi Chizkijas turėjo
atiduoti visą sidabrą, rastą VIEŠPATIES
namuose ir karaliaus rūmų ižduose.
16 Tuo pačiu metu Chizkijas nuplėšė
auksą nuo VIEŠPATIES šventyklos durų
ir durų staktų, kurias Judo karalius
Chizkijas juo buvo aptraukęs, ir jį
atidavė Asirijos karaliui.
17 Asirijos karalius siuntė iš
Lachišo ⌜tartaną, rab-sarisą ir rab-šakę⌝[2]
su didoka kariuomene pas karalių
Chizkiją į Jeruzalę. Jie žygiavo aukštyn
ir, atžygiavę į Jeruzalę, sustojo prie
vandentraukio aukštutinio tvenkinio,
esančio prie Velėtojų lauko vieškelio.
18 Jiems pašaukus karalių, pas juos
išėjo Chilkijo sūnus Eljakimas, rūmų
viršininkas, raštininkas Šebna ir Asafo
sūnus Joachas, registratorius.
19 Rab-šakė jiems tarė: „Sakykite,
meldžiu, Chizkijui: ‚Taip pasakė didysis
karalius, Asirijos karalius: „Kuo
pagrįstas tas pasitikėjimas, su kuriuo
jauties saugus? 20 Tu manai, kad ⌜vien
kalbėjimas⌝[3] jau esąs patarimas ir galia
kariauti! Kuo gi dabar pasitiki, kad
sukilai prieš mane? 21 Štai dabar tu
pasitiki šita palūžusia nendrine lazda,
Egiptu. Jei kas ja pasiremia, ji įsminga į
jo delną ir jį perduria. Toks yra Egipto
karalius visiems, kurie juo pasitiki.
22 O jei man sakysite: ‚Mes pasitikime
VIEŠPAČIU, savo Dievu‘, argi ne jis yra
tas, kurio alkus ir aukurus Chizkijas
pašalino, liepdamas Judui ir Jeruzalei:
‚Jūs turite garbinti ties šituo aukuru
Jeruzalėje‘?“ 23 Taigi dabar eik lažybų

---

1 Lit. uždėjo Judo karaliui Chizkijui

2 Tartanas buvo vyriausiasis kariuomenės vadas, rab-sarisas—aukšto rango karininkas, o rab-šakė—karaliaus rūmų vyriausiasis ūkvedys.

3 Lit. tik lūpų žodis

su mano valdovu, Asirijos karaliumi. Aš
tau duosiu du tūkstančius žirgų, jei tik
galėsi pasisodinti raitelių ant jų! 24 Tai
kaip tu gali pasipriešinti vienam[1] iš
mažiausių mano valdovo tarnų ir
pasitikėti Egiptu dėl kovos vežimų ir
raitelių? 25 O dabar ar ne be
VIEŠPATIES valios aš užpuoliau šitą
vietą, kad ją sunaikinčiau? Pats
VIEŠPATS man paliepė: ‚Užpulk šitą
šalį ir ją sunaikink!'“
26 Tada Chilkijo sūnus Eljakimas,
Šebna ir Joachas tarė rab-šakei:
„Kalbėk, meldžiame, savo tarnams
aramėjiškai, nes mes suprasime, ir
nekalbėk su mumis judėjiškai, klausantis
ant mūro esantiems kareiviams!“
27 Tačiau rab-šakė jiems atsakė: „Argi
mano valdovas mane siuntė [tik] pas tavo
valdovą ir pas tave šitų žodžių kalbėti?
Argi ne pas vyrus, sėdinčius ant mūro,
kurie turės valgyti su jumis savo išmatas
ir gerti savo šlapimą?“
28 Tada rab-šakė atsistojo ir garsiu
balsu šaukė judėjiškai: „Klausykite
didžiojo karaliaus, Asirijos karaliaus,
žodžio! 29 Taip sako karalius: ‚Tegul
Chizkijas neapgauna jūsų, nes jis negali
jūsų išgelbėti iš mano rankų! 30 Ir
Chizkijas teneverčia jūsų pasitikėti
VIEŠPAČIU, sakydamas: „VIEŠPATS
tikrai mus išgelbės ir neatiduos šito
miesto į Asirijos karaliaus rankas!“'
31 Neklausykite Chizkijo! Nes taip
pasakė Asirijos karalius: ‚Padarykite
taiką su manim ir pasiduokite!
Kiekvienas valgykite nuo savo
vynmedžio ir kiekvienas nuo savo
figmedžio, ir kiekvienas gerkite vandens
iš savo cisternos, 32 iki aš atvykęs jus
pasiimsiu į šalį, panašią į jūsų šalį, javų
ir naujo vyno šalį, duonos ir vynuogynų
šalį, aliejingų alyvmedžių šalį, kad
išliktumėte gyvi ir neturėtumėte mirti.
Tik neklausykite Chizkijo, nes jis jus
suvedžioja, sakydamas: „VIEŠPATS mus
išgelbės!“ 33 Argi kuris nors iš tautų
dievų išgelbėjo savo šalį iš Asirijos
karaliaus rankų? 34 Kur yra Chamato ir
Arpado dievai? Kur yra Sefarvaimo,
Henos ir Ivos dievai? Ir kur yra
Samarijos krašto dievai?'[2] Argi jie
išgelbėjo Samariją iš mano rankų?
35 Kurie iš visų šalių dievų buvo tie,
kurie išgelbėjo savo šalį iš mano rankų?
Kaip tad VIEŠPATS galėtų išgelbėti
Jeruzalę iš mano rankų?'“
36 Bet žmonės tylėjo ir jam
neatsakė nė žodžio, nes toks buvo
karaliaus įsakymas: „Neatsakykite
jam!“ 37 Paskui Chilkijo sūnus
Eljakimas, raštininkas Šebna ir Asafo
sūnus Joachas, registratorius, atėjo pas
Chizkiją perplėštais drabužiais ir jam
pranešė rab-šakės žodžius.

13–37 2 Kron 32, 1–19; Jez 36, 1–22

Chizkijas klausiasi Jezajo patarimo

19 Tai išgirdęs, karalius Chizkijas
perplėšė savo drabužius,
apsidengė ašutine ir įėjo į VIEŠPATIES
namus. 2 Ir jis pasiuntė rūmų viršininką
Eljakimą, raštininką Šebną ir
vyresniuosius kunigus, apsidengusius
ašutinėmis, pas pranašą Jezają, Amoso
sūnų. 3 Jie jam tarė: „Taip pasakė
Chizkijas: ‚Šita diena yra bėdos,
nuplakimo ir išgėdinimo diena, nes
kūdikiai pasiekė įščių angą, o nėra jėgos
pagimdyti[3]. 4 Galbūt VIEŠPATS, tavo
Dievas, girdėjo visus žodžius rab-šakės,
kurį siuntė jo valdovas Asirijos karalius
tyčiotis iš gyvojo Dievo, ir nubaus už
žodžius, kuriuos girdėjo VIEŠPATS, tavo
Dievas. Tad pasimelsk už likutį, kuris
tebėra!'“
5 Karaliaus Chizkijo tarnams
atėjus pas Jezają, Jezajas jiems tarė:
„Taip sakykite savo valdovui: ‚Taip
pasakėVIEŠPATS: „Neišsigąsk žodžių,
kuriuos girdėjai, kuriais Asirijos
karaliaus tarnai man piktžodžiavo.
7 Štai aš įdėsiu į jį tokį nujautimą, kad,
išgirdęs gandą, jis sugrįš į savo šalį, ir
padarysiu, kad jis kris nuo kalavijo savo
paties šalyje“'“.

1–7 Jez 37, 1–7

Sancheribo grasinimas

8 Sugrįžęs rabšakė rado Asirijos
karalių kovojant su Libna, nes buvo

---

1 M + provincijos valdytojui

2 G[L]Lat; ~M

3 T.y. mes esame kaip moteris, kuri, gimdymo metui atėjus, neįstengia pagimdyti savo kūdikio.

girdėjęs, kad jis pasitraukęs nuo
Lachišo. 9 Kai šis[1] išgirdo sakant apie
Etiopijos karalių Tirhaką: „Jis išžygiavo
kariauti su tavim“, jis dar kartą siuntė
pasiuntinius pas Chizkiją su žinia:
10 „Taip sakykite Judo karaliui
Chizkijui: ‚Neleisk savo Dievui, kuriuo
tu pasitiki, apgauti tave, manydamas,
kad Jeruzalė nepateksianti į Asirijos
karaliaus rankas! 11 Tu juk pats
girdėjai, ką Asirijos karaliai padarė
visoms šalims, jas visiškai sunaikindami.
Tai kaip tu išsigelbėsi? 12 Argi juos
išgelbėjo dievai tautų, kurias sunaikino
mano tėvai—Gozaną, Charaną, Reşefą ir
edeniečius, gyvenusius Telasare?
13 Kur yra Chamato karalius, Arpado
karalius, Sefarvaimo miesto, Henos ir
Ivos karalius?‘“

Chizkijo malda

14 Chizkijas priėmė laišką iš
pasiuntinių rankų ir jį perskaitė.
Paskui, nuėjęs aukštyn į VIEŠPATIES
namus, Chizkijas jį išskleidė
VIEŠPATIES akivaizdoje. 15 Ir
Chizkijas, melsdamasis VIEŠPATIES
akivaizdoje, tarė: „VIEŠPATIE, Izraelio
Dieve, sėdintis ant kerubų, tu vienas esi
visų pasaulio karalysčių Dievas. Tu
padarei dangų ir žemę. 16 Palenk,
VIEŠPATIE, savo ausį ir išgirsk!
Atverk, VIEŠPATIE, savo akis ir
pamatyk! Ir išgirsk[2] Sancheribo žodžius,
kuriuos jis atsiuntė, kad pasityčiotų iš
gyvojo Dievo! 17 Iš tiesų, VIEŠPATIE,
Asirijos karaliai nusiaubė tautas ir jų
šalis ir sumetė jų dievus į ugnį, nes tie
nebuvo dievai, o tik žmonių rankų
padaras, medis ir akmuo. Todėl jie
galėjo juos sunaikinti. 19 O dabar,
VIEŠPATIE, mūsų Dieve, išgelbėk mus,
meldžiu, iš jo rankų, kad žinotų visos
pasaulio karalystės, jog tu vienas,
VIEŠPATIE, esi Dievas!“

20 Tada Amoşo sūnus Jezajas
pasiuntė Chizkijui žodį: „Taip pasakė
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Aš girdėjau
tavo man melstą maldą apie Asirijos
karalių Sancheribą‘. 21 Štai ką
VIEŠPATS kalbėjo apie jį:

1 T.y. Asirijos karalius
2 Dgl. MssSTV Jez 37, 17 + visus; ~M

‚Paniekino tave, išjuokė tave
mergelė, duktė Şijona,
tavo užnugary kratė galvą
duktė Jeruzalė.

22 Iš ko tyčiojais ir kam
piktžodžiavai?
Prieš ką pakėlei balsą
ir kėlei aukštyn akis?
—Prieš Izraelio Šventąjį!
23 Per savo pasiuntinius tu
tyčiojais iš VIEŠPATIES
ir sakei:
„Su daugybe savo kovos
vežimų ⌜atlikau galingų
žygių⌝[3].
Aš užsikėliau į kalnų viršūnes,
į Lebanono tolimiausias
aukštumas.
Nukirtau jo augalotus kedrus,
jo rinktinius ėglius.
Įsigavau į jo nuošaliausią būdą,
jo sodų giria.
24 Aš išsikasiau ir gėriau
svetimus vandenis,
išdžiovinau savo kojų padais
visas Egipto upes[4]“.

25 Argi negirdėjai?
Nuo seniai tai priruošiau.
Nuo seniausių dienų tai
sumaniau,
o dabar tai įvykdžiau,
kad pavertei griuvėsių krūvomis
sutvirtintus miestus.
26 Jų bejėgiai gyventojai
išsigando ir buvo pritrenkti.
Jie pasidarė kaip lauko augalai
ir želmenys,
kaip stogų žolė, ⌜kuri sudžiūva
nuo rytų vėjo⌝[5].
27 Bet aš žinau, kada tu sėdies,
kada išeini ir pareini,
ir kaip tu šėlsti prieš mane.
28 Kadangi tu šėlai prieš mane
ir tavo dūkimas pakilo man
į ausis,
aš įdėsiu savo kablį tau į nosį
ir savo brizgilą tau į lūpas,
ir sugrąžinsiu tave keliu,
kuriuo atvykai‘“.

3 G[L]; ~M
4 T.y. Nilo upės šakas
5 Rk. pgl. 1QJez[a]; M: ir sudžiuvimas pirma užaugimo

29 „Tai tebūnie tau ženklas:
šįmet valgysite, kas išaugs iš
pabirų,
kitąmet—kas ataugs iš
pūdymo,
o trečiaisiais metais
sėkite ir pjaukite,
veiskite vynuogynus
ir valgykite jų vaisius!
30 Dar kartą Judo namų
pabėgėliai, kurie išliks,
leis šaknis į apačią ir neš
vaisius į viršų,
31 nes iš Jeruzalės išeis likutis
ir kas išsigelbės—iš Şijonos
kalno.
VIEŠPATIES uolumas tai
padarys!

32 Todėl taip pasakė VIEŠPATS
apie Asirijos karalių:
‚Jis nesiverš į šitą miestą
ir neįšaus į jį strėlės.
Jis nestos prieš jį su skydu
ir nesupils prieš jį
puolamojo pylimo.
33 Keliu, kuriuo jis atėjo, sugrįš
ir į šitą miestą neįsiverš,—
sako VIEŠPATS.—
34 Ir aš apginsiu šitą miestą, kad jį
išgelbėčiau,
dėl savęs ir dėl mano tarno
Dovydo'".

8–19 Jez 37, 8–20 15 Iš 25, 22

Sancheribo atsitraukimas ir mirtis
35 Tą pačią naktį VIEŠPATIES
angelas išėjo ir išmušė Asirijos
stovykloje šimtą aštuoniasdešimt penkis
tūkstančius. Jiems anksti rytą atsikėlus,
pasirodė, kad jie visi buvo negyvi
lavonai. 36 Tada Asirijos karalius
Sancheribas išsirengęs žygiavo atgal ir
pasiliko Ninevėje. 37 Kartą, kai jis
garbino savo dievo Nisrocho namuose, ⌜jo
sūnūs⌝[1] Adramelechas ir Sareşeris jį
nudobė kalaviju. Jiems pasprukus į
Ararato šalį, jo sūnus Esar-Chadonas
tapo karalium jo vietoje.

20–37 Jez 37, 21–38

Chizkijo liga ir pagijimas

20 Tomis dienomis Chizkijas mirtinai
susirgo. Pas jį atėjo pranašas
Jezajas, Amoşo sūnus, ir jam tarė: „Taip
pasakė VIEŠPATS: ‚Sutvarkyk savo
namus, nes tu mirsi ir nebepagysi!'"
2 Tada jis nugręžė veidą į sieną ir meldė
VIEŠPATĮ, sakydamas: „Ak,
VIEŠPATIE, atsimink, meldžiu, kaip aš
ištikimai ir visa širdim vaikščiojau tavo
akivaizdoje ir dariau, kas gera tavo
akyse!" Ir Chizkijas graudžiai verkė.
4 Jezajui dar neišėjus iš vidurinio kiemo,
pas jį atėjo VIEŠPATIES žodis: „Grįžk ir
sakyk mano tautos vadui Chizkijui:
‚Taip pasakė VIEŠPATS, tavo protėvio
Dovydo Dievas: „Aš girdėjau tavo
maldą, mačiau tavo ašaras. Aš bematant
tave pagydysiu. Jau poryt galėsi eiti į
VIEŠPATIES namus. 6 Ir aš pridursiu
prie tavo amžiaus penkiolika metų. Be
to, išgelbėsiu iš Asirijos karaliaus rankų
tave ir šitą miestą ir apginsiu šitą miestą
dėl savęs ir dėl savo tarno Dovydo"'".
7 Paskui Jezajas tarė: „Atneškite figinį
pyragaitį[2]!" Jiems atnešus ir uždėjus ant
voties, jis pagijo.
8 Chizkijas paklausė Jezają:
„Koks bus ženklas, kad VIEŠPATS
išgydys mane ir kad poryt eisiu aukštyn į
VIEŠPATIES namus?" 9 Jezajas atsakė:
„Šitoks bus tau ženklas nuo
VIEŠPATIES, kad VIEŠPATS įvykdys,
ką pažadėjo: ⌜ar nori, kad šešėlis paeitų⌝[3]
pirmyn dešimtį pakopų, ar kad paeitų
atgal dešimtį pakopų?" 10 Chizkijas
atsakė: „Lengva šešėliui pailgėti dešimtį
pakopų. Ne, verčiau tegul šešėlis
paslenka atgal dešimtį pakopų!"
11 Tada pranašas Jezajas šaukėsi
VIEŠPATIES, ir jis sugrąžino šešėlį ant
pakopų, ⌜kuriomis saulė[4] buvo
nusileidusi ant Achazo laiptų⌝[5], dešimtį
pakopų atgal.

1–11 Jez 38, 1–8.21–22; 2 Kron 32, 24–26

Babilono karaliaus pasiuntiniai. Jezajo grasi kalba

---

1 Dgl. MssQVrsJez 37, 38; ~M

2 T.y. suspaustų džiovintų figų gabalą
3 T, plg. GV; M: šešėlis paėjo
4 Lit. ji; plg. Jez 38, 8
5 ~G

12 Tuo metu Babilono karalius
Merodach-Baladanas[1], Baladano sūnus,
atsiuntė Chizkijui laiškų ir dovaną, nes
buvo girdėjęs, kad Chizkijas sergąs.
13 Chizkijas ⌜apsidžiaugė dėl jų⌝[2] ir jiems
parodė visą savo lobyną: sidabrą ir
auksą, balzamo aliejų ir brangų aliejų,
savo ginklinę ir viską, kas buvo galima
rasti jo iždųose. Nebuvo nieko, ko
Chizkijas nebūtų jiems parodęs savo
rūmuose ir visoje savo valdžios srityje.
14 Pranašas Jezajas atėjo pas
karalių Chizkiją ir jį paklausė: „Ką sakė
tie vyrai? Ir iš kur jie atėjo pas tave?“
Chizkijas atsakė: „Jie atėjo iš tolimos
šalies, iš Babilono“. 15 Anas toliau
klausė: „Ką jie matė tavo rūmuose?“
Chizkijas atsakė: „Jie matė viską, kas
yra mano rūmuose. Nebuvo nieko mano
iždųose, ko nebūčiau jiems parodęs“.
16 Tada Jezajas tarė Chizkijui:
„Klausyk VIEŠPATIES žodžio: ‚Iš tiesų
ateis dienos, kai bus nunešta į Babiloną
viskas, kas yra tavo rūmuose ir ką ligšiol
yra susikrovę tavo protėviai. Nieko
nebus palikta,—pasakė VIEŠPATS.—
18 Ir kai kurie iš tavo paties palikuonių,
kurie išeis iš tavęs[3], kurie tau gims, bus
paimti [į nelaisvę] ir taps eunuchais
Babilono karaliaus rūmuose‘“.
19 Chizkijas tarė Jezajui: „Geras yra
VIEŠPATIES žodis, kurį kalbėjai!“ Nes
jis pagalvojo: „Argi ne, jei tik mano
dienomis bus taika ir saugumas?“

17 2 Kar 24, 13; 2 Kron 36, 10 18 2 Kar 24, 14–15; Dan 1, 1–7

Chizkijo mirtis

20 Visi kiti Chizkijo veiksmai, visi
jo žygdarbiai ir kaip jis įrengė tvenkinį
bei vandentraukį ir įvedė vandenį į
miestą—jie juk aprašyti Judo karalių
Metraščių knygoje. 21 Pagaliau
Chizkijas atsigulė prie savo tėvų, o jo
sūnus Menašė tapo karalium jo vietoje.

Judo karalius Menašė

21 Menašė buvo dvylikos metų
amžiaus, kai jis pradėjo
karaliauti, ir penkiasdešimt penkerius
metus karaliavo Jeruzalėje. Jo motina
buvo vardu Chefsi-Baha. 2 Ir jis darė,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse,
pasekdamas bjauriais papročiais tautų,
kurias VIEŠPATS buvo pavaręs nuo
izraelių. 3 Jis atkūrė alkus, kuriuos jo
tėvas Chizkijas buvo sugriovęs, pastatė
aukurų Baalui, padarė ašerą, kaip buvo
padaręs Izraelio karalius Achabas,
garbino visą dangaus kariuomenę ir jai
tarnavo. 4 Jis pastatė aukurus
VIEŠPATIES namuose, apie kuriuos
VIEŠPATS buvo pasakęs: „Aš
Jeruzalėje padėsiu savo vardą“. 5 Jis
pastatė aukurus visai dangaus
kariuomenei abiejuose VIEŠPATIES
namų kiemuose. 6 Jis ⌜sudegino kaip
auką savo sūnų⌝[4], žyniavo ir būrė iš
ženklų, ir laikė mirusiųjų dvasių
šaukėjus bei žynius. Jis daug ką darė,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, jį
pykdydamas. 7 Jis pastatė Ašeros stabą,
kurį buvo padaręs, [šventyklos]
namuose, apie kuriuos VIEŠPATS
pasakė Dovydui ir jo sūnui Saliamonui:
„Šituose namuose ir Jeruzalėje, kurią
išsirinkau iš visų Izraelio genčių, aš
įamžinsiu savo vardą. 8 Ir nebeversiu
Izraelio keliauti iš žemės, kurią daviau jų
protėviams, jei tik jie rūpestingai
laikysis visko, ką jiems įsakiau,—viso
mokymo, kurį jiems įsakė mano tarnas
Mozė“. 9 Tačiau jie neklausė, ir Menašė
juos suvedžiojo elgtis pikčiau už tautas,
kurias VIEŠPATS išnaikino iš izraelių
akivaizdos.
10 Tad VIEŠPATS kalbėjo per savo
tarnus pranašus, sakydamas:
11 „Kadangi Judo karalius Menašė darė
šituos bjaurius darbus—elgėsi pikčiau už
viską, ką buvo darę amoriečiai, buvusieji
pirma jo—ir įvedė taip pat Judą į
nuodėmę savo stabais, 12 todėl—taip
pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas—štai
aš rengiuos užvesti ant Jeruzalės ir Judo
tokią nelaimę, jog kiekvienam, kuris
apie ją išgirs, spengs abi ausys.
13 Ištiesiu ant Jeruzalės Samarijos
matuoklę bei Achabo namų gulstainį ir
iššluostysiu Jeruzalę, kaip švariai

1 Kl. MssGSTV Jez 39, 1; M: Berodach-Baladanas
2 Kl. Mss GSTV Jez 39, 2; M: išgirdo apie juos
3 1QJez[a]: tavo strėnų
4 Lit. padarė, kad jo sūnus turėjo pereiti per ugnį

iššluostomas ir apverčiamas dubuo.
14 Numesiu savo veldinio likutį ir juos
atiduosiu į jų priešų rankas, ir jie taps
visų savo priešų išplėša bei grobiu 15 dėl
to, kad jie darė, kas buvo pikta mano
akyse, ir mane pykdė nuo dienos, kai jų
protėviai išėjo iš Egipto, iki šios dienos“.
16 Be to, Menašė išliejo labai daug
nekalto kraujo, kol pripildė Jeruzalę nuo
vieno galo iki kito, neminint jo
nuodėmės, į kurią jis įvedė Judą, kad
darytų, kas pikta VIEŠPATIES akyse.
17 Visi kiti Menašės veiksmai,
visa, ką jis nuveikė, ir jo nuodėmė, kuria
jis nusidėjo—jie juk aprašyti Judo
karalių Metraščių knygoje. 18 Pagaliau
Menašė atsigulė prie savo tėvų ir buvo
palaidotas savo namų sode, Uzos sode, o
jo sūnus Amonas tapo karalium jo
vietoje.

2 Jer 15, 4 4 2 Sam 7, 13 7–8 1 Kar 9, 3–5; 2 Kron 7, 12–18 1–18 2 Kron 33, 1–20

Judo karalius Amonas

19 Amonas buvo dvidešimt dvejų
metų amžiaus, kai pradėjo karaliauti, ir
dvejus metus karaliavo Jeruzalėje. Jo
motina buvo Charuso duktė iš Jotbos,
vardu Mešulemeta. 20 Ir jis darė, kas
buvo pikta VIEŠPATIES akyse, kaip
buvo daręs jo tėvas Menašė. 21 Jis
vaikščiojo visu keliu, kuriuo vaikščiojo
jo tėvas, tarnavo stabams, kuriems
tarnavo jo tėvas, ir juos garbino. 22 Jis
paliko VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą,
ir nevaikščiojo VIEŠPATIES keliu.
23 Amono tarnai padarė sąmokslą prieš
jį ir nužudė karalių jo namuose. 24 Bet
šalies žmonės užmušė visus, kurie buvo
padarę sąmokslą prieš karalių Amoną. Ir
šalies žmonės įstatė į jo vietą karaliumi
jo sūnų Jošiją.
25 Visi kiti Amono veiksmai,
kuriuos jis nuveikė,—jie juk aprašyti
Judo karalių Metraščių knygoje.
26 Pagaliau jį palaidojo jo kape, Uzos
sode, o jo sūnus Jošijas tapo karalium jo
vietoje.

Jošijo reforma

22 Jošijas buvo aštuonerių metų
amžiaus, kai jis pradėjo
karaliauti, ir trisdešimt vienerius metus
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
Adajo duktė iš Boskato, vardu Jedida.
2 Jis darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES
akyse, ir vaikščiojo visu savo protėvio
Dovydo keliu, nenukrypdamas nei į
dešinę, nei į kairę.
3 Aštuonioliktaisiais karaliaus
Jošijo metais karalius siuntė raštininką
Šafaną, Mešulamo sūnaus Asalijo sūnų, į
VIEŠPATIES namus, sakydamas: 4 „Eik
aukštyn pas vyriausiąjį kunigą Chilkiją,
kad jis suskaičiuotų[1] į VIEŠPATIES
namus atneštus pinigus, kuriuos
slenksčio sargai yra surinkę iš žmonių.
5 Ir tegul juos perduoda darbininkams,
kuriems pavesta prižiūrėti VIEŠPATIES
namus, kad jie juos išmokėtų
amatininkams, atliekantiems
VIEŠPATIES namų taisymo darbą:
6 dailidėms, statytojams, mūrininkams ir
tam, kad jie galėtų nusipirkti medžių ir
laužtinių akmenų namams taisyti.
7 Tačiau nereikia reikalauti iš jų
atsiskaitymo už pinigus, atiduotus į jų
rankas, nes jie sąžiningai elgiasi“.
8 Vyriausiasis kunigas Chilkijas
tarė raštininkui Šafanui: „Radau
Mokymo knygą VIEŠPATIES namuose“.
Chilkijas padavė knygą Šafanui, ir jis ją
skaitė. 9 Paskui raštininkas Šafanas,
įėjęs pas karalių, pranešė karaliui:
„Tavo tarnai ⌜iškratė pinigus, rastus⌝[2]
namuose, ir juos perdavė darbininkams,
kuriems pavesta prižiūrėti namus“.
10 Raštininkas Šafanas dar pranešė
karaliui: „*Kunigas Chilkijas man davė
knygą*“, ir Šafanas ją skaitė karaliaus
akivaizdoje.
11 Kai karalius išgirdo Mokymo
knygos žodžius, jis perplėšė savo
drabužius. 12 Ir karalius įsakė kunigui
Chilkijui, Šafano sūnui Achikamui,
Michajo sūnui Achborui, raštininkui
Šafanui ir karaliaus tarnui Asajui:
13 „Eikite, pasiklauskite VIEŠPATIES
mano, tautos ir viso Judo labui dėl šitos
atrastos knygos žodžių, nes didelė yra
VIEŠPATIES rūstybė, kuri užsidegė
prieš mus dėl to, kad mūsų protėviai
neklausė šitos knygos žodžių, elgtis
visiškai taip, kaip ⌜mums raštu įsakyta⌝[3]“.

1 Lit. užbaigtų (t.y. susumuotų); arba pgl. TG[L]V ir 9 skn.: perlydytų
2 Arba: perlydė sidabrą, rastą
3 2MssG[L] 2 Kron 34, 21: joje parašyta

14 Taigi kunigas Chilkijas,
Achikamas, Achboras, Šafanas ir Asajas
nuėjo pas pranašę Chuldą, drabužių
saugotojo Šalumo, Charchaso sūnaus
Tikvos sūnaus, žmoną—ji gyveno
Jeruzalėje, antrajame kvartale,—ir
kalbėjosi su ja. 15 Ji jiems tarė: „Taip
pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas:
‚Sakykite vyrui, kuris jus siuntė pas
mane: 16 „Štai aš rengiuosi užvesti
nelaimę ant šitos vietos ir ant jos
gyventojų—viską, kas pasakyta knygoje,
kurią skaitė Judo karalius. 17 Užtai,
kad jie paliko mane ir degino smilkalus
kitiems dievams man pykdyti visokiu
savo rankų darbu, mano rūstybė užsidegs
prieš šitą vietą ir neužges!“‘“ 18 O Judo
karaliui, siuntusiam jus pasiklausti
VIEŠPATIES, taip sakykite: „Taip
pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Dėl
žodžių, kuriuos girdėjai—19 kadangi
tavo širdis buvo atgailaujanti[1] ir tu
nusižeminai VIEŠPATIES akivaizdoje,
klausydamas to, ką kalbėjau apie šitą
vietą ir jos gyventojus, kad jie tapsią
⌜nusiaubimo pavyzdžiu ir prakeikimo
priežodžiu⌝[2], kadangi perplėšei savo
drabužius ir verkei mano akivazdoje,—
tai ir aš išgirdau,—sako VIEŠPATS.—
20 Todėl štai aš tave paguldysiu[3] prie
tavo tėvų, ir tu ramus būsi paguldytas[4]
savo kape. Tavo akys nematys visų
nelaimių, kurias aš užleisiu ant šitos
vietos‘“. Jie tai pranešė karaliui.

1 Jer 3,6 1–2 2 Kron 34,1–2 3–20 2 Kron 34,8–28

23 Tada karalius sukvietė visus Judo
ir Izraelio vyresniuosius.
2 Karalius nuėjo aukštyn į VIEŠPATIES
namus ir su juo visi Judo vyrai bei visi
Jeruzalės gyventojai, taip pat kunigai ir
pranašai—visi žmonės nuo mažiausio iki
didžiausio. Jiems klausantis, jis
perskaitė visus žodžius sandoros knygos,
atrastos VIEŠPATIES namuose.
3 Paskui karalius, atsistojęs prie stulpo,
sudarė sandorą VIEŠPATIES
akivaizdoje [, pasižadėdamas] sekti
paskui VIEŠPATĮ ir laikytis jo įsakymų,
įspėjimų ir nuostatų visa širdim bei visa
siela, kad įvykdytų šitos sandoros
žodžius, užrašytus šitoje knygoje. Ir visa
tauta įsipareigojo sandorai.
4 Karalius įsakė vyriausiajam
kunigui Chilkijui, antrosios eilės
kunigams ir slenksčio sargams išnešti iš
VIEŠPATIES šventyklos visus rykus,
padarytus Baalui ir Ašerai bei visai
dangaus kariuomenei. Jis leido juos
sudeginti už Jeruzalės sienų, Kidrono
terasose, ir jų pelenus nunešti į Bėt-Elį.
5 Jis pašalino stabmeldžių kunigus,
kuriuos Judo karaliai buvo paskyrę
⌜aukoms deginti⌝[5] alkuose, Judo
miestuose ir Jeruzalės apylinkėse—tuos,
kurie degino aukas Baalui, saulei,
mėnuliui, planetoms ir visai dangaus
kariuomenei. 6 Jis išnešė ašerą[6] iš
VIEŠPATIES namų už Jeruzalės sienų į
Kidrono upelio slėnį ir ją sudegino
Kidrono slėnyje. Jis ją sutrynė į dulkes
ir išbarstė jos dulkes ant prastuomenės
kapų. 7 Jis nugriovė kulto paleistuvių
[vyrų] butus, buvusius VIEŠPATIES
namuose, kur moterys ausdavo
apvalkalus[7] Ašerai. 8 Jis atvedė visus
kunigus iš Judo miestų ir suteršė alkus,
kuriuose kunigai degino aukas, nuo
Gebos iki Beėr-Šebos. Jis nugriovė vartų
alkus, buvusius miesto viršininko
Jošuvos vartų prieangyje, ⌜įeinančiam
pro⌝[8] miesto vartus kairėje. 9 Tačiau
alkų kunigai neužlipdavo prie
VIEŠPATIES aukuro Jeruzalėje, nors
valgė neraugintos duonos tarp savo
brolių. 10 Jis suteršė ugniavietę,
esančią Ben-Hinomo slėnyje, kad niekas
nedegintų savo sūnaus ar dukters kaip
auką Molechui. 11 Jis pašalino žirgus,
kuriuos Judo karaliai buvo pašventę
saulei prie VIEŠPATIES namų įėjimo,
prie eunucho Natan-Melecho buto,
buvusio priekiemyje[9], ir sudegino saulės
vežimus. 12 Karalius nugriovė aukurus,
buvusius ant Achazo aukštutinio
kambario stogo, kuriuos

1 Lit. minkšta
2 Lit. nusiaubimu ir prakeikimu
3 Lit. surinksiu
4 Lit. surinktas

5 G^L SV; M: ir jis degino aukas; G^BA T: ir kurie degino aukas
6 T.y. deivės Ašeros stabą
7 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.
8 G^L T; ~M
9 Hbr. žodžio reiksmė neaiški.

buvo padarę Judo karaliai, ir aukurus,
kuriuos Menašė buvo padaręs abiejuose
VIEŠPATIES namų kiemuose, ⌜juos ten
sutrupino⌝[1] ir subėrė jų trupinius į
Kidrono slėnį. 13 Karalius suteršė
alkus, buvusius į rytus nuo Jeruzalės, į
dešinę nuo Naikintojo kalno[2], kuriuos
Izraelio karalius Saliamonas buvo
pastatęs sidoniečių bjaurybei Astartei,
Moabo bjaurybei Kemošui ir amoniečių
bjaurybei Milkomui. 14 Jis sudaužė
akmenstulpius, nukirto ašeras ir jų
vietas pripildė žmonių kaulų. 15 Taip
pat aukurą, buvusį Bėt-Elyje, alką, kurį
buvo padaręs Nebato sūnus Jerobeamas,
kuris buvo įvedęs į nuodėmę Izraelį,—
taip pat tą aukurą su alku jis nugriovė,
⌜sudaužė jo akmenis⌝[3], sutrynė į dulkes ir
sudegino ašerą[4].
16 Pasisukęs ir išvydęs kapus, ten
buvusius kalne, Jošijas pasiuntė ir,
išėmęs kaulus iš kapų, juos sudegino ant
aukuro. Taip jis suteršė jį pagal
VIEŠPATIES žodį, kurį paskelbė Dievo
vyras, ⌜kai Jerobeamas šventės metu
stovėjo prie aukuro. Paskui, pasisukęs ir
nukreipęs akis į kapą Dievo vyro⌝[5], kuris
išpranašavo šituos dalykus, 17 jis
paklausė: „Kas yra tas ten paminklas,
kurį aš matau?“ Miesto žmonės jam
atsakė: „Tai kapas Dievo vyro, kuris
atėjo iš Judo ir išpranašavo šituos
dalykus, kuriuos tu įvykdei ant Bėt-Elio
aukuro“. 18 Tada jis tarė: „Palikite jį!
Niekas tenepajudina jo kaulų!“ Taigi jie
paliko jo kaulus nepaliestus drauge su
kaulais pranašo, kuris buvo atėjęs iš
Samarijos. 19 Jošijas pašalino ir visas
alkų šventyklas, buvusias Samarijos
miestuose, kurias buvo padarę Izraelio
karaliai VIEŠPAČIUI[6] pykdyti, ir joms
padarė visiškai taip, kaip buvo padaręs
Bėt-Elyje. 20 Jis papjovė ant aukurų
visus ten buvusius alkų kunigus ir,
sudeginęs ant jų žmonių kaulus, sugrįžo į
Jeruzalę.

1 Rk.; M: ir jis bėgo iš ten
2 Taip niekinamai pavadintas Alyvų kalnas.
3 G; M: sudegino alką
4 T.y. Ašerą simbolizuojantį stabą
5 G; ~M
6 GSV; ~M

21 Karalius įsakė visai tautai:
„Švęskite Pesachą[7] VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, kaip parašyta šitoje sandoros
knygoje!“ 22 Mat tokio Pesacho nebuvo
buvę švęsta nuo laikmečio teisėjų,
valdžiusių Izraelį, ir per visą Izraelio
karalių ir Judo karalių laikotarpį.
23 Tik aštuonioliktaisiais karaliaus
Jošijo metais buvo švenčiamas toks
Pesachas VIEŠPAČIUI Jeruzalėje.
24 Be to, Jošijas pašalino
mirusiųjų dvasių šaukėjus ir žynius,
namų dievukus, stabus ir visus bjaurius
daiktus, kurie pasirodė Judo šalyje ir
Jeruzalėje, kad įvykdytų pamokymo
žodžius, užrašytus knygoje, kurią
kunigas Chilkijas buvo atradęs
VIEŠPATIES namuose. 25 Pirma jo
nebuvo jam lygaus karaliaus, kuris būtų
atsigręžęs į VIEŠPATĮ visa širdimi, visa
siela ir visa jėga, visai taip, kaip
reikalavo Mozės mokymas, ir po jo
nebeiškilo jam lygaus.
26 O vis dėlto VIEŠPATS
nenusigręžė nuo savo didžiosios rūstybės
įkarščio, kuriuo jo rūstybė buvo
užsidegusi prieš Judą dėl visų pykdymų,
kuriais Menašė jį buvo pykdęs.
27 VIEŠPATS pasakė: „Ir Judą
pašalinsiu sau iš akių, kaip pašalinau
Izraelį, ir atmesiu šitą miestą, kurį
išsirinkau, Jeruzalę, ir namus, apie
kuriuos pasakiau: ‚Ten turi būti mano
vardas!‘“

4–6 2 Kar 21, 3; 2 Kron 33, 3 **10** Jer 7, 31; 19, 1–6; 32, 35 **10** Lev 18, 21 **12** 2 Kar 21, 5; 2 Kron 33, 5 **13** 1 Kar 11, 7 **15** 1 Kar 12, 33 **16** 1 Kar 13, 2 **17** 1 Kar 13, 30–32 **1–20** 2 Kron 34, 3–7.29–33 **21–23** 2 Kron 35, 1–19

Jošijas krinta kovoje

28 Visi kiti Jošijo veiksmai ir visa,
ką jis nuveikė—jie juk aprašyti Judo
karalių Metraščių knygoje. 29 Jo
dienomis Faraonas Nechas, Egipto
karalius, žygiavo pas Asirijos karalių[8]
prie Eufrato upės. Karaliui Jošijui
nužygiavus jo pasitikti, šis, kai tik jį
pamatė, jį nužudė Megide. 30 Jo tarnai
vežė jį negyvą iš Megido ir, pargabenę į
Jeruzalę, palaidojo jo kape. Paskui
šalies žmonės, paėmę Jošijo sūnų

7 GSV; ~M
8 T.y. jam į pagalbą kovoje su Babilonu

Jehoachazą, jį patepė ir padarė
karaliumi jo tėvo vietoje.

28–30 2 Kron 35, 20—36, 1

Judo karalius Jehoachazas

31 Jehoachazas buvo dvidešimt
trejų metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir tris mėnesius karaliavo
Jeruzalėje. Jo motina buvo Jeremijo
duktė iš Libnos, vardu Chamutala. 32 Ir
jis darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES
akyse, visiškai taip, kaip buvo darę jo
protėviai. 33 Faraonas Nechas jį įkalino
Ribloje, Chamato šalyje, kad
nebekaraliautų Jeruzalėje, ir uždėjo
šaliai šimto talentų sidabro ir ⌜dešimties
talentų⌝[1] aukso baudą. 34 Faraonas
Nechas padarė karaliumi Jošijo sūnų
Eljakimą jo tėvo Jošijo vietoje ir pakeitė
jo vardą į Jehojakimą. Bet jis paėmė
Jehoachazą ir ⌜jį nuvedė⌝[2] į Egiptą, ir šis
ten mirė. 35 Jehojakimas pristatė
sidabrą ir auksą Faraonui, bet jis apdėjo
mokesčiais šalį, kad galėtų pristatyti
Faraono reikalaujamus pinigus. Iš
kiekvieno, destis koks jam buvo uždėtas
mokestis, iš šalies žmonių jis išreikalavo
sidabrą ir auksą, kad galėtų pristatyti
Faraonui Nechui.

31–34 2 Kron 36, 2–4 34 Jer 22, 11–12

Judo karalius Jehojakimas

36 Jehojakimas buvo dvidešimt
penkerių *metų amžiaus*, kai pradėjo
karaliauti, ir vienuolika metų karaliavo
Jeruzalėje. Jo motina buvo Pedajo duktė
iš Rumos, vardu Zebida. 37 Ir jis darė,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse,
visiškai taip, kaip buvo darę jo protėviai.

36 Jer 22, 18–19; 26, 1–6; 35, 1–19 36–37 2 Kron 36, 5–8

24 Jo dienomis atžygiavo Babilono
karalius Nebuchadnesaras, ir
Jehojakimas trejus metus buvo jo
vasalas. Paskui jis atsigręžė ir sukilo
prieš jį. 2 VIEŠPATS paleido prieš jį
kaldėjų, aramėjų, moabiečių ir
amoniečių užpuolikų gaujas. Jis jas
paleido prieš Judą, kad jį sunaikintų
pagal VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo
kalbėjęs per savo tarnus pranašus.
3 Tikrai VIEŠPATIES įsakymu tai
atsitiko Judui, kad jis jį pašalintų sau iš
akių dėl Menašės nuodėmių, žiūrėdamas
visko, ką šis buvo padaręs, 4 ir taip pat
dėl nekalto kraujo, kurį buvo išliejęs.
Jis pripildė Jeruzalę nekalto kraujo, tad
VIEŠPATS nenorėjo atleisti.
5 Visi kiti Jehojakimo veiksmai ir
visa, ką jis nuveikė—jie juk aprašyti
Judo karalių Metraščių knygoje.
6 Pagaliau Jehojakimas atsigulė prie
savo tėvų, o jo sūnus Jehojachinas tapo
karalium jo vietoje. 7 Egipto karalius
toliau nebeišžygiavo iš savo šalies, nes
Babilono karalius buvo atėmęs viską,
kas priklausė Egipto karaliui, nuo
Egipto upelio iki Eufrato upės.

1 Jer 25, 1–38; Dan 1, 1–2

Jehojachinas ir pirmasis ištrėmimas

8 Jehojachinas buvo
aštuoniolikos metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir tris mėnesius karaliavo
Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu
Nechušta, Elnatano duktė iš Jeruzalės.
9 Ir jis darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse, visiškai taip, kaip
buvo daręs jo tėvas.
10 Tuo metu Babilono karaliaus
Nebuchadnesaro ⌜karinės pajėgos⌝[3]
užpuolė[4] Jeruzalę, ir miestas buvo
apgultas. 11 Kai Babilono karalius
Nebuchadnesaras atvyko prie miesto, jo
pajėgoms jį laikant apgultą, 12 Judo
karalius Jehojachinas pasidavė Babilono
karaliui: jis pats, jo motina, jo tarnai, jo
vadai bei jo rūmų pareigūnai, ir
Babilono karalius jį paėmė į nelaisvę
aštuntaisiais savo karaliavimo metais.
13 Jis išgabeno iš ten visus
VIEŠPATIES namų bei karaliaus namų
lobius ir sukapojo į gabalus visus
auksinius rykus, kuriuos Izraelio
karalius Saliamonas buvo padaręs
[vartoti] VIEŠPATIES šventykloje.
14 Jis ištrėmė visą Jeruzalę: visus vadus
ir visus kariautojus—dešimtį tūkstančių
tremtinių, ir visus amatininkus bei
kalvius. Nieko nepaliko, tik šalies
varguomenė. 15 Jis ištrėmė Jehojachiną
į Babiloną. Jis išvedė tremtin iš

1 G^L S; M: [vieno] talento
2 G; M: šis atėjo
3 Lit. tarnai
4 Lit. atžygiavo prieš

Jeruzalės į Babiloną karaliaus motiną,
karaliaus žmonas, jo rūmų pareigūnus ir
šalies įžymiuosius, 16 visus kovotojus,
septynis tūkstančius, ir tūkstantį
amatininkų bei kalvių—visus
kariautojus, apmokytus kovoti.
Babilono karalius juos išvedė kaip
tremtinius į Babiloną. 17 Babilono
karalius paskyrė jo vietoje karaliumi jo
dėdę Mataniją ir jo vardą pakeitė
Šidkiju.

12 Jer 22, 24–30; 24, 1–10; 29, 1–2 15 Ezek 17, 12 17 Jer 37, 1; Ezek 17, 13 8–17 2 Kron 36, 9–10

Šidkijas—paskutinis Judo karalius

18 Šidkijas buvo dvidešimt
vienerių metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir vienuolika metų karaliavo
Jeruzalėje. Jo motina buvo Jeremijo
duktė iš Libnos, vardu Chamutala. 19 Ir
jis darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES
akyse, visiškai taip, kaip buvo daręs
Jehojakimas. 20 Mat dėl VIEŠPATIES
rūstybės tai atsitiko Jeruzalei ir Judui,
kol jis juos nusviedė iš savo akivaizdos.

18 Jer 27, 1–22; 28, 1–17 18–20 2 Kron 36, 11–12; Jer 52, 1–3a 20 Ezek 17, 15

Jeruzalės sunaikinimas ir antrasis ištrėmimas

25 Šidkijas sukilo prieš Babilono
karalių. 1 Devintaisiais jo[1]
karaliavimo metais, dešimtąjį mėnesį,
dešimtąją mėnesio dieną, Babilono
karalius Nebuchadnesaras—jis ir visa jo
kariuomenė—užpuolė[2] Jeruzalę. Jis
įrengė stovyklą prie jos ir pastatė prieš
ją aplinkui apgulos bokštus. 2 Miestas
buvo apgultas iki vienuoliktųjų
karaliaus Šidkijo metų. 3 ⌜Ketvirtąjį
mėnesį⌝[3], devintąją mėnesio dieną, mieste
ėmė siausti toks smarkus badas, jog
nebebuvo duonos šalies gyventojams.
4 Miestą pralaužus, naktį ⌜karalius
ištrūko⌝[4] su visais kareiviais pro vartus,
esančius tarp abiejų sienų prie karaliaus
sodo, nors kaldėjai buvo aplinkui apgulę
miestą, ir jis[5] leidosi Arabos linkui.
5 Bet kaldėjų kariuomenė vijosi karalių
ir pasivijo Jericho stepėse, kai jau visa jo
kariuomenė buvo jį palikusi ir išsklidusi.
6 Jie sugavo karalių ir jį nuvedė aukštyn
į Riblą pas Babilono karalių, kuris[6] jam
padarė teismo sprendimą. 7 Jis[7] nužudė
Šidkijo sūnus jo akivaizdoje ir Šidkijui
išdūrė akis. Jis jį sukaustė dviem
žalvarinėmis grandinėmis ir nuvedė į
Babiloną.
8 Penktąjį mėnesį, septintąją
mėnesio dieną, tai yra devynioliktaisiais
karaliaus Nebuchadnesaro, Babilono
karaliaus, metais atvyko į Jeruzalę
Nebuzaradanas, ⌜asmens sargybos
viršininkas⌝[8], Babilono karaliaus
valdininkas. 9 Jis sudegino
VIEŠPATIES namus, karaliaus rūmus ir
visus Jeruzalės namus. Jis sudegino
visus įžymiuosius namus. 10 O aplink
einančias Jeruzalės sienas nugriovė visa
kaldėjų kariuomenė, buvusi su asmens
sargybos viršininku. 11 Tautos likučius,
likusius mieste, perbėgėlius, perbėgusius
į Babilono karaliaus pusę, ir likusią
minią Nebuzaradanas, asmens sargybos
viršininkas, išvarė tremtin. 12 Tačiau
dalį šalies varguomenės asmens sargybos
viršininkas paliko vynuogininkais ir
žemdirbiais.
13 Žalvarinius stulpus, buvusius
VIEŠPATIES namuose, vežimų stovus ir
žalvarinę jūrą, buvusią VIEŠPATIES
namuose, kaldėjai sudaužė ir jų žalvarį
pasiėmė į Babiloną. 14 Jie paėmė
puodus pelenams semti, lopetas,
gnybtuvus, samčius, visus žalvarinius
rykus, vartojamus šventyklos tarnybai.
15 Asmens sargybos viršininkas paėmė
žarijų laikytuvus ir šlakstomuosius
kaušus, auksinius ir sidabrinius. 16 Abu
stulpai, viena jūra ir vežimų stovai,
kuriuos Saliamonas buvo padaręs
VIEŠPATIES namams—visų šitų rykų
žalvario nebuvo galima pasverti.
17 Vienas stulpas buvo aštuoniolikos
mastų aukščio, ir ant jo buvo žalvarinis
kapitelis. Kapitelis buvo trijų mastų
aukščio. Tinklas ir granatmedžio

---

1 T.y. Šidkijo
2 Lit. atžygiavo prieš
3 Rk. pgl. Jer 39, 2; 52, 6; ~M
4 G^L; ~M
5 Kl. MssG^LS Jer 52: jie
6 Dgl. MssGSTV Jer 52, 9; M: ir jie
7 GSVJer; M: Jie
8 Lit. skerdėjų viršininkas (t.y. vyriausiasis virėjas)

obuoliai, visi žalvariniai, ėjo aplinkui
ant kapitelio. Tokių pat [pagražinimų]
turėjo ir antrasis stulpas ant tinklo.
18 Asmens sargybos viršininkas
paėmė vyriausiąjį kunigą Serają, antrąjį
kunigą Sefaniją ir tris slenksčio sargus.
19 Iš miesto jis paėmė vieną rūmų
pareigūną, kuris buvo kareivių
viršininkas, penkis vyrus iš karaliaus
patarėjų, kuriuos rado mieste,
kariuomenės vado raštininką, kuris ėmė
į kariuomenę šalies gyventojus, ir
šešiasdešimt vyrų iš šalies žmonių, rastų
mieste. 20 Asmens sargybos viršininkas
Nebuzaradanas juos paėmė ir nuvedė pas
Babilono karalių į Riblą. 21 Babilono
karalius liepė jiems įvykdyti mirties
bausmę Ribloje, Chamato šalyje. Taip
Judas buvo ištremtas iš savo žemės.

1 Jer 21, 1–10; 34, 1–5; Ezek 24, 2 4 Ezek 33, 21 1–7 2 Kron 36, 13–21; Jer 52, 3b–11 7 Ezek 12, 13 9 1 Kar 9, 8 13 1 Kar 7, 15–22; 2 Kron 3, 15–17 13 1 Kar 7, 23–26; 2 Kron 4, 2–5 14 1 Kar 7, 45; 2 Kron 4, 16 8–17 Jer 52, 12–33

Gedalijas paskiriamas Judo valdytoju

22 O dėl Judo šalyje likusių
žmonių, kuriuos Babilono karalius
Nebuchadnecaras buvo palikęs, jis
pavedė juos valdyti Šafano sūnaus
Achikamo sūnui Gedalijui. 23 Visi
kariuomenės dalinių vadai, jie patys ir jų
vyrai, išgirdę, kad Babilono karalius
paskyręs Gedaliją valdytoju, atėjo pas
Gedaliją į Mispą: Netanijo sūnus
Išmaelis, Kareacho sūnus Jochananas,
netofietis Tanchumeto sūnus Serajas ir
maachiečio sūnus Jaazanijas—jie patys
ir jų vyrai. 24 Gedalijas prisiekė jiems ir
jų vyrams, sakydamas: „Nebijokite
kaldėjų valdininkų. Likite šalyje,
tarnaukite Babilono karaliui, ir jums bus
gerai“. 25 Bet septintąjį mėnesį atėjo
Elišamos sūnaus Netanijo sūnus
Išmaelis, kilęs iš karaliaus giminės, ir su
juo dešimt vyrų, ir jie[1] užmušė Gedaliją,
judėjus ir kaldėjus, esančius su juo
Mispoje. 26 Tada visi žmonės, ⌜jauni ir
seni⌝[2], ir kariuomenės dalinių vadai
pakilę nuėjo į Egiptą, nes bijojo kaldėjų.

18–21 Jer 52, 24–27 22–26 Jer 40, 7–9; 41, 1–3 26 Jer 43, 5–7

Jehojachinas paleidžiamas iš kalėjimo

27 Trisdešimt septintaisiais Judo
karaliaus Jehojachino tremties metais,
dvyliktąjį mėnesį, dvidešimt septintąją
mėnesio dieną, Babilono karalius Evil-
Merodachas tais metais, kuriais jis
pradėjo karaliauti, dovanojo bausmę
Judo karaliui Jehojachinui ir ⌜jį išleido⌝[3]
iš kalėjimo. 28 Jis draugiškai
kalbėdavosi su juo ir pastatė jo kėdę
aukščiau už kėdes karalių, buvusių su
juo Babilone. 29 Jam leido nusivilkti jo
kalėjimo drabužius ir nuolat valgyti
maistą jo[4] akivaizdoje, kol jis gyveno.
30 O dėl jam skirto maisto davinio,
nuolatinis kasdieninis davinys buvo jam
karaliaus teikiamas, kol jis gyveno.

27–30 Jer 52, 31–34

---

1 G: jis
2 Lit. nuo mažiausiojo iki didžiausiojo
3 Kl. Mss GSTJer; ~M
4 T.y. Babilono karaliaus

PIRMOJI KRONIKŲ KNYGA

Genealoginiai sąrašai nuo Adomo iki Izraelio

1 Adomas, Šetas, Enošas, 2 Kenanas,
Mahalalelis, Jaredas, 3 Chanochas,
Metušelachas, Lamechas, 4 Nojus,
Šemas, Chamas ir Jafetas.
5 Jafeto sūnūs: Gomeras,
Magogas, Madajas, Javanas, Tubalis,
Mešechas ir Tyras. 6 Gomero sūnūs:
Aškanazas, Rifatas[1] ir Togarma.
7 Javano sūnūs: Eliša, Taršišas,
kitiečiai ir rodaniečiai[2].
8 Chamo sūnūs: Kušas ir Egiptas,
Putas ir Kanaanas. 9 Kušo sūnūs: Seba,
Chavila, Sabta, Raama ir Sabtecha.
Raamos sūnūs: Šeba ir Dedanas.
10 Kušui gimė Nimrodas. Jis pirmas
pasidarė galiūnas žemėje.
11 Egiptui gimė ludai, anamiečiai,
libiai, naftuchiečiai, 12 patrosiečiai,
kasluchai, iš kurių kilo filistinai, ir
kaftoriečiai.
13 Kanaanui gimė jo pirmagimis
Şidonas, Chetas, 14 jebusiečiai,
amoriečiai, girgašai, 15 chivai, arkai,
sinai, 16 arvadiečiai, samariečiai ir
chamatiečiai.
17 Šemo sūnūs: Ėlamas, Ašūras,
Arpachšadas, Ludas ir Aramas. ⌜Aramo
sūnūs⌝[3]: Uşas, Chulis, Geteris ir
Mešachas. 18 Arpachšadui gimė
Šelachas, o Šelachui—Ėberis.
19 Ėberiui gimė du sūnūs: vienas buvo
vardu Pelegas, nes jo dienomis ⌜žemė
buvo padalyta [į sritis]⌝[4], o jo brolis buvo
vardu Joktanas. 20 Joktanui gimė
Almonadas, Šelefas, Chaşarmavetas,
Jerachas, 21 Hadoramas, Uzalis, Dikla,
22 Ėbalas[5], Abimaelis, Šeba, 23 Ofyras,
Chavila ir Jobabas. Tie visi buvo
Joktano sūnūs.
24 Šemas, Arpachšadas, Šelachas,
25 Ėberis, Pelegas, Rejus, 26 Serugas,
Nachoras, Terachas, 27 Abramas, tai yra
Abraomas.
28 Abraomo sūnūs: Izaokas ir
Išmaelis. 29 Šita yra jų genealogija:
Išmaelio pirmagimis Nebajotas, Kėdaras,
Adbeelis, Mibsamas, 30 Mišma, Duma,
Masa, Chadadas, Tema, 31 Jetūras,
Nafišas, Kedma. Tie yra Išmaelio sūnūs.
32 O Abraomo sugulovės Keturos sūnūs:
ji pagimdė Zimraną, Jokšaną, Medaną,
Midjaną, Jišbaką ir Šuachą. Jokšano
sūnūs: Šeba ir Dedanas. 33 Midjano
sūnūs: Ėfa, Ėferis, Chanochas, Abida ir
Eldaa. Tie visi buvo Keturos sūnūs.
34 Abraomui gimė Izaokas. Izaoko
sūnūs: Ėsavas ir Izraelis. Ėsavo sūnūs:
Elifazas, Reuelis, Jeušas, Jalamas ir
Korachas. 36 Elifazo sūnūs: Tėmanas,
Omaras, Şefis, Gatamas, Kenazas, Timna
ir Amalekas. 37 Reuelio sūnūs:
Nachatas, Zerachas, Šama ir Miza.
38 Seyro sūnūs: Lotanas, Šobalis,
Şibeonas, Ana, Dišonas, Eşeris ir
Dišanas. 39 Lotano sūnūs: Choris ir
Homamas. Lotano sesuo buvo Timna.
40 Šobalio sūnūs: Alvanas, Manachatas,
Ėbalas, Šefis ir Onamas. Şibeono sūnūs:
Aja ir Ana. 41 Anos sūnūs: Dišonas.
Dišono sūnūs: Chamranas, Ešbanas,
Jitranas ir Cheranas. 42 Eşerio sūnūs:
Bilhanas, Zaavanas ir Jaakanas. Dišono
sūnūs: Uşas ir Aranas.
43 Šitie yra karaliai, kurie
karaliavo Edomo šalyje, kai dar joks
karalius nebuvo karaliavęs izraeliams:
Beoro sūnus Bela, kurio miestas vadinosi
Dinhaba. 44 Belai mirus, jo vietoje tapo
karalium Zeracho sūnus Jobabas iš
Boşros. 45 Jobabui mirus, jo vietoje
tapo karalium Chušamas iš tėmaniečių
šalies. 46 Chušamui mirus, jo vietoje
tapo karalium Bedado sūnus Hadadas,
kuris sumušė Midjaną Moabo laukuose.
Jo miestas vadinosi Avitas. 47 Hadadui
mirus, jo vietoje tapo karalium Samla iš
Masrekos. 48 Samlai mirus, jo vietoje

---

1 Dgl.MssGV Pr 10, 3; M: Difatas
2 Dgl.MssSV Pr 10, 4: dodaniečiai
3 G^{A} Pr 10, 23; ~M
4 Arba: pasiskirstė žemės gyventojai
5 Kkr.MssG^{min}S Pr 10, 28: Obalas

tapo karalium Saulius[1] iš Rechoboto,
esančio prie Upės[2]. 49 Sauliui mirus, jo
vietoje tapo karalium Achboro sūnus
Baal-Chananas. 50 Baal-Chananui
mirus, jo vietoje tapo karalium Hadadas.
Jo miestas vadinosi Pajis, o jo žmona
buvo vardu Mehetabelė, Mė-Zahabo
dukters Matredos duktė. 51 Hadadui
mirus, [šitie] buvo Edomo vadai: vadas
Timna, vadas Alija, vadas Jetetas
52 vadas Oholibama, vadas Ėla, vadas
Pinonas, 53 vadas Kenazas, vadas
Tėmanas, vadas Mibșaras, 54 vadas
Magdielis ir vadas Iramas. Tie buvo
Edomo vadai.

1–27 Pr 5, 1–32; 10, 1–32; 11, 10–26 28–33 Pr 25, 12–16 34–37 Pr 36, 1–19 38–42 Pr 36, 20–30 43–54 Pr 36, 31–43

Izraelio sūnūs ir Judo palikuonys

2 Šitie yra Izraelio sūnūs: Reūbenas,
Simeonas, Levis, Judas, Isacharas,
Zebulunas, 2 Danas, Juozapas,
Benjaminas, Naftalis, Gadas ir Ašeris.
3 Judo sūnūs: Ėras, Onanas ir
Šėla. Tie trys jam gimė iš Šūvos dukters,
kanaanietės. Bet Judo pirmagimis Ėras
taip nepatiko VIEŠPAČIUI, jog jis jam
leido mirti. 4 Tačiau jo marti Tamara
jam pagimdė Perešą ir Zerachą. Iš viso
Judo sūnų buvo penki.
5 Perešo sūnūs: Cheșronas ir
Chamulas.
6 Zeracho sūnūs: Zimris, Ėtanas,
Hėmanas, Kalkolis ir Darda—iš viso
penki. 7 ⌜Zimrio sūnūs: Karmis, o
Karmio sūnūs⌝[3]: Acharas, įvėlęs Izraelį į
nelaimę, nes jis neištikimai pasielgė su
tuo, kas buvo skirta sunaikinti. 8 Ėtano
sūnūs: Azarijas.
9 Cheșrono sūnūs, kurie jam gimė:
Jerachmeelis, Ramas ir Kelubajas.
10 Ramui gimė Aminadabas,
Aminadabui—judėjų kunigaikštis
Nachšonas, 11 Nachšonui—Salma,
Salmai—Boazas, 12 Boazui—Obedas, o
Obedui—Jišajas. 13 Jišajui gimė jo
pirmagimis Eliabas, antrasis
Abinadabas, trečiasis Šima,
14 ketvirtasis Netanelis, penktasis
Radajas, 15 šeštasis Oșemas, septintasis
Dovydas. 16 Jų seserys buvo Șeruja ir
Abigailė. Șerujos sūnūs: Abišajas,
Joabas ir Asaelis—trys. 17 Abigailė
pagimdė Amasą, o Amasos tėvas buvo
išmaelis Jeteris.
18 Cheșrono sūnui Kalebui ⌜gimė
Jeriota iš jo žmonos Azubos⌝[4]. Šitie buvo
jos[5] sūnūs: Ješeris, Šobabas ir Ardonas.
19 Azubai mirus, Kalebas vedė Efratą,
kuri jam pagimdė Chūrą. 20 Chūrui
gimė Uris, o Uriui—Beșalelis.
21 Paskui Cheșronas įėjo pas
Gileado tėvo Machyro dukterį—jis ją
vedė, būdamas šešiasdešimt metų
amžiaus,—ir ji jam pagimdė Segubą.
22 Segubui gimė Jayras, kuriam
priklausė dvidešimt trys miestai Gileado
šalyje. 23 Bet Gešūras ir Aramas atėmė
iš jų Chavot-Jayrą su Kenatu ir jo
kaimais—šešiasdešimt miestų. Tie visi
buvo Gileado tėvo Machyro sūnūs.
24 Po Cheșrono mirties ⌜Kalebas
įėjo pas Efratą⌝[6], ⌜savo tėvo Cheșrono
žmoną⌝[7], ir ji jam pagimdė Tekojos tėvą
Aščhūrą.
25 Cheșrono pirmagimio
Jerachmeelio sūnūs buvo pirmagimis
Ramas, toliau Buna, Orenas ir Oșemas ⌜iš
Achijos⌝[8]. 26 Jerachmeelis dar turėjo
kitą žmoną, kuri buvo vardu Atara. Ji
buvo Onamo motina. 27 Jerachmeelio
pirmagimio Ramo sūnūs buvo Maașas,
Jaminas ir Ėkeris. 28 Onamo sūnūs buvo
Šamajas ir Jada, o Šamajo sūnūs—
Nadabas ir Abišūras. 29 Abišūro žmona
buvo vardu Abihaila, ir ji jam pagimdė
Achbaną ir Molidą. 30 Nadabo sūnūs:
Seledas ir Apaimas. Seledas mirė be
sūnų. 31 Apaimo sūnūs: Jišis. Jišio
sūnūs: Šėšanas. Šėšano sūnūs:
Achlajas. 32 Šamajo brolio Jados sūnūs:
Jeteris ir Jonatanas. Jeteris mirė be
sūnų. 33 Jonatano sūnūs: Peletas ir
Zaza. Tie buvo Jerachmeelio palikuonys.

1 Hbr. Šā'ūl
2 T.y. Eufrato
3 Įtrp. pgl. Još 7, 1.18; ~M
4 Rk.; M lit.: pagimdė su žmona Azuba ir Jeriotą
5 T.y. Jeriotos
6 GV
7 Rk.; M: ir Cheșrono žmona buvo Abija
8 Rk.; M: Achija

34 Šėšanas neturėjo sūnų, tik
dukteris. Bet Šėšanas turėjo egiptietį
vergą, vardu Jarchą. 35 Šėšanas išleido
savo dukterį už savo vergo Jarchos, ir ji
jam pagimdė Atają. 36 Atajui gimė
Natanas, Natanui—Zabadas,
37 Zabadui—Eflalis, Eflaliui—Obedas,
38 Obedui—Jehus, Jehui—Azarijas,
39 Azarijui—Chelesas, Chelesui—Elasa,
40 Elasai—Sisemajas, Sisemajui—
Šalumas, 41 Šalumui—Jekamijas, o
Jekamijui—Elišama.
42 Jerachmeelio brolio Kalebo
sūnūs: jo pirmagimis Meša—jis buvo
Zifo tėvas,—o ⌜jo antrasis sūnus⌝[1]—
Mareša, Chebrono tėvas. 43 Chebrono
sūnūs: Korachas, Tapuachas, Rekemas
ir Šema. 44 Šemai gimė Rachamas,
Jorkoamo tėvas, o Rekemui gimė
Šamajas. 45 Šamajo sūnus buvo
Maonas, o Maonas buvo Bėt-Šūro tėvas.
46 Kalebo sugulovė Efa pagimdė
Charaną, Mosą ir Gazezą, o Charanui
gimė Johdajas[2]. 47 Johdajo sūnūs:
Regemas, Jotamas, Gešanas, Peletas, Efa
ir Šaafas. 48 Kalebo sugulovė Maacha
pagimdė Šeberį ir Tirchaną. 49 Ji dar
pagimdė Madmanos tėvą Šaafą,
Machbenos ir Gibėjos tėvą Ševą. Kalebo
duktė buvo Achsa. 50 Tie buvo Kalebo
palikuonys.
Efratos pirmagimio Chūro sūnūs[3]:
Kirjat-Jearimo tėvas Šobalis,
51 Betliejaus tėvas Salma, Bėt-Gaderio
tėvas Charefas. 52 Kirjat-Jearimo tėvas
Šobalis turėjo [daugiau] sūnų: Reają,
pusę manachtiečių. 53 Kirjat-Jearimo
giminės: jitrai, putai, šumai ir mišrai. Iš
šitų kilo soriečiai ir eštaoliečiai.
54 Salmos sūnūs: Betliejus, netofiečiai,
Atrot-Bėt-Joabas ir pusė manachtiečių,
sorai. 55 Giminės sifriečių[4], gyvenusių
Jabese: tiratai, šimatai, suchatai. Jie
buvo kainai, kilę iš Bėt-Rechabo tėvo
Chamato.

1–2 Pr 35, 23–26; 46, 8–25 7 Još 7, 1

Dovydo ir Saliamono palikuonys

3 Šitie buvo Dovydo sūnūs, kurie jam
gimė Chebrone: pirmagimis Amnonas
iš jizreelietės Achinoamos, antrasis
Danielis iš karmelietės Abigailės,
2 trečiasis Abšalomas, Gešūro karaliaus
Talmajo dukters Maachos sūnus,
ketvirtasis Adonijas, Chagitos sūnus,
3 penktasis Šefatijas iš Abitalos, šeštasis
Jitreamas iš jo žmonos Eglos. 4 Šeši jam
gimė Chebrone, kur jis karaliavo
septynerius metus ir šešis mėnesius.
Paskui trisdešimt trejus metus jis
karaliavo Jeruzalėje. 5 Šitie jam gimė
Jeruzalėje: Šima, Šobabas, Natanas ir
Saliamonas—keturi iš Amielio dukters
Bat-Šūvos[5]; 6 paskui Jibcharas,
Elišūva[6], ⌜7⌝[7] Nefegas, Jafija, 8 Elišama,
Eljada ir Elifeletas—septyni. Tie visi
buvo Dovydo sūnūs, neskaitant
sugulovių sūnų. Tamara buvo jų sesuo.
10 Saliamono sūnus:
Rechabeamas, to sūnus Abijas, to sūnus
Asa, to sūnus Jehošafatas, to sūnus
Joramas, 11 to sūnus Achazijas, to sūnus
Joašas, 12 to sūnus Amasijas, to sūnus
Azarijas, to sūnus Jotamas, 13 to sūnus
Achazas, to sūnus Chizkijas, to sūnus
Menašė, 14 to sūnus Amonas, to sūnus
Jošijas. 15 Jošijo sūnūs: pirmagimis
Jochananas, antrasis Jehojakimas,
trečiasis Sidkijas, ketvirtasis Šalumas.
16 Jehojakimo sūnūs: jo sūnus
Jechonijas, jo sūnus Sidkijas.
17 Belaisvio Jechonijo sūnūs: jo
pirmagimis[8] Šealtielis, 18 toliau
Malkiramas, Pedajas, Šenasaras,
Jekamijas, Hošama ir Nedabijas.
19 Pedajo sūnūs: Zerubabelis ir Šimis.
Zerubabelio sūnūs: Mešulamas,
Chananijas—jų sesuo buvo Šelomita,—
20 Chašuba, Ohelis, Berechijas,
Chasadijas ir Jušab-Chesedas—penki.
21 Chananijo sūnūs: Pelatijas, Ješajas,
⌜Refajas, Arnanas, Obadijas, Še-

1 Rk.
2 Rk.; M: Gazezas
3 GV; M: sūnus
4 Arba: raštininkų

5 GV: Bat-Šebos
6 2Mss 14, 5; 2 Sam 5, 15; M: Elišama
7 M + Elifeletas, Nogachas; ~ 2 Sam 5, 15
8 Rk.; M: sūnus

chanijas⌝[1]. 22 Šechanijo sūnūs:
Šemajas[2], Chatušas, Jigalis, Bariachas,
Nearijas ir Šafatas—šeši. 23 Nearijo
sūnūs: Eljoenajas, Chizkijas ir
Azrikamas—trys. 24 Eljoenajo sūnūs:
Hodavijas, Eljašibas, Pelajas, Akubas,
Jochananas, Delajas ir Ananis—septyni.

4 2 Sam 5, 4–5; 1 Kar 2, 11; 1Kron 29, 27 5 2 Sam 11, 3

Kitos Judo giminės

4 Judo sūnūs: Pereșas, Cheșronas,
Karmis, Chūras ir Šobalis. 2 Šobalio
sūnui Reajui gimė Jachatas, o
Jachatui—Achumajas ir Lahadas. Tai
șoriečių giminės.
3 Šitie yra ⌜Bėt-Gaderio tėvo
Charefo sūnūs⌝[3]: Ėtamo tėvas...,
Jizreelis, Jišma, Jidbašas—jų sesuo buvo
vardu Hașelelponi,—4 Gedoro tėvas
Penuelis ir Chušos tėvas Ėzeris. Tie
buvo Efratos [,⌜tai yra Betliejaus⌝[4],]
pirmagimio Chūro sūnūs.
5 Tekojos tėvas Ašchūras turėjo
dvi žmonas: Chelą ir Naarą. 6 Naara
jam pagimdė Achuzamą, Chėferį, Tėmenį
ir Haachaštarį. Tie buvo Naaros sūnūs.
7 O Chelos sūnūs: Șeretas, Șocharis,
Etnanas ⌜ir Koșas⌝[5]. 8 Koșui gimė
Anubas, Hașobebas ir[6] Acharchelio
giminės.
9 Jabeșas buvo gerbiamas labiau
už savo brolius. Jo motina jį praminė
Jabeșu: „Aš jį pagimdžiau su skausmu“.
10 Jabeșas šaukėsi Izraelio Dievo,
sakydamas: „O kad tu mane laiminte
palaimintum ir praplėstum mano sritį,
kad tavo ranka būtų su manim ir kad
leistum išvengti nelaimės, nesukeldamas
man skausmo!“ Ir Dievas įvykdė, ko jis
meldė.
11 Šuchos broliui Kelubui gimė
Mechyras. Šis buvo Eštono tėvas.
12 Eštonui gimė Bėt-Rafa, Paseachas ir
Techina, Ir-Nachašo tėvas. Tie buvo
Rechabo[7] vyrai.
13 Kenazo sūnūs: Otnielis ir
Serajas. Otnielio sūnūs: Chatatas ⌜ir
Meonotajas⌝[8]. 14 Meonotajui gimė Ofra.
Serajui gimė Joabas, Gė-Charašimo[9]
tėvas, nes jie buvo amatininkai.
15 Jefunės sūnaus Kalebo sūnūs:
Iras, Ėla ir Naamas. Ėlos sūnūs: ...[10] ir
Kenazas. 16 ⌜... sūnūs: Jehalelelis ir
Ezra⌝[11]. Jehalelelio sūnūs: Zifas, Zifa,
Tirja ir Asarelis. 17 Ezros sūnūs:
Jeteris, Meredas, Ėferis ir Jalonas.
⌜Jeteriui gimė⌝[12] Mirjama, Šamajas ir
Jišbachas, Eštemojos tėvas. 18 ⌜Meredas
turėjo dvi žmonas: egiptietę ir judietę.
Jo egiptietė⌝[13] žmona pagimdė Gedoro
tėvą Jeredą, Socho tėvą Cheberį ir
Zanoacho tėvą Jekutielį. Šitie buvo
sūnūs Faraono dukters Bitijos, kurią
Meredas buvo vedęs. 19 O ⌜jo judietės⌝[14]
žmonos, Keilos tėvo Nachamo sesers,
sūnūs: ⌜Delijas, ... tėvas, ir Šimonas,
Jomano tėvas. Keilos tėvo Nachamo
sūnūs⌝[15]: garmas....ir maachas Jišis[16].
20 Šimono sūnūs: Amnonas, Rina, Ben-
Chananas ir Tilonas. Jišio sūnūs:
Zochetas, o Zocheto sūnus: ...[17].
21 Judo sūnaus Šėlos sūnūs:
Lechos tėvas Ėras, Marešos tėvas Lada,
Bėt-Ašbejos plonosios drobės dirbėjų
gildijos giminės, 22 Jokimas, Kozebos
vyrai, Joašas ir Sarafas, kurie buvo
valdininkai Moabe, ⌜o paskui sugrįžo
į Betliejų⌝[18]. 23 Jie buvo puodžiai,
Netaimo ir Gederos gyventojai. Jie ten
gyveno pas karalių, eidami jam tarnybą.

1 Rk.; M: Refajo sūnūs, Arnano sūnūs, Obadijo sūnūs, Šechanijo sūnūs
2 M + ir Šemajo sūnūs
3 Rk.
4 Rk.; M: Betliejaus tėvo
5 T; ~M
6 M + Harumo sūnaus
7 G^{B}L; M: Rechos
8 G^{L}V; ~M
9 Lit. Amatininkų slėnio
10 Išleista vienas ar keli sūnų vardai. S^{B} mini šešis sūnus.
11 Rk.
12 G; M: ir ji pagimdė
13 Rk.
14 Rk., plg. G^{A}; M: Hodijo
15 G; ~M
16 Rk., žr. 20b; M: Eštemoja
17 Išleistas vardažodis.
18 Rk., plg. VT

Šimeono palikuonys

24 Šimeono sūnūs: Nemuelis, Jaminas, Jaribas, Zerachas, Saulius.
25 To sūnus buvo Šalumas, to sūnus—Mibsamas, to sūnus—Mišma.
26 Mišmos sūnūs: jo sūnus Chamuelis, jo sūnus Zakūras, jo sūnus Šimis.
27 Šimis turėjo šešiolika sūnų ir šešetą dukterų, bet jo broliai neturėjo daug vaikų. Visos jų giminės nepasiekė Judo sūnų skaičiaus.
28 Jie gyveno Beėr-Šeboje, Moladoje, Chasar-Šualyje,
29 Bilhoje, Eseme, Tolade,
30 Betuelyje, Chormoje, Siklage,
31 Bėt-Markabote, Chasar-Susime, Bėt-Birejyje ir Šaaraime[1]. Šitie buvo jų miestai, iki pradėjo karaliauti Dovydas,
32 su jų sodžiais; [taip pat] Ėtamas, Ajinas, Rimonas, Tochenas ir Ašanas—penki miestai—
33 ir visi jų sodžiai, buvusieji aplink šituos miestus iki pat Baalo. Tai buvo jų gyvenvietės ir jų giminių sąrašas.
34 Mešobabas, Jamlechas, Amasijo sūnus Joša,
35 Joelis, Asielio sūnaus Serajo sūnaus Jošibijo sūnus Jehus,
36 Eljoenajas, Jaakoba, Ješochajas, Asajas, Adielis, Jesimielis, Benajas
37 ir Šemajo sūnaus Šimrio sūnaus Jedajo sūnaus Alono sūnaus Šifio sūnus Ziza—
38 šitie, suminėti vardais, buvo savo giminių kunigaikščiai. Jų šeimoms dėl daugybės paplitus,
39 jie ėjo ten, kur įeinama į Gedorą, iki [vietos, esančios] į rytus nuo slėnio, ieškoti ganyklų savo avims.
40 Jie rado vešlių ir gerų ganyklų, o šalis plačiai tįsojo į visas puses, buvo rami ir be rūpesčio. *Mat ten* anksčiau gyveno chamai.
41 Taigi šitie, surašyti vardais, atsikėlę Judo karaliaus Chizkijo dienomis, ⸢išmušė Chamo žmones ir meunus, kuriuos⸣[2] ten rado. Jie juos taip išnaikino [,kad jų nebeišliko] iki šios dienos, ir apsigyveno jų vietoje, nes ten buvo ganyklų jų avims.
42 Jų, šimeoniečių, dalis, penki šimtai vyrų, vedamų Jišio sūnų Palatijo, Nearijo, Refajo ir Uzielio, nužygiavo į Seyro kalnyną,
43 išmušė Amaleko ištrūkėlių likutį, ten apsigyveno [ir tebegyvena] iki šios dienos.

28–33 Još 19, 2–8

Reūbeno palikuonys

5 Izraelio pirmagimio Reūbeno sūnūs—jis mat buvo jo pirmagimis, bet kadangi jis sutepė savo tėvo patalą, jo pirmgimystės teisė buvo atiduota Izraelio sūnaus Juozapo sūnums. Tad jis neįtrauktas į giminės sąrašą kaip *pirmagimis.*
2 Nors Judas pasidarė galingiausias tarp savo brolių ir vienas iš jo tapo vadu, pirmgimystės teisė atiteko Juozapui—
3 Izraelio pirmagimio Reūbeno sūnūs: Chamokas ir Palus, Chesronas ir Karmis.
4 Joelio sūnūs: jo sūnus Šemajas, jo sūnus Gogas, jo sūnus Šimis,
5 jo sūnus Micha, jo sūnus Reajas, jo sūnus Baalas,
6 jo sūnus Beėra, kurį ištrėmė Asirijos karalius Tilgat-Pilneseris; jis buvo reūbenų kunigaikštis.
7 Jo giminaičiai pagal jo gimines, kaip jie įtraukti į giminių sąrašą savo kartomis: vadas Jeielis, paskui Zacharijas
8 ir Joelio sūnaus Šemos sūnaus Azazo sūnus Bela. Jis gyveno Aroeryje ir iki Nebo bei Baal-Meono.
9 O į rytus jis gyveno ligi vietos, kur įeinama į dykumą, einančią nuo Eufrato upės, nes jų galvijai buvo pasidarę gausūs Gileado šalyje.
10 Sauliaus dienomis jie kariavo su hagriais, kurie krito nuo jų rankų, ir apsigyveno jų palapinėse, visoje rytinėje Gileado šalyje.

1 Pr 35, 22; 49, 3–4 2 Pr 49, 8–10 6 2 Kar 15, 29

Gado palikuonys

11 Gado sūnūs gyveno ties jais Bašano šalyje iki Salchos:
12 vadas Joelis, pavaduotojas[3] Šafamas ir Jaenajas, teisėjas[4] Bašane.
13 Jų giminaičiai pagal tėvų šeimas: Michaelis, Mešulamas, Šeba, Jorajas, Jakanas, Zija ir Ėberis—septyni.
14 Šitie buvo Būzo sūnaus Jachdo sūnaus Ješišajo sūnaus Michaelio sūnaus Gileado sūnaus Jaroacho sūnaus Chūro sūnaus Abichailo sūnūs.

1 Arba rk.: Šaruchene—trylikoje miestų
2 Arba: užpuolė jų palapines ir buveines, kurias
3 Lit. antrininkas
4 T, plg. G; M: ir Šafatas

15 Gūnio sūnaus Abdielio sūnus Achis
buvo jų tėvo šeimos galva. 16 Jie gyveno
Gileade, Bašane ir jo kaimuose bei visose
Šarono ganyklose iki jų ribų. 17 Jie visi
buvo surašyti Judo karaliaus Jotamo
dienomis ir Izraelio karaliaus Jerobeamo
dienomis.
18 Reūbenai, gadai ir pusė
Menašės genties, kurie iš jų buvo
kovotojai, vyrai, nešiojantys skydą bei
kalaviją, įtempiantys lanką ir išlavinti
kovai, keturiasdešimt keturi tūkstančiai
septyni šimtai šešiasdešimt galinčių eiti į
karą,—19 jie kariavo su hagriais,
Jetūru, Nafišu ir Nodabu. 20 Jie gavo
pagalbos[1] prieš juos, ir hagriai bei visi jų
sąjungininkai buvo atiduoti į jų rankas,
nes kovoje jie šaukėsi Dievo, kuris
išklausė jų maldavimą, nes jie pasitikėjo
juo. 21 Jie pasigrobė[2] jų gyvulius:
penkiasdešimt tūkstančių kupranugarių,
du šimtus penkiasdešimt tūkstančių avių
ir du tūkstančius asilų, ir [paėmė į
nelaisvę] šimtą tūkstančių asmenų.
22 Mat krito daug perdurtų, nes iš Dievo
buvo tas karas. Ir jie gyveno jų vietoje
iki tremties.

Rytų Menašės palikuonys

23 Pusės Menašės genties sūnūs
gyveno šalyje nuo Bašano ligi Baal-
Chermono, Seniro ir Chermono kalno.
Jie buvo gausūs. 24 Šitie buvo tų tėvų
šeimų galvos: Éferis, Jišis, Elielis,
Azrielis, Jeremijas, Hodavijas ir
Jachdielis—narsūs kovotojai, garsūs
vyrai, savo šeimų galvos. 25 Bet jie liko
neištikimi savo protėvių Dievui ir
paleistuviškai atsidavė dievams šalies
tautų, kurias Dievas buvo išnaikinęs
jiems iš akių. 26 Tad Izraelio Dievas
taip sužadino Asirijos karaliaus Pulio
dvasią, tai yra Asirijos karaliaus Tilgat-
Pilneserio dvasią, jog šis juos ištrėmė:
reūbenus, gadus ir pusę Menašės genties,
ir juos nuvedė į Chalachą ir prie
Chaboro[3], Gozano upės [, kur jie
tebegyvena] iki šios dienos.

26 2 Kar 15, 19.29 **26** 2 Kar 17, 6

Levio palikuonys

27 Levio sūnūs: Gėršonas, Kehatas
ir Meraris. 28 Kehato sūnūs: Amramas,
Jiṣharas, Chebronas ir Uzielis.
29 Amramo vaikai: Aharonas, Mozė ir
Mirjama. Aharono sūnūs: Nadabas ir
Abihus, Eleazaras ir Itamaras.
30 Eleazarui gimė Pinechasas,
Pinechasui—Abišūva, 31 Abišūvai—
Bukis, Bukiui—Uzis, 32 Uziui—
Zerachijas, Zerachijui—Merajotas,
33 Merajotui—Amarijas, Amarijui—
Achitubas, 34 Achitubui—Ṣadokas,
Ṣadokui—Achimaaṣas, 35 Achimaaṣui—
Azarijas, Azarijui—Jochananas, 36 o
Jochananui—Azarijas. Jis buvo tas,
kuris ėjo kunigo pareigas namuose,
kuriuos Saliamonas pastatė Jeruzalėje.
37 Azarijui gimė Amarijas, Amarijui—
Achitubas, 38 Achitubui—Ṣadokas,
Ṣadokui—Šalumas, 39 Šalumui—
Chilkijas, Chilkijui—Azarijas,
40 Azarijui—Serajas, Serajui—
Jehoṣadakas. 41 O Jehoṣadakas išėjo
[tremtin], kai VIEŠPATS ištrėmė Judą ir
Jeruzalę su Nebuchadneṣaro pagalba.

6 Levio sūnūs: Gėršomas, Kehatas ir
Meraris. 2 Šitie yra Gėršomo sūnų
vardai: Libnis ir Šimis. 3 Kehato sūnūs:
Amramas, Jiṣharas, Chebronas ir Uzielis.
4 Merario sūnūs: Machlis ir Mušis.
Šitos yra Levio giminės pagal jų
tėvus: 5 Gėršomo: jo sūnus Libnis, to
sūnus Jachatas, to sūnus Zima, 6 to
sūnus Joachas, to sūnus Idas, to sūnus
Zerachas, to sūnus Jeatrajas.
7 Kehato sūnūs: jo sūnus
Jiṣharas[4], to sūnus Korachas, to sūnus
Asiras, 8 to sūnus Elkana, to sūnus
Ebjasafas, to sūnus Asiras, 9 to sūnus
Tachatas, to sūnus Urielis, to sūnus
Uzijas, to sūnus Saulius.
10 Elkanos sūnūs: Amasajas ir
Machatas[5], 11 to sūnus Elkana, to

1 T.y. Dievo pagalbos
2 Lit. paėmė į nelaisvę
3 M + ir į Harą ir; ~G^{AB}S 2 Kar 17, 6; 18, 11
4 G^{A}; M: Aminadabas
5 Rk., plg. 20 skn. ir 2 Kron 29, 12; M: Achimotas

sūnus Sofajas, to sūnus Tochus[1], 12 to
sūnus Eliabas, to sūnus Jerochamas, to
sūnus Elkana, ⸢to sūnus Samue-
lis⸣[2]. 13 Samuelio sūnūs: pirmagimis
⸢Joelis ir antrasis⸣[3] Abijas.
14 Merario sūnūs: Machlis, to
sūnus Libnis, to sūnus Šimis, to sūnus
Uza, 15 to sūnus Šima, to sūnus
Chagijas, to sūnus Asajas.

1–3 Iš 6, 16–19

Dovydo paskirti giesmininkai

16 Šitie yra tie, kuriuos Dovydas
paskyrė vadovauti VIEŠPATIES namų
giedojimui nuo to laiko, kai sandoros
skrynia buvo padėta į atilsio vietą, 17 ir
kurie, iki Saliamonas pastatė
VIEŠPATIES namus Jeruzalėje, tarnavo
giedodami susitikimo padangtės
tabernakulio priešakyje, eidami savo
tarnybą jiems nustatyta tvarka—18 šitie
yra tie, kurie su savo sūnumis ėjo
pareigas: iš Kehato sūnų: giesmininkas
Hėmanas, sūnus Joelio, sūnaus
Samuelio, 19 sūnaus Elkanos, sūnaus
Jerochamo, sūnaus Elielio, sūnaus
Toacho, 20 sūnaus Šufo, sūnaus
Elkanos, sūnaus Machato, sūnaus
Amasajo, 21 sūnaus Elkanos, sūnaus
Joelio, sūnaus Azarijo, sūnaus Šefanijo,
22 sūnaus Tachato, sūnaus Asiro,
sūnaus Ebjasafo, sūnaus Koracho,
23 sūnaus Jisharo, sūnaus Kehato,
sūnaus Levio, sūnaus Izraelio.
24 Jo brolis[4] buvo Asafas, kuris
stovėjo jo dešinėje: Asafas, sūnus
Berechijo, sūnaus Šimos, 25 sūnaus
Michaelio, sūnaus Baasejo, sūnaus
Malkijo, 26 sūnaus Etnio, sūnaus
Zeracho, sūnaus Adajo, 27 sūnaus
Ėtano, sūnaus Zimos, sūnaus Šimio,
28 sūnaus Jachato, sūnaus Gėršomo,
sūnaus Levio.

1 Plg. 1 Sam 1, 1; arba pgl. 19 skn.: Toachas; M: Nachatas
2 G^L; ~M
3 G^L S 1 Sam 8, 2; ~M
4 „Brolis" gali reikšti giminaitį ar tarnybos draugą.

29 O ⸢iš Merario sūnų⸣[5], jų brolių[6],
kairėje buvo Ėtanas, sūnus Kišio, sūnaus
Abdžio, sūnaus Malucho, 30 sūnaus
Chašabijo, sūnaus Amasijo, sūnaus
Chilkijo, 31 sūnaus Amsio, sūnaus
Banio, sūnaus Šemerio, 32 sūnaus
Machlio, sūnaus Mušio, sūnaus Merario,
sūnaus Levio.

Aharonai ir kiti leviai

33 Jų broliai leviai buvo paskirti
visokiai Dievo namų tabernakulio
tarnybai. 34 O Aharonas ir jo sūnūs
degindavo aukas ant deginamųjų aukų
aukuro ir ant smilkalų aukuro. Jie
turėjo atlikti visokį švenčiausiosios
darbą ir permaldavimą už Izraelį visai
taip, kaip buvo įsakęs Dievo tarnas
Mozė.
35 Šitie buvo Aharono sūnūs: jo
sūnus Eleazaras, to sūnus Pinechasas, to
sūnus Abišūva, 36 to sūnus Bukis, to
sūnus Uzis, to sūnus Zerachijas, 37 to
sūnus Merajotas, to sūnus Amarijas, to
sūnus Achitubas, 38 to sūnus Sadokas,
to sūnus Achimaasas.

Aharonams ir kitiems leviams priskirtos gyvenvietės

39 Šitos buvo jų gyvenvietės pagal
jų palapinių stovyklas jiems skirtoje
srityje:
Aharono sūnums iš kehatų
giminės—mat pirmučiausia[7] jiems krito
burtas,—40 jie[8] davė jiems Judo šalyje
Chebroną su jo aplinkinėmis
ganyklomis, 41 tačiau miesto dirvas su
jo sodžiais davė Jafunės sūnui Kalebui.
42 Aharono sūnums dar davė
prieglobsčio miestą[9] Chebroną ⸢su jo
ganyklomis⸣[10], *Libną su jos ganyklomis*,
Jatyrą[11], Eštemoją su jos ganyklomis,
43 Chileną[12] su jo ganyklomis, Debyrą

5 Rk.; M: Merario sūnūs
6 GSArabT: brolio
7 SArab Još 21, 10; ~M
8 T.y. izraeliai
9 T.y. miestą, į kurį atbėgęs užmušėjas gali rasti apsaugą
10 SJoš 21, 13; ~M
11 Još 21, 14 + su jo ganyklomis
12 Dgl. Mss Još 15, 51 ir 21, 15: Cholona; M: Chilezą

su jo ganyklomis, 44 Ašaną su jo
ganyklomis, ⌜Jutą su jos ganyklomis⌝[1] ir
Bėt-Šemešą su jo ganyklomis. 45 O iš
Benjamino genties—⌜Gibeoną su jo ga-
nyklomis⌝[2], Gebą su jos ganyklomis,
Alemetą su jo ganyklomis ir Anatotą su
jo ganyklomis. Iš viso jų miestų buvo
trylika ⌜su jų ganyklomis⌝[3].
46 Visi kiti kehatai pagal jų
gimines gavo burtu ⌜iš Efraimo genties, iš
Dano genties ir iš pusės Menašės
genties⌝[4] dešimt miestų.
47 Gėršomai pagal jų gimines gavo
burtu[5] Bašane iš Isacharo genties, iš
Ašerio genties, iš Naftalio genties ir iš
pusės Menašės genties trylika miestų.
48 Merariai pagal jų gimines gavo
burtu iš Reūbeno genties, iš Gado genties
ir iš Zebuluno genties dvylika miestų.
49 Taigi, izraeliai davė leviams
miestų su jų ganyklomis. 50 Jie davė
burtu iš judėjų genties, iš šimeonų
genties ir iš benjaminų genties šituos,
aukščiau išvardytus miestus.
51 O dėl[6] ⌜levių kehatų, likusiųjų
kehatų, giminių⌝[7], jiems skirtos srities
miestai buvo iš Efraimo genties.
52 Jiems davė prieglobsčio miestą[8]
Šechemą su jo ganyklomis Efraimo
kalnyne, Gezerį su jo ganyklomis,
53 Jokmeamą su jo ganyklomis ir Bėt-
Choroną su jo ganyklomis; 54 iš Dano
genties—Eltekę su jos ganyklomis,
Gibetoną su jo ganyklomis, Ajaloną su jo
ganyklomis ir Gat-Rimoną su jo
ganyklomis, 55 o iš pusės Menašės
genties—Taanachą[9] su jo ganyklomis ir
Jibleamą[10] su jo ganyklomis likusiųjų
kehatų giminėms[11].

56 Gėršomams ⌜pagal jų gimines
iš⌝[12] pusės Menašės genties [jie davė]
Bašano Golaną su jo ganyklomis ir
Aštarotą su jo ganyklomis; 57 iš
Isacharo genties—Kišjoną[13] su jo
ganyklomis, Daberatą su jo ganyklomis,
58 Ramotą su jo ganyklomis ir Anemą su
jo ganyklomis; 59 is Ašerio genties—
Mišalą[14] su jo ganyklomis, Abdoną su jo
ganyklomis, 60 Chelkatą[15] su jo
ganyklomis ir Rechobą su jo ganyklomis,
61 o iš Naftalio genties—Galilėjos
Kedešą su jo ganyklomis, Chamoną su jo
ganyklomis ir Kirjataimą su jo
ganyklomis.
62 Visiems kitiems merariams iš
Zebuluno genties [jie davė] ⌜Jokneamą su
jo ganyklomis, Kartą su jos
ganyklomis⌝[16], Rimoną su jo ganyklomis
ir Taborą su jo ganyklomis; 63 anapus
Jordano, tekančio ties Jerichu, į rytus
nuo Jordano, iš Reūbeno genties—stepių
Beşerį su jo ganyklomis, Jahşą su jos
ganyklomis, 64 Kedėmotą su jo
ganyklomis ir Mėfaatą su jo ganyklomis;
65 o iš Gado genties—Gileado Ramotą su
jo ganyklomis, Machanaimą su jo
ganyklomis, 66 Chešboną su jo
ganyklomis ir Jazerį su jo ganyklomis.

Isacharo palikuonys

7 Isacharo sūnūs: Tola, Pūva, Jašubas
ir Šimronas—keturi. 2 Tolos sūnūs:
Uzis, Refajas, Jerielis, Jachmajas,
Jibsamas ir Samuelis—vadai[17] savo tėvų
šeimų, priklausančių Tolai, kariautojai.
Pagal jų palikuonių sąrašą, Dovydo
dienomis buvo suskaičiuota dvidešimt du
tūkstančiai šeši šimtai. 3 Uzio
⌜palikuonys: Jizrachijas ir Jizrachijo
sūnūs:⌝[18] Michaelis, Obadijas, Joelis ir
Jišijas—penki. Jie visi buvo vadai.
4 Pagal jų tėvų šeimų palikuonių sąrašą,
jiems priklausė

1 G^B SJoš 21, 16; ~M
2 Još 21, 17; ~M
3 Rk. pgl. Još 21, 19; M: giminėse
4 Rk. pgl. 47.48 skn. ir Još 21, 5
5 Įrtp. pgl. Još 21, 6; plg. 48 skn.
6 G^L V Još 21, 20; M: iš
7 Rk. pgl. Još 21, 20
8 Rk. pgl. Još 21, 21; M: miestus
9 Rk. pgl. Još 21, 25; M: Anerį
10 2MssGST; M: Bileamą
11 G^L T Još 21, 26; M: giminei
12 Rk. pgl. 46.47.48 skn.; M: iš pusės giminės
13 Rk. pgl. Još 21, 28; 19, 20; M: Kedešą
14 Rk. pgl. Još 21, 30; 19, 26; M: Mašalį
15 Rk. pgl. Još 21, 31; 19, 25; M: Chukoką
16 Rk. pgl. Još 21, 34; plg. G^A; ~M
17 Lit. galvos
18 Arba rk.: sūnūs: Jizrachijas,

kariautojų būriai—trisdešimt šeši
tūkstančiai, nes jie turėjo daugiau
moterų ir sūnų 5 ⌜negu jų broliai⌝[1]. Visos
Isacharo giminės turėjo aštuoniasdešimt
septynis tūkstančius kariautojų, juos
visus surašius.

Benjamino, Dano ir Naftalio palikuonys

6 Benjamino sūnūs: Bela,
Becheris ir Jediaelis—trys. 7 Belos
sūnūs: Ešbonas, Uzis, Uzielis, Jerimotas
ir Iris—penki, šeimų vadai, narsūs
kovotojai. *Juos surašius, buvo dvidešimt*
du tūkstančiai trisdešimt keturi.
8 Becherio sūnūs: Zemarijas, Joašas,
Eliezeris, Eljoenajas, Omris, Jeremotas,
Abijas, Anatotas ir Alemetas. Tie visi
buvo Becherio sūnūs. 9 Jų sąrašas,
skaičiuojant jų šeimų vadų palikuonis,
turėjo dvidešimt tūkstančių ir du šimtus
narsių kovotojų. 10 Jediaelio sūnūs:
Bilhanas, o Bilhano sūnūs: Jeušas,
Benjaminas, Ehudas, Kenaana, Zėtanas,
Taršišas ir Achišacharas. 11 Tie visi yra
Jediaelio sūnūs, šeimų vadai, narsūs
kovotojai, septyniolika tūkstančių ir du
šimtai galinčių žygiuoti į mūšį.
12 ...⌜Šufamas ir Chufamas.

Dano sūnūs: jo sūnus Chušimas[2]—
vienas⌝[3].

13 Naftalio sūnūs: Jachasielis,
Gūnis, Jeseris ir Šalumas. Tie[4] buvo
Bilhos palikuonys.

Menašės palikuonys

14 Menašės sūnūs[5], kuriuos
pagimdė jo aramietė sugulovė: ji
pagimdė Machyrą, Gileado tėvą.
15 Machyras vedė žmoną[6]. Jo žmona
buvo vardu Maacha. Antrasis buvo
vardu Selofchadas. Selofchadas turėjo
tik dukteris. 16 Machyro žmona
Maacha pagimdė sūnų ir jį praminė
Perešu. Jo brolis buvo vardu Serešas.
To sūnūs buvo Ulamas ir Rekemas.
17 Ulamo sūnūs: Bedanas. Tie buvo
Menašės sūnaus Machyro sūnaus
Gileado sūnūs. 18 Jo[7] sesuo
Hamolecheta pagimdė Išhodą, Abiezerį ir
Machlą. 19 Šemidos sūnūs buvo
Achjanas, Šechemas, Likchis ir Aniamas.

Efraimo palikuonys

20 Efraimo sūnūs: Šutelachas, to
sūnus Beredas, to sūnus Tachatas, to
sūnus Eleada, to sūnus Tachatas, 21 to
sūnus Zabadas.—Jo[8] sūnus buvo
Šutelachas, taip pat Ezeris ir Eleadas,
kuriuos [abu] nužudė Gato vyrai,
gimusieji toje šalyje, nes anie buvo
nusileidę jų galvijų pasigrobti. 22 Tad
jų tėvas Efraimas ilgai gedėjo, o jo
broliai atėjo jo guosti. 23 Jam įėjus pas
savo žmoną, ji pradėjo ir pagimdė sūnų,
kurį jis pramine Berija, nes nelaimės
metu tai buvo įvykę jo namuose. 24 Jo
duktė buvo Šeera, ir ji įkūrė Žemutinįjį
bei Aukštutinįjį Bėt-Choroną ir Uzen-
Šeerą.—25 [9]To sūnus Refachas, ⌜to
sūnus⌝[10] Šutelachas[11], to sūnus
Tachanas, 26 to sūnus Ladanas, to sūnus
Amihudas, to sūnus Elišama, 27 to sūnus
Nūnas[12], to sūnus Jošuva.

28 Jų nuosavybė ir jų gyvenvietės
buvo Bėt-Elis su jo kaimais[13], rytuose
Naaranas, vakaruose Gezeris su jo
kaimais ir Šechemas su jo kaimais iki
Ajo su jo kaimais. 29 O menašių rankose
buvo Bėt-Šeanas su jo kaimais,
Taanachas su jo kaimais, Megidas su jo
kaimais, Doras su jo kaimais. Šituose
gyveno Izraelio sūnaus Juozapo
palikuonys.

Ašerių palikuonys

30 Ašerio sūnūs: Jimna, Jišva,
Jišvis ir Berija. Seracha buvo jų sesuo.
31 Berijos sūnūs: Cheberis ir Malkielis.
Šis buvo Birzajito tėvas. 32 Cheberiui
gimė Jafletas, Šemeris, Chotamas ir jų
sesuo Šūva. 33 Jafleto sūnūs: Pasachas,
Bimhalis ir Ašvatas. Šitie buvo Jafleto

1 Rk.; M: ir jų broliai
2 Sk 26, 42: Šuchamas
3 Rk., plg. Sk 26, 39 G; M: ... ir Šufimas, ir Chufimas, Iro sūnūs, Aherio (arba: kito) sūnūs
4 T.y. Danas ir Naftalis su savo sūnumis
5 M + Asrielis
6 M + Chupimui ir Šupimui
7 T.y. Gileado
8 T.y. Efraimo
9 25 skn. yra 21a skn. tąsa.
10 10MssG[L]; ~M
11 Rk.; M: Rešefas ir Telachas
12 G; M: Nonas
13 Lit. dukterimis

sūnūs. 34 ⌜Jo brolio Šemerio sūnūs:
Rohga⌝[1], Chuba[2] ir Aramas. 35 Jo brolio
Chotamo[3] sūnūs[4]: Şofachas, Jimna,
Šelešas ir Amalas. 36 Şofacho sūnūs:
Suachas, Charneferis, ir Şualis. ⌜Jimnos
sūnūs⌝[5]: 37 Beşeris, Hodas, Šama, Šilša,
Jeteris[6] ir Beėra. 38 Jeterio sūnūs:
Jefunė, Pispa ir Ara. 39 Ulos sūnūs:
Arachas, Chanielis ir Rişja. 40 Šitie visi
buvo Ašerio palikuonys, šeimų vadai,
rinktiniai, narsūs kovotojai, vyriausieji
kunigaikščiai. Jų, surašytų karinei
prievolei atlikti, kariauti, skaičius:
dvidešimt šeši tūkstančiai vyrų.

Kiti Benjamino palikuonys

8 Benjaminui gimė jo pirmagimis Bela,
antrasis Ašbelis, trečiasis Achiramas[7],
2 ketvirtasis Nocha ir penktasis Rafa.
3 Bela turėjo sūnų: Adarą ir Gerą,
⌜Ėhudo tėvą⌝[8]. 6a Šitie buvo Ėhudo
sūnūs: 4 Abišūva, Naamanas, Achijas[9],
5 Gėra, Šefufanas ir Churamas. 6b Šitie
buvo Gebos gyventojų šeimų vadai. Juos
iškėlė[10] į Manachatą, 7 ⌜tačiau
Naamano, Achijo ir Gėros neiškėlė[11]. Ir
jam[12] gimė Uza ir Achichudas.
8 Šacharaimui gimė [vaikų]
Moabo srityje po to, kai jis atleido
Machšamą[13] ir Baarą, savo žmonas.
9 Jam gimė iš jo žmonos Chodešos
Jobabas, Şibja, Meša, Malkamas,
10 Jeuşas, Sachijas ir Mirma. Šitie buvo
jo sūnūs, šeimų galvos. 11 O iš
Machšamos jam gimė Abitubas ir
Elpaalis. 12 Elpaalio sūnūs: Ėberis,
Mišamas ir Šemedas. Šis įkūrė Oną ir
Lodą su jo kaimais.
13 Berija, Elpaalis ir Šema buvo
Ajalono gyventojų šeimų galvos. Jie
buvo privertę bėgti Gato gyventojus.
14 ⌜Jų broliai⌝[14] buvo Šašakas ir
Jeremotas[15]. 15 Zebadijas, Aradas,
Ėderis, 16 Michaelis, Jišpa ir Jocha
buvo Berijos sūnūs. 17 Zebadijas,
Mešulamas, Chizkis, Chėberis,
18 Jišmerajas, Jizlija ir Jobabas buvo
Elpaalio sūnūs. 19 Jakimas, Zichris,
Zabdis, 20 Elienajas, Siletajas, Elielis,
21 Adajas, Berajas ir Šimratas buvo
Šimio sūnūs. 22 Jišpanas, Ėberis,
Elielis, 23 Abdonas, Zichris, Chananas,
24 Chananijas, Ėlamas, Antotijas,
25 Jifdejas ir Penielis[16] buvo Šašako
sūnūs. 26 Šamšerajas, Šecharijas,
Atalijas, 27 Jaarešijas, Elijas ir Zichris
buvo Jerochamo sūnūs. 28 Šitie buvo jų
palikuonių šeimų galvos[17]. Šitie gyveno
Jeruzalėje.
29 Gibeone gyveno Gibeono tėvas
Jeielis[18], kurio žmona buvo vardu
Maacha, 30 jo pirmagimis sūnus
Abdonas, toliau Şūras, Kišas, Baalas,
Nadabas, 31 Gedoras, Achijas, Zecheris
⌜ir Miklotas⌝[19]. 32 Miklotui gimė Šima.
Jie irgi gyveno priešais savo brolius
Jeruzalėje, su savo broliais.
33 Neriui gimė Kišas, Kišui—
Şaulius, Sauliui—Jonatanas, Malki-
Šūva, Abinadabas ir Ešbaalas.
34 Jonatano sūnūs buvo Merib-Baalas, o
Merib-Baalui gimė Micha. 35 Michos
sūnūs: Pitonas, Melechas, Taerėja ir
Achazas. 36 Achazui gimė Jehojada,
Jehojadai—Alemetas, Azmavetas ir
Zimris, Zimriui—Moşa, 37 o Moşai—
Binėja. To sūnus buvo Rafa, to sūnus—
Eleasa, to sūnus—Aşelis. 38 Aşelis
turėjo šešis sūnus. Šitie buvo jų vardai:

---

1 Rk.; M: Šemerio sūnūs: Achis ir Rohga
2 QGV; M: Jechuba
3 Rk. pgl. 32 skn.; M: Helemo
4 Kkr.MssG^{L}V; M: sūnus
5 Rk., plg. 35 skn.; M: Ir Beris ir Jimra
6 1MsG^{A} 38 skn.; M: Jitramas
7 Pgl. Sk 26, 38; M: Achrachas
8 Rk. pgl. 6a; M: ir Abihudą
9 G^{B}SArab 7skn.; M: Achoachas
10 Arba: ištrėmė
11 Rk.; M: Naamanas, Achijas ir Gera. Jis juos iškėlė.
12 G^{L}: Gėrai
13 Rk.; M: juos Chušimą
14 G^{L}; M: Achijas
15 Arba pgl. 27 skn.: Jerochamas
16 KG^{B}; QG^{AL}VT: Penuelis
17 M + galvos
18 Įtrp. pgl. G^{L} ir 9, 35
19 G^{B}SV 9, 37; ~M

jo pirmagimis Azrikamas, toliau
Išmaelis, Šearijas, Obadijas ir Chananas.
Šitie visi buvo Aselio sūnūs. 39 Jo
brolio Ešeko sūnūs: jo pirmagimis
Ulamas, antrasis Jeušas ir trečiasis
Elifeletas. 40 Ulamo sūnūs buvo karingi
vyrai, lankininkai, ir turėjo daug sūnų ir
sūnaičių—šimtą penkiasdešimt.
Visi šitie buvo benjaminai.

9 Visas Izraelis buvo įtrauktas į giminių
kilmės sąrašus. Štai jie surašyti
Izraelio Karalių knygoje. O judėjai dėl
savo neištikimybės buvo ištremti į
Babiloną.

Jeruzalės gyventojai po tremties

2 Pirmieji gyventojai, užėmusieji
savo nuosavybę savo miestuose, buvo
izraeliai [pasauliečiai], kunigai, leviai ir
šventyklos vergai. 3 Jeruzalėje
apsigyveno kai kurie iš judėjų,
benjaminų, efraimų ir menašių:
4 Utajas, sūnus Amihudo, sūnaus
Omrio, sūnaus Imrio, sūnaus Banio,
kilusio iš Judo sūnaus Pereso
palikuonių. 5 Iš šelų: pirmagimis
Asajas ir jo sūnūs. 6 Iš zerachų:
Jeuelis. Jų brolių buvo šeši šimtai
devyniasdešimt.
7 Iš benjaminų: Salius, sūnus
Mešulamo, sūnaus Hodavijo, sūnaus
Hasenuvos, 8 Jerochamo sūnus Jibnejas,
Michrio sūnaus Uzio sūnus Ela ir
Mešulamas, sūnus Šefatijo, sūnaus
Reuelio, sūnaus Jibnijo. 9 Jų brolių,
pagal jų palikuonių sąrašą, buvo devyni
šimtai penkiasdešimt šeši. Šitie visi
buvo ⌜šeimų galvos⌝[1].
10 Iš kunigų: Jedajas, Jehojaribas,
Jachinas, 11 Azarijas[2], sūnus Chilkijo,
sūnaus Mešulamo, sūnaus Sadoko,
sūnaus Merajoto, sūnaus Achitubo,
Dievo namų kunigaikščio; 12 Adajas,
sūnus Jerochamo, sūnaus Paschūro,
sūnaus Malkijo, ir Maesajas, sūnus
Adielio, sūnaus Jachzeros, sūnaus
Mešulamo, sūnaus Mešalemoto, sūnaus
Imerio. 13 O jų broliai, jų šeimų galvos,
tūkstantis septyni šimtai šešiasdešimt,
buvo pajėgūs vyrai Dievo namų tarnystės
darbui.

14 Iš levių: Šemajas, sūnus
Chašubo, sūnaus Azrikamo, sūnaus
Chašabijo, iš merarių; 15 ⌜Galalio sūnaus
Cherešo sūnus Bakbukas⌝[3], Matanijas,
sūnus Michos, sūnaus Zichrio, sūnaus
Asafo; 16 Obadijas, sūnus Šemajo,
sūnaus Galalio, sūnaus Jedutūno, ir
Elkanos sūnaus Asos sūnus Berechijas,
kuris gyveno netofiečių sodybose.
17 Vartų sargai buvo Šalumas,
Akubas, Talmonas ir Achimanas. Jų
brolis Šalumas buvo viršininkas, 18 ir jis
ligšiol [eina sargo pareigas] prie
Karaliaus vartų, rytinėje pusėje. Jie,
vartų sargai, priklausė prie levių
stovyklų. 19 Šalumas, sūnūs Korės,
sūnaus Ebjasafo, sūnaus Koracho, ir jo
šeimos nariai korachai prižiūrėjo kulto
tarnystės darbą kaip padangtės slenksčio
sargai, o jų protėviai buvo įėjimo sargai
prie VIEŠPATIES stovyklos.
20 Eleazaro sūnus Pinechasas kadaise
buvo jų viršininkas—VIEŠPATS tebūnie
su juo! 21 Mešelemijo sūnus Zacharijas
buvo vartų sargas susitikimo padangtės
prieangyje. 22 Jų visų, išrinktų vartų
sargais prie slenksčių, buvo du šimtai
dvylika. Jie, tiesa, buvo įtraukti į
giminių sąrašus savo sodybose, tačiau jie
buvo tie, kuriuos Dovydas ir regėtojas
Samuelis buvo įstatęs dėl jų patikimumo.
23 Tad jie ir jų sūnūs buvo įpareigoti eiti
sargybą prie VIEŠPATIES namų,
padangtės namų, vartų. 24 Vartų sargai
būdavo keturiose pusėse: rytuose,
vakaruose, žiemiuose ir pietuose. 25 Jų
broliai, [gyvenantieji] savo sodybose,
turėdavo laikas nuo laiko ateiti
septynioms dienoms, [kad] su jais [eitų
pareigas], 26 tačiau šitie, keturi
vyresnieji vartų sargai, pastoviai ėjo
savo pareigas. Jie buvo leviai, ir jiems
buvo pavesta prižiūrėti Dievo namų
kambarius ir iždus. 27 Jie praleisdavo
naktį aplink Dievo namus, nes jie buvo
įpareigoti eiti sargybą ir jiems buvo
pavesta kasryt [juos] atidaryti.
28 Kai kuriems iš jų buvo pavesti
kulto indai, nes jie turėdavo juos

1 Rk.; M: vyrai, šeimų, savo tėvų namų, galvos
2 Nech 11, 11: Serajas

3 Rk., plg. GArab; arba rk.: Bakbukas, akmenskaldžių prižiūrėtojas: M: Bakbakaras, Cherešas, Galalis

suskaičiuotus įnešti ir suskaičiuotus
išnešti. 29 Kitiems iš jų buvo skirta
prižiūrėti rykai, visi šventieji indai,
smulkūs miltai, vynas, aliejus, smilkalai
ir kvepalai. 30 Kai kurie iš
priklausančių kunigų luomui
paruošdavo tepalų mišinį kvepalams.
31 Matijas, vienas iš levių—jis buvo
koracho Šalumo pirmagimis,—nuolat
prižiūrėjo, kas buvo kepama keptuvėse.
32 O 'kehatui Benajui, vienam'[1] iš jų
brolių, buvo pavesta rūpintis klodine[2]
duona, ją paruošti kas šabatą.

33 Šitie buvo giesmininkai, levių šeimų galvos, [šventyklos] kambariuose laisvi nuo kitų pareigų, nes dieną ir naktį jie turėjo eiti tarnybą.

34 Šitie buvo levių šeimų galvos, pagal jų palikuonių sąrašą, vadai. Šitie gyveno Jeruzalėje.

2–3 Ezra 2, 27; Neh 7, 73

Karaliaus Sauliaus genealogija

35 Gibeone gyveno Gibeono tėvas
Jeielis, kurio žmona buvo vardu Maacha,
36 jo pirmagimis sūnus Abdonas, toliau
Šūras, Kišas, Baalas, Neris, Nadabas,
37 Gedoras, Achijas, Zacharijas ir
Miklotas. 38 Miklotui gimė Šimeamas.
Šitie irgi apsigyveno priešais savo
brolius, prie savo brolių.

39 Neriui gimė Kišas, Kišui—
Saulius, Sauliui—Jonatanas, Malki-
Šūva, Abinadabas ir Ešbaalas.
40 Jonatano sūnus buvo Merib-Baalas, o
Merib-Baalui gimė Micha. 41 Michos
sūnūs: Pitonas, Melechas, Tachrėja 'ir
Achazas'[3]. 42 Achazui gimė 'Jaeda,
Jaedai'[4]—Alemetas, Azmavetas ir Zimris,
Zimriui—Moșa, 43 o Moșai—Binėja. To
sūnus buvo Refajas, to sūnus—Eleasa, to
sūnus Aşelis. 44 Aşelis turėjo šešis
sūnus. Šitie jų vardai: 'jo pirmagimis
Azrikamas'[5], Išmaelis, Šearijas, Obadijas
ir Chananas. Šitie buvo Aşelio sūnūs.

Sauliaus ir jo sūnų mirtis

10 Filistinai kariavo su Izraeliu.
Izraelio vyrai bėgo nuo filistinų ir
krito nukauti Gilbojos kalne.
2 Filistinai įkandin vijosi Saulių ir jo
sūnus, ir filistinai užmušė Jonataną,
Abinadabą ir Malki-Šūvą, Sauliaus
sūnus. 3 Sunki kova užgulė Saulių, ir
kai lankininkai jį aptiko, jis buvo
lankininkų sužeistas. 4 Tada Saulius
tarė savo ginklanešiui: „Išsitrauk savo
kalaviją ir juo perdurk mane, kad šitie
neapipjaustytieji ateję nesityčiotų iš
manęs!" Bet jo ginklanešys nenorėjo,
nes labai bijojo. Tad Saulius paėmė
kalaviją ir puolė ant jo. 5 Jo
ginklanešys, pamatęs, kad Saulius miręs,
taip pat puolė ant kalavijo ir mirė.
6 Taip mirė Saulius ir trys jo sūnūs.
Taigi visi jo namiškiai mirė kartu.
7 Visi izraeliai, gyvenantys slėnyje,
pamatę, kad izraeliai[6] pabėgę ir kad
Saulius bei jo sūnūs mirę, paliko savo
miestus ir bėgo. Atėję filistinai juos
užėmė.

8 Kitą dieną filistinai, atėję
nurengti užmuštųjų, atrado Saulių ir jo
tris sūnus, gulinčius Gilbojos kalne.
9 Jie jį nurengė, paėmė jo galvą bei jo
ginklus ir juos siuntinėjo aplink po
filistinų šalį, kad paskelbtų pergalės
žinią jų dievaičiams ir jų tautai.
10 Paskui jie padėjo jo ginklus savo
deivės[7] šventykloje, o jo kaukolę prikalė
prie Dagono šventyklos.

11 O kai visi Jabeš-Gileado
gyventojai[8] išgirdo viską, ką filistinai
buvo padarę Sauliui, 12 visi karingi
vyrai pakilę paėmė Sauliaus lavoną bei
jo sūnų lavonus ir, juos parnešę į Jabešą,
palaidojo jų kaulus po terebintu Jabeše
ir pasninkavo septynias dienas.

13 Taip mirė Saulius dėl savo neištikimybės, kurią parodė VIEŠPAČIUI, nes nepaisė VIEŠPATIES žodžio, dargi, norėdamas gauti

1 G; M: kai kuriems iš kehatų
2 T.y. klodais sudėta
3 G ¹SVT 8, 35; ~M
4 Kkr. MssG; M: Jaera, Jaerai
5 G; M: Azrikamas, Bochrus
6 Lit. jie
7 T.y. Astartės (žr. 1 Sam 31, 10); M: dievo (Hbr. kalba neturi „deivės" žodžio.)
8 1MsS, plg. G ir 1 Sam 31, 11; ~M

apreiškimą, klausėsi numirėlio dvasios,
14 užuot ieškojęs VIEŠPATIES
apreiškimo. Todėl VIEŠPATS leido jam
žūti ir perleido karalystę Jišajo sūnui
Dovydui.

1–14 1 Sam 31, 1–13 13 1 Sam 13, 8–14; 15, 1–24; Lev 19, 31; 20, 6; 1 Sam 28, 7–8

Dovydas patepamas viso Izraelio karaliumi

11 Paskui visas Izraelis susirinko pas
Dovydą į Chebroną ir tarė:
„Žiūrėk, mes esame *tavo kaulas ir tavo
kūnas*[1]. 2 Jau anksčiau, jau tada, kai
Saulius buvo karalius, tu buvai tas, kuris
išvesdavo ir parvesdavo Izraelį, ir
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau pažadėjo:
‚Tu ganysi mano tautą Izraelį, ir tu būsi
mano tautos Izraelio kunigaikštis!'"
3 Visi Izraelio vyresnieji atėjo pas
karalių į Chebroną, o Dovydas sudarė su
jais Chebrone sutartį VIEŠPATIES
akivaizdoje. Ir jie patepė Dovydą
Izraelio karaliumi, kaip VIEŠPATS buvo
pažadėjęs per Samuelį.

Dovydas paima Jeruzalę

4 Dovydas ir visas *Izraelis* žygiavo
į Jeruzalę, tai yra Jebusą, kur jebusiečiai
buvo tenykščiai gyventojai. 5 Jebuso
gyventojai sakė Dovydui: „Tu čia
neįeisi!" Tačiau Dovydas paėmė Şijonos
tvirtovę, tai yra Dovydo miestą.
6 Dovydas buvo pasakęs: „Kas
pirmučiausia ⌜sumuš jebusiečius⌝[2], tas
taps ⌜vyriausiuoju vadu⌝[3]!" Tada
pirmučiausia užlipo Şerujos sūnus
Joabas, ir jis tapo vadu. 7 Paskui
Dovydas apsigyveno tvirtovėje. Todėl ją
praminė Dovydo miestu. 8 Jis statė
miestą aplinkui, nuo Milo iki rūmų[4], o
Joabas atstatė likusįjį miestą.
9 Dovydas darėsi vis galingesnis, nes
kariuomenių VIEŠPATS buvo su juo.

1–9 2 Sam 5, 1–10 4 Jož 15, 63; Ts 1, 21

Dovydo karžygiai

10 Šitie yra įžymiausieji Dovydo
karžygiai, kurie drauge su visu Izraeliu
stipriai jį rėmė jo įkaralinime, norėdami
jį padaryti karaliumi, kaip VIEŠPATIES
buvo pasakyta apie Izraelį.
11 Šitas yra Dovydo karžygių
skaičius: Chakmonio sūnus Jišbaalas[5],
trijų[6] viršininkas. Jis mostagavo savo
ietį prieš aštuonis[7] šimtus nukautų vienu
kartu. 12 Po jo ėjo Dodo sūnus
Eleazaras, achochas. Jis priklausė prie
trijų karžygių. 13 Jis buvo su Dovydu
Pas-Damime, kai filistinai ten rinkosi
kovai. Ten[8] buvo lauko sklypas, pilnas
miežių. *Kareiviams pabėgus nuo
filistinų*, 14 jis[9] atsistojo lauko viduryje,
jį gynė ir mušė filistinus. Taip
VIEŠPATS padėjo laimėti didelę pergalę.
15 Kartą trys iš trijų dešimčių
įžymiausiųjų[10] nusileido nuo[11] uolos pas
Dovydą, į Adulamo olą, o tuo tarpu
filistinų kariuomenė stovyklavo Refaimo
slėnyje. 16 Dovydas tąsyk buvo
tvirtovėje, o filistinų postas tąsyk stovėjo
Betliejuje. 17 Tada Dovydas užsigeidęs
tarė: „Kas man duos atsigerti vandens iš
Betliejaus cisternos, esančios
prievartyje?" 18 Tada tie trys prasimušė
pro filistinų stovyklą, pasisėmė vandens
iš Betliejaus cisternos, esančios
prievartyje, ir pasisėmę atnešė Dovydui.
Bet Dovydas nenorėjo jo gerti. Jis jį
išliejo VIEŠPAČIUI 19 ir tarė: „Gink,
Dieve, man tai daryti! Gerti šitų vyrų
kraują[12]! Nes, statydami pavojun savo
gyvybę, jie jo atnešė!" Taigi jis nenorėjo
jo gerti. Tai padarė tie trys karžygiai.
20 Joabo brolis Abišajas buvo trijų
dešimčių vadas. Jis mostagavo savo ietį
prieš tris šimtus nukautų, bet nebuvo
priskirtas prie trijų. 21 Jis buvo
gerbiamas trijų dešimčių tarpe ir tapo jų
viršininku, tačiau trijulei neprilygo.
22 Jehojados sūnus Benajas,
narsus vyras, nuveikęs daug žygdarbių,
buvo kilęs iš Kabşeelio. Jis užmušė abu
Moabo karžygius. Be to, jis nulipo
žemyn ir užmušė liūtą cisternoje

1 T.y. tavo giminaičiai
2 Arba: užmuš jebusietį
3 Lit. viršininku ir vadu
4 Rk., plg. 2 Sam 5, 9; M: apskričio

5 G^{L}, plg. 2 Sam 23, 8; M: Jošobeamas
6 G^{L}, plg. 12b; KGSV: trijų dešimčių
7 S^{A} 2 Sam 23, 8; M: tris; G^{L}: devynis
8 Įtrp. iš 2 Sam 23, 11; ~M
9 GArab 2 Sam 23, 12; M: jie
10 Lit. galvų
11 Rk.; M: ant
12 M + jų gyvybės kaina

snieguotą dieną. 23 Jis dar užmušė
egiptietį, aukštaūgį vyrą, penkių mastų
aukščio. Egiptietis laikė rankoje ietį
tarsi audėjų riestuvą. Nusileidęs prie jo
su lazda, jis išplėšė ietį iš egiptiečio
rankos ir jį nužudė jo paties ietimi.
24 Tai nuveikė Jehojados sūnus Benajas,
bet jis nebuvo priskirtas prie trijų
karžygių. 25 Jis buvo gerbiamas trijų
dešimčių tarpe, tačiau trijulei neprilygo.
Dovydas jį paskyrė savo asmens sargybos
viršininku.

26 Karžygiai buvo Joabo brolis
Asahelis, Dodo sūnus Elchananas iš
Betliejaus, 27 charodietis Šamotas,
⌜charodietis Elika⌝[1], peletietis[2] Chelesas,
28 tekojietis Ikešo sūnus Ira, anatotietis
Abiezeris, 29 chušietis Sibechajas,
achochas Ilajas, 30 netofietis Maherajas,
netofietis Baanos sūnus Cheledas,
31 Ribajo sūnus Itajas iš benjaminų
Gibėjos, piratonietis Benajas,
32 Churajas iš Gaašo daubų, arbietis
Abielis, 33 bachurimietis Azmavetas,
šaalbonietis Eljachba, 34 gizonietis
Hašemas, hararas Šagės sūnus
Jonatanas, 35 hararas Sachario sūnus
Achiamas, Urio sūnus Elifalas,
36 mecherietis Chėferis, ⌜pelonietis
Achijas⌝[3], 37 karmelietis Cheşras, Ezbajo
sūnus Naarajas, 38 Natano brolis Joelis,
Hagrio sūnus Mibcharas, 39 amonietis
Şelekas, beėrotietis Nachrajas, Şerujos
sūnaus Joabo ginklanešys; 40 ⌜jatyrietis
Ira, jatyrietis Garebas⌝[4] 41 chitietis
Urijas, Achlajo sūnus Zabadas,
42 reūbenas Şizos sūnus Adina, reūbenų
vadas, ir trys dešimtys su juo,
43 Maachos sūnus Chananas ir mitnietis
Jošafatas, 44 aštarotietis Uzija,
aroeriečio Chotamo sūnūs Šama ir
Jeielis, 45 Šimrio sūnus Jediaelis ir
tişietis jo brolis Jocha,
46 machanaimietis[5] Elielis, Elnaamo
sūnūs Jeribajas bei Jošavijas ir
moabietis Jitma, 47 Elielis, Obedas ir
Jaasielis iš Şobos.

10–47 2 Sam 23, 8–39

Ankstesnieji Dovydo kovos draugai Şiklage

12 Šitie yra tie, kurie atėjo pas
Dovydą į Şiklagą, kai jis dar
turėjo laikytis atokiai nuo Kišo sūnaus
Sauliaus. Jie priklausė prie karžygių,
padėjėjų kovoje, 2 apsiginklavusių
lanku, galinčių dešiniąja ir kairiąja
ranka laidyti akmenis ir šaudyti strėles
iš lanko.

Iš Sauliaus giminaičių, iš
Benjamino: 3 vadas Achiezeris, ⌜toliau
gibėjiečio Jehošamos sūnus Joašas⌝[6],
Azmaveto sūnūs Jezielis ir Peletas,
Berechijas[7] ir anatotietis Jehus;
4 gibeonietis Jišmajas, karžygys trijų
dešimčių tarpe, tiksliau, trijų dešimčių
viršininkas; 5 Jeremijas, Jachazielis,
Jochananas ir gederietis Jozabadas,
6 Eluzajas, Jerimotas, Bealijas,
Šemarijas ir charufietis[8] Šefatijas;
7 korachai Elkana, Jišijas, Azarelis,
Joezeris ir Jašobeamas; 8 Jerochamo
sūnus Joela ir Zebadijas iš Gedoro.

9 Iš gadų perėjo pas Dovydą į
tvirtovę, į dykumą, narsūs vyrai, kariai,
tinkami karo žygiui, apsiginklavę skydu
ir ietimi, kurių išvaizda buvo kaip liūto
ir kurie buvo eiklūs kaip gazelės
kalnuose: 10 vadas Ėzeris, antrasis
Obadijas, trečiasis Eliabas,
11 ketvirtasis Mišmana, penktasis
Jeremijas, 12 šeštasis Atajas, septintasis
Elielis, 13 aštuntasis Jochananas,
devintasis Elzabadas, 14 dešimtasis
Jeremijas, vienuoliktasis Machbanajas.
15 Šitie buvo iš gadų, kariuomenės
vadai, kurių mažiausiasis galėjo stoti
prieš šimtą ir didžiausiasis prieš
tūkstantį. 16 Šitie buvo tie, kurie

---

1 Iš 2 Sam 23, 25; ~M
2 Pgl. 2 Sam 23, 26 SArab; M: pelonietis
3 2 Sam 23, 34: gilonietis Achitofelio sūnus Eliamas
4 G[BS]SArab; M: jitras Ira, jitras Garebas
5 Arba: machnietis; M: machavimietis
6 Rk. pgl. G; M: ir Joašas, gibėjiečio Šemajos sūnūs
7 GS; M: Beracha
8 QG[A]VT; KG[B]: charifietis

pirmąjį mėnesį persigavo per Jordaną,
kai tas užliejo visus savo krantus ir
padarė nepereinamus visus rytinius ir
vakarinius slėnius.
17 Kai kurie benjaminai ir judėjai
pasiekė Dovydo tvirtovę. 18 Dovydas
išėjo jų pasitikti ir atsiliepdamas jiems
tarė: „Jei atėjote pas mane taikingu
tikslu, norėdami man padėti, aš mielai
jus priimsiu į sąjungą su savim. Bet jei
[atėjote] manęs išduoti mano
priešininkams, nors ir nevartojo smurto
mano rankos, tegul mūsų protėvių
Dievas pamato ir sudraudžia!“ 19 Tada
dvasia apėmė[1] Amasają, trijų dešimčių
vadą, ⌈ir jis tarė⌉[2]:

„Tavo mes esame, Dovydai,
ir su tavim, Jišajo sūnau!
Gerovė, gerovė tau
ir gerovė tam, kuris tau padeda,
nes tau padeda tavo Dievas!“

Tada Dovydas juos priėmė ir padarė
būrio vadais.
20 Be to, kai kurie iš Menašės
persimetė į Dovydo pusę, kai šis žygiavo
su filistinais prieš Saulių į karą, tačiau
jis[3] *jiems nepadėjo, nes pasitarę filistinų*
kunigaikščiai jį paleido, sakydami:
„Mūsų galvų kaina jis pereis pas savo
valdovą Saulių“. 21 Jam einant į
Şiklagą, pas jį perėjo iš Menašės Adna,
Jozabadas, Jediaelis, Michaelis,
Jozabadas[4], Elihus ir Şiletajas, Menašės
tūkstantininkai. 22 Ir jie padėjo
Dovydui [kovoti] prieš plėšikų gaują, nes
jie visi buvo narsūs vyrai ir tapo
kariuomenės vadais. 23 Mat diena iš
dienos ateidavo pas Dovydą jam padėti,
kol susikūrė ⌈be galo didelė kariuomenė⌉[5].

Dovydo kariuomenė Chebrone

24 Šitie yra skaičiai karui
apsiginklavusių asmenų, kurie atėjo pas
Dovydą į Chebroną, kad jam perduotų
Sauliaus karalystę, kaip VIEŠPATS
buvo paliepęs:
25 Judėjų, nešiojančių skydą ir ietį:
šeši tūkstančiai aštuoni šimtai
apsiginklavusių kovai. 26 Iš šimeonų
narsių karių: septyni tūkstančiai šimtas.
27 Iš levių: keturi tūkstančiai šeši
šimtai. 28 Be to, dar aharonų vadas
Jehojada ir su juo trys tūkstančiai
septyni šimtai, 29 taip pat Şadokas,
šaunus vaikinas ir jo tėvo namai:
dvidešimt du vadai. 30 Iš benjaminų,
Sauliaus giminaičių: trys tūkstančiai.
Ligtol jų daugumas tebesilaikė
ištikimybės Sauliaus namams. 31 Iš
efraimų: dvidešimt tūkstančių aštuoni
šimtai narsuolių, pagarsėjusių vyrų savo
šeimose. 32 Iš pusės Menašės genties:
aštuoniolika tūkstančių, kurie vardais
buvo paskirti atvykti, kad padarytų
Dovydą karaliumi. 33 Iš isacharų, kurie
taip nusivokė apie laikus, jog žinojo, ką
Izraelis turėjo daryti: du šimtai jų vadų
ir visi jų giminaičiai, kurie klausė jų
įsakymo. 34 Iš Zebuluno tinkamų karo
žygiui, pasiruošusių stoti į mūšį su visais
kariniais ginklais: penkiasdešimt
tūkstančių, norinčių padėti Dovydui[6]
nedvejojančia širdim. 35 Iš Naftalio:
tūkstantis vadų ir su jais trisdešimt
septyni tūkstančiai su skydu ir ietimi.
36 Iš danų, pasiruošusių stoti į mūšį:
dvidešimt aštuoni tūkstančiai šeši
šimtai. 37 Iš Ašerio tinkamų karo
žygiui, stoti į mūšio eiles: keturiasdešimt
tūkstančių. 38 Iš anapus Jordano, iš
reūbenų, gadų ir pusės Menašės genties
su visais kovojančios kariuomenės
ginklais: šimtas dvidešimt tūkstančių.
39 Visi šitie kariai, išsirikiavę[7]
kautynių tvarka, visa širdim atžygiavo į
Chebroną, norėdami padaryti Dovydą
viso Izraelio karaliumi. Taip pat ir visas
likusysis Izraelis buvo vieningai
nusistatęs padaryti Dovydą karaliumi.
40 Ir jie ten išbuvo pas Dovydą tris
dienas valgydami ir gerdami, nes jų
giminaičiai buvo juos aprūpinę maistu.
41 Taip pat jų kaimynai nuo[8] pat
Isacharo, Zebuluno ir Naftalio gabeno
jiems[9] maistą ant asilų, kupranugarių,

---

1 Lit. apvilko
2 GV; ~M
3 G^{AL}V; M: jie
4 Rk.: Jozakaras
5 Lit. tokia didžiulė kariuomenė, kaip Dievo kariuomenė
6 G; ~M
7 Kkr. MssG; M: susibūrę
8 Lit. ligi
9 G; M: duoną

asilėnų ir jaučių: daugybę miltų,
džiovintų figų bei vynuogių pyragaičių,
vyno ir aliejaus, galvijų ir avių, nes buvo
džiaugsmo Izraelyje.

Pirmasis bandymas pervežti sandoros skrynią

13 Dovydas pasitarė su
tūkstantininkais ir šimtininkais,
su visais vadais. 2 Paskui Dovydas tarė
visam Izraelio susirinkimui: „Jei jums
atrodo tinkama ir jei VIEŠPAČIUI, mūsų
Dievui, patiks[1], pasiųskime žinią savo
broliams, pasilikusiems visose Izraelio
šalyse, ir su jais esantiems kunigams bei
leviams [, gyvenantiems] miestuose, kur
yra jų ganyklos, kad susirinktų pas mus,
3 ir sugrąžinkime pas save savo Dievo
skrynią, nes Sauliaus dienomis ja
nesirūpinome“. 4 Visi susirinkusieji
pareiškė, kad taip reikia padaryti, nes
tas dalykas visai tautai atrodė tinkamas.
5 Tad Dovydas surinko visą
Izraelį nuo Egipto Šichoro iki Lebo-
Chamato[2], kad pargabentų Dievo
skrynią iš Kirjat-Jearimo. 6 Dovydas ir
visas Izraelis nukilo į Baalą, į Kirjat-
Jearimą, priklausantį Judui, kad iš ten
atgabentų aukštyn Dievo, ant kerubų
sėdinčio VIEŠPATIES, skrynią, ⌜kur
minimas jo vardas⌝[3]. 7 Jie vežė Dievo
skrynią ant naujo vežimo iš Abinadabo
namų, o Uza ir ⌜jo brolis⌝[4] valdė vežimą.
8 Tuo tarpu Dovydas ir visas Izraelis
šoko Dievo akivaizdoje su visa jėga, su
giesmėmis, su lyromis, su arfomis, su
būgneliais, su cimbolais ir su trimitais.
9 Jiems pasiekus Kidono klojimą, Uza
ištiesė ranką, norėdamas prilaikyti
skrynią, nes jaučiai jai[5] leido paslysti.
10 Tada VIEŠPATIES rūstybė užsidegė
prieš Uzą, ir jis jį užgavo dėl to, kad buvo
ištiesęs ranką į skrynią, ir jis ten mirė
Dievo akivaizdoje. 11 Dovydas supyko
dėl to, kad VIEŠPATS[6] išsiveržė prieš
Uzą. Tad tą vietą vadina Pereș-Uza[7] iki
šios dienos. 12 Tą dieną Dovydas
pabūgo Dievo ir tarė: „Kaip aš begaliu
gabenti pas save Dievo skrynią?“ 13 Ir
Dovydas nebeleido skrynios atgabenti
pas save į Dovydo miestą, bet ją nukreipė
į gatiečio Obed-Edomo namus. 14 Taigi
Dievo skrynia pasiliko tris mėnesius ⌜pas
Obed-Edomą⌝[8] jo namuose. Tačiau
VIEŠPATS laimino Obed-Edomo namus
ir viską, ką jis turėjo.

1–14 2 Sam 6, 1–11 5 1 Sam 7, 1–2 6 Iš 25, 22
14 1 Kron 26, 4–5

Dovydo rūmai ir šeima

14 Tyro karalius Chiramas siuntė
pasiuntinius pas Dovydą su kedro
rąstais, taip pat mūrininkus ir dailides,
kad jam pastatytų rūmus. 2 Dovydas
žinojo, kad VIEŠPATS jį buvo
patvirtinęs Izraelio karaliumi, nes jo
karališka valdžia buvo išaukštinta dėl jo
tautos Izraelio.
3 Dovydas vedė dar daugiau
žmonų Jeruzalėje, ir Dovydui gimė dar
daugiau sūnų bei dukterų. 4 Šitie yra
vardai gimusiųjų, kurių jis susilaukė
Jeruzalėje: Šamūva ir Šobabas, Natanas
ir Saliamonas, 5 Jibcharas, Elišūva,
Elpaletas, 6 Nogahas, Nefegas, Jafija,
7 Elišama, Beeljada ir Elifeletas.

1–6 2 Sam 5, 11–16

Dovydo kovos su filistinais

8 Kai filistinai išgirdo, kad
Dovydas pateptas karaliumi visam
Izraeliui, visi filistinai žygiavo aukštyn
Dovydo ieškoti. Tai išgirdęs, Dovydas
išėjo jų pasitikti. 9 O filistinai buvo
atžygiavę ir užpuolę Refaimo slėnį.
11 Tada Dovydas pasiklausė Dievo: „Ar
man žygiuoti prieš filistinus? Ar juos
atiduosi man į rankas?“ VIEŠPATS jam
tarė: „Žygiuok, ir aš juos atiduosiu tau į
rankas!“ 11 Taigi jis[9] žygiavo į Baal-
Perașimą, ir ten Dovydas juos sumušė.
Dovydas tarė: „Dievas prasilaužė pro
mano priešus mano ranka,

1 Rk. Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
2 Arba: įėjimo į Chamatą
3 Rk.; M: kuris minimas kaip vardas; arba pgl. kkr. Mss: kuris ten vadinamas
4 V; GS: jo broliai; M: Achjoas
5 GV; ~M
6 T.y. VIEŠPATIES rūstybė
7 T.y. Išsiveržimu prieš Uzą
8 T; M: su Obed-Edomo namais
9 2 MssGS 2 Sam 5, 20; M: jie

kaip vanduo prasilaužia [pro pylimą]".
Todėl tą vietą praminė Baal-Perįšimu[1].
12 Jie ten paliko savo dievus, ir,
Dovydui paliepus, tie buvo sudeginti.
13 Vėliau filistinai dar kartą
užpuolė slėnį. 14 Dovydui vėl Dievo
pasiklausus, Dievas jam tarė:
„Nežygiuok ⸢prieš juos iš priekio!
Žygiuok⸣[2] jiems į užnugarį! Pasuk į šalį
nuo jų ir juos užpulk iš bakos krūmų
pusės. 15 Kai tik išgirsi žingsniavimo
šlamesį bakos krūmų viršūnėse, išeik į
kovą, nes Dievas bus išžygiavęs tavo
priešakyje filistinų kariuomenės mušti".
16 Dovydas padarė, kaip Dievas jam
buvo įsakęs, ir jis[3] mušė filistinų
kariuomenę nuo Gibeono iki Gezerio.
17 Taip Dovydo vardas išgarsėjo po
visas šalis, ir VIEŠPATS ⸢padarė, kad jo
bijojo visos tautos⸣[4].

8–17 2 Sam 5, 17–25

Sandoros skrynia perkeliama į Jeruzalę

15 Pasistatęs namų Dovydo mieste,
jis prirengė vietą Dievo skryniai ir
jai ištiesė padangtę. 2 Tasyk Dovydas
įsakė: „Niekam kitam nevalia Dievo
skrynios nešti, kaip tik leviams, nes juos
VIEŠPATS išsirinko VIEŠPATIES
skryniai nešioti ir jam amžinai tarnauti".
3 Ir Dovydas sušaukė visą Izraelį į
Jeruzalę, kad užgabentų VIEŠPATIES
skrynią į jos vietą, kurią jis jai buvo
prirengęs.
4 Dovydas surinko aharonus ir
levius: 5 Iš kehatų—vadą Urielį ir jo
brolius, šimtą dvi dešimtis; 6 iš
merarių—vadą Asają ir jo brolius, du
šimtus dvi dešimtis; 7 iš gėršomų—vadą
Joelį ir jo brolius, šimtą tris dešimtis;
8 iš elisafanų—vadą Šemają ir jo brolius,
du šimtus; 9 iš chebroniečių—vadą Elielį
ir jo brolius, aštuonias dešimtis; 10 iš
uzielių—vadą Aminadabą ir jo brolius,
šimtą dvylika.
11 Paskui Dovydas pasišaukė
kunigus Şadoką ir Ebjatarą bei levius:
Urielį, Asają, Joelį, Šemają, Elielį ir
Aminadabą, 12 ir jiems tarė: „Jūs esate
levių šeimų galvos. Jūs pasišventinkite
su savo broliais, kad galėtumėte
užgabenti VIEŠPATIES, Izraelio Dievo,
skrynią ⸢į vietą, kurią⸣[5] esu jai prirengęs!
13 Kadangi pirmąjį kartą jūsų nebuvo
[su mumis], VIEŠPATS, mūsų Dievas,
išsiveržė [pykčiu] prieš mus, nes
nebuvome jo pasiklausę, kaip reikalauja
tvarka". 14 Taigi kunigai ir leviai
šventinosi, kad galėtų užgabenti
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, skrynią.
15 Leviai užsikėlė ant pečių Dievo
skrynią su nešamomis kartimis [,
gulinčiomis] ant jų, kaip Mozė buvo
įsakęs pagal VIEŠPATIES paliepimą.
16 Dovydas dar įsakė levių vadams
paskirti jų brolius giesmininkais,
grojančiais muzikos instrumentais—
arfomis, lyromis ir cimbolais,—kad jie
muzika sukeltų linksmą nuotaiką.
17 Taigi leviai paskyrė Joelio sūnų
Hėmaną, o iš jo brolių—Berechijo sūnų
Asafą; iš merarių, jų brolių,—Kušajo
sūnų Ėtaną 18 ir su jais jų antro rango
brolius: Zachariją, Jaazielį, Šemiramotą,
Jechielį, Unį, Eliabą, Benają, Maaseją,
Matitiją, Elifalą, Mikneją, Obed-Edomą,
Jeielį ⸢ir Azaziją⸣[6], 19 būtent:
giesmininkus Hėmaną, Asafą ir Ėtaną
groti variniais cimbolais, 20 Zachariją,
Azielį, Šemiramotą, Jechielį, Unį,
Eliabą, Maaseją ir Benają [skambinti]
arfomis ⸢ėlamiečių gaida⸣[7], 21 Matatiją,
Elifalą, Mikneją, Obed-Edomą, Jeielį ir
Azaziją vesti lyromis ⸢šimjoniečių gaida⸣[8].
22 O Kenanijas, levių muzikos[9] vadovas,
buvo muzikos[10] direktorius, nes jis apie
tai nusimanė. 23 Berechijas ir Elkana
turėjo būti skrynios vartų sargai.
24 Kunigai—Šebanijas, Jošafatas,
Netanelis, Amasajas, Zacharijas,
Benajas ir Eliezeris—turėjo trimituoti
trimitais Dievo skrynios priekyje. Obed-
Edomas ir Jechijas irgi turėjo būti
skrynios vartų sargai.

1 T.y. Pralaužų valdovu
2 Rk., plg. 2 Sam 5, 23; ~M
3 GSV 2 Sam 5, 25; M: jie
4 Lit. uždėjo ant visų tautų baimę jo

5 4 MssSTV; ~M
6 G, žr. 21 skn.; ~M
7 Neaiškios reikšmės muzikinis terminas
8 Neaiškios reikšmės mužikinis terminas
9 Arba: nešimo (t.y. sandoros skrynios nešimo)
10 Arba: nešimo

25 Dovydas, Izraelio vyresnieji ir
tūkstantininkai, kurie buvo nuėję
VIEŠPATIES sandoros skrynios
atgabenti iš Obed-Edomo namų, buvo
linksmai nusiteikę 26 ir, kadangi Dievas
padėjo leviams, nešantiems
VIEŠPATIES sandoros skrynią,
paaukojo septynis jauniklius jaučius ir
septynis avinus. 27 Dovydas buvo
apsivilkęs plonu lininiu apsiaustu, taip
pat visi leviai, nešantys skrynią,
giesmininkai ir Kenanijas, *giesmininkų*
muzikos vadovas. Be to, Dovydas buvo
užsivilkęs lininį efodą. 28 Taip visas
Izraelis gabeno aukštyn VIEŠPATIES
sandoros skrynią su krykštavimu, su
rago gausmu, su trimitais ir su cimbolais,
skambindami arfomis ir lyromis. 29 O
kai VIEŠPATIES sandoros skrynia
pasiekė Dovydo miestą, Sauliaus duktė
Michala, žiūrėdama žemyn pro langą,
pamatė karalių Dovydą linksmai šokantį
ir pajuto jam panieką savo širdyje.

2 Dt 10, 8 15 Iš 25, 14 25–29 2 Sam 6, 12–22

16 Įnešę Dievo skrynią ir ją pastatę
viduryje padangtės, kurią
Dovydas jai buvo ištiesęs, jie aukojo
deginamąsias ir bendrystės aukas Dievo
akivaizdoje. 2 Baigęs aukoti
deginamąją auką ir bendrystės aukas,
Dovydas palaimino tautą VIEŠPATIES
vardu 3 ir išdalijo visiems izraeliams,
vyrams ir moterims, kiekvienam po
apskritą duonos kepalą, datulinį ir
džiovintų vynuogių pyragaitį.
4 Paskui jis paskyrė dalį levių
tarnais ties VIEŠPATIES skrynia, būtent
tam, kad paminėtų, dėkotų ir girtų
VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą: 5 Asafą,
vyriausiąjį, ir jo pavaduotoją Zachariją,
toliau Jaazielį[1], Šemiramotą, Jechielį,
Matitiją, Eliabą, Benają, Obed-Edomą ir
Jeielį groti muzikos instrumentais:
arfomis ir lyromis, Asafui skambinant
cimbolais, 6 taip pat kunigus Benają ir
Jaazielį nuolat trimituoti trimitais ties
Dievo sandoros skrynia.

Dovydo padėkos giesmė

7 Tąsyk, tą dieną, Dovydas pirmą
kartą pavedė Asafui ir jo broliams
giedoti padėką VIEŠPAČIUI:
8 Dėkokite VIEŠPAČIUI,
šaukitės jo vardo!
Skelbkite tautose jo darbus!
9 Giedokite jam, skambinkite jam!
Apsakykite visus jo
nuostabius darbus!
10 Didžiuokitės jo šventuoju vardu!
Tegul džiaugiasi
VIEŠPATIES ieškančiųjų
širdis!
11 Ieškokite VIEŠPATIES ir jo
stiprybės!
Nuolat ieškokite jo veido!
12 Atsiminkite jo nuostabius
darbus, kuriuos jis
padarė,
jo ženklus ir jo burnos
sprendimus,
13 jūs, jo tarno Izraelio palikuonys,
Jokūbo sūnūs, jo išrinktieji!

14 Jis, VIEŠPATS, yra mūsų
Dievas.
Visoje žemėje vyksta jo
teismai.
15 ⌜Jis atsimena⌝[2] per amžius savo
sandorą,—
pažadą, kurį jis davė[3]
tūkstančiui kartų,—
16 kurią jis sudarė su Abraomu,
ir savo priesaiką Izaokui.
17 Ir jis ją patvirtino kaip nuostatą
Jokūbui,
kaip amžiną sandorą
Izraeliui,
18 sakydamas: „Tau duosiu
Kanaano šalį
kaip jums priskirtą
veldinį!“
19 Kai jų tebuvo nedidelis skaičius,
tik mažas būrys, ir jie
tebuvo ateiviai joje,
20 ir keliavo iš tautos į tautą,
iš vienos karalystės į kitą
tautą,
21 jis niekam neleido jų prispausti
ir sudraudė dėl jų karalius:
22 „Nelieskite mano pateptųjų
ir mano pranašams
nedarykite pikta!“

1 Arba: Azielį, plg. 15, 18, 20 skn.; M: Jeielį

2 GAL Ps 105, 8; M: Atsiminkite
3 Lit. įsakė

23 Giedokite VIEŠPAČIUI, visos šalys!
Skelbkite iš dienos į dieną jo išgelbėjimą!
24 Apsakykite tarp tautų jo šlovę,
tarp visų nacijų jo nuostabius darbus!
25 Nes didis yra VIEŠPATS ir labai girtinas,
jis labiau bijotinas už visus dievus.
26 Nes visi tautų dievai yra stabai,
bet VIEŠPATS padarė dangų.
27 Šlovė ir didybė jo priekyje,
stiprybė ir džiaugsmas jo vietoje.

28 Pripažinkite VIEŠPAČIUI, tautų giminės,
pripažinkite VIEŠPAČIUI garbę ir galybę!
29 Pripažinkite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę,
atneškite dovaną ir ateikite jo akivaizdon!
Parpulkite prieš VIEŠPATĮ didingai šventą!
30 Drebėkite prieš jį, visos šalys!
Tvirtai stovi pasaulis, jis nesvyruoja.
31 Tegul linksminasi dangūs ir džiūgauja žemė!
Tebūnie sakoma tarp tautų: „VIEŠPATS yra karalius!“
32 Tegul ūžia jūra ir tai, ko ji pilna!
Linksmai tegul šūkauja laukas ir viskas, kas yra jame!
33 Tada krykštaus miško medžiai VIEŠPATIES akivaizdoje,
kai jis ateis žemės teisti.
34 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
nes amžina jo malonė!

35 Ir sakykite: „Gelbėk mus, Dieve, mūsų gelbėtojau,
mus surink ir išlaisvink iš tautų,
kad dėkotume tavo šventajam vardui,
kad girtumės tau reiškiamu gyriumi!
36 Tebūnie pagarbintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
nuo amžių iki amžių!“
Tadą visa tauta tarė: „Amen“ ir gyrė VIEŠPATĮ.
37 Jis[1] ten paliko ties
VIEŠPATIES sandoros skrynia Asafą ir
jo brolius, kad jie nuolat tarnautų ties
skrynia, kaip reikalavo kasdieninės
pareigos, 38 o Obed-Edomą ⸢ir Jechiją⸣[2]
bei jų šešiasdešimt aštuonis brolius—
Obed-Edomas buvo Jedutūno sūnus—ir
Chosą [paliko] kaip vartų sargus.
39 O kunigą Sadoką ir jo brolius
kunigus jis [paliko] ties VIEŠPATIES
buveinė aukštumoje, esančioje Gibeone,
40 kad jie nuolat, rytą ir vakare, aukotų
VIEŠPAČIUI deginamąsias aukas ant
deginamųjų aukų aukuro ir kad laikytųsi
visko, kas parašyta VIEŠPATIES
įstatyme, kurį jis įsakė Izraeliui
[vykdyti]. 41 [Jis paliko] su jais
Hėmaną, Jedutūną ir visus kitus
išrinktus, [aukščiau] išvardytus, kad jie
giedotų „Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes
amžina jo malonė“. 42 Jie, Hėmanas ir
Jedutūnas, turėjo su savim trimitų ir
cimbolų muzikantams ir [kitokių]
instrumentų Dievo giesmėms [palydėti].
O Jedutūno sūnūs buvo paskirti vartams
saugoti.
43 Paskui visi žmonės nuėjo,
kiekvienas į savo namus; Dovydas irgi
parėjo savo namiškių palaiminti.

8–36 Ps 105, 1–15; 96, 1–13; 106, 1.47–48 **16** Pr 12, 7; 26, 3 **17–18** Pr 28, 13 **21–22** Pr 20, 3–7 **34** 2 Kron 5, 13; 7, 3; Ezra 3, 11; Ps 100, 5; 106, 1; 107, 1; 118, 1; 136, 1; Jer 33, 11 **43** 2 Sam 6, 19–20

Dievo pažadas Dovydui

17 Dovydas, apsigyvenęs savo
rūmuose, tarė pranašui Natanui:
„Štai aš gyvenu kedriniuose namuose, o
VIEŠPATIES sandoros skrynia yra po
padangtės dangalais!“ 2 Natanas tarė
Dovydui: „Daryk viską, ką turi galvoje,
nes Dievas yra su tavim!“ 3 Bet tą pačią
naktį Natanui atėjo VIEŠPATIES žodis:
4 “Eik ir tark mano tarnui Dovydui:
‚Taip pasakė VIEŠPATS: Ne tu man

1 T.y. Dovydas
2 Įtrp. pgl. 15, 24b; ~M

statysi gyvenamus namus! 5 Juk
negyvenau namuose nuo tos dienos, kai
atvedžiau Izraelį, iki šios dienos, bet
keliavau[1] iš palapinės į palapinę ir iš
gyvenvietės ⌜į gyvenvietę⌝[2]. 6 Ar aš, kur
tik keliavau su visu Izraeliu, esu kada
nors prataręs žodį kuriam nors iš Izraelio
teisėjų, kuriems įsakiau ganyti mano
tautą: „Kodėl man nepastatėte kedrinių
namų?“‘ 7 Taigi dabar taip sakyk mano
tarnui Dovydui: ‚Taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS: Aš tave
paėmiau iš ganyklos, nuo avių bandos,
kad būtum mano tautos Izraelio vadas.
8 Buvau su tavim visur, kur žygiavai, ir
išnaikinau visus tavo priešus tau iš akių.
Ir aš padarysiu tau vardą, lygų žemės
didžiūnų vardui. 9 Paskirsiu vietą savo
tautai Izraeliui ir ją įsodinsiu, kad ji
gyventų savo vietoje ir nebeturėtų jausti
nerimą ir kad nedorėliai nebedrįstų jos
engti, kaip pradžioje[3] 10 ir nuo tada, kai
paskyriau[4] teisėjus savo tautai Izraeliui,
ir nužeminsiu visus tavo priešus. Be to,
tau pareiškiu, kad VIEŠPATS tau įkurs
namus[5]. 11 Kai pasibaigs tavo amžius ir
turėsi iškeliauti, kaip ir tavo tėvai,
iškelsiu po tavęs tavo palikuonį, kuris
bus vienas iš tavo sūnų, ir sutvirtinsiu jo
karalystę. 13 Aš būsiu jam tėvas, o jis
bus man sūnus, ir savo malonės
neatimsiu nuo jo, kaip atėmiau nuo tavo
pirmatako. 14 Bet jį įstatysiu savo
namuose ir savo karalystėje visam
laikui, ir jo sostas amžinai patvers“‘.
15 Visus šituos žodžius ir visą šitą
apreiškimą Natanas tiksliai persakė
Dovydui.

1–15 2 Sam 7, 1–17 13 2 Kor 6, 18; Hbr 1, 5

Dovydo malda

16 Paskui karalius Dovydas, įėjęs
ir atsisėdęs VIEŠPATIES akivaizdoje,
tarė: „Kas aš esu, VIEŠPATIE Dieve, ir
kas yra mano namai, kad iki čia mane
atvedei? 17 Bet tai tau atrodė mažas
dalykas, Dieve. Tu [dar] kalbėjai apie
savo tarno namus, pramatydamas tolimą
ateitį, ir ⌜man parodei ateitį daugiau,
negu kad žmonės gali ištirti⌝[6].
VIEŠPATIE Dieve, 18 ką gi daugiau
Dovydas begali pridėti prie tavo tarno
pagerbimo, kai jau tu pats išsirinkai savo
tarną? 19 VIEŠPATIE, dėl savo tarno,
⌜dėl savo šuns⌝[7], tu padarei visą šitą didelį
dalyką, apreikšdamas ⌜savo tarnui⌝[8]
visus didžius dalykus. 20 VIEŠPATIE,
nėra nė vieno tau lygaus ir nėra jokio
Dievo, išskyrus tave, žiūrint visko, ką
esame girdėję savo ausimis. 21 Ir kur
yra vienintelė[9] tokia žemės tauta, kaip
tavo tauta Izraelis, kurios Dievas ėjo
atpirkti sau kaip tautos, padaryti sau[10]
vardo dideliais ir baisingais veiksmais,
pavaryti tautų[11] nuo tavo tautos, kurią
atpirkai iš Egipto? 22 Tačiau tu
paskyrei savo tautą Izraelį, kad ji
amžinai tau būtų tauta, ir tu,
VIEŠPATIE, tapai jiems Dievu. 23 Taigi
dabar, VIEŠPATIE, tas žodis, kurį
kalbėjai apie savo tarną ir jo namus,
tegul galioja per amžius. Ir padaryk,
kaip kalbėjai, 24 kad tavo vardas būtų
patikimas bei garsus per amžius ir kad
žmonės sakytų: ‚Kariuomenių
VIEŠPATS[12] yra Izraelio Dievas!‘ ir kad
tavo tarno Dovydo namai tvirtai stovėtų
tavo akivaizdoje. 25 Nes tu, mano
Dieve, ⌜apreiškei savo tarnui⌝[13], kad jam
įkursi namus. Todėl tavo tarnas išdrįso
melstis tavo akivaizdoje. 26 Taigi dabar,
VIEŠPATIE, tu esi tikrasis Dievas ir tu
pažadėjai savo tarnui tą gera—27 taigi
dabar tu teikeis palaiminti savo tarno
namus, kad jie amžinai gyvuotų tavo
akivaizdoje. Kadangi tu, VIEŠPATIE,
[juos] palaiminai, jie yra amžinai
palaiminti“.

16–27 2 Sam 7, 18–29

Dovydo karai

1 Įtrp. su T 2 Sam 7, 6; ~M
2 Rk. pgl. T; ~M
3 T.y. Egipte
4 Lit. įsakiau
5 T.y. dinastiją
6 Rk.; M: mane matei kaip eilę žmonių aukštyn
7 Rk.; M: ir pagal savo širdį
8 ST 2Sam 7,21; ~M
9 G 2 Sam 7, 23: kita
10 Pgl. 2 Sam 7, 23 G; M: tau
11 Rk.; ~M
12 M + Izraelio Dievas; ~ 2 Sam 7, 26
13 Lit. atidengei savo tarno ausį

18 Paskui Dovydas sumušė filistinus
ir juos pasijungė. Jis atėmė iš
filistinų rankų Gatą ir jam
priklausančius kaimus.
2 Be to, jis sumušė Moabą, ir
moabiečiai tapo Dovydo valdiniais,
duodančiais duoklę.
3 Toliau Dovydas sumušė
Chamato link esančios Šobos karalių
Hadadezerį, kai jis žygiavo savo valdžios
įsteigti prie Eufrato upės. 4 Dovydas
pasigavo iš jo tūkstantį kovos vežimų,
septynis tūkstančius raitelių ir dvidešimt
tūkstančių pėstininkų. Dovydas pakirto
visiems vežimų arkliams kojų gyslas ir iš
jų tepaliko šimtą arklių. 5 Kai Damasko
aramėjai atėjo į pagalbą Šobos karaliui
Hadadezeriui, Dovydas išmušė dvidešimt
du tūkstančius aramėjų. 6 Paskui
Dovydas pastatė įgulas[1] Damasko
Arame, ir aramėjai tapo Dovydo
valdiniais, duodančiais duoklę.
VIEŠPATS davė Dovydui pergalę visur,
kur jis žygiavo. 7 Dovydas dar paėmė
auksinius skydus, kuriuos nešiojo
Hadadezerio tarnai, ir juos atsigabeno į
Jeruzalę. 8 O iš Tibchato ir Kūno,
Hadadezerio miestų, Dovydas pasiėmė
labai daug žalvario. Iš jo Saliamonas
padarė žalvarinę jūrą, stulpus ir
žalvarinius rykus.
9 Chamato karalius Tojus,
išgirdęs, kad Dovydas sumušęs visas
Šobos karaliaus Hadadezerio karines
pajėgas, 10 siuntė savo sūnų Hadoramą
su visokiais auksiniais, sidabriniais ir
žalvariniais indais pas karalių Dovydą jo
pasveikinti ir palinkėti jam laimės dėl to,
kad jis kariavo su Hadadezeriu ir jį
sumušė. Mat Tojus buvo dažnai kariavęs
su Hadadezeriu. 11 Karalius Dovydas ir
juos[2] pašventė VIEŠPAČIUI drauge su
sidabru ir auksu, kuriuos jis buvo
pasigrobęs iš visų tautų: iš Edomo, iš
Moabo, iš amoniečių, iš filistinų ir iš
Amaleko.
12 ⌜Šerujos sūnus Abišajas⌝[3]
sumušė Edomą Druskos slėnyje—
aštuoniolika tūkstančių. 13 Jis pastatė
Edome įgulas, ir visi edomiečiai tapo
Dovydo valdiniais. VIEŠPATS davė
Dovydui pergalę visur, kur jis žygiavo.

8 1 Kar 7, 40–47; 2 Kron 4, 11–18 12 Ps 60 antraštė

Dovydo vyriausieji pareigūnai

14 Dovydas karaliavo visam
Izraeliui ir darė, kas teisu ir teisinga,
visai tautai. 15 Šerujos sūnus Joabas
buvo kariuomenės vadas, Achiludo
sūnus Jehošafatas—registratorius[4],
16 Achitubo sūnus Šadokas ir Ebjataro
sūnus Achimelechas[5]—kunigai, Šavša—
raštininkas, 17 Jehojados sūnus
Benajas—keretų ir peletų viršininkas, o
Dovydo sūnūs—⌜vyriausieji karaliaus
padėjėjai⌝[6].

1–17 2 Sam 8, 1–18

Dovydas nugali amoniečius ir jų sąjungininkus

19 Po kurio laiko mirė amoniečių
karalius Nachašas, ir jo sūnus ėmė
karaliauti jo vietoje. 2 Dovydas tarė:
„Noriu parodyti draugiškumą Nachašo
sūnui Chanūnui, nes jo tėvas man parodė
draugiškumą!“ Tad Dovydas siuntė
pasiuntinius jo paguosti dėl jo tėvo. Bet
Dovydo tarnams atvykus į amoniečių šalį
pas Chanūną jo guosti, 3 amoniečių
kunigaikščiai tarė Chanūnui: „Ar
manai, kad Dovydas, norėdamas pagerbti
tavo tėvą, tau atsiuntė guodėjus? Argi
ne tam, kad ištirtų, iššvalgytų[7] ir
iššnipinėtų šalį, jo tarnai atvyko pas
tave?“ 4 Tada Chanūnas, suėmęs
Dovydo tarnus, juos leido nuskusti ir
atkirpti jų drabužius pusiau iki sėdmenų.
Jis juos paleido, 5 ir jie nuėjo. Kai
Dovydui buvo pranešta apie tuos vyrus,
jis siuntė jų pasitikti, nes tie vyrai buvo
labai apgėdinti. Ir karalius įsakė:
„Pasilikite Jeriche, kol atžels jūsų
barzda, paskui pareikite!“
6 Kai amoniečiai suprato, kad jie
buvo pasidarę Dovydui nekenčiami,
Chanūnas ir amoniečiai siuntė tūkstantį
talentų sidabro, kad pasisamdytų iš

1 MsVrs 2 Sam 8, 6; ~M
2 T.y. indus
3 Arba rk. pgl. 2 Sam 8, 13: Sugrįžęs iš Šobos, jis
4 Arba: kalbėtojas
5 Kkr. MssGSV 2 Sam 8, 17; M: Abimelechas
6 Lit. pirmieji prie karaliaus rankos
7 V; M: sunaikintų

Aram-Naharaimo, iš Aram-Maachos ir iš
Şobos kovos vežimų ir raitelių. 7 Jie
pasisamdė trisdešimt du tūkstančius
vežimų ir Maachos karalių su jo
kariuomene. Atėję jie pasistatė
stovyklas ties ⌜Rabos vandenimis⌝[1], o
amoniečiai, susirinkę iš savo miestų,
atžygiavo į karą. 8 Tai išgirdęs,
Dovydas pasiuntė Joabą ir visą karžygių
kariuomenę. 9 Amoniečiai išėjo ir
išsirikiavo kautynių tvarka miesto
prieangyje, o karaliai, kurie buvo atėję,
stovėjo skyrium atvirame lauke.
10 Joabas, pamatęs, kad puolimas buvo
nukreiptas į jį iš priekio ir iš užpakalio,
padarė atranką iš visų Izraelio rinktinių
ir išsirikiavo kautynėms prieš aramėjus,
o likusią kariuomenę pavedė savo broliui
Abišajui. 12 Ir jis tarė: „Jei aramėjai
bus stipresni už mane, tu turėsi ateiti
man į pagalbą, o jei amoniečiai bus
stipresni už tave, aš ateisiu tau į pagalbą.
13 Būk drąsus ir narsiai kovokime už
savo tautą ir už savo Dievo miestus! O
VIEŠPATS tegul daro, kas jam atrodo
gera!“ 14 Joabui ir su juo esantiems
kareiviams artėjant į kovą prieš
aramėjus, tie bėgo nuo jo. 15 Kai tik
amoniečiai pamatė, kad aramėjai bėga,
jie irgi bėgo nuo jo brolio Abišajo ir
įsigavo į miestą. Paskui Joabas parvyko
į Jeruzalę.
16 Aramėjai, pamatę, kad jie
Izraelio nugalėti, siuntė pasiuntinius ir
atsivedė aramėjus, gyvenančius anapus
Upės, Hadadezerio kariuomenės vadui
Šofachui žygiuojant jų priešakyje.
17 Kai tai buvo pranešta Dovydui, jis,
surinkęs visą Izraelį, perėjo per Jordaną,
atžygiavo prieš juos ir išsirikiavo prieš
juos kautynių tvarka. ⌜Aramas taip pat
išsirikiavo prieš Dovydą⌝[2] kautynėms ir
kariavo su juo. 18 Aramėjai bėgo nuo
Izraelio, ir Dovydas išžudė iš aramėjų
septynis tūkstančius kovos vežimų
važiuotojų ir keturiasdešimt tūkstančių
pėstininkų. Jis dar nužudė kariuomenės
vadą Šofachą. 19 Hadadezerio tarnai,
pamatę, kad jie Izraelio nugalėti, padarė
taiką su Dovydu ir tapo jo valdiniais. Ir
aramėjai nebenorėjo toliau padėti
amoniečiams.

1–19 2 Sam 10, 1–19

Rabos apgulimas ir paėmimas

20 Pavasarį, tuo laiku, kai karaliai
išžygiuoja į karą, Joabas, išsivedęs
karines pajėgas, nusiaubė amoniečių
šalį. Atžygiavęs jis apgulė Rabą, o
Dovydas pasiliko Jeruzalėje. Joabas
mušė Rabą[3] ir ją sugriovė. 2 Dovydas
nuėmė Milkomui[4] vainiką nuo jo galvos
ir rado jį sveriant talentą aukso, o
jame—brangų akmenį, kuris pateko
Dovydui ant galvos. Be to, jis išsigabeno
labai daug miesto grobio. 3 O jame
buvusius žmones jis išsivedęs ⌜privertė
dirbti⌝[5] su pjūklais, geležiniais kapliais ir
kirviais[6]. Taip Dovydas padarė visiems
amoniečių miestams. Paskui Dovydas su
visa kariuomene sugrįžo į Jeruzalę.

1 2 Sam 11, 1 1–3 2 Sam 12, 26–31

Kovos su filistinais

4 Vėliau prie Gezerio kilo karas
su filistinais. Tąsyk chušietis Sibechajas
užmušė Sipają, vieną iš rafų[7] palikuonių,
ir jie buvo įveikti.
5 Vėl kilus karui su filistinais,
Jayro sūnus Elchananas užmušė Lachmį,
gatiečio Goljato brolį, kurio ieties kotas
buvo kaip audėjų riestuvas.
6 Paskui dar kartą įvyko kova
prie Gato. Ten buvo aukštaūgis vyras,
kuris turėjo po šešetą pirštų[8]—iš viso
dvidešimt keturis. Jis irgi buvo kilęs iš
Harafos[9]. 7 Kai jis plūdo Izraelį, jį
užmušė Jonatanas, Dovydo brolio Šimos
sūnus.

1 Rk., plg. 2 Sam 12, 27; M: Medeba
2 G^{BA} 2 Sam 10, 17; M: Ir Dovydas išsirikiavo prieš Aramą
3 Pgl. G$^{56.243}$ 2 Sam 12, 27-29 čia išleistas toks tęsinys: Joabas siuntė pasiuntinius pas Dovydą su žinia: „Tu pats paimk Rabą, kad ne aš ją paimčiau ir kad jos nepavadintų mano vardu“. Taigi Dovydas, sutelkęs kariuomenę, nužygiavo į Rabą
4 GVArab. T.y. amoniečių dievui. M: jų karaliui
5 Rk. pgl. 2 Sam 12, 31; M: supjaustė
6 Rk. pgl. Ms 2 Sam 12, 31; M: pjūklais
7 Lit. milžinų
8 T.y. rankų ir kojų pirštų
9 T.y. milžinų protėvio

8 Šitie buvo iš Gato Harafos ir
krito nuo Dovydo rankos bei jo tarnų
rankos.

4–8 2 Sam 21, 15–22 5 1 Sam 17, 4–7

Cenzas ir maras

21 Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir
pakurstė Dovydą suskaičiuoti
Izraelį. 2 Taigi Dovydas tarė Joabui ir
kariuomenės vadams: „Eikite,
suskaičiuokite Izraelį nuo Beėr-Šebos iki
Dano ir atneškite man duomenis, kad
žinočiau jų skaičių!“ 3 Bet Joabas
atsakė: „VIEŠPATS tegul prideda prie
savo žmonių šimtąkart tiek, kiek jų yra!
Argi jie visi, mano valdove karaliau,
nėra mano valdovo valdiniai? Kodėl
mano valdovas to reikalauja? Kodėl tai
turėtų tapti Izraeliui nusikaltimu?“
4 Tačiau karaliaus įsakymas privertė
Joabą. Tad Joabas išėjęs perkeliavo visą
Izraelį ir parvyko į Jeruzalę. 5 Tada
Joabas įteikė Dovydui tautos
skaičiavimo duomenis. Būtent: visą
Izraelį sudarė milijonas ir šimtas
tūkstančių vyrų, galinčių vartoti
kalaviją, o Judą—keturi šimtai
septyniasdešimt tūkstančių vyrų,
galinčių vartoti kalaviją. 6 Tačiau
Levio ir Benjamino jis nesuskaičiavo
tarp jų[1], nes Joabas bodėjosi karaliaus
įsakymu.
7 Dievui nepatiko tas dalykas, ir
jis užgavo Izraelį. 8 Tada Dovydas tarė
Dievui: „Labai nusidėjau, kad padariau
tokį dalyką. O dabar atleisk, meldžiu,
savo tarno kaltę, nes labai kvailai
pasielgiau!“ 9 VIEŠPATS kalbėjo
Gadui, Dovydo regėtojui: 10 “Eik ir
kalbėk Dovydui: ‚Taip pasakė
VIEŠPATS: Tris dalykus aš ⌜tau
pasiūlau⌝[2]. Pasirink vieną iš jų, kad tau
padaryčiau!‘“ 11 Taigi Gadas, atėjęs pas
Dovydą, jam tarė: „Taip pasakė
VIEŠPATS: ‚Prisiimk 12 arba trejetą
bado metų, arba kad trejetą mėnesių
turėtum bėgti[3] nuo savo priešininkų, kur
tavo priešų kalavijas tave pasivytų, arba
kad trejetą dienų siaustų VIEŠPATIES
kalavijas, tai yra maras, šalyje,
VIEŠPATIES angelui vykdant
sunaikinimą visoje Izraelio srityje!‘
Taigi dabar nuspręsk, ką turiu atsakyti
tam, kuris mane siuntė!“ 13 Dovydas
tarė Gadui: „Esu labai suspaustas!
Mieliau norėčiau pulti į VIEŠPATIES
rankas, nes labai didis jo gailestingumas,
bet į žmonių rankas nenorėčiau įpulti!“
14 Tad VIEŠPATS užleido ant
Izraelio marą, ir krito iš Izraelio
septyniasdešimt tūkstančių vyrų. 15 Ir
Dievas pasiuntė angelą į Jeruzalę jos
sunaikinti. O kai jis rengėsi ją
sunaikinti, VIEŠPATS pažvelgė ir,
gailėdamasis dėl tos nelaimės, tarė
angelui naikintojui: „Gana! Dabar
nuleisk savo ranką!“ O VIEŠPATIES
angelas kaip tik stovėjo prie jebusiečio
Ornano klojimo.
16 Pakėlęs akis, Dovydas išvydo
VIEŠPATIES angelą, stovintį tarp žemės
ir dangaus, ir jo rankoje ištrauktą
kalaviją, atkreiptą prieš Jeruzalę. Tada
Dovydas ir vyresnieji, apsivilkę
ašutinėmis, parpuolė kniūpsti, 17 ir
Dovydas tarė Dievui: „Argi ne aš įsakiau
suskaičiuoti tautą? Aš esu tas, kuris
nusidėjau! Aš tikrai[4] piktai pasielgiau, o
šitie, avys, ką jie padarė? VIEŠPATIE,
mano Dieve, meldžiu, tegul tavo ranka
gręžiasi prieš mane ir prieš mano tėvo
namus, bet ⌜apgink tautą nuo maro⌝[5]!“
18 Tada VIEŠPATIES angelas
paliepė Gadui pasakyti Dovydui, kad
Dovydas turįs eiti aukštyn ir pastatyti
aukurą VIEŠPAČIUI jebusiečio Ornano
klojime. 19 Taigi Dovydas, klausydamas
Gado žodžio, kurį jis buvo kalbėjęs
VIEŠPATIES vardu, ėjo aukštyn.
20 Apsigręžęs Ornanas pamatė angelą, o
keturi jo sūnūs, kurie buvo su juo,
pasislėpė. Ornanas kūlė kviečius.
21 Dovydui pasiekus Ornaną, Ornanas,
pažvelgęs ir pamatęs Dovydą, išėjo iš
klojimo ir nusilenkė kniūpsčias prieš
Dovydą. 22 Dovydas tarė Ornanui:
„Duok man klojimo vietą, kad joje
pastatyčiau aukurą VIEŠPAČIUI. Už
visą kainą duok man ją, kad maras
atstotų nuo tautos!“ 23 Ornanas tarė

1 T.y. izraelių
2 Lit. išskleidžiu prieš tave
3 GV, plg. T 2 Sam 24, 13; M: būti nuneštas
4 Arba pgl. G^{A} 2 Sam 24, 17: piemuo
5 Rk. pgl. S; M: prieš tavo tautą ne marui

Dovydui: „Pasiimk, ir mano valdovas
karalius tegul daro, kas jam atrodo gera!
Žiūrėk, aš duodu jaučius deginamosioms
aukoms, kuliamuosius valkčius
malkoms, o kviečius—javienių aukai—
visa tai duodu!“ 24 Bet karalius
Dovydas tarė Ornanui: „Ne, bet aš tikrai
noriu pirkti už visą kainą, nes negaliu
imti VIEŠPAČIUI, kas tau priklauso, ir
aukoti deginamąją auką, kuri man nieko
neatsieina“. 25 Taigi Dovydas sumokėjo
Ornanui už tą vietą šešis šimtus atsvertų
auksinių šekelių. 26 Paskui Dovydas ten
pastatė aukurą VIEŠPAČIUI ir aukojo
deginamąsias ir bendrystės aukas. Jam
šaukiantis VIEŠPATIES, šis jam atsakė
ugnimi [, kuri nusileido] iš dangaus ant
deginamosios aukos aukuro ⌈ir prarijo
deginamąją auką⌉[1]. 27 Tada VIEŠPATS
paliepė angelui, ir tas įkišo savo kalaviją
atgal į jo makštį.

Šventyklai parinkta vieta

28 Tuo metu, kai Dovydas patyrė,
kad VIEŠPATS jį išklausė jebusiečio
Ornano klojime ir kad jis galėjo [jam] ten
aukoti—29 VIEŠPATIES tabernakulis,
kurį Mozė buvo padaręs dykumoje, ir
deginamosios aukos aukuras tuo metu
buvo Gibeono aukštumoje, 30 bet
Dovydas negalėjo nueiti ties juo
VIEŠPATIES pasiklausti, nes jis buvo
išsigandęs
22 VIEŠPATIES angelo kalavijo,—
1 Dovydas tarė: „Čia turi būti
VIEŠPATIES Dievo namai ir čia Izraelio
deginamosios aukos aukuras!“

21, 1—22, 1 2 Sam 24, 1-25

Dovydo paruošiamieji darbai šventyklos statybai

2 Dovydas liepė surinkti
svetimšalius, esančius Izraelio šalyje, ir
kai kuriuos paskyrė akmenkaliais, kad
nutašytų ketvirtainių akmenų Dievo
namams statyti. 3 Dovydas dar parūpino
daug geležies vartų durų vinims bei
sankaboms ir tiek daug žalvario, jog
nebuvo galima pasverti, 4 taip pat kedro
rąstų be skaičiaus, nes sidoniečiai ir
tyriečiai atgabeno Dovydui daugybę
kedro rąstų. 5 Mat Dovydas galvojo:

„Mano sūnus Saliamonas yra jaunas ir
nepritYręs, o VIEŠPAČIUI statytini
namai turi būti nepaprastai didingi,
garsenybė ir grožybė visų šalių akyse.
Tad noriu jiems[2] atlikti paruošiamuosius
darbus“. Taigi Dovydas prieš savo mirtį
atliko daugybę paruošiamųjų darbų.

Dovydo įsakymas Saliamonui ir tautos vyresniesiems

6 Paskui jis pasišaukė savo sūnų
Saliamoną ir jam įsakė statyti namus
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui.
7 Dovydas sakė Saliamonui: „⌈Mano
sūnau⌉[3], aš pats buvau sumanęs statyti
namus VIEŠPATIES, savo Dievo, vardui,
8 bet man uždraudė VIEŠPATIES žodis:
‚Tu išliejai daug kraujo ir kariavai
didelius karus. Tau nevalia statyti namų
mano vardui, nes daug kraujo išliejai ant
žemės mano akivaizdoje. 9 Štai sūnus
tau gims. Jis bus taikingas vyras, ir aš
jam leisiu atsilsėti nuo visų aplinkinių
priešų. Mat Saliamonas[4] bus jo vardas,
ir jo dienomis suteiksiu taiką ir ramybę
Izraeliui. 10 Jis pastatys namus mano
vardui, ir jis bus man sūnus, o aš jam
būsiu tėvas ir visam laikui sutvirtinsiu jo
karališkos Izraelio valdžios sostą‘.
11 Dabar, mano sūnau, VIEŠPATS
tebūnie su tavim, kad tau pavyktų
pastatyti VIEŠPATIES, tavo Dievo,
namus, kaip jis kalbėjo apie tave! 12 Tik
kad VIEŠPATS tau duotų įžvalgumą ir
išmanymą, padarydamas tave Izraelio
valdovu[5], ir tai, kad laikytumeis
VIEŠPATIES, savo Dievo, įstatymo.
13 Tada tau seksis, jei atidžiai vykdysi
nuostatus ir potvarkius, kuriuos [įvesti]
Izraeliui VIEŠPATS įsakė Mozei. Būk
drąsus ir stiprus! *Nebijok ir nenusigąsk!*
14 Štai aš savo didelėmis pastangomis
paruošiau VIEŠPATIES namams šimtą
tūkstančių talentų aukso, milijoną
talentų sidabro, o žalvario ir geležies
nepasveriamą kiekį, nes buvo daug. Taip

---

1 G[BA], plg. SArab; ~ M

2 Arba: jam (t.y. Saliamonui)
3 Dgl. MssQGVT; K: savo sūnui
4 Hbr. kalboje „Saliamonas“ (*Šelōmô*) ir „taika“ (*šālôm*) panašiai skamba.
5 Lit. įsakytoju

pat paruošiau rąstų ir akmenų. Prie jų
dar galėsi pridėti. Be to, tavo žinioje yra
daug amatininkų: akmenkalių,
mūrininkų, dailidžių ir visokių
prityrusių meistrų be skaičiaus
kiekvienam darbui, 16 susijusiam su
auksu, sidabru, žalvariu ir geležimi.
Kelkis ir tverkis darbo, o VIEŠPATS
tebūnie su tavim!"
17 Paskui Dovydas įsakė visiems
Izraelio vyresniesiems paremti jo sūnų
Saliamoną: 18 „Argi VIEŠPATS, jūsų
Dievas, nebuvo su jumis ir nesuteikė
jums ramybės iš visų pusių tuo, kad jis
atidavė į mano rankas [ankstesniuosius]
šalies gyventojus ir taip šalis turėjo
pasiduoti VIEŠPAČIUI ir jo tautai?
19 Taigi dabar ryžkitės širdim ir siela
ieškoti VIEŠPATIES, savo Dievo!
Pakilkite ir statykite VIEŠPATIES
Dievo šventyklą, kad būtų galima įnešti
VIEŠPATIES sandoros skrynią ir Dievo
šventuosius indus į namus, statomus
VIEŠPATIES vardui!"

7–10 2 Sam 7, 1–16; 1 Kron 17, 1–14 13 Još 1, 6–9

Levių šeimos ir jų pareigos

23 Dovydas, pasenęs ir ⸢atgyvenęs
savo amžių⸣[1], padarė savo sūnų
Saliamoną Izraelio karaliumi. Ir jis
surinko visus Izraelio vyresniuosius,
kunigus ir levius.
3 Suskaičiavus levius, trisdešimt
metų ir vyresnius, jų skaičių sudarė,
pagalviui skaičiuojant, trisdešimt
aštuoni tūkstančiai vyrų. 4 [2]„Iš šitų
dvidešimt keturi tūkstančiai turi
prižiūrėti VIEŠPATIES namų darbą, šeši
tūkstančiai turi būti tvarkytojai ir
teisėjai, 5 keturi tūkstančiai—vartų
sargai, o keturi tūkstančiai turi garbinti
VIEŠPATĮ instrumentais, kuriuos
padariau garbinimui". 6 Ir Dovydas juos
suskirstė skyriais pagal Levio sūnus:
Gėršoną, Kehatą ir Merarį.
7 Prie gėršonų priklausė Ladanas
ir Šimis. 8 Ladano sūnūs: vyriausiasis
Jechielis, toliau Zėtamas ir Joelis—trys.
9 ...[3] sūnūs: Šelomotas, Chazielis ir
Haranas—trys. Šitie buvo Ladano šeimų
galvos. 10 Šimio sūnūs: Jachatas, Ziza,
Jeušas ir Berija. Šitie buvo Šimio
sūnūs—keturi. 11 Jachatas buvo
vyriausiasis, o Ziza—antrasis. O
kadangi Jeušas ir Berija neturėjo daug
sūnų, jie tapo viena[4] šeima, viena
tarnaujančia grupe.
12 Kehato sūnūs: Amramas,
Jišharas, Chebronas ir Uzielis—keturi.
13 Amramo sūnūs: Aharonas ir Mozė.
Aharonas buvo išskirtas, kad jis ir jo
sūnūs per amžius šventintų tai, kas
švenčiausia, per amžius degintų aukas jo
akivaizdoje, jam tarnautų ir laimintų jo
vardu. 14 O Dievo vyro Mozės sūnūs
buvo priskaičiuoti prie Levio genties.
15 Mozės sūnūs: Gėršomas ir Eliezeris.
16 Gėršomo sūnūs: Šubaelis[5],
vyriausiasis. 17 Eliezerio sūnūs buvo:
Rechabijas, vyriausiasis. Eliezeris
neturėjo kitų sūnų, bet Rechabijo sūnų
buvo nepaprastai daug. 18 Jišharo
sūnūs: Šelomotas, vyriausiasis.
19 Chebrono sūnūs: vyriausiasis
Jerijas, antrasis Amarijas, trečiasis
Jachazielis ir ketvirtasis Jekamamas.
20 Uzielio sūnūs: vyriausiasis Micha ir
antrasis Jišijas.
21 Merario sūnūs: Machlis ir
Mušis. Machlio sūnūs: Eleazaras ir
Kišas. 22 Eleazaras mirė neturėdamas
sūnų, tik dukteris, kurias vedė Kišo
sūnūs, jų pusbroliai. 23 Mušio sūnūs:
Machlis, Ederis ir Jeremotas—trys.
24 Šitie buvo Levio palikuonys
pagal jų šeimas, šeimų galvos, kiek jų
buvo įtraukta į sąrašą, skaičiuojant
vardais, pagalviui, kurie atlikinėjo
VIEŠPATIES namų tarnybos darbą,
dvidešimt metų amžiaus ir vyresni.
25 Nes Dovydas buvo pasakęs:
„VIEŠPATS, Izraelio Dievas, suteikė
ramybę savo tautai ir visam laikui
apsigyveno Jeruzalėje. 26 Todėl ir
leviams nebereikia nešioti tabernakulio
ir visų indų, reikalingų jam aptarnauti".

1 Lit. pasisotinęs dienomis
2 Dėl 5b čia pradžioje turėjo būti toks sakinys, kaip: Ir karalius Dovydas įsakė:

3 Dėl 9b ir 10a čia turi būti vienas iš 8 skn. minėtų vardų; M: Šimio
4 V; ~M
5 G[BA] 24, 20; M: Šebuelis

27 (Mat paskutiniais Dovydo
potvarkiais leviai buvo skaičiuojami
dvidešimties metų amžiaus ir vyresni.)[1]
28 „Bet jų pareiga bus šalia aharonų eiti
VIEŠPATIES namų tarnybą, prižiūrėti
kiemus, kambarius ir visų šventų daiktų
apvalymą, o [pačių] Dievo namų
tarnybos darbas 29 bus [rūpintis]
klodine[2] duona, smulkiais miltais
javienių aukai, neraugintais papločiais,
kepiniais, įmaišalu[3] ir kiekvienu tūrio
bei ilgio matu. 30 Toliau kas rytą [jie
turės] stotis giedoti padėką ir gyrių
VIEŠPAČIUI, taip pat vakare 31 ir kada
tik aukojamos deginamosios aukos
šabatomis, jaunačiais ir šventėmis,
nuolat [tarnaujant] VIEŠPATIES
akivaizdoje jiems nustatytu skaičiumi.
32 Taigi jie turi eiti pareigas susitikimo
padangtėje ir pareigas šventykloje—
pareigas jų broliams aharonams,
aptarnaudami VIEŠPATIES namus".

1 1 Kar 1, 1–40 13 Iš 28, 1 26 Dt 10, 8 28–32 Sk 3, 5–9

Kunigų skyriai

24 Aharonai irgi turėjo savo skyrius.
Aharono sūnūs buvo Nadabas
ir Abihus, Eleazaras ir Itamaras. 2 O
kadangi Nadabas ir Abihus mirė pirma
savo tėvo ir neturėjo sūnų, kunigų
pareigas ėjo Eleazaras ir Itamaras.
3 Drauge su Şadoku iš Eleazaro
palikuonių ir su Achimelechu iš Itamaro
palikuonių Dovydas juos suskirstė į jų
tarnybinės tvarkos klases. 4 Kadangi,
skaičiuojant vyresniuosius vyrus,
Eleazaro palikuonių atsirado daugiau
negu Itamaro palikuonių, juos taip
suskirstė, jog Eleazaro palikuonims,
atsižvelgiant į jų šeimas, teko šešiolika
vyresniųjų[4], o Itamaro palikuonims,
atsižvelgiant į jų šeimas,—aštuoni.
5 Tiek vienus, tiek ir kitus jie suskirstė
burtais, nes šventų kunigaikščių ir Dievo
kunigaikščių buvo iš Eleazaro
palikuonių ir tarp Itamaro palikuonių.
6 Juos surašė Netanelio sūnus Šemajas,
raštininkas levis, Dovydo, vyresniųjų,
kunigo Şadoko, Ebjataro sūnaus
Achimelecho ir kunigų bei levių šeimų
galvų akivaizdoje. ⸢Po vieną šeimą⸣[5] buvo
parinkta Eleazarui, ir ⸢po vieną⸣[6]—
Itamarui.
7 Pirmasis burtas teko
Jehojaribui, antrasis—Jedajui,
8 trečiasis—Charimui, ketvirtasis
Seorimui, 9 penktasis Malkijui, šeštasis
Mijaminui, 10 septintasis Hakoşui,
aštuntasis Abijui, 11 devintasis Ješūvai,
dešimtasis Šehanijui, 12 vienuoliktasis
Eljašibui, dvyliktasis Jakimui,
13 tryliktasis Chupai, keturioliktasis
Ješebabui, 14 penkioliktasis Bilgai,
šešioliktasis Imeriui, 15 septynioliktasis
Cheziriui, aštuonioliktasis Hapişesui,
16 devynioliktasis Petachijui,
dvidešimtasis Jechezkeliui, 17 dvidešimt
pirmasis Jachinui, dvidešimt antrasis
Gamului, 18 dvidešimt trečiasis Delajui,
dvidešimt ketvirtasis Maazijui.
19 Šitos buvo jų tarnybos klasės
[,pagal kurias] jie turėjo ateiti į
VIEŠPATIES namus, laikydamiesi
nuostato, jiems duoto jų protėvio
Aharono, kaip jam buvo įsakęs
VIEŠPATS, Izraelio Dievas.

2 Lev 10, 1–2

Kiti leviai

20 Apie likusius Levio palikuonis.
Iš Amramo sūnų: Šubaelis. Iš
Šubaelio sūnų: Jechdejas. 21 Dėl
Rechabijo, iš Rechabijo sūnų:
vyriausiasis Jišijas.
22 Iš jişharų: Šelomotas. Iš
Šelomoto sūnų: Jachatas.
23 ⸢Iš chebronų: vyriausiasis⸣[7]
Jerijas, antrasis Amarijas, trečiasis
Jachazielis, ketvirtasis Jekamamas.
24 Uzielio sūnūs: Micha. Iš
Michos sūnų: Šamyras. 25 Michos
brolis: Jišijas. Iš Jišijo sūnų:
Zacharijas.
26 Merario sūnūs: Machlis ir
Mušis. ⸢Tarp jo sūnų⸣[8]: jo sūnus Jaazijas.
27 Merario sūnūs iš jo sūnaus

1 Šitas intarpas geriau tinka po 24 skn.
2 T.y. klodais išdėta šventa
3 Arba: aukų pyragaičiais
4 Lit. galvų
5 Arba rk.: Po vieną šeimą ir [dar] vieną šeimą
6 Kl. MssGSV; M: buvo parinkta
7 Rk. pgl. 2 MssG^L 23, 19; M: Benajas
8 Rk.; M: Sūnūs

Jaazijo: Šohamas, Zakūras ir Ibris. 28 Iš
Machlio: Eleazaras, kuris neturėjo sūnų,
29 ⌜ir Kišas⌝[1]. Kišo sūnūs: Jerachmeelis.
30 Mušio sūnūs: Machlis, Ederis ir
Jerimotas.
Šitie buvo levių sūnūs pagal savo
šeimas. 31 Jie visi metė burtus, kaip ir
jų broliai aharonai, karaliaus Dovydo,
Şadoko, Achimelecho ir kunigų bei levių
šeimų galvų akivaizdoje—vyriausiojo
šeimos lygiai taip pat, kaip ir jo
jauniausiojo brolio.

Šventyklos muzikantai ir jų tarnybos tvarka

25 Dovydas su kulto tarnybos
vyresniaisiais išskyrė Asafo,
Hėmano ir Jedutūno sūnus, ⌜kurie turėjo
pranašauti⌝[2] su lyromis, arfomis ir
cimbolais. Jų tarnybos šakoje dirbančių
vyrų skaičių sudarė:
2 Iš Asafo sūnų: ⌜Zakūras,
Juozapas, Netanijas ir ⌜Asarelis—keturi.
Šitie⌝[3] buvo Asafo sūnūs, vadovaujami
savo tėvo Asafo, kuris pranašavo
karaliaus nurodymu.
3 Iš Jedutūno: *Jedutūno sūnūs:*
Gedalijas, Şeris, Ješajas, Šimis[4],
Chašabijas ir Matitijas—šeši,
vadovaujami savo tėvo Jedutūno, kuris
pranašavo su lyra, dėkodamas ir
reikšdamas gyrių VIEŠPAČIUI.
4 Iš Hėmano: Hėmano sūnūs:
Bukijas, Matanijas, Uzielis, Šubaelis[5] ir
Jerimotas, Chananijas, Chananis, Eliata,
Gidaltis ir Romamti-Ezeris, Jošbekaša,
Malotis, Hotyras, Machaziotas. 5 Visi
šitie buvo karaliaus regėtojo Hėmano
sūnūs, pagal Dievo žodžius [,žadančius]
iškelti [jo] ragą[6]. Taigi Dievas davė
Hėmanui keturiolika sūnų ir tris
dukteris. 6 Visi šitie buvo savo tėvo
vadovaujami VIEŠPATIES namų
giedojime su cimbolais, arfomis ir
lyromis, karaliaus nurodymu įpareigoti
tarnauti Dievo namams.[7]

7 Jų, visų įgudusių muzikantų,
drauge su jų broliais, kurie buvo
pamokyti VIEŠPATIES giesmių, buvo
suskaičiuota du šimtai aštuoniasdešimt
aštuoni. 8 Ir jie metė burtus savo
tarnybos eilei nustatyti, jaunesnieji
lygiai taip, kaip ir senesnieji, mokytojai
drauge su mokiniais.
9 Pirmasis burtas teko Asafui,
[būtent] Juozapui, ⌜ jo sūnums ir jo
broliams—dvylikai⌝[8].
Gedalijas buvo antrasis; jis, jo
broliai ir jo sūnūs—dvylika.
10 Trečiasis: Zakūras, jo sūnūs ir
jo broliai—dvylika.
11 Ketvirtasis teko Jişharui, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.
12 Penktasis: Netanijas, jo sūnūs
ir jo broliai—dvylika.
13 Šeštasis: Bukijas, jo sūnūs ir jo
broliai—dvylika.
14 Septintasis: Asarelis, jo sūnūs
ir jo broliai—dvylika.
15 Aštuntasis: Ješajas, jo sūnūs ir
jo broliai—dvylika.
16 Devintasis: Matanijas, jo sūnūs
ir jo broliai—dvylika.
17 Dešimtasis: Šimis, jo sūnūs ir jo
broliai—dvylika.
18 Vienuoliktasis: Azarelis, jo
sūnūs ir jo broliai—dvylika.
19 Dvyliktasis teko Chašabijui, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.
20 Tryliktasis: Šubaelis, jo sūnūs
ir jo broliai—dvylika.
21 Keturioliktasis: Matitijas, jo
sūnūs ir jo broliai—dvylika.
22 Penkioliktasis teko Jeremotui,
jo sūnums ir jo broliams—dvylikai.
23 Šešioliktasis Chananijui, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.
24 Septynioliktasis Jošbekašai, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.
25 Aštuonioliktasis Chananiui, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.
26 Devynioliktasis Maločiui, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.
27 Dvidešimtasis Elijatai, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.
28 Dvidešimt pirmasis Hotyrui, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.
29 Dvidešimt antrasis Gidalčiui, jo
sūnums ir jo broliams—dvylikai.

---

1 Rk.; M: Kišui
2 T.y. pranašiškos dvasios pagautam skelbti su muzikos palyda. Dgl. Mss QGVT; M: pranašai
3 Rk., plg. 3 ir 5 skn.; M: Asarela
4 Įtrp. su MsG[BA] Arab; ~M
5 G; M: Šebuelis
6 T.y. galybę
7 M + pstb.: Asafas, Jedutūnas ir Hėmanas

8 Įtrp. pgl. 10–31 skn., plg. G; ~M

30 Dvidešimt trečiasis
Machaziotui, jo sūnums ir jo broliams—
dvylikai.
31 Dvidešimt ketvirtasis Romanti-
Ėzeriui, jo sūnums ir jo broliams—
dvylikai.

Vartų sargai

26 Apie vartų sargų skyrius.
Iš korachų: Korės sūnus
Mešelemijas iš Abiasafo[1] palikuonių.
2 Mešelemijas turėjo sūnų: Zacharijas
buvo pirmagimis, Jediaelis—antrasis,
Zebadijas—trečiasis, Jatnielis —
ketvirtasis, 3 Ėlamas — penktasis,
Jehochananas — šeštasis, Eljehoėnajas
— septintasis.
4 Obed-Edomas irgi turėjo sūnų:
Šemajas buvo pirmagimis,
Jehozabadas—antrasis, Joachas—
trečiasis, Sacharas—ketvirtasis,
Netanelis—penktasis, 5 Amielis —
šeštasis, Isacharas—septintasis,
Peuletajas—aštuntasis, nes Dievas jį
laimino. 6 Taip pat jo sūnui Šemajui
gimė sūnų. Jie turėjo viršenybę savo
šeimose, nes jie buvo įžymūs vyrai.
7 Šemajo sūnūs: Otnis, Refaelis, Obedas,
Elzabadas[2], Elihus ir Semachijas. 8 Visi
šitie buvo Obed-Edomo palikuonys. Jų
pačių, jų sūnų ir jų brolių, šaunių,
tarnybai pajėgių vyrų buvo šešiasdešimt
du, priklausą Obed-Edomui, 9 o
Mešelemijas turėjo [tik] aštuoniolika
šaunių sūnų ir brolių.
10 Chosa iš merarių irgi turėjo
sūnų: Šimris buvo vyriausiasis—
kadangi pirmagimis nebegyveno, to tėvas
jį padarė vyriausiuoju,—11 Chilkijas—
antrasis, Tebalijas—trečiasis,
Zacharijas—ketvirtasis. Iš viso Chosos
sūnų ir brolių buvo trylika.
12 Šitiems vartų sargų skyriams,
suskirstytiems pagal jų viršininkus, teko
pareigos lygiai taip, kaip ir jų broliams,
tarnauti prie VIEŠPATIES namų. 13 Ir
jie metė burtus kiekvieniems vartams,
vis tiek, ar jų šeimos buvo mažos, ar
didelės. 14 Burtas ⸢rytiniams vartams⸣[3]
krito Šelemijui. Taip pat jie metė burtus
jo sūnui Zacharijui, gudriam patarėjui, ir
burtu jam teko šiaurė, 15 Obed-
Edomui—pietūs, jo sūnums—sandėliai,
16 o[4] Chosai—vakarai su Šalecheto
vartais prie aukštyn einančio vieškelio.
Sargybinis buvo šalia sargybinio.
17 Rytuose buvo šeši ⸢per dieną⸣[5],
šiaurėje—keturi per dieną, pietuose—
keturi per dieną, sandėliams [saugoti] po
du, 18 [6]vakaruose—keturi vieškeliui, du
parbarui[7].
19 Šitie buvo korachų ir merarių
vartų sargų skyriai.

4-5 2 Sam 6, 11; 1 Kron 13, 14

Iždininkai, valdininkai ir teisėjai

20 Leviai, ⸢jų broliai⸣[8], kuriems
buvo skirta prižiūrėti Dievo namų lobius
ir *pašvęstųjų dovanų lobius:*
21 Iš gėršono Ladano sūnų[9],
[gėršono Ladano šeimų galvų]: Jechielis.
22 Jechielio sūnūs, Zėtamas ir jo brolis
Joelis, buvo paskirti VIEŠPATIES namų
lobių prižiūrėtojais. 23 O dėl amramų,
jišharų, chebronų, ozielių, 24 Mozės
sūnaus Gėršomo palikuonis Šubaelis[10]
buvo vyriausiasis lobių prižiūrėtojas.
25 O jo giminaičiai iš Eliezerio buvo: to
sūnus Rechabijas, to sūnus Ješajas, to
sūnus Joramas, to sūnus Zichris, to
sūnus Šelomotas. 26 Šitas Šelomotas ir
jo broliai turėjo prižiūrėti visus lobius
pašvęstųjų dovanų, kurias karalius
Dovydas, šeimų galvos, tūkstantininkai,
šimtininkai ir kariuomenės vadai buvo
pašventę. 27 Iš grobio, laimėto karuose,
jie tai buvo pašventę VIEŠPATIES
namams paremti. 28 Taip pat viskas, ką
buvo pašventę regėtojas Samuelis, Kišo
sūnus Saulius, Nerio sūnus Abneris ir
Ṣerujos sūnus Joabas,—⸢viskas, kas

1 G[B]; arba (plg. 9, 19): Ebjasafo; M: Asafo
2 M + pakraštinę pstb.: jo broliai, įžymūs vyrai
3 Lit. rytams
4 M + Šupimui ir (dtgr.)
5 G; M: leviai
6 M + parbarui (pakartojimas iš 18b)
7 „Parbaras" čia gal reiškia atvirą vietą ar kiemą į vakarus nuo šventyklos. Tikra žodžio reikšmė nežinoma.
8 G; M: Achijas
9 Rk.
10 G[A]V; M: Šebuelis

pašvęsta˺[1], buvo Šelomoto ir jo brolių
priežiūroje.
29 Iš jiṣharų Kenanijas ir jo sūnūs
buvo paskirti pasaulietiškoms[2]
pareigoms Izraelyje: valdininkais ir
teisėjais. 30 Iš chebronų Chašabijui ir jo
broliams, tūkstančiui septyniems
šimtams šaunių vyrų, buvo pavesta į
vakarus nuo Jordano esančio Izraelio
administracija, susijusi su visais
VIEŠPATIES reikalais ir karaliaus
tarnyba. 31 Iš chebronų vadui Jerijui—
dėl chebronų, jų palikuonių ir šeimų,
keturiasdešimtaisiais Dovydo kara-
liavimo metais buvo tarp jų paieškota ir
rasta narsių vyrų Gileado Jazeryje—
32 ir jo broliams, dviem tūkstančiams ir
septyniems šimtams šaunių vyrų[3],
karalius Dovydas pavedė valdyti
reūbenus, gadus ir pusę Menašės genties
visuose Dievo ir karaliaus reikaluose.

Kariuomenės dalinių vadai

27 Izraeliai skaičiuojant šeimų
galvas, tūkstantininkus, šim-
tininkus ir prižiūrėtojus tų, kurie
tarnavo karaliui.
˹Apie dalinius: apie visus vadus˺[4]
dalinių, ˹kurie kas mėnesį pasikeisdavo˺[5]
visais metų mėnesiais. Vienas dalinys
susidarė iš dvidešimt keturių tūkstančių.
2 Pirmojo dalinio viršininkas
pirmąjį mėnesį buvo Zabdielio sūnus
Jašobeamas—jo daliniui priklausė
dvidešimt keturi tūkstančiai— 3 iš
peresų, visų pirmojo mėnesio
kariuomenės vadų viršininkas.
4 Antrojo mėnesio dalinio
viršininkas buvo achochas Dodajas[6]. Jo
daliniui priklausė dvidešimt keturi
tūkstančiai.
5 Trečiasis kariuomenės vadas
trečiąjį mėnesį buvo vyriausiojo kunigo
Jehojados sūnus Benajas. Jo daliniui
priklausė dvidešimt keturi tūkstančiai.
6 Šitas Benajas buvo trisdešimties
karžygys. ˹Kai jis buvo paskirtas˺[7]
trisdešimties viršininku, jo dalinio
viršininku[8] tapo jo sūnus Amizabadas.
7 Ketvirtasis ketvirtąjį mėnesį
buvo Joabo brolis Asaelis, o po jo
Zebadijas, jo sūnus. Jo daliniui
priklausė dvidešimt keturi tūkstančiai.
8 Penktasis penktąjį mėnesį buvo
vadas Šamotas[9], zarchas[10]. Jo daliniui
priklausė dvidešimt keturi tūkstančiai.
9 Šeštasis šeštąjį mėnesį buvo
Ikešo sūnus Ira, tekojietis. Jo daliniui
priklausė dvidešimt keturi tūkstančiai.
10 Septintasis septintąjį mėnesį
buvo pelonietis Cheleṣas iš efraimų. Jo
daliniui priklausė dvidešimt keturi
tūkstančiai.
11 Aštuntasis aštuntąjį mėnesį
buvo chušietis Sibechajas iš zarchų. Jo
daliniui priklausė dvidešimt keturi
tūkstančiai.
12 Devintasis devintąjį mėnesį
buvo anatotietis Abiezeris iš benjaminų.
Jo daliniui priklausė dvidešimt keturi
tūkstančiai.
13 Dešimtasis dešimtąjį mėnesį
buvo netofietis Mahrajas iš zarchų. Jo
daliniui priklausė dvidešimt keturi
tūkstančiai.
14 Vienuoliktasis vienuoliktąjį
mėnesį buvo piratonietis Benajas iš
efraimų. Jo daliniui priklausė dvidešimt
keturi tūkstančiai.
15 Dvyliktasis dvyliktąjį mėnesį
buvo netofietis Cheldajas iš Otnielio. Jo
daliniui priklausė dvidešimt keturi
tūkstančiai.

Genčių vadai

16 Izraelio genčių viršininkai:
reūbenų vadas buvo Eliezeris, Zichrio
sūnus; šimeonų—Maachos sūnus
Šefatijas; 17 levių—Kemuelio sūnus
Chašabijas; Aharono—Ṣadokas;
18 Judo—Elihus, vienas iš Dovydo
brolių; Isacharo—Michaelio sūnus
Omris; 19 Zebuluno—Obadijo sūnus
Jišmajas; Naftalio—Azrielio sūnus

1 Rk., plg. G; M: kiekvienas, kuris pašventė
2 Lit. išviršinėms (t.y. ne kulto)
3 M + šeimų galvų (pstb. prie 31a žodžio „šeimų")
4 Rk.; M: kiekviename reikale
5 Lit. kurių kas mėnesį vienas ateidavo ir išeidavo
6 G; M + ir jo dalinys bei vadas Miklotas. Posakis galbūt yra pakraštinė pastaba, aiškinanti 4a vardą ir verstina šitaip: „Dėl dalinio, vado [vardas] pagadintas".

7 Rk.
8 Rk., plg. GV
9 Rk., plg. 11, 27; M: Šamhutas
10 Rk., plg. 11 ir 13 skn.; M: jizrachas

Jerimotas; 20 efraimų—Azazijo sūnus
Hošėja; pusės Menašės genties—Pedajo
sūnus Joelis; 21 pusės Gileado[1] Menašės
genties—Zacharijo sūnus Jidas;
Benjamino—Jabnerio sūnus Jaasielis;
22 Dano—Jerochamo sūnus Azarelis.
Šitie buvo Iraelio genčių vadai.
23 Bet Dovydas nesuskaičiavo tų,
kurie buvo dvidešimt metų ir jaunesni,
nes VIEŠPATS buvo pažadėjęs padaryti
Izraelį tokį gausų, kaip dangaus
žvaigždes. 24 Šerujos sūnus Joabas buvo
pradėjęs skaičiuoti, bet nepabaigė, nes
dėl to rūstybė[2] užėjo ant Izraelio, ir
skaičius nepateko į karaliaus Dovydo
Metraščių knygą[3].

23 Pr 15, 5; 22, 17; 26, 4 24 2 Sam 24, 1–15; 1 Kron 21, 1–14

Karaliaus turto prižiūrėtojai

25 Karaliaus atsargas[4] prižiūrėjo
Adielio sūnus Azmavetas, o
provincijoje—miestuose, kaimuose ir
bokštuose—buvusias atsargas Uzijo
sūnus Jonatanas. 26 Lauko
darbininkus, žemdirbius, prižiūrėjo
Kelubo sūnus Ezris, 27 vynininkus[5]–
ramietis Šimis, [6]vyno atsargas—
šefamietis Zabdis, 28 alyvmedžius ir
sikomorus, augančius Šefeloje[7]—
gederietis Baal-Chananas, aliejaus
išteklius—Joašas, 29 galvijus, kurie
ganėsi Šarone,—šaronietis Šitrajas,
galvijus slėniuose—Adlajo sūnus
Šafatas, 30 kurpranugarius—išmaelis
Obilas, asiles—meronotietis Jechdejas, o
mažuosius gyvulius—hagris Jazizas.
Šitie visi buvo karaliaus Dovydo
nuosavybės vyriausieji prižiūrėtojai.

Dovydo patarėjai

32 Dovydo dėdė Jonatanas buvo
patarėjas—jis buvo išmaningas vyras ir
raštininkas,—o Chakmonio sūnus
Jechielis buvo prie karaliaus sūnų.
33 Achitofelis buvo karaliaus patarėjas,
o arkas Chušajas buvo karaliaus
draugas. 34 Po Achitofelio Benajo
sūnus Jehojada buvo karaliaus
patarėjas, o jo kunigas[8]—Ebjataras.
Karaliaus kariuomenės vadas buvo
Joabas.

Dovydo paskutiniai nurodymai Saliamonui ir jo šventyklos planas

28 Dovydas surinko į Jeruzalę visus
Izraelio vyresniuosius: genčių
vadus, dalinių viršininkus,
tarnaujančius karaliui, tūkstantininkus,
šimtininkus, visos karaliaus bei jo sūnų
nuosavybės ir gyvulių vyriausius
prižiūrėtojus su rūmų pareigūnais,
karžygiais ir visais narsiais kovotojais.
2 Karalius Dovydas, atsistojęs ant kojų,
tarė: „Paklausykite manęs, mano broliai
ir mano tauta! Aš buvau sumanęs statyti
atilsio namus VIEŠPATIES sandoros
skryniai ir mūsų Dievo kojų suoleliui. O
kai norėjau atlikti paruošimus statybai,
3 Dievas man tarė: ‚Tau nevalia statyti
namų mano vardui, nes tu esi vyras
kariautojas ir išliejęs kraujo‘. 4 Tačiau
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, mane
išrinko iš visų mano tėvo namų, kad
visam laikui būčiau Izraelio karalius, nes
jis išrinko Judą kunigaikščiu, Judo
namuose mano tėvo namus, o tarp mano
tėvo sūnų jam patiko mane padaryti viso
Izraelio karaliumi. 5 O iš visų mano
sūnų—juk daug sūnų VIEŠPATS man
dovanojo—jis išrinko mano sūnų
Saliamoną sėdėti VIEŠPATIES
karališkos Izraelio valdžios soste 6 ir
man pasakė: ‚Tavo sūnus Saliamonas—
jis turi statyti mano namus ir mano
kiemus, nes jį išsirinkau sūnumi ir aš
jam būsiu tėvas. 7 Ir išlaikysiu jo
karališkąją valdžią tvirtą per amžius, jei
jis bus tvirtai pasiryžęs vykdyti mano
įsakymus ir potvarkius, kaip šiandien
yra‘. 8 Taigi dabar viso Izraelio,

1 Lit. Gileado link (t.y. į rytus nuo Jordano) gyvenančios
2 T.y. Dievo rūstybė
3 G; M: skaičių
4 Čia turbūt išleisti žodžiai (plg. 1 Sam 27, 5): karaliaus mieste
5 V; M: vynuogynus
6 Rk.; M + paaiškinimą: tuos, kurie dirba vynuogynuose
7 T.y. žemumoje, esančioje į vakarus nuo Judo kalnų
8 Rk.; M: buvo Benajo sūnus Jehojada ir Ebjataras

VIEŠPATIES bendruomenės, akivaizdoje
ir mūsų Dievui klausantis [klausykite
mano įspėjimo]: laikykitės ir tyrinėkite
visus VIEŠPATIES, savo Dievo,
įsakymus, kad liktumėte tos geros šalies
savininkai ir ją paliktumėte veldiniu
savo sūnums po jūsų per amžius.
9 O tu, mano sūnau Saliamonai,
pažink savo tėvo Dievą ir jam tarnauk
visa širdim ir noringa siela, nes
VIEŠPATS ištiria visas širdis ir suvokia
visus minčių siekimus. Jei jo ieškosi, jis
duosis tau randamas, bet jei jį paliksi, jis
atmes tave visam laikui. Taigi dabar
įsidėmėk! Juk VIEŠPATS tave išrinko,
kad jam pastatytum namus, kurie būtų
šventykla. Būk drąsus ir imkis darbo!“
11 Paskui Dovydas davė savo sūnui
Saliamonui portiko planą, ⌈[šventyklos]
namų planą⌉[1] ir jų lobynų, aukštutinių
kambarių, vidinių kambarių,
permaldavimo būsto planą 12 ir planą
visko, kas šiaip jam Dvasia buvo atėję į
mintį, būtent: VIEŠPATIES namų
kiemų, visų aplink einančių celių, skirtų
Dievo namų lobiams ir pašvęstųjų
dovanų lobiams, 13 kunigų bei levių
skyriams ir visokiam VIEŠPATIES namų
tarnybos darbui, taip pat visų
VIEŠPATIES namų kulto reikmenų
[planą]. 14 ⌈Visiems auksiniams
reikmenims [nulieti jis davė Saliamonui]
aukso⌉[2], nustatydamas visų kiekvienai
kulto tarnybai vartojamų reikmenų
svorį, visiems sidabriniams reikmenims
[nulieti]—sidabro[3], nustatydamas
kiekvienai kulto tarnybai vartojamų
reikmenų svorį, 15 [4]auksiniams
žibintuvams ir jų žiburiams—aukso,
nustatydamas kiekvieno atskiro
žibintuvo ir jo žiburių svorį, ir
sidabriniams žibintuvams—sidabro[5],
nustatydamas ⌈kiekvieno atskiro
žibintuvo⌉[6] ir jo žiburių svorį, žiūrint to,
kam kiekvienas žibintuvas vartojamas
kulte. 16 Jis taip pat [davė[aukso,
nustatydamas klodinės duonos stalų,
kiekvieno atskiro stalo, svorį, ir sidabro
sidabriniams stalams. 17 O šakėms,
šlakstyklėms ir piltuvams—gryno aukso
ir aukso[7] auksiniams dubenims,
nustatydamas kiekvieno atskiro dubens
svorį. [Jis davė] sidabriniams dubenims
sidabro[8], nustatydamas kiekvieno
atskiro dubens svorį. 18 Smilkalų
aukurui—valyto aukso, nustatydamas jo
svorį, o vežimo, tai yra kerubų,
atvaizdui—aukso. Tie laikę išskėtę
[sparnus] ir apdengė VIEŠPATIES
sandoros skrynią. 19 Visa tai buvo
sužymėta rašte, kuris rėmėsi
VIEŠPATIES jam[9] duotu apreiškimu [ir]
paaiškino visus plane nurodytus darbus.
20 Toliau Dovydas tarė savo sūnui
Saliamonui: „Būk drąsus ir stiprus, ir
imkis darbo! Nebijok ir neišsigąsk, nes
VIEŠPATS Dievas, mano Dievas, bus su
tavim! Jis nepames ir nepaliks tavęs, iki
bus baigti VIEŠPATIES namų tarnybos
darbai. 21 Štai kunigų ir levių skyriai
pasiruošę bet kokiai Dievo namų
tarnybai! Be to, kiekviename darbe bus
su tavim vien tik paslaugieji, įgudę bet
kokiai tarnybai, taip pat vyresnieji ir
visa tauta visiems tavo reikalams
patenkinti“.

2–7 2 Sam 7, 1–16; 1 Kron 17, 1–14

Atnašos šventyklos statymui

29 Paskui karalius Dovydas tarė
visam susirinkimui: „Mano sūnus
Saliamonas, kurį vieną Dievas išsirinko,
tebėra jaunas ir nepritytyręs, o darbas bus
didelis, nes šventykla[10] bus ne žmogui,
bet VIEŠPAČIUI Dievui. 2 Taigi, kiek
tik įstengiau, prirengiau savo Dievo
namams aukso auksiniams daiktams,
sidabro sidabriniams, žalvario
žalvariniams, geležies geležiniams,
medžių mediniams, daug karnelijaus ir
inkrustuojamųjų akmenų, kieto tinko ir
margų akmenų, visokių brangiųjų ir
alebastro akmenų. 3 Suinteresuotas
savo Dievo namais, aš dar duodu savo
privatų auksą bei sidabrą savo Dievo
namams, pridėdamas prie viso to, ką jau
esu paruošęs šventajam namui: 4 tris

---

1 Rk., plg. SV
2 Rk., M: auksui svoriu auksui
3 Įtrp.; ~M (hplgr.)
4 M + ir svoris
5 Įtrp.; ~M (hplgr.)
6 Rk.
7 Įtrp.; ~M (hplgr.)
8 Įtrp.; ~M (hplgr.)
9 Rk., plg. G; M: man
10 Lit. pilis, rūmai

tūkstančius talentų aukso, Ofyro aukso,
ir septynis tūkstančius talentų valyto
sidabro patalpų[1] sienoms aptraukti,
5 kur tik reikia aukso ir sidabro, ir bet
kokiam amatininkų rankomis
atliekamam darbui. O kas [iš jūsų] savo
norų pasisiūlys šiandien atnešti dovaną
VIEŠPAČIUI?"
6 Tada šeimų galvos, Izraelio
genčių vadai, tūkstantininkai,
šimtininkai ir karaliaus darbų
vyriausieji prižiūrėtojai pasisiūlė 7 ir
davė Dievo namų tarnybai aukso penkis
tūkstančius talentų ir dešimtį tūkstančių
darikų[2], sidabro—dešimtį tūkstančių
talentų, žalvario—aštuoniolika
tūkstančių talentų ir geležies—šimtą
tūkstančių talentų. 8 O kas turėjo
brangiųjų akmenų, tas juos atidavė į
VIEŠPATIES namų lobyną gėršono
Jechielio globai. 9 Žmonės džiaugėsi jų
laisvanorišku davimu, kad visa širdim jie
buvo davę VIEŠPAČIUI savo laisvos
valios dovanas. Karalius Dovydas taip
pat džiaugėsi dideliu džiaugsmu.

1–2 1 Kron 22, 5

Dovydas šlovina VIEŠPATĮ

10 Dovydas pagarbino VIEŠPATĮ
viso susirinkimo akivaizdoje. Dovydas
tarė: „Būk pagarbintas tu, VIEŠPATIE,
mūsų protėvio Izraelio Dieve, per amžių
amžius! 11 Tavo, VIEŠPATIE, yra
didybė ir galybė, šlovė, skaistybė ir
kilnybė—taip, viskas, kas yra danguje ir
žemėje. Tavo, VIEŠPATIE, karališka
valdžia ir išsiaukštinimas ⌜viršum
kiekvienos galvos⌝[3]. 12 Turtai ir šlovė
ateina iš tavęs, ir tu valdai viską. Tavo
rankoje yra jėga ir galybė, ir tavo ranka
kiekvieną gali padaryti didelį ir stiprų.
13 Taigi dabar, mūsų Dieve, mes tau
dėkojame ir giriame tavo šlovingąjį
vardą. 14 O kas gi aš esu ir kas mano
tauta, kad iš savęs pajėgtume laisva
valia tiek aukoti? Juk iš tavęs ateina
viskas, ir tau davėme tik tai, ką gavome
iš tavo rankos. 15 Mes juk esame
svetimi ir ateiviai tavo akivaizdoje, kaip
ir visi mūsų protėviai. Kaip šešėlis mūsų
dienos žemėje ir nesaugios.
16 VIEŠPATIE, mūsų Dieve, visas šitas
apstas, kurį parūpinome, norėdami tau
pastatyti namus, tavo šventajam vardui,
ateina iš tavo rankos, ir viskas yra tavo!
17 Bet žinodamas, mano Dieve, kad tu
ištiri širdį ir mėgsti nuoširdumą, aš pats
tikra širdim ir savo noru visa tai
aukojau, o dabar mačiau tavo čia esančią
tautą tau su džiaugsmu ir savo noru
aukojant. 18 VIEŠPATIE, mūsų
protėvių Abraomo, Izaoko ir Izraelio
Dieve, amžinai išlaikyk ⌜savo tautai taip
nusistačiusią širdį⌝[4] ir tvirtai atkreipk jų
širdį į save! 19 O mano sūnui
Saliamonui duok ⌜norą visa širdim⌝[5]
laikytis tavo įsakymų, įspėjimų ir
nuostatų, įvykdyti viską ir pastatyti
šventyklą[6], kuriai atlikau paruošą".
20 Paskui Dovydas tarė visam
susirinkimui: „Šlovinkite VIEŠPATĮ,
savo Dievą!" Tada visas susirinkimas
šlovino VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą.
Jie nusilenkė ir parpuolė kniūpsti prieš
VIEŠPATĮ ir karalių.

11 Mt 6, 13

Saliamonas padaromas karaliumi

21 Kitą rytą jie pjovė VIEŠPAČIUI
aukas ir aukojo VIEŠPAČIUI
deginamąsias aukas: tūkstantį jauniklių
jaučių, tūkstantį avinų, tūkstantį ėriukų
su jiems priklausomomis liejamosiomis
aukomis ir daugybę pjaunamųjų aukų,
kad pakaktų visam Izraeliui. 22 Tą
dieną jie valgė ir gėrė VIEŠPATIES
akivaizdoje su dideliu džiaugsmu ir[7]
padarė karaliumi Dovydo sūnų
Saliamoną. Jie patepė jį VIEŠPAČIUI
kunigaikščiu ir Sadoką kunigu. 23 Tada
Saliamonas atsisėdo kaip karalius į
VIEŠPATIES sostą savo tėvo Dovydo
vietoje. Jam sekėsi ir jam pakluso visas
Izraelis. 24 Visi vyresnieji ir karžygiai,
taip pat visi karaliaus Dovydo sūnūs
prisiekė ištikimybę karaliui Saliamonui.
25 VIEŠPATS didžiai išaukštino

1 GSV: namų (t.y. šventyklos)
2 Darikas—aukso moneta.
3 8MssV; M: kaip galva viršum visko
4 Lit. tai, būtent savo tautos širdies minčių siekimą
5 Lit. tobulą širdį
6 Lit. pilį
7 G^BAS; M + antrą kartą

Saliamoną viso Izraelio akyse ir jam
suteikė tokią karališką didybę, kokios
pirma jo nebuvo turėjęs joks Izraelio
karalius.

25 1 Kar 2, 12

Dovydo valdymo santrauka

26 Jišajo sūnus Dovydas karaliavo
visam Izraeliui. 27 Laiko, kuriuo jis
karaliavo Izraeliui, buvo keturiasdešimt
metų. Chebrone jis karaliavo
septynerius metus, o Jeruzalėje—
trisdešimt trejus metus. 28 Paskui jis
mirė, sulaukęs žilos senatvės, atgyvenęs
ilgą amžių, turtingas ir garbingas, o jo
sūnus Saliamonas tapo karalium jo
vietoje. 29 Karaliaus Dovydo veiksmai,
ankstesnieji ir vėlesnieji, štai jie aprašyti
regėtojo Samuelio istorijoje[1], pranašo
Natano istorijoje ir regėtojo Gado
istorijoje 30 drauge su visu jo
karaliavimu, jo galybe ir laikais, kurie
perėjo per jį, per Izraelį ir visas šalių
karalystes.

27 2 Sam 5, 4–5; 1 Kron 3, 4

1 Lit. žodžiuose

ANTROJI KRONIKŲ KNYGA

Saliamonas meldžia Dievą išminties

1 Dovydo sūnus Saliamonas pasirodė
tvirtas savo karališka valdžia, nes
VIEŠPATS , jo Dievas, buvo su juo ir
leido jam labai įsigalėti.
2 Saliamonas davė įsakymą visam
Izraeliui—tūkstantininkams, šimtinin-
kams, teisėjams ir visiems viso Izraelio
kunigaikščiams, šeimų galvoms,—
3 ir
Saliamonas bei visas susirinkimas su juo
vyko į Gibeono aukštumą, nes ten buvo
Dievo susitikimo padangtė[1], kurią
VIEŠPATIES tarnas Mozė buvo padaręs
dykumoje.
4 Tačiau Dievo skrynią
Dovydas buvo užgabenęs iš Kirjat-
Jearimo į vietą, kurią Dovydas jai buvo
paruošęs, nes jis jai buvo ištiesęs
padangtę Jeruzalėje.
5 Be to, žalvarinis
aukuras , kurį Chūro sūnaus Urio sūnus
Besaleelis buvo padaręs, ten *buvo ties*
VIEŠPATIES tabernakuliu. Jį aplankė
Saliamonas ir susirinkimas.
6
Saliamonas ten aukojo VIEŠPATIES
akivaizdoje ant žalvarinio aukuro,
priklausančio susitikimo padangtei, ir
ant jo aukojo tūkstantį deginamųjų
aukų.
7 Tą pačią naktį Dievas pasirodė
Saliamonui ir jam tarė: „Prašyk, ką
turėčiau tau duoti!“
8 Saliamonas tarė
Dievui: „Tu parodei mano tėvui Dovydui
didelę malonę ir mane padarei karaliumi
jo vietoje.
9 Dabar, VIEŠPATIE Dieve,
tebūnie ištesėtas tavo pažadas, duotas
mano tėvui Dovydui, nes tu mane
padarei karaliumi tautai, kuri tokia
gausi,kaip žemės dulkės!
10 Duok man
dabar išminties ir žinojimo, kad
⌜mokėčiau tinkamai valdyti šitą tautą⌝[2] ,
nes kas galėtų teisti šitą tavo tautą, kuri
yra tokia didelė?“
11 Dievas tarė
Saliamonui: „Kadangi tai buvo tavo
širdyje ir kadangi neprašei turtų, lobių,
garbės ar gyvybės tų, kurie tavęs
nekenčia, ir net ilgo amžiaus neprašei,
tik prašei sau išminties ir žinojimo, kad
galėtum teisti mano tautą, kurios
karaliumi tave padariau,—
12 tebūnie
tau duota išminties ir žinojimo! Bet ir
turtų, lobių ir garbės tau duosiu, kokių
nėra turėję pirma tavęs buvusieji
karaliai ir kokių jie po tavęs neturės“.
13 Paskui Saliamonas pargrįžo ⌜nuo
Gibeone esančios aukštumos⌝[3], nuo
susitikimo padangtės priekio, į Jeruzalę
ir karaliavo Izraeliui.

4 2 Sam 6, 1–17; 1 Kron 13, 5–14; 15, 25—16, 1 5 Iš 38, 1–7 9 Pr 13, 16; 28, 14 1–12 1 Kar 3, 1–15

Saliamono karinės pajėgos, turtai ir prekyba

14 Saliamonas, surinkęs kovos
vežimus ir raitelius, turėjo tūkstantį
keturis šimtus kovos vežimų ir dvylika
tūkstančių žirgų[4], kuriuos jis laikė
vežimams skirtuose miestuose ir pas
save[5] Jeruzalėje.
15 Karalius padarė,
kad Jeruzalėje buvo tiek sidabro ir
aukso, kiek akmenų, ir kedrų, kiek
sikomorų, augančių Šefeloje.
16 O žirgai,
kurių turėjo Saliamonas, buvo *įvežami* iš
Egipto ir Kevės[6].Karaliaus pirkliai jų
įsigydavo iš Kevės už rinkos kainą.
17 Jie
atgabendavo iš Egipto vežimą už šešis
šimtus sidabrinių [šekelių] ir žirgą už
šimtą penkias dešimtis ›ir, jiems
tarpininkaujant , tie būdavo eks-
portuojami visiems chitiečių karaliams ir
Aramo karaliams.

14 1 Kar 4, 26 15 Dt 17, 17 16 Dt 17, 16 14–17 1 Kar 10, 26–29

Saliamonas parūpina medžiagą ir darbininkus šventyklos statybai

18 Saliamonas užsimojo statyti
namus VIEŠPATIES vardui ir karaliui.
2 1 Saliamonas suskaičiavo septynias
dešimt tūkstančių naštanešių ir
aštuoniasdešimt tūkstančių akmenlaužių
kalnuose, o jų prižiūrėtojų—tris
tūkstančius šešis šimtus.
2 Saliamonas pasiuntė Tyro
karaliui Churamui žinią: „Kaip tu

1 T.y. padangtė susitikimui su Dievu
2 Lit. galėčiau išeiti ir įeiti šitos tautos akivaizdoje
3 GV; M: į Gibeone esančią aukštumą
4 Arba: važiuotojų
5 Lit. karalių
6 T.y. Kilikijos

padarei mano tėvui Dovydui, kuriam
atsiuntei kedrų gyvenamiems namams
pasistatyti,—[1] 3 štai aš, ˹jo sūnus˺[2],
rengiuosi statyti namus VIEŠPATIES,
savo Dievo, vardui, norėdamas jam juos
pašventinti, kad žmonės degintų jo
akivaizdoje gardžiai kvepiančius
smilkalus, jam nuolat sudėtų klodais
[Akivaizdos duoną] ir aukotų
deginamąsias aukas rytą ir vakare,
šabatomis, jaunačiais ir VIEŠPATIES,
mūsų Dievo, šventėmis, kaip tai visiems
laikams nustatyta Izraeliui. 4 O namai,
kuriuos aš rengiuosi statyti, turi būti
dideli, nes mūsų Dievas yra didesnis už
visus dievus. 5 Bet kas įstengtų jam
pastatyti namus, kai dangus, net
aukščiausiasis[3] dangus, negali jo apimti?
Ir kas aš esu, kad galėčiau jam pastatyti
namus, nebent deginti aukas jo
akivaizdoje? 6 Taigi dabar atsiųsk man
menininką, kuris padarytų dirbinių iš
aukso, sidabro, žalvario, geležies,
raudonojo purpuro, karmazino ir
violetinio purpuro, ir kuris moka raižyti
raižinius. Jis turi veikti drauge su
menininkais, esančiais pas mane Jude ir
Jeruzalėje, kurių parūpino mano tėvas
Dovydas. 7 Atsiųsk man taip pat iš
Lebanono kedro, ėgliaus ir algumo
medžių, nes aš žinau, jog tavo tarnai
moka kirsti Lebanono medžius. Štai
mano tarnai dirbs drauge su tavo
tarnais, 8 būtent tam, kad man parūpintų
ko daugiausia medžių, nes namai,
kuriuos aš rengiuosi statyti, turi būti
dideli ir įstabūs. 9 Štai aš duodu maisto[4]
malkakirčiams, kertantiems medžius,
tavo tarnams: dešimt tūkstančių korų
kviečių, dvidešimt tūkstančių korų
miežių, dvidešimt tūkstančių batų vyno
ir dvidešimt tūkstančių batų aliejaus".
10 Tyro karalius Churamas atsakė
laišku, kurį jis atsiuntė Saliamonui:
„Kadangi VIEŠPATS myli savo tautą, jis
tave padarė jiems karaliumi".
11 Churamas tęsė: „Tebūnie
pagarbintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
kuris padarė dangų ir žemę, kuris davė
Dovydui išmintingą sūnų, tokį protingą
ir išmanų, jog jis rengiasi statyti namus
VIEŠPAČIUI ir karaliaus rūmus sau
pačiam! 12 Taigi dabar siunčiu
įmaningą, įgudusį menininką, būtent
savo meistrą Churamą, 13 danės moters
sūnų, kurio tėvas buvo tyrietis. Jis moka
dirbti [dirbinius] iš aukso ir sidabro,
žalvario, geležies, akmenų ir medžių,
raudonojo purpuro, violetinio purpuro,
plonos drobės ir karmazino, išraižyti
visokius raižinius ir sudaryti bet kokį
jam užduotą projektą su tavo
menininkais, būtent[5] su mano valdovo,
tavo tėvo Dovydo, menininkais. 14 Taigi
dabar kviečių ir miežių, aliejaus ir vyno,
kurių pažadėjo mano valdovas, tegul jis
atsiunčia savo tarnams! 15 O mes
prikirsime medžių nuo Lebanono, kiek
tau reikės, ir kaip sielius nuplukdysime
jūra į Jafą, iš kur tu galėsi juos
nugabenti aukštyn į Jeruzalę".
16 Saliamonas suskaičiavo visus
svetimšalius, gyvenusius Izraelio šalyje,
po to skaičiavimo, kuriuo juos buvo
suskaičiavęs jo tėvas Dovydas. Jų
atsirado šimtas penkiasdešimt trys
tūkstančiai šeši šimtai. 17 Iš jų jis
padarė septyniasdešimt tūkstančių
naštanešiais, aštuoniasdešimt tūkstančių
akmenlaužiais kalnuose ir tris
tūkstančius šešis šimtus prižiūrėtojais,
kurie turėjo versti žmones dirbti.

5 1 Kar 8, 27; 2 Kron 6, 18 1, 18—2, 17 1 Kar 5, 15-32

Saliamonas stato šventyklą

3 Saliamonas pradėjo statyti
VIEŠPATIES namus Jeruzalėje, ant
Morijos kalno, ˹kurį jo tėvas Dovydas
buvo parinkęs˺[6]– vietoje, kurią Dovydas
buvo paruošęs—ant jebusiečio Ornano
klojimo. 2 Jis pradėjo statyti antrąjį
mėnesį, ketvirtaisiais savo karaliavimo
metais.
3 Šitie yra ˹matmenys, kuriuos
Saliamonas nustatė˺[7] Dievo namų
statybai: ilgis buvo šešių dešimčių
mastų, vartojant ankstesnįjį masto

1 Čia išleistas toks sakinys, kaip: taip padaryk ir man, jo sūnui (plg.V)
2 G; ~M
3 Lit. dangų
4 STVArab 1 Kar 5, 25; M: smūgių
5 Arba: ir
6 Arba pgl.G: kur VIEŠPATS buvo pasirodęs jo tėvui Dovydui
7 Rk. pgl. STArab

standartą, o plotis—dvidešimt mastų[1]. 4
⌜Jų priekyje⌝[2] esantis portikas, einantis
lygia greta su namų pločiu, buvo
dvidešimt mastų ilgio ir dvidešimt[3]
mastų aukščio. Jis jį aptraukė iš vidaus
grynu auksu.
5 Didžiuosius namus[4] jis išklojo
ėglinėmis lentomis, paskui juos aptraukė
geru auksu ir juos išgražino palmių bei
grandinėlių raižiniais. 6 Ir jis nusagstė
namus brangiais akmenimis, norėdamas
juos papuošti. O auksas buvo Parvaimo
auksas. 7 Jis aptraukė namus auksu—
sijas, slenksčius, jų sienas ir jų duris, ir
išdrožinėjo kerubus sienose.
8 Švenčiausiosios būstą jis padarė
tokio pat ilgio, kaip namų plotį:
dvidešimt mastų, ir jį aptraukė geru
auksu, sveriančiu šešis šimtus talentų.
9 O vinių svoris buvo penkios dešimtys
aukso šekelių. Taip pat viršutinius
kambarius jis aptraukė auksu.
11 Kerubų sparnai buvo dvidešimt
mastų ilgio: vienas penkių mastų ilgio
sparnas palietė namų sieną, kitas penkių
mastų ilgio sparnas palietė kito kerubo
sparną. 12 Kito kerubo penkių mastų
ilgio sparnas palietė namų sieną, o kitas
penkių mastų ilgio sparnas susisiekė su
antrojo kerubo sparnu. 13 Šitų kerubų
sparnai buvo išsiskėtę per dvidešimt
mastų. Jie stvėjo ant savo kojų, o jų
veidai buvo nukreipti į namus. 14 Jis dar
padarė užuolaidą iš violetinio purpuro,
raudonojo purpuro, karmazino bei
plonosios drobės ir į ją įmezgė kerubų.
15 Jis padarė namų priekyje du
stulpus trisdešimt penkių mastų aukščio,
o kapitelis, kuris gulėjo ant jų kiekvieno
viršaus, buvo penkių mastų. 16 Jis
padirbo grandinių ⌜tarsi kaklo
grandinėlių⌝[5] ir jas uždėjo ant stulpų
viršaus. Jis dar padarė šimtą granatinių
obuolių ir juos prikabino prie grandinių.
17 Jis pastatė stulpus šventyklos
priekyje: vieną dešinėje, o kitą kairėje.
Dešinįjį jis pavadino Jachinu, o kairįjį—
Boazu.

8 Iš 26, 33–34 10–13 Iš 25, 18–20 1–14 1 Kar 6, 1–38 14 Iš 26, 31 15–17 1 Kar 7, 15–22

1 1 mastas maždaug lygus 55cm.
2 S; M: Priekyje
3 G^{158}SArab; M: šimtas dvidešimt
4 T.y. tą šventyklos dalį, kuri buvo vadinama šventaja
5 Rk.; M: užpakaliniame būste

Šventyklos įrengimai

4 Jis padarė žalvarinį aukurą dvidešimt
mastų ilgio ir dešimt mastų aukščio.
2 Paskui jis padarė lietinę jūrą
dešimties mastų nuo briaunos iki
briaunos, apskritą ir penkių mastų
aukščio, o trisdešimt mastų virvelė
išmatavo jos apskritimą. 3 Į jaučius
panašios figūros ėjo aplinkui jos
apačioje. Jos supo ją aplinkui. Jų buvo
dešimt per mastą. Jos apskriejo jūrą
aplinkui. Dvi eiles sudarė jaučiai; jie
buvo nulieti iš vieno su ja. 4 Ji stovėjo
ant dvylikos jaučių. Trys buvo atsigręžę
į žiemius, trys atsigręžę į vakarus, trys
atsigręžę į pietus ir trys atsigręžę į rytus.
Jūra laikėsi ant jų viršuje, o visi jų
pasturgaliai buvo atsukti į vidaus pusę.
5 Jos storis buvo per plaštaką, ir jos
briauna buvo padaryta kaip taurės
briauna, kaip lelijos žiedas. Joje tilpo
trys tūkstančiai batų[6].
6 Jis padarė dešimt katilų,
kuriuose būtų galima plauti. Jis padėjo
penkis dešinėje ir penkis kairėje. Juose
turėjo nuskalauti paruoštus
deginamosios aukos gabalus, o jūra buvo
tam, kad kunigai iš jos nusiplautų.
7 Jis nurodytu būdu padarė
dešimt auksinių žibintų ir juos pastatė
šventykloje: penkis dešinėje ir penkis
kairėje.
8 Jis padarė dešimt stalų ir juos
pastatė šventykloje: penkis dešinėje ir
penkis kairėje. Jis dar padarė šimtą
auksinių šlakstyklių.
9 Jis padarė kunigų kiemą ir
didįjį kiemą bei duris tam kiemui ir jų
duris aptraukė žalvariu. 10 O jūrą jis
pastatė pietiniame namų[7] šone, į
pietryčius.
11 Churamas padarė puodų
pelenams susemti, lopetų ir šlakstyklių.
Taip Churamas baigė dirbti darbą, kurį
jis atliko karaliui Saliamonui Dievo
namuose: 12 du stulpus ir du kapitelių
dubenis ant stulpų viršaus, ir du

6 1 batas maždaug lygus 36,44l.
7 Kkr.MssG 1 Kar 7, 39; ~M

tinklus abiem ant stulpų viršaus
gulintiems kapitelių dubenims apdengti,
13 taip pat keturis šimtus granatinių
obuolių abiem tinklams—dvi eiles
obuolių kiekvienam tinklui—abiem ant
stulpų gulintiems kapitelių dubenims
apdengti, 14 dešimt[1] stovų su tekiniais ir
dešimt katilų ant stovų, 15 vieną jūrą ir
dvylika jaučių jos apačioje, 16 puodų,
lopetų ir šakių. ⌜Visus reikmenis⌝[2] jo
meistras Churamas padarė Saliamonui iš
nublizginto žalvario [naudoti]
VIEŠPATIES namams. 17 Jordano
apylinkėje karalius juos nuliejo molio
formose tarp Sukoto ir Šaretano. 18 Ir
Saliamonas padarė labai daug visų šitų
reikmenų, nes nebuvo galima
apskaičiuoti žalvario svorio.
19 Saliamonas dar padarė visus
reikmenis, buvusius Dievo namuose,
būtent: auksinį aukurą, stalus, ant kurių
buvo padėta Akivaizdos duona, 20 gryno
aukso žibintus su jų žiburiais, kad juos
uždegtų nurodytu būdu užpakalinio
būsto priekyje, 21 žiedo pavidalo
pagražinimus, žiburius ir žnyples iš
aukso[3], 22 gnybtuvus, šlakstykles,
samčius ir smilkytuvus iš gryno aukso. O
dėl įėjimo į namus, jų vidinės durys,
vedančios į švenčiausiąją, ir namų durys,
vedančios į šventyklą, buvo iš aukso.

1 Iš 27, 1–2 6 Iš 30, 17–21 7 Iš 25, 31–40 8 Iš 25, 23–30

5 Taip buvo baigtas visas darbas, kurį
Saliamonas atliko VIEŠPATIES
namams. Paskui Saliamonas įnešė savo
tėvo Dodydo pašvęstąsias dovanas ir
sidabrą, auksą bei visus rykus sudėjo į
Dievo namų lobynus.

4, 1—5, 1 1 Kar 7, 23–51 1 2 Sam 8, 11; 1 Kron 18, 11

Sandoros skrynia perkeliama į šventyklą

2 Tuo metu Saliamonas surinko
Izraelio vyresniuosius, visus genčių
vadus, izraelių šeimų atstovus, į
Jeruzalę, kad užgabentų VIEŠPATIES
sandoros skrynią iš Dovydo miesto, tai
yra Šijonos. 3 Visi Izraelio vyrai
susirinko prie karaliaus per šventę, tai
yra septintąjį mėnesį. 4 Visiems Izraelio
vyresniesiems atvykus, leviai pakėlė
skrynią 5 ir nešė aukštyn skrynią,
susitikimo padangtę ir visus šventuosius
rykus, buvusius padangtėje. Juos nešė
aukštyn ⌜kunigai ir leviai⌝[4]. 6 O karalius
Saliamonas ir visa Izraelio bendruomenė,
susirinkusi prie jo ties skrynia, aukojo
tiek daug avių ir galvijų, kad jų nebuvo
galima nei skaičiuoti , nei apskaičiuoti.
7 Paskui kunigai įnešė VIEŠPATIES
sandoros skrynią į jos vietą, į namų
užpakalinę salę, į švenčiausiąją, po
kerubų sparnais. 8 Kerubai gi laikė
išskėtę abu sparnus ant skrynios vietos.
Taip kerubai dengė iš viršaus skrynią ir
jos kartis. 9 O kartys buvo tokios ilgos,
jog karčių galus buvo galima matyti iš
šventosios[5] ties užpakaliniu būstu,
tačiau jų nebuvo galima matyti iš lauko.
Ir ji ten pasiliko iki šios dienos. 10
Skrynioje nebuvo nieko kita, kaip tik abi
plokštės, kurias Mozė buvo ten[6] įdėjęs
Chorebe, kai VIEŠPATS sudarė
[sandorą] su izraeliais, jiems išėjus iš
Egipto.
11 Kunigams išėjus iš šventosios—
mat visi dalyvavę kunigai buvo
pasišventinę, nežiūrėdami skyrių [eilės],
12 o visi leviai giedotojai, būtent:
Asafas, Hėmanas, Jedutūnas, jų sūnūs ir
jų broliai, apsivilkę plona drobe, su
cimbolais, arfomis ir lyromis, stovėjo į
rytus nuo aukuro ir su jais šimtas
dvidešimt kunigų, trimituojančių
trimitais. 13 Trimitininkai ir giedotojai
turėjo užtraukti vienu metu ir sutartinai,
kad girtų VIEŠPATĮ ir jam dėkotų.
Sukėlus garsą trimitais, cimbolais ir
kitais muzikiniais instrumentais ir
užgiedojus gyrių VIEŠPAČIUI: „... nes
jis geras, nes amžina jo malonė‘,
—namai, VIEŠPATIES namai, taip
pasidarė pilni debesies, 14 jog kunigai
dėl debesies nebegalėjo stoti į tarnybą,
nes VIEŠPATIES skaistybė buvo
pripildžiusi Dievo namus.

2 2 Sam 6, 12–15; 1 Kron 15, 25–28 10 Dt 10, 5
13 1 Kron 16, 34; 2 Kron 7, 3; Ezr 3, 11; Ps 100, 5; 106,

1 1 Kar 7, 43, plg.GLat; M: jis padarė (toliau taip pat sakinyje)
2 Rk.; M: Ir visus jų reikmenis
3 M + pstb.: iš vieno aukso
4 24MssGST 1 Kar 8, 4; M: leviai kunigai
5 5MssG 1 Kar 8, 8; M: skrynios
6 ST 1 Kar 8, 9; ~M

1; 107, 1; 116, 1; 136, 1; Jer 33, 11 2–14 1 Kar 8, 1–11
13–14 Iš 40, 34–35

Šventyklos dedikacija

6 Tuo metu Saliamonas tarė:
„VIEŠPATS pasakė, kad jis
noris gyventi tamsoje[1].
2 Tad aš išdrįsau tau pastatyti
didingus namus,
vietą tau gyventi per amžius".
3 Paskui karalius, atsukęs veidą,
laimino visą Izraelio bendruomenę,
visai Izraelio bendruomenei stovint, 4 ir
tarė: „Tebūnie pagarbintas VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, kuris savo rankomis
įvykdė, ką savo burna pažadėjo mano
tėvui Dovydui, sakydamas: 5 ‚Nuo tos
dienos, kai išvedžiau savo tautą iš
Egipto šalies , neišsirinkau jokio miesto
iš visų Izraelio genčių statyti namams,
kur būtų mano vardas, ir neišsirinkau
jokio vyro, kuris būtų mano tautos
Izraelio vadas, 6 bet [dabar] išsirinkau
Jeruzalę, kad ten būtų mano vardas, ir
išsirinkau Dovydą, kad jis valdytų mano
tautą Izraelį'. 7 Jau mano tėvas
Dovydas manė statyti namus
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, vardui. 8
Bet VIEŠPATS tarė mano tėvui
Dovydui: ‚Kadangi tu manei statyti
namus mano vardui, gerai darei, kad
manei. 9 Tačiau ne tu pastatysi namus,
bet tavo sūnus, kuris išeis iš tavo strėnų,
jis pastatys namus mano vardui'. 10
Taigi VIEŠPATS ištesėjo savo pažadą,
kurį jis davė: aš stojau į savo tėvo
Dovydo vietą ir atsisėdau Izraelio soste,
kaip VIEŠPATS pažadėjo, ir pastačiau
namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo,
vardui. 11 Ir ten padėjau skrynią,
kurioje yra VIEŠPATIES sandora[2], kurią
jis sudarė su izraeliais".

4–9 2 Sam 7, 1–13; 1 Kron 17, 1–12 1–11 1 Kar 8, 12–21

Saliamono dedikacijos malda

12 Paskui jis atsistojo ties
VIEŠPATIES aukuru visos Izraelio
bendruomenės akivaizdoje ir išskėtė
rankas. 13 Mat Saliamonas buvo
padaręs penkių mastų ilgio, penkių
mastų pločio ir trijų mastų aukščio
žalvarinę platformą. Jis atsistojo ant jos,
paskui atsiklaupė ant kelių visos
Izraelio bendruomenės akivaizdoje,
išskėtė rankas į dangų 14 ir tarė:
„VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, nei
danguje, nei žemėje nėra Dievo, kuris
būtų lygus tau, kuris išlaikei ⸢malonės
sandorą⸣[3] savo tarnams, vaikščiojantiems
tavo akivaizdoje visa širdim, 15 kuris
ištesėjai savo tarnui Dovydui , mano
tėvui, ką jam pažadėjai. Tikrai,
pažadėjęs savo burna, įvykdei savo
ranka, kaip šiandien aišku. 16 Taigi
dabar, VIEŠPATIE, ištesėk savo tarnui
Dovydui, mano tėvui, ką jam pažadėjai,
sakydamas: ‚Tau nepristigs mano
akivaizdoje nė vieno sėdinčio Izraelio
soste, jei tik tavo sūnūs žiūrės savo
elgesio, kad elgtųsi pagal mano
įstatymą, kaip tu elgeis mano
akivaizdoje'. 17 Taigi dabar,
VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, tegul
pasitvirtina tavo pažadas, kurį davei
savo tarnui Dovydui!
18 Bet ar tikrai Dievas galėtų
gyventi su žmonėmis žemėje? Štai
dangus ir aukščiausiasis dangus negali
tavęs patalpinti, kaip juo mažiau šitie
namai, kuriuos pastačiau! 19 Tačiau
atsižvelk į savo tarno maldą ir į jo
maldavimą, VIEŠPATIE, mano Dieve,
kad klausytum šauksmo ir maldos, kuria
šiandien[4] tavo tarnas meldžiasi tavo
akivaizdoje, 20 kad dieną ir naktį tavo
akys būtų atviros šitų namų linkui,
linkui tos vietos, apie kurią pasakei, kad
joje padėsiąs savo vardą, kad klausytum
maldos, kuria tavo tarnas melsis šitos
vietos linkui. 21 Klausykis savo tarno ir
savo tautos Izraelio maldavimų! Kai jie
melsis šitos vietos linkui, tu klausykis iš
savo buveinės, iš dangaus, klausykis ir
atleisk!
22 Jei kas nusidės savo artimui ir
šis jam uždės [prakeikimą sau tariančią]
priesaiką, versdamas jį prisiekti, ir jei jis
atėjęs prisieks ties tavo aukuru šituose
namuose,—23 tu klausykis iš dangaus,
veik ir teisk savo tarnus , atlygindamas
kaltajam tuo, kad užvesi jo pasiel-
gimą ant jo paties galvos, ir

1 Arba: tamsiame debesyje
2 T.y. sandoros įstatymas
3 Lit. sandorą ir malonę
4 GS 1 Kar 8, 28; ~M

išteisindamas teisųjį tuo, kad jam
atlyginsi pagal jo teisingumą.
24 Jei tavo tauta Izraelis bus priešo
sumušta dėl to, kad jie tau nusidėjo, ir
jei jie atsivers, išpažins tavo vardą,
melsis ir maldaus tavo akivaizdoje
šituose namuose,— 25 tu klausykis iš
dangaus, atleisk savo tautos Izraelio
nuodėmę ir juos sugrąžink į žemę, kurią
davei jiems ir jų protėviams.
26 Kai dangus bus uždarytas ir
nebus lietaus dėl to, kad jie tau nusidėjo,
ir kai jie *melsis šitos vietos linkui*,
išpažins tavo vardą ir atsivers nuo savo
nuodėmės dėl to, kad juos nužeminau,—
27 tu klausykis danguje ir atleisk savo
tarnų, savo tautos Izraelio, nuodėmę—tu
juk pamokysi juos gerojo kelio, kuriuo
jie turi vaikščioti,—ir duok lietaus savo
šaliai, kurią davei savo tautai paveldėti.
28 Jei badas kils šalyje, jei maras,
jei rasis kūlių ir rūdžių, skėrių ir vikšrų,
jei ją[1] prispaus jos priešas[2] jos savoje[3]
šalyje, kokia ir bebūtų sloga ar liga,— 29
tai kiekvienos maldos, kiekvieno
maldavimo, kurį turės koks nors žmogus
ar visa tavo tauta Izraelis,—nes
kiekvienas jaučia, kas jį slogina ar
kankina,—ir išskės rankas šitų namų
linkui, 30 tu klausykis iš dangaus, savo
buveinės, atleisk ir duok kiekvienam,
kurio širdį tu pažįsti, pagal visus jo
poelgius —nes tu vienas pažįsti žmonių
širdį,— 31 kad jie tavęs bijotų,
vaikščiodami tavo keliais visą laiką,
kurį jie gyvens paviršiuje žemės, kurią
davei mūsų protėviams.
32 Taip pat ir svetimšalio,
nekilusio iš tavo tautos Izraelio, kai jis
ateis iš tolimo krašto dėl tavo didžiojo
vardo, tavo stipriosios rankos ir tavo
ištiesto dilbio,—kai jie ateis ir *melsis
šitų namų linkui*, 33 tu klausykis iš
dangaus, savo buveinės, ir padaryk,
žiūrėdamas visko, ko svetimšalis tavęs
šauksis, kad visos žemės tautos pažintų
tavo vardą ir tavęs bijotų, kaip tavo
tauta Izraelis, ir kad žinotų, jog tavo
vardu vadinami šitie namai, kuriuos
pastačiau.

34 Jei tavo tauta išeis į karą prieš
savo priešus keliu, kuriuo tu juos
pasiųsi, ir tau melsis link šito miesto,
kurį išsirinkai, ir link namų, kuriuos
pastačiau tavo vardui, 35 klausykis iš
dangaus jų maldos bei jų maldavimo ir
apgink jų teises.
36 Jeigu jie tau nusidės,—nes nėra
žmogaus, kuris nenusidėtų,—ir tu,
supykęs ant jų, juos atiduosi priešui, ir
jei tie, kurie juos paims nelaisvėn, juos
nusives kaip belaisvius į tolimą ar
artimą šalį, 37 ir jie atsiprotės šalyje, į
kurią bus išvesti kaip belaisviai,
atsivers ir tave maldaus savo nelaisvės
šalyje, sakydami: ‚Nusidėjome,
iškrypusiai ir bedieviškai elgėmės‘, 38 jei
jie atsivers į tave visa širdim bei visa
siela ⌜savo nelaisvės šalyje⌝[4] ir melsis
link savo šalies, kurią davei jų
protėviams, link miesto, kurį išsirinkai,
ir namų, kuriuos pastačiau tavo
vardui,—39 klausykis iš dangaus, iš savo
buveinės, jų maldos bei jų maldavimų,
apgink jų teises ir atleisk savo tautai,
kuri bus tau nusidėjusi.
40 Dabar, mano Dieve, meldžiu,
tebūnie tavo akys atviros ir tavo ausys
įdėmios šitos vietos maldai.
41 Taigi dabar pakilk, VIEŠPATIE
Dieve, [ir ateik] į savo
atilsio vietą,
tu ir tavo galingoji skrynia!
Tavo kunigai, VIEŠPATIE
Dieve, tegul apsivelka
išganymu
ir tavo maldingieji
tegul džiaugiasi geru!
42 VIEŠPATIE Dieve, neat-
stumk savo pateptojo[5],
atsimink tavo tarnui Dovy-
dui pažadėtų malonių!“

16 1 Kar 2, 4 18 2 Kron 2, 6 20 Dt 12, 11
41–42 Ps 132, 8–10 12–42 1 Kar 8, 22–53

Dedikacijos apeigos

7 Saliamonui baigus melstis, ugnis
nusileido iš dangaus ir prarijo
deginamąją auką ir pjaunamąsias aukas,
o VIEŠPATIES skaistybė pripildė
namus. 2 Tad kunigai negalėjo įeiti į

1 T.y. tautą
2 1Kar 8,37,plg.G; M: priešai
3 Lit. vartų
4 M+iš 1 Kar 8,37: kurie juos išvedė į nelaisvę ; G: šalyje tų, kurie juos išvedė į nelaisvę
5 Dgl.MssVrs Ps 132,10; M: pateptųjų

VIEŠPATIES namus, nes VIEŠPATIES
skaistybė buvo pripildžiusi namus. 3 Visi
izraeliai, matydami nusileidžiančią ugnį
ir VIEŠPATIES skaistybę ant namų,
parklupo kniūpsti ant grindinio,
pagarbino ir gyrė VIEŠPATĮ [, sakydami]: „Nes jis yra geras, nes amžina jo
malonė“.
4 Paskui karalius ir visa tauta aukojo
pjaunamąsias aukas VIEŠPATIES
akivaizdoje. 5 Karalius Saliamonas
aukojo dvidešimt dviejų tūkstančių
galvijų ir šimto dvidešimt tūkstančių
avių auką. Taip jie, karalius ir visa
tauta, pašventino Dievo namus.
6 Kunigai stovėjo savo tarnybos vietose,
taip pat leviai su VIEŠPATIES
muzikiniais instrumentais, kuriuos
buvo padaręs karalius Dovydas
VIEŠPAČIUI girti [giesme]: „Nes
amžina jo malonė“, kada tik Dovydas su
jų pagalba reiškė gyrių. O priešais juos
kunigai, visam Izraeliui stovint,
trimitavo trimitais.
7 Saliamonas pašventino vidurį
kiemo, esančio ties VIEŠPATIES
namais, nes ten jis turėjo aukoti
deginamąsias aukas ir bendrystės aukų
taukus, nes žalvarinis aukuras, kurį
Saliamonas buvo padaręs, negalėjo
sutalpinti deginamųjų bei javienių aukų
ir taukų.
8 Tuo metu Saliamonas šventė
šventę septynias dienas ir su juo visas
Izraelis, labai didelė bendruomenė,
[susirinkusi iš visų sričių, einančių] nuo
Lebo-Chamato iki Egipto upelio. 9 O
aštuntąją dieną jie suruošė iškilmingą
susirinkimą. Kadangi aukuro
pašventinimą jie šventė septynias dienas
ir šventę septynias dienas, 10 tai buvo
dvidešimt trečioji septintojo mėnesio
diena, kai jis paleido žmones į jų
palapines, džiaugsmingus ir gerai
nusiteikusius dėl to gero, kurį
VIEŠPATS buvo padaręs Dovydui,
Saliamonui ir savo tautai Izraeliui.

1 Lev 9, 23–24 3 1 Kron 16, 34; 2 Kron 5, 13; Ezr 3, 11; Ps 100, 5; 106, 1; 107, 1; 118, 1; 136, 1; Jer 33, 11 1-10 1Kar8, 62-66

VIEŠPATS antrą kartą pasirodo Saliamonui

11 Saliamonui užbaigus VIEŠPATIES namus bei karaliaus rūmus ir
sėkmingai atlikus viską, ką Saliamonas
buvo sumanęs padaryti VIEŠPATIES
namuose ir savo rūmuose, 12 VIEŠPATS
naktį pasirodė Saliamonui ir jam tarė:
„Aš išklausiau tavo maldą ir išsirinkau
šitą vietą aukų namais. 13 Jei aš taip
uždarysiu dangų, kad nebus lietaus, arba
jei įsakysiu žiogams nugraužti šalį, arba
jei atsiųsiu marą į savo tautą 14 ir jei
paskui nusižemins mano tauta, kuri
vadinasi mano vardu, jei jie melsis ir
ieškos mano veido, ir gręšis nuo savo
piktų kelių,—aš klausysiuos iš dangaus,
atleisiu jų nuodėmę ir pagydysiu jų šalį.
15 Dabar mano akys bus atviros ir mano
ausys įdėmios šitos vietos maldai. 16
Taigi dabar išsirinkau ir pašventinau
šituos namus, kad mano vardas ten būtų
per amžius. Mano akys ir mano širdis
ten bus visada. 17 O tu, jei vaikščiosi
mano akivaizdoje, kaip vaikščiojo tavo
tėvas Dovydas, ir stengsies daryti visai
taip, kaip tau įsakiau, ir laikysies mano
nuostatų bei potvarkių, 18 aš išlaikysiu
tavo karalystės sostą, kaip kad sudariau
[sandorą] su tavo tėvu Dovydu,
sakydamas: ‚Tau nepristigs nė vieno
valdančio Izraelį‘. 19 Bet jei jūs
nusigręšite ir paliksite mano nuostatus
bei mano įsakymus, kuriuos jums
pateikiau, ir nuėję tarnausite kitiems
dievams ir juos garbinsite, 20 jus[1]
išrausiu iš savo žemės, kurią jums[2]
daviau, o šituos namus, kuriuos
pašventinau savo vardui, numesiu sau iš
akių ir juos padarysiu priežodžiu bei
pasityčiojimo žodžiu visose tautose. 21
Ir šitie namai, kurie buvo tokie iškilnūs,
⸢pavirs griuvėsių krūva⸣[3]. Kiekvienas,
kuris praeis pro juos, baisėsis. Ir kai jis
paklaus: ‚Kodėl VIEŠPATS taip padarė
šitai šaliai ir šitiems namams?‘, 22
žmonės atsakys: ‚Kadangi jie paliko
VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą, kuris
juos išvedė iš Egipto šalies, ir, įsikibę į
kitus dievus, juos garbino ir jiems
tarnavo, tad jis užleido ant jų visą šitą
nelaimę‘“.

11-22 1Kar 9, 1-9 18 1 Kar 2, 4

1 GSV; M: juos
2 G^L SV; M: jiems
3 G^L T, plg. 1 Kar 9, 8 LatSArab; ~M

Kiti Saliamono nuveikti darbai

8 Pasibaigus dvidešimčiai metų, per kuriuos Saliamonas statė VIEŠPATIES namus bei savo rūmus 2 ir per kuriuos Saliamonas atstatė miestus, kuriuos Churamas buvo atidavęs Saliamonui, ir juose apgyvendino izraelius, 3 Saliamonas nužygiavo į Chamat-Şobą ir ją nugalėjo. 4 Jis sutvirtino Tadmorą dykumoje ir visus sandėlių miestus, kuriuos jis buvo įkūręs Chamate. 5 Jis sutvirtino Aukštutinįjį Bėt-Choroną ir Žemutinįjį Bėt-Choroną kaip tvirtovių miestus su sienomis, vartais ir skląsčiais, 6 taip pat Baalatą ir visus sandėlių miestus, kurie priklausė Saliamonui, visus kovos vežimų miestus, žirgų miestus ir viską, ką tik Saliamonas įsigeidė statyti Jeruzalėje, Lebanone ir visoje savo valdžios srityje.

7 Visus žmones, išlikusius iš chitiečių , amoriečių, perizų, chivų ir jebusiečių, nekilusius iš Izraelio,—8 tuos iš jų palikuonių, kurie po jų dar buvo užsilikę šalyje, kurių izraeliai nebuvo išnaikinę,—tuos Saliamonas parinko baudžiauninkais [, ir tokie jie pasiliko] iki šios dienos. 9 Priešingai, iš izraelių Saliamonas nepadarė vergų savo darbui, bet jie buvo kareiviai, ⌜jo karininkai bei padėjėjai⌝[1] ir jo kovos vežimų bei raitelių komanduotojai. 10 Ir šitie buvo vyriausieji karaliaus Saliamono padėjėjai—du šimtai penkios dešimtys. Jie prižiūrėjo žmones.

11 Saliamonas perkėlė Faraono dukterį iš Dovydo miesto į namus, kuriuos jis buvo jai pastatęs, nes jis sakė: „Jokia moteris neturi man gyventi Izraelio karaliaus Dovydo rūmuose, nes jie yra pašventinti tuo, kad į juos įėjo VIEŠPATIES skrynia“.

12 Tuo metu Saliamonas aukojo VIEŠPAČIUI deginamąsias aukas ant VIEŠPATIES aukuro, kurį jis buvo pastatęs ties prieangiu, 13 kaip pagal Mozės įstatymą reikėjo aukoti diena į dieną, šabatomis, jaunačiais ir per tris metines šventes: per Neraugintos duonos šventę, per Savaičių šventę ir per Palapinių šventę. 14 Jis paskyrė, kaip buvo jo tėvo Dovydo nustatyta, kunigų dalinius jų tarnybai ir levius jų pareigoms, kad tie giedotų gyrių ir patarnautų kunigams, kaip reikėjo kiekvieną dieną, ir vartų sargus pagal jų skyrius kiekvieniems vartams, nes toks buvo Dievo vyro Dovydo įsakymas. 15 Jokiu požiūriu nebuvo nukrypta nuo karaliaus įsakymo apie kunigus, levius ir išteklius. 16 Taip buvo atliktas visas Saliamono darbas [, kuris tęsėsi] nuo[2] tos dienos, kai buvo padėti VIEŠPATIES namų pamatai iki ⌜jų užbaigimo. Buvo visiškai įrengti VIEŠPATIES namai⌝[3].

17 Tuo metu Saliamonas nuvyko į Esjon-Geberį ir Ėlotą [, esančius] jūros pakrantėje, Edomo šalyje. 18 O Churamas jam atsiuntė per savo tarnus laivų ir prityrusių jūrininkų. Tie, nuplaukę su Saliamono tarnais į Ofyrą, iš ten pargabeno keturis šimtus penkiasdešimt talentų aukso ir jį atgabeno karaliui Saliamonui.

13 Sk 28, 9–10 13 Sk 28, 11–15 13 Iš 23, 14–17; 34, 22–23; Sk 28, 16—29, 39; Dt 16, 16 1–18 1 Kar 9, 10–28

Šebos karalienė aplanko Saliamoną

9 Šebos karalienė buvo išgirdusi garsą apie Saliamoną. Norėdama išmėginti Saliamoną mįslingais klausimais, ji atkeliavo į Jeruzalę su labai didele svita ir kupranugariais, nešančiais balzamo aliejaus , daug aukso ir brangiųjų akmenų. Atėjusi pas Saliamoną, ji kalbėjosi su juo apie viską, ką turėjo galvoje. 2 O Saliamonas jai atsakė į visus jos klausimus. Nieko nebuvo paslėpta karaliui, kad jis nebūtų galėjęs jai paaiškinti. 3 Kai Šebos karalienė pamatė Saliamono išmintį ir namus, kuriuos jis buvo pastatęs, 4 jo stalo valgius, jo pareigūnų sėdimąją tvarką, jo tarnų patarnavimą ir jų apdarus, jo vyno pilstytojus bei jų apdarus ir jo ⌜užėjimą, kuriuo jis užeidavo į VIEŠPATIES namus⌝[4], ji, pritrūkusi žado, 5 tarė karaliui: „Žinia, kurią girdėjau savo

---

1 G 1 Kar 9, 22; M: ir jo padėjėjų viršininkai

2 Vrs; M: iki

3 G: Saliamonas užbaigė VIEŠPATIES namus

4 Rk.; M: aukštutinį kambarį, į kurį jis užlipdavo VIEŠPATIES namuose

šalyje apie tavo nuoveikius ir apie tavo išmintį, buvo tiesa! 6 Bet aš netikėjau jų žiniomis, kol atvykau ir mano akys tai pamatė. Iš tikrųjų man nebuvo pranešta nė didesniosios tavo išminties pusės . Tu pralenki gandą, kurį girdėjau. 7 ˹Laimingi tavo palydovai!˺[1] Laimingi šitie tavo tarnai, kurie nuolat tau patarnauja ir klausosi tavo išminties! 8 Tebūnie pašlovintas VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris tave pasodino į savo sostą, kad būtum karalius VIEŠPAČIUI , savo Dievui![2] Kadangi tavo Dievas myli Izraelį, norėdamas jį išlaikyti per amžius, jis tave padarė jiems karaliumi vykdyti tam, kas teisu ir teisinga". 9 Paskui ji padovanojo karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso, labai daug balzamo aliejaus ir brangiųjų akmenų. Niekad nebebuvo tokio balzamo aliejaus, kokio Šebos karalienė padovanojo karaliui Saliamonui.

10 Be to, Churamo tarnai ir Saliamono tarnai, kurie pargabeno aukso iš Ofyro, pargabeno algumo medžių ir brangiųjų akmenų. 11 Karalius padarė iš algumo medžių turėklus[3] VIEŠPATIES namams bei karaliaus rūmams, taip pat lyras ir arfas giesmininkams. Tokių niekad anksčiau nebuvo buvę matyta Judo šalyje.

12 Karalius Saliamonas davė Šebos karalienei kiekvieną norimą daiktą, kurio ji prašė, be to, ˹ką jis jai pats iš savęs buvo padovanojęs už tai˺[4], ką ji buvo atgabenusi karaliui. Paskui apsigręžusi ji su savo palyda keliavo į savo šalį.

1–9 Mt 12, 42; Lk 11, 31 1—12 1 Kar 10, 1–13

Saliamono turtai ir išmintis

13 Auksas, kurį per vienerius metus atgabendavo Saliamonui, svėrė šešis šimtus šešiasdešimt šešis aukso talentus, 14 neskaitant to, ką atgabendavo prekiautojai ir pirkliai. Taip pat visi Arabijos karaliai ir šalies vietininkai atgabendavo Saliamonui aukso ir sidabro.

15 Karalius Saliamonas padarė du šimtus didžiųjų skydų iš išploto aukso— šešiais šimtais išploto aukso [šekelių] jis aptraukė kiekvieną skydą— 16 ir tris šimtus mažųjų skydų iš išploto aukso— trimis šimtais aukso [šekelių] jis aptraukė kiekvieną skydą,—ir karalius juos sudėjo Lebanono Miško namuose.

17 Karalius dar padarė didžiulį sostą iš dramblio kaulo ir jį aptraukė grynu auksu. 18 Sostas turėjo šešis laiptus, ir ˹sostas turėjo pakojį , [visus] aptrauktus auksu˺[5]. Rankų atramos buvo vienoje ir kitoje sėdynės pusėje, o du liūtai stovėjo šalia atramų. 19 Be to, ten stovėjo dvylika liūtų ant šešių laiptų abiejose pusėse[6]. Nieko tokio nebuvo padaryta jokiai karalystei.

20 Visi karaliaus Saliamono geriamieji indai buvo auksiniai, ir visi Lebanono Miško namų indai buvo iš gryno aukso. Saliamono dienomis sidabras neturėjo jokios vertės. 21 Mat karalius turėjo laivų, plaukiančių į Taršišą drauge su Churamo tarnais. Kartą per trejus metus parplaukdavo Taršišo laivai, vežini auksu ir sidabru, dramblio iltimis, beždžionėmis ir babūnais.

22 Taip karalius Saliamonas viršijo visus žemės karalius turtais ir išmintimi. 23 Ir visi žemės karaliai geidė patys susipažinti su Saliamonu, norėdami pasiklausyti jo išminties, kurią Dievas jam buvo davęs į širdį. 24 Ir metai po metų jų kiekvienas atnešdavo savo dovaną: sidabrinių ir auksinių indų, antklodžių, kvepalų[7], balzamo aliejaus, žirgų ir asilėnų.

25 Saliamonas turėjo keturis tūkstančius tvartų žirgams bei kovos vežimams ir dvylika tūkstančių žirgų, kuriuos jis patalpino vežimams skirtuose miestuose ir pas save[8] Jeruzalėje. 26 Jis viešpatavo visiems karaliams nuo

1 M 1 Kar 10, 8; G^L^Lat: Laimingos tavo žmonos!
2 T.y. Saliamono sostas priklauso Dievui, tikrajam Izraelio karaliui, kurio įgaliotas karaliauja Saliamonas.
3 Rk. pgl. 1 Kar 10, 12,plg.T; GLatV: laiptus; M: vieškelius; S: suolus
4 Įtrp. pgl. T ; plg. 1 Kar 10, 13; ~M
5 Rk., plg. GLat; M: pakojį, [visus] auksu pritvirtintus prie sosto
6 T.y. po vieną kiekviename laipto gale
7 G, plg. SArab; M: ginklų
8 Lit. karalių

Upės [1] iki filistinų šalies bei Egipto
ribos. 27 Ir karalius padarė, kad
Jeruzalėje buvo sidabro tiek, kiek
akmenų, ir kedrų tiek, kiek sikomorų,
augančių Šefeloje. 28 Saliamonui
įveždavo žirgus iš Egipto ir iš visų
[kitų] šalių.
29 O visi kiti Saliamono veiksmai,
ankstesnieji ir vėlesnieji, juk aprašyti
pranašo Natano istorijoje, šiloniečio
Achijo pranašystėje ir regėtojo Jedo
apreiškime apie Nebato sūnų
Jerobeamą. 30 Ir Saliamonas karaliavo
visam Izraeliui keturiasdešimt metų.
31 Pagaliau Saliamonas atsigulė prie
savo tėvų, ir jį palaidojo jo tėvo Dovydo
mieste. Jo sūnus Rechabeamas tapo
karalium jo vietoje.

25 1 Kar 4, 26 26 Pr 15, 18; 1 Kar 4, 21 27 Dt 17, 17 28 Dt 17, 16 13–28 Kar 10, 14–29 29–31 1 Kar 11, 41–43

JUDO KARALIAI

Maištas prieš Rechabeamą

10 Rechabeamas nuvyko į Šechemą,
nes visas Izraelis buvo suėjęs į
Šechemą jo padaryti karaliumi. 2 Kai
tik Nebato sūnus Jerobeamas tai
išgirdo—mat jis buvo Egipte, kur buvo
pabėgęs nuo karaliaus Saliamono,—
Jerobeamas sugrįžo iš Egipto. 3 Tada
jie[2] pasiuntę jį iškvietė. Atvykę
Jerobeamas ir visas Izraelis kalbėjo
Rechabeamui: „Tavo tėvas padarė mūsų
jungą kietą. Taigi dabar palengvink
savo tėvo kietą baudžiavą ir jo sunkų
jungą, kurį jis mums uždėjo, ir mes
būsime tavo valdiniai". 5 Jis jiems tarė:
„Po trijų dienų sugrįžkite pas mane!"
Taigi tauta nuėjo.
6 Tada karalius Rechabeamas
tarėsi su senesniaisiais, kurie buvo
tarnavę jo tėvui Saliamonui, jam gyvam
tebesant, klausdamas: „Kaip jūs
patariate atsakyti šitai tautai?" 7 Tie
jam atsakė: „Jei būsi draugiškas šitiems
žmonėms, jiems patiksi ir jiems kalbėsi
tinkamus žodžius, jie visuomet bus tavo
valdiniai". 8 Bet jis atmetė senesniųjų
patarimą, kurį senesnieji jam davė, ir
tarėsi su jaunesniaisiais, kurie buvo
užaugę su juo, kurie jam patarnavo.
9 Ir jis jiems tarė: „Ką jūs mums[3]
patariate atsakyti šitiems žmonėms,
kurie man kalbėjo: ‚Palengvink jungą,
kurį mums uždėjo tavo tėvas‘?"
10 Jaunesnieji, kurie buvo užaugę su
juo, jam atsakė: „Taip sakyk žmonėms,
kurie tau kalbėjo: ‚Tavo tėvas padarė
mūsų jungą sunkų, bet tu jį mums
palengvink‘—taip jiems sakyk: ‚Mano
mažasis pirštas yra storesnis už mano
tėvo strėnas. 11 Taigi dabar [klausykite]:
mano tėvas jums uždėjo sunkų jungą,
bet aš padarysiu jūsų jungą dar
sunkesnį. Mano tėvas jus plakė
botagais, o aš [plaksiu] skorpionais[4]‘".
15 Taigi karalius nepakluso tautos, nes
tai buvo Dievo lemta, kad VIEŠPATS
ištesėtų savo žodį, kurį jis buvo kalbėjęs
per šilonietį Achiją Nebato sūnui
Jerobeamui.
16 Visam Izraeliui pamačius, jog
karalius nenorėjo jų klausyti, žmonės
atsakė karaliui:

„Kokią gi dalį mes turime
Dovyde?
Mes juk neturime veldinio
Jišajo sūnuje.
3 Į savo palapines, Izraeli!
Dabar žiūrėk savo namų,
Dovyde!"

Ir visas Izraelis nuėjo į savo palapines.
17 Taigi Rechabeamas karaliavo [tik]
izraeliams, gyvenantiems Judo
miestuose. 18 Rechabeamui pasiuntus
Hadoramą, kuris buvo baudžiavos
prižiūrėtojas, izraeliai jį užmušė
akmenimis, o karalius Rechabeamas
suspėjo užšokti ant vežimo [ir] pabėgti į
Jeruzalę. 19 Taip iki šios dienos Izraelis
liko atsimetęs nuo Dovydo namų.

16 2 Sam 20, 1 1–19 1 Kar 12, 1–20

Šemajo pranašystė

11 Rechabeamas, parvykęs į
Jeruzalę, surinko Judo namus ir
Benjaminą, šimtą aštuoniasdešimt
tūkstančių rinktinių kariautojų, kariauti
su Izraeliu, atgauti karalystę
Rechabeamui. 2 Bet VIEŠPATIES žodis
atėjo Dievo vyrui Šemajui: 3 „Sakyk

1 T.y. Eufrato
2 T.y. šiaurės izraeliai
3 GV: man
4 T.y. dygliuotais rimbais

Saliamono sūnui Rechabeamui, Judo
karaliui, ir visam Izraeliui Jude ir
Benjamine: 4 ‚Taip pasakė VIEŠPATS:
Nežygiuokite aukštyn ir nekariaukite su
savo broliais! Kiekvienas grįžkite į savo
namus, nes tas dalykas kilo iš manęs!'"
Jie pakluso VIEŠPATIES žodžiams ir
grįžėsi atgal nuo žygio prieš Jerobeamą.

1–4 1 Kar 12, 21–24

Rechabeamas paverčia miestus tvirtovėmis

5 Rechabeamas gyveno Jeruzalėje
ir statydamas pavertė miestus
tvirtovėmis. 6 Būtent statydamas jis
pavertė sutvirtintais miestais Betliejų,
Elamą, Tekoją, 7 Bėt-Şūrą, Sochą,
Adulamą, 8 Gatą, Marešą, Zifą,
9 Adoraimą, *Lachišą*, *Azeką*, 10 *Şorą*,
Ajaloną ir Chebroną, esančius Jude ir
Benjamine. 11 Jis sustiprino tvirtoves ir
padėjo jose vadus ir maisto, aliejaus bei
vyno atsargas. 12 Be to, kiekviename
atskirame mieste jis sudėjo didžiųjų
skydų ir iečių. Taip jis labai juos
sustiprino. Mat jam priklausė Judas ir
Benjaminas.

Kunigai ir leviai remia Rechabeamą

13 O kunigai ir leviai, kurių buvo
visame Izraelyje, susitelkė prie jo iš visų
savo sričių. 14 Mat leviai paliko savo
ganyklas bei savo žemės nuosavybę ir
vyko į Judą bei Jeruzalę, nes Jerobeamas
ir jo sūnūs buvo juos atleidę iš
kunigavimo VIEŠPAČIUI, 15 ir jis buvo
pasiskyręs [savo paties] kunigų alkams,
ožio ir veršio pavidalo stabams, kuriuos
jis buvo padaręs. 16 Jais pasekdami, tie,
kurie buvo nuoširdžiai atsidavę
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, ieškojimui,
iš visų Izraelio genčių vyko į Jeruzalę
aukoti VIEŠPAČIUI, savo protėvių
Dievui. 17 Taip jie tvirtino Judo
karaliaus valdžią ir stiprino Saliamono
sūnų Rechabeamą per trejus metus, nes
jie tik trejus metus vaikščiojo Dovydo ir
Saliamono keliu.

15 1 Kar 12, 31

Rechabeamo šeima

18 Rechabeamas vedė Machalatą,
Dovydo sūnaus Jerimoto ir Jišajo
sūnaus Eliabo dukters Abihailos
dukterį, 19 kuri jam pagimdė sūnų:
Jeušą, Šemariją ir Zahamą. 20 Po jos jis
vedė Abšalomo dukterį Maachą, kuri
jam pagimdė Abiją, Atają, Zizą ir
Šelomotą. 21 Rechabeamas mylėjo
Abšalomo dukterį Maachą labiau už
visas savo žmonas ir suguloves. Mat jis
buvo vedęs aštuoniolika žmonų bei
šešiasdešimt sugulovių, ir jam gimė
dvidešimt aštuoni sūnūs ir šešiasdešimt
dukterų. 22 Rechabeamas paskyrė
Maachos sūnų Abiją vyriausiuoju
princu, vadu tarp jo brolių, nes jis ⌜manė
jį padaryti karaliumi. 23 Jis⌝1 išskirstė
kai kuriuos iš savo sūnų po visas Judo ir
Benjamino šalis, po visus sutvirtintus
miestus. Jis gausiai jiems teikė maisto
ir ⌜jiems parūpino⌝2 daugybę žmonų.

Šišakas užpuola Judą

12 Kai Rechabeamo karališkoji
valdžia sutvirtėjo ir jis
sustiprėjo, jis ir su juo visas Izraelis
paliko VIEŠPATIES įstatymą.
2 Penktaisiais karaliaus Rechabeamo
metais Egipto karalius Šišakas, kadangi
jie buvo likę neištikimi VIEŠPAČIUI,
užpuolė Jeruzalę 3 su tūkstančiu dviem
šimtais kovos vežimų ir šešiasdešimt
tūkstančių raitelių. Nesuskaitomi buvo
kareiviai, kurie atžygiavo su juo iš
Egipto: libiai, sukijai ir kušai. 4 Jis
paėmė Judo sutvirtintus miestus ir
pasiekė Jeruzalę. 5 Tada pranašas
Šemajas atėjo pas Rechabeamą ir Judo
kunigaikščius, kurie nuo Šišako buvo
pasitraukę į Jeruzalę, ir jiems tarė:
„Taip pasakė VIEŠPATS: ‚Jūs mane
palikote, tai ir aš jus palikau
[, atiduodamas] į Šišako rankas!'"
6 Tada Izraelio kunigaikščiai
nusižemino ir tarė: „VIEŠPATS
teisingas!" 7 VIEŠPAČIUI pamačius,
kad jie nusižemino, VIEŠPATIES žodis
atėjo Šemajui: „Jie nusižemino—jų
nesunaikinsiu, bet jiems suteiksiu šiokį
tokį išsigelbėjimą. Mano įnirtis
neišsilies prieš Jeruzalę per Šišaką, 8
bet jie turės jam tapti valdiniais, kad
pažintų skirtumą tarp tarnavimo man ir

1 Rk., plg.G; M: jį padaryti karaliumi. 23 Jis gudriai veikė ir
2 Rk.; M: geidavo

tarnavimo [kitų] šalių karalystėms“. 9
Taigi Egipto karalius Šišakas užpuolė
Jeruzalę ir pasigrobė VIEŠPATIES
namų lobius bei karaliaus rūmų lobius.
Jis viską pasigrobė. Jis dar pasigrobė
auksinius skydus, kuriuos Saliamonas
buvo padaręs. 10 Jų vietoje karalius
Rechabeamas padarė žalvarinius skydus
ir [juos] pavedė viršininkams sargų[1],
saugojančių įėjimą į karaliaus rūmus.
11 Kada tik karalius eidavo į
VIEŠPATIES namus, atėję sargai juos
nešdavosi ir paskui juos atnešdavo atgal
į sargų budimąjį kambarį. 12 Kadangi jis
nusižemino, VIEŠPATIES rūstybė
nusigręžė nuo jo, ir nebereikėjo [jo]
galutinai sunaikinti. Juk ir Jude buvo
šis tas gera.

9 1 Kar 10, 16–17; 2 Kron 9, 15–16

Rechabeamo mirtis

13 Taigi karalius Rechabeamas
įsitvirtino Jeruzalėje ir toliau karaliavo.
Mat Rechabeamas, kai pradėjo
karaliauti, buvo keturiasdešimt vienerių
metų amžiaus ir septyniolika metų
karaliavo Jeruzalėje—mieste, kurį
VIEŠPATS buvo išsirinkęs iš visų
Izraelio genčių, kad ten padėtų savo
vardą. O jo motina buvo amonietė,
vardu Naama. 14 Ir jis darė, kas buvo
pikta , nes nebuvo tvirtai iš širdies
nusistatęs VIEŠPATIES ieškoti.
15 Rechabeamo veiksmai,
ankstesnieji ir vėlesnieji, juk aprašyti
pranašo Šemajo ir regėtojo Ido
žodžiuose. [Tai sakytina ir] apie giminės
sąrašą[2]. O kovos tarp Rechabeamo ir
Jerobeamo tęsėsi visą laiką. 16 Pagaliau
Rechabeamas atsigulė prie savo tėvų ir
buvo palaidotas Dovydo mieste. Jo
sūnus Abijas tapo karalium jo vietoje.

1–16 1 Kar 14, 25–31

Judo karalius Abijas

13 Aštuonioliktaisiais karaliaus
Jerobeamo metais Abijas pradėjo
karaliauti Judui. 2 Jis trejus metus
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
Urielio iš Gibėjos duktė, vardu
Maacha[3].
Kilo karas tarp Abijo ir Jerobeamo.
3 Abijas pradėjo mūšį su narsių
kovotojų, keturių šimtų tūkstančių
rinktinių vyrų, kariuomene, o
Jerobeamas išsirikiavo prieš jį kautynių
tvarka su aštuoniais šimtais tūkstančių
rinktinių vyrų, narsuolių. 4 Tada Abijas
atsistojo viršuj Şemaraimo kalno,
esančio Efraimo kalnyne, ir tarė:
„Klausykite manęs, Jerobeamai ir visas
Izraeli! 5 Argi jūs neturėtumėte žinoti,
kad VIEŠPATS, Izraelio Dievas, visam
laikui atidavė Izraelio karaliaus valdžią
Dovydui , jam ir jo sūnums, kaip druskos
sandorą? 6 Bet Nebato sūnus
Jerobeamas , Dovydo sūnaus Saliamono
tarnas, pakilo ir sukėlė maištą prieš savo
valdovą. 7 Prie jo susirinko
tuščiagalviai, nenaudėliai, ir paėmė
viršų ant Saliamono sūnaus
Rechabeamo, nes Rechabeamas buvo
jaunas bei neryžtingas ir negalėjo
atsilaikyti prieš juos.
8 Dabar jūs manote galėsią
atsilaikyti prieš VIEŠPATIES karaliaus
valdžią, esančią Dovydo sūnų rankose,
tuo, kad jūsų yra didelė daugybė ir kad
su jumis yra auksiniai veršiai, kuriuos
Jerobeamas jums padarė kaip dievus!
9 Argi neišvarėte VIEŠPATIES kunigų,
aharonų ir levių, ir nepasidarėte kunigų,
kaip [kitų] šalių tautos? Kas tik galėjo
įsišventinti su jaunikliu jaučiu ir
septyniais avinais, tas tapo kunigu
nedievams! 10 O mes—VIEŠPATS yra
mūsų Dievas, ir mes jo nepalikome.
VIEŠPAČIUI tarnauja aharonai kaip
kunigai, o leviai—'jo pavedimu'[4]. 11 Jie
kas rytą ir kas vakarą aukoja
VIEŠPAČIUI deginamąsias aukas ir
gardžiai kvepiančius smilkalus, sudeda
klodais duoną ant tyro[5] stalo ir kas
vakarą uždega auksinį žibintą su jo
žiburiais, nes mes laikomės
VIEŠPATIES, savo Dievo, reikalavimų,
o jūs jį palikote. 12 Štai su mumis,
[mūsų] priekyje, yra tikrasis Dievas ir jo
kunigai su aliarmo trimitais, kad

1 Lit. bėgikų
2 Glosatorius pastebi, kad ir karaliaus genealogija užrašyta minėtuose istoriniuose šaltiniuose.
3 GS 1 Kar 15, 2; M: Michaja
4 Rk., plg. Chag 1, 13
5 T.y. apeiginiu požiūriu nesutepto

skardžiai sutrimituotų prieš jus.
Izraeliai, nekovokite su VIEŠPAČIU,
savo protėvių Dievu, nes nelaimėsite!“
13 O Jerobeamas aplinkiniu keliu
buvo pasiuntęs pasalūnų dalinį, kad
jiems užeitų iš užnugario. Taigi jie buvo
Judo priekyje, o pasalūnų dalinys—jų
užnugaryje. 14 Judui apsigręžus,
pasirodė, kad jiems gresia kova iš priekio
ir iš užnugario! Tada jie šaukėsi
VIEŠPATIES. Kunigai trimitavo
trimitais , 15 ir Judo vyrai sukėlė kovos
šauksmą. Judo vyrams sukėlus kovos
šauksmą, Dievas sumušė Jerobeamą ir
visą Izraelį Abijo ir Judo akivaizdoje.
16 Izraeliai bėgo nuo Judo, ir Dievas
juos atidavė į jų[1] rankas. 17 Abijas ir jo
kariuomenė jiems sudavė tokį didelį
smūgį, jog iš Izraelio krito nukautų
penki šimtai tūkstančių rinktinių vyrų.
18 Taip tada izraeliai buvo nužeminti, o
judėjai pasirodė stiprūs, nes jie rėmėsi
VIEŠPAČIU, savo protėvių Dievu. 19
Abijas vijosi Jerobeamą ir iš jo paėmė
miestų: Bėt-Elį su jo kaimais, Ješaną su
jo kaimais ir Efroną su jo kaimais. 20
Jerobeamas nebeatgavo savo galios
Abijo dienomis. Pagaliau VIEŠPATS jį
užgavo, ir jis mirė, 21 o Abijas
sustiprėjo. Jis vedė keturiolika žmonų,
ir jam gimė dvidešimt du sūnūs ir
šešiolika dukterų.
22 O visi kiti Abijo veiksmai, jo
poelgiai ir jo žodžiai , yra aprašyti
pranašo Ido aiškinime. 23 Pagaliau
Abijas atsigulė prie savo tėvų , ir jį
palaidojo Dovydo mieste. Jo sūnus Asa
tapo karalium jo vietoje. Jo dienomis
šalis dešimtį metų turėjo ramybę.

1–23 1 Kar 15, 1–8

Judo karalius Asa

14 Asa darė, kas buvo gera ir tiesu
VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse: 2 jis
pašalino svetimus aukurus ir alkus,
sudaužė akmeninius stulpus, nukirto[2]
ašeras, 3 įsakė Judui ieškoti
VIEŠPATIES, jų protėvių Dievo, ir
vykdyti įstatymą bei įsakymą.
4 Kadangi jis pašalino iš visų Judo
miestų alkus ir smilkalų aukurus,
karalystė, jam valdant, turėjo ramybę. 5
Jis statė sutvirtintus miestus Jude, nes
šalis turėjo ramybę. Tais metais niekas
nekariavo su juo, nes VIEŠPATS jam
buvo suteikęs atilsį. 6 Tad jis tarė
Judui: „Sutvirtinkime šituos miestus ir
juos apveskime siena su bokštais, vartais
ir skląsčiais, kol tebeturime šalį savo
valdžioje, nes ⌜kaip mes ieškojome
VIEŠPATIES, savo Dievo, taip jis
ieškojo mūsų ir⌝[3] mums suteikė iš visų
pusių ramybę“. Taigi jie statė ir jiems
sekėsi.

Asa nugali Zerachą

7 Asa turėjo iš Judo tris šimtus
tūkstančių kareivių, apsiginklavusių
didžiuoju skydu ir ietimi, o iš
Benjamino—du šimtus aštuoniasdešimt
tūkstančių skydnešių ir lankininkų. Visi
šitie buvo narsūs kovotojai. 8 Prieš juos
išžygiavo kušietis Zerachas su milijonu
kareivių ir su trimis šimtais kovos
vežimų ir pasiekė Marešą. 9 Tada Asa
išžygiavo jo pasitikti, ir jie išsirikiavo
kautynėms ⌜slėnyje į šiaurę nuo⌝[4]
Marešos. 10 Tada Asa šaukėsi
VIEŠPATIES, savo Dievo: „VIEŠPATIE,
jei tu nori padėti, nesvarbu, ar kas
galingas, ar bejėgis. Padėk mums,
VIEŠPATIE, mūsų Dieve, nes tu esi
mūsų parama ir tavo vardu atžygiavome
prieš šitą daugybę! VIEŠPATIE, tu esi
mūsų Dievas. Tegul neatsilaiko prieš
tave joks mirtingasis!“ 11 Tada
VIEŠPATS mušė kušiečius Asos ir Judo
akivaizdoje, ir kušiečiai turėjo bėgti. 12
O Asa ir su juo esantys kareiviai juos
vijosi iki Geraros . Iš kušiečių krito tiek
daug, kad jie nebeatsigavo, nes jie buvo
sutriuškinti VIEŠPATIES ir jo
kariuomenės akivaizdoje. O anie
nusinešė labai daug grobio. 13 Jie
nugalėjo visus miestus, esančius aplink
Gerarą, nes juos buvo apėmęs
VIEŠPATIES siųstas siaubas. Jie
apiplėšė visus miestus, nes daug grobio
buvo juose. 14 Jie sumušė ir gyvulių
savininkus[5] ir nusivedė daug mažųjų

1 T.y. judėjų
2 Arba: sukapojo
3 GS; M: ieškojome VIEŠPATIES, savo Dievo, ieškojome, ir jis
4 G; M: Şefatos slėnyje prie
5 Lit. palapines

gyvulių bei kupranugarių. Paskui jie
sugrįžo į Jeruzalę.

1–6 1 Kar 15, 9–12

Azarijo pamokslas ir Asos reformos

15 Dievo dvasia atėjo ant Odedo
sūnaus Azarijo. 2 Jis išėjo Asos
pasitikti ir jam tarė: „Paklausykite
manęs, Asa, visas Jude ir Benjamine!
VIEŠPATS bus su jumis, kol jūs būsite
su juo. Jei jo ieškosite, jis duosis jūsų
randamas, bet jei jį paliksite, jis jus
paliks. 3 Ilgą laiką Izraelis gyveno be
tikrojo Dievo, be pamokančio kunigo ir
be įstatymo. 4 Bet kada jis, būdamas
suspaustas, atsivertė į VIEŠPATĮ,
Izraelio Dievą, ir kada jie jo ieškojo, jis
davėsi jų randamas. 5 Tais laikais
nebuvo saugumo tam, kuris išeidavo ir
pareidavo, nes dideli neramumai slėgė
visus šalių gyventojus. 6 Tauta triuškino
tautą ir miestas miestą, nes Dievas kėlė
juose nerimą visokia neganda. 7 Bet jūs
būkite drąsūs ir tenepailsta jūsų rankos,
nes bus atmokėta už jūsų darbą!“

8 Kai Asa išgirdo šituos žodžius ir
pranašystę [1], jis įsidrąsino ir pašalino
pasibjaurėtinus stabus iš visos Judo ir
Benjamino šalies ir iš miestų, kuriuos jis
buvo paėmęs Efraimo kalnyne, ir
atnaujino VIEŠPATIES aukurą, esantį
ties VIEŠPATIES prieangiu. 9 Jis
surinko visą Judą, Benjaminą ir tuos,
kurie buvo apsigyvenę pas juos kaip
ateiviai iš Efraimo, Menašės ir Simeono,
nes daugelis iš Izraelio buvo persimetę į
jo pusę, kai jie pamatė, kad VIEŠPATS,
jo Dievas, buvo su juo. 10 Jie susirinko į
Jeruzalę penkioliktųjų Asos
karaliavimo metų trečiąjį mėnesį 11 ir tą
dieną paaukojo VIEŠPAČIUI iš grobio,
kurį jie buvo atsigabenę, septynis
šimtus raguočių ir septynis tūkstančius
avių. 12 Ir jie padarė sutartį ieškoti
VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo, visa
širdim ir visa siela. 13 O kiekvienas,
kuris neieškotų VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo, turėtų būti baudžiamas mirtim,
vis tiek, ar jis būtų mažas ar didelis,
vyras ar moteris. 14 Jie prisiekė
VIEŠPAČIUI su garsiu pritarimu ir
džiūgesio šauksmu, pūsdami trimitus ir
ragus. 15 Visas Judas džiaugėsi dėl
priesaikos, nes visa širdim jie buvo
prisiekę. Ir kadangi visa valia jie
ieškojo jo, jis davėsi jų randamas.
VIEŠPATS jiems dovanojo ramybę iš
visų pusių.

16 Net savo motiną Maachą karalius
Asa pašalino iš karalienės vietos, nes ji
buvo padariusi Ašerai gėdingą stabą.
Asa nukirto jos stabą ir suskaldęs
sudegino Kidrono slėnyje. 17 Alkai,
žinoma, nepradingo iš Izraelio, tačiau
Asos širdis liko visiškai atsidavusi per
visą jo amžių. 18 Jis įnešė į Dievo namus
savo tėvo ir savo paties pašvęstas
dovanas: sidabrą, auksą ir rykus.

19 Nebebuvo karo iki trisdešimt
penktųjų Asos karaliavimo metų.

16-18 1 Kar 15,13-15

Asa ieško Aramo pagalbos prieš Bašą

16 Bet trisdešimt šeštaisiais Asos
karaliavimo metais Izraelio
karalius Baša žygiavo aukštyn prieš
Judą ir tvirtino Ramą, kad niekam
neleistų išeiti ar įeiti pas Judo karalių
Asą. 2 Tada Asa, išėmęs sidabro bei
aukso iš VIEŠPATIES namų ir karaliaus
rūmų lobynų, [juos] pasiuntė Aramo
karaliui Ben-Hadadui, gyvenančiam
Damaske, sakydamaas: 3 „Tebūnie
tokia sąjunga tarp manęs ir tavęs, kokia
buvo tarp mano tėvo ir tavo tėvo! Štai
tau siunčiu sidabro ir aukso. Eik,
nutrauk savo sąjungą su Izraelio
karaliumi Baša, kad jis atsitrauktų nuo
manęs!“ 4 Ben-Hadadas, paklausęs
karaliaus Asos, pasiuntė savo karinių
pajėgų vadus prieš Izraelio miestus. Jie
nukariavo Ijoną, Daną, Abel-Maimą ir
⌜visą apylinkę, Naftalio miestus⌝[2]. 5 Tai
išgirdęs, Baša liovėsi tvirtinęs Ramą ir
sustabdė savo darbą. 6 O karaliui Asai
pasitelkus visą Judą, jie nusinešė Ramos
akmenis ir jos medžius, kuriais Baša
buvo daręs sutvirtinimus. Jais jis
sutvirtino Gebą ir Mišpą.

Chananio pranašystė

7 Tuomet regėtojas Chananis
atėjo pas Judo karalių Asą ir jam tarė:
„Kadangi tu rėmeis Aramo karaliumi ir
nesirėmei VIEŠPAČIU, savo Dievu, todėl

---

1 Rk.; M: pranašo Odedo pranašystę

2 Rk. pgl. G; M: visus Naftalio miestų sandėlius; V: visus Naftalio sandėlių miestus

Izraelio[1] karaliaus kariuomenė ištrūko iš
tavo rankų. 8 Argi kušiečiai ir libiai
neturėjo didžiulės kariuomenės, labai
daug kovos vežimų ir važiuotojų[2]?
Tačiau, kadangi tu rėmeis VIEŠPAČIU,
jis juos atidavė į tavo rankas! 9 Nes
VIEŠPATIES akys žvalgosi aplinkui po
visą žemę, kad galingai padėtų tiems,
kurių širdis yra jam visiškai atsidavusi.
Šituo atveju tu paikai pasielgei, nes nuo
dabar ⌜tu turėsi kariauti⌝[3]". 10 Užpykęs
ant regėtojo, Asa jį įdėjo į šiekštas, nes
jis dėl to buvo įnirtęs ant jo. Be to, tuo
pačiu metu Asa žiauriai pasielgė su kai
kuriais iš tautos.

Asos liga ir mirtis

11 Štai Asos veiksmai, ankstesnieji
ir vėlesnieji,—štai jie aprašyti Judo ir
Izraelio karalių knygoje. 12 Trisdešimt
devintaisiais savo karaliavimo metais
Asa susirgo kojomis. Jo liga pasidarė
sunki. Tačiau ir savo ligoje jis neieškojo
VIEŠPATIES, bet kreipėsi į gydytojus.
13 Pagaliau Asa atsigulė prie savo
tėvų—jis mirė keturiasdešimt pirmaisiais
savo karaliavimo metais,—14 ir jį
palaidojo jo kape, kurį jis buvo
išsikaldinęs Dovydo mieste. Jį paguldė į
karstą, kurį buvo pripildę balzamo ir
įvairių įmaniai sumaišytų tepalų, ir jam
sukūrė labai didelę laidotuvių ugnį.

1–14 1 Kar 15, 16–24

Judo karalius Jehošafatas

17 Jo sūnus Jehošafatas tapo
karalium jo vietoje ir stiprinosi
prieš Izraelį. 2 Jis išdėstė kariuomenės
būrius visuose sutvirtintuose Judo
miestuose ir pastatė įgulas Judo šalyje
bei Efraimo miestuose, kuriuos buvo
paėmęs jo tėvas Asa. 3 VIEŠPATS buvo
su Jehošafatu, nes jis vaikščiojo
pirmaisiais savo tėvo[4] keliais: jis
neieškojo Baalų, 4 bet ieškojo savo tėvo
Dievo , elgėsi pagal jo įsakymus ir
nedarė taip, kaip Izraelis. 5 Todėl
VIEŠPATS sutvirtino karaliaus valdžią
jo rankose. Visi judėjai davė
Jehošafatui dovanų, ir jis turėjo daug
turtų bei garbės. 6 Ir kadangi jis buvo
įdrąsėjęs sekti VIEŠPAČIU, jis dar kartą
pašalino iš Judo alkus ir ašeras.
7 Trečiaisiais savo karaliavimo
metais jis pasiuntė savo vyresniuosius
Ben-Chailą, Obadiją, Zachariją, Netanelį
ir Michają mokyti Judo miestuose, 8 su
jais levius Šemają, Netaniją, Zebadiją,
Asahelį, Šemiramotą, Jonataną, Adoniją
ir Tobiją[5], ir su jais kunigus Elišamą ir
Jehoramą. 9 Jie mokė Jude: turėdami su
savim VIEŠPATIES įstatymo knygą, jie
ėjo aplinkui per visus Judo miestus ir
mokė žmones[6].
10 O VIEŠPATIES siųstas siaubas
taip apėmė visas Judo aplinkinių šalių
karalystes, kad jos nedrįso kariauti su
Jehošafatu. 11 Net kai kurie iš filistinų
atnešė Jehošafatui dovanų ir naštą
sidabro. Taip pat ir arabai jam atvedė
mažųjų gyvulių: septynis tūkstančius
septynis šimtus avinų ir septynis
tūkstančius septynis šimtus ožių.
12 Jehošafatas darėsi vis
galingesnis ir galingesnis. Jis pristatė
Jude tvirtovių ir sandėlių miestų. 13 Jis
turėjo didelių atsargų Judo miestuose ir
kareivių, narsių kovotojų, Jeruzalėje.
14 Šita buvo jų karinė santvarka pagal jų
protėvių šeimas: Judui priklausė
tūkstantininkai: vadas Adna ir su juo
trys šimtai tūkstančių narsių kovotojų;
15 šalia jo— vadas Jehochananas ir su
juo du šimtai aštuoniasdešimt
tūkstančių, 16 o šalia jo—Zichrio sūnus
Amasijas, savanoriškai pasišventęs
VIEŠPAČIUI, ir su juo du šimtai
tūkstančių narsių kovotojų. 17 Iš
Benjamino: narsus kovotojas Eljada ir
su juo du šimtai tūkstančių ginkluotų
lanku ir skydu, 18 o šalia jo Jehozabadas
ir su juo šimtas aštuoniasdešimt
tūkstančių apginkluotų karui. 19 Šitie
buvo tie, kurie tarnavo karaliui, be tų,
kuriuos karalius buvo pastatęs
sutvirtintuose miestuose, visame Jude.

Michajas išpranašauja nelaimę

1 G^L; M: Aramo
2 Arba: žirgų
3 Arba rk.: tavo tauta turės kariauti su Aramu
4 M + Dovydo; ~ 6MssG^BA
5 M + dtgr.: Tob-Adoniją; ~ G^BSArab; M dar + levius
6 Lit. tarp žmonių

18 Nors Jehošafatas turėjo daug
turtų ir garbės, jis susigiminiavo
vedybomis su Achabu. 2 Kai jis po kelių
metų nusileido pas Achabą į Samariją,
Achabas jam ir jo svitai papjovė daug
avių bei raguočių ir jį pakurstė žygiuoti
aukštyn į Ramot-Gileadą. 3 Izraelio
karalius Achabas tarė Judo karaliui
Jehošafatui: „Ar žygiuosi su manim į
Ramot-Gileadą?“ Šis jam atsakė: „Aš,
kaip ir tu. Mano kariuomenė, kaip ir
tavo kariuomenė. Aš žygiuosiu su tavim
į karą!“ 4 Bet Jehošafatas pridūrė
Izraelio karaliui: „Pirmiausia
pasiteirauk, meldžiamasis, ką VIEŠPATS
pasakys“. 5 Tada Izraelio karalius
surinko pranašus, keturis šimtus vyrų, ir
jų paklausė: „Ar mums eiti į karą prieš
Ramot-Gileadą, ar ne?“ Jie atsakė:
„Žygiuok aukštyn! Dievas jį atiduos į
karaliaus rankas!“ 6 Bet Jehošafatas
paklausė: „Ar čia nebėra VIEŠPATIES
pranašo, kad galėtume per jį
pasiklausti?“ 7 Izraelio karalius atsakė
Jehošafatui: „Dar yra vienas vyras, per
kurį būtų galima VIEŠPATIES
pasiklausti, bet aš jo nekenčiu, nes jis
niekuomet nepranašauja apie mane gera,
bet visuomet bloga. Jis yra Jimlos sūnus
Michajas“. Bet Jehošafatas tarė: „Tegul
taip nesako karalius!“ 8 Tada Izraelio
karalius, pasišaukęs vieną rūmų
pareigūną, tarė: „Skubiai atvesk Jimlos
sūnų Michają!“ 9 Izraelio karalius ir
Judo karalius Jehošafatas , apsivilkę
[karališkais] drabužiais, sėdėjo
kiekvienas savo soste. Jie sėdėjo
klojime, Samarijos vartų prieangyje, ir
visi pranašai pranašavo jų akivaizdoje.
10 Kenaanos sūnus Şidkijas, pasidaręs
geležinius ragus, tarė: „Taip sako
VIEŠPATS: ‚Šitais tu badysi aramėjus,
kol juos pribaigsi‘“. 11 Ir visi [kiti]
pranašai tą pat pranašavo, sakydami:
„Žygiuok aukštyn į Ramot-Gileadą, ir
tau pasiseks: VIEŠPATS jį atiduos į
karaliaus rankas!“ 12 O pasiuntinys,
kuris buvo nuėjęs Michajo pakviesti,
jam kalbėjo: „Klausyk[1]! Pranašų žodžiai
vienbalsiai skelbia gera karaliui.
Tebūnie, meldžiu, tavo žodis, kaip vieno
kurio jų, ir kalbėk gera!“ 13 Bet
Michajas tarė: „Kaip gyvas VIEŠPATS,
ką mano Dievas man[2] pasakys, tą
kalbėsiu!“ 14 Jam atėjus pas karalių,
karalius jam tarė: „Michajau, ar mums
eiti į karą prieš Ramot-Gileadą, ar ne?“
Šis atsakė: „Žygiuokite aukštyn, ir jums
pasiseks: jie bus atiduoti į jūsų rankas!“
15 Bet karalius jam tarė: „Kiek kartų
man reikės tave saikdinti, kad man
nieko kita nekalbėtum, kaip tik tiesą
VIEŠPATIES vardu?“ 16 Tada jis tarė:

„Regėjau visą Izraelį išsklidusį
ant kalnų
kaip avis, kurios neturi
piemens.
O VIEŠPATS tarė: ‚Šitie neturi
valdovo.
Tegul kiekvienas grįžta
sveikas į savo namus‘“.

17 Tada Izraelio karalius tarė
Jehošafatui: „Argi tau nesakiau: ‚Jis
nepranašauja apie mane gera, bet tik
bloga‘?“ 18 O anas tęsė: „Todėl
klausykite VIEŠPATIES žodžio:
Regėjau VIEŠPATĮ, sėdintį savo soste, ir
visą dangaus kariuomenę, stovinčią jo
dešinėje ir jo kairėje. 19 Ir VIEŠPATS
tarė: ‚Kas suvilios Izraelio karalių
Achabą, kad jis žygiuotų aukštyn ir
kristų Ramot-Gileade?‘ Tada vienas sakė
taip, o kitas sakė kitaip. 20 Pagaliau
išėjo dvasia ir, atsistojusi VIEŠPATIES
akivaizdoje, tarė: ‚Aš jį suviliosiu!‘
VIEŠPATS ją paklausė: ‚Kuo?‘ 21 Ji
atsakė: ‚Aš išeisiu ir pasidarysiu dvasia
melagė visų jo pranašų burnoje‘. Jis
tarė: ‚Tu būtinai turi jį suvilioti, ir, be
to, tau pasiseks. Išeik ir taip padaryk!‘
22 Taigi dabar VIEŠPATS štai įdėjo
dvasę melagę į šitų tavo pranašų burną,
bet VIEŠPATS kalbėjo apie tave pikta“.
23 Tada priėjo Kenaanos sūnus Şidkijas
ir, skeldamas Michajui į žandą, tarė:
„Kokiu gi būdu VIEŠPATIES dvasia
būtų pasitraukusi nuo manęs kalbėtis su
tavim?“ 24 Bet Michajas atsakė: „Štai
tu tai pamatysi tą dieną, kai įeisi į patį
vidinį kambarį slėptis!“ 25 Tada Izraelio
karalius tarė: „Paimkite Michają,

1 Lit. Štai

2 GV 1Kar 22,14 (hplgr.); ~M

nuveskite jį atgal pas miesto viršininką
Amoną ir pas karalaitį Joašą 26 ir
sakykite: ,Taip pasakė karalius:
Pasodinkite šitą į kalėjimą ir jį
maitinkite sumažintu duonos bei
vandens daviniu, kol sveikas
pargrįšiu!'". 27 O Michajas atkirto: „Jei
tikrai pargrįši sveikas, tai VIEŠPATS
nebus kalbėjęs per mane".[1]

16 Sk 27, 17; Ezek 34, 5; Mt 9, 36; Mk 6, 34 1–27 1 Kar 22, 1–28

Achabo pralaimėjimas ir mirtis

28 Izraelio karaliui ir Judo
karaliui Jehošafatui nužygiavus į Ramot-
Gileadą, 29 Izraelio karalius tarė
Jehošafatui: „Aš persirengęs eisiu į
mūšį, o tu vilkėk savo drabužiais".
Taigi, Izraelio karaliui persirengus, jie
ėjo į mūšį. 30 O Aramo karalius buvo
įsakęs savo kovos vežimų viršininkams:
„Nekovokite nei su mažais, nei su
dideliais, bet tik su vienu Izraelio
karaliumi!" 31 Taigi vežimų viršininkai,
pamatę Jehošafatą,—jie manė jį esant
Izraelio karalių,—jį apsupo, norėdami
kautis. Jehošafatui ėmus šaukti,
VIEŠPATS atėjo jam į pagalbą. Dievas
juos nuviliojo nuo jo. 32 Mat vežimų
viršininkai, pamatę, kad jis nebuvo
Izraelio karalius, atsigręžė nuo jo. 33
Bet vienas vyras atsitiktinai įtempė
lanką ir įšovė Izraelio karaliui tarp
pridurtinių šarvų ir krūtinšarvio. Tada
šis tarė vežėjui: „Apsisuk ir mane išvežk
iš mūšio[2], nes esu sužeistas!" 34 O kovai
tą dieną einant vis smarkyn, karalių
turėjo laikyti prieš Aramą stačią vežime
iki vakaro. Saulei leidžiantis, jis mirė.

28–34 1 Kar 22, 29–35

19 O Judo karalius Jehošafatas
sveikas sugrįžo į savo rūmus, į
Jeruzalę. 2 Išėjęs jo pasitikti, Chananio
sūnus Jehus, regėtojas, tarė karaliui
Jehošafatui: „Ar tau valia padėti
bedieviui ir draugautis su tais, kurie
nekenčia VIEŠPATIES? Dėl to tu
nusipelnei VIEŠPATIES rūstybę.
3 Tačiau ir gerų dalykų rasta tavyje, nes
išnaikinai iš šalies ašeras ir pasiryžai
Dievo ieškoti".

Jehošafato teisminės reformos

4 Jehošafatas gyveno Jeruzalėje.
Tačiau jis vėl išėjo į žmonių tarpą nuo
Beer-Šebos iki Efraimo kalnyno ir juos
grąžė atgal į VIEŠPATĮ, jų protėvių
Dievą. 5 Jis paskyrė teisėjus šalyje,
visuose sutvirtintuose Judo miestuose,
mieste po miesto, 6 ir tarė teisėjams:
„Žiūrėkite, ką jūs darote! Nes ne
žmonėms jūs einate teisėjų pareigas, bet
VIEŠPAČIUI. Jis yra su jumis, darant
teismo sprendimą. 7 Taigi dabar tegul
jus apima VIEŠPATIES baimė!
Rūpestingai elkitės, nes pas VIEŠPATĮ,
mūsų Dievą, nėra teisybės iškreipimo,
nei šališkumo, nei kyšių ėmimo".
8 Jehošafatas ir Jeruzalėje paskyrė kai
kuriuos iš levių, kunigų ir Izraelio
šeimų galvų VIEŠPATIES teismui daryti
ir Jeruzalės gyventojų byloms spręsti[3]. 9
Ir jis jiems nurodinėjo, sakydamas:
„Taip jūs turite elgtis: su VIEŠPATIES
baime, ištikimai ir visa širdim! 10 Būtent
kiekvienoje byloje, kuri ateis pas jus nuo
jūsų brolių, gyvenančių savo miestuose,
ar dalykas eitų apie skirtumą tarp
[vienokio] kraujo [praliejimo] ir [kitokio]
kraujo [praliejimo], ar tarp įstatymo ir
įsakymo, nuostatų ir potvarkių, įspėkite
juos, kad jie nenusikalstų VIEŠPAČIUI
ir kad [jo] rūstybė neužeitų ant jūsų bei
jūsų brolių. Taip jūs turite elgtis, kad
nenusikalstumėte! 11 Štai vyriausiasis
kunigas Amarijas skiriamas jūsų
vyresniuoju visuose VIEŠPATIES
dalykuose, Išmaelio sūnus Zebadijas,
Judo namų kunigaikštis, — visuose
karaliaus dalykuose, o teismo sprendimo
vykdytojais jums tarnaus leviai. Drąsiai
veikite, o VIEŠPATS tebūnie su
geruoju[4]".

Jehošafato pergalė prie Tekojos

20 Vėliau moabiečiai, amoniečiai ir
kai kurie iš meunų[5] žygiavo į karą
prieš Jehošafatą. 2 Kai atėję

1 M + pstb.: Ir jis pridūrė: „Jūs, visos tautos, klausykite!"
2 GV; M: kariuomenės (lit. stovyklos)
3 GLatV; M: byloms spręsti, ir jie sugrįžo į Jeruzalę
4 T.y. sąžiningai einančiu teisėjo pareigas
5 Rk.pgl. 26,7; plg. G[BA]; M: amoniečių

[žmonės] Jehošafatui pranešė,
sakydami:„Didelė daugybė atžygiuoja
prieš tave iš anapus jūros, iš Edomo[1], ir
štai jie jau yra Chaṣeṣon-Tamare“, tai
yra Ėn-Gedyje, 3 Jehošafatas išsigandęs
pasiryžo VIEŠPATIES ieškoti ir
paskelbė pasninką visam Judui. 4 Tada
judėjai susirinko ieškoti [pagalbos] iš
VIEŠPATIES. Iš visų Judo miestų jie
atėjo ieškoti VIEŠPATIES.
5 Jehošafatas, atsistojęs Jeruzalės
ir Judo susirinkime, prie VIEŠPATIES
namų, ties naujuoju kiemu, 6 tarė:
„VIEŠPATIE, mūsų protėvių Dieve,
argi ne tu esi Dievas danguje ir argi ne
tu valdai visas tautų karalystes? Tavo
rankoje yra jėga ir galybė, ir niekas
negali tau pasipriešinti. 7 Argi ne tu,
mūsų Dieve, nuvarei šitos šalies
gyventojus nuo savo tautos Izraelio ir ją
atidavei visam laikui savo draugo
Abraomo palikuonims? 8 Jie apsigyveno
joje ir pastatė joje tau, tavo vardui,
šventyklą, sakydami: 9 ‚Jei užeis ant
mūsų nelaimė, kalavijas ⌜ar potvynis⌝[2], ar
maras, ar badas, mes atsistosime ties
šitais namais ir tavo akivaizdoje, nes
tavo vardas yra šituose namuose, ir tavęs
šauksimės savo bėdoje, kad tu išgirdęs
gelbėtum‘. 10 O dabar štai amoniečiai,
moabiečiai ir Seyro kalnėnai, pas
kuriuos tu neleidai izraeliams įeiti, kai
tie atkeliavo iš Egipto šalies, nes jie
turėjo juos aplenkti ir jų nesunaikino,—
11 štai jie atmoka mums tuo, kad ateina
mūsų išvaryti iš tavo nuosavybės, kurią
davei mums valdyti. 12 Mūsų Dieve, argi
tu neteisi jų? Nes mes esame bejėgiai
prieš šitą didelę daugybę, atžygiuojančią
prieš mus, ir mes nežinome, kas mums
daryti, bet į tave kreipiasi mūsų akys!“
13 Visi judėjai stovėjo
VIEŠPATIES akivaizdoje, taip pat jų
šeimos, jų žmonos ir jų vaikai. 14 Tada
susirinkimo viduryje VIEŠPATIES
dvasia atėjo ant Matanijo sūnaus Jeielio
sūnaus Zacharijo sūnaus Jachazielio,
levio iš asafų, 15 ir jis tarė: „Įsidėmėkite,
visi judėjai bei Jeruzalės gyventojai ir
tu, karaliau Jehošafate! Taip VIEŠPATS
jums sako: ‚Nebijokite ir nenusiminkite
dėl šitos didelės daugybės, nes kova yra
ne jūsų, bet Dievo dalykas! 16 Rytoj
žygiuokite žemyn prieš juos! Štai jie
žygiuoja aukštyn Ṣiṣo įkalne, ir juos
sutiksite siaurukalnės gale, ties Jeruelio
dykuma. 17 Ne jūsų pareiga kovoti šituo
atveju. Užimkite pozicijas, stovėkite ir
matykite, kaip VIEŠPATS jus išgelbės.
Judėjai ir jeruzaliečiai, nebijokite ir
nenusiminkite! Rytoj išžygiuokite prieš
juos, o VIEŠPATS bus su jumis!‘“
18 Tada Jehošafatas nusilenkė
kniūpsčias, ir visas Judas bei Jeruzalės
gyventojai parpuolė prieš VIEŠPATĮ,
kad pagarbintų VIEŠPATĮ. 19 O leviai iš
kehatų, tiksliau sakant, iš korachų,
pakilo girti VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą,
labai dideliu balsu.
20 Anksti rytą atsikėlę, jie išžygiavo
į Tekojos dykumą. Jiems išžygiuojant,
Jehošafatas atsistojęs tarė: „Klausykite
manęs, Jude ir Jeruzalės gyventojai!
Tikėkite VIEŠPAČIU, savo Dievu, ir
išsilaikysite! Tikėkite jo pranašais, ir
laimėsite!“ 21 Pasitaręs su žmonėmis, jis
paskyrė VIEŠPATIES giesmininkus,
kad jie, šventais rūbais pasipuošę, eidami
pirma ginkluotųjų, užgiedotų gyrių,
tardami:

„Dėkokite VIEŠPAČIUI,
nes amžina jo malonė!“

22 Kai tik jie pradėjo krykštauti ir
giedoti gyrių, VIEŠPATS suruošė
pasalas prieš amoniečius, moabiečius ir
Seyro kalnėnus, atžygiavusius prieš
Judą, ir tie buvo sumušti. 23 Mat
amoniečiai ir moabiečiai sukilo prieš
Seyro kalnų gyventojus, kad juos
visiškai sunaikintų. O kai buvo baigę
naikinti Seyro gyventojus, jie ⌜buvo
sukurstyti⌝[3] vienas kitą sunaikinti. 24
Judėjams atėjus į tą vietą, iš kurios
galima apmatyti dykumą, ir pažvelgus į
kareivių minią, buvo matyti tik ant
žemės gulį lavonai. Nebuvo nė vieno
ištrūkusio. 25 Jehošafatas ir jo
kareiviai, atėję pasiplėšti iš jų grobio,
rado daug gyvulių[4], karinės aprangos,
drabužių[5] bei vertingų reikmenų ir tiek
prisigrobė, jog nebegalėjo panešti. Tris

1 MsLat; M: Aramo
2 Sk. vešeṭef; M: teismas
3 Rk., plg. T; M: padėjo
4 G; M: tarp jų
5 7MssLatV; M: lavonų

dienas jie plėšė grobį, nes jis buvo
didelis. 26 O ketvirtąją dieną jie
susirinko į Garbinimo slėnį. Kadangi jie
ten garbino VIEŠPATĮ, todėl tą vietą iki
šiol tebevadina Garbinimo slėniu.
27 Paskui visi Judo bei Jeruzalės vyrai ir
jų priekyje Jehošafatas atsisuko grįžti į
Jeruzalę su džiaugsmu, nes VIEŠPATS
jiems buvo padaręs džiaugsmo dėl jų
priešų. 28 Ir jie atėjo į Jeruzalę, prie
VIEŠPATIES namų, su arfomis, lyromis
ir trimitais.
29 Dievo sukeltas siaubas apėmė
visas šalių karalystes, kai jos išgirdo,
kaip VIEŠPATS buvo kariavęs su
Izraelio priešais. 30 Jehošafato
karaliavimas buvo ramus, nes jo Dievas
jam davė ramybę iš visų pusių.

7 Jez 41, 8; Jok 2, 23 10 Dt 2, 4–19 15–17 Dt 20, 1–4

Jehošafato valdymo pabaiga

31 Jehošafatas karaliavo Judui.
Pradėdamas karaliauti, jis buvo
trisdešimt penkerių metų amžiaus ir
dvidešimt penkerius metus karaliavo
Jeruzalėje. Jo motina buvo Šilchio
duktė, vardu Azuba. 32 Jis vaikščiojo
savo tėvo Asos keliu ir nenukrypo nuo
jo. Jis darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES
akyse. 33 Tik alkai nepradingo, ir
žmonės dar nebuvo tvirtai palenkę širdį į
savo protėvių Dievą. 34 O visi kiti
Jehošafato veiksmai, ankstesnieji ir
vėlesnieji, štai jie aprašyti Chananio
sūnaus Jehaus apsakymuose, kurie
įtraukti į Izraelio Karalių knygą.
35 Vėliau Judo karalius
Jehošafatas suėjo į prekybinę sąjungą su
Izraelio karaliumi Achaziju. Šis
bedieviškai elgėsi. 36 Jis susijungė su
juo, norėdamas statyti laivus, kurie
plaukiotų į Taršišą. Ir jie statė laivus
Esjon-Geberyje. 37 Tada Dodijo sūnus
Eliezeris iš Marešos pranašavo prieš
Jehošafatą, sakydamas: „Kadangi tu
suėjai į sąjungą su Achaziju, VIEŠPATS
suardys tavo darbą!“ Tikrai laivai
sudužo ir negalėjo nuplaukti į Taršišą.

31–37 1 Kar 22, 41–50

21 Pagaliau Jehošafatas atsigulė prie
savo tėvų ir buvo palaidotas prie
savo tėvų Dovydo mieste. Jo sūnus
Jehoramas tapo karalium jo vietoje.

Judo karalius Jehoramas: jo brolžudystė ir nelabumas

2 Jis turėjo brolių, Jehošafato
sūnų: Azariją, Jechielį, Zachariją,
Azarjahų, Michaelį ir Šefatiją. Visi
šitie buvo Judo[1] karaliaus Jehošafato
sūnūs. 3 Jų tėvas jiems davė daug
dovanų: sidabro, aukso ir [kitų] vertingų
daiktų su sutvirtintais Judo miestais, bet
karaliaus valdžią jis suteikė Jehoramui,
nes jis buvo pirmagimis. 4 O Jehoramas,
perėmęs savo tėvo karalystę ir
sustiprėjęs, išžudė kalaviju visus savo
brolius ir taip pat kai kuriuos iš Izraelio
vyresniųjų.
5 Jehoramas buvo trisdešimt
dvejų metų amžiaus, kai jis pradėjo
karaliauti, ir aštuonerius metus
karaliavo Jeruzalėje. 6 Jis vaikščiojo
Izraelio karalių keliu, taip kaip darė
Achabo namai, nes Achabo duktė buvo
jo žmona, ir jis darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES akyse. 7 Tačiau
VIEŠPATS nenorėjo sunaikinti Dovydo
namų dėl sandoros, kurią jis buvo
sudaręs su Dovydu, ir dėl to, kad buvo
žadėjęs visuomet duoti žiburį jam ir jo
sūnums.

7 1 Kar 11, 36

Edomas ir Libna sukyla prieš Jehoramą

8 Jo dienomis edomiečiai sukilo
iš po Judo valdžios ir pasistatė karalių.
9 Tada Jehoramas ten perėjo su savo
karininkais ir visais kovos vežimais.
Naktį pakilęs, jis mušė edomiečius, kurie
buvo jį apsupę, ir kovos vežimų
viršininkus. 10 Tačiau Edomas liko
sukilęs prieš Judo valdžią iki šios
dienos. Tąsyk, tuo pačiu metu, sukilo
Libna prieš jo valdžią. [Viena ir kita
įvyko] dėl to, kad jis buvo palikęs
VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą. 11 Net
alkų jis pristeigė Judo kalnuose,
suvedžiojo Jeruzalės gyventojus į
stabmeldystę[2] ir suklaidino Judą.

8 Pr 27, 40

Elijo laiškas Jehoramui

12 Jam atėjo tokio turinio laiškas
iš pranašo Elijo: „Taip pasakė

---

1 Dgl.MssGSV; M: Izraelio
2 Lit. paleistuvystę

VIEŠPATS, tavo protėvio Dovydo
Dievas: ‚Užtai, kad nevaikščiojai savo
tėvo Jehošafato keliais ir Judo karaliaus
Asos keliais, 13 bet vaikščiojai Izraelio
karalių keliu ir suvedžiojai
į stabmeldystę Judą bei Jeruzalės
gyventojus taip, kaip suvedžiojo Achabo
namai, ir dargi išžudei savo brolius, savo
tėvo namiškius, geresnius už tave,—
14 štai VIEŠPATS užgaus didele sloga
tavo tautą, tavo vaikus, tavo žmonas ir
visą tavo turtą, 15 o tu pats dėl savo
vidurių ligos pateksi į ilgą negalavimą,
kol, laikui bėgant, išeis tavo viduriai“.
16 VIEŠPATS sukurstė prieš
Jehoramą filistinus ir arabus,
gyvenančius kušiečių pašonėje. 17 Tie,
užpuolę Judą ir į jį įsiveržę, išsigabeno
kaip grobį visą rastą turtą, priklausantį
karaliaus šeimai, taip pat jo sūnus ir jo
žmonas. Taigi jam nebepaliko jokio
sūnaus, kaip tik Jehoachazas, jo
jauniausiasis sūnus.

Jehoramo liga ir mirtis

18 Po viso to VIEŠPATS jį užgavo
nepagydoma vidurių liga. 19 Tai tęsėsi
kurį laiką, iki dvi dienas prieš [jo] galą
nuo ligos išsivertė jo viduriai, ir jis mirė
baisiuose skausmuose. Bet jo tautiečiai
jam nesukūrė laidotuvių ugnies,
panašios į jo protėviams sukurtą ugnį.
20 Jis buvo trisdešimt dvejų metų
amžiaus, kai ėmė karaliauti, ir
aštuonerius metus karaliavo Jeruzalėje.
Jis iškeliavo neapgailėtas, ir jį palaidojo
Dovydo mieste, tačiau ne karalių
kapuose.

1–20 2 Kar 8, 16–24

Judo karalius Achazijas

22 Paskui Jeruzalės gyventojai
pastatė karaliumi į jo vietą jo
jauniausiąjį sūnų Achaziją, nes visus
vyresniuosius buvo nužudžiusi gauja,
atėjusi su arabais kariauti[1]. Taigi Judo
karaliaus Jehoramo sūnus Achazijas
tapo karaliumi. 2 Achazijas buvo
⌜dvidešimt dvejų⌝[2] metų amžiaus, kai jis
pradėjo karaliauti, ir vienerius metus
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
Omrio duktė, vardu Atalija. 3 Jis irgi
vaikščiojo Achabo namų keliais, nes jo
motina buvo jo patarėja. Tad jis
bedieviškai elgėsi. 4 Taigi jis darė, kas
buvo pikta VIEŠPATIES akyse, taip
kaip Achabo namai, nes jie, Achabui
mirus, tapo jam patarėjais—jo pražūčiai.
5 Jis taip pat pasekė jų patarimu, kai su
Achabo sūnumi Jehoramu, Izraelio
karaliumi, ėjo į karą prieš Aramo
karalių Chazaelį prie Ramot-Gileado.
Aramėjai sužeidė Joramą, 6 ir jis
pargrįžo gydytis Jizreelyje , nes daug[3]
buvo žaizdų, kurių, jam kariaujant su
Aramo karaliumi Chazaeliu, buvo padarę
Ramoje. Jehoramo sūnus Achazijas[4],
Judo karalius, nusileido Achabo sūnaus
Jehoramo lankyti Jizreelyje, nes šis
sirgo. 7 Bet Achazijui tai buvo Dievo
lemtas žlugimas, kad jis atvyko pas
Joramą. Mat atvykęs jis išėjo su
Jehoramu pas Nimšio sūnų Jehų, kurį
VIEŠPATS buvo patepęs, kad
sunaikintų Achabo namus. 8 Jehus,
vykdydamas teismą Achabo namams,
aptiko Judo vyresniuosius ir Achazijo
giminaičius[5], patarnaujančius Achazijui,
ir juos nužudė. 9 Paskui jis ieškojo
Achazijo. Jį sugavo besislapstantį
Samarijoje. Jį atvedė pas Jehų, ir tas jį
nužudė. Bet jie palaidojo jį, nes sakė:
„Jis yra sūnus Jehošafato, kuris visa
širdim ieškojo VIEŠPATIES “. Taigi
Achazijo namai nebeturėjo nė vieno,
kuris būtų įstengęs perimti karaliaus
valdžią.

1–9 2 Kar 8, 25–29; 9, 21–28

Atalija ir Joašas

10 Achazijo motina Atalija,
sužinojusi, kad jos sūnus miręs, pakilo ir
sunaikino visus Judo namų karaliaus
palikuonis. 11 Bet karalaitė Jehošabata
paėmė Achazijo sūnų Joašą, jį pavogė iš
tarpo karalaičių, skirtų nužudyti, ir jį
padėjo su jo aukle į miegamąjį. Taigi
karaliaus Jehoramo duktė Jehošabata,
kunigo Jehojados žmona,—mat ji buvo
Achazijo sesuo,—jį paslėpė nuo Atalijos,
ir ji negalėjo jo nužudyti. 12 Atalijai

1 Rk.; M: į stovyklą
2 G^L S 2Kar 8,26; M: keturiasdešimt dvejų; G^BA: dvidešimt
3 V; ~M; 12MssGS 2Kar 8,29: nuo
4 15MssGVS 2 Kar 8, 29; M: Azarijas
5 G; M: brolių sūnus

valdant Izraelį, jis šešerius metus buvo
pas juos pasislėpęs VIEŠPATIES
namuose.

10–12 2 Kar 11, 1–3

23 O septintaisiais metais Jehojada
įsidrąsinęs pasiėmė sąjungininkais
šimtininkus: Jerochamo sūnų Azariją,
Jehochanano sūnų Išmaelį, Obedo sūnų
Azariją, Adajo sūnų Maaseją ir Zichrio
sūnų Elišafatą. 2 Jie apėjo Judą ir
surinko levius iš visų Judo miestų bei
Izraelio šeimų galvas. Jiems atėjus į
Jeruzalę, 3 visas susirinkimas padarė
Dievo namuose sutartį su karaliumi.
Jehojada[1] jiems tarė: „Štai karaliaus
sūnus! Jis turi karaliauti, kaip
VIEŠPATS kalbėjo apie Dovydo
palikuonis. 4 Štai ką turite daryti:
vienas jūsų, kunigų ir levių, trečdalis,
ateinantis šabatą, turi eiti slenksčių
sargų pareigas, 5 kitas trečdalis turi būti
prie karaliaus rūmų, vėl kitas trečdalis—
prie Pamatų vartų, o visi žmonės—
VIEŠPATIES namų kiemuose.
6 Niekam kitam nevalia įeiti į
VIEŠPATIES namus, kaip tik kunigams
ir tiems iš levių , kurie eina tarnybą.
Jiems teleidžiama įeiti, nes jie yra
pašventinti, bet visi pasauliečiai turi
paisyti VIEŠPATIES draudimo.
7 Leviai, kiekvienas laikydamas
rankoje savo ginklus, turi apsupti ratu
karalių—o kas įeitų į namus, turi būti
nužudytas—ir turi būti su karaliumi, jam
įeinant ir išeinant“.
8 Leviai ir visi judėjai padarė
visiškai taip, kaip buvo įsakęs kunigas
Jehojada: kiekvienas iš jų paėmė savo
vyrus, tuos, kurie šabatą turėjo ateiti,
drauge su tais, kurie šabatą turėjo išeiti,
nes kunigas Jehojada nebuvo paleidęs
skyrių[2]. 9 Kunigas Jehojada padavė
šimtininkams karaliaus Dovydo ietis,
didžiuosius ir mažuosius skydus,
buvusius Dievo namuose, 10 ir sustatė
visus žmones, kiekvieną laikantį rankoje
savo svaidomąją ietį, nuo pietinio namų
šono iki šiaurinio namų šono, aplink
aukurą ir namus karaliaus apsaugai.
11 Paskui jie išvedė karalaitį, uždėjo jam
karūną, įteikė ⌜sutarties kopiją⌝[3] ir jį
padarė karaliumi. Jehojadai ir jo
sūnums jį patepus, jie šaukė: „Tegyvuoja
karalius!“
12 Atalija, išgirdusi žmones
bėgant ir džiūgavimais sveikinant
karalių, atėjo pas žmones į VIEŠPATIES
namus. 13 Ji pažvelgė, ir štai karalius
stovėjo ⌜prie savo stulpo⌝[4], prie įėjimo, o
viršininkai ir trimitininkai prie
karaliaus. Visi šalies žmonės džiaugėsi
ir trimitavo trimitais, o giesmininkai
grojo muzikiniais instrumentais ir
vadovavo garbės giesmei. Tada Atalija
perplėšė savo drabužius ir šaukė:
„Išdavystė! Išdavystė!“ 14 Kunigas
Jehojada įsakė[5] šimtininkams, kareivių
viršininkams, jiems tardamas:
„Išveskite ją pro eiles, o kas ją paseks,
tebūnie nužudytas kalaviju!“ Mat
kunigas buvo paliepęs: „Jums nevalia
jos nužudyti VIEŠPATIES namuose!“
15 Taigi jie ⌜leido jai praeiti⌝[6] ir, jai įėjus
į karaliaus rūmų Žirgų vartų angą, ją
ten nužudė.
16 Po to Jehojada sudarė sutartį
tarp savęs ir visų žmonių bei karaliaus,
kad jie būtų VIEŠPATIES tauta.
17 Tada visi žmonės, įsibrovę į Baalo
namus, juos sugriovė, sudaužė jo
aukurus ir jo atvaizdus ir Baalo kunigą
Mataną nužudė ties aukurais.
18 Jehojada pavedė VIEŠPATIES namų
priežiūrą kunigams ir[7] leviams ⌜ir įsteigė
kunigų bei levių skyrius⌝[8], kuriais
Dovydas juos buvo suskirstęs
VIEŠPATIES namams, kad jie aukotų
VIEŠPATIES deginamąsias aukas, kaip
parašyta Mozės įstatyme, su
džiaugsmingu giedojimu Dovydo
nurodyta tvarka. 19 Jis pastatė vartų
sargus prie VIEŠPATIES namų vartų,
kad neįeitų nė vienas, kokiu nors būdu
suteptas. 20 Paskui jis paėmė
šimtininkus, kilminguosius, tautos
valdovus ir visus šalies žmones, ir jie[9]

1 Lit. Jis
2 T. y. dalinių, kurie buvo laisvi nuo pareigų
3 Lit. liudijimą
4 Arba: savo vietoje
5 SArab, plg.G 2 Kar 11, 15; M: išvedė
6 GSLatArabT; V: ją suėmė
7 Kl.MssGSVLatArab; ~M
8 GLat; ~M
9 GV 2 Kar 11, 19; M: jis

nuvedė žemyn karalių iš VIEŠPATIES namų. Įėję pro aukštutiniuosius vartus į karaliaus rūmus, jie pasodino karalių į karaliaus sostą. 21 Visi šalies žmonės džiaugėsi,o miestas pasiliko ramus, nors jie buvo nužudę Ataliją kalaviju.

3 2 Sam 7, 12 1–15 2 Kar 11, 4–16 16–21 2 Kar 11, 17–20

24 Joašas buvo septynerių metų amžiaus, kai jis pradėjo karaliauti, ir keturiasdešimt metų karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Şibija, iš Beėr-Šebos. 2 Ir Joašas darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES akyse, kol gyveno kunigas Jehojada. 3 Jehojada jam parūpino dvi žmonas, ir jam gimė sūnų bei dukterų.

Joašas atremontuoja šventyklą

4 Kiek vėliau Joašas sugalvojo atremontuoti VIEŠPATIES namus. 5 Surinkęs kunigus ir levius, jis jiems tarė: „Išeikite į Judo miestus ir parinkite iš viso Izraelio kasmet privalomų duoti pinigų Dievo namams taisyti, ir jūs turite skubiai tai daryti!“ Bet leviai neskubėjo. 6 Tad karalius pasišaukė vyriausiąjį [kunigą] Jehojadą ir jį paklausė: „Kodėl nereikalavai iš levių, kad jie atneštų iš Judo ir Jeruzalės mokestį, kuriuo VIEŠPATIES tarnas Mozė ir bendruomenė apdėjo Izraelį įstatymo[1] padangtės naudai? 7 Juk Atalija, pati nelaboji,—jos šalininkai apleido[2] Dievo namus ir net visas VIEŠPATIES namams pašvęstas dovanas panaudojo Baalams“. 8 Karaliui paliepus, jie padarė vieną skrynią ir ją padėjo prie VIEŠPATIES namų vartų laukinėje pusėje. 9 Ir paleido atsišaukimą į Judą bei Jeruzalę, kad atneštų VIEŠPAČIUI mokestį, kuriuo Dievo tarnas Mozė apdėjo Izraelį dykumoje. 10 Tada džiaugėsi visi vyresnieji bei visi žmonės ir atnešę metė į skrynią, kol ji buvo pilna. 11 Ir kada tik atnešdavo skrynią apžiūrai, karaliaus atliekamai per levius[3], ir tie pastebėdavo, kad [joje] buvo daug pinigų, karaliaus raštininkas ir vyriausiojo kunigo įgaliotinis atėję ištuštindavo skrynią ir ją nunešdavo atgal į jos vietą. Taip jie darė iš dienos į dieną ir surinko daug pinigų. 12 Karalius ir Jehojada juos atiduodavo VIEŠPATIES namų darbo dešimtininkams, o tie pasisamdydavo akmenkalių ir dailidžių VIEŠPATIES namams atnaujinti ir taip pat geležies bei žalvario kalvių VIEŠPATIES namams pataisyti. 13 Taigi dešimtininkai dirbo taip, jog darbas jų rankomis įgavo naują pavidalą. Jie atstatė Dievo namus į jų pirmykštį būvį ir juos sutvirtino. 14 O pabaigę jie atnešė likusius pinigus karaliaus ir Jehojados akivaizdon. Iš jų buvo padaryta reikmenų VIEŠPATIES namams: kulto ir aukojimo reikmenų, dubenų ir auksinių bei sidabrinių indų. Nuolat būdavo aukojamos deginamosios aukos prie VIEŠPATIES namų, kol gyveno Jehojada.

6 Iš 30, 11–16 1-14 2 Kar 12,1-16

Joašo atsimetimas

15 Bet Jehojada paseno ir, atgyvenęs savo amžių, numirė. Jis mirdamas buvo šimto trisdešimt metų amžiaus. 16 Ir jį palaidojo Dovydo mieste prie karalių, nes jis buvo nuveikęs gera Izraelyje ir Dievui bei jo namams.

17 O Jehojadai mirus, Judo kunigaikščiai atėję kniūpsti pagerbė karalių. Tuomet karalius išklausė juos. 18 Jie paliko VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo, namus ir tarnavo ašeroms bei stabams. Tada užėjo rūstybė ant Judo ir Jeruzalės dėl šitos jų kaltės. 19 Nors jis siuntė į jų tarpą pranašų, kad juos sugrąžintų pas VIEŠPATĮ, ir nors tie juos įspėjo, tačiau jie neklausė.

20 Tada VIEŠPATIES dvasia taip apėmė[4] kunigo Jehojados sūnų Zachariją, kad jis, atsistojęs aukščiau už žmones, jiems tarė: „Taip pasakė tikrasis Dievas: ‚Kodėl jūs laužote VIEŠPATIES įsakymus? Jums nesiseks! Kadangi jūs palikote VIEŠPATĮ, jis jus paliko“. 21 Bet jie susimokė prieš jį ir ,

1 Lit. liudijimo
2 Arba: įsibrovė į
3 Arba: per levius atnešdavo skrynią karaliaus apžiūrėtojams (lit. apžiūrai)
4 Lit. aprengė

karaliui įsakius, jį užmušė akmenimis
VIEŠPATIES namų kieme. 22 Karalius
Joašas nebeatsiminė malonės, kurią ano
tėvas Jehojada jam buvo parodęs, ir
nužudė jo sūnų. O šis mirdamas šaukė:
„VIEŠPATS tegul pamato ir atkeršija!“

20–21 Mt 23, 35; Lk 11, 51

Aramėjų invazija ir Joašo mirtis

23 Iš tikrųjų, metams pasibaigus,
aramėjų kariuomenė atžygiavo prieš jį,
įsiveržė į Judą bei Jeruzalę, išnaikino iš
tautos visus tautos vyresniuosius ir visą
savo grobį pasiuntė Damasko karaliui.
24 Nes, nors aramėjų kariuomenė buvo
atžygiavusi su nedaugeliu vyrų,
VIEŠPATS atidavė į jų rankas labai
didelę kariuomenę, nes jie buvo palikę
VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą. Taip jie
įvykdė Joašui bausmės sprendimą. 25 O
jiems pasitraukus nuo jo—mat jie paliko
jį sunkiai sužeistą,—jo tarnai susimokė
prieš jį dėl pralieto kunigo Jehojados
sūnaus kraujo ir jį nužudė jo lovoje.
Taip jis mirė, ir jį palaidojo Dovydo
mieste, tačiau jo nepalaidojo karalių
kapuose. 26 O šitie buvo tie, kurie
suruošė prieš jį sąmokslą: amonietės
Šimatos sūnus Jozacharas[1] ir moabietės
Šimritos sūnus Jehozabadas.
27 Jo sūnūs ir daugybė prieš jį
ištartų pranašysčių, ir pagrindiniai
Dievo namų darbai—štai jie aprašyti
Karalių knygos aiškinime. Jo sūnus
Amaşijas tapo karaliumi jo vietoje.

Amaşijas perima valdžią

25 Amaşijas buvo dvidešimt penkerių
metų amžiaus, kai jis pradėjo
karaliauti, ir dvidešimt devynerius metus
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
vardu Jehoadana, iš Jeruzalės. 2 Ir jis
darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES akyse,
tik ne visa širdim. 3 O kai tik karaliaus
valdžia sustiprėjo jo rankoje, jis nužudė
savo tarnus, užmušusius jo tėvą karalių.
4 Tačiau jų sūnų jis nenužudė, bet
[pasielgė] , kaip parašyta įstatyme,
knygoje Mozės, kuriam VIEŠPATS
įsakė: „Tėvai neturi mirti dėl sūnų, ir
sūnūs neturi mirti dėl tėvų, bet
kiekvienas turi mirti dėl savo paties
nuodėmės!“

1 Rk. pgl. 2 Kar 12, 2; M: Zabadas

4 Dt 24, 16 1–4 2 Kar 14, 1–6

Karo žygis prieš Edomą

5 Amaşijas surinko judėjus ir juos
sustatė, tai yra visus judėjus ir
benjaminus, šeimomis, vadovaujamomis
tūkstantininkų ir šimtininkų. Jis
patikrino juos, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresnius, ir atrado, kad jų
buvo trys šimtai tūkstančių rinktinių,
galinčių žygiuoti į karą, valdyti ietį ir
skydą. 6 Jis dar pasisamdė iš Izraelio
šimtą tūkstančių narsių kovotojų už
šimtą talentų sidabro. 7 Bet vienas
Dievo vyras atėjo pas jį ir tarė: „O
karaliau! Neleisk Izraelio kariuomenei
žygiuoti su tavim, nes VIEŠPATS nėra
su Izraeliu—visais [šitais] efraimais. 8
Bet ⌜jei tu per juos nori gauti
pastiprinimą kovai⌝[2], Dievas tave
suklupdys priešo akivaizdoje, nes Dievas
turi galią padėti ir suklupdyti“. 9 Tada
Amaşijas paklausė Dievo vyrą: „Bet kas
daryti su šimtu talentų, kuriuos išleidau
Izraelio kariuomenės daliniui?“ Dievo
vyras atsakė: „Dievas tau gali duoti
daugiau negu tiek“. 10 Tada Amaşijas
juos atskyrė, būtent dalinį, kuris buvo
atvykęs pas jį iš Efraimo, kad jie eitų į
savo vietą. Jie labai supyko ant Judo ir,
užsidegę rūstybe, grįžo į savo vietą.
11 Amaşijas pasidrąsino ir išvedė
savo kariuomenę. Jis nužygiavo į
Druskos slėnį ir sumušė seyrus—dešimtį
tūkstančių. 12 O [kitą] dešimtį
tūkstančių judėjai paėmė gyvų į
nelaisvę, juos užvedė ant uolos viršūnės
ir juos numetė nuo uolos viršūnės. Taip
jie visi buvo sukniužinti. 13 O tie, kurie
priklausė daliniui, kurį Amaşijas buvo
pasiuntęs atgal, kad neitų su juo į karą,
užpuolė Judo miestus nuo Samarijos iki
Bėt-Chorono, juose išmušė tris
tūkstančius ir prisiplėšė daug grobio.
14 Kai Amaşijas, sumušęs
edomiečius, parvyko, jis parsigabeno
seyrų dievus, juos pasistatė dievais, ties
jais kniūpojo ir jiems degino aukas.
15 Todėl VIEŠPATIES rūstybė užsidegė
prieš Amaşiją, ir jis nusiuntė pas jį
pranašą, kuris jam tarė: „Kodėl ieškojai

2 Rk.; G: jei tu manai tuo sustiprėsiąs kovai; M:
jei tu eisi [su jais], [tai] daryk, drįsk kovoti!

[pagonių] tautos dievų, kurie negalėjo
išgelbėti savo pačių tautos iš tavo
rankų?“ 16 Bet kai jis jam kalbėjo, šitas
jam tarė: „Ar tave paskyrėme karaliaus
patarėju? Paliauk! Kodėl turėtum būti
primuštas?“ Tada pranašas paliovęs
tarė: „Man aišku, kad Dievas nusprendė
tave pražudyti, nes tu tai padarei ir
nepaklausei mano patarimo“.

5–16 2 Kar 14, 7

Izraelis nugali Judą

17 Judo karalius Amasijas
pasitaręs pasiuntė Jehaus sūnaus
Jehoachazo sūnui Joašui, Izraelio
karaliui, iššūkį: „Eikš, pažiūrėkime
vienas kitam į veidą!“[1] 18 Tada Izraelio
karalius Joašas pasiuntė Judo karaliui
Amasijui atsakymą: „Lebanono usnis
pasiuntė Lebanono kedrui iššūkį: ‚Duok
mano sūnui savo dukterį į žmonas!‘ Bet
perėjo laukinis Lebanono žvėris ir
sumindė usnį. 19 Tu manai: ‚Žiūrėk, ⌜aš
sumušiau⌝[2] Edomą‘, ir tavo širdis padarė
tave išpuikusį, siekiantį [didesnės]
garbės. Dabar pasilik namie! Kam nori
įsivelti į nelaimę, kad kristum tu pats ir
Judas su tavim?“

20 Bet Amasijas nepaklausė, nes
tai buvo Dievo lemta, kad jis juos
atiduotų į jo[3] rankas dėl to, kad jie
ieškojo Edomo dievų. 21 Tad Izraelio
karalius Joašas žygiavo aukštyn. Jis ir
Judo karalius Amasijas susikirto Bėt-
Šemeše, priklausančiame Judui. 22 Tada
Judas buvo taip Izraelio sumuštas, jog
kiekvienas pabėgo į savo palapinę. 23 O
Judo karalių Amasiją, Jehoachazo
sūnaus Joašo sūnų, Izraelio karalius
Joašas sugavo Bėt-Šemeše ir jį atvedė į
Jeruzalę. *Jis pralaužė Jeruzalės sienoje*
nuo Efraimo vartų iki Kampo vartų
keturių šimtų mastų spragą. 24 ⌜Jis
paėmė⌝[4] visą auksą bei sidabrą ir visus
reikmenis, rastus Dievo namuose, Obed-
Edomo priežiūroje, taip pat karaliaus
rūmų lobius bei įkaitus ir sugrįžo į
Samariją.

Amasijo mirtis

25 Joašo sūnus Amasijas, Judo
karalius, Jehoachazo sūnui Joašui,
Izraelio karaliui, mirus, dar gyveno
penkiolika metų. 26 O visi kiti Amasijo
veiksmai, ankstesnieji ir vėlesnieji,— juk
štai jie aprašyti Judo ir Izraelio Karalių
knygoje. 27 Nuo to laiko, kai Amasijas
atsimetė nuo VIEŠPATIES sekimo,
žmonės *ruošė* prieš jį sąmokslą
Jeruzalėje. Jis pabėgo į Lachišą, bet,
pasiuntę jam iš paskos į Lachišą, jie ten
jį nužudė. 28 Paskui jį pargabeno ant
žirgų ir palaidojo prie jo tėvų Dovydo[5]
mieste.

17–28 2 Kar 14, 8–20

Judo karalius Uzijas

26 Vėliau visa Judo tauta paėmė
Uziją, nors jis tebuvo šešiolikos
metų amžiaus, ir jį padarė karaliumi jo
tėvo Amasijo vietoje. 2 Jis atstatė Elotą
ir jį sugrąžino Judui po to, kai karalius
jau buvo atsigulęs prie savo tėvų.

3 Uzijas buvo šešiolikos metų
amžiaus, kai pradėjo karaliauti, ir
penkiasdešimt dvejus metus karaliavo
Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu
Jecholija, iš Jeruzalės. 4 Ir jis darė, kas
buvo tiesu VIEŠPATIES akyse, visiškai
taip, kaip buvo daręs jo tėvas Amasijas.
5 Jis uoliai ieškojo Dievo, kol gyveno
Zacharijas, kuris jį mokė bijoti Dievo. O
kol jis ieškojo VIEŠPATIES, Dievas jam
davė pasisekimą.

6 Išžygiavęs jis kariavo su
filistinais ir nugriovė Gato sieną, Jabnės
sieną ir Ašdodo sieną. Ir jis statė miestus
⌜Ašdodo srityje⌝[6] ir [kitur] Filistinuose. 7
Dievas jam padėjo prieš filistinus ir prieš
arabus, gyvenančius ⌜Gerare, ir prieš⌝[7]
meunus. 8 Meunai[8] mokėjo Uzijui
duoklę. Ir jo vardas išgarsėjo iki Egipto
sienos, nes jis nepaprastai sustiprėjo.

9 Be to, Uzijas pastatė Jeruzalėje
bokštus ant Kampo vartų, ant Slėnio
vartų ir ant Alkūnės ir juos sutvirtino.
10 Jis taip pat statė bokštus stepėse ir
iškasė daug cisternų, nes jis turėjo daug
gyvulių ir Šefeloje, ir Lygumoje. [Jis

---

1 T.y. stokime vienas prieš kitą į atvirą kovą
2 G^L LatVT; M: tu sumušei
3 T; ~M; G^L: Joašo
4 S 2 Kar 14, 14; ~M
5 Kkr.MssVrs 2 Kar 14, 20; M: Judo
6 Lit. Ašdode
7 Rk. pgl. GT; M: Gur-Baale
8 G; M: Amoniečiai

turėjo] žemdirbių ir vynuogininkų kalnuose ir derlinguose plotuose, nes jis mėgo žemdirbystę.
11 Uzijas turėjo kareivių, apmokytų kovai, žygiuojančių į karą daliniais, tokį skaičių, kokį davė jų patikrinimas, pravestas raštininko Jeielio ir valdininko Maasejo, vadovaujant Chananijui, vienam iš karaliaus aukštesniųjų pareigūnų.
12 Visą narsių kovotojų šeimų galvų skaičių sudarė du tūkstančiai šeši šimtai.
13 Jų komanduojama buvo kovos kariuomenė iš trijų šimtų septynių tūkstančių penkių šimtų, apmokytų kovai, kariškai pajėgių padėti karaliui prieš priešą.
14 Uzijas parūpino jiems, visai kariuomenei, skydų, iečių, šalmų, šarvų, lankų ir laidomųjų akmenų.
15 Jis dar padarė Jeruzalėje inžinierių išrastų mašinų, kad jos būtų ant bokštų ir sienos kampų strėlėmis ir dideliais akmenimis šaudyti. Jo vardas toli ir plačiai išgarsėjo, nes jam buvo nuostabiai pagelbėta, iki jis sustiprėjo.

Puikybė ir bausmė

16 Bet, jam sustiprėjus, jo širdis taip pasipūtė, kad jis pražūtingai pasielgė: jis sulaužė ištikimybę VIEŠPAČIUI, savo Dievui, įeidamas į VIEŠPATIES šventyklą smilkyti ant smilkalų aukuro.
17 Paskui jį įėjo kunigas Azarijas ir su juo aštuoniasdešimt VIEŠPATIES kunigų drąsuolių,
18 ir, atsistoję prieš karalių Uziją, jam tarė: „Ne tau, Uzijau, pridera smilkyti VIEŠPAČIUI, bet kunigams aharonams, kurie yra pašventinti smilkyti. Išeik iš šventovės, nes pasielgei, kaip nepridera, ir tuo nenusipelnysi garbės iš VIEŠPATIES Dievo!“
19 Bet Uzijas, kuris jau laikė rankoje smilkytuvą, norėdamas smilkyti, supyko. Tačiau, jam pykstant ant kunigų, raupsai, kunigams matant, aiškiai išsivertė jo kaktoje, VIEŠPATIES namuose, prie smilkalų aukuro.
20 Vyriausiajam kunigui Azarijui ir visiems kunigams į jį atsigręžus, jis pasirodė raupsuota kakta. Tada jie skubiai jį iš ten pašalino, bet ir jis pats skubėjo išeiti, nes VIEŠPATS jį buvo užgavęs.
21 Karalius Uzijas liko raupsuotas iki savo mirties dienos ir gyveno raupsuotas „laisvės namuose“[1], nes buvo atskirtas nuo VIEŠPATIES namų. O jo sūnus Jotamas, karaliaus rūmų viršininkas, teisė šalies žmones.
22 O visus kitus Uzijo veiksmus, ankstesniuosius ir vėlesniuosius, aprašė Amoso sūnus pranašas Jezajas.
23 Pagaliau Uzijas atsigulė prie savo tėvų, ir jį palaidojo[2] atvirame kapų lauke, kuris priklausė karaliams, nes žmonės sakė: „Jis raupsuotas“. O jo sūnus Jotamas tapo karaliumi jo vietoje.

18 Iš 30, 7–8; Sk 3, 10 1–23 2 Kar 14, 21–22; 15, 1–7
23 Jez 6, 1

Judo karalius Jotamas

27 Jotamas buvo dvidešimt penkerių metų amžiaus, kai pradėjo karaliauti, ir šešiolika metų karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo Sadoko duktė, vardu Jeruša.
2 Ir jis darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES akyse, visiškai taip, kaip buvo daręs jo tėvas Uzijas, tik jis neįėjo į VIEŠPATIES šventyklą. Tačiau žmonės vis dar sugedusiai elgėsi.
3 Jis pastatė Aukštutinius VIEŠPATIES namų vartus ir atliko daug statybos darbų ant Ofelio sienos.
4 Be to, jis statė miestus Judo kalnuose, o miškuotose srityse statė pilis ir bokštus.
5 Jis kariavo su amoniečių karaliumi ir juos nugalėjo, o amoniečiai tais metais jam davė šimtą talentų sidabro, dešimt tūkstančių korų kviečių ir dešimt tūkstančių [korų] miežių. Tokį kiekį amoniečiai jam pristatė antraisiais ir trečiaisiais metais.
6 Taigi Jotamas sustiprėjo, nes jis ⌜pastoviai elgėsi⌝[3] VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje.
7 O visi kiti Jotamo veiksmai, visi jo karai ir poelgiai,—štai jie aprašyti Izraelio ir Judo Karalių knygoje.
8 Jis buvo dvidešimt penkerių metų amžiaus, kai pradėjo karaliauti, ir šešiolika metų karaliavo Jeruzalėje.
9 Pagaliau Jotamas atsigulė prie savo tėvų, ir jį palaidojo Dovydo mieste, o jo sūnus Achazas tapo karaliumi jo vietoje.

---

1 Eufemizmas, reiškiąs atskirus namus, kur jis gyveno laisvas nuo savo pareigų
2 6MssVSArab; M + prie jo tėvų
3 Lit. buvo tvirtai nustatęs savo kelius

1-9 2 Kar 15, 32-38

Judo karalius Achazas

28 Achazas buvo dvidešimt metų
amžiaus, kai pradėjo karaliauti, ir
šešiolika metų karaliavo Jeruzalėje. Jis
nedarė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES
akivaizdoje, kaip [buvo daręs] jo protėvis
Dovydas, 2 bet vaikščiojo Izraelio
karalių keliais ir net padarė nulietų
stabų Baalams. 3 Ir jis buvo tas, kuris
degino aukas Ben-Hinomo slėnyje ir
sudegino savo sūnus, pasekdamas
bjauriais papročiais tautų, kurias
VIEŠPATS buvo pavaręs nuo izraelių. 4
Jis aukojo ir smilkė alkuose, ant kalvų ir
po kiekvienu žaliuojančiu medžiu.
5 Todėl VIEŠPATS, jo Dievas, jį
atidavė į aramėjų karaliaus rankas. Tie
jį sumušė ir, paėmę iš jo didelį belaisvių
būrį, jį nusivedė į Damaską. Jis buvo
atiduotas ir į Izraelio karaliaus rankas,
ir tas jam sudavė smarkų smūgį.
6 Būtent Remalijo sūnus Pekachas per
vieną dieną išžudė Jude šimtą dvidešimt
tūkstančių, visus karinguosius, nes jie
buvo palikę VIEŠPATĮ, savo tėvų Dievą.
7 Zichris, Efraimo karžygys, užmušė
karaliaus sūnų Maasėją, rūmų
viršininką Azrikamą ir Elkaną, antrąjį
po karaliaus. 8 Izraeliai išsivedė
nelaisvėn iš savo brolių du šimtus
tūkstančių—moterų, sūnų ir dukterų.
Jie taip pat pasiplėšė daug grobio iš jų ir
pargabeno grobį į Samariją.
9 Bet ten buvo VIEŠPATIES
pranašas Odedas. Išėjęs pasitikti
kariuomenės, paržygiuojančios į
Samariją, jis jiems tarė: „Kadangi
VIEŠPATS, jūsų protėvių Dievas,
užsirūstino ant Judo, štai jis juos atidavė
į jūsų rankas. Bet jūs atlikote tarp jų
žudynes su įtūžiu, kuris pasiekė dangų.
10 Ir dabar jūs tariatės pasijungsią
judėjus ir jeruzaliečius vergais ir
vergėmis! Ar [tuo] tik jūs patys
neužsitraukiate[1] nusikaltimų
VIEŠPAČIUI, savo Dievui? 11 Taigi
dabar paklausykite manęs ir
sugrąžinkite belaisvius, kuriuos
atsivedėte iš savo brolių, nes
VIEŠPATIES rūstybės įkaitis nukreiptas
prieš jus!“ 12 Tada kai kurie efraimų
vadai—Jehochano sūnus Azarijas,
Mešilemoto sūnus Berechijas, Šalumo
sūnus Jechizkijas ir Chadlajo sūnus
Amasa— atsistojo prieš tuos, kurie
parėjo iš žygio, 13 ir jiems tarė:
„Neįveskite čia belaisvių, nes jūs
ketinate užtraukti ant mūsų nusikaltimą
VIEŠPAČIUI [ir taip] dar padauginti
mūsų nuodėmes ir nusikaltimus. Juk jau
pakankamai esame nusikaltę, ir rūstybės
įkaitis jau nukreiptas prieš Izraelį!“
14 Tada ginkluotieji paliko belaisvius ir
grobį vyresniųjų ir visos bendruomenės
akivaizdoje. 15 O vyrai, kurie buvo
įvardžiai paskirti, pakilę rūpinosi
belaisviais. Visus jų nuoguosius jie
apvilko iš grobio. Jie juos apvilko ir
apavė, pavalgydino, pagirdė, patepė
aliejumi ir, juos gabendami ant asilų, tai
yra visus, kurie negalėjo paeiti, nuvedė
į Jerichą, Palmių miestą, į jų brolių
pašonę. Paskui jie sugrįžo į Samariją.
16 Anuomet karalius Achazas
siuntė [pasiuntinius] pas Asirijos
karalių[2], kad šis jam ateitų į pagalbą. 17
Mat dar edomiečiai buvo įsiveržę,
sumušę Judą ir nusivedę belaisvių.
18 Taip pat filistinai buvo užpuolę
Šefelos ir Judo Negebo miestus, paėmę
Bėt-Šemešą, Ajaloną, Hagederotą, Sochą
su jo kaimais, Timną su jos kaimais bei
Gimzą su jos kaimais ir ten įsikūrę. 19
Nes VIEŠPATS nužemino Judą dėl
Judo[3] karaliaus Achazo, kadangi jis
buvo atleidęs varžtus pasileidimui Jude
ir pasirodęs visiškai neištikimas
VIEŠPAČIUI. 20 O Asirijos karalius
Tilgat-Pilneseris atžygiavo prieš jį ir,
užuot jį parėmęs[4], jį prispaudė, 21 nes,
nors Achazas apiplėšė[5] VIEŠPATIES
namus, karaliaus rūmus ir vyresniuosius
ir [viską] atidavė Asirijos karaliui, tai
jam nepadėjo.
22 Net savo priespaudos laiku jis
pasidarė dar labiau neištikimas
VIEŠPAČIUI— jis, karalius Achazas.
23 Jis aukojo dievams damaskiečių,

1 Rk.; M: neturite pas save

2 1Ms GVT; M: karalius

3 Kkr.MssGSVT; M: Izraelio

4 Rk.; M: įveikęs

5 Rk.; M: išdalijo

kurie jį buvo sumušę, ir sakė: „Kadangi
Aramo karalių dievai jiems padėjo,
jiems aukosiu, kad ir man padėtų!“ Bet
jie jam patarnavo tik tam, kad
suklupdytų jį ir visą Izraelį. 24 Achazas
surinko Dievo namų reikmenis,
supjaustė Dievo namų reikmenis,
užrakino Dievo namų duris ir pasidarė
aukurų kiekviename Jeruzalės kampe.
25 Kiekviename Judo mieste jis įsteigė
alkus , kad degintų aukas kitiems
dievams. Taip jis sukėlė VIEŠPATIES,
savo protėvių Dievo, apmaudą.
26 O visi kiti jo veiksmai ir visi jo
poelgiai, ankstesnieji ir vėlesnieji,—štai
jie aprašyti Judo ir Izraelio Karalių
knygoje. 27 Pagaliau Achazas atsigulė
prie savo tėvų, ir jį palaidojo mieste,
Jeruzalėje, nes jo nenunešė į Izraelio
karalių kapus. Jo sūnus Chizkijas tapo
karaliumi jo vietoje.

1–4 2 Kar 16, 1–4 5–6 2 Kar 16, 5; Jez 7, 1 5–8 2 Kar 16, 5 16–21 2 Kar 16, 7–9 27 Jez 14, 28

Chizkijas apvalo šventyklą

29 Chizkijas pradėjo karaliauti,
būdamas dvidešimt penkerių metų
amžiaus, ir dvidešimt devynerius metus
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
Zacharijo duktė, vardu Abija. 2 Ir jis
darė, kas buvo tiesu VIEŠPATIES akyse,
visiškai taip, kaip buvo daręs jo protėvis
Dovydas.
3 Jis buvo tas, kuris pirmaisiais
savo karaliavimo metais, pirmąjį mėnesį,
atidarė VIEŠPATIES namų duris ir jas
pataisė. 4 Jis sukvietė kunigus bei
levius ir, juos surinkęs į rytinę aikštę, 5
jiems tarė: „Klausykite manęs, leviai!
Tuojau šventinkitės ir pašventinkite
VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo,
namus ir pašalinkite purvą iš šventovės!
6 Nes mūsų protėviai buvo neištikimi ir
darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES,
mūsų Dievo, akyse, ir jį paliko. Jie
nugręžė savo veidus nuo VIEŠPATIES
buveinės ir atsuko nugarą. 7 Net
priekinės salės duris jie užrakino,
užgesino žiburius, nebesmilkė smilkalų ir
nebeaukojo deginamųjų aukų Izraelio
Dievui šventovėje. 8 Todėl VIEŠPATIES
rūstybė užgulė Judą ir Jeruzalę, ir jis
juos pavertė siaubą, pasibaisėjimą ir
pašvilpą sukeliančiu dalyku, kaip jūs
patys matote savo akimis. 9 Juk dėl to
štai mūsų tėvai krito nuo kalavijo ir
mūsų sūnūs , mūsų dukterys ir mūsų
žmonos pateko į nelaisvę. 10 Dabar aš
manau sudaryti sandorą su VIEŠPAČIU,
Izraelio Dievu, kad jo rūstybės įkaitis
nusigręžtų nuo mūsų. 11 Mano sūnūs,
dabar nebūkite nepaslankūs, nes jus
VIEŠPATS išrinko, kad stovėtumėte jo
akivaizdoje jam tarnauti, tai yra, kad
jam būtumėte tarnai ir aukų degintojai!“
12 Tada pakilo leviai: Amasajo
sūnus Machatas ir Azarijo sūnus Joelis
iš kehatų; iš merarių—Abdžio sūnus
Kišas ir Jehalelelio sūnus Azarijas; iš
gėršonų—Zimos sūnus Joachas ir Joacho
sūnus Edenas; 13 iš Elisafano
palikuonių—Šimris ir Jeielis; iš Asafo
palikuonių—*Zacharijas* ir Matanijas; 14
iš Hėmano palikuonių—Jechielis ir
Šimis, o iš Jedutūno palikuonių—
Šemajas ir Uzielis. 15 Surinkę savo
brolius ir pasišventinę, jie įėjo, kaip
karalius, remdamasis VIEŠPATIES
žodžiais, buvo įsakęs, VIEŠPATIES
namų *valyti.* 16 *Kunigai įėjo valyti*
VIEŠPATIES namų vidų ir išnešė visą
purvą, kurį rado VIEŠPATIES
šventykloje, į VIEŠPATIES namų
kiemą, o leviai jį paėmė, kad išneštų
laukan į Kidrono slėnį. 17 Pirmojo
mėnesio pirmąją [dieną] jie pradėjo
šventinti, o to mėnesio aštuntąją dieną
pasiekė VIEŠPATIES prieangį. Vėliau
aštuonias dienas jie šventino
VIEŠPATIES namus ir pirmojo mėnesio
šešioliktąją užbaigė.
18 Po to, įėję vidun pas karalių
Chizkiją, jie pranešė: „Išvalėme visus
VIEŠPATIES namus, deginamųjų aukų
aukurą su visais jo rykais ir klodais
sudėtos duonos stalą su visais jo rykais.
19 Visus rykus, kuriuos karalius Achazas
karaliaudamas buvo pašalinęs dėl savo
atsimetimo, mes paruošėme ir
pašventinome, ir štai jie yra ties
VIEŠPATIES aukuru“.

Chizkijas iš naujo pašventina šventyklą

20 Karalius Chizkijas, anksti
atsikėlęs, surinko miesto vyresniuosius
ir nuėjo aukštyn į VIEŠPATIES namus.
21 Jie atvedė septynis jauniklius
jaučius, septynis avinus, septynis

ėriukus ir septynis ožius kaip nuodėmei
pašalinti auką už karaliaus šeimą, už
šventovę ir už Judą, ir jis įsakė
aharonams kunigams juos aukoti ant
VIEŠPATIES aukuro. 22 Papjovus
galvijus, kunigai paėmė kraują ir jį
šlakstė į aukurą. 23 Vėliau, privedus už
nuodėmę aukojamus ožius prie
karaliaus ir bendruomenės, tie uždėjo
ant jų rankas. 24 Paskui kunigai juos
papjovė ir atnešė prie aukuro jų kraują
kaip permaldavimo auką, kad
permaldautų už visą Izraelį, nes visam
Izraeliui—karalius buvo pasakęs—
galioja deginamoji auka ir auka už
nuodėmes.

25 Jis pastatė prie VIEŠPATIES
namų levius su cimbolais, su arfomis ir
su lyromis, remdamasis Dovydo,
karaliaus regėtojo Gado ir pranašo
Natano įsakymu. Mat įsakymas buvo
⌜VIEŠPATIES duotas⌝[1] per jo pranašus.
26 Taigi leviai stovėjo su Dovydo
instrumentais, o kunigai su trimitais.
27 Tada Chizkijas įsakė aukoti ant
aukuro deginamąją auką. O kai tik
prasidėjo ⌜deginamosios aukos
aukojimas⌝[2], prasidėjo ir VIEŠPATIES
giesmė ir trimitavimas, būtent taip, jog
Izraelio karaliaus Dovydo muzikiniai
instrumentai vedė. 28 Tuo tarpu visas
susirinkimas garbindamas kniūpojo.
Skambėjo giesmės ir trimitavo trimitai—
visa [tęsėsi], iki pasibaigė deginamoji
auka. 29 Aukojimui pasibaigus,
atsiklaupė karalius bei visi su juo
esantieji ir kniūpsti pagarbino.
30 Paskui karalius Chizkijas ir
vyresnieji įsakė leviams giedoti gyrių
VIEŠPAČIUI Dovydo ir regėtojo Asafo
žodžiais. Jie džiaugsmingai giedojo
gyrių ir nusilenkę garbino.

31 Atsiliepdamas Chizkijas tarė:
„Dabar jūs esate pasišventinę
VIEŠPAČIUI! Prieikite ir atgabenkite
pjaunamąsias bei padėkos aukas į
VIEŠPATIES namus!“ Tada
susirinkusieji atgabeno pjaunamąsias ir
padėkos aukas, ir kiekvienas, kuris
norėjo, —deginamąsias aukas. 32 O
skaičius deginamųjų aukų, kurias
atgabeno susirinkusieji, buvo [toks]:
septyniasdešimt galvijų, šimtas avinų, du
šimtai ėriukų. Visi šitie buvo
deginamosios aukos VIEŠPAČIUI.
33 Pašvęstųjų aukų[3] buvo šeši šimtai
galvijų ir trys tūkstančiai avių. 34 Tik
kunigų buvo per mažai, ir jie negalėjo
nulupti visų deginamųjų aukų. Tad jiems
padėjo jų broliai leviai, kol buvo baigtas
darbas ir kol pasišventino [kiti] kunigai,
nes leviai rimčiau rūpinosi šventintis
negu kunigai. 35 Be to, reikėjo aukoti
daug deginamųjų aukų su bendrystės
aukų taukais ir su liejamosiomis
aukomis, priklausančiomis
deginamosioms. Taip buvo atkurta
VIEŠPATIES namų tarnyba.
36 Chizkijas ir visa tauta džiaugėsi tuo,
ką Dievas buvo paruošęs tautai, nes tai
buvo įvykę staiga.

1–36 2 Kar 18, 1–7

Chizkijas kviečia Izraelį ir Judą švęsti Pesachą

30 Chizkijas išsiuntinėjo [kvietimą]
po visą Izraelį bei Judą ir taip pat
parašė laiškus Efraimui ir Menašei,
[kviesdamas] ateiti į VIEŠPATIES
namus Jeruzalėje VIEŠPAČIUI, Izraelio
Dievui, Pesacho[4] švęsti. 2 Mat karalius
buvo susitaręs su savo vyresniaisiais ir
visa Jeruzalės bendruomene švęsti
Pesachą antrąjį mėnesį, 3 nes tuo metu
jie negalėjo švęsti dėl to, kad nebuvo
pasišventinęs pakankamas kunigų
skaičius ir kad tauta nebuvo susirinkusi
į Jeruzalę. 4 Kadangi tas sumanymas
patiko karaliui ir visai bendruomenei, jie
nutarė paskelbti atsišaukimą visame
Izraelyje nuo Beer-Šebos iki Dano, kad
ateitų Pesacho švęsti VIEŠPAČIUI,
Izraelio Dievui, Jeruzalėje, nes jie
nebuvo šventę gausiais būriais, kaip
buvo įsakyta raštu. 6 Taigi bėgikai
perėjo su laiškais iš karaliaus ir jo
vyresniųjų rankų visą Izraelį bei Judą
⌜ir karaliaus įsakymu skelbė⌝[5]:

---

1 Lit. per VIEŠPATĮ; arba rk.(plg.SArab): gautas per Dovydą
2 Lit. deginamoji auka
3 T.y. pjaunamųjų aukų, kurių riebalai būdavo sudeginami, o likusioji mėsa valgoma
4 T.y. didžiosios šventės, mininčios Izraelio išvedimą iš Egipto
5 Dgl. Mss; 1MsGV: skelbdami, kaip karalius

„Izraeliai, atsiverskite į VIEŠPATĮ,
Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dievą, kad
jis gręžtųsi į ištrūkusiuosius, kurie jums
išliko iš Asirijos karalių rankos!
7 Nebūkite, kaip jūsų protėviai ir kaip
jūsų broliai, kurie liko taip neištikimi
VIEŠPAČIUI, savo protėvių Dievui, kad
jis turėjo juos paversti pasibaisėjimą
keliančiu dalyku, kaip jūs patys matote.
8 Nesukietinkite dabar savo sprando,
kaip jūsų tėvai! Pasiduokite
VIEŠPAČIUI , savo Dievui, kad
atsigręžtų nuo jūsų jo užsidegusi
rūstybė! 9 Nes, jei atsiversite
į VIEŠPATĮ, jūsų broliai ir jūsų sūnūs
ras tokį pasigailėjimą tuose, kurie juos
nusivedė į nelaisvę, kad jie galės
pargrįžti į šitą šalį, nes VIEŠPATS, jūsų
Dievas , yra malonus ir gailestingas ir
nenukreips savo veido nuo jūsų, jei
atsiversite į jį“. 10 Taigi bėgikai ėjo iš
miesto į miestą per Efraimo ir Menašės
šalį ir iki Zebuluno, bet juos išjuokė ir
tyčiojosi iš jų. 11 Tik kai kurie iš Ašerio,
Menašės ir Zebuluno nusižemino ir
atvyko į Jeruzalę. 12 Jude irgi veikė
VIEŠPATIES ranka, kad jis jiems davė
vienokį nusistatymą vykdyti karaliaus ir
vyresniųjų įsakymą, paremtą
VIEŠPATIES žodžiu.

2–3 Sk 9, 9–11

Chizkijas švenčia Pesachą

13 Taigi antrąjį mėnesį susirinko į
Jeruzalę daug žmonių Neraugintos
duonos šventės švęsti—labai gausus
susirinkimas. 14 Pakilę jie pašalino
Jeruzalėje esančius aukurus. Jie taip pat
pašalino visus smilkalų aukurus ir juos
numetė į Kidrono slėnį. 15 Paskui jie
papjovė Pesacho avinėlį antrojo mėnesio
keturioliktąją [dieną]. O kunigai ir
leviai susigėdę pasišventino ir atgabeno
deginamąsias aukas į VIEŠPATIES
namus. 16 Ir jie stovėjo savo postuose
jiems įprasta tvarka, laikydamiesi Dievo
vyro Mozės įstatymo: kunigai buvo tie,
kurie šlakstė kraują, paimtą iš levių
rankų. 17 Kadangi susirinkime buvo
daug tokių, kurie nebuvo pasišventinę,
leviai atliko Pesacho avinėlių pjovimą
kiekvienam, kuris nebuvo tyras,[1] kad
[juos] pašventintų VIEŠPAČIUI, 18 nes
daugumas žmonių, ypač iš Efraimo ir
Menašės, Isacharo ir Zebuluno, nebuvo
apsivalę, bet valgė Pesachą ne taip,
kaip buvo įsakyta raštu. Tačiau
Chizkijas buvo už juos meldęsis,
sakydamas: „VIEŠPATIE, Gerasis,
atleisk 19 kiekvienam, kuris iš širdies
yra nusistatęs ieškoti tikrojo Dievo,
VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo, nors
ir nebūdamas toks tyras, kaip reikalauja
šventykla[2]!“ 20 VIEŠPATS išklausė
Chizkiją ir paliko žmones sveikus.
21 Taip izraeliai, kurie radosi
Jeruzalėje, septynias dienas šventė
Neraugintos duonos šventę su dideliu
džiaugsmu, o kunigai ir leviai diena į
dieną gyrė VIEŠPATĮ su skambiais
VIEŠPATIES muzikiniais instrumentais.
22 Chizkijas pagyrė[3] visus levius, kurie
buvo parodę tokį gerą supratimą
VIEŠPATIES reikalui.

O jiems pabaigus[4] šventės laiką,
septynetą dienų, kuriomis jie pjovė
bendrystės aukas ir išpažino VIEŠPATĮ,
savo protėvių Dievą, 23 visas
susirinkimas nutarė švęsti dar kitas
septynias dienas. Taigi jie šventė
džiaugsmo šventę [kitas] septynias
dienas, 24 nes Judo karalius Chizkijas
dovanojo susirinkimui tūkstantį
jaunikilių jaučių ir septynis tūkstančius
avių, o vyresnieji padovanojo
susirinkimui tūkstantį jauniklių jaučių
ir dešimt tūkstančių avių. Daug kunigų
pasišventino. 25 Tada džiaugėsi visi
Judo susirinkusieji—kunigai, leviai ir
visi susirinkusieji, atvykę iš Izraelio, ir
ateiviai, tiek atvykusieji iš Izraelio, tiek
ir gyvenantys Jude. 26 Taigi buvo didelis
džiaugsmas Jeruzalėje, nes nuo Izraelio
karaliaus Dovydo sūnaus Saliamono
dienų nieko tokio nebuvo buvę
Jeruzalėje. 27 Paskui pakilę kunigai ir
leviai palaimino žmones. VIEŠPATS

buvo įsakęs
1 apeiginiu požiūriu
2 T.y. šventyklos apsivalymo taisyklės
3 Lit. kalbėjo į širdį
4 G; M: pavalgius

išklausė jų balsą⌝[1], ir jų malda nuėjo į jo
šventąją buveinę, į dangų.

Izraeliai išardo pagoniškas šventyklas

31 Visa tai pabaigus, visi daly-
vavusieji izraeliai, išėję į Judo
miestus, sudaužė akmeninius stulpus,
suskaldė ašeras ir visiškai išardė alkus
bei aukurus ⌜visame Jude ir Benjamine⌝[2],
taip pat Efraime ir Menašėje. Paskui
visi izraeliai sugrįžo, kiekvienas į savo
nuosavybę, į savo miestus.

Chizkijas vėl įveda kunigų bei levių tarnybą ir aprūpinimą

2 Chizkijas atsteigė kunigų bei
levių skyrius, remdamasis jų
[ankstesniuoju] suskirstymu[3],
priskirdamas kiekvienam jo kuniginę ar
levio tarnybą deginamosioms ir
bendrystės aukoms [aukoti], padėkai bei
gyriui giedoti ⌜ir tarnauti⌝[4] VIEŠPATIES
stovyklos prievarčiuose. 3 Dalis, kurią
karalius davė iš savo išteklių, buvo
skirta deginamosioms aukoms:
deginamosioms rytmečio bei vakaro
aukoms ir deginamosioms šabatų,
jaunačių ir metinių švenčių aukoms,
kaip [apie jas] įsakyta raštu
VIEŠPATIES įstatyme. 4 Ir jis įsakė
žmonėms, Jeruzalės gyventojams, duoti
kunigams ir leviams priklausomą dalį,
kad jie galėtų visiškai atsidėti
VIEŠPATIES įstatymui. 5 Vos tik
įsakymui pasklidus, izraeliai dosniai
davė javų, vyno, aliejaus, medaus ir
visokio lauko derliaus pirmųjų dovanų.
Jie pristatė apsčią visko dešimtinę. 6
Izraeliai ir judėjai, gyvenantys Judo
miestuose, irgi pristatė dešimtinę
galvijų bei avių ir dešimtinę ⌜visokio
lauko derliaus⌝[5]—šventas dovanas,
pašvęstas VIEŠPAČIUI, jų Dievui, ir jas
sudėjo krūvomis. 7 Trečiąjį mėnesį jie
pradėjo dėti apatinį krūvų sluoksnį, o
septintąjį mėnesį užbaigė. 8 Chizkijas ir
vyresnieji, atėję ir pamatę krūvas, gyrė
VIEŠPATĮ ir jo tautą Izraelį. 9 Mat
Chizkijui klausinėjant kunigus ir levius
apie krūvas, 10 vyriausiasis kunigas
Azarijas, priklausąs Sadoko namams,
jam atsakė: „Nuo tada, kai pradėjo
gabenti duoklę į VIEŠPATIES namus,
mes valgėme, pasisotinome ir dar daug
sutaupėme, nes VIEŠPATS taip
palaimino savo tautą, jog galėjome
sutaupyti šitą daugybę!“ 11 Tada
Chizkijas liepė įrengti kamaras
VIEŠPATIES namuose. Įrengę 12 jie
sąžiningai įgabeno duoklę ir dešimtinę[6].
Šitų vyriausias prižiūrėtojas buvo levis
Konanijas, jo brolis Šimis—
pavaduotojas, 13 o Jechielis, Azazijas,
Nachatas, Asaelis, Jerimotas, Jezabadas,
Elielis, Jismachijas, Machatas ir Benajas
—prižiūrėtojai, padedą Konanijui ir jo
broliui Šimiui karaliaus Chizkijo ir
Dievo namų viršininko Azarijo
pavedimu. 14 O Jimnos sūnui Korei,
leviui, Rytinių vartų sargui , buvo skirta
prižiūrėti laisva valia Dievui teikiamas
dovanas. Jis turėjo išduoti VIEŠPAČIUI
skirtą duoklę ir švenčiausias dovanas.
15 Edenas, Minjaminas, Ješūva,
Šemajas, Amarijas ir Šekanijas
sąžiningai jam padėjo kunigų miestuose
paskirstyti dalis jų broliams pagal [jų]
skyrius, tiek seniems, tiek jauniems, 16
⌜visai pagal⌝[7] jų sąrašą, trejų metų ir
vyresniems vyriškiams—visiems, kurie,
kaip reikėjo kiekvieną dieną, ateidavo į
VIEŠPATIES namus savo tarnybinių
pareigų atlikti pagal savo skyrius[8]. 17 O
dėl surašymo, kunigai [buvo įrašomi]
pagal jų protėvių šeimas, o leviai,
dvidešimties metų ir vyresni, —remiantis
jų pareigomis jų skyriuose. 18 Be to,
surašymas turėjo įskaityti visus jų
mažiukus, jų žmonas, jų sūnus ir jų
dukteris, visą bendruomenę, nes tie per
savo tėvus[9] yra įsigiję šventumą. 19 O
aharonai kunigai, esantys jų miestams
priklausomų ganyklų laukuose, turėjo
kiekviename mieste vardais paskirtų
vyrų, kurie turėjo išduoti dalis
kiekvienam vyriškiui tarp kunigų ir

1 SArab; M: ir buvo išgirstas jų balsas
2 Lit. iš viso Judo ir Benjamino
3 Lit. skyriais
4 GLat; M tekste žodis „tarnauti“ eina prieš „padėkai ir gyriui giedoti“.
5 Rk., plg. 5 skn.; ~M
6 M + ir šventas dovanas; ~G
7 Rk.; M: neatsižvelgdami į
8 T. y. laikydamiesi savo skyriams nustatytos tarnavimo sekos
9 Rk.; M: ištikimybę

kiekvienam į sąrašą įtrauktam leviui. 20
Taip Chizkijas darė visame Jude, ir jis
darė, kas buvo gera, tiesu ir ištikima
VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse. 21 Ir
kiekvieną darbą, kurio jis ėmėsi Dievo
namų tarnyboje ir klausydamas įstatymo
bei įsakymo ieškoti savo Dievo, jis atliko
visa širdim, ir jam sekėsi.

3 Sk 28, 1—29, 39 4–5 Sk 18, 12–13. 21

Sancheribo invazija

32 Po šitų įvykių, įrodžiusių
[karaliaus] ištikimybę, Asirijos
karalius Sancheribas atžygiavęs įsibrovė
į Judą. Jis pasistatė stovyklas prieš
sutvirtintus miestus ir manė juos sau
nukariauti, pralauždamas jų sienas. 2 O
kai Chizkijas pamatė, kad Sancheribas
buvo įsiveržęs ir užsimojo kariauti su
Jeruzale, 3 jis tarėsi su savo
vyresniaisiais ir karžygiais, ar nereikėtų
užkimšti už Jeruzalės esančių šaltinių
vandenis. Jie jam pritarė. 4 Tada jie
surinko daug žmonių, ir tie užkimšo
visus šaltinius ir žemėje tekantį upelį,
sakydami: „Kodėl atėję Asirijos karaliai
turėtų rasti daug vandens?“ 5 Jis
ryžtingai ėmėsi darbo ir atstatė visą
supleišėjusią sieną, ⌜pastatė ant jos
bokštus⌝[1] ir lauko pusėje dar kitą sieną,
sutvirtino Dovydo miesto Milą ir padarė
daug sviedžiamųjų iečių bei skydų.
6 Jis paskyrė žmonėms kovos
vadus ir, juos surinkęs į miesto vartų
aikštę, padrąsino, sakydamas: 7 „Būkite
drąsūs ir stiprūs! Nebijokite ir
neišsigąskite Asirijos karaliaus ir visos
su juo esančios daugybės, nes su mumis
yra daugiau negu su juo: 8 su juo yra
⌜žmogiška jėga⌝[2], o su mumis VIEŠPATS ,
mūsų Dievas, mums padėti ir kovoti
mūsų kovas!“ Žmonės buvo padrąsinti
Judo karaliaus Chizkijo žodžiais.
9 Po to Asirijos karalius
Sancheribas, kai jis pats su visa savo
karine pajėga buvo apgulęs Lachišą,
pasiuntė savo tarnus į Jeruzalę pas Judo
karalių Chizkiją ir pas visus judėjus,
esančius Jeruzalėje, su žinia: „Taip
pasakė Asirijos karalius Sancheribas:
‚Kuo jūs pasitikite, kad ramiai duodatės
apgulami Jeruzalėje? 11 Argi Chizkijas
nesuvedžioja jūsų, kad jus numarintų
badu ir troškuliu, sakydamas:
„VIEŠPATS, mūsų Dievas, mus išgelbės
iš Asirijos karaliaus rankų“? 12 Argi ne
tas pats Chizkijas pašalino jo alkus bei jo
aukurus ir įsakė Judui bei Jeruzalei:
„Ties vienu aukuru jūs turite garbinti ir
ant jo deginti aukas“? 13 Argi nežinote,
ką aš ir mano tėvai padarėme visoms
šalių tautoms? Ar šalių tautų dievai
kaip nors galėjo išgelbėti savo šalį iš
mano rankos? 14 Kuris tarp visų dievų
tų tautų, kurias mano tėvai visiškai
sunaikino, galėjo išgelbėti savo tautą iš
mano rankų, kad jūsų dievas galėtų jus
išgelbėti iš mano rankų? 15 Taigi dabar
tegul Chizkijas tokiu būdu neapgauna ir
nesuvedžioja jūsų! Ir netikėkite juo, nes
joks bet kurios tautos ar karalystės
dievas negalėjo išgelbėti savo tautos iš
mano rankų, nei iš mano tėvų rankų.
Kaip juo mažiau jūsų dievas[3] jus
išgelbės iš mano rankų!‘“
16 Ir dar daugiau jo tarnai kalbėjo
prieš VIEŠPATĮ, tikrąjį Dievą, ir prieš jo
tarną Chizkiją. 17 Jis dar buvo parašęs
laiškus, piktžodžiaudamas VIEŠPAČIUI,
Izraelio Dievui, ir prieš jį šitaip
kalbėdamas: „Kaip šalių tautų dievai,
kurie neišgelbėjo savo tautos iš mano
rankų, taip ir Chizkijo dievas neišgelbės
savo tautos iš mano rankų“. 18 Ir jie
garsiai šaukė judėjų kalba Jeruzalės
žmonėms, esantiems ant sienos,
norėdami juos įbauginti ir išgąsdinti,
kad galėtų paimti miestą. 19 Taigi jie
kalbėjo apie Jeruzalės Dievą kaip apie
žemės tautų dievus, žmogaus rankų
padarą.
20 Bet karalius Chizkijas ir
pranašas Jezajas, Amoso sūnus, dėl to
meldėsi į dangų. 21 Tada VIEŠPATS
pasiuntė angelą, kuris išnaikino visus
narsius kovotojus, vadus ir karininkus
Asirijos karaliaus stovykloje. Tad jis
turėjo grįžti su gėdingu veidu į savo šalį.
Jam įėjus į savo dievo namus, kai kurie

1 TV; M: užlipo ant bokštų
2 Lit. kūno ranka
3 GSTV; M: dievai

jo kūno palikuonys jį ten nudobė
kalaviju. 22 Taip VIEŠPATS išgelbėjo
Chizkiją ir Jeruzalės gyventojus iš
Asirijos karaliaus Sancheribo rankos ir
iš ⌜visos jo kariuomenės⌝[1], ir jis jiems
suteikė ramybę iš visų pusių.
23 Daugelis nešė atnašų VIEŠPAČIUI į
Jeruzalę ir brangių dovanų Judo
karaliui Chizkijui. Nuo to laiko jis buvo
visų tautų didžiai gerbiamas.

1–23 2 Kar 18, 13–37; 19, 14–19. 35–37; Jez 36, 1–22; 37, 8–38

Chizkijo liga

24 Tomis dienomis Chizkijas
mirtinai susirgo, bet kai jis meldėsi
VIEŠPAČIUI, tas jam tarė: „⌜Aš tave
pagydysiu⌝[2]" ir jam davė ženklą.
25 Tačiau Chizkijas nebuvo dėkingas
už jam suteiktą geradarystę, bet jo širdis
pasidarė išdidi. Tad rūstybė būtų
turėjusi užeiti ant jo ir ant Judo bei
Jeruzalės. 26 Bet kadangi Chizkijas,
pasikėlęs puikybėn, nusižemino, jis pats
ir Jeruzalės gyventojai, VIEŠPATIES
rūstybė neužėjo ant jų Chizkijo dienomis.

24–26 2 Kar 20, 1–3; Jez 38, 1–3

Chizkijo turtai, nuoveikiai ir mirtis

27 Chizkijas įsigijo labai daug
turtų bei garbės ir pasirūpino sidabro,
aukso, brangakmenių, balzamo, skydų ir
visokių vertenybių atsargų, 28 sandėlių
javų, vyno ir aliejaus derliui ir tvartų
visokiems gyvuliams[3]. 29 Mat jis buvo
pasirūpinęs ⌜bandų, tai yra⌝[4] didelį
gyvulių kiekį, susidarantį iš avių ir
galvijų, nes Dievas jam buvo davęs labai
didelį turtą. 30 Be to, Chizkijas buvo tas,
kuris užkimšo aukštutinę Gichono
vandenų ištaką ir juos tiesiai nuvedė
žemyn į vakarinę Dovydo miesto pusę.
Chizkijui sekėsi kiekviename dalyke,
kurio jis ėmėsi. 31 Taip buvo ir atveju
Babilono kunigaikščio[5] atstovų,
atsiųstų[6] pas jį teirautis apie ženklą,
kuris buvo įvykęs šalyje: Dievas jį
paliko sau vieną, norėdamas jį išmėginti,
patirti viską, kas buvo jo širdyje.
32 O visi kiti Chizkijo veiksmai ir
jo dievoti darbai—štai jie aprašyti
pranašo Jezajo, Amoso sūnaus, regėjime,
[7]Judo ir Izraelio Karalių knygoje.
33 Pagaliau Chizkijas atsigulė prie savo
tėvų, ir jį palaidojo pakilesnėje[8] Dovydo
palikuonių kapų vietoje. Jam mirus,
visas Judas ir Jeruzalės gyventojai jam
išreiškė pagarbą. Jo sūnus Menašė tapo
karalium jo vietoje.

27–31 2 Kar 20, 12–19; Jez 39, 1–8 **32–33** 2 Kar 20, 20. 21

Menašė paveda tautą į stabmeldystę

33 Menašė buvo dvylikos metų
amžiaus, kai pradėjo karaliauti, ir
penkiasdešimt penkerius metus
karaliavo Jeruzalėje. 2 Ir jis darė, kas
buvo pikta VIEŠPATIES akyse,
pasekdamas bjauriais papročiais tautų,
kurias VIEŠPATS buvo pavaręs nuo
izraelių. 3 Jis atstatė alkus, kuriuos jo
tėvas Chizkijas buvo nugriovęs, pastatė
aukurų Baalams, padarė ašerų, garbino
visą dangaus kariuomenę ir jai[9] tarnavo.
4 Jis pastatė aukurų VIEŠPATIES
namuose, apie kuriuos VIEŠPATS buvo
pasakęs: „Jeruzalėje mano vardas turi
būti per amžius!" 5 Jis pastatė aukurų
visai dangaus kariuomenei abiejuose
VIEŠPATIES namų kiemuose. 6 Jis
buvo tas, kuris ⌜perleido per ugnį⌝[10] savo
sūnus[11] Ben-Hinomo slėnyje, žyniavo,
būrė iš ženklų, kerėjo ir laikė mirusiųjų
dvasių šaukėjus bei žynius. Jis daug ką
darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse,
jį pykdydamas. 7 Jis pastatė išskaptuotą
stabą, kurį buvo padaręs, Dievo
namuose, apie kuriuos Dievas buvo
pasakęs Dovydui ir jo sūnui Saliamonui:
„Šituose namuose ir Jeruzalėje, kurią
išrinkau iš visų Izraelio genčių, aš
įamžinsiu savo vardą 8 ir nebepašalinsiu
Izraelio kojos nuo žemės, į kurią leidžiau

---

1 Rk.; M: visų
2 Įtrp. pgl. 2 Kar 20, 5b; ~M
3 SArab; GV + ir tvartų bandoms; M: ir bandų tvartams
4 Rk.; M: miestų ir
5 Lat 2 Kar 20, 12; M: kunigaikščių
6 GLatTV; M: atsiuntusių
7 GLatVTArab + ir; ~M
8 Arba: įžymesnėje
9 Lit. jiems (t.y. dangaus kūnams)
10 T.y. sudegino kaip aukas
11 S 2 Kar 21, 6: sūnų

įžengti jų[1] protėviams, jei tik jie
rūpestingai stengsis vykdyti viską, ką
esu jiems įsakęs, būtent visą įstatymą,
nuostatus ir potvarkius, duotus per
Mozę". 9 Bet Menašė suvedžiojo Judą ir
Jeruzalės gyventojus taip, kad jie elgėsi
pikčiau už tautas, kurias VIEŠPATS
buvo išnaikinęs iš izraelių priekio. 10
Nors VIEŠPATS kalbėjo Menašei ir jo
tautai, tačiau jie nekreipė dėmesio.

2 Jer 15, 4 4 2 Sam 7, 13 7–8 1 Kar 9, 3–5; 2 Kron 7, 12–18

Menašė vėl grężiasi į tikrąjį Dievą

11 Todėl VIEŠPATS užleido ant jų
Asirijos karaliaus kariuomenės vadus,
kurie sugavo Menašę kabliais, jį
sukaustė grandinėmis ir nuvedė į
Babiloną. 12 Atsidūręs sunkioje
būklėje, jis stengėsi palankiai nuteikti
VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir labai
nusižemino prieš savo protėvių Dievą.
13 Kai jis meldėsi jam, šis patenkino jo
prašymą, išklausė jo maldavimą ir leido
jam sugrįžti į Jeruzalę, į jo karalystę.
Taip Menašė suprato, kad tik VIEŠPATS
yra tikrasis Dievas.

14 Po to jis pastatė išorinę sieną
Dovydo miestui į vakarus nuo Gichono,
slėnyje, ligi įėjimo į Žuvų vartus, ⌜būtent
aplink⌝[2] Ofelį, ir ją padarė labai aukštą.
Jis dar pastatė kariuomenės vadus
visuose sutvirtintuose Judo miestuose.
15 Jis pašalino svetimus dievus ir stabą
iš VIEŠPATIES namų bei visus aukurus,
kuriuos buvo pastatęs ant VIEŠPATIES
namų kalno ir Jeruzalėje, ir juos išmetė
už miesto. 16 Jis sutaisė VIEŠPATIES
aukurą, aukojo ant jo bendrystės bei
padėkos aukas ir įsakė Judui tarnauti
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui.

Menašės viešpatavimo apžvalga ir mirtis

18 O visi kiti Menašės veiksmai, jo
malda savo Dievui ir žodžiai regėtojų,
kurie jam kalbėjo VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo, vardu—štai jie aprašyti Izraelio
Karalių kronikose. 19 Jo malda ir jo
išklausymas, visa jo nuodėmė ir
neištikimybė, ir vietos, kuriose jis, prieš
nusižemindamas, įkūrė alkus ir pastatė
ašeras bei stabus—štai jie aprašyti ⌜jo
regėtojų⌝[3] kronikose. 20 Pagaliau
Menašė atsigulė prie savo tėvų, ir jį
palaidojo jo ⌜namų sode⌝[4]. Jo sūnus
Amonas tapo karalium jo vietoje.

1–20 2 Kar 21, 1–18

Amono viešpatavimas ir mirtis

21 Amonas buvo dvidešimt metų
amžiaus, kai pradėjo karaliauti, ir
dvejus metus karaliavo Jeruzalėje. 22 Ir
jis darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES
akyse, kaip buvo daręs jo tėvas Menašė.
Visiems stabams, kuriuos buvo padaręs
jo tėvas Menašė, Amonas aukojo ir jiems
tarnavo. 23 Bet jis nenusižemino
VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip buvo
nusižeminęs jo tėvas Menašė. Priešingai,
jis, Amonas, nusikalto dar daugiau.
24 Jo tarnai padarė prieš jį sąmokslą ir jį
nužudė jo namuose. 25 Bet šalies žmonės
užmušė visus, kurie buvo susimokę prieš
karalių Amoną, ir šalies žmonės padarė
karaliumi jo sūnų Jošiją jo vietoje.

21–25 2 Kar 21, 19–26

Jošijas reformuoja kultą

34 *Jošijas buvo aštuonerių metų*
amžiaus, kai pradėjo karaliauti, ir
trisdešimt vienerius metus karaliavo
Jeruzalėje. 2 Jis darė, kas buvo tiesu
VIEŠPATIES akyse, ir vaikščiojo savo
protėvio Dovydo keliais, nenukrypdamas
nei į dešinę, nei į kairę.

3 Jau aštuntaisiais savo
karaliavimo metais, dar būdamas
jaunikaitis, jis pradėjo ieškoti savo
protėvio Dovydo Dievo, o dvyliktaisiais
metais pradėjo valyti Judą ir Jeruzalę
nuo alkų, ašerų, drožtinių ir nulietų
stabų. 4 Jam matant, žmonės sugriovė
Baalų aukurus. Jis sutrupino smilkalų
aukurus, buvusius viršum jų, sudaužė ir
sutrynė į dulkes ašeras ir drožtinius bei
nulietus stabus ir jas išbarstė ant kapų
tų, kurie jiems buvo aukoję. 5 Kunigų
kaulus jis sudegino ant jų aukurų. Taip
jis apvalė Judą ir Jeruzalę. 6 Jis
Menašės, Efraimo ir Šimeono miestuose
visur sudegino[5] jų šventyklas,
7 nugriovė aukurus, ašeras bei stabus

1 Kl.MssGSV 2 Kar 21, 8; M: jūsų
2 GLatV; M: ir jis [ją] apvedė
3 Rk.; G: regėtojų; M: mano regėtojų
4 GLat 2 Kar 21, 18; M: namuose
5 Rk.; M: išrinko

suskaldė ir sutrynė į dulkes, ir visus
smilkalų aukurus sutrupino visoje
Izraelio šalyje. Paskui jis sugrįžo į
Jeruzalę.

1 Jer 3, 6 4 2 Kar 21, 3; 2 Kron 33, 3 5 1 Kar 13, 2
1-7 2 Kar 22, 1. 2; 23, 4–14

Chilkijas atranda įstatymo knygą

8 Aštuonioliktaisiais savo
karaliavimo metais, baigęs[1] valyti šalį ir
[VIEŠPATIES] namus, jis siuntė Asalijo
sūnų Šafaną, miesto burmistrą Maaseją
ir Joachazo sūnų registratorių Joachą
VIEŠPATIES, savo Dievo, namų taisyti.
9 Jie atėjo pas vyriausiąjį kunigą
Chilkiją ir perdavė į Dievo namus
nuneštus pinigus, kuriuos leviai,
slenksčio sargai, buvo surinkę iš
Menašės, Efraimo ir iš viso likusio
Izraelio, taip pat iš viso Judo, Benjamino
ir Jeruzalės gyventojų. 10 Jie [juos]
perdavė dešimtininkams, kuriems buvo
pavesta [prižiūrėti darbą] VIEŠPATIES
namuose. O dešimtininkai, kurie dirbo
VIEŠPATIES namuose, juos atidavė
namams pataisyti ir sutvirtinti. 11 Jie
[juos] atidavė dailidėms ir statytojams,
kad nupirktų laužtinių akmenų ir medžių
sijoms ir kad parūpintų rąstų pastatams,
kuriems Judo karaliai buvo leidę supūti.
12 Tie vyrai sąžiningai dirbo darbą.
Jiems prižiūrėti buvo paskirti leviai
Jachatas ir Obadijas iš merarių ir
Zacharijas bei Mešulamas iš kehatų.
Leviai—visi, kurie mokėjo groti
muzikiniais instrumentais,—
13 viršininkavo naštanešiams ir
prižiūrėjo visus vienokio ar kitokio
darbo darbininkus. Be to, kai kurie iš
levių buvo raštininkai, tvarkytojai ir
vartų sargai.
14 Jiems išimant pinigus, atneštus į
VIEŠPATIES namus, kunigas Chilkijas
rado VIEŠPATIES įstatymo knygą,
duotą per Mozę. 15 Chilkijas
atsiliepdamas tarė raštininkui Šafanui:
„Radau įstatymo knygą VIEŠPATIES
namuose!" Ir Chilkijas padavė tą knygą
Šafanui. 16 Šafanas nunešė knygą
karaliui ir dar pranešė karaliui,
sakydamas: „Jie įvykdė viską, kas buvo
pavesta tavo tarnams: 17 jie iškratė
pinigus, rastus VIEŠPATIES namuose,

1 G^A; ~M

ir juos perdavė prižiūrėtojams ir
darbininkams". 18 Raštininkas Šafanas
taip pat pranešė karaliui: „Knygą man
davė kunigas Chilkijas", ir Šafanas iš jos
paskaitė karaliui.
19 O kai karalius išgirdo įstatymo
žodžius, jis perplėšė savo drabužius. 20 Ir
karalius įsakė Chilkijui, Šafano sūnui
Achikamui, Michos sūnui Abdonui,
raštininkui Šafanui ir karaliaus
ministrui Asajui: 21 „Eikite,
pasiklauskite VIEŠPATIES už mane ir
už likusiuosius Izraelyje bei Jude dėl
atrastos knygos žodžių, nes didelė
VIEŠPATIES rūstybė, kuri išsiliejo ant
mūsų dėl to, kad mūsų protėviai, užuot
elgęsi visai taip, kaip parašyta šitoje
knygoje, nesilaikė VIEŠPATIES
žodžio".

Karalius klausiasi Dievo per pranašę Chuldą

22 Taigi Chilkijas ir tie, kuriems
karalius ⌈buvo paliepęs⌉[2], nuėjo pas
pranašę Chuldą, drabužių saugotojo
Šalumo, Chasros sūnaus Tokhato sūnaus
žmoną, kuri gyveno Jeruzalėje, antrojoje
dalyje, ir jai kalbėjo, kaip nurodyta. 23
Ji jiems tarė: „Taip pasakė VIEŠPATS:
‚Štai aš rengiuos užleisti nelaimę ant
šitos vietos ir ant jos gyventojų—visus
prakeikimus, užrašytus knygoje, kuri
buvo perskaityta Judo karaliui. 25
Užtai, kad jie paliko mane ir degino
aukas kitiems dievams man įpykdyti
visokiu savo rankų darbu, mano rūstybė
išsilies ant šitos vietos ir neišges!' 26 O
Judo karaliui, kuris jus siuntė
pasiklausti VIEŠPATIES, taip jam
tarkite: ‚Taip pasakė VIEŠPATS,
Izraelio Dievas: „Žodžiai, kuriuos tu
girdėjai, ...[3] 27 Kadangi suminkštėjo
tavo širdis ir tu nusižeminai
VIEŠPATIES akyse, klausydamasis
mano žodžių apie šitą vietą ir apie jos
gyventojus, ir kadangi, nusižeminęs prieš
mane ir perplėšęs savo drabužius, verkei
mano akivaizdoje, tai ir aš išgirdau,—
sako VIEŠPATS.—28 Štai aš tave
paguldysiu[4] prie tavo tėvų. Tu būsi
paguldytas į savo kapus ramus, ir tavo

2 Įtrp. su G; ~M
3 Nutrūkęs sakinys
4 Lit. surinksiu

akys nematys visų nelaimių, kurias aš
užleisiu ant šitos vietos ir ant jos
gyventojų“““. Paskui jie tai pranešė
karaliui.

28–28 2 Kar 22, 3–20

Jošijas atnaujina sandorą

29 Tada karalius susikvietė[1] visus
Judo ir Jeruzalės seniūnus. 30 Karalius
nuėjo aukštyn į VIEŠPATIES namus,
taip pat visi Judo vyrai, Jeruzalės
gyventojai, kunigai, leviai ir apskritai
visi žmonės nuo didžiausio iki mažiausio
ir, jiems klausantis, skaitė visus žodžius
sandoros knygos, atrastos VIEŠPATIES
namuose. 31 Vėliau karalius, atsistojęs
savo vietoje, sudarė sandorą
VIEŠPATIES akivaizdoje [,
pasižadėdamas] sekti paskui VIEŠPATĮ
ir laikytis jo įsakymų, potvarkių ir
nuostatų visa širdim ir visa siela, kad
taip įvykdytų sandoros žodžius,
užrašytus šitoje knygoje. 32 Ir jis įstatė
[į tą sandorą] visus, kurie radosi
Jeruzalėje ir Benjamine, o Jeruzalės
gyventojai elgėsi, laikydamiesi Dievo, jų
protėvių Dievo, sandoros. 33 Jošijas
pašalino visas bjaurybes[2] iš visų šalių,
priklausančių izraeliams, ir vertė visus,
kurie radosi Izraelyje, tarnauti
VIEŠPAČIUI, jų Dievui. Kol jis gyveno,
jie nepaliovė sekę paskui VIEŠPATĮ,
savo Dievą.

29–33 2 Kar 23, 1–20

Jošijas švenčia Pesachą

35 Jošijas šventė Jeruzalėje Pesachą
VIEŠPAČIUI ir papjovė Pesacho
avinėlį pirmojo mėnesio keturioliktąją.
2 Jis pastatė kunigus jų postuose ir juos
padrąsino VIEŠPATIES namų tarnybai.
3 Ir jis tarė leviams, kurie mokė visą
Izraelį [ir] kurie buvo pasišventinę
VIEŠPAČIUI: „⌜Nuo tada, kai padėjo⌝[3]
šventąją skrynią į namus, kuriuos
pastatė Dovydo sūnus Saliamonas,
Izraelio karalius, jums nebereikia [jos]
nešioti ant pečių. [Tad] dabar tarnaukite
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ir jo tautai
Izraeliui: 4 pasiruoškite šeimomis pagal
savo skyrius, kaip jie buvo Izraelio
karaliaus Dovydo ir jo sūnaus Saliamono
nustatyti raštu, 5 sustokite šventovėje
pagal savo brolių pasauliečių šeimų
grupes, būtent taip, jog ⌜kiekvieną
pasauliečių šeimą atitiktų⌝[4] levių šeimos
dalis, 6 papjaukite Pesacho avinėlį,
⌜paruoškite šventas aukas⌝[5] savo
broliams, kad jie padarytų taip, kaip
VIEŠPATS kalbėjo per Mozę!“
7 Jošijas padovanojo
pasauliečiams mažųjų gyvulių, ėriukų ir
ožkyčių —viską kaip Pesacho aukas
visiems dalyviams—tokį skaičių:
trisdešimt tūkstančių, o galvijų—tris
tūkstančius. Šitie buvo iš karaliaus
turto. 8 Be to, jo vyresnieji davė laisvos
valios dovanų tautai, kunigams ir
leviams. Chilkijas, Zacharijas ir
Jechielis, Dievo namų viršininkai, davė
kunigams du tūkstančius šešis šimtus
Pesacho aukojamųjų gyvulių ir tris
šimtus galvijų. 9 Konanijas ir jo broliai
Šemajas ir Netanelis, taip pat
Chašabijas, Jeielis ir Jozabadas, levių
viršininkai, padovanojo leviams penkis
tūkstančius Pesacho aukojamųjų
gyvulių ir penkis šimtus galvijų.
10 Kulto tarnybą paruošus,
kunigai sustojo savo vietose ir leviai
savo skyriais, kaip karalius buvo įsakęs.
11 Pastarieji pjovė Pesacho avinėlį, o
kunigai, leviams lupant odą, šlakstė
kraują[6], paimtą iš jų rankų. 12 Šie[7]
padėjo į šalį, kas buvo skirta sudeginti,
kad tai duotų pasauliečių šeimų
padaloms, kad jos tai atnašautų
VIEŠPAČIUI, kaip raštu įsakyta Mozės
knygoje. Taip pat jie padarė su galvijais.
13 Jie kepė Pesacho avinėlį, kaip
reikalauja potvarkis, o šventąsias
dovanas virė *puoduose*, *katiluose* ir
kaistuvuose ir tai skubiai pateikė
visiems pasauliečiams. 14 Po to jie
paruošė sau ir kunigams, nes kunigai
aharonai, iki vakaro buvo užsiėmę
aukojimu *to*, kas skirta sudeginti, tai yra
riebalų. Taigi leviai paruošė sau ir
kunigams aharonams. 15 Giesmininkai,

1 Lit..pasiuntė [pasiuntinius] ir surinko
2 T.y. stabus
3 G; M: Padėkite
4 Rk.; ~M
5 G[A], plg. 13 skn.; M: pasišventinkite ir paruoškite
6 Įtrp. su GLatVT
7 T.y. leviai

asafai, irgi stovėjo savo vietose, kaip
buvo įsakęs Dovydas ir Asafas, Hėmanas
bei Jedutūnas, karaliaus regėtojai[1], taip
pat vartų sargai prie atskirų vartų.
Jiems nereikėjo pasišalinti iš savo
tarnybos, nes jų broliai leviai jiems
paruošė. 16 Taip tą dieną buvo
paruošta visa VIEŠPATIES tarnyba,
būtent Pesacho šventimas ir deginamųjų
aukų aukojimas ant VIEŠPATIES
aukuro pagal karaliaus Jošijo įsakymą.
17 Tuomet dalyvaujantys izraeliai
šventė Pesachą ir Neraugintos duonos
šventę septynias dienas. 18 Tokio
Pesacho nebuvo švęsta Izraelyje nuo
pranašo Samuelio dienų, ir joks Izraelio
karalius nebuvo šventęs tokio Pesacho,
kokį šventė Jošijas su kunigais, leviais,
visu Judu, dalyvaujančiu Izraeliu ir su
Jeruzalės gyventojais. 19 Aštuonio-
liktaisiais Jošijo karaliavimo metais
žmonės šventė šitą Pesachą.

Jošijas žūva kovoje su Egipto karaliumi Nechu

20 Po viso to, kai Jošijas buvo
sutvarkęs šventyklą, Egipto karalius
Nechas žygiavo aukštyn kariauti
Karkemiše prie Eufrato. Tada Jošijas
išžygiavo jo pasitikti. 21 Bet anas siuntė
pas jį pasiuntinius su žinia: „Kas man
darbo su tavim, Judo karaliau? Ne prieš
tave ⸢aš šiandien einu, bet prieš namus[2],
su kuriais kariauju!⸣[3] Dievas įsakė man
skubėti. Atsitrauk savo labui nuo Dievo,
kuris yra su manim, kad jis tavęs
nepražudytų!“ 22 Tačiau Jošijas
nenusigręžė nuo jo,' bet persirengė[4]
kariauti su juo. Jis nepaklausė Necho
žodžių, atėjusių iš Dievo burnos, bet
atžygiavo kariauti į Megido lygumą.
23 Šauliams pašovus karalių Jošiją,
karalius tarė savo tarnams: „Paimkite
mane šalin, nes esu sunkiai sužeistas!“
24 Tada jo tarnai, jį paėmę iš ⸢kovos
vežimo⸣[5], jį vežė ant jo antrojo vežimo ir
nugabeno į Jeruzalę. Jis mirė ir buvo
palaidotas savo tėvų kapuose. Visas
Judas ir Jeruzalė gedėjo Jošijo.
25 Jeremijas sukūrė raudą apie Jošiją, ir
visi giesmininkai bei giesmininkės ligšiol
tebemini Jošiją savo raudose. Jos tapo
Izraelio tradicija, ir štai jos užrašytos
Raudose.

26 O visi kiti Jošijo veiksmai ir jo
dievoti darbai, sutinką su tuo, kas
parašyta VIEŠPATIES įstatyme, 27 ir jo
ankstesnieji ir vėlesnieji veiksmai—štai
jie aprašyti Izraelio ir Judo Karalių
knygoje.

4 2 Kron 8, 14 13 Iš 12, 8–9 15 1 Kron 25, 1 17 Iš 12, 1–20 1–19 2 Kar 23, 21–23 20–27 2 Kar 23, 29–30

Jehoachazo viešpatavimas

36 Šalies žmonės paėmė Jošijo sūnų
Jehoachazą ir jį padarė karaliumi
jo tėvo vietoje Jeruzalėje. 2 Jehoachazas
buvo dvidešimt trejų metų amžiaus, kai
pradėjo karaliauti, ir tris mėnesius
karaliavo Jeruzalėje. 3 Egipto karalius
jį atleido ⸢iš karaliavimo⸣[6] Jeruzalėje ir
uždėjo šaliai piniginę baudą: šimtą
talentų sidabro ir talentą aukso.
4 Egipto karalius padarė jo brolį
Eljakimą Judo bei Jeruzalės karaliumi ir
pakeitė jo vardą į Jehojakimą, o jo brolį
Jehoachazą Nechas pasiėmė ir jį
nusivedė į Egiptą.

4 Jer 22, 11–12 1–4 2 Kar 23, 30–35

Jehojakimo viešpatavimas

5 Jehojakimas buvo dvidešimt
penkerių metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir vienuolika metų karaliavo
Jeruzalėje. Ir jis darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse. 6 Prieš jį
atžygiavo Babilono karalius
Nebuchadnesaras ir jį sukaustė
grandinėmis, kad jį nuvestų į Babiloną.
7 Taip pat VIEŠPATIES namų rykų dalį
Nebuchadnesaras nusigabeno į Babiloną
ir juos padėjo savo rūmuose, Babilone.
8 O visi kiti Jehojakimo veiksmai ir jo
bjaurūs darbai, kuriuos jis darė, ir kas
[užtat] jam atsitiko—štai jie aprašyti
Izraelio ir Judo Karalių knygoje. Jo
sūnus Jehojachinas tapo karaliumi jo
vietoje.

1 Kl.MssGSVT; M: regėtojas
2 T.y. dinastiją
3 Arba rk.: šiandien eina mano karas, bet prieš Babilono karaliaus namus!
4 G: pasidrąsino; V: pasiruošė
5 3 Ezr 1, 28: kautynių eilės
6 Įtrp. su T 2Kar 23, 33Q 3 Ezr 1, 33; ~M

5 Jer 22, 18–19; 26, 1–6; 35, 1–19 6 Jer 25, 1–38; 36, 1–32; 45, 1–5; Dan 1, 1–2 5–8 2 Kar 23, 36—24, 7

Judo karalius Jehojachinas

9 Jehojachinas buvo
aštuoniolikos[1] metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir tris mėnesius bei dešimt
dienų karaliavo Jeruzalėje. Ir jis darė,
kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse. 10 O
metų atgręžoje[2] karalius
Nebuchadnesaras atsiuntęs jį pargabeno
į Babiloną su vertingais VIEŠPATIES
namų rykais ir padarė jo dėdę[3] Judo ir
Jeruzalės karaliumi.

9–10 2 Kar 24, 8–17 10 Jer 22, 24–30; 24, 1–10; 29, 1–2; Ezek 17, 12 10 Jer 37, 1; Ezek 17, 13

Judo karalius Şidkijas

11 Şidkijas buvo dvidešimt
vienerių metų amžiaus, kai pradėjo
karaliauti, ir vienuolika metų karaliavo
Jeruzalėje. 12 Ir jis darė, kas buvo pikta
VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse. Jis
nenusižemino prieš pranašą Jeremiją,
[kurio žodžiai buvo] iš VIEŠPATIES
burnos. 13 Jis dargi sukilo prieš karalių
Nebuchadnesarą, kuris jį buvo
prisaikinęs Dievu. Jis pasidarė toks
kietasprandis ir kietaširdis, jog
neatsivertė į VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą.
14 Taip pat visi ⌈Judo vyresnieji,
kunigai⌉[4] ir žmonės darėsi vis labiau ir
labiau neištikimi, pasekdami visomis
bjauriomis tautų praktikomis, ir suteršė
VIEŠPATIES namus, kuriuos šis buvo
pašventinęs Jeruzalėje.

11 Jer 27, 1–22; 28, 1–17 11–12 2 Kar 24, 18–20 13 Ezek 17, 15

Jeruzalės žlugimas

15 O vis dėlto VIEŠPATS, jų
protėvių Dievas, nepailstamai vis jiems
siuntė [įspėjimus] per savo pasiuntinius,
nes jis gailėjosi savo tautos ir savo
buveinės. 16 Bet jie išjuokė Dievo
pasiuntinius, paniekino jo žodžius ir
tyčiojosi iš jo pranašų, kol VIEŠPATIES
rūstybė nebepagydomai pakilo prieš jo
tautą. 17 Tad jis atvedė kaldėjų karalių
prieš juos ir išžudė kalaviju jų
jaunikaičius jų šventovės namuose ir
nepasigailėjo nei jaunikaičio, nei
mergaitės, nei senelio, nei iškaršusio—
visus jis atidavė į jo rankas. 18 Taip pat
visus Dievo namų rykus, didžiuosius ir
mažuosius, VIEŠPATIES namų lobius ir
karaliaus bei jo vyresniųjų lobius—viską
jis nusigabeno į Babiloną. 19 Jie
sudegino Dievo namus, nugriovė
Jeruzalės sieną, sudegino visus jos
gyvenamus bokštus ir visus jos brangius
rakandus atidavė sunaikinti. 20 O kas
išliko nuo kalavijo, jis ištrėmė į
Babiloną, ir jie tapo jo ir jo sūnų vergais,
iki įsiviešpatavo Persų karalystė,—
21 kad įvykdytų VIEŠPATIES žodį,
pasakytą Jeremijo burna. Kol šalis
atgavo savo šabatas [5], per visą laiką, kai
ji buvo apleista, ji ilsėjosi, iki suėjo
septyniasdešimt metų.

17 Jer 21, 1–10; 34, 1–5 19 1 Kar 9, 8 13–21 2 Kar 25, 1–21; Jer 52, 3b–11 21 Jer 25, 11; 29, 10

Kyro ediktas

22 Pirmaisiais Persų karaliaus
Kyro metais,—kad išsipildytų
VIEŠPATIES žodis, ištartas Jeremijo
burna,—VIEŠPATS sužadino Persų
karaliaus Kyro dvasią, kad jis visoje
savo karalystėje paskelbė žodžiu ir taip
pat raštu: 23 „Taip sako Persų karalius
Kyras: Visas žemės karalystes man
atidavė VIEŠPATS, dangaus Dievas, ir
jis man pavedė jam statyti namus
Jeruzalėje, esančioje Jude. Kas tarp jūsų
yra iš visos jo tautos, VIEŠPATS, jo
Dievas tebūnie su juo ir tegul jis eina
aukštyn!“

22–23 Ezra 1, 1–4 23 Jez 44, 28

---

1 1MsG^{AL}SArab 3 Ezr 1, 41 2 Kar 24, 8; M: aštuonerių
2 T.y. kitą pavasarį
3 GSV; M: brolį (arba: giminaitį)
4 G; M: vyresnieji kunigai
5 T.y. visus prarastus poilsio metus, kai ji, kaip reikalavo Įstatymas (Lev 25, 1-7), neturėjo būti dirbama

EZRA

Kyro ediktas

1 Pirmaisiais Persų karaliaus Kyro
metais,—kad išsipildytų VIEŠPA-
TIES žodis iš Jeremijo burnos,—
VIEŠPATS sužadino Persų karaliaus
Kyro dvasią, kad jis visoje savo
karalystėje paskelbė žodžiu ir taip pat
raštu: 2 „Taip sako Persų karalius
Kyras: Visas žemės karalystes man
atidavė VIEŠPATS, dangaus Dievas, ir
jis man pavedė jam statyti namus
Jeruzalėje, esančioje Jude. 3 Kas tarp
jūsų yra iš visos jo tautos, jo Dievas
tebūnie su juo ir tegul jis eina aukštyn į
Jeruzalę,esančią Jude, ir tegul stato
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, namus. Jis
yra Dievas, gyvenantis Jeruzalėje. 4 Ir
kas tik yra išlikęs, tą kiekvienoje
vietoje, kur jis yra apsigyvenęs kaip
ateivis, tegul jo vietos žmonės sušelpia
sidabru ir auksu, pakeliama manta ir
gyvuliais drauge su laisvos valios
dovanomis Dievo namams, būsimiems
Jeruzalėje".

1 Jer 25, 11; 29, 10 2 Jez 44, 28

Pirmųjų tremtinių sugrįžimas iš Babilono

5 Tada Judo ir Benjamino šeimų
galvos, kunigai ir leviai, visi, kurių
dvasią Dievas buvo sužadinęs, pakilo eiti
aukštyn statyti VIEŠPATIES namų
Jeruzalėje. 6 Visi jų kaimynai juos
parėmė sidabriniais indais, auksu,
pakeliama manta, gyvuliais ir
vertingomis dovanomis, be viso to, ką jie
savanoriškai padovanojo.

Kyras sugrąžina kulto rykus

7 Karalius Kyras dar išdavė
VIEŠPATIES namų rykus, kuriuos
Nebuchadnesaras buvo išsigabenęs iš
Jeruzalės ir juos padėjęs į savo dievo
namus. 8 Persų karalius Kyras juos
perdavė iždininkui Mitradatui, kuris
juos išskaičiavo Judo kunigaikščiui
Šešbasarui. 9 Toks buvo jų skaičius:
auksinių dubenų—trisdešimt, sidabrinių
dubenų—tūkstantis, smilkyklių[1]—
dvidešimt devynios, 10 auksinių
taurių—trisdešimt, sidabrinių taurių[2]—
keturi šimtai dešimt, kitų indų—
tūkstantis. 11 Iš viso auksinių ir
sidabrinių indų buvo penki tūkstančiai
keturi šimtai. Šešbasaras visa tai gabeno
aukštyn tuo pačiu metu, kai ⌜tremtiniai
buvo vedami⌝[3] iš Babilono į Jeruzalę.

Pirmųjų pargrįžusiųjų sąrašas

2 Šitie yra [Judo] provincijos sūnūs,
kurie keliavo aukštyn iš tremties,
kuriuos Babilono karalius
Nebuchadnesaras buvo ištrėmęs į
Babiloną. Jie sugrįžo į Jeruzalę ir Judą,
kiekvienas į savo miestą. 2 Jie parvyko
su Zerubabeliu, Ješūva, Nechemiju,
Seraju, Reelaju, Nachamaniu[4],
Mordechaju, Bilšanu, Misparu, Bigvaju,
Rechumu, Baana.

Izraelio tautos *vyrų* skaičius:
3 Parošo palikuonių: du tūkstančiai šimtas septyniasdešimt du;
4 Šefatijo palikuonių: trys šimtai septyniasdešimt du;
5 Aracho palikuonių: septyni šimtai septyniasdešimt penki;
6 Pachat-Moabo palikuonių, [būtent] Ješūvos ir Joabo palikuonių: du tūkstančiai aštuoni šimtai dvylika;
7 Elamo palikuonių: tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;
8 Zataus palikuonių: devyni šimtai keturiasdešimt penki;
9 Zakajo palikuonių: septyni šimtai šešiasdešimt;
10 Banio palikuonių: šeši šimtai keturiasdešimt du;
11 Bebajo palikuonių: šeši šimtai dvidešimt trys;
12 Azgado palikuonių: tūkstantis du šimtai dvidešimt du;
13 Adonikamo palikuonių: šeši šimtai šešiasdešimt šeši;
14 Bigvajo palikuonių: du tūkstančiai penkiasdešimt šeši;
15 Adino palikuonių: keturi šimtai penkiasdešimt keturi;
16 Aterio palikuonių, būtent Jechizkijo: devyniasdešimt aštuoni;

---

1 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.
2 M + paraštinę pstb.: [skaičius] reikia pakeisti
3 Arba: jis vedė tremtinius
4 Įtrp. su Nech 7, 7.

17 Beşajo palikuonių: trys šimtai
dvidešimt trys;
18 Joros palikuonių: šimtas
dvylika;
19 Chašumo palikuonių: du šimtai
dvidešimt trys;
20 Gibaro palikuonių:
devyniasdešimt penki;
21 Betliejaus vyrų[1]: šimtas
dvidešimt trys;
22 Netofos vyrų: penkiasdešimt
šeši;
23 Anatoto vyrų: šimtas dvidešimt
aštuoni;
24 ⌜Bėt-Azmaveto vyrų⌝[2]:
keturiasdešimt du;
25 Kirjat-Jearimo, Kefyros ir
Beéroto vyrų[3]: septyni šimtai
keturiasdešimt trys;
26 Ramos ir Gebos vyrų[4]: šeši
šimtai dvidešimt vienas;
27 Michmaso vyrų: šimtas
dvidešimt du;
28 Bėt-Elio ir Ajo vyrų: du šimtai
dvidešimt trys;
29 Nebo palikuonių:
penkiasdešimt du;
30 Magbišo palikuonių: šimtas
penkiasdešimt šeši;
31 kito Elamo palikuonių:
tūkstantis du šimtai penkiasdešimt
keturi;
32 Charimo palikuonių: trys šimtai
dvidešimt;
33 Lodo, Chadido ir Ono vyrų[5]:
septyni šimtai dvidešimt penki;
34 Jericho vyrų[6]: trys šimtai
keturiasdešimt penki;
35 Senavos palikuonių: trys
tūkstančiai šeši šimtai trisdešimt;
36 *Kunigų:*
Jedajos palikuonių, būtent
Ješūvos šeimos: devyni šimtai
septyniasdešimt trys,
37 Imerio palikuonių: tūkstantis
penkiasdešimt du,
38 Pašchūro palikuonių:
tūkstantis du šimtai keturiasdešimt
septyni,
39 Charimo palikuonių: tūkstantis
septyniolika.
40 *Levių:* Ješūvos, ⌜būtent
Kadmielio, Binujo, Hodavijo
palikuonių⌝[7]: septyniasdešimt keturi.
41 *Giesmininkų:* asafų: šimtas
dvidešimt aštuoni.
42 *Vartų sargai*[8]: Šalumo
palikuonys, Aterio palikuonys, Talmono
palikuonys, Akubo palikuonys, Chatitos
palikuonys, Šobajo palikuonys—iš viso
šimtas trisdešimt devyni.
43 *Šventyklos vergai:* Sichos
palikuonys, Chasufos palikuonys,
Tabaoto palikuonys,
44 Keroso
palikuonys, Šiahos palikuonys, Padono
palikuonys,
45 Lebanos palikuonys,
Chagabos palikuonys, ⌜Akubo
palikuonys⌝[9],
46 Chagabo palikuonys,
Salmajo[10] palikuonys, Chanano
palikuonys,
47 Gidelio palikuonys,
Gacharo palikuonys, Reajos palikuonys,
48 Reşino palikuonys, Nekodos
palikuonys, Gazamo palikuonys,
49 Uzos
palikuonys, Paseacho palikuonys, Besajo
palikuonys,
50 Asnos palikuonys, meunų
palikuonys, nefisų palikuonys,
51 Bakbuko palikuonys, Chakufos
palikuonys, Charchūro palikuonys,
52 Başluto palikuonys, Mechidos[11]
palikuonys, Charšos palikuonys,
53 Barkoso palikuonys, Siseros
palikuonys, Temacho palikuonys,
54 Neşiacho palikuonys, Chatifos
palikuonys.
55 Saliamono vergų palikuonys:
Sotajo palikuonys, Hasofereto
palikuonys, Perudos palikuonys,
56 Jaalos palikuonys, Darkono
palikuonys, Gidelio palikuonys,
57 Šefatijo palikuonys, Chatilo
palikuonys, Pocheret-Haşebajimo

1 Pgl. Nech; M: palikuonių
2 Pgl. Nech 1 Esdr; M: Azmaveto
3 Pgl. Nech 1 Esdr
4 Pgl. Nech 1 Esdr
5 Pgl. Nech; M: palikuonių
6 Pgl. Nech; M: palikuonių
7 Pgl. Nech 7, 43 G[B]S; M: Ješūvos ir Kadmielio palikuonių iš hodavijų
8 Nech 1 Esdr; M: sargų palikuonys
9 ~Nech; 1 Esdr + Utos palikuonys, Ketabo palikuonys
10 QNechG[Amin]S; K: Šamlajo
11 Kkr. MssNech: Mechyros

palikuonys, Amio palikuonys. 58 Iš viso šventyklos vergų ir Saliamono vergų palikuonių buvo trys šimtai devyniasdešimt du.

59 O šitie yra tie, kurie atvyko iš Tel-Melacho, Tel-Charšos, Kerubo, Adano, Imerio, bet negalėjo įrodyti savo protėvių šeimos ir savo kilmės, ar jie kilę iš Izraelio: 60 Delajo palikuonys, Tobijo palikuonys, Nekodos palikuonys—šeši šimtai penkiasdešimt du. 61 O iš kunigų[1]: Chobajo palikuonys, Hakoṣo palikuonys, palikuonys Barzilajo, kuris buvo vedęs žmoną iš gileadiečio Barzilajo dukterų ir buvo vadinamas jų vardu. 62 Šitie ieškojo savo įrašo tarp įtrauktųjų į sąrašą. Bet kadangi jie nebuvo rasti, jie buvo išskirti iš kunigavimo kaip netinkami. 63 Tiršata[2] jiems uždraudė valgyti to, kas švenčiausia, iki pakils kunigas, galintis vartoti urimą ir tumimą.

64 Visą bendruomenę sudarė iš viso keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šešiasdešimt, 65 neskaitant jų vergų ir vergių. Šitų buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Be to, jie turėjo du šimtus giesmininkų ir giesmininkių. 66 Jų arklių buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, jų asilėnų—du šimtai keturiasdešimt penki, 67 jų kupranugarių—keturi šimtai trisdešimt penki, jų asilų—šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.

63 Sk 27, 21

Dovanos šventyklai

68 Kai kurios šeimų galvos, atėjusios prie VIEŠPATIES namų, buvusių Jeruzalėje, davė savanoriškų dovanų Dievo namams, kad juos atstatytų jų vietoje. 69 Kiek leido jų išgalės, jie padovanojo kulto fondui šešiasdešimt vieną tūkstantį drachmų aukso, penkis tūkstančius minų sidabro ir šimtą kunigų apdarų.

70 Kunigai, leviai ir kai kurie pasauliečiai[3] apsigyveno ⌜Jeruzalėje ir [jos] apylinkėse⌝[4], o giesmininkai, vartų sargai bei šventyklos vergai[5] ir visi [kiti] izraeliai savo miestuose.

70 1 Kron 9, 2; Nech 11, 3

Atstatomas aukuras

3 O kai, izraeliams jau esant savo miestuose, atėjo septintasis mėnuo, žmonės susirinko kaip vienas vyras į Jeruzalę. 2 Tada pakilo Joṣadako sūnus Ješūva su savo broliais kunigais ir Šealtielio sūnus Zerubabelis su savo giminaičiais ir pastatė Izraelio Dievo aukurą, kad aukotų ant jo deginamąsias aukas, kaip parašyta Dievo vyro Mozės įstatyme. 3 Jie įkūrė aukurą ant ⌜jo pirmykštės vietos⌝[6], nors ir su baime, juos apėmusia dėl šalių tautų, ir ant jo aukojo deginamąsias aukas VIEŠPAČIUI—ryto ir vakaro aukas. 4 Jie šventė Palapinių šventę, kaip raštu įsakyta, ir kasdien [aukojo] tokį deginamųjų aukų skaičių, koks buvo skirtas kiekvienai dienai. 5 Paskui, be[7] nuolatinės deginamosios aukos, [jie aukojo] šabatų[8], jaunačių, visų švenčiamų VIEŠPATIES švenčių ir visų atnešusių VIEŠPAČIUI savanoriškų dovanų [aukas]. 6 Septintojo mėnesio pirmąją dieną jie pradėjo aukoti VIEŠPAČIUI deginamąsias aukas, nors VIEŠPATIES šventyklos pamatai dar nebuvo padėti.

2 Iš 27, 1 3 Sk 28, 1–8 4 Sk 29, 12–38 5 Sk 28, 11—29, 39

Dedami šventyklos pamatai

7 Jie davė pinigų akmenlaužiams ir dailidėms, taip pat maisto, gėrimo ir aliejaus ṣidoniečiams ir tyriečiams, kad tie atgabentų kedro medžių iš Lebanono ⌜per jūrą į Jafą⌝[9], kaip jiems leido Persų karalius Kyras.

8 Antraisiais metais po jų atvykimo prie Dievo namų Jeruzalėje, antrąjį mėnesį, Šealtielio sūnus

1 Pgl. Nech 7, 63 1Esdr 5, 38; M: kunigų palikuonių
2 Persų valdytojo garbės titulas, reiškiąs gerbtiną

3 Lit. iš liaudies
4 Pgl. 1 Esdr 5, 45; ~M
5 M + savo miestuose; ~G[A] 1 Esdr 5, 46
6 GS1Esdr; M: jo [senųjų] pamatų
7 Rk.
8 1Ms 1Esdr 5, 51; plg. 2 Kron 2, 3; 8, 13; ~M
9 Lit. į Jafos jūrą

Zerubabelis ir Josadako sūnus Ješūva
pradėjo [statyti] su visais kitais savo
broliais, kunigais, leviais ir apskritai
visais atvykusiais iš nelaisvės į Jeruzalę,
ir jie paskyrė levius, dvidešimties metų
amžiaus ir vyresnius, VIEŠPATIES
namų darbo prižiūrėti. 9 Tada Ješūva
su savo sūnumis ir broliais, Kadmielis,
'Binujis ir Hodavijas'[1] stojo kaip vienas
prižiūrėti dirbančių Dievo namų darbą
[Chenadado sūnūs, jų sūnūs ir jų
giminaičiai, leviai].
10 Statytojams padėjus
VIEŠPATIES šventyklos pamatus,
sustojo kunigai, apsirengę bisu[2], su
trimitais, ir leviai asafai su cimbolais
girti VIEŠPATĮ Izraelio karaliaus
Dovydo nustatyta tvarka. 11 Ir jie
užgiedojo, girdami ir dėkodami
VIEŠPAČIUI: „nes jis geras, nes amžina
jo malonė Izraeliui“. O visi žmonės
krykštavo garsiu šūkavimu, girdami
VIEŠPATĮ dėl to, kad buvo padėti
VIEŠPATIES namų pamatai. 12 Bet
daugelis kunigų, levių ir protėvių šeimų
galvų, senių, kurie buvo matę pirmuosius
namus, kai jie dar stovėjo,—tie jiems
buvo tikrieji namai—balsiai verkė,
tačiau daugelis garsiai šūkavo iš
džiaugsmo, 13 taip kad žmonės negalėjo
atskirti džiaugsmo šūkavimo nuo žmonių
verksmo balso, nes žmonės krykštavo
garsiu šūkavimu, ir tas garsas buvo
girdimas toli.

10 1 Kron 25, 1 11 1 Kron 16, 34; 2 Kron 5, 13; 7, 3; Ps 100, 5; 106, 1; 107, 1; 118, 1; 136, 1; Jer 33, 11

Pasipriešinimas šventyklos atstatymui Kyrui viešpataujant

4 Judo ir Benjamino priešininkai,
išgirdę, kad tremtinių bendruomenės
nariai statą šventyklą VIEŠPAČIUI,
Izraelio Dievui, 2 priėjo prie Zerubabelio
ir prie protėvių šeimų galvų ir jiems
pasiūlė: „Mes norime statyti drauge su
jumis, nes mes, kaip ir jūs, garbiname
jūsų Dievą ir jam mes aukojome nuo
dienų Esar-Chadono, Asirijos karaliaus,
kuris mus čia atkėlė“. 3 Bet
Zerubabelis, Ješūva ir visos kitos
Izraelio protėvių šeimų galvos jiems
atsakė: „Jūs neturite nieko bendra su
mumis, kad galėtumėte statyti mūsų
Dievo namus, bet mes vieni statysime
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, kaip
mums yra įsakęs karalius Kyras, Persų
karalius“. 4 Tada šalies žmonės atėmė
Judo žmonėms drąsą ir juos atgrasė nuo
statymo. 5 Jie taip pat papirkdavo jiems
priešintis [karaliaus] patarėjus, kad
niekais paverstų jų sumanymą, kol
gyveno Persų karalius Kyras, iki Persų
karaliaus Darijaus karaliavimo.

2 2 Kar 17, 24–41

Trukdymai viešpataujant Kserksui bei Artakserksui ir šventyklos statybos sustabdymas

6 Karaliaujant Kserksui, jo
karaliavimo pradžioje, jie parašė skundą
prieš Judo ir Jeruzalės gyventojus.
7 Artakserkso dienomis Bišlamas,
Mitredatas, Tabeelis ir visi kiti jo
bendrininkai parašė [laišką] Persų
karaliui Artakserksui. Laiško tekstas
buvo parašytas aramėjišku šriftu ir
išverstas į aramėjų kalbą. [Šita yra]
aramėjų [versija]:
8 Vyriausiasis [karaliaus]
valdininkas Rechumas ir raštininkas
Šimšajas parašė karaliui Artakserksui
vieną tokio turinio laišką [, nukreiptą]
prieš Jeruzalę:
9 'Vyriausiaisis valdininkas
Rechumas, raštininkas Šimšajas ir visi
kiti jų bendrininkai, teisėjai,
pasiuntiniai, tarpelajai, persai,
urukiečiai, babiloniečiai, šūšaniečiai, tai
yra ėlamiečiai, 10 ir visos kitos tautos,
kurias didysis ir garbingasis Asnaparas
buvo ištrėmęs ir įkurdinęs Samarijos
miestuose ir likusiajame Užeufratyje.
Dabar 11 šitoks turinys laiško, kurį jie
jam pasiuntė:
„Karaliui Artakserksui: tavo
valdiniai, Užeufračio žmonės.
Dabar: 12 tebūnie žinoma karaliui,
kad judėjai, kurie atėjo nuo tavęs pas
mus, atvyko į Jeruzalę. Jie atstato tą
maištingą ir nedorą miestą. Jie užbaigia
sienas ir taiso pamatus. 13 Tebūnie
dabar žinoma karaliui, kad, jei tas
miestas bus atstatytas ir jo sienos
užbaigtos, jie nebemokės činšo, duoklių
natūra ir [kitokių] mokesčių, ir pagaliau

1 Rk. pgl. 2, 40; M: jo sūnūs, judėjai
2 T.y. plona balta drobe

⌜mano karalius patirs nuostolį⌝[1].
14 Dabar: kadangi ⌜mes esame įpareigoti
karaliaus rūmams⌝[2] ir kadangi mums
nepridera matyti karaliaus apgėdinimą,
todėl mes siunčiame ir pranešame
karaliui, 15 kad būtų paieškota tavo
tėvų protokolų knygoje. Tu rasi
protokolų knygoje ir sužinosi, kad tas
miestas yra maištingas miestas,
kenksmingas karaliams bei
provincijoms, ir kad nuo senovės jame
keliamas maištas. Dėl to tas miestas ir
nusiaubtas. 16 Mes pranešame karaliui,
kad, jei tas miestas bus atstatytas ir jo
sienos užbaigtos, dėl to nebeturėsi dalies
Užeufratyje".
17 Karalius pasiuntė atsakymą:
„Vyriausiajam valdininkui
Rechumui, raštininkui Šimšajui ir
visiems kitiems jų bendrininkams,
gyvenantiems Samarijoje ir kitur
Užeufratyje, pasveikinimas!
Dabar: 18 laiškas, kurį mums
atsiuntėte, buvo man pažodžiui
perskaitytas. 19 Man įsakius, buvo
paieškota ir rasta, kad šitas miestas jau
nuo senovės sukildavęs prieš karalius ir
kad jame būdavęs kurstomas maištas bei
sukilimas. 20 Tačiau galingi karaliai
viešpatavo Jeruzalei ir valdė visą
Užeufratį. Jiems buvo mokamas činšas,
duoklės natūra ir [kitokie] mokesčiai.
21 Taigi dabar duokite įsakymą, kad
šitie vyrai būtų sustabdyti. To miesto
nevalia atstatyti, iki bus duotas mano
įsakymas. 22 Ir saugokitės, kad šituo
reikalu neveiktumėte aplaidžiai! Kam
turėtų padidėti žala karaliams
pakenkti?"
23 Po to, kai karaliaus Artakserkso
laiško turinys buvo perskaitytas
vyriausiojo valdininko Rechumo,
raštininko Šimšajo ir jų bendrininkų
akivaizdoje, tie skubiai vyko į Jeruzalę
pas judėjus ir juos sulaikė [nuo darbo]
ginkluota pajėga. 24 Tuomet sustojo
Jeruzalėje esančių Dievo namų darbas ir
liko sustabdytas iki antrųjų Persų
karaliaus Darijaus karaliavimo metų.

6 Est 1, 1

1 Rk.; M: ji s (arba: tai) pakenks karaliams
2 Lit. sūdėme (t.y. valgėme) karaliaus rūmų druską

Šventyklos statymas atnaujinamas Darijui viešpataujant

5 Kai pranašas Chagajas ir Ido sūnus
Zacharijas, pranašai, pranašavo
⌜judėjams, esantiems⌝[3] Jude ir Jeruzalėje,
jiems viešpataujančio Izraelio Dievo
vardu, 2 tada pakilo Šealtielio sūnus
Zerubabelis ir Josadako sūnus Ješūva ir
pradėjo statyti Dievo namus Jeruzalėje.
Su jais buvo Dievo pranašai, kurie juos
parėmė.

1 Chag 1, 1 1 Zach 1, 1 2 Chag 1, 12; Zach 4, 6–9

Tatenajo laiškas Darijui

3 Tuo laiku pas juos atvyko
Užeufračio vietininkas Tatenajas ir
Šetar-Boznajas su jų bendrininkais ir
juos taip paklausė: „Kas jums davė
leidimą statyti namus ir priruošti šitą
medžiagą?" Paskui ⌜jie taip juos
paklausė⌝[4]: „Kaip vadinasi vyrai, kurie
stato šitą pastatą?" 5 Bet jų Dievo akis
buvo ant Judo vyresniųjų.[5] Tad anie
nesulaikė jų [nuo statymo], iki
pranešimas pasieksiąs Darijų ir paskui
jiems būsiąs pristatytas dokumentas apie
šitą dalyką.
6 Turinys laiško, kurį Užeufračio
vietininkas Tatenajas, Šetar-Boznajas ir
jo bendrininkai, Užeufračio inspektoriai,
pasiuntė karaliui Darijui. 7 Jie jam
siuntė pranešimą, ir jame buvo taip
parašyta:
„Karaliui Darijui visokios gerovės!
8 Tebūnie karaliui žinoma, kad
mes nuvykome į Judo provinciją, prie
didžiojo Dievo namų. Jie statomi iš
keturkampių akmenų, ir lentos kalamos
prie sienų. Šitas darbas kruopščiai
atliekamas ir sekasi jų rankose.
9 Paskui klausinėjome tuos
vyresniuosius, taip juos paklausėme:
‚Kas jums davė leidimą statyti šituos
namus ir priruošti šitą medžiagą?'
10 Taip pat ir jų vardus išklausėme iš jų,
kad tau praneštume. Tad galėjome
pateikti raštu jiems vadovaujančių vyrų
vardus. 11 Jie mums davė tokį
atsakymą: ‚Mes esame dangaus ir žemės

3 Arba: prieš judėjus, esančius
4 MsGS; M: mes taip jiems sakėme
5 T.y. Dievas maloniai pažvelgė į Judo vyresniuosius

Dievo tarnai ir atstatome namus, kurie
prieš daugelį metų buvo pastatyti ir
kuriuos pastatė ir užbaigė didis Izraelio
karalius. 12 Bet kadangi mūsų tėvai
supykdė dangaus Dievą, jis juos atidavė į
kaldėjo Nebuchadneşaro, Babilono
karaliaus, valdžią. Tas sugriovė šituos
namus, o tautą ištrėmė į Babiloną.
13 Tačiau pirmaisiais Babilono
karaliaus Kyro metais karalius Kyras
davė įsakymą atstatyti šituos Dievo
namus. 14 Taip pat ir auksinius bei
sidabrinius Dievo namų rykus, kuriuos
Nebuchadneşaras buvo paėmęs iš
Jeruzalėje buvusios šventyklos ir
nugabenęs į Babilono šventyklą,
karalius Kyras leido paimti iš Babilono
šventyklos. Jie buvo perduoti vienam,
vardu Šešbaşarui, kurį jis paskyrė
vietininku 15 ir kuriam jis paliepė:
„Paimk šituos rykus, vyk [ir] juos
nugabenk į Jeruzalės šventyklą.
Tebūnie Dievo namai pastatyti ant jų
[senosios] vietos“. 16 Paskui tas
Šešbaşaras atvykęs padėjo Dievo namų
pamatus Jeruzalėje. Nuo to laiko iki šiol
jie tebestatomi ir dar nebaigti‘.

17 Taigi dabar, jei tai patiktų karaliui, tebūnie ten paieškota, tai yra Babilone, karaliaus archyvuose, ar tikrai taip yra, kad karaliaus Kyro buvo išleistas ediktas atstatyti tuos Dievo namus Jeruzalėje, ir šituo reikalu tebūnie mums atsiųstas karaliaus nuosprendis“.

12 2 Kar 25, 8–12; 2 Kron 36, 17–20; Jer 52, 12–15
13 Ezr 1, 2–11

Darijaus įsakas

6 Po to, karaliui Darijui davus įsakymą
ten, Babilone, ieškoti archyvuose, kur
būdavo sudedami lobiai, 2 atsirado
Ekbatanoje, Medijos provincijoje
esančioje tvirtovėje, vienas ritinys,
kuriame taip buvo parašyta:

„Memorandumas.

3 Pirmaisiais karaliaus Kyro metais karalius Kyras išleido įsaką Jeruzalės Dievo namų reikalu.

Namai turi būti atstatyti vietoje, kur
būdavo aukojamos pjaunamosios aukos
ir atnašaujamos deginamosios aukos. Jų
aukštis turi būti 'trisdešimt mastų, jų
ilgis—šešiasdešimt mastų'[1], jų plotis—
dvidešimt[2] mastų. 4 [Reikia dėti] tris
sluoksnius keturkampių akmenų ir vieną
sluoksnį medžio. Išlaidos turi būti
apmokėtos iš karaliaus iždo. 5 Taip pat
auksiniai ir sidabriniai Dievo namų
indai, kuriuos Nebuchadneşaras paėmė
iš Jeruzalėje buvusios šventyklos ir
nugabeno į Babiloną, turi būti sugrąžinti
ir viskas turi nueiti į Jeruzalėje esančią
šventyklą, į savo vietą, ir 'būti padėta'[3]
Dievo namuose“.

6 Taigi dabar Užeufračio
vietininke Tatenajau, Šetar-Boznajau ir
jūs, jų bendrininkai, Užeufračio
inspektoriai, laikykitės atokiai nuo
tenai! 7 Nevaržykite tų Dievo namų
darbo! Tegul judėjų vietininkas ir judėjų
vyresnieji atstato tuos Dievo namus jų
[senojoje] vietoje. 8 Be to, mano
duodamas įsakas, kaip jūs, statant tuos
Dievo namus, turite padėti tiems judėjų
vyresniesiems: iš karaliaus iždo,
susidarančio iš Užeufračio mokesčių,
turi būti visiškai apmokėtos tų vyrų
išlaidos. 9 Ir ko tik reikia—jauniklių
jaučių, avinų ir ėriukų deginamosioms
aukoms dangaus Dievui, kviečių,
druskos, vyno ir aliejaus,—kaip
pareikalaus Jeruzalėje esantys kunigai,
turi būti kasdien nedelsiant jiems
teikiama, 10 kad jie aukotų patinkamas
aukas dangaus Dievui ir melstųsi už
karaliaus bei jo sūnų gyvybę.

11 Taip pat mano duodamas įsakas,
kad kiekvienam, kuris pažeis šitą ediktą,
turi būti ištrauktas sienojas iš jo namų,
ir jis turi būti stačiomis pamautas ant jo,
o jo namai dėl to paversti griuvėsių[4]
krūva. 12 O Dievas, kuris ten
apgyvendino savo vardą, tegul nuverčia
kiekvieną karalių ir tautą, kurie išdrįstų
priešingai elgtis, norėdami sunaikinti
tuos Dievo namus, esančius Jeruzalėje!
Aš, Darijus, daviau įsaką. Jis turi būti
stropiai vykdomas“.

Šventyklos statymo užbaigimas ir dedikacija

1 Rk. pgl. 1 Kar 6, 2; M: 60 mastų
2 Rk. pgl. 1 Kar 6, 2S; M: 60
3 Rk. pgl. GSV 1 Esdr; M: tu turi padėti
4 Arba: atmatų

13 Po to Užeufračio vietininkas
Tatenajas, Šetar-Boznajas ir jų
bendrininkai [tai] stropiai vykdė pagal
karaliaus Darijaus atsiųstą [įsaką]. 14 O
judėjų vyresnieji sėkmingai statė
pranašo Chagajo ir Ido sūnaus Zacharijo
pranašavimo dėka. Jie užbaigė statybos
darbą pagal Izraelio Dievo įsakymą ir
Kyro bei Darijaus[1] įsaką. 15 Šitie namai
buvo užbaigti trečiąją[2] Adaro mėnesio
dieną, tai yra šeštaisiais karaliaus
Darijaus viešpatavimo metais.

16 Tada izraeliai—kunigai, leviai
ir visi kiti tremtinių bendruomenės
nariai—džiaugsmingai šventė šitų Dievo
namų pašventinimą. 17 Jie paaukojo
šitiems Dievo namams pašventinti šimtą
jaučių, du šimtus avinų, keturis šimtus
ėriukų ir dvylika ožių kaip auką už viso
Izraelio nuodėmę, pagal Izraelio genčių
skaičių. 18 Jis paskyrė kunigus pagal jų
klases ir levius pagal jų skyrius
Jeruzalėje esančių Dievo namų[3]
tarnybai, kaip raštu įsakyta Mozės
knygoje.

14 Chag 1, 1 14 Zach 1, 1

Tremtinių bendruomenė švenčia Pesachą

19 Keturioliktąją pirmojo mėnesio
dieną tremtinių bendruomenės nariai
šventė Pesachą, 20 nes kunigai ir leviai
buvo [visi] kaip vienas apsivalę. Jie visi
buvo tyri[4]. Jie pjovė Pesacho avinėlį
visiems tremtinių bendruomenės
nariams, savo broliams kunigams ir sau
patiems. 21 [Jį] valgė izraeliai,
pargrįžusieji iš tremties, ir visi, kurie
buvo atsiskyrę nuo šalies pagonių
netyrybės [ir prisijungę] prie jų,
norėdami ieškoti VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo. 22 Ir jie džiaugsmingai šventė
Neraugintos duonos šventę septynias
dienas, nes VIEŠPATS buvo juos
pradžiuginęs, palenkdamas į juos
Asirijos karaliaus širdį taip, jog šis juos
parėmė Dievo, Izraelio Dievo, namų
darbe.

1 M + ir Persų karaliaus Artakserkso
2 1 Esdr 7, 5 Josephus Ant 11, 4–7: dvidešimt trečiąją
3 Įtrp. su $G^{L}S$
4 T.y. nesutepti apeiginiu požiūriu

19 Iš 12, 1–20

EZROS KELIONĖ Į JERUZALĘ IR REFORMOS (7, 1—8, 36)

Ezros atvykimas ir misija

7 Po šitų įvykių, Persų karaliui
Artakserksui viešpataujant, Ezra,
sūnus Serajo, sūnaus Azarijo, sūnaus
Chilkijo, 2 sūnaus Šalumo, sūnaus
Šadoko, sūnaus Achitubo, 3 sūnaus
Amarijo, sūnaus Azarijo, sūnaus
Merajoto, 4 sūnaus Zacharijo, sūnaus
Uzio, sūnaus Bukio, 5 sūnaus Abišūvos,
sūnaus Pinechaso, sūnaus Eleazaro,
vyriausiojo kunigo Aharono sūnaus—
6 šitas Ezra atvyko iš Babilono. Jis
buvo raštininkas, žinovas Mozės
įstatymo, kurį buvo davęs VIEŠPATS,
Izraelio Dievas. Karalius suteikė jam
viską, ko jis prašė, nes VIEŠPATIES, jo
Dievo, ranka buvo ant jo.
7 Septintaisiais karaliaus Artakserkso
metais [su juo] ėjo aukštyn į Jeruzalę kai
kurie izraeliai, kunigai, leviai,
giesmininkai, vartų sargai ir šventyklos
vergai. 8 Ir jis atvyko į Jeruzalę
penktąjį mėnesį, tai yra septintaisiais
karaliaus metais. 9 Mat jis pirmojo
mėnesio pirmąją buvo nusprendęs
iškeliauti iš Babilono ir penktojo
mėnesio pirmąją atvyko į Jeruzalę, nes jo
Dievo gera ranka buvo ant jo. 10 Juk
Ezra buvo iš širdies nusistatęs tyrinėti
VIEŠPATIES įstatymą, jį vykdyti ir
mokyti Izraelyje nuostatus bei teisę.

11 Šitas yra turinys memorandumo,
kurį karalius Artakserksas įteikė
Ezrai—kunigui, raštininkui, žinovui
dalykų, susijusių su Izraeliui duotais
VIEŠPATIES įsakymais ir nuostatais:

12 „Artakserksas, karalių karalius,
Ezrai—kunigui, dangaus Dievo įstatymo
mokovui, pasveikinimas[5]! Dabar:
13 mano yra duotas įsakas, kad mano
karalystėje kiekvienas iš Izraelio tautos
ir iš kunigų bei levių, kuris nori vykti į
Jeruzalę, gali vykti drauge su tavim,
14 nes tu esi karaliaus ir jo septynių
patarėjų siunčiamas Judo bei Jeruzalės
būklės ištirti su pagalba tavo Dievo

5 Pgl. 1 Esdr 8, 9S; arba: ir taip toliau. Tiksli žodžio reikšmė neaiški.

įstatymo, esančio tavo rankoje, 15 ir
pergabenti sidabrą bei auksą, kurį
karalius ir jo patarėjai padovanojo
Izraelio Dievui, kurio buveinė yra
Jeruzalėje, 16 taip pat visą sidabrą ir
auksą, kurį tu gausi visoje Babilono
provincijoje, drauge su tėvynainių ir
kunigų dovanomis, kurias jie padovanos
savo Dievo namams, esantiems
Jeruzalėje. 17 Taigi tu turi rūpestingai
nupirkti už šituos pinigus jaučių, avinų,
ėriukų su jiems priklausomomis javienių
bei liejamosiomis aukomis ir juos aukoti
ant aukuro jūsų Dievo namų, esančių
Jeruzalėje. 18 O kas tau ir tavo broliams
atrodys tinkama daryti su likusiuoju
sidabru bei auksu, darykite, kaip sutinka
su jūsų Dievo valia. 19 Taip pat visus
indus, kurie tau perduodami tavo Dievo
namų tarnybai, pristatyk Jeruzalės
Dievo akivaizdon. 20 Visa kita, ko
reikia tavo Dievo namams, ką tu turi
parūpinti, tu gali parūpinti iš karaliaus
iždinių. 21 Mano paties, karaliaus
Artakserkso, yra duotas įsakas visiems
Užeufračio iždininkams:
,Ko tik kunigas Ezra, dangaus Dievo
įstatymo mokovas, iš jūsų reikalaus, turi
būti stropiai teikiama[1]: 22 iki šimto
talentų sidabro, iki šimto korų kviečių,
iki šimto batų vyno ir iki šimto batų
aliejaus, o druskos neaprėžtas kiekis.
23 Ką tik įsakys dangaus Dievas, turi
būti uoliai daroma dangaus Dievo
namams, kad neužeitų rūstybė ant
karaliaus ir jo sūnų karalystės. 24 Taip
pat tebūnie jums pranešta, kad
neleidžiama apdėti činšu, duoklėmis
natūra ar [kitais] mokesčiais bet kokio
kunigo, levio, giesmininko, vartų sargo,
šventyklos vergo ar [kitokio] šitų Dievo
namų tarno‘.
25 O tu, Ezra, pagal savo Dievo
išmintį, kurią turi, paskirk valdininkus[2]
ir teisėjus, kurie teistų visus Užeufratyje
gyvenančius žmones, būtent visus, kurie
pažįsta tavo Dievo įstatymą. O kas
nepažįsta, tą turite pamokyti. 26 O kas
tik neklausys tavo Dievo įstatymo ir
karaliaus įstatymo, tas turi būti griežtai
nuteistas ar mirtimi, ar ištūmimu[3], ar
piniginе bauda, ar kalėjimu“.

Ezros doksologija

27 Tebūnie pašlovintas VIEŠPATS,
mūsų protėvių Dievas, kuris įdėjo tokį
dalyką į karaliaus širdį, kad padarytų
šlovingus VIEŠPATIES namus, esančius
Jeruzalėje, 28 ir kuris atkreipė į mane
karaliaus, jo patarėjų ir visų galingų
karaliaus valdininkų malonę! O aš
išdrįsau, nes VIEŠPATIES, mano Dievo,
ranka buvo ant manęs, ir surinkau iš
Izraelio [šeimų] galvas, kad jos eitų su
manim aukštyn.

Su Ezra vykusių tremtinių sąrašas

8 Šitos yra protėvių šeimų galvos ir jų
sąrašas—tie, kurie karaliui Arta-
kserksui viešpataujant, ėjo aukštyn su
manim iš Babilono:
2 Iš Pinechaso palikuonių—
Gėršomas,
iš Itamaro palikuonių—
Danielis,
iš Dovydo palikuonių—
Chatušas, 3 ⌜Šechanijo sūnus⌝[4],
iš Parošo palikuonių—
Zacharijas, su kuriuo buvo įrašyta
šimtas penkiasdešimt vyriškių;
4 iš Pachat-Moabo palikuonių—
Zerachijo sūnus Eljehoenajas ir su juo
du šimtai vyriškių;
5 iš Zataus[5] palikuonių—
Jachazielio sūnus Šechanijas ir su juo
trys šimtai vyriškių;
6 iš Adino palikuonių—Jonatano
sūnus Ebedas ir su juo penkiasdešimt
vyriškių;
7 iš Elamo palikuonių—Atalijo
sūnus Ješajas ir su juo septyniasdešimt
vyriškių;
8 iš Šefatijo palikuonių—
Michaelio sūnus Zebadijas ir su juo
aštuoniasdešimt vyriškių;
9 iš Joabo palikuonių—Jechielio
sūnus Obadijas ir su juo du šimtai
aštuoniolika vyriškių;
10 iš Banio[6] palikuonių—Josifijo
sūnus Šelomotas ir su juo šimtas
šešiasdešimt vyriškių;

1 Lit. vykdoma
2 G: Rašto žinovus
3 iš bendruomenės
4 G^A 1 Esdr 8, 29; M: iš Šechanijo sūnų
5 Įtrp. su G^A 1 Esdr 8, 32; ~M
6 Įtrp. su G^A 1 Esdr 8, 36

11 iš Bebajo palikuonių—Bebajo
sūnus Zacharijas ir su juo dvidešimt
aštuoni vyriškiai;
12 iš Azgado palikuonių—
Hakatano sūnus Jochananas ir su juo
šimtas dešimt vyriškių;
13 iš Adonikamo palikuonių—
paskutinieji[1]; šitie buvo jų vardai:
Elifeletas, Jeielis ir Šemajas, ir su jais
šešiasdešimt vyriškių;
14 o iš Bigvajo palikuonių—
˹Zabudo sūnus Utajas˺[2] ir su juo
septyniasdešimt vyriškių.

Šventyklos personalo suverbavimas

15 Juos surinkau prie kanalo,
tekančio į Ahavą, ir ten stovyklavome
tris dienas. Kai apžiūrėjau pasauliečius
ir kunigus, ten neradau nė vieno iš levių.
16 Tada pasikviečiau Eliezerį, Arielį,
Šemają, Elnataną[3], Jaribą, Elnataną,
Nataną, Zachariją, Mešulamą,
˹vadovaujančius vyrus, ir Jojaribą bei
Elnataną, mokytojus˺[4], 17 ir ˹juos
išsiunčiau˺[5] pas Idą, Kasifijos vietos
vadovą. ˹Jiems pasakiau, ką jie turi˺[6]
kalbėti Idui, jo giminaičiams[7] ˹ir
šventyklos vergams˺[8] Kasifijos vietoje:
kad jie mums parūpintų tarnų mūsų
Dievo namams. 18 Kadangi mūsų Dievo
gera ranka buvo ant mūsų, jie mums
atvedė protingą vyrą iš Izraelio sūnaus
Levio sūnaus Machlio palikuonių,
būtent Šerebiją su jo sūnumis ir
giminaičiais—aštuoniolika, 19 taip pat
Chašabiją ir su juo Ješają iš Merario
palikuonių, jo giminaičius ir jų sūnus—
dvidešimt, 20 o iš šventyklos vergų,
kuriuos Dovydas ir vyresnieji buvo davę
leviams patarnauti,—du šimtus
dvidešimt šventyklos vergų. Jie visi
buvo įrašyti vardais.

Pasiruošimai kelionei

21 Paskui aš ten, prie Ahavos
kanalo, paskelbiau pasninką, kad
nusižemintume savo Dievo akyse,
norėdami išmelsti iš jo laimingos
kelionės sau, savo šeimoms ir visam
mūsų turtui, 22 nes būčiau gėdijęsis
karalių prašyti kareivių ir raitelių, kad
jie mus apgintų nuo priešų kelyje, nes
buvome pasakę karaliui: „Mūsų Dievo
ranka yra ant visų jo ieškančiųjų, kad
darytų gera, bet jo galybė ir rūstybė yra
prieš visus jį paliekančius“. 23 Taigi
mes pasninkavome ir meldėme savo
Dievą [pagalbos] šituo reikalu, ir jis
išklausė mus.
24 Vėliau aš atskyriau iš
vyriausiųjų kunigų dvylika, ˹taip pat
Šerebiją bei Chašabiją˺[9] ir su jais dešimt
jų giminaičių, 25 ir jiems atsvėriau
sidabrą, auksą ir rykus, mūsų Dievo
namams pašvęstas dovanas, kurias buvo
paaukoję karalius, jo patarėjai, jo
vyresnieji ir visi ten buvusieji izraeliai.
26 ˹Atsvėręs jiems įteikiau˺[10] šešis šimtus
penkiasdešimt talentų sidabro, šimtą
sidabrinių indų, sveriančių ˹du
talentus˺[11], šimtą talentų aukso,
27 dvidešimt tūkstančio darikų vertės
auksinių taurių ir du indus iš žalvario,
blizgančio it auksas, tokio brangaus,
kaip auksas, 28 ir jiems pasakiau: „Jūs
esate VIEŠPAČIUI šventi, ir indai yra
šventi. Sidabras ir auksas yra
savanoriškos dovanos VIEŠPAČIUI,
jūsų protėvių Dievui. 29 Budriai [jas]
saugokite, kol pasversite vyriausiųjų
kunigų bei levių ir Izraelio protėvių
šeimų vyresniųjų akivaizdoje Jeruzalėje,
VIEŠPATIES namų iždinėse“.
30 Kunigai ir leviai perėmė atsvertus
sidabrą, auksą ir indus, kad juos
nugabentų į Jeruzalę, į mūsų Dievo
namus.

Sėkminga kelionė į Jeruzalę

31 Pirmojo mėnesio dvyliktąją
išsirengėme nuo Ahavos kanalo keliauti
į Jeruzalę. Mūsų Dievo ranka buvo ant
mūsų, ir jis mus apsaugojo kelyje nuo

---

1 turbūt paskutinieji šeimos nariai, palikę Babiloną
2 Pgl. 1 Esdr 8, 40; M: Utajas ir Zabudas (KG[A]: Zabudas, QG[L]SV: Zakūras)
3 Kl. Mss: Jonataną
4 Arba rk. pgl. 1 Esdr 8, 43: vyriausius mokytojus
5 KG; QG[L]S: jiems įsakiau [vykti]
6 Lit. Įdėjau į jų burną žodžius, kuriuos jie turėjo
7 V 1 Esdr 8, 45; M: jo broliui
8 Rk. su Q 1 Esdr 8, 45

9 Pgl. 1 Esdr 8, 54; M: būtent Šerebiją, Chašabiją
10 Lit. Atsvėriau ant jų rankų
11 Rk.; M: talentus

priešų ir plėšikų užpuolių[1]. 32 Taip mes
atvykome į Jeruzalę ir ten pasilikome
tris dienas. 33 O ketvirtąją dieną buvo
pasverti sidabras, auksas ir indai mūsų
Dievo namuose ir perduoti kunigui
Meremotui, Urijo sūnui, drauge su juo
esant Pinechaso sūnui Eleazarui ir su
jais esant Ješūvos sūnui Jozabadui bei
Binujo sūnui Noadijui, leviams.
34 Viskas buvo [patikrinta] pagal
skaičių ir svorį, ir tuo metu visas svoris
buvo užrašytas.

Pargrįžusieji aukoja Dievui aukas

35 Parvykusieji iš nelaisvės,
tremtinių bendruomenės nariai, aukojo
deginamąsias aukas Izraelio Dievui:
dvylika jauniklių jaučių už visą Izraelį,
devyniasdešimt šešis avinus,
septyniasdešimt septynis ėriukus,
dvylika ožių, aukojamų už nuodėmę—
visa tai kaip deginamąją auką
VIEŠPAČIUI.
36 Jie taip pat perdavė karaliaus
potvarkius karaliaus satrapams ir
Užeufračio valdytojams, o šitie teikė
paramą tautai ir Dievo namams.

Pranešimas apie mišrias vedybas

9 Tuos reikalus atlikus, prie manęs
priėjo vyresnieji, sakydami: „Izraelio
pasauliečiai, kunigai ir leviai nesilaikė
atsiskyrę nuo šalių tautų, kaip dėl jų
bjaurių praktikų jie būtų turėję daryti,
būtent nuo kanaaniečių, chitiečių ir
amoriečių, 2 bet iš jų dukterų ėmė sau ir
savo sūnums [žmonas]. Taip šventoji
sėkla susimaišė su šalių tautomis. Vadai
ir pareigūnai pirmavo šituo neištikimu
elgesiu“. 3 Išgirdęs šitą pranešimą, aš
perplėšiau savo apatinį drabužį ir savo
apsiaustą, roviau galvos ir barzdos
plaukus ir sėdėjau apstulbęs. 4 Tada
susirinko prie manęs visi, kurie bijojo
Izraelio Dievo grasinimų dėl tremtinių
bendruomenės neištikimybės. O aš
sėdėjau apstulbęs iki vakarinės aukos.

Ezros malda

5 Tačiau vakarinės aukos metu
atsikėliau iš ⌜ten, kur sėdėjau
nusižeminęs⌝[2], ir perplėštu apatiniu bei
apsiaustu atsiklaupiau ant kelių,
išplėčiau rankas į VIEŠPATĮ, savo
Dievą, 6 ir tariau: „Mano Dieve, labai
gėdijuos pakelti į tave, mano Dieve, savo
veidą, nes mūsų nusikaltimai peraugo
galvą ir mūsų kaltė savo didumu pasiekė
dangų. 7 Nuo savo protėvių dienų iki
šios dienos mes esame didžiai nusikaltę,
ir dėl mūsų nusikaltimų mes, mūsų
karaliai ir mūsų kunigai, buvome
atiduoti į šalių karalių valdžią, kalavijui,
į nelaisvę, apiplėšimui ir viešam
išgėdinimui, kaip šiandien yra. 8 Bet
dabar trumpą akimirksnį VIEŠPATS,
mūsų Dievas, parodė mums malonę,
palikdamas mums išgelbėtųjų likutį ir
suteikdamas mums atramą[3] savo
šventoje vietoje. Taip mūsų Dievas leido
mūsų akims prašvisti ir mums truputį
atsigauti mūsų vergystėje. 9 Juk mes
esame vergai, tačiau, mums vergaujant,
mūsų Dievas nepaliko mūsų, bet atkreipė
į mus Persijos karalių malonę, leisdamas
mums taip atsigauti, jog galėjome
atstatyti savo Dievo namus ir atitaisyti
jų griuvėsius, ir suteikdamas mums
apginties sieną Jude bei Jeruzalėje.
10 O dabar ką, tam įvykus,
besakysime, mūsų Dieve? Juk palikome
tavo įsakymus, 11 kuriuos įsakei per
savo tarnus pranašus, tardamas: ‚Šalis, į
kurią jūs įeisite jos užimti, yra šalis,
sutepta šalių tautų netyrumu, jų
bjauriais papročiais, kurių, būdami
netyri, jie padarė ją pilną nuo vieno galo
iki kito. 12 Taigi dabar neleiskite savo
dukterų už jų sūnų ir neimkite jų
dukterų savo sūnums. Niekad nesiekite
jų laimės ir gerovės, kad sustiprėtumėte,
valgytumėte šalies gėrybes ir [ją]
paliktumėte kaip veldinį savo sūnums
per amžius!‘ 13 *Po viso to*, kas užėjo ant
mūsų dėl mūsų piktų darbų ir dėl mūsų
didelės kaltės,—visgi tu, mūsų Dieve,
mus nubaudei mažiau, negu buvo
nusipelnę mūsų nusikaltimai, ir mums
dovanojai tokį ⌜išsigelbėjusių būrį⌝[4], kaip
šitas,—14 ar mes vėl laužysime tavo
įsakymus ir susigiminiuosime vedybomis
su tautomis, kurios laikosi tokių bjaurių
papročių? Argi neturėtum supykti ant
mūsų, iki galutinai sunaikinsi, taip kad

1 Lit. rankų
2 Lit. iš savo nusižeminimo
3 Lit. palapinės kuolelį
4 Arba: išgelbėjimą

nebepaliktų jokio ⌜išsigelbėjusių
likučio⌝[1]? 15 VIEŠPATIE, Izraelio
Dieve, tu esi teisus, kad mes, kaip
šiandien yra, esamę išlikę kaip
išsigelbėjusių būrys. Štai mes esame
tavo akivaizdoje su savo kalte! Tikrai
dėl to niekas negali išsilaikyti tavo
akivaizdoje!“

12 Iš 34, 11–16; Dt 7, 1–5

Žmonės išpažįsta savo nuodėmę

10 Tuo tarpu, kai Ezra verkdamas ir
keliaklupstas meldėsi ir išpažino
[kaltę] ties Dievo namais, prie jo
susirinko labai didelis vyrų, moterų ir
vaikų būrys, nes žmonės graudžiai verkė.
2 Tada Jechielio sūnus Šechanijas iš
Elamo palikuonių atsiliepdamas tarė
Ezrai: „Mes sulaužėme ištikimybę savo
Dievui, vesdami svetimtautes moteris iš
šalies tautų. O vis dėlto dabar Izraelis
dar turi vilties: 3 mes dabar norime
⌜iškilmingai įsipareigoti⌝[2] savo Dievui,
kad paleisime visas [svetimtautes]
moteris ir kas yra iš jų gimę, mano
valdovo ir mūsų Dievo įsakymo
bijančiųjų patarimu. Tebūnie [tai]
daroma pagal įstatymą! 4 Kelkis, nes tas
dalykas yra tavo pareiga, o mes būsime
su tavim! Būk drąsus ir veik!“ 5 Tada
Ezra atsistojo ir prisaikino kunigų, levių
ir viso Izraelio vyresniuosius, kad jie taip
darytų. Ir jie prisiekė. 6 Paskui Ezra
pakilo iš vietos, esančios ties Dievo
namais, nuėjo į Eljašibo sūnaus
Jehochanano butą ir ten pernakvojo[3].
Jis nevalgė duonos ir negėrė vandens,
nes liūdėjo dėl tremtinių bendruomenės
neištikimybės.

Tremtinių susirinkimas ir jo nutarimas

7 Vėliau buvo paskelbta Jude ir
Jeruzalėje visiems tremtiniams, kad jie
turi susirinkti į Jeruzalę, 8 o jei kas per
tris dienas neateis, to visas turtas
vyresniųjų ir seniūnų nutarimu turi būti
nusavintas ir jis pats išskirtas iš
tremtinių bendruomenės.
9 Taigi visi Judo ir Benjamino
vyrai per tris dienas susirinko į Jeruzalę,
tai yra devintojo mėnesio dvidešimtąją,
ir visi žmonės susėdo Dievo namų
aikštėje, drebėdami dėl to dalyko ir dėl
lietaus būrių. 10 Tada kunigas Ezra
atsistojęs jiems tarė: „Jūs neištikimai
pasielgėte, vesdami svetimtautes
moteris, [ir taip] padauginote Izraelio
kaltę. 11 Bet dabar atlikite išpažintį
VIEŠPAČIUI, savo protėvių Dievui, ir
darykite jo valią: atsiskirkite nuo šalies
tautų ir nuo svetimtaučių moterų!“
12 Tada visi susirinkusieji atsakė garsiu
balsu: „Mums pridera vykdyti taip, kaip
pasakei. 13 Bet žmonių daug ir lietingas
metas. Tad neįmanoma stovėti lauke.
Be to, tas reikalas negali būti atliktas
per vieną dieną ar dvi, nes šituo atžvilgiu
daug kas iš mūsų yra nusikaltęs.
14 Tegul mūsų vyresnieji atstovauja
visai bendruomenei, ir visi gyvenantys
mūsų miestuose, vedę svetimtautes
moteris, tegul ateina paskirtais laikais ir
drauge su jais atskirų miestų seniūnai
bei teisėjai, ⌜kad nukreiptume⌝[4] nuo savęs
mūsų Dievo dėl šito dalyko užsidegusią
rūstybę. 15 Tik Asahelio sūnus
Jonatanas ir Tikvos sūnus Jachzejas tam
pasipriešino, o Mešulamas ir levis
Šabetajas juos parėmė.
16 Tremtiniai taip padarė.
Kunigas Ezra išsirinko[5] vyrus, šeimų
galvas, jų šeimoms atstovauti, ir jie visi
buvo [paskirti] vardais. Dešimtojo
mėnesio pirmąją dieną jie padarė posėdį,
norėdami ištirti tą dalyką. 17 O iki
pirmojo mėnesio pirmosios dienos jie
visiškai baigė [turėti reikalų] su visais
vyrais, vedusiais svetimtautes moteris.

Sąrašas asmenų, vedusių svetimtautes moteris

18 Iš kunigijos narių, kurie buvo
vedę svetimtautes moteris, buvo rasti
[šitie]: Iš Jošadako sūnaus Ješūvos
palikuonių ir jo giminaičių: Maasejas,
Eliezeris, Jaribas ir Gedalijas. 19 Jie
pasižadėjo paleisti savo žmonas, ir jų
atsiteisimo auka buvo avinas už jų kaltę.
20 Iš Imerio palikuonių: Chananis ir
Zebadijas. 21 Iš Charimo palikuonių:
Maasejas, Elijas, Šemajas, Jechielis ir

1 Lit. jokio likučio ir jokio išsigelbėjusio (arba: išsigelbėjimo)
2 Lit. sudaryti sandorą
3 1 Esdr 9, 2G[L]; M: nuėjo
4 Arba: iki būsime nukreipę
5 1 Esdr 9, 16 G[L]S; M: buvo išrinkti

Uzijas. 22 Iš Paschūro palikuonių:
Eljoenajas, Maasejas, Išmaelis,
Netanelis, Jozabadas ir Elasa.
23 Iš levių: Jozabadas, Šimis,
Kelajas, tai yra Kelita, Petachijas, Judas
ir Eliezeris. 24 Iš giesmininkų:
Eljašibas. Iš vartų sargų: Šalumas,
Telemas ir Uris.
25 Iš Izraelio: iš Parošo
palikuonių: Ramijas, Jizijas, Malkijas,
Mijaminas, Eleazaras, Chašabijas ir
Benajas. 26 Iš Elamo palikuonių:
Matanijas, Zacharijas, Jechielis, Abdis,
Jeremotas ir Elijas. 27 Iš Zataus
palikuonių: Eljoenajas, Eljašibas,
Matanijas, Jeremotas, Zabadas ir Aziza.
28 Iš Bebajo palikuonių: Jehochananas,
Chananijas, Zabajas, Atlajas. 29 Iš
Banio[1] palikuonių: Mešulamas,
Maluchas, Adajas, Jašubas, Šealis,
Jeremotas. 30 Iš Pachat-Moabo
palikuonių: Adna, Kelalis, Benajas,
Maasejas, Matanijas, Beşalelis, Binujis
ir Menašė. 31 Iš Charimo palikuonių:
Eliezeris, Jišijas, Malkijas, Šemajas,
Šimeonas, 32 Benjaminas, Maluchas,
Šemarijas. 33 Iš Chašumo palikuonių:
Matenajas, Matata, Zabadas, Elifeletas,
Jeremajas, Menašė, Šimis. 34 Iš
Bigvajo[2] palikuonių: Maadajas,
Amramas, Uelis, 35 Benajas, Bedijas,
Kelajas. 36 Iš Joros palikuonių[3]:
Meremotas, Eljašibas, 37 Matanijas,
Matenajas ir Jaasajas. 38 Iš Binujo
palikuonių[4]: Šimis, 39 Šelemijas,
Natanas ir Adajas. 40 Iš Zakajo
palikuonių[5]: Šašajas, Šarajas,
41 Azarelis, Šelemijas, Šemarijas,
42 Šalumas, Amarijas, Juozapas. 43 Iš
Nebo palikuonių: Jeielis, Matitijas,
Zabadas, Zebina, Jadajas, Joelis,
Benajas. 44 Visi šitie buvo vedę
svetimtautes žmonas. Ir jie atleido jas—
žmonas ir vaikus[6].

1 Arba rk.: Bigvajo

2 Rk.; M: Banio
3 Rk., plg. 2, 18
4 Rk.; M: ir Banis, ir Binujis
5 Rk., plg. 2, 9; M: Machnadbajas
6 Rk. pgl. 1 Esdr 9, 36; arba rk.: Ir jie atleido nuo savęs žmonas, nors ir buvo vaikų; G: ir jiems buvo gimę vaikų iš jų

NECHEMIJAS

Žinia iš Jeruzalės

1 Chakalijo sūnaus Nechemijo žodžiai.
Kislevo mėnesį, dvidešimtaisiais
metais, man esant Šušano tvirtovėje,
2 Chananis, vienas iš mano brolių,
atvyko su kai kuriais vyrais iš Judo.
Juos klausinėjau apie judėjus,
išsigelbėjusį likutį, tuos, kurie buvo
išlikę iš nelaisvės[1], ir apie Jeruzalę.
3 Jie man sakė: „Išlikusieji, kurie išliko
iš nelaisvės, ten provincijoje yra didelėje
bėdoje ir gėdoje. Jeruzalės siena pilna
spragų, ir jos vartai sudeginti“. 4 Išgirdęs
šituos žodžius, aš atsisėdau, verkiau ir
liūdėjau ištisas dienas. Pasninkavau ir
meldžiaus dangaus Dievo akivaizdoje.

Nechemijo malda

5 Aš tariau: „Ak, VIEŠPATIE,
dangaus Dieve, didysis ir baisusis Dieve,
išlaikąs ⸢sandoros ištikimybę⸣[2] tiems,
kurie jį myli ir laikosi jo įsakymų,
6 tebūnie, meldžiu, tavo ausis atidi ir
tavo akys atviros, kad klausytum savo
tarno maldos, kuria aš dabar meldžiuos
tavo akyse dieną ir naktį už izraelius,
tavo tarnus, ir išpažįstu izraelių
nuodėmes, kuriomis tau nusidėjome.
[Taip pat] aš ir mano tėvai nusidėjome.
7 Tikrai piktai tau elgėmės ir
nesilaikėme įsakymų, nuostatų ir
potvarkių, kuriuos įsakei savo tarnui
Mozei. 8 Atsimink, meldžiu, žodį, kurį
įsakei savo tarnui Mozei: ‚Jei jūs būsite
neištikimi, aš jus išsklaidysiu tarp tautų,
9 o jei atsiversite į mane, laikysitės
mano įsakymų ir juos vykdysite, tai, nors
ir jūsų išsklaidytieji būtų dangaus
pakraštyje, iš ten juos surinksiu ir
parvesiu į vietą, kurią išsirinkau, kad
ten apgyvendinčiau savo vardą‘. 10 Juk
jie yra tavo tarnai ir tavo tauta, kurią
išvadavai savo didele jėga ir savo tvirta
ranka. 11 Ak, VIEŠPATIE, meldžiu,
tebūnie tavo ausis atidi tavo tarno
maldai ir maldai tavo tarnų, kurie
noringai bijo tavo vardo. Duok šiandien,
meldžiu, savo tarnui pasisekimą ir duok
jam rasti pasigailėjimą šito vyro
akivaizdoje!“ Mat aš buvau karaliaus
taurininkas.

8 Lev 26, 33 9 Dt 30, 1–5

Artakserksas įgalioja Nechemiją atstatyti Jeruzalę

2 Nisano mėnesį, dvidešimtaisiais
karaliaus Artakserkso metais, vynas
buvo [padėtas] ties juo[3]. Aš pakėliau
vyną ir jį padaviau karaliui. Kadangi
[anksčiau] nebuvau atrodęs prislėgtas jo
akivaizdoje, 2 karalius mane paklausė:
„Kodėl atrodai toks prislėgtas? Tu juk
nesergi. Tai niekas kita, kaip tik
sielvartas!“ Aš labai išsigandau 3 ir
tariau karaliui: „Tegyvuoja karalius
amžinai! Kodėl neturėčiau atrodyti
prislėgtas, kai miestas, kuriame yra
mano protėvių kapai, nusiaubtas ir jo
vartai sunaikinti ugnimi?“ 4 Tada
karalius man tarė: „Ko gi tu prašai?“ O
aš, pasimeldęs dangaus Dievui,
5 atsakiau karaliui: „Jei karaliui
patinka ir jei tu esi palankiai nusiteikęs
savo tarnui, [prašau] mane siųsti į Judą, į
mano protėvių kapų miestą, kad jį
atstatyčiau“. 6 Tada karalius, karalienei
sėdint šalia jo, mane paklausė: „Kaip
ilgai užtruks tavo kelionė ir kada
sugrįši?“ Taigi karalius teikėsi mane
siųsti, o aš nurodžiau jam laiką.
7 Paskui sakiau karaliui: „Jei karaliui
patinka, tebūnie man duota laiškų
Užeufračio valdytojams, kad jie mane
praleistų, kol atvyksiu į Judą, 8 ir laiškas
Asafui, karaliaus girininkui, kad jis man
duotų medžių šventyklos tvirtovės vartų
sijoms padaryti, miesto sienai ir namams,
į kuriuos įsikelsiu“. Karalius man davė,
nes maloninga mano Dievo ranka buvo
ant manęs.

9 Taigi atvykau pas Užeufračio
valdytojus ir jiems įteikiau karaliaus
laiškus. O karalius buvo pasiuntęs
drauge su manim karininkų ir raitelių.
10 Kai choronietis Sanbalatas ir
amonietis pareigūnas Tobijas tai išgirdo,
jiems labai nepatiko, kad buvo atvykęs
žmogus rūpintis izraelių gerove.

---

1 Tai gali reikšti tuos, kurie išvengė nelaisvės, arba tuos, kurie išliko gyvi iš patekusių į nelaisvę, arba net abi išlikėlių kategorijas.

2 Lit. sandorą ir ištikimybę

3 GS: manim

3 2 Kar 25, 8–10; 2 Kron 36, 19; Jer 52, 12–14

Naktinė miesto sienos apžiūra

11 Atvykęs į Jeruzalę, ten išbuvau
tris dienas. 12 Paskui atsikėliau naktį,
aš pats ir keli vyrai su manim—aš [dar]
niekam nebuvau išdavęs, ką mano
Dievas ⌜buvo mane paraginęs⌝[1] daryti
Jeruzalei,—ir su manim nebuvo jokio
kito gyvulio, kaip tik gyvulys, ant kurio
aš jojau. 13 Naktį išjojau pro Slėnio
vartus, [jojau] į vietą, esančią ties
Slibino versme, ir į Mėšlo vartus,
apžiūrinėdamas Jeruzalės sienas, kur
buvo spragų, ir jos vartus, kurie buvo
ugnies sunaikinti. 14 O man persigavus
prie Versmės vartų ir Karaliaus
tvenkinio, gyvulys, ⌜kuriuo
jojau⌝[2],nebeturėjo vietos praeiti. 15 Tad
naktį lipau slėniu aukštyn, apžiūrėdamas
sieną.Paskui pasukau atgal, įjojau pro
Slėnio vartus ir sugrįžau.

Nutarimas atstatyti Jeruzalės sienas

16 Pareigūnai nepastebėjo, kur
buvau nuėjęs ir ką aš dariau, nes
judėjams ligtol nieko nebuvau
pranešęs—nei kunigams, nei
kilmingiesiems, nei pareigūnams, nei
jokiems kitiems valdininkams[3]. 17 Bet
[dabar] jiems tariau: „Jūs patys matote,
kokioje nelaimėje mes esame, kad
Jeruzalė nusiaubta ir jos vartai
sudeginti. Eikšte ir statykime Jeruzalės
sieną, kad nebebūtume apgėdinimo
dalykas!“ 18 Kai jiems papasakojau, kaip
maloninga buvo ant manęs Dievo ranka,
ir taip pat karaliaus žodžius, kuriuos jis
man buvo pasakęs, jie tarė: „Kelkimės ir
statykime!“ Ir jie drąsiai griebėsi gero
darbo.

19 O kai choronietis Sanbalatas,
amonietis pareigūnas Tobijas ir arabas
Gešemas tai išgirdo, jie, mus pašiepdami
ir niekindami, tarė: „Ką gi jūs čia
darote? Ar jūs keliate maištą prieš
karalių?“ 20 Bet aš jiems atsakiau:
„Dangaus Dievas mums duos
pasisekimą, o mes, jo tarnai, pakilę
statysime. Bet jūs neturite jokios dalies,
nei teisių, nei atminimo[4] Jeruzalėje!“

1 Lit. įdėjęs man į širdį
2 Lit. po manim
3 Lit. atliekantiems [administracinį] darbą

Miesto sienų atstatymas

3 Tada vyriausiasis kunigas Eljašibas ir
jo broliai kunigai ėmėsi darbo ir statė
Avių vartus. Jie ⌜įdėjo jų sijas⌝[5] ir įstatė
jų duris. Jie [toliau statė] iki Šimto
bokšto[6] [ir] iki Chananelio bokšto.
2 Šalia jo statė Jericho vyrai. Šalia jų
statė Imrio sūnus Zakūras.

3 Žuvų vartus statė Hasenavos
sūnūs. Jie įdėjo jų sijas ir įstatė jų duris,
[įtaisė] jų užraktus ir skląsčius. 4 Šalia jų
taisė Hakoso sūnaus Urijo sūnus
Meremotas. Šalia jų taisė Mešezabelio
sūnaus Berechijo sūnus Mešulamas.
Šalia jų taisė Baanos sūnus Sadokas. 5
Šalia jų taisė tekojiečiai, tačiau jų
didikai nepalenkė savo sprando savo
valdovo darbe.

6 Ješanos vartus taisė Paseacho
sūnus Jojada ir Besodijo sūnus
Mešulamas. Jie įdėjo jų sijas, įstatė jų
duris ir [įtaisė] jų užraktus bei skląsčius.
7 Šalia jų taisė gibeonietis Malatijas ir
meronotietis Jadonas [su] Gibeono ir
Mispos, Užeufračio valdytojo būstinės,
vyrais. 8 Šalia jo taisė Charhajo sūnus
Uzielis, ⌜vienas iš auksakalių⌝[7]. Šalia jo
taisė Chananijas, vienas iš kvepalų
maišytojų, ir jie paliko[8] Jeruzalę iki
plačiojo mūro. 9 Šalia jų taisė Chūro
sūnus Refajas, pusės Jeruzalės apylinkės
viršininkas. 10 Šalia jų taisė Charumafo
sūnus Jedajas ties savo namais. Šalia jo
taisė Chašabnejo sūnus Chatušas.
11 Charimo sūnus Malkijas ir Pachat-
Moabo sūnus Chašubas statė antrąją
dalį ⌜ir Krosnių bokštą⌝[9]. 12 Šalia jo taisė
Halochešo sūnus Šalumas, [kitos]
Jeruzalės apylinkės pusės viršinin-
kas— jis pats ir jo dukterys.

4 T.y. nieko, kas leistų jus atminti ar paminėti
5 Rk.,plg. 3 ir 6 skn.; M: juos pašventino
6 M+ dtgr.: juos pašventino
7 Rk.; M: auksakaliai
8 T.y. paliko Jeruzalės miesto dalį už taisomos sienos
9 G: iki Krosnių bokšto

13 Slėnio vartus taisė Chanūnas ir
Zanoacho gyventojai—jie juos atstatė,
įstatė jų duris, [įtaisė] jų užraktus bei
skląsčius—ir [toliau] statė tūkstantį
mastų sienos iki Mėšlo vartų.
14 Mėšlo vartus taisė Rechabo
sūnus Malkijas, Bėt-Hakeremo
apskrities viršininkas. Jis juos atstatė,
įstatė jų duris ir [įtaisė] jų užraktus bei
skląsčius.
15 Versmės vartus taisė Kol-
Chozės sūnus Šalumas, Mispos apskrities
viršininkas,—jis juos atstatė, apdengė
stogu ir įstatė jų duris, [įtaisė] jų
užraktus bei skląsčius,—ir Vandentiekio
tvenkinio sieną prie karaliaus sodo ir iki
laiptų, nusileidžiančių iš Dovydo miesto.
16 Už jo taisė Azbuko sūnus Nechemijas,
pusės Bėt-Šuro apskrities viršininkas,
iki vietos, esančios ties Dovydo kapais, ir
iki dirbtinio tvenkinio, ir iki Karžygių
namų. 17 Už jo taisė leviai: Banio sūnus
Rechumas; šalia jo taisė Chašabijas,
pusės Keilos apskrities viršininkas, už
savo apskritį. 18 Už jo taisė jų broliai:
Chenadado sūnus Binujis, [kitos] Keilos
apskrities pusės viršininkas. 19 Šalia jo
Ješūvos sūnus Ezeris, Mispos
viršininkas, taisė antrąją dalį ties vieta,
kur užlipama į ginklinę prie atramos.[1]
20 Už jo Zabajo[2] sūnus Baruchas taisė
antrąją dalį nuo atramos iki vyriausiojo
kunigo Eljašibo namų angos. 21 Už jo
Meremotas, Hakoso sūnaus Urijo sūnus,
taisė antrąją dalį nuo Eljašibo namų
angos iki Eljašibo namų galo. 22 Už jo
taisė kunigai, apylinkės vyrai. 23 Už jų[3]
taisė Benjaminas ir Chašubas ties savo
namais. Už jų[4] taisė Azanijas, Ananijo
sūnaus Maasejo sūnus, šalia savo namų.
24 Už jo Chenadado sūnus Binujis taisė
antrąją dalį nuo Azarijo namų iki
atramos ir iki Kampo. 25 'Už jo taisė'[5]
Uzajo sūnus Palalis ties atrama ir
aukštutiniuoju bokštu, išsikišančiu iš
karaliaus rūmų, esančių prie Sargybos
kiemo. Už jo— Parošo sūnus Pedajas
26 [6]iki vietos, esančios ties Vandens
vartais rytuose ir išsikišusiu bokštu.
27 Už jo tekojiečiai taisė antrąją dalį
nuo vietos, esančios ties išsikišusiu
didžiuoju bokštu iki Ofelio sienos.
28 Viršum Žirgų vartų taisė
kunigai, kiekvienas ties savo namais.
29 Už jų[7] taisė Imerio sūnus Sadokas ties
savo namais. Už jo taisė Šechanijo sūnus
Šemajas, rytinių vartų sargas. 30 Už jo
Šelemijo sūnus Chananijas ir Salafo
šeštasis sūnus Chanūnas taisė antrąją
dalį. Už jo taisė Berechijo sūnus
Mešulamas ties savo butu. 31 Už jo taisė
Malkijas, vienas iš auksakalių, iki
šventyklos vergų ir pirklių namų ties
Apžiūros vartais ir iki aukštutinio
Kampo kambario. 32 O tarp aukštutinio
Kampo kambario ir Avių vartų taisė
auksakaliai ir pirkliai.

Priešų reakcija

33 Kai Sanbalatas išgirdo, kad mes
statome sieną, jis supyko ir pasidarė
labai apmaudingas. Jis tyčiojosi iš judėjų
34 ir sakė savo bendrininkų ir Samarijos
kariuomenės akivaizdoje: „Ką daro tie
silpnajėgiai judėjai? Ar jie 'patikės savo
dalyką Dievui'[8]? Ar jie aukos aukas? Ar
jie užbaigs per dieną? Ar jie vėl atgaivins
iš šiukšlių krūvų paimtus akmenis, kurie
perdegę?“ 35 O amonietis Tobijas,
stovėdamas šalia jo, tarė: „Ką jie ir
bestatytų, jei užšoks lapė, suardys jų
akmeninę sieną!“

Nechemijo malda

36 „Išgirsk, mūsų Dieve, nes mes
tapome paniekos dalyku! Sugrąžink jų
piktžodžiavimą ant jų pačių galvos ir
atiduok juos kaip grobį į nelaisvės
šalį! 37 Neatleisk jų kaltės, ir teneiš-
dyla jų nuodėmė tavo akyse, nes jie
įžeidė statytojus!“

1 Arba: stačiojo šlaito; taip pat 24 ir 25 skn.
2 KG; dgl.MssQSV: Zakajo
3 Rk.; M: jo
4 Rk.; M: jo
5 Rk.; ~M
6 M+ iš 11,21: ir šventyklos vergai gyveno ant Ofelio
7 Rk.; M: jo
8 Rk.; M: paliks sau

38 O mes [toliau] statėme sieną, ir
visa siena iki pusės buvo sujungta, nes
žmonės buvo pasiryžę dirbti.

Priešų užpuolio grėsmė ir Jeruzalės savigynos priemonės

4 O kai Sanbalatas, Tobijas, arabai,
amoniečiai ir ašdodiečiai išgirdo, kad
Jeruzalės sienų taisymas darė pažangą,
nes pradėjo užsidaryti spragos, jie labai
supyko. 2 Jie visi drauge susimokė
žygiuoti į karą prieš Jeruzalę ir mums[1]
padaryti sąmyšį. 3 Bet mes meldėmės
savo Dievui ir dieną bei naktį išstatėme
sargybas ant sienų[2] apsiginti nuo jų.
4 Tačiau judėjai[3] sakė:

„Išseko nešėjo jėga,
o šiukšlių daug.
Mes vieni neįstengsime
sienos atstatyti!“

5 Tuo tarpu priešininkai sakė: „Tegul
jie nesužino ir nepastebi, iki įsiveršime į
jų tarpą , juos išžudysime ir
sustabdysime darbą“. 6 Tačiau kai jų
kaimynystėje gyvenantys judėjai atėję
mums daug[4] kartų pranešė ⌜visus piktus
kėslus, kuriuos anie planavo prieš mus⌝[5],
7 aš pastačiau kai kuriuos žemutinėse
vietovės dalyse už sienos, atvirose
vietose. Pastačiau žmones pagal gimines
su jų kalavijais, ietimis ir lankais. 8
Pamatęs, ⌜kad jie bijojo⌝[6], pakilau ir
tariau didikams, tarybos nariams ir
visiems kitiems žmonėms: „Nebijokite jų!
Atsiminkite VIEŠPATĮ, didįjį ir
baisingąjį, ir kovokite už savo brolius,
savo sūnus ir savo dukteris, savo žmonas
ir savo namus!“ 9 Kai mūsų priešai
išgirdo, kad mums tai buvo pranešta ir
kad Dievas buvo niekais pavertęs jų
sumanymą, mes visi sugrįžome prie
sienos, kiekvienas prie savo darbo.
10 Nuo tos dienos [tik] pusė mano
vaikinų dirbo darbą, o [kita] jų pusė
laikė nusitvėrusi ietis, skydus, lankus ir
šarvus, o vadai [stovėjo] užnugary visų
Judo namų, 11 atstatančių sieną.
Naštanešiai buvo ginkluoti: viena ranka
[kiekvienas] dirbo darbą, o kita laikė
nusitvėręs ginklą. 12 Be to, kiekvienas iš
statytojų statydamas nešiojo savo
kalaviją prisijuosęs prie strėnų, o rago
pūtėjas stovėjo šalia manęs. 13 Ir aš
pasakiau didikams, tarybos nariams ir
visiems kitiems žmonėms: „Darbas yra
⌜labai išsiplėtęs⌝[7]. Mes esame ant mūro
paskiri, toli vienas nuo kito. 14 Iš kur
išgirsite rago garsą, ten susirinkite prie
mūsų. Mūsų Dievas kariaus už mus!“
15 Taip mes, pusei jų laikant nusitvėrus
ietis, dirbome darbą nuo aušros brėškimo
iki žvaigždžių pasirodymo. 16 Tuo pačiu
metu dar pasakiau žmonėms: „Tegul
kiekvienas su savo tarnu nakvoja
Jeruzalėje, kad jie naktį mums eitų
sargybą, o dieną atliktų darbą. 17 Nei aš
pats, nei mano giminaičiai, nei mano
vaikinai, nei mano asmens sargybiniai,
kurie sekė paskui mane,—mes
nenusivilkdavome savo drabužių.
Kiekvienas laikydavo savo ginklą savo
dešinėje[8].

Nechemijas imasi priemonių prieš visuomenės negeroves

5 Tuomet pakilo garsus tautiečių ir
ypač jų moterų skundo šauksmas prieš
jų brolius judėjus. 2 Vieni sakė: „Savo
sūnus ir dukteris ⌜mes turime užstatyti⌝[9],
kad gautume grūdų, turėtume ką valgyti
ir galėtume gyventi!“ 3 Kiti sakė: „Mes
turime užstatyti savo laukus,
vynuogynus ir namus, kad gautume
grūdų bado netu“. 4 Vėl kiti sakė:
„Turėjome skolintis pinigų karaliaus
mokesčiams apmokėti, įkeisdami savo
laukus ir vynuogynus. 5 Mes juk esame
tokio pat kūno, kaip ir mūsų broliai, ir
mūsų vaikai tokie pat, kaip ir jų vaikai, o
tačiau štai mes turime atiduoti savo
sūnus ir dukteris baudžiauninkais. Kai
kurios mūsų dukterys jau yra paverstos
baudžiauninkėmis, ir mes nieko negalime

1 Rk.; M: jam; G: man
2 Lit. jų; M: prieš juos
3 Lit. Judas
4 Lit. dešimt
5 Rk.; M: iš visų vietų, į kurias sugrįšite prieš mus
6 Rk.; ~M,
7 Lit. didelis ir platus
8 Rk.; M: vanduo
9 Rk.; M: mūsų yra daug

padaryti, nes mūsų laukai ir mūsų
vynuogynai priklauso kitiems!"
6 Aš labai supykau, kai išgirdau
jų skundo šauksmą ir šituos žodžius.
7 Aš apsigalvojau ir, traukdamas tieson
didikus ir tarybos narius, jiems sakiau:
„Jūs kiekvienas iš savo brolio lupate
palūkanas!" Paskui aš sušaukiau prieš
juos didelį susirinkimą
8 ir jiems tariau:
„Mes išpirkome, kiek leido mūsų išgalės,
savo brolius judėjus, parduotus
pagonims, o jūs parduodate net savo
brolius, kad jie [vėl] būtų mums
parduoti!" Tada jie tylėjo ir nerado
atsakymo.
9 O aš tęsiau: „Negeras
dalykas, kurį jūs darote! Argi
neturėtumėte elgtis bijodami mūsų
Dievo, [jau dėl to,] kad [mūsų] negėdytų
pagonys, mūsų priešai?
10 Taip pat ir aš,
mano broliai ir mano vaikinai esame
jiems paskolinę pinigų ir grūdų.
Dovanokime gi šitą skolą!
11 Tuojau
atiduokite jiems, meldžiu, jų dirvas,
vynuogynus, alyvmedžių sodus bei
namus ir [atleiskite] pinigų, javų, vyno ir
aliejaus skolą[1], kurią jūs esate jiems
paskolinę!"
12 Tada jie tarė: „Atiduosime
ir nieko iš jų nereikalausime.
Padarysime taip, kaip tu įsakai".Tada
pasišaukiau kunigus ir anuos
prisaikdinau, kad vykdytų, kaip buvo
pažadėję.
13 Taip pat, iškratęs savo
sterblę, tariau: „Tegul Dievas taip
iškrato kiekvieną vyrą, kuris neištesės
šito pažado, iš jo namų ir iš jo įsigytos
nuosavybės ir tegul jis toks pasidaro:
iškratytas ir tuščias!" Visi susirinkusieji
tarė: „Amen" ir garbino VIEŠPATĮ. Ir
tauta vykdė, kaip buvo pažadėjusi.

7 Iš 22, 25; Lev 25, 35–37; Dt 23, 19–20

Nechemijo nesavanaudiškas valdymas

14 Be to, nuo dienos, kai man buvo
įsakyta būti Judo šalies valdytoju, nuo
dvidešimtųjų iki trisdešimt antrųjų
karaliaus Artakserkso metų, per dvylika
metų aš su savo broliais nevalgiau
valdytojui skirtų maisto davinių.
15 Tiesa, ankstesnieji valdytojai,
buvusieji pirma manęs, apsunkino
žmones, imdami iš jų ⌜išlaikymo mokestį:
kasdien⌝[2] po keturiasdešimt šekelių
sidabro. Jų tarnai irgi išnaudojo tautą,
bet aš taip nedariau iš Dievo baimės.
16 Aš taip pat stvėriaus šitos sienos
darbo, nors ir ⌜nebuvome įsigiję⌝[3] jokios
žemės nuosavybės, ir visi mano tarnai
ten buvo surinkti prie darbo.
17 Nors
judėjai, būtent pareigūnai, šimtas
penkiasdešimt asmenų, taip pat tie, kurie
apsilankydavo pas mus iš mūsų
aplinkumoje gyvenančių pagonių, valgė
prie mano stalo
18 ir nors tai, kas
kasdien būdavo paruošiama— vienas
jautis, šešios rinktinės avys ir
paukščiai—būdavo paruošiama mano
lėšomis ir kas dešimtį dienų gausiai
[paruošiama]visokio vyno, aš vis dėlto
nereikalavau valdytojui nustatytų
maisto davinių, nes vergystė sunkiai
slėgė šitą tautą.
19 Atsimink mano labui,
mano Dieve, viską, ką nuveikiau šitai
tautai!

Sąmokslai prieš Nechemiją ir sienos užbaigimas

6 Kai Sanbalatas, Tobijas, arabas
Gešemas ir visi kiti mūsų priešai
nugirdo, kad buvau atstatęs sieną ir kad
joje nebebuvo likę jokios spragos,—nors
iki to laiko dar nebuvau įkabinęs durų
vartuose,—
2 Sanbalatas ir Gešemas
atsiuntė man žinią: „Eikš, susitikime
Hakefirime, Ono slėnyje!" Bet jie manė
man padaryti pikta.
3 Taigi nusiunčiau
pas juos pasiuntinius su žinia: „Aš dirbu
didelį darbą ir negaliu vykti. Kodėl
turėtų sustoti darbas, man jį palikus ir
nusileidus pas jus?"
4 Jie [dar] keturis
kartus man siuntė tą pačią žinią, o aš
jiems taip pat atsakiau.
5 Tuo pat būdu Sanbalatas penktą
kartą siuntė pas mane savo tarną,
nešiną atviru laišku.
6 Jame buvo
parašyta: „Tautose eina garsas, ir
Gašmus tai patvirtina, kad tu ir judėjai
maną kelti maištą. Todėl tu atstatąs
sieną ir, anot šitų pranešimų, norįs tapti
jiems karaliumi.
7 Tu paskyręs ir
pranašų, kad jie paskelbtų apie tave
Jeruzalėje: ‚Karalius Jude!' Nūnai

1 Rk.; M: šimtą (= šimtąją, t.y. 1%?)

2 Rk.; M: už maistą ir vyną paskui

3 Kkr.MssVrs: nebuvau įsigijęs

šitokios paskalos pasigirs karaliui.
Taigi dabar eikš, pasitarkime drauge!“ 8
Bet aš nusiunčiau jam [atsakymą]:
„Neįvyko nieko panašaus į tai, ką tu
tvirtini, bet tu tai pats prasimanei“.
9 Mat jie visi norėjo mus įbauginti,
manydami: juos reikia atbaidyti nuo
darbo, kad jis nebūtų atliktas. O dabar
[dar labiau] man reikėjo ⌜drąsiai veikti⌝[1].
10 Paskui aš įėjau į Mehetabelio
sūnaus Delajo sūnaus Šemajo namus. Jis
⌜atrodė prislėgtas⌝[2] ir tarė: „Susitikime
Dievo namuose, šventyklos viduje, ir
užrakinkime šventyklos duris, nes jie
ateina tavęs nužudyti, naktį jie ateina
tavęs nužudyti!“ 11 Bet aš sakiau: „Ar
toks vyras, kaip aš, turėtų bėgti? Ir kas
toks, kaip aš, drįstų įeiti į šventyklą ⌜ir
išlikti⌝[3] gyvas? Aš neįeisiu!“ 12 Aš
supratau, kad ne Dievas jį buvo siuntęs,
bet kad jis kalbėjo pranašystę apie mane
dėl to, kad Tobijas ir Sanbalatas jį buvo
papirkę. 13 Jis buvo papirktas tam
tikslui, kad aš pabūgęs taip pasielgčiau
ir nusidėčiau. O tai jie būtų panaudoję
piktai apkalbai, kad galėtų mane šmeižti.
14 Atsimink, mano Dieve, Tobiją ir
Sanbalatą, [atlygindamas] pagal šituos
jų[4] darbus, taip pat ir pranašę Noadiją ir
visus kitus pranašus, kurie norėjo mane
įbauginti!
15 Siena buvo užbaigta Elulo
dvidešimt penktąją, per penkiasdešimt
dvi dienas. 16 Kai tai išgirdo visi mūsų
priešai, visi aplink mus gyvenantys
pagonys nusigando. Jie pasijuto labai
nužeminti ir suprato, kad šitas darbas
buvo atliktas su mūsų Dievo pagalba.
17 Be to, tomis dienomis Judo
kilmingieji siųsdavo daug laiškų Tobijui,
o Tobijo laiškai ateidavo pas juos.
18 Mat daugelis Jude buvo susijungę su
juo priesaika, nes jis buvo Aracho
sūnaus Šechanijo žentas, o jo sūnus
Jehochananas buvo vedęs Berechijo
sūnaus Mešulamo dukterį. 19 Jie taip
pat pasakodavo jo gerus darbus mano
akivaizdoje, o mano pareiškimus jam
pranešdavo. Tobijas siuntė laiškus man
įbauginti.

7 Kai siena buvo atstatyta ir aš buvau
įstatęs duris, buvo paskirti vartų
sargai, [giesmininkai ir leviai]. 2 Aš
pavedžiau savo broliui Chananiui ⌜ir
tvirtovės viršininkui Chananijui valdyti
Jeruzalę, nes šis buvo patikimas vyras ir
dievobaimingesnis už daugelį, 3 ir jiems
sakiau⌝[5]: „Nevalia atidaryti Jeruzalės
vartų ⌜iki saulės įkaičio⌝[6]. Durys turi būti
uždarytos ir užsklęstos, kol jie tebeeina
sargybą. Turi būti pastatyti sargybiniai
iš Jeruzalės gyventojų: vieni savo
sargybos postuose, kiti ties savo
namais“.
4 Miestas buvo platus ir didelis,
bet žmonių jame buvo mažai, ir nebuvo
statoma namų. 5 Tada mano Dievas man
įdėjo į širdį surinkti kilminguosius,
pareigūnus ir liaudį, kad juos
surašyčiau giminėmis. Radau
genealoginį sąrašą tų, kurie pradžioje
buvo atvykę. Radau jame parašyta:

Ankščiau pargrįžusių tremtinių sąrašas

6 Šitie yra [Judo] provincijos
žmonės, kurie ėjo aukštyn iš nelaisvės
tremtinių, kuriuos Babilono karalius
Nebuchadnecaras buvo ištrėmęs, ir
sugrįžo į Jeruzalę bei Judą, kiekvienas į
savo miestą, 7 kurie parvyko su
Zerubabeliu, Ješūva, Nechemiju,
Azariju, Raamiju, Nachamaniu,
Mordechaju, Bilšanu, Misperetu,
Bigvaju, Nechumu, Baana.
Izraelio tautos vyrų skaičius:
8 Parošo palikuonių: du
tūkstančiai šimtas septyniasdešimt du;
9 Šefatijo palikuonių: trys šimtai
septyniasdešimt du;
10 Aracho palikuonių: šeši šimtai
penkiasdešimt du;
11 Pachat-Moabo palikuonių,
būtent Ješūvos ir Joabo palikuonių: du
tūkstančiai aštuoni šimtai aštuoniolika;

---

1 Lit. sutvirtinti savo rankas
2 Arba: buvo užsidaręs (savo namuose)
3 Arba: kad išliktų
4 M: jo

5 QVrs; K: tai yra tvirtovės viršininkui Chananijui, valdyti Jeruzalę, nes jis buvo patikimas vyras ir dievobaimingesnis už daugelį. 3 Jis jiems tarė
6 Arba: per saulės įkaitį (t.y. karščiausiu dienos metu)

12 Ėlamo palikuonių: tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;
13 Zataus palikuonių: aštuoni šimtai keturiasdešimt penki;
14 Zakajo palikuonių: septyni šimtai šešiasdešimt;
15 Binujo palikuonių: šeši šimtai keturiasdešimt aštuoni;
16 Bebajo palikuonių: šeši šimtai dvidešimt aštuoni;
17 Azgado palikuonių: du tūkstančiai trys šimtai dvidešimt du;
18 Adonikamo palikuonių: šeši šimtai šešiasdešimt septyni;
19 Bigvajo palikuonių: du tūkstančiai šešiasdešimt septyni;
20 Adino palikuonių: šeši šimtai penkiasdešimt penki;
21 Aterio palikuonių, būtent Chizkijo: devyniasdešimt aštuoni;
22 Chašumo palikuonių: trys šimtai dvidešimt aštuoni;
23 Beșajo palikuonių: trys šimtai dvidešimt keturi;
24 Charifo palikuonių: šimtas dvylika;
25 *Gibeono*[1] palikuonių: devyniasdešimt penki;
26 Betliejaus ir Netofos vyrų: šimtas aštuoniasdešimt aštuoni;
27 Anatoto vyrų: šimtas dvidešimt aštuoni;
28 Bėt-Azmaveto vyrų: keturiasdešimt du;
29 Kirjat-Jearimo, Kefyros ir Beėroto vyrų: septyni šimtai keturiasdešimt trys;
30 Ramos ir ir Gebos vyrų: šeši šimtai dvidešimt vienas;
31 Michmaso vyrų: šimtas dvidešimt du;
32 Bėt-Elio ir Ajo vyrų: šimtas dvidešimt trys;
33 kito Nebo vyrų: penkiasdešimt du;
34 kito Ėlamo palikuonių: tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;
35 Charimo palikuonių: trys šimtai dvidešimt;
36 Jericho vyrų[2]: trys šimtai keturiasdešimt penki;
37 Lodo, Chadido ir Ono vyrų[3]: septyni šimtai dvidešimt vienas;
38 Senavos palikuonių: trys tūkstančiai devyni šimtai trisdešimt.
39 Kunigų: Jedajos palikuonių, būtent Ješūvos šeimos: devyni šimtai septyniasdešimt trys;
40 Imerio palikuonių: tūkstantis penkiasdešimt du;
41 Paščhūro palikuonių: tūkstantis du šimtai keturiasdešimt septyni;
42 Charimo palikuonių: tūkstantis septyniolika;
43 Levių: Ješūvos palikuonių, būtent Kadmielio, 'Binujo, Hodavijo'[4]: septyniasdešimt keturi.
44 Giesmininkų: asafų: šimtas keturiasdešimt aštuoni.
45 Vartų sargų: Šalumo palikuonių, Aterio palikuonių, Talmono palikuonių, Akubo palikuonių, Chatitos palikuonių, Šobajo palikuonių: šimtas trisdešimt aštuoni.
46 Šventyklos vergai: Șichos palikuonys, Chasufos palikuonys, Tabaoto palikuonys,
47 Keroso palikuonys, Sijos palikuonys, Padono palikuonys,
48 Lebanos palikuonys, Chagabos palikuonys, Šalmajo palikuonys,
49 Chanano palikuonys, Gidelio palikuonys, Gacharo palikuonys,
50 Reajos palikuonys, Reșino palikuonys, Nekodos palikuonys,
51 Gazamo palikuonys, Uzos palikuonys, Paseacho palikuonys,
52 Besajo palikuonys,[5] meunų palikuonys, nefisų palikuonys,
53 Bakbuko palikuonys, Chakufos palikuonys, Charchuro palikuonys,
54 Bașlito palikuonys, Mechidos[6] palikuonys, Charšos palikuonys,
55 Barkoso palikuonys, Siseros palikuonys, Temacho palikuonys,
56 Neșiacho palikuonys, Chatifos palikuonys.

1 Ezr 2, 20: Gibaro

2 Rk.;M: palikuonių
3 Rk.; M: palikuonių
4 Rk., plg. Ezr 2, 40; M: Hodevos palikuonių
5 Ezr 2, 50 + Asnos palikuonys
6 Dgl. Mss: Mechyros

57 Saliamono vergų palikuonys:
Sotajo palikuonys, Sofereto palikuonys,
Peridos palikuonys, 58 Jaalos
palikuonys, Darkono palikuonys, Gidelio
palikuonys, 59 Šefatijo palikuonys,
Chatilo palikuonys, Pocheret-
Hașebajimo palikuonys, Amono
palikuonys. 60 Iš viso šventyklos vergų ir
Saliamono vergų palikuonių buvo trys
šimtai devyniasdešimt du.
61 O šitie yra tie, kurie atvyko iš
Tel-Melacho, Tel-Charšos, Kerubo,
Adono ir Imerio, nors ir negalėjo įrodyti
savo protėvių šeimos ir savo kilmės, ar
jie kilę iš Izraelio: 62 Delajo palikuonys,
Tobijo palikuonys, Nekodos
palikuonys—šeši šimtai keturiasdešimt[1]
du. 63 O iš kunigų: Chobajo palikuonys,
Hakoso palikuonys, palikuonys
Barzilajo, kuris buvo vedęs žmoną iš
gileadiečio Barzilajo dukterų ir buvo
vadinamas jų vardu. 64 Šitie ieškojo savo
įrašo tarp įtrauktųjų į sąrašą. Bet
kadangi jie nebuvo rasti, jie buvo išskirti
iš kunigavimo kaip netinkami. 65
Tiršata[2] jiems uždraudė valgyti tai, kas
švenčiausia, iki pakils kunigas, galintis
vartoti urimą ir tumimą.
66 Visą bendruomenę sudarė iš
viso keturiasdešimt du tūkstančiai trys
šimtai šešiasdešimt, 67 neskaitant jų
vergų ir vergių. Šitų buvo septyni
tūkstančiai trys šimtai trisdešimt
septyni. Be to, jie turėjo giesmininkų ir
giesmininkių du šimtus keturiasdešimt
penkis, ⌜arklių—septynis šimtus tris-
dešimt šešis, asilėnų—du šimtus ketu-
riasdešimt penkis⌝[3], 68 kupranugarių—
keturis šimtus trisdešimt penkis, asilų—
šešis tūkstančius septynis šimtus
dvidešimt.

65 Iš 28, 30; Dt 33, 8

Dovanos šventyklos tarnybai

69 Protėvių šeimų dalis
padovanojo šventyklos tarnybai: Tiršata
padovanojo iždui tūkstantį drachmų
aukso, penkiasdešimt šlakstyklių,
trisdešimt kunigų apdarų ir penkis
šimtus [minų sidabro]. 70 Kai kurios
šeimų galvos padovanojo šventyklos
tarnybos iždui dvidešimt tūkstančių
drachmų aukso ir du tūkstančius du
šimtus minų sidabro. 71 O tai, ką
padovanojo visi kiti žmonės, buvo
dvidešimt tūkstančių drachmų aukso, du
tūkstančiai minų sidabro ir šešiasdešimt
septyni kunigų apdarai.
72 Kunigai, leviai, vartų sargai,
giesmininkai, tautos dalis, šventyklos
vergai ir visi [kiti] izraeliai apsigyveno
savo miestuose.

72 1 Kron 9, 2; Nech 11, 3

Ezra skaito Mozės įstatymo knygą

8 O kai, izraeliams jau esant savo
miestuose, atėjo septintasis mėnuo,
1 visi žmonės kaip vienas vyras
susirinko į aikštę, esančią ties Vandens
vartais, ir liepė Rašto žinovui Ezrai
atnešti knygą Mozės įstatymo, kurį
VIEŠPATS buvo davęs Izraeliui. 2 Taigi
kunigas Ezra atnešė įstatymą
akivaizdon susirinkimo, kurį sudarė ne
tik vyrai, bet ir moterys ir visi, kurie
galėjo suprasti, ką girdėjo, septintojo
mėnesio pirmąją dieną. 3 Ir jis skaitė iš
jos prieš aikštę, esančią ties Vandens
vartais, nuo ankstyvo ryto iki vidudienio
vyrų, moterų ir [visų kitų] suprantančių
akivaizdoje, ir visos tautos ausys buvo
atkreiptos į įstatymo knygą. 4 Rašto
žinovas Ezra stovėjo ant medinės
pakylos, kurią buvo padarę tam reikalui.
Šalia jo, jo dešinėje, stovėjo Matitijas,
Šema, Anajas, Urijas, Chilkijas ir
Maasejas, o jo kairėje—Pedajas,
Mišaelis, Malkijas, Chašumas,
Chašbadana, Zacharijas, Mešulamas. 5 Ir
Ezra atvėrė knygą visų žmonių akyse,
nes jis stovėjo aukščiau už visus žmones,
o kai jis atvėrė ją, visi žmonės atsistojo.
6 Tada Ezra pagarbino VIEŠPATĮ, didįjį
Dievą, o visi žmonės pakeltomis
rankomis atsakė: „Amen, amen!“,
nusilenkė ir kniūpsti pagarbino
VIEŠPATĮ. 7 Ješūva, Banis, Šerebijas,
Jaminas, Akubas, Šabetajas, Hodijas,
Maasejas, Kelita, Azarijas, Jozabadas,
Chananas, Pelajas, leviai, žmonėms
pasilikus savo vietose, aiškino žmonėms
įstatymą. 8 Jie skaitė iš Dievo įstatymo

1 Ezr 2,60G[L]: penkiasdešimt
2 Toks valdytojo Nechemijo titulas
3 Įtrp. su Ezr 2,66G[AL]

knygos'[1] pastraipsniui[2] ir aiškindami.
Tad žmonės suprato, kas buvo skaitoma.

Džiaugsmo diena

9 Tada Nechemijas, tai yra
Tiršata, kunigas [ir] Rašto žinovas Ezra
ir leviai, kurie aiškino žmonėms, tarė
visiems žmonėms: „Šita diena yra šventa
VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui. Neliūdėkite
ir neverkite!“ Mat visi žmonės,
klausydamiesi įstatymo žodžių, verkė.
10 Paskui jis jiems tarė: „Eikite,
valgykite riebius valgius, gerkite
saldžius gėrimus ir pasiųskite porcijas
tiems, kurie nieko neturi sau paruošta,
nes ta diena yra šventa mūsų
VIEŠPAČIUI. Ir nesisielokite, nes
džiaugsmas VIEŠPAČIU yra jūsų
apsauga[3]!“ 11 Leviai irgi tildė visus
žmones, sakydami: „Tylėkite, nes ta
diena yra šventa, ir nesisielokite!“ 12
Taigi visi žmonės nuėjo valgyti, gerti,
porcijų siųsti ir didelės džiaugsmo
šventės švęsti, nes jie suprato žodžius,
kuriuos anie jiems buvo paskelbę.
13 O antrąją dieną susirinko pas
Rašto žinovą Ezrą visos tautos protėvių
šeimų galvos su kunigais ir leviais
įstatymo žodžių studijuoti. 14 Jie rado
parašyta įstatyme, kurį VIEŠPATS buvo
davęs per Mozę, kad izraeliai per šventę,
septintąjį mėnesį, turį gyventi
palapinėse 15 ir kad jie turį paskelbti ir
išleisti atsišaukimą į visus jų miestus ir
Jeruzalę, sakydami: „Išeikite į kalnus ir
parsineškite alyvmedžio, laukinio
alyvmedžio, mirtos, palmių ir [kitų]
lapuočių šakų palapinėms padaryti, kaip
parašyta!“ 16 Išėję žmonės parsinešė ir
pasistatė palapines, kiekvienas ant savo
stogo, ir savo kiemuose, ir Dievo namų
kiemuose, ir Vandens vartų aikštėje, ir
Efraimo vartų aikštėje. 17 Taigi visa iš
nelaisvės sugrįžusiųjų bendruomenė
pasistatė palapines ir gyveno palapinėse.
Mat nuo Nūno sūnaus Jošuvos dienų iki
tos dienos izraeliai nebuvo taip darę.
Tad džiaugsmas buvo labai didelis. 18 Be
to, jis skaitė iš Dievo įstatymo knygos
dieną po dienos, nuo pirmosios dienos iki
paskutinės dienos. Jie šventė šventę
septynias dienas, o aštuntąją dieną
įvyko iškilmingas susirinkimas, kaip
įsakyta.

14–15 Lev 23, 33–36, 39—43; Dt 16, 13–15

Didžioji atgailos šventė

9 Šito mėnesio dvidešimt ketvirtąją
dieną izraeliai susirinko pas-
ninkaudami , apsivilkę ašutinėmis ir
apsibarstę žemėmis. 2 Tie, kurie buvo
izraelių kilmės, atsiskyrė nuo visų
svetimtaučių ir atsistoję išpažino
nuodėmes bei savo tėvų nusikaltimus.
3 Atsistoję savo vietose, jie ketvirtį
dienos skaitė iš VIEŠPATIES, savo
Dievo, įstatymo knygos, o kitą ketvirtį
išpažino [kaltes] ir kniūpsti garbino
VIEŠPATĮ, savo Dievą. 4 Ješūva,
Banis,Kadmielis, Šebanijas, Bunis,
Šerebijas, Banis ir Chenanis atsistojo ant
levių tribūnos ir garsiai šaukėsi
VIEŠPATIES, savo Dievo. 5 Paskui
leviai—Ješūva, Kadmielis, Banis,
Chašabnejas, Šerebijas, Hodijas,
Šebanijas, Petachijas—tarė: „Kelkitės,
šlovinkite VIEŠPATĮ, savo Dievą:
'Būk pašlovintas tu,VIEŠPATIE,
mūsų Dieve'[4], nuo amžių iki amžių, ir
tegul šlovina tavo garbingąjį vardą, nors
jis viršija visokį šlovinimą ir gyrių!“

Išpažinties malda

6 Tu, VIEŠPATIE, esi vienintelis
[Dievas]. Tu padarei dangų, dangų dangų
ir visą jų kariuomenę, žemę ir viską, kas
yra joje, jūras ir viską, kas yra jose. Tu
juos visus išlaikai, ir dangaus
kariuomenė garbina tave.
7 Tu esi VIEŠPATS Dievas, kurs
išsirinko Abramą, jį išvedė iš kaldėjų
Uro ir jam davė Abraomo vardą. 8 Radęs
jo širdį tau ištikimą, sudarei su juo
sandorą, [žadėdamas] duoti
kanaaniečių, chitiečių, amoriečių,
perizų, jebusiečių ir girgašų šalį—[ją]
duoti jo palikuonims. Ir ištesėjai savo
pažadus, nes tu esi teisingas.
9 Tu matei mūsų protėvių
priespaudą Egipte ir išgirdai jų šauksmą
prie Nendrių jūros. 10 Tu padarei ženklų

1 Kl.MssVrs; M: knygos, iš Dievo įstatymo
2 Arba: versdami
3 Lit. tvirtovė

4 Rk.

ir stebuklų prieš Faraoną, prieš visus jo
tarnus ir prieš visą jo šalies tautą, nes
žinojai, kaip įžūliai jie elgėsi su jais, ir
pasidarei vardą, koks jis šiandien yra.
11 Tu perskėlei jūrą prieš juos, ir jie
perėjo per jūrą kaip per sausumą, o jų
persekiotojus įmetei į gelmes, kaip
akmenį į šėlstančius vandenis.
12 Debesies stulpu juos vedei dieną ir
ugnies stulpu naktį, kad nušviestum
jiems kelią, kuriuo jie turėjo eiti. 13 Ant
Sinajaus kalno nužengei ir kalbėjais su
jais iš dangaus. Jiems davei tinkamų
potvarkių ir patikimų įstatymų, gerų
nuostatų ir įsakymų. 14 Savo šventąją
šabatą jiems paskelbei ir jiems davei
įsakymų, nuostatų bei įstatymą per savo
tarną Mozę. 15 Duonos iš dangaus jiems
davei jų alkiui numaldyti ir ištekinai
jiems vandens iš uolos jų troškuliui
numalšinti. Ir jiems liepei įeiti [ir] užimti
šalį, kurią buvai prisiekęs jiems duoti.

16 Bet jie, mūsų protėviai, elgėsi
įžūliai, sukietino sprandą ir neklausė
tavo įsakymų. 17 Jie atsisakė klausyti ir
neatsiminė tavo stebuklų, kuriuos buvai
jiems padaręs. Jie sukietino sprandą ir
susigalvojo grįžti į savo vergystę
Egipte[1]. Bet tu esi atlaidus Dievas,
malonus ir gailestingas, kantrus ir
visiškai ištikimas, ir jų nepalikai. 18 Net
kai jie pasidarė nulietą veršį ir sakė:
„Šitas yra tavo dievas, kuris tave atkėlė
iš Egipto“, ir kalbėjo didžius
piktžodžiavimus, 19 tu, būdamas didžiai
gailestingas, jų nepalikai dykumoje.
Debesies stulpas neatsitraukė nuo jų
dieną, kad juos vestų kelyje, nei ugnies
stulpas naktį, kad jiems nušviestų kelią,
kuriuo jie turėjo eiti. 20 Savo gerąją
dvasią davei jiems pamokyti, nesulaikei
savo manos nuo jų burnos ir vandens
jiems davei jų troškuliui numalšinti.
21 Keturiasdešimt metų juos aprūpinai
dykumoje, [kur] jiems nieko netrūko. Jų
drabužiai nesusidėvėjo ir jų kojos
nesutino.

22 Tu jiems atidavei karalystes bei
tautas ir jas priskyrei kaip paribį: jie
užėmė ⌜Chešbono karaliaus Sichono⌝[2] šalį
ir Bašano karaliaus Ogo šalį. 23 Jų
palikuonis padarei tokius gausius, kaip
dangaus žvaigždės, ir juos įvedei į šalį,
apie kurią pasakei jų protėviams, kad jie
įeisią [jos] užimti. 24 Palikuonys įėjo ir
užėmė šalį. Tu ⌜jiems pavergei⌝[3] šalies
gyventojus, kanaaniečius, ir juos
atidavei į jų rankas—jų karalius ir šalies
tautas, kad jie pasielgtų su jais, kaip
jiems[4] patinka. 25 Jie paėmė sutvirtintus
miestus ir derlingą žemę. Jie pasisavino
namus, pilnus visokių gėrybių, iškaltas
cisternas, vynuogynus, alyvmedžių sodus
ir daugybę vaismedžių. Jie valgė,
pasisotino ir nutuko, mėgavosi tavo
dideliu gerumu.

26 Bet jie liko neklaužados,
maištavo prieš tave ir numetė tavo
įstatymą sau už nugarų. Jie žudė tavo
pranašus, kurie įspėjo juos, kad juos
sugrąžintų pas tave, ir baisiai
piktžodžiavo. 27 Tad juos atidavei į jų
prispaudėjų rankas, kad tie juos engtų.
Bet savo priespaudos metu jie šaukėsi
tavęs, o tu [juos] išklausei iš dangaus ir
pagal savo didį gailestingumą jiems
davei gelbėtojus, kurie juos išgelbėjo iš
jų prispaudėjų rankų. 28 O kai tik jie
turėdavo ramybę, jie vėl darydavo, kas
pikta tavo akyse. Tad atiduodavai juos į
jų priešų rankas, kad tie jiems
viešpatautų. Paskui jie vėl šaukdavosi
tavęs, o tu išklausydavai iš dangaus ir
daug kartų juos išvadavai pagal savo
gailestingumą. 29 Tu juos įspėdavai, kad
juos sugrąžintum prie savo įstatymo, bet
jie įžūliai elgdavosi ir neklausydavo tavo
įsakymų. Jie nusidėdavo tavo
potvarkiams, kuriais žmogus, jei juos
vykdo, išlieka gyvas. Jie parodė atkaklų
petį, sukietino sprandą ir neklausė.
30 Tu buvai jiems kantrus per daugelį
metų ir juos įspėdavai savo dvasia, per
savo pranašus, o kai jie neklausydavo,
juos atiduodavai į šalių tautų rankas.
31 Tačiau dėl savo didžio gailestingumo
nepadarei jiems galo ir jų nepalikai, nes
tu esi malonus ir gailestingas Dievas.

32 O dabar, mūsų Dieve, didysis
Dieve, galingasis ir baisusis, ⌜ištikimai

1 Kkr.MssG; M: savo priešgyniavime
2 MsG; M:: šalį Sichono, tai yra Chešbono karaliaus
3 Lit. nužeminai prieš juos
4 T.y. izraeliams

laikąsis sandoros[1], nepalaikyk mažu viso
vargo, kuris mus aptiko—mūsų karalius,
mūsų kunigaikščius, mūsų kunigus,
mūsų pranašus, mūsų protėvius ir visą
tavo tautą,—nuo Asirijos karalių dienų
iki šios dienos! 33 Tu esi teisus dėl visko,
kas užėjo ant mūsų, nes tu parodei
ištikimybę, o mes bedieviškai elgėmės!
34 Mūsų karaliai, mūsų kunigaikščiai,
mūsų kunigai ir mūsų protėviai nevykdė
tavo įstatymo ir nepaisė tavo įsakymų
bei įspėjimų, kuriais buvai juos įspėjęs.
35 Kol jie tebegyveno savo pačių
karalystėje ir nors didelis buvo tavo
gerumas, kurį jiems parodei, ir nors plati
bei derlinga buvo šalis, kurią jiems
davei, jie tau netarnavo ir neatsivertė
nuo savo piktų darbų. 36 Štai mes
šiandien esame vergai, o šalis, kurią
davei mūsų protėviams, kad jie
naudotųsi jos vaisiais ir gėrybėmis,—štai
mes esame vergai joje, 37 o jos gausus
derlius tenka karaliams, kuriuos
paskyrei mums valdyti dėl mūsų
nuodėmių. Jie viešpatauja mūsų kūnams
ir gyvuliams, kaip jiems patinka. Taigi
mes esame didelėje bėdoje.

7 Pr 12, 1 7 Pr 17, 5 8 Pr 15, 18–21 9 Iš 3, 7 9 Iš 14, 10–12 10 Iš 7, 8—12, 32 11 Iš 14, 21–29 11 Iš 15, 4–5 12 Iš 13, 21–22 13–14 Iš 19, 18—23, 33 15 Iš 16, 4–15 15 Iš 17, 1–7 15 Dt 1, 21 16–17 Sk 14, 1–4; Dt 1, 26–33 17 Iš 34, 6; Sk 14, 18 18 Iš 32, 1–4 19–21 Dt 8, 2–4 22 Sk 21, 21–35 23 Pr 15, 5; 22, 17 23 Još 3, 14–17 24 Još 11, 23 25 Dt 6, 10–11 26–28 Ts 2, 11–16 29 Lev 18, 5 30 2 Kar 17, 13–18; 2 Kron 36, 15–16 32 2 Kar 15, 19. 29; 17, 3–6; Ezr 4, 2. 10.

Iškilmingas įsipareigojimas

10 Vis dėlto mes sudarome tvirtą
sutartį raštu, ir ant
užantspauduoto dokumento [išvardyti]
mūsų vyresnieji, mūsų leviai, mūsų
kunigai. 2 Ant antspaudų[2] buvo [vardai]
Tiršatos[3] Nechemijo, Chakalijo sūnaus,
ir Şidkijo, 3 Serajo, Azarijo, Jeremijo,
4 Paschūro, Amarijo, Malkijo,
5 Chatušo, Šebanijo, Malucho,
6 Charimo, Merimoto, Obadijo,
7 Danielio, Ginetono, Barucho,
8 Mešulamo, Abijo, Mijamino,
9 Maazijo, Bilgajo, Šemajo. Šitie buvo
kunigai.
10 O leviai: Azanijo sūnus Ješūva,
Binujis iš Chenadado palikuonių,
Kadmielis 11 ir jų bendraleviai
Šechanijas[4], Hodavijas, Kelita, Pelajas,
Chananas, 12 Micha, Rechobas,
Chašabijas, 13 Zakūras, Šerebijas,
Šebanijas, 14 Hodijas, Banis, Beninus.
15 Tautos vadai: Parošas, Pachat-
Moabas, Ėlamas, Zatus, Banis, 16 Bunis,
Azgadas. Bebajas, 17 Adonijas, Bigvajas,
Adinas, 18 Ateris, Chizkijas, Azūras,
19 Hodijas, Chašumas, Beşajas,
20 Charifas, Anatotas, Nobajas[5],
21 Magpiašas, Mešulamas, Chezyras,
22 Mešezabelis, Şadokas, Jadūva,
23 Pelatijas, Chananas, Anajas,
24 Hošėja, Chananijas, Chašubas,
25 Halochešas, Pilcha, Šobekas,
26 Rechumas, Chašabna, Maasejas,
27 Achijas, Chananas, Ananas,
28 Maluchas, Charimas, Baana.
29 Visi kiti žmonės—kunigai,
leviai, vartų sargai, giesmininkai,
šventyklos vergai ir visi, kurie buvo
atsiskyrę nuo šalių tautų [ir prigludę]
prie Dievo įstatymo, jų žmonos, jų sūnūs
ir jų dukterys, kiekvienas galintis
suprasti,—30 prisijungia prie savo
kilniųjų brolių ir įsipareigoja
prakeikimą sau tariančia priesaika elgtis
pagal Dievo įstatymą, kuris buvo duotas
per Dievo tarną Mozę, sergėti bei vykdyti
visus Jahvės, mūsų Viešpaties, įsakymus,
jo potvarkius ir nuostatus:
31 ypač tai, kad neduosime savo
dukterų šalies tautoms ir jų dukterų
neimsime savo sūnums,
32 kad, kai šalies tautos šabatos
dieną atgabens prekių ir visokių javų
parduoti, nieko iš jų neimsime šabatą ar
šventadienį

1 Lit. laikąsis sandoros ir ištikimybės
2 Rk.; M: užantspauduotų dokumentų
3 Tiršata—valdytojo titulas, panašus į mūsų „Jo Ekscelencija“

4 Kkr.MssG[L]S; M: Šebanijas
5 KG[AL]; QV: Nebajas

ir kad atsižadėsime septintųjų metų
[derliaus] ir bet kokio skolos
išreikalavimo.
33 Be to, mes užsidedame prievolę
duoti per metus trečdalį šekelio savo
Dievo namų tarnybai, 34 klodais išdėtai
duonai , nuolatinei javienių aukai ir
nuolatinei deginamajai aukai, jaunačių
ir švenčių aukoms, šventosioms
dovanoms ir aukoms už nuodėmę,
permaldauti už Izraelį, ir visam mūsų
Dievo namų darbui.
35 Mes—kunigai, leviai ir
pasauliečiai—metėme burtus dėl malkų
pristatymo, kad [jų] atgabentume į savo
Dievo namus pagal savo šeimas,
nustatytais laikais, metai po metų,
kūrenti ugniai ant VIEŠPATIES, mūsų
Dievo, aukuro, kaip parašyta įstatyme.
36 [Įsipareigojame] metai po metų
pristatyti į VIEŠPATIES namus pirmąjį
savo dirvos derlių ir visus pirmuosius
visų medžių vaisius, 37 taip pat
pristatyti į savo Dievo namus savo sūnų
ir gyvulių pirmagimius, kaip parašyta
įstatyme, savo raguočių ir avių
pirmagimius kunigams, einantiems
tarnybą mūsų Dievo namuose. 38 Be to,
tai, kas geriausia iš mūsų duonos
įmaišų[1],visokių medžių vaisių, vyno ir
aliejaus, mes pristatysime kunigams į
savo Dievo namų kambarius, o savo
dirvos dešimtinę — leviams, tai yra
leviams, renkantiems dešimtinę visuose
mūsų tarnybos miestuose. 39 Leviams
renkant dešimtinę, aharonas kunigas
turi palydėti levius, o leviai turi atnešti
dešimtinės dešimtadalį į mūsų Dievo
namus, į sandėlio kambarius. 40 Mat
izraeliai ir leviai turi sugabenti į
kambarius javų, vyno ir aliejaus duoklę.
Ten yra šventovės rykai, taip pat tarnybą
einą kunigai, vartų sargai ir
giesmininkai. Mes neapleisime savo
Dievo namų.

31 Iš 34, 16; Dt 7, 3 32 Iš 23, 10–11; Lev 25, 1–7 32 Dt 15, 1–2 33 Iš 30, 11–16 36 Iš 23, 19; 34, 26; Dt 26, 2 37 Iš 13, 2 38 Sk 18, 21 39 Sk 18, 26

Naujieji Jeruzalės gyventojai

11 Tautos vadai apsigyveno Jeru-
zalėje, o tautos likusieji metė
burtus, kad vieną iš dešimties atkeltų
įsikurti Jeruzalėje, šventajame mieste, o
devyni liktų [kituose] miestuose. 2 Ir
tauta laimino visus vyrus, savanoriškai
pasiryžusius įsikurti Jeruzalėje.
3 Šitie yra [Judo] provincijos
viršininkai, kurie gyveno Jeruzalėje, o
Judo miestuose kiekvienas gyveno savo
nuosavybėje, savo mieste—
[pasauliečiai] izraeliai, kunigai, leviai,
šventyklos vergai ir Saliamono vergų
palikuonys. 4 Jeruzalėje gyveno iš
judėjų ir benjaminų [šitie]:
Iš judėjų: Atajas, sūnus Uzijo,
sūnaus Zacharijo, sūnaus Amarijo,
sūnaus Šefatijo, sūnaus Mahalalelio iš
Pereso palikuonių, 5 ir Maasejas, sūnus
Barucho, sūnaus Kol-Chozės, sūnaus
Chazajo, sūnaus Adajo, sūnaus Jojaribo,
sūnaus Zacharijo, šiloniečio. 6 Iš viso
Pereso palikuonių, apsigyvenusių
Jeruzalėje, buvo keturi šimtai
šešiasdešimt aštuoni vyrai, galį nešioti
ginklą.
7 Šitie yra benjaminai: Salus,
sūnus Mešulamo, sūnaus Joedo, sūnaus
Pedajo, sūnaus Kolajo, sūnaus Maasejo,
sūnaus Itielio, sūnaus Ješajo, 8 ⌜ir jo
giminaičiai, kariautojai⌝[2]—devyni šimtai
dvidešimt aštuoni. 9 Zichrio sūnus Joelis
buvo jų prižiūrėtojas, o Hasenūvos sūnus
Judas buvo miesto viršininko padėjėjas.
10 Iš kunigų: Jojaribo sūnus
Jedajas, Jachinas, 11 Serajas, sūnus
Chilkijo, sūnaus Mešulamo, sūnaus
Sadoko, sūnaus Merajoto, sūnaus
Achitubo, Dievo namų kunigaikščio,
12 ir jų tarnybos draugai, atlieką namų
darbą—aštuoni šimtai dvidešimt du;
Adajas, sūnus Jerochamo, sūnaus
Pelalijo, sūnaus Amsio, sūnaus
Zacharijo, sūnaus Paščhūro, sūnaus
Malkijo, 13 ir jo broliai, protėvių šeimų
galvos—du šimtai keturiasdešimt du;
Amasajas[3], sūnus Azarelio, sūnaus
Achzajo, sūnaus Mešilemoto, sūnaus
Imerio, 14 ir jo[4] giminaičiai kariautojai
— šimtas dvidešimt aštuoni. Jų
prižiūrėtojas buvo Zabdielis, Hagadolio[5]
sūnus.

---

1 M+ ir mūsų duoklių; ~G

2 Rk.,plg.G^L;M: ir po jo Gabajas, Salajas
3 Rk.; M: Amašsajas
4 G; M: jų
5 Rk.; M: Hagedolimo

15 Iš levių: Šemajas, sūnus
Chašubo, sūnaus Azrikamo, sūnaus
Chašabijo, sūnaus Bunio—16 Šabetajas
ir Jozabadas, iš levių galvų, prižiūrėjo
Dievo namų išviršinę tarnybą,—17 ir
Matanijas, sūnus Michos, sūnaus
Zabdžio, sūnaus Asafo, šlovės giesmės
vadovas, kuris meldžiantis užgiedodavo
„Dėkokite", Bakbukijas, kuris užėmė
antrąją vietą tarp savo tarnybos draugų,
ir Abda, sūnus Šamūvos, sūnaus Galalio,
sūnaus Jedutūno. 18 Iš viso levių
šventajame mieste buvo du šimtai
aštuoniasdešimt keturi.
19 Vartų sargai: Akubas, Talmonas
ir jų tarnybos draugai, einą sargybą prie
vartų—šimtas septyniasdešimt du.
20 O visi kiti izraeliai, kunigai ir
leviai gyveno visuose Judo miestuose,
kiekvienas savo veldinyje.
21 Šventyklos vergai gyveno ant
Ofelio. Šicha ir Gišpa buvo šventyklos
vergų viršininkai.
22 Levių prižiūrėtojas Jeruzalėje
buvo Uzis, sūnus Banio, sūnaus
Chašabijo, sūnaus Matanijo, sūnaus
Michos, vienas iš Asafo palikuonių,
kurie buvo giesmininkai, atsakingi už
Dievo namų pamaldas, 23 nes juos saistė
karaliaus įsakymas ir tvirtas
giesmininkų įpareigojimas, [nustatąs,]
kas kurią dieną turėjo giedoti. 24
Mešezabelio sūnus Petachijas, iš Judo
sūnaus Zeracho palikuonių, buvo
⌈karaliaus patarėjas⌉[1] visais tautos
reikalais.

3-4 Nech 7, 72

Naujasėdijų sąrašas

25 O dėl naujasėdijų su jų laukais:
kai kurie judėjai įsikūrė Kirjat-Arboje ir
jos kaimuose[2], Dibone ir jo kaimuose,
Jekabșelyje ir jo naujasėdijose, Ješūvoje,
Moladoje, Bėt-Pelete, 27 Chașar-Šualyje,
Beėr-Šeboje ir jos kaimuose, 28 Șiklage,
Mechonoje ir jos kaimuose, 29 Ėn-
Rimone, Șoroje ir Jarmute, 30 Zanoache,
Adulame ir jų naujasėdijose, Lachiše ir
jo laukuose, Azekoje ir jos kaimuose.
Taigi jie įsikūrė[3] nuo Beėr-Šebos iki
Hinomo slėnio.
31 O benjaminai [apsigyveno]
Geboje[4], Michmaše, Ajyje, Bėt-Elyje ir jo
kaimuose, 32 Anatote, Nobe, Ananijuje,
33 Chașore, Ramoje, Gitaime,
34 Chadide, Șeboime, Nebalate, 35 Lode,
One [ir] Dailidžių slėnyje.
36 Iš levių kai kurie Judo daliniai
nusikėlė į Benjaminą.

Kunigai ir leviai, atvykusieji su Zerubabeliu

12 Šitie yra kunigai ir leviai, kurie
atvyko su Šealtielio sūnumi
Zerubabeliu ir Ješūva:
Serajas, Jeremijas, Ezra,
2 Amarijas, Maluchas, Chatušas,
3 Šechanijas, Charimas[5], Meremotas, 4
Idas, Ginetonas, Abijas, 5 Mijaminas,
Maadijas, Bilga, 6 Šemajas ir Jojaribas,
Jedajas, 7 Salus, Amokas, Chilkijas,
Jedajas. Šitie buvo kunigų ir jų brolių
galvos Ješūvos dienomis.
8 Leviai: Ješūva, Binujis,
Kadmielis, Šerebijas, Judas, Matanijas.
Pastarasis su savo broliais vadovavo
padėkos giesmėms, o Bakbukijas, Unis ir
jų broliai stovėjo prieš juos, kai buvo jų
eilė tarnauti.
10 Ješūva buvo Jojakimo tėvas,
Jojakimas—Eljašibo, Eljašibas—
Jojados, 11 Jojada—Jonatano, o
Jonatanas—Jadūvos.

Kunigai ir leviai Jojakimo dienomis

12 Jojakimo dienomis [šitie]
kunigai buvo protėvių šeimų galvos:
Serajos [šeimos] — Merajas, Jeremijo —
Chananijas, 13 Ezros — Mešulamas,
Amarijo — Jehochananas, 14 Malucho—
Jonatanas, Šebanijo[6] —Juozapas,
15 Charimo—Adna, Meremoto[7]
—Chelkajas, 16 Ido — Zacharijas,
Ginetono — Mešulamas, 17 Abijo—

1 Lit. prie karaliaus rankos
2 Lit. dukteryse

3 Lit. pasistatė stvyklas
4 Rk.; M: iš Gebos
5 Rk. pgl. 12,15; 10,6; M: Rechumas
6 Kl.MssG[L]S: Šechanijo
7 G[L]S; M: Merajoto

Zichris, Minjamino —...[1], Moadijo
—Piltajas, 18 Bilgos— Šamūva,
Šemajo— Jehonatanas, 19 Jojaribo—
Matenajas, Jedajo—Uzis, 20 Salaus[2]
—Kalajas, Amoko—Ėberis, 21 Chilkijo—Chašabijas, Jedajo—Netanelis.
22 Eljašibo, Jojados, Jochanano ir Jadūvos dienomis ⌈kunigų protėvių šeimų galvos buvo surašytos Metraščių knygoje⌉[3] iki[4] Darijaus Perso viešpatavimo.
23 ⌈Levių protėvių šeimų galvos⌉[5] surašytos Metraščių knygoje iki Eljašibo sūnaus Jochanano dienų.
24 Levių galvos buvo Chašabijas, Šerebijas, Ješūva, ⌈Binujis, Kadmielis⌉[6] ir jų tarnybos draugai, [kurie stovėjo] prieš juos, šlovindami ir dėkodami Dievo vyro Dovydo įsakymu, viena padala atsakydama kitai[7]:
25 Matanijas, Bakbukijas [ir] Obadijas.
Mešulamas, Talmonas [ir] Akubas buvo vartų sargai, einantys sargybą prie vartų sandėlių.
26 Šitie gyveno Josadako sūnaus Ješūvos sūnaus Jojakimo dienomis, valdytojo Nechemijo ir kunigo Ezros, Rašto žinovo, dienomis.

Jeruzalės sienos pašventinimas

27 Šventinant Jeruzalės sieną, leviai buvo suieškoti visose jų vietose, kad būtų atvesti į Jeruzalę pašventinimo šventės švęsti su džiaugsmu , su šlovės giesmėmis ir su cimbolų, arfų bei lyrų muzika.
28 Susirinko ⌈leviai giesmininkai⌉[8] tiek iš Jeruzalės apylinkės , tiek ir iš netofiečių naujasėdijų,
29 iš Bėt-Hagilgalio ir iš Gebos bei Azmaveto laukų. Mat giesmininkai buvo įsikūrę naujasėdijų aplink Jeruzalę.
30 Kai kunigai ir leviai jau buvo apsivalę , jie apvalė žmones, vartus ir sieną.
31 Paskui aš užvedžiau Judo vyresniuosius ant sienos viršaus ir sustačiau du didelius padėkos chorus. ⌈Vienas ėjo⌉[9] viršum sienos į dešinę, į Mėšlo vartus.
32 Paskui juos ėjo Hošajas su puse Judo vyresniųjų,
33 taip pat Azanijas, Ezra ir Mešulamas,
34 Judas, Mijaminas[10], Šemajas,Jeremijas
35 ir kai kurie kiti iš kunigų su trimitais, Zacharijas, sūnus Jonatano, sūnaus Šemajo, sūnaus Matanijo, sūnaus Michajo, sūnaus Zakūro, sūnaus Asafo,
36 ir jo tarnybos draugai Šemajas ir Azarelis, Milalajas, Gilalajas, Maajas, Netanelis, ⌈Judas ir Chananis⌉[11] su Dievo vyro Dovydo muzikiniais instrumentais, o Rašto žinovas Ezra ėjo jų priekyje.
37 [Perėję] per Versmės vartus , jie tiesiai lipo aukštyn Dovydo miesto laiptais sienos pakyla, viršuj Dovydo rūmų, iki Vandens vartų rytuose.
38 Antrasis padėkos choras ėjo į kairę, ir aš pats ėjau paskui jį su puse tautos vyresniųjų[12] viršum sienos palei Krosnių bokštą iki Plačiosios sienos,
39 toliau palei Efraimo vartus, viršum Ješanos vartų, viršum Žuvų vartų , [palei] Chananelio bokštą ir Šimto bokštą iki Avių vartų, ir jie sustojo prie Sargybos vartų.
40 Paskui abu padėkos chorai sustojo prie Dievo namų, aš irgi bei pusė tarybos narių su manim,
41 kunigai Eljakimas, Maasejas, Minjaminas, Michajas, Eljoenajas, Zacharijas, Chananijas su trimitais.
42 Taip pat Maasejas, Šemajas, Eleazaras, Uzis, Jehochananas, Malkijas, Ėlamas ir Ezeris. Paskui giesmininkai, Jizrachijo vadovaujami, garsiai užgiedojo.
43 Tą dieną jie paaukojo didžių aukų ir džiaugėsi, nes Dievas juos buvo pradžiuginęs dideliu džiaugsmu. Taip pat moterys ir vaikai džiaugėsi, ir Jeruzalės džiaugsmas buvo girdimas toli.

Duoklės kulto personalui išlaikyti

44 Tą dieną buvo paskirti vyrai prižiūrėti kambarius [,įrengtus]

---

1 Vardas išleistas
2 Rk. pgl. 7 skn.; M: Salajo
3 Rk.; M: leviai buvo surašyti kaip protėvių šeimų galvos, taip pat kunigai
4 Rk.
5 Lit. Leviai, protėvių šeimų galvos
6 Rk. pgl. 10,10; 12,8; M: Kadmielio sūnus
7 T.y. giedodami antifoniškai
8 G^L
9 Rk., plg. 38 skn.; M: ir eisenas
10 G^L; M: Benjaminas
11 M: ir Judas, Chananis
12 Rk.; ~M

ištekliams, duoklėms, pirmiesiems
vaisiams ir dešimtinėms, kad būtų
galima surinkti į juos ⌜iš miestų laukų⌝[1]
davinius, įstatymo reikalaujamus
kunigams bei leviams, nes Judas
džiaugėsi kunigais ir leviais, einančiais
pareigas. 45 Šitie atlikinėjo savo Dievo
tarnybą ir apvalymo tarnybą, taip pat
giesmininkai ir vartų sargai, kaip buvo
įsakęs Dovydas ir jo sūnus Saliamonas,
46 nes Dovydo ir Asafo dienomis, seniai,
buvo giesmininkų vyresnieji ir Dievui
giedamo gyriaus ir dėkojimo vadovai[2].
47 Zerubabelio ir Nechemijo dienomis
visi izraeliai pristatydavo davinius
giesmininkams ir vartų sargams, kiek
kasdien reikėjo. Jie duodavo pašvęstas
dovanas leviams, o leviai jas duodavo
aharonams.

45 1 Kron 25, 1–8 45 1 Kron 26, 12

Mišriakraujų išskyrimas iš bendruomenės

13 Tuo metu, žmonėms klausantis,
buvo skaitoma iš Mozės knygos ir
joje rasta parašyta: „Joks amonietis ir
moabietis niekad neturi teisės įstoti į
Dievo bendruomenę, 2 nes jie nepasitiko
izraelių su duona ir vandeniu, bet jis[3]
papirko prieš juos Bileamą, kad šitas
juos prakeiktų. Tačiau mūsų Dievas
pakeitė prakeikimą į palaiminimą“.
Išklausę įstatymą, jie išskyrė iš Izraelio
visus mišriakraujus.

2 Sk 22, 1–6 1–2 Dt 23, 3–5

Kunigų kambarių apvalymas

4 O prieš tai kunigas Eljašibas,
kuris buvo paskirtas mūsų Dievo namų
kambarių prižiūrėtoju, Tobijo giminaitis,
5 buvo jam įrengęs didelį kambarį, kur
anksčiau sudėdavo javienių atnašas,
smilkalus, rykus ir javų, vyno bei
aliejaus dešimtinę, įsakytą [duoti]
leviams, giesmininkams ir vartų
sargams, ir kunigams skiriamas duokles.
6 Visam tam vykstant, aš nebuvau
Jeruzalėje, nes trisdešimt antraisiais
Babilono karaliaus Artakserkso metais
buvau nuvykęs pas karalių. Tačiau,
kuriam laikui praslinkus, aš išsiprašiau
iš karaliaus atostogų 7 ir, atvykęs į
Jeruzalę, atkreipiau dėmesį į piktenybę,
kurią Eljašibas buvo padaręs Tobijo
labui, jam įrengdamas butą Dievo namų
kiemuose. 8 Man tai labai nepatiko, ir
išmečiau laukan iš kambario visus
Tobijo namų rakandus. 9 Paskui įsakiau,
kad jie apvalytų kambarius, ir ten atgal
sunešiau Dievo namų rykus, javienių
atnašas ir smilkalus.
10 Taip pat sužinojau, kad levių
daviniai nebuvo atiduoti ir kad [dėl to]
jie buvo pabėgę kiekvienas į savo
lauką—leviai ir giesmininkai, ėjusieji
tarnybą. 11 Tada bariau tarybos narius
ir sakiau: „Kodėl apleisti Dievo namai?“
Paskui juos [vėl] surinkau ir pastačiau į
jų vietas. 12 Tada visi judėjai pristatė į
sandėlius javų, vyno ir aliejaus
dešimtinę. 13 Ir aš paskyriau[4] sandėlių
prižiūrėtojais kunigą Šelemiją,
raštininką Šadoką ir Pedają iš levių, o jų
padėjėju Matanijo sūnaus Zakūro sūnų
Chananą, nes jie buvo laikomi
patikimais. Tad jie buvo įpareigoti
išdalyti savo broliams.
14 Atsimink dėl šito mane, o mano
Dieve, ir neišdildyk mano dievotų
veiksmų, kuriuos esu nuveikęs savo
Dievo namams ir jų tarnybai!

10 Dt 12, 19 12 Mal 3, 10

Atnaujinamas šabatos šventimas

15 Tomis dienomis mačiau Jude
šabatos dieną mindančius vyno
traiškyklas, suvalančius javų krūvas ir
kraunančius ant asilų, taip pat
[kraunančius] vyną, vynuoges, figas ir
visokias naštas ir šabatos dieną
gabenančius į Jeruzalę. Tada ⌜juos
įspėjau, kad neparduotų savo maisto
gaminių⌝[5]. 16 Tyriečiai, kurie gyveno
joje[6], atgabendavo žuvies bei visokių
prekių ir šabatos dieną parduodavo
judėjams—pačioje Jeruzalėje! 17 Tad aš
bariau Judo kilminguosius ir jiems

1 G^L; M: pagal miestų laukus
2 Rk.,plg. 1Kron 15,27; M: giesmė
3 T.y. Balakas, Moabo karalius
4 G^L SV
5 Rk.pgl.S; M: įspėjau dieną, kai jie pardavė maistą
6 T.y. Jeruzalėje

sakiau: „Kokį nedorą dalyką jūs darote,
išniekindami šabatos dieną! 18 Argi taip
nedarė jūsų protėviai? Užtat mūsų
Dievas užleido ant mūsų ir ant šito
miesto visą šitą nelaimę. Tačiau jūs,
išniekindami šabatą, užtraukiate dar
didesnę rūstybę Izraeliui!" 19 Kai tik
Jeruzalės vartai, prieš užstojant šabatai,
ėmė tamsėti, aš liepiau uždaryti duris ir
įsakiau, kad jų neatidarytų, iki pasibaigs
šabata. Ir pastačiau kai kuriuos savo
tarnus ant vartų, kad šabatos dieną
neįeitų jokia našta. 20 O kai
prekiautojai ir visokių prekių pardavėjai
vieną ar du kartus liko nakvoti už
Jeruzalės, 21 juos įspėjau ir jiems
pasakiau: „Kodėl jūs nakvojate prieš
sieną? Jei dar kartą tai padarysite,
pavartosiu prieš jus jėgą!" Nuo to laiko
jie nebeateidavo per šabatą. 22 Paskui
įsakiau leviams apsivalyti ir ateiti vartų
saugoti, kad [žmonės] švęstų šabatos
dieną. Atsimink ir tai mano labui, mano
Dieve, ir pasigailėk manęs pagal savo
didžiąją malonę!

15 Iš 20, 8–10 Dt 5, 12–14; Jer 17, 21.22

Mišrių vedybų uždraudimas

23 Be to, tomis dienomis mačiau
judėjų, kurie buvo vedę žmonas
ašdodietes, amonietes, moabietes, 24 ir
kurių vaikų pusė kalbėjo ašdodiškai
arba taip, kokia buvo kiekvienos
atskiros tautos kalba, bet jie nebemokėjo
kalbėti Judo kalba. 25 Tad juos bariau,
juos keikiau, primušiau kai kuriuos jų
vyrus, roviau jiems plaukus ir juos
prisaikdinau Dievu: „Jums nevalia leisti
savo dukterų už jų sūnų, nei imti kurią
nors iš jų dukterų savo sūnums ar sau
patiems! 26 Argi ne dėl šitokių [moterų]
nusidėjo Izraelio karalius Saliamonas? O
juk daugelyje tautų nebuvo jam lygaus
karaliaus. Jis buvo savo Dievo
mylimasis, ir Dievas jį padarė karaliumi
visam Izraeliui. Tačiau ir jį įvedė į
nuodėmę svetimtautės moterys! 27 Argi
turėtume girdėti apie jus, kad jūs darote
visą šitą didelę nedorybę: kad laužote
ištikimybę mūsų Dievui, vesdami
svetimtautes moteris?"

28 Vienas iš vyriausiojo kunigo
Eljašibo sūnaus Jojados sūnų buvo
choroniečio Sanbalato žentas. Tą aš
pavariau nuo savęs. 29 Atsimink juos,
mano Dieve, dėl kunigystės ir kunigų[1]
bei levių sandoros sutepimų!

30 Taigi juos apvaliau nuo visko,
kas svetima, ir nustačiau pareigas
kunigams ir leviams, kiekvienam jo
tarnyboje, 31 taip pat [daviau potvarkių]
apie malkų pristatymą nustatytais
laikais ir apie pirmuosius vaisius.
Atsimink tai, mano Dieve, mano labui!

23–25 Iš 34, 11–16; Dt 7, 1–5 **26** 2 Sam 12, 24–25
26 1 Kar 11, 1–8; **28** Nech 4, 1

1 1MsG^LS; M: kunigystės

ESTERA

Karaliaus pokylis ir karalienės pašalinimas

1 Tai įvyko Achašvėrošo dienomis—to
Achašvėrošo[1], kuris karaliavo nuo
Indijos iki Kušo šimtui dvidešimt
septynioms provincijoms,— 2 tomis
dienomis, kai karalius Achašvėrošas
sėdėjo savo karališkame soste,
esančiame Šušano tvirtovėje. 3
Trečiaisiais savo karaliavimo metais jis
iškėlė pokylį visiems savo
kunigaikščiams ir ministrams. Persijos ir
Medijos 'kariuomenės vadai'[2],kilmingieji
ir provincijų valdytojai buvo [susirinkę]
jo akivaizdoje, kai jis daugelį dienų—
šimtą aštuoniasdešimt dienų— rodė savo
karalystės šlovingus turtus ir savo
didybės puikų žibesį.
5 Šitoms dienoms pasibaigus,
karalius iškėlė visiems žmonėms,
esantiems Šušano tvirtovėje, nuo
didžiausiojo iki mažiausiojo, septynių
dienų pokylį karaliaus rūmų sodo kieme.
6 Baltos lininės, medvilninės ir violetinio
purpuro uždangos buvo prikabintos biso
ir raudonojo purpuro virvelėmis prie
sidabrinių žiedų ir alebastrinių stulpų.
Auksinės ir sidabrinės kušetės buvo
padėtos ant bahato, alebastro, daro ir
sochereto plytelėmis iškloto grindinio.
7 Buvo duodama gerti iš auksinių
taurių, kurių viena skyrėsi nuo kitos, o
karaliaus vyno buvo taip gausu, kaip
tiko karaliaus dosnumui[3]. 8 Buvo
geriama pagal potvarkį: „Niekas neturi
versti“, nes taip karalius buvo įsakęs
visiems savo rūmų pareigūnams: daryti,
kaip kiekvienam patinka. 9 Taip pat ir
karalienė Vaštė iškėlė pokylį moterims
karaliaus Achašvėrošo karališkuose
rūmuose.
10 Septintąją dieną, kai karaliaus
širdis buvo įlinksmėjusi nuo vyno, jis
įsakė Mehumanui, Bizetai, Charbonai,
Bigtai ir Abagtai, Zetarui ir Charkasui,
septyniems eunuchams, patarnau-
jantiems karaliui Achašvėrošui, 11
atvesti karalienę Vaštę karaliaus
akivaizdon su karūna, norėdamas
parodyti tautoms ir kunigaikščiams jos
grožį, nes ji buvo labai graži. 12 Bet
karalienė Vaštė, gavusi karaliaus
įsakymą, kurį buvo perdavę eunuchai,
nesutiko ateiti. Tad karalius smarkiai
supyko, ir jo rūstybė užsidegė jame. 13 Ir
karalius tarė išminčiams, žinantiems,
'kas tam tikru laiku darytina'[4],—nes taip
pateikdavo karaliaus reikalus visiems
įstatymo ir teisės žinovams, 14 o jam
artimiausi buvo Karšena, Šataras,
Admata, Taršišas, Meresas, Marsena,
Memuchanas, septyni Persijos ir Medijos
kunigaikščiai, 'turintys priėjimą prie
karaliaus'[5], užimantys pirmąją vietą
karalystėje—: 15 „Ką, pagal įstatymą,
daryti karalienei Vaštei dėl to, kad ji
nevykdė eunuchų perduoto Achašvėrošo
įsakymo?“
16 Tada Memuchanas tarė
karaliaus ir kunigaikščių akyse: „Ne
vien tik karaliui nusikalto karalienė
Vaštė, bet ir visiems kunigaikščiams ir
visoms tautoms, gyvenančioms visose
karaliaus Achašvėrošo provincijose,
17 nes karalienės pasielgimas pasieks
visas žmonas, skatindamas jas žiūrėti į
savo vyrus su panieka, kai bus sakoma:
‚Karalius Achašvėrošas įsakė atvesti
savo akivaizdon karalienę Vaštę, bet ji
neatėjo‘. 18 Šiandien pat Persijos ir
Medijos kunigaikštienės, kurios 'girdėjo
apie karalienės pasielgimą, atkaklaus'[6]
visiems karaliaus kunigaikščiams, ir taip
bus pakankamai paniekos ir apmaudo.
19 Jei karaliui patinka, tebūnie jo
išleistas karaliaus įsakas ir
neatšaukiamai įrašytas į Persijos bei
Medijos įstatymus, kad Vaštė nebeturi
teisės ateiti karaliaus Achašvėrošo
akivaizdon ir kad karalius atiduoda jos
karališkąją garbę kitai, geresnei už ją.
20 Taigi, kai bus išgirstas karaliaus
įsakas, kurį jis išleis visoje savo
karalystėje—ji juk didelė,— visos

---

1 T.y. Kserkso I (485-465 prieš Kristų)
2 Lit. kariuomenė
3 Lit. rankai
4 Lit. laikus; arba rk.: įstatymus
5 Lit. matantys karaliaus veidą
6 Rk.; M: [tai] girdėjo, minės karalienės pasielgimą (arba: atsakymą)

žmonos reikš pagarbą savo ˹aukšto ar
žemo luomo˺[1] vyrams“.
21 Tas pasiūlymas patiko karaliui
bei kunigaikščiams, ir karalius padarė,
kaip buvo pasiūlęs Memuchanas. 22 Jis
išsiuntė laiškus į visas karaliaus
provincijas, į kiekvieną provinciją jos
raštu ir į kiekvieną tautą jos kalba, kad
kiekvienas vyras turįs būti viešpats savo
namuose ir kalbėti, ˹kas tik jam tinka˺[2].

1 Ezr 4, 6

Estera išrenkama karaliene

2 Po šitų įvykių, kai karaliaus
Achašvėrošo rūstybė buvo atsileidusi,
jis atsiminė Vaštę, ką ji buvo padariusi ir
kas buvo nutarta apie ją. 2 Tada
karaliaus pažai, kurie jam patarnavo,
tarė: „Tegul paieško karaliui skaisčių
dailios išvaizdos mergaičių, 3 o karalius
tegul teikiasi paskirti visose savo
karalystės provincijose įgaliotinius, kad
jie surinktų visas skaisčias dailios
išvaizdos mergaites į Šušano tvirtovę, į
moterų namus, karaliaus eunucho
Hegajo, moterų saugotojo, globon ir kad
joms suteiktų kosmetinę paslaugą. 4 O ta
mergaitė, kuri patiks karaliui, tegul
tampa karaliene Vaštės vietoje“. Tas
pasiūlymas patiko karaliui, ir jis taip
padarė.
5 Šušano tvirtovėje buvo vyras
judėjas, vardu Mardochajas, sūnus
Jayro, sūnaus Šimio, sūnaus Kišo,
benjaminas, 6 kuris buvo ištremtas iš
Jeruzalės drauge su tremtiniais, kurie
buvo ištremti su Judo karaliumi
Jechoniju, kurį buvo ištrėmęs Babilono
karalius Nebuchadnesaras. 7 Jis buvo
Hadasos, tai yra Esteros, savo dėdės
dukters globėjas, nes ji nebeturėjo nei
tėvo, nei motinos. O mergaitė buvo
gražaus pavidalo ir dailios išvaizdos. Jos
tėvui ir motinai mirus, Mardochajas ją
buvo įdukrinęs.
8 Karaliaus nutarimą bei potvarkį
paskelbus ir daugeliui mergaičių
susirinkus į Šušano tvirtovę, Hegajo
priežiūron, Estera irgi buvo nuvesta į
karaliaus rūmus moterų sargo Hegajo
priežiūron. 9 Mergaitė jam patiko ir
įsigijo jo palankumą. Jis skubiai jai
parūpino jos pagražinimo priemones ir
jai prideramą maisto davinį, jai parūpino
septynias rinktines mergaites ir priskyrė
jai bei jos mergaitėms geriausius moterų
namų kambarius. 10 Estera nebuvo
išdavusi savo tautybės ir savo kilmės,
nes Mardochajas jai buvo įsakęs
neišduoti. 11 Kasdien Mardochajas
vaikščiodavo ties moterų namų kiemu,
norėdamas sužinoti, ar Esterai gerai
klojasi ir kas jai atsitinka.
12 O atėjus kiekvienos mergaitės
eilei įeiti pas karalių Achašvėrošą, kai
jai per dvylika mėnesių buvo padaryta
pagal moterims nustatytą tvarką,—nes
tiek laiko užtrukdavo jų kosmetinis
paruošimas: šešis mėnesius miros
aliejumi ir šešis mėnesius balzamo
aliejais ir [kitokiomis] moterų
kosmetinėmis priemonėmis,—[tik]
tokiomis aplinkybėmis mergaitė
galėdavo įeiti pas karalių. Viskas, ko ji
geidaudavo, jai būdavo duodama
pasiimti su savim iš moterų namų į
karaliaus rūmus. 14 Vakare ji įeidavo, o
rytmetį sugrįždavo į antruosius moterų
namus, karaliaus eunucho Šaašgazo,
sugulovių sargo, priežiūron. Ji
nebeįeidavo pas karalių, nebent kai,
karaliui ją pamėgus, ji būdavo
pašaukiama vardu.
15 O atėjus eilei Esteros,
Mardochajo dėdės Abichailo dukters,
kurią Mardochajas[3] buvo įdukrinęs, įeiti
pas karalių, ji nieko kito nereikalavo,
kaip tik tai, ką buvo pataręs karaliaus
eunuchas Hegajas, moterų sargas. Ir
Estera įsigijo palankumą visų, kurie ją
matė.
16 Taigi Estera buvo nuvesta pas
karalių Achašvėrošą į jo karališkuosius
rūmus dešimtąjį mėnesį, tai yra Tebeto
mėnesį, septintaisiais jo karaliavimo
metais. 17 O karalius pamilo Esterą
labiau už visas moteris. Ji įsigijo jo
palankumo ir malonės daugiau negu
visos kitos mergaitės.Tad jis uždėjo jai
ant galvos karūną ir ją padarė karaliene
Vaštės vietoje. 18 Ir karalius iškėlė
didelį pokylį visiems savo
kunigaikščiams bei ministrams—pokylį
Esteros [garbei], o provincijas jis atleido

1 Lit. nuo didžiausiojo iki mažiausiojo
2 Rk.; ~G; M: kalbėti savo tautos kalba

3 Lit. jis

nuo mokesčių ir davė dovanų, kaip tiko
karaliaus dosnumui.
19 Mergaitėms susirinkus antrą
kartą, Mardochajas sėdėjo [kaip
pareigūnas] karaliaus vartuose.
20 Estera nebuvo išdavusi savo kilmės ir
tautybės, kaip Mardochajas jai buvo
įsakęs. Estera vykdė Mardochajo
įsakymą, kaip tada, kai ji buvo jo
auginama.

6 2 Kar 24, 10–16; 2 Kron 36, 10

Mardochajas atskleidžia sąmokslą prieš karalių

21 Tomis dienomis, Mardochajui
sėdint karaliaus vartuose, Bigtanas ir
Terešas, du karaliaus eunuchai iš
slenksčio sargų, įpykę siekė pasikėsinti
prieš karalių Achašvėrošą. 22 Tą dalyką
sužinojo Mardochajas, ir jis [jį] pranešė
karalienei Esterai, o Estera pasakė
karaliui Mardochajo vardu. 23 Dalykas
buvo ištirtas ir rastas [esąs tikras]. Tad
juodu buvo pakarti ant stiebo. Ir tai buvo
įrašyta į Dienos įvykių knygą karaliaus
akivaizdoje.

Hamano paaukštinimas ir jo sumanymas išžudyti judėjus

3 Po šitų įvykių karalius Achašvėrošas
atžymėjo Hamedatos sūnų Hamaną,
agagą, ir jį pakėlė, ⌜padarydamas jį rangu
aukštesnį už visus su juo esančius
kunigaikščius⌝[1]. 2 Visi karaliaus tarnai,
kurie buvo karaliaus vartuose, turėjo
klauptis ir nusimesti kniūpsti prieš
Hamaną, nes taip karalius buvo įsakęs
jam pagerbti. Bet Mardochajas
nesiklaupdavo ir neparpuldavo
kniūpsčias. 3 Tada karaliaus tarnai,
esantys karaliaus vartuose, paklausė
Mardochają: „Kodėl tu laužai karaliaus
įsakymą?“ 4 O kai jis, nors jie diena iš
dienos jam sakė, nenorėjo jų klausyti, jie
pranešė Hamanui, norėdami patirti, ar
Mardochajo pasiaiškinimai turėsią
kokią nors reikšmę, nes jis buvo jiems
pasisakęs esąs judėjas. 5 Kai Hamanas
pamatė, kad Mardochajas neatsiklaupė
ir nenusimetė kniūpsčias prieš jį,
Hamanas pasidarė pilnas rūstybės.
6 Bet jam atrodė per mažas dalykas
pakelti ranką prieš vieną Mardochają,
nes jie jam buvo pranešę Mardochajo
tautybę. Tad Hamanas užsimanė
išnaikinti visus judėjus, gyvenančius
visoje Achašvėrošo karalystėje,
Mardochajo tautą.
7 Pirmąjį mėnesį, tai yra Nisano
mėnesį, dvyliktaisiais karaliaus
Achašvėrošo metais, buvo mestas
„puras“, tai yra burtas, Hamano
akivaizdoje ⌜dienai ir mėnesiui
nuspręsti⌝[2], ⌜ir burtas pataikė į dvyliktojo
mėnesio, tai yra Adaro mėnesio,
tryliktąją dieną⌝[3].
8 Tada Hamanas tarė
Achašvėrošui: „Yra viena tauta,
išsisklaidžiusi ir atsiskyrusi tarp tautų,
visose tavo karalystės provincijose. Jų
įstatymai skiriasi nuo kiekvienos [kitos]
tautos [įstatymų], o karaliaus įstatymų
jie nevykdo. Tad karaliui netinka jiems
leisti gyvuoti. 9 Jei karaliui patinka,
tebūnie įsakoma raštu juos sunaikinti, ir
aš atsversiu dešimt tūkstančių talentų
sidabro į iždininkų rankas, kad tie juos
pristatytų į karaliaus iždines“. 10 Tada
karalius numovė nuo rankos savo
antspaudo žiedą ir jį padavė Hamedatos
sūnui Hamanui, agagui, judėjų
priešininkui. 11 Ir karalius tarė
Hamanui: „Sidabras tebūnie tau
atiduotas, [taip pat] ir tauta, kad
pasielgtum su ja, kaip tau atrodo
tinkama!“
12 Taigi pirmąjį mėnesį, jo
tryliktąją dieną, buvo sukviesti
karaliaus raštininkai ir parašyta visiškai
taip, kaip įsakė Hamanas, karaliaus
satrapams, atskirų provincijų
valdytojams ir atskirų tautų
kunigaikščiams, kiekvienai provincijai
jos raštu ir kiekvienai tautai jos kalba.
Karaliaus Achašvėrošo vardu tai buvo
parašyta ir užantspauduota karaliaus
antspaudo žiedu. 13 Laiškai buvo
išsiųsti per bėgikus į visas karaliaus
provincijas, kad turį būti sunaikinti,
išžudyti ir išgalabyti visi judėjai—
berniukai ir seneliai, vaikai ir moterys—
per vieną dieną, dvyliktojo mėnesio, tai
yra Adaro mėnesio, tryliktąją dieną, ir

1 Lit. pastatė jo kėdę viršum visų su juo esančių kunigaikščių

2 Lit. iš dienos į dieną ir iš mėnesio į mėnesį (t.y. kiekvienam mėnesiui ir kiekvienai dienai)

3 Rk. pgl. 3, 13; 8, 12; 9, 1; G

išplėšta, kas pas juos [būtų rasta] kaip
grobis. 14 Laiško nuorašas turėjo būti
išleistas kaip įstatymas kiekvienoje
atskiroje provincijoje, paskelbtas visoms
tautoms, kad jos būtų pasiruošusios tai
dienai. 15 Bėgikai karaliaus įsakymu
skubiai išvyko, ir įstatymas buvo
išleistas Šušano tvirtovėje. Karalius ir
Hamanas sėdosi gerti, o Šušano miestas
sumišo.

Mardochajas įtikina Esterą gelbėti savo tautą

4 Mardochajas, sužinojęs viską, kas
buvo padaryta, perplėšė savo
drabužius, apsivilko ašutine, [apsibarstė]
pelenais ir, garsiai bei graudžiai
šaukdamas, išėjo į miesto vidurį. 2 Jis
atėjo [tik] iki karaliaus priešvarčio, nes
nebuvo leidžiama įeiti į karaliaus vartus
ašutiniu drabužiu. 3 Taip pat kiekvienoje
atskiroje provincijoje, kur tik pasiekė
karaliaus įsakymas ir jo įstatymas,
judėjai pergyveno didelį gedulą su
pasninku, verksmu ir raudojimu.
Daugelis gulėjo ant ašutinės ir pelenų.
4 Esteros mergaitėms bei jos
eunuchams atėjus ir davus jai žinią,
karalienė labai išsigando ir pasiuntė
drabužius, kad apvilktų Mardochają ir
nuo jo nuvilktų jo ašutinę, bet jis [jų]
nepriėmė. 5 Tada Estera pasišaukė
Hatachą, vieną iš karaliaus eunuchų,
kurį jis buvo paskyręs jai patarnauti, ir
jam įsakė [nueiti] pas Mardochają, kad
sužinotų, kas ir kodėl tai yra. 6 Hatachui
išėjus pas Mardochają į miesto aikštę,
esančią ties karaliaus vartais,
7 Mardochajas jam pranešė viską, kas
jam buvo atsitikę, ir apie tikslią pinigų
sumą, kurią Hamanas buvo pažadėjęs
atsverti į karaliaus iždines už judėjus,
kad gautų teisę juos išnaikinti. 8 Taip
pat jis jam įteikė nuorašą įstatymo
teksto, kuris buvo išleistas Šušane jiems
sunaikinti, kad parodytų Esterai , jai
paaiškintų ir jai įsakytų įeiti pas karalių,
jį maldauti pasigailėjimo ir melsti jo
akivaizdoje už savo tautą. 9 Hatachas
atėjęs pranešė Esterai Mardochajo
žodžius.
10 Tada Estera tarė Hatachui ir
jam įsakė nueiti [su šita žinia] pas
Mardochają: 11 „Visi karaliaus tarnai ir
karaliaus provincijų žmonės žino, kad
kiekvienam, vyrui ar moteriai, kuris,
nebūdamas pakviestas, įeina pas karalių
į vidinį kiemą, tegalioja vienas
įstatymas: jis turi būti nužudytas,
nebent kai karalius ištiesia jam priešais
auksinį skeptrą. Tada jis išliks gyvas. O
aš jau trisdešimt dienų nesu buvusi
pašaukta įeiti pas karalių".
12 Kai Esteros žodžiai buvo
pranešti Mardochajui, 13 Mardochajas
liepė atsakyti Esterai: „Neįsivaizduok,
kad tu viena iš visų judėjų išsigelbėsi
karaliaus rūmuose! 14 Bet jei tikrai šituo
metu tylėsi, išvadavimas ir išgelbėjimas
kils judėjams iš kitos vietos, o tu ir tavo
tėvo namai žūsite. O kas žino, ar ne kaip
tik šitokiam laikui tu įgijai karališką
garbę?" 15 Tada Estera liepė atsakyti
Mardochajui: „Eik, surink visus judėjus,
randamus Šušane, ir pasninkaukite dėl
manęs, ir tris dienas, dieną ir naktį,
nieko nevalgykite ir negerkite. Aš irgi su
savo mergaitėmis taip pat pasninkausiu.
Paskui įeisiu pas karalių, nors tai
priešinga įstatymui, ir kaip žūsiu, žūsiu!"
17 Mardochajas nuėjęs padarė visai taip,
kaip jam buvo įsakiusi Estera.

Esteros audiencija pas karalių ir jos surengtas pokylis

5 Trečiąją dieną Estera apsivilko
karališkais drabužiais ir atsistojo
karaliaus rūmų vidiniame kieme, ties
karaliaus rūmais. Karalius sėdėjo savo
karališkame soste, karaliaus rūmuose,
ties rūmų anga. 2 Kai tik karalius
pamatė karalienę Esterą stovint kieme, ji
įgijo jo malonę , ir karalius ištiesė į
Esterą auksinį skeptrą, kurį jis laikė
rankoje.O Estera priėjusi palietė skeptro
viršūnę. 3 Karalius ją paklausė: „Kas yra
tau, karaliene Estera, ir ko tu nori? Jei
tai būtų iki pusės karalystės, tebūnie tau
suteikta!" 4 Estera tarė: „Jei karaliui
patinka, tegul šiandien karalius ateina
su Hamanu į pokylį, kurį esu jam
paruošusi". 5 Tada karalius tarė:
„Skubiai pašaukite Hamaną, kad
patenkintume Esteros prašymą!"
Taigi karalius ir Hamanas atėjo į
pokylį, kurį buvo prirengusi Estera.
6 Vyną gerdamas, karalius paklausė
Esterą: „Ko tu prašai? Tai turi būti tau
suteikta! Ko tu pageidauji? [Jei tai būtų]

iki pusės karalystės, tai turi būti
įvykdyta!“ 7 Estera atsakydama tarė:
„Mano prašymas ir mano pageidavimas
[yra tokie]: 8 jei radau malonę karaliaus
akyse ir jei karaliui patinka patenkinti
mano prašymą ir įvykdyti mano
pageidavimą, tegul karalius ateina su
Hamanu į pokylį, kurį rytoj[1] jiems
paruošiu, ir rytoj ⌜atsakysiu į karaliaus
klausimą⌝[2]!“

Hamanas nusprendžia atsikeršyti Mardochajui

9 Tą dieną Hamanas išėjo
linksmas ir gerai nusiteikęs. O kai
Hamanas pamatė Mardochają karaliaus
vartuose, kaip šitas neatsikėlė ir
nepakrutėjo[3] dėl jo, Hamanas pasidarė
pilnas rūstybės dėl Mardochajo.
10 Tačiau Hamanas susivaldė ir parėjo į
savo namus. Paskui jis atsikvietė savo
draugus ir savo žmoną Zerešą. 11 Ir
Hamanas jiems pasakojo apie savo
didžius turtus, apie savo sūnų daugybę ir
apie visa tai, kaip karalius jį pagerbęs ir
kaip jį padaręs aukštesniu už
kunigaikščius ir karaliaus ministrus. 12
Ir Hamanas pridūrė: „Be to, karalienė
Estera nepakvietė į pokylį, kurį buvo
paruošusi, jokio kito drauge su
karaliumi, kaip tik mane. Taip pat rytoj
aš esu pakviestas pas ją su karaliumi.
Tačiau visa tai nepatenkina manęs, kol
aš matau judėją Mardochają sėdint
karaliaus vartuose“. 14 Tada jo žmona
Zereša ir visi jo draugai tarė: „Tebūnie
padarytas penkių dešimčių mastų
aukščio stiebas, o ryto metą sakyk
karaliui, kad ant jo pakartų
Mardochają. Paskui linksmas nueik su
karalium į pokylį!“ Tas pasiūlymas
patiko Hamanui, ir jis leido padaryti
stiebą.

Karalius pagerbia Mardochają

6 Tą naktį ⌜karalius negalėjo miegoti⌝[4].
Tad jis įsakė atnešti Memorandų
dienoraštį, ir šis buvo skaitomas
karaliui. 2 Buvo rasta užrašyta, kad
Mardochajas įskundęs Bigtaną ir Terešą,
du karaliaus eunuchus iš slenksčio
sargų, kurie buvo siekę pasikėsinti prieš
karalių Achašvėrošą. 3 Tada karalius
paklausė: „Koks pagerbimas ar
paaukštinimas buvo užtai suteiktas
Mardochajui?“ Karaliaus pažai, kurie
jam patarnavo, atsakė: „Jam nieko
nebuvo padaryta!“ 4 Karalius toliau
paklausė: „Kas yra kieme?“ O Hamanas
kaip tik buvo įėjęs į išorinį karaliaus
rūmų kiemą, norėdamas sakyti karaliui,
kad leistų pakarti Mardochają ant
stiebo, kurį jis buvo jam pastatęs.
5 Karaliaus pažai jam atsakė: „Štai
Hamanas stovi kieme!“ Karalius tarė:
„Tegul jis įeina!“ 6 Hamanui įėjus,
karalius jį paklausė: „Kas darytina tam
vyrui, kurį karalius teikiasi pagerbti?“
Hamanas sau pagalvojo: „Ką kitą
karalius teiktųsi pagerbti labiau už
mane?“ 7 Taigi Hamanas tarė karaliui:
„Vyrui, kurį karalius nori pagerbti,
8 turi būti atnešti karališki rūbai,
kokiais vilkėjo karalius, ir [atvestas]
žirgas, ant kokio jojo karalius, ⌜kai ant
jo⌝[5] galvos buvo uždėta karūna. 9 Rūbai
ir žirgas turi būti perduoti vienam iš
karaliaus kilmingiausių kunigaikščių.
Tas vyras, kurį karalius teikiasi
pagerbti, turi būti apvilktas rūbais, ir
jam turi būti leista joti ant žirgo per
miesto aikštę, šaukiant pirma jo: ‚Taip
daroma vyrui, kurį karalius teikiasi
pagerbti!‘“ 10 Tada karalius tarė
Hamanui: „Tuojau paimk rūbus ir žirgą,
kaip kalbėjai, ir taip padaryk judėjui
Mardochajui, sėdinčiam karaliaus
vartuose. Nieko nepalik nedaręs iš to, ką
kalbėjai!“ 11 Taigi Hamanas, paėmęs
rūbus ir žirgą, apvilko Mardochają ir
leido jam joti per miesto aikštę,
šaukdamas pirma jo: „Taip daroma
vyrui, kurį karalius teikiasi pagerbti!“
12 Paskui Mardochajas sugrįžo
prie karaliaus vartų, o Hamanas
nuskubėjo į savo namus, nuliūdęs ir
apsigaubęs galvą. 13 Ir Hamanas
papasakojo savo žmonai Zerešai bei
visiems savo draugams viską, kas jam
buvo atsitikę. Tada jo patarėjai[6] ir jo

1 G; ~M
2 T.y. pasakysiu tai, ko iš tikrųjų geidauju; lit. padarysiu pagal karaliaus žodį
3 Lit. nesudrebėjo
4 Lit. karaliaus miegas buvo pabėgęs

5 Rk.,plg.S; M: ir ant kurio
6 Lit. išminčiai; GS: draugai

žmona jam tarė: „Jei Mardochajas, prieš
kurį tu pradėjai smukti, yra judėjų
giminės, tu neatsilaikysi prieš jį, bet
visiškai nusmuksi prieš jį“.

2 Est 2, 21–22

Esteros antrasis pokylis

14 Jiems tebesikalbant su juo,
priėjo karaliaus eunuchai ir skubiai
nuvedė Hamaną į pokylį, kurį buvo
paruošusi Estera.
7 Taigi karalius ir Hamanas atėjo gerti
su Estera. 2 Taip pat antrąją dieną,
gerdamas vyną, karalius paklausė
Esterą: „Ko tu prašai, karaliene Estera?
Tai turi būti tau suteikta! Ko tu
pageidauji? [Jei tai būtų] iki pusės mano
karalystės, tai turi būti įvykdyta!“
3 Karalienė Estera atsakydama tarė:
„Jei radau malonę tavo akyse, karaliau,
ir jei karaliui patinka, tebūnie man
dovanojama mano gyvybė—tai yra mano
prašymas—ir mano tauta—tai yra mano
pageidavimas! 4 Nes mes, aš ir mano
tauta, esame parduoti, kad būtume
sunaikinti, išžudyti ir išgalabyti. Jei mes
tebūtume parduoti vergais ir vergėmis,
aš būčiau tylėjusi, nes priespauda nebūtų
verta karaliaus apsunkinimo“. 5 Tada
karalius Achašvėrošas paklausė
karalienę Esterą: „Kas yra tas ir kur yra
tas, 'kurs išdrįso'[1] taip daryti?“ 6 Estera
tarė: „Prispaudėjas ir priešas—šitas
nelabas Hamanas!“ O Hamaną apėmė
staigus išgąstis karaliaus ir karalienės
akivaizdoje.
7 Karalius įširdęs atsikėlė iš
pokylio [ir nuėjo] į rūmų sodą, o
Hamanas pasiliko maldauti sau gyvybės
iš karalienės Esteros, nes jis matė, kad
žūtis jam buvo karaliaus nuspręsta.
8 Karaliui sugrįžus iš rūmų sodo į
pokylio salę, Hamanas buvo parpuolęs
prie kušetės, ant kurios gulėjo Estera.
Tada karalius tarė: „Nejaugi karalienę
jis dar nori prievartauti prie manęs
rūmuose!“ Vos tik tas žodis išsprudo iš
karaliaus burnos, Hamanas nualpo.
9 Charbona, vienas iš karaliui
patarnaujančių eunuchų, tarė: „Štai jau
stovi Hamano namuose penkiasdešimt
mastų aukščio stiebas, kurį Hamanas
leido pastatyti Mardochajui, kuris buvo
davęs naudingą pranešimą karaliui“.
Karalius tarė: „Pakarkite jį ant jo!“
10 Taigi jie pakorė Hamaną ant stiebo,
kurį jis buvo leidęs pastatyti
Mardochajui. Tada karaliaus pyktis
atsileido.

Mardochajo paaukštinimas

8 Tą pačią dieną karalius Achašvėrošas
atidavė karalienei Esterai judėjų
priešininko Hamano namus, o
Mardochajas gavo priėjimą prie
karaliaus, nes Estera buvo pranešusi,
kas jis esąs. 2 Tada karalius nusimovė
savo antspaudo žiedą, kurį buvo atėmęs
iš Hamano, ir jį padavė Mardochajui, o
Estera paskyrė Mardochają Hamano
namų prižiūrėtoju.

Karaliaus įsakas judėjų labui

3 Estera dar kartą kalbėjo
karaliaus akivaizdoje. Ji parpuolė prie jo
kojų, verkė ir jį maldavo nukreipti agago
Hamano sugalvotą nelaimę ir jo
sumanymą, kurį jis buvo sumanęs prieš
judėjus. 4 Karaliui ištiesus į Esterą
auksinį skeptrą, Estera atsikėlė ir,
atsistojusi prieš karalių, 5 tarė: „Jei
karaliui patinka, jei esu radusi malonę jo
akyse, jei tas dalykas atrodo karaliui
tinkamas ir jei aš jam patinku, tebūnie
įsakoma raštu atšaukti laiškus—
'Hamedatos sūnaus Hamano, agago,
sumanymą'[2],—kuriuos jis buvo parašęs,
norėdamas išnaikinti judėjus,
gyvenančius visose karaliaus
provincijose. 6 Nes kaip galėčiau matyti
nelaimę, kuri ištiks mano tautą, ir kaip
galėčiau matyti savo giminių
sunaikinimą?“ 7 Tada karalius
Achašvėrošas tarė karalienei Esterai ir
judėjui Mardochajui: „Štai aš Hamano
namus atidaviau Esterai, o jį patį pakorė
ant stiebo dėl to, kad jis norėjo pakelti
ranką prieš judėjus. 8 Jūs patys rašykite
dėl judėjų, kaip jums atrodo tinkama,
karaliaus vardu ir užantspauduokite
karaliaus antspaudo žiedu, nes raštas,
parašytas karaliaus vardu ir
užantspauduotas karaliaus antspaudo
žiedu, neatšaukiamas“.
9 Taigi tuo metu, trečiąjį mėnesį,
tai yra Sivano mėnesį, jo dvidešimt

1 Lit. kurį pripildė jo širdis

2 ~GB

trečiąją, buvo sukviesti karaliaus
raštininkai ir parašyta visai taip, kaip
buvo įsakęs Mardochajas, judėjams,
satrapams, valdytojams ir
kunigaikščiams provincijų, esančių nuo
Indijos iki Kušo, šimto dvidešimt
septynių provincijų, kiekvienai
provincijai jos raštu ir kiekvienai tautai
jos kalba, taip pat judėjams jų raštu ir
kalba. 10 Jis parašė karaliaus
Achašvėrošo vardu ir užantspaudavo
karaliaus antspaudo žiedu, ir išsiuntė
laiškus per raituosius kurjerius,
jojančius valstybinio pašto, ˈbėgūnių
[kumelių] veislės žirgaisˈ[1]: 11 kad
karalius leidęs judėjams , gyvenantiems
kiekviename atskirame mieste, susiburti
ir ginti savo gyvybę, išnaikinti, išžudyti
ir išgalabyti visus ginkluotus tautos ar
provincijos būrius su vaikais ir
moterimis, jei jie veiktų kaip priešai, ir
išplėšti jų turtą kaip grobį 12 vieną dieną
visose karaliaus Achašvėrošo
provincijose: dvyliktojo mėnesio, tai yra
Adaro mėnesio, tryliktąją. 13 To rašto
nuorašas turėjo būti išleistas kaip
įstatymas kiekvienoje atskiroje
provincijoje, paskelbtas visoms tautoms,
kad tą dieną judėjai būtų pasiruošę
atsikeršyti savo priešams. 14 Kurjeriai,
jojantys valstybinio pašto žirgais,
karaliaus įsakymu skubiai ir nedelsdami
išjojo. Tuo tarpu įstatymas buvo išleistas
Šušano tvirtovėje.

Judėjų džiaugsmas

15 O Mardochajas išėjo nuo
karaliaus, apsivilkęs karališku drabužiu
iš violetinio purpuro ir drobės, užsidėjęs
didelį auksinį vainiką ir apsisiautęs
apsiaustu iš biso ir raudonojo purpuro, o
Šušano miestas krykštavo ir linksminosi.
16 Judėjai turėjo šviesą ir linksmybę,
džiūgavimą ir pagerbimą. 17 Taip pat
kiekvienoje atskiroje provincijoje ir
kiekviename atskirame mieste, kur tik
pasiekė karaliaus įsakymas ir jo
įstatymas, judėjai turėjo džiaugsmą ir
džiūgavimą, vaišes ir šventadienį. Ir
daugelis iš šalies tautų prisipažino esą
judėjai, nes juos buvo apėmusi judėjų
baimė.

Judėjų pergalė

9 Dvyliktąjį mėnesį, tai yra Adaro
mėnesį, jo tryliktąją dieną, kai
karaliaus įsakymas ir jo įstatymas turėjo
būti įvykdyti, tą dieną, kai judėjų priešai
tikėjosi juos įveiksią, įvyko atvirkščiai:
taip, kad jie, judėjai, įveikė savo
nekentėjus. 2 Judėjai susibūrė savo
miestuose, visose karaliaus Achašvėrošo
provincijose, pakelti rankas prieš tuos,
kurie siekė jų nelaimės. Ir niekas
negalėjo atsilaikyti prieš juos, nes visas
tautas buvo apėmusi jų baimė. 3 O visi
provincijų kunigaikščiai, satrapai,
valdytojai ir karaliaus administraciniai
pareigūnai parėmė judėjus, nes juos buvo
apnikusi Mardochajo baimė. 4 Mat
Mardochajas buvo įtakingas[2] karaliaus
rūmuose, ir garsas apie jį pasklido visose
provincijose, nes tas vyras, Mardochajas,
darėsi vis įtakingesnis.
5 O judėjai mušė visus savo
priešus, smogdami kalaviju, žudydami
bei naikindami ir elgėsi su savo
nekentėjais, kaip jiems patiko. 6 Šušano
tvirtovėje judėjai išžudė ir sunaikino
penkis šimtus vyrų. 7 Jie taip pat nužudė
Paršandatą, Dalfoną, Aspatą, 8 Poratą,
Adaliją, Aridatą, 9 Parmaštą, Arisają,
Aridają ir Ajezatą, dešimt Hamedatos
sūnaus Hamano, judėjų priešininko,
sūnų, tačiau į grobį jie neištiesė rankų.
11 Tą pačią dieną atėjo karaliui
pranešimas apie nužudytus Šušano
tvirtovėje. 12 Tada karalius tarė
karalienei Esterai: „Šušano tvirtovėje
judėjai padarė tokias skerdynes, jog žuvo
penki šimtai vyrų, ir [nužudė] dešimt
Hamano sūnų. Ką jie bus padarę visose
kitose karaliaus provincijose? Ko prašai?
Tau turi būti suteikta! Ko daugiau
geidauji? Tai turi būti įvykdyta!“
13 Tada Estera tarė: „Jei karaliui
patinka, tebūnie leidžiama Šušane
gyvenantiems judėjams ir rytoj daryti
taip, kaip leido šiai dienai išleistas
įstatymas, o dešimt Hamano sūnų
tebūnie pakarti ant stiebo!“ 14 Karalius
įsakė, kad taip būtų padaryta. Taigi
Šušane buvo išleistas įstatymas, ir
dešimt Hamano sūnų buvo pakarti.

1 Arba: žirgais, [per] žirgų stočių jojikus

2 Lit. didelis

15 Šušane gyvenantys judėjai, susibūrę
ir keturioliktąją Adaro mėnesio dieną,
išžudė Šušane tris šimtus vyrų, tačiau į
grobį neištiesė rankų.
16 O visi kiti judėjai, kurie gyveno
karaliaus provincijose, susibūrė savo
gyvybės ginti ir įsigyti ramybės,
nedrumsčiamos jų priešų, ir jie išžudė
septyniasdešimt penkis tūkstančius savo
nekentėjų—tačiau į grobį neištiesė
rankų—17 Adaro mėnesio tryliktąją
dieną, o jo keturioliktąją ilsėjosi, ją
padarydami pokylio bei džiaugsmo diena.
18 Bet Šušane gyvenantys judėjai būrėsi
jo tryliktąją ir keturioliktąją, o ilsėjosi
jo penkioliktąją, ją padarydami pokylio
ir džiaugsmo diena. 19 Todėl kaimų
judėjai, gyvenantys atviros šalies
miestuose, Adaro mėnesio keturioliktąją
dieną švenčia kaip džiaugsmo ir
pokyliavimo [dieną], kaip šventę, kai jie
siunčia vienas kitam maisto dovanas.

Purimo šventės įvedimas

20 Mardochajas surašė visus šituos
įvykius ir pasiuntė laiškus visiems
judėjams, gyvenantiems visose karaliaus
Achašvėrošo provincijose, artimiesiems
ir tolimiesiems, 21 juos įpareigodamas
kasmet švęsti Adaro mėnesio
keturioliktąją dieną ir jo penkioliktąją
dieną 22 kaip dienas, kai judėjai gavo
atsilsėti nuo savo priešų, ir kaip mėnesį,
kuris jiems pasikeitė iš sielvarto į
džiaugsmą ir iš gedulo į šventę,—jas
padaryti pokyliavimo ir džiaugsmo
dienomis, kai vienas kitam siunčia
maisto dovanas ir dovanas beturčiams.
23 Taigi judėjai priėmė, ką jau buvo
pradėję daryti ir ką Mardochajas jiems
buvo rašęs. 24 Mat Hamedatos sūnus
Hamanas, agagas, visų judėjų
priešininkas, buvo sugalvojęs sumanymą
prieš judėjus jiems sunaikinti ir buvo
metęs „purą“, tai yra burtą, norėdamas
jiems sukelti sąmyšį ir juos pražudyti. 25
O kai Estera[1] atėjo pas karalių, jis
pasakė, tuo pačiu metu išleisdamas
raštą: „Jo piktas sumanymas, kurį jis
buvo sugalvojęs prieš judėjus, turi
sugrįžti ant jo paties galvos, ir jis bei jo
sūnūs turi būti pakarti ant medžio!“ 26
Todėl šitos dienos pramintos Purimu nuo
žodžio „pur“. Dėl tos priežasties, dėl visų
šito laiško žodžių ir to, ką jie šituo
atžvilgiu buvo patyrę ir kas jiems buvo
atsitikę, 27 judėjai nustatė ir priėmė sau,
savo palikuonims ir visiems, kurie
prisijungtų prie jų, kaip nesulaužomą
pareigą, kad jie kasmet turi švęsti šitas
abi dienas, laikydamiesi raštinio
įsakymo apie jas ir joms nustatyto laiko,
28 kad šitos dienos turi būti atmenamos
ir švenčiamos kiekvienoje kartoje,
giminėje, provincijoje ir kiekviename
mieste, kad šitos Purimo dienos neturi
pradingti iš judėjų tarpo ir kad jų
atminimas neturi pasiliauti jų
palikuonyse.

24 Est 3, 7

Esteros laiškas apie Purimą

29 Paskui karalienė Estera,
Abihailo duktė, [ir judėjas
Mardochajas][2] rašė su visu
autoritetu, kad padarytų šitą
antrąjį Purimo laišką įparei-
gojančiu, 30 ir išsiuntė[3] laiškus
visiems judėjams į šimtą
dvidešimt septynias Achašvėrošo
karalystės provincijas, ⸢malonius
ir įsakmius⸣[4] žodžius, 31 kad
padarytų šitas Purimo dienas
privalomas joms skirtais laikais,
lygiai kaip judėjas Mardochajas
[bei karalienė Estera][5] jas buvo
jiems padaręs privalomas ir kaip
jie[6] buvo padarę jas privalomas
sau bei savo palikuonims—
nurodymus apie pasninkus ir jų
raudojimą. 32 Esteros įsakymas
patvirtino šituos Purimo
nurodymus ir buvo įrašytas į
knygą.

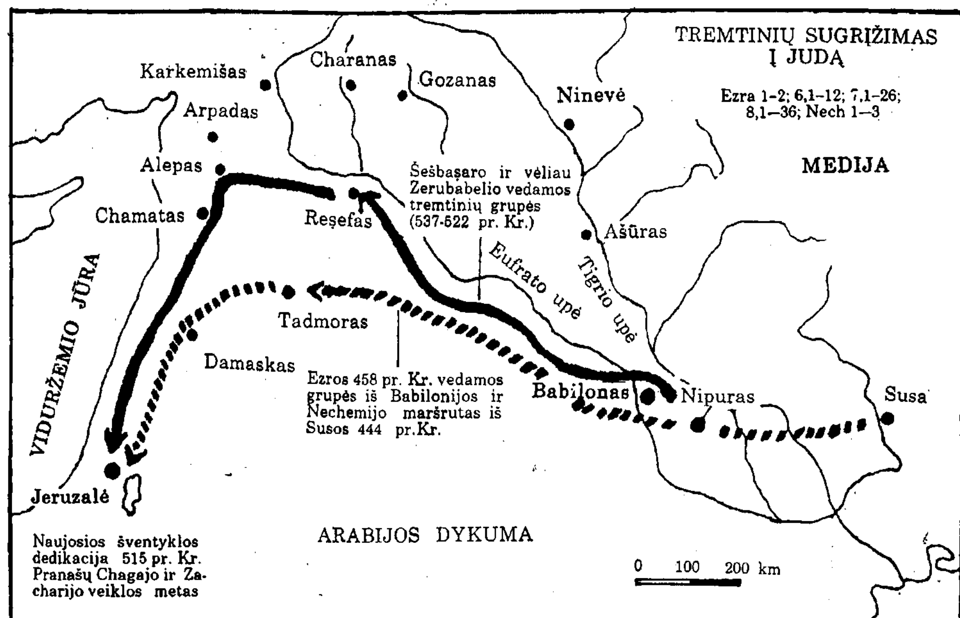
Pranešimas apie karaliaus ir Mardochajo veiksmų aprašą

10 Karalius Achašvėrošas
uždėjo šaliai ir pajūriams
baudžiavą. 2 Visi jo galingi bei

1 Lit. ji

2 Vėlesnis priedas
3 Rk.; M: jis išsiuntė
4 Lit. ramybės ir tiesos
5 Vėlesnis priedas
6 T.y. judėjai; žr..9,23-28

karžygiški darbai ir tikslus
pranešimas apie Mardochajo
aukštą rangą, į kurį jį pakėlė
karalius,—jie juk aprašyti
Medijos bei Persijos karalių
Metraščių knygoje. 3 Nes judėjas
Mardochajas buvo antras po
karaliaus Achašvērošo, įžymus
tarp judėjų ir daugybės savo
brolių mėgiamas, nes jis troško
gero savo tautai ir kalbėjo, kas
tarnauja visų jo palikuonių
gerovei.

JOBAS
ĮŽANGA

Jobo pamaldumas ir laimė

1 Uso šalyje gyveno vyras, vardu
Jobas[1]. Tas vyras buvo nepeiktinas ir
teisingas, dievobaimingas ir vengiantis
pikta. 2 Jam gimė septyni sūnūs ir trys
dukterys. 3 Jis turėjo septynis tūks-
tančius mažųjų gyvulių, tris tūkstančius
kupranugarių, penkis šimtus junginių
galvijų, penkis šimtus asilių ir labai daug
vergų. Taigi tas vyras buvo turtingesnis
už visus rytiečius.
4 Jo sūnūs nuėję[2] surengdavo
pokylį tai vieno, tai kito namuose jo[3]
dieną, ir nusiuntę pasikviesdavo savo
tris seseris, kad valgytų ir gertų su jais.
5 Pokylio dienų ciklui pasibaigus, Jobas
iškvietęs juos pašventindavo: anksti
rytą atsikėlęs, jis aukodavo
deginamąsias *aukas pagal* jų *visų*
skaičių, nes Jobas galvojo: „Gal mano
sūnūs nusidėjo ir keikė Dievą savo
širdyje". Taip Jobas reguliariai[4]
darydavo.

Pirmasis pokalbis danguje

6 Vieną dieną atsitiko, kad, Dievo
sūnums[5] atėjus prisistatyti VIEŠPAČIUI,
atėjo ir šėtonas tarp jų. 7 VIEŠPATS
tarė šėtonui: „Iš kur ateini?" Šėtonas
atsakė VIEŠPAČIUI: „Iš bastymosi po
žemę ir iš vaikščiojimo po ją".
8 VIEŠPATS tarė šėtonui: „Ar
pastebėjai mano tarną Jobą? Juk žemėje
nėra nė vieno tokio, kaip jis, nepeiktino
ir teisingo vyro, dievobaimingo ir
vengiančio pikta". 9 Šėtonas atsakė
VIEŠPAČIUI: „Argi už nieką Jobas bijo
Dievo? 10 Argi tu pats neaptvėrei jo, jo
namų ir apskritai visko, ką jis turi, iš
visų pusių? Jo rankų darbą tu
palaiminai, ir jo gyvuliai pasklido šalyje.
11 Bet tik ištiesk savo ranką ir paliesk
viską, ką jis turi! Jis tikrai keiks tave į
akis[6]!" 12 VIEŠPATS tarė šėtonui:
„Štai viskas, ką jis turi, tavo rankoje!
Tik į jį patį neištiesk rankos!" Ir šėtonas
nuėjo iš VIEŠPATIES akių.

9–11 Apr 12, 10

Pirmasis tikėjimo mėginimas

13 Vieną dieną atsitiko, kad, jo
sūnums ir dukterims bevalgant ir
begeriant vyną jų vyriausiojo[7] brolio
namuose, 14 pasiuntinys, atėjęs pas
Jobą, tarė: „Jaučiams beariant ir
asilėms besiganant šalia jų, 15 užpuolė
šebiečiai ir juos paėmė, o bernus užmušė
kalavijo ašmenimis; tik aš vienas
ištrūkau, kad tau praneščiau". 16 Jam
tebekalbant, atėjo kitas ir tarė: „Dievo
ugnis puolė iš dangaus, padegė avis ir
bernus ir juos prarijo; tik aš vienas
ištrūkau, kad tau praneščiau". 17 Jam
tebekalbant, atėjo kitas ir tarė:
„Kaldėjai, išrikiavę tris būrius, puolė
kupranugarius ir juos paėmė, o bernus
užmušė kalavijo ašmenimis; tik aš vienas
ištrūkau, *kad tau praneščiau*". 18 Jam
tebekalbant, atėjo kitas ir tarė: „Tavo
sūnums ir dukterims bevalgant ir
begeriant vyną jų vyriausiojo brolio
namuose, 19 staiga atūžė smarkus vėjas
iš anapus dykumos ir taip ištiko keturis
namo kampus, jog tas užgriuvo ant
jaunųjų ir jie numirė; tik aš vienas
ištrūkau, kad tau praneščiau".
20 Tada Jobas atsistojęs sudraskė
savo apsiaustą, nusiskuto galvą,
parpuolė ant žemės ir kniūpodamas
21 tarė:

„Nuogas išėjau iš savo motinos
įsčių
ir nuogas ten sugrįšiu.
VIEŠPATS davė ir VIEŠPATS
atsiėmė.
Tebūnie pagarbintas
VIEŠPATIES vardas!"

22 Nors ir visa tai įvyko, Jobas
nenusidėjo ir ⌜nepadarė Dievui jokio
priekaišto⌝[8].

Antrasis pokalbis danguje

1 Hbr.Ijjōb
2 Būtent vienas į kito namus
3 T.y. laikantis eilės jam skirtą
4 Arba: kasmet
5 T.y. dangaus būtybėms; G: angelams
6 Lit. veidą (t.y.stačiai ir atvirai, be baimės)
7 Lit. pirmagimio
8 Arba: neištarė Dievui jokio keiksmo

2 Vieną dieną atsitiko, kad, Dievo
sūnums atėjus prisistatyti VIEŠPA-
ČIUI, atėjo ir šėtonas tarp jų, kad
prisistatytų VIEŠPAČIUI. 2 VIEŠPATS
tarė šėtonui: „Iš kur ateini?“ Šėtonas
atsakė VIEŠPAČIUI: „Iš bastymosi po
žemę ir iš vaikščiojimo po ją“.
3 VIEŠPATS tarė šėtonui: „Ar
pastebėjai mano tarną Jobą? Juk žemėje
nėra nė vieno tokio, kaip jis, nepeiktino
ir teisingo vyro, dievobaimingo ir
vengiančio pikta. Jis ir toliau tvirtai
laikosi savo tobulumo, o tu mane
sukurstei prieš jį, kad jį be priežasties
sunaikinčiau“. 4 Šėtonas atsakė
VIEŠPAČIUI: „Oda už odą![1] Juk viską,
ką žmogus turi, jis atiduoda už savo
gyvybę. 5 Bet tik ištiesk savo ranką ir
paliesk jo kaulus bei jo kūną! Tikrai jis
keiks tave į akis!“ 6 VIEŠPATS tarė
šėtonui: „Štai jis tavo rankoje! Tik palik
jam gyvybę!“

Antrasis tikėjimo mėginimas

7 Šėtonas, išėjęs iš VIEŠPATIES
akivaizdos, ištiko Jobą piktomis votimis
nuo jo kojos pado iki jo viršugalvio.
8 Sėdėdamas pelenuose, jis pasiėmė šukę
nusigrandyti. 9 Tada jo žmona jam tarė:
„Ar tu vis tvirtai tebesilaikai savo
tobulumo? Keik Dievą ir mirk!“ 10 Bet
jis jai tarė: „Ir tu kalbi, kaip kalba viena
kuri kvailų moterų. Gera priimame iš
Dievo; ar neturėtume priimti bloga?“
Nors ir visa tai įvyko, Jobas nenusidėjo
lūpomis.

Trijų draugų apsilankymas

11 Trys Jobo draugai, išgirdę apie
visą šitą nelaimę, kuri buvo užėjusi ant
jo, atėjo kiekvienas iš savo vietos:
tėmanietis Elifazas, šuchietis Bildadas ir
naamietis Sofaras. Jie susitarė ateiti,
jam išreikšti užuojautą ir jį paguosti.
12 Pakėlę akis iš tolo, jie jo
nebeatpažino. Kiekvienas sudraskė savo
apsiaustą, ir jie barstė dulkes į orą ant
savo galvų. 13 Jie prasėdėjo su juo ant
žemės septynias dienas, bet nė vienas
neprataré jam žodžio, nes jie matė, kad jo
skausmas buvo labai didelis.

1 Prasmė: žmogus duoda vieną odą už kitą, būtent savo nuosavybę už savo gyvybę.

PIRMASIS KALBŲ CIKLAS (3, 1—11, 20)

Pirmoji Jobo kalba

3 Paskui Jobas, atvėręs savo burną,
prakeikė savo gimimo dieną. 2 Jobas
prabilo:

3 „Tegul žūva diena, kurią
gimiau,
ir naktis, kuri tarė:
‚Prasidėjo berniukas!‘
4 Ta diena tepavirsta tamsybe!
Teneklausia apie ją Dievas
aukštai
ir tenesuspindi ant jos
šviesa!
5 Tegul ją savinasi tamsa,
juodžiausia tamsa,
tegul nusėda ant jos masė
debesų
ir ją išgąsdina dienos
aptemdymai!
6 Ta naktis—tegul tamsa ją
pagriebia[2]!
Tegul jos nepriskaito prie[3]
metų dienų!
Tegul ji neįeina į mėnesių
skaičių!
7 [4]Ta naktis tebūnie nevaisinga!
Tegul džiūgavimas neateina
į ją!
8 Tegul ją prakeikia dienos
prakeikėjai—
tie, kurie moka pažadinti
leviataną!
9 Tegul aptemsta jos prieaušrio
žvaigždės;
tegul ji laukia šviesos, bet
negauna jos,
ir tegul neišvysta aušros
spindulių[5]!
10 Nes ji neuždarė mano motinos
įsčių durų
ir nepaslėpė vargo nuo
mano akių.
11 Kodėl, palikęs įsčias, tuoj
nemiriau,

2 Arba: nusineša
3 M: ji nesidžiaugia tarp
4 M + Štai; ~ GSV
5 Lit. akių vokų

iš motinos kūno išėjęs
neišleidau dvasios?
12 Kodėl mane priėmė keliai
ir kam krūtys, kad žįsčiau?
13 Juk tada[1] būčiau gulėjęs ir
buvęs ramus,
tada būčiau miegojęs,
ilsėjęsis,
14 lygiai kaip karaliai ir šalies
patarėjai,
kurie sau atstatė sugriautus
miestus,
15 arba kaip kunigaikščiai, kurie
turėjo aukso,
kurie pripildė savo namus
sidabro.
16 Arba kodėl aš nebuvau ⌜užkastas
kaip⌝[2] negyvas gimęs,
kaip kūdikiai, kurie
neregėjo šviesos?
17 Ten bedieviai liaujasi smarkavę
ir ten ilsisi tie, kurių jėga
išseko;
18 belaisviai yra visai be rūpesčių,
nebegirdi varovo balso.
19 Tiek mažieji, tiek didieji ten yra,
ir vergas yra laisvas nuo
savo valdovo.
20 Kodėl jis duoda vargstančiam
šviesos
ir gyvybę tiems, kurių siela
apkartusi,—
21 kurie laukia mirties, bet ji
neateina,
kurie jos ieško[3] labiau už
paslėptus lobius,
22 kurie džiaugtųsi ⌜keliaudami į
akmenų krūvą⌝[4],
būtų linksmi, jei rastų
kapą,—
23 vyrui, kurio kelias paslėptas[5]
ir kurį Dievas aptvėrė[6]?
24 Nes mano dejavimas ateina tarsi
mano duona,
ir išsilieja kaip vanduo
mano krioksmas.

1 T.y. jei būčiau negyvas buvęs
2 Arba: kaip užkastas
3 Lit. kasa
4 SMs; M: iki džiūgavimo
5 T.y. kurio nelaimingas likimas nebeturi jokio tikslo
6 T.y. jį taip apsupo tvora, jog jis nebegali rasti išeities iš savo sunkios būklės

25 Nes tai, ko labiausiai baisėjaus,
man įvyko;
tai, ko bijojaus, man
atsitiko.
26 Neturiu ramybės, *nesu ramus;*
neturiu atilsio, nes užeina
nerimas".

1–19 Jer 20, 14–18 21 Apr 9, 6

Pirmasis Elifazo atsakymas

4 Tėmanietis Elifazas atsakė:
2 „Jei kas išdrįs tarti tau žodį, ar
galėsi pakelti?
Tačiau kas gali sulaikyti
žodžius?
3 Pagalvok! Tu pamokei daugelį
ir sustiprinai suglebusias
rankas.
4 Klumpantį pakėlė tavo žodžiai,
ir linkstančius kelius
sutvirtinai.
5 Kadangi dabar tau tai atsitinka,
tu negali pakelti;
kadangi tave tai paliečia,
esi išsigandęs.
6 Argi tavo [Dievo] baimė
neturėtų būti tavo
pasitikėjimas
ir tavo nepeiktinas elgesys
tavo viltis?
7 Na, pamąstyk! Kas žuvo
nekaltas?
Kur teisieji buvo
sunaikinti?
8 Kiek patyriau, tie, kurie įaria
nedorybę
ir sėja nelaimę, ją pjauna.
9 Nuo Dievo kvapo jie žūva
ir nuo jo rūstybės gūsio
baigiasi.
10 Liūto krioksmas ir liūtuko
balsas [nutildomi],
ir jauniklių liūtų dantys
išlaužomi.
11 Liūtas žūva be grobio,
ir liūtės vaikai išsisklaido.
12 Pas mane įsivogė žodis,
ir mano ausis išgirdo tik
⌜truputėlį jo⌝[7].
13 Susimąsčiusį dėl nakties
regėjimų,
kai gilus miegas užpuola
žmones,
14 mane apėmė išgąstis bei šiurpas

7 Arba: jo šnibždesį

ir visus[1] mano kaulus
privertė drebėti.
15 Vėjas papūtė per mano veidą,
⌜sušiausdamas mano kūno
plaukus⌝[2].
16 Kažkas stovėjo, tačiau
neatpažinau jo išvaizdos.
Pavidalas buvo prieš mano
akis.
Tyla. Paskui išgirdau
balsą:
17 ‚Ar žmogus gali būti teisus prieš
Dievą?
Arba ar vyras gali būti
tyras savo Kūrėjo akyse?
18 Štai savo tarnais jis nepasitiki
ir savo pasiuntiniams
prikiša klaidą[3].
19 Kaip juo labiau tiems, kurie
gyvena molio namuose,
kurių pamatai dulkėse!
Juos sutriuškina kaip
kandį.
20 Tarp ryto ir vakaro juos sutrina
į dulkes[4].
Niekam nesidėmint, jie žūva
amžinai.
21 Argi jiems neištraukiamos jų
palapinės virvės?
Jie miršta neįgiję
išminties'".

5 „Na, šauk! Ar yra kas tave
išklausytų?
Į kurį iš šventųjų kreipsies?
2 Juk kvailąjį nužudys
apmaudavimas
ir nepritYrėlį užmuš
pykimas.
3 Aš pats mačiau kvailąjį
leidžiant šaknis,
tačiau staiga ⌜buvo
prakeikta⌝[5] jo vieta.
4 Toli nuo pagalbos liko jo sūnūs;
jie gulėjo sutriuškinti
vartuose, ir nebuvo kas
gelbėtų.
5 ⌜Ką jie suvalė[6], valgo alkanasis
ir ⌜net iš erškėčių tą⌝[7]
nusineša,
ir trokštantieji gobisi jų
turto.
6 Nors pikta neišeina iš dulkių
ir iš žemės neišželia
nelaimė,
7 tačiau žmogus yra gimęs
nelaimei,
lyg kaip kibirkštys lekia
aukštyn.
8 Bet aš kreipčiaus į Dievą
ir išdėstyčiau savo dalyką
Dievui,
9 kuris daro neištiriamai didžių
dalykų,
stebuklų be skaičiaus,
10 kuris duoda lietaus žemei
ir siunčia vandens laukams.
11 Jis išaukština žemuosius,
ir gedintieji pasiekia aukštą
gerovės lygį.
12 Jis niekais paverčia klastingųjų
kėslus,
ir jų rankos nieko sėkminga
nenuveikia.
13 Jis pagauna gudriuosius jų
pačių klasta,
ir suktųjų sumanymas greit
sužlunga.
14 Dieną jie sutinka tamsybę
ir vidudienį grabaliojasi
kaip naktį.
15 Bet jis išgelbsti nuo jų burnos
kalavijo
ir iš stipriojo rankos
varguolį.
16 Taip silpnajam randasi viltis,
o nelabumas turi užčiaupti
burną.
17 Pagalvok! Laimingas žmogus,
kurį Dievas sudraudžia.
Tad neatmesk Visagalio
drausmės!
18 Nes jis sužeidžia, bet ir
apraišioja;
jis sumuša, tačiau jo rankos
pagydo.
19 Šešiose bėdose jis tave išgelbės,

1 Lit. daugybę
2 Arba: audra leido mano odai pašiurpti
3 Arba: kvailystę
4 T.y. vienos dienos būvyje. Į gyvenimą žiūrima kaip į vienos dienos sprindį, į žmogų—kaip vienos dienos kūrinį.
5 Rk.; M: aš prakeikiau; arba: pareiškiau prakeiktą esant (jo vietą)
6 GS; M: Jo derlių
7 Arba rk.: sudžiūvusius pėdus jis

ir septyniose nepalies tavęs
pikta.
20 Siaučiant badui, jis tave išpirks
iš mirties
ir, kilus karui, iš kalavijo
galios.
21 ⌜Nuo liežuvio botago⌝[1] tu būsi
paslėptas
ir neturėsi bijoti
sunaikinimo, kai jis
ateis.
22 Iš sunaikinimo ir bado galėsi
juoktis
ir neturėsi bijoti žemės
žvėrių,
23 nes su lauko akmenimis turėsi
sandėrį
ir laukiniai žvėrys bus
taikoje su tavim.
24 Tu patirsi, kad tavo palapinė
bus saugi,
ir, peržiūrėjęs savo ganyklą,
nieko nepasigesi.
25 Tu patirsi, kad tavo palikuonys
bus gausūs,
tavo ainiai kaip žemės žolė.
26 Tvirtas ir kupinas energijos tu
nueisi į kapą,
kaip kad pėdų kūgį
pargabena tinkamu
metu.
27 Mes gi tai ištyrėme; taip yra.
⌜Mes tai išgirdome⌝[2], o tu
įsidėmėk!“

13 1 Kor 3, 19 17 Pat 3, 11–12; Hbr 12, 5–6

Antroji Jobo kalba

6 Jobas atsakė:
2 „O kad sverte pasvertų mano
apmaudą
ir mano nelaimę kartu
uždėtų ant svarstyklių!
3 Juk tada ji svertų daugiau už
marių smėlį!
Todėl mano žodžiai
neapgalvoti.
4 Nes Visagalio strėlės yra įsmigę
manyje;
jų nuodus turi gerti mano
dvasia.
Dievo gąsdintojai stovi
išsirikiavę prieš mane.
5 Ar žvengia laukinis asilas ant
šviežios žolės,
arba ar baubia jautis prie
savo rauginto pašaro?
6 Ar valgo ką nuskobusį be
druskos,
arba ar ⌜kiaušinio
baltymas⌝[3] turi skonį?
7 Jau jų paliesti atsisako mano
gerklė;
⌜jai koktus mano maistas
kaip liga⌝[4].
8 O kad įvyktų tai, ko prašau,
kad Dievas suteiktų tai, ko
viliuos!
9 O kad Dievas nuspręstų
sutriuškinti mane,
kad, paleidęs savo ranką,
mane atpjautų[5]!
10 Tada dar turėčiau paguodos
ir net šokinėčiau, nors
kenčiu be pagailos,
nes nesu nuslėpęs Šventojo
žodžių.
11 Kiek beturiu jėgos, kad galėčiau
laukti,
ir kas mano tikslas, kad
galėčiau iškęsti?
12 Ar mano jėga akmenų jėga?
Ar mano kūnas žalvarinis?
13 Ne, neturiu pagalbos savyje,
ir pasisekimas nuvytas nuo
manęs.
14 ⌜Kas atsisako parodyti⌝[6] malonę[7],
palieka Visagalio baimę.
15 Mano broliai[8] pasirodė
nepatikimi kaip upelis[9],
kaip vaga upelių, kurie
patvinsta,
16 kurie susidrumsčia nuo ledo,
kuriuose pasislepia sniegas.

1 GSVMs
2 GS; M: Tai išgirsk

3 Arba: svilarožės gleivės; arba: gleivėtas grietinės sūris
4 Rk.; arba: jie yra man kaip sugedęs maistas; M lit.: jie yra kaip mano maisto liga
5 T.y. kad, leidęs laisvai veikti savo rankai, mane atkirstų nuo gyvųjų kaip išausto audeklo metmenis nuo staklių
6 STV
7 T.y. sandoros priedermes
8 T.y. pokalbio dalyviai
9 T.y. sezoninis upelis

17 Vos tik patvinę, jie išdžiūsta[1];
kai pasidaro karšta, jie
pradingsta iš savo
vietos.
18 Karavanai pasuka iš savo kelio,
patraukia aukštyn į
dykumą ir žūva.
19 Temos karavanai žvalgydamies
ieškojo [jų[2]],
Šebos keliautojai dėjo į juos
savo viltis.
20 Jie nusiminė, nes [jais]
pasitikėjo;
jie atėjo prie jų ir nusivylė.
21 Tokie[3] jūs dabar esate man
pasidarę;
jūs matote tai, kas baisu, ir
bijotės.
22 Argi sakiau: ‚Duokite man ką!
Iš savo turto pasiūlykite
kyšį mano naudai!
23 Išgelbėkite mane iš prispaudėjo
rankos!
Išpirkite mane iš žiauruolių
rankos!‘?
24 Pamokykite mane, ir aš tylėsiu,
ir kur apsirikau, man
paaiškinkite!
25 Kaip galėtų būti užgaulūs tiesos
žodžiai?
Tačiau ką įrodo jūsų
įtikinėjimas?
26 Ar jūsų tikslas papeikti [mano]
žodžius?
Ar nusivylusio žodžiai tik
vėjui?
27 Jūs mestumėte burtą net dėl
našlaičio
ir derėtumėtės dėl savo
draugo!
28 Bet dabar teikitės pažvelgti į
mane!
Prisiekiu, nemeluosiu jums
į akis[4].
29 Liaukitės[5], meldžiu! Tenebūnie
blogai pasielgta!
Liaukitės! Mano teisumas
tebėra nepaliestas.
30 Ar netikras liudijimas yra ant
mano liežuvio?
Arba ar mano gomurys
neatskiria neteisingų
žodžių?“

7 „Ar ne baudžiavą žmogus eina
žemėje,
ir ar jo dienos nėra kaip
samdinio dienos?
2 Kaip vergui, kuris trokšta
pavėsio,
ir kaip samdiniui, kuris
laukia savo algos,
3 taip man duota paveldėti
nevertingus mėnesius
ir taip man priskirtos vargo
naktys.
4 Kai atsigulu, galvoju:
‚Kada atsikelsiu?‘
Vakaras prailgsta,
ir ⸢man įgriso⸣[6] nemiga iki
priebrėškio.
5 Mano kūnas aptekęs kirmėlėmis
ir šašais[7];
mano oda sutrūkinėjus
pūliuoja.
6 Mano dienos greitesnės už
audėjo šaudyklę
ir, ⸢pritrūkus siūlų,
baigiasi⸣[8].
7 Atsimink, kad mano gyvenimas
tėra kvapas;
mano akis neberegės gera.
8 Manęs nebeišvys akis to, kuris
mane mato.
Tavo akis manęs dairysis,
bet manęs nebebus.
9 Debesis pradingsta ir nueina;
taip tas, kuris nužengia į
šeolį, nebeužžengia.
10 Jis nebesugrįžta į savo namus,
ir jo nebepažįsta jo vieta.
11 Aš irgi neužčiaupsiu savo
burnos:
noriu kalbėti savo dvasios
suspaudime,
skųstis savo sielos
apkartime.
12 Ar aš esu jūra, ar marių pabaisa,
kad statai prieš mane
sargybą?

---

1 Lit. nutildomi
2 T.y. upelių
3 Rk.; M: Juk
4 Lit. veidą
5 Lit. Gręžkitės (t.y. suminkštėkite, meskite savo ligšiolinę laikyseną)
6 Lit. esu sotus
7 M + dulkėmis
8 Arba: baigiasi be vilties

13 Kai pagalvoju: ‚Mane paguos mano lova,
padės nešti mano skundą mano guolis‘,
14 tu prislegi mane sapnais
ir regėjimais mane gąsdini.
15 Tad uždusinimą pasirenka mano gerklė,
mirtį—mano kaulai[1].
16 Aš atmečiau [gyvenimą]—ne amžinai gyvensiu.
Palik mane ramybėje, nes [tik] kvapas mano dienos!
17 Kas yra žmogus, kad jį laikai dideliu,
kad kreipi į jį savo dėmesį,
18 kad aplankai jį kas rytą,
kas akimirksnį jį mėgini?
19 Kada pagaliau tu nukreipsi žvilgsnį nuo manęs,
paliksi mane vieną, kol nurysiu seiles?
20 Jei nusidėjau, kaip galiu tau pakenkti,
žmonių Sarge?
Kodėl pasidarei mane taikiniu
ir kodėl tapau tau[2] našta?
21 Kodel nepakenti mano priešgyniavimo
ir neišleidi iš akių mano kaltės?
Nes netrukus atsigulsiu į dulkes;
jei tada manęs ieškosi, manęs nebebus“.

17 Ps 8, 4; 144, 3

Pirmasis Bildado atsakymas

8 Tada šuchietis Bildadas atsakė:
2 „Kaip ilgai tu kalbėsi tokias kalbas
ir smarkiai vėjuos tavo burnos žodžiai?
3 Argi Dievas iškreipia teismo sprendimą,
ar Visagalis iškreipia teisingumą?
4 Kadangi[3] tavo sūnūs jam nusidėjo,
jis juos atidavė į jų priešgyniavimo galią[4].
5 Jei tu pats stropiai ieškosi Dievo
ir maldausi Visagalį malonės,
6 jei būsi tyras ir tiesus,—
tai jis tikrai dėl tavęs pasižadins
ir atstatys tau teisėtai priklausančią buveinę.
7 Tada, ką turėjai pradžioje, bus maža,
o tai, ką paskui turėsi, labai padidės.
8 Tik pasiklausk ankstesniosios kartos
ir kreipk dėmesį į tai, ką ištyrė jų tėvai.
9 Juk mes tesame nuo vakar ir nieko nežinome;
juk tik šešėlis mūsų dienos žemėje.
10 Jie tikrai gali pamokyti tave, tau pasakyti,
iš savo supratimo[5] ištarti žodžius.
11 Ar papirusas išauga aukštas, kur nėra pelkės?
Ar užauga nendrynas be vandens?
12 Tebeželiantis, dar nenupjautas,
jis jau sudžiūsta greičiau už bet kokį augalą.
13 Toks yra likimas[6] visų, kurie pamiršta Dievą,
ir taip žūva nuo Dievo atitolusio viltis.
14 To pasitikėjimas[7]—draikanos[8],
jo pasikliovimas—voratinklis.
15 Jis atsiremia į savo namus, bet tie nepastovi;
jis nusitveria už jų, bet jie neišsilaiko.

1 Arba: Aš verčiau pasirenku uždusinimą, mirtį, negu savo veriančius skausmus
2 GMss; M: sau
3 Lit. Jei (kaip iš tikrųjų yra)
4 Lit. ranką (t.y. neišvengiamą jų nuodėmės pasekmę—bausmę)
5 Lit. širdies
6 G; M: Tokie yra takai
7 T.y. dalykas, kuriuo jis pasitiki
8 T.y. laukuose besidraikantys voratinkliai

16 Jis auga sultingas prieš saulę
ir per savo sodą išleidžia
savo atžalas.
17 Aplink akmenų krūvą vyniojasi
jo šaknys;
jis ⸢tvirtai laikosi tarp
akmenų⸣[1].
18 Jei jį išrauna iš jo vietos,
ji išsigina jo: ‚Aš tavęs
nemačiau!‘
19 Štai taip pranyksta jo
[gyvenimo] kelias,
ir iš dulkių kitas išželia.
20 Mat Dievas neatmeta
nepeiktino,
tačiau nepalaiko
piktadarių.
21 Jis dar pripildo juoko tavo
burną
ir tavo lūpas krykštavimo.
22 Tie, kurie tavęs nekenčia,
apsivilks gėda,
ir piktadarių palapinės
nebebus“.

Trečioji Jobo kalba

9 Jobas atsakė:
2 „Tikrai žinau, kad taip yra.
Bet kaip žmogus galėtų būti
Dievo nuteisintas?
3 Jei kas panorėtų bylinėtis su
juo,
jis negalėtų jam atsakyti nė
kartą iš tūkstančio
kartų.
4 Jis išmintingo proto ir stiprios
galios—
kas galėtų spirtis prieš jį ir
likti nepaliestas?
5 Jis, kuris perkelia kalnus, jiems
nepastebint,
ir[2] užsirūstinęs juos
nuverčia;
6 kuris išpurto žemę iš jos vietos,
kad net dreba jos šulai;
7 kuris įsako saulei, ir ji
nebesušvinta,
ir užantspauduoja
žvaigždes;[3]
8 kuris vienas ištiesė dangų
ir žingsniavo ant ⸢jūros
keterų⸣[4];
9 kuris padarė Grįžulo Ratus[5] ir
Šienpjovius,
Sietyną ir Pietų
žvaigždynus[6];
10 kuris daro didžių, neištiriamų
dalykų
ir nesuskaičiuojamų
stebuklų.
11 Jei jis praeitų pro mane, jo
nematyčiau;
jei jis praslinktų pro šalį, jo
nepagaučiau.
12 Jei jis pagriebęs neštųsi šalin,
kas galėtų jį sulaikyti?
Kas drįstų jam sakyti: ‚Ką
darai?‘
13 Dievas neatitraukia savo
rūstybės;
po juo turėjo atsigulti
Rahabo padėjėjai.
14 Kaip juo mažiau aš galėčiau jam
atsakyti,
ginčydamasis su juo
parinkti savo žodžius!
15 Nors aš būčiau teisus,
negalėčiau apsiginti,
turėčiau melsti savo
priešininką malonės.
16 Jei šaukčiau ir jis man
atsilieptų,
netikiu, kad jis manęs
klausytųsi.
17 Audroje jis mane pagriebtų
ir padaugintų mano žaizdas
be priežasties.
18 Jis man neleistų atsikvėpti,
bet mane pasotintų
kartybėmis.
19 Dėl stiprybės—štai jis yra
Stiprusis!
Dėl teisingumo—kas jį
galėtų pašaukti
[teisman]?
20 Nors esu teisus, mano burna
mane pasmerktų;
nors aš nepeiktinas, jis
pareikštų mane iškrypėlį
esant.

---

1 Ms, plg. G; M: žiūri į akmeninius namus
2 Rk.
3 T.y. jas uždaro tarsi voke ir taip neleidžia joms sužibėti
4 Arba: jūros pabaisos nugaros; kl.Mss: debesų nugaros
5 Lit. Liūtę(Leo)
6 Lit.kambarius

21 Aš nepeiktinas! Man neberūpi
mano gyvybė;
nieku laikau savo
gyvenimą.
22 Viena ir tas pat![1] Todėl
pasakiau:
‚Nepeiktinąjį ir nedorėlį jis
nugalabija‘.
23 Jei potvynis[2] staiga atneša
mirtį,
jis tyčiojasi iš nekaltųjų
nevilties.
24 Jei kur šalis pateko į nedorėlio
ranką,
jis apdengė jos teisėjų
veidą.
Jei ne jis, tai kas?
25 Mano dienos juk greitesnės už
bėgiką:
jos nubėgo nemačiusios
gera.
26 Jos praslinko lyg nendrinės
valtys,
kaip erelis, kuris sminga
ant grobio.
27 Jei sakau: ‚Noriu pamiršti savo
skundą,
parodyti kitokį veidą ir
pralinksmėti‘,
28 man pasidaro baugu visų mano
skausmų.
Žinau, kad manęs
nepripažinsi nekaltu.
29 Aš, aš turiu likti kaltas!
Tai kam beturėčiau veltui
stengtis?
30 Jei nusiplaučiau muilažolės
vandeniu
ir nusimazgočiau šarmu
rankas,
31 tai į purvą mane įmerktum,
kad net mano drabužiai
baisėtųsi manim.
32 Nes jis nėra žmogus, kaip aš,
kad jam galėčiau
atsakyti,
kad galėtume kartu stoti į
teismą.
33 Nėra tarp mūsų taikintojo,
kuris uždėtų savo ranką ant
mūsų abiejų.
34 Tegul jis pašalina nuo manęs
savo lazdą,
ir baimė jo tegul manęs
nebegąsdina!
35 Aš kalbėčiau jo nebijodamas,
bet aš toks[3] nesijaučiu.

9 Job 38, 31; Am 5, 8

10 Mano siela bodisi mano
gyvenimu.
Noriu laisvai sau išreikšti savo
skundą,
kalbėti savo sielos
apkartime.
2 Noriu sakyti Dievui: ‚Nekaltink
manęs!
Leisk man žinoti, dėl ko
bylinėjies su manim!
3 Ar tau naudinga, kad prislegi,
kad atmeti savo rankų
padarą
ir šypsais[4] ant nelabųjų
sumanymo?
4 Ar tu turi kūno akis?
Ar matai, kaip žmonės
mato?
5 Ar tavo dienos kaip žmogaus
dienos,
ar tavo metai kaip vyro
metai,
6 kad ieškai mano kaltės
ir teiraujies apie mano
nusikaltimą,
7 nors ir žinai, kad nesu kaltas
ir kad nėra nė vieno, kuris
išgelbėtų iš tavo rankos?
8 Tavo rankos supavidalino ir
padarė mane;
⌜paskui apsisukęs⌝[5] tu
sunaikini mane.
9 Gi atsimink, kad tu ⌜kaip molį
mane formavai⌝[6]
ir leidi man sugrįžti į
dulkes!
10 Argi neišliejai manęs kaip pieno
ir nesutraukei manęs kaip
sūrio?
11 Oda ir kūnu mane apvilkai
ir kaulais bei gyslomis
mane surezgei.

1 T.y. man vis tiek, ar gyvensiu, ar mirsiu; arba: teisiajam ir neteisiajam atlyginama lygiu būdu
2 Arba: rykštė (t.y. nelaimė, kaip karas, badas, maras ir kt.)
3 T.y. toks, kuris drįsta bylinėtis be baimės
4 Lit. pasirodai spinduliuojantis
5 G; M: kartu aplinkui
6 *Arba rk.: iš molio mane padarei*

12 Gyvybę ir malonę man suteikei,
ir tavo apvaizda saugojo
mano dvasią.
13 Tačiau šituos dalykus tu slėpei
savo širdyje;
žinau, kad tai ketinai:
14 Jei nusidėčiau, tu laikytum
mane suimtą
ir ⌜manęs neišteisintum⌝[1].
15 Jei būčiau kaltas, vargas man!
Jei būčiau teisus,
nedrįsčiau pakelti galvos,
pasotintas gėda ir
matydamas savo skurdą.
16 O jei ji pasikeltų, kaip liūtas
mane vytumeis
ir vėl pasirodytum
nuostabus per mane,
17 ⌜pastatytum naujus savo
liudytojus prieš mane⌝[2]
ir padidintum savo
apmaudą prieš mane:
nuolat prie manęs
pasikeičiantį karių būrį[3].
18 Kodėl mane ištraukei iš įsčių?
O kad būčiau miręs, jokiai
akiai manęs nepamačius!
19 Aš tad būčiau, lyg niekad
nebūčiau buvęs:
iš motinos kūno būčiau
nuneštas į kapą.
20 Argi ne maža mano dienų?
Palik mane ramybėje!
Nusigręžk nuo manęs, kad
galėčiau kiek
pralinksmėti,
21 prieš nueidamas negrįžtamai
į gūdžios tamsos šalį,
22 į šalį tamsos, panašios į juodybę,
į gūdumos ir netvarkos
[šalį],
kur šviesa yra kaip tamsa".

Pirmasis Şofaro atsakymas

11 Naamietis Şofaras atsakė:
2 „Ar neprivalu atsakyti į žodžių
aibę,
ar kalbočius turi likti
teisus?
3 Ar tavo plepalai turėtų nutildyti
vyrus
ir taip niekieno
nesugėdintas galėtum
tyčiotis?
4 Tu sakai: ‚Mano mokslas
grynas',
ir: ‚Aš buvau nesuteptas
tavo akyse'.
5 O kad tačiau Dievas prabiltų,
tau atvertų savo lūpas
6 ir tau apreikštų išminties
paslaptis,
nes ⌜jos nuostabios
išmanymui⌝[4]!
Tada žinotum, jog Dievas tavo
labui
[netgi] leidžia pamiršti dalį
tavo kaltės!
7 Ar tu gali ištirti Dievo gilybes,
ar pasiekti Visagalio
[žinojimo] ribą?
8 Ji aukštesnė už dangų—ką tu
gali daryti?
Ji gilesnė už šeolį—ką gali
žinoti?
9 Matuojant ji ilgesnė už žemę
ir platesnė už jūrą.
10 Jei jis praeidamas suims
ir patrauks tieson, tai kas
jam užgins?
11 Nes jis pažįsta nenaudėlius,
pamato kaltę ir ją[5] įsidėmi.
12 Tuščiagalvis susiprotės,
kai laukinis stepių asilas
užgims prijaukintas[6].
13 Jei tu pastoviai nukreipsi savo
mintį
ir išskėsi savo rankas į jį—
14 jei skriauda yra tavo rankoje, ją
atitolink
ir neleisk neteisybei gyventi
savo palapinėse!
15 Tada tikrai galėsi pakelti savo
nedėmėtą veidą,
būsi tvirtai įsikūręs[7] ir
nebijosi.
16 Juk tu pamirši vargą,

---

1 Lit. nepareikštum, kad aš laisvas nuo savo kaltės
2 Arba: atnaujintum savo priešiškumą man
3 T.y. vis naujus, vienas kitą pakeičiančius kentėjimus lyg kovojančius dalinius
4 Rk.; M: išmanymas turi dvi puses (t.y. Dievas pažįsta kiekvieno dalyko abi puses: regimą ir neregimą. Šią jis apreikštų Jobui, jei norėtų.)
5 Rk.; M: ne
6 Lit. naminis asilas
7 Lit. nulietas (tarsi iš metalo) (t.y. tvirtas, saugus, pastovus)

jį atsiminsi kaip vandenis,
kurie pratekėjo.
17 Skaistesnis už vidudienį [tau]
užtekės gyvenimas,
tamsa pasidarys kaip rytas!
18 Tu pasitikėsi, nes bus vilties,
tu būsi apsaugotas ir
saugus atsigulsi.
19 Tu gulėsi išsitiesęs, ir niekas
tavęs negąsdins;
daugelis stengsis įsigyti
tavo prielankumą.
20 Tačiau nelabųjų akys nusilps;
prieglauda bus jiems žuvusi,
o jų viltis—gyvybės
iškvėpimas".

ANTRASIS KALBŲ CIKLAS (12, 1—20, 29)

Jobo ketvirtoji kalba

12 Jobas atsakė:
2 „Iš tikrųjų jūs esate žmonės,
su kuriais pasimirs išmintis!
3 Aš irgi turiu protą, kaip ir jūs;
aš neatsilieku nuo jūsų.
O kas nežino tokių dalykų?
4 Toks, kurį pajuokia jo draugas,
aš esu—
aš, kuris šaukdavosi Dievo
ir kurį jis išklausydavo;
aš, teisus ir nepeiktinas,—
pajuokos dalykas!
5 Nelaimei tinka panieka, māno
saugusis,
parstūmimas—tiems, kurių
kojos svyruoja.
6 Ramios plėšikų palapinės,
ir visiškai saugūs Dievo
erzintojai—
kas nešasi Dievą savo
rankoje[1].
7 Bet pasiklausk gyvulių, ir jie
tave pamokys,
dangaus paukščių, ir jie tau
praneš!
8 Arba ⸢žemės roplių⸣[2], ir jie tave
pamokys,
ir tau papasakos jūros
žuvys!
9 Kas tarp visų šitų nežino,
kad tai padarė
VIEŠPATIES ranka?
10 Jo rankoje yra kiekvienos
būtybės gyvybė
ir kiekvieno žmogaus kūno
dvasia.
11 Argi ausis netiria žodžių,
kaip gomurys ragauja savo
valgį?
12 Ar [tik] žilagalviai turi išmintį
ir ilgaamžiai išmanymą?
13 Jame yra išmintis ir galybė;
jo yra patartis ir
išmanymas.
14 Jei jis nugriauna, niekas
nebeatstato;
jei jis ką uždaro į kalėjimą,
niekas nebeatidaro.
15 Jei jis sulaiko vandenis, randasi
sausra,
o kai juos paleidžia, jie
suknisa žemę.
16 Jam priklauso galybė ir pergalė;
jo yra klystantis ir
klaidintojas.
17 Jis nusiveda patarėjus basus
ir teisėjus sukvailina.
18 Jis atriša karalių [uždėtus]
pančius[3]
ir užjuosia prijuostę ant jų
strėnų.
19 Jis nusiveda kunigus basus
ir nuverčia ⸢šventyklos
pareigūnus⸣[4].
20 Jis atitraukia kalbą nuo
patikimų kalbėtojų
ir atima iš vyresniųjų galią
spręsti.
21 Jis išlieja panieką ant didikų
ir galiūnų diržą atleidžia.
22 Jis atidengia tamsos paslaptis
ir iškelia švieson tirštą
tamsą.
23 Jis padaro tautas dideles, paskui
jas sunaikina.
Jis išsklaido tautas, ir jis
jas veda.

---

1 T.y. kas tariasi esąs toks galingas, kaip Dievas, ar bando kontroliuoti Dievą
2 Rk.; M: kalbėk žemei
3 TV; M: drausmę
4 Arba: seniai įsigalėjusius

24 Jis atima protą šalies žmonių vadams
ir leidžia jiems klaidžioti dykumoje be kelio.
25 Jie grabalioja tamsoje be šviesos,
ir jis leidžia jiems klaidžioti kaip girtam.

13 Štai viską matė mano akis,
mano ausis girdėjo ir tai įsidėmėjo.
2 Kiek jūs žinote, tiek ir aš žinau;
aš nieku neatsilieku nuo jūsų.
3 Bet aš kalbėsiu Visagaliui,
ir noriu gintis prieš Dievą.
4 Tačiau jūs esate tie, kurie glaisto melais,[1]
nemokšos gydytojai—jūs visi!
5 O kad jūs visiškai nutiltumėte!
Tai būtų jums išmintis.
6 Na, paklausykite mano atsikirtimo
ir įsidėmėkite mano lūpų ginamąją kalbą!
7 Ar norite Dievo labui kalbėti kas iškreipta
ir jo naudai kalbėti apgavystę?
8 Ar norite palaikyti jo pusę,
ar bylinėtis už Dievą?
9 Ar gerai būtų, jei jis jus ištirtų?
Ar norite jį apgauti, kaip apgauna žmogų?
10 Jis griežtai jus sudraustų,
net jei slapčia pasielgtumėte šališkai.
11 Ar jo didybė neišgąsdintų jūsų
ir jo keliama baimė neužpultų jūsų?
12 Jūsų priminimai—peleniniai priežodžiai,
ir jūsų apsigynimai[2]—tik moliniai apsigynimai.
13 ⌜Liaukitės man kalbėję!⌝[3] Aš noriu kalbėti!
Tegul man atsitinka, kas beatsitiktų!
14 Aš imsiu savo kūną į savo dantis
ir savo gyvybę dėsiu į savo delną.[4]
15 ⌜Jei jis užmuštų mane,
neturėčiau vilties⌝[5].
Tačiau atvirai[6] ginsiu savo pasielgimą.
16 Jau tai turi tapti man išganymu,
nes bedievis nedrįs ateiti jo akivaizdon.
17 Atidžiai paklausykite mano kalbos,
ir mano pareiškimas teįeina į jūsų ausis!
18 Štai aš paruošiau bylą;
žinau, kad aš būsiu nuteisintas.
19 Kas yra tas, kuris galėtų bylinėtis su manim?
Juk tada nutilčiau ir numirčiau.
20 Tik du dalykus man ⌜padaryk, Dieve⌝[7],—
tada man nereiks slėptis nuo tavęs:
21 atitolink nuo manęs savo ranką,
ir baimė tavęs tenegąsdina manęs!
22 Paskui pašauk, ir aš atsiliepsiu;
arba aš kalbėsiu, o tu man atsakyk!
23 Kiek turiu kalčių ir nuodėmių?
Leisk man žinoti mano priešgyniavimą ir nuodėmę!
24 Kodėl paslepi savo veidą
ir mane laikai savo priešu?
25 Ar dar nori baidyti vėjo pustomą lapą
ir vytis sudžiūvusį šiaudą,
26 kad užrašai karčių dalykų prieš mane
ir leidi man paveldėti mano jaunystės kaltes,
27 kad įdedi mano kojas į šiekštą
ir dėmesingai stebi visus mano takus,
⌜įsibrėži žymę į mano kojų padus⌝[8]?

---

1 T.y. užtinkuoja jo nekalto kentėjimo faktą neteisingų aiškinimų glaistu Dievui pateisinti
2 Lit. skydų išgaubos
3 Lit. Tylėkite nuo manęs
4 T.y. statysiu pavojun savo gyvybę
5 K; QG dgl.Mss: Nors jis ir užmuštų mane, jo lauksiu.
6 Lit. į jo veidą (t.y. tiesiai, be baimės)
7 Rk.; M: nepadaryk
8 Arba: pasižymi mano kojų pėdsakus (lit.

28 Jis yra kaip ⸢vynmaišis[1], kuris
susidėvi⸣[2],
kaip drabužis, kurį
sugraužė kandis.[3]

14 Žmogus, gimęs iš moters,
yra trumpaamžis ir
nerimastingas.
2 Kaip gėlė jis išdygsta, paskui
suvysta;
jis nubėga kaip šešėlis ir
nepasilieka.
3 Tačiau ant tokio tu laikai
atmerkęs akis
ir jį[4] trauki teisman su
savim!
4 [Kas gali padaryti iš sutepto
nesuteptą?
Niekas!]
5 Jei nuspręstos jo dienos,
jo mėnesių skaičius ⸢tau
žinomas⸣[5],
jei nustatei jam ribą,
kad jis jos neperžengtų,—
6 tai žvelk nuo jo šalin ir palik jį,
kol jis kaip dienininkas
pasigėrės savo diena!
7 Juk medis turi viltį:
jei jį nukerta, jis vėl atauga,
ir jo atžalos nesiliauja.
8 Nors ir pasensta žemėje jo
šaknys
ir dulkėse numiršta jo
kelmas,
9 nuo vandens kvapo jis atželia
ir išleidžia atvašas kaip
sodinukas.
10 Bet kai vyras numiršta, jis guli
bejėgis.
Kai žmogus išleidžia dvasią,
kur jis tada?
11 Kaip vandenys išgaruoja iš
jūros,
kaip upė išsenka ir išdžiūva,
12 taip atsigula žmogus ir
nebeatsikelia:
kol ⸢dangus susidėvės⸣[6], jie[7]
neatsibus
ir nebus pažadinti iš savo
miego.[8]
13 O kad paslėptum mane šeolyje,
laikytum mane slaptoje, kol
nusigręš tavo rūstybė,
paskirtum laiką, kai mane
atsimintum!
14 Jei žmogus miršta, ar jis
beatgis?
Per visas savo baudžiavos
dienas laukčiau,
kol ateis man
palengvinimas.
15 Tu pašauktum, o aš tau
atsiliepčiau;
savo rankų padaro
ilgėtumeis.
16 Juk tada tu skaičiuotum mano
žingsnius,
[bet] nestebėtum mano
nuodėmės.
17 Užantspauduotas maišelyje būtų
mano priešgyniavimas,
ir tu būtum užtepęs[9] mano
kaltę.
18 Tačiau [kaip] kalnas ⸢pagaliau
nugriūva⸣[10]
ir uola pajuda iš savo
vietos,
19 kaip akmenis sutrina vanduo,
kaip liūtis nuneša
dirvožemį,—
taip tu sunaikini žmogaus
viltį.
20 Tu nugali jį visam laikui, ir jis
turi nueiti;
sudarkęs jo veidą, tu jį
nutremi.
21 Jei jo sūnūs bus gerbiami, jis to
nežinos.
Jei jie bus nužeminti, jis to
nepastebės.
22 Jo kūnas jaučia tik savo paties
skausmus,
ir jo siela liūdi tik jo
paties“.

šaknis)
1 GST; M: supuvimas
2 Arba: pūvantis daiktas (lit. supuvimas), kuris sudūlėja
3 Kai kurių aiškintojų nuomone, 28 skn. yra iškeltas iš savo pirmykštės vietos ir turėtų eiti po 14,2b skn.
4 GSV; M: mane
5 Lit. pas tave
6 SVAkvSymTheod; M: nebebus dangų
7 T.y. žmonės
8 Kadangi dangus laikomas nepragaištančiu, tai, Jobo požiūriu, jie niekad nebeprisikels iš mirties.
9 Arba: užvaškavęs
10 STheod; M: griūdamas sutrupa

Elifazo antrasis atsakymas

15 Tėmanietis Elifazas atsakė:
2 „Ar išminčius atsako su
vėjingu žinojimu
ir pripildo savo pilvą
rytvėjo,
3 ginčydamasis nenaudinga
kalba,
beverčiais žodžiais?
4 Tu net pažeidi Dievo baimę
ir laikai nereikšmingu
apmąstymą Dievo
akivaizdoje,
5 nes tavo nedorybė pamoko tavo
burną
ir tu pasirenki gudriųjų
liežuvį.
6 Tavo paties burna tave
pasmerkia—ne aš;
tavo paties lūpos liudija
prieš tave.
7 Bene tu esi pirmas gimęs
žmogus?
Ar pirm kalvų buvai
pagimdytas?
8 Ar Dievo taryboje nusiklausei
ir išmintį pasiglemžei?
9 Ką žinai, ko mes nežinome?
Ką supranti, ko mes
nesuprantame?
10 Tarp mūsų yra ir žilagalvių, ir
senių,
vyresnio amžiaus už tavo
tėvą.
11 Ar per menki tau Dievo
paguodimai,
žodis, kuris švelniai tau
bylója?
12 Kodėl tavo aistra[1] tave taip
nusineša
ir kodėl taip žybčioja tavo
akys,
13 jog prieš Dievą kreipi savo
apmaudą
ir iš savo burnos beri
[priekaištingus] žodžius?
14 Kas yra žmogus, kad jis galėtų
būti nesuteptas,
ir kas gimęs iš moters, kad
galėtų būti teisus?
15 Jei savo šventaisiais jis
nepasitiki
ir jei dangus nėra tyras jo
akyse,
16 kaip juo mažiau bjaurata ir
sugedėlis—
žmogus, geriantis pikta kaip
vandenį![2]
17 Noriu tave pamokyti.
Paklausyk manęs!
Ką esu patyręs, noriu tau
papasakoti,
18 ką išminčiai skelbė,
ko jų tėvai nenutylėjo
19 (jiems vieniems buvo atiduota ta
šalis,
ir joks svetimšalis dar
nebuvo persikėlęs į jų
tarpą):
20 Per visas dienas nelabas žmogus
raitosi iš baimės,
per [nustatytą] skaičių
metų, atidėtų žiauruoliui.
21 Gąsdinantys garsai spengia jo
ausyse;
kai ramu, [jis gąstauja, kad]
jį gali užpulti plėšikas.
22 Jis netiki, kad beištrūks iš
tamsos;
jis jaučiasi paskirtas
kalavijui.
23 Jis ⌈numestas kaip vanago
ėdalas⌉[3].
Jis žino, kad jo žlugimas
paruoštas.
24 Tamsi diena jį gąsdina;
susirūpinimas ir sielvartas
jį baugina
lyg karalius, pasiruošęs
staiga pulti.
25 Nes jis ištiesė prieš Dievą savo
ranką
ir ⌈išsidrąsino prieš⌉[4]
Visagalį,
26 bėgo prieš jį su ištiestu kaklu,
su savo storagugiais
skydais.
27 Nors jis išpūtė savo veidą
riebalais
ir užsiaugino lašinių ant
strėnų,

---

1 *Lit. širdis*

2 T.y. žmogui taip natūralu daryti pikta, kaip gerti vandenį

3 Rk.su G; M: klaidžioja aplinkui ieškodamas duonos: „Kur ji?“

4 Lit. rodėsi pranašesnis už

28 jis gyvens sunaikintuose
miestuose,
neapgyventuose namuose,
kuriems lemta virsti
krūsnimis.
29 Jis nebus turtingas, ir jo turtas
neišliks,
jo valdos[1] neišplis po šalį.
30 Jis neištrūks iš tamsos;
jo atžalas sudžiovins
liepsna,
o ⌜jo žiedai bus vėjo
nupūsti⌝[2].
31 Tegul jis nepasitiki ⌜savo
aukščiu⌝[3] apsigaudamas,
nes ⌜jo šakos bus kaip
niekas⌝[4].
32 Dar prieš savo laiką jos pavys,
ir jo atvašos nesužaliuos.
33 Jis kaip vynmedis nupurtys savo
neprinokusias vynuoges,
nukrės kaip alyvmedis savo
žiedus.
34 Nes bedievių gauja lieka
nevaisinga,
ir ugnis suryja kyšininkų
palapines.
35 Jie pasidaro nėšti kenksmu ir
pagimdo blogybę.
Jų įsčios paruošia tik
apgaulę".

Penktoji Jobo kalba

16 Jobas atsakė:
2 „Tokių dalykų jau daug esu
girdėjęs.
Varginantys guodėjai jūs
visi!
3 Ar nepasibaigs vėjingi žodžiai?
Arba kas tave taip ragina,
jog atsakai?
4 Aš irgi galėčiau kalbėti, kaip
jūs,
jei jūs būtumėte mano
vietoje.
Aš galėčiau kalbėti prieš jus
gražiais[5] žodžiais
ir kraipyti dėl jūsų savo
galvą.
5 [Bet] norėčiau jus pastiprinti
savo burna,
ir ⌜savo lūpų užuojautos
nesulaikyčiau⌝[6].
6 Jei kalbėčiau, mano skausmas
nesušvelnėtų,
o jei paliaučiau, tai kiek [jo]
atstotų nuo manęs?
7 Tačiau dabar: jis išvargino
mane.
Tu nusiaubei visą mano
šeimyną.
8 Tu leidai man susiraukšlėti. Tai
tapo liudytoju.
Mano sulysimas keliasi
prieš mane, drožia man į
akis.[7]
9 Jo rūstybė sudraskė ir
persekiojo mane;
jis griežė ant manęs
dantimis.
Mano priešininkas
⌜veriančiomis akimis
žvilgčiojo į⌝[8] mane.
10 Jie[9] išsižiojo prieš mane,
įžeisdami sudavė man į
žandus,
susibūrė prieš mane.
11 Dievas mane atidavė ⌜piktiems
žmonėms⌝[10],
mane įstūmė į nelabųjų
rankas.
12 Gyvenau ramus, bet jis mane
sukrėtė
ir, nutvėręs man už
sprando, mane
sutriuškino.
Jis pasistatė mane taikiniu.
13 Zvimbia aplink mane jo strėlės;
be gailesčio jis perskelia
mano inkstus,
išlieja žemėn mano tulžį.
14 Jis man pralaužia spragą po
spragos,
bėga prieš mane kaip
karžygys.

---

1 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
2 Rk., plg.G; M: jis pradings nuo jo burnos kvapo
3 Rk.; M: tuštybe
4 Rk.; M: niekai bus tai, ką jis gaus mainais
5 Arba: tarškiais
6 GS
7 T.y. mano suliesėjęs ir surukšlėjęs kūnas, mane matančių manymu, liudija, jog esu nusikaltęs Dievui.
8 Lit. aštrino savo akis prieš
9 T.y. žmonės
10 GSTV; M: vaikagaliams

15 Užsiuvau ašutinę sau ant odos
ir įsmeigiau į dulkes savo ragą[1].
16 Mano veidas paraudęs nuo verksmo,
o ant mano akių vokų—mirties tamsa,
17 nors jokio smurto nėra mano rankose
ir mano malda yra tyra.
18 O žeme, neuždenk mano kraujo,
ir tenebūna atilsio vietos mano šauksmui!
19 Net dabar štai danguje yra mano liudytojas,
mano gynėjas aukštybėse!
20 Mano šauksmas yra mano kalbėtojas.
Žvelgia aukštyn į Dievą mano bemiegė[2] akis.
21 Jis gins žmogaus bylą su Dievu,
kaip žmogus gina savo draugą,
22 nes, keliems metams praėjus,
aš nueisiu taku, kuriuo nebesugrįšiu.

17 Mano dvasia palūžusi,
mano dienos užgesusios;
kapai manęs laukia.
2 Iš tiesų pajuokėjai yra su manim;
mano ⌜akys pailso⌝[3] nuo jų priešiškumo.
3 Padėk gi užstatą už mane pas save!
Kas šiaip laiduotų už mane?
4 Kadangi uždarei jų širdį supratimui,
tu ⌜neleisi jiems gauti viršų⌝[4].
5 [Jie yra kaip] tas, kuris pakviečia savo draugus į pokylį,
kai paties vaikų akys nusilpsta [besiilgėdamos maisto].
6 Jis mane padarė pašaipos žodžiu žmonėms,
ir aš tapau tokiu, kuriam spjauna į veidą.
7 Aptemo nuo sielvarto mano akis,
ir visi mano nariai sunykę pasidarė kaip šešėlis.
8 Dėl to teisiuosius apima siaubas;
nekaltasis erzinasi dėl bedievio.
9 Tačiau teisusis tvirtai laikosi savo kelio;
kas turi tyras rankas, eina stipryn.
10 Bet vis dėlto jūs visi vėl prieikite,
nors ir nerasiu išmintingo tarp jūsų!
11 Mano dienos praėjo,
subyrėjo mano sumanymai,
mano širdies norai.
12 Naktį jie[5] paverčia diena,
[sakydami] šviesą esant arčiau už tamsą.
13 Jei laukiu šeolio kaip savo namų,
jei tamsoje pasiklojau savo patalą,
14 jei jau duobei sušukau: ‚Tu mano tėvas!‘,
kirmėlėms: ‚Mano motina ir mano sesuo!‘,—
15 tai kurgi bėra mano viltis?
Ir mano laimė[6]—kas ją beišvys?
16 Ar jos nužengs su manim į šeolį?
Ar mes kartu nueisime žemyn į dulkes?“

Bildado antrasis atsakymas

18 Šuchietis Bildadas atsakė:
2 „Kaip dar ilgai, kol baigsite savo kalbas?
Jūs turite apmąstyti, tik tada galėsime kalbėti.
3 Kodėl mes laikomi tarsi gyvuliais,
jūsų laikomi netyrais?
4 Tu, kuris draskais iš pykčio,—
ar dėl tavęs šalis turėtų likti be gyventojų
ir uola pajudėti iš savo vietos?

1 Ragas—galios, šlovės ir orumo simbolis.
2 Arba: ašarota
3 Rk.; M: akis nakvoja
4 Arba: nebūsi išaukštintas
5 Tai gali būti Jobo draugai arba jo širdies norai.
6 G; M: viltis

5 Tikrai nusikaltėlio šviesa užges,
ir nesužibės jo ugnies kibirkštis.
6 Šviesa jo palapinėje sutamsės,
ir jo žiburys išblės viršum jo.
7 Bus sukliudyti jo stiprūs žingsniai,
ir jo paties sumanymas jį parblokš,
8 nes savo kojomis jis įklius į tinklą
ir užeis ant pinklių.
9 Jį nutvers už kulno žabangai,
tvirtai jį sugriebs kilpos.
10 Paslėpta jam ant žemės vilkstė
ir [paslėpti] jam spąstai ant tako.
11 Iš visur nuogąsčiai jį gąsdina
ir jį įkandin sekioja.
12 Jo išalkus nelemtis,
ir nelaimė pasiruošus jo suklupimui.
13 ⌜Liga suėda jo odą⌝[1],
suėda jo narius[2] mirties pirmagimis.
14 Jis išplėšiamas iš savo patikimos palapinės,
ir jį verčia žingsniuoti pas nuogąsčių karalių.
15 Niekas iš jo nebegyvens jo palapinėje;
ant jo buveinės pabarstys sierą.
16 Apačioje jo šaknys sudžiūsta,
o viršuje pavysta jo šakos.
17 Jo atminimas pradingsta iš šalies,
ir jam nepalieka vardo laukuose.
18 Jį nustumia iš šviesos į tamsą
ir iš pasaulio jį išvaro.
19 Jokių ainių jam nepalieka, jokių palikuonių jo tautoje
ir jokio išlikėlio ten, kur jis gyveno kaip ateivis.
20 Dėl jo likimo[3] baisėjasi vakariečiai,
o rytiečius nukrečia šiurpas.
21 Iš tiesų taip atsitinka nelabo žmogaus buveinei,
vietai to, kuriam Dievas nerūpi!“

Šeštoji Jobo kalba

19 Jobas atsakė:
2 „Kaip ilgai kankinsite mano sielą
ir mane triuškinsite žodžiais?
3 Jau dešimt kartų mane gėdijate,
nesigėdijate šiurkščiai elgtis su manim.
4 O jei iš tikrųjų netyčia būčiau suklydęs,
mano suklydimas ⌜būtų mano vieno reikalas⌝[4].
5 Jei iš tikrųjų norėtumėte didžiuotis prieš mane
ir man įrodyti tai, kas mane gėdina,
6 tai žinokite, kad Dievas mane suklaidino
ir savo pinklėmis mane apraizgė.
7 Nors rėkiu: ‚Smurtas!‘, man neatsiliepia;
nors šaukiu pagalbos, nėra teismo sprendimo.
8 Jis taip užtvėrė[5] man kelią, jog nebegaliu pereiti,
ir ant mano takų užleido tamsą.
9 Jis nuplėšė nuo manęs mano garbę
ir nuėmė karūną nuo mano galvos.
10 Jis mane sugriovė[6] iš visų pusių, ir turiu nueiti[7],
ir išrovė mano viltį kaip medį.
11 Jis leido savo rūstybei degti prieš mane
ir mane palaikė ⌜savo priešininku⌝[8].
12 Drauge atitraukė jo būriai,
supylė ⌜apgulos pylimą⌝[9] prieš mane

1 Rk.; M: Suėda jo odos dalis
2 Lit. dalis
3 Lit. dienos (t.y. paskutinės, teismo ir mirties dienos)

4 Lit. nakvotų pas mane
5 Lit. užtvėrė akmenine siena
6 lyg sutvirtintą miesto sieną
7 į šeolį
8 VGS; M: vienu savo priešininkų
9 Lit. savo kelią

ir pasistatė stovyklas aplink
mano palapinę.[1]
13 ⸢Mano giminaičiai atsitolino⸣[2]
nuo manęs,
mano pažįstami visiškai
pasidarė man svetimi.
14 Mano artimieji ir bičiuliai
paliko mane,
mane pamiršo 15 mano
įnamiai[3].
Mano tarnaitės laiko mane
svetimu;
pasidariau svetimtautis jų
akyse.
16 Pasišaukiu savo tarną, bet jis
neatsiliepia;
savo burna turiu jį
maldauti.
17 Mano kvapas koktus mano
žmonai,
dvokiu ⸢savo paties
broliams⸣[4].
18 Net vaikėzai man rodo panieką:
kai noriu atsikelti, jie
atsuka man nugarą.
19 Manim bodisi visi mano ⸢artimi
bičiuliai⸣[5].
Tie, kuriuos mylėjau,
atsigręžė prieš mane.
20 Prie mano odos ir kūno prikibę
mano kaulai,
ir [tik] ⸢per plauką⸣[6]
išsigelbėjau.
21 Jūs, mano draugai,
pasigailėkite,
pasigailėkite manęs,
nes Dievo ranka mane
užgavo!
22 Kodėl mane persekiojate, kaip
Dievas,
ir nepasisotinate mano
kūnu?[7]
23 O kad mano žodžiai būtų
užrašyti!
O kad jie būtų įbrėžti į
paminklą,
24 geležiniu kaltu ir švinu
amžiams įkalti į uolą!
25 Bet aš žinau: mano gynėjas[8] yra
gyvas,
ir jis paskutinis atsistos[9]
ant dulkių,
26 net kai mano oda bus ⸢taip
nusilupusi⸣[10].
Tačiau iš savo kūno norėčiau
regėti Dievą.
27 Aš sau norėčiau jį regėti.
Mano akys—ne kas
svetimas—jį regėtų.
Mano širdis[11] geibsta iš ilgesio
mano viduje.
28 Jei galvojate: ‚Kaip jį
persekiojame?
Dalyko šaknis[12] glūdi jame‘,
29 tai patys bijokitės kalavijo,
nes šitos[13] yra kaltės,
baustinos kalaviju,
ir žinokite, jog yra
teismas[14]“.

Antrasis Şofaro atsakymas

20 Naamietis Şofaras atsakė:
2 „Į tai mano kvaršinančios
mintys verčia mane
atsakyti
dėl susijaudinimo, kurį
jaučiu savyje.
3 Turėjau išgirsti mane gėdinantį
pabarimą.
Bet impulsas, kylantis iš
mano supratimo, ragina
mane atsakyti.
4 Ar nežinai to, kad nuo senovės,
nuo tada, kai jis įkūrė
žmones žemėje,
5 bedievių džiūgavimas neilgai
trunka,
nuo Dievo atitolusio
džiaugsmas tik
akimirksnį?

---

1 T.y. suasmenintos nelaimės ir skausmai tarsi kareivių būriai užpuolė nelaimingąjį.
2 Ms GSAkv Sym; M: Jis atitolino mano giminaičius
3 T.y. laikinai apsigyvenę ateiviai
4 Lit. savo [motinos] įsčių sūnums
5 Lit. patikimųjų ratelio vyrai
6 Lit. per dantų odą
7 T.y. nesiliaujate mane kaltinę
8 Tas gynėjas (lit. atpirkėjas) gali būti Dievas ar kas nors kitas danguje, ar, greičiausia, paties Jobo nekaltumo pareiškimas (žr.16,19–20).
9 kaip liudytojas teisme
10 Rk.
11 Lit. inkstai (t.y. jausmų ir troškimų centras)
12 T.y. jo nelaimių priežastis
13 Rk.; M: [jūsų] rūstybė
14 Arba: teisėjas

6 Nors jo momuo pasiektų dangų
ir jo galva paliestų debesis,
7 jis amžinai pražus kaip jo kuro
mėšlas.
Tie, kurie jį matė, klaus:
‚Kur jis yra?'
8 Kaip sapnas jis nuskris, ir jo
nebeatras,
ir bus nuvaikytas kaip
nakties regėjimas.
9 Akis, kuri jį matė, jo nebematys,
ir jo nebeišvys jo vieta.
10 Jo sūnūs turės prašyti
neturtėlius išmaldos,
nes jo rankos turės
sugrąžinti jo [pasigrobtą]
turtą.
11 Nors jo kaulai pilni
jaunatviškos stiprybės,
tačiau ji su juo turės gultis į
dulkes.
12 Nors piktybė saldi jo burnoje
ir jis ją slepia po liežuviu,
13 nors jis ⸢ja gardžiuojasi[1], jos
nepaleidžia
ir ją sulaiko gomuryje,—
14 jo valgis pasikeis jo viduriuose,
taps kobrų nuodais jo
viduje.
15 Jis prarijo turtą ir turės jį
išvemti;
iš jo pilvo Dievas jį[2] išvarys.
16 Kobrų nuodus jis čiulpė;
jį nužudys gyvatės liežuvis.
17 Jam nebus leista gėrėtis
aliejaus[3] srovėmis,
medaus ir sukrekėjusio
pieno upeliais.
18 Jis turės sugrąžinti savo pelną,
⸢juo nepasinaudojęs⸣[4],
nepasidžiaugs savo mainais
įgytu turtu,
19 nes jis sutriuškino [ir] paliko
[skurstančius]
varguolius,
pasigriebė namus, kurių
nestatė.
20 Kadangi jis nežinojo
pasitenkinimo savo
pilve,
jis neleido išsprūsti niekam
iš to, ko jis geidė.
21 Jam rijus, nieko neišliko,
todėl jo gerovė neišsilaikys.
22 Visko pertekęs jis pateks į bėdą;
visa nelaimės galia jį
užpuls.
23 Jo pilvui pripildyti
tegul jis pasiunčia prieš jį
savo degančią rūstybę
ir leidžia jai lyti ant jo kaip
jo maistui!
24 Jei jis pabėgs nuo geležinių
ginklų,
tai jį pervers ⸢žalvarinė
strėlė⸣[5].
25 ⸢Svaidomoji ietis⸣[6] išlįs iš jo
nugaros,
žibantis smaigalys iš jo
tulžies;
jį apims išgąstis.
26 Visiška tamsa atidėta jo
lobiams.
Jį praris neįžiebta[7] ugnis.
Ji maitinsis išlikėliais jo
palapinėje.
27 Dangus atskleis jo kaltę,
ir žemė kelsis prieš jį.
28 Potvynis nuritins jo namus,
sraunios srovės jo[8] rūstybės
dieną.
29 Tokia nelabo žmogaus dalia,
Dievo lemta,
toks Dievo jam priskirtas
veldinys!"

TREČIASIS KALBŲ CIKLAS (21, 1—28, 28)

Jobo atsakymas Şofarui

21 Jobas jam atsakė:
2 „Atidžiai paklausykite mano
žodžio,
ir tai tebūnie jūsų [man
teikiama] paguoda!
3 Pakęskite mane, kai aš kalbėsiu!
O kai būsiu pakalbėjęs,
tyčiokitės!

1 Lit. ją palaiko
2 T.y. prarytą turtą
3 Rk.
4 Lit. ir jo nenuris
5 Lit. žalvarinis lankas
6 G; M: Jis ištrauks, ir ji
7 T.y. ne žmonių, bet Dievo įžiebta
8 T.y. Dievo

4 Ar aš prieš žmones pareiškiu
savo skundą?
Arba kodėl aš neturėčiau
būti nekantrus?
5 Gręžkitės į mane ir apstulbkite,
ir uždėkite ranką ant
burnos!
6 Kai pagalvoju apie tai[1],
išsigąstu,
ir šiurpas pagauna mano
kūną.
7 Kodėl nelabieji vis gyvena,
pasensta ir net praneša
jėga?
8 Jų vaikai saugūs[2] su jais,
jų palikuonys jų akyse.
9 Jų namai ramūs, be baimės,
ir Dievo lazda jų neplaka.
10 Jo bulius apvaisina ir bergždžiai
neišleidžia sėklos;
jo karvė apsiveršiuoja ir
neišsimeta.
11 Jie išleidžia savo berniukus kaip
avis,
ir jų vaikai šokinėja.
12 Jie dainuoja būgnydami ir
skambindami lyrą
ir linksminasi garsint
skudučiui.
13 Jie praleidžia savo dienas
laimėje
ir ramiai nueina į šeolį,
14 nors jie sakė Dievui: ‚Atsitrauk
nuo mūsų!
Mes nenorime pažinti tavo
kelių!
15 Kas yra Visagalis, kad jam
tarnautume,
ir kokią naudą turėsime iš
to, kad jį maldausime?‘
16 [Žiūrėk! Ne jų rankoje yra jų
gerovė.
Bedievių galvosena man
tolima!]
17 Kaip dažnai užgęsta nelabųjų
žiburys
ir ant jų užeina jų nelaimė?
Kaip dažnai jis užsirūstinęs
išdalija pražūtį?
18 Kaip dažnai jie pasidaro kaip
šapai prieš vėją
ir kaip pelai, kuriuos
nuneša audra?
19 [Tu sakai:] ‚Dievas pataupo jo
sūnums jo nedorybę[3]‘.
Tegul jis jam pačiam
atlygina, kad pajustų!
20 Tegul jo paties akys pamato jo
žlugimą
ir tegul jis geria Visagalio
rūstybės!
21 Nes kas jam berūpi jo namai po
jo[4],
kai jo mėnesių skaičius bus
išsibaigęs[5]?
22 Ar kas gali pamokyti Dievą
žinojimo—
tą, kuris teisia aukštybėj
esančiuosius[6]?
23 Vienas miršta dar kupinas jėgos,
visai laisvas nuo rūpesčių ir
ramus.
24 Jo šlaunys pilnos riebalų,
ir jo kaulai drėgni nuo
smegenų.[7]
25 Bet kitas miršta su apkartusia
siela,
neparagavęs laimės.
26 Drauge jie atsigula į dulkes,
ir kirmėlės juos apdengia.
27 Taip, aš žinau jūsų mintis
ir paines, ⌜kurias išgalvojate
prieš mane⌝[8],
28 nes sakote: ‚Kur paliko didiko
namai
ir kur nelabųjų[9] buveinės?‘
29 Ar nepasiklausėte keliauninkų?
Ar neįsidėmėjote jų
vaizdingų pasakojimų:
30 kad nelaimės dieną pagailima
nelabo žmogaus,
kad rūstybės dieną ⌜jis
išgelbimas⌝[10]?
31 Kas atvirai pasmerkia jo
elgseną?
Kas jam atmoka už tai, ką
jis yra padaręs?

1 Būtent tai, kas toliau eina
2 M + jų akivaizdoje

3 T.y. bausmę už jų nedorybę
4 T.y. po jo mirties
5 Lit. atpjautas
6 T.y. angelus
7 Sveikata vaizduojama kaip drėgmė kauluose.
8 Rk.; M: kuriomis darote man smurtą
9 M + palapinė
10 Rk.; M: jie atnešami

32 O jis—jis nunešamas į kapus,
ir ant jo kapo kauburio eina
sargybą.
33 Jam saldūs slėnio grumstai.
Paskui jį traukia visi
žmonės,
o pirma jo—nesuskaitoma
minia.
34 Tai kaip jūs galite mane guosti
⌜tuščia paguoda⌝[1]?
Kas belieka iš jūsų
atsakymų,—netiesa!“

Elifazo trečiasis atsakymas

22 Tėmanietis Elifazas atsakė:
2 „Argi žmogus gali būti
naudingas Dievui?
Ne, išmanusis naudingas
[tik] sau pačiam.
3 Ar Visagalis turi naudą, kad esi
teisus?
Ar jis turi pelną iš to, kad
nepeiktinai elgies?
4 Ar dėl tavo [Dievo] baimės jis
tave sudraudžia,
eina su tavim į teismą?
5 Ar tavo blogybė nėra didelė
ir tavo *kalčių be galo*?
6 Nes be priežasties
išreikalaudavai užstatą
iš savo brolių
ir nurengdavai nuogiesiems
drabužius.
7 Neduodavai ištroškusiam gerti
vandens
ir alkanam neduodavai
duonos.
8 ‚Galinčiui priklauso šalis,
ir [tik] gerbiamasis gali joje
gyventi!‘
9 Tu išsiuntei našles tuščiomis
rankomis,
ir našlaičių ⌜rankos buvo
sutriuškintos⌝[2].
10 Todėl aplink tave yra žabangai
ir tave nugąsdina staigus
išgąstis.
11 ⌜Šviesa sutemo⌝[3]—tu nebegali
matyti,
ir vandens tvanas tave
užlieja.
12 Ar Dievas nėra aukštas kaip
dangus?
Pažvelk į aukščiausias
žvaigždes—kokios jos
aukštos!
13 O tu sakai: ‚Ką Dievas žino?
Ar jis teis pro tamsius
debesis?
14 Debesys jo slėptuvė, ir jis nieko
nemato;
jis vaikščioja dangaus
skliautu‘.
15 Ar laikysies seniai įprasto tako,
kuriuo keliavo nedorėliai,
16 kurie ne laiku buvo nunešti,
upei išsiliejus į jų pamatus?
17 Jie sakė Dievui: ‚Atsitrauk nuo
mūsų!‘
ir: ‚Ką Visagalis mums
padarys?‘,
18 nors jis buvo pripildęs gero jų
namus.
Bet bedievių galvosena man
tolima.
19 Teisieji tai mato ir džiaugiasi,
ir nekaltasis tyčiojasi iš jų:
20 ‚Tikrai sunaikintas jų išteklius[4],
ir tai, ką jie paliko, surijo
ugnis‘.
21 Na, sutik su juo ir būk taikoje!
Per tai tau ateis gerovė.
22 Priimk nurodymą iš jo burnos
ir įsidėk jo žodžius į širdį!
23 Jei atsigręši į Visagalį, tu
atsikursi.
Atitolink neteisybę nuo
savo palapinės,
24 padėk į dulkes [savo] auksą
ir į upelių žvirgždą ofyrą[5]!
25 Tada Visagalis bus tavo auksas
ir tau krūvos sidabro,
26 nes tada gėrėsies Visagaliu
ir pakelsi į Dievą savo
veidą.
27 Tu melsies jam, ir jis išklausys
tave,
ir ištesėsi savo įžadus.
28 Jei ką nuspręsi, tau tai įvyks,
ir ant tavo kelių suspindės
šviesa,

1 Lit. tuščiai
2 GSVT: rankas sutriuškinai (t.y. jiems atėmei bet kokią paramą)
3 G; M: Arba tamsa
4 Rk.
5 T.y. Ofyro auksą

29 nes ⌜jis nužemina išdidžiai
kalbantį⌝[1],
tačiau išgelbsti
nusižeminusį[2].
30 Jis išvaduoja nekaltąjį[3].
Jei tavo rankos tyros, tu
būsi išvaduotas".

2–3 Job 35, 6–8

Jobo atsakymas Elifazui

23 Jobas atsakė:
2 „Dar ir šiandien mano skundas
maištingas:
jo[4] ranka slegia ⌜mane
vaitojantį⌝[5].
3 O kad žinočiau kaip jį rasti,
ateiti iki jo buveinės!
4 Jam pateikčiau bylą
ir savo burną pripildyčiau
įrodymų.
5 Žinočiau žodžius, kuriais jis
man atsakytų,
ir suprasčiau, ką jis man
bylotų.
6 Ar su didele galia jis bylinėtųsi
su manim?
Ne, jis tik atkreiptų dėmesį
į mane.
7 Ten teisusis bylinėtųsi su juo,
ir amžinai ⌜išsilaisvinčiau iš
savo teisėjo⌝[6],
8 Jei eičiau pirmyn, ten jo nebūtų,
o jei atgal, jo
nepastebėčiau.
9 Jei į kairę, jam veikiant, jo
neišvysčiau.
Jei jis pasuktų į dešinę, jo
nematyčiau.
10 Bet jis žino kelią, kuriame
stoviu.
Jam išmėginus mane,
sužibėsiu kaip auksas.
11 Mano kojos ištikimai sekė jo
žingsniais;
aš laikiaus jo kelio ir [nuo
jo] nenusukau.
12 Nuo jo lūpų įsakymo
nenukrypau;
savo krūtinėje puoselėjau jo
burnos žodžius.
13 Tačiau jis nutarė[7], ir kas gali
jam užginti[8]?
Ir ko užsigeidė jo siela, jis
tą padaro.
14 Jis juk užbaigs, kas man skirta,
ir daug tokių dalykų jis turi
mintyje.
15 Todėl esu išsigandęs prieš jį.
Kai pagalvoju, imu drebėti
dėl jo.
16 Dievas atėmė mano širdžiai
drąsą,
Visagalis išgąsdino mane.
17 Tačiau nesu nutildytas dėl
tamsos
nė dėl savo asmens, kurį
apsiautė juodybė.

24 Kadangi [teismo] laikai
nepaslėpti Visagaliui,
kodėl tie, kurie jį pažįsta,
nematė jo teismo dienų?
2 Žmonės perkelia ežias;
pagrobę bandą, jie gano ją.
3 Našlaičių asilą jie nusivaro,
ima įkaitu našlės jautį.
4 Jie nustumia nuo kelio vargšus,
verčia visus šalies beturčius
slėptis.
5 Štai kaip laukiniai asilai
dykumoje
jie ištraukia į savo darbą,
ieškodami maisto stepėje,
duonos vaikams.
6 Lauke jie pjauna naktį[9]
ir nedorėlio vynuogyną
skubiai nuraško.
7 Nuogi jie nakvoja, be drabužio,
ir neturi kuo apsidengti
šaltyje.
8 Nuo kalnų liūčių jie peršlampa
ir, neturėdami prieglobsčio,
glaudžiasi prie uolos.
9 Jie[10] atplėšia nuo krūties
našlaitį,
neturtėlio žindulį ima
įkaitu.

1 Rk.; M: jie nužemino, ir tu sakei: ‚Puikybė!‘
2 Lit. nuleistakį
3 GSV; M: kaltąjį
4 GS; M: mano
5 Lit. mano vaitojimą
6 Arba pgl. GSVdgl. Mss: būčiau išteisintas
7 Rk. lit. pasirinko; M: yra vienas toks
8 T.y. jį nukreipti nuo jo tikslo
9 Rk.; M: jo pašarą
10 T.y. nedorėliai

10 Nuogi jie[1] vaikščioja, be drabužio,
ir alkani suvalo nupjautas varpas.
11 Tarp [terasų] sienų jie spaudžia aliejų,
mindžioja spaustuvus,
tačiau kenčia troškulį.
12 Iš miesto atgarsi mirštančiųjų aičiojimas,
ir sužeistųjų siela šaukiasi pagalbos.
Tačiau Dievas nepaiso ⌜[jų] maldos⌝[2].
13 Jie[3] tapo maištaujančiais prieš šviesą;
jie nepažino jos kelių
ir nepasiliko jos takuose.
14 Sutemus[4] pakyla žudikas,
nužudo beturtį ir vargšą.
Naktį ⌜aplinkui slankioja vagis⌝[5];
16a jis tamsoje prasirausia į namus.
15 Svetmoterio akis laukia santėmio.
‚*Jokia akis,*—*jis mano,*—manęs nepamatys‘,
ir jis užsideda ant veido gaubtą.
16b Dieną jie užsirakina,
nieko nenori žinoti apie šviesą.
17 Mat jiems visiems juoda tamsa yra [jų] rytas,
nes jie gerai pažįsta tamsos išgąsčius.
18 [6]Jis[7] greitai nuplaukia vandens paviršiumi.
Jų lauko sklypas prakeiktas šalyje.
Jis nebepasuka į vynuogynų kelią.
19 Kaip sausra ir kaitra
pasigriebia sniego vandenis,
taip šeolis tuos, kurie nusidėjo.
20 Jį pamiršta įsčios.
Jis saldus kirmėlėms.
Jo nebeatsimena.
Taip sulūžta niekšybė kaip medis—
21 tas, kuris išnaudojo nevaisingąją, kuri negimdė,
ir nieko gera neparodė našlei.
22 Dievas[8] nusitempia galinguosius savo jėga.
Jis pasikelia, ir jie nebesitiki gyvensią.
23 Jis jam[9] teikia saugumą, ir šis gauna paramą,
bet jo akys stebi jų[10] kelius.
24 Jie išaukštinami trumpam, ir jų nebėra;
jie nužeminami, susitraukia kaip žolė[11]
ir nuvysta kaip varpos galva.
25 O jei taip nėra, tai kas įrodys mane meluojant
ir nieku pavers mano kalbą?“

Bildado trečiasis atsakymas

25 Šuchietis Bildadas atsakė:
2 „Viešpatavimas ir baimė priklauso jam[12],
darančiam taiką savo aukštybėse.
3 Ar galima suskaičiuoti jo kariuomenės pulkus,
ir ant kieno neužteka jo šviesa?
4 Kaip žmogus galėtų būti teisus prieš Dievą,
ir kaip gimęs iš moters—tyras?
5 Štai net mėnulis nešviesus
ir žvaigždės neskaisčios jo akyse.

1 T.y. beturčiai
2 S2Mss; M: to, kas piktina
3 T.y. nedorėliai
4 Rk.; M: Švintant
5 Rk.; M: tegul jis pasidaro kaip vagis
6 Kadangi 18–24 skirsnelių tema labiau atitinka Jobo kritikų, o ne jo paties poziciją, vieni aiškintojai juos priskiria Šofarui ir įterpia tarp 27,13 ir 27,14, kiti—Bildadui, vėl kiti juos laiko autoriaus intarpu iš kitur.
7 T.y. nelabas žmogus
8 Lit. Jis
9 T.y. nedorėliui
10 T.y. nedorėlių
11 G; M: viskas
12 T.y. Dievui

6 Kaip daug mažiau [skaistus] žmogus, kinivarpa,
žmogaus sūnus, kirmėlė!“

Jobo atsakymas Bildadui

26 Jobas atsakė:
2„Kaip puikiai padėjai bejėgiui,
pagelbėjai stiprybės netekusiai rankai!
3 Kokį patarimą davei neišmintingajam!
Ir kaip daug parodei sveikos išminties!
4 Su kieno pagalba tarei žodžius,
ir kieno kvapas išėjo iš tavęs?[1]“

Dievo didingos galios gyrius[2]

5 „Šešėliai[3] dreba
ʻpo vandenimis su jų gyventojaisʼ[4].
6 Nuogas guli prieš jį Šeolis,
ir neturi dangalo Abadonas[5].
7 Jis ištiesė žiemius ant tuštumos,
pakabino žemę ant nieko.
8 Jis įrišo vandenis į savo tirštus debesis,
tačiau joks debesis nesuplyšo jų apačioje.
9 Jis apdengia sosto veidą[6],
išskleisdamas ant jo savo debesį.
10 Jis nubrėžė akiratį ant vandenų paviršiaus
prie ribos, kur šviesa susitinka su tamsa.
11 Dangaus šulai svyruoja
ir apstulbsta nuo jo grūmojimo.
12 Savo jėga jis nuramdė jūrą
ir savo išmana sutriuškino Rahabą.
13 Jo kvapu dangus nuskaidrėjo;
jo ranka perdūrė bėgančią[7] gyvatę.
14 Štai tos yra tik jo veiksmų apybrėžos[8],
ir kokį [tylų] šnibždesį girdime apie jį!
Bet kas supras jo galybės griausmą?“

Jobo atsakymo tęsinys

27 Jobas tęsė savo kalbą, sakydamas:
2„Kaip gyvas Dievas, kuris atėmė man teises,
Visagalis, kuris apkartino mano sielą:
3 kol gyvybės kvapas tebėra manyje
ir Dievo dvasia mano nosyje,
4 niekad mano lūpos nekalbės netiesos
ir mano liežuvis nevapens apgaulės!
5 Toli tebūnie nuo manęs pripažinti jums teisybę!
Kol mirsiu, nepaneigsiu savo nekaltumo.
6 Savo teisumo tvirtai laikiaus ir jo nepaleisiu:
mano sąžinė neprikiša nė dėl vienos mano dienų“.
7 [9]„Teprilygsta nusikaltėliui mano priešas
ir mano priešininkas neteisiajam!
8 Nes kokia bedievio viltis, kai jį atkerta,
kai Dievas atima jo gyvybę?
9 Ar Dievas klausys jo šauksmo,
kai jį apniks nelaimė?
10 Arba ar jis gėrėsis Visagaliu,
šauksis Dievo kiekvienu metu?“
11 „Aš jus pamokysiu apie Dievo galią[10];
nenutylėsiu, ką mano Visagalis.
12 Štai jūs patys visa tai matėte.
Kodėl gi kalbate nesąmones?“

---

1 T.y. kas tave įkvėpė taip kalbėti?
2 Vieni aiškintojai priskiria 5–14skn. Jobui, kiti—Bildadui.
3 T.y. mirusiųjų dvasios
4 Arba: apačioje, vandenys su jų gyventojais
5 Šeolis (mirusiųjų buveinė) ir Abadonas (pražūties vieta) čia įvardijami kaip asmenys.
6 T.y. priešakinę dalį
7 Arba: besiranganočią
8 Lit. pakraščiai
9 7–10 skn. pradžioje turbūt priklausė prie 13–23 skn.
10 Lit. ranką

Giesmė apie nedorėlio likimą[1]

13 „Šita yra nedorėlio dalis iš Dievo,
tironų veldinys, kurį jie gaus iš Visagalio:
14 Jei užaugs jo sūnūs, jie teks kalavijui;
jo palikuonys[2] nepasisotins duona.
15 Jo išlikusieji bus laidojami nuo maro,
ir jo našlės neraudos.
16 Jei jis susikraus sidabro kaip dulkių
ir pasirūpins drabužių kaip molio,
17 tegul jis pasirūpina, tačiau teisusis [jais] apsivilks,
o sidabrą nekaltasis gaus į dalį.
18 Jis pastatė savo namus kaip voratinklį
ir kaip pavėsinę, kurią pasidaro sargas:
19 jis atsiguls turtingas, bet ⌜paskutinį kartą⌝[3].
Jis atvers akis, bet jų nebebus.
20 Jį užklups išgąsčiai ⌜kaip tvanas⌝[4],
naktį jį nusineš audra.
21 Jį pakels rytys, ir jis nueis;
jis nupūs jį nuo jo vietos.
22 Jis be gailesčio mėtys[5] ant jo.
Jis bėgte bėgs nuo jo galios.
23 Iš pajuokos jam jis[6] plos rankomis
ir jį iššvilps iš jo vietos".

Giesmė apie išmintį

28 Juk yra sidabro kasykla,
ir auksas turi vietą, kur jį valo.
2 Geležis imama iš žemių,
ir akmenys lydomi į varį.
3 Žmogus padaro galą tamsai,
ir jis ištiria kiekvieną užkampį,
ieškodamas akmenų juodžiausioje tamsoje.
4 Jis iškasa šachtą toli nuo gyvenamų vietų,
kojos pamirštų;
pakibę [ant virvių] jie tabaluoja toli nuo žmonių.
5 Žemė—iš jos išauga duona,
bet apačioje ji suvartoma tarsi ugnimi.
6 Jos akmenys—safyro[7] vieta,
ir ji turi aukso dulkių.
7 Tako[8] nežino plėšrus paukštis,
nepastebėjo vanago akis.
8 Jo nemindžiojo išdidūs žvėrys,
juo nepraėjo jaunas liūtas.
9 Žmogus prie titnago pridėjo ranką,
išvartė iš šaknų kalnus.
10 Uolose jis iškirto perkasus,
ir jo akis pamatė visa, kas brangu.
11 Jis ištyrinėjo upių šaltinius
ir išnešė švieson tai, kas paslėpta.
12 Bet išmintis—kur ji randama,
ir kur yra išmanymo vieta?
13 Žmogus nežino jos buveinės,
ir jos neranda gyvųjų šalyje.
14 Vandenų gelmės sako: „Jos nėra mumyse";
jūra sako: „Jos nėra su manim".
15 Negalima jos įgyti už gryną auksą,
ir negalima pasverti jos kainos sidabru.
16 Negalima jos nupirkti už Ofyro auksą,
už brangų karneolį ar safyrą[9].
17 Jai negali prilygti nei auksas, nei stiklas,
ir jos negalima iškeisti į gryno aukso indus.
18 Koralų ir kalnų krištolo neverta minėti;

1 Kai kurie priskiria 13–23 skn. Bildadui, kiti—Sofarui, vėl kiti—Jobui.
2 Lit. atžalos
3 GS
4 Rk.: dieną
5 smėlį ar akmenis
6 T.y. rytys; arba: žmonės
7 Arba: lazurito (lapis lazuli)
8 T.y. tako, vedančio prie požemyje esančių brangakmenių
9 Arba: lazuritą

išminties vertė[1] pranoksta
rubinus.
19 Jai neprilygsta Kušo chrizolitas;
jos negalima nupirkti už
gryną auksą.
20 Išmintis—iš kur ji ateina,
ir kurgi yra išmanymo
vieta?
21 Ji uždengta kiekvieno gyvojo
akims
ir paslėpta nuo dangaus
paukščių.
22 Abadonas[2] ir Mirtis sakė:
„Girdėjome ausimis [tik]
gandą apie ją!“
23 Dievas suvokė kelią į ją,
ir jis žinojo jos vietą,
24 nes jis žvelgia iki žemės
pakraščių
ir mato ⸢viską po⸣[3] dangumi.
25 Nustatydamas vėjui smarkumą[4]
ir išseikėdamas vandenį
saiku,
26 išleisdamas lietui nuostatą
ir skindamas kelią
perkūnijai,
27 jis tąsyk ją matė ir įvertino,
ją patvirtino ir dargi ištyrė.
28 O žmogui jis tarė:
„Štai Viešpaties baimė yra
išmintis,
ir grežimasis nuo pikto—
išmanymas“.

28 Ps 111, 10; Pat 1, 7; 9, 10

JOBO BAIGIAMOJI KALBA (29, 1—31, 40)

Jobas ilgisi praeities laimingų dienų

29 Jobas tęsė savo kalbą, sakydamas:
2 „O kad man būtų, kaip
ankstesniais mėnesiais,
kaip dienomis, kai Dievas
mane saugojo,
3 kai leido savo žiburiui šviesti
viršum mano galvos,
kai jo nušviestas ėjau per
tamsumą;
4 kaip man buvo pačiame mano
jėgų žydėjime,
kai Dievas apsaugojo mano
palapinę,
5 kai Visagalis dar buvo su
manim,
aplink mane mano
berniukai,
6 kai mano kojos mazgojosi
rūgusiame piene
ir uola man išliejo aliejaus
upelius!
7 Kai išeidavau prie miesto vartų,
aikštėje užimdavau sėdynę,
8 jaunuoliai, mane pamatę,
slėpdavosi,
o žilagalviai atsikeldavo,
likdavo bestovį.
9 Valdininkai paliaudavo kalbėję
ir uždėdavo delną sau ant
burnos.
10 Vadų balsas nuščiūdavo,
ir jų liežuvis prilipdavo prie
jų gomurio.
11 Juk kai ausis išgirdo, vadino
mane laimingu,
ir kai akis pamatė, paliudijo
už mane,
12 nes išgelbėdavau vargšą,
šaukiantį pagalbos,
ir našlaitį, neturintį
pagelbėtojo.
13 Skurdžiaus[5] palaiminimas man
ateidavo,
ir našlės širdį padarydavau
krykštaujančią.
14 Apsivilkau teisumą, ir jis mane
aprengė.
Mano teisingumas buvo
kaip apsiaustas ir
turbanas.
15 Aš buvau akys aklajam
ir kojos raišajam.
16 Aš buvau tėvas beturčiams
ir nagrinėjau nepažįstamojo
bylą.
17 Sudaužydavau piktadario
žandikaulius
ir iš jo dantų išplėšdavau
grobį.
18 Galvojau: ‚⸢Savo lizde mirsiu,

---

1 Lit. maišelis
2 T.y. pražūties vieta (čia personifikuota)
3 GV
4 Lit. svorį

5 Lit. Žūstančiojo

ir mano dienų bus tiek, kiek
smilčių⌉[1].
19 Mano šaknys bus prieinamos
vandeniui,
ir rasa nakvos mano šakose.
20 Mano šlovė vis bus šviežia
manyje,
ir mano lankas vis šaudys
strėles mano rankoje'.
21 Žmonės manęs klausydavosi su
lūkesčiu
ir tylomis laukdavo mano
patarties.
22 Man pakalbėjus, jie nieko
nebesakydavo;
ant jų lašėdavo mano žodis.
23 Jie laukdavo manęs kaip
lietaus,
išsižioję [laukdavo] kaip
pavasario lietaus.
24 Kai jiems šypsodavaus, jie
vargiai tikėdavo;
jie ⌈nelikdavo nepastebėję
mano veido šviesos⌉[2].
25 Aš nurodydavau jiems kelią ir
sėdėdavau kaip
viršininkas,
ir buvodavau kaip karalius
kariuomenės pulke,
kaip toks, kuris guodžia
gedinčiuosius.

Jobas skundžiasi dabartine nelaime

30 O dabar jie išjuokia mane—
žmonės jaunesni už mane,
kurių tėvų nebūčiau laikęs vertais
padėti prie savo bandos
šunų.
2 Kokią naudą būčiau turėjęs iš jų
rankų jėgos?
Jiems buvo žuvusi visa
tvirtybė.
3 Sulysę iš stokos ir bado
jie klajojo po sausynę,
naktį negyvenamoje
dykumoje.
4 Jie skabydavo druskažolę,
krūmokšnio lapus,
ir [rinkdavosi] šluotmedžių
šaknis susišildyti.
5 Jie buvo varomi iš
bendruomenės.
Žmonės šaukė ant jų kaip
ant vagies.
6 Jie turėjo gyventi slėnių
šlaituose,
žemių ir uolų urvuose.
7 Tarp krūmokšnių jie rėkdavo,
susigūždavo po dilgėlėmis.
8 Neišmanėliai ir bevardžiai
žmonės!
Jie buvo botagu išvyti iš
šalies.
9 O dabar tapau jų[3] pašaipos
daina
ir jiems likau priežodžiu.
10 Jie ėmė bodėtis manim, laikėsi
atokiai nuo manęs
ir nesidrovėjo [net] spjauti
man į veidą.
11 Kadangi jis[4] atleido mano lanko
templę[5] ir mane
nužemino,
jie nusimetė varžtus prieš
mane.
12 Dešinėje pakilo jauni išperos.
Jie parstūmė mano kojas
ir supylė prieš mane savo
pražūtingus pylimus.
13 Jie išardė mano taką,
padėjo mano pražūčiai.
Niekas nesulaikė jų.
14 Jie įsiveržė tarsi pro plačią
spragą,
ritosi po griuvėsiais.
15 Išgąsčiai nusigręžė prieš mane.
Mano orumas tartum vėjo
nuvejamas,
ir kaip debesis pradingo
mano gerovė.
16 Ir dabar išsilieja iš manęs mano
siela,
mane pagauna suspaudimo
dienos.
17 Naktį gelia mano kaulus,
ir mano graužėjai
neatsigula.[6]
18 Smarkia jėga jis nutveria mano
drabužį,

---

1 Arba: Su savo lizdu mirsiu ir ilgai gyvensiu kaip feniksas.
2 Lit. neleisdavo mano veido šviesai (= draugiškumui, maloningumui) nukristi
3 T.y. jų vaikų; žr. 1 skn.
4 T.y. Dievas
5 T.y. padarė mane bejėgį
6 T.y. mano skausmai nenurimsta

apjuosia mane, kaip mano
tunikos apykaklė.[1]
19 Jis numetė mane į molį,
ir pasidariau it dulkės ir
pelenai.
20 Šaukiuos tavęs, bet man
neatsakai;
atsistojau, bet nekreipi
dėmesio į mane.
21 Tu pasikeiti man į žiauruolį,
savo galinga ranka
persekioji mane.
22 Tu pakeli mane, pasodini ant
vėjo
ir mane blaškai audros
ūžesy.
23 Juk žinau: tu nuvesi mane į
mirtį,
į visų gyvųjų sueigos
namus.
24 Tačiau žmogus neištiesia rankos
⌜prieš vargšą⌝[2],
jei šis šaukiasi jo pagalbos
savo nelaimėje.
25 Ar aš neverkiau dėl to, kuris
turėjo sunkių dienų?
Ar mano siela neliūdėjo dėl
beturčio?
26 Juk vyliaus gero, bet atėjo
pikta,
ir laukiau šviesos, bet atėjo
tamsa.
27 Mano viduriai virė be paliovos;
mane sutiko suspaudimo
dienos.
28 Vaikščiojau pajuodęs, bet ne
nuo saulės,
atsistojęs susirinkime
šaukiaus pagalbos.
29 Tapau šakalų broliu
ir stručių artimu.
30 Mano oda pajuodo ir lupasi,
ir mano kaulai dega nuo
karščio.
31 Gedulu virto mano lyra,
o mano skudutis—rauda[3].

Nekaltumo priesaika

31 Padariau sutartį su akimis,
kad [gašliai] nežiūrėčiau į
mergelę.
2 Kokia gi būtų Dievo skirta dalis
iš aukšto,
koks Visagalio veldinys iš
aukštybių?
3 Argi ne nelaimė nusikaltėliui
ir nedalia piktadariams?
4 Argi jis nemato mano kelių
ir neskaičiuoja visų mano
žingsnių?
5 Jei vaikščiojau su apgaule
ir jei mano koja skubėjo į
klastą,
6 tegul jis mane pasveria
teisingomis
svarstyklėmis,
ir Dievas patirs mano
nekaltumą.
7 Jei mano žingsnis nukrypo nuo
kelio
ir mano širdis pasekė mano
akimis,
ir jei prie mano rankų
prikibo dėmė,—
8 tegul aš sėsiu, o kitas tegul
valgo,
ir tai, kas man užauga,
tebūnie išrauta su
šaknimis!
9 Jei mano širdis leidosi moters
suvedžiojama
ir jei tykojau prie savo
artimo angos,
10 tai mano žmona tegul mala
kitam
ir tegul kiti nusilenkia ant
jos!
11 Mat tai[4] būtų bjaurus
pasileidimas,
tai būtų baudžiama
nedorybė,
12 nes tai ugnis, kuri ėda iki pat
žūties vietos[5]
ir visą mano derlių
sudegintų su šaknimis.
13 Jei nepaisiau savo tarno
ir savo tarnaitės teisių,
jiems bylinėjantis su
manim,
14 tai ką darysiu, kai Dievas
pasikels?

1 T.y. sutraukia jį aplink mane taip ankštai, jog nebegaliu kvėpuoti
2 Rk.; M: griuvėsiuose
3 Lit. verkiančių balsu
4 T.y. svetimavimas
5 T.y. svetimavimas yra ėdanti aistra, vedanti svetimautoją į mirtį ir mirusiųjų pasaulį

Kai jis klausinės, ką jam
atsakysiu?
15 Ar tas, kuris sutvėrė mane
motinos kūne, nesutvėrė
ir jo?
Ar vienas ir tas pats mūsų
neparuošė įsčiose?
16 Jei sulaikiau skurduolius nuo
to, ko jie norėjo,
ir leidau užgesti našlės
akims,
17 jei vienas valgiau savo užkandį,
o našlaitis nevalgė iš jo—
18 juk nuo mano jaunystės jis
užaugo su manim kaip su
tėvu,
ir nuo savo motinos įsčių
buvau jos[1] vadovas,—
19 jei mačiau nusigyvenusį be
drabužio,
apdaro neturintį beturtį,
20 jei manęs nelaimino jo strėnos
ir jei nuo mano avinėlių
kirpinio jis nesišildė,
21 jei grūmojau ranka našlaičiui,
kadangi mačiau vartuose
sau pagalbą,—
22 tegul išsineria mentikaulis iš
peties
ir mano dilbis tegul nulūžta
nuo žastikaulio!
23 Nes mane gąsdintų nelaimė nuo
Dievo
ir negalėčiau iškęsti jo
didybės[2].
24 Jei pasitikėjau auksu
ir tariau grynajam auksui:
‚Tu saugumas‘,
25 jei džiaugiaus, kad didelis mano
turtas
ir kad daug įsigijo mano
ranka,
26 jei žvelgiau į saulę[3], kai ji
skaisčiai švietė,
ir į mėnulį, kuris traukė
žvilgėdamas,
27 ir jei slapta mano širdis taip
susigundė,
jog mano ranka bučiavo
mano burną[4],—
28 tai irgi baudžiama nedorybė,
nes būčiau išsigynęs
aukštai viešpataujančio
Dievo.
29 Jei džiaugiaus dėl pražūties to,
kuris manęs nekentė,
ir džiūgavau, kad jį ištiko
nelaimė—
30 ne, aš neleidau savo gomuriui
nusidėti,
reikalaudamas jo gyvybės
prakeikimo pagalba,—
31 jei mano palapinės žmonės
nesakė:
‚Kas nepasisotino jo
mėsa?‘—
32 lauke neturėjo nakvoti joks
ateivis,
savo duris atidarydavau
pakeleiviui,—
33 jei aš, kaip žmonės daro,
apdengiau savo
nuodėmes,
slėpdamas savo užantyje
savo kaltę,
34 nes bijojau didelės minios
ir giminių panieka taip
gąsdino mane,
jog tylėjau, neišėjau pro
duris,—[5].
35 O kad turėčiau vieną, kuris
išklausytų mane!
Štai mano parašas! Tegul
Visagalis man atsako!
Tegul mano kaltintojas
parašo dokumentą!
36 Tikrai ant peties jį nešiočiau,
jį užvyniočiau ant galvos
kaip karūną.
37 Jam pateikčiau savo žingsnių
sąskaitą,
kaip kunigaikštis prie jo
prisiartinčiau.
38 Jei mano dirva šaukė dėl manęs
ir jos vagos verkė drauge,
39 jei nesumokėjęs suvartojau jos
derlių
ir užgniaužiau jos
nuomininkų gyvybę,—
40 tai vietoj kviečių tegul išauga
erškėčiai,
o vietoj miežių—smirdės“.

---

1 T.y. našlės
2 Būtent: jei būčiau pasielgęs ne taip, kaip pasielgiau
3 Lit. šviesą
4 T.y. jei uždėjęs ant burnos ranką ir ją pabučiavęs, ja pamojau į dangaus kūnus kaip juos garbinantį gestą
5 Pasigendama save pasmerkiančio sėkmens.

Pasibaigė Jobo žodžiai.

ELIHAUS KALBOS

(32, 1—37, 24)

Elihus įsitraukia į pokalbį

32 Tie trys vyrai liovėsi atsakinėję
Jobui, nes jis manėsi esąs teisus.
2 O Barachelio sūnus Elihus, būzis iš
Ramos giminės, supyko ant Jobo. Jis
supyko dėl to, kad šis dėjosi esąs
teisesnis už Dievą. 3 Ir ant savo trijų
draugų jis supyko dėl to, kad jie nebuvo
radę atsakymo ⸢ir taip buvo parodę Dievą
esant kaltą⸣[1]. 4 Elihus, jiems kalbantis
su Jobu, laukė, nes jie buvo senesni už jį.
5 O kai Elihus pamatė, kad nebuvo
atsakymo tų trijų vyrų burnoje, jis
supyko.
6 Tada Barachelio sūnus Elihus,
būzis, atsiliepdamas tarė:

„Aš dar jauno amžiaus,
o jūs jau pasenę.
Todėl drovėjaus ir bijojau
jums pareikšti savo
nuomonę.
7 Pagalvojau: ‚Amžius tegul
kalba,
daugybė metų tegul pamoko
išminties!‘
8 Tačiau yra dvasia žmonėse,
Visagalio kvapas, kuris juos
daro išmanius.
9 Ne vien sulaukę ilgo amžiaus
išmintingi,
ir ne vien seneliai suvokia
tai, kas teisu.
10 Todėl sakau: ‚Paklausyk manęs!
Aš irgi noriu pareikšti savo
nuomonę‘.
11 Štai aš laukiau jūsų žodžių;
klausiaus jūsų protavimų,
kai ieškojote [tinkamų]
žodžių.
12 Kreipiau dėmesį į jus,
bet štai nė vienas negalėjo
atremti Jobo,
nė vienas iš jūsų atsakyti į
jo tvirtinimus.
13 Nesakykite: ‚Radome išmintį;
Dievas ⸢mus pamoko⸣[2], ne
žmogus!‘
14 Jis juk nepateikė prieš mane
įrodymų,
ir jūsų žodžiais jam
neatsakysiu.
15 Jie sutriko, nebeatsako;
⸢jiems pritrūko žodžių⸣[3].
16 Ar man dar laukti todėl, kad jie
nebekalba,
kad perstojo, nebeatsakė?
17 Aš irgi noriu duoti savo atsakąą[4],
aš irgi noriu pareikšti savo
nuomonę,
18 nes pasidariau kupinas žodžių
[ir] mane privertė dvasia
mano viduje.
19 Štai mano vidus kaip
neišsivadėjęs vynas;
kaip nauji vynmaišiai jis
sutrūksta.
20 Turiu kalbėti, kad atsikvėpčiau,
atverti savo lūpas ir
atsakyti!
21 Niekam nebūsiu šališkas
ir niekam nepataikausiu,
22 nes nemoku pataikauti.
Kitaip tuoj mane atimtų
mano Kūrėjas“.

Pirmoji Elihaus kalba

33 „O tu, Jobe, klausykis mano
žodžių
ir dėkis į ausis visas mano
kalbas!
2 Štai atvėriau savo burną;
mano liežuvis prabilo mano
gomuryje.
3 Mano žodžiai ⸢plaukia iš tiesios
širdies⸣[5],
ir mano lūpos nuoširdžiai
kalba, ką žino.
4 Dievo dvasia mane sukūrė,
ir Visagalio kvapas padarė
mane gyvą.
5 Jei tu gali, man atsakyk!
Išdėstyk [žodžiu], stokis
prieš mane!
6 Štai aš esu Dievui toks, kaip tu;
aš irgi nulipdytas iš molio.

---

1 Rk.; M: o tačiau buvo pareiškę Jobą esant kaltą

2 Rk.; M: duos jam atkirtį (lit. jį nupūs)
3 Lit. juos paliko žodžiai
4 Lit. dalį
5 Lit. yra širdies tiesumas

7 Žiūrėk! Baimė manęs neturi
tavęs išgąsdinti,
ir mano spaudimas nebus
tau sunkus.
8 Tačiau tu sakei man girdint,
ir aš girdėjau tavo žodžių
garsą:
9 ‚Aš tyras, be nuodėmės;
aš švarus ir neturiu kaltės.
10 Štai jis randa priežasčių prikibti
prie manęs,
mane laiko savo priešu.
11 Jis deda į šiekštą mano kojas,
stebi visus mano takus'.
12 Štai čia tu nebuvai teisus, tau
atsakau, nes Dievas
didesnis už žmogų.
13 Kodėl bylinėjais su juo,
kad jis neatsakė į visus jo[1]
žodžius?
14 Juk Dievas kalba tai vieną
kartą,
tai kitą, nors žmogus to
nepagauna.
15 Sapne, nakties regėjime,
kai gilus miegas užpuola
žmones,
snaudžiant lovoje,—
16 tada jis atidaro žmonių ausis
ir ⌜juos gąsdina regėjimais⌝[2],
17 kad atitrauktų žmogų nuo jo
veiksmo
ir išsaugotų[3] vyrą nuo
puikybės,
18 sulaikytų jo asmenį nuo duobės
ir jo gyvybę nuo perėjimo
per ⌜mirties upę⌝[4].
19 Jis taip pat sudraudžiamas
skausmu savo lovoje,
nuolatinei kovai vykstant
jo kauluose.
20 Jo skoniui koktus maistas,
jo gerklei—skaniausias
valgis.
21 Taip sunyksta jo kūnas, jog
nebegalima jo matyti,
ir išsikiša jo kaulai, kurie
nebuvo matomi.
22 Priartėja prie duobės jo siela,
jo gyvybė prie mirties
pasiuntinių.
23 Jei angelas bus prie jo,
tarpininkas, vienas iš
tūkstančio,
žmogui priminti jo pareigą,
24 jei jis bus jam malonus ir sakys:
‚Paleisk jį, kad nenužengtų
į duobę:
radau išpirką',—
25 tai jo kūnas suriebės iš
jaunumo;
jis sugrįš į savo jaunatvės
dienas.
26 Jis melsis Dievui, ir šis bus jam
palankus.
Jis regės jo veidą
krykštaudamas.
Dievas[5] atstatys žmogui jo
teisumą.
27 Jis[6] giedos priešais žmones ir
sakys:
‚Buvau nusidėjęs ir
iškreipęs tai, kas teisu,
tačiau man neatlyginta už
tai.
28 Jis atpirko mano sielą nuo
perėjimo į duobę,
ir mano gyvybė džiaugiasi
regėdama šviesą'.
29 Štai Dievas visa tai daro
du, tris kartus žmogui,
30 kad sugrąžintų jo sielą nuo
duobės,
kad ⌜jį apšviestų gyvenimo
šviesa⌝[7].
31 Kreipk dėmesį, Jobai, klausykis
manęs,
tylėk ir leisk man kalbėti!
32 Jei turi žodžių, atsakyk man!
Kalbėk, nes norėčiau
pripažinti tave teisų
esant!
33 Jei ne, tu pasiklausyk manęs!
Tylėk, kad tave pamokyčiau
išminties!"

Elihaus antroji kalba

34 Elihus toliau kalbėjo:
2 „Paklausykite, išminčiai, mano
žodžių

1 T.y. žmogaus
2 Rk., plg.G; M: užantspauduoja jų pančiais
3 Rk. (lit. atkirstų); M: apdengtų
4 Lit. kanalą (t.y. upę ar vandens kanalą, vedantį į mirusiųjų buveinę)
5 Lit. Jis
6 T.y. pagydytasis
7 S: jis regėtų gyvenimo šviesą

ir jūs, žinovai, palenkite
man ausį!
3 Nes ausis tiria žodžius,
kaip gomurys junta valgio
skonį.
4 Pasirinkime tai, kas teisu,
tarp savęs nuspręskime tai,
kas gera!
5 Mat Jobas pasakė: ‚Aš esu
teisus,
bet Dievas atėmė man
teises.
6 Nors teisus, esu laikomas
melagiu.
Nepagydoma mane
pataikiusios strėlės
žaizda, nors nesu
nusidėjęs!‘
7 Kas yra toks vyras, kaip Jobas,
kuris geria patyčias kaip
vandenį,
8 yra pakeliui į draugystę su
piktadariais
ir į bendravimą su
nusikaltėliais?
9 Nes jis pasakė: ‚Žmogus neturi
naudos iš to,
kad susidraugauja su
Dievu!‘
10 Todėl, protingieji, paklausykite
manęs!
Toli tebūnie nuo Dievo, kad
jis nusikalstų,
nuo Visagalio, kad jis
neteisingai pasielgtų!
11 Nes už tai, ką žmogus padarė, jis
jam atlygina,
ir kaip vyras pasielgia, taip
leidžia jam nutikti[1].
12 Tikrai Dievas nedaro pikta,
Visagalis neiškreipia
teisingumo.
13 Kas jam patikėjo žemę
ir kas pavedė visą pasaulį?
14 Jei jis ⌜susigrąžintų savo dvasią
ir savo kvapą⌝[2] atsiimtų,
15 tai visa gyvija kartu išmirtų
ir žmogus sugrįžtų į dulkes.
16 Jei išmanai, paklausyk tai,
palenk ausį mano žodžių
garsui!
17 Argi tas, kuris nekenčia
teisingumo, gali valdyti?
Arba ar pasmerksi teisų
Galingąjį,
18 kuris sako karaliui: ‚Tu
nenaudėli‘,
kilmingiesiems: ‚Tu
nusikaltėli‘,
19 kuris nežiūri kunigaikščių
asmens
ir neduoda didikams
pirmenybės prieš vargšus,
nes jie visi jo rankų darbas?
20 Akimirksniu jie miršta, nakties
vidury.
⌜Didikai išleidžia dvasią⌝[3] ir
turi eiti iš čia,
ir jis[4] pašalina galiūną be
[žmogaus] rankos,
21 nes jo akys stebi žmogaus
kelius,
ir jis mato visus jo
žingsnius.
22 Nėra tamsos nė juodžiausio
šešėlio,
kur galėtų pasislėpti
piktadariai,
23 nes jis nepaskiria žmogui laiko,
kuriuo šis turėtų ateiti pas
Dievą į teismą.
24 Jis neiškvotęs sudaužo
galinguosius
ir kitus pastato į jų vietą.
25 Kadangi jis pažįsta jų darbus,
jis juos nuverčia nakčia, ir
jie sutriuškinami.
26 ⌜Kaip nusikaltėlius⌝[5] jis juos
muša,
kur žmonės mato,
27 dėl to, kad jie atsimetė nuo jo
ir nepaisė visų jo kelių.
28 Jie padarė, jog nuskurdėlio
šauksmas atėjo pas jį,
ir jis išgirdo varguolių
balsą.
29 O kai jis lieka tylus, kas gali [jį]
pasmerkti?
Ir kai jis paslepia veidą, kas
gali jį išvysti?
Tačiau jis viešpatauja tiek
tautai, tiek atskiram
žmogui,

---

1 Lit. rasti
2 Rk., plg.GS; M: savęs težiūrėtų ir savo dvasią bei savo kvapą
3 Rk.; M: žmonės (bajorai?) sukrečiami
4 Ms; M: jie
5 Arba rk.: Už nedorybę

30 kad nekaraliautų bedievis,
vienas iš tų, kurie spendžia
žabangus tautai.
31 Bet sakyk[1] Dievui:
‚Suklydau[2], nebesielgsiu
sugedusiai.
32 Pamokyk mane to, ko nematau!
Jei dariau neteisybę, jos
nebedarysiu!'
33 Ar Dievas turėtų atsilyginti,
kaip tau tinka,
kadangi tu protestuoji[3]?
Juk tu turi nuspręsti, ne aš.
Ką žinai? Kalbėk!
34 Protingi vyrai man sakys,
išmintingasis, kuris manęs
klausosi:
35 ‚Jobas kalba nežinodamas,
ir jo žodžiai neprotingi'.
36 O kad Jobas būtų mėginamas iki
galo,
nes jis atsakė kaip
nedorėliai!
37 Nes prie savo nuodėmės jis
pridėjo maištą:
tarp mūsų jis ploja
rankomis[4]
ir kalba daug žodžių prieš
Dievą".

11 Ps 62, 12

Elihaus trečioji kalba

35 Elihus toliau kalbėjo:
2 „Ar manai tai esant teisinga,
kad pasakei: ‚Aš teisesnis
už Dievą',
3 kad pareiškei: ‚Kokia tau iš to
nauda?
Ką man padeda, jei vengiu
nuodėmės?'
4 Aš noriu atsakyti tau
ir tavo draugams su tavim.
5 Pažvelk į dangų ir žiūrėk!
Stebėk debesis aukštai virš
savęs!
6 Jei nusidėjai, ką [tuo] nuveiksi
prieš jį?
Ir jei daug tavo
priešgyniavimų, ką jam
padarysi?
7 Jei esi teisus, ką jam duosi
ar ką jis priims iš tavo
rankos?
8 Tavo neteisumas paveikia tik
tokį vyrą, kaip tu,
ir tavo teisumas—tik
žmones.
9 Dėl daugybės prispaudimų
žmonės pakelia šauksmą,
šaukiasi pagalbos dėl
didžiūnų smurto[5].
10 Bet nė vienas nesako: ‚Kur yra
Dievas, mano Kūrėjas,
kuris duoda giesmių naktį,
11 kuris mus moko iš žemės gyvulių
ir daro išmintingus dangaus
paukščių pagalba?'
12 Ten jie šaukia, bet jis
neatsiliepia,
dėl piktų žmonių puikybės.
13 Tikrai Dievas neklauso tuščio
šauksmo,
Visagalis jo nepaiso.
14 Juo labiau, jei sakysi jo
nematąs!
Byla yra jo žinioje, ir tu turi
jo laukti.
15 O dabar, kadangi jo rūstybė dar
netraukia tieson
ir jam nelabai rūpi
priešgyniavimas,
16 Jobas atveria burną
tuščiažodžiauti,
nežinodamas tauška daug
žodžių".

6–8 Job 22, 2–3

Elihaus ketvirtoji kalba

36 Elihus toliau kalbėjo:
2 „Turėk man dar kiek kantrybės,
kad tau paaiškinčiau,
nes yra daugiau žodžių
Dievui pateisinti!
3 Paimsiu savo žinojimą iš toli
ir savo Kūrėjui pripažinsiu
teisybę,
4 nes tikrai mano žodžiai ne
melas.
Tobulai žinantysis kalbasi
su tavim.
5 Štai Dievas galingas, tačiau
neabejingas[6];
jis galingas supratimo jėga.
6 Jis nepalieka nusikaltėlio gyvo,

---

1 Rk.
2 Rk.; M: Esu kaltas
3 Būtent tam, ką jis daro
4 tuo gestu reikšdamas panieką Dievui
5 Lit. rankos
6 Lit. neatmeta

bet apgina prislėgtųjų
teises.
7 Jis neatitraukia akių nuo
teisiųjų,
bet juos pasodina į sostą su
karaliais,
ir jie amžinai išaukštinami.
8 O jei jie sukaustyti grandinėmis,
laikomi pagauti skurdo
virvėmis,
9 jis [tuo] jiems pasako tai, ką jie
padarė,
ir jų priešgyniavimus, kad
jie išdidžiai elgėsi.
10 Jis atveria jų ausį drausmei
ir įsako gręžtis nuo
nedorybės.
11 Jei jie paklauso ir [jam]
tarnauja,
baigia savo dienas gerovėje
ir savo metus malonume.
12 Bet jei jie nepaklauso, eina per
mirties upę;
jie miršta dėl žinojimo
stokos.
13 Bedieviškai nusistatę jie griežia
apmaudą,
nesišaukia pagalbos, kai jis
supančioja juos.
14 Jie miršta jaunystėje,
ir jų gyvybė [baigiasi] tarp
[kulto[1]] paleistuvių.
15 Jis išgelbsti suvargusius per jų
vargą,
ir priespauda atidaro jiems
ausį.
16 Tave irgi jis viliojo iš
suspaudimo žiočių
į platumą, laisvą nuo
varžtų,
ir tai, kas nusileido ant tavo
stalo, buvo pilna riebalų.
17 Bet tu esi visiškai apsunkintas
teismo, skirto
nusikaltėliui;
teisingas teismas nutvėrė
[tave].
18 Žiūrėk, kad niekas tavęs
nesuviliotų turtais
ir kad išpirkos dydis tavęs
nesuvedžiotų!
19 Ar jam pakaktų tavo turto,
aukso ir visų galingų
pastangų?
20 Negeisk nakties,
kai tautos pranyksta iš savo
vietos![2]
21 Saugokis! Nenusigręžk į
nedorybę,
nes mieliau pasirinkai
neteisybę[3] negu sunkią
būklę.
22 Štai Dievas pasirodo didis savo
galia!
Kas yra toks mokytojas,
kaip jis?
23 Kas jam nurodė kaip elgtis
ir kas jam pasakė:
‚Neteisingai pasielgei‘?
24 Atsimink girti jo veiklą,
kurią žmonės [vis] apgieda!
25 Visi žmonės gėrėdamiesi žiūrėjo
į ją;
žmogus tik iš tolo ją
pamato.
26 Štai Dievas prakilnus ir mums
nesuvokiamas;
jo metų skaičius—
neištiriamas.
27 Kai jis susemia vandens lašus,
tie prasikošia kaip lietus iš
vandenyno[4].
28 Jie laša iš debesų,
varva ant daugybės žmonių.
29 Kas gi gali suprasti debesų
sklidimą,
jo pavėnės griausmus?
30 Štai jis skleidžia savo šviesą
aplink save
ir atidengia jūros šaknis!
31 Mat jais[5] jis maitina[6] tautas,
apsčiai teikia maisto.
32 Į abi rankas jis ima[7] žaibą
ir jam įsako [spirti] į
taikinį.
33 Jį paskelbia jo griausmas,
⌜audra—jo rūstybės
užsidegimą⌝[8].

---

1 T.y. kanaaniečių vaisingumo kultui pasišventusių

2 Hbr. sakinio reikšmė neaiški.
3 Rk.; M: dėl to
4 T.y. pagal senovės semitų pasaulėvaizdį iš viršuj dangaus skliauto esančių vandenų
5 T.y. lietaus debesimis
6 M: teisia
7 Rk.; M: apdengia
8 Rk.

37 Tikrai dėl to dreba mano širdis
ir pašoka iš savo vietos.
2 Klausykite, klausykite jo balso griaudimo,
dundesio, išeinančio iš jo burnos!
3 Po visu dangumi jis jį paleidžia,
o savo žaibą—ant žemės pakraščių.
4 Po šio kriokia [jo] balsas;
jis griaudžia savo didingu balsu.
Jis nesulaiko žaibų[1],
kai pasigirsta jo balsas.
5 Dievas nuostabiai griaudžia savo balsu.
Jis daro didžių, mums nesuprantamų dalykų.
6 Mat sniegui jis sako: ‚Krisk į žemę!'
ir liūčiai: ‚Būk smarki!'
7 Jis ⌜sulaiko kiekvieną žmogų nuo darbo⌝[2],
kad visi žmonės pažintų jo darbą.
8 Tada žvėrys sulenda į urvus
ir atsigula savo lindynėse.
9 Iš [savo] kambario ateina audra,
o nuo šiaurvėjų—šaltis.
10 Dievo kvapu atsiranda ledas,
ir platūs vandenys sustingsta.
11 Jis taip pat apkrauna debesis drėgmenimis,
išsklaido savo žaibuojančius debesis.
12 Jie slenka aplinkui,
keičia linkmę jo vairuojami,
kad vykdytų viską, ką jis jiems įsako,
ant žemyno paviršiaus.
13 Ar kaip rykštę savo[3] šaliai,
ar kaip malonę jis tai įvykdo.
14 Tai įsidėk į ausis, Jobai,
sustok ir įsidėmėk Dievo nuostabius darbus!
15 Ar žinai, kaip Dievas jiems įsakinėja
ir leidžia žaibui sutviskėti savo debesyse?
16 Ar suvoki debesų išsiskleidimą[4],
Visažinio nuostabius darbus?
17 Tu, kurio drabužiai karšti,
kai žemė ilsisi nuo pietvėjo,—
18 ar gali su juo išplėsti debesų dangalą,
standų kaip nulietą veidrodį?
19 Pamokyk mus, ką turėtume jam sakyti!
Negalime kelti [bylos] ⌜iš nežinojimo⌝[5].
20 Ar reikėtų jam pasakyti, kad aš noriu kalbėti?
Ar gali žmogus [ką] sakyti, kai jis sumišęs?
21 O dabar: nebuvo galima matyti [saulės] šviesos.
Ji buvo debesų aptamsinta.
Bet praūžė vėjas ir juos nuvaikė.
22 Iš žiemių sužiba[6] aukso žara;
Dievą gaubia baimę kelianti šlovė.
23 Visagalis—mes negalime jo pasiekti.
Jis, prakilnus galia ir teisybe
bei dideliu teisumu, neprislegia.
24 Todėl žmonės jo bijo.
Jis nepaiso nė vieno gudruolio[7]".

Viešpats atsako Jobui

38 Paskui VIEŠPATS atsakė Jobui iš audros:
2 „Kas yra tas, kurs padaro neaiškius [mano] planus
neišmaniais žodžiais?
3 Susijuosk strėnas kaip vyras!
Tave klausiu, o tu man atsakyk!
4 Kur buvai, man žemės pamatus dedant?
Pasakyk man, jei tiek išmanai!

---

1 Lit. jų
2 Lit. deda visus žmones po antspaudu
3 M: ar savo
4 Arba: kybojimą
5 Lit. dėl tamsos
6 Lit. ateina
7 Arba: kuris vaizduojasi esąs išmintingas

5 Kas nustatė jos matmenis? Tu
juk žinai!
Arba kas ištiesė ant jos
matuoklę?
6 Į ką įleisti jos postamentai,
arba kas padėjo jos kertinį
akmenį,
7 kai džiūgavo visos ryto
žvaigždės
ir krykštavo visi Dievo
sūnūs?
8 Kas užrakino durimis jūrą,
kai ši išsilaužė, išėjo iš
įsčių,
9 kai padariau debesis jos
drabužiu
ir tamsias ūkanas jos
vystyklais,
10 kai nustačiau mano skirtas
ribas,
įdėjau skląsčius bei duris
11 ir pasakiau: ‚Iki čia ateisi, ne
toliau!
Čia ⸢turi sustoti⸣[1] tavo
aukštos bangos!'?
12 Ar kada nors savo gyvenime
įsakei rytui [išbrėkšti],
parodei aušrai jos vietą,
13 kad ji nutvertų žemės
pakraščius
ir kad nusikaltėliai būtų
nukratyti nuo jos?
14 Ji[2] pasikeičia kaip
antspauduojamas molis
ir nusidažo[3] kaip drabužis,
15 bet nusikaltėliams atimama jų
‚šviesa'[4]
ir pakelta[5] ranka
sulaužoma.
16 Ar atėjai prie jūros šaltinių
ir vaikščiojai vandenyno
gelmėse?
17 Ar tau atsidengė mirties vartai?
Ar matei tamsos vartus?
18 Ar suvokei žemės platybes?
Pasakyk, jei visa tai žinai!
19 Kur yra kelias ten, kur gyvena
šviesa,

1 Rk.
2 T.y. žemė
3 Rk.; M: išryškėja
4 T.y. jų šviesa yra tamsa, kuria prisidengę jie vykdo savo piktus kėslus.
5 smurto veiksmams vykdyti

o tamsa—kur yra jos vieta,
20 kad galėtum jas paimti į jų sritį
ir suvokti takus, vedančius
į jų namus?
21 Tu juk žinai, nes jau buvai
gimęs,
ir tavo dienų skaičius
didelis!
22 Ar priėjai prie sniego sandėlių
ir ar matei krušos
sandėlius,
23 kuriuos palaikiau bėdos metui
ir kovos bei karo dienai?
24 Kur yra kelias ten, kur išsklinda
⸢vakaris vėjas⸣[6],
kur rytys išsiblaško ant
žemės?
25 Kas išskėlė liūčiai griovį
ir kelią perkūno žaibui,
26 kad leistų lyti ant negyvenamos
šalies,
ant dykumos, kur nėra
žmonių,
27 kad permerktų apleistą dykumą
ir leistų žolei želti iš
sausynės?
28 Ar lietus turi tėvą?
Kas pagimdė rasos lašus?
29 Iš kieno įsčių išėjo ledas
ir kas pagimdė šerkšną po
dangumi,
30 kai vanduo sukietėja kaip
akmuo
ir gelmės paviršius užšąla?
31 Ar galėtum surišti Sietyno
ryšius
ar atrišti Šienpjovių
pančius?
32 Ar galėtum išvesti zodiaką[7] jo
laiku
ir vedžioti Liūtę su jos
jaunikliais?
33 Ar pažįsti dangaus nuostatus?
Ar nustatai jų
viešpatavimą žemei?
34 Ar tu gali pakelti savo balsą į
debesį,
kad vandens tvanas tave
užlietų?
35 Ar gali pasiųsti žaibus, kad jie
eitų
ir tau sakytų: ‚Štai mes!'?
36 Kas suteikė išmintį ibiui,

6 Rk.; M: šviesa
7 Tiksli žvaigždyno reikšmė nežinoma.

arba kas davė gaidžiui
nuovoką?
37 Kas sumaniai atskaičiuoja
debesis[1]
ir kas apverčia dangaus
ąsočius,
38 kai dulkės susilieja į luitą
ir net grumstai sukimba?
39 Ar tu sumedžiojei liūtei grobį
ir patenkini jauniklių liūtų
geidulį,
40 kai jie atsigula slėpynėse,
tykoja tankumyne?
41 Kas paruošia varnui jo maistą,
kai jo vaikai šaukiasi
Dievo,
klaidžioja aplinkui be
lesalo?

8–11 Jer 5, 22 31 Job 9, 9; Am 5, 8

39

Ar žinai uolos ožkų gimdymo
metą?
Ar stebi, kaip atsiveda
elnės?
2 Ar skaičiuoji mėnesius, kuriuos
jos praleidžia [nėščios],
ir ar žinai laiką, kai jos
gimdo?
3 Jos priklumpa prie žemės,
atsiveda savo jauniklius,
pasilaisvina nuo savo
⌜gimdymo skausmų⌝[2].
4 Jų vaikai sustiprėja, užauga
lauke,
išeina ir nebesugrįžta pas
jas.
5 Kas padarė laukinį asilą laisvą?
Kas atrišo pančius asilo[3],
6 kurio namais paskyriau stepę
ir kurio buveinėmis
druskingą šalį?
7 Jis juokiasi iš miesto triukšmo,
varytojo šauksmų negirdi.
8 Jis iššvalgo kalnus, savo
ganyklą,
ir ieškinėja visokių
žaliuojančių augalų.
9 Ar laukinis asilas norės tau
tarnauti?
Ar jis prastovės naktį prie
tavo prakarto?
10 Ar tu gali pririšti laukinį jautį
prie vagos jo virve?
Ar jis ars slėnius tau iš
paskos?
11 Ar juo pasitikėsi, kadangi didelė
jo jėga,
ir jam perleisi savo darbą?
12 Ar pasitiki juo, kad jis pargrįš
ir tavo derlių suvalys į tavo
klojimą?
13 Stručio patelių sparnai linksmai
plasnoja.
Ar jie gandro[4] sparnai ir
plunksnos?[5]
14 Ji palieka žemei savo
kiaušinius
ir dulkėse leidžia jiems
sušilti,
15 pamiršdama, kad koja gali juos
sutraiškyti
ir žvėris juos sumindyti.
16 Ji šiurkščiai elgiasi su savo
vaikais lyg jai
nepriklausančiais.
Jei veltui jos triūsas, ji
nesibijo,
17 nes Dievas jai leido pamiršti
išmintį
ir jai nedavė jokios
išmanymo dalies.
18 [Bet] kai ji pašoka į aukštį,
pasijuokia iš žirgo ir
raitelio.
19 Ar tu duodi žirgui jėgos?
Ar apvelki jo sprandą
karčiais?
20 Ar jį šokdini kaip žiogą?
Baisus jo didingas
prunkštimas.
21 Jis linksmai kapsto [kanopomis
žemę] slėnyje,
su jėga ištraukia prieš
ginklus.
22 Jis išjuokia baimę ir
nenusimena,
ir neatsigręžia nuo kalavijo.
23 Ant jo barška strėlinė,

---

1 T.y. nustato tokį jų skaičių, kad neišsilietų nei per daug, nei per mažai vandens
2 Arba: kūno vaisiaus
3 Originale tas pats gyvulys pavadintas aramėjiškai.
4 Arba: garnio
5 Sakinys turbūt reiškia tai, kad, nors strutis turi sparnus, negali jais skristi, kaip gandras ar garnys.

tviska ietis ir riestinis
kardas.
24 Su trenksmu ir susijaudinęs jis
ʻšuoliuoja perʼ[1] žemę
ir nebestovi ramus, kai
sugaudžia trimito garsas.
25 Kai tik sugaudžia trimitas, jis
žvengia yhaha
ir iš tolo suuodžia kovą,
[girdi] vadų šauksmą ir
karo riksmą.
26 Ar tavo išmanymo dėka pakyla
sakalas,
išplečia savo sparnus pietų
vėjui?
27 Ar tavo įsakymu aukštai iškyla
erelis
ir aukštumoje susisuka
lizdą?
28 Ant uolos jis gyvena ir nakvoja,
ant uolos danties ir
neprieinamoje vietoje.
29 Iš ten jis suseka maistą;
iš tolo [jį] pamato jo akys.
30 Jo jaunikliai ištraukia kraują,
o kur yra užmuštųjų, ten ir
jis".

Jobas atsako Dievui

40 VIEŠPATS atsakė Jobui:
2 „Ar ʻpriekabininkas nori
bylinėtis su Visagaliuʼ[2]?
Kas peikia Dievą, turi
atsakyti į tai!"
3 Tada Jobas atsakė
VIEŠPAČIUI:
4 „Štai aš per menkas. Ką galiu
tau atsakyti?
Ranką uždėjau sau ant
burnos.
5 Kartą kalbėjau, bet
nebeatsakysiu;
—du kartus, tačiau ne
daugiau".

Dievo antroji kalba

6 Tada VIEŠPATS atsakė Jobui iš
audros:
7 „Susijuosk kaip vyras savo
strėnas!
Tave klausiu, o tu mane
pamokyk!
8 Ar tikrai nori panaikinti mano
sprendimą,
mane pasmerkti, kad pats
būtum pateisintas?
9 Arba ar tu turi tokią ranką,
kaip Dievas,
ir gali griausti tokiu balsu,
kaip jis?
10 Puoškis puikybe ir iškilnumu,
apsivilk didybe ir gražybe!
11 Išliek savo pykčio protrūkius;
pažvelk į kiekvieną išdidėlį
ir jį nužemink!
12 Pažvelk į kiekvieną išpuikėlį ir
jį nuniekink,
ir sutrypk nusikaltėlius,
kur jie stovi!
13 Paslėpk dulkėse juos visus
ir užrakink juos[3] slaptoje!
14 Tada ir aš tave girsiu už tai,
kad tau davė pergalę tavo
dešinė.
15 Štai begemotas, kurį padariau,
kaip ir tave!
Jis ėda žolę kaip raguočiai.
16 Štai jo jėga jo strėnose
ir jo galia jo pilvo
raumenyse.
17 Jis padaro savo uodegą
nelanksčią kaip kedrą;
jo kulšių gyslos
susipynusios.
18 Jo kaulai—žalvariniai
vamzdžiai,
jo galūnės—kaip geležiniai
virbai.
19 Jis yra Dievo veikalų pirmasis[4];
[tik] jo Kūrėjas gali
prisiartinti prie jo su savo
kalaviju.
20 Mat jam pristato pašaro[5] kalnai,
kur žaidžia visi laukiniai
gyvuliai.
21 Po lotoso medžiais jis guli,
nendrių ir pelkės slėpynėje.
22 Jį apdengia lotoso medžiai, jo
paunksnė,
jį apsupa upelio gluosniai.

1 Lit. susrebia (t.y. šuoliais bėgdamas praryja žemės nuotolius)
2 Arba: tas, kurs bylinėjasi su Visagaliu, nusileis [arba: jį pamokys]
3 Lit. jų veidus (= asmenis)
4 Arba: vyriausiasis
5 Arba: duoklę

23 Kai upė[1] patvinsta, jis neskuba
šalin iš baimės;
jis jaučiasi saugus, nors
srovė veržiasi į jo nasrus.
24 Kas gali jam kabintis į akis,
žeberklais perdurti šnerves?
25 Ar tu gali ištraukti leviataną[2]
meškere
ir virve nuspausti jo
liežuvį?
26 Ar gali įverti nendrinę virvę į jo
šnerves
ir durikliu perdurti jo
žandą?
27 Ar jis kreipsis į tave su daugeliu
maldavimų?
Ar tau kalbės švelniais
žodžiais?
28 Ar jis darys sutartį su tavim,
kad jį priimtum kaip amžiną
vergą?
29 Ar gali žaisti su juo kaip su
paukščiu
ir jį laikyti pririštą savo
mergaitėms?
30 Ar derasi dėl jo verslo draugai,
jį padalija tarp pirklių?
31 Ar tu gali prismaigyti jo odą
perstekių
ir jo galvą žeberklų?
32 Pridėk prie jo savo ranką!
Pagalvok apie grumtynes!
Daugiau to nebedaryk!

25 Ps 74, 14; 104, 26; Jez 27, 1

41 Štai viltis jį sugauti pasirodytų
apgaulinga.
Jau vien jį pamatęs žmogus susmunka.
2 Niekas nėra toks beprotiškai
drąsus, kad drįstų jį
sukelti.
Kas galėtų atsilaikyti prieš
jį[3]?
3 Kas galėtų stoti prieš jį[4] ir likti
sveikas?
Po visu dangumi—kas[5]?
4 Nenutylėsiu apie jo narius,
apie jo stiprybę ir jo
grakštų sudėjimą.
5 Kas atidengė jo viršutinį
drabužį?
Kas įsiskverbia į jo
dvigubus šarvus?
6 Kas atidarė jo veido duris?
Aplink jo dantis—išgąstis!
7 Jo nugara—eilės žvynų,
užspaustų [tarsi] titnago[6]
antspaudu.
8 Vienas su kitu jie taip
susileidžia,
kad oras negali įsiskverbti
tarp jų.
9 Jie susikabina vienas su kitu;
jie susirakina ir
neatsiskiria vienas nuo
kito.
10 Jo čiauduliai leidžia blykčioti
šviesai,
ir jo akys prilygsta aušros
spinduliams.
11 Iš jo nasrų eina deglai,
ugnies kibirkštys lakioja.
12 Iš jo šnervių išeina garai
kaip iš įkaitusio ir
verdančio puodo.
13 Jo kvapas uždega anglis,
ir liepsna išeina iš jo nasrų.
14 Jo sprande nakvoja stiprybė,
ir priešais jį šokinėja
energija[7].
15 Jo kūno nudribę raukšlės
masyvios;
prilietos prie jo, jos
netabaluoja.
16 Jo širdis kieta kaip akmuo
ir nejudama kaip apatinis
girnų akmuo.
17 Jo pakilimo nusigąsta galiūnai,
šiurpo apimti atsitraukia.
18 Jei kas jį užtinka, to kalavijas
neatsilaiko,
nei ietis, akmens šaudmuo
ar strėlės smaigalys.
19 Jis laiko šiaudu geležį,
supuvusiu medžiu žalvarį.
20 Jo neprivers bėgti strėlė;
ražais jam yra virtę
svaidyklės akmenys.
21 Tarsi šiaudas jam atrodo vėzdas,

1 Lit. Jordanas
2 T.y. krokodilą
3 Dgl.Mss; M: mane
4 Rk.; M: mane
5 Rk.; arba rk.: niekas; M: Jis man priklauso.
6 Arba: kietu
7 Rk.; M: baimė

ir jis juokiasi iš
svaidomosios ieties
zvimbimo.
22 Jo apatinės dalys—aštrios
šukės;
jis palieka žymes dumblyne
kaip kuliamieji valkčiai.
23 Jis užvirina gelmes kaip katilą,
padaro jūrą kaip tepalų
puodą.
24 Už savęs jis palieka blizgantį
taką;
kas nors manytų gelmę
esant žilaplaukę.
25 Nieko nėra žemėje jam lygaus,
padaryto be baimės.
26 Jis žvelgia į viską, kas aukšta;
jis yra visų išdidžių žvėrių
karalius".

Jobo paskutinis atsakymas Viešpačiui

42 Jobas atsakė VIEŠPAČIUI:
2 „Žinau, kad tu viską įstengi
ir kad joks sumanymas
nėra tau neįvykdomas.
3 [Tu klausei:]
‚Kas yra tas, kurs padaro
neaiškų [mano] planą
nežinodamas?'
Iš tiesų kalbėjau, ko nesupratau,
kas man buvo per nuostabu
ir nežinoma.
4 [Tu sakei:]
‚Klausyk, o aš kalbėsiu!
Tave klausiu, o tu man
atsakyk!'
5 Buvau girdėjęs apie tave iš to,
ką nugirdo ausis [iš
kitų],
bet dabar mano akis pamatė
tave.
6 Todėl atšaukiu[1] ir atgailauju
dulkėse ir pelenuose".

3 Job 38, 2 4 Job 38, 3 10 Job 1, 1–3

EPILOGAS

Dievas pateisina Jobą ir kritikuoja jo draugus

7 VIEŠPATS, iškalbėjęs šituos
žodžius Jobui, tarė tėmaniečiui Elifazui:
„Mano rūstybė užsidegė prieš tave ir
prieš abu tavo draugus, nes nekalbėjote
tiesos apie mane, kaip mano tarnas
Jobas. 8 Taigi dabar pasiimkite septynis
jautukus bei septynis avinus, nueikite
pas mano tarną Jobą ir juos aukokite
kaip deginamąją auką už save. O mano
tarnas Jobas tegul meldžiasi už jus, nes
jį išklausysiu, kad nieko kvailo[2] jums
nepadaryčiau dėl to, kad nekalbėjote
tiesos apie mane, kaip mano tarnas
Jobas". 9 Tada tėmanietis Elifazas,
šuchietis Bildadas ir naamietis Şofaras
nuėjo ir padarė, kaip VIEŠPATS jiems
buvo pasakęs, o VIEŠPATS atsižvelgė į
Jobą.

Viešpats suteikia Jobui dvigubai tiek, kiek jis anksčiau turėjo

10 VIEŠPATS atkūrė Jobo būklę,
kai jis buvo pasimeldęs už savo draugus.
Ir VIEŠPATS dvigubai padaugino viską,
ką Jobas buvo turėjęs.
11 Pas jį atėjo visi jo broliai, visos
jo seserys ir visi jo pirmiau buvusieji
pažįstami ir valgė su juo duoną jo
namuose. Jie išreiškė jam užuojautą, jį
paguodė dėl visos jo nelaimės, kurią
VIEŠPATS buvo užleidęs ant jo, ir
kiekvienas jam davė vieną kesitą[3] ir
vieną auksinį žiedą.
12 VIEŠPATS laimino Jobo
vėlesnįjį gyvenimą labiau už jo
ankstesnįjį. Jis turėjo keturiolika
tūkstančių mažųjų gyvulių, šešis
tūkstančius kupranugarių, tūkstantį
jungų jaučių ir tūkstantį asilų. 13 Be to,
jis turėjo septynis sūnus ir tris dukteris.
14 Jis praminė pirmąją Jemima,
antrąją—Kesija ir trečiąją—Keren-
Hapucha. 15 Visoje šalyje neatsirado
moterų, kurios būtų buvusios tokios
gražios, kaip Jobo dukterys, ir jų tėvas
joms davė veldinį su jų broliais.
16 Po to Jobas gyveno [dar] šimtą
keturiasdešimt metų ir matė savo sūnus
ir savo sūnaičius—keturias kartas.
17 Pagaliau Jobas mirė pasenęs ir
išgyvenęs ilgą amžių.

1 Būtent savo ligšiolinę laikyseną ir anksčiau pasakytas kalbas

2 T.y. nieko per skubaus ir neapgalvoto kaip žmogus,kuris,taip pasielgęs,vėliau turi apgailėti savo kvailybę.

3 Kesita—patriarchalinio amžiaus nežinomos vertės piniginis vienetas.

PSALMĖS

PIRMOJI KNYGA

Du keliai

1 Laimingas žmogus,
kuris nesielgė, kaip pataria bedieviai,
nepasuko nusidėjėlių keliu
ir nesėdėjo, ⌜kur sėdi apjuokėjai⌝[1],
2 bet VIEŠPATIES įstatyme randa pamėgą
ir pusbalsiu skaito jo įstatymą dieną bei naktį.
3 Jis bus kaip medis,
persodintas prie vandens griovių,
kuris duoda savo vaisių reikiamu metu
ir kurio lapai nenuvysta.
Visa, ką jis darys, pasiseks.
4 Ne tokie yra bedieviai,—
jie kaip pelai, kuriuos nupučia vėjas.
5 Todėl bedieviai neišsilaikys teisme
nė nusidėjėliai teisiųjų susirinkime,
nes VIEŠPATS saugo teisiųjų kelią,
o bedievių kelias prapuls.

3 Jer 17, 8

Viešpaties karalius ir tautos

2 Kodėl bruzdėdami renkasi pagonys
ir tautos ⌜veltui ruošia sąmokslą⌝[2]?
2 Kodėl stoja [į kovą] žemės karaliai
ir kunigaikščiai buriasi drauge
prieš VIEŠPATĮ ir jo pateptąjį?
3 „Sutraukykime jų ryšius!
Meskime nuo savęs jų virves!“

4 Dangaus soste sėdįs juokiasi;
VIEŠPATS tyčiojasi iš jų.
5 Paskui jis kalbės jiems rūstaudamas
ir įnirtęs juos išgąsdins:
6 „Aš pats įšventinau savo karalių
Sijonoje, savo šventajame kalne!“

7 Aš paskelbsiu VIEŠPATIES įteisinimą.
Jis man tarė: „Tu mano sūnus;
aš šiandien tapau tavo tėvu.
8 Prašyk mane, ir aš padarysiu pagonis tavo veldiniu
ir tavo nuosavybe žemės kraštus.
9 Tu sudaužysi juos geležine lazda,
kaip puodžiaus indą juos sukulsi!“

10 Taigi dabar, karaliai, elkitės protingai!
Duokitės įspėjami jūs, žemės valdovai[3]!
11 Tarnaukite VIEŠPAČIUI su baime,
⌜drebėdami 12 bučiuokite jam kojas⌝[4],
kad jis neužsirūstintų ir kad nežūtumėte kelyje,
nes greitai užsiliepsnoja jo rūstybė.

Laimingi visi, kurie glaudžiasi prie jo!

1–2 Apd 4, 25–26 7 Apd 13,33; Hbr 1, 5; 5, 5 9 Apr 2, 26–27; 12, 5; 19, 15

Rytmečio malda

Dovydo psalmė, kai jis bėgo nuo savo sūnaus Abšalomo

2 Sam 15, 13—17, 22

3 O VIEŠPATIE, kiek daug yra mano priešininkų!
Daug tų, kurie sukyla prieš mane!
2 Daug tų, kurie sako apie mane:
„Jis neturi Dievo pagalbos!“
Sela

---

1 Arba: apjuokėjų susirinkime
2 Lit. šnibždasi veltui; arba: šnibžda tuštybę
3 Lit. teisėjai
4 Rk.; M: ir džiūgaukite drebėdami. 12 Bučiuokite sūnų

3 Bet tu, VIEŠPATIE, esi skydas
aplink mane,
mano *garbė ir tas, kuris*
pakelia mano galvą.
4 Aš garsiai šaukiuos
VIEŠPATIES,
ir jis išklauso mane nuo
savo šventojo kalno.
Sela

5 Aš atsiguliau ir užmigau.
Aš atsibudau, nes
VIEŠPATS palaiko
mane.
6 Aš nebijau dešimčių tūkstančių
kovotojų,
kurie yra aplinkui sustoję
[kovai] *prieš mane.*

7 Kelkis, VIEŠPATIE!
Duok man pergalę, mano
Dieve!
O kad tu skeltum į žandą
visiems mano priešams,
sutrupintum bedievių
dantis!
8 VIEŠPAČIUI priklauso pergalė.
Tavo tautai tebūnie tavo
palaiminimas! *Sela*

Vakaro malda

Choro vadovui. Styginiais instrumentais. Dovydo psalmė.

4 Kai šaukiuos, išklausyk mane,
Dieve, mano teisių
gynėjau!
—Kai būdavau prispaustas, tu
išlaisvindavai mane.—
Pasigailėk manęs ir
išklausyk mano maldą!

2 Žmonės, kaip ilgai bus
niekinama mano garbė?
Kaip ilgai mėgsite niekus,
ieškosite melo? *Sela*
3 Bet žinokite, kad VIEŠPATS
ˈišsirinko maldingąjįˈ[1]!
VIEŠPATS girdi, kai jo
šaukiuos.

4 Drebėkite [iš pykčio], bet
nenusidėkite!
Mąstykite savo širdyje, bet
tylėkite savo patale!
Sela
5 Aukokite teisėtas aukas
ir pasitikėkite VIEŠPAČIU!

6 Daugelis sako: „Kas parodys
mums gera?"
Pakelk viršum mūsų savo
veido šviesą,
VIEŠPATIE!
7 ˈTu daveiˈ[2] mano širdžiai
daugiau linksmybės
negu jiems, kai jie turi
apsčiai javų ir vyno.

8 Ramus aš atsigulsiu ir tuoj
užmigsiu,
nes tu vienas, VIEŠPATIE,
leidi man saugiai
gyventi.

4 Ef 4, 26

Viešpatie, vesk mane savo teisumu!

Choro vadovui. Fleitoms. Dovydo psalmė.

5 Palenk savo ausį mano žodžiams,
VIEŠPATIE,
įsidėmėk mano dūsavimą!
2 Klausykis mano šauksmo balso,
mano Karaliau ir mano
Dieve,
nes tave maldauju!
3 VIEŠPATIE, rytmetį išgirsk
mano balsą!
Rytmetį tau paruošiu [auką]
ir dairysiuos.

4 Nes tu nesi Dievas, kuris mėgtų
bedievystę;
joks piktasis negali viešėti
pas tave.
5 Pagyrūnai negali rodytis tavo
akyse.
Tu nekenti visų piktadarių.
6 Tu sunaikini tuos, kurie kalba
melą.
Kraugeriu ir apgaviku
bodisi VIEŠPATS.

7 Bet aš per tavo gausią malonę
įeisiu į tavo namus,
nusilenksiu tavo šventosios
maldyklos linkui,
tavęs bijodamasis.

1 Arba rk. (plg. 31, 21): man parodė nuostabią malonę

2 Arba: Duok

8 VIEŠPATIE, vesk mane savo
teisumu
dėl mano tykotojų,
išlygink ties manim savo
kelią!

9 Nes nėra tiesos jų burnoje,
jų vidus—sugedimas;
atviras kapas jų gerklė,
jie pataikauja savo liežuviu.
10 Pražudyk juos[1], Dieve;
tegul jie žlunga dėl savo
sumanymų!
Dėl daugybės jų nusikaltimų
nusviesk juos žemyn,
nes jie tau priešgyniavo!

11 Bet tegul džiaugiasi visi, kurie
glaudžiasi prie tavęs!
Tegul jie visados
krykštauja!
Išskleisk ant jų priedangą,
kad džiūgautų dėl tavęs tie,
kurie myli tavo vardą!
12 Nes tu, VIEŠPATIE, laimini
teisųjį,
lyg didžiuoju skydu juos[2]
apdengi palankumu.

9 Rom 3, 13

Išgydyk mane, Viešpatie!

Choro vadovui. Styginiais instrumentais. Bosu[3]. Dovydo psalmė.

6 VIEŠPATIE, nesudrausk manęs,
kai rūstauji,
ir, kai niršti, nebausk
manęs!
2 Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE,
nes aš nusilpęs!
Pagydyk mane,
VIEŠPATIE, nes mano
kaulus gelia
3 ir mano siela smarkiai sukrėsta!
Bet tu, o VIEŠPATIE—kaip
dar ilgai?

4 Gręžkis, VIEŠPATIE! Išgelbėk
mano gyvybę!
Padėk man dėl savo
malonės!
5 Nes miręs niekas nebeatsimena
tavęs;
šeolyje[4]—kas giria tave?

6 Aš pailsau bevaitodamas;
kiekvieną naktį laistau
savo lovą,
ašaromis aplieju savo
patalą.
7 Nuo širdgėlos aptemo mano
akys,
nusilpo dėl visų mano
priešininkų.

8 Atstokite nuo manęs, visi
piktadariai,
nes VIEŠPATS išgirdo
mano verksmo balsą!
9 VIEŠPATS išgirdo mano
maldavimą;
VIEŠPATS priima mano
maldą.
10 Tegul nusivilia ir labai
nusigąsta visi mano
priešai,
tegul atsitraukia, tegul
nusivilia staiga!

1 Ps 38, 1 8 Mt 7, 23; Lk 13, 27

Dievas—teisingas teisėjas

Dovydo rauda[5], kurią jis giedojo VIEŠPAČIUI dėl benjamino Kušo žodžių

7 VIEŠPATIE, mano Dieve, prie
tavęs atbėgau glaustis!
Gelbėk mane nuo visų mano
persekiotojų ir išvaduok
mane,
2 kad kas neperplėštų man
gerklės kaip liūtas,
kuris sudrasko, kai nėra
vaduotojo!
3 VIEŠPATIE, mano Dieve, jei aš
tai padariau:
jei neteisėtai įgytas turtas
yra mano rankose,
4 jei atsilyginau savo
sąjungininkui klasta
ar apiplėšiau tą, kuris
spaudė mane be
priežasties,—

---

1 Arba: Duok jiems kentėti už kaltę
2 T.y. teisiuosius
3 Lit. aštuntąja (styga) (=žemu tonu)
4 T.y. mirusiųjų buveinėje
5 Hbr. šiggajōn. Tiksli žodžio reikšmė nežinoma.

5 tesiveja mane priešas ir
tepasiveja,
tesutrypia į žemę mano
gyvybę
ir tepaguldo mano garbę į
dulkes! *Sela*

6 Kelkis, VIEŠPATIE,
rūstindamasis!
Pakilk prieš mano
priešininkų įsiūtį!
Pabusk, mano Dieve!
Paskirk teismą!
7 Tautų būrys teapsupa tave,
ir viršum jo aukštai sėsk į
sostą!
8 —VIEŠPATS teisia tautas.—
Teisk mane, VIEŠPATIE,
pagal mano teisumą
ir pagal mano nekaltumą,
Aukščiausiasis[1]!

9 Tesiliauja bedievių piktybė,
tačiau sutvirtink teisųjį
tu, kuris ištiri ⌈mintis ir
jausmus⌉[2],
teisusis Dieve!
10 Mano skydas ⌈ant manęs yra
Dievas⌉[3],
kuris gelbsti tiesiaširdžius.
11 Dievas yra teisingas teisėjas,
bet Dievas kasdien
piktinasi,
12 jei kas neatgailauja.
Jis galanda savo kalaviją,
laiko įtempęs savo lanką ir
juo taiko.
13 Jam[4] jis yra paruošęs mirtinus
ginklus,
savo strėles padaręs
degančias.
14 Štai jis[5] pradeda nedorybę,
yra nėščias nelabumu
ir pagimdo melą.
15 Jis kasė duobę ir ją iškasė,
ir įpuolė į kiaurymę, kurią
pats padarė.
16 Jo nelabumas sugrįžta ant jo
paties galvos,
ir ant jo paties viršugalvio
nusileidžia jo smurtas.
17 Aš dėkosiu VIEŠPAČIUI, kad
jis yra teisingas,
ir giedosiu pagyrimą
VIEŠPATIES,
Aukščiausiojo, vardui.

1 Arba: kuris yra manyje (lit. ant manęs)
2 Lit. širdis ir inkstus
3 Rk.; M: yra ant Dievo
4 T.y. neatgailaujančiam
5 T.y. priešas, kuris neatsiverčia

9 Apr 2, 23

Dievo didybė ir žmogaus vertė

Choro vadovui. Gatiečių gaida[6]. Dovydo psalmė.

8 VIEŠPATIE, mūsų Valdove,
koks didingas tavo vardas
visoje žemėje!

⌈Aš garbinsiu⌉[7] tavo didybę
viršuj ⌈dangų
2 kūdikių ir žindomųjų
burna.[8]
Tu⌉[9] įkūrei tvirtovę dėl savo
priešininkų,
priešui ir kerštininkui
nuramdyti.

3 Kai žvelgiu į tavo dangus, tavo
pirštų darbus,
į mėnulį ir žvaigždes, kurias
tu padėjai į vietą,
4 kas yra žmogus, kad jį atsimeni,
ar žmogaus sūnus, kad juo
rūpinies?

5 Tačiau tu padarei jį truputį
mažesnį už Dievą[10],
garbe ir kilnybe jį
apvainikavai.
6 Tu davei jam valdyti savo rankų
darbus,
visa padėjai po jo kojomis:
7 visus mažuosius ir didžiuosius
gyvulius,
taip pat laukinius žvėris,
8 dangaus paukščius ir jūros
žuvis,—

6 Arba: *Gatiečių lyra*
7 Sk. ašaretannah
8 T.y. stebėdamas Dievo didybę, psalmininkas gali čiauškėti tik kaip kūdikis.
9 Arba: dangų. Kūdikių ir žindomųjų burna tu... (t.y. kūdikiai ir žinduliai, dėdami Dievo vardą į savo lūpas, turi daugiau galios negu jo priešai)
10 Arba: dievus (t.y. dieviškas būtybes, angelus)

kas tik plaukioja marių
takais.

9 VIEŠPATIE, mūsų Valdove,
koks didingas tavo vardas
visoje žemėje!

2 Mt 21, 16 4 Job 7, 17–18; Ps 144, 3; Hbr 2, 6–8 6 1 Kor 15, 27; Ef 1, 22; Hbr 2, 8

Viešpats—prieglobstis prislėgtajam

Choro vadovui. Pagal 'mūt labbėn'[1]. Dovydo psalmė.

Ālef

9 Noriu tau dėkoti, VIEŠPATIE,
visa širdim,
išpasakoti visus tavo
stebuklus.
2 Noriu linksmintis ir džiūgauti
tavim,
giedoti tavo vardui,
Aukščiausiasis!
Bėt
3 Mano priešai, traukdamiesi
atgal,
suklupo ir žuvo tavo
akivaizdoje.
4 Nes tu vedei mano teisią bylą,
atsisėdai į sostą, teisusis
Teisėjau!
Gimel
5 Tu subarei pagonis, sunaikinai
bedievį,
išdildei jų vardą amžių
amžiams.
6 Priešai pragaišo, griuvėsiais
virto amžiams.
Miestus palikai be
gyventojų.
Hė
7 Štai[2] VIEŠPATS sėdi soste per
amžius;
jis pastatė teismui savo
sostą.
8 Ir jis teis pasaulį teisingai;
jis darys nuosprendį
tautoms bešališkai.
Vāv
9 VIEŠPATS bus prieglobstis
prislėgtajam,
prieglobstis priespaudos
laikais.
10 Ir pasitikės tavim tie, kurie
pažįsta tavo vardą,

1 *Techninis terminas, kurio reikšmė nežinoma*
2 M: Jie

nes tu, VIEŠPATIE, nesi
palikęs tų, kurie ieško
tavęs.
Zajin
11 Giedokite VIEŠPAČIUI,
sėdinčiam soste
Şijonoje!
Skelbkite tautose jo darbus!
12 Nes Kraujo Keršytojas atsiminė
juos;
jis nepamiršo vargingųjų
šauksmo.
Chėt
13 Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE!
Pažvelk, ką aš kenčiu nuo
tų, kurie manęs
nekenčia,
'tu, kuris mane pakėlei'[3] iš
mirties vartų,
14 kad pasakočiau visus tavo
girtinus darbus
dukters Şijonos vartuose,
kad džiūgaučiau dėl tavo
pagalbos!

Tėt
15 Pagonys nugrimzdo į duobę,
kurią patys iškasė;
į pinkles, kurias jie paslėpė,
įkliuvo jų pačių koja.
16 VIEŠPATS apsireiškė, jis
suruošė teismą;
į savo paties rankų darbą
įsipainiojo bedievis.
Higgajōn[4]. *Sela*

Jōd
17 Tesugrįžta bedieviai į šeolį[5],
visi pagonys, pamirštantys
Dievą!
Kaf
18 Nes ne visam laikui bus
pamirštamas vargšas,
ir vargingųjų viltis nebus
žuvus amžinai!
19 Kelkis, VIEŠPATIE!
Teneįsigali žmonės!
Tebūnie teisiami pagonys
tavo akivaizdoje!

3 Arba: pakelk mane
4 Neišaiškintos reikšmės terminas, vartojamas giedojimo būdui ar muzikiniam akompanimentui žymėti
5 T.y. mirusiųjų buveinę

20 Įvaryk, VIEŠPATIE, jiems
baimės,
kad žinotų pagonys, jog jie
tėra žmonės. *Sela*

Sutrupink bedievio ir piktadario dilbį!

Lāmed

10 Kodėl tu, VIEŠPATIE, stovi
toli,
slepies priespaudos
laikais?
2 Puikaudami bedieviai
persekioja vargšus;
juos pagauna į pinkles,
kurias jie[1] sugalvojo.
3 Nes jis gyrė piktadarybę—savo
sielos pageidą;
jis garbino pelną[2],
paniekino VIEŠPATĮ.
4 Užriętęs nosį, bedievis [sako]:
„Jis nepaieškos!“ „Nėra
Dievo!“
Tai visos jo mintys.
5 Sėkmingos jo priemonės
kiekvienu metu.
Aukštai tavo teismai, jam
nepastebimi.
Visi jo priešininkai—jis tik
nusiprunkščia į juos!
6 Jis kalba savo širdyje: „Aš
nesvyruosiu;
per visas kartas nepatirsiu
nelaimės“.

Pė

7 Jo burna pilna keiksmo,
apgaulės ir smurto;
po jo liežuviu—nelabumas
ir nedorybė.
8 Jis sėdi tykodamas kaimuose;
slėpynėse jis nužudo
nekaltąjį.

ʻAjin

Jo akys stebi iš pasalų
nelaimingąjį
9 jis tykoja slėpynėje kaip
liūtas savo tankynėje.
Jis tykoja sugauti vargšą;
jis sugauna vargšą,
įtraukdamas jį į savo
tinklą.

Ṣādė

10 [Teisusis] sutriuškinamas,
susmunka,
ir krinta į jo nagus[3]
nelaimingieji.
11 Jis kalba savo širdyje: „Dievas
pamiršo!
Jis paslėpė savo veidą,
niekados nematė!“

Kōf

12 Kelkis, VIEŠPATIE Dieve!
Pakelk savo ranką!
Nepamiršk vargingųjų!
13 Kodėl bedievis turėtų niekinti
Dievą,
kalbėti savo širdyje: „Tu
nepaieškosi“?

Rēš

14 Juk tu pamatei vargą ir
skausmą,
žvelgi, kad juos imtum į
savo rankas.
Tau save atiduoda
nelaimingasis,
našlaitis—tu esi buvęs jo
padėjėjas.

Šyn

15 Sutrupink bedievio ir
piktadario dilbį!
Atiteisk už jo bedievystę,
kol jos neberasi!
16 VIEŠPATS yra karalius per
amžių amžius.
Pagonys tepradingsta iš jo
šalies!

Tāv

17 Nuolankiųjų troškimą tu,
VIEŠPATIE, esi
išklausęs;
tu stiprini jų širdį, atkreipi
savo ausį
18 našlaičio ir prislėgtojo teisėms
apginti,
kad daugiau nebegąsdintų
žemės žmogus.

7 Rom 3, 14

VIEŠPATYJE radau prieglaudą

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

11 VIEŠPATYJE radau
prieglaudą.
Kaip galite man tarti:
„Skrisk į kalnus kaip
paukštis[4]!?

---

1 T.y. bedieviai
2 Rk.; M: bedievis gyrėsi savo sielos pageida, ir gobšusis laimino

3 Lit. galingus
4 GST

2 Nes štai bedieviai įtempia lanką,
savo strėlę jau yra padėję ant templės,
kad šaudytų tamsoje į tiesiaširdžius.
3 Kai pamatai nugriaunami,
ką 'begali daryti'[1] teisusis?"

4 VIEŠPATS yra savo šventykloje.
VIEŠPATS—*danguose jo* sostas.
Jo akys stebi, jo vyzdžiai tiria žmones.
5 VIEŠPATS tiria teisųjį ir bedievį.
Kas mėgsta smurtą, to nekenčia jo siela.
6 Jis leis lyti ant bedievių ugningomis anglimis ir siera.
Kaitrus vėjas—jų taurės dalis.
7 Nes teisingas yra VIEŠPATS,
jis mėgsta teisingus darbus.
Teisieji išvys jo veidą.

Žmonių žodžiai ir Dievo žodis
Choro vadovui.. Bosų. Dovydo psalmė.

12 Gelbėk VIEŠPATIE, nes nebėra dievotųjų,
nes pradingo ištikimieji iš žmonių tarpo!
2 Jie kalba netiesą vienas kitam;
pataikaujančiomis lūpomis ir dvilype širdim jie kalba.

3 VIEŠPATS sunaikina visas pataikaujančias lūpas,
didžiakalbį liežuvį—
4 tuos, kurie sako: „Mes turime stiprų liežuvį;
mūsų lūpos mus remia. Kas yra mūsų viešpats?"

5 „Dėl vargšų engimo, dėl neturtėlių vaitojimo
dabar aš kelsiuos!—sako VIEŠPATS.—
Aš suteiksiu saugumą tam, kuris jo ilgisi".
6 VIEŠPATIES žodžiai yra gryni žodžiai—
sidabras, nuskaistintas molio liejykloje,
septynis kartus išvalytas.
7 Tu, VIEŠPATIE, juos ištesėsi,
jį[2] visada apsaugosi nuo šitos kartos.
8 Aplinkui išdidžiai vaikščioja nedorėliai,
kai niekšybė žmonėse kelia galvą.

Kaip dar ilgai, Viešpatie?
Choro vadovui. Dovydo psalmė.

13 Kaip dar ilgai, VIEŠPATIE? Ar amžinai mane pamirši?
Kaip dar ilgai slėpsi nuo manęs savo veidą?
2 Kaip dar ilgai aš rūpinsiuos savo siela,
liūdėsiu širdim 'iš dienos į dieną'[3]?
Kaip dar ilgai mano priešas man viešpataus?

3 Pažvelk, išklausyk mane, VIEŠPATIE, mano Dieve!
Padaryk šviesias man akis, kad neužmigčiau mirties miegu!
4 Kad mano priešas nesakytų: „Aš jį nugalėjau!"
Kad mano priešininkai nedžiūgautų, jog aš svyruoju.

5 Bet aš pasitikėjau tavo malone.
Tedžiūgauja mano širdis dėl tavo pagalbos!
Tegul giedosiu VIEŠPAČIUI,
nes jis man gera padarė!

Paikieji
Choro vadovui. Dovydo.

---

1 Arba: padarė [kad turėtų taip kentėti]

2 T.y. prislėgtąjį; žr.5skn.; kkr. MssG: mus
3 Rk.; M: per dieną

14 Paikieji[1] sakė savo širdyje:
„Nėra Dievo“.
Jie elgėsi iškrypusiai, darė bjaurius
darbus;
neatsirado gera darančio.

2 VIEŠPATS pažvelgė iš dangaus
į žmoniją,
kad pamatytų, ar yra kas
išmanąs,
kas ieškąs Dievo.
3 Jie visi nukrypo,
visi kartu pagedo;
nėra gera darančio,
nėra nė vieno.

4 Argi jie nežinojo[2], visi
piktadariai,
kurie rijo mano tautą
[,kaip] jie valgė duoną,
nesišaukė VIEŠPATIES?
5 Ten[3] jie bus labai nusigandę,
nes VIEŠPATS yra teisiųjų
draugėje.
6 ⌜Sumanymas prieš vargšą jums
niekais nueis,
nes⌝[4] VIEŠPATS yra jo
prieglauda.

7 O kad ateitų iš Şijonos
išgelbėjimas Izraeliui!
Kai VIEŠPATS atkurs savo
tautos būklę,
tedžiūgauja Jokūbas,
tesilinksmina Izraelis!

1–3 Rom.3, 10–12

Kas drįsta gyventi Dievo šventajame kalne?

Dovydo psalmė

15 VIEŠPATIE, kas drįsta viešėti
tavo padangtėje?
Kas drįsta gyventi tavo
šventajame kalne?

2 Tas, kuris elgiasi nepeiktinai,
daro, kas teisinga,
ir kalba tiesą savo širdyje;
3 kuris nėra skleidęs šmeižtų savo
liežuviu,
nėra daręs savo artimui
pikta
ir nėra peikęs savo
kaimyno;
4 kuris su panieka žiūri į
atmestąjį
ir gerbia tuos, kurie bijo
VIEŠPATIES;
kuris yra prisiekęs ⌜net savo
paties nuostoliui⌝[5] ir
nedaręs pakeitimų;
5 kuris nėra skolinęs savo pinigų
palūkanoms gauti
ir kyšių prieš nekaltąjį nėra
ėmęs.

6 Kas tai daro, niekados
nesvyruos.

Viešpats—mano dalis

Dovydo miktam[6]

16 Pasergėk mane, Dieve, nes
ieškojau prieglaudos
tavyje!
2 Aš tariau VIEŠPAČIUI: „Tu
mano Valdovas;
⌜mano gerovė priklauso vien
nuo tavęs⌝[7].

3 ⌜O dėl šventųjų, kurie yra
šalyje,—
jie yra garbingi;
jie—visas mano
malonumas⌝[8].
4 Daug skausmų turi tie, kurie
⌜įsigeidė svetimų
[dievų]⌝[9].
Aš neliesiu jiems kraujo
liejamųjų aukų
ir neminėsiu jų vardų savo
lūpomis!

5 VIEŠPATS yra man skirta dalis
ir mano taurė;
tu paremsi mano dalią.

---

1 Lit. Paikasis (kolektyvinė vsk.)
2 Būtent jiems gresiančios bausmės ar atsakomybės Dievui
3 T.y. kaip tik ten, kur jie engia teisiuosius
4 Arba: Jūs nieku paverčiate vargšo sumanymą, bet

5 Arba: nedaryti pikta
6 Terminas, kurio tikslí reikšmė nežinoma
7 SymTHier; M: mano gėris; nėra viršesnio už tave
8 Arba rk.: O dėl „šventųjų“ (t.y. dievų), kurie yra šalyje, prakeikti visi, kurie jais gėrisi.
9 Sk. ʼaḥērîm hārû; M: skubiai pasekė svetimus [dievus]

6 Virvės man krito į malonias
vietas;
tikrai puikus veldinys man
teko.

7 Aš girsiu VIEŠPATĮ, kuris man
teikė patarimų.
Taip pat naktimis mane
įspėdavo mano sąžinė[1].
8 Nuolatos statydavau VIEŠPATĮ
prieš save.
Kadangi jis mano dešinėje,
aš nesvyruosiu!

9 Todėl linksminasi mano širdis ir
džiūgauja mano siela[2];
netgi mano kūnas ilsisi
saugus,
10 nes tu neatiduosi manęs šeoliui[3]
ir neleisi savo maldingajam
duobės pamatyti.
11 Tu man parodysi gyvenimo
taką.
Gausybė džiaugsmų yra
tavo akivaizdoje,
malonumai tavo dešinėje
per amžius.

10 Apd 13, 35 8–11 Apd 2, 25–28

Apsaugok mane kaip savo akies obuolį!
Dovydo malda

17 Išgirsk, VIEŠPATIE, teisingą
pasiteisinimą,
įsidėmėk mano šauksmą!
Klausykis mano maldos
iš neklastingų lūpų!
2 Iš tavęs teišeina mano
pateisinimas:
tavo akys mato, kas tiesu.

3 Tu ištyrei mano širdį, aplankei
ją naktį,
mane išmėginai—tu nieko
ʼmanyje neradai.
Aš pagalvojau: „Nieko
[pikta] neturi išsprūsti[4]
iš mano burnos“.

4 O dėl žmonių poelgių,—tavo
lūpų žodžio
klausydamas,
aš vengiau smurtininko
takų.
5 Mano žingsniai tvirtai laikėsi
tavo pėdsakų,
tad mano kojos nesvyravo.

6 Aš tavęs šaukiaus, nes tu,
Dieve, išklausydavai
mane.
Palenk prie manęs savo
ausį, klausykis mano
žodžio!
7 Parodyk nuostabius savo
pasigailėjimus,
gelbėtojau tų, kurie globiasi
nuo sukylančių prieš tavo
dešinę!
8 Apsaugok mane kaip savo akies
obuolį!
Savo sparnų pavėsyje mane
paslėpk
9 nuo nedorėlių, kurie pavartojo
smurtą prieš mane,
mano mirtinųjų priešų,
kurie mane supa!

10 ʼRiebalais jie apaugino savo
širdį[5],
savo burna išdidžiai
kalbėjo.
11 ʼJie manęs tykojo[6]. Dabar jie
yra mane apsupę,
taikosi numesti žemėn.
12 Jis[7] panašus į liūtą, geidžiantį
draskyti,
į jauniklį liūtą, tupintį
slėptuvėse.

13 Kelkis, VIEŠPATIE, stok prieš
jį, parklupdyk jį!
Išgelbėk mano gyvybę nuo
nedorėlio savo kalaviju!
14 ʼJuos nužudyk savo ranka,
VIEŠPATIE,
juos pradangink iš pasaulio,

1 Lit. inkstai
2 Sk. kebedí (lit. kepenys); M: garbė
3 T.y. mirusiųjų buveinei
4 Arba: begėdiška manyje neradai. Nieko pikta neišsprūdo
5 Rk. T.y. pasidarė maištingi. M: Jie uždarė savo riebalus
6 Rk.; M: Mūsų žingsniai
7 T.y. priešas

juos išnaikink iš gyvųjų
tarpo!⌉[1]
⌈Pripildyk jų pilvą to, ką esi
[jiems] sutaupęs⌉[2];
tegul [jų] sūnūs pasisotina,
ir kas nuo jų atlieka, tegul
palieka jų vaikams!
15 Bet aš pateisintas išvysiu tavo
veidą,
prabudęs pasisotinsiu tavo
pavidalu.

Viešpats yra mano uola

Choro vadovui. Psalmė VIEŠPATIES tarno Dovydo, kuris kreipėsi į VIEŠPATĮ šitos giesmės žodžiais tą dieną, (kai) VIEŠPATS jį išgelbėjo iš visų jo priešų rankų ir iš Sauliaus rankų. Jis kalbėjo:

18 Aš myliu tave, VIEŠPATIE,
mano stiprybe.
2 VIEŠPATS yra mano uola,
mano tvirtovė ir mano
gelbėtojas;
mano Dievas yra mano uola,
kur prieglaudą randu,
mano skydas, ⌈mano
išganymo ragas⌉[3], mano
priebėga.
3 Aš šaukiaus VIEŠPATIES,
kuris vertas pagyrimo,
ir buvau išgelbėtas iš savo
priešų.

4 Mane buvo apvyniojusios
mirties virvės,
Belialo[4] srovės mane
išgąsdinusios.
5 Šeolio[5] virvės buvo mane
apsukusios,
mane užtikusios mirties
pinklės.
6 Savo bėdoje šaukiaus
VIEŠPATIES,
į savo Dievą šaukiaus
pagalbos.
Jis išgirdo iš savo šventyklos
mano balsą,
ir mano šauksmas į jį
pasiekė jo ausis.

7 Susvyravo ir sudrebėjo žemė,
kalnų pamatai sujudėjo;
jie siūbavo, nes jis nirto.
8 Pakilo dūmai iš jo nosies,
ryjanti ugnis ėjo iš jo
burnos;
degančios anglys liepsnojo
iš jo.
9 Jis palenkė dangus ir nužengė;
tiršta tamsa buvo po jo
kojomis.
10 Jis užsėdo ant kerubo ir skrido,
greit lėkė ant vėjo sparnų.
11 Tamsą jis padarė savo slėptuve
aplink save,
savo pastoge—tamsius
vandenis, tirštus debesis.
12 Nuo žibėjimo jo priešaky veržėsi
pro jo debesis
kruša ir liepsnojančios
anglys.
13 Sugriaudė danguose
VIEŠPATS,
Aukščiausiasis paleido savo
balsą.[6]
14 Jis šaudė savo strėlėmis ir juos[7]
išsklaidė,
tviskino daug žaibų ir juos
pakrikdė.
15 Tada pasirodė jūros[8] vagos
ir atsivėrė pasaulio pamatai
nuo tavo barimo, VIEŠPATIE,
nuo tavo nosių kvapo
šniokštimo.

16 Jis pasiekė iš aukštybių, mane
nutvėrė;
jis mane ištraukė iš didžių
vandenų.
17 Jis mane išplėšė iš mano
stipraus priešo,
iš tų, kurie manęs nekentė,
nes jie buvo man per
stiprūs.
18 Jie susidūrė su manim mano
nelaimės dieną,

---

1 Rk. M: iš žmonių savo ranka, VIEŠPATIE, iš žmonių, iš pasaulio; jų dalis gyvųjų tarpe (arba: gyvenime)

2 Arba: O tavo branginamieji—pripildyk jų pilvą

3 T.y. mane gelbinti galybė. Ragas—galybės simbolis.

4 Lit. Rijūno, arba (vietos, iš kurios) niekas neatsikelia (t.y. požeminio pasaulio)

5 T.y. mirusiųjų buveinės

6 M + dtgr.: krušą ir ugningas anglis; ~kkr. MssG 2Sam 22,14

7 T.y. priešus

8 Kl. Mss 2Sam 22,16; M: vandens

bet VIEŠPATS buvo mano
parama.
19 Jis mane išvedė į erdvią vietą;
jis mane išgelbėjo, nes mane
pamėgo.

20 VIEŠPATS man atlygino pagal
mano teisumą,
pagal mano rankų švarumą
man atmokėjo.
21 Aš juk laikiaus VIEŠPATIES
kelių
ir neatsitraukiau nuo savo
Dievo nusikalsdamas.
22 Juk visus jo potvarkius turėjau
prieš save
ir jo nuostatų neatstūmiau
nuo savęs.
23 Nepeiktinas jam buvau
ir sergėjaus kaltės.
24 Tad VIEŠPATS man atmokėjo
pagal mano teisumą,
pagal mano rankų švarumą
jo akyse.

25 Ištikimam tu pasirodai
ištikimas,
tobulam—tobulas;
26 tyram tu pasirodai tyras
ir su sukčium suktai elgies.
27 Tu juk padedi nuolankiems
žmonėms,
bet išdidžias akis nužemini.
28 Juk tu, VIEŠPATIE, darai mano
žiburį šviesų;
mano Dievas nušviečia man
tamsybę.
29 Juk su tavim galiu ⸢pulti[1]
kareivių būrį⸣[2],
su savo Dievu peršokti
mūrą.

30 Dievas—tobulas jo valdymas[3].
VIEŠPATIES žodis ugnimi
valytas.
Jis yra skydas visiems,
kurie glaudžiasi prie jo.
31 Juk kas yra Dievas, jei ne
VIEŠPATS?
Ir kas yra Uola, jei ne mūsų
Dievas?—
32 Dievas, kuris mane apjuosė jėga
ir padarė saugų mano kelią,
33 kuris padarė mano kojas kaip
elnių
ir pastatė mane
aukštumose;
34 kuris taip išmiklino mano
rankas kovai,
kad mano dilbiai įtempia
žalvario lanką.
35 Tu man davei savo gelbintį
skydą,
ir tavo dešinė mane parėmė;
tavo pergalė[4] mane padarė
didelį.
36 Tu padarei ilgus mano žingsnius
po manim,
ir mano kulkšnys
nesvyravo.

37 Aš vijaus savo priešus ir juos
pasivijau,
ir negrįžau, kol jų
nesunaikinau.
38 Aš juos sumušiau, ir jie
nebegalėjo atsikelti;
jie krito po mano kojomis.
39 Tu apjuosei mane jėga kovai,
parkniubdei po manim
mano priešininkus.
40 Mano priešus tu privertei bėgti
nuo manęs,
ir tuos, kurie manęs
nekentė, aš nutildžiau.
41 Jie šaukėsi pagalbos, tačiau
nebuvo gelbėtojo,—
VIEŠPATIES, bet jis jiems
neatsiliepė.
42 Aš juos sutryniau, [ir jie liko]
kaip dulkės prieš vėją,
kaip gatvių purvą juos
sutrypiau[5].

43 Tu mane išgelbėjai iš
⸢nesuskaitomos
kariuomenės⸣[6],
mane paskyrei tautų galva.

1 Lit. bėgti (prieš)
2 Arba rk.: daryti šuolį per daubą
3 Lit. kelias
4 4QSam[a]: pagalba
5 Dgl. Mss GST 2Sam 22, 43; M: išdrabsčiau
6 Rk.; M: tautos vaidų

Žmonės, kurių nebuvau
pažinęs, pasidarė man
paslaugūs.
44 Kai tik išgirdo apie mane, jie
man pakluso;
svetimšaliai dėjosi man
pavaldūs.
45 Svetimšaliai susmuko
ir drebėdami išėjo iš savo
pilių.

46 VIEŠPATS gyvas! Tebūnie
giriama mano Uola!
Prakilnus mano išganymo
Dievas!—
47 Dievas, kuris man davė
atsikeršyti
ir man pavergė tautas;
48 kuris mane išgelbėjo nuo mano
rūsčiųjų priešų,
mane iškėlė viršum mano
priešininkų.
Iš smurtininko tu mane
išplėšei.
49 Todėl dėkoju tau, VIEŠPATIE,
tarp tautų
ir noriu giedoti tavo vardui.
50 Jis didelę pagalbą suteikė savo
karaliui
ir parodė malonę savo
pateptajam,
Dovydui, ir jo palikuonims
per amžius.

33 Chab 3, 19 49 Rom 15, 9

Dangūs pasakoja Dievo garbę

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

19 Dangūs pasakoja Dievo garbę,
ir jo rankų darbą skelbia
tvirtuma.
2 Diena dienai perduoda[1] kalbą
ir naktis nakčiai praneša
žinią.
3 Tai ne kalba, ne žodžiai[2];
negirdimas jų balsas.
4 Po visą žemę išsklinda jų
garsas,
iki pasaulio krašto—jų
žodžiai[3].
Saulei jis pastatė padangtę
juose[4].
5 Ji[5] išeina kaip jaunikis iš savo
kambario,
džiaugiasi kaip karžygys,
galėdamas bėgti taku.
6 Nuo vieno dangų krašto ji
išeina
ir apsisuka kituose jų
pakraščiuos,
ir niekas nepasislepia nuo
jos kaitros.

4 Rom 10, 18

Viešpaties įstatymas tobulas

7 VIEŠPATIES įstatymas tobulas,
atgaivinąs sielą.
VIEŠPATIES nurodymas[6]
patikimas,
darąs paikšus išmintingus.
8 VIEŠPATIES potvarkiai tiesūs,
džiuginą širdį.
VIEŠPATIES įsakymas
skaistus,
šviesinąs akis.
9 VIEŠPATIES baimė yra tyra,
pasiliekanti visam laikui.[7]
VIEŠPATIES sprendimai yra
tiesa,
visi be išimties teisingi.
10 Jie geistini labiau už auksą,
už daug gryno aukso;
jie saldesni už medų,
už korių syvą.
11 Be to, tavo tarnas leidosi jų
apšviečiamas[8]:
kas jų laikosi, gauna didelį
atpildą.

12 Paklydimai[9]—kas nusivokia
[apie juos]?
Nuo nesąmoningų
suklydimų išteisink
mane!

---

1 Lit. verčia be perstojo kaip šaltinis
2 fizine prasme
3 T.y. savos rūšies žodžiai, kuriais kūrinija skelbia savo Kūrėjo garbę
4 T.y. danguose
5 Hbr. jis (saulė hebrajų kalboje yra vyr. giminės)
6 Lit. liudijimas (t.y. nurodymas, kaip elgtis)
7 T.y. pagarba Dievui, pasireiškianti klusnumu jo įstatymui, būdama priešinga moraliai netyrai nusidėjėlių ir pagonių elgsenai, yra pastovus gyvenimo pagrindas.
8 Arba: įspėjamas
9 T.y. netyčia daromi paklydimai

13 Ir nuo įžūliųjų sulaikyk savo tarną!
Tegul jie man neviešpatauja!
Tada aš būsiu nepeiktinas ir laisvas
nuo didelio nusikaltimo[1].

14 Tegul tau patinka mano burnos žodžiai
ir mano širdies apmąstymas tegul tave pasiekia[2],
VIEŠPATIE, mano Uola ir mano Atpirkėjau!

Malda už karalių, žygiuojantį į karą

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

20 Tegul VIEŠPATS tave išklauso bėdos dieną!
Tegul tave apgina Jokūbo Dievo vardas!
2 Tegul jis siunčia tau pagalbą iš šventovės
ir iš Sijonos tave paremia!
3 Tegul jis atsimena visas tavo dovanas
ir tavo deginamąją auką laiko dosnia[3]! *Sela*
4 Tegul jis tau suteikia, ko trokšta tavo širdis,
ir visą tavo sumanymą įvykdo!
5 Tegul krykštausime dėl tavo pergalės
ir savo Dievo vardu iškelsime vėliavas!
Tegul VIEŠPATS įvykdo visus tavo prašymus!

6 Dabar žinau,
kad VIEŠPATS padės savo pateptajam,
jį išklausys iš savo šventojo dangaus
savo dešinės galingais pagalbos veiksmais.
7 Vieni [giriasi] kovos vežimais, kiti žirgais,
o mes giriamės VIEŠPATIES, savo Dievo, vardu.
8 Jie parklups ir kris,
o mes atsikelsime ir atsitiesime!
9 VIEŠPATIE, duok pergalę karaliui!
Tegul jis mus išklauso, kai šaukiamės!

Tavo galia džiaugiasi karalius

Chorą vadovui. Dovydo psalmė.

21 VIEŠPATIE, tavo galia džiaugiasi karalius,
ir dėl tavo pergalės kaip labai jis džiūgauja!
2 Ko geidė jo širdis, tu jam davei,
ir jo lūpų prašymo neatmetei. *Sela*
3 Juk jį pasitikai, laimindamas geru,
uždėjai jam ant galvos gryno aukso karūną.
4 Gyvenimo jis meldė tave— jį suteikei jam,
amžių ilgą, neribotą[4].
5 Didelė jo garbė dėl tavo pagalbos;
didybę ir kilnybę tu padėjai ant jo.
6 Juk jį padarei palaiminimu amžiams,
jį palinksminai džiaugsmu savo akivaizdoje.
7 Juk karalius pasitiki VIEŠPAČIU,
ir dėl Aukščiausiojo malonės jis nesvyruos.

8 Pasieks tavo ranka visus tavo priešus,
tavo dešinė atras tuos, kurie tavęs nekenčia.
9 Tu juos padarysi tarsi liepsnojančią krosnį,
kai tu, VIEŠPATIE, pasirodysi.
Jis užsirūstinęs juos sunaikins;
juos suris ugnis.
10 Jų vaikus tu išnaikinsi nuo žemės,

1 Būtent stabmeldystės
2 Arba: Tebūnie pagal tavo norą mano burnos žodžiai ir mano širdies apmąstymas pagal tavo valią
3 Lit. riebia
4 Lit. dienų ilgį per amžius

jų palikuonis iš žmonijos.
11 Nors jie bus sumanę prieš tave
ką pikta,
prirezgę intrigų, jie nieko
neįstengs!
12 Nes tu priversi juos bėgti,
savo lanku taikysi į jų
veidus.
13 Pakilk, VIEŠPATIE, su savo
stiprybe!
Tegul apgiedosime ir
grodami girsime tavo
karžygišką galią!

Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai?

Choro vadovui. Kaip „Aušros elnė". Dovydo psalmė.

22 Mano Dieve, mano Dieve, kodėl
mane palikai,
esi taip toli nuo mano
šauksmo[1], mano riksmo
žodžių?
2 Mano Dieve, šaukiu aš dieną,
bet tu neatsakai;
[šaukiu] naktį, ir negaliu
nutilti.
3 Tačiau tu sėdi soste kaip
Šventasis,
tu Izraelio Gyrius!
4 Tavim pasitikėjo mūsų tėvai;
jie pasitikėjo, o tu juos
išgelbėjai.
5 Tavo pagalbos jie šaukėsi, ir
buvo išgelbėti;
tavim pasitikėjo, ir neliko
sugėdinti.

6 Bet aš esu kirmėlė, nebe
žmogus.
Žmonių pašaipa, tautos
niekinamas.
7 Visi, kurie mato mane, pajuokia
mane;
jie kraipo lūpas, krato
galvą.
8 „Jis patikėjo savo dalyką
VIEŠPAČIUI[2]. Tas jį
teišvaduoja,
jį teišgelbsti, nes yra jį
pamėgęs!"

9 Juk tu esi tas, kuris mane
ištraukė iš motinos
kūno,
saugiam leido man būti prie
mano motinos krūčių.
10 Tavo globai buvau paliktas nuo
pat gimimo;
nuo pat mano motinos įsčių
tu esi mano Dievas.

11 Nebūk toli nuo manęs,
nes bėda arti,
nes nėra padėjėjo!

12 Mane apsupo daug bulių;
Bašano galingieji mane
apstojo.
13 Jie išsižiojo prieš mane
kaip plėšrus ir kriokiantis
liūtas.
14 Kaip vanduo aš išsiliejau,
ir išsinarstė visi mano
kaulai.
Mano širdis pasidarė kaip
vaškas,
ištirpo mano viduriuose.
15 Išdžiūvo kaip šukė mano
gerklė[3],
ir mano liežuvis prilipo man
prie gomurio.
Taip tu mane padėjai į
mirties dulkes.
16 Nes mane apspito šunys;
piktadarių gauja mane
apstojo ratu.
Jie surišo[4] man rankas ir
kojas.
17 Aš galiu suskaičiuoti visus savo
kaulus.
Jie spokso, žiūri į mane.
18 Jie dalijasi mano drabužiais
ir dėl mano apdaro meta
burtą.

19 Tačiau tu, VIEŠPATIE, nebūk
toli!
Mano stiprybe, skubėk man
padėti!
20 Išvaduok nuo kalavijo mano
gyvybę,
nuo šuns letenos mano
vienintelį [turtą]!
21 Gelbėk mane iš liūto nasrų,

1 Rk.; M: pagalbos
2 GSV; lit. Jis nuritò ant VIEŠPATIES; M: Nurisk (savo dalyką) ant VIEŠPATIES!
3 Rk.; M: jėgà
4 Rk.; G: perskverbė; M: kaip liūtas

ir iš stumbrų ⸢ragų leisk
man ištrūkti⸣[1]!

1 Mt 27, 46; Mk 15, 34 7 Mt 27, 39; Mk 15, 29; Lk 23, 35 8 Mt 27, 43 18 Mt 27, 35; Mk 15, 24; Lk 23, 34; Jn 19, 24

Tegul aš apsakysiu tavo vardą savo broliams!

22 Tegul aš apsakysiu tavo vardą
savo broliams,
susirinkimo vidury tave
girsiu!
23 Jūs, kurie bijote VIEŠPATIES,
jį girkite!
Visi Jokūbo palikuonys, jį
garbinkite!
Jo bijokitės, visi Izraelio
palikuonys!
24 Nes jis nepaniekino
ir nesibodėjo
prislėgtojo bėdos[2];
jis nepaslėpė nuo jo savo
veido,
bet kai jis šaukėsi pagalbos, jo
klausėsi.

25 Nuo tavęs ateina mano gyriaus
giesmė gausiame
susirinkime;
savo įžadus ištesėsiu
akivaizdoje tų, kurie jo
bijo.
26 Tegul valgo nuolankieji[3] ir
pasisotina!
Tegul giria VIEŠPATĮ tie,
kurie jo ieško!
Teatgyja jūsų širdis visam
laikui!
27 Teatsimena ir tesigręžia į
VIEŠPATĮ visi žemės
pakraščiai,
teparpuola ties tavim visos
tautų giminės!
28 Nes VIEŠPAČIUI priklauso
karaliaus valdžia;
jis viešpatauja tautoms.
29 ⸢Tikrai, jį⸣[4] turi kniūpsčia
pagarbinti visi, ⸢kurie
miega žemėje⸣[5],
ties juo [turi] klauptis visi,
kurie nužengė į dulkes,
ir kas negalėjo išlikti gyvas.
30 Mano[6] palikuonys jam tarnaus,
pasakos apie Viešpatį
⸢būsimai kartai⸣[7].
31 Ir jie skelbs jo išgelbėjimą
dar gimsiančiai tautai,
kad jis tai padarė.

22 Hbr 2, 12

Viešpats mano ganytojas
Dovydo psalmė

23 VIEŠPATS mano ganytojas—
aš nieko nestokosiu.
2 Žaliuojančiose lankose jis
leis man atsigulti.
Prie ⸢tykių vandenų⸣[8] jis nuves
mane.
3 Atgaivins jis mano sielą.
Jis mane ves teisumo[9] takais
dėl savo vardo.
4 Nors aš ir eičiau
per tamsiausią[10] slėnį,
nebijosiu pikta,
nes tu esi su manim!
Tavo kuoka ir tavo lazda—
jos padrąsins mane!

5 Tu paruoši ties manim stalą
mano priešų akivaizdoje.
Tu patepei aliejum man galvą.
Mano taurė sklidina.
6 Tik gerumas ir malonė mane
seks
per visas mano gyvenimo
dienas,
ir aš ⸢pasiliksiu VIEŠPATIES
namuose⸣[11],
kol gyvensiu.

---

1 Rk.; M: ragų!—Tu mane išklausei. Arba (plg. GSV): ragų mano vargšę sielą
2 Arba: giesmės
3 T.y. tie, kurie Dievo akivaizdoje jaučiasi esą neturtingi, menki ir žemi
4 Rk.; M: *Jie valgė*
5 Rk.; M: žemės riebieji
6 G;~M
7 G; M: kartai. 31 Jie ateis
8 Arba: poilsio vietų vandens
9 Arba: tikrais
10 Lit. mirties šešėlio
11 Rk.; M: sugrįšiu į VIEŠPATIES namus

2 Apr 7, 17

Kas drįs kopti į Viešpaties kalną?
Dovydo psalmė

24 „VIEŠPAČIUI priklauso žemė
ir kas ⌜yra joje⌝[1]:
pasaulis ir jo gyventojai,
2 nes jis ant jūrų ją įkūrė,
ant srovių tvirtai ją
pastatė“.—

3 „Kas drįs kopti į VIEŠPATIES
kalną,
ir kas drįs pasirodyti jo
šventoje vietoje?“—
4 „Kas švarias turi rankas ir kas
tyrą širdį,
kas nekėlė savo minties į
tai, kas niekinga[2],
ir neprisiekė apgaulingai.
5 Tas gaus palaiminimą iš
VIEŠPATIES
ir pateisinimą iš Dievo,
kuris jį gelbsti“.—
6 „Tokia yra karta tų kurie jo
klausiasi,
kurie ieško ⌜Jokūbo Dievo
veido⌝[3]“. *Sela*

1 1 Kor 10, 26 4 Mt 5, 8

Pakelkite, vartai, savo galvas!
7 „Pakelkite, vartai, savo galvas,
ir pasikelkite, senovinės
durys,
kad įeitų garbės
Karalius!“—
8 „Kas yra tas garbės
Karalius?“—
„VIEŠPATS, stiprusis,
karžygys!
VIEŠPATS, galiūnas
kovoje!“
9 „Pakelkite, vartai, savo galvas,
ir pasikelkite, senovinės
durys,
kad įeitų garbės
Karalius!“—
10 „Kas yra tas garbės
Karalius?“—
„Kariuomenių
VIEŠPATS—
jis yra garbės Karalius!“
Sela

Viešpatie, parodyk man savo kelius!
Dovydo

Alef
25 ⌜Tavęs aš laukiau, VIEŠPATIE!
Aš pakeliu savo sielą 2 į
savo Dievą⌝[4].
Bėt
Tavim pasitikėjau: tenebūsiu
sugėdintas,
tenedžiūgauja dėl manęs
mano priešai!
Gimel
3 Taip pat niekas, kuris tavęs
laukia, nebus
sugėdintas.
[Bet] ⌜nieko nelaimės tie,
kurie⌝[5] lieka neištikimi.
Dālet
4 Man parodyk, VIEŠPATIE,
savo kelius[6],
mane pamokyk savo takų!
Hė
5 Leisk man elgtis tau ištikimai ir
mokyk mane,
nes tu esi Dievas, kuris
mane gelbsti!
Vāv
Ir[7] tavęs aš laukiau ištisą dieną.
Zajin
6 Atsimink savo gailestingumą,
VIEŠPATIE, ir savo
malonę,
nes jau nuo amžių jie yra!
Chėt
7 Neatsimink mano jaunystės
nuodėmių ir
nusikaltimų;
pagal savo malonę tu
atsimink mane,
dėl savo gerumo,
VIEŠPATIE!
Tėt
8 Geras ir tiesus yra VIEŠPATS;

---

1 Lit. ją pripildo
2 T.y. stabą
3 G; S: tavo veido, Jokūbo Dieve; M: tavo veido, Jokūbe

4 Rk.; M: Į tave, VIEŠPATIE, aš pakeliu savo sielą. 2 Mano Dieve
5 Rk.; M: bus sugėdinti tie, kurie be priežasties (arba: lengvabūdiškai)
6 T.y. elgseną, kurią VIEŠPATS įsako savo žmonėms
7 4 Mss GS; ~M

todėl jis rodo nusidėjėliams
kelią.
Jōd
9 Jis daro, kad nuolankieji teisiai
elgiasi;
jis moko nuolankiuosius
savo kelio.
Kaf
10 Visi VIEŠPATIES takai—
gerumas ir ištikimybė
tiems, kurie laiko jo
⌜sandoros
įpareigojimus⌝[1].
Lāmed
11 Dėl savo vardo, VIEŠPATIE,
atleisk mano kaltę, nes ji
didelė!
Mēm
12 Kas yra tas vyras, kuris bijo
VIEŠPATIES?
Jis[2] parodys jam kelią ,kurį
šis turi pasirinkti.
Nūn
13 Jis pats gerai gyvuos,
o jo vaikai paveldės šalį.
Sāmech
14 VIEŠPATIES draugystė[3]
priklauso tiems, kurie jo
bijo,
ir jo sandora yra tam, kad
juos pamokytų.
ʿAjin
15 Mano akys nuolat žvelgia į
VIEŠPATĮ,
nes jis išpainios mano kojas
iš pinklių.
Pė
16 Gręžkis į mane ir būk man
malonus,
nes aš vienišas ir
nuskurdęs!
Ṣādė
17 Palengvink mano širdies
skausmus
ir iš mano bėdų išvaduok
mane!
Kōf
18 Pažvelk į mano skurdą bei mano
vargą
ir atleisk visas mano
nuodėmes!
Rėš
19 Pamatyk, kaip daug mano
priešų
ir kaip jie manęs nekenčia
smurtinga neapykanta!
Šyn
20 Apsaugok mano gyvybę ir
išgelbėk mane!
Tenebūsiu sugėdintas, nes
ieškojau prieglaudos
tavyje!
Tāv
21 Nekaltumas ir tiesumas
teapsergi mane,
nes aš laukiau tavęs,
VIEŠPATIE!
22 Išlaisvink, Dieve, Izraelį
iš visų jo bėdų!

Išmėgink mane, VIEŠPATIE!

Dovydo

26 Nuteisink mane, VIEŠPATIE,
nes aš nepeiktinai elgiaus
ir pasitikėjau VIEŠPAČIU
nesvyruodamas!
2 Iškvosk mane, VIEŠPATIE, ir
išmėgink mane,
ištirk mano inkstus ir širdį!
3 Nes tavo malonė buvo man prieš
akis,
ir elgiaus tau ištikimai.
4 Aš nesėdėjau su klastūnais
ir su veidmainiais
nesusidėjau.
5 Aš nekenčiau piktadarių
susirinkimo
ir su bedieviais
neposėdžiavau.
6 Aš plaunu rankas, reikšdamas
nekaltumą,
ir einu aplink tavo aukurą,
VIEŠPATIE,
7 kad garsiai užtraukčiau
padėkos giesmę
ir pasakočiau visus tavo
nuostabius darbus.
8 VIEŠPATIE, aš myliu tavo
namų buveinę,
vietą, kur tavo šlovė
gyvena.
9 Nenušluok manęs su
nusidėjėliais

---

1 Lit. sandorą ir jo liudijimus
2 T.y. VIEŠPATS
3 Arba: patartis

ir su kraujotroškomis mano
gyvybės!
10 Prie jų rankų kimba begėdiškas
darbas,
ir jų dešinė pilna kyšių.
11 Bet aš nepeiktinai elgiuos.
Atpirk mane ir būk man
malonus!
12 Mano koja stovėjo lygiame
kelyje;
susirinkimuose aš girsiu
VIEŠPATĮ[1].

Viešpats mano šviesa ir mano išganymas

Dovydo psalmė

27 VIEŠPATS mano šviesa ir mano
išganymas:
ko man bijoti?
VIEŠPATS mano gyvenimo
tvirtovė[2]:
prieš ką man drebėti?
2 Kai piktadariai artėjo į mane
mano kūno ėsti—
mano prispaudėjai ir mano
priešai,—
jie susvyravo ir krito.
3 Nors stovyklautų prieš mane
kareivių stovykla,
nenusigąs mano širdis;
nors ir karas kiltų prieš mane,
aš vis dėlto pasitikėsiu!

4 Vieno dalyko prašiau
VIEŠPATĮ,
to aš meilauju:
gyventi VIEŠPATIES namuose
per visas savo gyvenimo
dienas,
kad galėčiau stebėti
VIEŠPATIES meilumą
ir dairytis[3] jo šventykloje.
5 Nes jis paslėps mane savo
pastogėje
nelaimės dieną,
apdengs mane savo padangtės
užuoglaudoje,
ant uolos mane aukštai
pakels.
6 O dabar mano galva iškeliama
viršum mano priešų aplink
mane.
Tad aš noriu aukoti jo
padangtėje
aukas su krykštavimu,
giedoti ir skambinti
VIEŠPAČIUI.

Lauk VIEŠPATIES!

7 Išgirsk, o VIEŠPATIE! Aš
balsiai šaukiuos.
Pasigailėk manęs ir
išklausyk mane!
8 Tau priminė mano širdis[4]:
„Ieškokite mano veido!“
Tavo veido, VIEŠPATIE, aš
ieškau.
9 Nepaslėpk savo veido nuo
manęs!
Nepavaryk supykęs savo tarno!
Tu buvai mano pagalba.
Neatmesk manęs ir nepalik
manęs,
o Dieve, mano gelbėtojau!
10 Nors mano tėvas ir mano
motina būtų mane
palikę,
tačiau VIEŠPATS mane
priims.
11 Parodyk man, VIEŠPATIE, savo
kelią
ir vesk mane lygiu taku
dėl mano priešų!
12 Neatiduok manęs į prispaudėjų
gerklę,
nes sukilo prieš mane
neteisūs liudytojai
ir iškvepia smurtą.
13 'O, jei nebūčiau tikėjęs'[5],
kad matysiu VIEŠPATIES
gerumą[6]
gyvųjų šalyje!
14 Lauk VIEŠPATIES!
Būk stiprus, ir drąsi
tesijaučia tavo širdis!
Ir lauk VIEŠPATIES!

Šaukimasis pagalbos ir padėka

Dovydo

28 Tavęs, VIEŠPATIE, šaukiuos,
mano Uola, nenusigręžk
nuo manęs

1 G: tave, VIEŠPATIE
2 Arba: prieglauda
3 laukiant Dievo atsakymo į auką

4 Būtent ką tu esi įsakęs
5 T.y. bijau pagalvoti, kas man būtų atsitikę, jei nebūčiau buvęs tikras. GV: Tikiu; S: Bet aš tikėjau
6 Arba: gera

tylėdamas,
kad, jei man tylėsi, neprilygčiau
nužengusiems į duobę!
2 Išgirsk mano maldavimo balsą,
kai pagalbos šaukiuos
tavęs,
kai pakeliu rankas
į tavo Švenčiausiąją!

3 Nenušluok manęs su bedieviais
ir su tais, kurie daro
nedorybę,
kurie taikiai kalba su savo
artimais,
kai pikta mano savo
širdyse!
4 Atiduok jiems pagal jų
pasielgimą
ir jų veiksmų nelabumą!
Ko vertas jų rankų darbas,
jiems atlygink;
jiems atmokėk, kaip jie
nusipelnė!
5 Nes jie nepaiso VIEŠPATIES
veikalų
ir jo rankų darbo.
Jis juos nugriaus
ir jų nebeatstatys.

6 Tebūnie giriamas VIEŠPATS,
nes jis išgirdo mano
maldavimų balsą!
7 VIEŠPATS yra mano ⌜stiprus
skydas⌝[1];
juo pasitikėjo mano širdis.
Aš gavau pagalbą, tad
džiūgauja mano širdis,
ir savo giesmę noriu jam
giedoti.

8 VIEŠPATS yra ⌜savo tautos⌝[2]
stiprybė;
jis yra jo pateptojo
gelbstinti tvirtovė.
9 Padėk savo tautai ir laimink
savo veldinį!
Juos ganyk ir nešiok per
amžius!

4 Apr 22, 12

VIEŠPATIES galingas apsireiškimas audroje

Dovydo psalmė

29 Pripažinkite, VIEŠPAČIUI,
dievybės[3],
pripažinkite VIEŠPAČIUI
šlovę ir galybę!
2 Pripažinkite VIEŠPAČIUI jo
vardo šlovę;
parpulkite prieš VIEŠPATĮ!

3 VIEŠPATIES balsas viršum
vandenų!
Šlovės Dievas sugriaudė.
VIEŠPATS viršum didžių
vandenų!
4 VIEŠPATIES balsas galingas;
VIEŠPATIES balsas
didingas.
5 VIEŠPATIES balsas—jis
suskaldo kedrus;
VIEŠPATS suskaldo
Lebanono kedrus.
6 Jis padaro, kad Lebanonas
šokinėja, kaip veršis,
ir Sirjonas, kaip jauniklis
stumbras.
7 VIEŠPATIES balsas išskelia
ugnies liepsnas.
8 VIEŠPATIES balsas sudrebina
dykumą.
VIEŠPATS sudrebina
Kadešo dykumą.
9 VIEŠPATIES balsas ⌜sukelia
gimdymo skausmus
elnėms
ir nelaiku verčia gimdyti
ožkyčius⌝[4].
O jo šventykloje visi sako:
„Šlovė!“

10 VIEŠPATS atsisėdo į sostą
viršum tvano.
Soste sėdi VIEŠPATS kaip
karalius per amžius.
11 Tegul VIEŠPATS suteikia
stiprybę savo tautai!
Tegul VIEŠPATS palaimina
savo tautą taika!

1–2 Ps 96, 7–9

Padėka už išgydymą nuo mirtinos ligos

Psalmė. Šventyklos pašventinimo giesmė. Dovydo.

---

1 Lit. mano stiprybė ir mano skydas
2 8MssGS; M: jiems

3 Lit. Dievo sūnūs
4 Arba rk.: šokina ąžuolus ir apnuogina girias

30 Noriu aukštinti tave, VIEŠPATIE,
nes tu ištraukei
mane į viršų[1]
ir neleidai mano priešams
džiaugtis dėl manęs!
2 VIEŠPATIE, mano Dieve,
pagalbos šaukiaus į tave,
o tu pagydei mane.
3 VIEŠPATIE, tu išvedei iš
šeolio[2] mano sielą,
leidai man atgyti ⌜iš tų,
kurie nužengė⌝[3] į duobę.

4 Giedokite[4] VIEŠPAČIUI, jo
maldingieji,
ir girkite jo šventąjį
vardą[5]!
5 Nes tik akimirksnį trunka jo
rūstybė,
per visą gyvenimą jo
palankumas.
Vakare apsinakvoja verksmas,
tačiau rytą [apsilanko]
džiūgavimas.

6 Bet aš, būdamas be rūpesčių,
sakiau:
„Aš niekad nesvyruosiu!“
7 VIEŠPATIE, savo palankumu
tu padarei [mane]
pastovesnį
už galingus kalnus!
Tu paslėpei savo veidą—
aš nusigandau.

8 Tavęs, o VIEŠPATIE, šaukiaus,
ir VIEŠPATĮ maldavau:
9 „Kokia tau nauda iš mano
mirties[6],
iš to, kad nužengsiu į
duobę?
Ar girs tave dulkės?
Ar jos skelbs tavo
ištikimybę?
10 Išgirsk, VIEŠPATIE, ir būk man
malonus!
VIEŠPATIE, būk man
padėjėjas!“

11 Tu pavertei mano raudą
man šokiu ratelyje,
atrišai man ašutinę
ir apjuosei linksmybe,
12 kad tau giedotų ⌜mano siela⌝[7] ir
netylėtų.
VIEŠPATIE, mano Dieve,
visados tau dėkosiu!

Sunkiai prislėgtojo malda ir padėka už išlaisvinimą

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

31 Prie tavęs, o VIEŠPATIE,
glaudžiaus:
niekados tenebūsiu
sugėdintas!
Dėl savo ištikimybės[8]
išvaduok mane!
2 Palenk prie manęs savo ausį,
skubiai išgelbėk mane!
Būk man prieglaudos uola,
tvirtovių namai man
gelbėti!
3 Juk tu esi mano uola ir mano
tvirtovė.
Tad dėl savo vardo
mane vesk ir man
vadovauk,
4 leisk man ištrūkti iš pinklių,
kurias slapta man
paspendė,
nes tu esi mano prieglauda!
5 Į tavo ranką atiduodu savo
dvasią.
Tu atpirkai mane,
VIEŠPATIE, ištikimasis
Dieve!

6 ⌜Tu nekentei⌝[9] tų, kurie laikosi
niekingų stabų,
bet aš VIEŠPAČIU
pasitikėjau!
7 Tegul aš džiūgausiu ir
linksminsiuos dėl tavo
malonės,
kad tu pažvelgei į mano
skurdą,
įsidėmėjai mano sielvartus
8 ir manęs neatidavei į priešo
ranką,
pastatei mano kojas į erdvią
vietą!

---

1 Hbr.: kaip kibirą iš šulinio
2 T.y. mirusiųjų buveinės
3 KGS; QTdgl. Mss: kad nenužengčiau
4 palydint muzikos instrumentui
5 Lit. atminimą
6 Lit. kraujo
7 Rk.; G: mano šlovė; M: šlovė
8 Lit. teisumo
9 MsGSV; M: Aš nekenčiau

9 Būk man malonus, VIEŠPATIE,
nes bėda mane spaudžia;
nusilpo iš sielvarto mano
akis,
mano siela ir mano kūnas.
10 Nes praslinko su širdgėla mano
gyvenimas
ir mano metai su vaitojimu;
susmuko mano jėga dėl mano
nelaimės[1]
ir mano kaulai nusilpo.
11 Visiems savo priešininkams
tapau paniekos dalyku,
savo kaimynams siaubu[2]
ir baidykle savo
pažįstamiems.
Tie, kurie mane mato gatvėje,
bėga nuo manęs.
12 Esu pamirštas kaip numirėlis,
išnykęs iš atminties;
pasidariau kaip sudužęs
indas.
13 Juk aš girdėjau daugelio
šnibždesį—
bauginimą iš visur,—
kai jie tarėsi kartu prieš mane,
sugalvojo atimti man
gyvybę.

14 Bet aš tavim, o VIEŠPATIE,
pasitikėjau!
Aš sakiau: „Tu esi mano
Dievas“.
15 Tavo rankoje yra mano ateitis[3].
Išplėšk mane
iš mano priešų ir
persekiotojų rankos!
16 Tešviečia tavo veidas tavo
tarnui;
išgelbėk mane savo malone!
17 O VIEŠPATIE, tenebūsiu
sugėdintas,
nes aš tavęs šaukiaus!
Tebūnie sugėdinti bedieviai,
tegul jie eina be žado į
šeolį[4]!
18 Tebūnie nutildytos
meluojančios lūpos,
kurios įžūliai kalba prieš
teisųjį
su puikybe ir panieka!

19 Kokia didelė tavo gėrybė[5],
kurią sutaupei tiems, kurie
tavęs bijo,
kurią parodei tiems, kurie
glaudžiasi prie tavęs,
žmonių akivaizdoje!
20 Tu paslėpsi juos savo veido
priedangoje
nuo žmonių šmeižtų,
juos priglobsi palapinėje
nuo liežuvių rietenų.

21 Pagirtas tebūnie VIEŠPATS,
kad jis nuostabiai man
parodė savo malonę
⌈bėdos metu⌉[6]!
22 O aš buvau pasakęs skubomis iš
baimės:
„Esu atkirstas nuo tavęs!“
Tačiau tu išgirdai
mano maldavimų balsą,
kai šaukiaus tavo pagalbos.

23 Mylėkite VIEŠPATĮ, visi jo
maldingieji!
Ištikimuosius apsaugo
VIEŠPATS,
bet su kaupu atlygina tam,
kuris elgiasi išdidžiai.
24 Būkite stiprūs ir ⌈drąsios
širdies⌉[7]—
jūs visi, kurie laukiate
VIEŠPATIES!

5 Lk 23, 46

Laimingas, kuriam atleistas nusikaltimas!

Dovydo. Maskyl[8].

---

1 GS; M: kaltės
2 Rk.; M: labai
3 Lit. laikai
4 T.y. mirusiųjų buveinę

5 Arba: gerybė
6 Rk.; M: sutvirtintame mieste
7 Lit. tesijaučia drąsi jūsų širdis
8 Lit. darąs įžvalgų, išmanų. Tiksliai neišaiškintos reikšmės techninis terminas, vartojamas ypatingai giesmių rūšiai žymėti

32 Laimingas, kuriam atleistas
nusikaltimas,
kurio nuodėmė uždengta!
2 Laimingas žmogus, kuriam
VIEŠPATS
nepriskaito kaltės
ir kurio dvasioje nėra
apgaulės!

3 Kai tylėjau, dūlėjo mano kaulai,
man dejuojant per ištisą
dieną.
4 Nes dieną ir naktį slėgė
mane tavo ranka.
Išdžiūvo[1] mano liežuvis[2]
kaip[3] vasaros sausromis.
Sela
5 Daviau tau žinoti savo nuodėmę
ir nenuslėpiau savo kaltės.
Tariau: „Tegul aš išpažinsiu
savo priešgyniavimus
VIEŠPAČIUI!“
Tada tu atleidai
mano nuodėmės kaltę. *Sela*

6 Todėl tesimeldžia
tau kiekvienas maldingasis
ʽbėdos metuʼ[4].
Kai patvins gausingi vandenys,
jie jo nepasieks!
7 Tu esi mano apgintis,
nuo bėdos mane apsergi.
Išgelbėjimo krykštavimais
tu apsupsi mane. *Sela*

8 „Aš pamokysiu tave ir
parodysiu tau
kelią, kuriuo turi
vaikščioti;
duosiu patarimų,
kreipdamas į tave savo
akį.
9 Nebūk kaip arklys, kaip
asilėnas, neturįs
supratimo!
Žąslais ir apynasriu jį
reikia suvaldyti;
kitaip jis nesiartina prie
tavęs“.
10 Daug skausmų turi nedorėlis,
tačiau tą, kuris pasitiki
VIEŠPAČIU, malonė
apsups!

11 Linksminkitės VIEŠPAČIU ir
džiūgaukite, teisieji,
ir krykštaukite, visi
tiesiaširdžiai!

1–2 Rom 4, 7–8 5 2 Sam 12, 13

Raginimas girti Dievo visagalybę ir malonę

33 Krykštaukite, jūs teisieji,
VIEŠPAČIUI!
Tiesiesiems pritinka
gyriaus giesmė.
2 Dėkokite VIEŠPAČIUI lyra,
dešimčiastyge arfa jam
skambinkite!
3 Giedokite jam naują giesmę,
mikliai skambinkite su
džiūgavimo skambesiu!

4 Nes tiesus yra VIEŠPATIES
žodis
ir kiekvienas jo darbas rodo
ištikimybę.
5 Jis mėgsta, kas teisu ir teisinga.
VIEŠPATIES malonės pilna
žemė.

6 VIEŠPATIES žodžiu dangūs
sukurti,
o jo burnos kvapu—visa jų
kariuomenė.
7 Jis surinko kaip į vandenmaišį[5]
marių vandenis,
sudėjo į sandėlius pirminius
vandenis.
8 Tesibijo VIEŠPATIES visa
žemė,
jo tebūgauja visi pasaulio
gyventojai!
9 Nes jis tarė—ir įvyko;
jis įsakė—ir atsirado.

10 VIEŠPATS sužlugdė pagonių
sumanymą,
sukliudė tautų kėslus.
11 VIEŠPATIES sumanymas
ištveria per amžius,
jo širdies siekimai—per
kartų kartas.

1 Lit. Pakito
2 Rk.; M: aliejinis pyragas
3 MsSymT
4 Rk.; M: radimo metu tik

5 GTVSym; M: užtvanką

12 Laiminga nacija, kurios Dievas
yra VIEŠPATS,
tauta, kurią jis išsirinko
nuosavybe!

13 Iš dangaus žvelgia VIEŠPATS,
mato visą žmoniją.
14 Iš vietos, kur jo sostas, jis žiūri
į visus žemės gyventojus—
15 jis, kuris supavidalino visų jų
širdis,
kuris žvelgia į visus jų
darbus.
16 Karalius neišsigelbsti gausia
kariuomene;
karžygys neišsilaisvina
didele galia.
17 Žirgas apvilia, kai reikia
gelbėtis,
ir savo didele jėga nepadeda
ištrūkti.
18 Štai VIEŠPATIES akis [žvelgia]
į tuos, kurie jo bijo,
į tuos, kurie viliasi jo
malonės,
19 kad jis išgelbėtų nuo mirties jų
gyvybę
ir išlaikytų juos gyvus bado
metu.

20 Mūsų siela laukė VIEŠPATIES:
jis mūsų pagalba ir mūsų
skydas.
21 Juk juo džiaugiasi mūsų širdis,
juk šventuoju jo vardu
pasitikėjome.
22 Tavo malonė, VIEŠPATIE,
tebūnie ant mūsų,
taip kaip mes laukiame
tavęs!

Ragaukite ir matykite, kaip geras VIEŠPATS!

Dovydo, kai jis apsimetė pamišėliu Abimelecho akivaizdoje. Tad tas jį pavarė, ir jis nuėjo.

1 Sam 21, 13–15

Alef

34 Tegul aš girsiu VIEŠPATĮ
visada;
tegul nuolat jį šlovins
mano burna!
Bėt
2 VIEŠPAČIU didžiuojasi mano
siela;
tegul tai girdi nuolankieji[1]
ir linksminasi!
Gimel
3 Didinkite VIEŠPATĮ su manim
ir kartu aukštinkime jo
vardą!
Dālet
4 Aš ieškojau VIEŠPATIES, ir jis
mane išklausė,
iš visų mano baimių mane
išlaisvino.
Hė
5 Žvelkite[2] į jį, tai spinduliuosite[3]
[iš džiaugsmo]
ir jūsų[4] veidams nereiks
rausti iš gėdos!
Zajin
6 Štai čia vargšas, kuris šaukės, ir
VIEŠPATS išgirdo
ir jį išgelbėjo iš visų jo
bėdų.
Chėt
7 VIEŠPATIES angelas
stovyklauja
aplink tuos, kurie jo bijo, ir
juos išgelbsti.
Ṭėt
8 Ragaukite ir patirkite, koks
švelnus yra VIEŠPATS!
Laimingas žmogus, kuris
glaudžiasi prie jo!
Jōd
9 Bijokite VIEŠPATIES, jo
šventieji,
nes nieko nestokoja tie,
kurie jo bijo!

Kaf
10 Turtuoliai[5] yra pristigę ir
badavę,
bet tie, kurie ieško
VIEŠPATIES, jokio gero
nestokos!
Lāmed
11 Ateikite, sūnūs, manęs
klausykitės!

---

1 Arba: vargšai
2 8MssAkvSJer; M: Jie žvelgė
3 GAkvSHier; M: spinduliavo
4 GS Hier; M: jų
5 GSV. Arba: Didikai. M: Jauni liūtai

Aš VIEŠPATIES baimės jus
pamokysiu!
Mėm
12 Kas yra tas vyras, kuris nori
gyventi,
geidžia dienų[1], kad patirtų
gera?
Nūn
13 Sulaikyk savo liežuvį nuo pikta
ir savo lūpas nuo vylingos
kalbos!
Sāmech
14 Venk pikta ir daryk gera!
Ieškok taikos ir ją vykis!
'Ajin
15 VIEŠPATIES akys nukreiptos į
teisiuosius
ir jo ausys į jų šauksmą.
Pė
16 VIEŠPATIES veidas nukreiptas
prieš piktadarius,
kad išdildytų nuo žemės jų
atminimą.
Ṣādė
17 Kai jie šaukė, VIEŠPATS
išgirdo
ir juos išlaisvino iš visų jų
bėdų.
Kōf
18 VIEŠPATS yra arti tų, kurių
širdis sulūžusi;
tuos, kurių dvasia sutrinta,
jis išgelbsti.
Rėš
19 Daug blogybių patiria teisusis,
bet iš jų visų jį išlaisvins
VIEŠPATS.
Šyn
20 Jis saugo visus jo kaulus:
nė vienas iš jų nesuluš!
Tāv
21 Atneš mirtį nedorėliui nelaimė,
ir tie, kurie nekenčia
teisiojo, turės kęsti
bausmę.
22 VIEŠPATS atperka savo tarnų
gyvybę,
ir nekentės bausmės niekas,
kas glaudžiasi prie jo.

8 1 Pet 2, 3 12–16 1 Pet 3, 10–12 20 Jn 19, 36

Meldimas išvaduoti iš neištikimų ir nedėkingų priešų

Dovydo

1 T.y. ilgo amžiaus

35 Kovok, VIEŠPATIE, su tais,
kurie kovoja su manim;
kariauk su tais, kurie kariauja
su manim!
2 Nutverk mažąjį bei didįjį skydą
ir kelkis man padėti!
3 Išsitrauk ragotinę ir ietį
prieš mano persekiotojus!
Tark mano sielai:
„Aš esu tavo išgelbėjimas!“

4 Tegul gėdijasi ir užsitraukia
negarbę
tie, kurie kėsinas į mano
gyvybę!
Tesitraukia atgal paraudę
tie, kurie sumano man
pikta!
5 Jie tebūnie kaip pelai prieš vėją,
VIEŠPATIES angelui juos
genant!
Tebūnie jų kelias tamsus ir
slidus,
VIEŠPATIES angelui juos
vejant!
7 Nes be priežasties jie man
slapčia paspendė ⌜savo
pinkles,
be priežasties iškasė
duobę⌝[2] ⌜man pagauti⌝[3].
8 Te nelauktai jį[4] užklumpa
duobė[5],
ir jo pinklės, kurias jis pa-
slėpė, tepagauna jį patį!
Jis teįpuola į duobę[6]!
9 Bet mano siela tegul džiūgauja
VIEŠPAČIU,
tesidžiaugia jo išgelbėjimu!
10 Visi mano kaulai tesako:
„VIEŠPATIE, kas prilygsta
tau,
išlaisvinančiam silpnąjį
iš stipresnio už jį,
silpnąjį ir vargšą iš to, kuris jį
apiplėšia?“

11 Pakildavo smurtingi liudytojai:
ko nežinodavau, jie
klausdavo mane.

2 Rk.; M: paslėpė duobę, savo pinkles, be priežasties iškasė
3 Lit. mano gyvybei
4 T.y. kiekvieną iš jų
5 Arba: pražūtis
6 Arba: pražūtį

12 Jie man atlygindavo piktu už
gera,
tykodavo[1] mano gyvybės.
13 O aš, jiems sergant,
vilkėdavau ašutine,
marindavau pasninku
save—
o kad mano malda sugrįžtų į
mano krūtinę!—
14 lyg kad tai būtų mano
draugui ar broliui.
Aš vaikščiodavau aplinkui kaip
gedįs motinos,
pajuodęs[2] ir susilenkęs.
15 Bet, man suklupus, jie nudžiugę
būrėsi;
jie būrėsi prieš mane.
Engėjai[3], kurių nepažinau,
be paliovos [mane] draskė į
skutelius.
16 Jie šmeiždami[4] ⸢tyčiote tyčiojosi
iš manęs⸣[5],
griežė prieš mane dantimis.

17 O VIEŠPATIE, kaip ilgai
žiūrėsi?
Atitrauk mano gyvybę nuo
kriokėjų[6],
nuo jaunų liūtų mano
vienintelį turtą!
18 Aš tau dėkosiu gausiame
susirinkime,
galingoje minioje tave
girsiu.
19 Tenepiktdžiugiauja dėl manęs
mano melagingi priešai;
tie, kurie be priežasties manęs
nekenčia,
tenešnairuoja!
20 Nes nieko taikingo jie nekalba,
tik prieš krašto tyliuosius
pramano klastingus
žodžius.
21 Išsižioję prieš mane
jie kalbėjo: „Aha, aha!
Tai matė mūsų akys!“
22 Tu tai matei, o VIEŠPATIE;
netylėk!
Viešpatie, nebūk toli nuo
manęs!
23 Pasižadink, pabusk mano teisių
ginti,
mano Dieve ir mano
Viešpatie, mano bylos
vesti!
24 Teisk mane pagal savo teisumą,
VIEŠPATIE, mano
Dieve,
ir neleisk jiems
piktdžiugiauti dėl
manęs!
25 Jie tenesako savo širdyje:
„Aha! Mūsų gerklė[7]!
Tenedrįsta sakyti: „Mes jį
prarijome!“

26 Tesusigėsta ir teparausta kartu
visi,
kurie džiaugiasi dėl mano
nelaimės!
Teapsivelka gėda ir negarbe,
kurie didžiuojasi prieš
mane!
27 Tekrykštauja ir tesilinksmina,
kurie trokšta mano
nuteisinimo,
ir visada tegul sako:
„Didis yra VIEŠPATS, kuris
nori
savo tarno gerovės!“
28 O ypač mano liežuvis tegul
skelbia tavo teisumą,
ištisą dieną tau gyrių!

19 Ps 69, 4; Jn 15, 25

Pas tave yra gyvenimo šaltinis

Choro vadovui. VIEŠPATIES tarno Dovydo.

36 ⸢Nuodėmė[8] įtaigauja bedievį⸣[9]
jo[10] širdies gilumoje.
⸢Jis nemato reikalo
bijoti Dievo⸣[11].

1 Sk. sākū ; M: bevaikystė
2 Būtent nuo pelenų, atliekant gedėjimo apeigas
3 4QPs[a]: arba rk.: Svetimi
4 Arba: niekšiškai
5 G; M tekstas neaiškus.
6 Rk.; M: jų siaubimų
7 T.y. Mūsų gerklė tepasisotina!
8 Lit. Maištas
9 Rk.; M lit.: Nuodėmės šnibždėjimas bedieviui
10 Kl. MssGS; M: mano
11 Lit. Nėra Dievo baimės prieš jo akis.

2 Nes, ⌜spręsdamas apie save, jis
per daug sau
pataikauja⌝[1],
kad galėtų nuvokti savo
kaltę ir jos nekęsti.
3 Jo burnos žodžiai—nedorybė ir
klasta.
Jis liovėsi išmintingai, gerai
elgtis.
4 Nedorybę jis sumano savo
guolyje,
pasuka negeru keliu,
neatmeta pikta.

5 VIEŠPATIE, dangų siekia tavo
malonė,
tavo ištikimybė debesis!
6 Tavo teisumas—kaip iškilieji[2]
kalnai,
tavo nuosprendžiai—kaip
didžiulė pirminė jūra.
Žmonėms ir gyvuliams teiki
tu, VIEŠPATIE,
pagalbą.
7 Kaip brangi tavo malonė, Dieve!
Žmonės randa prieglobą
tavo sparnų šešėlyje.
8 Jie prisigeria tavo namų taukų,
ir savo skanėstų upeliu tu
juos girdai.
9 Nes pas tave yra gyvenimo
šaltinis;
tavo šviesoje mes regime
šviesą.

10 Rodyk ir toliau savo malonę
tave pažįstantiems
ir savo teisumą
tiesiaširdžiams!
11 Tenesumina manęs puikuolių[3]
koja,
ir bedievių ranka teneveja
manęs iš namų!
12 Nedorėliai persigąs[4], puls,
bus parblokšti ir nepajėgs
atsikelti.

1 Rom 3, 18

Pavesk Viešpačiui savo kelią!
Dovydo

Ālef
37 Nesierzink dėl piktadarių,
nepavydėk tiems, kurie
daro neteisybę!
2 Nes jie greitai sudžius kaip žolė,
kaip jaunos žolės žaluma
nuvys!
Bėt
3 Pasitikėk VIEŠPAČIU ir daryk
gera!
Gyvenk šalyje ir išsaugok
ištikimybę!
4 Gėrėkis VIEŠPAČIU,
ir jis tau duos,
ko geidžia tavo širdis!
Gimel
5 Pavesk VIEŠPAČIUI savo
kelią;
pasitikėk juo, ir jis veiks.
6 Jis padarys, kad užtekės tau
pateisinimas kaip saulės
šviesa
ir tavo reikalo teisingumas
kaip vidudienis.
Dālet
7 Tylus būk VIEŠPAČIUI ir
kantriai jo lauk!
Nesierzink dėl to, kuriam sekasi
kelyje—
dėl žmogaus, kuris vykdo
piktus kėslus!
Hė
8 Liaukis nirtęs ir palik rūstybę!
Nesierzink! Tai veda tik į
pikta.
9 Nes piktadariai bus sunaikinti,
o tie, kurie laukia
VIEŠPATIES,
valdys kraštą.
Vāv
10 Dar kiek, ir nebeliks nedorėlio;
kai žvalgysies[5], kur jis buvo,
jo nebebus!
11 Bet romieji ims valdyti kraštą
ir gėrėsis apstinga gerove.
Zajin
12 Nors nedorėlis ketina daryti
teisiajam pikta
ir griežia prieš jį dantimis,
13 Viešpats juokiasi iš jo,
nes jis pamatė, kad jau
atėjo[6] jo diena.
Chėt

---

1 Lit. jis padarė sau dailų [kelią] savo akyse
2 Lit. Dievo
3 Lit. puikybės
4 Rk. ; M: ten

5 4QpPs37: žvalgysiuos
6 Kl. Mss 4QpPs 37; M: ateina

14 Kalaviją išsitraukė nedorėliai
ir įtempė savo lanką,
kad nudėtų suvargusį ir beturtį,
kad paskerstų tuos, kurie
elgias sąžiningai.
15 Jų kalavijas įsmigs į jų pačių
širdį,
ir jų lankai bus sulaužyti!
Ṭėt
16 Geriau yra truputis, kurį turi
teisusis,
negu didelis[1] nedorėlių
perteklius.
17 Nes nedorėlių dilbiai bus
sulaužyti,
o teisiuosius parems
VIEŠPATS!
Jōd
18 VIEŠPATS žino nepeiktinųjų
dienas,
ir jų palikimas bus
paveldimas amžiais.
19 Jie neliks sugėdinti blogu[2] laiku
ir bado dienomis pasisotins.
Kaf
20 Bet nedorėliai prapuls;
VIEŠPATIES priešai
kaip pievų gražybė pranyks,
⌈kaip dūmai⌉[3] pranyks.
Lāmed
21 Bedievis turi skolintis ir negali
atmokėti,
bet teisusis yra maloningas
ir dosnus.
22 Juk jo palaimintieji valdys
kraštą,
o jo prakeiktieji bus
sunaikinti.
Mēm
23 Nuo VIEŠPATIES priklauso
žmogaus žingsniai;
⌈jis sutvirtina tą, kurio⌉[4]
kelias jam patinka.
24 Jei jis krinta, neišsitiesia,
nes VIEŠPATS laiko jo
ranką.
Nūn
25 Buvau jaunas, dabar jau
pasenęs,
tačiau nemačiau teisiojo
apleisto
ir jo vaikų elgetaujančių
duonos.
26 Visuomet jis maloningas ir
skolina,
ir jo vaikai tampa palaima.
Sāmech
27 Venk pikta ir daryk gera,
tai visada saugiai gyvensi,
28 nes VIEŠPATS myli teisybę
ir nepalieka savo
maldingųjų.
'Ajin
⌈Neteisieji bus amžinai išgaišinti
ir⌉[5] nedorėlių vaikai
sunaikinti.
29 Teisieji valdys šalį
ir amžinai joje gyvens.
Pė
30 Teisiojo burna byloja, kas
išmintinga,
ir jo liežuvis kalba, kas
teisinga.
31 Jo Dievo įstatymas yra jo
širdyje,
tad[6] nesvyruoja jo žingsniai.
Ṣādė
32 Nedorėlis tykoja teisiojo
ir siekia jį užmušti.
33 VIEŠPATS jo nepaliks ano
rankoje
ir neleis jo pasmerkti, kai
jis bus teisiamas.
Kōf
34 Lauk VIEŠPATIES ir laikykis
jo kelio,
tai jis taip tave išaukštins,
jog valdysi kraštą!
Pamatysi, kaip bedieviai
sunaikinami.
Rėš
35 Mačiau nedorėlį išdidusį[7]
ir ⌈išsikeliantį kaip
Lebanono kedrą⌉[8].
36 Praėjau[9], ir štai jo nebebuvo;
jo ieškojau, bet nebebuvo
galima jo rasti.

---

1 GSV; M: daugelio
2 T.y. sausros
3 Dgl. Mss GSV; M: dūmais
4 Sk. kônanô bedarkô
5 Rk. su G; M: Jie bus amžinai išsaugoti, o
6 MsGS; ~M
7 G; M: smurtaujantį
8 G; M apsinuoginantį tarsi žaliuojantį vietinį
9 GSV 4 Qp Ps 37; M: Jis praėjo

Šyn
37 Išlaikyk nekaltumą ir tiesumą,
nes ateitį turi taikadarys.
38 Bet nusikaltėliai visi kartu bus išdildyti,
nedorėlių būsimos kartos sunaikintos.
Tāv
39 Išgelbėjimas teisiesiems ateidavo nuo VIEŠPATIES;
jis būdavo jų prieglauda bėdos metu.
40 VIEŠPATS jiems padėdavo ir juos išlaisvindavo.
Jis juos išlaisvindavo iš nedorėlių ir juos išgelbėdavo,
nes jie glaudėsi prie jo.

11 Mt 5, 5

Ligonio malda

Dovydo psalmė. Priminti.

38 VIEŠPATIE, kai rūstauji, manęs nesubark,
ir kai niršti, manęs nenubausk!
2 Nes tavo strėlės įsmigo į mane
ir nusileido ant manęs tavo ranka.
3 Nebėra nieko sveiko mano kūne
dėl tavo pasipiktinimo,
nieko nepažeisto mano kauluose
dėl mano nuodėmės,
4 nes mano kaltės užvirto[1] man ant galvos;
kaip slegianti našta jos pasidarė man per sunkios.

5 Ėmė dvokti, pūliuoti mano žaizdos
dėl mano kvailystės.
6 Aš suglumau, visai sulinkau,
visą dieną vaikščiojau aplink gedulo drabužiais,
7 nes mano strėnos pilnos uždegimo
ir nebėra nieko sveiko mano kūne.
8 Esu sustiręs ir visiškai sumuštas;
šaukiau iš savo dejuojančios širdies.

9 O Viešpatie, tau atviras kiekvienas mano troškimas,
ir mano dūsavimas tau nepaslėptas!
10 Mano širdis smarkiai plaka,
mane paliko mano jėgos
ir mano akių šviesa—⌜net jos⌝[2] nebeturiu!
11 Mano draugai ir bičiuliai stovėjo atstu nuo mano slogos;
mano artimieji stovėjo atokiai.
12 Paspendė žabangus tie, kurie kėsinas į mano gyvybę;
kurie siekė mano nelaimės, sutarė pragaištį
ir visą dieną šnibždėjo apgaules.

13 Bet aš buvau kaip kurtinys: to negirdėjau,
ir kaip nebylys, kuris neatveria savo burnos.
14 Pasidariau kaip žmogus, kuris negirdi
ir kurio burnoje nėra prieštarų.
15 Bet tavęs, o VIEŠPATIE, aš laukiau!
Tu atsakysi, Viešpatie, mano Dieve!
16 Nes galvojau: „Kad tik jie nepiktdžiugiautų dėl manęs,
kad, mano kojai svyruojant, nesididžiuotų prieš mane!“
17 Nes aš esu pasiruošęs suklupti,
ir mano skausmas yra nuolat ⌜su manim⌝[3].
18 Juk išpažįstu savo kaltę,
sielojuos dėl savo nuodėmės.
19 Bet ⌜tie, kurie be pagrindo man priešinasi⌝[4], yra galingi,

---

1 lyg kokios bangos

2 G^LA; M: jų; ~G^BRS
3 Lit. prieš mane
4 4QpPs^a; M: Mano mirtini (lit. gyvybės) priešai

ir daug yra tų, kurie be
priežasties manęs
nekenčia.
20 Tie, kurie atlygina piktu už
gera,
yra man priešingi už tai,
kad vijaus gera.

21 Nepalik manęs VIEŠPATIE!
Mano Dieve, nebūk toli nuo
manęs!
22 Skubėk man padėti,
o Viešpatie, mano
išgelbėjime!

Tik kvapas kiekvienas žmogus
Choro vadovui Jedutūnui. Dovydo psalmė.

39 Nutariau: „Saugosiu savo
kelius[1],
kad nenusidėčiau liežuviu;
uždėsiu[2] savo burnai brizgilą,
kol bedievis tebėra ties
manim!"
2 Buvau nebylus, bežadis,
tylėjau—nesėkmingai.
Tačiau mano skausmas sukilo,
3 įkaito širdis mano viduje.
Man bedūsaujant, užsidegė
ugnis;
prabilau liežuviu:

4 „Duok man, VIEŠPATIE, žinoti
mano galą
ir koks yra mano dienų
saikas!
Noriu žinoti, kaip greit
pragaištąs aš esu!
5 Štai kelių delnų pločio tu davei
man dienų,
ir mano amžius yra kaip
niekas tavo akyse.
Tik kaip[3] kvapas yra kiekvienas
tvirtai stovįs žmogus! *Sela*
6 Tik kaip vaizdinys vaikščioja
žmogus!
Tik per nieką jis krauna turtus[4]
ir nežino, kas juos suvalys.

7 O dabar—ko aš vyliaus,
Viešpatie?
Mano viltis yra tavyje!
8 Išgelbėk mane iš visų, kurie
keliasi prieš mane[5]!
Nepadaryk manęs pajuokos
dalyku kvailajam!
9 Pasidariau nebylys, neatvėriau
burnos,
nes tu tai padarei.
10 Pašalink nuo manęs savo
rykštę!
Nuo tavo rankos smūgio[6]
išsibaigiau.
11 Kai sudrausdamas dėl kaltės
tu bausdavai žmogų,
suėsdavai kaip kandis, kas jam
brangu.
Tik kvapas kiekvienas
žmogus! *Sela*

12 Išgirsk mano maldą,
VIEŠPATIE,
mano šauksmo klausykis!
Mano ašaroms nebūk
kurčias!
Nes ateivis aš esu pas tave,
įnamys, kaip ir visi mano
protėviai.
13 Nugręžk nuo manęs savo
žvilgsnį[7], kad
pralinksmėčiau,
prieš iškeliaudamas ir
nebegyvuodamas.

Ne aukos, bet paklusnumas!
Choro vadovui. Dovydo psalmė.

40 Aš laukte laukiau
VIEŠPATIES;
jis pasilenkė prie
manęs
ir išgirdo mano šauksmą.
2 Jis ištraukė mane iš pražūties
duobės,
iš klampaus dumblo,
ir pastatė ant uolos mano kojas,
sutvirtino mano žingsnius.
3 Jis įdėjo man į burną naują
giesmę—
gyriaus giesmę mūsų
Dievui.

---

1 T.y. elgesį
2 G; M: saugosiu
3 S; M: kiekvienas
4 Rk.; M: jie bruzda. Jis krauna

5 Rk.; M: mano priešgyniavimų
6 Arba: vėzdo
7 T.y. rūstų žvilgsnį

Daugelis matys ir bijosis,
ir pasitikės VIEŠPAČIU.

4 Laimingas žmogus, kuris padarė
VIEŠPATĮ savo
pasitikėjimu
ir nenukrypo į ⌜stabus,
apgaulingus atvaizdus⌝[1].
5 Daug padarei tu,
VIEŠPATIE, mano Dieve,
nuostabių darbų
ir sumanymų mums!
Niekas negali lygintis su
tavim.
Jei norėčiau juos paskelbti ir
išpasakoti,
jų būtų daugiau negu
galima suskaičiuoti.

6 Pjaunamõsios ir javienių aukõs
tu nenorėjai—
ausis man padarei klausias[2].
Deginamõsios aukõs ir aukõs už
nuodėmę
tu nereikalavai!
7 Tada aš tariau: „Štai atėjau!
Knygos ritiny parašyta apie
mane.
8 Mėgau vykdyti tavo valią, mano
Dieve,
ir tavo įstatymas yra mano
būties[3] viduje".

9 Skelbiau aš linksmą žinią apie
[tavo] teisumą
gausiame susirinkime.
Štai savo lūpų nesučiaupiau.
VIEŠPATIE, tu žinai.
10 Tavo teisumo nenuslėpiau
savo širdies gilumoje.
Tavo ištikimybę ir tavo
išgelbėjimą išpasakojau.
Nenutylėjau tavo malonės
ir tavo tiesos
gausiam susirinkimui.

6-8 Hbr 10, 5-7

Viešpatie, skubėk man padėti!

11 Tu, VIEŠPATIE, nesuturėk
savo gailestingumo nuo
manęs;
tavo malonė ir tavo tiesa
nuolat tesaugoja mane!
12 Nes mane apsupo
nesuskaitomos blogybės;
mane pasivijo mano kaltės,
ir aš neįstengiau jų
apmatyti.
Jų yra daugiau nei mano galvos
plaukų,
ir mano drąsa paliko mane.

13 Teikis, VIEŠPATIE, mane
išgelbėti!
VIEŠPATIE, skubėk man
padėti!
14 Tesusigėsta ir tesidrovi visi,
kurie kėsinas į mano
gyvybę;
teatsitraukia susilaukę
negarbės,
kurie man linki nelaimės!
15 Tepašiurpsta iš gėdos,
kurie man sako: „Aha,
aha!"
16 Telinksmauja ir tavim
tesidžiaugia
visi, kurie tavęs ieško;
nuolat tesako: „Didis yra
VIEŠPATS!"
tie, kurie myli tavo
išganymą!

17 Nors aš neturtingas ir
vargingas,
Viešpats rūpinsis manim.
Tu esi mano pagalba ir mano
vaduotojas.
Mano Dieve, nedelsk!

Pagydytas nuo ligos—apsaugotas nuo priešų

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

41 Laimingas, kuris rūpinas silpnu
⌜ir vargšu⌝[4]!
Nelaimės dieną VIEŠPATS jį
išgelbės.
2 VIEŠPATS jį apsaugos ir
išlaikys gyvą;
⌜jis bus vadinamas
laimingu⌝[5] šalyje.

---

1 Plg. GSV. Arba: išdidžiuosius, tuos, kurie įsipainioja į melą
2 Lit. iškasei
3 Lit. vidurių

4 GT; ~M
5 GST: ir jį padarys laimingą

Ir ⌜jis jo neatiduos⌝[1] į jo
priešų ryklę.
3 VIEŠPATS jį parems ligos
patale.
Jam sergant, tu ⌜leisdavai
jam pasveikti nuo visų jo
negalių⌝[2].

4 Aš sakiau: „VIEŠPATIE, būk
man malonus!
Išgydyk mane, nes tau
nusidėjau!“
5 Mano priešai kalba pikta apie
mane:
„Kada jis mirs ir pranyks jo
vardas?“
6 Ir jei kas ateina aplankyti,
⌜kalba iš apgaulios širdies⌝[3].
Jis susigraibsto kas bloga;
išėjęs laukan, tai
išpasakoja.
7 Šnibždasi tarp savęs apie mane
visi, kurie manęs
nekenčia,
mąsto pikta[4] apie mane:

8 „Piktybinė liga yra ⌜jį ištikus⌝[5];
jis yra atsigulęs, daugiau
nebeatsikels“.
9 Netgi mano bičiulis, kuriuo
pasitikėjau,
kuris valgė mano duoną,
pakėlė kulnį prieš mane.

10 Bet tu, VIEŠPATIE, būk man
malonus ir pakelk mane,
kad jiems atlyginčiau!
11 Iš to žinosiu, jog tau patikau,
kad mano priešas negalės
piktai džiūgauti dėl
manęs.
12 Bet dėl mano nekaltumo tu
mane palaikysi
ir leisi man amžinai stovėti
tavo akivaizdoje.

13 Pagirtas tebūnie VIEŠPATS,
Izraelio Dievas,
per amžių amžius!
Amen. Amen.

1 GSV; M: jo neatiduok
2 Lit. pakeisdavai visą jo guolį
3 Lit. kalba apgaulę jo širdis
4 Lit. kas man pikta
5 Lit. išlieta jame

9 Mt 26, 23; Mk 14, 20; Lk 22, 21; Jn 13, 18 13 Ps 106, 48

ANTROJI KNYGA

Mano siela trokšta gyvojo Dievo

Choro vadovui. Korachų maskyl[6].

42 Kaip elnė geidžia
vandens srovių,
taip mano siela geidžia
tavęs, o Dieve!
2 Mano siela trokšta Dievo,
gyvojo Dievo.
Kada ateisiu ir išvysiu
Dievo veidą?
3 Mano ašaros tapo man duona
dieną ir naktį,
kai ištisą dieną jie[7] mane
klausia:
„Kur yra tavo Dievas?“

4 Šituos dalykus noriu prisiminti,
išliedamas
savyje savo sielą:
kaip aš eidavau pro užtvarą[8],
juos vesdavau
prie VIEŠPATIES namų
su garsiu padėkos krykštavimu
iškilmingoje eisenoje.
5 Ko esi nusiminus, mano siela,
ir ko nerimauji manyje?
Lauk Dievo, nes jam dar
dėkosiu,
⌜savo asmens[9] Gelbėtojui ir
savo Dievui⌝[10].

6 Mano siela nusiminus manyje.
Todėl prisimenu tave
iš Jordano ir Chermono
viršūnių šalies,
nuo Misaro kalno.
7 Tvanas sušunka tvanui,
tavo kriokliams
griaudžiant.

6 Žr. Ps. 32, 1.
7 4MssS, plg.10 skn.;~M
8 Turbūt barjerą, skiriantį šventyklos aptvertą vietą nuo pagonių kiemo
9 Lit. veido
10 Kl.MssGS, plg. 11 skn. ir 43, 5; M: jo veido gelbėjimams. 6 Mano Dieve

Visos tavo lūžtančios bangos ir vilnys
perėjo per mane.
8 Dieną VIEŠPATS
atsiųsdavo savo malonę,
o naktį giesmė jam būdavo ⌜mano lūpose⌝[1],
malda Dievui, kuris man teikia gyvybę.

9 Noriu tarti Dievui, savo Uolai:
„Kodėl mane pamiršai?
Kodėl turiu vaikščioti gedėdamas,
priešo prispaustas?“
10 ⌜Mirčiai laužant mano kaulus⌝[2],
tyčiojosi iš manęs mano priešininkai,
ištisą dieną mane klausdami:
„Kur yra tavo Dievas?“

11 Ko esi nusiminus, mano siela,
ir ko nerimauji manyje?
Lauk Dievo, nes jam dar dėkosiu,
savo asmens Gelbėtojui ir savo Dievui.

Siųsk savo šviesą ir savo tiesą!

43 Pateisink mane, o Dieve,
ir gink mano bylą
nuo nedievotų žmonių!
Nuo klastingo ir neteisingo žmogaus
gelbėk mane!
2 Nes tu esi mane priglaudžiąs Dievas.
Kodėl mane atstūmei?
Kodėl turiu vaikščioti gedėdamas,
priešo prispaustas?
3 Siųsk savo šviesą ir savo tiesą!
Tegul jos man vadovauja;
tegul mane nuveda į tavo šventąjį kalną
ir į tavo buveinę!
4 Tada nueičiau prie Dievo aukuro,
pas Dievą, kuris teikia man džiaugsmą,
džiūgaučiau[3] ir jį girčiau su lyra,
o Dieve, mano Dieve!

5 Ko esi nusiminus, mano siela,
ir ko nerimauji manyje?
Lauk Dievo, nes jam dar dėkosiu,
savo asmens[4] Gelbėtojui ir savo Dievui.

Kam paslepi savo veidą?

Choro vadovui. Korachų. Maskyl[5].

44 Dieve, savo ausimis girdėjome,
mūsų tėvai pasakojo mums
apie darbą, kurį atlikai jų dienomis,
senovės dienomis—tu, tavo ranka!
2 Pagonis tu išvarei, o juos įsodinai;
tu sutriuškinai tautas, o jiems leidai vešėti[6].
3 Nes ne savo kalaviju jie laimėjo kraštą,
ne jų dilbis jiems davė pergalę,
bet tavo dešinė, tavo dilbis,
ir tavo veido šviesa,
nes tu juos pamėgai!

4 Tu mano Karalius ⌜ir mano Dievas,
teikiąs⌝[7] pergalių Jokūbui!
5 Tavimi mes badėme[8] savo priešininkus,
tavo vardu mindėme sukilusius prieš mus.
6 Nes ne savo lanku pasitikėjau,
ne mano kalavijas man davė pergalę.
7 Bet tu mums davei pergalę ant mūsų priešininkų
ir tuos, kurie mūsų nekenčia, sugėdinai.
8 Dievu kasdien mes gyrėmės[9]

1 Lit. su manim
2 Lit. Žudymui (arba: triuškinimui) esant mano kauluose

3 Rk.; M: mano džiūgavimas
4 Lit. veido
5 Žr. Ps. 32, 1.
6 Lit. (tarsi vynmedžiui) leisti atžalas
7 G, plg. AkvS; M: o Dieve! Suteik (lit. įsakyk)
8 tarsi ragais susirėmę buivolai
9 Rk.; M: gyrėme

ir tavo vardą girsime per
amžius! *Sela*

9 O vis dėlto tu mus atstūmei ir
padarei mums gėdą
ir nebeišžygiavai su mūsų
kariuomenėmis.
10 Tu privertei mus trauktis atgal
nuo priešininko,
ir tie, kurie mūsų nekentė,
prisiplėšė grobio.
11 Tu mus atidavei kaip maistui
skirtas avis
ir mus išsklaidei tarp tautų.
12 Tu pardavei savo tautą už nieką
ir neturėjai daug pelno iš
to, ką už juos gavai.

13 Tu padarei mus šmeižiniu mūsų
kaimynams,
pašaipos ir patyčių dalyku
tiems, kurie yra aplink
mus.
14 Tu padarei mus priežodžiu tarp
pagonių,
dalyku, dėl kurio krato
galvą, tautose.
15 Visuomet mano negarbė yra
prieš mane,
ir gėda apdengė man veidą
16 dėl plūstančiojo ir
piktžodžiautojo balso,
dėl ˹kerštingo priešo˺[1]
žvilgsnių.
17 Visa tai mus ištiko, tačiau tavęs
nepamiršome
ir neatsižadėjome sandoros
su tavim.
18 Nesitraukė atgal mūsų širdis,
ir mūsų žingsniai nenu-
krypo nuo tavo tako,
19 nors ir mus sumušei šakalų
vietoj
ir mus apdengei mirtina
tamsa.

20 Jei būtume pamiršę savo Dievo
vardą
ir ištiesę savo rankas į
svetimą dievą,
21 argi Dievas to nepatirtų?
Jis juk žino širdies
paslaptis!

22 Ne, dėl tavęs mes buvome
žudomi visą laiką,
laikomi tarsi pjautinomis
avimis.

23 Pasižadink! Ko miegi, o
Viešpatie?
Pabusk, neatstumk visam
laikui!
24 Kam paslepi savo veidą,
pamiršti mūsų skurdą ir
priespaudą?
25 Nes į dulkes yra nulinkusi mūsų
siela;
kimba prie žemės mūsų
kūnas.
26 Pakilk, padėk mums!
Atpirk mus dėl savo
malonės!

22 Rom 8, 36

Karaliaus vestuvių giesmė

Choro vadovui. Kaip „Lelijos". Korachų. Maskyl[2]. Meilės giesmė.

45

Mano širdį jaudina puiki tema.
Aš sakysiu savo eiles
karaliui.
Mano liežuvis—vikraus
raštininko rašiklis.

2 Tu esi žmonių gražiausias;
malonumas ˹liejasi iš tavo
lūpų˺[3].
Taigi Dievas tave palaimino
visam laikui.
3 Prisijuosk savo kalaviją prie
šlaunies, karžygy,
savo puikybę ir didybę!
4 ˹Papuošk savo
strėnas!˺[4]
Išvažiuok už tiesos ˹dalyką ir
teisybės ginti˺[5]!
Tave tepamoko išgąstingų
darbų tavo dešinė!
5 ˹Tekrinta tautos po tavim˺[6]!
Tavo aštrios strėlės
[teįsminga] į karaliaus
priešų širdį!

1 Lit. priešo ir keršytojo

2 Žr. Ps. 32, 1.
3 Lit. išlietas tavo lūpose
4 Rk., sk. hadōr halāṣekā ; M: savo didybę. Tegul tau sekasi!
5 Rk.; M: nuolankumo, teisybės dalyką
6 Atkelta iš 5b.

6 Tavo sostas, o dieviškasis, bus
per amžių amžius.
Tiesus skeptras bus tavo
karališkos valdžios
skeptras.
7 Tu mylėjai teisybę ir nekentei
neteisybės,
todėl Dievas, tavo Dievas,
tave patepė
džiaugsmo aliejumi, kaip nė
vieną iš tavo bendrų.
8 Mira ir aloė, kasija—visi tavo
drabužiai.
Iš dramblio kaulo rūmų
stygų muzika linksmino
tave.
9 Karalaitės stovi tarp tavo
kilmingųjų [moterų],
karalienė, Ofyro auksu
pasipuošus, —tavo
dešinėje.

10 Klausyk, dukterie, apgalvok ir
palenk savo ausį
Pamiršk savo tautą ir savo
tėvo namus,
11 o karalius sau tegeidžia
tavo gražybės!
Kadangi jis tavo viešpats,
nusilenk prieš jį!
12 O Tyro dukterie, dovanomis
tau įsiteiks tautos
turtingieji!

13 Visa puošniai apsirengus
karalaitė viduje[1].
Auksu įausti jos apdarai.
14 Apvilkta mezginiais ji vedama
pas karalių.
Paskui ją seka pamergės,
jos draugės, atvestos pas
ją[2].
15 Jas atveda su linksmybe ir
džiūgavimu;
jos įeis į karaliaus rūmus.

16 Tavo tėvų vietoje bus tavo
sūnūs;
tu juos paskirsi
kunigaikščiais visoje
šalyje.

1 T.y. savo kambaryje
2 2MssS; M: tave

17 Aš padarysiu, kad tavo vardą
atsimins per visas kartų
kartas;
todėl tautos tave girs per
amžių amžius.

6-7 Hbr 1, 8-9

Jokūbo Dievas—aukštumos pilis

Choro vadovui. Korachų. Kaip alamot. Giesmė.

46 Dievas yra mums prieglauda ir
apgintis,
pagalba bėdose, labai
patikimà[3].
2 Todėl nebijosime, nors ir žemė
siūbuotų[4]
ir kalnai svyruotų jūros
širdyje.
3 Tegul ūžia, putoja jos vandenys,
tegul dreba kalnai, jai
sukilus:
'Kariuomenių VIEŠPATS yra su
mumis;
aukštumos pilis yra mums
Jokūbo Dievas'[5]. *Sela*

4 Upė! Jos srovės džiugina Dievo
miestą.
'Pašventino[6] savo buveinę
Aukščiausiasis'[7].
5 Dievas yra jo viduje: jis ne-
svyruos;
Dievas jam padės, rytui
auštant.
6 Siautė pagonys, svyravo
karalystės;
jis sugriaudė savo balsu—
ištirpo žemė!
7 Kariuomenių VIEŠPATS yra su
mumis;
aukštumos pilis yra mums
Jokūbo Dievas. *Sela*

8 Ateikite, pažvelkite į darbus
VIEŠPATIES,
kuris siaubingų dalykų
padarė žemėje!

3 Arba: artima; lit. randama
4 G; M: pakeistų (savo paviršių)
5 Hebr. tekste šito refreno, pasikartojančio 7 ir 11 skn. nėra, nors, daugelio komentatorių nuomone, jis turėjo būti originale.
6 T.y. atskyrė ir padarė nepaimamą
7 G; M: švenčiausiąją Aukščiausiojo buveinių

9 Jis sustabdė karus ligi pat
žemės krašto,
sulaužė lankus ir sukapojo
ietis,
vežimus[1] sudegino ugnimi!
10 „Liaukitės[2] ir pripažinkite, kad
aš esu Dievas,
išaukštintas tautose,
išaukštintas žemėje!“

11 Kariuomenių VIEŠPATS yra su
mumis;
aukštumos pilis yra mums
Jokūbo Dievas. *Sela*

Dievas—visos žemės Karalius
Choro vadovui. Korachų. Psalmė.

47 Visos tautos, plokite rankomis!
Krykštaukite Dievui
džiugesio balsu!
2 Nes VIEŠPATS, Aukščiausiasis,
yra baimę keliantis,
didis visos žemės Karalius.
3 Jis pajungė mums tautas,
[padėjo] gimines po mūsų
kojomis.
4 Jis parinko mums mūsų
veldinį—
puikybę Jokūbo, kurį jis
myli. *Sela*

5 Dievas užžengė krykštaujant;
VIEŠPATS—gaudžiant
trimitams.
6 Giedokite gyrių mūsų[3] Dievui,
giedokite gyrių!
Giedokite gyrių mūsų
Karaliui, giedokite
gyrių,
7 nes Dievas yra visos žemės
Karalius!
Giedokite įmantrią giesmę!

8 Dievas yra pasidaręs tautų
Karalius;
Dievas yra atsisėdęs į savo
šventąjį sostą.
9 Tautų kilnieji yra susirinkę
su[4] Abraomo Dievo tauta,
nes Dievui priklauso žemės
valdovai[5].
Jis labai prakilnus.

Dievo miestas
Giesmė. Korachų psalmė.

48 Didis yra VIEŠPATS
ir labai girtinas
mūsų Dievo mieste.
Jo šventasis kalnas,
2 graži pakiluma,
yra visos žemės džiaugsmas—
Şijonos kalnas, Şafono viršūnė,
Didžiojo Karaliaus miestas.
3 Dievas jo bokštuose
pasirodė esąs apsauga.

4 Nes štai karaliai susibūrė;
jie prižygiavo[6] drauge.
5 Vos tik jie pamatė[7], apstulbo,
sumišo, skubiai nešdinosi.
6 Drebėjimas juos ten apėmė,
skausmai kaip gimdyvę,
7 kaip kai rytys daužo[8]
Taršišo laivus.

8 Kaip buvome girdėję,
taip dabar pamatėme
kariuomenių VIEŠPATIES
mieste,
mūsų Dievo mieste:
Dievas išlaiko jį saugų per
amžius. *Sela*

9 Mes apmąstėme, Dieve, tavo
malonę
tavo šventyklos viduje.
10 Kaip tavo vardas, o Dieve,
taip ir pagyrimas tau
pasiekia žemės pakraščius.
Pergalinga[9] tavo dešinė.
11 Tesilinksmina Şijonos kalnas!
Tedžiūgauja Judo
dukterys[10]
dėl tavo teismų!

1 G: skydus
2 kovoję su mano tauta
3 G; ~M
4 G; ~M
5 G; M lit.: skydai
6 Būtent prie miesto
7 miestą
8 Rk.; M: Rytų vėju tu sudaužei
9 Lit. Pilna teisumo
10 T.y. šalies miestai

12 Apeikite Şijoną, traukite aplink
ją,
skaičiuokite jos bokštus!
13 Įsidėmėkite ją supantį pylimą,
pereikite jos bokštus,
kad galėtumėte pasakoti
būsimai kartai:
14 „Toks yra Dievas!“
Mūsų Dievas yra per amžių
amžius.
Jis mums vadovaus.

2 Mt 5, 35

Paika pasitikėti turtais

Choro vadovui.Korachų psalmė. ᶜal-mūt[1]

49 Girdėkite tai, visos tautos!
Klausykitės, visi pasaulio
gyventojai!
2 Ir žemos kilmės, ir kilmingieji,
turtingieji ir neturtėliai
kartu!
3 Mano burnà kalbės kas
išmintinga,
ir mano širdis apmąstys kas
protinga.
4 Aš palenksiu savo ausį prie
patarlės,
atversiu su lyrà savo
mįslę[2]:

5 Ko man bijoti nelaimės
dienomis,
kai mane supa nedorybė
mano apgavikų,
6 kurie pasitiki savo lobiu
ir giriasi aibe savo turtų?
7 ˹Iš tiesų, niekas negali pirkte
išsipirkti˺[3],
sumokėti Dievui išpirką už
save—
8 per brangi jo[4] gyvybės
išperkamoji kaina,
tad visam laikui jis turi
atsisakyti nuo jos,—
9 kad galėtų toliau amžinai
gyventi,
nematyti duobės.
10 Juk jis mato, kaip išminčiai
numiršta,
kvailiai ir paikieji drauge
pragaišta
ir kitiems palieka savo lobį.
11 Kapai[5]—jų namai per amžius,
jų buveinės per kartų
kartas,
nors savo vardais jie buvo
pavadinę šalis.
12 Tačiau žmogus, gyvenąs
prabangoje,
nesupranta[6],
kad jis prilygsta gyvuliams,
kuriuos nugalabija.

13 Toks yra likimas tų, kurie
pasitiki savim,
˹baigtis tų˺[7], kurie gėrisi
savo kalba[8]: *Sela*
14 ˹mirtis juos ganys kaip avis;
šeoliui[9] jie paskirti, ir jie
tiesiai nužengs į kapą;
jų pavidalas turės sudūlėti,
šeolis bus jų amžina
buveinė˺[10].
15 Tačiau Dievas išpirks mano
gyvybę,
iš šeolio rankos tikrai mane
išplėš. *Sela*

16 Nepavydėk[11], kai žmogus
pralobsta,
kai ˹padidėja jo namų
turtas˺[12]!
17 Nes mirdamas jis to viso
nepasiims;
nenužengs paskui jį jo
turtas.

---

1 Lit. Kaip „Mirk“; neišaiškintos reikšmės muzikinis terminas, atkeltas iš 48,14 galo
2 T.y. kas man mįslinga, būtent gyvenimo santykį su mirtim
3 Rk.; M: Brolis jokiu būdu negali išpirkti žmogaus (arba: Žmogus jokiu būdu negali išpirkti brolio)
4 G; M: jų
5 GST; M: Jų vidus
6 GS, plg. 20 skn. M: nepasilieka (lit. nepernakvoja)
7 Rk.; M: paskui juos
8 Lit. burna. T.y. kalba, kuria jie giriasi savo turtais
9 T.y. mirusiųjų buveinei
10 Rk. Hbr. tekstas apgadintas.
11 Lit. Nebijok
12 Arba: jis padidina savo namų turtą

18 Nors gyvendamas jis tarsis
laimingas esąs—
tave giria, kai tau gerai
klojasi,—
19 vis tiek ⌜jis nueis⌝[1] pas kartą
savo tėvų,
kurie niekad neberegės
šviesos.
20 Žmogus, gyvenąs prabangoje,
bet neišmanąs,
prilygsta gyvuliams,
kuriuos nugalabija.

Aukok Dievui padėką!

Asafo psalmė

50 Galingasis, Dievas, VIEŠPATS
prabilo ir pašaukė žemę
nuo saulėtekio iki saulėlydžio.
2 Iš Ṣijonos, tobulos grožybės,
Dievas suspindėjo.
3 Mūsų Dievas ateina ir netylės!
Ryjanti ugnis slenka pirma
jo,
o aplink jį siaučia smarki
audra.
4 Jis sušuko dangums viršuje
ir žemei, norėdamas teisti
savo tautą:
5 „Man surinkite mano
maldinguosius,
kurie prie[2] aukos ruošias
daryti sandorą su
manim!“
6 Tada dangūs paskelbė jo teisų
reikalavimą,
nes ⌜jis yra teisingas
Dievas⌝[3]. *Sela*

7 „Klausyk, mano tauta, aš noriu
kalbėti!
Izraeli, noriu perspėti tave!
Dievas, tavo Dievas, aš esu.
8 Ne dėl tavo aukų aš barsiu
tave—
tavo deginamosios aukos
yra nuolat po mano akių.
9 Aš neimsiu iš tavo galvidės
jauno buliaus,
iš tavo gardų—ožių!
10 Nes man priklauso kiekvienas
miško žvėris,
gyvulių tūkstančiai mano
kalnuose.
11 Aš pažįstu kiekvieną padangių[4]
paukštį,
ir kas knibžda laukuose,
man žinoma.
12 Jei badaučiau, tau nesakyčiau,
nes man priklauso pasaulis
ir kas yra jame.
13 Argi aš valgau jaučių mėsą,
ar geriu ožių kraują?
14 Aukok Dievui padėką
ir ištesėk Aukščiausiajam
įžadus,
15 ir šaukis manęs bėdos dieną—
tai aš tave išgelbėsiu, o tu
mane pagerbsi!“

16 Bet nedorėliui Dievas pasakė:
„Kaip tu gali išvardyti
mano nuostatus
ir imti mano sandorą[5] į savo
burną—
17 tu, kuris nekentei drausmės[6]
ir numetei už savęs mano
žodžius?
18 Kai matydavai vagį, tu
mėgdavai būti su juo,
ir bendravai su
svetimoteriautojais.
19 Savo burnai davei valią kalbėti
pikta,
ir tavo liežuvis įkinkydavo
klastą.
20 Atsisėdęs kalbėdavai prieš savo
brolį,
apšmeiždavai savo motinos
sūnų.
21 Tai darei ir, jei būčiau tylėjęs,
tu būtum manęs, jog aš
tikrai esąs toks, kaip tu.
Aš tave sudraudžiu ir tai
drožiu tau į akis.

22 Na, supraskite tai jūs, kurie
pamirštate Dievą,
kad nesudraskyčiau ir
nebūtų gelbėtojo!
23 Kas aukoja padėką, gerbia
mane,

1 Rk.; M: tu nueisi
2 Lit. ant
3 Rk.; M: pats Dievas bus teisėjas
4 GST; M: kalnų
5 T.y. sandoros žodžius
6 Arba: pamokymo

ir kas ⌜teisingai elgiasi⌝[1],
tam parodysiu Dievo
išganymą“.

Tyrą širdį sukurk man, Dieve!

Choro vadovui. Dovydo psalmė. Kai pranašas Natanas atėjo pas jį po to, kai pastarasis buvo įėjęs pas Batšebą.

2 Sam 12, 1–15

51 Pasigailėk manęs, Dieve, pagal
savo malonę,
pagal savo didį
gailestingumą išdildyk
mano priešgyniavimus!
2 Visai nuplauk nuo manęs mano
kaltę
ir nuo mano nuodėmės
apvalyk mane!

3 Nes aš gerai pažįstu savo
priešgyniavimus
ir mano nuodėmė yra nuolat
mano akyse.
4 Tau, tau vienam nusidėjau
ir dariau, ką laikai pikta.
Tad pasirodai teisus savo
sprendimu,
nepeiktinas savo teisimu.
5 Gi kaltas esu gimęs,
ir nuodėmingą mane
pradėjo mano motina.

6 Tu gi mėgsti tiesą[2] ⌜būties
gilumoje⌝[3],
slaptoje mane mokai
išminties.
7 Apvalyk mane nuo nuodėmės
izopu, kad būčiau
švarus!
Nuplauk mane, kad būčiau
baltesnis už sniegą!
8 Duok man išgirsti džiaugsmą ir
linksmybę!
Tedžiūgauja kaulai, kuriuos
sudaužei!
9 Paslėpk savo veidą nuo mano
nuodėmių
ir visas mano kaltes
išdildyk!

10 Tyrą širdį sukurk man, Dieve,
ir tvirtą dvasią atnaujink
mano viduje!
11 Nenumesk manęs iš savo
akivaizdos
ir savo šventosios dvasios
neatimk nuo manęs!
12 Vėl man suteik savo išganymo
džiaugsmą,
ir ⌜noringa dvasia tegul
paremia⌝[4] mane!

13 Noriu mokyti priešgynas tavo
kelių,
kad nusidėjėliai gręžtųsi į
tave.
14 Išlaisvink mane nuo kraujo
kaltės, o Dieve,
Dieve, mano gelbėtojau,
kad krykštautų mano
liežuvis dėl tavo
⌜gelbinčios galios⌝[5]!
15 Viešpatie, praverk mano lūpas,
kad mano burna skelbtų tau
gyrių!
16 Nes tu nemėgsti aukos,
ir jei duočiau deginamąją
auką, tau nepatiktų.
17 ⌜Mano auka, Dieve,⌝[6]—sulaužyta
dvasia;
sulaužytos ir sutrintos
širdies
tu, Dieve, nepaniekinsi.

18 Savo maloninga valia parodyk
gera Sijonai:
atstatyk Jeruzalės sienas!
19 Tada tau patiks teisėtos aukos,
deginamoji, visai
sudeginama auka;
tada atnašaus ant tavo
aukuro jaunus bulius.

4 Rom 3, 4

Smurtininko likimas

Choro vadovui. Dovydo maskyl[7]. Kai edomietis Doegas atėjęs pranešė Sauliui, sakydamas: „Dovydas yra atėjęs į Achimelecho namus“.

1 Sam 22, 9–10

---

1 Rk., plg. Pat 10, 29; 13, 6. M: *yra nustatęs kelią*
2 T.y. tikrą įžvelgi į žmogaus nuodėmingumo paslėptas gelmes
3 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
4 Arba: savo noringa Dvasia paremk
5 Lit. teisumo
6 Rk., plg. G; M: Aukos Dievui
7 Žr. Ps. 32, 1.

52 Ko giries nelabumu, „galiūne“,
'prieš maldingąjį'[1] visą
laiką?
2 Tu sumanai pražūtį.
Tavo liežuvis kaip
paaštrintas skustuvas,
o klastadary!
3 Tu myli verčiau pikta negu
gera,
verčiau meluoti negu
kalbėti teisybę. *Sela*
4 Tu myli pražūtingas kalbas,
o klastingas liežuvi!

5 Dievas su trenksmu tave
pargriaus visam laikui:
jis tave partrenks ir išplėš iš
palapinės;
jis tave išraus su šaknimis
iš gyvųjų šalies! *Sela*
6 Teisieji tai matys ir bijosis,
ir iš jo juoksis:
7 „Štai žmogus, kuris nepadarė
Dievo savo prieglauda,
bet pasitikėjo savo turtų gausa,
'pasirodė galingas savo
kenksmu'[2]“.

8 Bet aš esu kaip žaliuojąs
alyvmedis
Dievo namuose.
Aš pasitikiu Dievo malone
visados ir amžinai.
9 Tau dėkosiu per amžius,
nes tu veikei[3],
ir skelbsiu tavo vardą esant
gerą
tavo maldingųjų
akivaizdoje.

Paikieji

Choro vadovui. Kaip machalat[4]. Dovydo maskyl[5].

53 Paikieji[6] sakė savo širdyje:
„Nėra Dievo“.
Jie elgėsi iškrypusiai, darė
bjaurius darbus;
neatsirado gera darančio.
2 Dievas pažvelgė iš dangaus
į žmoniją,
kad pamatytų, ar yra kas
išmanąs,
kas ieškąs Dievo.
3 Jie visi atsimetė,
visi kartu pagedo.
Nėra gera darančio,
nėra nė vieno.

4 Argi jie nežinojo[7], piktadariai,
kurie rijo mano tautą
[,kaip] jie valgė duoną,
nesišaukė Dievo?
5 Ten jie drebėte drebės iš
baimės,—
tokios baimės nebuvo
buvę,—
nes Dievas išbarstė 'tavo
apgulėjų'[8] kaulus.
Tu[9] juos sugėdinai, nes
Dievas juos atmetė.

6 O kad ateitų iš Sijonos
išgelbėjimas Izraeliui!
Kai Dievas atkurs savo
tautos būklę,
tegul džiūgauja Jokūbas,
tegul linksmáuja
Izraelis!

1–3 Rom 3, 10–12

Dievas yra mano pagelbėtojas

Choro vadovui. Styginiais instrumentais. Dovydo maskyl. Kai zifiečiai atėję pasakė Sauliui: „Žinok, Dovydas yra pas mus pasislėpęs“.

1 Sam 23, 19; 26, 1

54 O Dieve, savo vardu išgelbėk
mane
ir savo galybe apgink
mano teises!
2 O Dieve, išgirsk mano maldą,
klausykis mano burnos
žodžių!

1 Rk.; M: Dievo malonė
2 Arba su ST: ieškojo saugumo savo lobyje
3 nubausdamas nelabuosius ir gelbėdamas teisiuosius
4 Neaiškios reikšmės muzikinis terminas
5 Žr. Ps 32, 1.
6 Lit. Paikasis (kolektyvinė vsk.)
7 Būtent jiems gresiančios bausmės ar atsakomybės Dievui
8 GS: bedievių
9 T.y. Izraeli

3 Nes svetimšaliai[1] sukilo prieš
mane
ir žiauruoliai kėsinos į
mano gyvybę;
jie ⸢nepaisė Dievo⸣[2]. *Sela*

4 Gi Dievas yra mano
pagelbėtojas;
Viešpats yra tas, kuris
išlaiko mano gyvybę!
5 Tesugrįžta[3] pikta ant mano
šmeižikų!
Būdamas ištikimas,
nutildyk juos!

6 Laisva valia noriu tau aukoti,
girti tavo vardą,
VIEŠPATIE, nes jis
geras!
7 Nes iš visų bėdų jis mane
išlaisvino,
ir mano akis žiūrėjo į mano
priešus su pergalės
džiaugsmu.

Priešų spaudžiamas, draugo išduotas
Choro vadovui. Styginiais instrumentais.
Dovydo maskyl[4].

55 Klausykis, Dieve, mano maldos
ir ⸢nesidėk negirdįs⸣[5] mano
maldavimo!
2 Kreipk dėmesį į mane ir
išklausyk mane!
Nerimstu iš sielvarto.
Esu sumišęs 3 dėl priešų balso,
dėl nelabųjų šauksmo[6],
nes jie krauna ant manęs
užgaules
ir įnirtę mane šmeižia[7].

4 Mano širdis ⸢dreba mano
krūtinėje⸣[8],
ir mirties baisa mane
apniko.
5 Baimė ir drebėjimas mane
pagavo,
mane apėmė siaubas.
6 Tada sakiau: „O kad turėčiau
sparnus kaip karvelis!
Aš nuskrisčiau ir
nusileisčiau!
7 Štai aš pabėgčiau toli,
apsinakvočiau dykumoje!
Sela
8 Skubiai ieškočiau sau
prieglobsčio
nuo siaučiančio vėjo, nuo
audros.

9 Sunaikink, Viešpatie,
jų ⸢perskeltą liežuvį⸣[9]!
Nes mačiau smurtą
ir vaidą mieste.
10 Dieną ir naktį jie eina aplink jį
viršum jo sienų,
o nedorybė ir nelaimė yra jo
viduje.
11 Sunaikinimas yra jo viduje,
ir nesitraukia nuo jo
turgavietės
priespauda ir apgaulė.

12 Nes ne priešas plūdo mane—
tai aš pakęsčiau;
ne tas, kuris nekenčia manęs,
šmeižė mane—
aš pasislėpčiau nuo jo.
13 Bet tu—žmogus man lygus,
mano bičiulis ir patikėtinis.
14 Mes ugdėme vienas su kitu
saldžią draugystę
Dievo namuose,
eidavome su bruzdančia
minia.
15 Teužklumpa juos mirtis
nelaukiant!
Jie tenužengia į šeolį[10] gyvi,
nes tik piktybės yra jų
butuose, jų viduje!

16 Aš šaukiaus Dievo,
ir VIEŠPATS mane
išgelbėjo.
17 Vakare, rytmetį ir vidudienį

---

1 M; dgl. Mss T Ps 86, 14: įžūlieji
2 Lit. nestatė Dievo prieš save
3 KT; dgl. Mss QGSym: Jis sugrąžins; S Hier: Sugrąžink
4 Žr. Ps. 32, 1.
5 Lit. nesislėpk nuo
6 Arba: spaudimo
7 Arba: persekioja
8 Lit. raitosi iš skausmo mano viduje
9 Sk. peleg lešonam (lit. jų liežuvio perskilimą). T.y. liežuvį, panašų į nuodingos gyvatės
10 T.y. mirusiųjų buveinę

aš skundžiausi ir vaitojau,
ir jis išgirdo mano balsą, 18 atpirko
nepaliestą mano gyvybę.
ʼNes arti manęs buvo
strėlininkai;
atslinko prie manęs
19 Jišmaelis ir Jaelamas ir visi
Rytų gyventojaiʼ[1],
kurie nesikeičia [belaisviais]
ir nebijo Dievo.

20 Jis[2] ištiesė savo ranką prieš
savo santarvininką[3],
sulaužė savo sandorą.
21 ʼSlidesnė už sviestąʼ[4] buvo jo
burna,
tačiau karas—jo širdis;
jo žodžiai buvo švelnesni už
aliejų,
tačiau jie buvo nuogi
kardai.

22 Mesk ant VIEŠPATIES savo
naštą[5],
ir jis tave aprūpins!
Jis niekados neleis
teisiajam svyruoti.

23 Bet tu, o Dieve, juos nustumsi
į kapo[6] duobę.
Kraugeriai ir klastininkai
neišgyvens pusės savo
amžiaus.
Bet aš pasitikiu tavim!

Dievu aš pasitikiu be baimės

Choro vadovui. Kaip ʼ„Karvelis ant tolimų terebintų"ʼ[7]. Dovydo miktam[8]. Kai filistinai jį suėmė Gate.

1 Sam 21, 13–15

56 Būk man malonus, o Dieve, nes
žmonės mane persekioja,
visą dieną kovodami mane
spaudžia!
2 Mano šmeižikai mane
persekioja visą dieną,
nes daug yra kovojančių
prieš mane.

Išaukštintasis, 3 kada aš bijau,
tavim pasitikiu!
4 Dievu, kurio žodį giriu,
Dievu pasitikiu; nebijau.
Ką gali man padaryti
ʼmirtingas žmogusʼ[9]?

5 Visą dieną jie ʼkalbasi, tariasiʼ[10];
prieš mane nukreipti visi jų
kėslai.
Piktam tikslui 6 jie buriasi[11],
tykoja;
štai jie stebi mano kulnis,
tikėdamies man atimti
gyvybę.
7 Dėl nedorybės ʼar jie begalėsʼ[12]
ištrūkti?
Supykęs nuversk tautas, o
Dieve!

8 Mano dejavimus[13] tu skaičiavai;
ʼsurink mano ašaras į savo
vandenmaišįʼ[14]!
Argi jos nepažymėtos tavo
ritiny?
9 ʼJei taipʼ[15], turės trauktis
atgal mano priešai
tą dieną, kai šauksiuos.
Iš to žinosiu, kad Dievas
užstoja mane.
10 Dievu, kurio žodį giriu,

---

1 Rk. M: kad nepriartėtų prie manęs, nes perdaug jų buvo su manim . 19 Dievas išgirs ir juos išklausys—jis, kuris sėdi soste nuo amžių. *Sela*
2 T.y. klastingas priešas
3 T.y. psalmininką. Rk.; M: taikos būvį
4 Sk. mėchma
5 Arba: dalią; G: rūpestį
6 Arba: dumbluotą; G: supuvimo
7 Rk.; M: „Nebylys karvelis tolimųjų tarpe"
8 Žr. Ps. 16, 1.
9 Lit. kūnas
10 Rk., plg. S; M: kenkia mano dalykui; arba: iškraipo mano žodžius
11 Sk. su HierT: jagoddū ; M: užpuola
12 Arba ar leistum jiems
13 Arba: klajones
14 Arba: įrašyk mano ašaras į savo pergamentą
15 Lit. Tada. T.y. jei iš tikrųjų taip yra, kad tu jas visas įtrauki į savo ritinį

VIEŠPAČIU, kurio žodį giriu,
11 Dievu pasitikiu; nebijau.
Ką gali man padaryti žmogus?

12 Turiu ištesėti, o Dieve, tau duotus įžadus:
tau atmokėsiu padėkos aukomis.
13 Nes tu išgelbėjai mano gyvybę iš mirties,
tikrai[1]—mano kojas nuo suklupimo,
kad vaikščiočiau Dievo akivaizdoje,
gyvenimo šviesoje.

Didelė, siekianti dangų, yra tavo malonė

Choro vadovui. [Kaip] „Nesunaikink!" Dovydo. Miktam[2]. Kai jis bėgo nuo Sauliaus į olą.

1 Sam 22, 1; 24, 3

57 Pasigailėk manęs, Dieve, pasigailėk manęs,
nes pas tave ieškojo prieglaudos mano siela!
Tavo sparnų paunksnyje globsiuos,
kol praeis nelaimė.

2 Aš šaukiuos Dievo, Aukščiausiojo,
Dievo, kuris ⌜atkeršys už mane⌝[3].
3 Jis atsiųs iš dangaus ir mane išgelbės,
pakrikdys[4] ⌜tuos, kurie⌝[5] mane persekioja. *Sela*
Dievas atsiųs savo malonę ir ištikimybę.

4 Aš turiu gulėti tarp liūtų,
godžiai ryjančių žmones.
Jų dantys yra ietys ir strėlės,
o jų liežuvis—aštrus kalavijas.

5 Pasikelk viršum dangaus, o Dieve!
Viršum visos žemės tepasirodo tavo skaistybė!

6 Jie paspendė pinkles mano kojoms,
kilpą mano kaklui.
Jie iškasė ⌜mano veidui⌝[6] duobę,
bet[7] įpuolė į ją patys. *Sela*

7 Tvirta mano širdis, o Dieve,
tvirta mano širdis![8]
Noriu giedoti ir skambinti.
8 Pabusk, mano siela[9]!
Pabuskite, arfa ir lyra!
Noriu pažadinti aušrą!
9 Noriu tau, Viešpatie, dėkoti tautose,
skambindamas tave girti nacijose!
10 Nes didelė, siekianti dangų, yra tavo malonė
ir siekianti debesis tavo ištikimybė.

11 Pasikelk viršum dangaus, o Dieve!
Viršum visos žemės tepasirodo tavo skaistybė!

Neteisūs teisėjai

Choro vadovui. [Kaip] „Nesunaikink!" Dovydo. Miktam[10].

58 Ar iš tikrųjų jūs,galingieji[11], darote teisingus sprendimus?
Ar nešališkai teisiate žmones?
2 Ne, piktavališkai jūs elgiatės šalyje;
smurtą išsvarsto jūsų rankos.

---

1 Lit. argi ne?
2 Žr. Ps 16, 1.
3 Arba: pasieks savo tikslą mano labui
4 Sk. jecharéf. Arba: mes iššūkį (tiems, kurie); arba: nuo plūdimo (tų, kurie)
5 GS; M: tą, kuris
6 T.y. kad veidu žemyn įpulčiau į; arba: ties manim
7 GS; ~M
8 T.y. aš esu tau ištikimas, ir niekas nesugriaus mano pasitikėjimo tavim.
9 Lit. šlove
10 Žr. Ps 16, 1.
11 Arba: dievai

3 Nusigręžę[1] yra bedieviai jau
nuo motinos įsčių,
nuklydę jau nuo pat gimimo
melagiai.
4 Jie turi nuodų, panašių į
gyvatės nuodus,
kaip kurčia angis, kuri
užsikemša ausis,
5 kuri nenori girdėti žavėtojų,
prityrusio kerėtojo balso.

6 O Dieve, išdaužyk jiems dantis
iš jų burnos;
liūtukų iltinius išlaužk, o
VIEŠPATIE!
7 Jie teišnyksta kaip vanduo,
kuris sau nuteka,
⌜kaip mindoma žolė
tesuvysta⌝[2]!
8 Jie tebūnie kaip sraigė, kuri
šliuoždama sutyžta,
kaip moters negyvas gimęs
kūdikis, kuris neišvydo
saulės!
9 ⌜Jų erškėčiams dar neišaugus į
krūmą,
kaip dagį, kaip dilgėlę jis[3]
su vėtra juos⌝[4] tenupučia
šalin!

10 Teisusis džiaugsis, kai pamatys,
⌜kad apgintas⌝[5],
savo kojas[6] jis plaus
nedorėlio kraujuje.
11 O žmonės sakys: „Tikrai gauna
atpildą teisusis!
Tikrai yra Dievas, kuris
teisia žemėje!“

Išlaisvink mane nuo mano priešų, mano Dieve!

Choro vadovui. [Kaip] „Nesunaikink!“ Dovydo. Miktam[7]. Kai Saulius išsiuntė [pasiuntinius] ir tie sergėjo namus, norėdami jį nužudyti.

59 Išlaisvink mane nuo mano
priešų, mano Dieve!
Nuo tų, kurie sukyla prieš
mane, apgink mane!
2 Išlaisvink mane nuo piktadarių
ir nuo kraujotroškų
išgelbėk mane!

3 Nes štai jie tykoja mano
gyvybės;
buriasi prieš mane
galingieji.
Ne dėl mano nuodėmės, ne dėl
mano nusidėjimo,
VIEŠPATIE!
4 Be mano kaltės jie atbėgę
išsirikiuoja.
Pabusk manęs sutikti ir
pasižiūrėk!
5 Tu, VIEŠPATIE Dieve,
kariuomenių Dieve,
Izraelio Dieve,
pabusk visų tautų bausti!
Nesigailėk nė vieno
klastingo piktadario!
Sela

6 Jie sugrįžta vakare,
kaukia kaip šunys
ir laksto aplink miestą.
7 Štai jie pliopia[8] savo burna,
kalavijai eina iš jų lūpų,
nes [jie mano]: „Kas
girdės?“
8 Bet tu, o VIEŠPATIE, juokies iš
jų,
tyčiojies iš visų tautų.

9 Mano[9] Stiprybe, tavęs aš nóriai
lauksiu,
nes tu, Dieve, esi mano
aukštumos pilis.
10 Mano maloningas Dievas ⌜mane
pasitiks⌝[10],
Dievas leis man su pergale
žiūrėti į mano šmeižėjus.

---

1 Būtent nuo Dievo ir sandoros su juo; arba: Pasibjaurėtini
2 Rk. M: jis teįtempia (= šaudo?) savo strėles kaip tie, kurie sukrinta
3 T.y. Dievas
4 Rk. M: Jūsų puodams dar nepajutus (= neįkaitus nuo) erškėčio, ar tas būtų žalias, ar degantis (lit. degimas), jis su vėtra jį
5 Lit. atkeršijimą
6 GS: rankas
7 Žr. Ps 16, 1.
8 Arba: pursloja
9 Kkr. Mss GT, 18 skn.; M: Jo
10 Arba: eis pirm manęs

11 Nenužudyk jų [iš karto], kad
mano tauta nepamirštų!
Savo jėga padaryk juos
svyruojančius ir juos
pargriauk[1],
mūsų Skyde, Viešpatie!
12 Savo burnos nuodėme,
savo lūpų paskalomis
jie tebūnie pagauti savo
puikybėje!
13 Dėl prakeikimų ir melų, kuriuos
jie ištaria,
užsirūstinęs padaryk jiems
galą!
Padaryk galą, kad jų
nebebūtų!
Tada žinos, kad Dievas
viešpatauja Jokūbui,
ligi žemės pakraščių. *Sela*

14 Jie sugrįžta vakare,
kaukia kaip šunys,
ir laksto aplink miestą.
15 Jie bėgioja aplinkui, kad gautų
ko ėsti;
jei nepasisotina, jie urzgia[2].

16 Bet aš apgiedosiu tavo stiprybę
ir krykštausiu rytmetį dėl
tavo malonės,
nes tu man pasidarei pilis
ir prieglauda mano
apgulties dieną.
17 O mano Stiprybe, noriu tau
giedoti gyrių,
nes tu, Dieve, esi mano pilis!
O mano maloningas Dieve!

Su Dievu mes pasieksime pergalę

Choro vadovui. Kaip „Lelija". Liudijimas. Dovydo miktam[3]. Pamokymui. Kai jis kariavo su Aram-Naharaimu ir Aram-Şoba ir kai sugrįžęs Joabas sumušė dvylika tūkstančių edomiečių Druskos slėnyje.

2 Sam 8, 13; 1 Kron 18, 12

60 O Dieve, tu mus atstūmei,
pralaužei mūsų eiles;
tu užsirūstinai—o,
atstatyk mus!
2 Tu sudrebinai šalį, ją
suplaišinai—
užtaisyk jos plyšius, nes ji
susvyravo!
3 Davei patirti savo tautai
kietybių,
mus girdei svaiginančiu
vynu.
4 Tu davei ženklą tiems, kurie
tavęs bijo,
kad jie bėgtų nuo lanko.
Sela
5 Kad tavo mylimieji būtų
išgelbėti,
padėk savo dešine ir
išklausyk mus!

6 Dievas kalbėjo savo šventovėje:
„Aš noriu džiūgauti! Noriu
išdalinti Sechemą
ir atmatuoti Sukoto slėnį!
7 Mano yra Gileadas ir mano
Menašė.
Efraimas yra mano galvos
šalmas,
Judas—mano skeptras.
8 Moabas yra mano praustuvas.
Ant Edomo aš numesiu savo
kurpę.
⸢Ant Filistijos pakelsiu
pergalės šauksmą⸣[4]".

9 Kas mane nuves į sutvirtintą
miestą?
Kas mane nulydės į Edomą?
10 Ar ne tu esi, o Dieve, kuris ⸢mus
atstūmei⸣[5]
ir nebeištraukei, o Dieve, su
mūsų kariuomenėmis?
11 Suteik mums išgelbą nuo
priešininko,
nes niekai yra žmonių
pagálba!
12 Su Dievu mes pasieksime
pergalę;
jis yra tas, kuris sumindys
mūsų priešininkus.

Aš norėčiau viešėti tavo palapinėje amžinai

Choro vadovui. Styginiais instrumentais. Dovydo.

---

1 Arba: numesk žemyn (būtent į šeolį)
2 GV; M: pasilieka per naktį
3 Žr. Ps 16, 1.

4 Ms S Ps 108, 9. Arba: Ant Filistėjos nugarsės mano pergalės šauksmas. M: Dėl manęs krykštauk, Filistėja!
5 Arba: užsirūstinai ant mūsų

61 Išgirsk, o Dieve, mano
maldavimą,
kreipk dėmesį į mano maldą!
2 Nuo žemės[1] krašto
tavęs šaukiuos,
mano širdžiai alpstant.
Ant uolos, kuri man per aukšta,
užvesk mane!
3 Nes tu buvai man
prieglauda,
stiprus bokštas gintis nuo
priešo.
4 Aš norėčiau viešėti tavo
palapinėje amžinai,
glaustis tavo sparnų
priedangoje! *Sela*
5 Nes tu, o Dieve, girdėjai mano
įžadus:
⸢patenkinai geidavimą⸣[2] tų,
kurie bijo tavo vardo.

6 Prailgink karaliaus amžių!
Tegul jo metai tęsias iš
kartos į kartą!
7 Jis tesėdi soste per amžius
Dievo akivaizdoje!
Malonė ir ištikimybė jį
tesaugoja!

8 Tada tegul vis giedosiu gyrių
tavo vardui,
diena iš dienos tesėdamas
savo įžadus!

Tik Dievo tyliai laukia mano siela

Choro vadovui. Jedutūno[3]. Dovydo psalmė.

62 Tik Dievo
tyliai laukia mano siela;
iš jo ateina man
išgelbėjimas.
2 Tik jis yra ⸢mano gelbstinti
uola⸣[4],
mano pilis— aš daug
nesvyruosiu!

3 Kaip ilgai jūs pulsite asmenį,
jį atakuosite[5] jūs visi,
kaip pasvirusią sieną,
įgriautą tvorą?
4 Tik apgaules[6] jie sumano, kad
suklaidintų.
Jie mėgsta melą;
savo burna jie laimina,
o savo viduje keikia. *Sela*

5 Tik Dievo
tyliai lauk, mano siela,
nes iš jo ateina mano viltis!
6 Tik jis yra mano gelbstinti uola,
mano pilis—aš nesvyruosiu!
7 Ant Dievo rymo mano
išgelbėjimas ir mano
garbė.
Mano apginties uola, mano
prieglobstis yra Dievas.
8 Pasitikėk juo, ⸢tauta, kiekvienu
metu⸣[7]!
Išliekite jo akivaizdoje savo
širdį!
Dievas yra mūsų
prieglauda! *Sela*

9 Tik kvapas yra žemakilmiai,
netikrovė—aukštakilmiai.
Svarstyklėse jie turi pakilti
aukštyn:
jie visi drauge lengvesni už
kvapą!
10 Nepasitikėkite prievarta įgytu
turtu,
nedėkite į grobį tuščių
vilčių!
Jei tarpsta turtai, nelenkit
prie jų širdies!

11 Vieną dalyką Dievas kalbėjo;
yra du dalykai, kuriuos
išgirdau:
kad galybė yra Dievo
12 ir kad tavo, Viešpatie,
malonė,
nes tu atlyginsi
kiekvienam pagal jo darbą.

12 Job 34, 11; Jer 17, 10; Mt 16, 27; Rom 2, 6; Apr 2, 23

Tavo malonė geresnė už gyvenimą

Dovydo psalmė. Kai jis buvo Judo dykumoje.

1 Sam 23, 14

1 Arba: šalies
2 Rk.; M: davei nuosavybę
3 Kl. Mss; GAkvSymHier: Pagal Jedutūną (t.y. Jedutūno muzikos būdu)
4 Lit. mano uola ir mano išgelbėjimas
5 Rk.; M: žudysite
6 Rk.; M: nuo jo pakėlimo
7 G: visa bendruomene

63

O Dieve, ⌜mano Dieve, tavęs aš ieškau⌝[1].
Tavęs troško mano siela.
Alpo tavęs begeisdamas mano kūnas
kaip sausa ir suvargusi žemė be vandens.
2 Taip [trokšdamas] aš šventovėje regėjau tave,
išvysdamas tavo galybę ir šlovę.
3 Juk tavo malonė geresnė už gyvenimą.
Mano lūpos tegul giria tave!
4 Taip aš garbinsiu tave kol gyvas;
tavo vardu pakelsiu rankas.
5 Tarsi riebiu maistu pasisotins mano siela,
ir krykštaujančiomis lūpomis tave girs mano burnà.

6 Kai tik tave atsiminsiu savo guolyje,
nakties budėjimuose mąstysiu apie tave.
7 Nes tu buvai man pagalba,
ir tavo sparnų paunksnyje krykštavau.
8 Mano siela įsikibo į tave;
mane palaikė tavo dešinė.

9 Bet tie, kurie ⌜siekia pražudyti⌝[2] mano gyvybę,
tegul nueina į žemiausias žemės sritis!
10 Jų kiekvieną tegul atiduoda kalavijui!
Tegul jie tampa šakalų dalim!
11 Tačiau karalius linksminsis Dievu.
Girsis kiekvienas, kuris juo prisiekia,
nes[3] melagių burna bus užkimšta.

Nuo priešo baisaus grasinimo apsaugok mano gyvybę!

1 Arba: tu esi mano Dievas, kurio aš ieškau
2 G: be pagrindo siekia atimti
3 Arba: bet

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

64

Išgirsk, o Dieve, mano balsą, kai skundžiuos!
Nuo priešo baisaus grasinimo apsaugok mano gyvybę!
2 Paslėpk mane nuo nelabųjų klikos[4],
nuo sambūrio piktadarių,
3 kurie pagalando savo liežuvį kaip kalaviją,
taikė nuodingus žodžius kaip strėles,
4 kad šautų iš pasalų į nekaltąjį!
Staiga ir be baimės[5] jie šovė į jį.
5 Jie ⌜tvirtai laikėsi pikto sumanymo⌝[6];
jie aptarė, kaip paslėpti žabangus.
Jie sakė: „Kas juos[7] pastebės?
6 Kas ištirs mūsų nedorybes?
Mes nùslėpėme[8] išgalvotą planą“.
(O, žmogaus vidus,
širdis—kokia neištiriama!)

7 Bet Dievas paleido į juos strėlę—
staiga jie buvo sužeisti!
8 ⌜Ir jis juos pargriovė dėl jų liežuvio⌝[9].
Kraipė galvą kiekvienas, kuris juos matė.
9 Tada bijojo visi žmonės,
skelbė Dievo veikalą
ir apmąstė jo darbą.
10 Teisusis tegul džiaugiasi VIEŠPAČIU
ir glaudžiasi prie jo!
Ir tesigiria visi tiesiaširdžiai!

Tu apvainikavai metus savo gėrybėmis
Choro vadovui.Dovydo psalmė. Giesmė.

4 Lit. tarybos
5 T.y. nebijodami Dievo
6 Arba: drąsinosi piktam tikslui
7 SHier: mus
8 Dgl. Mss; M: užbaigėme
9 Rk.; M: Ir jie pargriovė jį; jų liežuvis ant jų

65 Tau pritinka[1] gyriaus giesmė,
o Dieve, Şijonoje,
ir tau ištesimi įžadai,
2 o maldos klausytojau!
Pas tave atneša[2] kiekvienas
kūnas
3 savo nuodėmingus darbus.
Kai mus įveikė mūsų
priešgyniavimai,
tu juos atleidai.
4 Laimingas, kurį tu išsirenki ir
padarai sau artimą,
kuris gali gyventi tavo
kiemuose.
Tegul pasitenkinsime tavo
namų gražumu[3],
tavo šventyklos šventumu!

5 Nuogąstingais darbais tu,
teikdamas pergalę, mus
išklausai,
o Dieve, mūsų gelbėtojau,
pasitikėjime visų žemės
pakraščių
ir tolimųjų pajūrių[4].
6 Tu, kuris tvirtai padėjai kalnus
savo jėga,
susijuosęs galybe;
7 kuris nutildei marių ūžimą,
jų bangų ošimą,
ir tautų sambrūzdį.
8 Pakraščių gyventojai bijojosi
tavo ženklų.
Ryto ir vakaro pradmėms
tu leidai krykštauti.

9 Tu aplankei žemę ir ją palaistei,
ją padarei labai derlingą.—
Dievo upelis
buvo pilnas vandens!—
Tu leidai užderėti jų javams,
nes taip tu ją paruošei:
10 tu pagirdei jos vagas,
sulyginai jos grumstus,
lietaus būriais ją suminkštinai,
jos augmenis palaiminai.
11 Tu apvainikavai metus savo
gėrybėmis,
ir tavo pėdsakai[5] varvėjo
riebalais.
12 Lašėjo stepių ganyklos,
ir džiūgavimu apsijuosė
kalvos.
13 Apsivilko pievos avimis,
ir kloniai apsidengė javais.
Linksmai jie šūkavo ir giedojo.

Ateikite ir pamatykite Dievo veikalus!
Choro vadovui. Giesmė. Psalmė.

66 Krykštauk Dievui, visa žeme!
2 Apgiedokite jo vardo garbę!
Surenkite jam garbingą
gyrių!
3 Sakykite Dievui: „Kokie baisūs
tavo darbai!
Dėl didelės tavo galios
dedas tau pavaldūs tavo
priešai.
4 Visa žemė tegul pagarbina tave
ir tau gieda,
tegul apgieda tavo vardą!“
Sela

5 Ateikite ir pamatykite Dievo
veikalus!
Jis nuogąstus savo veikla
žmonijai.
6 Jis pavertė jūrą sausuma—
per upę jie perėjo pėsti!
Ten mes džiaugėmės juo.
7 Jis viešpatauja savo galybe per
amžius.
Jo akys stebi tautas—
maištininkai tenesikelia
prieš jį! *Sela*

8 Garbinkite, tautos, mūsų Dievą
ir duokite išgirsti jo
šlovinimo garsą!
9 Jis yra tas, kurs mus išlaikė
tarp gyvųjų
ir neleido svyruoti mūsų
kojai.
10 Bet tu mus mėginai, o Dieve,
pervalei mus ugnimi, kaip
kad pervalo sidabrą.
11 Tu mus įvedei į žabangus,
uždėjai ⸢slegiančią naštą⸣[6]
ant mūsų strėnų.
12 Tu leidai žmonėms važiuoti per
mūsų galvą.

1 GS; M: tyla
2 Rk.; M: ateina
3 Arba: gėrybėmis
4 Sk. įžjym ; M: jūros; S: tautų

5 Lit. vėžės
6 T: grandinės

Mes turėjome eiti per ugnį
ir per vandenį!
Bet tu mus išvedei į laisvę[1].

13 Aš įeisiu į tavo namus su
deginamosiomis
aukomis,
tau ištesėsiu savo įžadus,
14 kuriems praviro mano lūpos,
kuriuos pažadėjo mano
burnà , kai buvau
prislėgtas.
15 Tau aukosiu riebių avių aukas
su avinų aukos kvapu,
paruošiu jaučius su ožiais.
Sela

16 Jūs visi, kurie bijote Dievo,
ateikite, klausykite! Aš
noriu pasakoti,
ką jis yra man padaręs.
17 Jo šaukiaus savo burna,
tačiau [jo] aukštinimas [jau]
buvo man ant liežuvio.
18 Jei būčiau pastebėjęs pikta savo
širdyje,
tai Viešpats nebūtų
išklausęs.
19 Bet tikrai Dievas išklausė;
jis įsidėmėjo mano maldos
balsą.
20 Pagarbintas tebūnie Dievas,
kuris neatmetė mano
maldos
ir savo malonės
[neatitraukė] nuo manęs!

6 Iš 14, 21 6 Još 3, 14–17

Mus palaimino Dievas

Choro vadovui. Styginiais instrumentais. Psalmė. Giesmė.

67 Dievas tebūnie mums malonus ir
tegul laimina mus,
tegul leidžia savo veidui šviesti
pas mus, *Sela*
2 kad pažintų žemėje tavo
valdžią[2],
tarp visų pagonių tavo
išganymą!
3 Tautos tegul giria tave, o Dieve,
tegul giria tave visos
tautos!

4 Tegul linksminasi ir krykštauja
nacijos,
nes tu teisi ⌜pasaulį
teisingai,
teisi⌝[3] tautas nešališkai
ir nacijoms žemėje
vadovauji! *Sela*
5 Tautos tegul giria tave, o Dieve,
tegul giria tave visos
tautos!

6 Žemė atidavė savo derlių:
mus palaimino Dievas,
mūsų Dievas.
7 ⌜Tegul laimina⌝[4] mus Dievas,
ir tegul jo bijo
visi žemės pakraščiai!

Dievo atvykimas

Choro vadovui. Dovydo psalmė. Giesmė.

68 Keliasi Dievas—
išlaksto jo priešai,
ir jo nekentėjai bėga nuo
jo.
2 Kaip kad dūmai išsisklaido, ⌜jie
išsisklaido⌝[5].
Kaip vaškas sutirpsta nuo
ugnies,
taip pragaišta nedorėliai
nuo Dievo.
3 Bet teisieji linksminasi,
džiūgauja
Dievo akivaizdoje ir
džiaugsmingai šūkauja.

4 Giedokite Dievui! Skambinkite
jo vardui!
Supilkite kelią tam, kuris
važiuoja ⌜ant debesų⌝[6]!
Jah—jo vardas.
Džiūgaukite jo
akivaizdoje!
5 Našlaičių tėvas ir našlių
gynėjas
yra Dievas iš savo šventos
buveinės—
6 Dievas, kuris apgyvendino
vienišus šeimose,
kuris išvedė belaisvius ⌜į
laimingą buitį⌝[7].

---

1 Rk., plg. GST; M: perteklių
2 Lit. kelią

3 GS; ~M
4 Arba: Palaimino
5 GSTV; M: tu [juos] išsklaidai
6 Arba: per dykumas
7 Arba: su muzika

Bet maištininkai ⌐liko
gyventi¬[1] išdegusioje
šalyje.

7 O Dieve, kai tu išėjai savo
tautos priešakyje,
kai žygiavai per dykumą,
Sela
8 žemė drebėjo,
taip pat dangūs lašėjo
nuo Dievo, Sinajiečio,
nuo Dievo, Izraelio Dievo!
9 Gausingam lietui
leidai lyti, o Dieve.
Tavo suvargusi paveldėta
šalis—
tu ją atgaivinai.
10 Tavo žmonės įsikūrė joje;
būdamas geras, tu ją
paruošei
varguoliui, o Dieve.

11 Viešpats taria žodį—
didelis būrys tų, kurios
praneša linksmą žinią:
12 „Kariuomenių karaliai
bėga! Jie bėga!"
O namų gražuolė
gauna savo dalį grobio:
13 (Ar jūs norite gulėti tarp ⌐balno
nešulių¬[2]?)[3]
karvelio sparnus,
aptrauktus sidabru,
ir jo plunksnas—geltonu
auksu.
14 Kai Visagalis išsklaidė
joje[4] karalius,
snigo Şalmone.

15 O Dievo kalnyne,
Bašano kalnyne!
Kalnyne su gūbriais,
Bašano kalnyne!
16 Ko šnairuojate jūs,
gūbriuoti kalnai,
į kalną, kurio Dievas geidė savo
buveinei?
Taip, VIEŠPATS jame
gyvens per amžius!

17 Dievo vežimų—dukart po
dešimt tūkstančių
[su] tūkstančiais
lankininkų.
Viešpats ⌐atėjo iš Sinajaus į
šventovę¬[5]!
18 Tu užžengei į aukštybę,
vedeis belaisvius,
ėmei dovanų iš žmonių,
net iš maištadarių,
kad [ten] gyventum,
VIEŠPATIE[6], Dieve.

19 Tebūnie garbinamas Viešpats
dien iš dienos!
Jis neša mūsų naštas.
Dievas yra mūsų
išgelbėjimas! *Sela*
20 Dievas yra mums
išganymo Dievas,
ir Jahvė, Viešpats,
turi išeičių iš mirties.

21 Tačiau Dievas sudaužys
galvą savo priešams,
plaukuotą momenį tam,
kuris elgiasi nusikalstamai.
22 Viešpats tarė:
„Iš Bašano aš juos[7]
sugrąžinsiu,
sugrąžinsiu iš jūros gilumų,
23 kad nusiplautum[8]
⌐kraują nuo savo kojų¬[9],
kad tavo šunų liežuvis
gautų savo dalį iš priešų!"

24 Matė tavo įžengimą, Dieve,
įžengimą mano Dievo,
mano Karaliaus, į šventovę:
25 priešaky ėjo giesmininkai,
iš paskos muzikantai
tarp[10] mergaičių, mušančių
būgnus.

---

1 Arba (plg. G): buvo palaidoti
2 Arba: gardų
3 Intarpas iš Ts 5, 16
4 T.y. šalyje
5 Rk., plg. Dt. 33, 2; M: yra tarp jų, Sinajus šventovėje (arba: tarp šventųjų)
6 Hbr. Jah
7 T.y. priešus; žr. 23 skn.
8 GST; M: sudaužytum
9 Lit. savo koją nuo kraujo
10 Lit. vidury

26 Susirinkime ⌜jie garbino⌝[1] Dievą,
VIEŠPATĮ Izraelio
sušaukime.
27 Ten Benjaminas,
mažiausiasis, tačiau jų
valdovas!
Judo kunigaikščiai, jų
triukšminga minia!
Zebuluno kunigaikščiai,
Naftalio kunigaikščiai!

28 Pašauk[2], Dieve, savo galybę⌝[3],
⌜dievišką galybę⌝[4],
su kuria tu veikei už mus
29 iš savo šventyklos viršum
Jeruzalės!
Tegul karaliai tau neša
dovanas!
30 Sudrausk nendryno žvėrį,
kaimenę bulių
su tautų veršiais!
Sutrypk[5] tuos, kurie geidžia
sidabro!
Išsklaidyk tautas, kurios
mėgsta karus!
31 Tegul ⌜neša bronzos reikmenis⌝[6]
iš Egipto!
Tegul Kušas ištiesia savo
rankas[7] į Dievą!

32 Žemės karalystės,
giedokite Dievui,
skambinkite Viešpačiui!
Sela
33 Tam, kuris važiuoja per dangus,
senovinius dangus!
Klausykis! Jis išduoda savo
balsą, galingą balsą!
34 Pripažinkite Dievui galybę!
Viršum Izraelio jo didybė,
ir jo galybė debesyse!
35 Baisus ⌜yra Dievas⌝[8],
[veikdamas] iš savo
šventyklos.
Jis yra Izraelio Dievas,
kuris teikia
galybę ir stiprybę savo[9]
tautai.

Pagarbintas tebūnie Dievas!

8 Iš 19, 18   18 Ef 4, 8

Uolumas tavo namams sugraužė mane
Choro vadovui. Kaip „Lelijos..." Dovydo.

69 Gelbėk mane, Dieve, nes pakilo
vanduo man iki kaklo!
2 Nugrimzdau į gelmės
dumblus,
ir nebėra kur tvirtai
atsistoti.
Patekau į vandenų gilybes,
ir srovė mane nunešė šalin.
3 Pailsau bešaukdamas;
užkimo mano gerklė.
Aptemo mano akys,
belaukiant mano Dievo.
4 Daugiau nei mano galvos
plaukų yra tų,
kurie be priežasties manęs
nekenčia.
Aibės yra tų, kurie nori mane
sunaikinti—
mano priešai, apmeluoją
mane.
Ko nesu pagrobęs,
tą turiu grąžinti.

5 O Dieve, tu žinai mano
kvailystę,
ir mano nusikaltimai tau ne
paslaptis.
6 Tenebūnie gėdinami per mane
tie, kurie viliasi tavęs,
Valdove, kariuomenių
VIEŠPATIE!
Tenebūnie įžeidžiami per mane
tie, kurie ieško tavęs,
Izraelio Dieve!
7 Nes dėl tavęs aš pakėliau
plūdimą,
gėda apdengė man veidą.
8 Svetimas pasidariau savo
broliams
ir nesavas savo motinos
sūnums.
9 Nes uolumas tavo namams
sugraužė mane,

1 Sk. bēr[e]chû; M: garbinkite (lit. laiminkite)
2 Lit. Įsakyk
3 Dgl. Mss GSSymT; M: tavo Dievas įsakė tavo galybei
4 Rk.; M: Pasirodyk stiprus, o Dieve
5 Rk.; M: kuris sutrypė
6 Arba: neša mėlyną medžiagą; arba: ateina pasiuntiniai
7 su duokle
8 GHier; M: tu, Dieve, esi
9 GST; ~M

ir įžeidimai tų, kurie tave įžeidžia, krito ant manęs.
10 ⌜Nusižeminau pasninkaudamas⌝[1]—
susilaukiau tik įžeidimų.
11 Padariau ašutinę savo drabužiu—
tapau jiems pašaipos žodžiu.
12 Tauzija apie mane sėdintieji vartuose
ir girtuoklių pašaipios dainos.

13 O aš—mano malda [tepasiekia] tave,
o VIEŠPATIE, [tavo] mėgstamu metu!
O Dieve, savo didele malone išklausyk mane,
savo ištikima pagalba!
14 Ištrauk mane iš dumblo, kad nenugrimzčiau!
Tegul aš būsiu išgelbėtas iš tų, kurie manęs nekenčia,
ir iš vandens gelmių.
15 Tenenuneša manęs vandenų srovė,
ir tenepraryja manęs gelmė,
ir tenesučiaupia viršum manęs šulinys savo burnos!
16 Išklausyk mane, VIEŠPATIE, nes dosni tavo malonė!
Pagal savo didįjį gailestingumą gręžkis į mane!
17 Nepaslėpk savo veido nuo savo tarno,
nes bėdoj esu; nedelsiant išklausyk mane!
18 Priartėk prie manęs, atpirk mane!
Dėl mano priešų išlaisvink mane!

19 Tu žinai, kaip mane plūsta,[2]
⌜tau žinomi⌝[3] visi mano priešininkai.
20 Plūdimas palaužė man širdį,
ir nepagydoma buvo man daroma gėda ir užgaulė.
Aš laukiau užjautėjo, bet jo nebuvo,
ir guodėjų, bet nesuradau.
21 Jie įdėjo nuodų man į paguodos duoną
ir mano troškuliui malšinti girdė mane actu.

22 Tepavirsta jų stalas jų akivaizdoje spąstais
⌜ir jų aukų pokyliai⌝[4] žabangais!
23 Teaptemsta jų akys, kad neregėtų,
ir padaryk, kad jų strėnos visada svyruotų!
24 Išliek ant jų savo įtūžį,
ir tavo rūstybės karštis tepasiekia juos!
25 Jų stovykla[5] tegul palieka be žmonių;
jų palapinėse tegul niekas negyvena!
26 Nes tą[6], kurį sumušei, jie persekiojo
ir skausmą to, kurį sužeidei, jie didino[7].
27 Krauk jiems kaltę ant kaltės,
ir tegul jie negauna pateisinimo iš tavęs!
28 Tebūnie išdildyti iš gyvenimo knygos
ir su teisiaisiais tenebūnie rašomi!

29 Bet aš esu suvargęs ir skausmų suimtas;
tavo pagalba, o Dieve, tegul apgina mane!
30 Tegul girsiu Dievo vardą giesme
ir tegul jį aukštinsiu dėkojimu!
31 Tai VIEŠPAČIUI patiks labiau už jautį,

---

1 GS; arba: Išliejau savo sielą pasninkaudamas; M: Verkiau pasninkaudamas—mano siela
2 M + man daromą gėdą ir užgaulę. Tie žodžiai nukelti į 20b, kur jie atbaigia nutrupėjusį sakinį.
3 Lit. prieš tave yra
4 T; arba: net jų (stalo) kompanionai
5 T.y. palapinėse gyvenančių vietovė, aptverta akmenine siena
6 GS Hier; M: tu
7 GS; M: pasakojo

už bulių, raguotą,
skeltanagį.
32 ⌈Tai matykite⌉[1] ,nuolankieji, ⌈ir
džiaukitės⌉[2];
jūs, kurie ieškote Dievo,—
tęatgyja jūsų širdis!
33 Nes VIEŠPATS klausosi
beturčių
ir savo belaisvių nėra
paniekinęs.

34 Tegul jį giria dangūs ir žemė,
jūros ir visa, kas kužda jose!
35 Nes Dievas išgelbės Şijoną
ir atstatys Judo miestus.
Jie[3] ten įsikurs ir jį
užvaldys.
36 Jo tarnų palikuonys jį paveldės,
o jo vardo mylėtojai jame
gyvens.

4 Ps 35, 19; Jn 15, 25 9 Jn 2, 17 9 Rom 15, 3 21 Mt 27, 48; Mk 15, 36; Jn 19, 28–29 22–23 Rom 11, 9–10 25 Apd 1, 20 28 Iš 32, 32; Apr 3, 5; 13, 8; 17, 8

Skubėk man padėti!

Choro vadovui. Dovydo. Priminimui.

70 Teikis[4], Dieve, mane išgelbėti!
VIEŠPATIE, skubėk man
padėti!
2 Tegul susigėsta ir drovisi,
kurie kėsinas į mano
gyvybę!
Tegul atsitraukia susilaukę
negarbės,
kurie gėrisi mano nelaime!
3 Teapsigręžia iš gėdos,
kurie sako: „Aha, aha!“[5]

4 Tegul džiaugiasi ir linksminasi
tavim
visi, kurie tavęs ieško,
ir nuolat tegul sako: „Didis yra
Dievas“
tie, kurie myli tavo
išganymą!
5 Nors aš neturtingas ir suvargęs,
tu Dieve, skubėk pas mane!

Neatstumk manęs senatvėje!

71 Pas tave, o VIEŠPATIE, radau
prieglaudą;
tegul niekad nebūsiu
sugėdintas!
2 Savo teisumu vaduok mane ir
leisk man ištrūkti!
Palenk prie manęs savo ausį
ir gelbėk mane!
3 Būk man priebėgos uola,
pas kurią galėčiau ateiti bet
kada! ⌈Duok įsaką⌉[6]
gelbėti mane,
nes tu esi mano uola ir
mano tvirtovė.

4 Mano Dieve, ištrauk mane iš
bedievio rankos,
iš skriaudėjo ir engėjo
letenos!
5 Nes tu, Viešpatie, esi mano
viltis,
mano pasitikėjimas, o
Jahve, nuo mano
jaunystės.
6 Tu buvai man parama nuo pat
gimimo;
⌈nuo mano motinos įsčių tu
buvai mano globėjas⌉[7].
Aš nuolat giedu tau gyrių.
7 Kaip ženklas[8] tapau daugeliui,
bet tu buvai man galinga
prieglauda.
8 Mano burna buvo pilna tau
gyriaus,
visą dieną tavo garbinimo.

9 Neatstumk manęs senatvėje;
mano jėgoms išsekus,
nepalik manęs!
10 Nes mano priešai sakė apie
mane,
ir kurie tyko mano gyvybės,
tarėsi vienas su kitu:
11 „Dievas jį paliko;
jį vykitės ir sugaukite,
nes nėra vaduotojo!“

---

1 Rk.; M: Tai matė; kkr. MssG: Tegul tai mato
2 S; M: džiaugėsi; dgl. MssG: ir tegul džiaugiasi
3 T.y. jo tarnai
4 Rk., plg. Ps 40, 13; ~M
5 Šūksmas, reiškiąs psalmininko priešų pasityčiojimą
6 Arba: Tu įsakei; arba rk. su GPs 31,2: tvirta pilis
7 GHier; 4QPs[a]T: nuo mano motinos įsčių tu buvai mano stiprybė. Arba: tu buvai mano priėmėjas iš mano motinos įsčių
8 T.y. kaip Dievo apvaizdinio rūpesčio ar kaip viešas ir įspėjąs Dievo nubaudimo pavyzdys

12 O Dieve, nebūk toli nuo manęs!
Mano Dieve, skubėk man
padėti!
13 Tegul ⌈susigėsta, susilaukia
negarbės⌉[1]
mano kaltintojai[2]!
Tegul apsigaubia išpeikimu ir
negarbe,
kurie trokšta man nelaimės!
14 Bet aš nuolat turėsiu vilties
ir vis pridėsiu prie viso tavo
gyriaus.
15 Tegul mano burna pasakoja
tavo teisumą[3],
visą dieną tavo išganymą,
nors ir nesugebu pasakoti.
16 Aš ⌈ateisiu [apsakyti tavo]
galingų veiksmų⌉[4],
Viešpatie, Jahve,
minėsiu tavo teisumą, tavo
vieno!

17 O Dieve, tu mane mokei nuo pat
mano jaunystės,
ir iki šiol skelbiau tavo
nuostabius darbus.
18 Bet ir iki žilos senatvės,
o Dieve, nepalik manęs,
kol paskelbsiu tavo galią[5]
visai būsimai kartai!
Tavo karžygiška jėga 19 ir tavo
teisumas,
o Dieve, pasiekia dangaus
aukštybę.
Tu, kuris padarei didžių
dalykų—
o Dieve, kas yra tau lygus?
20 Nors davei man patirti bėdų,
daug ir skaudžių,
mane vėl atgaivinsi.
Iš žemės gilybių
tu vėl mane iškelsi viršun.

21 Tu padidinsi mano orumą
ir mane apsiausi paguoda.
22 Tegul garsiai aš tave girsiu
árfa[6]—
tavo ištikimybę, mano
Dieve!
Tegul tau skambinsiu lyrà,
o Izraelio Šventasis!
23 Tekrykštauja mano lūpos—
aš juk noriu tau giedoti—
ir mano siela, kurią
atpirkai!
24 Taip pat mano liežuvis visą
dieną
tegul kalba apie tavo
teisumą!
Nes turėjo sarmatytis, nes buvo
sugėdinti,
kurie troško man nelaimės.

Linkėjimai karaliui
Saliamono

72 O Dieve, savo nuosprendžius
įteik karaliui,
savo teisybę karaliaus
sūnui,
2 kad jis teisingai teistų tavo
tautą
ir teisėtai tavo
varginguosius.
3 Kalnai tegul atneša gerovę
tautai
ir kalvos teisybę[7]!
4 Tegul jis gina tautos varguolių
teises,
teikia pagalbą neturtėlio
vaikams
ir sutriuškina prispaudėją!

5 Tegul ⌈jis gyvuoja⌉[8], kol saulė
švies
ir mėnulis spindės,—
per kartų kartas!
6 Tegul jis nusileidžia kaip lietus
ant pjaunamos žolės,
kaip lietaus būriai, kurie
drėkina žemę!
7 Tegul suželia jo dienomis
teisybė[9]
ir gerovės apstumas, iki
nebebus mėnulio!

1 Kkr. Mss; M: galutinai susigėsta (lit. susigėsta, pasibaigia)
2 Arba: gyvybės priešininkai
3 T.y. galią apginti teises
4 Arba: pradėsiu tavo galingais veiksmais
5 Lit. dilbį
6 Lit. arfos instrumentu
7 G; M: teisingumu
8 G; M: jie tavęs bijo
9 3 Mss GSV; M: teisusis

8 Tegul jis valdo nuo jūros iki
jūros,
ir nuo Upės[1] iki žemės
pakraščių!
9 Prieš jį tegul klaupiasi ⌜jo
priešininkai⌝[2],
ir jo priešai tegul laižo
dulkes!
10 Taršišo ir pajūrių[3] karaliai
tegul neša dovanų!
Šebos ir Sebos karaliai
tegul pristato duoklę!
11 Tegul parpuola prieš jį visi
karaliai,
visos tautos tegul jam
tarnauja!

12 Nes jis išvaduoja beturtį, kuris
šaukiasi pagalbos,
varguolį ir tą, kuris neturi
padėjėjo.
13 Jis pasigaili suvargėlio ir
beturčio
ir beturčių gyvybes
išgelbsti.
14 Iš priespaudos ir smurto jis
išperka jų gyvybę,
ir brangus jų kraujas jo
akyse.

15 Tegul jis ilgai gyvena! Ir tegul
jam duoda
Šebos aukso!
16 Gausybė javų tebūnie šalyje;
kalnų viršūnėje tegul jie
šnara!
⌜Tegul jų derlius sužydi kaip
Lebanonas,
ir jų pėdų tebūnie tarsi
lauko žolės⌝[4]!
17 Jo vardas[5] tegul išlieka per
amžius!
Kol saulė švies, tegul vis
gyvuoja[6] jo vardas![7]
Tegul juo laiminsis[8]
visi pagonys ir jį vadins
laimingu!

18 Tebūnie pagarbintas
VIEŠPATS Dievas,
Izraelio Dievas,
kuris vienas daro stebuklus!
19 Tebūnie garbinamas jo
šlovingasis vardas per
amžius,
ir jo šlovė tepripildo visą
žemę!
Amen! Amen!
20 Pasibaigė Jišajo sūnaus Dovydo
maldos.

8 Zach 9, 10

TREČIOJI KNYGA

Man gera būti arti Dievo

Asafo psalmė

73 Tikrai Dievas geras Izraeliui,
tiems, kurių širdis tyra!
2 O dėl manęs, mano pėdos
buvo kone paslydę,
beveik susvyravę mano
kojos,
3 nes pavydėjau pagyrūnams,
mačiau, kaip gerai sekasi
bedieviams.

4 Nes ⌜jie nepatiria skausmų;
sveikas⌝[9] ir nutukęs jų
kūnas.
5 Žmogaus vargo jie nepažįsta
ir neužgaunami, kaip kiti
žmonės.
6 Todėl puikybė yra jų kaklo
gražmena,
juos apgaubia smurtas lyg
koks drabužis.
7 Iš riebalų išsiverčia jų akys,
jų širdies užmačios nežino
ribų.
8 Jie tyčiojasi ir kalba su
piktdžiuga,

---

1 T.y. Eufrato
2 Rk.; M: dykumos gyventojai
3 Arba: salų. Hbr. žodis reiškia salą ir pajūrį.
4 Rk.; M: Tebūnie jų derlius kaip Lebanonas, ir tegul jie (žmonės?) sužydi iš miesto tarsi lauko žolė.
5 T.y. palikuonys
6 Lit. leidžia atžalas (t.y. susilaukia sosto įpėdinio)
7 T.y. tęsiasi iš jo kilusių monarchų eilė
8 T.y. geidaus, kad jie būtų laimingi, kaip jis
9 Rk; M: jų mirtis neturi skausmų

išdidžiai jie grasina
priespauda.
9 Jie išsižioja prieš dangų,
ir jų liežuvis išdidžiai
vaikščioja po žemę.
10 Todėl ⌜žmonės gręžiasi į juos
ir jų žodžius gõdžiai
šliurpia⌝[1].
11 Jie sako: „Kaip Dievas gali
žinoti?
Ar ⌜Aukščiausiasis žino⌝[2]?
12 Štai tokie yra bedieviai;
visados be rūpesčio, jie
didina turtą.

13 Juk aš veltui laikiau tyrą savo
širdį
ir, rodydamas nekaltumą,
ploviau savo rankas.
14 Buvau visą laiką sloginamas,
baudžiamas kas rytą.

15 Jei būčiau sakęs: „Tegul ⌜šitaip
kalbėsiu⌝[3]“,
būčiau išdavęs tavo sūnų
kartą.
16 Kai mąsčiau, norėdamas tai
suprasti,
man tai atrodė per sunku,
17 kol įėjau į Dievo šventovę;
tada suvokiau jų baigtį.
18 Tikrai ant slidumų tu juos
pastatai,
leidi jiems įpulti į pražūtį[4].
19 Kaip jie akimirksniu ⌜virsta
pasibaisėjimo dalyku⌝[5],
pranyksta, pasibaigia iš
nuogąsčio!
20 Kaip sapną atsibudus, taip tu,
Viešpatie,
pabudęs[6] nieku palaikysi
⌜juos kaip vaidinius⌝[7].

21 Kai apkarto mano širdis
ir ⌜jaučiaus lyg dieglių
varstomas⌝[8],
22 buvau kvailas ir neišmanėlis,
tik gyvulys tavo
akivaizdoje.
23 Tačiau aš nuolat esu su tavim;
tu laikai mano dešinę
ranką.
24 Savo patarimu tu vedi mane,
o paskui mane priimsi su
garbe.
25 Ką kita turiu danguje?
Ir jei esu su tavim, nieko
nenoriu žemėje!
26 Nors mano kūnas ir širdis
sunyko,
Dievas yra mano širdies
stiprybė[9] ir mano dalis
per amžius.

27 Juk štai tie, kurie yra toli nuo
tavęs, prapuls!
Tu sunaikinai[10] kiekvieną,
kuris lieka tau
neištikimas.
28 O dėl manęs, man gera būti arti
Dievo.
Aš padariau Viešpatį,
Jahvę, savo prieglauda,
apsakydamas visus tavo
darbus.

Įženk į amžinus griuvėsius!
Asafo maskyl[11]

74 Kodėl tu, Dieve, amžinai pyksti?
Kodėl tavo nosis rūksta prieš
tavo ganyklos avis?
2 Atsimink savo bendruomenę,
kurią seniai įsigijai,
kurią atpirkai, kad būtų
tavo nuosava gentis,—
Sijonos kalną, kuriame
apsigyvenai!

3 Įženk į amžinus[12] griuvėsius!
Priešas viską nusiaubė
šventovėje.

1 Rk.; M: jis kreipia čion savo žmones, ir apsčiai vandens jų šliurpiama
2 Lit. yra žinojimas Aukščiausiajame
3 S: kalbėsiu, kaip jie (žr. 11 skn.)
4 Lit. griuvėsius; arba: apsigavimą
5 Arba: sužlunga
6 Rk.; M: mieste
7 Lit. jų vaidinius
8 Lit. mano inkstai juto dieglių varstymus
9 Lit. uola
10 Lit. nutildei
11 Žr. Ps 32, 1.
12 Arba: visiškus

4 Tavo priešininkai kriokė tavo
sueigos vietos vidury,
ženklais pastatė savo
ženklus.
5 ⌜Jie kirto⌝[1], kaip tas, kuris
mosuoja
⌜savo kirviu⌝[2] medžių
tankynėje.
6 ⌜Jie sudaužė⌝[3] ⌜visus jos[4]
raižinius⌝[5],
sukapojo kirviais ir
kirstuvais.
7 Jie padegė tavo šventyklą,
⌜lig pamatų⌝[6] suteršė tavo
vardo būstinę.
8 Jie sakė sau: „Tegul juos
visiškai prispausime!“
Jie sudegino visas Dievo
sueigos vietas šalyje.

9 Ženklų sau neregėjome.
Nebebuvo pranašo,
ir nebuvo pas mus, kas
žinotų, kaip ilgai.
10 Iki kol, Dieve, keiks
prispaudėjas?
Ar priešas amžinai
piktžodžiaus tavo
vardui?
11 Kodėl atitrauki savo ranką,
savo dešinę ⌜sulaikai savo
antyje⌝[7]?

12 Bet tu, Dieve, esi nuo amžių
mano Karalius,
kuris vykdai gelbinčius
veiksmus žemės vidury.
13 Tu savo galybe sukėlei jūrą,
sudaužei slibinams galvas
ant vandenų.
14 Tu sutriuškinai Leviatano
galvas,
atidavei jį suėsti ⌜jūros
rykliams⌝[8].
15 Tu skeldamas ištekinai šaltinius
ir upelius;

---

1 Rk.; M: Jis davėsi žinomas
2 Rk.; M: kirvius
3 Rk.; M: Ir dabar
4 T.y. šventyklos
5 GSym: visas jos duris
6 Lit. iki pat žemės
7 Rk.; M: iš savo krūtinės vidaus padaryk galą
8 Rk.; arba: dykumos gyvūnams

tu išdžiovinai neišsenkamas
upes.
16 Tavo yra diena, ir tavo—naktis.
Tu sukūrei mėnulį[9] ir saulę.
17 Tu nustatei visas žemės zonas.
Vasarą ir žiemą—tu jas
supavidalinai.

18 Tai atsimink: priešas tyčiojosi,
VIEŠPATIE,
ir neišmanėliai piktžodžiavo
tavo vardui!
19 Neatiduok žvėrims savo
kurklelio gyvybės,
savo varguolių gyvasties
nepamiršk amžinai!
20 Pažvelk į savo sandorą, nes
pilnos
šalies slaptavietės, smurto
buveinės!
21 Tegul prislėgtasis nepasitraukia
sugėdintas,
tegul vargšas ir beturtis
giria tavo vardą!
22 Pakilk, Dieve, gink savo bylą!
Atsimink, kaip kvailiai visą
dieną tyčiojas iš tavęs!
23 Nepamiršk savo priešininkų
šauksmo,
nuolat kylančio triukšmo
tų, kurie kelias prieš
tave!

13 Iš 14, 21 14 Job 41, 1; Ps 104, 26; Jez 27, 1

Dievas yra teisėjas
Choro vadovui. „Nesunaikink!“ Asafo psalmė. Giesmė.

75 Mes dėkojome tau, Dieve,
dėkojome!
Ir ⌜kurie šaukėsi tavo
vardo⌝[10], pasakojo tavo
nuostabius darbus.

2 „Kai pasiskirsiu metą,
aš bešališkai teisiu.
3 Žemei ir visiems jos
gyventojams siūbuojant,
aš pats tvirtai laikysiu jos
stulpus. *Sela*
4 Aš sakiau pagyrūnams:
‚Nesigirkite!‘

---

9 Lit. žiburį
10 Rk., plg. GS; M: arti yra tavo vardas

ir nedorėliams: ‚Nekelkite
rago![1]
5 Nekelkite aukštybėn savo rago!
Nekalbėkite ⌜įžūliai prieš
Uolą⌝[2]!‘“

6 Nes ne nuo saulėtekio ir ne nuo
saulėlydžio,
ir ne nuo dykumos ateina
išaukštinimas—
7 ne, Dievas yra teisėjas:
jis vieną nužemina,
o kitą išaukština.
8 Juk taurė VIEŠPATIES
rankoje,
ir vynas putoja,
pilnas prieskonių.
Ir jis įpila ⌜tai vienam, tai
kitam⌝[3].
Net jos[4] nuosėdas jie turės
šliurpti,
turės gerti visi žemės
nedorėliai!
9 Bet aš mielai džiūgausiu[5] per
amžius,
mielai skambinsiu Jokūbo
Dievui!

10 „Visus nedorėlių ragus
nukaposiu,
bet teisiųjų ragai bus
aukštai iškelti!“

Dievo teismas žemės karaliams
Choro vadovui. Styginiais instrumentais. Asafo psalmė. Giesmė.

76 Apsireiškė Jude Dievas;
Izraelyje didis jo vardas.
2 Atsirado Šaleme jo palapinė
ir jo buveinė Sijonoje.
3 Ten jis sulaužė ⌜liepsnojančias
strėles⌝[6],
skydą, kalaviją ir karo
ginklus. *Sela*

4 Baisus[7] tu esi,
didingesnis negu amžinieji[8]
kalnai.
5 Buvo atimtas grobis
drąsiaširdžiams;
jie užmigo mirties[9] miegu.
Ir joks kareivis
negalėjo pakelti rankos.
6 Nuo tavo grumzdimo, Jokūbo
Dieve,
apkvaito ir vežimų
kovotojai, ir žirgai.

7 Tu![10] Baisus tu esi!
Kas gali išsilaikyti
tavo akivaizdoje nuo ⌜tavo
rūstybės galios⌝[11]?
8 Iš dangaus tu leidai išgirsti
sprendimą.
Žemė nusigando ir tylėjo,
9 kai Dievas kėlėsi teisti,
visų žemės romiųjų gelbėti.
Sela
10 Tikrai ⌜įtūžęs Edomas tave girs,
Chamato likutis tau
surengs piligrimų
šventę⌝[12].

11 Darykite įžadus ir juos
ištesėkite VIEŠPAČIUI,
savo Dievui!
Visi jo kaimynai tegul neša
dovanų Baisingajam!
12 Jis ištiria kunigaikščių dvasią;
jis baisus žemės karaliams.

Tu esi Dievas, kuris daro stebuklus!
Choro vadovui. Pagal Jedutūną[13]. Asafo. Psalmė.

77 Mano balsas tegul kyla į Dievą,
ir tegul aš šauksiu!
Mano balsas tegul kyla į
Dievą, kad jis manęs
klausytųsi!

1 T.y. nesididžiuokite. Ragas—galybės ir puikybės simbolis.
2 Rk., plg. G; M: su išdidžiu kaklu
3 G; M:jo
4 T.y. taurės
5 G; M: skelbsiu
6 Lit. lanko liepsnas
7 Rk.; M: Šviesos apsiaustas
8 GS; M: grobio
9 Lit. savo (paskutiniu)
10 ~G
11 Rk.; M: nuo tada, kai (užsidegs) tavo rūstybė
12 Rk.; M: žmogaus įtūžis tave girs; likusiais rūstavimais tu apsijuosi
13 T.y. Jedutūno muzikos būdu

2 Savo sielvarto dieną ieškojau VIEŠPATIES;
mano ranka buvo naktį ištiesta ir nenutirpo.
Nesileido guodžiama mano siela.
3 Kai atsimenu Dievą, turiu dejuoti;
kai apmąstau, alpsta mano dvasia. *Sela*

4 Tu laikei atvirus mano akių vokus.
Aš nerimavau ir[1] nekalbėjau.
5 Aš pergalvojau ankstesniąsias dienas,
žilos senovės metus prisiminiau[2].
6 ⌈Aš galvojau⌉[3] naktį savo širdyje,
mąsčiau, mano dvasia tyrinėjo:
7 „Argi amžinai Viešpats rūstinsis
ir nebebus vėl palankus?
8 Ar jo malonė pasiliovė visam laikui,
liko be galios jo pažadas kartų kartoms?
9 Negi Dievas pamiršo būti malonus
ar supykęs užgniaužė savo gailestingumą?“ *Sela*
10 Ir aš sakiau: „Man skaudu,
kad [taip] pasikeitė Aukščiausiojo dešinė“.

11 Aš atsiminsiu[4] VIEŠPATIES darbus;
taip, noriu atsiminti tavo senovinius stebuklus,
12 apgalvoti visą tavo veiklą
ir apmąstyti tavo galingus veiksmus.
13 O Dieve, šventas tavo būdas[5]!
Kuris dievas yra toks didis, kaip mūsų[6] Dievas?
14 Tu esi Dievas, kuris daro stebuklus!
Tu apreiškei tautose savo galią.
15 Savo[7] galinga ranka tu atpirkai savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo sūnus. *Sela*

16 Pamatė tave vandenys, Dieve,
pamatė tave vandenys, sudrebėjo,
taip pat suvirpėjo pirminiai vandenynai!
17 Gožė vandenį debesys,
griaudė perkūndebesiai
ir tavo strėlės lakiojo.
18 Tavo griaustinio dundesys buvo viesule[8],
tavo žaibai apšvietė pasaulį;
virpėjo ir drebėjo žemė.
19 Per jūrą ėjo tavo kelias
ir tavo takas per gausingus vandenis,
tačiau niekas nematė tavo pėdsakų.
20 Tu vedei savo tautą kaip avis
Mozės ir Aharono ranka.

Dievas istorijoje
Asafo maskyl[9]

78 Klausykis, mano tauta, mano nurodymo,
palenkite savo ausis prie mano burnos žodžių!
2 Noriu praverti savo burną apsakymui,
išberti senovines mįsles.
3 Ką girdėjome ir patyrėme,
ką mūsų tėvai mums pasakojo,
4 nenutylėsime jų vaikaičiams.
Pasakosime būsimai kartai
garbingus VIEŠPATIES darbus bei jo galybę
ir stebuklus, kuriuos jis padarė.

---

1 Arba: tačiau
2 Atkelta iš 6 skn. pradžios.
3 GS; M: Mano styginė muzika (buvo naktį mano širdyje)
4 Q; K: paminėsiu
5 Lit. kelias (t.y. būdas, kuriuo tu bendrauji su žmonėmis)
6 GS; ~M
7 GST; ~M
8 Arba: dangaus skliaute; arba: tekiniuose. Vaizdas Dievo, važiuojančio per dangų lyg kovos vežime, kurio tekiniai sukelia bildesį
9 Žr. Ps 32, 1.

5 Jis davė įsaką[1] Jokūbe,
išleido Izraelyje įstatymą,
kurį jis liepė mūsų tėvams
aiškinti savo vaikams,
6 kad jį pažintų
būsimoji karta,
sūnūs, kurie gims;
7 kad tie keltųsi ir pasakotų savo
vaikams,
remtų Dievu savo
pasitikėjimą,
nepamirštų Dievo darbų,
laikytųsi jo įsakymų
8 ir nebūtų, kaip jų tėvai,
kietasprandė ir maištinga
karta,
netvirto nusistatymo karta,
kurios dvasia buvo
neištikima Dievui.

9 Efraimai, gerai ginkluoti
lankininkai,
apsigręžė[2] kovos dieną.
10 Jie nesergėjo Dievo sandoros
ir atsisakė laikytis jo
įstatymo.
11 Jie pamiršo jo darbus
ir jo stebuklus, kuriuos jis
jiems parodė.
12 Jų tėvams matant, jis padarė
stebuklų
Egipto šalyje, Şoano
laukuose.
13 Jis perskėlė jūrą ir juos
pervedė,
ir pastatė vandenis kaip
pylimą.
14 Jis juos vedė debesimi per
dieną,
o per visą naktį ugnies
šviesa.
15 Jis perskėlė uolas dykumoje
ir juos[3] girdė kaip iš
pirminių vandenų.
16 Jis ištryškino sroves iš uolos
ir tekino žemyn vandenis
kaip upes.

17 Tačiau jie ir toliau jam
nuodėmiavo,
maištavo prieš
Aukščiausiąjį
sausažemyje.
18 Jie gundė Dievą savo širdyje,
reikalaudami maisto savo
ryklei.
19 Jie kalbėjo prieš Dievą;
jie sakė: „Ar Dievas gali
paruošti stalą dykumoje?
20 Antai, jis užgavo uolą,
ir išsiliejo vanduo,
ir pasipylė upeliai.
Ar jis gali ir duonos duoti,
ar parūpinti mėsos savo
tautai?“
21 Todėl išgirdęs VIEŠPATS
įširdo;
jo ugnis užsidegė prieš
Jokūbą,
jo pyktis pakilo prieš
Izraelį,
22 nes jie netikėjo Dievu
ir nepasitikėjo jo pagalba.
23 Tačiau jis įsakė debesims
aukštai
ir atidarė dangaus duris.
24 Jis leido lyti ant jų maną
valgymui,
jiems davė dangaus kruopų.
25 Angelų duoną valgė kiekvienas;
jis jiems siuntė maisto iki
soties.
26 Jis paleido rytį iš dangaus
ir išvedė ⌜is savo tvirtovės⌝[4]
pietį.
27 Jis leido lyti ant jų mėsą kaip
dulkes,
ir kaip marių smiltis—
sparnuotus paukščius.
28 Jis leido tiems kristi į savo[5]
stovyklos vidurį,
aplink ⌜savo buveinę⌝[6].
29 Jie tad valgė ir labai pasisotino,
ir jis jiems atgabeno, ko jie
geidė.
30 Jie nebuvo atsitraukę nuo savo
geidalo,
jų valgis tebebuvo jų
burnoje,
31 kai Dievo pyktis pakilo prieš
juos.

1 Lit. liudijimą
2 T.y. pabėgo iš mūšio lauko
3 GS; ~M
4 Arba: savo galybe
5 GSymS: jų
6 GS: jų buveines

Jis išžudė jų stipriausius[1]
ir Izraelio jaunikaičius
parkniubdė.

32 Nors visa tai įvyko, jie ir toliau
nuodėmiavo
ir netikėjo jo stebuklais.
33 Tad jis padarė, kad jų dienos
nuėjo per nieką
ir jų metai su staigiu
nuogąsčiu.
34 Kai jis juos žudė, jie jo ieškojo
ir atsivertę[2] rimtai kreipėsi
į Dievą.
35 Jie atsiminė, kad Dievas yra jų
uola
ir kad Dievas,
Aukščiausiasis, yra jų
atpirkėjas.
36 Bet jie jį apgaudinėjo savo
burna
ir savo liežuviu jam melavo.
37 Jų širdis tvirtai nesilaikė prie
jo,
ir jie neliko ištikimi jo
sandorai.
38 Tačiau jis, Gailestingasis,
atleido [jų] kaltę
ir [jų] nepražudė.
39 Jis atsiminė, kad jie tėra kūnas,
kvapas, kuris nueina ir
nebegrįžta.

40 Kaip dažnai jie jam
priešgyniavo dykumoje,
jį nuliūdino tyruose!
41 Jie vis iš naujo gundė Dievą,
ir Izraelio Šventąjį
skaudino.
42 Jie nebeatsiminė jo galios[3],
dienos, kai jis juos atpirko
iš prispaudėjo,
43 kai jis darė Egipte savo ženklus
ir savo stebuklus Şoano
laukuose.
44 Jis pavertė į kraują jų upes,
jų sroves, kad jie nebegalėjo
gerti.
45 Jis siuntė prieš juos šunmuses, o
tos juos kandžiojo,
ir varles, o tos juos naikino.

46 Jis atidavė jų derlių žiogams,
jų darbo vaisių skėriams.
47 Jis išdaužė kruša jų
vynmedžius,
ir jų sikomorus—ledais.
48 Jis atidavė krušai jų gyvulius
ir jų galvijus žaibams.
49 Jis siuntė ant jų savo kaitrų
įpykį,
įtūžį, įniršį ir nelaimę.
50 Jis praskynė taką savo įpykiui,
neapsaugojo jų gyvybės nuo
mirties
ir jų gyvastį atidavė marui.
51 Jis užgavo visus pirmagimius
Egipte,
jų vyriškos galios pirmąjį
vaisių Chamo
palapinėse.
52 Jis išvedė savo tautą kaip avis
ir juos vedė kaip bandą per
dykumą.
53 Jis saugiai juos vedė, ir jiems
nebuvo baugu,
o jų priešus apdengė jūra.
54 Ir jis juos nuvedė į savo
šventąją sritį,
į kalną, kurį buvo įsigijus jo
dešinė.
55 Jis pavarė iš jų akivaizdos
tautas
ir jas[4] matuodamas priskyrė
kaip nuosavybę;
jis apgyvendino jų
palapinėse Izraelio
kiltis.

56 Tačiau jie gundė ir maištavo
prieš Dievą,
Aukščiausiąjį,
ir nepaisė jo įspėjimų.
57 Jie atsitraukė ir liko neištikimi,
kaip jų tėvai,
atšoko kaip klastingas
lankas.
58 Jie jį pykdė savo alkais[5]
ir savo stabais darė
pavydulingą.
59 Dievas išgirdo ir įsirdo,
ir visiškai atmetė Izraelį.
60 Jis paliko Šilo buveinę,
palapinę, kurią jis buvo
pastatęs tarp žmonių.

---

1 Lit. riebiuosius
2 Arba: vėl
3 Lit. rankos

4 Būtent jų žemes
5 T.y. aukštumų aukavietėmis

61 Jis atidavė savo galybę[1] į
nelaisvę,
savo gražybę į priešininko
ranką.
62 Jis atidavė kalavijui savo tautą
ir ant savo paveldo įširdo.
63 Jos jaunikaičius rijo ugnis[2],
o jos mergaitėms
neskambėjo vestuvių
dainos.
64 Jos kunigai krito nuo kalavijo,
o jos našlės negalėjo
apraudoti.
65 Tada Viešpats pabudo kaip
miegantysis,
kaip karžygys, išsiblaivęs[3]
nuo vyno.
66 Ir jis atmušė savo priešininkus,
amžiną gėdą jiems padarė.

67 Jis atmetė Juozapo palapinę
ir Efraimo padermės
neišsirinko.
68 Bet jis išsirinko Judo padermę,
Šijonos kalną, kurį mylėjo.
69 Ir jis pastatė savo šventyklą
kaip dangaus aukštybes,
kaip žemę, kurią jis įkūrė
amžiams.
70 Jis išsirinko Dovydą, savo
tarną,
ir jį pasiėmė nuo avių
gardų.
71 Nuo žindančiųjų ganymo jis
atvedė jį,
kad ganytų Jokūbą, savo
tautą,
Izraelį, savo veldinį.
72 Jis juos ganė visa širdim
ir savo sumaniomis
rankomis juos vedė.

2 Mt 13, 35 **12** Iš 7, 8—12, 32 **13** Iš 14, 21–22 **14** Iš 13, 21–22 **15–16** Iš 17, 1–7; Sk 20, 2–13 **24** Jn 6, 31 **18–31** Iš 16, 2–15; Sk 11, 4–23. **31–35** **37** Apd 8, 21 **44** Iš 7, 17–21 **45** Iš 8, 20–24 **45** Iš 8, 1–6 **46** Iš 10, 12–15 **47–48** Iš 9, 22–25 **51** Iš 12, 29 **52** Iš 13, 17–22 **53** Iš 14, 26–28 **54** Iš 15, 17; Još 3, 14–17 **55** Još 11, 16–23 **56** Ts 2, 11–15 **60** Još 18, 1; Jer 7, 12–14; 26, 6 **61** 1 Sam 4, 4–22 **70–71** 1 Sam 16, 11–12; 2 Sam 7, 8; 1 Kron 17, 7

O Dieve, tautos įsiveržė į tavo veldinį!
Asafo psalmė

79 O Dieve, tautos įsiveržė į tavo
veldinį,
suteršė tavo šventąją
maldyklą,
pavertė Jeruzalę
griuvėsiais.
2 Jie atidavė tavo tarnų lavonus
dangaus paukščiams lesti,
tavo maldingųjų kūną—
žemės žvėrims.
3 Jie išliejo jų kraują kaip
vandenį
aplink Jeruzalę, ir nebuvo
kas [juos] palaidotų.
4 Mes tapome šmeižiniu savo
kaimynams,
pasityčiojimo ir pajuokos
dalyku savo aplinkai.

5 Kaip ilgai, o VIEŠPATIE? Ar
amžinai rūstausi?
Ar degs kaip ugnis tavo
uolumas?
6 Išliek savo įniršį ant tautų,
kurios tavęs nepažino,
ir ant karalysčių,
kurios nesišaukė tavo
vardo!
7 Nes jos surijo Jokūbą
ir jo gyvenvietę nusiaubė.
8 Neatsimink mūsų nenaudai
protėvių kaltybių!
Tegul nedelsiant mus pasitinka
tavo gailestingumas,
nes esame labai suvargę!

9 Padėk mums, Dieve, mūsų
gelbėtojau,
dėl savo vardo garbės!
Mus išvaduok ir mums atleisk
mūsų nuodėmes
dėl savo vardo!
10 Kodėl tautos turėtų sakyti:
„Kur yra jų Dievas?“
Tebūnie žinomas tautose, mums
matant,
tavo atkeršijimas už
pralietą tavo tarnų
kraują!
11 Tegul pasiekia tave belaisvių
dejavimas!

---

1 T.y. sandoros skrynią
2 Būtent karo ugnis
3 *Arba:* įsilinksminęs

Pagal savo rankos didžią
jėgą ⌜išlaikyk gyvus⌝[1]
pasmerktuosius mirčiai!

12 Ir septyneriopai atmokėk mūsų
kaimynams į jų antį
už plūdimą, kuriuo jie plūdo
tave, Viešpatie!
13 O mes, tavo tauta ir tavo
ganyklos avys,
amžinai tau dėkosime,
iš kartos į kartą apsakysime
tavo šlovę!

1 2 Kar 25, 8–10; 2 Kron 36, 17–19; Jer 52, 12–14

O Dieve, atkurk mus!
Choro vadovui. „Lelijų" gaida. Liudijimas. Asafo. Psalmė.

80 O Izraelio Ganytojau,
klausykis—
tu, kuris vedei Juozapą
kaip avis!
Tu, kuris sėdi ant kerubų,
suspindėk
2 ties Efraimu, Benjaminu ir
Menaše!
Pažadink savo karžygišką galią
ir ateik mūsų gelbėti!

3 O Dieve, atkurk mus
ir leisk šviesti savo veidui,
kad būtume išgelbėti!

4 Kariuomenių[2] VIEŠPATIE,
kaip ilgai tu rūksi [pykčiu]
⌜ant savo tautos maldos⌝[3]?
5 Tu juos valgydinai ašarų duona
ir davei jiems gerti ašarų
bokalais[4].
6 Tu mus padarei nesantaikos
priežastim mūsų
kaimynams,
ir mūsų priešai tyčiojosi iš
mūsų[5].

7 Kariuomenių Dieve, atkurk mus
ir leisk šviesti savo veidui,
kad būtume išgelbėti!

8 Tu vynmedį išrovei iš Egipto,
išvarei tautas ir jį įsodinai.
9 Tu įdirbai jam dirvoną,
ir jis leido savo šaknis
ir pripildė šalį.
10 Kalnus pridengė jo šešėlis,
jo šakos—galingus kedrus.
11 Jis išleido savo atžalas ligi jūros
ir iki Upės savo atvašas.
12 Kam praardei jo akmensienes,
kad jį skabytų visi, kurie
praeina keliu?
13 Jį apgraužDavo girinis šernas,
ir kas knibžda lauke, juo
maitinosi.

14 Kariuomenių Dieve, atsigręžk,
meldžiu!
Pažvelk iš dangaus ir
matyk!
Ir apžiūrėk šitą vynmedį—
15 sodinį, kurį pasodino tavo
dešinė![6]
16 ⌜Tie, kurie jį sudegino, nukirto,
tegul⌝[7] pragaišta nuo tavo
⌜grasinančio žvilgsnio⌝[8]!
17 Tebūnie tavo ranka ant tavo
dešinės vyro[9],
ant žmogaus, kurį pasidarei
stiprų!
18 Tada nesitrauksime nuo tavęs.
Atgaivink mus, ir mes
šauksimės tavo vardo!

19 Kariuomenių[10] VIEŠPATIE,
atkurk mus!
Leisk šviesti savo veidui,
kad būtume išgelbėti!

1 Iš 25, 22

Krykštaukite Dievui, mūsų stiprybei!
Choro vadovui. Gatiečių gaida. Asafo.

81 Krykštaukite Dievui, mūsų
stiprybei[11],

---

1 ST: išlaisvink
2 M + Dieve
3 Arba: tavo tautai meldžiantis
4 Hbr. šalyš reiškia skysčių saiką, kuris sudaro trečdalį saiko, didesnio už jį.
5 2 MssGSymS; M: jų
6 M + sakinį, atkeltą iš 17b: ir ant sūnaus, kurį pasidarei stiprų
7 Rk.; M: Jis sudegintas, nukirstas. Tegul jie
8 Lit. veido grūmojimo
9 T.y. karaliaus
10 M + Dieve
11 Arba: prieglaudai

linksmai rykaukite Jokūbo
Dievui!
2 Užtraukite psalmę ir muškite
būgną,
[užgaukite] malonią lyrą su
arfa!
3 Pūskite ragą jaunaties metu,
per pilnatį, mūsų šventės
dieną!
4 Nes tai yra nuostatas Izraeliui,
Jokūbo Dievo potvarkis.
5 Kaip priesaką jis jį išleido
Juozapui,
kai ⌜išėjo prieš Egipto šalį⌝[1].
Man nepažįstamą kalbą
išgirdau:

6 „Aš nuėmiau naštą nuo jo
peties;
jo rankos išsilaisvino nuo
nešamo krepšio.
7 Prispaustas šaukeis, ir tave
išvadavau,
tau atsakiau iš griaustinio
slėpyklos,
nors ⌜buvau tavo
mėginamas⌝[2] prie
Meribos vandenų. *Sela*
8 Klausyk, mano tauta, ir leisk
man įspėti tave!
O kad tu, Izraeli, manęs
paklausytum!
9 Tenebūnie tavyje svetimo dievo,
ir nekniūpok prieš
kitataučių dievą!
10 Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris tave atvedžiau
aukštyn iš Egipto šalies.
Plačiai atverk savo burną,
ir aš ją pripildysiu!

11 Bet mano tauta nesiklausė
mano balso,
Izraelis man nepakluso.
12 Tad aš perleidau juos[3] jų
atkakliai širdžiai,
kad jie gyventų pagal savo
sumanymus.
13 O kad mano tauta manęs
klausytų,
kad Izraelis vaikščiotų
mano keliais!
14 Kaip greit aš nužeminčiau jų
priešus
ir prieš jų prispaudėjus
nukreipčiau savo ranką!
15 Tie, kurie nekenčia
VIEŠPATIES, kelia-
klupsčiautų prieš jį[4],
ir jų pavergimas[5] būtų
amžinas!
16 Bet jį valgydinčiau[6] rinktiniais
kviečiais
ir medum iš uolos jį[7]
sotinčiau!“

3 Sk 10, 10 7 Iš 17, 7; Sk 20, 13 9 Iš 20, 2–3; Dt 5, 6–7

Dievas teisia dievus
Asafo psalmė

82 Dievas stovi dievų susirinkime,
tarp dievų jis daro teismą:
2 „Iki kol jūs neteisingai teisite
ir užstosite bedievius? *Sela*
3 Ginkite silpnąjį ir našlaitį,
vargšui ir beturčiui
darykite teisybę!
4 Gelbėkite silpnąjį ir
skurstantįjį,
iš bedievių rankos
išplėškite!“
5 Jie nežino ir neišmano;
tamsoje jie vaikščioja.
Svyruoja visi žemės
pamatai!

6 Aš tariau: „Dievai jūs esate
ir Aukščiausiojo sūnūs jūs
visi!
7 Tačiau turėsite mirti kaip
žmonės,
kristi kaip bet kuris
kunigaikštis!“
8 Pakilk, Dieve, teisk žemę,
nes tau priklauso kaip
veldinys visos tautos!

6 Jn 10, 34

1 G[SW]Hier: tas išėjo iš Egipto šalies
2 Rk.; M: tave mėginau
3 MsGSym; M: jį
4 T.y. Izraelį
5 Lit. (pavergimo) laikas
6 Rk.; M: jis valgydintų
7 Ms, plg. GS; M: tave

O Dieve, netylėk!
Giesmė. Asafo psalmė.

83 O Dieve, netylėk!
Nebūk nebylus ir ramus,
o Dieve!
2 Nes štai tavo priešai bruzda,
ir tie, kurie tavęs nekenčia,
pakėlė galvą.
3 Prieš tavo tautą jie rezga
sąmokslą
ir tariasi prieš tavo
globotinius.
4 Jie sakė: „Eikšte, juos
išnaikinkime, kad jie
nebebūtų tauta,
ir tegul nebemini Izraelio
vardo!“
5 Juk ⌜vieningai susimokė
ir⌝[1] prieš tave sudarė
sąjungą
6 Edomo palapinės ir išmaeliai,
Moabas ir hagarai,
7 Gebalas, Amonas ir Amalekas,
Filistija su Tyro
gyventojais.
8 Taip pat Asirija prisijungė prie
jų;
jie buvo paspirtis[2] Loto
palikuonims. *Sela*

9 Padaryk jiems kaip Midjanui,
kaip Siserai,
kaip Jabinui prie Kišono
srauto,
10 kuriuos sunaikino prie En-
Doro,
kurie tapo mėšlu dirvai!
11 Padaryk jų kilminguosius kaip
Orebą ir Zeebą,
ir kaip Zebachą bei
Şalmuną—visus jų
vadus,
12 kurie sakė:
„Pasiglemžkime
Dievo ganyklas!“

13 Mano Dieve, padaryk juos kaip
vėjo ritinamą dagilį[3],
kaip šapą prieš vėją!
14 Kaip ugnis, kuri sudegina girią,
ir kaip liepsna, kuri
nudegina kalnus,
15 taip tu juos vykis savo audra
ir savo viesulu juos
nugąsdink!
16 Padaryk gėdingus jų veidus,
kad jie ieškotų tavo vardo,
o VIEŠPATIE!
17 Tegul jie per amžius gėdijasi ir
gąstauja!
Tegul, paraudę iš gėdos,
pražūva!
18 Tegul jie žino, kad tu vienas,
kurio vardas
VIEŠPATS,
esi Aukščiausiasis visai
žemei!

9 Ts 7, 1–23 9 Ts 4, 6–22 11 Ts 7, 25 11 Ts 8, 12

Viena diena tavo namuose geresnė už tūkstantį namie
Choro vadovui. Gatiečių gaida. Korachų. Psalmė.

84 Kokia mielà tavo buveinė,
kariuomenių VIEŠPATIE!
2 Mano siela ilgėjosi, netgi
alpo
VIEŠPATIES kiemų.
Mano širdis ir mano kūnas
krykštauja
gyvajam Dievui.

3 Net žvirblis rado namus
ir kregždė sau lizdą,
kur susidėjo savo vaikučius,
prie tavo aukurų,
kariuomenių VIEŠPATIE,
mano Karaliau ir mano
Dieve!
4 Laimingi, kurie gyvena tavo
namuose:
jie nuolat giria tave! *Sela*
5 Laimingas žmogus, kurio
stiprybė[4] yra tavyje!
Piligrimų vieškeliai jo[5]
širdyje.
6 Keliaudami per Bachos slėnį,
jie padarys iš jo paversmį.
Taip pat ankstyvasis lietus
jį apdengs palaima.

1 Rk.; M: širdingai susitarė drauge
2 Lit. ranka
3 T.y. kaip dagilio (*Gudelia Tournefortii*) graižo pavidalo taurelę, kurią išdžiūvusią ir atitrūkusią nuo stiebo ritina vėjas
4 Arba: prieglauda
5 GSHier; M: jų

7 Jie eis iš stiprybės į stiprybę,
[kol] ⌜išvys dievų Dievą⌝[1]
Sijonoje.
8 Kariuomenių VIEŠPATIE[2],
išgirsk mano maldą!
Klausykis, Jokūbo Dieve!
Sela
9 Pamatyk, o Dieve, mūsų skydą[3]!
Pažvelk į savo pateptojo
veidą!

10 Juk viena diena tavo kiemuose
yra geresnė
už tūkstantį ⌜namie!
Geriau⌝[4] stovėti prie slenksčio
mano Dievo namuose,
negu gyventi nelabųjų[5]
palapinėse!
11 Nes VIEŠPATS Dievas yra
saulė ir skydas;
VIEŠPATS teikia malonę ir
garbę.
Jis nesulaiko gero
nuo tų, kurie elgias
nepeiktinai.

12 Kariuomenių VIEŠPATIE,
laimingas žmogus,
kuris pasitiki tavim!

Argi tu vėl neatgaivinsi mūsų?

Choro vadovui. Korachų. Psalmė.

85 Tu, VIEŠPATIE, buvai
palankus savo šaliai,
atkūrei Jokūbo būklę.
2 Tu atleidai savo tautos kaltę,
apdengei ⌜visą jų nuodėmę⌝[6].
Sela
3 Tu atitraukei visą savo įniršį,
⌜nukreipei savo karštą
rūstybę⌝[7].

4 Atstatyk mus, Dieve, mūsų
gelbėtojau,
ir nutrauk[8] savo
nepasitenkinimą mumis!
5 Ar amžinai tu pyksi ant mūsų,
pratęsi savo rūstybę kartų
kartoms?
6 Argi tu vėl neatgaivinsi mūsų,
kad tavo tauta džiaugtųsi
tavim?
7 Parodyk mums, VIEŠPATIE,
savo malonę
ir mums suteik savo
išgelbėjimą!

8 Tegul aš klausysiu, ką Dievas,
VIEŠPATS, kalbės!
Jis juk žadės gerovę
savo tautai, savo
maldingiesiems.
⌜Bet jie tegul nesugrįžta į
kvailystę!⌝[9]
9 Tikrai arti yra tiems, kurie jo
bijo, jo išganymas,
kad jo šlovė gyvuotų mūsų
šalyje.

10 Malonė ir ištikimybė susitiks,
teisybė ir taika pasibučiuos.
11 Ištikimybė žels iš žemės,
ir teisybė žvelgs žemyn iš
dangaus.
12 Taip pat VIEŠPATS teiks kas
gera,
ir mūsų šalis duos savo
derlių.
13 Teisingumas eis pirma jo
ir ⌜paruoš kelią jo
žingsniams⌝[10].

Parodyk man, Viešpatie, savo kelią!

Dovydo malda

86 Palenk, o VIEŠPATIE, savo
ausį, išklausyk mane,
nes aš esu vargų
prispaustas ir
neturtingas!
2 Apsaugok mano gyvybę, nes aš
tau atsidavęs!

---

1 Rk., plg. GS; M: jis (t.y. kiekvienas) pasirodys Dievui
2 M + Dieve
3 T.y. apgynėją (= karalių); G: Skyde
4 Rk., sk. bechedry; M: (kitur)! Mieliau norėčiau
5 Lit. nelabystės
6 GSTHier: visas jų nuodėmes
7 Arba: nusigręžei nuo savo karštos rūstybės
8 G: pašalink
9 Arba rk.: tiems, kurie vėl juo pasitiki; G: tiems, kurie kreipia širdį į jį
10 Arba rk.: teisumas keliu, kuriuo jis žingsniuos

Gelbėk savo tarną, kuris
pasitiki tavim!
Tu esi mano Dievas. 3 Būk man
malonus, o Viešpatie,
nes visą dieną tavęs
šaukiuos!
4 Palinksmink savo tarno sielą,
nes į tave, o Viešpatie, keliu
savo sielą.
5 Nes tu, Viešpatie, esi geras ir
atlaidus,
ir turtingas malonės tiems,
kurie tavęs šaukiasi.
6 Klausykis, VIEŠPATIE, mano
maldos
ir įsidėmėk mano
maldavimų balsą!
7 Kai apgultas esu, tavęs
šaukiuos,
nes tu mane išklausai.

8 Nėra tau lygaus tarp dievų, o
Viešpatie,
ir nėra darbų tokių, kaip
tavo, ⌜kuriuos tu darei⌝[1].
9 Visos tautos ateis ir parpuls ties
tavim, o Viešpatie,
ir pagarbins tavo vardą.
10 Nes tu esi didis ir
stebukladaris—
tu vienas, Dieve[2]!

11 Pamokyk mane, VIEŠPATIE,
savo kelio[3],
kad vaikščiočiau tau
ištikimas!
Išlaikyk mano širdį prie to
vieno,
kad ji bijotų tavo vardo!
12 Mielai tau dėkosiu, Viešpatie,
mano Dieve, visa širdim
ir amžinai garbinsiu tavo
vardą!
13 Nes tavo malonė buvo man
didelė,
ir tu išplėšei mano gyvybę iš
apatinio šeolio[4].

14 O Dieve, išpuikėliai sukilo prieš
mane,
smurtininkų gauja tykojo
mano gyvybės;
⌜jie tavęs nepaisė⌝[5].
15 Tačiau tu, Viešpatie, esi
gailestingas ir malonus
Dievas,
lėtas rūstintis, turtingas
malonės ir ištikimybės.
16 Gręžkis į mane ir būk man
malonus!
Duok savo stiprybės savo
tarnui
ir išgelbėk savo tarnaitės
sūnų!
17 Padaryk man ženklą, žadantį
gera,
kad matytų tie, kurie manęs
nekenčia, ir susigėstų,
nes tu, VIEŠPATIE, būsi
man padėjęs ir mane
paguodęs!

1 Atkelta iš 9a.
2 Arba: esi Dievas
3 T.y. tavo reikalaujamo elgesio
4 T.y. mirusiųjų buveinės
5 Lit. ir jie tavęs nestatė prieš save

9 Apr 15, 4

Viešpats myli Sijonos vartus

Korachų. Psalmė. Giesmė.

87 Jo įkurtas [miestas] guli ant
šventųjų kalnų.
2 VIEŠPATS myli Sijonos
vartus
labiau už visas Jokūbo
buveines.
3 Garbingų dalykų kalbėjo apie
tave,
o Dievo mieste! *Sela*

4 „Aš įrašau Rahabą[6] ir Babiloną
tarp tų, kurie mane
pripažįsta.
Štai Filistija ir Tyras su
Kušu[7]!
‚Šitas yra ten gimęs'".

5 Bet apie Sijoną bus sakoma:
„Kiekvienas yra joje gimęs,
ir jis pats, Aukščiausiasis,
padarys ją saugią".
6 VIEŠPATS įtraukia į tautų
sąrašą:
„Šitas yra ten gimęs". *Sela*

7 O giedotojai, kaip ir šokėjai,—

6 T.y. Egiptą, įsivaizduojamą kaip mitologinį
jūros slibiną
7 T.y. Nubija ar Etiopija

⌜jie visi apgieda tave⌝[1].

Ar tu gali padaryti stebuklą mirusiesiems?

Giesmė. Korachų psalmė. Choro vadovui. ⌜l-machalat le'annot⌝[2]. Ezracho Hėmano maskyl.

88 O VIEŠPATIE, mane gelbstįs Dieve,
dieną šaukiaus pagalbos
ir[3] naktį tavo akivaizdoje!
2 Tegul nueina tavo akysna mano malda!
Palenk savo ausį prie mano vaitojimo!

3 Nes pasisotino kančiomis mano siela,
ir mano gyvybė atsidūrė prie šeolio[4].
4 Buvau priskaičiuotas prie nužengiančių į duobę.
Pasidariau kaip stipruolis be jėgos,
5 paleistas tarp numirėlių,
kaip užmuštieji,
kurie guli kape,
kurių tu nebeatsimeni,
nes jie nuo tavo rankos atkirsti.
6 Tu mane įstūmei į žemiausią duobę,
į tamsumas, į gelmes.
7 Mane prislėgė tavo rūstybė,
ir mane užvertei visomis savo vilnimis. *Sela*

8 Tu atitolinai nuo manęs mano pažįstamus,
mane padarei jiems bjaurybe.
Esu uždarytas ir negaliu išeiti.
9 Mano akys aptemo nuo sielvarto.
Kasdien šaukiaus tavęs, o VIEŠPATIE,
išskėčiau į tave savo rankas.

10 Ar tu gali padaryti stebuklą mirusiesiems?
Ar šešėliai kelsis tavęs girti? *Sela*
11 Ar pasakoja kape apie tavo malonę,
apie tavo ištikimybę žuvimo vietoje?
12 Ar žinomas tamsumoje tavo stebuklingas veikimas
ir tavo teisumas užmiršimo šalyje?

13 Bet aš tavęs, o VIEŠPATIE, šaukiaus padėti,
ir jau rytmetį mano malda pasitiko tave.
14 Kodėl tu, VIEŠPATIE, atstumi mane,
slepi nuo manęs savo veidą?
15 Aš esu suvargęs ir arti mirties nuo pat jaunystės.
Kenčiau tavo baisybes— nustėrau.
16 Per mane ėjo tavo įpykiai,
ir tavo gąsdinimai atėmė man žadą.
17 Jie visą laiką sūkuriavo aplink mane kaip vandenys,
mane apsupo iš visų pusių.
18 Tu atitolinai nuo manęs draugą ir artimą;
⌜tamsuma—mano ⌜vienintelis bičiulis⌝[5]!⌝[6]

Apie tavo malones noriu amžinai giedoti
Ezracho Ėtano maskyl[7]

1 Kar 4, 31

89 Apie ⌜tavo malones, VIEŠPATIE⌝[8], noriu amžinai giedoti,
kartų kartoms skelbti tavo ištikimybę savo burna.
2 Nes sakiau: „Tavo malonė amžinai tveria[9];

---

1 Rk.; M: (sako:) „Visos mano versmės yra tavyje".
2 Neaiškios reikšmės muzikinis posakis, reiškiąs giesmės gaidą ar giedojimo būdą
3 GS; ~M
4 T.y. mirusiųjų buveinės
5 Lit. bičiuliai (intensyvinė dgsk.)
6 Arba pgl. SHier: ir mano bičiulius sulaikei nuo manęs
7 Žr. Ps 32, 1.
8 GAkv; M: VIEŠPATIES malones
9 Lit. statoma

danguose ⌜esi įtvirtinęs savo
ištikimybę⌝[1]“.

3 „Aš padariau sandorą su savo
išrinktuoju,
prisiekiau Dovydui, savo
tarnui:
4 ‚Aš padarysiu, kad amžinai
gyvuotų tavo
palikuonys,
ir išlaikysiu[2] kartų kartoms
tavo sostą‘“. *Sela*

5 Dangūs giria tavo ⌜stebuklingą
galią⌝[3], VIEŠPATIE,
ir tavo ištikimybę šventųjų
susirinkime.
6 Nes kas debesyse prilygsta
VIEŠPAČIUI?
Kas yra panašus į
VIEŠPATĮ tarp
dievybių —
7 į Dievą, kurio bijomasi šventųjų
taryboje,
pernelyg didį ir baisų
visiems stovintiems
aplink jį?
8 O VIEŠPATIE, kariuomenių
Dieve, kas yra tau lygus?
Galingas tu, VIEŠPATIE, ir
tavo ištikimieji[4] yra
aplink tave.

9 Tu suvaldai įšėlusią jūrą;
kai sukyla jos bangos, tu
jas nuramdai.
10 Tu sutrypei Rahabą kaip
lavoną;
savo galinga ranka išvaikei
savo priešus.
11 Tau priklauso dangūs, tau taip
pat žemė,
pasaulis ir ko jis pilnas. Tu
juos įkūrei.
12 ⌜Žiemius ir Pietus⌝[5]—tu juos
sukūrei;
Taboras ir Chermonas
krykštauja dėl tavo
vardo.

1 GSym: įtvirtinta tavo ištikimybė
2 Lit. statysiu
3 2MssGSTHier: stebuklus
4 Lit. ištikimybė
5 Arba: Şafoną ir Amaną

13 Tu turi karžygiškos jėgos dilbį.
Stipri yra tavo ranka,
pakelta tavo dešinė.
14 Teisingumas ir teisė yra tavo
sosto pamatas;
malonė ir ištikimybė stovi
prieš tave.
15 Laimingi žmonės, kurie pažįsta
džiugesio šauksmą!
VIEŠPATIE, tavo veido
šviesoje jie vaikščioja!
16 Dėl tavo vardo jie visą dieną
linksminasi
ir tavo teisumu[6] džiūgauja[7],
17 nes tu esi jų ⌜garbinga stiprybė⌝[8]
ir ⌜savo palankumu
išaukštini mūsų ragą⌝[9].
18 Juk VIEŠPAČIUI priklauso
mūsų skydas,
Izraelio Šventajam mūsų
karalius.

4 2 Sam 7, 12–16; 1 Kron 17, 11–14; Ps 132, 11; Apd 2, 30

Kur yra, Viešpatie, tavo ankstesnės malonės?

19 Anuomet tu regėjime kalbėjai
savo maldingajam[10] ir
pasakei:
„Aš ⌜uždėjau karūną[11] karžygiui,
paaukštinau išrinktąjį⌝[12] iš
tautos.
20 Radau aš Dovydą, savo tarną,
šventu aliejum jį patepiau;
21 mano ranka bus pastoviai su
juo—
taip, mano dilbis jį stiprins.
22 Priešas jo neapgaus,
ir piktadarys jo neprispaus.
23 Aš sutriuškinsiu jo akivaizdoj jo
priešininkus
ir jo nekentėjus parmušiu.
24 Mano ištikimybė ir malonė bus
su juo,

6 T.y. pergale ar išgelba
7 Arba: iškyla
8 Lit. stiprybės garbė (t.y. stiprybė, kuria jie didžiuojasi)
9 KHier; dgl. Mss GSTQ: tavo palankumu aukštai kyšo mūsų ragas
10 Dgl. Mss; M: maldingiesiems; arba: ištikimiesiems
11 Rk., žr. 39 skn.
12 Arba: padariau bernioką viršesnį už karžygį, išaukštinau vaikiną

ir mano vardu aukštai kyšos
jo ragas.[1]
25 Aš padėsiu ant jūros jo ranką
ir ant upių jo dešinę.
26 Jis manęs šauksis: ‚Tu mano
Tėvas,
mano Dievas ir mane
gelbinti Uola!‘
27 Taip, aš jį padarysiu [savo]
pirmagimiu,
žemės karalių
aukščiausiuoju.
28 Per amžius jam išlaikysiu savo
malonę,
ir mano ⌜sandoros
įsipareigojimas⌝[2] jam liks
tvirtas.
29 Aš padarysiu, kad jo dinastija[3]
amžinai patvers,
jo sostas taip ilgai, kaip
dangus.
30 Jei jo sūnūs paliks mano
įstatymą
ir nesilaikys mano
potvarkių,
31 jei mano nuostatų nelaikys
šventais
ir mano įsakymų
nesergės,—
32 [juos] bausiu lazda už jų
priešgyniavimą
ir kirčiais už jų kaltę.
33 Tačiau savo malonės jam
nenutrauksiu
ir nesulaužysiu savo
ištikimybės.
34 Aš nepažeisiu[4] savo sandoros
ir savo lūpų ištarmės
nepakeisiu.
35 Kartą[5] prisiekiau savo
šventumu—
argi Dovydui meluočiau?—:
36 ‚Jo dinastija[6] gyvuos per
amžius,
jo sostas—kaip saulė prieš
mane.
37 Jis tvirtai stovės per amžius
kaip mėnulis,
patikimas liudytojas
debesyse!‘“ *Sela*

38 O vis dėlto tu atstūmei ir
atmetei,
įnirtai prieš savo pateptąjį.
39 Išsižadėjai sandoros su savo
tarnu;
suteršei, nusviedęs žemėn,
jo karūną.
40 Tu praardei visus jo
akmengardžius,
pavertei griuvėsiais jo
sutvirtinimus.
41 Jį plėšė visi praeiną keliu;
jis virto paniekos dalyku
savo kaimynams.
42 Tu pakėlei jo priešininkų
dešinę,
nudžiuginai visus jo
priešus.
43 Taip, tu atgręžei ⌜jo kalavijo
ašmenis⌝[7]
ir jo neparėmei kovoje.
44 Tu ⌜sulaužei jo didingą skeptrą⌝[8]
ir jo sostą nusviedei ant
žemės.
45 Tu sutrumpinai jo jaunystės
dienas,
apgobei jį gėda. *Sela*

46 Kaip ilgai, o VIEŠPATIE? Ar
slėpsies amžinai?
Ar degs kaip ugnis tavo
įtūžis?
47 Atsimink, ⌜Viešpatie[9], kas yra
amžius!⌝[10]
Kokiai niekybei tu sutvėrei
visus žmones!
48 Koks žmogus gali gyventi ir
nepatirti mirties,

1 T.y. jis bus pergalingas
2 Lit. sandora
3 Lit. palikuonys
4 Lit. nepažeisiu (savo sandoros) šventumo
5 Arba: Viena
6 Lit. palikuonys
7 Arba rk.: nuo priešininko jo kalaviją
8 Rk.
9 Rk.; M: aš
10 Arba rk.: koks trumpaamžis aš esu!

išgelbėti savo gyvybę iš
šeolio[1] galios[2]?
49 Kur yra, Viešpatie, tavo
ankstesnės malonės,
kurias pažadėjai Dovydui,
prisiekdamas savo
ištikimybe?
50 Atsimink, o Viešpatie, savo
tarno[3] išjuokimą,
kaip turėjau pakelti savo
krūtinėje ⌜tautų
pajuoką⌝[4],
51 kuria tavo priešai, Viešpatie,
išjuokė,
kuria jie išjuokė ⌜kiekvieną
tavo pateptojo žingsnį[5]!

52 Tebūnie pagarbintas
VIEŠPATS per amžius!
Amen. Amen.

20 1 Sam 13, 14; Apd 13, 22 20 1 Sam 16, 12 27 Apr 1, 5

KETVIRTOJI KNYGA

Pamokyk mus skaičiuoti mūsų dienas!
Dievo vyro Mozės malda

90 O Viešpatie, prieglauda
tu mums buvai
per kartų kartas!
2 Prieš gimstant kalnams
ir prieš ⌜tau gimdant žemę
bei pasaulį⌝[6],
nuo amžių iki amžių tu esi,
⌜o Dieve⌝[7]!

3 Tu grąžini žmogų į dulkes
ir sakai: „Sugrįžkite,
žmonės[8]!“
4 Nes tūkstantis metų tavo akyse
kaip vakarykštė diena, jau
praėjus,
kaip sargyba naktį.

5 Tu juos[9] ⌜pasėji metai po metų;
jie yra⌝[10] kaip žolė, kuri
atželia.
6 Rytmetį ji išdygsta ir suželia,
vakare pavysta ir sudžiūsta.

7 Juk pasibaigėme per tavo
rūstybę
ir buvome tavo įpykio
gąsdinami.
8 Tu statei mūsų kaltes prieš
save,
mūsų slaptas nuodėmes į
savo veido šviesą.
9 Juk visos mūsų dienos
praslinko, tau nirštant;
mes baigėme savo metus
kaip atodūsį.
10 Mūsų metų skaičius[11]—
septyniasdešimt metų,
ir jei pasižymi stiprumu—
aštuoniasdešimt metų.
Jų dauguma[12]—sunkus darbas
ir vargas.
Juk jie greit praėjo, ir mes
nuskridome.

11 Kas pažįsta tavo rūstybės galią
ir ⌜kas pajunta tavo įniršio
spaudimą⌝[13]?
12 Mus pamokyk taip skaičiuoti
mūsų dienas,
kad įgytume išmintingą
širdį!

13 Gręžkis, VIEŠPATIE! Kaip dar
ilgai?
Pasigailėk savo tarnų!
14 Pasotink mus rytmetį savo
malone,
kad krykštautume ir
linksmintumės per visas
savo dienas!
15 Palinksmink mus tiek dienų,
kiek mus nužeminai,
tiek metų, kiek patyrėme
pikta!

---

1 T.y. mirusiųjų buveinės
2 Lit. rankos
3 Dgl. MssGminS; M: tarnų
4 Rk.; M: visas, daug tautų
5 Lit. tavo pateptojo pėdsakus
6 Arba: žemei bei pasauliui kenčiant gimdymo skausmus (t.y. gimdant kalnus)
7 Arba: Dievas
8 Lit. žmonių sūnūs
9 T.y. žmones
10 Rk.; M: nunešei srove; miegas jie pasidaro rytmetį
11 Lit. dienos
12 GSTV
13 Rk.; M: tavo įniršį, kaip (reikalauja) baimė tavęs

16 Tegul pasirodo tavo tarnams
tavo darbai[1]
ir tavo garbinga jėga jų
vaikams!
17 Tebūnie Viešpaties, mūsų
Dievo, meilingumas ant
mūsų!
Mūsų rankų darbą padaryk
mums sėkmingą,
mūsų rankų darbą padaryk
sėkmingą!

4 2 Pet 3, 8

Po jo sparnais rasi prieglaudą

91 Kas sėdi Aukščiausiojo
priedangoje
ir nakvoja Visagalio
šešėlyje,
2 sakys[2] VIEŠPAČIUI:
„Tu mano prieglauda ir
mano tvirtovė,
mano Dievas, kuriuo
pasitikiu!“
3 Juk jis tave išgelbės
iš paukštgaudžio kilpos,
iš pražūtingo žodžio[3].
4 Savo plunksnomis jis tave
apdengs,
ir po jo sparnais rasi
prieglaudą.
Jo ištikimybė—didysis ir
apskritasis skydas.
5 Tau nereiks bijotis naktinės
baisenybės,
strėlės, kuri skraidžioja
dieną,
6 maro, kuris slankioja
patamsiais,
piktligės, kuri siaubia
vidudienį.
7 Nors kris tavo pašonėje
tūkstantis
ir dešimt tūkstančių tavo
dešinėje,
prie tavęs nepriartės.
8 Tik savo akimis žiūrėsi
ir matysi, kaip atlyginama
nedorėliams.

9 Kadangi tu padarei VIEŠPATĮ
savo prieglauda,
Aukščiausiąjį[4] savo
apsauga[5],
10 tau nieko pikta neatsitiks
ir jokia sloga neartės prie
tavo palapinės,
11 nes savo angelams jis įsakys
apie tave,
kad jie sergėtų tave visuose
tavo keliuose.
12 Ant rankų jie tave nešios,
kad neužsigautum kojos į
akmenį.
13 Liūtuką ir kobrą tu sumindysi,
sutrypsi jauniklį liūtą ir
gyvatę.

14 „Kadangi jis man atsidavęs, jį
išlaikysiu saugų;
aš jį apginsiu, nes jis
pažįsta mano vardą.
15 Jis šauksis manęs, ir jį
išklausysiu.
Su juo aš būsiu bėdoje.
Jį išgelbėsiu ir pagerbsiu.
16 Ilgu amžium jį pasotinsiu
ir jam parodysiu savo
išganymą“.

11 Mt 4, 6; Lk 4, 10 12 Mt 4, 6; Lk 4, 11 13 Lk 10, 19

Kokie dideli tavo darbai, o Viešpatie!

Psalmė. Giesmė šabatos dienai.

92 Gera dėkoti VIEŠPAČIUI
ir giedoti tavo vardui,
Aukščiausiasis,
2 skelbti rytmetį tavo malonę
ir tavo ištikimybę naktimis
3 dešimčiastygiu ir arfa,
lyros skambesiu.
4 Nes tu, VIEŠPATIE, mane
džiuginai savo veikla,
dėl tavo rankų darbų aš
krykštauju.

5 Kokie dideli tavo darbai, o
VIEŠPATIE!
Kokios labai gilios tavo
mintys!
6 Tik bukaprotis to nesuvokia,
ir tik kvailys to nesupranta:
7 nors ir želia nedorėliai kaip žolė
ir žydi visi piktadariai,

1 Dgl. Mss GS; M: darbas
2 GV; M: aš sakau
3 GSymS; t.y. klastingo sąmokslo, šmeižto ar neteisaus apkaltinimo; M: maro
4 Rk.; M: Tikrai tu, VIEŠPATIE, esi mano prieglauda! Aukščiausiąjį tu padarei
5 G; M: buveine

tai tik tam, kad jie būtų
sunaikinti visam laikui.
8 Bet tu, VIEŠPATIE, esi
Išaukštintasis[1] per
amžius!
9 Nes štai tavo priešai,
VIEŠPATIE,
nes štai tavo priešai
pražuvo,
išsisklaidė visi piktadariai!
10 Bet tu iškėlei mano ragą[2] lyg
kokio stumbro;
⌜mane apipylei⌝[3] šviežiu
aliejum.
11 Mano akis žiūrėjo į mano
šmeižikus[4],
apie mano užpuolė-
jus[5][piktadarius] girdėjo
mano ausys.

12 Teisusis klestės kaip palmė;
jis augs kaip Lebanono
kedras.
13 Persodinti į VIEŠPATIES
namus,
mūsų Dievo kiemuose jie
klestės.
14 Jie dar neš vaisių senatvėje,
bus sultingi ir žali,
15 kad skelbtų, jog tiesus yra
VIEŠPATS,
mano Uola, ir jame nėra
neteisybės.

Viešpats karaliauja!

93 VIEŠPATS karaliauja!
Jis apsivilkęs didybe.
Apsivilkęs VIEŠPATS,
susijuosęs stiprybe.
Taip, tvirtai pastatytas
pasaulis;
jis nesvyruoja.
2 Seniai buvo pastatytas tavo
sostas;
nuo amžių tu esi!

3 Pakėlė srovės, VIEŠPATIE,
pakėlė srovės savo
griausmą,
pakelia srovės savo mūšą!
4 Už griausmus gausių vandenų,
didingų [vandenų], už jūros
lūžtančias bangas,
didingesnis aukštybėje yra
VIEŠPATS.

5 Tavo priesakai[6] labai patikimi.
Tavo namams pritinka
šventumas,
o VIEŠPATIE, per dienų
dienas.

Kaip ilgai bedieviai džiūgaus!

94 Dieve keršytojau, VIEŠPATIE,
Dieve keršytojau,
suspindėk!
2 Kelkis, žemės teisėjau,
atmokėk didžiuokliams, ką
jie nusipelnė!
3 Kaip ilgai bedieviai,
VIEŠPATIE,
kaip ilgai bedieviai
džiūgaus—
4 pliaups įžūlias kalbas,
didžiuosis visi piktadariai?
5 Jie triuškino tavo tautą,
VIEŠPATIE,
ir engė tavo veldinį.
6 Jie smaugė našlę ir ateivį,
ir žudė našlaičius.
7 Jie sakė: „VIEŠPATS nemato;
Jokūbo Dievas nepastebi“.

8 Supraskite, tautos paikieji!
Jūs kvailiai, kada
išmanysite?
9 Argi tas, kuris įsodino ausį,
negirdėtų,
arba tas, kuris nužiedė akį,
neregėtų?
10 Argi tas, kuris drausmina
tautas, ⌜nenubaustų?
Tas, kuris moko žmoniją,
būtų be pažinties⌝[7]?
11 VIEŠPATS žino
žmonių mintis,
kad jos yra niekas.

11 1 Kor 3, 20

Tavo malonė parėmė mane

12 Laimingas žmogus,

---

1 Lit. Aukštybė
2 T.y. man davei naują gyvybinę jėgą
3 ST; arba rk.: esu apipiltas; M: aš apipyliau
4 T.y. jų panikos sukeltą bėgimą
5 T.y. jų sutriuškinimą

6 Lit. liudijimai
7 Rk.; M: nenubaustų—tas, kuris moko žmoniją pažinties

kurį tu, VIEŠPATIE,
drausmini
ir kurį iš savo įstatymo
pamokai,
13 teikdamas jam ramybę,
nedrumsčiamą piktų
dienų,
kol bedieviui kasama
duobė!
14 Juk VIEŠPATS nepames savo
tautos
ir savo veldinio nepaliks.
15 Juk teismo sprendimas sugrįš
⌜pas teisųjį⌝[1]
ir ⌜laiminga baigtis⌝[2] visiems
tiesiaširdžiams.

16 Kas kelsis už mane prieš
piktadarius?
Kas stos už mane prieš
nedorėlius?
17 Jei VIEŠPATS nebūtų man
padėjęs,
aš greitai būčiau
apsigyvenęs tylumoje[3].
18 Kai maniau: „Susvyravo mano
koja“,
tavo malonė, VIEŠPATIE,
parėmė mane.
19 Kai daug buvo rūpesčių mano
viduje,
tavo paguodimai džiugino
mano sielą.

20 Ar gali turėti sąjungą su tavim
paperkama krasė[4],
sugalvojanti nelaimę,
prisidengiant nuostatu?
21 Jie būrėsi išvien prieš teisiojo
gyvybę
ir nekaltą kraują pasmerkė.
22 Bet VIEŠPATS man pasidarė
pilis,
ir mano Dievas—mano
prieglaudos uola.
23 Jis sugrąžino ant jų jų blogybę
ir dėl jų piktybės juos
sunaikino.
Juos sunaikino VIEŠPATS,
mūsų Dievas.

Ateikite, klaupkimės prieš Viešpatį!

95 Ateikite, krykštaukime
VIEŠPAČIUI,
linksmai rykaukime savo
išganymo uolai!
2 Stokime prieš jo veidą su
padėka,
psalmėmis linksmai jam
rykaukime,
3 nes VIEŠPATS yra didysis
Dievas,
didysis Karalius viršum
visų dievų!
4 Jo rankoje žemės gilybės,
ir kalnų viršūnės yra jo.
5 Jo yra jūra—jis ją padarė,—
ir sausumą nužiedė jo
rankos.

6 Ateikite, nusilenkime ir
pulkime ant kelių,
klaupkimės prieš
VIEŠPATĮ, kuris mus
padarė!
7 Nes jis yra mūsų Dievas,
o mes—jo ganyklos tauta,
jo ganomojo sklypo avys.
O kad jūs šiandien
klausytumėtės jo balso:

8 „Nesukietinkite savo širdies,
kaip Meriboje,
kaip Masos dieną tyruose,
9 kur mane gundė jūsų tėvai,
mėgino mane, nors ir buvo
matę mano veiklą!
10 Keturiasdešimt metų aš
bodėjaus ta[5] karta
ir sakiau: ‚Jie yra žmonės,
klaidžioją širdim,
ir jie nepažino mano kelių!‘
11 Tad užsirūstinęs prisiekiau:
‚Jie neįeis į mano atilsio
vietą!‘“

7–8 Hbr 3, 15; 4, 7 **8–9** Iš 17, 1–7; Sk 20, 2–13 **11** Sk 14, 20–23; Dt 1, 34–36; Hbr 4, 3. 5 **11** Dt 12, 9–10 **7–11** Hbr 3, 7–11

Giedokite Viešpačiui naują giesmę!

96 Giedokite VIEŠPAČIUI naują
giesmę!
Giedok VIEŠPAČIUI, visa

1 SSym, plg. 21 skn. T.y. teises ginąs nuosprendis nepraeis teisiajam pro šalį. M: į teisingumą
2 Rk.; arba: lygiu būdu (lit. paskui jį, arba: po jo)
3 T.y. mirusiųjų buveinėje
4 *Būtent teismo krasė, t.y. teisėjai*

5 GSV; ~M

žeme!
2 Giedokite VIEŠPAČIUI,
garbinkite jo vardą!
Skelbkite iš dienos į dieną
jo išgelbėjimą!
3 Apsakykite tarp pagonių jo
garbę,
visose tautosę jo stebuklus!
4 Nes didis yra VIEŠPATS ir
labai girtinas;
jis labiau bijotinas už visus
dievus.
5 Nes visi tautų dievai yra stabai,
bet VIEŠPATS padarė
dangūs.
6 Didybė ir šlovė yra jo
priešakyje,
galybė ir grožybė jo
šventovėje.

7 Pripažinkite VIEŠPAČIUI,
tautų giminės,
pripažinkite VIEŠPAČIUI
garbę ir galybę!
8 Pripažinkite VIEŠPAČIUI jo
vardo garbę,
atneškite dovaną ir įeikite į
jo kiemus!
9 Parpulkite prieš VIEŠPATĮ jo
šventoje didybėje!
Drebėk prieš jį, visa žeme!

10 Sakykite tarp pagonių:
„VIEŠPATS
karaliauja!“
Iš tiesų tvirtai, nepajūdinamai
įkurtas pasaulis.
Jis nešališkai teis tautas.
11 Tegul linksminasi dangūs ir
džiūgauja žemė!
Tegul ūžia jūra ir kas ją
pildo!
12 Linksmai tegul šūkauja
laukas ir visa, kas yra
jame!
Tada visi miško medžiai
krykštaus
13 VIEŠPATIES akivaizdoje,
kai jis ateis,
kai jis ateis žemės teisti.
Jis teisingai teis pasaulį
ir patikimai tautas.

7–9 Ps 29, 1–2

Viešpats karaliauja!

97 VIEŠPATS karaliauja! Tegul
džiūgauja žemė!
Tegul linksminasi daugybė
pajūrių[1]!
2 Debesys ir tamsybė jį supa;
teisumas ir teisingumas—jo
sosto pamatai.
3 Ugnis eina pirma jo
ir sudegina aplinkui jo
priešininkus.
4 Jo žaibai nušvietė pasaulį.
Tai matė ir drebėjo žemė.
5 Kalnai sutirpo kaip vaškas
nuo Jahvės,
nuo visos žemės Viešpaties.
6 Dangūs paskelbė jo teisybę,
ir visos tautos išvydo jo
šlovę.
7 Gėdijosi visi stabmeldžiai,
kurie giriasi dievukais;
parpuolė prieš jį visi dievai!
8 Tai girdėjo ir džiaugėsi Sijona,
ir džiūgavo Judo dukterys
dėl tavo nuosprendžių,
VIEŠPATIE!
9 Nes tu, VIEŠPATIE, esi visos
žemės Aukščiausiasis,
aukštai iškilęs viršum visų
dievų.

10 VIEŠPATS myli tuos, kurie
nekenčia[2] pikta;
jis apsaugo savo
maldingųjų gyvybes,
iš nedorėlių rankos juos
išvaduoja.
11 Šviesa sužiba[3] teisiajam
ir tiesiaširdžiams
džiaugsmas.
12 Linksminkitės, teisieji,
VIEŠPAČIU
ir dėkokite jo šventajam
vardui!

Linksmai rykauk Viešpačiui, visa žeme!
Psalmė

98 Giedokite VIEŠPAČIUI
naują giesmę,
nes jis padarė nuostabių
darbų!
Jam padėjo jo dešinė
ir jo šventasis dilbis.

---

1 Arba: salų
2 Rk.; M: Jūs, kurie mylite VIEŠPATĮ, nekęskite
3 1 MsGHier ST; M: sėjama

2 VIEŠPATS pagarsino savo pergalę;
tautų akims jis apreiškė savo pateisinimą.
3 Jis atsiminė savo malonę ir ištikimybę
Izraelio namams.
Pamatė visi žemės pakraščiai
mūsų Dievo pergalę.

4 Linksmai rykauk VIEŠPAČIUI, visa žeme!
Pratrūkite krykštavimu ir skambinkite!
5 Giedokite VIEŠPAČIUI su lyra,
su lyra ir melodingu balsu!
6 Su trimitais ir rago gausmu
linksmai rykaukite Karaliaus, VIEŠPATIES, akivaizdoje!

7 Tegul ūžia jūra ir kas ją pildo,
pasaulis ir jo gyventojai!
8 Tegul upės ploja rankomis,
kartu tegul krykštauja kalnai
9 VIEŠPATIES akivaizdoje, ⌈nes jis ateina⌉[1]
žemės teisti!
Jis teisingai teis pasaulį
ir tiesiai tautas.

Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą!

99 VIEŠPATS karaliauja—purta tautos.
Jis sėdi soste ant kerubų—dreba žemė.
2 VIEŠPATS yra didis Şijonoje
ir iškilęs viršum visų tautų.
3 Tegul giria tavo vardą,
didį ir baisų!
Šventas jis yra!
4 ⌈Karalius galingas!⌉[2] Jis myli, kas teisinga.
Tu įkūrei teisinę tvarką.
Kas teisinga ir teisu Jokūbe,
tu padarei.
5 Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
ir parpulkite prie jo kojų suolelio!
Šventas jis yra!

6 Mozė ir Aharonas buvo tarp jo kunigų,
ir Samuelis tarp tų, kurie šaukėsi jo vardo.
Jie šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis juos išklausė.
7 Debesies stulpe jis jiems kalbėdavo;
jie laikė įsakus[3] ir nuostatus, kuriuos jis jiems davė.

8 VIEŠPATIE, mūsų Dieve, tu juos išklausei.
Atlaidus Dievas tu jiems buvai,
bet ir keršytojas už jų piktus darbus.
9 Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
ir parpulkite prie jo šventojo kalno,
nes šventas yra VIEŠPATS, mūsų Dievas!

1 Iš 25, 22 7 Iš 33, 9

Įeikite į jo vartus su padėka!
Padėkos psalmė

100 Linksmai šūkauk VIEŠPAČIUI, visa žeme!
2 Tarnaukite VIEŠPAČIUI su linksmybe!
Įeikite jo akivaizdon su krykštavimu!
3 Pažinkite, kad VIEŠPATS, kad jis yra Dievas!
Jis mus padarė, ir ⌈jo mes esame⌉[4]—
jo tauta ir jo ganyklos avys.
4 Įeikite į jo vartus su dėkojimu,
į jo kiemus su gyriaus giesme!
Jam dėkokite, garbinkite jo vardą!
5 Nes geras yra VIEŠPATS;
per amžius tveria jo malonė
ir per kartų kartas jo ištikimybė.

5 1 Kron 16, 34; 2 Kron 5, 13; 7, 3; Ezr 3, 11; Ps 106, 1; 107, 1; 118, 1; 136, 1; Jer 33, 11

Aš elgiaus nuoširdžiai savo rūmų viduje

1 Arba: kai jis ateis
2 Rk.; M: Ir karaliaus stiprybė
3 Lit. liudijimus
4 Dgl. Mss Akv THierQ; M: ne mes patys

Dovydo psalmė

101 Apie [tavo] malonę ir
teisingumą noriu
giedoti,
noriu tau, VIEŠPATIE,
skambinti!
2 Noriu įmaniai apsakyti tavo
tobulą valdžią[1]!
Kada tu ateisi pas mane?

Aš elgiaus nuoširdžiai
savo rūmų viduje.
3 Aš nestačiau sau prieš akis
jokio beverčio daikto.
Nekenčiau stabdirbystės;
ji neprikibo prie manęs.
4 Sukta širdis pasitraukė nuo
manęs,
su piktu[2] neturėjau jokio
darbo.
5 Kas šmeižė slapta savo artimą,
tą nutildžiau[3].
Kas žiūrėjo iš aukšto akimis
ir turėjo išdidžią širdį,
to nepakenčiau.
6 Mano akys buvo ant šalies
patikimųjų,
kad jie gyventų su manim.
Kas elgėsi nepeiktinu būdu,
tas man tarnavo.
7 Niekas negyveno mano rūmų
viduje, kas daro klastą.
Kas kalba melus,
neišsilaikė prieš mano
akis.
8 Kas rytą nutildydavau
visus šalies nedorėlius,
išnaikindamas iš VIEŠPATIES
miesto
visus piktadarius.

Neatimk manęs mano pusamžyje!
Prislėgtojo malda, kai jis pasilpęs išliejo prieš VIEŠPATĮ savo skundą.

102 O VIEŠPATIE, išgirsk mano
maldą,
ir mano šauksmas tegul
pasiekia tave!
2 Nepaslėpk savo veido nuo
manęs
[dabar], kai bėdoj esu!
Palenk prie manęs savo ausį;
kai šaukiuos, nedelsiant
išklausyk mane!

3 Nes pranyko kaip dūmai mano
dienos
ir mano kaulai degė kaip
židinys.
4 Apdegusi[4] kaip žolė sudžiūvo
mano širdis,
kad net pamiršau valgyti
savo duonos.
5 Dėl mano garsaus vaitojimo
prilipo mano kaulai prie
mano odos.
6 Likau panašus į dykumos
pelėdikę,
pasidariau kaip griuvėsių
apuokas.
7 Budėjau ir likau
kaip vienišas paukštis ant
stogo.
8 Visą laiką mane plūdo mano
priešai;
kurie išjuokė mane,
keiksmažodžiu minėjo
mane.
9 Nes pelenus valgiau kaip duoną
ir savo gėrimą maišiau su
ašaromis[5]
10 dėl tavo nirtingos rūstybės,
nes tu pakėlei ir nusviedei
mane.
11 Mano dienos—kaip ištįsęs
šešėlis,
o aš pats džiūstu kaip žolė.

12 Bet tu, VIEŠPATIE, per amžius
sėdi soste,
ir tavo vardo minėjimas
tveria per visas kartas.
13 Tu pakilsi, pasigailėsi Şijonos,
nes metas jai teikti malonę,
nes atėjo paskirtas laikas.
14 Juk tavo tarnai mėgo jos
akmenis
ir jiems buvo gaila jos
dulkių.
15 Tada pagonys bijosis
VIEŠPATIES vardo
ir visi žemės karaliai tavo
skaistybės,

---

1 Lit. kelią
2 Arba: piktu žmogum
3 T.y. sunaikinau
4 Lit. Ištikta
5 Lit. verksmu

16 nes VIEŠPATS bus atstatęs
Şijoną,
pasirodęs savo skaistybėje,
17 atsižvelgęs į nuskurdėlių[1] maldą
ir nepaniekinęs jų maldos.

18 Tai tebūnie užrašyta vėlesniajai
kartai,
kad tauta, kuri bus sukurta,
girtų VIEŠPATĮ:
19 kad iš savo šventosios
aukštybės VIEŠPATS
pažvelgė žemyn,
iš dangaus pažiūrėjo į
žemę,
20 kad išgirstų belaisvių dejavimą,
kad išlaisvintų
pasmerktuosius mirčiai,
21 kad Şijonoje garsintų
VIEŠPATIES vardą
ir jo šlovinimą Jeruzalėje,
22 kai tautos susirinks draugėn
ir karalystės VIEŠPATIES
garbinti.

23 Jis išsekino ⌜amžiaus vidury⌝[2]
mano jėgas,
sutrumpino mano dienas.
24 Aš sakau: „Mano Dieve,
neatimk manęs
mano viduramžyje—
tu, kurio metai tęsias per
visas kartas!“
25 Kadaise tu įkūrei žemę,
ir dangūs—tavo rankų
darbas.
26 Jie pragaiš, bet tu pasiliksi;
jie visi nusidėvės kaip
apdaras.
Kaip drabužį tu juos pakeisi,
ir jie praeis. 27 Bet tu esi
tas pats,
ir tavo metai nesibaigs.
28 Tavo tarnų sūnūs toliau gyvens
ir jų palikuonys pastoviai
gyvuos tavo akivaizdoje.

25–27 Hbr 1, 10–12

Garbink, mano siela, VIEŠPATĮ!

Dovydo

103 Garbink, mano siela,VIEŠPATĮ,
ir visa, kas yra manyje, jo
šventąjį vardą!
2 Garbink, mano siela, VIEŠPATĮ
ir nepamiršk visų jo
geradarysčių!
3 Jis yra tas, kuris atleidžia ⌜visas
tavo nuodėmes⌝[3],
kuris gydo visas tavo ligas,
4 kuris atperka tavo gyvybę iš
duobės,
kuris tave vainikuoja
malone ir gailestingumu,
5 kuris pasotina geru tavo amžių,
kad atsinaujina tavo
jaunystė kaip erelio.

6 VIEŠPATS daro pateisinimus
ir teisingus sprendimus
visiems prislėgtiesiems.
7 Jis davė pažinti savo kelius[4]
Mozei,
izraeliams savo veiksmus.
8 Gailestingas ir malonus yra
VIEŠPATS,
lėtas rūstintis ir turtingas
malonės.
9 Nevisada jis bylinėjas
ir neamžinai giežia
apmaudą.
10 Ne pagal mūsų nuodėmes jis
pasielgė su mumis
ir ne pagal mūsų kaltes
mums atlygino.
11 Bet kaip dangus yra aukštas
virš žemės,
taip pranaši jo malonė
tiems, kurie jo bijo.
12 Kaip toli saulėtekis nuo
saulėlydžio,
taip jis atitolino nuo mūsų
mūsų priešgyniavimus.
13 Kaip tėvas pasigaili vaikų,
taip VIEŠPATS pasigailėjo
tų, kurie jo bijo.
14 Nes jis žino mūsų sandarą;
jis atsimena, kad mes
tesame dulkės.

15 Mirtingasis—kaip žolė jo
dienos;

1 Lit. apnuogintųjų
2 Lit. kelyje
3 Dgl. MssG; M: visą tavo nusidėjimą
4 T.y. sumanymus, vadybą

jis žydi taip, kaip lauko
gėlė.
16 Vos tik papūtė per ją vėjas—ir
jos nebėra,
ir jos nebepažįsta jos vieta.
17 Bet VIEŠPATIES malonė
pasilieka nuo amžių
iki amžių ant tų, kurie jo
bijo,
ir jo teisumas[1] vaikų
vaikams—
18 tiems, kurie laikosi jo sandoros
ir atsimena jo priesakus,
kad juos vykdytų.

19 VIEŠPATS tvirtai pastatė savo
sostą danguje,
ir jo karališka valdžia valdo
visatą.
20 Garbinkite VIEŠPATĮ, jo
angelai,
jūs didžiajėgiai, kurie
vykdote jo žodį,
klausydamies jo žodžio
garso!
21 Garbinkite VIEŠPATĮ, visos jo
kariuomenės,
jo tarnai, kurie vykdote jo
valią!
22 Garbinkite VIEŠPATĮ, visi jo
veikalai
visose jo viešpatystės
vietose!
Garbink, mano siela,
VIEŠPATĮ!

8 Jok 5, 11

Kaip daug tavo veikalų, o VIEŠPATIE!

104 Garbink, mano siela,
VIEŠPATĮ!
O VIEŠPATIE, mano Dieve, tu
labai didingas!
Didybe ir šlove apsivilkai—
2 tu, kuris apsisiaučia šviesa kaip
apsiaustu,
kuris ištiesė dangų kaip
palapinės dangalą,
3 kuris ⸢pripylė savo
viršutinius kambarius
vandens⸣[2],
kuris daro debesis savo kovos
vežimu,
kuris važiuoja ant vėjo
sparnų,
4 kuris daro vėjus savo
pasiuntiniais,
savo tarnais liepsnojančią
ugnį.

5 Jis padėjo žemę ant jos pamatų,
kad ji nesvyruoja per amžių
amžius.
6 Pirminė jūra ⸢ją apdengė⸣[3] kaip
drabužis,
ant kalnų tyvuliavo
vandenys.
7 Nuo tavo grumzdimo jie bėgo,
nuo tavo griaustinio
dundesio nėšinosi.
8 Jie pakilo į kalnus, nusileido į
slėnius—
į vietą, kurią jiems
paskyrei.
9 Tu ribą jiems nustatei—jie
neperžengia jos,
nebesugrįžta žemės užlieti.

10 Tu esi tas, kuris tekina versmes
į upelius,
kurie vingiuoja tarp kalnų.
11 Jie girdo visus lauko gyvulius;
laukiniai asilai numalšina
savo troškulį.
12 Prie jų laikosi dangaus
paukščiai,
iš tarp šakų jie čirška.
13 Tu esi tas, kuris girdo kalnus iš
savo viršutinių
kambarių,—
tavo darbų vaisiais
pasisotina žemė,—
14 kuris želdo žolę galvijams
ir augalus, kad žmonės juos
augintų,
išduodamas grūdų iš žemės
15 ir vyno, kuris džiugina
žmogaus širdį,
leisdamas spindėti veidui nuo
aliejaus
ir duona stiprindamas
žmogaus širdį.
16 Prisigėrė VIEŠPATIES medžiai,
Lebanono kedrai, kuriuos
jis pasodino,

---

1 T.y. geraširdiškumas
2 Arba: surentė savo viršutinius kambarius ant vandens
3 Rk.; M: tu jį apdengei

17 kur paukščiai suka lizdus.
Gandras—ėgliai jo namai.
18 Aukštieji kalnai—kalnų ožiams;
uolos—prieglauda uolų
barsukams.

19 Tu esi tas, ⌜kuris⌝[1] padarė mėnulį
laikams nustatyti,
saulę, kuri žino savo laidos
metą.
20 Tu užleidi tamsą—ir pasidaro
naktis.
Joje[2] sujunda visi miško
žvėrys.
21 Jauni liūtai kriokia grobio
ir reikalauja iš Dievo sau
maisto.
22 Pateka saulė—jie pasitraukia
ir sugula savo lindynėse.
23 Išeina žmogus į savo darbą,
žemės dirbti iki vakaro.

24 Kaip daug tavo veikalų, o
VIEŠPATIE!
Juos visus tu išmintingai
padarei.
Žemė pilna tavo kūrinių.
25 Štai jūra, didelė ir išplitus į
visas puses!
Ten knibžda be skaičiaus
gyvūnų, mažų su dideliais.
26 Ten plaukioja laivai,
leviatanas, kurį
supavidalinai, kad ⌜jis
žaistų joje⌝[3].

27 Jie visi tavęs laukia,
kad duotum jiems maisto
reikiamu metu.
28 Tu jiems duodi—jie surenka;
tu atveri savo ranką—jie
pasisotina geru.
29 Tu paslepi savo veidą—jie
nusigąsta;
tu atimi jų kvapą—jie
pastimpa
ir sugrįžta į savo dulkes.
30 Tu iškvepi savo kvapą—jie
sukuriami,
ir tu atnaujini dirvos
paviršių.

31 Tegul VIEŠPATIES šlovė
pasilieka per amžius!
Tegul VIEŠPATS džiaugiasi
savo veikalais!
32 Jis, kuriam pažvelgus į žemę, ji
sudreba,
kuriam palietus kalnus, jie
rūksta!
33 Noriu giedoti VIEŠPAČIUI, kol
gyvensiu,
noriu skambinti savo
Dievui, kol gyvuosiu.
34 Tegul jam patinka mano
eiliavimas[4]!
Aš džiaugiuos VIEŠPAČIU!
35 Tegul nusidėjėliai pradingsta
nuo žemės
ir tenebūnie daugiau
bedievių!
Garbink, mano siela,
VIEŠPATĮ!
Girkite VIEŠPATĮ!

4 Hbr 1, 7 26 Job 41, 1; Ps 74, 14; Jez 27, 1

Jis atsimena savo šventąjį pažadą

105 Dėkokite VIEŠPAČIUI,
šaukitės jo vardo!
Skelbkite tautose jo veiksmus!
2 Giedokite jam, skambinkite
jam!
Apsakykite visus jo
stebuklus!
3 Didžiuokitės jo šventuoju
vardu!
Tegul džiaugiasi širdis tų,
kurie ieško
VIEŠPATIES!
4 Teiraukitės VIEŠPATIES ir jo
stiprybės!
Nuolatos ieškokite jo veido!
5 Atsiminkite jo stebuklus,
kuriuos jis yra padaręs,
jo ženklus ir jo burnos
sprendimus
6 jūs, jo tarno Abraomo
palikuonys,
Jokūbo ⌜sūnūs, jo
išrinktieji⌝[5]!

7 Jis, VIEŠPATS, yra mūsų
Dievas;

---

1 Rk.; M: Jis
2 T.y. tamsoje
3 Arba: žaistum su juo
4 Arba: apmąstymas
5 2MssS 11QPs[a]: jo išrinktojo, sūnūs

visoje žemėje galioja jo
nuosprendžiai.
8 Jis amžinai atsimena savo
sandorą—
pažadą, kurį jis davė
tūkstančiui kartų,—
9 kurią jis padarė su Abraomu,
ir savo priesaiką Izaokui.
10 Ir jis ją patvirtino kaip nuostatą
Jokūbui,
kaip amžiną sandorą
Izraeliui,
11 sakydamas:
„Tau duosiu Kanaano šalį
kaip jums priskirtą
veldinį“.

12 Kai jų tebuvo nedidelis
skaičius,
tik mažas būrys, ir jie
tebuvo ateiviai joje[1],
13 ir keliavo iš tautos į tautą,
iš vienos karalystės į kitą
tautą,
14 jis niekam neleido jų prispausti
ir sudraudė dėl jų karalius:
15 „Nelieskite mano pateptųjų
ir mano pranašams
nedarykite pikta!“

16 Jis pašaukė badą į šalį,
sulaužė kiekvieną duonos
ramstį.
17 Jis buvo pasiuntęs pirm jų vyrą:
vergu buvo parduotas
Juozapas.
18 Jie įbrukc į pančius jo kojas;
į geležinį kaklasaitį pateko
jo kaklas
19 iki to laiko, kai įvyko jo
pranašystė,
kai VIEŠPATIES žodis[2]
įrodė jį esant teisų.
20 Karalius siuntė ir jį paleido,
tautų valdovas jį išlaisvino.
21 Jis jį įstatė viešpačiu savo
namams
ir viso savo turto valdytoju,
22 kad jis ⌜savo nuožiūra⌝[3] ⌜teiktų
nurodymų⌝[4] jo
ministrams
ir jo vyresniuosius
pamokytų išminties.

23 Paskui Izraelis atvyko į Egiptą,
Jokūbas buvo svečias
Chamo šalyje.
24 Jis padarė savo tautą labai
vislią,
ją padarė per gausią jos
prispaudėjams.
25 Jis pakeitė jų širdį, kad jie
nekęstų jo tautos,
kad elgtųsi klastingai su jo
tarnais.
26 Jis siuntė Mozę, savo tarną,
Aharoną, kurį buvo
išsirinkęs.
27 Jie darė ⌜dykumoje jo ženklus⌝[5]
ir jo stebuklus Chamo
šalyje.
28 Jis pasiuntė tamsą—ir sutemo,
⌜bet jie nepaisė jo žodžių⌝[6].
29 Jis pavertė jų vandenis į kraują
ir išdvasino jų žuvis.
30 Jų šalyje knibždėjo varlės,
net jų karaliaus
kambariuose.
31 Jis tarė, ir atlėkė šunmusių,
mašalų į visą jų sritį.
32 Jis jiems davė krušos vietoj
lietaus,
liepsnojančios ugnies[7] jų
šalyje.
33 Jis išdaužė jų vynmedžius ir
figmedžius
ir suskaldė jų srities
medžius.
34 Jis tarė, ir atskrido skėrių,
žiogų be skaičiaus.
35 Tie nuėdė visus augalus jų
šalyje,
ir surijo jų dirvos derlių.
36 Jis ištiko visus pirmagimius jų
šalyje,
visos jų gimdomosios galios
pirmąjį vaisių.

---

1 T.y. Kanaano šalyje
2 T.y. jo apreiškimas, įgalinąs Juozapą aiškinti sapnus

3 2MssVrs; M: pats
4 GS; M: rištų
5 Rk.; M: tarp jų jo ženklų žodžius
6 Rk.; M: ir jie neprieštaravo jo žodžiams
7 T.y. žaibų

37 Paskui jis juos išvedė su sidabru
bei auksu,
ir nebuvo jo kiltyse
klupinėjančio.
38 Džiaugėsi Egiptas, ⌜jiems
išvykstant⌝[1],
nes juos[2] buvo apnikusi
baimė jų[3].
39 Jis išskleidė debesį kaip
dangalą
ir ugnį, kad šviestų per
naktį.
40 Jie prašė, ir jis atskraidino
putpelių,
ir dangaus duona juos
pasotino.
41 Jis atvėrė uolą, ir ištryško
vanduo,
tekėjo per sausumą kaip
upė.
42 Nes jis atsiminė savo šventąjį
pažadą,
Abraomą, savo tarną.
43 Taip jis išvedė savo tautą
besidžiaugiančią,
bekrykštaujančius savo
išrinktuosius.
44 Jis jiems perleido pagonių šalis,
ir ką tautos įgijo vargu, jie
pasisavino,—
45 kad jie sergėtų jo nuostatus
ir laikytųsi jo įstatymų.

Girkite VIEŠPATĮ!

9 Pr 12, 7; 17, 8 **9** Pr 26, 3 **10–11** Pr 28, 13 **14–15** Pr 20, 3–7 **16** Pr 41, 53–57 **17** Pr 37, 28; 45, 5 **18–19** Pr 39, 20—40, 23 **20** Pr 41, 14 **21** Pr 41, 39–41 **23** Pr 46, 6 **23** Pr 47, 11 **24–25** Iš 1, 7–14 **26** Iš 3, 1—4, 17 **28** Iš 10, 21–23 **29** Iš 7, 17–21 **30** Iš 8, 1–6 **31** Iš 8, 20–24 **31** Iš 8, 16–17 **32–33** Iš 9, 22–25 **34–35** Iš 10, 12–15 **36** Iš 12, 29 **37–38** Iš 12, 33–36 **39** Iš 13, 21–22 **40** Iš 16, 2–15 **41** Iš 17, 1–7; Sk 20, 2–13 **44** Još 11, 16–23

O vis dėlto jis pažvelgė į jų priespaudą

106 Girkite VIEŠPATĮ!
Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis
geras,
nes amžina jo malonė!
2 Kas galėtų išsakyti
VIEŠPATIES galingus
darbus,
išgarsinti visą jo šlovinimą?
3 Laimingi, kurie laikosi to, kas
teisu,
kurie visuomet teisingai
elgias!
4 Atsimink mane, VIEŠPATIE,
kai palankiai nusiteiksi
savo tautai,
atkreipk dėmesį į mane, kai
juos išgelbėsi,
5 kad pamatyčiau tavo išrinktųjų
gerovę,
kad džiaugčiaus tavo tautos
džiaugsmu,
kad girčiaus su tavo
nuosava tauta!

6 Mes nusidėjome su savo
protėviais
nusikaltome, piktai
elgėmės.
7 Mūsų protėviai Egipte
nesuprato tavo stebuklų.
Jie neprisiminė tavo malonių
daugybės,
bet maištavo ⌜prieš
Aukščiausiąjį⌝[4] prie
Nendrių jūros.
8 Tačiau jis juos išgelbėjo dėl
savo vardo,
kad parodytų savo galybę.
9 Jis sudraudė Nendrių jūrą, ir ta
išdžiūvo;
jis leido jiems eiti per
gelmes kaip per dykumą.
10 Taip jis juos išgelbėjo iš
nekentėjo rankos,
juos išvadavo iš priešo
rankos.
11 Vandenys apklojo jų
prispaudėjus;
nė vienas jų neišliko.

12 Tada jie tikėjo jo žodžiais
ir giedojo jam gyrių.
13 Jie greitai pamiršo jo darbus,
nelaukė jo patarimo.
14 Jie atsidavė geiduliams
dykumoje
ir gundė Dievą tyruose.
15 Jis jiems davė, ko jie prašė,
bet pasiuntė džiovą į jų
gerklę.

1 Arba: jų išvykimu
2 T.y. egiptiečius
3 T.y. izraelių

4 Rk., plg. Ps 78, 17.56; M: prie jūros

16 Jie pasidarė pavydulingi Mozei
stovykloje,
Aharonui, VIEŠPATIES
šventajam.
17 Atsivėrė žemė ir prarijo Dataną,
ir apdengė Abiramo gaują.
18 Ugnis užsidegė prieš jų gaują,
liepsna prarijo nedorėlius.
19 Jie pasidarė veršį Chorebe
ir lenkėsi prieš nulietą
stabą.
20 Jie iškeitė savo Šlovingąjį[1]
į žolėdžio veršio atvaizdą.
21 Jie pamiršo Dievą, savo
gelbėtoją,
padariusį didžių dalykų
Egipte,
22 stebuklų Chamo šalyje,
baisių dalykų prie Nendrių
jūros.
23 Tad jis sakėsi juos
sunaikinsiąs—
jei Mozė, jo išrinktasis,
nebūtų stojęs į spragą[2] prieš
Dievą
jo rūstybei nukreipti, kad
neišnaikintų.

24 Paskui jie nieku vertė
geidaujamą šalį,
netikėjo jo pažadu.
25 Jie murmėjo savo palapinėse,
neklausė VIEŠPATIES.
26 Tad jis pakėlė prieš juos savo
ranką,
prisiekdamas juos pakloti
dykumoje,
27 išblaškyti[3] jų palikuonis tarp
tautų
ir juos išsklaidyti po šalis.

28 Jie pasijungė Peoro Baalui
ir valgė negyvėliams[4]
atnašaujamas aukas.
29 Jie taip jį suerzino savo
poelgiais,
kad išsiveržė tarp jų sloga.

30 Tada Pinechasas atsistojo ir
padarė teismą,
ir sloga buvo sustabdyta.
31 Ir tai jam buvo palaikyta teisiu
dalyku
iš kartos į kartą, per
amžius.

32 Jie jį įpykdė prie Meribos
vandenų,
ir Mozė nukentėjo dėl jų,
33 nes jie buvo taip apkartinę jo
dvasią,
kad jis neapgalvotai kalbėjo
savo lūpomis.

34 Jie nesunaikino tautų,
kaip VIEŠPATS jiems buvo
įsakęs,
35 bet susimaišė su pagonimis
ir išmoko jų darbų.
36 Jie garbino jų stabus
o tie virto jiems žabangais.
37 Jie aukojo savo sūnus
ir savo dukteris velniams.
38 Jie išliejo nekaltą kraują,
kraują savo sūnų ir
dukterų,
kuriuos jie aukojo Kanaano
stabams,
ir šalis buvo sutepta krauju.
39 Taip jie susiteršė savo darbais
ir ištvirkavo savo poelgiais.

40 Tada VIEŠPATIES rūstybė
užsidegė prieš jo tautą,
ir jis bjaurėjosi savo
veldiniu.
41 Jis juos atidavė į tautų ranką,
ir juos valdė tie, kurie jų
nekentė.
42 Juos engė jų priešai,
ir jie turėjo lenktis po jų
ranka.
43 Daug kartų jis juos išvadavo,
bet jie priešinosi ⌜savo
sumanymais⌝[5];
taip jie susmuko per savo
kaltę.

44 O vis dėlto jis pažvelgė į jų
priespaudą,
išgirdęs jų skundo šauksmą.

---

1 Lit. Šlovę
2 Metafora, vaizduojanti Mozę kaip kariautoją, stojantį į miesto mūro pralaužą jo žmonių ginti
3 S; M: pakloti
4 T.y. negyviems dievams

5 Arba rk.: jo sumanymui

45 Jis atsiminė savo sandorą su
jais
ir [jų] pasigailėjo pagal savo
didelę malonę.
46 Jis leido jiems rasti
pasigailėjimą
pas visus, kurie juos laikė
nelaisvėje.

47 Išgelbėk mus, VIEŠPATIE,
mūsų Dieve,
ir mus surink iš tautų,
kad dėkotume tavo šventajam
vardui
ir girtumės tavo šlovinimu!

48 Tebūnie pagarbintas
VIEŠPATS, Izraelio
Dievas,
nuo amžių iki amžių!
Ir visa tauta tegul sako:
„Amen!“
Girkite VIEŠPATĮ!

1 1 Kron 16, 34; 2 Kron 5, 13; 7, 3; Ezr 3, 11; Ps 100, 5; 107, 1; 118, 1; 136, 1; Jer 33, 11 7 Iš 14, 10–12 9–12 Iš 14, 21–31 12 Iš 15, 1–21 14–15 Sk 11, 4–34 16–18 Sk 16, 1–35 19–23 Iš 32, 1–14 24–26 Sk 14, 1–35 27 Lev 26, 33 28–31 Sk 25, 1–13 32–33 Sk 20, 2–13 34–36 Ts 2, 1–3; 3, 5–6 37 2 Kar 17, 17 38 Sk 35, 33 40–46 Ts 2, 14–18 47–48 1 Kron 16, 35–36

PENKTOJI KNYGA

Jis juos išgelbėjo iš jų sunkios būklės

107 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis
geras,
nes amžina jo malonė!
2 Tegul taip sako VIEŠPATIES
atpirktieji,
kuriuos jis atpirko iš
prispaudėjo rankos
3 ir iš šalių surinko—
iš rytų ir iš vakarų,
iš žiemių ir nuo [pietinės]
jūros!

4 Jie klaidžiojo po dykumą, po
tyrlaukius,
nerado kelio į gyvenamą
miestą.
5 Jie alko ir troško;
jų gyvybinė jėga išseko
juose.
6 Savo bėdoje jie šaukėsi
VIEŠPATIES—
jis juos išgelbėjo iš jų
sunkios būklės.
7 Ir jis juos vedė tiesiu keliu,
kol jie nuėjo į gyvenamą
miestą.
8 Tegul jie dėkoja VIEŠPAČIUI
už jo malonę
ir jo nuostabius darbus
žmonėms[1],
9 nes jis pagirdė ištroškusią
gerklę
ir išalkusią ryklę pripildė
gero!

10 Tie, kurie sėdėjo gūdžioje
tamsumoje,
sukaustyti kankinančia
geležim,—
11 nes buvo priešinęsi Dievo
žodžiams
ir Aukščiausiojo patarimą
nieku vertę,—
12 sunkiu darbu jis nužemino jų
širdį.
Jie griuvinėjo, ir nebuvo
kas padėtų.
13 Tada savo bėdoje jie šaukėsi
VIEŠPATIES—
jis juos išgelbėjo iš jų
sunkios būklės.
14 Jis juos išvedė iš gūdžios
tamsumos
ir sutraukė jų pančius.
15 Tegul jie dėkoja VIEŠPAČIUI
už jo malonę
ir už jo stebuklus žmonėms,
16 nes jis sudaužė žalvarinius
vartus
ir geležinius skląsčius
nukirto!

17 Kvailiai[2], kurie dėl savo
maištingo elgesio
ir dėl savo nusikaltimų
kentėjo—
18 bet koks valgis jiems[3] buvo
koktus,
ir jie jau buvo pasiekę
mirties vartus.
19 Tada savo bėdoje jie šaukėsi
VIEŠPATIES—

---
1 Lit. žmonių sūnums
2 Arba rk.: Ligoniai; arba: Nusilpėliai
3 Lit. jų gerklei

jis juos išgelbėjo iš jų
sunkios būklės.
20 Jis siuntė savo žodį ir juos
pagydė,
ir ištraukė ⌜iš duobės jų
gyvybę⌝[1].
21 Tegul jie dėkoja VIEŠPAČIUI
už jo malonę
ir jo stebuklus žmonėms!
22 Tegul jie aukoja padėkos aukas
ir krykštaudami apsako jo
darbus!

23 Tie, kurie buvo išplaukę į jūrą
laivais,
kurie vertėsi prekyba ant
plačių vandenų,
24 matė VIEŠPATIES darbus
ir jo stebuklus gilumoje.
25 Jis tarė ir sukėlė
audringą vėją,
o tas sušiaušė jos[2] bangas.
26 Jie kilo į dangų,
jie smigo į gelmes—
jų drąsa nelaimėje sutirpo.
27 Jie strapaliojo ir svirduliavo
kaip girtas,
ir visas jų įmanumas
sutriko.
28 Jie savo bėdoje šaukėsi
VIEŠPATIES,
ir jis juos išvedė iš jų
sunkios būklės.
29 Jis pavertė audrą tyla,
ir nutilo jų[3] bangos.
30 Jie džiaugėsi, kai jos nurimo,
ir jis juos nuvedė į jų
geidžiamą uostą.
31 Tegul jie dėkoja VIEŠPAČIUI
už jo malonę
ir jo stebuklus žmonėms!

32 Tegul jie aukština jį tautos
susirinkime
ir vyresniųjų taryboje jį
giria!
33 Jis pavertė upes į dykumą
ir vandenų versmes į
sausynę,
34 derlingą žemę į druskynę
dėl jos gyventojų piktybės.
35 Jis pavertė dykumą vandens
liūnu
ir sausą žemę vandenų
versmėmis.
36 Jis ten apgyvendino
alkanuosius,
o jie įkūrė gyvenamą
miestą.
37 Jie apsėjo laukus
ir įsiveisė vynuogynų,
o tie davė ⌜gerą derlių⌝[4].
38 Jis juos laimino, ir jie labai
gausėjo,
ir jų galvijams jis neleido
mažėti.

40[5] Tas, kuris išliejo panieką ant
kilmingųjų,
leido jiems klaidžioti
dykumoje be kelio.
39 Tad jie sumažėjo ir sulinko
nuo nelaimės ir sielvarto
spaudimo.
41 Bet jis pakėlė vargšą iš jo
skurdo
ir padarė jo šeimas [gausias]
kaip avių bandas.
42 Teisieji tai mato ir džiaugiasi,
o ⌜visi nelabieji⌝[6] turi
užčiaupti sau burną.

43 Kas išmintingas, tegul tai
palaiko!
Tegul jie įsidėmi
VIEŠPATIES malones!

1 Kron 16, 34; 2 Kron 5, 13; 7, 3; Ezr 3, 11; Ps 100, 5; 106, 1; 118, 1; 136, 1; Jer 33, 11

Didelė, siekianti dangų, tavo malonė
Giesmė. Dovydo psalmė.

108 *Tvirta mano* širdis[7], *o* Dieve,
⌜tvirta mano šrdis⌝[8]!
Noriu giedoti ir skambinti.
Pabusk, mano siela!
2 Pabuskite, arfa ir lyra!
Noriu pažadinti aušrą!

---

1 Rk.; arba rk.: juos sveikus iš duobės; M: iš jų duobių (?)
2 T.y. jūros
3 T.y. vandenų; žr. 23b.
4 Lit. derliaus vaisių
5 Kai kurių egzegetų nuomone, 39 ir 40 skn. sukeitimas geriausiai atitinka konteksto prasmę ir atstato originalinio teksto sakinių seką.
6 Lit. visoks nelabumas
7 Žr. Ps 57, 7.
8 5 Mss GS; plg. Ps 57, 7; ~M

3 Noriu tau, VIEŠPATIE, dėkoti
tautose,
skambindamas tave girti
giminėse!
4 Nes didelė, siekianti dangų, yra
tavo malonė
ir siekianti debesis tavo
ištikimybė.
Pasikelk viršum dangaus, o
Dieve!
Viršum visos žemės
tepasirodo tavo
skaistybė!
6 Kad tavo mylimieji būtų
išgelbėti,
padėk savo dešine ir
išklausyk mus!

Su Dievu mes pasieksime pergalę

7 Dievas kalbėjo savo šventovėje:
„Aš noriu džiūgauti! Noriu
išdalinti Sechemą
ir atmatuoti Sukoto slėnį!
8 Mano yra Gileadas ir mano
Menašė.
Efraimas yra mano galvos
šalmas,
Judas—mano skeptras.
9 Moabas yra mano praustuvas.
Ant Edomo aš numesiu savo
kurpę.
Ant Filistijos pakelsiu
pergalės šauksmą“.

10 Kas mane nuves į sutvirtintą
miestą?
kas mane nulydės į Edomą?
11 Ar ne tu, o Dieve, kuris ⌜mus
atstūmei⌝[1]
ir nebeišėjai, o Dieve, su
mūsų kariuomenėmis?
12 Suteik mums išgelbą nuo
priešininko,
nes niekai yra žmonių
pagalba!
13 Su Dievu mes pasieksime
pergalę;
jis yra tas, kuris sumindys
mūsų priešininkus.

Tegul jie keikia, bet tu teikis laiminti!
Choro vadovui. Dovydo. Psalmė.

109 Tu, Dieve, kuriam giedu gyrių,
netylėk,
2 nes nelabą burną ir klastingą burną
jie atvėrė prieš mane!
Jie kalbėjo su manim
melagingu liežuviu.
3 Su neapykantos žodžiais jie
mane apspito
ir mane užpuolė be
priežasties.
4 Atlygiu už mano meilę jie mane
apkaltino,
nors aš ⌜meldžiaus už juos⌝[2].
5 Jie man atlygino piktu už gera
ir neapykanta už mano
meilę[3]:

6 „Paskirk nedorėlį [liudyti] prieš
jį,
ir tegul kaltintojas atsistoja
jo dešinėje!
7 Kai jis bus teisiamas, tegul
išeina apkaltintas,
net jo malda tegul pavirsta
nuodėme!
8 Tebūnie maža jo dienų!
Tegul kitas gauna jo vietą!
9 Jo vaikai tegul lieka našlaičiai
ir jo žmona našlė!
10 Jo vaikai tegul klaidžioja be
namų ir elgetauja,
ir tegul ⌜juos išvaro⌝[4] iš jų
sugriautų namų!
11 Tegul lupikas pasiglemžia[5] visa,
ką jis turi,
ir tegul svetimieji išplėšia,
kas jo įgyta vargu!
12 Tegul jis neturi nė vieno, kuris
jam toliau rodytų
malonę,
tenebūna pasigailinčio jo
našlaičių!
13 Tegul jo palikuonys atitenka
sunaikinimui,
jau kitoje kartoje tegul
išdyla jų vardas!
14 Tegul primena jo tėvų kaltę
VIEŠPAČIUI,

1 Arba: užsirūstinai ant mūsų

2 Rk. su GS; M: malda
3 Jei 6-19 skn. nėra psalmininko kaltintojų, bet jo paties prakeikimai, taikomi jo nekentėjų vadeivai, tai reikia pakeisti dvitaškį tašku 5 skn. gale ir panaikinti kabutes 6 skn. pradžioje ir 19 skn. gale.
4 G; M: jie ieško
5 Lit. apraizgo

ir jo motinos nuodėmė
teneišdyla!
15 Tegul jos nuolat būna
VIEŠPATIES
akivaizdoje,
ir tegul jis išnaikina nuo
žemės jų atminimą!
16 Dėl to, kad jis nemanė rodyti
malonės,
bet persekiojo vargšą ir
beturtį,
ir tą, kurio širdis sumušta,
net siekė nužudyti.
17 Jis mylėjo prakeikimą—tas
tegul ateina ant jo!
Jis nemėgo palaiminimo—
tas tebūna toli nuo jo!
18 Jis apsivilko prakeikimu kaip
savo drabužiu—
tas tegul įsisunkia kaip
vanduo į jo vidų,
kaip aliejus į jo kaulus!
19 Tegul jis jam būna kaip
drabužis, kuriuo jis
apsivelka,
ir juosta, kuria jis nuolat
juosi!“

20 Šitoks tegul būna atlyginimas
nuo VIEŠPATIES mano
kaltintojams
ir tiems, kurie kalba pikta
prieš mane!
21 Bet tu, Jahve, mano Viešpatie,
veik mano labui dėl savo
vardo[1]!
Kadangi gera tavo malonė,
išvaduok mane!
22 Nes aš vargšas ir neturtingas
ir mano širdis ⌜smarkiai
plakė⌝[2] mano viduje.
23 Kaip nutįstąs šešėlis pamažu
nykau;
mane nupurtė kaip skėrį.
24 Mano keliai susvyravo nuo
pasninko,
ir mano kūnas, netekęs
riebalų, sulyso.
25 Aš pats jiems tapau šmeižiniu.
Mane matydami, jie kraipo
galvas.
26 Padėk man, VIEŠPATIE, mano
Dieve,
išgelbėk mane pagal savo
malonę,
27 kad jie žinotų, jog tai buvo tavo
ranka,
jog tu, VIEŠPATIE, tai
padarei!
28 Tegul jie keikia, bet tu teikis
laiminti!
⌜Tegul mano priešininkai
gėdijasi⌝[3], o tavo tarnas
džiaugiasi!
29 Tegul mano kaltintojai
apsivelka negarbe
ir apsisiaučia savo gėda
kaip apsiaustu!
30 Aš labai dėkosiu VIEŠPAČIUI
savo burna
ir tarp daugelio jį girsiu,
31 nes jis stovi neturtėlio dešinėje,
kad jį išgelbėtų iš tų, kurie
jį traukia teisman.

8 Apd 1, 20 25 Mt 27, 39; Mk 15, 29

VIEŠPATIES karalius ir kunigas

Dovydo. Psalmė.

110 VIEŠPATS sako mano valdovui:
„Sėskis mano dešinėje,
kol padarysiu tavo priešus
suoleliu tavo kojoms!“
2 Tavo galingą skeptrą ištiesia
VIEŠPATS iš Sijonos.
Viešpatauk tarp savo
priešų!
3 ⌜Su tavim stovi kilmingieji⌝[4]
tavo galybės dieną.
„⌜Ant šventųjų kalnų⌝[5],
iš aušros įsčių,
aš kaip rasą ⌜tave
pagimdžiau⌝[6]“.⌝[7]

4 VIEŠPATS davė priesaiką,
ir jis ⌜jos neatšauks⌝[8]:
„Tu būsi kunigas per amžius,

1 T.y. kaip pritinka tavo garbei
2 GST Ps 55, 4; M: perverta

3 G; M: Jie pasikėlė ir buvo sugėdinti
4 G
5 Dgl. Mss Sym Hier; M: Su šventu pasipuošimu
6 Dgl. Mss GS
7 Rk.; arba rk.: Tavo žmonės pasisiūlys savanoriais tavo žygio dieną. Ant šventųjų kalnų, iš aušros įsčių, ateis pas tave kaip rasa tavo jaunuoliai.
8 Lit. nesigailės

taip kaip Malkişedekas!“

5 Viešpats tavo dešinėje!
Jis sutriuškino karalius
savo rūstybės dieną.
6 Jis darė teismą tautose:
buvo pilna lavonų.
Jis triuškino galvas
po plačiąją žemę.
7 Iš upelio prie kelio jis geria,
todėl jis laiko iškėlęs savo
galvą.

1 Mt 22, 44; Mk 12, 36; Lk 20, 42–43; Apd 2, 34–35; 1 Kor 15, 25; Ef 1, 20–22; Kol 3, 1; Hbr 1, 13; 8, 1; 10, 12–13 4 Hbr 5, 6; 6, 20; 7, 17. 21

Jis atsimena per amžius savo sandorą

111 Girkite VIEŠPATĮ!
Noriu dėkoti VIEŠPAČIUI
visa širdim
teisiųjų ir bendruomenės
susirinkime.
2 Dideli yra VIEŠPATIES darbai,
tyrinėjami visų, kurie jais
gėrisi!
3 Didinga ir kilni jo veikla,
ir jo teisumas[1] amžinai
patvarus.
4 Jis įsteigė savo stebuklų
minėjimą.
Malonus ir gailestingas yra
VIEŠPATS.
5 Jis davė maisto tiems, kurie jo
bijo.
Jis atsimena per amžius
savo sandorą.
6 Savo darbų galią jis parodė savo
tautai,
jiems atiduodamas tautų
veldinį.
7 Jo rankų darbai—ištikimybė ir
teisingumas;
patikimi visi jo potvarkiai,
8 visada, amžinai pastovūs,
ištikimai ir sąžiningai
vykdytini.
9 Jis siuntė atpirkimą savo tautai,
įsakė amžinai laikyti savo
sandorą.
Šventas ir baisus jo vardas!
10 VIEŠPATIES baimė—išminties
pradžia[2];
gerą nuovoką turi visi,
kurie ⌜ją vartoja⌝[3].
Jo šlovinimas patvers per
amžius.

10 Job 28, 28; Pat 1, 7; 9, 10

Laimingas žmogus, kuris bijosi VIEŠPATIES!

112 Girkite VIEŠPATĮ!
Laimingas žmogus,
kuris bijosi
VIEŠPATIES,
kuris labai mėgsta jo
įsakymus!
2 Galingi šalyje bus jo
palikuonys;
tiesiųjų karta bus
laiminama.
3 Gerovė ir turtai bus jo namuose,
o jo teisumas[4] amžinai
pasiliks.
4 Sužiba tamsoje šviesa
tiesiesiems.
Maloningas ir gailestingas
⌜yra teisusis⌝[5].
5 Gera žmogui, kuris pasigaili ir
skolina,
kuris teisingai tvarko savo
reikalus.
6 Tikrai, jis niekad nesvyruos!
Amžinai bus atmenamas
teisusis.
7 Piktos paskalos jis nebijo;
tvirta jo širdis, pasitikinti
VIEŠPAČIU.
8 Nesukrečiama jo širdis, jis
nebijos,
kol su pergalės džiaugsmu
žiūrės į savo
priešininkus.
9 Jis dosniai[6] apdovanojo
beturčius;
jo teisumas amžinai
pasiliks.
Jo ragas[7] bus aukštai
pakeltas su garbe.
10 Bedievis tai matys ir nesitvers
apmaudu,

1 T.y. ištikimybė sandoros pažadams
2 Arba: esmė
3 T.y. praktikuoja Viešpaties baimę ar išmintį (pgl. GSV); M: juos (t.y. potvarkius) vykdo
4 T.y. ypatybė elgesio, kuris laikosi sandoros
5 Kkr. Mss; M: ir teisingas; 1 Ms: VIEŠPATS
6 Lit. išbarstė
7 Ragas—metafora, vaizduojanti galią ir pasisekimą priešininkų akivaizdoje.

grieš dantimis ir pragaiš.
Bedievių užmačios niekais
nueis.

9 2 Kor 9, 9

Kas yra toks, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas?

113 Girkite VIEŠPATĮ!
Girkite, VIEŠPATIES
tarnai,
girkite VIEŠPATIES vardą!
2 Pagirtas tebūnie VIEŠPATIES
vardas
dabar ir per amžius!
3 Nuo saulės patekėjimo iki jos
nusileidimo
pagirtas tebūnie
VIEŠPATIES vardas!

4 Aukštai viršum visų tautų yra
VIEŠPATS,
viršum dangų jo
skaistybė.
5 Kas yra toks, kaip VIEŠPATS,
mūsų Dievas,—
kuris taip aukštai sėdi
soste,
6 kuris žvelgia giliai žemyn,—
danguose ir žemėje?
7 Jis, kuris pakelia iš dulkių
suvargėlį
ir iš pelenų duobės
ištraukia neturtėlį,
8 pasodindamas šalia kilmingųjų,
šalia savo tautos
kilmingųjų;
9 kuris įkurdina namų
nevaisingąją,
padarydamas ją linksma
vaikų[1] motina.
Girkite VIEŠPATĮ!

Kai Izraelis išvyko iš Egipto

114 Kai Izraelis išvyko iš Egipto,
Jokūbo namai iš svetimkalbės
tautos,
2 Judas tapo jo šventove,
Izraelis jo valdžios sritim.

3 Jūra pamatė ir pabėgo,
Jordanas pasuko atgal.
4 Kalnai straksėjo kaip avinai,
kalvos kaip ėriukai.

5 Kas buvo tau, jūra, kad tu
bėgai,
tau, Jordane, kad pasukai
atgal?
6 Kalnai, ko straksite kaip avinai,
jūs kalvos, —kaip ėriukai?

7 Nuo VIEŠPATIES pasirodymo
drebėk, žeme,
nuo Jokūbo Dievo,
8 kuris pavertė uolą vandens
liūnu,
titnagą trykštančiu[2]
šaltiniu.

1 Iš 12, 51 3 Iš 14, 21 3 Još 3, 16 8 Iš 17,1-7; Sk 20,2-13

Ne mums, bet savo vardui duok garbę

115 Ne mums, o VIEŠPATIE, ne
mums,
bet savo vardui duok garbę
dėl savo malonės ir
ištikimybės!
2 Kodėl turėtų sakyti pagonys:
„Kurgi yra jų Dievas?“

3 Mūsų Dievas yra danguje;
jis padarė visa, kas jam
patiko.
4 Jų stabai—sidabras ir auksas,
žmogaus rankų padaras.
5 Jie turi burną, tačiau nekalba;
turi akis, tačiau neregi.
6 Jie turi ausis, tačiau negirdi;
turi nosį, tačiau
nesuuodžia.
7 Jie turi rankas, bet jos
nenutveria;
jie turi kojas, bet jos
nevaikščioja.
Jie nemurmena savo gerkle.
8 Panašūs į juos tepasidaro jų
dirbėjai,
kiekvienas, kuris jais
pasitiki!

9 Izraeli, pasitikėk VIEŠPAČIU!
Jis yra jiems pagalba ir
skydas.
10 Aharono namai, pasitikėkite
VIEŠPAČIU!
Jis yra jiems pagalba ir
skydas.

1 Lit. sūnų

2 Lit. vandens

11 Jūs, kurie bijote VIEŠPATIES,
pasitikėkite VIEŠPAČIU!
Jis yra jiems pagalba ir skydas.

12 VIEŠPATS atsiminė mus, jis palaimins.
Jis palaimins Izraelio namus.
Jis palaimins Aharono namus.
13 Jis palaimins tuos, kurie bijo VIEŠPATIES—
ir mažuosius, ir didžiuosius.

14 Tegul VIEŠPATS jus padaugina,
jus ir jūsų vaikus!
15 Jūs būkite palaiminti VIEŠPATIES,
kuris padarė dangų ir žemę!

16 Dangus yra VIEŠPATIES dangus,
o žemę jis davė žmonijai.
17 Ne mirusieji yra tie, kurie giria VIEŠPATĮ,
ne kas nors iš visų nužengusių į tylumą,
18 bet mes garbinsime VIEŠPATĮ
dabar ir per amžius!
Girkite VIEŠPATĮ!

4–8 Ps 135, 15–18; Apr 9, 20 18 Apr 11, 18; 19, 5

Ištesėsiu savo apžadus Viešpačiui

116 Aš myliu VIEŠPATĮ, nes jis išgirdo
mano maldaujantį šauksmą,
2 nes jis man palenkė savo ausį
⌜dieną, kai⌝[1] šaukiaus.
3 Mane buvo apjuosusios mirties virvės
ir šeolio[2] ⌜kilpos[3] pagavusios⌝[4].
Patekau į sielvartą ir nuliūdimą.
4 Bet aš VIEŠPATIES vardo šaukiaus:
„Ak, VIEŠPATIE, išgelbėk mano gyvybę!“

5 Malonus yra VIEŠPATS ir teisus;
mūsų Dievas gailestingas.
6 VIEŠPATS—prastuolių gynėjas:
kai buvau nužemintas, jis man padėjo.
7 Vėl atsilsėk, mano siela,
nes VIEŠPATS padarė tau gera!
8 Nes ⌜tu išgelbėjai⌝[5] mano gyvybę iš mirties,
mano akis nuo ašarų, mano kojas nuo suklupimo.
9 Aš vaikščiosiu VIEŠPATIES akivaizdoje
gyvųjų šalyse.
10 Pasitikėjau, net kai tariau:
„Aš esu labai prislėgtas“.
11 Aš panikos apimtas sakiau:
„Visi žmonės nepatikimi!“

12 Kuo atlyginsiu VIEŠPAČIUI
už visa gera, ką jis yra man padaręs?
13 Išganymo taurę pakelsiu
ir pagarsinsiu VIEŠPATIES vardą.
14 Ištesėsiu savo apžadus VIEŠPAČIUI
visos jo tautos akivaizdoje.
15 Brangi yra VIEŠPATIES akyse
jo maldingųjų mirtis![6]
16 Ak, VIEŠPATIE,
juk aš tavo tarnas!
Aš tavo tarnas, tavo tarnaitės sūnus!
Tu atrišai mano pančius!
17 Tau aukosiu padėkos auką
ir pagarsinsiu tavo vardą.
18 Ištesėsiu savo apžadus VIEŠPAČIUI
visos jo tautos akivaizdoje,
19 VIEŠPATIES namų kiemuose,
tavo vidury, o Jeruzale!
Girkite VIEŠPATĮ!

10 2 Kor 4, 13

Girkite VIEŠPATĮ, visos tautos!

1 S; M: ir savo dienomis
2 T.y. mirusiųjų buveinės
3 Rk.
4 Arba trad.: skausmai apėmę

5 GSV: jis išgelbėjo
6 T.y. Viešpats taip brangina savo ištikimųjų mirtį, jog jiems neleidžia nelaiku numirti.

117 Girkite VIEŠPATĮ, visos tautos!
Jį šlovinkite, visos nacijos!
2 Nes pernelyg galinga yra mums jo malonė,
ir VIEŠPATIES ištikimybė—amžina.

1 Rom 15, 11

Dėkokite Viešpačiui, nes jis geras!

118 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
nes amžina jo malonė!
2 Tegul sako Izraelis[1]:
„Amžina jo malonė!"
3 Tegul sako Aharono namai:
„Amžina jo malonė!"
4 Tegul sako tie, kurie bijo VIEŠPATIES:
„Amžina jo malonė!"

5 Iš sielvarto[2] šaukiaus VIEŠPATIES.
VIEŠPATS mane išklausė, [išvesdamas] į laisvę[3].
6 VIEŠPATS yra už mane—aš nebijau!
Ką gali man padaryti žmogus?
7 VIEŠPATS yra už mane kaip mano padėjėjas,
tad su pergalės džiaugsmu žiūrėsiu į savo nekentėjus.
8 Geriau glaustis prie VIEŠPATIES,
negu pasitikėti žmonėmis.
9 Geriau glaustis prie VIEŠPATIES,
negu pasitikėti kunigaikščiais.
10 Visi pagonys buvo mane apsupę.
VIEŠPATIES vardu juk atsigyniau nuo jų.
11 Jie buvo mane apsupę, mane visiškai apsupę.
VIEŠPATIES vardu juk atsigyniau nuo jų.
12 Jie buvo mane apspitę kaip bitės;
jie traškėjo[4] kaip erškėčių ugnis.
VIEŠPATIES vardu juk atsigyniau nuo jų.
13 'Buvau stumte stumiamas'[5], kad parpulčiau,
bet VIEŠPATS man padėjo!

14 Mano stiprybė ir apgintis buvo VIEŠPATS,
ir jis man tapo pergale.
15 Krykštavimo ir pergalės balsas pasigirdo teisiųjų palapinėse:
„VIEŠPATIES dešinė pasiekė pergalę!
16 VIEŠPATIES dešinė buvo aukštai pakelta!
VIEŠPATIES dešinė pasiekė pergalę!"
17 Aš nemiriau, bet likau gyvas,
kad pasakočiau VIEŠPATIES darbus.
18 Plakte mane plakė VIEŠPATS,
bet manęs neatidavė mirčiai.
19 Man atverkite pergalės vartus!
Noriu įeiti pro juos ir dėkoti VIEŠPAČIUI!

20 Tai VIEŠPATIES vartai.
Tegul teisieji įeina pro juos!
21 Noriu tau dėkoti, kad mane išklausei
ir tapai man pergale!
22 Akmuo, kurį statytojai atmetė,
pavirto kertiniu akmeniu!
23 Tai VIEŠPATIES padaryta.
Tai nuostaba mūsų akyse.
24 Šita yra diena, 'kurią VIEŠPATS padarė'[6].
Ją[7] džiūgaukime ir linksminkimės!
25 O, VIEŠPATIE, meldžiame, duok pergalę!
O, VIEŠPATIE, meldžiame, suteik pasisekimą!
26 Tebūnie palaimintas, kas įeina VIEŠPATIES vardu!
Mes jus laiminame iš VIEŠPATIES namų.

1 G: Izraelio namai
2 Lit. ankštumos
3 Lit. plačią vietą
4 G; M: užgeso
5 GS Hier; M: Tu mane stumte stūmei
6 Arba: kai VIEŠPATS veikė
7 Arba: Juo

27 VIEŠPATS yra Dievas,
ir jis mus apšvietė.
ʿSudarykit iškilmių ratelį su lapojomis'[1]
ligi pat aukuro ragų!
28 Tu esi mano Dievas, ir aš tau dėkoju.
Mano Dieve, tave aukštinu.

29 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
nes amžina jo malonė!

1 1 Kron 16, 34; 2 Kron 5, 13; 7, 3; Ezr 3, 11; Ps 100, 5; 106, 1; 136, 1; Jer 33, 11 6 Hbr 13, 6 14 Iš 15, 2; Jez 12, 2 22 Lk 20, 17; Apd 4, 11; 1 Pet 2, 7 22–23 Mt 21, 42; Mk 12, 10–11 25 Mt 21, 9; Mk 11, 9; Jn 12, 13

Laimingi, kurie elgiasi pagal VIEŠPATIES įstatymą!

Ālef

119 Laimingi, kurių elgesys nepeiktinas,
kurie elgiasi pagal VIEŠPATIES įstatymą!
2 Laimingi, kurie laikosi jo reikalavimų[2],
visa širdim jo ieško;
3 kurie, be to, nedarė neteisybės,
[bet] vaikščiojo jo keliais!
4 Tu pats išleidai savo potvarkius,
kad uoliai juos vykdytų.
5 O kad tvirtas būtų mano nusistatymas[3]
tavo nuostatų laikytis!
6 Tada nesusigėsiu, jei žiūrėsiu
visų tavo įsakymų.
7 Tau atvira širdim dėkosiu,
kai mokysiuos tavo teisingų nuosprendžių.
8 Tavo nuostatų laikysiuos,—
neapleisk manęs visiškai!

Bėt

9 Kaip jaunuolis gali išlaikyti savo elgesį[4] tyrą?
—Laikydamasis tavo žodžio.
10 Visa širdim tavęs ieškojau,—
neleisk man nuklysti nuo tavo įsakymų!
11 Širdyje branginau[5] tavo pasakymą,
kad tau nenusidėčiau.
12 Būk pagarbintas tu, VIEŠPATIE!
Mane pamokyk savo nuostatų!
13 Savo lūpomis išskaičiavau
visus tavo burnos nuosprendžius.
14 Džiaugiaus tavo ʿreikalaujamu elgesiu'[6]
kaip visokiais turtais.
15 Apie tavo potvarkius noriu mąstyti
ir žiūrėti tavo takų.
16 Tavo nuostatais gėriuosi,—
nepamiršiu tavo žodžio.

Gimel

17 Daryk gera savo tarnui, kad gyvuočiau
ir laikyčiaus tavo žodžio!
18 Atmerk man akis, kad pamatyčiau
nuostabius tavo įstatymo dalykus!
19 Aš svečias žemėje,—
neslėpk nuo manęs savo įsakymų!
20 Sunyko mano siela, besiilgdama
tavo nuosprendžių visada.
21 Tu sudraudei išdidėlius.
Prakeikti, kurie nuklysta nuo tavo įsakymų!
22 Nurisk nuo manęs
pajuoką ir panieką,
nes laikiaus tavo reikalavimų.
23 Nors sugedėliai[7] susėdę tarėsi prieš mane,
tavo tarnas mąstė apie tavo nuostatus.
24 Be to, tavo reikalavimai—mano pasigėrėjimas,
mano patarėjai.

Dālet

25 Prikibo prie dulkių mano kaklas[8]—
atgaivink mane pagal savo žodį!

1 Arba: Suriškite iškilmių ratelį virvėmis
2 T.y. sandoros sąlygų
3 Lit. keliai
4 Lit. taką
5 Lit. slėpiau
6 Lit. liudijimų keliu
7 S; M: aukšti pareigūnai
8 Arba: gyvybė

26 Savo dalią[1] išpasakojau, ir tu
išklausei mane.
Pamokyk mane savo
nuostatų!
27 Duok man suprasti tavo
potvarkių rodomą kelią,
kad mąstyčiau apie tavo
stebuklus!
28 Aš susmukau iš sielvarto.
Pakelk mane pagal savo
žodį!
29 Neištikimybės kelią
atitolink nuo manęs
ir per savo įstatymą
parodyk man savo
malonę!
30 Ištikimybės kelią pasirinkau,
tavo nuosprendžius dėjaus į
širdį.
31 Tvirtai laikiaus tavo
reikalavimų,
VIEŠPATIE,—
neleisk manęs sugėdinti!
32 Tavo įsakymų nurodytu keliu aš
bėgu,
nes tu prapleti mano
supratimą[2].

Hė

33 Nurodyk man, VIEŠPATIE,
savo nuostatų kelią,
kad jo laikyčiaus kaip savo
atpildo!
34 Suprotink mane, kad laikyčiaus
tavo įstatymo
ir visa širdim jį sergėčiau.
35 Duok man keliauti tavo
įsakymų taku,
nes jį pamėgau!
36 Palenk mano širdį prie savo
reikalavimų,
o ne į pelną!
37 Nukreipk mano akis,
kad nematytų tuštybių[3],
savo žodžiu[4] atgaivink
mane!
38 Ištesėk savo tarnui savo pažadą,
kuris duotas ˹tiems, kurie
tavęs bijo˺[5]!
39 Pašalink man daromą gėdą,
kurios bijaus,
nes tavo nuosprendžiai geri!
40 Štai aš ilgėjaus tavo
potvarkių,—
savo teisumu[6] atgaivink
mane!

Vāv

41 Tegul man ateina tavo malonės,
VIEŠPATIE,
tavo išgelbėjimas, kaip
pažadėjai,
42 kad turėčiau atsakymą mane
plūstančiam,
nes pasitikėjau tavo žodžiu!
43 Neatitrauk nuo mano burnos
tiesos žodžio[7,8],
nes tikėjaus tavo
nuosprendžių!
44 Noriu nuolat laikytis tavo
įstatymo,
visada ir per amžius!
45 Noriu vaikščioti laisvas[9],
nes tyrinėjau tavo
nuostatus.
46 Noriu kalbėti apie tavo
reikalavimus
karalių akivaizdoje
nesigėdydamas.
47 Aš gėriuos tavo įsakymais,
kuriuos myliu.
48 Aš pakeliu rankas į tave[10]
ir mąstau apie tavo
nuostatus.

Zajin

49 Atsimink savo tarnui tartą žodį,
kuriuo man davei vilties!
50 Ta buvo man paguoda mano
varge,
kad tavo pasakymas
atgaivino mane.
51 Nors išdidėliai tyčiojos iš
manęs,
nuo tavo įstatymo
nenukrypau.
52 Atsiminiau tavo senovinius
nuosprendžius,
o VIEŠPATIE, ir
pasiguodžiau.

---

1 Lit. kelius
2 Lit. širdį
3 Arba: stabų
4 2MssT, plg. 25, 41, 107 skn.; arba: galia (M lit. keliu)
5 Arba: tam, kad tavęs bijotų
6 T.y. ištikimybe sandorai
7 M + visiškai; ~S
8 T.y. neatimk man galios sakyti tiesą
9 Lit. platybėje
10 M + dtgr.: tavo įsakymus, kuriuos myliu

53 Mane apėmė įnirtis dėl bedievių,
kurie paliko tavo įstatymą.
54 Giesmėmis man virto tavo nuostatai
mano ateivystės namuose.
55 Atsiminiau naktį
tavo vardą, VIEŠPATIE,
ir laikiaus tavo įstatymo.
56 Tai man kliuvo į dalį,
kad laikiaus tavo potvarkių.

Chėt

57 VIEŠPATS—mano dalis.
Aš pasižadėjau klausyti tavo žodžių.
58 Visa širdim maldavau tavo palankumo,—
būk man malonus, kaip pažadėjai!
59 Aš apmąsčiau savo[1] kelius
ir atgręžiau savo kojas į tavo reikalavimus.
60 Aš nedelsdamas skubėjau
tavo įsakymų klausyti.
61 Nors bedievių virvės mane apvyniojo,
tavo įstatymo nepamiršau.
62 Vidunaktį atsikeliu
tau dėkoti
dėl teisingų tavo nuosprendžių.
63 Aš esu draugas
visų, kurie tavęs bijo,
tų, kurie laikosi tavo potvarkių.
64 Tavo malonės, VIEŠPATIE,
pilna žemė,—
pamokyk mane savo nuostatų!

Tėt

65 Tu gerai pasielgei su savo tarnu,
o VIEŠPATIE, pagal savo žodį!
66 Įžvalgumo[2] ir pažinimo pamokyk mane,
nes aš tikėjau tavo įsakymais!
67 Prieš būdamas nužemintas, aš paklysdavau,
bet dabar seku tavo pasakymu.
68 Tu esi geras ir geradarys,—
pamokyk mane savo nuostatų!
69 Nors išdidėliai mane teršė melais,
aš visa širdim laikiaus tavo potvarkių.
70 Nejautri kaip riebalai jų širdis,
bet aš gėrėjaus tavo įstatymu.
71 Man buvo gera, jog buvau nužemintas,
kad išmokčiau tavo nuostatų.
72 Tavo burnos nurodymas man brangesnis
už tūkstančius aukso ir sidabro gabalų.

Jōd

73 Tavo rankos mane padarė ir sudėjo,—
suprotink mane, kad mokyčiaus tavo įsakymų!
74 Tie, kurie tavęs bijo, mane matys ir džiaugsis,
nes aš laukiau tavo žodžio.
75 Žinau, VIEŠPATIE,
kad teisūs tavo nuosprendžiai
ir kad, būdamas ištikimas[3], mane nužeminai.
76 Tegul apsireiškia, meldžiu, tavo malonė man paguosti,
kaip esi pažadėjęs savo tarnui!
77 Tegul man ateina tavo pasigailėjimas, kad gyvuočiau,
nes tavo įstatymas man pasigėrėjimas!
78 Tegul susigėsta išdidėliai, nes jie melais mane suklaidino,
bet aš mąstysiu apie tavo potvarkius!
79 Tegul gręžias į mane tie, kurie tavęs bijo
ir pripažįsta tavo reikalavimus!
80 Tegul mano širdis visiškai laikosi tavo nuostatų,

1 G: tavo
2 Rk.; M: Gero įžvalgumo
3 Būtent sandorai, reikalaujančiai bausti neklusniuosius ir laiminti klusniuosius

kad neturėčiau gėdytis!

Kaf

81 Nyko mano siela besiilgdama
tavo išgelbėjimo:
aš laukiau tavo žodžio.
82 Išblėso mano akys,
belaukdamos tavo
pasakymo,
man klausiant: „Kada
mane paguosi?"
83 Nors likau kaip vynmaišis
dūmuose,
tavo nuostatų nepamiršau.
84 Kiek bėra tavo tarno dienų?
Kada padarysi
teismą mano
persekiotojams?
85 Man iškasė duobių įžūlieji,
kurie nesilaiko tavo
įstatymo.
86 Visi tavo įsakymai patikimi,—
melagingai jie persekiojo
mane. Padėk man!
87 Jie bemaž išgaišino mane nuo
žemės, bet aš nepalikau
tavo potvarkių.
88 Pagal savo malonę išlaikyk
mane gyvą,
kad vykdyčiau tavo burnos
reikalavimą!

Lāmed

89 Per amžius, VIEŠPATIE,
tavo žodis tvirtai stovi
danguose.
90 Per kartų kartas tveria tavo
ištikimybė:
tvirtai tu pastatei žemę, ir ji
stovi.
91 Tavo sutvarkymu jie[1] šiandien
tebestovi,
nes visi daiktai yra tavo
tarnai.
92 Jei tavo įstatymas nebūtų buvęs
mano pasigėrėjimas,
tai būčiau žuvęs savo varge.
93 Per amžius nepamiršiu tavo
reikalavimų,
nes jais išlaikei mane gyvą.
94 Aš tavo esu. Gelbėk mane,
nes tyrinėjau tavo
potvarkius!
95 Bedieviai manęs tykojo, kad
mane pražudytų,
bet aš dėmėjaus tavo
reikalavimais.
96 Mačiau, kaip ribota visa, kas
tobula,
bet tavo įsakymas—labai
apimlus.

Mēm

97 Kaip aš myliu tavo įstatymą!
Jis visą dieną mano
mąstymas[2].
98 Tavo įsakymas mane daro
išmintingesnį už mano
priešus,
nes visados jis yra mano.
99 Už visus savo mokytojus aš
protingesnis,
nes tavo reikalavimai—
mano mąstymas.
100 Aš išmaningesnis už senius,
nes laikiau tavo potvarkius.
101 Nuo bet kokio pikto tako
sulaikiau savo kojas,
kad klausyčiau tavo žodžio.
102 Nuo tavo nuosprendžių
neatsitraukiau,
nes tu pamokei mane.
103 Kaip saldūs mano gomuriui
tavo pasakymai,
saldesni už medų mano
burnai!
104 Iš tavo potvarkių įgyju
išmanymo.
Todėl neapkenčiu
jokio apgaulingo elgesio[3].

Nūn

105 Tavo žodis yra žiburys mano
kojai
ir šviesa mano takui.
106 Aš patvirtindamas prisiekiau
vykdyti tavo teisingus
nuosprendžius.
107 Esu labai nužemintas,—
VIEŠPATIE, atgaivink
mane pagal savo žodį!
108 Teikis priimti mano burnos
noringas aukas,
VIEŠPATIE,
ir mane pamokyk savo
nuosprendžių!
109 Mano gyvybė yra nuolat
pavojuje[4],

1 Būtent žemė ir dangūs

2 T.y. kontempliacijos dalykas
3 Lit. tako
4 Lit. mano saujoje

tačiau tavo įstatymo
nepamiršau.
110 Bedieviai paspendė man
žabangus,
bet nuo tavo potvarkių
nenuklydau.
111 Tavo reikalavimai—mano
amžinas veldinys,
nes jie yra mano širdies
džiaugsmas.
112 Aš palenkiau savo širdį
tavo nuostatams vykdyti.
Amžinas bus mano atpildas.

Sāmech

113 Dvejojančių nekenčiu,
bet tavo įstatymą myliu.
114 Tu esi mano slėptuvė ir
skydas,—
aš laukiau tavo žodžio.
115 Atstokite nuo manęs,
piktadariai,
kad laikyčiaus savo Dievo
įsakymų!
116 Paremk mane, kaip esi žadėjęs,
kad išlikčiau gyvas,
ir neleisk man gėdytis dėl
mano vilties!
117 Teik man paspirtį, kad būčiau
išgelbėtas
ir nuolat ⌈žiūrėčiau tavo
nuostatų⌉[1]!
118 Tu atmetei visus, kurie nuklydo
nuo tavo nuostatų,
nes ⌈ką jie išgalvoja⌉[2]—
apgaulė.
119 Tu ⌈nuodegomis palaikei⌉[3] visus
bedievius šalyje[4],
todėl aš myliu tavo
reikalavimus.
120 Šiurpo, tavęs nusigandęs, mano
kūnas,
ir aš bijojau tavo
nuosprendžių.

'Ajin

121 Dariau, kas teisinga ir teisu,—
nepalik manęs mano
engėjams!
122 Užtikrink savo tarno gerovę,
kad išdidėliai manęs
neslėgtų!
123 Mano akys aptemo
besidairydamos tavo
išgelbėjimo
ir tavo teisingo pasakymo.
124 Pasielk su savo tarnu pagal
savo malonę
ir mane pamokyk savo
nuostatų!
125 Tavo tarnas aš esu,—padaryk
mane išmanų,
kad suprasčiau tavo
reikalavimus!
126 Metas veikti, VIEŠPATIE[5]:
jie sulaužė tavo įstatymą!
127 Todėl[6] aš myliu tavo įsakymus
labiau už auksą, už
gryniausią auksą.
128 Todėl ⌈einu tiesiu keliu,
laikydamasis visų tavo
potvarkių⌉[7];
aš nekenčiu jokio klaidaus
tako.

Pė

129 Nuostabūs tavo reikalavimai,
todėl jų laikėsi mano siela.
130 Tavo žodžių apreiškimas[8]
apšviečia,
paprastuosius daro
išmaningus.
131 Aš išsižiojęs troškau,
nes ilgėjaus tavo įsakymų.
132 Gręžkis į mane ir būk man
malonus,
⌈kaip esi pratęs daryti
tiems⌉[9], kurie myli tavo
vardą!
133 Sutvirtink mano žingsnius savo
pasakymu
ir neleisk jokiai nedorybei
įveikti mane!
134 Atpirk mane iš žmonių
priespaudos,
kad laikyčiaus tavo
potvarkių!

---

1 GSTHier: gėrėčiaus tavo nuostatais
2 GSHierTheod; arba: jų stabmeldystė
3 Kkr. Mss AkvSymHier, plg. G; M: kaip nuodegas pašalinai
4 Arba: žemėje
5 Arba: VIEŠPAČIUI
6 T.y. dėl to, kad, kaip aš laukiu, tu tikrai veiksi, nubausdamas tavo įstatymo laužytojus ir pateisindamas jo vykdytojus.
7 Rk. pgl. GHierS; arba: laikau teisiais visus tavo potvarkius; M: padariau tiesius visus potvarkius apie viską
8 Lit. atvėrimas (SymHier: anga)
9 Arba: kaip yra teisė tų

135 Leisk šviesti savo veidui ant savo tarno
ir mane pamokyk savo nuostatų!
136 Vandens upeliai tekėjo iš mano akių,
nes žmonės nesilaikė tavo įstatymo.

Ṣādė

137 Teisus esi tu, VIEŠPATIE,
ir teisūs yra tavo nuosprendžiai.
138 Tu išleidai savo reikalavimus teisingus
ir labai patikimus.
139 Mano uolumas sunaikino mane,
nes mano priešininkai pamiršo tavo žodžius.
140 Visai skaistus yra tavo pasakymas,
ir tavo tarnas jį myli.
141 Nors aš nežymus ir paniekintas,
nepamiršau tavo potvarkių.
142 Tavo teisumas yra amžinas teisumas,
ir tavo įstatymas—tiesa.
143 Nors bėda ir graužatis aptiko mane,
tavo įsakymai buvo mano pasigėrėjimas.
144 Amžinai teisūs tavo reikalavimai,—
duok man išmanymo, kad gyvenčiau!

Kōf

145 Visa širdim šaukiau: „Išklausyk mane, VIEŠPATIE!
Noriu laikyti tavo nuostatus!“
146 Tavęs šaukiaus. Išgelbėk mane,
kad laikyčiaus tavo reikalavimų!
147 Prieš apyaušrį atsikėliau pagalbos šauktis:
aš laukiau tavo žodžio[1].
148 Mano akys buvo praviros jau prieš nakties budėjimus,
kad mąstyčiau apie tavo pasakymą.
149 Išgirsk mano balsą pagal savo malonę!
VIEŠPATIE, pagal savo nuosprendį atgaivink mane!
150 Priartėjo tie, kurie mane persekioja su piktu kėslu;
jie atitolo nuo tavo įstatymo.
151 Arti esi tu, VIEŠPATIE,
ir visi tavo įsakymai yra tiesa!
152 Seniai aš žinau iš tavo reikalavimų,
jog tu amžiams juos nustatei.

Rėš

153 Pažvelk į mano vargą ir išvaduok mane,
nes nepamiršau tavo įstatymo!
154 Vesk mano bylą ir atpirk mane!
Kaip esi pažadėjęs, atgaivink mane!
155 Toli nuo bedievių tavo išganymas,
nes jie nesiklausė tavo nuostatų.
156 Tavo gailestingumas didis, VIEŠPATIE,—
pagal savo nuosprendžius atgaivink mane!
157 Nors daug mano persekiotojų ir priešininkų,
nenukrypau nuo tavo reikalavimų.
158 Žiūrėjau į neištikimuosius ir bjaurėjaus,
nes jie nesilaikė tavo pasakymo.
159 Žiūrėk, kaip aš myliu tavo potvarkius!
VIEŠPATIE, pagal savo malonę atgaivink mane!
160 Tavo žodžio esmė—tiesa,
ir amžinas kiekvienas tavo teisingas nuosprendis.

Syn, Šyn

161 Sugedėliai[2] mane persekiojo be priežasties,
[bet tik] nuo tavo žodžių drebėjo mano širdis.
162 Aš džiaugiaus tavo pasakymu
kaip tas, kuris randa didelį grobį.

---

1 KG: žodžių

2 Arba: Aukšti pareigūnai

163 Melo nekenčiau ir baisėjaus:
tavo įstatymą mylėjau.
164 Septynis kartus per dieną tave gyriau
dėl tavo teisingų nuosprendžių.
165 Didelę ramybę turi tie, kurie myli tavo įstatymą,
ir niekas negali jų suklupdyti.
166 Aš laukiau tavo išgelbėjimo, VIEŠPATIE,
ir tavo įsakymus vykdžiau.
167 ⌜Aš laikiaus⌝[1] tavo reikalavimų
ir juos labai mylėjau.
168 Laikiaus tavo potvarkių ir reikalavimų,
nes visi mano poelgiai[2] tau atviri.

Tāv

169 Tegul mano šauksmas priartėja prie tavęs, VIEŠPATIE!
Pagal savo pažadą padaryk mane išmanų!
170 Tegul nueina mano maldavimas tavo akysna!
Kaip esi žadėjęs, išgelbėk mane!
171 Tegul liejas iš mano lūpų tau gyrius,
nes tu mane pamokei savo nuostatų!
172 Mano liežuvis tegul apgieda tavo posakius,
nes visi tavo įsakymai teisingi!
173 Tavo ranka tebūnie [ištiesta] man padėti,
nes pasirinkau tavo potvarkius!
174 Ilgėjaus tavo išgelbėjimo, VIEŠPATIE,
ir tavo įstatymas buvo mano pasigėrėjimas.
175 Leisk man gyventi, kad girčiau tave,
o tavo nuosprendžiai tegul man padeda!
176 Klaidžiojau kaip prapuolusi avis.
Ieškok savo tarno,
nes nepamiršau tavo įsakymų!

1 Lit. Mano siela laikėsi
2 Lit. keliai

Viešpats išklausė mane
⌜Maldininkų procesijos⌝[3] giesmė

120 VIEŠPATIES savo bėdoje šaukiaus, ir jis išklausė mane:
2 „VIEŠPATIE, gelbėk mane nuo meluojančių lūpų,
nuo apgaulingo liežuvio!“
3 Ką jis[4] tau duos
ir ką tau pridės,
apgaulingas liežuvi?
4 Paaštrintas kariautojo strėles
su šluotmedžio žarijomis!

5 Vargas man, kad turėjau būti ateivis Mešeche,
gyventi prie Kėdaro palapinių!
6 Per ilgai turėjau gyventi
su ⌜tais, kurie⌝[5] nekenčia taikos.
7 Nors aš kalbėjau kas taikinga,
jie buvo už karą[6].

Aš pakeliu akis į kalnus
⌜Maldininkų procesijos⌝[7] giesmė

121 Aš pakeliu akis į kalnus.
Iš kur ateina man pagalba?
2 Pagalba man ateina nuo VIEŠPATIES,
kuris padarė dangų ir žemę.

3 Jis neleis svyruoti tavo kojai,
nesnaus tavo sargas.
4 ⌜Iš tiesų⌝[8] nei snaudžia,
nei miega
Izraelio sargas.
5 VIEŠPATS yra tavo sargas;
VIEŠPATS yra tavo paunksnis[9]
tavo dešinėje.

6 Dieną saulė neištiks tavęs smūgiu

3 Arba: Užkopimų; arba: Laiptų
4 T.y. VIEŠPATS
5 8MssGSSym Hier; M: tuo, kuris
6 T.y. rodė priešišką ir grėsmingą nusistatymą
7 Žr. Ps 120, 1.
8 Lit. Štai
9 T.y. apgynėjas

nė mėnulis naktį.
7 VIEŠPATS tave saugos
nuo viso pikto;
jis saugos tavo gyvybę.
8 VIEŠPATS saugos
tavo išėjimą ir įėjimą[1]
nuo dabar ir per amžius.

Linkėkite Jeruzalei taikos!
'Maldininkų procesijos'[2] giesmė. Dovydo.

122 Džiaugiaus, kai[3] man sakė:
„Mes eisime[4] į
VIEŠPATIES namus!"
2 Mūsų kojos stovėjo
tavo vartuose, Jeruzale!

3 Jeruzale , tu, kuri pastatyta
kaip miestas,
'išvien apvestas mūru'[5],
4 kur traukdavo[6] gentys!
VIEŠPATIES gentys!
—Iš Izraelio reikalaujama
dėkoti VIEŠPATIES
vardui.—
5 Nes ten buvo pastatytos
kėdės teismui,
Dovydo namų kėdės.

6 Melskite taikos Jeruzalei!
Tegul gyvena be rūpesčių
tie, kurie tave myli!
7 Tebūnie ramybė tavo pylimuose,
saugumas tavo rūmuose!
8 Dėl savo brolių
ir draugų noriu sakyti:
„Ramybė tebūnie tavyje!"
9 Dėl VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
namų
noriu siekti tau gero.

Pakėliau akis į tave
'Maldininkų procesijos'[7] giesmė

123 Pakėliau akis į tave,
sėdintį soste danguje.

2 Štai kaip tarnų akys [žvelgia]
į jų valdovų ranką,
kaip tarnaitės akys
į jos valdovės ranką,
taip mūsų akys žvelgia į
VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
kol jis mums parodys savo
malonę.

3 Būk mums malonus,
VIEŠPATIE, būk mums
malonus,
nes apsčiai pasisotinome
panieka!
4 Apsčiai pasisotino mūsų siela
nerūpestingųjų pajuoka,
išdidžiųjų panieka.

Mūsų pagalba glūdi VIEŠPATIES varde
'Maldininkų procesijos'[8] giesmė. Dovydo.

124 Jei ne VIEŠPATS,
kuris buvo už mus,—
tegul sako Izraelis,—
2 jei ne VIEŠPATS, kuris buvo už
mus,
kai žmonės sukilo prieš
mus,—
3 jie mus gyvus būtų prarijię,
jų rūstybei užsidegus prieš
mus;
4 vandenys būtų mus nunešę,
srautas apsėmęs mūsų
gerklę;
5 būtų apsėmę mūsų gerklę
įšėlę vandenys.

6 Tebūnie pagarbintas
VIEŠPATS,
kuris mūsų neatidavė
kaip grobį jų dantims!
7 Mūsų gyvybė išsprūdo kaip
paukštis
iš paukštgaudžių žabangų.
Žabangai sutrūko,
ir mes išsprūdome.
8 Mūsų pagalba glūdi varde
VIEŠPATIES,
kurs padarė dangų ir žemę.

Tie, kurie pasitiki Viešpačiu, yra kaip Şijonos kalnas
'Maldininkų procesijos'[9] giesmė.

1 Arba: atėjimą
2 Žr. Ps 120, 1.
3 Arba: su tais, kurie
4 T.y. keliausime kaip maldininkai
5 Lit. glaudžiai sušlietas savyje. T.y. taip pastatytas, jog jo sienose nėra tarpų ir spragų.
6 Lit. eidavo aukštyn (kaip maldininkai į šventes)
7 Žr. Ps 120, 1.
8 Žr. Ps 120, 1.
9 Žr. Ps 120, 1.

125 Tie, kurie pasitiki VIEŠPAČIU,
yra kaip Şijonos kalnas,
kuris nesvyruoja, pasilieka
per amžius.
2 Jeruzalė—kalnai ją supa;
taip VIEŠPATS supa savo
tautą
dabar ir per amžius.

3 Ne, nerymos
bedieviškas skeptras
ant teisiesiems priskirtos
šalies,
kad [ir] teisieji neištiestų
rankų į skriaudimą.

4 Daryk, VIEŠPATIE, gera
geriems
ir tiesiaširdžiams!
5 O tuos, kurie nusikreipia į savo
kreivus kelius,
VIEŠPATS nuves
su piktadariais.
Taika Izraeliui!

VIEŠPATS didžių dalykų mums padarė
Maldininkų procesijos[1] giesmė

126 Kai VIEŠPATS atsteigė Şijonos
dalią,
mes buvome kaip
sapnuojantieji.
2 Tada pilna juoko buvo mūsų
burna
ir mūsų liežuvis pilnas
krykštavimo.
Tada buvo sakoma tarp tautų:
„VIEŠPATS didžių dalykų
jiems padarė!“
3 VIEŠPATS didžių dalykų
mums padarė,—
mes buvome linksmi.

4 Atsteik, VIEŠPATIE, mūsų
dalią,
kaip upelių tėkmes Negebe!
5 Kurie sėja su ašaromis,
krykštaudami pjaus.
6 Kas eite eina verkdamas,
nešinas sėtuve su sėkla,
eite pareis krykštaudamas,
nešinas savo pėdais.

Viešpaties dovana—sūnūs

Maldininkų procesijos[2] giesmė. Saliamono.

127 Jei VIEŠPATS nestatys namų,
veltui bus plušę prie jų tie,
kurie juos stato.
Jei VIEŠPATS nesaugos miesto,
veltui bus budėjęs sargas!
2 Veltui jums
keltis anksti,
vėlai atsisėsti,
valgyti sunkiu darbu įgytą
duoną.
Tiek jis jos duoda savo
mylimajam bemiegant!

3 Štai sūnūs yra VIEŠPATIES
dovana,
įsčių vaisius—jo
atlyginimas.
4 Tokie, kaip strėlės karžygio
rankoje,
yra jaunystėje gimę sūnūs.
5 Laimingas žmogus,
kuris jais
pripildė savo strėlinę!
6 Neturės jis gėdytis, kai kalbėsis
su priešais vartuose.

Laimingas kiekvienas, kuris bijo VIEŠPATIES
Maldininkų procesijos[3] giesmė

128 Laimingas kiekvienas, kuris
bijo VIEŠPATIES,
kuris vaikščioja jo keliais!
2 Juk tu valgysi, ką darbu įgijo
tavo rankos.
Tu būsi laimingas, ir gerai
tau seksis.
3 Tavo žmona bus kaip vaisingas
vynmedis
tavo namų viduje,
tavo vaikai kaip alyvų
sodinukai
aplink tavo stalą.
4 Štai taip laiminamas vyras,
kuris bijo VIEŠPATIES.

5 Tegul VIEŠPATS tave laimina
iš Şijonos!
Matyk gėrėdamasis
Jeruzalės gerovę
per visas savo gyvenimo
dienas

1 Žr. Ps 120, 1.
2 Žr. Ps 120, 1.
3 Žr. Ps 120, 1.

6 ir pamatyk savo vaikų vaikus!
Taika Izraeliui!

Jis atkirto bedievių viržius
⌈Maldininkų procesijos⌉[1] giesmė

129 „Daug kartų jie mane prispaudė
nuo pat mano jaunystės,
—tegul sako Izraelis,—
2 daug kartų jie mane prispaudė
nuo pat mano jaunystės,
tačiau manęs neįveikė.
3 Ant mano nugaros arė arikai,
darė ilgas savo vagas.
4 VIEŠPATS teisingas! Jis
atkirto[2]
nedorėlių viržius“.

5 ⌈Tegul susigėsta ir traukias⌉[3]
atgal
visi, kurie nekenčia Sijonos!
6 Jie tebūnie[4] kaip stogų žolė,
kuri dar nesuželus suvysta,
7 kuria pjovėjas nepripildo savo
rankos
ir pėdų rišėjas savo sterblės,
8 ir kur praeiviai nesako:
„VIEŠPATIES
palaiminimas tebūnie
ant jūsų!“
Mes jus laiminame
VIEŠPATIES vardu!

Iš gilybių šaukiaus tavęs, VIEŠPATIE!
⌈Maldininkų procesijos⌉[5] giesmė

130 Iš gilybių šaukiaus tavęs,
VIEŠPATIE!
2 O Viešpatie, išgirsk mano
balsą!
Tavo ausys tebūnie įdėmios
mano maldavimų balsui!

3 Jei tu, VIEŠPATIE, laikysi
nuodėmių sąskaitą,
kas, VIEŠPATIE, begalės
išsilaikyti?
4 Bet pas tave yra atleidimas,
kad tavęs bijotų.

5 Turėjau viltį VIEŠPATYJE,
mano siela turėjo viltį;
laukiau jo žodžio.
6 Mano siela laukia VIEŠPATIES
labiau, kaip sargai ryto,
kaip sargai ryto!

7 Izraeli, lauk VIEŠPATIES,
nes VIEŠPATS maloningas
ir turi didelę galią atpirkti.
8 Jis pats atpirks Izraelį
iš visų jo nuodėmių.

8 Mt 1, 21; Tit 2, 14

Aš nuraminau savo sielą
⌈Maldininkų procesijos⌉[6] giesmė. Dovydo.

131 VIEŠPATIE, nebuvo išpuikusi
mano širdis
nė išdidžios mano akys.
Neužsiėmiau man per dideliais
ir per sunkiais[7] dalykais.

2 Priešingai, aš nuraminau
ir nutildžiau savo sielą.
Kaip nujunkytas kūdikis,
nešamas[8] savo motinos,
kaip nujunkytas kūdikis,
⌈mano nešamas⌉[9], yra
mano siela.

3 Izraeli, turėk viltį
VIEŠPATYJE
dabar ir per amžius!

Dėl Dovydo, savo tarno, neatstumk savo pateptojo veido!
⌈Maldininkų procesijos⌉[10] giesmė

132 Atsimink, o VIEŠPATIE,
Dovydo labui
visą jo pasistengimą[11],
2 kaip jis prisiekė VIEŠPAČIUI,
pasižadėjo Jokūbo
Galingajam:
3 „Aš jokiu būdu neįeisiu po savo
namų baldakimu,
neįlipsiu į savo gulimąją
lovą,
4 neduosiu miego savo akims,
savo vyzdžiams snaudulio,

---

1 Žr. Ps 120, 1.
2 Būtent nuo jungo; arba: sukapojo
3 Arba: Susigės ir trauksis
4 Arba: bus
5 Žr. Ps 120, 1.
6 Žr. Ps 120, 1.
7 Lit. nuostabiais
8 Lit. ant
9 Lit. ant manęs
10 Žr. Ps 120, 1.
11 GS: nusižeminimą

5 kol surasiu vietą VIEŠPAČIUI,
buveinę Jokūbo
Galingajam!“

6 „Štai mes girdėjome apie ją[1]
Efratoje,
ją radome Jaaro laukuose.
7 Įeikime į jo buveinę,
parpulkime prie jo kojų
suolelio!
8 Pakilk, VIEŠPATIE, [ir ateik] į
savo atilsio vietą,
tu ir tavo galinga skrynia!
9 Tegul tavo kunigai apsivelka
teisumu[2]
ir tavo maldingieji
krykštauja!“

10 Dėl Dovydo, savo tarno,
neatstumk savo pateptojo
veido!
11 VIEŠPATS prisiekė Dovydui
tikrą priesaiką, kurios jis
neatsižadės:
„Vieną tavo kūno vaisiaus
aš pasodinsiu tau į sostą!
12 Jei tavo sūnūs vykdys mano
sandorą
ir mano reikalavimą[3], kurio
juos pamokysiu,
tai ir jų sūnūs per amžius
sėdės tau soste!“

13 Nes VIEŠPATS pasirinko
Sijoną,
jos užsigeidė savo buveinei:
14 „Šita bus mano atilsio vieta per
amžius!
Čia aš gyvensiu, nes jos
užsigeidžiau.
15 Jos maistą laiminte laiminsiu,
jos neturtėlius pasotinsiu
duona.
16 Jos kunigus apvilksiu
išganymu,
o jos maldingieji krykštaute
krykštaus.
17 Ten išauginsiu ragą[4] Dovydui,
paruošiau aš žiburį[5] savo
pateptajam.
18 Jo priešus apvilksiu gėda,
o ant jo spindės jo karūna!“

6–10 2 Kron 6, 41–42 11 2 Sam 7, 12–16; 1 Kron 17, 11–14; Ps 89, 3–4; Apd 2, 30 17 1 Kar 11, 36

Kaip gražu ir miela, kai broliai drauge gyvena!

Maldininkų procesijos[6] giesmė. Dovydo.

133 Štai kaip gera ir kaip miela,
kai broliai drauge gyvena!
2 Tai kaip brangus aliejus ant
galvos,
kuris varva ant barzdos,
Aharono barzdos, kuris varva
ant jo drabužių apikaklės.
3 Kaip Chermono rasa, kuri
krinta
ant Sijonos kalnų.
Nes ten suteikė[7]
VIEŠPATS palaiminimą,
gyvenimą per amžius.

Garbinkite VIEŠPATĮ!

Maldininkų procesijos[8] giesmė

134 Na, garbinkite VIEŠPATĮ,
visi VIEŠPATIES tarnai,
kurie stovite naktimis
VIEŠPATIES namuose!
2 Pakelkite savo rankas į
šventyklą
ir garbinkite VIEŠPATĮ!
3 Tegul tave laimina iš Sijonos
VIEŠPATS,
kuris padarė dangų ir žemę!

Mūsų Viešpats viršija visus dievus

135 Girkite VIEŠPATĮ!
Girkite VIEŠPATIES vardą!
Girkite jūs, VIEŠPATIES
tarnai,
2 kurie stovite VIEŠPATIES
namuose,
mūsų Dievo namų
kiemuose!

1 T.y. sandoros skrynią
2 T.y. perteikia iš Dievo gautas išganančias ištaras
3 G: reikalavimus
4 „Ragas“ čia simbolizuoja dovydinės dinastijos ar jos karaliaus nenugalimą galią.
5 „Žiburys“—metafora, reiškianti dovydinį sosto įpėdinį ar apskritai dovydinės karalių dinastijos pastovumą.
6 Žr. Ps 120, 1.
7 Lit. įsakė
8 Žr. Ps 120, 1.

3 Girkite VIEŠPATĮ, nes
VIEŠPATS yra geras!
Giedokite jo vardui, nes jis
mielas!
4 Nes Jokūbą išsirinko
VIEŠPATS,
Izraelį—kaip savo
nuosavybę.

5 Juk aš pats žinau, kad Jahvė
yra didis
ir kad mūsų Viešpats[1] yra
didesnis už visus dievus.
6 Visa, kas patiko VIEŠPAČIUI,
jis padarė danguje ir
žemėje,
jūrose ir visose gelmėse—
7 jis, kuris leidžia debesims užeiti
nuo žemės krašto,
tviskina žaibais lietui,
išleidžia vėją iš jo sandėlių;
8 kuris ištiko Egipto pirmagimius
ir žmonių, ir gyvulių,
9 siuntė ženklų ir grėsmingų
reiškinių
į Egipto vidurį
prieš Faraoną ir visus jo
tarnus;
10 kuris sumušė daug tautų
ir užmušė galingus karalius:
11 Sichoną, amoriečių karalių,
ir Ogą, Bašano karalių,
ir visus Kanaano karalius.
12 Ir jis atidavė jų šalį kaip
veldinį,
kaip veldinį Izraeliui, savo
tautai.
13 VIEŠPATIE, tavo vardas
amžinai patvers,
VIEŠPATIE, tavo
minėjimas—per kartų
kartas!
14 Juk VIEŠPATS gina savo
tautos teises
ir savo tarnų pasigaili.

15 Tautų stabai—sidabras ir
auksas,
žmogaus rankų padaras.
16 Jie turi burną, bet nekalba;
turi akis, bet neregi.
17 Jie turi ausis, bet negirdi;
nė kvapo nėra jų burnoje.
18 Panašūs į juos te pasidaro tie,
kurie juos daro,
kiekvienas, kuris jais
pasitiki!

19 Izraelio namai, garbinkite
VIEŠPATĮ!
Aharono namai, garbinkite
VIEŠPATĮ!
20 Levio namai, garbinkite
VIEŠPATĮ!
Jūs, kurie bijote
VIEŠPATIES,
garbinkite VIEŠPATĮ!
21 Pagarbintas tebūnie iš Sijonos
VIEŠPATS,
gyvenantis Jeruzalėje!
Girkite VIEŠPATĮ!

15–18 Ps 115, 4–8; Apr 9, 20

Dėkokite Viešpačiui, nes jis geras!

136 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis
geras,
nes amžina jo malonė!
2 Dėkokite dievų Dievui,
nes amžina jo malonė!
3 Dėkokite viešpačių
VIEŠPAČIUI,
nes amžina jo malonė!

4 Tam, kuris vienas daro didelius
stebuklus,
nes amžina jo malonė!
5 Tam, kuris sumaningai padarė
dangų,
nes amžina jo malonė!
6 Tam, kuris išplėtė žemę ant
vandenų,
nes amžina jo malonė!
7 Tam, kuris padarė didelių
šviesulių,
nes amžina jo malonė!
8 Saulę, kad viešpatautų dienai,
nes amžina jo malonė!
9 Mėnulį ir žvaigždes, kad
viešpatautų nakčiai,
nes amžina jo malonė!

10 Tam, kuris paklojo Egipto
pirmagimius,
nes amžina jo malonė!
11 Ir išvedė Izraelį iš jų tarpo,
nes amžina jo malonė!
12 Tvirta ranka ir ištiestu dilbiu,
nes amžina jo malonė!
13 Tam, kuris pusiau perdalijo
Nendrių jūrą,

1 11QPs[a]: Dievas

nes amžina jo malonė!
14 Ir pervedė Izraelį per jos vidurį,
nes amžina jo malonė!
15 Ir sukratė Faraoną ir jo
kariuomenę į Nendrių
jūrą,
nes amžina jo malonė!
16 Tam, kuris vedė savo tautą per
dykumą,
nes amžina jo malonė!

17 Tam, kuris sumušė didelius
karalius,
nes amžina jo malonė!
18 Ir užmušė galingus karalius,
nes amžina jo malonė!
19 Sichoną, amoriečių karalių,
nes amžina jo malonė!
20 Ir Ogą, Bašano karalių,
nes amžina jo malonė!
21 Ir atidavė jų šalį kaip veldinį,
nes amžina jo malonė!
22 Kaip veldinį Izraeliui, savo
tarnui,
nes amžina jo malonė!

23 Kuris atsiminė mus nužemintus,
nes amžina jo malonė!
24 Ir mus išplėšė iš mūsų
priešininkų,
nes amžina jo malonė!
25 Kuris teikia maisto kiekvienam
kūnui,
nes amžina jo malonė!
26 Dėkokite dangaus Dievui,
nes amžina jo malonė!

1 1 Kron 16, 34; 2 Kron 5, 13; 7, 3; Ezr 3, 11; Ps 100, 5; 106, 1; 107, 1; 118, 1; Jer 33, 11 **5** Pr 1, 1 **6** Pr 1, 2 **7–9** Pr 1, 16 **10** Iš 12, 29 **11** Iš 12, 51 **13–15** Iš 14, 21–29 **19** Sk 21, 21–30 **20** Sk 21, 31–35

Prie Babilonijos upių

137 Prie Babilonijos upių—
ten sėdėjome ir verkėme,
atsiminę Şijoną.
2 Ant gluosnių[1] jos viduje
pakabinome savo lyras.
3 Nes ten reikalavo iš mūsų
tie, kurie mus laikė
nelaisvėje, giesmių[2],
ᐩtie, kurie tyčiojosi iš mūsų[3],—
kas linksmina:
„Pagiedokite mums vieną
Şijonos giesmių!"
4 Kaip galėtume giedoti
VIEŠPATIES giesmę
svetimoje šalyje?

5 Jei pamirščiau tave, Jeruzale,
tegul nuvysta[4] mano dešinė!
6 Tegul mano liežuvis prilimpa
man prie gomurio,
jei tavęs neatsiminčiau,
jei neiškelčiau Jeruzalės
aukščiau už savo viršiausią
džiaugsmą!

7 Atsimink, o VIEŠPATIE,
edomiečių nenaudai
Jeruzalės dieną—
tuos, kurie sakė: „Nugriaukite,
nugriaukite ją
iki pačių jos pamatų!"
8 Dukterie Babilonija, tu
siaubėja[5],
laimingas, kuris tau
atlygins
už tavo piktą darbą, kurį
mums padarei!
9 Laimingas, kuris nutvers ir
sudaužys
tavo kūdikius į uolą!

8 Apr 18, 6

Dieną, kai šaukiau, tu išklausei mane.

Dovydo

138 Tau[6] dėkoju visa širdim,
dievų akivaizdoje tau giedu
gyrių.
2 Parpuolu tavo šventosios
maldyklos linkui
ir dėkoju tavo vardui
už tavo malonę ir ištikimybę,
nes ᐩleidai savo vardui ir
pažadui viršyti visa
kita[7].

---

1 Arba: jovarų
2 Lit. giesmės žodžių
3 Arba: mūsų kankintojai
4 Rk.; M: pamiršta
5 SymST; M: nusiaubtoji
6 Kkr. Mss Vrs 11QPs[a] + VIEŠPATIE
7 Arba rk.: išaukštinai savo vardą ir pažadą viršum visų dangų; M: padarei savo pažadą didį, viršijantį visą savo vardą

3 Dieną, kai šaukiau, tu išklausei
mane,
⌜man padauginai⌝[1] mano
sielos stiprybę.

4 Tegul tau, VIEŠPATIE, dėkoja
visi žemės karaliai,
kai bus išgirdę tavo burnos
žodžius!
5 Tegul jie apgieda VIEŠPATIES
valdžią[2],
nes didelė yra VIEŠPATIES
šlovė!
6 Nes, nors VIEŠPATS
išaukštintas,
jis žvelgia į žemąjį,
o išdidųjį atpažįsta iš tolo.

7 Jei aš vaikščiosiu tarp ⌜savo
priešininkų⌝[3],
tu išlaikysi mane gyvą, nors
rūstaus mano priešai.
Tu ištiesi savo ranką,
ir mane išgelbės tavo
dešinė.
8 VIEŠPATS atkeršys mano
labui.
VIEŠPATIE, tavo malonė
amžina!
Neapleisk savo rankų
padaro!

Kur aš eisiu nuo tavo dvasios?

139 O VIEŠPATIE, tu mane ištyrei
ir pažįsti.
2 Tu žinai, kada sėduos ir
kada keliuos;
tu suvoki mano mintis iš
toli.
3 Kur keliauju ir kur atsigulu, tu
tiri
ir su visais mano keliais esi
susipažinęs.
4 Kai dar nėra žodžio ant mano
liežuvio,
štai tu, VIEŠPATIE, jį
visiškai žinai.
5 Iš užpakalio ir iš priekio tu
mane apsupi
ir dedi ant manęs savo
ranką.

1 GLatT, plg. S; M: leidai man šturmuoti
2 Lit. kelius
3 Lit. priešystės

6 Per nuostabi yra man ta
pažintis,
per aukšta—negaliu jos
pasiekti.

7 Kur galėčiau eiti nuo tavo
dvasios
ir kur bėgti nuo tavo veido?
8 Jei užkopčiau į dangų, ten tu
būtum!
Ir jei pasikločiau patalą
šeolyje[4], ir čia tu būtum!
9 Jei pasiimčiau[5] aušros sparnus
ir[6] nusileisčiau
tolimiausiame[7] jūros
gale,
10 tai ir ten tavo ranka mane
vedžiotų,
tvirtai mane laikytų tavo
dešinė.
11 Ir jei sakyčiau: „Vien tamsa te
apdengia[8] mane
ir naktis tebūnie šviesa
aplink mane“,
12 tai ir tamsa nebūtų tau per
tamsi
ir naktis šviestų kaip diena.
Tamsa būtų kaip šviesa.

13 Nes tu pats sutvėrei mano
inkstus[9],
mane surezgei mano
motinos įsčiose.
14 ⌜Tau dėkoju, kad esu baimę
keliančiai, nuostabiai
sukurtas⌝[10].
Nuostabūs tavo darbai,
ir mano siela tai gerai žino.
15 Tau nebuvo paslėpti mano
kaulai,
kai buvau daromas slaptoje,
lamstais audžiamas žemės
gilybėse.
16 Mano gemalą matė tavo akys,
ir tavo knygoje buvo
surašytos visos

4 T.y. mirusiųjų buveinėje
5 Lit. pakelčiau
6 Kkr. Mss GS; ~M
7 T.y. toliausiai vakaruose esančiame
8 Sym Hier; M: sugriebia (arba: sutriuškina)
9 T.y. vidinę, giliausią būtį, jausmų centrą
10 Arba pgl. GSHier 11QPs[a]: Tave giriu, nes tu esi baisiai nuostabus.

dienos, kurios buvo
suplanuotos,
kai dar nė vienos jų nebuvo.
17 O man—kaip sunkiai
suvokiamos tavo mintys,
Dieve!
Kokia didžiulė jų suma!
18 Jei jas skaičiuočiau, jų būtų
daugiau negu smilčių.
Atsibudęs aš tebesu su
tavim.

Ištirk mane, Dieve, ir pažink mano širdį!

19 O kad tu, Dieve, užmuštum
bedievį
⌜ir kad kraujotroškos
atstotų⌝[1] nuo manęs—
20 tie, kurie piktai kalba apie tave,
veltui kelia [balsą] ⌜prieš
tave⌝[2]!
21 Ar neturėčiau nekęsti tų, kurie
nekenčia tavęs,
VIEŠPATIE,
ir bjaurėtis tais, kurie
kelias prieš tave?
22 Nekenčiau jų, visiškai
nekenčiau;
jie priešais man tapo.
23 Ištirk mane, Dieve, ir pažink
mano širdį!
Išmėgink mane ir pažink
mano rūpesčius!
24 Pažiūrėk, ar aš elgiaus kaip
stabmeldys,
ir vesk mane senoviniu[3]
keliu!

Išgelbėk mane, VIEŠPATIE, nuo piktų žmonių!

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

140 Išgelbėk mane, VIEŠPATIE,
nuo piktų žmonių,
nuo smurtininkų apgink mane!
2 Nuo tų, kurie sumano pikta
širdyje,
kasdien ruošia sąmokslą
kariauti.
3 Jie padarė savo liežuvį aštrų
kaip gyvatės;
angies[4] nuodai po jų
lūpomis. *Sela*

4 Apsaugok mane, VIEŠPATIE,
nuo bedievių rankų,
nuo smurtininkų apgink
mane—
tų, kurie sugalvojo
parstumti man kojas.
5 Slapta išdidėliai paspendė man
spąstus,
pagedėliai[5] išskėtė tinklą;
šalikelėje jie pastatė man
žabangus. *Sela*

6 Tariau VIEŠPAČIUI: „Tu esi
mano Dievas!
Klausykis, VIEŠPATIE,
mano maldavimo balso!
7 O VIEŠPATIE, Valdove, mane
gelbinti prieglauda[6],
tu apdengei mano galvą
kovos[7] dieną!
8 Nepatenkink, VIEŠPATIE,
bedievio įgeidžių!
Neleisk pavykti jo kėslui!“

9 ⌜Tegul nekelia galvos mano
niekintojai, apsupą
mane!⌝[8]
Ką pikta kalbėjo jų lūpos,
tegul ištinka[9] juos
pačius!
10 Tegul ⌜jis[10] krauna ant jų
žarijas⌝[11]!
Tegul jis juos įmeta į ugnį,
į klampias duobes, kad
nebeatsikeltų!
11 Liežuvininkas tegul neįsikuria
šalyje!
Smurtininkas—tegul
nelaimė jį pasiveja ⌜ir
parstumia⌝[12]!

1 ST; M: Jūs kraujotroškos, atstokite
2 Rk.; M: tavo miestus
3 T.y. senovės teisiųjų
4 Būtent gyvatės raguotės (*Cerastes cornutus*)
5 Rk.; M: ir virves
6 Arba: stiprybe
7 Lit. ginklų
8 Rk.; M: Tegul jie keliasi. Sela. Mane apsupančių galva.
9 Lit. apdengia
10 T.y. VIEŠPATS
11 Arba: susikrauna ant jų žarijos
12 Tiksli hbr. žodžio reikšmė neaiški.

12 Žinau, kad VIEŠPATS apgins
varguolio dalyką, neturtėlių
teises.
13 Tikrai teisieji dėkos tavo
vardui,
tiesieji gyvens tavo
akivaizdoje.

3 Rom 3, 13

Neleisk įsivelti į piktus darbus su bedieviais!

Dovydo psalmė

141 O VIEŠPATIE, tave šaukiu,
skubėk pas mane!
Klausykis mano balso, kai tavęs
šaukiuos!
2 Tebūnie mano malda išstatyta
prieš tave kaip
smilkalai,
mano rankų pakėlimas—
kaip vakarinė auka!

3 Pastatyk, o VIEŠPATIE,
sargybą mano burnai,
apsaugok mano lūpų duris!
4 Neleisk linkti mano širdžiai į
piktą šneką,
įsivelti į piktus darbus su
bedieviais[1],
su vyrais piktadariais,
ir neleisk man ragauti jų
skanėstų!
5 Tegul mane plaka teisusis,
maldingasis[2] tegul
subara mane,
[tačiau] nedorėlio[3] aliejus
tenepuošia mano galvos!
Ne, mano malda vis bus
nukreipta prieš jų
piktybes.
6 Kai jų teisėjai įpuls į Uolos[4]
rankas,
jie išgirs, kokie meilūs[5] jo[6]
žodžiai!

7 Kaip kad kas išaria ir išverčia
žemę,
taip mano[7] kaulai išbarstyti
prie šeolio[8] žiomenų.[9]
8 Juk į tave, Jahve, Viešpatie,
žvelgia mano akys.
Pas tave ieškau
prieglaudos,—⌈neatiduok
manęs mirčiai⌉[10]!
9 Apsaugok mane nuo griebtuvų
spąstų, kuriuos jie man
paspendė,
nuo piktadarių žabangų!
10 Tegul nedorėliai visi drauge
įpuola į savo pačių
pinkles,
kai tuo tarpu aš pats
[saugiai] praeisiu!

2 Apr 5, 8

Išvesk mane iš kalėjimo!

Dovydo maskyl[11], kai jis buvo oloje. Malda.

1 Sam 22, 1; 24, 3

142 Aš garsiai šaukiuos VIEŠPA-
TIES,
garsiai maldauju VIEŠPATĮ.
2 Aš išlieju jo akivaizdoj savo
skundą,
savo bėdą jo akivaizdoj
išsakau.
3 Kai geibsta manyje mano
dvasia,—
tu gi žinai mano taką!
Ant tako, kuriuo einu,
slapta jie padėjo man
spąstus.
4 Žvelgiu į dešinę ir žiūriu—
neturiu nė vieno, kas mane
pastebėtų.
Dingo man prieglobstis,
niekas nesirūpina manim.

5 Aš šaukiuos tavęs, VIEŠPATIE,
sakau: „Tu esi mano
prieglobstis,
mano dalis gyvųjų šalyje!“

---

1 Lit. bedievyste
2 Rk.; M: malonė
3 GS; M: geriausias
4 Uola—vienas Dievo titulų.
5 Ironiškai pasakyta.
6 Rk.; t.y. Dievo; M: mano
7 11QPs[a]; M: mūsų; GMssS: jų
8 T.y. mirusiųjų buveinės
9 Pasinaudodamas hiperbole, psalmininkas vaizduoja savo beviltišką situaciją kaip situaciją negyvo žmogaus, kurio išnirę kaulai guli išbarstyti lauke.
10 Lit. neišliek mano gyvybės; arba: neapnuogink mano kaklo (būtent tam, kad kalavijas jį nukirstų)
11 Žr. Ps 32, 1.

6 Atkreipk dėmesį į mano
raudojimą,
nes esu labai nusilpęs!
7 Išgelbėk mane nuo mano
persekiotojų,
nes jie yra man per stiprūs!
8 Išvesk mane iš kalėjimo,
kad dėkočiau tavo vardui!
9 Susiburs aplink mane teisieji,
nes[1] padarysi man gera.

Niekas gyvas nėra teisus tavo akyse.
Dovydo psalmė

143 VIEŠPATIE, išgirsk mano
maldą,
klausykis mano meldimo
pasigailėti!
Būdamas ištikimas,
išklausyk mane,
būdamas teisus!
2 Ir neik į teismą su savo tarnu,
nes niekas gyvas nėra teisus
tavo akyse!
3 Nes priešas persekiojo mane,
sutrypė į žemę mano
gyvybę,
mane pasodino tamsybėse,
kaip seniai mirusiuosius.
4 Tad alpo manyje mano dvasia,
mano viduje nustėro mano
širdis.
5 Aš atsiminiau senąsias dienas,
mąsčiau apie visą tavo
veiklą,
apie tavo rankų darbą
galvojau.
6 Aš pakeliu išskėtęs savo rankas
į tave;
mano siela tavęs trokšta
kaip išdžiūvusi žemė.

7 Skubiai išklausyk mane,
VIEŠPATIE:
išsibaigė mano dvasia![2]
Neslėpk savo veido nuo manęs,
kad nebūčiau panašus į
nužengusius į duobę[3]!
8 Duok man jau rytmetį išgirsti
tavo malonę,
nes tavim pasitikėjau!
Parodyk man kelią, kuriuo
turiu eiti,
nes į tave pakėliau savo
sielą!
9 Išgelbėk mane nuo mano priešų,
VIEŠPATIE:
pas tave ⌜atėjau glaustis[4]!
10 Mokyk mane vykdyti tavo valią,
nes tu esi mano Dievas!
Tavo geroji dvasia tegul veda
mane
⌜lygia žeme[5]!
11 Dėl savo vardo, VIEŠPATIE,
išlaikyk mane gyvą!
Savo teisumu[6] išvesk mane
iš bėdos!
12 Savo malone nutildyk mano
priešus
ir pražudyk visus mano
prispaudėjus,
nes aš esu tavo tarnas!

2 Rom 3, 20; Gal 2, 16

Meldimas pergalės ir būsimos gerovės vaizdas
Dovydo

144 Tebūnie pagarbintas
VIEŠPATS, mano uola,
kuris išlavino mano rankas
kovai,
mano pirštus kautynėms,
2 mano malonė[7] ir mano tvirtovė,
mano pilis ir mano
gelbėtojas,
mano skydas ir tas, kuriame
prieglobstį randu,
kuris man pajungė tautas[8]!

3 VIEŠPATIE, kas yra žmogus,
kad juo rūpinies,
mirtingasis[9], kad apie jį
galvoji?
4 Žmogus—į kvapą jis panašus;

---

1 Arba: kai
2 T.y. mano energija išsieikvojo
3 T.y. šeolį

4 Rk., plg. Hier; G: atbėgau
5 Kkr. Mss: lygiu taku; kl. MssS: lygiu keliu
6 T.y. ištikimybe sandoros įsipareigojimams
7 T.y. Dievas, kuris yra malonus ir ištikimas savo sandoros dalyviui
8 Dgl. Mss Akv ST Hier; M: mano tautą
9 Lit. žmogaus sūnus

jo dienos—kaip praeinąs
šešėlis.

5 VIEŠPATIE, praskleisk savo
dangus[1] ir nuženk!
Paliesk kalnus, kad jie
rūktų!
6 Tviskink žaibais ir juos
išsklaidyk,
paleisk savo strėles ir
sukelk juose paniką!
7 Ištiesk savo ranką iš aukštybės,
išgelbėk ir ištrauk mane
iš gausių vandenų,
iš rankos svetimšalių,
8 kurių burna kalba netiesą
ir kurių dešinė—priesaiką
laužianti dešinė!

9 Dieve, naują giesmę noriu tau
giedoti,
dešimčiastyge lyra
skambinti tau,
10 kuris duodi pergalę karaliams,
kuris išgelbėjai Dovydą,
savo tarną!
Nuo žiauraus kalavijo
11 išgelbėk mane
ir ištrauk mane iš rankos
svetimšalių,
kurių burna kalba netiesą
ir kurių dešinė—priesaiką
laužianti dešinė!

12 Kai mūsų sūnūs bus kaip
augalai—
užaugę, jauni;
mūsų dukterys kaip kertiniai
šulai, išdrožinėti
rūmų pavyzdžiu[2];
13 mūsų sandėliai pilni, aprūpiną
visokiu maistu;
mūsų avys vedančios
tūkstančius,
dešimtis tūkstančių mūsų
laukuose;
14 mūsų karvės veršingos,
be ligos ir išsimetimo,
be maurojimo[3] mūsų
plačiose pievose[4],—
15 laiminga tauta, kuriai taip
klosis!
Laiminga tauta, kurios
Dievas yra VIEŠPATS!

3 Job 7, 17–18; Ps 8, 4

Visų akys tavęs laukia
Dovydo malda

145 Noriu tave aukštinti, mano
Dieve, Karaliau,
ir garbinti tavo vardą visada ir
per amžius!
2 Kasdien noriu tave garbinti
ir girti tavo vardą visada ir
per amžius!
3 Didis yra VIEŠPATS ir labai
girtinas,
ir jo didybė neištiriama.

4 Viena karta tegul giria kitai
tavo darbus
ir tavo galingus veiksmus
paskelbia!
5 Apie tavo didybės garbingą
skaistybę tegul jos
kalba,
o[5] aš mielai apmąstysiu
tavo nuostabius darbus!
6 Apie tavo baisingų veiksmų
galią tegul jos šneka,
o aš mielai pasakosiu apie
tavo didžius darbus!
7 Ką atsimena apie tavo gausų
gerumą, tegul jos berte
beria
ir tavo teisumą
džiaugsmingai apgieda.
8 VIEŠPATS—malonus ir
gailestingas,
kantrus ir didžiai ištikimas.
9 VIEŠPATS yra geras visiems,
gailestingas visiems savo
kūriniams.

10 Tegul tau, VIEŠPATIE, dėkoja
visi tavo kūriniai
ir tavo maldingieji tegul
garbina tave!

---

1 lyg kokias uždangas
2 Arba: sandarai

3 dėl sausros sukelto troškulio
4 Arba: kai nebus sienų pralaužimo ir išėjimo tremtin nė dejavimo mūsų aikštėse
5 11QPs[a]GS; M: ir žodžiai

11 Tegul jie apsako tavo karalystės
garbę
ir tegul kalba apie tavo
galybę,
12 kad paskelbtų žmonijai jo[1]
galybę
ir jo karalystės garbingą
skaistybę!
13 Tavo karalystė—visų amžių
karalystė,
tavo valdžia tveria per visas
kartas.

⸢VIEŠPATS yra ištikimas vi-
siems savo pažadams
ir maloningas visuose savo
darbuose⸣[2].
14 VIEŠPATS prilaiko visus
krintančius
ir atitiesia visus
nulenktuosius.
15 Visų akys tavęs laukia,
o tu jiems duodi jų maistą
tinkamu metu.
16 Tu atveri savo ranką
ir patenkini kiekvienos
būtybės norą.

17 VIEŠPATS yra teisus ⸢visame
savo valdyme⸣[3]
ir maloningas visuose savo
darbuose.
18 VIEŠPATS yra arti visų, kurie
jo šaukiasi,
visų, kurie nuoširdžiai jo
šaukiasi.
19 Jis įvykdo norą tų, kurie jo bijo;
jis išgirsta jų šauksmą
pagalbos ir juos
išgelbsti.
20 VIEŠPATS apsaugoja jį
mylinčiuosius,
o visus bedievius sunaikina.

21 Tegul reiškia gyrių
VIEŠPAČIUI mano
burna,
ir tegul kiekvienas kūnas
garbina jo šventąjį vardą
visada ir per amžius!

Laimingas, kurio pagalba Jukūbo Dievas!

146 Girkite VIEŠPATĮ!
Girk, mano siela,
VIEŠPATĮ!
2 Noriu girti VIEŠPATĮ, kol
gyvas būsiu,
giedoti savo Dievui, kol
gyvuosiu.

3 Nepasitikėkite kunigaikščiais,
mirtingaisiais, kurie negali
pagelbėti!
4 Išeina jo dvasia—jis sugrįžta į
savo žemę[4];
tą pačią dieną žūva jo
sumanymai.

5 Laimingas, kurio pagalba
Jokūbo Dievas,
kurio viltis remias
VIEŠPAČIU, jo Dievu,
6 kuris padarė dangų ir žemę,
jūrą ir visa, kas yra juose;
kuris išsaugo ištikimybę per
amžius,
7 gina prislėgtųjų teises,
teikia duonos alkaniesiems!

VIEŠPATS išlaisvina
belaisvius.
8 VIEŠPATS atveria akis
akliesiems.
VIEŠPATS atitiesia
nulenktuosius;
VIEŠPATS myli teisiuosius.
9 VIEŠPATS apsaugo ateivius.
Jis palaiko našlaitį ir našlę,
o ⸢bedievius iškreipia iš
kelio⸣[5].

10 VIEŠPATS karaliauja per
amžius,
tavo Dievas, Šijona, per
kartų kartas!
Girkite VIEŠPATĮ!

Didis yra mūsų Viešpats ir didžiajėgis

147 Girkite VIEŠPATĮ!
Juk gera giedoti mūsų Dievui,
juk miela jam užtraukti gyriaus

---

1 Pasakyta „jo“ vietoj „tavo“, laikantis karališkųjų rūmų etiketo.
2 1MsGS 11QPs[a]; ~M
3 Lit. visuose savo keliuose
4 T.y. žemę, iš kurios jis yra kilęs
5 Lit. bedievių kelią iškreipia (t.y. juos nukreipia nuo jų kurso, vedančio į jų užsibrėžtą piktą tikslą)

giesmę.

2 VIEŠPATS atstato Jeruzalę,
surenka Izraelio
išsklaidytuosius—
3 jis, kuris gydo tuos, kurių širdis
sukulta,
ir apraišioja jų žaizdas;
4 kuris suskaičiuoja žvaigždžių
skaičių,
jas visas vardais vadina!
5 Didis yra mūsų Viešpats ir
didžiajėgis;
jo išmanymas—
besaikiškas[1].
6 VIEŠPATS palaiko
nuolankiuosius,—
nulenkia nedorėlius ligi
žemės.

7 Giedokite VIEŠPAČIUI su
dėkojimu,
skambinkite mūsų Dievui
lyra!
8 Jam, kuris apdengia dangų
debesimis,
kuris paruošia žemei lietų,
kuris leidžia kalnams
želdinti žolę.
9 Jis parūpina ėdalo gyvuliams,
varniukams—ko jie šaukia.
10 Ne žirgo stiprumą jis mėgsta,
ne vyro blauzdos jam
patinka.
11 VIEŠPAČIUI patinka tie, kurie
jo bijo,
kurie viliasi jo malonės.

12 Šlovink, Jeruzale, VIEŠPATĮ!
Girk savo Dievą, Şijona!
13 Nes jis sutvirtino tavo vartų
sklendes,
palaimino tavo sūnus tavo
viduje,—
14 jis, kuris daro tavo sritį ramia
vieta,
geriausiais kviečiais sotina
tave;
15 kuris siunčia į žemę savo
įsaką—
labai skubiai bėga jo
žodis,—
16 kuris duoda sniegą kaip vilną,
šerkšną it pelenus barsto.

17 Jis beria savo ledus kaip duonos
kąsnelius;
⌜nuo jo šalčio sustingsta
vandenys⌝[2].
18 Jis pasiunčia savo žodį ir juos
sutirpdo,
papučia savo kvapą—
vandenys teka.
19 Jis paskelbė savo žodžius
Jokūbui,
savo nuostatus ir
nuosprendžius Izraeliui.
20 Taip jis nepadarė jokiai kitai
tautai,
ir ⌜savo nuosprendžių joms[3]
neapreiškė⌝[4].
Girkite VIEŠPATĮ!

Girkite Viešpatį iš dangaus, nuo žemės!

148 Girkite VIEŠPATĮ!
Girkite VIEŠPATĮ iš dangaus!
Jį girkite aukštybėse!
2 Jį girkite visi jo angelai,
jį girkite visi jo kariai!
3 Jį girkite, saule ir mėnuli,
jį girkite, visos žėrinčios
žvaigždės!
4 Jį girkite, dangų dangūs
ir vandenys, kurie esate
viršuj dangų!
5 Girkite VIEŠPATIES vardą,
nes jis įsakė—ir jie buvo
sukurti!
6 Ir jis juos pastatė, kad jie būtų
visada, per amžius.
Jis išleido nuostatą[5], o tas
nepraeis.

7 Girkite VIEŠPATĮ nuo žemės,
jūs jūrų pabaisos ir visos
vandenyno gelmės!
8 Ugnie ir kruša, sniege ir rūke,
audringas vėjau, vykdąs jo
įsaką!
9 Kalnai ir visos kalvos,
vaismedžiai ir visi kedrai,
10 žvėrys ir visi gyvuliai,
ropliai ir sparnuoti
paukščiai!
11 Žemės karaliai ir visos tautos,

---

1 Lit. nesuskaitomas

2 Rk.; M: kas gali pakęsti jo šaltį?
3 T.y. kitoms tautoms
4 GST 11QPs[a]; M: jo nuosprendžių—jos jų nepažino
5 reguliuojantį dangaus kūnų orbitas

kunigaikščiai ir visi žemės teisėjai,
12 jaunikaičiai ir taip pat mergaitės,
seneliai su vaikais!
13 Girkite VIEŠPATIES vardą,
nes vien tik jo vardas iškilnus!
Jo didybė viršija žemę ir dangų.
14 Ir jis iškėlė savo tautos ragą[1]—
garbę visų jo maldingųjų,
izraelių, jam artimos tautos.
Girkite VIEŠPATĮ!

VIEŠPATS apvainikuoja nuolankiuosius pergale

149 Girkite VIEŠPATĮ!
Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
jam gyrių maldingųjų susirinkime!
2 Izraelis tegul džiaugiasi savo Kūrėju,
Şijonos sūnūs tegul džiūgauja savo Karalium!
3 Tegul jie giria jo vardą,
šokdami ratelį,
būgnu ir lyra tegul jam groja!
4 Nes VIEŠPATS palankus savo tautai;
jis apvainikuoja nuolankiuosius pergale.
5 Maldingieji tegul rykauja iš džiaugsmo dėl šlovės[2],
tegul jie krykštauja savo pataluose!
6 Dievo aukštinimai tebūnie jų gerklėje
ir dviašmenis kalavijas jų rankoje,
7 kad įvykdytų kerštą pagonims,
nubaudimus tautoms,
8 kad surištų jų karalius pančiais
ir jų garbinguosius geležinėmis grandinėmis,
9 kad jiems įvykdytų aprašytąjį teismą!
Tokia bus visų jo maldingųjų garbė.
Girkite VIEŠPATĮ!

Visa, kas kvėpuoja, tegul giria VIEŠPATĮ!

150 Girkite VIEŠPATĮ!
Girkite Dievą jo šventykloje,
jį girkite jo skliautuotoje tvirtovėje.
2 Jį girkite dėl jo galingų veiksmų,
jį girkite, kaip pritinka jo nepaprastai didybei!
3 Jį girkite, pūsdami ragą,
jį girkite arfa ir lyra!
4 Jį girkite būgnu ir šokdami ratelį,
jį girkite stygomis ir fleita!
5 Jį girkite skambiais cimbolais,
jį girkite trenksmingais cimbolais!
6 Visa, kas kvėpuoja,
tegul giria VIEŠPATĮ!
Girkite VIEŠPATĮ!

---

1 T.y. galybę. Ragas—galybės simbolis.
2 Arba: Šlovingojo

PATARLĖS

Antraštė ir moto

1 Dovydo sūnaus Saliamono,
Izraelio karaliaus,
patarlės
2 išminčiai ir drausmei pažinti,
protingoms kalboms
suprasti,
3 pamokančiai drausmei priimti,
tam, kas teisu, teisinga ir
tiesu;
4 nepritytusiems gudrybės teikti,
jaunuoliui pažinimo ir
įžvalgumo;
5 —tegul išmintingasis klausosi ir
daugiau pasimoko
ir tegul išmanusis įsigyja
mokėjimą ⌜susivokti
gyvenime⌝[1]—
6 patarlei ir vaizdiniam posakiui
suprasti,
išminčių žodžiams ir jų
mįslėms.

7 Viešpaties baimė—žinojimo
pradžia.
Išmintį ir drausmę niekina
paikieji.

1 1 Kar 4, 32 7 Job 28, 28; Ps 111, 10; Pat 9, 10

Įspėjimas nebendrauti su nedorėliais

8 Klausyk, mano sūnau, savo tėvo
drausmės
ir neatmesk savo motinos
pamokymo,
9 nes malonus vainikas jie yra
tavo galvai
ir grandinė tavo kaklui.

10 Mano sūnau, jei tave vilioja
nusidėjėliai,
nesutik! 11 Jei jie sako:
„Eikš su mumis, tykokime
kraujo,
sėlinkime be priežasties prie
nekaltojo,
12 prarykime juos gyvus kaip šeolis
ir sveikus kaip
nužengiančius į duobę!
13 Visokį brangų lobį rasime,
pripildysime savo namus
grobio.
14 Savo burtą mesi tarp mūsų,
vieną piniginę turėsime mes
visi!“—
15 mano sūnau, neik keliu su jais,
sulaikyk savo koją nuo jų
tako,
16 nes jų kojos bėga į pikta
ir skuba kraujo išlieti!
17 Juk neatbaido[2] išplečiamas[3]
tinklas
[net] visiems sparnuočiams
matant.
18 Taip anie tykoja savo pačių
kraujo,
sėlina į savo pačių gyvybę.[4]
19 Taip einasi kiekvienam,
geidžiančiam neteisaus
pelno.
Šis atima gyvybę jo
savininkams.

Įspėjimas neklausantiems išminties

20 Išmintis garsiai rėkia gatvėje,
aikštėse duoda skardų
balsą.
21 Ji šaukia viršuj mūrų[5],
miesto vartų prieangiuose
sako savo žodžius:
22 „Iki kol jūs, paikšos, mylėsite
paikybę?
[Iki kol] išjuokėjai mėgausis
išjuokimu
ir kvailiai nekęs pažinimo?
23 Gręžkitės į mano pabarimą!

---

1 Lit. plaukioti

2 Lit. veltui

3 Arba: grūdais pabarstomas

4 T.y. kaip paukščiai, ieškodami lesalo, nors ir mato jiems spendžiamus žabangus, jų nepaiso ir įpuola į juos, taip nusikaltėliai nepaiso Dievo teismo ir pražudo savo gyvybę.

5 GST; M: triukšmingų vietų

Štai aš jums liesiu [lyg versmė] savo dvasią[1],
jums paskelbsiu savo žodžius.
24 Kadangi šaukiau ir atsisakėte [klausyti],
ištiesiau ranką ir niekas nekreipė dėmesio,
25 kadangi nepaisėte jokio mano patarimo
ir mano pabarimo nenorėjote,—
26 tai ir aš juoksiuos iš jūsų nelaimės,
tyčiosiuos, kai ateis jums siaubas,
27 kai ateis jums siaubas lyg audra
ir užeis jums nelaimė kaip vėtra,
kai jus užklups bėda ir prispaudimas.
28 Tada jie šauksis manęs, bet aš neatsakysiu,
manęs ieškos, bet manęs neras.
29 Kadangi jie nekentė pažinimo
ir nepasirinko VIEŠPATIES baimės,
30 nenorėjo mano patarimo
ir paniekino mano pabarimą,
31 tai jie valgys savo elgesio vaisių,
sotinsis savo pačių svarstymais.
32 Mat paikųjų atsimetimas juos nužudys
ir kvailųjų nerūpestingumas juos pražudys,
33 bet kas manęs klausys, tas saugiai gyvens,
nevarginamas nelaimės baimės“.

20–21 Pat 8, 1–3

Išminties troškimo daugeriopa palaima

2 Mano sūnau, jei priimsi mano žodžius
ir mano įsakymus išsaugosi pas save,
2 darydamas ausį įdėmią išminčiai,
palenkdamas širdį į išmaną—
3 taip, jei šauksies supratimo,
balsiai užkalbinsi išmaną,
4 jei jos ieškosi kaip sidabro
ir stengsies ją atrasti kaip paslėptus lobius,
5 tada tu suvoksi VIEŠPATIES baimę
ir rasi Dievo pažinimą,
6 nes VIEŠPATS teikia išmintį,
iš jo burnos ateina žinojimas ir išmanymas.
7 Jis laiko paruošęs tiesiesiems pasisekimą,
yra skydas tų, kurie elgiasi nepeiktinai,
8 sergėdamas teisingumo takus
ir saugodamas savo pamaldžiųjų kelią.
9 Tada tu suprasi teisumą, teisingumą
ir tiesumą—kiekvieną gerą taką,
10 nes išmintis įeis į tavo širdį
ir žinojimas bus mielas tavo sielai.
11 Įžvalgumas tave apsaugos,
išmanymas tave apsergės,
12 kad tave išgelbėtų nuo pikto kelio,
nuo žmonių, kalbančių tai, kas iškreipta,
13 paliekančių tiesius takus,
kad vaikščiotų tamsiais keliais,
14 džiugiai darančių pikta,
džiūgaujančių[2] dėl piktų iškrypimų,
15 nes jie patys iškreipia savo takus
ir nuklysta nuo savo kelių;
16 kad tave išgelbėtų nuo kito moters,
nuo svetimosios, kalbančios viliojančiais žodžiais,

1 T.y. mintis

2 Lit. Jie džiūgauja

17 paliekančios savo jaunystės
draugą
ir pamirštančios savo Dievo
sandorą,
18 nes į mirtį grimsta jos namai
ir pas šešėlius[1] jos takai.
19 Nė vienas, įeinantis pas ją,
nesugrįžta
ir nepasiekia gyvenimo
takų,—
20 kad eitum gerųjų keliu
ir laikytumeis teisiųjų takų,
21 nes tiesieji gyvens šalyje,
ir nepeikiamieji pasiliks
joje,
22 bet nedorėliai bus išnaikinti iš
šalies
ir atsimetėliai nušluoti nuo
jos.

Išminties mokytojas ragina bijoti VIEŠPATIES

3 Mano sūnau, nepamiršk mano
pamokymo,
ir mano įsakymus tegul
išsaugoja tavo širdis,
2 nes amžiaus ilgį bei gyvenimo
metus
ir gerovę jie tau padaugins.
3 Malonė ir ištikimybė tegul
nepalieka tavęs.
Užrišk jas sau ant kaklo,
užrašyk sau ant širdies
plokštės.
4 Taip rasi palankumą ir
pritarimą
Dievo ir žmonių akyse.
5 Pasitikėk VIEŠPAČIU visa
širdim,
o savo supratimu
nepasikliauk.
6 Visuose savo keliuose pripažink
jį,
ir jis ištiesins tavo takus.
7 Nebūk išmintingas savo akyse,
bijok VIEŠPATIES ir venk
pikta.

1 T.y. mirusiųjų buveinės gyventojus

8 Tai bus pasveikimas tavo kūnui[2]
ir atgaiva tavo kaulams.
9 Gerbk VIEŠPATĮ savo turtu
ir viso savo derliaus
pirmaisiais vaisiais,
10 kad tavo svirnai prisipildytų
grūdų[3]
ir vynuogių sunka tavo
spaudyklos lietųsi per
kraštus.
11 VIEŠPATIES drausmės
nepaniekink, mano
sūnau,
ir teneįgrysta tau jo
pabarimas,
12 nes ką VIEŠPATS myli, tą
sudraudžia
⌜kaip tėvas sūnų⌝[4], kuris jam
patinka.

4 Lk 2, 52 **7** Rom 12, 16 **11** Job 5, 17 **12** Apr 3, 19 **11-12** Hbr 12, 5–6

Išminties vertė

13 Laimingas žmogus, kuris rado
išmintį,
ir žmogus, kuris gauna
išmanymą,
14 nes ji naudingesnė už sidabrą
ir jos duodamas pelnas
vertingesnis už gryną
auksą.
15 Ji brangesnė už koralus,
ir niekas, ko tu geidi, negali
jai prilygti.
16 Ilgas amžius jos dešinėje,
jos kairėje turtai ir garbė.
17 Jos keliai malonūs keliai,
ir visi jos takai gerovė.
18 Gyvybės medis ji tiems, kurie ją
nutveria,
ir tie, kurie tvirtai ją laiko,
vadintini laimingais.
19 VIEŠPATS išmintimi įkūrė
žemę,
tvirtai pastatė dangų
išmana.
20 Jo žinojimu persidalijo
pirminiai vandenys

2 GS, plg. 4, 22; M: bambai
3 G; M: sotumo
4 G: ir padaro skausmo sūnui

ir debesys laša rasa.

Saugus gyvenimas

21 Mano sūnau, tegul jos neišeina
iš tavo akių.
Išlaikyk apdairumą ir
įžvalgumą.
22 Jie bus gyvenimas tavo sielai
ir gražmena tavo kaklui.
23 Tada saugiai eisi savo keliu,
ir tavo koja neužsigaus.
24 Jei atsisėsi[1], nedrebėsi iš
baimės,
ir jei būsi atsigulęs, saldus
bus tavo miegas.
25 Nebijok staigaus siaubo
ir nedorėlių pražūties [2], kai
ji ateis!
26 Nes VIEŠPATS bus tavo
pasitikėjimas
ir apsaugos tavo koją, kad
nebūtum sugautas.

Papildomi paraginimai ir posakiai

27 Negink gera tam, kuriam tai
priklauso,
kai turi galią tai padaryti.
28 Nesakyk savo artimui: „Eik ir
sugrįžk,
rytoj tau duosiu!“, kai tu
[dabar] turi pas save.
29 Nesumanyk pikta prieš savo
artimą,
kai jis saugiai gyvena šalia
tavęs.
30 Nesivaidyk be reikalo su
žmogumi,
jei jis tau nieko pikta nėra
padaręs.
31 Nepavydėk smurtininkui
ir nepasirink jokio jo kelio,
32 nes bjaurybė yra VIEŠPAČIUI
iškrypėlis,
bet su tiesiaisiais jis
draugauja.
33 VIEŠPATIES prakeikimas yra
nedorėlio namuose,
bet teisiųjų gyvenvietę jis
laimina.
34 Iš pajuokėjų jis tyčiojasi,
bet nuolankiesiems teikia
malonę.
35 Garbę paveldi išmintingieji,
bet kvailieji įsimaino gėdą.

34 Jok 4, 6; 1 Pet 5, 5

Tėvo paraginimas siekti išminties ir klausyti jos pamokymų

4 Klausykite, sūnūs, tėvo drausmės
ir kreipkite dėmesį, kad
išmoktumėte supratimo,
2 nes gerą pamoką jums duodu!
Nepalikite mano
pamokymo!
3 Nes [ir] aš buvau savo tėvo
sūnus,
švelnus ir vienintelis savo
motinos priežiūroje.
4 Jis mane mokė ir man sakė:
„Tegul tvirtai laiko mano
žodžius tavo širdis!
Laikykis mano įsakymų, ir
gyvensi!
5 Įsigyk išmintį, įsigyk supratimą!
Nepamiršk ir nenukrypk
nuo mano burnos žodžių!
6 Nepalik jos, ir ji tave saugos;
mylėk ją, ir ji tave sergės.
7 Išminties pradžia: įsigyk išmintį
ir su viskuo, ką įsigysi,
įsigyk supratimą!
8 Labai vertink ją, ir ji tave
išaukštins;
ji tave pagerbs, jei ją
apsikabinsi.
9 Ji uždės ant tavo galvos malonų
vainiką,
puikią karūną tau
padovanos“.

10 Klausyk, mano sūnau, ir priimk
mano žodžius,
tai bus daug tavo gyvenimo
metų.
11 Išminties kelio tave pamokau,
tave vedu tiesiais takais.
12 Tau einant, nebus ankšta tavo

1 G; M: atsigulsi
2 Lit. (naikinančios) audros

žingsniui,
ir jei bėgsi, nesuklupsi.
13 Tvirtai laikykis drausmės,
nepaleisk jos!
Sergėk ją, nes ji tavo
gyvybė!
14 Į nedorėlių taką neįeik,
ir neįženk į piktųjų kelią.
15 Venk jo, nepereik į jį,
nusisuk nuo jo ir eik pro
šalį!
16 Nes jie neužminga, jei nėra
pikta padarę,
ir atimamas jų miegas, jei
nėra ko suklupdę.
17 Nes jie valgo nedorybės duoną
ir smurto veiksmų vyną
geria.
18 Bet teisiųjų takas yra kaip
sužibanti aušra,
kuri vis skaistėja, kol
visiškai išaušta diena.
19 Nusikaltėlių kelias—kaip
tamsa:
jie nežino, ant ko suklups.

20 Mano sūnau, kreipk dėmesį į
mano žodžius,
į mano posakius lenk savo
ausį.
21 Jie teneišeina iš tavo akių;
saugok juos pačiame savo
širdies viduje.
22 Nes jie gyvenimas juos
randantiems
ir visam jų kūnui
pasveikimas.
23 Labiau už viską, kas saugotina,
sergėk savo širdį,
nes iš jos išeina gyvenimo
šaltiniai.
24 Pašalink nuo savęs burnos
suktumą,
ir lūpų iškrypimą atitolink
nuo savęs.
25 Tavo akys tegul žvelgia tiesiai į
priekį
ir tavo žvilgsniai[1] tegul
veda tiesiai į tai, kas
prieš tave.
26 Stebėk savo kojos taką,
ir visi tavo keliai tebūnie
tvirti.
27 Nesuk nei į dešinę, nei į kairę,
atitrauk savo koją nuo
pikta.

26 Hbr 12, 13

Įspėjimas vengti svetimoterystės

5 Mano sūnau, kreipk dėmesį į
mano išmintį,
į mano išmaną palenk savo
ausį,
2 kad išsaugotum įžvalgumą
ir kad žinojimą išsergėtų
tavo lūpos,
3 nes korių medum laša svetimos
moters lūpos
ir gludesnis už aliejų yra jos
gomurys.
4 Bet jos [užtrauktas] galas[2] yra
kartus kaip metėlė,
aštrus kaip dviašmenis
kalavijas.
5 Jos kojos leidžiasi į mirtį,
šeolį[3] nusitveria jos
žingsniai.
6 Ji nežiūri gyvenimo tako,
svyruoja, jai nežinant, jos
keliai.

7 Taigi dabar, sūnūs, klausykite
manęs
ir neatsitraukite nuo mano
burnos žodžių.
8 Atitolink nuo jos savo kelią
ir nesiartink prie jos namų
angos,
9 kad neatiduotum kitiems savo
garbės[4]
ir savo metų žiauriajam,

1 Lit. akių vokai
2 vyrui, turinčiam santykių su ja
3 T.y. mirusiųjų buveinę
4 Arba: geriausių gyvybinių jėgų; G: gyvybės; ST: jėgų (arba: turto)

10 kad nesisotintų svetimieji tavo
jėga
ir tuo, kas tavo įgyta sunkiu
darbu pašaliečio
namuose,
11 ir kad pagaliau nedejuotum,
kai sunyks tavo mėsa ir
kūnas,
12 ir nesakytum: „O, kaip ne-
kenčiau drausmės
ir kaip pabarimą paniekino
mano širdis!
13 Kaip neklausiau savo auklėtojų
balso
ir į savo mokytojus
nepalenkiau savo ausies!
14 Kone patekau į visišką nelaimę
⸢susirinkusioje
bendruomenėje⸣[1]“.

15 Gerk vandens iš savo paties
cisternos
ir tai, kas teka, iš savo
paties šulinio.
16 [Kitaip] tavo versmės išsklys
lauke,
aikštėse [tavo] vandens
upeliai.
17 Jie tegul priklauso tau vienam,
bet ne svetimiems šalia
tavęs.
18 Tebūna tavo šaltinis
palaimintas,
ir pasidžiauk savo jaunystės
moterim,
19 miela elne ir malonia kalnų
ožka.
Tegul jos krūtys nugirdo tave
kiekvienu metu,
ir jos meile svaiginkis
visada.
20 O kodėl, mano sūnau, nori
svaigintis svetimąja
ir apkabinti pašalietės
krūtinę?

21 Nes prieš VIEŠPATIES akis yra
kiekvieno keliai,
ir jis stebi visus jo kelius.

1 Lit. susirinkime ir bendruomenėje

22 Jo kaltės sugauna jį, nedorėlį[2],
ir savo nuodėmės virvėmis
jis nutveriamas.
23 Jis miršta dėl drausmės stokos,
ir dėl savo didelės kvailybės
nuklysta[3].

Įspėjimas vengti skubių laidavimų

6 Mano sūnau, jei garantavai savo
artimui[4],
jei sudavei rankas[5] už
svetimąjį,
2 jei įsipainiojai ⸢savo lūpų
žodžiu⸣[6],
buvai sugautas savo burnos
pažadais,
3 tai šitaip pasielk, mano sūnau,
ir išsilaisvink,
nes patekai į savo artimo
rankas;
⸢eik nedelsiant⸣[7] ir kaulyk
savo artimą;
4 neduok miego savo akims,
nei snaudulio savo
žvilgsniams,
5 gelbėkis kaip gazelė ⸢nuo
medžiotojo⸣[8]
ir kaip paukštis iš
paukštgaudžio rankų.

Įspėjimas tinginiui

6 Eik pas skruzdėlę, tinginy,
pasižiūrėk į jos kelius ir
pasidaryk išmintingas!
7 Nors ji neturi vado,
tvarkytojo ar valdovo,
8 paruošia vasarą sau maistą,
suvalo pjūties metu sau
peną.
9 Kaip ilgai, tinginy, drybsosi?
Kada kelsies iš savo miego?

2 ~G
3 G: nušluojamas ir žūsta
4 kad sugrąžinsi savo paskolą
5 Rankų sudavimas buvo įprasta apeiga, patvirtinanti laidavimą prekybinėse ar kitokiose teisinėse sutartyse.
6 S, plg. G; M: burnos žodžiais
7 G: nebūk neryžtingas
8 Rk.; M: iš rankos

10 „Dar kiek pamiegoti, dar kiek pasnausti,
dar kiek susidėti rankas poilsiui“—
11 taip ateis ˹kaip valkata tavo neturtas
ir tavo stoka kaip elgeta˺[1].

10–11 Pat 24, 33–34

Nenaudėlio elgesys ir žuvimas

12 Nenaudėlis, piktavalis vyras, vaikščioja su iškreipta burna,
13 mirkščioja akimis, aiškina kojomis,
duoda ženklą pirštais,
14 sumano iškreiptų dalykų savo širdyje,
kiekvienu metu kelia nesutarimus.
15 Todėl staiga ateis jo žuvimas,
akimirksniu jis bus nepagydomai sutriuškintas.

Septyni VIEŠPATIES nekenčiami dalykai

16 Tų šešių nekenčia VIEŠPATS,
ir septyni yra bjaurybė jo sielai:
17 išdidžios akys, melagingas liežuvis
ir rankos, išliejančios nekaltą kraują,
18 širdis, sumananti piktus kėslus,
kojos, skubiai bėgančios į pikta,
19 kas ištaria[2] melus kaip neteisus liudytojas
ir kas kelia nesutikimus tarp brolių.

Įspėjimas nesvetimoteriauti

20 Sergėk, mano sūnau, savo tėvo įsakymą
ir neatmesk savo motinos pamokymo.
21 Laikyk juos nuolat prisirišęs prie širdies,
apsivyniok juos ant kaklo!
22 Tau einant, tegul jis[3] tau vadovauja,
tau gulint, tegul apsaugo tave,
o tau atsibudus, tegul tave užkalbina.
23 Nes įsakymas yra žiburys ir pamokymas—šviesa,
o drausmės pabarimai— gyvenimo kelias,
24 kad tave apsaugotų nuo piktos[4] moters,
nuo slidaus svetimosios liežuvio.
25 Negeisk jos grožio savo širdyje,
ir tegul ji tavęs nepagauna savo žvilgsniais,
26 nes paleistuvės užmokestis tėra duonos kepalas,
bet ištekėjusi moteris sumedžioja ˹brangią gyvybę˺[5].
27 Ar gali žmogus sužerti ugnį į savo antį,
kad jo drabužiai nesudegtų?
28 Arba ar gali žmogus vaikščioti ant žarijų,
kad jo kojos nenudegtų?
29 Taip yra tam, kuris įeina pas savo artimo moterį:
neliks nenubaustas nė vienas, kuris ją paliečia.
30 Nepaniekina vagies, jei jis vagia,
kad patenkintų savo alkį, kai badauja,
31 bet nutvertas jis turi atlyginti septyneriopai,
atiduoti visą savo namų turtą.
32 Kas svetimoteriauja, tam stinga proto;

---

1 Arba: kaip banditas tavo neturtas ir tavo stoka kaip ginkluotasis
2 Lit. iškvepia
3 T.y. tėvo įsakymas arba motinos pamokymas
4 G: artimo
5 Arba: pasiturintį asmenį

kas nori pražudyti savo
gyvybę, tas tegul taip
daro.
33 Mušimą ir nešlovę jis sutiks,
ir jo gėda nebus išdildyta.
34 Nes pavyduliavimas yra
[neatlaidus] vyro įtūžis,
ir jis nesigailės atkeršijimo
dieną.
35 Jis nepriims jokių kyšių, kad
tylėtų,
ir nesutiks, nors ir
daugintum papirką.

Įspėjimas vengti suviliotojos

7 Mano sūnau, saugok mano žodžius
ir mano įsakymus slėpk pas
save.
2 Saugok mano įsakymus, kad
gyventum,
ir mano pamokymą kaip
savo akies vyzdį.
3 Pririšk juos prie savo pirštų,
užrašyk juos ant savo
širdies plokštės.
4 Sakyk išminčiai: „Tu mano
sesuo",
ir giminiete vadink išmonę,
5 kad ji tave apsaugotų nuo
svetimos moters,
nuo pašalietės, kalbančios
viliojančiais žodžiais.

6 Kai pro savo namų langą
žiūrėjau[1],
pro savo pinučius žvelgiau
žemyn,
7 pamačiau tarp nepritynusių,
pastebėjau tarp sūnų
neprotingą jaunikaitį,
8 traukiantį gatve palei jos
kampą,
ir jis žingsniavo keliu į jos
namus
9 prieblandoje, dienos vakare,
nakties tamsai užeinant.
10 Štai jį pasitinka moteris
paleistuvės drabužiu ir
buklios širdies.

1 Rk.

11 Ji nerami ir nesuvaldoma.
Jos namuose nepasilieka jos
kojos.
12 Čia gatvėje, čia aikštėse
ir prie kiekvieno kampo ji
tykoja.
13 Ji nutvėrė ir pabučiavo jį,
ir su begėdiška veido
išraiška jam tarė:
14 „Turėjau aukoti bendrystės
aukas;
šiandien ištesėjau savo
įžadus.
15 Todėl išėjau tavęs pasitikti,
tavo veido ieškoti, ir tave
radau.
16 Apdangalais užtiesiau savo
lovą,
Egipto margomis lininėmis
paklodėmis.
17 Apšlaksčiau savo patalą
mira, aloe ir cinamonu.
18 Eikš, būkime pasigėrę nuo
meilės iki ryto,
linksminkimės meilės
malonumais!
19 Nes vyro nėra namie,
jis išvyko į tolimą kelionę.
20 Jis pasiėmė su savim pinigų
maišelį—
tik pilnaties dieną parvyks
namo".
21 Ji suvedžiojo jį savo didele
įkalba,
savo įtaikiomis lūpomis jį
suviliojo.
22 Jis tuojau[2] nuseka paskui ją
taip,
kaip jautis ⸢nueina, kad
būtų papjautas⸣[3],
kaip ⸢pririšamas virve⸣[4] elnias,
23 iki strėlė perskelia jo kepenis,
kaip paukštis skuba į kilpas,
nenuvokdamas, jog tai
apmokės savo gyvybe.

2 G: apkvaišintas
3 G: vedamas papjauti
4 Rk.; arba rk.: įšoka į kilpas; M: kojų panti
kvailiui sudrausti

24 Taigi dabar, sūnūs, klausykite manęs
ir kreipkite dėmesį į mano burnos žodžius!
25 Tenepasuka į jos kelius tavo širdis,
neklaidžiok jos takais!
26 Nes daug yra užmuštųjų, kuriuos ji paklojo,
ir gausu tų, kuriuos visus ji nužudė.
27 Jos namai—keliai į šeolį, nusileidžią į mirties kambarius.

Išminties kvietimas ir įsiteikimas

8 Argi išmintis nešaukia
ir išmana nepaleidžia savo balso?
2 Viršuj aukštumų, prie kelio, takų sankirtoje ji atsistoja.
3 Šalia vartų, priėjime prie miesto,
prie portalų angos ji garsiai šaukia:
4 „Jums, vyrai, šaukiu,
ir mano balsas kreipiasi į žmones:
5 išmokite, nepritytėliai, gudrumo,
o jūs, kvailieji, įgykite supratimo.
6 Klausykite, nes kalbėsiu tai, kas kilnu,
ir mano lūpos pravirs tam, kas tiesu.
7 Juk tiesą kalba mano gomurys,
ir mano lūpos bjaurisi tuo, kas nedora.
8 Teisingi visi mano burnos žodžiai;
nėra juose jokio sukto ar iškreipto.
9 Jie visi tikri suprantantiems
ir tiesūs randantiems žinojimą.
10 Priimkite mano drausmę, o ne sidabrą,
ir žinojimą mieliau už rinktinį auksą,
11 nes išmintis geresnė už koralus,
ir jokios brangenybės jai neprilygsta.

12 Aš, išmintis, esu gudrumo kaimynė,
ir apgalvotas žinojimas randamas [pas mane].
13 VIEŠPATIES baimė—pikto neapykanta.
Puikybės, išdidumo, pikto elgesio
ir iškrypusios burnos aš nekenčiu.
14 Mano yra patarimas ir pasisekimas.
Aš esu supratimas; mano yra stiprybė.
15 Manimi karaliai karaliauja
ir galiūnai nusprendžia tai, kas teisu.
16 Manimi kunigaikščiai valdo
ir didžiūnai, ⌜visi teisūs teisėjai⌝[1].
17 Aš myliu mane mylinčius,
ir manęs ieškantieji mane randa.
18 Turtai ir garbė yra pas mane,
prakilnus turtas ir gerovė.
19 Mano vaisiai geresni už auksą ir gryną auksą,
ir mano pelnas—už rinktinį sidabrą.
20 Teisumo keliu aš vaikščioju,
teisingumo takų viduriu,
21 kad duočiau nuosavybėn turtą mane mylintiems,
ir aš pripildysiu jų lobynus.

22 VIEŠPATS mane sukūrė kaip savo kelių[2] pradžią,
kaip anksčiausią savo veikalų, labai seniai.
23 Nuo amžių aš suregzta,
nuo pradžios, nuo žemės pirmųjų laikų.

---

1 G: teisia žemę
2 GSym V; M: kelio (t.y. kuriamosios veiklos)

24 Kai dar nebuvo pirminių
vandenynų, aš buvau
pagimdyta,
kai dar nebuvo vandeningų
versmių.
25 Kai kalnai dar nebuvo įsodinti,
pirm kalvų buvau
pagimdyta,
26 kai jis dar nebuvo padaręs
žemės bei laukų
ir žemyno grumstų viseto.
27 Jam kuriant dangų, aš ten
buvau,
jam nubrėžiant akiratį ant
vandenyno paviršiaus.
28 Jam įtvirtinant debesis aukštai,
sulaikant gelmės šaltinius,
29 jam nustatant jūrai jos ribas,
kad vandenys neperžengtų
jo įsako,
jam ⌜tvirtai padedant⌝[1] žemės
pamatus,—
30 aš buvau šalia jo kaip
ugdytinis[2]
ir kasdien buvau jo[3]
pasigėrėjimas,
visuomet žaisdama jo
akivaizdoje,
31 žaisdama jo žemės skrituly
ir gėrėdamasi žmonėmis.

32 Taigi dabar, sūnūs, klausykite
manęs!
Laimingi tie, kurie laikosi
mano kelių.
33 Klausykite drausmės ir tapkite
išmintingi,
ir neapleiskite [jos]!
34 Laimingas žmogus, kuris manęs
klauso,
kasdien budėdamas prie mano
durų,
saugodamas mano vartų
stulpus,
35 nes kas mane randa, tas randa
gyvenimą
ir įgyja VIEŠPATIES
pamėgimą.
36 O kas manęs neranda, tas
vartoja sau pačiam
smurtą.
Visi, kurie manęs nekenčia,
myli mirtį".

1–3 Pat 1,20–21 22 Apr 3,14

Išmintis ir kvailybė pakviečia į pokylį

9 Išmintis pastatė savo namus,
iškirto[4] savo septynis
stulpus.
2 Ji papjovė savo gyvulius,
sumaišė savo vyną,
taip pat priruošė savo stalą.
3 Ji išsiuntė savo tarnaites, ji
kviečia
viršuj miesto aukštumų—
4 kas nepritytyręs, tegul čia užsuka;
kam stinga proto, tam ji
sako:—
5 „Ateikite, valgykite mano
duonos
ir gerkite vyno, kurį
sumaišiau!
6 Palikite nepatyrimą[5], kad
gyventumėte,
ir žingsniuokite supratimo
keliu!"

7 Kas pamoko išjuokėją, tas
užsitraukia negarbę,
ir kas pabara nedorėlį,—
gėdos dėmę.
8 Nebark išjuokėjo, kad jis
nalaikytų tavęs
neapykantoje.
Pabark išmintingą, ir jis
tave mylės.
9 Duok išmintingam, ir jis bus dar
išmintingesnis;
pamokyk teisųjį, ir jis
daugiau išmoks.
10 Išminties pradžia yra
VIEŠPATIES baimė,
ir Šventojo pažinimas—
supratimas.

1 G; M: nubrėžiant
2 T.y. mylimas, globojamas vaikas
3 GS

4 iš uolos; G: pastatė
5 Lit. nepritytyrėlius

11 Nes per mane bus daug tavo
dienų
ir tau padaugės gyvenimo
metų.
12 Jei esi išmintingas, esi
išmintingas sau pačiam,
o jei išjuokėjas, tu vienas
turėsi kęsti[1].
13 Kvaila moteris yra aistringa,
suvedžiojanti ir ⌈nieko
nenusimananti⌉[2].
14 Ji sėdi savo namų prieangyje,
ant krėslo miesto
aukštumose,
15 kviesdama praeinančius keliu,
tiesiai traukiančius savo
takais:
16 „Kas nepatyręs, tegul čia
užsuka!“
ir kam stinga proto, tam ji
sako:
17 „Vogtas vanduo saldus,
ir slaptoje valgoma duona
gardi!“
18 Bet jis nežino, kad ten gyvena
šešėliai[3],
kad šeolio gelmėse jos
pakviestieji.

10 Job 28, 28; Ps 111, 10; Pat 1, 7

PIRMASIS SALIAMONO PATARLIŲ RINKINYS (10, 1—22, 16)

⌈Saliamono patarlės⌉[4]

10 Išmintingas sūnus džiugina tėvą,
bet kvailas sūnus teikia sielvartą
savo motinai.
2 Neneša naudos neteisingai
įsigyti lobiai,
bet teisumas išgelbsti iš
mirties.
3 VIEŠPATS neleidžia alkti
teisiajam,
bet tai, ko geidžia
nedorėliai, atstumia.
4 Neturtingą padaro nedarbšti
ranka,
bet stropiųjų ranka
praturtina.
5 Kas vasarą vokia [derlių], tas
yra protingas sūnus;
kas pjūties metu knarkia,—
sūnus, darantis gėdą[5].
26 Palaiminimai tenka teisiojo
galvai,
bet nedorėlių burną
užčiaupia smurtas.
7 Teisiojo atminimas tarnauja
palaiminimui,
bet nusikaltėlių vardas
sukirmija.
8 Kas išmintingos širdies, tas
priima įsakymus,
bet kas kvailų lūpų,—
sutrypiamas.
9 Kas nekaltai vaikščioja, saugiai
vaikščioja,
bet kas iškraipo savo kelius,
bus susektas.
10 Kas pamerkia akimi[6], padaro
skausmo,
⌈bet kas atvirai pabara,
sutaikina⌉[7].
11 Gyvenimo versmė yra teisiojo
burna,
bet nedorėlių burna slepia
smurtą.
12 Neapykanta sukelia vaidų,
bet visus nusidėjimus
apdengia meilė.
13 Supratingojo lūpose randasi
išmintis,
bet lazda skirta
neprotingojo nugarai.
14 Išmintingieji slepia žinojimą,
bet kvailojo burna—
artėjanti pražūtis.
15 Turtingojo lobis yra jo stiprus
miestas,
varguolių pražūtis—jų
neturtas.

1 išjuokimo išdavas
2 G: ji nepažįsta gėdos
3 T.y. mirusieji
4 ~ G

5 savo tėvams
6 T.y. tokiu gestu daro piktas įtaigas, bet atvirai nekalba
7 G; M: ir kas kvailų lūpų, sutrypiamas

16 Ką teisusis įgyja darbu, dera
gyvenimui,
nedorėlio pelnas—
nuodėmei.
17 Kas laikosi drausmės, yra
kelias, vedantis į
gyvenimą,
bet kas palieka pabarimą,
suklaidina.
18 Kas slepia neapykantą, turi
meluojančias lūpas,
ir kas išplatina šmeižtą, tas
yra kvailys.
19 Kur daug žodžių, nestinga
nusidėjimo,
bet kas sulaiko savo lūpas,
yra protingas.
20 Teisiojo liežuvis—rinktinis
sidabras,
nedorėlių širdis—
mažavertė.
21 Teisiojo lūpos gano daugelį,
bet kvailieji miršta per
beprotystę.
22 Tai VIEŠPATIES palaiminimas,
kurs praturtina,
ir nieko prie jo nepriduria
varginga pastanga.
23 Tarsi pramoga kvailajam daryti
begėdišką darbą,
bet ⌜išmintingai elgtis⌝[1] [yra
kaip pramoga]
išmaningam vyrui.
24 Ko baisisi nedorėlis, tai jam
ateis,
bet ko nori teisieji,
suteikiama[2].
25 Kaip actas dantims ir dūmai
akims,
taip tinginys jį
siunčiantiems.
27 VIEŠPATIES baimė prailgina
amžių,
o nedorėlių metai
sutrumpėja.
28 Teisiųjų lūkestis atneša
džiaugsmą,
bet nedorėlių viltis žūva.
29 VIEŠPATS yra apsauga tam,
kuris nekaltai elgiasi,
bet pražūtis piktadariams.
30 Teisusis niekad nesvyruos[3],
bet nusikaltėliai neliks
gyventi šalyje.
31 Teisiojo burna tarpsta
išmintimi,
bet perkreiptas liežuvis
nupjaunamas.
32 Teisiojo lūpos žino, kas
priimtina,
bet nedorėlių burna—[tik]
kas iškreipta.

12 Jok 5, 20; 1 Pet 4, 8

11 Apgaulingos svarstyklės
bjaurybė VIEŠPAČIUI,
bet pilnas svarstis jam patinka.
2 Atėjus išdidumui, ateina
negarbė,
bet su nuolankiaisiais yra
išmintis.
3 Tiesiųjų nekaltumas juos
[saugiai] veda,
bet klastingųjų suktumas
juos sunaikina.
4 Turtai nepadeda rūstybės dieną,
bet teisumas išgelbsti nuo
mirties.
5 Nekaltojo teisumas tiesina jo
kelią,
bet per savo nelabumą
pargriūva nusikaltėlis.
6 Tiesiųjų teisumas juos išgelbsti,
o klastinguosius sugauna
[jų] geidulys.
7 Nedorėliui mirštant, žūva viltis,
ir piktadarių[4] lūkestis žūva.
8 Teisusis išgelbstimas iš bėdos,
bet nedorėlis pakliūva [į ją]
vietoj jo.
9 Veidmainys burna sunaikina
savo artimą,
bet žinojimu išgelbstimi
teisieji.

1 Lit. išmintis
2 STV; M: jis (= Dievas) suteiks
3 T.y. saugiai gyvens savo šalyje, ir niekas jų nenušalins nuo jų veldinio
4 Arba: kvailių (plg. G); M: turtų

10 Gerai klojantis teisiesiems,
džiūgauja miestas,
o nedorėliams žūvant, jis
krykštauja.
11 Tiesiųjų palaiminimu miestas
klesti,
bet nedorėlių burna
sugriaunamas.
12 Kas niekina savo artimą, tam
stinga proto,
bet išmaningas vyras tyli.
13 Kas vaikščioja aplinkui kaip
šmeižikas, atidengia
paslaptis,
bet kas patikimo
nusistatymo, tas dalyką
slepia.
14 Be sumanios vadovybės žlunga
tauta,
bet išgelbėjimas ten, kur
daug patarėjų.
15 Labai nukenčia, jei kas laiduoja
už svetimą,
bet kas nekenčia suduoti
rankas[1], jaučiasi saugus.
16 Maloni moteris nusipelno
pagarbą,
⸢o agresyvieji⸣[2] įsigyja
turtus.
17 Gera daro savo sielai
maloningas vyras,
bet kenkia ⸢sau pačiam⸣[3]
žiaurusis.
18 Nedorėlis nusipelno apgaulingą
algą,
o kas sėja teisumą,—tikrą
užmokestį.
19 Kas tvirtai laikosi teisumo, eina
į gyvenimą,
o kas vejasi pikta,—į savo
mirtį.
20 VIEŠPATS bjaurisi
iškreiptaširdžiais,
bet jam patinka tie, kurie
nekaltai elgiasi.
21 Tikriausiai[4] nelieka
nenubaustas piktasis,
bet teisiųjų palikuonys
išvengs [bausmės].
22 Auksinis žiedas šernės
knyslėje—
moteris graži, bet
nemandagi.
23 Teisiųjų troškimas atneša tik
gera,
nedorėlių viltis—rūstybę[5].
24 Vienas dosniai duoda, tačiau
gauna vis daugiau,
o kitas neprideramai taupo,
tačiau nuskursta.
25 Dosnus asmuo nutukinamas,
ir kas duoda atsigerti, tam
irgi duodama atsigerti.
26 Kas sulaiko[6] javus, tą prakeikia
žmonės,
bet palaiminimas yra ant
parduodančio galvos.
27 Kas siekia gera, ieško
pamėgimo[7],
bet kas geidžia pikta, jį tai
užklups.
28 Kas pasitiki savo turtais, tas
puola,
bet teisieji sužaliuoja kaip
lapai.
29 Kas nesirūpina savo namais,
paveldi vėją,
ir [toks] kvailys tampa
išmintingojo vergu.
30 Teisumo[8] vaisius yra gyvenimo
medis,
o kas atima gyvybę,
—smurtas[9].
31 Jei teisiajam atlyginama žemėje,

---

1 Rankų sudavimu buvo patvirtinamos sutartys ir laidavimai.
2 G: o moteris, nekenčianti to, kas tiesu, yra negarbingas sostas. Tinginiai stokoja turto, o darbštieji
3 Lit. savo kūnui
4 Lit. ranka į ranką (posakis, vartojamas sutarčiai patvirtinti ar laiduojant už ką, suduodant rankas)
5 T.y. rūstų teismą
6 nuo pardavimo, norėdamas pakelti jų kainą
7 T.y. patikimo Dievui
8 G:; M: Teisiojo
9 Rk., plg. GS

kaip juo labiau nedorėliui ir
nusidėjėliui!

31 1 Pet 4, 18

12 Kas myli drausmę, myli
žinojimą,
o kas nekenčia pabarimo,
tas galvijas.
2 Gerasis įsigyja VIEŠPATIES
pamėgimą,
bet piktų kėslų vyrą jis
pasmerkia.
3 Žmogus neišsilaiko nedorybe,
bet teisiųjų šaknis
nepajuda.
4 Darbšti moteris—savo vyro
vainikas,
bet [jam] daranti gėdą—
kaip ėduonis jo
kauluose.
5 Teisiųjų mintys siekia to, kas
teisu,
nedorėlių kėslai—apgaulės.
6 Nedorėlių žodžiai—tykojimas
išlieti kraują,
bet tiesiųjų burna juos
išgelbsti.
7 Nedorėliai pargriūva ir jų
nebėra,
bet teisiųjų namai tvirtai
stovi.
8 Vyras giriamas pagal jo
gudrumą,
bet kas perkreiptos širdies,
tam tenka panieka.
9 Geriau būti mažai gerbiamam ir
⌜turėti [vieną] vergą⌝[1],
negu rodytis garbingam ir
stokoti duonos.
10 Teisusis atsižvelgia į savo
gyvulio gyvybę,
bet nedorėlių ⌜širdis žiauri⌝[2].
11 Kas įdirba savo dirvą, turi
sočiai duonos,
o kas vaikosi tuščių dalykų,
tam stinga proto.
12 ⌜Nelabųjų pamatai
išgriaunami⌝[3],
bet teisiųjų šaknis ⌜lieka
tvirtai įleista⌝[4].
13 ⌜Nusidėdamas lūpomis
įsipainioja į pinkles
piktasis⌝[5],
bet ištrūksta iš bėdos
teisusis.
14 Iš savo burnos vaisių vyras
sotinasi geru,
ir ką [kitiems] padaro
žmogaus rankos, jam
pačiam sugrįžta.
15 Kvailojo kelias tiesus jo paties
požiūriu,
bet kas klauso patarimo,—
išmintingas.
16 Kvailys—tuojau pasireiškia jo
apmaudas,
bet kas nuslepia įžeidimą,—
gudrus.
17 Kas pasako tai, kas tikra, kalba
tiesą,
bet meluojantis liudytojas—
apgaulę.
18 Kas nors kalba neapgalvotai,
tarsi durdamas kalaviju,
bet išmintingųjų liežuvis
teikia pagijimą.
19 Tiesą kalbančios lūpos amžinai
išsilaiko,
bet tik akimirksnį
meluojantis liežuvis.
20 Klasta yra širdyje sumanančių
pikta,
bet taikos patarėjai turi
džiaugsmą.
21 Teisiajam neatsitinka jokios
blogybės,
bet nedorėliai pilni
nelaimės.
22 Bjaurybė VIEŠPAČIUI
melagingos lūpos,

1 GS: dirbančiam sau pačiam
2 Lit. „gailestingumas“ žiaurus
3 Rk. M tekstas neaiškus.
4 Rk.
5 G; M: Lūpų nusidėjime glūdi piktos (arba piktojo) pinklės

bet kurie patikimai elgiasi,
tie jam patinka.
23 Gudrus žmogus nutyli, ką žino,
bet kvailųjų širdis iššaukia[1]
kvailybę.
24 Stropiųjų ranka valdys,
bet tingi turės eiti
baudžiavą.
25 Susirūpinimas vyro širdyje jį
prispaudžia,
bet geras žodis jį
pradžiugina.
26 ⌜Savo ganyklą išžvalgo⌝[2] teisusis,
bet nedorėlių kelias juos
paklaidina.
27 Tingusis nesumedžioja[3]
laimikio,
bet brangus darbštaus
žmogaus turtas.
28 Ant teisumo tako gyvenimas,
bet paikybės[4] kelias veda į
mirtį.

13 *Išmintingas sūnus myli*[5]
draugmę,
bet išjuokėjas neklauso
pabarimo.
2 Iš savo[6] burnos vaisių ⌜žmogus
valgo tai, kas gera⌝[7],
bet klastingųjų geidulys—
smurtas.
3 Kas sergi savo burną, saugo
savo gyvybę;
kas plačiai atveria savo
lūpas, tam gresia
pražūtis.
4 Geidžia [maisto], bet negauna
tingus asmuo,
o darbštus asmuo nutunka.
5 Melagingo žodžio nekenčia
teisusis,
bet nedorėlis kalba tai,kas
begėdiška ir negarbinga.
6 Teisumas sergi ⌜elgesio
nepeiktinumą,
bet nedorumas įstumia į
nuodėmę⌝[8].
7 Vienas dedasi turtingas, tačiau
nieko neturi,
kitas dedasi neturtingas,
tačiau turi daug turto.
8 Žmogaus gyvybės išpirka yra jo
turtai,
bet neturtėlis ⌜negirdi
grasinimo⌝[9].
9 Teisiųjų šviesa džiugiai šviečia,
bet nedorėlių žiburys
užgęsta.
10 Lengvabūdis[10] išdidumu sukelia
vaidus,
bet su tais, kurie duodasi
patariami, yra išmintis.
11 Skubiai[11] įgytas turtas
sumažėja,
bet kas renka ranka[12], [jį]
padaugina.
12 Nuvilkintas lūkestis susargina
širdį,
bet išsipildęs troškimas yra
gyvybės medis.
13 Kas nieku verčia žodį, ⌜turės
mokėti už tai⌝[13],
bet kas bijo įsakymo, tam
bus atlyginama.
14 Išmintingojo pamokymas—
gyvenimo šaltinis
mirties žabangams išvengti.
15 Gera nuovoka įgyja palankumą,
bet neištikimųjų kelias yra
⌜jų pražūtis⌝[14].

---

1 T.y. tuojau viešai išgarsina
2 Rk. T.y. teisusis ištiria tai, kas tarnauja jo gerovei; arba rk.: Šalinasi nuo pikta; M: Tegul teiraujasi apie savo artimą
3 Arba: nekepa. Tiksli hebr. žodžio reikšmė neišaiškinta.
4 Rk.: M: tako
5 Rk.; M: tėvo
6 Lit. žmogaus
7 T.y. gero žmogaus kalbos naudingos visuomenei ir tuo pačiu jam pačiam; arba: valgo gerasis
8 Arba pgl. G: tą, kuris nepeiktinai elgiasi, bet nedorėlius parverčia nuodėmė
9 Arba rk.: neranda priemonių išsipirkti
10 Rk.; M: Tik
11 G; M: Niekingai
12 T.y. pamažu
13 Lit. iš to bus atimtas užstatas
14 G; M: pastovus

16 Kiekvienas gudruolis veikia
numaningai,
bet kvailys viešai rodo[1]
kvailybę.
17 Nedoras pasiuntinys įstumia į
nelaimę,
bet patikimas pasiuntinys
—pasveikimas.
18 Neturtas ir negarbė tam, kurs
nieku laiko drausmę,
bet kas paiso pabarimo—
gerbiamas.
19 Patenkintas troškimas malonus
sielai,
bet kvailiams koktu vengti
pikta.
20 Kas vaikščioja su išmintingais,
[pats] tampa
išmintingas,
bet kas bendrauja su
kvailais, tam blogai
sekasi.
21 Nusidėjėlius persekioja nelaimė,
bet teisiesiems ⌜atlygina
laimė⌝[2].
22 Gerasis palieka veldinį vaikų
vaikams,
ir teisiajam išlaikomas
nusidėjėlio turtas.
23 Daug maisto duoda neturtėlių
plėšinys,
bet jis atimamas per
neteisybę.
24 Kas gailisi savo rykštės,
nekenčia savo sūnaus,
o kas jį myli, stengiasi jį
laiku sudrausti.
25 Teisusis valgo iki soties,
bet nedorėlių pilvas kenčia
stoką.

14 Moters[3] išmintis stato namus,
bet [jos] kvailybė jos pačios
rankomis juos
nugriauna.
2 Kas tiesiai vaikščioja, bijo
VIEŠPATIES,
bet kas eina kreivais
keliais, jį niekina.
3 Kvailojo burnoje yra ⌜rykštė jo
nugarai⌝[4],
bet išmintingųjų lūpos juos
apsaugo.
4 Kur nėra raguočių, ⌜ėdžios
tuščios⌝[5],
bet daug derliaus gaunama
jaučio jėga.
5 Patikimas liudytojas nemeluoja,
bet iškvepia melus kreivas
liudytojas.
6 Išjuokėjas ieško išminties,
tačiau veltui,
bet žinojimas išmaniam
lengvas dalykas.
7 Eik šalin nuo kvailo vyro,
⌝bet neatstumk[6] žinančių
lūpų.
8 Gudriojo išmintis yra savo kelio
suvokimas,
bet kvailųjų kvailybė—
apsigavimas.
9 Kvailiai tyčiojasi iš atsiteisimo
aukos,
bet tarp tiesiųjų viešpatauja
geras sutarimas[7].
10 Širdis pažįsta savo pačios
kartumą,
ir kitas neįsimaišo į jos
džiaugsmą.
11 Nedorėlių namai sunaikinami,
bet tiesiųjų palapinė
tarpsta.
12 Koks nors kelias kam atrodo
tiesus,
bet jo galas—mirties
gilumos[8].
13 Net juokiantis skauda širdį,

1 tarsi prekiautojas, viešai išstatantis savo prekes
2 Arba: jis (t.y. Dievas) atlygina geru
3 Lit. Moterų
4 Rk.; M: puikybės atžala
5 Arba rk.: nėra grūdų
6 M: ir tu nepažinai
7 ir be atsiteisimo aukos, kurią kvailieji, nusidėdami savo santykiuose su kitais, būtinai privalo aukoti
8 G; M: keliai

ir džiaugsmo galas—
sielvartas.
14 Savo ⌜poelgių vaisiais⌝[1] sotinsis
atsimetėlis,
ir ⌜savo darbų vaisiais⌝[2]—
geras vyras.
15 Nepatyrėlis tiki kiekvienu
žodžiu,
bet gudrusis atidžiai stebi
savo žingsnį.
16 Išmintingasis atsargus ir vengia
pikta,
bet kvailasis yra karštuolis
ir [per daug] pasitikintis
savim.
17 Kas staiga supyksta, daro
kvailybę,
⌜ir vyras, mėgstantis regzti
pinkles, nekenčiamas⌝[3].
18 Nepatyrėliai paveldi kvailybę,
bet gudrieji vainikuoja
galvas žinojimu.
19 Piktieji stovi nusilenkę[4] prieš
geruosius,
ir nedorėliai—prie teisiojo
vartų.
20 Net savo artimo nekenčiamas
beturtis,
bet turtuolio draugų daug.
21 Kas paniekina savo artimą,
nusideda,
bet kas pasigaili vargšų, tas
laimingas.
22 Tikrai paklysta tie, kurie
sumano pikta,
bet malonę ir ištikimybę
patiria tie, kurie sumano
gera.
23 Kiekvienas sunkus darbas
duoda naudos,
bet [vien] lūpų žodis veda
tik į stoką.
24 Išmintingųjų karūna—⌜jų
gudrumas⌝[5],
bet kvailųjų vainikas[6]—⌜jų
kvailybė⌝[7].
25 Teisingas liudytojas yra gyvybių
gelbėtojas,
bet kas išsako melus,—
apvilia[8].
26 VIEŠPATIES baimėje glūdi
tvirtas pasitikėjimas;
net jo[9] vaikams jis[10] bus
prieglobstis.
27 VIEŠPATIES baimė yra
gyvenimo šaltinis
mirties žabangams išvengti.
28 Tautos daugybėje tvyro
karaliaus didybė,
bet kur nėra žmonių,—
didžiūno žlugimas.
29 Kantrusis turi daug išmanymo,
bet karštabūdis viešai rodo
kvailybę.
30 Rami širdis yra kūno gyvastis,
bet aistra—kaulų ėduonis.
31 Kas engia menkąjį, įžeidžia jo
Kūrėją,
bet jį gerbia tas, kurs
pasigaili vargšo.
32 Jo paties nelabumas par̃stumia
nedorėlį,
bet savo nekaltume[11] randa
prieglobstį teisusis.
33 Išmaningojo širdyje ilsisi
išmintis,
bet kvailųjų viduje ji
nežinoma[12].
34 Teisumas išaukština tautą,
bet nuodėmė yra tautų
gėda.
35 Karaliui patinka išmanus
tarnas,

---

1 Lit. keliais
2 Rk. lit. savo darbais; M: nuo jo
3 G: bet apgalvojantis vyras daug pakenčia (S: lieka ramus)
4 kaip elgetos, maldaujantys duonos

5 Rk. pgl. G; M: jų turtai
6 Rk.; M: kvailybė
7 Rk.; M: kvailybė
8 G; M: apvylimas
9 T.y. VIEŠPATIES bijančiojo
10 T.y. VIEŠPATS arba pasitikėjimas juo
11 GS; M: mirtyje
12 GS; M: žinoma

bet jo rūstybė tenka
[tarnui,]darančiam gėdą.

12 Pat 16, 25

15

Švelnus atsakymas nukreipia
rūstybę,
bet įžeidžiantis žodis
sukelia pyktį.
2 Išmintingųjų liežuvis ˹laša
žinojimu˺[1],
bet kvailųjų burna plūsta
kvailybe.
3 Kiekvienoje vietoje
VIEŠPATIES akys,
stebinčios piktuosius ir
geruosius.
4 Liežuvio švelnumas—gyvenimo
medis,
bet jo vylingumas—dvasinis
pakrikimas.
5 Kvailys paniekina savo tėvo
drausmę,
bet kas paiso pabarimo,
gudriai elgiasi.
6 Teisiojo namuose daug išteklių,
bet nedorėlio derlius
sunyksta.
7 Išmintingųjų lūpos išplatina
žinojimą,
bet kvailųjų širdis—netiesą.
8 VIEŠPATS bjaurisi nedorėlių
auka,
bet tiesiųjų malda jam
patinka.
9 VIEŠPATS bjaurisi nedorėlio
keliu,
bet kas vejasi teisumą, tą jis
myli.
10 Griežta drausmė skiriama
paliekančiam taką.
Kas nekenčia pabarimo,—
turi mirti.
11 Šeolis[2] ir Abadonas[3] atviri
VIEŠPAČIUI,
kaip labiau žmonių širdys!
12 Išjuokėjas nemyli jį barančio,
pas išmintinguosius jis
neina.
13 Džiugi širdis linksmina veidą,
bet kai širdį sopa, nuotaika
prislėgta.
14 Išmani širdis ieško žinojimo,
bet kvailųjų burna gano
kvailybę[4].
15 Visos prislėgtojo dienos piktos,
bet ˹širdies linksmybė—
nuolatinis pokylis˺[5].
16 Geriau maža su VIEŠPATIES
baime,
negu didelis lobis ir su juo
nerimas.
17 Geriau daržovių patiekalas, kur
meilė,
negu nupenėtas jautis ir su
juo neapykanta.
18 Irzlus vyras sukelia barnį,
bet kantrus numalšina
vaidą.
19 Tinginio kelias lyg karklavijų
tvora,
bet tiesiųjų takas supiltas.
20 Išmintingas sūnus linksmina
tėvą,
bet kvailas žmogus[6] niekina
savo motiną.
21 Kvailybė—neprotingojo
džiaugsmas,
bet išmaningas vyras eina
tiesiai.
22 Sumanymai nenusiseka be
pasitarimo,
bet kur daug patarėjų,—
pasiseka.
23 Žmogus džiaugiasi savo burnos
[tinkamu] atsakymu,
ir koks geras žodis,
pasakytas savo laiku!
24 Gyvenimo takas eina aukštyn
išmanančiam,
kad jis išvengtų šeolio
žemai.

---

1 Rk.; M: daro žinojimą gerą
2 T.y. mirusiųjų buveinė
3 T.y. pražūties vieta
4 T.y. verčiasi kvailybe
5 Arba: kas linksmos širdies, tas nuolat pokyliauja
6 Kl. Mss GST: sūnus

25 Didžiuoklių namus sugriauna
VIEŠPATS,
bet tvirtai nustato našlės
[lauko] ribas.
26 Bjaurūs VIEŠPAČIUI piktojo
kėslai,
bet [jam] tyri meilingi
žodžiai.
27 Ardo savo namus, kas godėjasi
[neteisaus] pelno,
bet kas nekenčia kyšių,—
gyvens.
28 Teisiojo širdis svarsto, kaip
atsakyti,
bet nusikaltėlių burna
verčia[1] piktybes.
29 VIEŠPATS toli nuo nedorėlių,
bet teisiųjų maldą jis
išklauso.
30 Šviečiančios akys pradžiugina
širdį,
gera naujiena tukina
kaulus.
31 Ausis, klausanti gyvybę
išlaikančio pabarimo,
buvoja[2] tarp išmintingųjų.
32 Kas nepaiso drausmės,
paniekina save patį,
bet kas klauso pabarimo,
įgyja proto.
33 VIEŠPATIES baimė yra
drausmė išminčiai
[įgyti],
ir pirm garbės eina
nuolankumas.

16 Žmogui priklauso širdies
apmąstymai,
bet iš VIEŠPATIES ateina
liežuvio atsakymas.
2 Visi žmogaus keliai jam atrodo
tyri,
bet kas ištiria dvasias, yra
VIEŠPATS.
3 Patikėk VIEŠPAČIUI savo
darbus,
tai tavo sumanymai pavyks.
4 VIEŠPATS viską padarė savo
tikslui
ir net nedorėlį nelaimės
dienai.
5 Bjaurus VIEŠPAČIUI
kiekvienas išdidėlis.
Tikriausiai jis neliks
nenubaustas.
6 Malone ir ištikimybe
permaldaujama kaltė,
ir VIEŠPATIES baime
išvengiama pikto.
7 Kai VIEŠPAČIUI patinka
žmogaus keliai,
jis ir jo priešus sutaikina su
juo.
8 Geriau teisiai įgyta maža
negu daug neteisiai įgyto
pelno.
9 Žmogaus širdis išgalvoja sau
kelią,
bet VIEŠPATS vadovauja
jo žingsniui.

10 Įkvėptas nuosprendis karaliaus
lūpose—sprendžiant
neapsirinka jo burna.
11 Svarstyklių rodyklė ir teisingos
svarstyklės priklauso
VIEŠPAČIUI.
Visi maišelio svarsčiai—jo
darbas.
12 Karaliams bjauru daryti, kas
nedora,
nes [tik] teisumu
sutvirtinamas sostas.
13 Karaliui[3] patinka teisingos
lūpos,
ir tiesiakalbį jis myli.
14 Karaliaus įtūžis—mirties
pasiuntiniai,
bet išmintingas žmogus jį
numaldo.
15 Karaliaus šviečiantis veidas[4]
žada gyvenimą,
ir jo patikimas—tarsi
vėlyvojo lietaus debesis.

---

1 kaip versmė vandenį
2 Lit. apsinakvoja
3 2Mss GST; M: Karaliams
4 T.y. draugiškas žvilgsnis

16 Įgyti išmintį yra geriau už auksą
ir įgyti supratimą—
vertingiau už sidabrą.
17 Tiesiųjų vieškelis—pikto
vengimas.
Kas sergi savo kelią,
išsaugo savo gyvybę.
18 Pirm žlugimo eina puikybė,
ir pirm suklupimo—dvasios
išdidumas.
19 Geriau būti nusižeminusiam su
nuolankiaisiais,
negu dalytis grobiu su
išpuikėliais.
20 Kas atidžiai klauso žodžio,
randa gera,
ir kas pasitiki VIEŠPAČIU,
tas laimingas!
21 Kas išmintingos širdies, tą
vadina išmaningu,
ir lūpų saldumas[1] daro
pamokymą labiau
įtikinantį.
22 Išmanymas—gyvenimo šaltinis
jį turinčiam,
bet kvailųjų ⌜ugdymas—
kvailybė⌝ [2].
23 Išmintingojo širdis daro jo
burną suprantamą
ir ⌜jo lūpų⌝[3] pamokymą
labiau įtikinantį.
24 Meilingi žodžiai—medaus syvas,
saldūs sielai ir sveikata
kaulams.
25 Koks nors kelias kam atrodo
tiesus,
bet jo galas—mirties
gilumos[4].
26 Sunkiai dirbančiojo alkis jam
dirba,
nes jį priverčia jo burna.
27 Nenaudėlis kasa nelaimę,
ir jo lūpose būna tarsi
svilinanti ugnis.
28 Kiršintojas sukelia barnį,
o liežuvininkas perskiria
artimus draugus.
29 Smurtininkas suvilioja savo
artimą
ir jį nuveda į negerą kelią.
30 Kas primerkia akis, sumano
pinkles;
kas suspaudžia lūpas, jau
turi paruošęs pikta.
31 Žili plaukai—puošni karūna.
Ji randama teisumo kelyje.
32 Kantrusis geresnis už karžygį,
ir kas suvaldo savo
dvasią,—už miestų
nukariautoją.
33 Antyje metamas burtas,
bet iš VIEŠPATIES ateina
viskas, ką jis nulemia.

25 Pat 14, 12

17

Geriau sausas kąsnelis ir su juo
ramybė,
negu namai, pilni aukų
mėsos, su vaidu.
2 Išmaningas vergas tampa
viešpačiu sūnui,
darančiam gėdą,
ir tarp brolių gauna
veldinio dalį.
3 Tirpykla sidabrui ir lydkrosnė
auksui,
bet kas ištiria širdis, yra
VIEŠPATS.
4 Piktadarys paiso nedorų lūpų,
melagis[5] klausosi
pragaištingo liežuvio.
5 Kas tyčiojosi iš beturčio,
įžeidžia jo Kūrėją;
kas džiaugiasi [jo] nelaime,
neliks nenubaustas.
6 Senųjų vainikas—vaikų vaikai,
o vaikų garbė—jų tėvai.
7 Netinka kvailiui tiesi[6] kalba[7],
dar mažiau tinka kilniajam
melaginga kalba.

1 T.y. meili, patraukli kalba
2 Arba: nubaudimas — jų pačių kvailybė
3 Lit. ant jo lūpų
4 Žr. 14, 12.

5 Lit. melas
6 G
7 Lit. lūpa

8 Kyšiai—magiškas[1] akmuo jų
davėjo[2] akyse:
kur tik jis kreipiasi, jam
sekasi.
9 Kas apdengia nusikaltimą,
siekia meilės,
bet kas dalyką toliau
pasakoja, perskiria
draugus.
10 Pabarimas padaro gilesnį įspūdį
išmanančiajam
negu šimtas kirčių
kvailajam.
11 Tik maišto siekia piktasis,
bet žiaurus pasiuntinys
pasiunčiamas prieš jį.
12 Tegul ką nors sutinka lokė,
netekusi vaikų,
bet ne kvailasis su savo
kvailumu!
13 Kas atlygina piktu už gera,
pikta neatstos nuo jo namų.
14 Vaido pradžia—[kaip užtvenkto]
vandens paleidimas.
Tad kol dar neišsiveržia
ginčas, palik [jį]!
15 Kas pateisina nedorėlį ir kas
pasmerkia teisųjį,—
bjaurus VIEŠPAČIUI ir
vienas, ir kitas.
16 Kam gi pinigai kvailojo
rankoje?
Įsigyti išminties, neturint
proto?
17 Kiekvienu metu myli draugas,
bet brolis gimsta bėdos
atvejui.
18 Neprotingas žmogus yra tas,
kurs paduoda ranką[3],
kurs laiduoja savo artimo
akivaizdoje.
19 Kas myli vaidą, myli nuodėmę.
Kas savo įėjimą daro
aukštą, siekia
susilaužymo.[4]
20 Kas iškrypusios širdies, neranda
laimės,
ir kas apsukraus liežuvio,
įpuola į nelaimę.
21 Kas pagimdo kvailąjį, turi kęsti
sielvartą,
ir nesidžiaugia paikšo
tėvas.
22 Linksma širdis ⸢daro gera
kūnui⸣[5],
bet prislėgta dvasia
išdžiovina kaulus.
23 Kyšius iš ančio[6] priima
nedorėlis,
kad iškreiptų teisingumo
takus.
24 Išmanantysis laiko išmintį prieš
save,
bet kvailojo akys klajoja iki
žemės pakraščių.
25 Sūnus paikšas—apmaudas tėvui
ir kartybė tai, kuri jį
pagimdė.
26 Jau dėti pabaudą teisiajam
netinka;
plakti kilniuosius priešinga
teisei.
27 Kas suvaldo savo žodžius, tas
numaningas,
ir šaltakraujis yra protingas
vyras.
28 Net kvailys, jei jis tyli, gali būti
palaikytas išmintingu;
jei jis sučiaupia lūpas,—
supratingu.

18 Nedraugingas žmogus siekia
savanaudiškų tikslų;
kiekviena proga jis
pradeda ginčą.
2 Kvailajam patinka ne
išmanymas,
tik išreikšti savo nuomonę.
3 Atėjus nusikaltimui, ateina ir
panieka,
ir su begėdišku elgesiu—
gėda.

---

1 Lit. malonės (t.y. akmuo, turintis nuostabią galią savo savininkui visur įgyti malonę)
2 Lit. savininko
3 kaip gestą sutarčiai patvirtinti, garantuoti
4 T.y.išdidi burnos kalba veda į ginčus ir kaltę.
5 ST; M: gerai gydo
6 T.y. kyšių davėjo

4 Žmogaus burnos žodžiai—gilūs
vandenys,
išminties versmė—
kunkuliuojantis upelis.
5 Netinka palaikyti nedorėlio šalį,
nuskriausti teisųjį teisme.
6 Kvailojo lūpos veda į vaidą,
ir jo burna pasikviečia
smūgius.
7 Kvailojo burna—jo pražūtis,
ir jo lūpos—jo asmens
žabangai.
8 Liežuvininko žodžiai yra kaip
skanėstai,
ir jie nuslysta į kūno
kambarius.
9 Jau nerangusis savo darbe
yra naikintojo[1] brolis.
10 VIEŠPATIES vardas—stiprus
bokštas.
Į jį bėga teisusis ir yra
saugus.
11 Turtuolio lobis—jo stiprus
miestas
ir kaip aukšta siena, jo
įsivaizdavimu.
12 Pirma žlugimo aukštinasi vyro
širdis,
bet pirma garbės eina
nuolankumas.
13 Kas, dar neišgirdęs, atsako,
tam tai yra kvailybė ir gėda.
14 Vyro dvasia iškenčia jo ligą,
bet prislėgtą dvasią—kas
gali ją pakęsti?
15 Išmaningojo širdis įgyja
žinojimo,
ir išmintingųjų ausis
[toliau] ieško žinojimo.
16 Žmogaus dovana praplatina jam
kelią
ir jį nuveda didžiūnų
akivaizdon.
17 Teisus atrodo, kurs pirmas
išdėsto savo bylą,
kol ateina jo priešininkas ir
jį apklausinėja.
18 Ginčus baigia burtas
ir perskiria galingus
varžovus.
19 Įžeistas brolis yra labiau
neprieinamas negu
sutvirtintas miestas,
ir ginčai yra kaip pilies
[durų] užšovas.
20 Žmogaus burnos vaisiais
sotinasi jo skrandis;
jis sotinasi savo lūpų
derliumi.
21 Mirtis ir gyvenimas liežuvio
galioje,
ir kas jį myli, valgo jo
vaisius.
22 Kas rado žmoną, rado gera
ir gavo malonę iš
VIEŠPATIES.
23 Maldaudamas kalba beturtis,
bet turtuolis šiurkščiai
atsako.
24 Esti[2] draugų, norinčių tik
draugautis[3],
bet pasitaiko bičiulis,
prisirišęs labiau už brolį.

19 Geriau beturtis, kurs
nepeiktinai elgiasi,
negu suktakalbis[4], kurs
yra kvailys[5].
2 Be žinojimo ir energija nėra
geras dalykas,
ir kas skuba kojomis,
nepasiekia tikslo.
3 Paties žmogaus kvailystė jį
suklaidina,
tačiau prieš VIEŠPATĮ
niršta jo širdis.
4 Turtas parūpina vis daugiau
draugų,
bet neturtėlį palieka jo
draugas.
5 Melagingas liudytojas nelieka
nenubaustas,
ir kas iškalba melus,
neišsigelbsti.

1 T.y. asmens, naikinančio savo nuosavybę

2 G^{Mss}ST; M: Vyras
3 G^{Mss}STV; M: daryti bloga vienas kitam
4 Lit. iškreiptalūpis
5 S ir 28, 6: turtuolis

6 Daugelis pataikauja
kilmingajam,
ir kiekvienas yra dovanų
davėjo draugas.
7 Visi beturčio broliai jo
nekenčia,
jūo labiau jo draugai
tolinasi nuo jo.
⌜Kai jis vejasi [juos], jie rūsčiai
jam kalba⌝[1].
8 Kas įgyja proto, myli save patį;
kas išsaugo išmanymą, tam
lemta rasti gera.
9 Melagis liudytojas nelieka
nenubaustas,
ir kas iškalba melus,
pražūva.
10 Netinka kvailajam prabanga,
juo mažiau tinka vergui
valdyti kunigaikščius.
11 Žmogaus nuovokumas daro jį
kantrų,
ir jo garbė—nepastebėti
nusidėjimo.
12 Karaliaus šėlimas—kaip jauno
liūto urzgimas,
bet jo pasimėgimas—kaip
rasa ant augalų.
13 Kvailas sūnus—jo tėvo nelaimė,
ir žmonos priekabiavimai—
pralaidus stogas,
varantis iš namų.
14 Namai ir turtas—tėvų
palikimas,
bet iš VIEŠPATIES—
supratinga žmona.
15 Tinginystė nugramzdina į gilų
miegą,
ir vangus asmuo kenčia
alkį.
16 Kas laikosi įsakymo, išlaiko
savo gyvybę,
bet kas nepaiso savo kelių,
miršta.
17 Skolina VIEŠPAČIUI, kas
pasigaili beturčio,
ir už jo gerą darbą jis jam
atlygina.

1 Rk. Hbr. sakinys nutrupėjęs ir neaiškus.

18 Sudrausk savo sūnų, kol dar yra
vilties,
ir negeisk jo pražudyti[2].
19 Kas greit supyksta, turi mokėti
baudą,
bet jei tu jį gelbėsi, turėsi
vėl tai daryti.
20 Klausyk patarimo ir priimk
drausmę,
kad ⌜galų gale⌝[3] taptum
išmintingas!
21 Daug sumanymų žmogaus
širdyje,
bet VIEŠPATIES nutarimas
pasilieka.
22 Ko žmogus geidžia, yra jo
pelnas[4],
bet „geriau būti beturčiui
negu melagiui“.
23 VIEŠPATIES baimė veda į
gyvenimą,
ir žmogus ilsisi naktį
patenkintas,
neaplankomas nelaimės.
24 Tinginys, įkišęs ranką į dubenį,
net prie burnos jos
nesugrąžina.
25 Jei plaki išjuokėją, nepritȳrėlis
gudrėja,
ir jei kas pabara
išmaningąjį, jis[5] mokosi
suprasti.
26 Kas piktai elgiasi su tėvu, veja
motiną iš namų,
yra gėdą darantis ir begėdis
sūnus.
27 Mano sūnau, ⌜jei liausies⌝[6]
klausęs drausmės,
[tai nuves] į nuklydimą nuo
išmanymo žodžių!
28 Liudytojas nenaudėlis tyčiojasi
iš teisingumo,
ir nusikaltėlių burna plūsta
nedorybe.

2 Lit. nužudyti
3 Lit. savo gale
4 Rk.; arba rk.: malonė; M: jo malonė
5 T.y. išmaningasis arba nepritȳrėlis
6 Lit. liaukis

29 Išjuokėjams [mušti] ⌜paruoštos lazdos⌝[1]
ir kirčiai kvailųjų nugarai.

20 Vynas—išjuokėjas, svaigalas—triukšmadarys,
ir nė vienas dėl jo svirduliuojantis nėra išmintingas.
2 Karaliaus baisumas—tarsi jauno liūto urzgimas.
Kas užsitraukia jo rūstybę, praranda savo gyvybę.
3 Vyrui garbė pasilikti atokiai nuo ginčo,
bet kirkvienas kvailys tuoj įsivelia [į jį].
4 Rudenį tinginys nearia;
jis ieško pjūties metu, bet nieko neranda.
5 Planavimas vyro širdyje—gilus vanduo,
bet išmaningas vyras jį semia.
6 Daug žmonių skelbiasi ištikimi esą,
bet patikimas vyras—kas [jį] randa?
7 Nepeiktinai elgiasi teisusis.
Laimingi jo sūnūs po jo!
8 Karalius, sėdintis teismo soste,
išvėto akimis visa pikta.
9 Kas gali sakyti: „Apvaliau savo širdį,
esu švarus nuo savo nuodėmės“?
10 Dvejopas svarstis, dvejopas saikas[2]—
bjaurūs VIEŠPAČIUI abu.
11 Berniukas jau savo veiksmais duodasi pažįstamas:
ar tyras ir ar sąžiningas jo darbas.
12 Girdinčią ausį ir reginčią akį—
VIEŠPATS padarė abi.
13 Nemėgk miego, kad nenuskurstum!
[Anksti] atverk akis ir sotinkis duona!
14 „Bloga, bloga [prekė]!“—sako pirkėjas,
bet kai jis eina savo keliu, tada giriasi[3].
15 Nors yra aukso ir daug koralų,
tačiau žinančios lūpos—[reta] brangenybė.
16 Paimk jo drabužį, nes jis laidavo už svetimąjį,
ir [kadangi jis laidavo] už svetimšalius[4], paimk tai iš jo kaip užstatą.
17 Kam nors gardi apgavyste įgyta duona,
bet paskui jo burna bus pilna žvyro.
18 Planai sudaromi pasitarimu,
ir [tik] su gudria karyba vesk karą!
19 Kas išduoda paslaptis, vaikščioja kaip liežuvininkas;
tad nesusidėk su kvailu plepūnu.
20 Kas keikia savo tėvą ar savo motiną,
to žiburys užgęsta ⌜juodžiausioje tamsoje⌝[5].
21 Veldinys, skubiai pasiglemžtas pradžioje,
galų gale nelaiminamas.
22 Nesakyk: „Noriu atlyginti už pikta!“
Lauk VIEŠPATIES, ir jis tau padės.
23 Bjaurus VIEŠPAČIUI dvejopas svarstis,
ir apgaulingos svarstyklės—nelabas daiktas.
24 VIEŠPATS vadovauja vyro žingsniams.

1 G; M: paruošti teismai
2 T.y. vienoks perkant ir kitoks parduodant
3 pigiai pirkęs
4 Arba: nepažįstamus; M: svetimą [arba: nepažįstamą] moterį
5 Lit. tamsos lėliukėje; Q: temstant

Tad kaip žmogus gali
suvokti savo kelią?
25 Pinklės žmogui, kai jis
neapgalvotai sako:
„Pašvęsta!“[1],
ir davęs įžadus, turi
apsigalvoti.
26 Išmintingas karalius išvėto
nedorėlius
ir ⌜leidžia tekiniui riedėti
per juos⌝[2].
27 Žmogaus gyvybės kvapas yra
VIEŠPATIES žiburys,
ištiriąs [jo] ⌜visą giliausią
būtį⌝[3].
28 Malonė ir ištikimybė išlaiko
karalių,
ir jis malone[4] paremia savo
sostą.
29 Jaunikaičių puikybė yra jų jėga,
o senųjų gražybė—žili
plaukai.
30 Sumušimo randai nusvidina
piktąjį,
ir kirčiai—[jo]⌜giliausią
būtį⌝[5].

21 [Kaip] vandens perkasai karaliaus
širdis VIEŠPATIES
rankoje:
kur tik jis nori, ją
nukreipia.
2 Kiekvienas žmogaus
pasielgimas jam atrodo
tiesus,
bet kas ištiria širdis—yra
VIEŠPATS.
3 Daryti tai, kas teisu ir teisinga,
VIEŠPAČIUI labiau
patinka negu pjaunamoji
auka.
4 Akių išdidumas ir širdies
pasipūtimas[6]—
nusikaltėlių plėšinys yra
nuodėmė.[7]
5 Darbščiojo sumanymai atneša
tik naudą,
bet kiekvienas skubantysis
laimi tik stoką.
6 ⌜Išteklių įgijimas melagingu
liežuviu—
nupučiama mirties
ieškančiųjų niekybė⌝[8].
7 Nedorėlių smurtas juos
nusitemps[9],
nes jie nesutinka daryti, kas
teisu.
8 Vingiuotas kaltojo kelias,
bet tyrasis—tiesus jo
veikimas.
9 Geriau gyventi stogo kampe,
negu turėti barningą žmoną
ir bendrus namus.
10 Nedorėlio siela geidžia pikto;
jis nežvelgia maloningai į
savo artimą.
11 Kai nubaudžiamas[10] išjuokėjas,
neprityrėlis darosi
išmintingas,
o kai paprotinamas
išmintingasis, jis[11]
priima žinojimą.
12 Teisusis atidžiai stebi nedorėlio
namus;
jis įstumia nedorėlius į
nelaimę.
13 Kas užkemša savo ausį
varguolio šauksmui,
tas irgi šauks, bet nebus
išklausytas.
14 Slapta dovana nukreipia
rūstybę,

1 Žodis, tariamas duodant įžadus, kai jų davėjas savo nuosavybės dalį pašvęsdavo šventyklai
2 Arba rk.: jiems atlygina už jų nelabumą
3 Lit. visus kūno (arba: pilvo, vidurių) kambarius
4 G: teisingumu
5 Lit. kūno kambarius
6 M tekste čia gali būti išleistos dvi eilutės.
7 Prasmė: Ką tik nauja nusikaltėliai pradeda, yra nuodėmė, t.y. jie nebepataisomi.
8 Arba pgl. G: Kas įgyja išteklių apgaulingu liežuviu, vejasi kvapą mirties pinklėse.
9 sugautus jų pačių kėslų tinkle; plg. Chab 1, 15
10 piniginė bauda
11 T.y. išmintingasis arba neprityrėlis; plg. 19, 25

ir anties kyšiai—smarkų
įpykį.
15 Teisingumo vykdymas—teisiojo
džiaugsmas,
bet piktadarių siaubas.
16 Žmogus, nuklystąs nuo
išmanymo kelio,
ilsėsis šešėlių[1] susirinkime.
17 Kenčia nepriteklių tas, kurs
mėgsta linksmintis;
kas mėgsta vyną ir aliejų,
nepralobsta.
18 Nedorėlis yra teisiojo išpirka,
ir tiesiųjų vietą užima
neištikimasis.[2]
19 Geriau gyventi tuščioje šalyje
negu su barninga ir įkyria
žmona.
20 ⌈Lobis, brangus kaip aliejus⌉[3],
yra išmintingojo
buveinėje,
bet žmogus kvailys jį
išeikvoja.
21 Kas vejasi teisumą ir malonę,
randa gyvenimą, teisumą[4] ir
garbę.
22 Išmintingasis užlipa į karžygių
miestą
ir nugriauna tvirtovę, kuria
šis pasitikėjo.
23 Kas apsaugo savo burną ir savo
liežuvį,
apsaugo nuo bėdų save patį.
24 Įžūlusis, išdidusis—jis vadinasi
išjuokėjas—
elgiasi su besaikiu įžūlumu.
25 Tinginio alkis jį nužudo,
nes jo rankos atsisako
dirbti.
26 Visuomet gobisi nedorėlis[5],
bet teisusis duoda
nešykštėdamas.
27 Nusikaltėlių auka—bjaurybė,
ypač jei ją atnašauja su
begėdišku kėslu.
28 Melagingas liudytojas pražūva,
bet vyras, tikrai girdėjęs,
kalba ⌈tai, kas patveria⌉[6].
29 Nedoras vyras rodo atkaklų
veidą,
bet tiesusis nustato savo
keliams tvirtą linkmę.
30 Jokia išmintis, joks išmanymas
ir joks sumanymas negali
atsispirti[7] VIEŠPAČIUI.
31 Žirgas paruošiamas kovos
dienai,
bet VIEŠPATIES yra
pergalė.

22

[Geras] vardas vertingesnis už
daugybę turtų;
geresnis už sidabrą ir
auksą patrauklumas.
2 Turtingas ir beturtis turi tai
bendra:
jų visų Kūrėjas yra
VIEŠPATS.
3 Gudrusis mato nelaimę ir
pasislepia,
bet nepatyrėliai eina toliau
ir turi mokėti baudą.
4 Nuolankumo, VIEŠPATIES
baimės, užmokestis—
turtai, garbė ir gyvenimas.
5 Erškėčių pinklės sukčiaus
kelyje.
Kas saugo savo gyvybę,
laikosi toli nuo jų.
6 Pamokyk berniuką kelio, kuriuo
jis turi eiti.
Jis ir pasenęs nesitrauks
nuo jo.
7 Turtingasis viešpatauja
neturtėliams,
ir kas skolinasi, tampa
skolintojo vergu.

1 T.y. mirusiųjų
2 T.y. nedorėlis patenka į tokią pat situaciją, kurioje nekaltai kentėjo teisusis.
3 Rk.; M: Brangus lobis ir aliejus
4 ~ G
5 G; M: geidulys
6 Lit. visam laikui (t.y. pateikia nesugriaunamą liudijimą)
7 Arba: prilygti

8 Kas sėja neteisybę, pjaus
nelaimę,
ir jo išdidumo lazda ⸢jį patį
plaks⸣[1].
9 Maloningasis laiminamas,
nes jis duoda savo duonos
vargšui.
10 Išvaryk apjuokėją[2], ir išeis
barnis,
liausis ginčas ir įžeidimas.
11 Kas myli širdies tyrumą,
kieno lūpos meilingos,
to draugas—karalius.
12 VIEŠPATIES akys sergi
žinojimą[3],
bet jis pargriauna
neištikimojo žodžius.
13 Tinginys sako: „Liūtas lauke!
Aikščių vidury galiu būti
sudraskytas!"
14 Svetimų moterų burna—gili
duobė;
ant ko VIEŠPATS rūstinasi,
tas įpuola į ją.
15 Kvailybė įkibusi į berniuko
širdį.
Drausmės rykštė ją
atitolina nuo jo.
16 Kas engia varguolį, nori
pasipelnyti.
Kas duoda turtingajam, turi
tik nuostolį.

ĮSPĖJIMŲ IR PAMOKYMŲ RINKINIAI (22, 17—24, 34)

Pirmasis rinkinys (22, 17—24, 22)

17 ⸢Išminčių žodžiai⸣[4].
Palenk savo ausį ir klausyk
mano[5] žodžių,
ir dėkis į širdį mano
pamokymą,
18 nes malonu, kad juos saugoji
savo viduje.
Jie visi, ⸢tau kalbant⸣[6], bus
tavo žinioje.
19 Kad pasitikėtum VIEŠPAČIU,
aš tau šiandien [juos]
paskelbiu—taip, tau.
20 Iš tikrųjų tau parašiau
trisdešimt [posakių]
su ⸢pamokomais
patarimais⸣[7],
21 norėdamas tau pranešti[8] tiesos
žodžius,
kad galėtum duoti tikrus
atsakymus savo
siuntėjams.

22 Neapiplėšk varguolio dėl to, kad
jis varguolis,
ir nesutriuškink prislėgtojo
vartuose,
23 nes VIEŠPATS gins jų bylą
ir išplėš jų plėšikams
gyvybę.

24 Nesidraugauk su pikčiurna
ir nesusieik su
karštagalviu,
25 kad nepriprastum prie jo takų
ir nepaspęstum žabangų
savo gyvybei.
26 Nebūk tarp paduodančių ranką,
tarp laiduojančių už skolas,
27 jei neturi kuo sumokėti.
Kodėl turėtų tau atimti lovą
iš po tavęs?

28 Neperkelk senovinių [lauko]
ribų,
kurias nustatė tavo
protėviai.

29 Matai ką nors apsukrų savo
darbe—
jis stos [į tarnybą] karalių
akivaizdoje;
jis nestos nežymiųjų
akivaizdoje.

1 Rk.; M: pasibaigs
2 T.y. nesantaikos kurstytoją
3 Būtent tai, kas yra tiesa, tikra
4 G; ~M
5 G; M: išminčių
6 Lit. ant tavo lūpų
7 Lit. su patarimais ir žinojimu
8 M + tiesą

23 Kai sėdies valgyti su valdovu,
atidžiai stebėk, ⌜kas
padėta⌝[1] ties tavim,
2 ir pridėk peilį prie savo gerklės,[2]
jei tu turi gerą apetitą.
3 Negeisk jo skanumynų,
nes tai apgaulingas
maistas.[3]

4 Nenusivargink, norėdamas
praturtėti.
⌜Nepalik savo išmanymo!⌝[4]
5 Jei leisi savo akims skristi į jį[5],
jo nebebus,
nes tikrai jis pasidarys sparnus,
kaip erelis lėks į padanges.

6 Nevalgyk šykštuolio duonos
ir negeisk jo skanumynų,
7 nes jis yra toks, kaip plaukas
gerklėje.
„Valgyk ir gerk!"—jis tau sako,
bet jo širdis nėra su tavim.
8 Savo suvalgytą kąsnelį turėsi
išvemti
ir būsi veltui išeikvojęs
savo meilingus žodžius.

9 Nekalbėk į kvailojo ausis,
nes jis paniekins tavo
žodžių protingumą.

10 Neperkelk senovinių [lauko]
ribų
ir neįsibrauk į našlaičių
laukus,
11 nes jų Atpirkėjas stiprus;
jis gins jų bylą prieš tave.

12 Paduok drausmei savo širdį
ir savo ausis pamokomiems[6]
žodžiams!

13 Nesulaikyk berniukui drausmės,
nes jei jį nuplaksi rykšte, jis
nemirs.
14 Tu jį plaki rykšte,
bet išgelbėji iš šeolio jo
gyvybę.

15 Mano sūnau, jei tavo širdis bus
išmintinga,
džiaugsis ir mano širdis.
16 Ir mano ⌜vidinė būtis⌝[7] džiūgaus,
kai tavo lūpos kalbės, kas
tiesu.

17 Tegul tavo širdis nepavydi
nusidėjėliams,
bet tegul visuomet laikosi
VIEŠPATIES baimės,
18 nes jei ⌜ją išlaikysi⌝[8], bus [gera]
baigtis,
ir tavo viltis nepražus.
19 Klausyk tu, mano sūnau, ir tapk
išmintingas,
ir vesk tiesiu keliu savo
širdį.
20 Nebūk tarp vyno girtuoklių,
tarp mėsos rijūnų,
21 nes girtuoklis ir rijūnas
nuskursta,
ir skarmalais aprengia
miegūstumas.

22 Klausyk savo tėvo, kuris tau
leido gimti,
ir nepaniekink savo
motinos, kai ji pasenusi.
23 ⌜Pirk tiesą ir [jos] neparduok—
[pirk] išmintį, drausmę ir
supratimą⌝[9].
24 Džiūgaute džiūgauja teisiojo
tėvas;

1 Arba: tą, kurs sėdi
2 T.y. sutramdyk savo norą valgyti
3 Apgaulingas ta prasme, kad ambicingas pareigūnas, viešai rodydamas savo nesuvaldomą ėdrumą ir nemokėjimą padoriai elgtis, gali pakenkti savo karjerai.
4 Arba: kaip toks, kurs palieka savo išmanymą
5 T.y. turtą
6 Lit. žinojimo
7 Lit. inkstai (t.y. jausmų centras)
8 G; ~M
9 ~G

kas pagimdė išmintingą, juo
džiaugiasi.
25 Tegul tavo tėvas džiaugiasi ⌜dėl
tavęs⌝[1],
ir tegul džiūgauja tavo
gimdytoja.

26 Mano sūnau, duok man savo
širdį,
ir tavo akys tegul pamėgsta
mano kelius!
27 Nes svetimoji[2] yra gili duobė,
ir pašalietė—ankštas
šulinys.
28 Tikrai ji tykoja kaip plėšikas
ir daugina neištikimuosius
tarp žmonių.

29 Kas turi dejonių? Kas
nesmagumų?
Kas vaidų? Kas skundų?
Kas žaizdų be priežasties?
Kas blausias akis?
30 —Tie, kurie ilgai užtrunka prie
vyno,
kurie ateina ragauti
maišyto vyno.
31 Nežiūrėk į vyną, kai jis
raudonuoja,
kai jis taurėje žėri.
Jis lengvai nuslysta.
32 Pagaliau jis įgelia kaip gyvatė
ir išsvirkščia nuodus kaip
angis.
33 Tavo akys mato keistenybes,
ir tavo širdis kalba
iškreiptus dalykus.
34 Ir tu esi kaip gulintis jūros
vidury[3]
ir kaip gulintis laivo stiebo
viršūnėje.
35 „Jie mane mušė—man
neskaudėjo;
jie mane pliekė—aš
nejutau.
Kada prabusiu?
Aš ir vėl jo[4] ieškosiu“.

24 Nepavydėk piktiems žmonėms
ir negeisk būti su jais,
2 nes apie smurtą mąsto jų širdis
ir apie nelaimę kalba jų
lūpos.

3 Išmintimi statomi namai
ir išmanymu pasirodo
tvirtai pakurti.
4 Žinojimu kambariai apstatomi
visokiais brangiais ir
gražiais baldais.

5 Išmintingasis galingesnis už
stiprųjį,
ir išmaningasis—už
tvirtuolį.
6 Mat su gudria karyba tu vesi
sau karą,
ir pergalė ateis per daugybę
patarėjų.

7 Per aukšta kvailajam išmintis:
vartuose jis neatveria
burnos.
8 Kas mano daryti pikta,
tą vadina pinklininku.
9 Kvailojo pinklių rezgimas yra
nuodėmė,
ir bjaurus VIEŠPAČIUI
išjuokėjas.

10 Jei pasirodai nedrąsus bėdos
dieną,
ribota tavo jėga.
11 Gelbėk vedamus[5] mirti,
ir svyruojantiems į
nužudymą nesulaikyk
pagalbos.
12 Jei sakysi: „Mes juk nieko apie
tai nežinojome“,
argi tas, kuris ištiria širdis,
nesuvokia?
Argi tas, kuris saugoja tavo
gyvybę, nežino

---

1 G; M: ir tavo motina
2 G; M: paleistuvė
3 Lit. širdyje
4 T.y. vyno
5 Turbūt nekaltai pasmerktus

ir neatlygina žmogui pagal
jo darbą?

13 Valgyk, mano sūnau, medaus,
nes jis geras,
ir medaus syvas saldus tavo
gomuriui.
14 ⌜Taip žinojimas saldus tavo
širdžiai
ir išmintis gera⌝[1] tavo sielai.
Jei esi ją radęs, bus [gera]
baigtis,
ir tavo viltis nepražus.

15 Netykok, nedorėli, teisiojo
buveinės,
nesunaikink jo poilsio
vietos,
16 nes septynis kartus teisusis
pargriūva ir [vėl]
atsikelia,
bet nedorėlius suklupdo
nelaimė.

17 Tavo priešui krintant,
nesidžiauk,
ir jam suklumpant,
tenedžiūgauja tavo
širdis,
18 kad VIEŠPATS nepamatytų ir
tai nebūtų pikta jo
akyse,
ir kad neatitrauktų nuo jo
savo rūstybės.

19 Nesierzink dėl piktadarių
ir nepavydėk nedorėliams,
20 nes piktasis neturi [geros]
baigties,
nedorėlių žiburys užgęsta.
21 Bijok VIEŠPATIES, mano
sūnau, ir karaliaus!
⌜Su kitaip galvojančiais
nebendrauk⌝[2],
22 nes ūmai kils iš jų[3] pražūtis
ir—kas žino?—pragaištis iš
abiejų.

Antrasis posakių rinkinys

23 Šitie irgi yra išminčių
[posakiai]:
Šališkumas teisme negeras
dalykas.
24 Kas nedorėliui sako: „Tu
teisus",
tą prakeikia tautos, plūsta
nacijos.
25 Bet nuteisiantiems gerai sekasi,
ir jiems ateina gerovės
palaima.
26 Bučiuoja lūpas tas,
kurs atsako tiesiais
žodžiais.

27 Kruopščiai dirbk lauke savo
darbą
ir įdirbk dirvą,
paskui eik[4] ir statyk sau namus.

28 Nebūk be reikalo liudytojas
prieš savo artimą
ir neapvilk savo lūpomis.
29 Nesakyk: „Kaip jis man padarė,
taip aš jam padarysiu;
atlyginsiu tam vyrui pagal
jo darbą".

30 Pro tinginio lauką praėjau
ir pro neprotingo žmogaus
vynuogyną.
31 Ir štai jis visas buvo apaugęs
usnimis.
Jo paviršių dengė piktžolės,
ir jo akmeninė siena buvo
išgriauta.
32 Aš žiūrėjau, įsidėmėjau,
pamačiau, pasimokiau:
33 „Dar kiek pamiegoti, dar kiek
pasnausti,
dar kiek susidėti rankas
poilsiui"—
34 ir ateis ⌜kaip banditas tavo
neturtas,

---

1 Rk.; M: Tokia, žinok, yra išmintis
2 G: Su abiem nesusipyk
3 T.y. Dievo ir karaliaus
4 Rk., M: sau

ir tavo nepriteklius—kaip
ginkluotasis[1].

33–34 Pat 6, 10–11

ANTRASIS POSAKIŲ RINKINYS

(25–29)

Pirmoji dalis

25 Šitie irgi yra Saliamono posakiai,
kuriuos perrašė Judo karaliaus
Chizkijo vyrai:
2 Dievo garbė—paslėpti dalyką,
o karalių garbė—ištirti
dalyką.
3 Kaip dangaus aukštis ir žemės
gylis,
taip karalių širdis
neištiriama.
4 Pašalinus iš sidabro nuodegas,
sidabrakaliui išeina indas.
5 Pašalinus nuo karaliaus
nedorėlį,
teisumu sutvirtėja jo sostas.
6 Nesipuikink karaliaus
akivaizdoje
ir neužimk didžiūnų vietos,
7 nes geriau, kad tau sakytų:
„Pasislink čia
aukščiau“,
negu kad tave nužemintų
prieš kilmingąjį.

Ką matė [tik] tavo akys,[2]
8 neišeik [su tuo] skubomis
bylos užvesti,
nes[3] ką pagaliau darysi,
kai tave sugėdins tavo
artimas?
9 Vesk savo ginčą su savo artimu,
bet kito paslapties
neišduok,
10 kad tavęs negėdintų
klausantysis
ir kad pikta šneka apie tave
nepaliautų.
11 Auksiniai obuoliai sidabrinėse
figūrose—
vykusiai[4] pasakytas žodis.
12 Auksinis žiedas ir gryno aukso
papuošalas—
išmintingas pabarėjas
klausančiai ausiai.
13 Kaip sniego šaltumas pjūties
kaitroje[5]
yra ištikimas pasiuntinys
savo siuntėjui.
Jis atgaivina savo valdovo
sielą.
14 Pakibę debesys ir vėjas be
lietaus—
vyras, didžiuojąsis
apgaulinga[6] dovana.
15 Kantrumu perkalbamas teisėjas,
ir švelnus liežuvis sulaužo
kaulus.
16 Radęs medaus, valgyk, kiek tau
pakanka,
kad, juo pasisotinęs,
neturėtum jo išvemti.
17 Retai įkelk koją į savo artimo
namus,
kad jam neįgristum ir jis
nepradėtų nekęsti tavęs.
18 Kūjis, kalavijas ir aštri strėlė—
vyras, liudijantis prieš savo
artimą kaip melagingas
liudytojas.
19 Sutrupantis[7] dantis ir
svyruojanti koja—
pasitikėjimas neištikimuoju
bėdos dieną.
20 Kas nuvelka [žmogui] aprangą
šaltą dieną, yra [kaip]
actas ant sodos[8],

---

1 Arba: kaip valkata tavo neturtas ir tavo nepriteklius kaip elgeta
2 neapžvelgusios visų dalyko aplinkybių
3 Rk.

4 Gal manoma poetiška paralelistinio sakinio dalių sujungimo forma. Tiksli hbr. posakio reikšmė neaiški. SymV: tinkamu laiku
5 G; M: dieną
6 T.y. tokia dovana, kurią jis pažada, bet kurios neduoda.
7 G: Sugedęs
8 G: žaizdos

ir [toks yra] tas, kurs gieda
giesmes nuliūdusiai
širdžiai.
⌜Kaip kandis drabužyje ir
kinivarpa medyje,
taip žmogaus sielvartas
graužia jo širdį⌝[1].
21 Jei tavo nekentėjas alksta, duok
jam duonos valgyti,
ir jei jis trokšta, duok jam
vandens gerti,
22 nes [taip] žarijas tu sužersi jam
ant galvos,
ir VIEŠPATS tau atlygins.
23 Šiaurys vėjas atneša lietų,
ir apmaudingus veidus—
slaptas liežuvis.
24 Geriau gyventi stogo kampe,
negu turėti barningą žmoną
ir bendrus namus.
25 [Kaip] šaltas vanduo
ištroškusiai gerklei
yra gera žinia iš tolimos
šalies.
26 Sutryptas paversmis ir užterštas
šaltinis—
teisusis, susvyruojantis
prieš nedorėlį.
27 Negera valgyti perdaug medaus,
⌜taip pat taupiai vartok
gerbiančius žodžius⌝[2].
28 Miestas su spragomis, be
mūro,—
vyras, neturintis
savitvardos.

6–7 Lk 14, 8–10 21–22 Rom 12, 20

26 Kaip sniegas vasarą ir kaip
lietus pjūties metu,
taip netinka kvailajam
pagerbimas.
2 Kaip be tikslo skrajojantis
žvirblis, kaip lakiojanti
kregždė,
toks be pagrindo ištartas
prakeikimas, kurs
neįvyksta.

3 Botagas arkliui, apynasris
asilui,
o lazda kvailųjų nugarai.
4 Neatsakyk kvailajam jo paties
kvailu būdu,
kad ir tu pats
nesusilygintum su juo.
5 Atsakyk kvailajam jo paties
kvailu būdu,
kad jis nelaikytų savęs
išmintingu.[3]
6 Nusikerta kojas, turi nuryti
nemalonumą tas,
kurs siunčia žinią per
kvailąjį.
7 Kabo nudribusios luošojo
blauzdos,
ir nukaręs išmintingas
posakis kvailųjų
burnoje.
8 Kaip pririšantis akmenį prie
svaidyklės,
toks yra tas, kurs pagerbia
kvailąjį.
9 [Kaip] erškėčių šaka, patekusi į
girtojo ranką,
yra išmintingas posakis
kvailųjų burnoje.
10 [Kaip] lankininkas,
sužeidžiantis kiekvieną
praeivį[4],
yra tas, kurs samdo kvailąjį
ir girtuoklį[5].
11 Kaip šuo, sugrįžtantis prie savo
vemalo,
yra kvailasis, kartojantis
savo kvailybę.
12 Jei matai vyrą, laikantį save
išmintingu,—
kvailasis turi daugiau
vilties negu jis!

13 Tinginys sako: „Jauniklis liūtas
kelyje!

1 G; ~ M
2 Rk.: M: ir jų garbės ieškojimas yra garbė

3 Vienoje situacijoje neišmintinga atsakyti į kvailojo pareikštą nuomonę, nusileidžiant ant jo diskusijų lygio, kitoje protingiau demaskuoti kvailojo tariamą išmintį jam suprantama kalba.
4 Žodis perkeltas iš sekančio sakinio galo.
5 ST; M: samdo praeivius

Liūtas aikštėse!“
14 Durys sukasi ant savo vyrių,
ir tinginys—savo lovoje.[1]
15 Tinginys, įkišęs ranką į dubenį,
yra pervargęs, kad galėtų ją
vėl pakelti prie burnos.
16 Tinginys laiko save
išmintingesniu
už septynis, atsakančius
protingai.

17 [Kaip] nutveriantis už ausų šunį
yra praeivis, ˹karščiuojąsis
dėl jo neliečiančio
ginčo˺[2].
18 Kaip patrakėlis, šaudantis
degančias, mirtinas strėles,
19 toks yra vyras, kurs apgauna
savo artimą
ir sako: „Aš juk tik
juokauju!“

20 Nebesant malkų, užgęsta ugnis,
ir kur nėra liežuvininko,
nutyla barnis.
21 Anglys žarijoms ir malkos
ugniai,
ir barningas vyras ginčui
uždegti.
22 Liežuvininko žodžiai kaip
skanėstai,
ir jie nuslysta į kūno
kambarius.
23 Sidabro glazūra, užtraukta ant
molinio indo—
įteiklios lūpos ir pikta
širdis.
24 Savo lūpomis apsimeta kitokiu
nekentėjas,
bet savo viduje ugdo klastą.
25 Kai jis maloniai kalba, juo
netikėk,
nes septynios bjaurybės jo
širdyje!
26 Nors neapykanta prisidengia
apgavyste,
jo piktybė atidengiama
susirinkime.
27 Kas kasa duobę, į ją įkrinta,
ir kas ritina akmenį[3], ant to
jis ritasi atgal.
28 Melagingas liežuvis nekenčia
savo sužeistųjų,
ir įteikli burna ruošia
žlugimą.

11 2 Pet 2, 22

27 Nesigirk rytojaus diena,
nes nežinai, ką diena atneš.
2 Tegul tave giria kitas, o ne
tavo burna,
svetimasis, o ne tavo lūpos.

3 Sunkus yra akmuo ir svarus
smėlys,
bet kvailojo sukeltas
apmaudas sunkesnis už
abu.
4 Įniršis žiaurus, ir rūstybė—
tvanas,
bet kas gali atsilaikyti prieš
pavyduliavimą?
5 Geresnis viešas pabarimas
negu slepiama meilė[4].
6 Mylinčiojo daromos žaizdos
rodo ištikimybę,
bet nekenčiančiojo bučiniai
klastingi[5].
7 Sotusis mindo korių medų,
bet alkanajam visa, kas
kartu, saldu.
8 Kaip paukštis, išskrendąs iš
savo lizdo,
toks yra vyras, paliekąs
savo [gyvenamą] vietą.
9 Aliejus ir smilkalai palinksmina
širdį,
˹bet iš skausmo susidrasko
siela˺[6].
10 Nepalik savo draugo ir savo
tėvo draugo,

1 Kaip vienas, taip ir kitas, nors ir sukasi, tačiau nepajuda iš savo vietos.
2 SV: kišąsis į ginčą, neliečiantį jo

3 ant kito
4 T.y. savanaudiška meilė, kuri tyli ir atvirai nepabara mylimo asmens, bijodama jo netekti
5 Rk.
6 G; M tekstas neaiškus.

ir neik į savo brolio namus
savo nelaimės dieną:
geresnis artimas kaimynas
negu tolimas brolis.
11 Būk išmintingas, mano sūnau, ir
palinksmink mano širdį,
kad galėčiau atsakyti tam,
kuris mane pašiepia.
12 Gudrusis, pamatęs nelaimę,
pasislepia;
nepritYrėliai, eidami toliau,
turi mokėti baudą.
13 Paimk jo drabužį, nes jis laidavo
už svetimąjį,
ir už svetimšalius[1] paimk iš
jo užstatą.

14 Kas [anksti rytą] garsiai linki
laimės savo artimui,
jam tai gali būti palaikyta
keiksmu.
15 Pralaidus[2] stogas smarkaus
lietaus dieną
ir priekabinga žmona
prilygsta vienas kitam.
16 Kas ją tvardo, tvardo vėją,
ir aliejų stveria savo
dešine[3].

17 Geležis galandama geležimi;
taip vienas galanda kito
elgseną[4].

18 Kas prižiūri figmedį, valgo jo
vaisius,
ir kas atidžiai patarnauja
savo valdovui,—
gerbiamas.
19 Kaip vanduo atspindi veidą,
taip žmogaus širdis—
žmogų.[5]

20 ⸢Šeolis ir Abadonas⸣[6]
nepasisotina,
ir žmogaus akys niekad
nesočios.
21 Tirpykla sidabrui ir lydkrosnė
auksui,
ir vyras [išmėginamas]
pagal jam teikiamą
gyrių.
22 Nors ir sugrūstum kvailąjį
grūstuvu
[piestoje tarp grūdų],
nuo jo neatsitrauktų jo
kvailystė.
23 Gerai pažink savo mažųjų
gyvulių būklę,
kreipk savo dėmesį į
bandas!
24 Nes ne amžinai pasilieka turtas
nė ištekliai[7] per kartų
kartas.
25 Nupjovus žolę, pasirodžius
atolui
ir suvalius kalnų augmenis,
26 būna ėriukų tavo apdarui
ir ožių perkamam laukui
apmokėti,
27 ir pakankamai ožkų pieno tau
išsimaitinti,
⸢tavo namams išsimaitinti⸣[8],
ir tavo tarnaitėms išlaikyti.

1 Jok 4, 13–16

Antroji dalis

28 Nedorėlis, ir nė vieno
nevejamas, bėga,
bet teisusis[9] jaučiasi
saugus kaip jaunas
liūtas.
2 Šaliai maištaujant, randasi daug
jos kunigaikščių,
bet per [vieną] supratingą,
numanų žmogų
teisėtvarka ilgai tveria.

---

1 G; M: už svetimąją (t.y. kito žmoną)
2 Lit. varantis iš namų (t.y. nuolat varvantis)
3 Prasmė: Kaip negalima sulaikyti vėjo ar nutverti iš rankų išslystančio aliejaus, taip neįmanoma sutramdyti barningos moters priekabių.
4 Lit. veidą (pasirodymą)
5 T.y. kas žvelgia į savo širdį, joje pažįsta savo tikrąją prigimtį.

6 T.y. mirusiųjų buveinė ir pražūties vieta, čia vaizduojamos tartum asmeninės būtybės
7 Rk.; M: karūna
8 ~G
9 G; M: teisieji

3 Vyras, valdantis[1] ir
prispaudžiantis
vargšus,—
staigus, dirvožemį
nunešantis lietus,
nepaliekantis maisto.
4 Kurie palieka pamokymą, giria
nedorėlį,
bet kurie laikosi
pamokymo, piktinasi
juo[2].
5 Pikti žmonės nesupranta to, kas
teisinga,
bet ieškantieji
VIEŠPATIES viską
supranta.
6 Geresnis beturtis, elgiąsis
nepeiktinai,
negu toks, kurs eina
kreivais keliais ir yra
turtingas.
7 Kas laikosi pamokymo, yra
išmaningas sūnus,
bet kas bendrauja su
lėbautojais, daro gėdą
savo tėvui.
8 Kas daugina savo turtą
palūkanomis ir
priemoka,
jį renka pasigailinčiam
beturčių.
9 Jei kas nukreipia savo ausį, kad
negirdėtų pamokymo,
tai ir jo malda yra bjaurybė.
10 Kas nuklaidina tiesiuosius į
piktą kelią,
į savo duobę tas pats
įkrinta,
tačiau nepeiktinieji paveldės
gera.
11 Turtingas vyras laiko save
išmintingu,
bet išmanus beturtis jį
permato.
12 Teisiesiems džiūgaujant,—
didelė garbė,
bet nedorėliams
įsivyraujant, žmonės
slepiasi.
13 Kas slepia savo nuodėmes, tam
nesiseka,
bet kas jas išpažįsta ir
palieka, randa
pasigailėjimą.
14 Laimingas žmogus, nuolat
bijantis [VIEŠPATIES],
bet kas sukietina savo širdį,
įpuola į nelaimę.
15 Kriokiantis liūtas ir puolus
lokys—
nelabas neturtingos tautos
valdovas.
16 Kunigaikštis, kuriam stinga
supratimo, daugina[3]
prispaudimus,
bet kas nekenčia neteisaus
pelno, prailgina amžių.
17 Žmogus, kraujo kaltės
spaudžiamas,
bus pabėgėlis iki [kapo]
duobės.
Niekas teneparemia jo!
18 Kas nepeiktinai elgiasi, ras
pagalbą,
bet kas eina kreivais
keliais, įpuls į duobę[4].

19 Kas įdirba savo dirvą, turi
sočiai duonos,
o kas vaikosi tuščių dalykų,
sotinasi neturtu.
20 Patikimas vyras turi daug
palaimų,
bet kas skuba pralobti,
nelieka be kaltės.
21 Šališkumas negeras dalykas,
ir dėl duonos kąsnio vyras
gali nusikalsti.
22 Skuba pralobti gobšus vyras
ir nežino, kad stoka jam
ateis.
23 Kas pabara žmogų, galiausiai
randa daugiau padėkos
negu saldžialiežuvis.

---

1 Rk.; M: neturtingas; G: nedorėlis
2 M: jais (t.y. nedorėliais)
3 Rk.
4 Rk.; M: vieną

24 Kas apiplėšia savo tėvą bei savo motiną ir sako: „Tai ne nuodėmė“,
tas yra žudytojo sėbras.
25 Godusis sukelia nesantaiką,
bet kas pasitiki VIEŠPAČIU, klesti.
26 Kas pasitiki savo protu, tas yra kvailas,
bet kas išmintingai elgiasi, tas ištrūksta [iš nelaimės].
27 Kas duoda beturčiui, nestokoja,
bet kas paslepia savo akis, susilaukia daug prakeikimų.
28 Nedorėliams įsivyraujant, slepiasi žmogus,
bet jiems žūstant, įsigali[1] teisieji.

29 Kas, dažnai pabartas, lieka kietasprandis,
bus staiga nepagydomai sudaužytas.
2 Teisiesiems įsigalint[2], džiaugiasi tauta,
bet nedorėliui valdant, vaitoja tauta.
3 Kas myli išmintį, džiugina savo tėvą,
bet kas bendrauja su paleistuvėmis, praūžia turtą.
4 Karalius teisingumu duoda pastovumą šaliai,
bet kas kelia mokesčius, ją sugriauna.
5 Vyras, meilikaujantis savo artimui,
ištiesia tinklą jo žingsniams.
6 Per nuodėmę piktasis patenka į spąstus,
o teisusis ⌈bėga ir džiaugiasi [jų išvengęs]⌉[3].
7 Teisusis žino varguolių teises,
nedorėlis neturi jokio supratimo.
8 Išjuokėjai sukelia miestą [maištauti],
bet išmintingieji nuramdo rūstybę.
9 Jei išmintingas vyras bylinėjasi su kvailiu,
tas šėlsta ir juokiasi nenurimdamas.
10 Kraujotroškos nekenčia nepeiktinojo,
bet tiesieji rūpinasi jo gyvybe.
11 Visą savo apmaudą išleidžia kvailasis,
bet išmintingasis pagaliau jį sulaiko[4].
12 Jei valdovas atidžiai klausosi melagingo pranešimo,
visi jo pareigūnai tampa nedorėliais.
13 Beturtis ir prispaudėjas turi tai bendra:
kas abiem teikia akių šviesą, yra VIEŠPATS.
14 Karaliaus, ištikimai ginančio varguolių teises,
sostas tvirtai stovi per amžius.
15 Rykštė ir pabarimas teikia išmintį,
bet savo valiai paliktas berniukas daro gėdą savo motinai.
16 Nedorėliams daugėjant, daugėja nusikaltimas,
bet teisiesiems smagu matyti jų nupuolimą.
17 Sudrausk savo sūnų, ir jis tave nuramins
ir suteiks atgaivą tavo sielai.
18 Be vizijos[5] sulaukėja tauta,
bet kas laikosi pamokymo, tas laimingas.
19 [Vienais] žodžiais vergas nesudraudžiamas,

1 Arba: daugėja
2 Arba: daugėjant
3 Rk.; M: džiūgauja ir yra linksmas
4 Rk.; M: nuramina
5 T.y. pranašų apreiškimo

nes, nors jis supranta,
tačiau nepaklauso[1].
20 Jei matai ką skubantį kalbėti,
kvailasis turi daugiau
vilties negu jis.
21 Jei kas lepina iš jaunumės savo
vergą,
tas galų gale turės
neklaužadą[2].
22 Pikčiurna sukelia vaidą,
ir karštabūdis padaro daug
nuodėmių.
23 Žmogaus puikybė jį nužemina,
bet kas nuolankios dvasios,
įgyja garbę.
24 Kas dalijasi su vagimi, nekenčia
savo gyvybės;
jis girdi keiksmą[3], bet
nepraneša.
25 Žmonių baimė spendžia
žabangus,
bet kas pasitiki
VIEŠPAČIU,—
apginamas.
26 Daugelis ieško valdovo
palankumo[4],
bet [tik] iš VIEŠPATIES
ateina teisingas
sprendimas.
27 Bjaurus teisiesiems piktadarys,
o nusikaltėliui bjaurus
einantis tiesiu keliu.

ANTROJO POSAKIŲ RINKINIO PRIEDAI (30 IR 31)

Agūro žodžiai

30 Žodžiai Agūro,
Jakės sūnaus, iš Masos.
Pasakymas vyro,
⌈nusivarginusio Dievu:
„Aš nusivarginau, Dieve, kad
galėčiau [suvokti]⌉[5],
2 nes aš buvau kvailesnis už [šiaip
kokį] vyrą
ir neturėjau žmogaus
supratimo.
3 Neišmokau išminties,
ir neturiu Šventojo
pažinimo.
4 Kas užžengė į dangų ir nužengė?
Kas surinko vėją į savo
rieškutes?
Kas įvyniojo vandenį į
apsiaustą?
Kas nustatė visus žemės
galus?
Kuo jis vardu ir kuo vardu jo
sūnus[6]?
Tu juk žinai![7]“

5 Kiekvienas Dievo žodis yra
išmėgintas[8].
Jis yra skydas tų, kurie
ieško prieglobsčio jame.
6 Nieko nepridėk prie jo žodžių,
kad jis nesubartų tavęs ir tu
nepasirodytum melavęs.

7 Dviejų dalykų prašau iš tavęs;
neatsakyk man, prieš man
mirštant:
8 apgaulę ir melagingą žodį
atitolink nuo manęs,
neturto ir turtų man
neduok.
Bet mane maitink man skirta
duona,
9 kad pasisotinęs neužsiginčiau
ir nesakyčiau: „Kas yra
VIEŠPATS?“
ir kad nuskurdęs nevogčiau
ir nenusikalsčiau savo
Dievo vardui.

10 Neapšmeižk vergo jo valdovui,
kad jis tavęs nekeiktų ir
kad nenusikalstum.

1 Lit. nėra atsakymo
2 Hbr. žodžio reikšmė neišaiškinta. Arba rk.: apmaudą
3 T.y. keiksmą, daromą nežinomam ar nesugautam vagiui
4 Lit. veido
5 Rk.
6 G: sūnūs
7 Ironiškai pasakyta.
8 T.y. toks tikras ir grynas, kaip ugnyje nuskaistintas ir nuo priemaišų apvalytas auksas

11 Yra tokių, kurie keikia savo tėvą
ir nelaimina savo motinos;
12 tokių, kurie tariasi esą švarūs,
bet kurių nešvarumai nenuplauti;
13 tokių, kurių akys kokios išpuikusios
ir kurių žvilgsniai kokie išdidūs!
14 Tokių, kurių dantys kalavijai
ir kurių žandikauliai skerdikliai,
kad surijoriginalę pašalintų varguolius iš šalies
ir beturčius iš žmonijos.

15 Siurbėlė turi dvi dukteris:
„Duok! Duok!"

Skaičių posakiai

Trys yra tie, kurie nepasisotina,
keturi niekad nesako: „Gana!"—
16 šeolis[1] ir nevaisingos įsčios,
žemė, kuri niekad neprisigeria vandens,
ir ugnis, kuri niekad nesako: „Gana!"

17 Akį, kuri tyčiojasi iš tėvo
ir niekina ⌜paklusnumą motinai⌝[2],
varnai iškapos prie upelio
ir sules jauni ereliai.

18 Yra trys dalykai, man perdaug nuostabūs,
keturi, kurių negaliu suprasti:
19 erelio kelias padangėse,
gyvatės kelias ant uolos,
laivo kelias jūros vidury
ir vyro kelias prie jaunos žmonos.

20 Toks yra svetimautojos kelias:
ji pavalgo, nusišluosto burną
ir sako: „Nepadariau nieko nedora!"

21 Po trimis sudreba žemė,
keturių ji negali pakelti:
22 po vergu, kai jis tampa karaliumi,
ir kvailiu, kai jis turi sočiai duonos,
23 po nemylima [moterim], kai ji išteka už vyro,
ir tarnaite, kai ji išstumia[3] savo valdovę.
24 Keturi yra mažiausi žemėje,
tačiau jie yra ⌜išmintingųjų išmintingiausi⌝[4]:
25 Skruzdėlės—nestipri tauta,
tačiau jos vasarą paruošia sau maistą.
26 Uoliniai barsukai—negalinga tauta,
tačiau jie įtaiso uoloje sau namus.
27 Jokio karaliaus neturi skėriai,
tačiau jie visi išskrenda pasiskirstę būriais.
28 Driežą galima sugauti rankomis,
tačiau jis įsigauna į karaliaus rūmus.

29 Yra trys, kurie išdidžiai žingsniuoja,
keturi, kurie išdidžiai vaikščioja:
30 liūtas, kurs yra galiūnas tarp žvėrių
ir nesigręžia nė nuo vieno,
31 ⌜išdidžiai stypinėjąs gaidys bei⌝[5] ožys
ir karalius, ⌜kai jis pasirodo savo tautai⌝[6].

1 T.y. mirusiųjų buveinė
2 Arba pgl. G: seną motiną
3 iš nuosavybės
4 GSV; M: išgudrinti išminčiai
5 Rk.; M: strėnos arba
6 Rk.

32 Ar kvailai elgies
didžiuodamasis,
ar rimtai apsigalvoji, [dėk]
ranką ant burnos!
33 Nes [kaip] pieno mušimas
pagamina sviestą
ir nosies spaudimas ištekina
kraują,
[taip] ir pykčio kurstymas[1]
sukelia nesantaiką.

Motinos patarimai karaliui

31 Masos karaliui Lemueliui
pasakyti žodžiai,
kuriais jį pamokė jo
motina:

2 Ką, mano sūnau, ⌜ką Lemueli,
mano pirmagimi, turiu tau
sakyti⌝[2],
ką, mano įsčių sūnau,
ir ką, mano įžadų sūnau?
3 Neatiduok moterims savo jėgos
nė savo ⌜strėnų toms, kurios
sunaikina karalius⌝[3].
4 Ne karaliams, Lemueli,
ne karaliams gerti vynas,
nei kunigaikščiams geisti[4]
svaigalų,
5 kad jie gerdami nepamirštų, kas
nustatyta,
ir nepažeistų nė vieno
nuskurdėlio teisių.
6 Duokite svaigalų žūstančiam
ir vyno tiems, kurių siela
apkartusi.
7 Tegul toks geria ir pamiršta
savo neturtą
ir savo vargo nebeatsimena.

8 Prabilk už nebylį[5],
už visų nelaimingųjų[6]
teises.
9 Prabilk, teisk teisingai
ir gink nuskurdusį beturtį!

Ideali namų šeimininkė

10 Darbšti žmona—kas ją randa?
Toli prašoka koralus jos
vertė.
11 Ja pasitiki jos vyro širdis,
ir pelno jam netrūksta.
12 Ji daro jam gera, o ne pikta,
per visas savo gyvenimo
dienas.
13 Ji pasirūpina vilnų ir linų
ir darbuojasi noringomis
rankomis.
14 Ji yra kaip prekiautojo laivai:
iš toli ji pargabena sau
maistą.
15 Ji keliasi, kai dar naktis,
duoda maisto savo šeimynai
ir nurodymų savo
tarnaitėms.
16 Ji galvoja apie lauką ir jį
nuperka,
savo rankų uždarbiu[7]
įsiveisia vynuogyną.
17 Ji apjuosia stiprybe savo strėnas
ir sutvirtina savo rankas
darbui[8].
18 Ji pastebi, kad geras jos
prekybinis pelnas.
Neužgęsta naktį jos žiburys.
19 Ji ištiesia savo rankas į ratelį,
ir jos pirštai nutveria
verpstą.
20 Savo delną ji atidaro skurdžiui
ir savo rankas ištiesia į
vargšą.
21 Ji nebijo savo namams sniego,
nes visi jos namiškiai
šarlaku[9] aprengti.
22 Ji pasidaro lovatiesių.
Plona drobė ir purpuras—
jos apdaras.

---

1 Lit. spaudimas
2 G; ~M
3 Rk.; M: kelių karaliams sunaikinti
4 Rk.; M: kur
5 Tai gali reikšti ir tokį, kurs nemoka ar nedrįsta apsiginti teisme.
6 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
7 Lit. vaisiais
8 G; ~M
9 G: dvigubai

23 Žinomas vartuose jos vyras,
kai jis posėdžiauja su šalies
seniūnais.
24 Ji nuaudžia apatinukus ir
parduoda,
ir juostų pristato
prekiautojui.
25 Stiprybė ir orumas—jos
apdaras,
ir ji juokiasi iš ateities.
26 Savo burną ji atveria su
išmintimi,
ir malonus pamokymas ant
jos liežuvio.
27 Ji apžiūri savo namų veiklą
ir nevalgo tinginystės
duonos.
28 Jos sūnūs pakyla ir ją vadina
laiminga,
jos vyras ją giria:
29 „Daug dukterų pasirodė
darbščios,
bet tu pralenkei jas visas!“
30 Apgaulingas žavumas ir niekai
gražumas,
tik žmona, bijanti
VIEŠPATIES, girtina.
31 'Pagerbkite ją dėl to, ką nuveikė
jos rankos'[1],
ir tegul vartuose ją giria jos
darbai.

1 Lit. Duokite jai [pripažinimą] dėl jos rankų vaisių

PAMOKSLININKAS

Knygos antraštė ir tema

1 Jeruzalėje viešpatavusio karaliaus
Dovydo sūnaus Pamokslininko
žodžiai.
2 Tuštybių tuštybė,—
sako Pamokslininkas[1],—
tuštybių tuštybė,
viskas tuštybė!

Nieko nauja po saule

3 Kokia nauda žmogui iš viso jo
triūso,
kuriuo jis nusivargina po
saule?
4 Karta ateina ir karta nueina,
o žemė amžinai pasilieka.
5 Saulė pateka,
ir saulė nusileidžia,
ir skuba atgal į savo vietą,
kur ji pateka.
6 Eina į pietus
ir apsisuka į žiemius,
vis sukdamasis
eina vėjas,
ir į ten, kur apsisuko,
vėjas sugrįžta.
7 Visi upeliai teka į jūrą, tačiau
jūra neprisipildo.
Į vietą, kur upeliai teka,
ten jie vis teka ir teka.
8 Visi žodžiai nusikamuoja,
žmogus negali [visko]
iškalbėti.
Akis nepasisotina regėjimu,
ir ausis neprisipildo
girdėjimo.
9 Kas buvo, tas bus,
ir kas buvo daroma, [vėl]
bus daroma,
ir nieko nauja nėra po
saule.
10 Jei yra kas, apie ką sakoma:
„Žiūrėk į šitą, tai naujas
dalykas!“,
tai jau seniai buvo per amžius,
kurie buvo pirma mūsų.
11 Nebeatsimenama to, kas
anksčiau buvo,
nei to, kas vėliau bus.
To niekas nebeatsimins,
nei to, kas galiausiai bus.

Nesėkmingi bandymai suvokti gyvenimo prasmę

12 Aš, Pamokslininkas,
buvau Izraelio karalius
Jeruzalėje.
13 Aš atsidėjau
ieškoti ir tyrinėti išmintimi
viską, kas vyksta po
dangumi.
Tai blogas uždavinys.
Dievas jį davė žmonėms,
kad juo nusivargintų.
14 Mačiau visus darbus,
kurie daromi po saule,
ir štai viskas buvo tuštybė ir
vėjo gaudymas.
15 „Kas kreiva, negali tapti tiesu,
ir ko nėra, negalima
skaičiuoti“.

16 Aš kalbėjau
su savim, sakydamas:
„Štai aš įgijau daug
ir vis daugiau išminties,
daugiau už visus, kurie pirm
manęs
buvo Jeruzalės valdovai,
ir mano protas patyrė
daug išminties bei
pažinimo“.
17 Atsidėjau pažinti
išmintį ir pažinimą,
beprotybę ir kvailybę.
Supratau, kad ir tai yra vėjo
gaudymas!
18 Nes „kur daug išminties, daug ir
sielvarto,
ir kuo daugiau žinojimo,
tuo daugiau ir skausmo“.

16 1 Kar 4, 29–31

2 Aš sau tariau:
„Na, pabandyk linksmai
gyventi
ir ieškok laimės!“
Bet va tai irgi tuštybė!
2 Apie juoką sakiau: „Jis
beprasmis!“
ir apie džiaugsmą: „Ką jis
nuveikia?“

---

1 Hbr. kohelet, gr. ekklėsiastės, „susirinkimo vadovas“, „susirinkimo kalbėtojas“

3 Susigalvojau
vynu gaivinti savo kūną,
mano protui išmintingai
vadovaujant,
ir nusitverti kvailybę,
kol patirsiu,
kas yra žmonėms laimė,
kurią jie susikuria po saule,
kol skaičiuoja savo
gyvenimo dienas.
4 Atlikau didelių darbų:
pasistačiau namų,
įsiveisiau vynuogynų;
pasidariau
sodų bei parkų
ir juose pasodinau
visokio vaisiaus medžių;
6 įsitaisiau vandens tvenkinių,
kad laistyčiau iš jų
mišką, vešantį medžiais.
7 Įsigijau tarnų ir tarnaičių
ir turėjau namuose
gimusiųjų.
Taip pat gyvulių—raguočių ir
avių—
daug turėjau,
daugiau už visus, kurie pirm
manęs
buvo Jeruzalėje.
8 Prisirinkau
ir sidabro bei aukso
ir turto, kokį turi tik
karaliai ir provincijos.
Pasirūpinau
giesmininkų bei
giesmininkių
ir to, kuo gėrisi žmonės:
daug moterų[1].
9 Taip pasidariau didis ir
pralenkiau
visus, kurie buvo
pirm manęs Jeruzalėje.
Be to, dar mano išmintis man
pasiliko.
10 Ir ko tik geidė mano akys,
joms neatsakiau.
Nesulaikiau savo širdies
nuo jokio džiaugsmo.
Juk mano širdis turėjo
džiaugsmo
iš viso mano triūso,
ir tai buvo man atpildas
už visą mano triūsą.

1 T.y. haremo mergaičių

11 Paskui aš atkreipiau savo
žvilgsnį
į visus savo darbus, kuriuos
atliko mano rankos,
ir į triūsą, kuriuo
nusivarginau dirbdamas.
Štai viskas buvo tuštybė ir vėjo
gaudymas,
ir nėra jokios naudos po
saule.

12 Kai atkreipiau savo žvilgsnį
stebėti išminties,
beprotybės ir paikybės
[, nes ką nuveiks žmogus,
kuris ateis po karaliaus?—
Tai, kas jau seniai buvo
daroma!][2],
13 aš mačiau,
kad išmintis
taip pralenkia kvailybę,
kaip šviesa pralenkia
tamsą.
14 „Išminčius turi akis galvoje,
o kvailys vaikščioja
tamsoje".
Bet aš taip pat suvokiau,
kad tėra vienas likimas,
kuris ištinka juos visus.
15 Ir aš sau tariau:
„Kaip atsitinka kvailiui,
taip ir man atsitiks!
Tad kodėl aš buvau
pernelyg išmintingas?"
Ir sau tariau:
„Tai irgi tuštybė!"
16 Nes niekas neatsimena
išminčiaus,
kaip ir kvailio, amžinai,
nes būsimomis dienomis seniai
viskas bus pamiršta.
Kaip numiršta
išminčius lygiai su kvailiu!
17 Tad ėmiau nekęsti gyvenimo,
nes nelemtas man pasirodė
darbas,
kuris daromas po saule,
nes viskas yra tuštybė ir
vėjo gaudymas.
18 Ir aš nekenčiau visko, kas mano
įgyta triūsu,
kuo aš nusivarginau po
saule,

2 12b skn. nepriklauso šitam kontekstui ir geriau tinka, kai nukeliamas po 19 skn.

nes turiu tai palikti žmogui,
kuris bus po manęs.
19 Ir kas žino,
ar jis bus išmintingas, ar kvailas?
Tačiau jis valdys viską, kas mano įgyta triūsu,
ką susikūriau triūsu ir išmintimi po saule.
Tai irgi tuštybė!
20 Todėl aš ⌈leidžiau savo širdžiai nusivilti⌉[1]
dėl viso triūso, kuriuo nusivarginau po saule.
21 Juk atsitinka, kad žmogus vargsta
su išmintimi, žinojimu ir pasisekimu,
o tačiau žmogui, kuris dėl to nevargo,
jis turi tai atiduoti į dalį!
Tai irgi tuštybė ir didelė blogybė!
22 Kas gi bepalieka žmogui
iš viso jo triūso ir jo širdies siekimo,
kuriuo jis nusivargina po saule?
23 Nes visos jo dienos skausmai ir sielvartas jo verslas;
net naktį neturi atilsio jo širdis.
Tai irgi tuštybė!

24 Nieko nėra geresnio žmogui,
kaip valgyti, gerti
ir būti patenkintam savo triūsime.
Aš ir tai mačiau,
kad tai ateina iš Dievo rankos,
25 nes kas gali valgyti
ir kas ⌈būti linksmas⌉[2]
be jo[3]?
26 Nes žmogui, kuris jam patinka,
jis duoda išminties,
supratimo ir džiaugsmo,
o ⌈tam, kuris jam nepatinka⌉[4], jis duoda uždavinį
rinkti ir krauti,
kad duotų tam,
kuris patinka Dievui.
Tai irgi tuštybė ir vėjo gaudymas!

4–8 1 Kar 10, 23–27; 2 Kron 9, 22–27 **7** 1 Kar 4, 23 **8** 1 Kar 10, 10. 14–22 **9** 1 Kron 29, 25 **23** Job 5, 7; 14, 1 **24** Pam 3, 13; 5, 18; 9, 7; Jez 56, 12; Lk 12, 19; 1 Kor 15, 32 **26** Job 32, 8; Pat 2, 6

Viskas turi savo laiką

3 Viskam yra [paskirta] valanda ,
ir [paskirtas] laikas
kiekvienam dalykui po dangumi:
2 laikas gimti
ir laikas mirti;
laikas sodinti
ir laikas išrauti, kas pasodinta;
3 laikas žudyti
ir laikas gydyti;
laikas griauti
ir laikas statyti;
4 laikas verkti
ir laikas juoktis;
laikas raudoti
ir laikas šokti;
5 laikas numesti akmenis
ir laikas surinkti akmenis;
laikas myluoti
ir laikas vengti mylavimo;
6 laikas ieškoti
ir laikas prarasti;
laikas palaikyti
ir laikas numesti;
7 laikas sudraskyti
ir laikas susiūti;
laikas tylėti
ir laikas kalbėti;
8 laikas mylėti
ir laikas nekęsti;
laikas kariauti
ir laikas gyventi taikoje.
9 Kokią naudą turi tas, kuris ką daro,
iš to, kuo jis nusivargina?

Dievo duotas uždavinys

10 Mačiau uždavinį,
kurį Dievas davė žmonėms,
kad jie juo nusikamuotų.
11 Jis viską padarė gražų savo laiku,

---

[1] Lit. nusigręžiau, kad padaryčiau savo širdį nusivylusią
[2] Arba: mėgautis
[3] Kkr. MssGKS; MTV: manęs
[4] Lit. nusidėjėliui

taip pat amžinybę[1] įdėjo į širdį—
tik kad žmogus negali suprasti darbo,
kurį Dievas daro,
nuo pradžios iki galo.
12 Supratau, kad jiems nieko nėra geriau,
kaip tik būti linksmiems
ir būti patenkintiems savo gyvenime.
13 Bet ir kiekvienam,
kuris valgo ir geria
ir patiria gera visame savo triūse,
tai yra Dievo dovana.
14 Supratau, kad viskas, ką Dievas daro,
pasilieka per amžius.
Prie to nieko negalima pridėti,
ir nuo to nieko negalima atimti.
Ir Dievas tai padarė,
kad jo bijotų.
15 Kas yra, yra jau seniai buvę,
ir kas bus, jau seniai yra.
Ir Dievas suieško,
kas pradingę[2].

Neteisybė teisybės vietoje. Žmogaus likimas panašus į gyvulio

16 Dar mačiau po saule:
teisingumo vietą—
ten buvo neteisybė,
ir teisumo vietą—
ten buvo nedorybė.
17 Aš sau tariau:
„Teisųjį ir nedorėlį
Dievas teis,
nes kiekvienas dalykas turi [jam skirtą] laiką
ir kiekvienas veikimas“[3].
18 Aš sau tariau:
„[Taip yra] dėl žmonių,
kad Dievas juos išmėgintų
ir jie pamatytų, jog jie tėra gyvuliai!
19 Nes žmonių likimas
yra toks pat, kaip gyvulio likimas.
Jie turi vienodą likimą:
kaip vienas miršta, taip ir kitas miršta,
ir jie visi turi tokį pat kvapą.
Taigi žmogus nepranašesnis už gyvulį,
nes viskas yra tuštybė.
20 Viskas nueina
į vieną ir tą pačią vietą.
Viskas atsirado iš dulkių,
ir viskas sugrįžta į dulkes.
21 Kas žino, ar žmonių kvapas
pakyla aukštyn
ir ar gyvulio kvapas
nueina žemyn į žemę?“
22 Pamačiau, kad žmogui nieko nėra geriau,
kaip džiaugtis savo darbais,
nes ta yra jo dalis,
nes kas jį atves pamatyti,
kas bus po jo?

Engiamųjų ašaros

4 Aš vėl mačiau visus prispaudimus,
daromus po saule:
štai prispaustųjų ašaros!
Tačiau jie neturi guodėjo.
Jų engėjų ranka vartoja smurtą!
Tačiau jie neturi guodėjo.
2 Tad aš laikiau mirusiuosius,
seniai mirusius,
laimingesniais už gyvuosius,
kurie tebegyvena,
3 ir laimingesniu už abejus tą,
kurio ligšiol dar nėra,
kuris dar nematė pikto darbo,
kuris daromas po saule.

Darbas kaip bergždžia konkurencija

4 Ir aš mačiau iš visų pastangų
ir viso darbo pasisekimo,
kad tai tik vieno ⸢varžybos su kitu⸣[4].
Tai irgi tuštybė ir vėjo gaudymas!
5 [„Kvailys susideda rankas
ir valgo savo kūną“.]
6 „Geriau sauja, pilna atilsio,
negu abi rieškutės, pilnos triūso“
ir vėjo gaudymo.

Vienatvė

7 Aš vėl pamačiau
tuštybę po saule:

---

1 T.y. galią pažvelgti į tolimiausią laiko punktą
2 Lit. nuvyta
3 M + ten

4 Lit. pavyduliavimas kitam

8 [kas nors] yra vienas ir nėra
antrojo;
jis neturi nei sūnaus, nei
brolio.
Tačiau jo triūsas neturi galo,
taip pat jo akis nepasisotina
turtais.
O kieno labui aš triūsiu
ir sau leidžiu stokoti gera?
Tai irgi tuštybė ir nevykęs
verslas.
9 Dviem geriau negu vienam,
nes jie turi gerą atpildą už
savo triūsą.
10 Nes jei jie parkrinta,
vienas padeda kitam
atsikelti.
Vargas vienišajam, kai jis
parkrinta
ir nėra antrojo jam pakelti!
11 Taip pat, jei du guli drauge,
jie sušyla.
Tačiau vienas—kaip jis sušils?
12 Ir jei kas vieną nutveria,
du gali jam pasipriešinti.
Ir „triguba virvė negreit
pertrūksta".

Politinė karjera neturi pasiliekančios vertės

13 Geriau jaunuolis, neturtingas,
bet išmintingas,
negu karalius, senas, bet
kvailas,
kuris nebesusipranta
priimti patarimą.
14 Mat vienas išėjo iš kalėjimo,
kad taptų karaliumi,
nors, anam karaliaujant,
jis buvo gimęs neturtingas.
15 Mačiau visus gyvuosius,
vaikščiojančius po saule,
[bėgant] su jaunuoliu, įpėdiniu[1],
kuris turėjo stoti į ano
vietą.
16 Begalinė buvo žmonių minia,
visi, kurių priekyje jis ėjo.
Tačiau vėlesnieji nebesidžiaugia
juo.
Juk ir tai tuštybė ir vėjo
gaudymas!

Ištesėk Dievui duotus įžadus

17 Saugok savo koją,
kai eini
į Dievo namus!
Prieiti klausytis yra geriau
negu aukoti kvailių auką,
nes jie tokie nežinėliai, jog
daro pikta.

5 Nebūk per greitas savo burna,
ir tavo širdis teneskuba
ištarti žodžio Dievo
akyse,
nes Dievas yra danguje,
o tu žemėje.
Todėl tebūnie mažai tavo
žodžių,
2 nes „sapnas ateina per didelį
nusidirbimą,
o kvailojo plepalas—per
daugelį žodžių".
3 Kai duodi Dievui įžadą,
negaišk jo ištesėti,
nes jam nepatinka kvailieji.
Ką pažadi, tą ištesėk!
4 Geriau tau nepažadėti,
negu, davus įžadą, [jo]
neištesėti.
5 Neleisk savo burnai tave
nuvesti į nuodėmę
ir nesakyk pasiuntiniui[2]:
„Tai buvo apsirikimas".
Kodėl Dievas turėtų supykti dėl
tavo kalbos
ir leisti nenusisekti tavo
rankų darbui?
6 Nes „kur daug darbų, [ten būna]
sapnų,
ir kur daug žodžių,—
tuštybių[3]".
O tu[4] bijok Dievo!

4 Ps 66, 13–14

Politinė savivalė

7 Jei beturčio priespaudą
ir teisingumo bei teisės
pažeidimą[5]
matai provincijoje,
nesistebėk tuo!
Nes „aukštesnis prižiūri aukštą
ir [dar] aukštesnis abu".

---

1 Lit. antruoju (po karaliaus)

2 T.y. kunigui ar šventyklos įgaliotiniui; GKS: Dievui

3 Rk. Hbr. tekstas neaiškus.

4 GKSHier

5 Lit. apiplėšimą

8 [Bet kiekvienu požiūriu nauda
šaliai ta,
kad dirbama žemė turi
karalių.][1]

Turtų niekybė

9 Kas myli pinigus,
nepasisotina pinigais,
ir kas myli turtus, [nepasisotina]
pelnu.
Tai irgi tuštybė!
10 Jei dauginas geras,
dauginasi jo naudotojai[2].
Ir kokį kitą pelną turi jo
savininkas,
kaip tą, kad jis jį paseka
akimis?
11 „Saldus darbininko miegas,
ar jis daug, ar mažai valgo,
bet turtuolio sotumas
neleidžia jam miegoti".

12 Yra skaudi blogybė,
kurią mačiau po saule:
turtai, savo savininko
saugojami
jo paties nelaimei.
13 Mat kai tie turtai žūva
per nevykusį verslą
ir jam yra gimęs sūnus,
nieko nebepalieka šio
rankoje.
14 Kaip jis išėjo iš savo motinos
įsčių,
nuogas turi vėl nueiti, kaip
atėjo,
ir nieko nepasiima už savo
triūsą,
ką galėtų neštis su savim
rankoje.
15 Tai irgi skaudi blogybė:
Jis nueina visai taip, kaip
atėjo.
Ir kokia nauda jam belieka iš to,
kad jis triūsia—vėjui?!
16 Be to, per visas dienas jis valgo
tamsoje,
turi daug nepasitenkinimo,
[kenčia] ligą ir apmaudą.

17 Štai ką aš mačiau esant gera:
kad puiku valgyti, gerti
ir būti pasitenkinusiam visame
triūse,
kuriuo kas nors
nusivargina po saule
per suskaičiuotas savo
gyvenimo dienas,
kurias Dievas jam davė,
nes ta yra jo dalis.
18 Taip pat kiekvienas žmogus,
kuriam Dievas davė
turtų bei išgalių
ir jam leido tuo naudotis,
pasiimti savo dalį
ir džiaugtis savo triūsime—
tai Dievo dovana!
19 Juk toks retai pagalvoja
apie savo gyvenimo dienas,
nes Dievas laiko jį užsiėmusį
širdies džiaugsmu.

15 Job 1, 21; Ps 49, 17; 1 Tim 6, 7

6 Yra blogybė, kurią mačiau po saule
ir kuri sunkiai slegia žmogų:
2 Kam nors Dievas duoda
turtų, išgalių ir pertekliaus
ir jam netrūksta nieko,
ko jis geidžia,
tačiau Dievas jam neleidžia tuo
naudotis.
Priešingai, svetimasis tuo
naudojasi.
Tai tuštybė! Tai pikta
negalė!
3 Jei kas taptų šimto [sūnų] tėvu
ir gyventų daug metų,
nors ir daug būtų jo amžiaus
dienų,
jei jo siela nepasitenkintų
geru
ir jis net neturėtų laidotuvių,—
sakyčiau: „Negyvas
gimusysis laimingesnis
už jį!"
4 Nes į niekybę šis atėjo
ir nueina į tamsą,
ir tamsos apdengiamas jo
vardas.
5 Be to, jis neišvydo saulės
ir nieko nežinojo.
Jis turi daugiau ramybės
negu anas.
6 Net jei jis[3] gyventų

1 T.y. tokį, kuris rūpinasi žemės ūkiu
2 Lit. valgytojai

3 T.y. nelaimingas turtuolis

dusyk tūkstantį metų
ir negautų pamatyti gera,—
ar viskas neturi nueiti
į vieną ir tą pačią vietą?
7 Visas žmogaus triūsas tenka ⌜jo
burnai,
tačiau niekad
nenumalšinamas jo⌝[1]
alkis.
8 Iš tikrųjų: kuo išminčius
pranašesnis už kvailį,
kuo nuolankusis, mokantis
[tinkamai] elgtis gyvųjų
akyse?
9 „Geriau tai, ką akys gali matyti,
negu tai, ko trokšta
geidulys“[2].
Tai irgi tuštybė ir vėjo
gaudymas!

Žmogaus gyvenimas nulemtas ir nesuvokiamas

10 Kas įvyksta, tai seniai nulemta[3],
ir [iš anksto] žinoma, kas
žmogus bus.
Jis negali bylinėtis su tuo,
kurs galingesnis už jį.
11 Nes juo daugiau žodžių,
juo daugiau tuštybės.
Kokia žmogui iš to nauda?
12 Nes kas žino,
kas gera žmogui gyvenime,
jo niekingo gyvenimo
suskaičiuotomis
dienomis?
Jis jas praleidžia kaip
šešėlį.
Tad kas gali pasakyti žmogui,
kas po jo bus po saule?

Pamokomasis intarpas: Kas geriau?

7 „[Geras] vardas geresnis už gerą
aliejų“,
ir mirties diena—už gimimo
dieną.
2 Geriau eiti į gedinčius namus,
negu eiti į pokyliaujančius
namus,
nes toks yra visų žmonių galas,
ir gyvasis tai dedasi į širdį.
3 Liūdesys geresnis už juoką,
nes kai veidas liūdnas,
širdžiai gera.
4 „Išmintingųjų širdis yra gedulo
namuose,
o kvailųjų širdis—
džiaugsmo namuose“.
5 „Geriau klausytis išmintingojo
pabarimo,
negu kam nors klausytis
kvailųjų giesmės“,
6 nes „kaip erškėčiai traška po
katilu,
taip kvailojo juokas“.
O tai irgi tuštybė!
7 ...[4]
nes išgavimas prievarta
sukvailina išmintingąjį
ir širdį sugadina
papirkimas.
8 Geriau baigti kalbą, negu ją
pradėti,
geriau būti kantriam negu
išdidžiam.[5]
9 Nebūk per greitas savo dvasioje
giežti apmaudą,
nes apmaudas ilsisi kvailių
krūtinėje.
10 Nesakyk: „Kaip tai yra,
kad ankstesnės dienos
buvo geresnės už
dabartines?“,
nes ne iš išminties
bus tau kilęs toks
klausimas.
11 Išmintis gera, lygiai kaip ir
veldinys,
ir ypatinga nauda tiems,
kurie mato saulę,
12 nes „būti išminties šešėlyje[6]
yra [kaip] būti pinigų
šešėlyje“.
Bet žinojimo pranašumas tas:
„išmintis išlaiko savo
savininką gyvą“.[7]

---

1 Arba: jos (t.y. mirusiųjų vietos) ryklei, tačiau niekad nenumalšinamas jos

2 T.y. naudingiau laikytis to, kas apčiuopiama ir regima, negu vaikytis nepasiekiamų oro pilių, egzistuojančių tik vaizduotėje.

3 Lit. pavadinta vardu

4 Išleista eilutė. Kai kurie komentatoriai čia siūlo įterpti Pat 16, 8: Geriau maža su teisybe, negu didelis pelnas su neteisybe.

5 T.y. geriau užčiaupti burną, užuot kritikavus Dievą, ir kantriai pasiduoti jo valiai, užuot įžūliai jam prikaišiojus.

6 T.y. apsaugoje

7 T.y.ji padeda išsiversti gyvenime,net kai netenkama turto.

13 Pažvelk į Dievo veikimą:
kas gali ištiesinti,
ką jis sukreivino?
14 Gerą dieną būk geros nuotaikos,
o blogą dieną pagalvok:
Dievas padarė
ir šitą, kaip ir aną.
[Tai daryk,] nes žmogus nieko
negali suvokti,
kas po jo įvyks.

1 Pat 22, 1 9 Jok 1, 19

Auksinis vidurkelis

15 Viską mačiau
savo niekingo gyvenimo
dienomis:
čia teisusis, žūstąs, nors ir
teisus,
ten nedorėlis, ilgai gyvenąs,
nors ir nedoras.
16 Nebūk perdaug teisus
ir nesirodyk pernelyg
išmintingas!
Kodel turėtum susinaikinti?
17 Perdaug nenusikalsk
ir nebūk kvailas!
Kodėl norėtum prieš laiką
mirti?
18 Gerai, kad laikais vieno,
bet ir nuo kito nepaleidi
rankos,
nes kas bijo Dievo,
išvengia viso to[1].
19 „Išmintis teikia išmintingajam
daugiau stiprybės
negu dešimt galiūnų,
esančių mieste".
20 Juk joks žmogus nėra toks
teisus žemėje,
kad jis darytų [tik] gera
ir nenusidėtų.
21 Toliau: nekreipk dėmesio į
jokias kalbas,
kurias žmonės kalba,
kad neturėtum išgirsti,
kaip tavo tarnas tave
keikia,
22 nes tavo širdis žino
irgi daugybę progų,
kai ir tu keikei kitus.

Išmintis nepasiekiama

23 Visa tai bandžiau išmintimi.
Galvojau: „Norėčiau tapti
išmintingas!"
Bet ji liko toli nuo manęs.
24 Tai, kas yra, yra toli
ir giliai, giliai.[2]
Kas gali tai atrasti?

Kartesnė už mirtį

25 Aš apsidairiuau,
ir mano širdis [siekė]
pažinti ir ištirti,
ieškoti išminties ir išdavos[3],
pažinti nedorybę kaip
paikybę
ir kvailybę kaip beprotybę.
26 Aš randu kartesnę už mirtį
moterį, kuri yra spąstai,
kurios širdis yra tinklas,
kurios rankos—pančiai.
Kas Dievui patinka,
ištrūksta iš jos,
o kas [jam] nepatinka,
tą ji pagauna.
27 Žiūrėk, tai radau,—
sakė Pamokslininkas,
[dėdamas] viena prie kito,
kad prieitų išdavą:—
28 ko vis ieškojo mano siela,
bet ko neradau:
vieną vienintelį [tiesų] žmogų
radau iš tūkstančio,
tačiau neradau [nė vienos]
moters
tarp visų šitų.
29 Žiūrėk, vien tik tai radau,
kad Dievas sukūrė žmones
paprastus[4],
bet jie ieško visokių
įmantrybių.

8 Kas yra kaip išminčius,
ir kas moka ką
išaiškinti?
„Žmogaus išmintis padaro
šviesų jo veidą,
ir taip pasikeičia jo veido
kietumas".

1 T.y. abiejų kraštutinybių: stengimosi būti perdaug teisiu ir dėjimosi pernelyg išmintingu

2 T.y. esmė ar paslaptis to,kas yra,yra protui nepasiekiama ir per gili

3 Lit. apskaitos (t.y. galutinių jo tyrinėjimo padarinių)

4 Lit. tiesius

Neatsimoka kelti maištą prieš karalių

2 [1]Klausyk karaliaus įsakymo
dėl Dievui duotos
priesaikos.
3 Neskubėk atsimesti nuo jo.
Neįsivelk į piktą dalyką[2],
nes jis daro viską, kas jam
patinka,
4 kadangi „karaliaus žodis turi
galią,
ir kas drįsta jam sakyti: ‚Ką
darai?'"
5 Kas klauso įsakymo,
nieko nežino apie piktą
dalyką,
tačiau išmintingojo širdis žino
apie [skirtą] laiką ir teismą.
6 Mat kiekvienas dalykas turi
[savo] laiką ir [savo]
teismą,
tačiau žmogui lemta
blogybė sunkiai jį slegia,
7 nes jis nežino, kas bus,
nes kas jam gali pasakyti,
kaip bus?
8 Joks žmogus neturi galios vėjui,
sulaikyti vėją,
ir niekas neturi galios
mirties dienai.
Taip pat nėra paleidimo[3] karo
metu,
ir nedorybė nepaleidžia tų,
kurie ją daro.
9 Visa tai mačiau
ir kreipiau dėmesį
į visą veikimą, kuris vyksta
po saule,
laiku, kai žmogus viešpatauja
žmogui
jam pakenkti.

Nėra teisybės pasaulyje

10 Paskui mačiau
nedorėlius ⌜artinantis ir
įeinant⌝[4],
tačiau iš šventosios vietos
turi eiti
ir būti pamiršti mieste tie,
kurie darė, kas teisu.
Tai irgi tuštybė!
11 Kadangi ne tuojau įvykdomas
bausmės sprendimas piktam
darbui,
tai žmonės įsidrąsina
daryti pikta,—
12 kadangi nusidėjėlis šimtąkart
gali daryti pikta,
o [tačiau] gali ilgai
gyventi!
Tiesa, aš taip pat žinau,
kad gerai bus Dievo
bijantiems,
nes jie jo bijo,
13 ir kad nebus gerai nedorėliui,
bet kad jis lyg šešėlis
neilgai gyvens,
nes jis nebijo Dievo.
14 Yra kažkas beprasmiška, kas
vyksta žemėje:
yra teisiųjų,
kurie gauna tai,
ką nusipelno nedorėlių
elgesys,
ir yra nedorėlių,
kurie gauna tai,
ką nusipelno teisiųjų
elgesys,
Sakau: tai irgi tuštybė!
15 Tad aš gyriau džiaugsmą,
nes žmogui po saule nieko
nėra geriau,
kaip tik valgyti, gerti ir būti
linksmam.
Ir tai gali jį palydėti, jam
triūsiant
per [5]jo gyvenimo dienas,
kurias Dievas jam davė po
saule.

Dievo veikimas neištiriamas

16 Kai[6] atsidėjau
pažinti išmintį
ir apžvelgti triūsimą,
atliekamą žemėje,—
nes dieną bei naktį
niekas ⌜nesuveria akių⌝[7],—
17 pamačiau [, kalbant apie] visą
Dievo veikimą,
kad žmogus negali suvokti

---

1 M + Aš; ~Vrs
2 T.y. politines intrigas ar sąmokslą prieš karalių
3 T.y. paleidimo iš kariuomenės
4 Rk. T.y. artinantis į Dievą ir įeinant į šventyklą
5 Kkr. Mss + suskaičiuotas
6 M: Kiek
7 Lit. nemato miego savo akimis

veikimo, kuris vyksta po saule,
nes, nors žmogus ir stengiasi [jį] tyrinėti,
jis negali [jo] suvokti.
Net kai išmintingasis sakosi [jį] pažįstąs,
jis negali [jo] suvokti.

Gyvenimas mirties šešėlyje

9 Juk visa tai dėjau sau į širdį,
ir ⌜mano širdis suprato⌝[1],
kad teisieji bei išminčiai
ir jų veiksmai yra Dievo rankoje.
Ar mylės, ar nekęs,—
žmogus nežino.[2]
Viskas, kas yra jo žinioje[3], 2 yra tuštybė[4].
Vienas ir toks pat likimas ištinka kiekvieną:
teisųjį ir nedorėlį,
gerąjį ⌜ir blogąjį⌝[5],
tyrąjį ir netyrąjį,
aukotoją ir neaukotoją.
Kaip klojasi gerajam, taip nusidėjėliui,
kaip prisiekiančiam, taip vengiančiam priesaikos.
3 Tai bloga kiekviename dalyke,
kurs vyksta po saule,
kad visų yra vienodas likimas.
[Bet ir žmonių širdis yra pilna nelabumo,
ir beprotybė slypi jų širdyje,
kol jie gyvena.]
Ir po to—pas mirusiuosius!
4 Juk kas dar susijungęs
su visais gyvaisiais, tas turi vilties,
nes „gyvas šuo geresnis už negyvą liūtą“.
5 Nes gyvieji žino, kad jie mirs,
bet mirusieji nieko nežino.
Jie nebegauna atlyginimo,
nes pamirštamas jų atminimas.
6 Ir jų meilė, ir jų neapykanta,
ir jų pavydas seniai žuvę.
Ir jie amžinai nebeturi dalies
jokiame dalyke, kurs vyksta po saule.
7 Eik, valgyk su džiaugsmu savo duoną
ir gerk, gerai nusiteikęs, savo vyną,
nes jau seniai Dievui patinka, ką darai.
8 Kiekvienu metu tebūnie tavo drabužiai balti
ir tenepritrūksta aliejaus ant tavo galvos.
9 Gėrėkis gyvenimu
su žmona, kurią myli,
per visas savo niekingo gyvenimo dienas,
kurias Jis tau davė po saule,
[per visas savo niekingas dienas][6],
nes ta yra tavo dalis
gyvenime ir tavo triūsime,
kuriuo tu nusivargini po saule.
10 Kas tik pakliūva į tavo rankas
nuveikti tavo jėga, tai daryk,
nes nėra veikimo, nei apskaitos,
nei žinojimo, nei išminties
šeolyje[7], į kurį tu eini.

Laikas ir lemtis

11 Aš vėl mačiau po saule,
kad ne greitiesiems priklauso bėgimas,
nei karžygiams karas,
nei išmintingiesiems duona,
nei gudriesiems turtai,
nei mokytiesiems [žmonių] prielankumas,
bet kad juos visus užklumpa laikas ir lemtis[8].
12 Juk ir žmogus
nepažįsta savo [nelaimės] laiko.
Kaip žuvys, sugaunamos piktu tinklu,
ir kaip paukščiai, sugaunami žabangais,
žmonės taip, kaip jie,

1 GS^{h}K
2 T.y. žmogus negali nuspėti net savo jausmų
3 T.y. veikimo srityje
4 GS^{h}KSymV; M: viskas, kaip ir
5 GSV;~ M
6 ~ 7MssG^{A68}Lat HierT
7 T.y. mirusiųjų buveinėje
8 Lit. [grėsmingas] nuotykis

įsipainioja į pinkles
piktu laiku,
kai jis staiga juos
užklumpa.

Išmintis geresnė už galybę

13 Mačiau ir tai
kaip ⌜išminties pavyzdį⌝[1] po
saule,
ir tai man atrodė
reikšminga:
14 buvo mažas miestas
ir mažai vyrų jame.
Atžygiavo ⌜jo užpulti⌝[2]
galingas karalius,
jį apgulė
ir pastatė prieš jį
didelius apgulos bokštus.
15 Atsirado jame vyras,
neturtingas, [bet]
išmintingas,
ir jis būtų galėjęs išgelbėti
miestą
savo išmintimi.
Tačiau joks žmogus neprisiminė
to beturčio vyro.
16 Tada aš sakiau:
„Išmintis geresnė už
galybę“.
Tačiau beturčio išmintis nieku
laikoma,
ir niekas neklauso jo
žodžių.
17 Išmintingųjų žodžiai,
ramiai klausomi,
geriau veikia, negu valdovo
šauksmas tarp kvailių.
18 „Išmintis geresnė negu karo
ginklai“,
tačiau vienas nusidėjėlis
sunaikina daug gera.

Priesakų, priežodžių ir gyvenimo apmąstymų rinkinys

10 Negyvos musės daro dvokų,
aprūgusį
tepalų paruošėjo aliejų.
[Taip] brangiau už išmintį ir
garbę
atsieina truputis kvailybės.[3]
2 „Išmintingojo protas linksta į
dešinę,
o kvailojo protas—į kairę“.[4]
3 Net kelyje,
kaip kvailys [juo] eina,
jam trūksta proto,
ir tai išduoda jį esant kvailį.

4 Kai valdovo apmaudas
pakyla prieš tave,
nepalik savo vietos,
nes ramumas leidžia išvengti
didelių klaidų.
5 Yra blogybė, kurią mačiau po
saule,
kažkas kaip nevykęs
potvarkis,
išeinantis iš valdovo:
6 ⌜kvailys pasodinamas⌝[5] į aukštas
vietas,
įžymieji ir turtingieji sėdi
žemai.
7 Mačiau tarnus raitus,
o kunigaikščius, pėsčiom
einančius kaip tarnus.

8 Kas kasa duobę,
gali pats įkristi,
ir kas griauna [akmenų] sieną,
tam gali įgelti gyvatė.
9 Kas laužia akmenis,
gali jais susižeisti,
ir kas skaldo malkas,
jomis sudaro sau pavojų.
10 Jei [kieno] geležis atšipusi
[kadangi jis negalando
ašmenų],
jis turi labiau įtempti savo
jėgas.[6]
Išmintinga turėti naudos iš
pataisymo.[7]
11 Jei įgelia gyvatė, dar
neužkerėta,
kerėtojas neturi naudos [iš
savo meno].

---

1 Lit. išmintį
2 Lit. prieš jį
3 Kvailybė, nors ir maža, brangiau atsieina ta prasme, kad gali padaryti didelių nuostolių.
4 Dešinė yra laimę nešanti pusė, kairė—nelaimę. Protas (hbr. širdis) padeda rasti tikrąjį, į laimę vedantį kelią, o kvailybė veda netikru keliu į nelaimę.
5 Vrs; M: *kvailybė pasodinama*
6 T.y. mažas aplaidumas sukelia daug vargo
7 Lit. Pataisymo nauda—išmintis. T.y. nauda, kurią teikia laiku taisomi įrankiai, yra išminties įrodymas. Vertimas tėra bandymas perteikti neaiškios reikšmės hebrajų kalbos tekstą.

12 „Išmintingojo burnos žodžiai
įgyja prielankumą,
bet kvailojo lūpos praryja jį
patį“.
13 Jo burnos žodžių pradžia—
kvailybė,
o jo kalbos pabaiga—
kenksminga beprotybė.
14a Kvailys kalba daug žodžių.
15a [Tai] ⌜kvailojo triūsimas—kada
šis jį nukamuos?⌝[1]
14b [Žmogus nežino, kas bus,
ir kas jam pasakys, kas bus
po jo?]

16a Vargas tau, šalie, kai tavo
karalius berniukas,
15b kurs nesugeba nueiti į
miestą
16b ir kai tavo kunigaikščiai
jau anksti rytą puotauja!
17 Gerovė tau, šalie, kai tavo
karalius yra kilmingasis
ir kai jo kunigaikščiai
puotauja tikru laiku,
[susivaldydami ir
negirtaudami]!

18 „Per didelę tinginystę įdumba
lubos,
ir per rankų neveiklumą
prakiūra stogas“.
19 „Pokyliai ruošiami pramogai,
ir vynas pradžiugina
gyvuosius“,
bet [tik] pinigai visa tai
įgalina.
20 Net savo guolyje[2] nekeik
karaliaus,
net savo miegamajame[3]
turtuolio,
nes dangaus paukštis gali
nunešti balsą
ir sparnuotis išduoti žodį.

8 Ps 7, 15; Pat 26, 27

Gyvenimas nesant tikram, kas bus

11 Paleisk savo duoną ant vandens
paviršiaus,
tačiau po ilgo laiko ją vėl
rasi.
2 Padalyk ją septyniems ar net
aštuoniems[4],
nes nežinai, kokia nelaimė
ateis žemei.
3 Jei debesys prisipildo,
jie išpila lietų ant žemės.
Ir jei medis krinta pietuose
ar žiemiuose,
ten, kur medis krinta,
jis lieka gulėti.
4 Kas paiso vėjo, negali sėti,
ir kas žiūri debesų, negali
pjauti.
5 Kaip nežinai,
kokiu keliu pasuks vėjas,
kaip pasidaro kaulai nėščios
moters įsčiose,
taip nežinai ir veikimo
Dievo,
kuris viską daro.
6 Rytą sėk savo sėklą
ir vakare neleisk ilsėtis
savo rankai,
nes nežinai,
ar šita, ar ana [sėja]
užderės,
ar abi bus lygiai sėkmingos.

Jaunatvė ir senatvė

7 Šviesa saldi,
ir malonu akims
matyti saulę.
8 Tikrai, jei ir daug metų
žmogus gyventų,
tegul jis džiaugiasi jais visais,
tačiau tegul prisimena tai,
kad bus daug piktų dienų:
viskas, kas ateis,—tuštybė!
9 Džiaukis, jaunikaiti, savo
jaunystėje,
ir tegul tavo širdis tave
džiugina
tavo jaunumės dienomis!
Eik, ⌜kur tave traukia tavo širdis
ir kur tave vilioja⌝[5] tavo
akys,
tačiau žinok, kad dėl viso šito
Dievas trauks tave teisman!
10 Pašalink apmaudą iš savo
širdies

---

1 Rk.
2 Rk.; M: miegamajame
3 3MssSVT; M: miegamuosiuose

4 T.y. neribotam skaičiui . Saugumo sumetimais padalyk savo investuojamą kapitalą daugeliui verslininkų.
5 Lit. savo širdies keliais ir tuo, ką nusižiūri

ir atitolink pikta nuo savo
kūno,
nes ⌜žydinti jaunystė⌝[1]—
tuštybė!

12 Atsimink savo Kūrėją
savo jaunystės
dienomis,
kol dar neateina piktosios
dienos
ir neprisiartina metai, apie
kuriuos sakysi:
„Man jie nepatinka“;
2 kol dar neaptemsta šviečianti
saulė,
mėnulis bei žvaigždės
ir debesys nesugrįžta po
lietaus—
3 dieną,
kai dreba namų sargai
ir stipruoliai sukrypsta,
ir malėjos liaunasi [malusios],
nes jų mažai beliko,
ir aptemsta tos, kurios žiūri
pro langus,
4 ir užsidaro dvigubos durys prie
gatvės,
ir malūno dūzgimas
pasidaro tylus,
kai prabundama paukščiams
sučiulbėjus
ir ⌜visi giesmininkai dusliai
čiulba⌝[2];
5 kai, be to, bijoma aukštumos
ir išgąsčiai apima kelyje,
kai pražydi migdolo medis
ir ⌜sunkiai pasivelka⌝[3]
žiogas,
ir išsprogsta kapario[4]
pumpurai,
o žmogus turi eiti į savo amžinus
namus,
ir gatvėje aplinkui
vaikščioja raudotojai—
6[5] [atsimink jį,] kol dar
nenutrūksta sidabrinė
virvė
ir nesudūžta auksinis
dubuo,
ir ąsotis nesubyra prie šaltinio,
ir semiamas ratas sulūžęs
neįkrinta į šulinį.
7 Dulkės sugrįžta į žemę, kur[6]
buvo,
o kvapas[7] sugrįžta pas
Dievą, kuris jį davė.
8 Tuštybių tuštybė,—
sakė Pamokslininkas,—
viskas tuštybė!

Epilogas

9 Papildymas:
Pamokslininkas buvo išminčius.
Jis vis mokė žmones
pažinimo.
Jis apsvarstė, sugalvojo,
sueiliavo daug patarlių.
10 Pamokslininkas stengėsi rasti
patinkamų žodžių
ir sąžiningai užrašė tiesos
žodžius.
11 *Išminčių žodžiai yra lyg akstinai*
ir įkaltos vinys.
Mokytojai[8] yra vieno ir to paties
Ganytojo duoti.

12 Pridedamasis papildymas:
Mano sūnau, leiskis įspėjamas!
Daugelio knygų rašymas
neturi galo,
ir daug studijavimo
suvargina kūną.
13 Pasiklausykime viso dalyko
išvados:
bijok Dievo
ir laikykis jo įsakymų,
nes tai privalu kiekvienam
žmogui,
14 nes kiekvieną darbą
Dievas trauks teisman,
dėl kiekvieno paslėpto dalyko,
ar jis būtų geras, ar
piktas.

---

1 Lit. jaunystė ir žydėjimas; arba: tamsiaplaukė jaunystė (lit. jaunystė ir tamsūs plaukai)

2 Lit. visi giesmininkai suduslėja (t.y. jų giedojimas girdimas tik kaip duslus balsas); arba: visi giesmių garsai pasidaro duslūs

3 Arba: prisikemša

4 *Capparis spinoza* yra Viduržemio pajūrių krūmas, kurio pumpurai buvo naudojami įvairioms gyvybinėms funkcijoms sužadinti.

5 6 skn. yra 2 skn. tęsinys.

6 Lit. kaip

7 Arba: dvasia

8 Lit. Susirinkimų vadovai

GIESMIŲ GIESMĖ

1 Saliamono giesmių giesmė.

1 1 Kar 4, 32

Mylimoji

2 Tegul jis mane bučiuoja savo burnos bučiavimais!
Juk tavo meilė geresnė už vyną.
3 Tikrai tavo aliejų kvapas malonus.
Tavo vardas[1]—išlietas aliejus.
Tad jaunos moterys myli tave.
4 Trauk mane paskui save! Bėkime!
Karalius mane įvedė į savo kambarius.

Draugės

Džiūgaukime ir linsminkimės dėl tavęs!
Girkime tavo meilę labiau už vyną!

Deramai jos myli tave.

Mylimoji

5 Aš juoda, tačiau graži,
Jeruzalės dukterys,
kaip Kėdaro padangtės,
kaip Saliamono uždangos.
6 Nežiūrėkite į mane, kad aš juosva,
kad saulė nudegino mane.
Mano motinos sūnūs supyko ant manęs.
Jie mane paskyrė vynuogynų saugotoja.
Savojo vynuogyno negalėjau saugoti.

Mylimoji

7 Pasakyk man tu, kurį myli mano siela,
kur ganai [savo bandą],
kur suguldai vidudienį,
kad nebūčiau kaip tokia, kuri klaidžioja[2]
prie tavo draugų bandų.

Mylimasis

8 Jei tu nežinai,
gražiausioji tarp moterų,
tik eik bandos pėdsakais
ir ganyk savo ožkyčius
prie piemenų gulyklų.
9 Faraono vežimų kumelei
prilyginu tave, mano drauge.
10 Gražūs tavo skruostai tarp karulių,
tavo kaklas su karoliais.
11 „Tau padarysime auksinių karulių
su sidabriniais perlais“.

Mylimoji

12 Kol karalius buvo draugėje prie stalo,
mano nardas skleidė savo kvapą.
13 Mano mylimasis yra man miros ryšulėlis,
kurs guli tarp mano krūtų.
14 Mano mylimasis yra man henos [žiedų] kekė
iš Én-Gedžio vynuogynų.

Mylimasis

15 Tikrai[3] tu esi graži, mano mylimoji,
Tikrai tu graži!
Tavo akys—karveliai.

Mylimoji

16 Tikrai ir tu esi gražus, mano mylimasis,
tikrai meilus.
Iš tikrųjų mūsų guolis gausus lapų.
17 Mūsų namų sienojai—kedrai,
mūsų gegnės—ėgliai.

Mylimoji

2 Aš esu Šarono gėlė[4],
slėnių lelija.

Mylimasis

2 Kokia lelija tarp usnių,

---

1 T.y. Tu pats

2 SVTSym; M: apsigaubia

3 Lit. Štai

4 Ji tapatinama su narcizu, asfodeliu ir kt. gėlėmis.

tokia mano draugė tarp
dukterų.

Mylimoji

3 Kokia obelis[1] tarp miško
medžių,
toks mano mylimasis tarp
sūnų.
Jo šešėlyje geidžiu sėdėti,
ir jo vaisius saldus mano
gomuriui.

4 Jis įsivedė mane į vyno namus,
kurių iškaba viršum manęs
vadinasi „meilė“.
5 Stiprinkite mane razinų
pyragaičiais,
gaivinkite mane obuoliais,
nes aš sergu meile.
6 Jo kairė yra po mano galva,
o jo dešinė apkabina mane.
7 Jus saikdinu,
Jeruzalės dukterys,
gazelėmis ar lauko elnėmis:
nepažadinkite ir
nesukelkite meilės,
iki ji panorės!

8 Klausykis! Mano mylimasis!
Štai jis ateina,
laipiodamas po kalnus,
šokinėdamas per kalvas.
9 Mano mylimasis prilygsta
gazelei
arba jaunam elniui.
Štai jis stovi už mūsų sienos,
žiūrėdamas pro langus,
žvelgdamas pro pinučius.
10 Mano mylimasis atsiliepdamas
man tarė:

„Kelkis, mano drauge,
mano gražuole, ir ateik!
11 Nes štai žiema jau praėjo,
lietus nustojo ir nuėjo.
12 Gėlės pasirodė žemėje,
genėjimo[2] laikas atėjo.
Purplelio uldavimas
girdimas mūsų šalyje.
13 Figmedis nuspalvino savo
jaunas figas,
ir žydintys vynmedžiai
skleidžia kvapą.
Kelkis, mano drauge,
mano gražuole, ir ateik!“

Mylimasis

14 O mano karvelėle uolos
plyšiuose,
stačios jos sienos įlandose!
Leisk man išvysti tavo pavidalą,
leisk man išgirsti tavo
balsą,
nes tavo balsas malonus
ir tavo pavidalas dailus.

15 Sugaukite mums lapes,
mažąsias lapes,
darančias žalą vynuogynams,
kai mūsų vynuogynai žydi.

Mylimoji

16 Mano mylimasis yra mano,
ir aš esu jo,
kuris gano tarp lelijų.
17 Kai atsikvėps diena
ir nubėgs šešėliai[3],
atsisuk, mano mylimasis,
būk kaip gazelė
ar jaunas elnias
ant Beterio kalnų!

3 Naktį savo lovoje ieškojau jo,
kurį myli mano siela.
Jo ieškojau, bet neradau.
2 „Noriu keltis ir vaikščioti
aplink po miestą,
po gatves ir aikštes.
Noriu ieškoti jo, kurį myli mano
siela“.
Jo ieškojau, bet neradau.
3 Mane sutiko sargai,
vaikščiojąaplink po miestą.
„Tą, kurį myli mano siela,—jį
matėte?“
4 Vos tik praėjau pro juos,
sutikau tą, kurį myli mano
siela.
Jį nutvėriau ir jo nepaleidau,
iki jį įvedžiau į savo
motinos namus,
į savo gimdytojos kambarį.
5 Saikdinu jus, Jeruzalės
dukterys,

1 Tiksli vaismedžio reikšmė neišaiškinta.
2 Arba: dainavimo

3 T.y. kai per popietį padvelks vėsesnis vakarų vėjas ir šešėliai pailgės

gazelėmis ir lauko elnėmis:
nepažadinkite ir nesukelkite
meilės,
iki ji panorės!

6 Kas yra ⸢tai, kas⸣[1] ateina
iš dykumos tarsi dūmų
stulpai,
įkvėpinta mira ir smilkalais,
visokiais pirklio
[egzotiškais] milteliais?
7 Štai Saliamono nešamoji kėdė!
Šešiasdešimt karžygių yra
aplink ją—
iš Izraelio karžygių.
Jie visi įgudę vartoti kalaviją,
išlavinti kovoti.
8 Kiekvienas laiko savo kalaviją
prie šlaunies
apsiginti naktį nuo
baisybių.
9 Karalius Saliamonas padarė sau
neštuvus
iš Lebanono medžių.
10 Jis padarė jų stulpus iš sidabro,
jų atlošą iš aukso,
jų sėdynę iš purpuro.
Jų vidus buvo inkrustuotas
⸢meilės scenomis⸣[2].
Jeruzalės dukterys, 11 išeikite
ir pažvelkite, Sijonos
dukterys,
į karalių Saliamoną, į karūną,
kuria jį karūnavo jo motina
jo vestuvių dieną,
jo širdies džiaugsmo dieną.

Mylimasis

4 Tikrai tu graži, mano drauge,
tikrai tu graži.
Tavo akys—karveliai;
[jos žiūri] iš už tavo šydo.
Tavo plaukai kaip banda ožkų,
kurios išlipa iš maudyklės.
Jos visos turi dvynukus.
Nėra tarp jų netekusios
jauniklių.
3 Kaip raudonas siūlas tavo
lūpos,
ir tavo burna meili.
Kaip granato skiltis tavo
smilkinys[3]
už tavo šydo.
4 Tavo kaklas kaip Dovydo
bokštas,
pastatytas eilėmis.
Tūkstantis skydų pakabinta ant
jo.
Jie visi apskritieji karžygių
skydai.
5 Tavo abi krūtys kaip du
ožkiukai,
gazelės dvynukai,
kurie ganosi tarp lelijų.
6 Kai atsikvėps diena
ir nubėgs šešėliai,
aš sau eisiu į miros kalną
ir į smilkalų kalvą.
7 Tu visa graži, mano drauge,
ir nėra ydos tavyje.

8 Su manim iš Lebanono, jaunoji,
su manim ateik iš
Lebanono!
Nueik nuo Amanos viršūnės,
nuo Senyro ir Chermono
viršūnės,
nuo liūtų landų,
nuo leopardų kalnų.

9 Tu sužavėjai mane, mano
seserie, jaunoji,
mane sužavėjai vienu savo
akių [žvilgsniu],
vienu savo vėrinio
papuošalu.
10 Kokia graži tavo meilė, mano
seserie, jaunoji!
Kaip daug brangesnė tavo
meilė už vyną
ir tavo tepalų kvapas už
visokį balzamą!
11 Medaus syvu varva tavo lūpos,
jaunoji,
medus ir pienas po tavo
liežuviu,
ir tavo drabužių kvapas
yra kaip Lebanono kvapas.

12 Mano sesuo, jaunoji, yra
užsklęstas sodas,
užsklęstas sodas,
užantspauduota versmė.

---

1 Tai gali reikšti eiseną, karalių Saliamoną, jo jaunąją ar jo nešamąją kėdę.

2 Lit. meile

3 Arba: skruostas

13 Tavo atžalos—granatmedžių
parkas
su rinktiniais vaisiais,
hena su nardu,
14 nardas ir safranas, kvapioji
nendrė ir cinamonas
su visais smilkalų medžiais,
miros ir aloės medžiai
su visais geriausiais
balzamo krūmais.
15 [Tu esi] sodų versmė,
šulinys siurenančio[1]
vandens,
tekančio iš Lebanono.
16 Pakilk, šiaury, ir ateik, piety!
Papūsk per mano sodą,
kad pasklistų jo kvapai!

Mylimoji

Tegul mano mylimasis ateina į
savo sodą
ir valgo savo rinktinius
vaisius!

Mylimasis

5 Aš ateinu į savo sodą, seserie,
jaunoji,
skinu savo mirą su savo
balzamu.
Valgau savo korį su savo
medum.

Valgykite, draugai,
gerkite ir pasigerkite meile!

Mylimoji

2 Aš miegojau, bet mano širdis
liūdėjo.
Klausykis! Mano mylimasis
tuzgena:
„Atidaryk man, mano seserie,
mano drauge,
mano karvelėle, mano
tobuloji,
nes mano galva šlapia nuo
rasos,
mano garbanos nuo nakties
lašų!"—
3 „Jau nusivilkau marškinius—
kaip galėčiau jais vėl
apsivilkti?"
4 Mano mylimasis įkišo ranką pro
durų skylę,
ir mano širdis[2] ėmė plakti
dėl jo.
5 Aš atsikėliau atidaryti savo
mylimajam.
Mano rankos varvėjo mira,
mano pirštai skysta mira,
[kai juos pridėjau] prie
skląsčio rankenų.
6 Aš atidariau savo mylimajam,
bet mano mylimasis buvo
nusisukęs[3], nuėjęs.
Aš suglumau, kai jis nuėjo šalin.
Jo ieškojau, bet neradau.
Jį šaukiau, bet jis
neatsiliepė.
7 Mane sutiko sargai,
vaikščioją aplink po miestą.
Jie mane sumušė, mane sužeidė.
Nuėmė nuo manęs mano
galvos skarą
sienų sargai.

8 Saikdinu jus, Jeruzalės
dukterys:
jei sutiksite mano mylimąjį,
ką jam sakysite?—
Kad aš sergu meile!

Jeruzalės dukterys

9 Kuo tavo mylimasis ⌜toks
ypatingas⌝[4],
gražiausioji tarp moterų?
Kuo tavo mylimasis toks
ypatingas,
kad tu mus taip saikdini?

Mylimoji

10 Mano mylimasis yra
spinduliuojąs ir rausvas,
išsiskiriąs iš dešimt
tūkstančių.
11 Jo galva—auksas, grynas
auksas,
jo garbanos—datulių
šakelės,
juodos kaip juodvarnis.
12 Jo akys kaip karveliai
prie vandens vagų.
⌜Maudosi piene jo dantys,
tvirtai sėdį įtvaruose⌝[5].
13 Jo žandai kaip balzamo lysvės,

---

1 Lit. gyvojo

2 Lit. vidus
3 ~G
4 Lit. lyginant su [kitu] mylimuoju
5 **Rk.; M: kurie maudosi piene ir sėdi pertekliuje**

želdinančios kvapias žoles.
Jo lūpos—lelijos,
varvančios skysta mira.
14 Jo rankos—aukso ritiniai,
nusagstyti ⸢Taršišo
akmenimis⸣[1].
Jo kūnas—dramblio kaulo
dirbinys,
apdengtas lazuritu.
15 Jo blauzdos—alebastro stulpai,
pastatyti ant gryno aukso
stovų.
Jo stotas kaip Lebanonas,
rinktinis kaip kedrai.
16 Jo gomurys—saldybė,
ir visa jo būtis—
pasigėrėjimas.
Toks mano mylimasis, toks
mano draugas,
Jeruzalės dukterys!

Jeruzalės dukterys

6 Kur nuėjo tavo mylimasis,
gražiausioji tarp moterų?
Kur pasuko tavo mylimasis,
kad galėtume jo ieškoti su
tavim?

Mylimoji

2 Mano mylimasis nusileido į savo
sodą,
prie balzamo lysvių,
ganyti soduose
ir lelijų skinti.
3 Aš esu savo mylimojo,
ir mano mylimasis yra
mano.
Jis gano tarp lelijų.

Mylimasis

4 Graži tu, mano drauge, kaip
Tirṣa,
meili kaip Jeruzalė,
bauginanti kaip apgaulingi
reginiai!
5 Nukreipk akis nuo manęs,
nes jos padarė mane
neramų.
Tavo plaukai kaip banda ožkų,
kurios nulipa nuo Gileado.
6 Tavo dantys kaip banda avių,
kurios išlipa iš maudyklės.
Jos visos turi dvynukus,
ir tarp jų nėra netekusios
jauniklių.

7 Kaip granato skiltis tavo
smilkinys
už tavo šydo.

8 Yra šešiasdešimt karalienių,
aštuoniasdešimt sugulovių
ir jaunų moterų be
skaičiaus.
9 Tik viena tokia yra mano
karvelėlė, mano tobuloji,
savo motinos vienintelė,
savo gimdytojos išrinktoji.
Jei ją matytų jaunos moterys,
jos vadintų ją laiminga,
karalienės ir sugulovės—jos ją
girtų:
10 „Kas yra ta, kuri prabrėkšta
kaip aušra,
graži kaip mėnulis,
spinduliuojanti kaip saulė,
bauginanti kaip apgaulingi
reginiai?“

Susitikimas sode

11 Į riešutų sodą nulipau
pasižiūrėti palmių atžalų,
pamatyti, ar vynmedis sprogsta,
ar granatmedžiai žydi.
12 ⸢Aš nebeatpažinau savęs:ji mane
padarė kilminguoju
iš mano tautos miriadų⸣[2].

Jeruzalės dukterys

7 „Apsisuk, apsisuk, šulamiete!
Apsisuk, apsisuk, kad
pažvelgtume į tave!“

Mylimasis

Kodėl norite pažvelgti į
šulamietę,
lyg ji būtų dviejų gretų[3]
šokėja?

2 Kokios gražios tavo kojos
sandaluose,
kunigaikščio dukterie!
Tavo klubų išlankos kaip kaklo
gražmenos,
menininko rankų darbas.
3 Tavo bamba—apskrita taurė.
Tegul [jai] netrūksta
maišyto vyno!
Tavo pilvas—kviečių krūva,

---

1 Lit. Taršišu

2 Rk.; Hbr. tekstas sugadintas ir nesuprantamas.

3 Lit. stovyklų

apkaišyta lelijomis.
4 Tavo abi krūtys kaip du kalnų
ožiukai,
gazelės dvynukai.
5 Tavo kaklas kaip dramblio
kaulo bokštas.
Tavo akys—Chešbono
tvenkiniai prie Bat-
Rabimo vartų.
Tavo nosis kaip Lebanono
bokštas,
apžvelgiantis Damaską.
6 Tavo galva ant tavęs kaip
Karmelis,
ir tavo galvos palaidi
plaukai kaip purpuras.
Karalius pagaunamas
garbanose.

7 Kokia graži ir kokia tu meili,
mylimoji, ⌜malonumų
teikianti dukterie⌝[1]!
8 Tavo stotas toks,
kad jis prilygsta palmei,
ir tavo krūtys—[datulių]
kekėms.
9 Sakiau: „Lipsiu į palmę,
nusitversiu už jos šakų.
Tebūnie tavo krūtys
kaip vynmedžio kekės,
tavo nosies kvapas kaip obuoliai
10 ir tavo gomurys kaip geriausias
vynas“.

Mylimoji
[Vynas,] lengvai nuslystąs mano
mylimajam,
⌜švelniai tekąs per⌝[2] ⌜mano
lūpas ir dantis⌝[3].
11 Aš esu savo mylimojo,
ir jis geidžia manęs.

12 Eikš, mano mylimasis,
išeikime į lauką!
Praleiskime naktį prie henos
krūmokšnių!
13 Anksti eikime į vynuogynus,
pažiūrėkime, ar vynmedis
jau išsprogęs,
[ar] atsiskleidę pumpurai,
sužydėję granatai.
Ten aš tau dovanosiu
savo meilę.

14 Kaukeliai duoda kvapą,
ir prie mūsų durų yra
visokių puikių vaisių,
šviežių ir senų,
kurių sutaupiau tau, mano
mylimasis.

8 O kad tu būtum man kaip brolis,
žindęs mano motinos krūtis!
Jei tave sutikčiau gatvėje, tave
bučiuočiau,
ir niekas man to
nepalaikytų už pikta!
2 Tave atvesčiau, atgabenčiau
į savo motinos namus.
Tu pamokytum mane.
Tau duočiau atsigerti su
prieskoniais maišyto
vyno,
savo granatų sulčių.

3 Jo kairė yra po mano galva,
o jo dešinė apkabina mane.
4 Saikdinu jus,
Jeruzalės dukterys:
kodėl norite sužadinti ir kodėl
sukelti
meilę, kol ji dar nenori?

Jeruzalės dukterys
5 Kas yra ta, kuri ateina iš
dykumos,
prisiglaudusi prie savo
mylimojo?

Mylimoji
Po obelim tave sužadinau.
Ten tave pradėjo tavo
motina,
ten pradėjo tavo gimdytoja.

6 Padėk mane kaip antspaudo
žiedą ant savo širdies,
kaip antspaudo žiedą ant
savo rankos,
nes meilė stipri kaip mirtis,
kieta kaip šeolis[4] aistra.
Jos strėlės yra kaip ugnies
strėlės,

---

1 AkvS
2 Arba: vilgąs
3 GAkvSymSV; M: miegančiųjų lūpas

4 T.y. mirusiųjų buveinė

smarkiausia liepsna.
7 Daug vandenų negali
užgesinti meilės,
ir srovės jos nenuneša.
Jei kas duotų
visą savo namų turtą už
meilę,
žmonės jį niekinte
paniekintų.[1]

Mylimosios broliai

8 Mes turime mažą seserį,
ir ji neturi krūtų.
Ką darysime su savo seseria
dieną, kai jai bus
peršamasi?
9 Jei ji bus siena, pastatysime ant
jos
sidabrinį kuorą,
jei ji bus durys,
ją užremsime stora kedro
lenta.

Mylimoji

10 Aš esu siena,
ir mano krūtys yra kaip
bokštai.
Taigi pasidariau jo akyse
kaip siūlanti taiką[2].

Mylimasis

11 Saliamonas turėjo vynuogyną
Baal-Hamone.
Vynuogyną jis perdavė sargams.
Už jo vaisius kiekvienas
sumokėtų
tūkstantį sidabrinių.
12 Manasis vynuogynas yra mano
[vieno] prižiūrimas.
Nešykščiu tūkstančio tau,
Saliamone,
nei dviejų šimtų sargams,
saugojantiems jo vaisius![3]

13 Tu, kuri gyveni soduose,
draugams atidžiai
klausantis tavo balso,
leisk [tik] man išgirsti [tavo
balsą]!

Mylimoji

14 Skubėk, mano mylimasis,
ir būk kaip gazelė
ar jaunas elnias
ant balzamo kalnų!

---

1 T.y. negalima nusipirkti meilės, kaip negalima išsipirkti iš mirties, nes meilė lygiai taip pat, kaip mirtis, nesileidžia manipuliuojama.

2 T.y. kaip paliekanti savo tvirtovę ir kapituliuojanti (= atsiduodanti savo mylimajam)

3 T.y. už visą tavo pelningą vynuogyną jokiu būdu neatiduočiau savojo.

JEZAJAS

1 Amoso sūnaus Jezajo regėjimas, kurį
jis regėjo apie Judą ir Jeruzalę Judo
karalių Uzijo, Jotamo, Achazo,
Jechizkijo dienomis.

1 2 Kar 15, 1–7; 2 Kron 26, 1–23 1 2 Kar 15, 32–38; 2 Kron 27, 1–9 1 2 Kar 16, 1–20; 2 Kron 28, 1–27 1 2 Kar 18, 1—20, 21; 2 Kron 29, 1—32, 33

VIEŠPATS apkaltina savo tautą

2 Klausykitės, dangūs,
ir dėk į ausis , žeme,
nes VIEŠPATS kalbėjo:
„Sūnus užauginau ir
išaukštinau,
bet jie sukilo prieš mane!
3 Jautis pažįsta savo savininką
ir asilas savo valdovo
prakartą.
Izraelis nepažįsta,
mano tauta nesupranta!“

Tik Dievo malonė pasergėjo Izraelį nuo visiško žlugimo

4 Vargas nuodėmingai nacijai,
tautai, apsunkintai kaltės,
piktadarių palikuonims,
sūnums,
kurie elgiasi sugedusiai!
Jie paliko VIEŠPATĮ,
paniekino Izraelio Šventąjį,
atsitraukė!
5 Kur jus dar mušti,
kad vis labiau ir labiau
priešinatės?
Visa galva ligota
ir visa širdis paliegusi!
6 Nuo kojos pado iki viršugalvio
nieko sveiko nėra jame[1].
Tik žaizdos ir randai
bei švieži sumušimai.
Jie neišspaudyti ir neapraišioti
ir nesuminkštinti aliejumi.
7 Jūsų šalis —dykuma!
Jūsų miestai sudeginti
ugnimi!
Jūsų dirva—jūsų akivaizdoje
svetimieji ją ryja!
Ir ji virsta dykuma, kaip
⸢sugriauta Sodoma⸣[2].
8 Teišliko duktė Sijona
kaip pavėnė vynuogyne,
kaip sarginė agurkyne,
kaip ⸢saugomas miestas⸣[3].
9 Jei kariuomenių VIEŠPATS
nebūtų mums palikęs mažo
likučio,
mes būtume tapę kaip Sodoma,
pasidarę panašūs į
Gomorą.

9 Pr 19, 24; Rom 9, 29

Tikras ir netikras Dievo garbinimas

10 Klausykitės VIEŠPATIES
žodžio,
Sodomos kunigaikščiai!
Dėkite į ausis mūsų Dievo
nurodymą,
Gomoros žmonės!
11 „Kam man jūsų pjaunamųjų
aukų daugybė?—
sako VIEŠPATS.—
Man gana deginamųjų aukų
avinų
ir penimų galvijų taukų;
jauniklių jaučių, ėriukų ir ožių
kraujo
aš nemėgstu!
12 Kai ateinate ⸢pasirodyti mano
akivaizdoje⸣[4],
................................[5].
Kas to reikalavo iš jūsų—
trypti mano kiemus?
13 Nebeaukokite daugiau beverčių
dovanų,
smilkalų—jie man
bjaurybė!
Jaunaties ir šabatos,
susirinkimo
sušaukimo—
nepakenčiu niekšystės ir
iškilmių!
14 Jūsų jaunačių ir švenčių
nekenčia mano siela!
Jos man tapo našta:
pailsau bekęsdamas.
15 Ir kai išskėsite rankas,

---

1 T.y. Izraelyje

2 Rk.; Lit. Sodomos sugriovimas. M: svetimųjų (padarytas) surausimas

3 M; rk.: asilaitis garde

4 MG; 1Mss S: mano veido išvysti

5 Iškritusi eilutė galėjo būti panaši į šitą: kam atsinešate daug dovanų?

aš užsidengsiu akis nuo
jūsų!
Nors ir daug melsitės,
nesiklausysiu:
jūsų rankos pilnos kraujo!
16 Nusiplaukite! Apsivalykite!
Pašalinkite savo veiksmų
piktybę
iš po mano akių!
Liaukitės darę pikta,
17 mokykitės daryti gera!
Siekite to, kas teisu,
⌜padėkite[1] prislėgtajam⌝[2]!
Ginkite našlaičio teises,
veskite našlės bylą!“

11–14 Am 5, 21–22

Gerovė ar kalavijas

18 „Ateikite, bylinėkimės!—
sako VIEŠPATS.—
⌜Jei jūsų nuodėmės kaip
karminas,
ar jos gali⌝[3] tapti baltos
kaip sniegas?
⌜Jei jos raudonos kaip purpuras,
ar jos gali⌝[4] tapti kaip
vilna?
19 Jei norėsite ir paklausysite,
valgysite šalies gėrybes.
20 Bet jei nesutiksite ir
priešinsitės,
būsite kalavijo praryti!“
Nes VIEŠPATIES burna
kalbėjo.

Jeruzalės apvalymas

21 Ak, kokia paleistuvė pasidarė
ištikimas miestas,
pilnas teisėtumo!
Teisingumas gyveno jame,
o dabar—žmogžudžiai!
22 Tavo sidabras pavirto į
švindeginį,
tavo kviečių alus atskiestas
vandeniu.
23 Tavo kunigaikščiai—
maištininkai
ir vagių sėbrai!
Kiekvienas mėgsta kyšius
ir vaikosi dovanų:
našlaičio teisių jie negina,
ir našlės byla nepasiekia jų.
24 Todėl sako Valdovas,
kariuomenių VIEŠPATS,
Izraelio Galingasis:
„Aje, tegul pasiguosiu savo
priešininkais
ir atsikeršysiu savo
priešams!
25 Tegul nukreipsiu savo ranką
prieš tave,
tirpdydamas išskirsiu lyg
šarmu tavo švindeginį
ir pašalinsiu visas tavo
išdagas.
26 Tegul aš vėl tau duosiu teisėjų,
kokie jie buvo pirma,
ir patarėjų, kaip pradžioje.
Paskui tave vadins: ‚Teisybės
miestas,
ištikimas miestas‘“.
27 Şijona bus atperkama teismo
vykdymu,
o jos atsivertėliai—
teisumu.
28 Tačiau maištininkai ir
nusidėjėliai bus
sutriuškinti kartu,
ir tie, kurie palieka
VIEŠPATĮ, gaus galą!

Stabmeldžių galas

29 Tikrai, ⌜jūs turėsite⌝[5] gėdytis
terebintų,
kuriuos esate pamėgę,
ir rausti iš gėdos dėl sodų,
kuriuos esate išsirinkę.
30 Nes jūs tapsite kaip terebintas,
kurio lapai suvysta,
ir kaip sodas,
kuris neturi vandens.
31 Netgi stiprusis virs pakulomis
ir jo darbas kibirkštimi,
ir juodu užsidegs kartu,
tačiau nebus gesintojo!

Tautos plaukia į Şijoną

2 Žodis, kurį Amoşo sūnus Jezajas
regėjo apie Judą ir Jeruzalę:
2 Būsimomis dienomis
atsitiks:
Tvirtai bus pastatytas
VIEŠPATIES namų kalnas
kaip kalnų aukščiausias
ir pranoks kalvas.

1 Lit. tiesiai veskite
2 GSTV; M: sudrauskite prispaudėją
3 Arba: Nors..., jos turi...!
4 Arba: Nors..., jos turi...!
5 3 Mss T; M: Jie turės

Tada plauks į jį visos nacijos;
3 daugybė tautų trauks ir sakys:
„Ateikite! Lipkime į VIEŠPATIES kalną,
į Jokūbo Dievo namus,
kad jis mus pamokytų savo kelių
ir kad vaikščiotume jo takais!“
Nes iš Šijonos išeis pamokymas
ir VIEŠPATIES žodis—iš Jeruzalės.
4 Jis bus taikos teisėjas nacijų tarpe[1]
ir darys sprendimus daugeliui tautų.
Tada jos perkals savo kalavijus į noragus[2]
ir savo ietis į vynpeilius:
nebekels kalavijo nacija prieš naciją,
ir jos nebesimokys kariauti.

5 Jokūbo namai,
ateikite, vaikščiokime VIEŠPATIES šviesoje!

4 Joel 3, 10

VIEŠPATIES diena

6 Tu juk palikai savo tautą, Jokūbo namus,
nes jie pilni iš Rytų atėjusių burtininkų[3]
ir žynių, kaip filistinai,
ir sveikinasi su svetimšaliais.

7 Jos šalis pasidarė pilna sidabro ir aukso,
ir nėra galo jos lobiams!
Jos šalis pasidarė pilna žirgų,
ir nėra galo jos kariniams vežimams!
8 Jos šalis pasidarė pilna dievaičių,
....[4]
Savo rankų darbui jie lankstėsi,
tam, ką padarė jų kiekvieno pirštai.
9 Taip turėjo nusilenkti žmogus
ir nusižeminti vyras.
Neatleisk jiems!

10 Įeik į uolą
ir pasislėpk dulkėse
nuo VIEŠPATIES baisaus pasirodymo,
nuo jo prakilnios didybės![5]
11 Išdidžios žmonių akys bus nužemintos
ir nulenkta vyrų puikybė,
o išaukštintas tebus vienas VIEŠPATS
tą dieną.

12 Juk kariuomenių VIEŠPATS turi dieną
prieš visa, kas išdidu ir puiku,
ir prieš visa, kas pakilu ir aukšta[6];
13 prieš visus Lebanono kedrus,
aukštuosius ir iškiliuosius,
ir prieš visus Bašano ąžuolus;
14 prieš visus aukštuosius kalnus
ir prieš visas iškiliąsias kalvas;
15 prieš kiekvieną aukštą bokštą
ir prieš kiekvieną neprieinamą sieną;
16 prieš visus Taršišo laivus
ir prieš visus prabangius barkasus.
17 Tuomet turės susigūžti žmogaus išdidumas
ir nusižeminti vyrų puikybė,
o išaukštintas tebus vienas VIEŠPATS
tą dieną.

18 Bet dievaičiai visiškai turės pradingti.

19 Tuomet jie[7] sulįs į uolų landas
ir į žemių urvus
nuo VIEŠPATIES baisaus pasirodymo

1 Lit. teis tarp nacijų
2 Arba: kaplius
3 Rk.
4 Iškritusi maždaug tokio turinio eilutė: ir nėra galo jos stabams!
5 M; G + kai jis kelsis žemės nugąsdinti!
6 G; M: žema; arba: kad tai padarytų žema
7 T. y. žmonės

ir nuo jo prakilnios didybės,
kai jis kelsis žemės
nugąsdinti.
20 Tą dieną žmogus numes
savo sidabrinius dievaičius
ir savo auksinius
dievaičius,
kurių jis buvo pasidirbęs
garbinimui,
kirstukams ir
šikšnosparniams,
21 kad pats įlįstų į uolų kiaurymes
ir į uolyno plyšius
nuo VIEŠPATIES baisaus
pasirodymo
ir nuo jo prakilnios didybės,
kai jis kelsis žemės
nugąsdinti.
22 Atstokite nuo žmogaus,
kurio nosyje tėra kvapas,
nes kuo jis laikytinas?

10 Apr 6, 15 10 2 Tes 1, 9

Grasinimas anarchija

3 Nes štai Valdovas, kariuomenių
VIEŠPATS,
rengiasi pašalinti iš
Jeruzalės ir Judo
ramstį ir atramą: [visokį
duonos ramstį ir visokį
vandens ramstį]
2 karžygį ir kareivį,
teisėją ir pranašą,
žynį ir seniūną,
3 penkiasdešimtininką
ir aukšto rango pareigūną,
patarėją, prityrusį burtininką
ir mokantį kerėti.
4 „Tada aš padarysiu berniukus
jų kunigaikščiais,
ir sauvaliautojai jiems
viešpataus!
5 Tada spausis tauta,
vyras prieš vyrą
ir vienas prieš kitą;
jaunuolis užpuldinės senį
ir niekinamasis—
gerbiamąjį.
6 Kai vienas nutvers savo brolį
savo tėvo namuose:
‚Tu tebeturi drabužį!
Tu turi tapti mums vadu!
O šitie griuvėsiai
tebūnie po tavo ranka!‘,
7 tas tą dieną pakels [balsą]
sakydamas:
‚Nebūsiu tvarstininkas!
Ir mano namuose nėra
duonos nė apsiausto.
Nedarykite manęs
tautos vadu!‘“

8 Juk Jeruzalė suklups
ir Judas puls,
nes jų liežuvis ir jų darbai
nukreipti prieš
VIEŠPATĮ
jo spinduliuojančioms
akims erzinti.
9 Jų šališkumas liudija prieš juos,
ir savo nuodėmę jie atvirai
skelbia kaip Sodoma,
jos nenutyli.

Vargas jiems,
nes jie daro sau bloga!

10 ⸢Laimingas teisusis, nes⸣[1] [jam]
klosis gerai!
Tikrai jie[2] valgys savo
darbų vaisių!
11 Vargas nusikaltėliui, ⸢nes jam⸣[3]
klosis blogai!
Tikrai, ką darė jo rankos, jam
tai darys!

Prieš tautos klaidintojus

12 O mano tauta! Jos valdytojai
vaikai[4],
ir moterys[5] ją valdo.
O mano tauta! Tavo vadai
klaidintojai,
ir tavo takų linkmę jie
iškreipia[6].

13 VIEŠPATS atsistojo bylinėtis;
jis stovi, norėdamas teisti
⸢savo tautą⸣[7].
14 VIEŠPATS eina į teismą

1 Rk. plg. G. M: Sakykite apie teisųjį, kad
2 T. y. teisieji
3 Rk.
4 Arba (plg. GTV): engėjai
5 G: lupikai
6 Lit. supainioja
7 GS; M: tautas

su savo tautos seniūnais ir
jos kunigaikščiais:
„Jūs nuganėte vynuogyną!
Iš prislėgtųjų išplėštas
turtas jūsų namuose!
15 Kas jums! Jūs sutrupinate mano
tautą
ir prislėgtųjų asmenį[1]
sumalate!"—
sako Valdovas,
kariuomenių
VIEŠPATS.

Prieš Şijonos dukterų puikybę

16 Ir VIEŠPATS tarė:
„Kadangi Şijonos dukterys
išpuikusios
ir vaikščioja tiesdamos kaklą į
šalį
ir, suvedžiojančiai
žvilgčiodamos akimis,
vis grakščiai vaikščioja
ir savo kojų sagtimis
žvangina,
17 tai VIEŠPATS nuplikins[2]
Şijonos dukterų
viršugalvį
ir VIEŠPATS apnuogins jų
kaktą.
18 Tą dieną VIEŠPATS atims
puošmenas: kulkšnių žiedus, saulytes ir
mėnuliukus, 19 auskarus, apyrankes ir
nuometus, 20 galvaraiščius, kulkšnių
grandinėles, liemenėles, sielai pasergėti
dėžutes ir amuletus, 21 pirštų ir nosies
žiedus, 22 šventinius drabužius,
apsiaustus, skraistes, rankinukus, 23
viršutinius[3] drabužius, marškinius,
turbanus ir skaras. 24 Ir atsitiks:
vietoj balzaminio kvapo bus
puvėsių smarvė,
vietoj juostos—virvė,
vietoj meniškai supintų
plaukų—plikė
ir vietoj ištaiginio
drabužio—maišinis
apjuosalas,
tikrai gėda[4] vietoj grožio!

1 Lit. veidą
2 Arba: padarys šašuotą
3 G: permatomus
4 Q[a]; ~M

Moterų vargas karo nusiaubtame mieste

25 Tavo[5] vyrai kris nuo kalavijo
ir tavo karžygiai kovoje.
26 Liūdės ir gedės jos vartai,
ir, netekusi [vyrų], ji sėdės
ant žemės.
4 Ir septynios moterys nutvers
vieną vyrą tą dieną,
sakydamos: „Savo duoną
valgysime
ir savo drabužį dėvėsime.
Leisk tik mums vadintis tavo
vardu!
Nuimk mūsų gėdą nuo
mūsų!"

Šventasis likutis

2 Tą dieną,
ką VIEŠPATS išželdins,
taps pagražinimu ir garbe,
o šalies vaisius—
pasididžiavimu ir
papuošalu
Izraelio ištrūkusiesiems.

3 Tada kas išliks Şijonoje ir bus
paliktas Jeruzalėje, bus vadinamas
„šventu"—kiekvienas, užrašytas gyventi
Jeruzalėje. 4 Kai Viešpats bus nuplovęs
Şijonos dukterų nešvarumus ir
išskalavęs Jeruzalės kraujo kaltę iš jos
vidaus teismo dvasia ir apvalymo dvasia,
5 VIEŠPATS sukurs ant kiekvienos
Şijonos kalno vietos ir ant jos
susirinkimų debesį dieną ir dūmus bei
liepsnojančios ugnies žibesį naktį. Mat
viršum visos skaistybės bus pastoginė —
6 palapinė kaip paunksmė dieną[6] nuo
kaitros ir kaip prieglauda bei slėptuvė
nuo perkūno ir lietaus.

5 Iš 13, 21; 24, 16

Vynuogyno giesmė

5 Tegul giedosiu apie savo draugą,
savo mylimojo giesmę apie
jo vynuogyną!
Vynuogyną turėjo mano
draugas
ant ⸢derlingo kauburio⸣[7].
2 Jis jį apkasė, nurinko nuo jo
akmenis

5 T. y. Jeruzalės
6 M; ~G
7 Lit. riebaus rago

ir jį apsodino rinktiniais
vynmedžiais;
jis pastatė bokštą jo viduryje
ir net iškirto jame
spaustuvą.
Ir jis tikėjosi, kad šis atnešiąs
vynuogių,
bet jis atnešė supuvusių
uogų!

3 „Taigi dabar, Jeruzalės
gyventojai
ir Judo vyrai,
darykite teismą, meldžiu, tarp
manęs
ir mano vynuogyno!
4 Kas daugiau beliko daryti mano
vynuogynui,
ko nebūčiau jame padaręs?
Kodėl, kai tikėjaus jį duosiant
vynuogių,
jis davė supuvusių uogų?

5 Taigi dabar noriu jums
pranešti,
ką aš rengiuos daryti savo
vynuogynui:
pašalinti jo spygliuotą tvorą,
kad jis būtų nuganytas,
išardyti jo akmeninę sieną,
kad jis virstų sumindžiota
ganykla.
6 Ir jį paversiu visiška dykyne:
nei jį kas apkarpys, nei jį
kas apkapstys,
ir užaugs erškėčiai bei
usnys.
Ir debesims įsakysiu
nebelaistyti jo lietum".

7 Mat kariuomenių VIEŠPATIES
vynuogynas—
Izraelio namai,
o Judo vyrai—
sodinys, kuriuo jis gėrisi.
Ir jis tikėjosi teisingumo,
o štai—kraujo praliejimas;
teisumo,
o štai—[priespaudos]
šauksmas!

1–2 Mt 21, 33; Mk 12, 1; Lk 20, 9

Nedorėliams skelbiamos nelaimės

8 Vargas tiems, kurie jungia
namus prie namų,
lauką prie lauko priduria,
kol nebelieka vietos
ir jūs liekate vieni įkurdinti
šalyje!
9 Man į ausis kariuomenių
VIEŠPATS [prisiekė]:
„Iš tiesų daug namų, didelių ir
gražių,
liks tušti be gyventojų!
10 Nes dešimties jungų[1]
vynuogynas teduos
vieną batą[2],
o chomeras sėklos teduos
efą.

11 Vargas tiems, kurie keliasi
anksti rytą
svaigalo vytis,
kurie ilgai užtrunka vakare,
kad vynas juos įkaitintų!
12 Lyra ir arfa, būgnas ir fleita
bei vynas sudaro jų
išgertuves,
bet VIEŠPATIES veikalo jie
nepaiso
ir jo rankų darbo jie
nežiūri.
13 Todėl tremtin turės eiti mano
tauta
dėl išmanymo stokos;
jos kilmingieji turės badauti,
ir jos prastuomenė džius iš
troškulio.

14 Todėl šeolis plačiai atvers savo
gerklę,
pražios begalinius savo
nasrus,
ir į juos nužengs jos[3] puikybė ir
jos klegesys,
taipgi jos ūžavimas ir kas
krykštauja joje.
15 Tada bus nulenktas žmogus ir
nužemintas vyras,
ir išdidžiųjų akys nuleistos,
16 bet kariuomenių VIEŠPATS
išsiaukštins teismu

1 T. y. tokio ploto, kurį dešimt jungų jaučių gali užarti per dieną

2 Spėjama, kad batas buvęs nuo 22 iki 45 litrų talpos skysčių matas. Savo talpa jis buvo lygus efai, kuri buvo biralų matas. Pagal Ezek 45, 11 dešimt batų (efų) sudaro vieną chomerą.

3 T. y. Jeruzalės

ir šventasis Dievas
pasirodys šventas
teisumu.
17 Tada avinėliai ganysis kaip
savo ganykloje,
ir ⌜griuvėsius riebios avys⌝[1]
nuės.

18 Vargas tiems, kurie pritraukia
kaltę apgavystės
virvėmis
ir bausmę už nuodėmę—
kaip vežimo viržiais,
19 kurie sako: „Tepasiskubina,
tepaspartėja jo darbas,
kad jį pamatytume,
tepriartėja ir teįvyksta Izraelio
Šventojo nutarimas,
kad jį patirtume!“

20 Vargas tiems, kurie pikta
vadina geru
ir gera piktu,
kurie tamsą daro šviesa
ir šviesą tamsa,
kurie kartybę daro saldybe
ir saldybę kartybe!

21 Vargas tiems, kurie vaizduojasi
esą išmintingi
ir tariasi esą išmaningi!

22 Vargas tiems, kurie yra
karžygiai vynui gerti
ir šaunūs vyrai svaigalui
maišyti,
23 kurie išteisina nusikaltėlį už
kyšius
ir ⌜teisiajam atima jo teisę⌝[2] !
24 Todėl, kaip ugnies liežuvis
praryja ražienas
ir liepsnojąs šienas
susmunka,
taip jų šaknis bus lyg puvėsiai
ir jų žiedai pakils lyg
dulkės,
nes jie atmetė kariuomenių
VIEŠPATIES nurodymą
ir paniekino Izraelio
Šventojo žodį.

25 Todėl VIEŠPATIES rūstybė
užsidegė prieš jo tautą,
ir jis ištiesė prieš ją savo
ranką ir ją taip sumušė,
kad drebėjo kalnai ir jų lavonai
gulėjo
kaip šiukšlės gatvių
viduryje.
O vis dėlto nenusigręžė jo
rūstybė,
ir jo ranka tebėra ištiesta.

26 Jis iškels vėliavą tolimai tautai
ir jai švilptelės į žemės
pakraščius.
Ir štai ji skubiai, greitai
ateis!
27 Nėra joje nei pavargusio, nei
klupinėjančio;
nei ji snaudžia, nei ji miega.
Nei atsijuosia jos strėnų
apjuosalas,
nei nutrūksta jos kurpių
dirželis.
28 Jos strėlės paaštrintos,
ir visi jos lankai įtempti.
Jos žirgų kanopos prilygsta
titnagui,
ir jos vežimų tekiniai—kaip
viesulas.
29 Jos krioksmas kaip liūto
ir riaumojimas kaip jaunų
liūtų.
Kai urgzdama ji nutveria grobį
ir jį nusineša, nėra
gelbėtojo.
30 Ir ji urgzės ant jos tą dieną tarsi
jūros šniokštimas.
O pažvelgus į šalį, štai
slegianti tamsa;
šviesa mat aptemus dėl jos
debesų.

Jezajo pašaukimas

6 Tais metais, kai mirė karalius Uzijas,
mačiau VIEŠPATĮ, sėdintį aukštame
ir pakeltame soste, o jo apatiniai
atlankai pripildė šventyklą. 2 Serafai
stovėjo viršum jo; kiekvienas turėjo po
šešis sparnus. Dviem jis apdengė savo
veidą, dviem apdengė savo kojas ir dviem
skraidė. 3 Ir vienas šaukė kitam,
tardamas:
„Šventas, šventas, šventas
kariuomenių
VIEŠPATS!

1 Rk.; G: sunaikintųjų griuvėsius ožyčiai
2 Kkr. Mss GSV; M: teisiųjų teisę jam atima

ʻVisa žemė pilna jo šlovėsˈ[1]".
4 Tada susvyravo slenksčių
vyriai[2] nuo šaukiančiųjų balso ir namai
pasidarė pilni dūmų. 5 Ir aš tariau:
„Vargas man, nes turiu nutilti,
nes aš esu vyras suteptomis
lūpomis
ir aš gyvenu netyralūpės tautos
tarpe,
nes Karalių, kariuomenių
VIEŠPATĮ, pamatė
mano akys!"
6 Paskui atskrido pas mane
vienas serafas, laikydamas rankoje
žioruojančią anglį, kurią jis replėmis
buvo paėmęs nuo aukuro, 7 ja palietė
mano burną ir tarė:
„Jei šita paliečia tavo lūpas,
atstoja tavo kaltė ir tavo
nuodemė apdengiama".
8 Ir aš girdėjau VIEŠPATIES
balsą sakantį:
„Ką aš siųsiu,
kas mums eis?"
Aš atsakiau:
„Štai aš! Siųsk mane!"
9 Jis tarė:
„Eik ir sakyk šitai tautai:
‚Klausyte klausykitės, tačiau
nesupraskite,
ir regėte regėkite, tačiau
nesuvokite!'
10 Nutukink šitos tautos širdį,
jos ausis apsunkink
ir jos akis užlipink,
kad ji neregėtų akimis
ir ausimis negirdėtų,
kad jos širdis nesuprastų
ir kad ji ʻneatsiverstų irˈ[3]
nepasveiktų!"
11 Tada paklausiau: „Iki kol, o
Viešpatie?" Jis atsakė:
„Iki tol, kol miestai bus taip
nusiaubti,
jog nebebus gyventojų,
ir namai, jog nebebus žmonių,
ir dirva ʻteišliks kaip
dykumaˈ[4]".
12 Mat VIEŠPATS pasiųs žmones
toli,
ir didelis bus ištuštėjimas
šalies viduje.
13 Ir jei joje tebeliks dešimtadalis,
jis vėl turės būti
nuganytas[5],
kaip terebintas ar ąžuolas,
kuriuos nukirtus dar
palieka kelmas.
[Šventa sėkla yra jos
kelmas.]

1 2 Kar 15, 7; 2 Kron 26, 23 3 Apr 4, 8 4 Apr 15, 8 9–10 Mt 13, 14–15; Mk 4, 12; Lk 8, 10; Jn 12, 40; Apd 28, 26–27

Jei netikėsite, neišliksite!

7 Achazo, Uzijo sūnaus Jotamo sūnaus,
Judo karaliaus, dienomis Aramo
karalius Reṣinas ir Remalijo sūnus
Pekachas, Izraelio karalius, žygiavo
aukštyn į Jeruzalę, kad kariautų prieš ją,
tačiau jis[6] neįstengė prieš ją kariauti.
2 Kai buvo pranešta Dovydo namams:
„Aramas nusileido ant Efraimo",
sudrebėjo jų širdis, kaip miško medžiai
sudreba nuo vėjo. 3 Tada VIEŠPATS
tarė Jezajui: „Išeik Achazo pasitikti, tu
ir tavo sūnus Šear-Jašubas, prie
aukštutiniojo tvenkinio vandentiekio
galo, į Velėtojų lauko gatvę 4 ir jam
tark: ‚Būk atsargus ir lik ramus!
Nebijok, ir tavo širdis tenepabūgsta šitų
dviejų rūkstančių nuodėgulių—Reṣino,
Aramo ir Remalijo sūnaus rūstybės
įkarščio. 5 Kadangi Aramas, Efraimas ir
Remalijo sūnus sumanė prieš tave pikta,
sakydami: 6 „Žygiuokime aukštyn į
Judą, ʻįvarykime jam baimėsˈ[7], prasilaužę
jį pasiglemžkime ir pastatykime jo
viduryje karalium Tabeelio sūnų!", 7 taip
pasakė Valdovas, VIEŠPATS:
„To neįvyks
ir to nebus,
8 nes [tik] Aramo sostinė bus
Damaskas

1 GSV; M: Kas pripildo visą žemę—jo šlovė (t. y. skelbia jo šlovę).
2 Arba: pamatai. Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
3 Arba: vėl
4 GV: liks nedirbama, kad pavirs dykuma
5 Arba: nudegintas
6 T. y. Reṣinas
7 Arba: jį išdraskykime

ir [tik] Damasko galva—
Resinas.
Per šešiasdešimt penkerius
metus
Efraimas bus taip
sutrupintas, jog nebebus
tauta.
9 [Tik] Efraimo sostinė bus
Samarija
ir [tik] Samarijos galva—
Remalijo sūnus!
Jei netikėsite,
neišliksite!"

12 2 Kar 16, 5; 2 Kron 28, 5–6

Imanuelis

10 Ir VIEŠPATS toliau kalbėjo
Achazui, sakydamas: 11 "Išsiprašyk iš
VIEŠPATIES, savo Dievo, ženklą, ar tas
būtų giliai šeolyje ar viršuj aukštybėje!"
Bet Achazas atsakė: „Neprašysiu ir
negundysiu VIEŠPATIES!" 12 Tada
anas[1] tarė: „Ar jums negana vesti
žmones iš kantrybės? 14 Todėl pats
VIEŠPATS duos jums ženklą: Štai
mergaitė[2] pradės, ir ji pagimdys sūnų ir jį
pramins Imanueliu. 15 Saldų sviestą ir
medų jis valgys, iki mokės atmesti pikta
ir pasirinkti gera. 16 Mat, prieš
berniukui išmokus atmesti pikta ir
pasirinkti gera, bus nuniokota šalis,
kurios abiejų karalių tau baisu. 17 O
VIEŠPATS atves ant tavęs, ant tavo
tautos ir ant tavo tėvo namų dienų,
kokių nėra atėję nuo tos dienos, kai
Efraimas atsiskyrė nuo Judo,—Asirijos
karalių".

14 Mt 1, 23

Didelis nusiaubimas

18 Ir tą dieną atsitiks:
VIEŠPATS sušvilps musėms,
esančioms Egipto upių
gale,
ir bitėms, esančioms
Asirijos krašte.
19 Jos atskris ir visos nusileis
į skardingus tarpeklius ir
uolų plyšius,
į visus erškėtynus ir visas
girdyklas.
20 Tą dieną
Viešpats nuskus skustuvu,
išsinuomotu iš anapus
Upės[3],
Asirijos karaliumi,
galvą ir kojų plaukus;
taip pat ir barzdą tas nuims.
21 Ir tą dieną atsitiks:
Žmogus teišlaikys jauną karvę
ir dvi ožkas,
22 ir kadangi jos duos daug
pieno, jis valgys saldaus
sviesto.
Juk sviesto ir medaus valgys
kiekvienas,
kuris bus išlikęs šalyje.
23 Ir tą dieną atsitiks:
Bet kuri vieta, kurioje auga
tūkstantis vynmedžių, vertų
tūkstančio sidabrinių,
atiteks erškėčiams ir
usnims.
24 Su strėlėmis ir lanku ten ateis,
nes erškėčiai ir usnys bus
visa šalis.
25 Ir visi kalnai, kuriuos apkaupia
kapliu,—
ten niekas nebeateis dėl
erškėčių ir usnių baimės.
Taigi jie pavirs jaučių ganykla
ir avių mindykla.

Kitas ženklas

8 Ir VIEŠPATS man tarė: „Pasiimk
didelę *rašomąją lentą* ir *užrašyk* ant
jos paprastu[4] rašikliu Mahėr-Šalal-Chaš-
Baz[5]". 2 Tada aš pasiėmiau patikimus
liudytojus: kunigą Uriją ir Jeberechijo
sūnų Zachariją. 3 Paskui priartėjau prie
pranašės, ir ji pradėjo bei pagimdė sūnų.
Tuomet VIEŠPATS man tarė: „Jį
pramink Mahėr-Šalal-Chaš-Bazu, 4 nes,
berniukui dar neišmokus šaukti ‚mano
tėvas' ar ‚mano motina', nugabens
Damasko turtus ir Samarijos grobį
Asirijos karaliaus akivaizdon".

Šiloachas ir Eufratas

---

1 T. y. Jezajas
2 GV; M: jauna moteris
3 T.y. Eufrato
4 Lit. žmogaus (t. y. žmonėms įprastu)
5 Tas vardas reiškia: "Atskuba grobis, greit ateina laimikis".

5 Paskui VIEŠPATS dar toliau
man kalbėjo,
sakydamas:
6 „Kadangi šita tauta paniekino
Šiloacho vandenis, kurie
tyliai teka,
ir ⌜iš baimės tirpo nuo⌝[1]
Reşino ir Remalijo
sūnaus,
7 todėl štai VIEŠPATS užleidžia
ant jų
Upės[2] vandenis,
galinguosius ir
gausiuosius:
Asirijos karalių ir visą jo
garbę.
Ji pakils viršum visų savo vagų
ir apsems visus savo
krantus,
8 ir tekės per Judą, užtvindys ir
užlies,
iki kaklo pasieks,
ir jos išskėsti sparnai
apdengs tavo šalies platybę,
Imanueli".

Su mumis Dievas

9 Susiburkite[3], tautos, ir būkite
sutriuškintos!
Klausykitės, visos žemės
tolumos!
Apsiginkluokite[4] ir būkite
sutriuškintos!
Apsiginkluokite ir būkite
sutriuškintos!

10 Apgalvokite sumanymą—jis
niekais nueis!
Padarykite nutarimą—jis
neįvyks!
Nes Dievas yra su mumis.

Viešpats taps atsitrenkimo akmeniu

11 Nes taip man pasakė
VIEŠPATS, kai ranka tvirtai nutvėrė ir
mane sulaikė, kad neičiau šitos tautos
keliu:
12 „Jūs neturite vadinti sąmokslu
visa,
ką šita tauta vadina
sąmokslu,
ir ko ji bijosi, neturite bijoti
ir neturite išsigąsti!
13 Kariuomenių VIEŠPATĮ—
jį laikykite sąmokslininku[5].
Jis tebūnie jūsų baimė,
ir jis — jūsų išgastis!
14 Jis taps sąmokslu[6]
ir atsitrenkimo akmeniu
bei suklupimo uola
abiem Izraelio namams,
žabangais ir spąstais
Jeruzalės gyventojams.
15 Daugelis ant jų suklups,
parpuls ir susilaužys,
įsipainios ir bus pagauti".

12–13 1 Pet 3, 14–15 **14–15** 1 Pet 2, 8

Jezajas užantspauduoja įspėjimą

16 Aš surišu įspėjimą,
užantspauduoju pamokymą
tarp savo mokinių
17 ir lauksiu VIEŠPATIES,
kuris paslepia savo veidą
nuo Jokūbo namų,
ir juo grįsiu savo viltis.
18 Štai aš ir vaikai,
kuriuos man davė
VIEŠPATS,
esame ženklai ir simboliai,
siųsti kariuomenių
VIEŠPATIES,
gyvenančio Şijonos kalne.

19 Ir kai jie jums tars:
„Pasiklauskite mirusiųjų dvasių
ir žynių dvasių,
kurios šnibžda ir murmena!
Argi kuri nors tauta
nepasiklausia savo
dievų,
gyvųjų labui—mirusiųjų?"
[tai atsakykite:]
20 „[Kreipkitės] į pamokymą ir
įspėjimą!"
Iš tiesų šitaip[7] tesako tam,
kuris neturi galios[8]
pašalinti [nelaimę].

---

1 Rk.; M: ir džiaugsmas su (Reşinu...)
2 T. y. Eufrato
3 M; G: Žinokite
4 Lit. Susijuoskite
5 Rk; M: šventu
6 Rk; M: šventove
7 T. y. kaip pasakyta 16—18 skn.
8 žyniavimu

Slegianti tamsa
21 ....[1]
ir jis trauks per ją[2],
prislėgtas ir alkanas.
Ir kai jis badaus, jis įnirš
ir keiks savo karalių ir savo
Dievą.
Jis kreipsis į aukštybę
22 ir žvelgs į žemę.
Bet štai tebus suspaudimas ir
sutema,
slegianti tamsa,
gūduma ⌜be šviesos⌝[3].
23 Tačiau nepaliks tamsoje ji, kuri
bus prislėgta.

Kūdikis yra mums gimęs
Kaip ankstesnis laikas
paniekino Zebuluno šalį
ir Naftalio šalį,
taip vėlesnis pagerbs
jūros kelią,
Užjordanę,
pagonių sritį.

23 Mt 4, 15

9 Tauta, vaikščiojanti tamsoje,
išvysta didelę šviesą.
Tamsos šalies gyventojams—
užtekėjo šviesa.
2 Tu ⌜sukėlei daug džiūgavimo⌝[4],
padarei didelį džiaugsmą.
Džiaugėsi tavo akivaizdoje,
kaip džiaugiasi pjūties
metu,
kaip džiūgaujama,
dalijantis grobį.
3 Nes jos nešamą jungą
ir jos pečių lazdą,
jos varovo strypą
tu sulaužei kaip Midjano
dieną.
4 Nes kiekvienas batas,
trempiąs su bildesiu,
ir kiekvienas apsiaustas,
išvoliotas kraujuje,
tapo kuru,
ugnies ėdalu.
5 Nes kūdikis yra mums gimęs,
sūnus yra mums duotas,
ir valdžia padėta
ant jo peties,
ir jam bus duotas vardas:
Nuostabus Patarėjas,
Galingas Dievas,
Amžinas Tėvas,
Taikos Kunigaikštis.
6 ⌜Valdžios didėjimas⌝[5]
ir taika neturės galo
Dovydo soste
ir jo karalystėje,
jam stiprinant ir remiant ją
teisingumu ir teisumu
nuo dabar
ir per amžius.
Kariuomenių VIEŠPATIES
uolumas
tai padarys.

1 Mt 4, 16; Lk 1, 79 6 Lk 1, 32–33

Viešpaties ištiesta ranka
7 VIEŠPATS siuntė žodį prieš
Jokūbą,
ir tas nukrito Izraelyje.
8 Ir [jį] žinojo visa tauta,
Efraimas ir Samarijos
gyventojai,
kurie sakė su išdidumu ir širdies
puikybe:
9 „Plytų sienos sugriuvo,
tačiau atstatysime iš tašytų
akmenų,
sikomorai nukirsti,
tačiau pasodinsime kedrus į
jų vietą!“
10 Bet VIEŠPATS sukėlė prieš ją
jos[6] prispaudėjus
ir sukurstė jos priešus:
11 Aramą iš rytų[7] ir filistinus iš
vakarų[8],
ir jie rijo Izraelį visa burna.
O vis dėlto jo rūstybė
nenusigręžė,
ir jo ranka tebėra ištiesta.

12 Bet tauta neatsigręžė į tą, kuris
ją sumušė,
ir kariuomenių
VIEŠPATIES neieškojo.

---

1 Pasigendama iškritusios eilutės.
2 Turbūt šalį
3 G
4 Rk.; M: padarei tautą gausią ne
5 M; GT: Jo valdžia bus didelė
6 Rk.; M: Reşino
7 Lit. priekio
8 Lit. užpakalio

13 Tad VIEŠPATS atkirto nuo
Izraelio galvą ir uodegą,
palmės šaką ir nendrę per
vieną dieną!
14 Vyresnysis ir gerbiamasis—jie
yra galva,
o pranašas, kuris moko
melo, —jis yra uodega.
15 Šitos tautos vadovai tapo
klaidintojais
ir jos vedamieji—
suklaidintais.
16 Todėl Viešpats netausojo[1] jos
jaunikaičių
ir nepasigailėjo jos
našlaičių bei našlių,
nes jie visi bedieviai ir
piktadariai
ir kiekviena burna kalba
paikystes.
O vis dėlto nenusigręžė jo
rūstybė,
ir jo ranka tebėra ištiesta.

17 Tikrai degė kaltė kaip ugnis,
kuri suėda erškėčius bei
usnis
ir padega miško tankmes,
kad jos pakyla dūmų
kamuoliais.

18 Kariuomenių[2] VIEŠPATIES
įtūžis nudegino šalį,
ir tauta pasidarė kaip
ugnies ėdalas.
Vienas kito nesigailėjo.
19 Rijo dešinėje, tačiau liko
alkanas;
valgė kairėje, tačiau
nepasisotino.
Kiekvienas valgė savo
artimo[3] kūną:
20 Menašė Efraimą ir Efraimas
Menašę,
[ir] jie drauge [nusikreipė]
prieš Judą!
O vis dėlto nenusigręžė jo
rūstybė,
ir jo ranka tebėra ištiesta.[4]

10 Vargas tiems, kurie leidžia
neteisingus nuostatus
ir rašo apsunkinančius
potvarkius,
2 kad nustumtų menkuosius nuo
teismo
ir išplėštų teisę iš mano
tautos beturčių;
kad našlės būtų jų grobis
ir kad jie apiplėštų
našlaičius!
3 Ką jūs darysite bausmės dieną,
⸢per audrą⸣[5], kuri ateis iš
toli?
Pas ką bėgsite pagalbos
ir kur paliksite savo turtus?
4 Nieko [kita nebeliks], kaip tik
gūžtis po belaisviais
ir kristi po užmuštaisiais.
O vis dėlto nenusigręžė jo
rūstybė,
ir jo ranka tebėra ištiesta.

Asirijos pasididžiavimas

5 „Vargas Asirijai, mano rūstybės
lazdai,
kurios rankoje yra mano
įniršio brūklys!
6 Prieš bedievę naciją ją siunčiu,
prieš tautą, ant kurios turiu
rūstauti, duodu jai
įsaką,
kad pasigrobtų grobio ir
pasiplėštų plėšimo
ir kad ją sumindytų kaip
gatvių purvą.
7 Bet ji ne taip galvoja,
ir jos širdis ne taip mano,
tik sunaikinti [mano] jos širdis
ir išgaišinti nemaža nacijų.
8 Nes ji sako:
‚Argi ne visi mano
kunigaikščiai yra
karaliai?
9 Argi Kalnei neatsitiko kaip
Charkemišui?
Ar Chamatui—kaip Arpadui?
Ar Samarijai—kaip
Damaskui?
10 Kaip mano ranka surado
karalystes dievų,

1 Q^a; M: Nesidžiaugė (jos jaunikaičiais)
2 M; ~G
3 Plg. GT; M: dilbio
4 Kai kurių aiškintojų nuomone, pradžioje 5, 25-30 ėjo po 9, 20 ir 10, 1-4 po 5, 24.

5 Arba: nelaimėje

kurių atvaizdų buvo
daugiau negu Jeruzalės
ir Samarijos,
11 argi aš negaliu, kaip pasielgiau
su Samarija ir jos
dievais,
taip pat pasielgti su
Jeruzale ir jos stabais?'"
12 Bet kai Viešpats pabaigs visą
savo darbą Sijono kalne ir Jeruzalėje,
⌜jis nubaus⌝[1] Asirijos karaliaus
išpuikusios širdies pasakymą[2] ir jo
pakeltų akių išdidžią išraišką,
13 nes jis
sako:
„Savo rankos jėga tai padariau
ir savo išmintimi, nes esu
sumanus!
Aš pašalinau tautų sienas,
išplėšiau jų išteklius
ir kaip despotas nuverčiau
soste sėdinčius.

14 Ir mano ranka griebė kaip lizdą
tautų turtą,
ir, kaip surenka paliktus
kiaušinius,
aš visą žemę surinkau.
Ir nebuvo nė vieno, kuris būtų
suplasnojęs sparnais
ar pražiojęs snapą, ar
sučirškęs!"

Viešpaties bausmės ugnis

15 Ar kirvis drįsta girtis prieš tą,
kuris juo kerta?
Arba pjūklas — didžiuotis
prieš tą, kuris jį traukia?
Tartum lazda mosikuotų tą,
kuris ją pakelia,
tartum brūklys pakeltų tą,
kuris nėra medis!
16 Todėl Valdovas, kariuomenių
VIEŠPATS, pasiųs
jo riebiesiems suliesėjimą,[3]
ir po jo šlove užsidegs gaisras
kaip ugnies degimas.
17 Izraelio Šviesa pavirs ugnimi,
jo Šventasis—liepsna.
Ta degs ir surys jo usnis
bei jo erškėčius vieną
dieną.
18 Jo miškų ir sodų grožybę
jis[4] sunaikins, ⌜nepaliks nei
kelmo, nei kamieno⌝[5].
Bus taip, kaip kad
paliegėlis nunyksta.
19 O likusių jo miško medžių
bus tiek mažai,
jog berniukas galės juos
surašyti!

Likučio sugrįžimas

20 Tą dieną atsitiks,
kad toliau
Izraelio likutis
ir Jokūbo namų pabėgėliai
nebesiremš tuo, kuris juos
mušė,
bet tikrai remsis VIEŠPAČIU,
Izraelio Šventuoju.
21 Likutis sugrįš[6],
Jokūbo likutis,
pas galingąjį Dievą.
22 Nors ir būtų
tavo tautos, Izraeli,
kiek jūros smilčių,
[tik] jos likutis sugrįš.
Sunaikinimas nuspręstas!
Teisingumas veržiasi per
kraštus!
23 Iš tiesų galutinį sunaikinimą,
nuspręstą,
Valdovas, kariuomenių
VIEŠPATS, įvykdys
visos šalies vidury.

22–23 Rom 9, 27

Nebijok Asirijos!

24 Todėl taip pasakė Valdovas,
kariuomenių
VIEŠPATS:
„Nebijok, mano tauta,
gyvenanti Sijonoje,
Asirijos,
kuri muša tave lazda
ir savo brūklį pakelia prieš
tave ⌜kaip Egiptas⌝[7]!
25 Nes dar maža valandėlė,
ir bus pasibaigęs mano[8]
įniršis

1 G; M: aš nubausiu
2 Lit. vaisių
3 T. y. jo narsiems kovotojams sekinančią ligą
4 T. y. Viešpats
5 Lit. nuo sielos iki kūno
6 Žodis šūb, „sugrįžti", reiškia ir „atsivertimą (atgailą)".
7 Arba: Egipto kelyje
8 S; ~ M

ir mano rūstybė sieks jų
sunaikinimo.
26 Kariuomenių VIEŠPATS
mosuos ant jos botagu,
kaip tada, kai jis sumušė
Midjaną prie Orebo
uolos;
jo lazda bus viršum jūros,
ir jis ją pakels, ⌜kaip
Egipte⌝[1].
27 Ir tą dieną atsitiks,
kad atstos jos[2] našta nuo
tavo peties
ir jos jungas nuo tavo kaklo
⌜bus nutrauktas.

Žygis į Jeruzalę

Jis žygiavo aukštyn iš
Samarijos⌝[3],
28 užpuolė Ajatą,
traukė per Migroną,
⌜Michmase pasidėjo⌝[4] savo
važtą.
29 Jie[5] perėjo tarpukalnę.
„Geba tebūnie mums
nakvynė!“
Sudrebėjo Rama.
Sauliaus Gibėja pasileido
bėgti.
30 Garsiai klyk, dukterie Galima!
Įsidėmėk, Laješa!
⌜Jai atsiliepk, Anatote!⌝[6]
31 Pabėgo Madmena.
Gėbimo gyventojai ieškojo
prieglobsčio.
32 Dar šiandien jis turi
apsistoti Nobe;
jis mojuos[7] ranka į dukters
Sijonos kalną,
į Jeruzalės kalvą.

33 Štai Valdovas, kariuomenių
VIEŠPATS,
rengiasi genėti šakas su
bauginančiu trenksmu.
Aukštaūgiai bus nukertami
ir aukštieji nužeminami.
34 Jis iškirs miško tankumynus
geležim,
o Lebanonas kris ⌜nuo
galingo [smūgio]⌝[8].

5–34 Jez 14, 24–27; Nach 1, 1—3, 19; Sef 2, 13–15

Mesijas ir jo taiki karalystė

11 Atžala išsprogs iš Jišajo kelmo
ir atauga ⌜išžels iš jo
šaknų⌝[9].
2 Ir ant jo ilsėsis VIEŠPATIES
dvasia—
išminties ir supratimo
dvasia,
patarties ir karžygiškos galios
dvasia,
pažinimo ir VIEŠPATIES
baimės dvasia—
3 ir jis gėrėsis VIEŠPATIES
baime.

Jis neteis, žiūrėdamas vien to,
ką jo akys mato,
ir nenuspręs, klausydamas
vien to, ką jo ausys
girdi,
4 bet jis teisingai teis menkuosius
ir darys tiesų sprendimą
šalies beturčiams.
Jis užgaus žemę savo burnos
lazda
ir savo lūpų kvapu nužudys
nedorėlį.
5 Teisingumas bus jo strėnų
aprišalas,
ir ištikimybė—jo klubų
apjuosalas.

6 Vilkas svečiuosis pas ėriuką,
ir leopardas atsiguls prie
ožiuko.
Veršis ir jauniklis liūtas
penėsis[10] drauge,
ir mažas berniukas juos
vedžios.
7 Karvė ir lokė draugaus[11],
drauge gulės jų jaunikliai.

1 Arba: Egipto kelyje
2 T. y. Asirijos uždėta
3 Rk.; M: Bus sulaužytas jungas nuo riebalų.
4 Lit. Michmasui patikėjo
5 Q[a] GS: Jis
6 S; M: Vargšas Anatotas.
7 grūmodamas
8 Arba: nuo Galingojo. G: su [savo] didingais [kedrais]
9 GSTV; M: iš jo šaknų neš vaisiaus
10 Rk. GS: ganysis; M: ir penimas galvijas
11 Rk.; M: ganysis

Liūtas kaip raguotis ės
šieną.
8 Žindomas kūdikis žais prie
kobros landos,
ir į angies jauniklį
nujunkytasis išties ranką.
9 Nieko pikta ir kenksminga
nebebus daroma
visame mano šventajame
kalne,
nes žemė bus pilna
VIEŠPATIES pažinimo
kaip vandenų,
apdengiančių jūrą[1].
10 Tą dieną atsitiks,
kad pas Jišajo šaknį, kuri stovės
kaip vėliava tautoms,
ateis pagonys pasiklausti,
ir jo atilsio vieta bus
garbinga.

1 Apr 5, 5; 22, 16 4 2 Tes 2, 8 25 Ef 6, 14 6–9 Jez 65,25 9 Chab 2, 14 10 Rom 15,12

Pargrįžimas ir gerovė

11 Ir tą dieną atsitiks,
kad VIEŠPATS dar kartą
pakels[2] savo ranką,
kad atpirktų savo tautos likutį,
kuris bus išlikęs nuo
Asirijos ir Egipto,
nuo Patroso, Kušo ir Elamo,
nuo Šinearo, Chamato ir
jūros salų.
12 Jis iškels vėliavą tautoms
ir surinks Izraelio išsklai-
dytuosius,
ir Judo išblaškytąsias sutelks
iš keturių žemės kampų.
13 Tada liausis Efraimo
pavyduliavimas,
ir Judo priešininkai bus
išnaikinti.
Efraimas nebepavyduliaus
Judui,
ir Judas nebebus priešas
Efraimui.
14 Bet jie mesis į vakarus ant
filistinų Nuokalnės,
drauge apiplės rytiečius:
į Edomą ir Moabą jie išties
rankas,
ir amoniečiai jų klausys.
15 Tada VIEŠPATS išdžiovins[3]
Egipto jūros liežuvį
ir mosuos savo ranką virš
Upės su savo kaitriu
vėju,
ir ją perskirs į septynias tėkmes,
ir taip leis per ją eiti su
sandalais.
16 Tada bus vieškelis jo tautos
likučiui,
kuris išliks nuo Asirijos,
kaip jis buvo Izraeliui,
kai tas traukė aukštyn iš
Egipto šalies.

15 Apr 16, 12

Išgelbėtieji garbina Viešpatį

12 Ir tą dieną tu sakysi:
„Aš dėkoju tau, VIEŠPATIE,
kad, nors buvai
užsirūstinęs ant manęs,
nusigręžė tavo rūstybė
ir tu mane paguodei.
2 Štai Dievas—mano
išgelbėjimas!
Aš pasitikėsiu ir nebijosiu,
nes mano jėga ir stiprybė[4] yra
Jah,VIEŠPATS,
ir jis man tapo
išgelbėjimu".
3 Ir jūs semsite vandens su
džiaugsmu
iš išgelbėjimo šaltinių.

4 Ir tą dieną sakysite:
„Garbinkite VIEŠPATĮ,
garsiai minėkite jo
vardą,
skelbkite tautose jo darbus,
praneškite, kad kilnus jo
vardas!
5 Apgiedokite VIEŠPATĮ, nes jis
padarė prakilnių dalykų!
Težino juos visame
pasaulyje!
6 Klykaukite ir džiūgaukite,
Sijonos gyventojai,
nes didis tarp jūsų Izraelio
Šventasis!"

2 Iš 15, 2; Ps 118, 14

Babilono žlugimas ir Izraelio sugrįžimas

1 T. y. jūros dugną
2 Rk., plg. 49, 22; M: antrą kartą
3 GST; M: visiškai sunaikins
4 Arba: giesmė

13 Ištarmė apie Babiloną, kurią
regėjo Amoso sūnus
Jezajas.
2 Ant nuplikusio kalno iškelkite
vėliavą!
Pakelkite į juos balsą!
Mojuokite ranka, kad jie įeitų
pro kilmingųjų vartus!
3 Aš pats įsakiau
savo pašventintiesiems,
pašaukiau savo rūstybei
įvykdyti savo karžygius,
džiūgaujančius dėl mano
didybės.

4 Klausykis, sambrūzdis kalnuose
kaip gausingos minios!
Klausykis, triukšmas
karalysčių,
susirenkančių tautų!
Kariuomenių VIEŠPATS
tikrina
kariuomenę.
5 Jie ateina iš tolimos šalies,
nuo dangaus krašto:
VIEŠPATS ir jo įpykio įrankiai,
kad nusiaubtų visą šalį.

6 Klykite, nes arti VIEŠPATIES
diena!
Ji ateis kaip sunaikinimas
nuo Visagalio.
7 Todėl visos rankos suglebs
ir kiekviena žmogaus širdis
sutirps,
8 ir jie išsigąs.
Traukuliai ir gimdymo
skausmai juos suims,
kaip gimdanti jie raitysis.
Vienas į kitą žiūrės apstulbę.
Liepsnoją veidai bus jų
veidai.

9 Štai ateina VIEŠPATIES diena,
žiauri,
su įniršiu ir rūstybės
įkarščiu,
kad paverstų žemę dykuma
ir jos nusidėjėlius
išnaikintų iš jos.
10 Nes dangaus žvaigždės ir jo
sietynai
nebežibės,
tamsi bus saulė tekėdama,
ir mėnulis nebespindės.

11 Tuomet aš bausiu pasaulį už jo
piktybę
ir piktadarius—už jų kaltę;
padarysiu galą išdidžiųjų
puikybei
ir tironų didystę
nužeminsiu.
12 Padarysiu žmones retesnius už
grynąjį auksą
ir Adomo vaikus—už Ofyro
auksą.

13 Todėl aš sudrebinsiu dangų,
o žemė virpėdama pajudės
iš savo vietos
dėl kariuomenių VIEŠPATIES
įtūžimo
jo rūstybės užsidegimo
dieną.
14 Tada kaip išvaikytos gazelės
ar kaip avys, kurių niekas
nesurenka,
kiekvienas grįš į savo tautą
ir kiekvienas bėgs į savo
šalį.
15 Kiekvienas, kurį užtiks, bus
perveriamas,
ir kiekvienas, kurį pagaus,
kris nuo kalavijo.
16 Jų vaikai bus triuškinami jų
akyse,
jų namai apiplėšiami ir jų
žmonos
prievartaujamos.

17 Štai aš sukelsiu prieš juos
medus,
kurie nevertina sidabro
ir nemėgsta aukso.
18 '[Jų] lankai sutriuškins
jaunikaičius'[1],
ir įsčių vaisiaus jie nesigailės;
vaikų nebus gaila jų akiai.

19 Ir atsitiks Babilonui, karalysčių
puošmenai,
kaldėjų puikiajai
gražmenai,
kaip Sodomai ir Gomorai,
kai Dievas jas sugriovė.
20 Jis niekad nebebus apgyventas,
niekas nebeįsikurs jame per
kartų kartas.

---

1 M; arba (plg. GS): Ir jaunikaičių lankai bus triuškinami

Nebepasistatys ten palapinės
arabas,
ir piemenys neguldys ten
[savo bandų].
21 Tik ⌜dykumų žvėrys⌝[1] ten gulės,
ir jų namai bus pilni
apuokų;
gyvens ten stručiai
ir ožio pavidalo velniai ten
šoks.
22 Hienos staugs jo pilyse
ir šakalai—
pasilinksminimo
rūmuose.
Priartėjo jo laikas,
ir jo dienos nebus
prailgintos.

6 Joel 1, 15 10 Ezek 32, 7; Mt 24, 29; Mk 13, 24–25; Lk 21, 25; Apr 6, 12–13; 8, 12 19 Pr 19, 24 21 Apr 18, 2

14 Nes VIEŠPATS pasigailės Jokūbo,
vėl išsirinks Izraelį ir juos perkels
į jų šalį. Ateiviai prisijungs prie jų; jie
prisiglaus prie Jokūbo namų. 2 Tautos
juos parves į jų vietą, o Izraelio namai
juos pasisavins tarnais ir tarnaitėmis
VIEŠPATIES šalyje. Jie paims į nelaisvę
tuos, kurie juos buvo paėmę į nelaisvę, ir
valdys savo prispaudėjus.

Pasaulio valdovo nupuolimas ir Babilono galas

3 Kai VIEŠPATS tau suteiks
atilsį po tavo skausmo, po tavo nerimo ir
po tavo slogios baudžiavos, kurią tu ėjai,
4 tada užtrauksi šitą pašaipos dainą
prieš Babilono karalių ir sakysi:

„Kaip gavo galą prispaudėjas,
pasibaigė šėlimas[2]!
5 VIEŠPATS sulaužė nusikaltėlių
brūklį,
valdovų lazdą,
6 nirtulingai daužiusią tautas
nesiliaujančiais kirčiais,
rūsčiai mindžiojusią nacijas,
jas negailestingai
persekiodama.
7 Ilsisi rami visa žemė;
jie pratrūksta džiūgavimu.
8 Net ėgliai džiaugiasi dėl tavęs,
Lebanono kedrai:
‚Nuo tada, kai atsigulei,
nebeužlipa
pas mus kirtėjas‘.
9 Šeolis apačioje sujudo dėl tavęs,
kad pasitiktų ⌜tave atėjusį⌝[3],
pažadino dėl tavęs šešėlius[4],
visus žemės vadus[5],
pakėlė nuo jų sostų
visus nacijų karalius.
10 Jie visi užtraukia[6]
ir tau sako:
‚Ir tu esi nusilpnintas, kaip ir
mes,
sulygintas su mumis!
11 Nustumta į šeolį tavo puikybė,
tavo arfų skambesys.
Po tavim kirmvarpų patalas,
o tavo antklodė—kirminai‘.

12 Kaip nupuolei iš dangaus
tu, ⌜ryto žvaigžde⌝[7], aušros
sūnau!
Buvai nutėkštas į žemę
tu, kuris sugniuždei visas[8]
nacijas!
13 O tu buvai sakęs savo širdyje:
‚Į dangų užžengsiu,
viršum Dievo žvaigždžių
pakelsiu savo sostą
ir atsisėsiu ant susirinkimo
kalno
žiemių tolimiausiose
srityse!
14 Užžengsiu į debesų aukštybes,
susilyginsiu su
Aukščiausiuoju!‘
15 Tačiau tu nustumiamas į šeolį,
į giliausias duobės sritis.
16 Kas pamatys tave, atidžiai
stebės tave,
įdėmiai žiūrės į tave:
‚Ar tai tas vyras, kuris sujudino
žemę,
kuris sukrėtė karalystes,
17 kuris padarė iš pasaulio tarsi
dykumą
ir sugriovė jo miestus,

1 Arba: demonai
2 Q[a], plg. GS.

3 Lit. tavo atėjimą
4 T. y. mirusiųjų dvasias
5 Lit. ožius
6 pašaipos dainą
7 M; GV: šviesnešy
8 G

savo belaisvių nepaleido
namo?
18 Visi tautų karaliai
guli garbingai, kiekvienas
savo namuose,
19 o tu esi numestas, be kapo,
kaip ⌜nelaikšis, kuriuo⌝[1]
bodisi,
apdengtas užmuštaisiais,
kalavijo pervertaisiais,
kaip sumindytas lavonas.
20 ⌜Su tais, kurie nužengia į duobės
akmenis⌝[2],
tu nesusivienysi kape,
nes pražudei savo šalį,
išžudei savo tautą.
Niekas per amžius nebeminės
piktadarių giminės[3]".

21 Paruoškite jo sūnums skerdyklą
už jų tėvų kaltę,
kad jie nepakiltų ir
nenukariautų žemės
ir nepripildytų pasaulio
paviršiaus miestais!

22 „Aš pakilsiu prieš juos,—sako
kariuomenių VIEŠPATS.—Aš iš-
naikinsiu Babilono vardą ir liekaną,
atžalą ir kamieną,—sako VIEŠPATS.
23—Jį padarysiu ežių nuosavybe bei
nendrėtomis pelkėmis ir jį nušluosiu
sunaikinimo šluota",—sako kariuomenių
VIEŠPATS.

12 Apr 8, 10; 9, 1 **13–15** Mt 11, 23; Lk 10, 15 **23** Jez 47, 1–15; Jer 50, 1—51, 64

VIEŠPATIES nepakeičiamas nutarimas

24 Kariuomenių VIEŠPATS
prisiekė, tardamas:
„Iš tiesų, kaip sumaniau, taip
bus,
ir kaip nutariau, taip įvyks:
25 aš sudaužysiu Asiriją savo
šalyje
ir ant savo kalnų ją
sutrypsiu!"
Tada nuo jų bus nutrauktas jos
jungas,
ir jos našta nuo jų[4] peties
nuimta.

26 Šitoks yra sumanymas,
padarytas visai žemei,
ir šita yra ranka,
ištiesta ant visų tautų.
27 Nes kariuomenių VIEŠPATS tai
sumanė—
kas gali tai sutrukdyti?
Ir jo ranka ištiesta—
kas gali ją sulenkti?

24–27 Jez 10, 5–34; Nach 1, 1—3, 19; Sef 2, 13–15

Pranašystė prieš filistinus

28 Karaliaus Achazo mirties
metais buvo paskelbta
šita ištarmė:
29 „Nesidžiauk tu, visa Filistija,
kad sulūžo lazda, kuri mušė
tave!
Nes iš gyvatės šaknies išeis
angis,
o tosios vaisius bus
skraiduolis slibinas.
30 Tada ganysis menkiausieji[5],
ir vargšai saugiai gulės.
⌜Tas numarins⌝[6] badu tavo šaknį,
net tavo likutį nužudys.
31 Kaukite, vartai! Šauk, mieste!
Nusimink tu, visa Filistija!
Nes iš šiaurės ateina dūmai,
ir nėra atsilikusio nuo jo
gretų.
32 Tai ką atsakys tautos
pasiuntiniams?—
‚VIEŠPATS įkūrė Şijoną,
ir joje[7] ras prieglaudą jo
tautos nuskurdėliai'".

28 2 Kar 16, 20; 2 Kron 28, 27 **29–31** Jer 47, 1–7; Ezek 25, 15–17; Joel 3, 4–8; Am 1, 6–8; Sef 2, 4–7; Zach 9, 5–7

Apie Moabą

15 Ištarmė apie Moabą.
Iš tikrųjų per naktį buvo
nusiaubtas,
sunaikintas[8] Moabo Aras.

---

1 Sym T; G: maita, kuria; M: atžala, kuria
2 Atkelta iš 19 skn.
3 Arba: palikuonių
4 GLatSyh STV; M: jo
5 Lit. menkųjų pirmagimiai; arba rk: menkieji kaip ėriukai
6 GT; M: Aš numarinsiu
7 Q[a]: jame (t.y. Viešpatyje)
8 Lit. nutildytas

Iš tikrųjų per naktį buvo
nusiaubtas,
sunaikintas Moabo Kyras.
2 ⸢Užlipo duktė Dibona⸣[1]
į aukštumas raudoti;
dėl Nebo ir Medebos
Moabas klykia.
Visos jo galvos plikos,
kiekviena barzda nuskusta.
3 Jo gatvėse jie apsijuosę ašutine,
ant jo stogų ⸢jie rauda⸣[2],
ir jo aikštėse kiekvienas klykia,
išsekęs nuo verksmo.
4 Šaukėsi pagalbos Chešbonas ir
Elealė;
iki Jahaşo buvo girdimas jų
balsas.
Todėl drebėjo[3] Moabo strėnos[4],
jo siela krūpčiojo.
5 Mano širdis šaukia pagalbos
Moabui.
Jo pabėgėliai pasiekia
Şoarą,
Eglat-Šelišiją.
Juk Luchito įkalne
su verksmu lipa aukštyn;
juk kelyje į Choronaimą
jie kelia žūties šauksmą.
6 Juk Nimrimo vandenys
virsta tyrlaukiais.
Juk nudžiūvo žolė, nuvyto
želmenys,
žalumynų nebėra.
7 Todėl atsargas, kurių buvo
pasidarę,
ir savo santaupas
per Jovarų upelį
jie nešasi.
8 Tikrai aplėkė pagalbos
šauksmas
Moabo sritį;
Eglaimą pasiekia jo klyksmas,
ir Beėr-Elimą—jo klyksmas.
9 Iš tiesų Dimono[5] vandenys pilni
kraujo.
Tačiau aš atvedu ant
Dimono kai ką daugiau:
liūtą Moabo ištrūkusiesiems
ir šalies[6] likučiui.

16 Siųskite avinėlį
⸢nuo šalies valdovo⸣[7],
⸢nuo dykumos uolos⸣[8]
į dukters Şijonos kalną.
2 Ir atsitiks: kaip nulekią
paukščiai,
išbaidyti iš lizdo,
bus Moabo dukterys
prie Arnono brastų.
3 „Duok patarimą,
padaryk sprendimą,
mesk kaip naktis savo šešėlį
per patį vidudienį!
Paslėpk išsklaidytuosius,
pabėgėlio neišduok!
4 Tegul glaudžiasi pas tave
Moabo išsklaidytieji!
Būk jiems slėpynė
nuo naikintojo!“

Kai pasiliaus spaudimas,
pasibaigs naikinimas,
pranyks mindžiotojas iš
šalies,
5 tai bus tvirtai pastatytas
ištikimas sostas
ir jame nuolat sėdės
Dovydo palapinėje
teisėjas, siekiąs to, kas teisu,
ir skubiai atstatąs
teisingumą.

6 Mes girdėjome apie Moabo
puikybę,
labai išdidusią,
apie jo išdidumą, puikybę ir
pasipūtimą.
⸢Jo pagyrūniška kalba—
netiesa⸣[9].
7 Todėl Moabas kaukia dėl
Moabo,
jis visas kaukia.
Kir-Chareseto džiovintų
vynuogių pyragaičius
⸢jie, visiškai pritrenkti,
apdejuoja⸣[10].

8 Nes nuvyto Chešbono terasos,
Sibmos vynmedžiai.

---

1 STJer 48, 18; M: Jis užlipo į namus, ir Dibona
2 Rk.; G: mušasi į krūtinę gedėdami
3 Rk.; M: pakėlė šauksmą
4 G; M: ginkluotieji
5 Q^a V: Dibono; plg. S
6 Arba: Admos; plg. G
7 Arba: šalies valdovui (lit. šalies valdovo)
8 Arba: iš dykumos Selos
9 Arba: Tokia nebuvo jo galia.
10 M_gT.; M: jūs...apdejuojate

Tautų valdovai
nulaužė jos rinktinius
vynmedžius.
Jazerį jie[1] pasiekė,
nuklydo į dykumą.
Jų šakos vešėjo,
išsiplėtė iki jūros.
9 Todėl verkiu, kaip Jazeris
verkia,
dėl Sibmos vynmedžių.
Vilgau savo ašaromis tave,
Chešbone ir Eleale,
nes tavo vasaros vaisius ir tavo
pjūtį
užpuolė [nugalėtojo]
šauksmas.
10 Nuvalomi džiaugsmas ir
džiūgavimas
nuo vaismedžių sodo.
Vynuogynuose nebekrykštauja
ir nebešūkauja iš
džiaugsmo.
Vyno spaudyklose
nebemindžioja
spaudėjas;
⌜spaudėjų šūkavimas
nutildytas⌝[2].
11 Todėl mano viduriai vaitoja
kaip lyra dėl Moabo
ir mano vidus—dėl Kir-
Chereso.
12 Kai Moabas pasirodys,
kai jis nusivargins ant
kulto aukštumos
ir ateis į savo šventovę melstis,
jis nieko neįstengs.
13 Šitoks yra tas žodis, kurį
VIEŠPATS kadaise kalbėjo apie Moabą.
14 O dabar VIEŠPATS kalba, sakydamas:
„Per trejus metus, prilygstančius
samdinio[3] metams, bus suniekinta
Moabo garbė su visa [jo] didžiule minia,
o likutis bus mažutėlis, bejėgis“.

15, 1—16, 14 Jez 25, 10–12; Jer 48, 1–47; Ezek 25, 8–11; Am 2, 1–3; Sef 2, 8–11

Damasko žlugimas ir Izraelio galas

17 Ištarmė apie Damaską.
„Štai Damaskas liausis buvęs
miestas
ir bus tik griuvėsių krūva.
2 Bus palikti Aroerio miestai.
Jie atiteks bandoms;
jos gulinės, ir niekas jų
nebaidys.
3 Pradings tvirtovė iš Efraimo
ir karalystė iš Damasko,
ir Aramo liekana
bus kaip izraelių ‚šlovė‘“,—
sako kariuomenių VIEŠPATS.

4 „Ir tą dieną atsitiks,
kad sumenkės Jokūbo
garbė
ir jo kūno riebalai sumažės.
5 Tada bus taip, kaip kad pjovėjas
suima į kuokštą
stovinčius javus
ir jo ranka nupjauna
varpas.
Tada bus taip, kaip kad
rankioja varpas
Refaimo slėnyje.
6 Iš jo mat teišliks parankos,
kaip kad nukračius
alyvmedį:
dvi trys prinokusios alyvos
viršutinėse šakose,
keturios penkios ⌜vaisių
nešančiose⌝[4] šakose“,—
sako VIEŠPATS, Izraelio
Dievas.

7 Tą dieną žmogus žvelgs į Tą,
kuris jį padarė, ir jo akys žiūrės į Izraelio
Šventąjį. 8 Jis nebežvelgs į aukurus, savo
rankų padarą, ir nebežiūrės į tai, ką
padarė jo pirštai: nei į ašeras, nei į
smilkomuosius aukurus.
9 Tą dieną jo sutvirtinti miestai
bus kaip ⌜chivų ir amoriečių⌝[5] palikti
[miestai], kuriuos jie paliko bijodami
izraelių, ir jie pavirs dykuma.

10 Kadangi tu[6] pamiršai Dievą,
kuris tave išgelbsti,
ir neatsiminei Uolos,
teikiančios tau
prieglaudą,
todėl, nors ir pasodinsi
„Mylimajam“ sodelių

1 T.y. vynmedžiai
2 G; M: spaudėjų šūkavimą aš nutildžiau
3 Arba: samdyto kario
4 Q[a]; M: jos vaisių nešančiose
5 G
6 T. y. Jeruzale

ir juos apsėsi svetimam
[dievui] skirtais daigais,
11 nors ir išauginsi tą dieną, kai
būsi pasodinęs,
ir išželdinsi jau rytą, kai
būsi pasėjęs,
pranyks derlius ligos
ir nepagydomo skausmo
dieną.

1–3 Jer 49, 23–27, Am 1, 3–5, Zach 9, 1

Tautų antpuolis

12 O, daugelio tautų ūžimas!
Jos ūžia, kaip marios ūžia.
Ir nacijų šniokštimas! Jos
šniokščia,
kaip galingi vandenys
šniokščia.
13 Nacijos šniokščia, kaip gausingi
vandenys šniokščia.
Jis ją[1] subara,
ir ji bėga tolyn;
ją nuveja kaip vėjas pelus
kalnuose
ir kaip audra vėjaričius.
14 Vakare—štai ūmus išgąstis!
Prieš rytui išauštant, jos
jau nebėra!
Toks likimas tų, kurie mus
apiplėšia,
ir dalia tų, kurie mus
apgrobia.

Ištarmė apie Kušą

18 O, sparnuotų laivelių šalie,
kuri tįsai palei Kušo upes,
2 kuri siunti per jūrą
pasiuntinius,
papiruso valtyse viršum
vandenų!
Eikite jūs, greiti pasiuntiniai,
į naciją, aukštaūgę ir
dailiaodę,
į tautą, kurios visur bijomasi,
naciją, labai stiprią ir
pavergiančią,
kurios šalį išraižo upės!

3 Visi pasaulio gyventojai,
jūs, kurie gyvenate žemėje,
iškėlus vėliavą ant kalnų,
žiūrėkite,
sugaudus ragui,
klausykitės!

4 Tikrai, taip VIEŠPATS man
pasakė:
„Ramiai aš žiūriu iš savo
buveinės
kaip mirguliuojanti kaitra
saulei šviečiant,
kaip rasos debesis ʳpjūties
dienąˀ[2]“.
5 Nes pirm pjūties, nužydėjus
ir žiedams pavirtus į
nokstančias vynkekes,
jis nupjaustys atvašas
vynpeiliais
ir kerojančias ataugas
pašalins, nugnaibys.
6 Jos visos bus paliktos kalnų
plėšriems paukščiams
ir žemės žvėrims.
Vasarōs ant jų plėšrieji
paukščiai,
ir visi žemės žvėrys ant jų
žiemos.

7 Tuo metu bus nešamos dovanos
kariuomenių VIEŠPAČIUI nuo tautos,
aukštaūgės ir dailiaodės, nuo tautos,
kurios visur bijomasi, giminės, stiprios ir
pavergiančios, kurios šalį išraižo upės, į
kariuomenių VIEŠPATIES vardavietę, į
Şijonos kalną.

1–7 Şef 2, 12

Egipto suirutė

19 Ištarmė apie Egiptą.
Štai VIEŠPATS važiuoja ant
greito debesies
ir atvyksta į Egiptą.
Dreba nuo jo Egipto dievaičiai,
ir Egipto širdis tirpsta jo
viduje.
2 „Aš sukurstysiu egiptietį prieš
egiptietį,
ir jie kovos vienas prieš
kitą
ir kiekvienas prieš savo artimą,
miestas prieš miestą,
karalystė prieš karalystę.
3 Sutriks Egipto dvasia jo viduje,
ir jo sumanymą sujauksiu,
taip kad jie klausis dievaičių,
mirusiųjų dvasių,
mediumų ir žynių patarimo.
4 Aš atiduosiu Egiptą
į griežto valdovo ranką,

1 T. y. Asirijos kariuomenę

2 GSV; M: per pjūties karštymetį

ir stiprus karalius juos
valdys",—
sako Valdovas,
kariuomenių
VIEŠPATS.

5 Išseks jūros vandenys,
upė išdžius ir pasidarys
sausa.
6 Ims dvokti kanalai,
nuseks ir išdžius Masoro
šakos.
Nendrės ir meldai supus,
7 ir papirusai ⌜prie Nilo⌝[1],
Nilo žiotyse.
Ir visa Nilo apsėta žemė
išdžius, bus nupūsta, ir jos
nebebus.
8 Tada dejuos ir liūdės žvejai,
visi, kurie meta į Nilą
meškerę;
tie, kurie išskečia tinklą ant
vandens paviršiaus,
sunyks.
9 Bus nusiminę tie, kurie
apdirbinėja linus,
šukuotojos ir baltos drobės
audėjai.
10 Jo[2] audėjai bus prislėgti,
visi samdiniai giliai
nuliūdę.

11 Tikri kvailiai Soano
kunigaikščiai;
Faraono išminčiai,
patarėjai—
jų[3] patarimas kvailas.
Kaip jūs galite sakyti Faraonui:
„Išminčių mokinys[4] aš esu,
senovės karalių mokinys!"?
12 Kurgi jie yra, tavo išminčiai?
Tegul jie tau paskelbia ir
praneša,
ką kariuomenių VIEŠPATS yra
nutaręs
prieš Egiptą!
13 Sukvailėjo Soano kunigaikščiai,
leidosi apgaunami Nofo
kunigaikščiai;
suklaidino Egiptą
jo padermių vadai.
14 VIEŠPATS įmaišė į jų[5] vidų
iškreipto sprendimo dvasią,
tad jie verčia Egiptą klydinėti
visur, ką jis daro,
kaip kad girtas svyrinėja
savo vėmaluose.
15 Ir Egiptui nepadės joks
veiksmas, kad ir kas jį
darytų—
„galva" ar „uodega",
„palmės šakelė" ar
„nendrė".

Egipto ateitis

16 Tą dieną egiptiečiai pasidarys
kaip moterys. Jie krūpčios ir drebės iš
baimės dėl kariuomenių VIEŠPATIES
rankos mosavimo, kuria jis mosuos prieš
juos. 17 Taip Judo šalis taps
egiptiečiams sugėdinimu: kada tik jiems
ją primins, jie drebės dėl kariuomenių
VIEŠPATIES nutarimo, kurį jis padarė
prieš juos.
18 Tą dieną bus Egipto šalyje penki
miestai, kalbą Kanaano kalbą ir
prisiekią atsiduoti kariuomenių
VIEŠPAČIUI. [Jų] vienas bus vadinamas
„saulės miestu"[6].
19 Tą dieną bus aukuras
VIEŠPAČIUI Egipto šalies viduje ir
akmeninis paminklas VIEŠPAČIUI prie
jo sienos. 20 Ir jis taps ženklu ir
liudytoju kariuomenių VIEŠPAČIUI
Egipto šalyje: kai jie šauksis
VIEŠPATIES dėl prispaudėjų, jis atsiųs
jiems gelbėtoją ir teisėją, ir tas juos
išgelbės. 21 Taip VIEŠPATS apsireikš
egiptiečiams, ir egiptiečiai tą dieną
pažins VIEŠPATĮ. Jie [jam] tarnaus
pjaunamosiomis ir javienių aukomis,
duos VIEŠPAČIUI įžadų ir [juos] ištesės.
22 VIEŠPATS suduos egiptiečiams
pagydomą smūgį: jie kreipsis į
VIEŠPATĮ, ir jis išklausys jų
prašymus ir juos pagydys.

1 ~ G
2 T.y. Egipto
3 G; ~ M
4 Lit. sūnus
5 G; M: jo (t. y. Egipto)
6 T. y. Heliopoliu

23 Tą dieną eis vieškelis iš Egipto į
Asiriją. Asirai ateis į Egiptą, ir
egiptiečiai—į Asiriją, ir egiptiečiai
drauge su asirais garbins [VIEŠPATĮ].
24 Tą dieną Izraelis bus trečias
šalia Egipto ir Asirijos—palaima vidury
žemės, 25 kurią[1] bus palaiminęs
kariuomenių VIEŠPATS, sakydamas:
„Tebūnie palaiminti mano tauta Egiptas
ir mano rankų darbas Asirija, ir mano
paveldas Izraelis!“

1–25 Jer 46, 2–26; Ezek 29, 1—32, 32

Jezajas vaikščioja nuogas ir basas

20 Tais metais, kuriais tartanas[2],
Asirijos karaliaus Sargono
pasiųstas, atvyko į Ašdodą, kariavo su
Ašdodu ir jį paėmė—2 tuo metu
VIEŠPATS kalbėjo per Amoso sūnų
Jezają, sakydamas:

„Eik, nusirišk ašutinę
nuo savo strėnų
ir savo kurpes nusiauk
nuo kojų!“

Ir jis taip padarė: vaikščiojo nuogas ir
basas. 3 Tada VIEŠPATS *tarė:* „Kaip
mano tarnas Jezajas trejus metus
vaikščiojo nuogas ir basas kaip ženklas
ir įspėjimas Egiptui ir Kušui, 4 taip
Asirijos karalius nusivarys Egipto
belaisvius ir Kušo tremtinius, jaunus ir
senus, plikus ir basus, ir su apnuogintais
sėdmenimis, Egipto [atidengta] nuogybe.
5 Tada jie nusigąs ir gėdysis dėl Kušo,
savo vilties, ir dėl Egipto, kuriuo
didžiavosi. 6 Ir šito pajūrio gyventojai tą
dieną sakys: ‚Štai taip atsitiko mūsų
vilčiai, pas kurią bėgome pagalbos,
norėdami išsigelbėti iš Asirijos
karaliaus! Tai kaip begalėsime ištrūkti
mes patys?‘“

Babilono žlugimas

21 Ištarmė apie dykumą[3].
Kaip audros,
siaučiančios per Negebą,
tai[4] ateina iš dykumos,
iš baisios šalies.
2 Šiurkštus regėjimas
buvo man apreikštas:
klastingasis elgiasi klastingai
ir naikintojas naikina.
„Pakilk, Elame!
Apgulk, Medija!
Visam jo[5] dūsavimui
aš padarysiu galą!“

3 Todėl mano strėnos
sopulių varstomos;
skausmai mane suėmė,
kaip gimdančios skausmai.
Sumišau nuo to, ką girdžiu,
apstulbau nuo to, ką regiu.
4 Sutriko mano širdis,
šiurpas pagavo mane.
Mano taip mielą prieblandą
jis man pavertė siaubù .

5 Paruošia stalą,
patiesia kilimus,
valgo, geria—
„Kelkitės, kunigaikščiai,
patepkite skydą!“

6 Nes taip man pasakė Viešpats:
„Eik, pastatyk žvalgą!
Tegul jis praneša, ką mato!
7 Ir jei jis išvys kovos vežimus,
įkinkytų žirgų poras,
⌜virtinę asilų⌝[6],
⌜virtinę kupranugarių⌝[7],
tegul jis atidžiai dėmisi,
labai atidžiai!“

8 Tada sušuko žvalgas[8]:
„Žvalgykloje, Viešpatie,
aš be perstojo
stovėjau dieną,
ir savo poste
aš ėjau sargybą
per ištisas naktis.
9 Ir štai ateina
virtinė vyrų,
įkinkytų žirgų poros“.

Tada atsiliepdamas vienas tarė:
„Krito, krito Babilonas,
ir visi jo dievų atvaizdai
sudaužyti [ir numesti] į
žemę!“

1 G; M: kurį (t. y. Izraelį)
2 T. y. Asirijos vyriausiasis kariuomenės vadas
3 G; M: jūros dykumą
4 T.y. invazijos kariuomenė ar žinia apie invaziją
5 T. y. Babilono
6 Q^a Vrs: jojančius asilais
7 Q^a Vrs: jojančius kupranugariais
8 Q^a S; M: liūtas

10 O tu, mano iškultoji [tauta],
mano klojimo vaike!
Ką išgirdau
iš kariuomenių
VIEŠPATIES,
Izraelio Dievo,
jums paskelbiau.

9 Apr 14, 8; 18, 2

Ištarmė apie Dūmą

11 Ištarmė apie Dūmą.
Man šaukia iš Seyro:
„Sarge, kiek dar liko nakties?
Sarge, kiek dar liko
nakties?“
12 Sargas atsako:
„Atėjo rytas,
bet dar naktis.
Jei norite klausti, klauskite,
ateikite dar kartą!“

Dedaniečiai ir kėdariečiai

13 ⌜Ištarmė apie Arabiją⌝[1].
Krūmokšniuose, tyruose,
nakvojate,
dedaniečių karavanai.
14 Pasitikdami ištroškusius,
atneškite vandens!
Tėmos šalies gyventojai,
pasitikite pabėgėlius su
jiems reikalinga duona!
15 Nes nuo kalavijų jie pabėgo,
nuo ištraukto kalavijo,
nuo įtempto lanko
ir nuo kovos smarkumo.

16 Nes taip man pasakė Viešpats:
„Dar vieneri metai, prilygstantys
samdinio metams, ir pasibaigs visa
Kėdaro šlovė. 17 Ir kėdariečių karžygių
lankų skaičiaus likutis sumažės“, nes
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kalbėjo.

Jeruzalės nerūpestingumas ir apakimas

22 Ištarmė apie Regėjimo slėnį.
Kas gi tau atsitiko, kad tu visas
užlipai ant stogų,
2 triukšmingas, ūžaująs mieste,
krykštaujanti tvirtove?
Tavo nukautieji ne kalaviju
nukauti
ir ne kovoje žuvę.
3 Visi tavo vadai pabėgo drauge,
⌜buvo sugauti, neiššovus⌝[2] iš
lanko:
visi, kuriuos iš tavųjų užtiko,
buvo sugauti drauge,
nors jie buvo nubėgę toli.
4 Todėl pasakiau: „Žvelkite šalin
nuo manęs—
turiu karčiai verkti!
Nesistenkite manęs guosti
dėl dukters, mano tautos,
sunaikinimo!“

5 Nes subruzdimo, sutrypimo ir
sąmyšio dieną
turėjo Valdovas,
kariuomenių
VIEŠPATS,
Regėjimo slėnyje—⌜klyksmo
pakėlimą⌝[3]
ir pagalbos šauksmą į
kalną.
6 Elamas paėmė strėlinę
su žmonių važiuojamais
kovos vežimais,
raiteliais,
ir Kyras apnuogino skydą.
7 Tavo rinktiniai slėniai
buvo pilni kovos vežimų,
o raiteliai užėmė pozicijas ties
vartais.
8 Taip jis[4] atidengė Judo
priedangą.
Tą dieną tu žvelgei
į Miško namų ginklus.
9 Jūs matėte, kad buvo daug
Dovydo miesto spragų.
Jūs surinkote žemutiniojo
tvenkinio vandenį.
10 Jeruzalės namus skaičiavote
ir nugriovėte namus,
kad padarytumėte sieną
neprieinamą.
11 Jūs įrengėte baseiną tarp abiejų
mūrų
senojo tvenkinio vandeniui.
Tačiau jūs nepažvelgėte į Tą,
kuris ją[5] padarė,
ir To, kuris seniai[6] ją
pavidalino, nematėte.

1 S; M: Ištarmė: tyruose; ~ G

2 M; Rk., plg. T: pasitraukė, neiššovę iš
3 Arba: sienų nuardymą
4 T. y. Dievas (žr. 5 skn.)
5 T. y. Jeruzalę
6 Lit. iš tolo

12 Šaukė Valdovas, kariuomenių VIEŠPATS,
tą dieną
verkti ir gedėti,
nusiskusti galvą ir susijuosti ašutine.
13 Bet štai džiūgavimas ir linksmybė,
galvijų užmušimas ir avių pjovimas,
mėsos valgymas
ir vyno gėrimas.
„Valgykime ir gerkime,
nes rytoj mirsime!"
14 Tačiau apsireiškė mano ausyse kariuomenių VIEŠPATS:
„Iš tiesų šita kaltė
negali būti jums atleista,
iki numirsite!"—
pasakė Valdovas, kariuomenių VIEŠPATS.

13 1 Kor 15, 32

Prieš Šebnos didybės maniją

15 ⌈Prieš Šebną, karaliaus rūmų viršininką⌉[1].
Taip pasakė Valdovas, kariuomenių VIEŠPATS:
„Eik, įeik pas šitą valdytoją
⌈ir jam tark⌉[2]:
16 ‚Kokią teisę tu čia turi ir ką tu čia turi,
kad išsikaldinai čia kapą—
tu, kuris aukštai išsikaldino kapą,
kuris išsikirsdino uoloje buveinę?
17 Štai VIEŠPATS tave numes toli
smarkiu metimu, o vyre,
ir tverte tave nutvers.
18 Jis susuks tave į kamuolį
ir kaip sviedinį [nusvies] į šalį,
išplitusią į abi puses.
Ten tu numirsi,
ir ten bus tavo garbės vežimai[3],—
tu, savo valdovo rūmų gėda!

1 Atkelta iš 15 skn. galo.
2 GSV; ~ M
3 M; G: vežimas

19 Taip aš išstumsiu tave iš tavo tarnybos
ir nuo tavo posto nutrauksiu[4] tave.

Eljakimo pašaukimas ir puolimas

20 Ir tą dieną atsitiks,
kad aš pašauksiu savo tarną
Eljakimą, Chilkijo sūnų,
21 jį apvilksiu tavo rūbu,
tavo juosta tvirtai jį apjuosiu
ir tavo valdžią atiduosiu į jo ranką,
ir jis taps tėvu
Jeruzalės gyventojams
ir Judo namams.
22 Aš padėsiu ant jo peties
Dovydo namų raktą.
Kai jis atrakins, niekas negalės užrakinti;
ir kai jis užrakins, niekas negalės atrakinti.
23 Aš jį įkalsiu kaip kuolą
tvirtoje vietoje,
ir jis taps garbės sostu
savo tėvo namams.
24 Ant jo kabės visas jo tėvo namų
svoris, atžalos ir lapai, visi mažieji indai,
pradedant dubenimis ir baigiant
visokiais ąsočiais'". 25 „Tą dieną,—sako
kariuomenių VIEŠPATS,—kuolas,
įkaltas tvirtoje vietoje, pajudės iš savo
vietos; jis bus nukirstas ir nukris, ir
krovinys, kuris kabėjo ant jo, pavirs
šukėmis, nes VIEŠPATS kalbėjo".

22 Apr 3, 7

Ištarmė apie Tyrą

23 Ištarmė apie Tyrą.
Kaukite, Taršišo laivai,
nes ⌈jūsų uostas⌉[5] sunaikintas!
Parplaukiant iš kitiečių šalies,
jiems tai buvo pranešta.
2 Dejuokite, pajūrio gyventojai,
Sidono pirkliai!
⌈Tavo pasiuntiniai[6] plaukia⌉[7]

4 TSV; G: jis nutrauks
5 Rk., plg. 14 skn.; M: nuo namo
6 T. y. prekybos atstovai
7 Rk., plg. Q^a ; M: kas plaukia per jūrą, pripildo tave ir

3 per daugybę vandenų.
Šichoro javai[1], Nilo derlius,
buvo jo pajamos.
Taip jis tapo tautų
prekiautoju.
4 Gėdykis, Sidone,
nes jūra, jūros tvirtovė,
pasakė:
„Aš neturėjau gimdymo
skausmų
ir nepagimdžiau,
neišauginau jaunikaičių,
neišugdžiau mergaičių“.
5 Kai žinia pasieks Egiptą,
jie raitysis iš skausmo dėl
žinios apie Tyrą.
6 Perplaukite į Taršišą,
kaukite, pajūrio gyventojai!
7 Ar šitas yra jūsų linksmaująs,
⸢senovinės kilmės
[miestas]⸣[2],
kurio kojos jį nunešė
apsigyventi tolumoje?

8 Kas tai sumanė
prieš Tyrą, vainikuotoją,
kurio pirkliai—kunigaikščiai,
kurio prekiautojai gerbiami
žemėje?
9 Kariuomenių VIEŠPATS tai
sumanė,
kad suniekintų visos
gražybės puikybę,
kad nužemintų visus žemės
gerbiamuosius.
10 Dirbk[3] savo žemę,
⸢nes Taršišo laivai⸣[4]
nebeturi statyklos[5] !
11 Jis[6] ištiesė savo ranką ant jūros,
sukrėtė karalystes.
VIEŠPATS davė įsaką apie
Kanaaną,
kad sunaikintų jo tvirtoves.

12 Ir jis tarė:
„Nebesilinksminsi daugiau
tu, prislėgta mergaite,
Sidono dukterie[7]!
Kelkis, perplauk į Kiprą!
Net ten neturėsi atilsio!“
13 Štai kaldėjų šalis! Tai tauta,
kurios nebėra; Asirija ją paskyrė
⸢dykumos žvėrims⸣[8]. Jie[9] pakėlė savo
apgulamuosius bokštus, sugriovė jos
rūmus. Ji[10] ją pavertė griuvėsiais.

14 Kaukite, Taršišo laivai,
nes sunaikintas jūsų
uostas!

15 Ir tą dieną atsitiks, kad Tyras
bus pamirštas septyniasdešimt metų, lyg
per vieno karaliaus amžių. Pasibaigus
septynioms dešimtims metų, Tyrui
atsitiks, kaip sakoma dainoje apie
paleistuvę:
16 „Pasiimk lyrą,
vaikščiok po miestą,
pamiršta paleistuve!
Gerai skambink,
daug dainuok,
kad tave atsimintų!“

17 O septynioms dešimtims metų
pasibaigus, VIEŠPATS susidomės Tyru.
Tada tas sugrįš prie savo paleistuvės
užmokesčio ir paleistuvaus su visomis
pasaulio karalystėmis žemės paviršiuje.
18 Tačiau jo prekybinis pelnas ir jo
užmokestis bus pašvęsti VIEŠPAČIUI.
Jie nebus nei kraunami į sandėlius, nei
taupomi, bet jo pelnas atiteks tiems,
kurie gyvena VIEŠPATIES akivaizdoje,
kad jie sočiai pavalgytų ir puikiai
apsirengtų.

1–18 Ezek 26, 1—28, 19; Joel 3, 4–8; Am 1, 9–10; Zach 9, 1–4; Mt 11, 21–22; Lk 10, 13–14

Pasaulio teismas

24 Štai VIEŠPATS nusiaubia žemę
ir ją paverčia dykuma,
iškraipo jos veidą
ir išblaško jos gyventojus.
2 Ir tai įvyksta kaip pasauliečiui,
taip ir kunigui;
kaip tarnui, taip ir jo
valdovui;

1 Lit. sėkla (t. y. sėjos derlius)
2 Lit. kurio kilmė iš prosenovės
3 G; M: Eik per
4 Rk.; M: kaip Nilas, Taršišo dukterie (t.y. mieste)
5 Arba: prieplaukos
6 T. y. VIEŠPATS
7 T.y. mieste
8 Arba: demonams
9 T. y. asirai
10 T. y. Asirija

kaip tarnaitei, taip ir jos
valdovei;
kaip pirkėjui, taip ir pardavėjui;
kaip skolintojui, taip ir
skolininkui;
kaip paskolos davėjui[1], taip
ir tam, kuris ima iš jo
paskolą.
3 Siaubte nusiaubta žemė
ir plėšte apiplėšta,
nes VIEŠPATS kalbėjo šitą
žodį.
4 Išdžiūvusi, suvytusi žemė,
sunykęs, suvytęs pasaulis,
sunykusi žemės žmonių
aukštuomenė.
5 Žemė sutepta po savo
gyventojais,
nes jie peržengė įstatymus,
apėjo nuostatą,
sulaužė amžinąją sandorą.
6 Todėl prakeikimas ryja žemę,
ir turi kentėti už kaltę tie,
kurie joje gyvena.
Todėl menksta žemės gyventojai
ir lieka maža žmonių.

7 Išdžiūvęs vynas,
sunykęs vynmedis;
dejuoja visi
linksmaširdžiai.
8 Paliovęs būgnų linksmas
mušimas,
nutilęs ūžaujančių
triukšmas,
paliovęs linksminimasis su
lyra.
9 Dainuodami nebegeria vyno;
kartus svaigalas jo
gėrikams.

10 Sugriautas tuštybės miestas,
užremtas[2] kiekvienas
namas, tad niekas
neįeina.
11 Šaukiamasi vyno gatvėse,
pranykusi visa linksmybė,
išėjęs tremtin žemės
džiaugsmas.
12 Mieste telikęs sunaikinimas,
ir apleisti guli sudaužyti
vartai.

13 Iš tiesų taip bus žemės vidury,
tarp tautų,
kaip kad nudaužo alyvmedį,
kaip kad nuraško parankas,
kai vynuogių raškymas
pasibaigęs.

Per skubus džiūgavimas ir neišvengiamas teismas

14 Jie pakels savo balsą,
džiūgaus dėl VIEŠPATIES
didybės,
krykštaus iš vakarų.
15 „Todėl rytuose
garbinkite VIEŠPATĮ,
jūros pakrantėse vardą
VIEŠPATIES,
Izraelio Dievo!“
16 Nuo žemės krašto
išgirdome giesmes:
„Garbė Teisiajam“.

Bet aš tariau: „Galas man!
Galas man!
Vargas man! Klastingieji
elgiasi klastingai,
su klasta apgauna
klastingieji“.
17 Išgąstis, duobė ir žabangai
užeina ant tavęs, žemės
gyventojau!
18 Ir atsitiks:
kas bėgs nuo išgąstingo balso,
įkris į duobę,
o kas išlips iš duobės,
bus žabangų pagautas.
Tikrai langai atsidarys
aukštybėje,
ir sudrebės žemės pamatai.
19 Skilte suskils žemė,
pleišėte supleišės žemė,
siūbuote siūbuos žemė.
20 Svirduliuote svirduliuos žemė
kaip girtas
ir svyruos kaip sarginė[3].
Sunkiai ją prislėgs jos
nusikaltimas,
kad ji puls ir nebeatsikels.

Pasaulio karalysčių galas ir VIEŠPATIES karalystės pradžia

21 Tą dieną atsitiks, kad
VIEŠPATS nubaus aukštybės
kariuomenę aukštybėje ir žemės karalius

1 pasipelnymo tikslais
2 griuvėsiais

3 T. y. lauksargio būdelė ar pastovai

žemėje. 22 Jie bus sugrūsti, kaip sugrūda
belaisvius į duobę, ir užrakinti kalėjime[1],
ir, tik daugeliui dienų praėjus, nubausti.
23 Tada drovėsis mėnulis
ir gėdysis saulė,
nes kariuomenių
VIEŠPATS bus tapęs
karalium
Sijonos kalne ir Jeruzalėje,
ir jo vyresniųjų akivaizdoje
[spindės jo] skaistybė.

Varguolių prieglauda

25 VIEŠPATIE, tu mano Dievas!
Noriu tave aukštinti,
garbinti tavo vardą,
nes tu įvykdei nuostabių
dalykų,
seniai sumanytų, patikimų,
tikrų;
2 nes pavertei miestą į krūsnį,
sutvirtintą miestą
griuvėsiais.
Svetimšalių[2] tvirtovė nebėra
miestas!
Per amžius jo neatstatys!
3 Todėl tave gerbs stipri tauta,
smurtingų nacijų miestai[3]
tavęs bijos,
4 nes tu buvai menkajam
prieglauda,
prieglauda beturčiui jo
varge,
pastogė nuo pylos[4],
pavėsis nuo kaitros.
Mat smurtininkų šniokštimas
yra kaip žieminis lietus,
5 kaip kaitra bevandenėje
šalyje.
Svetimšalių[5] šėlimą tu
numalšinsi,
kaitrą debesies šešėliu;
smurtininkų [pergalės]
daina bus nuslopinta.

Pokylis tautoms

6 Kariuomenių VIEŠPATS
paruoš
visoms tautoms šitame
kalne
riebumynų pokylį—
pokylį su senais vynais,
su riebiais, smegenimis
pagardintais valgiais,
su senais, nuskaidrintais
vynais.
7 Ir jis sunaikins[6] šitame kalne
įkapes[7], į kurias įvyniotos
visos tautos,
drobulę, užklotą ant visų
nacijų.
8 Jis sunaikins mirtį visam laikui.
Valdovas, VIEŠPATS,
nušluostys ašaras
nuo visų veidų,
ir savo tautos gėdą jis pašalins
nuo visos žemės,—
nes VIEŠPATS kalbėjo.

8 1 Kor 15, 54 8 Apr 7, 17; 21, 4

Izraelio padėka ir Moabo sutrypimas

9 Ir tą dieną sakys:
„Štai mūsų Dievas,
kurio laukėme, kad jis
mums padėtų!
Tai VIEŠPATS, kurio laukėme!
Džiūgaukime ir
linksminkimės dėl jo
pagalbos!
10 Iš tiesų VIEŠPATIES ranka
ilsis šitame kalne!“

O Moabas bus sumindžiotas
'savo vietoje'[8],
kaip sumindžioja šiaudų
krūvą mėšlyno srutose.
11 Nors jis ir išskės rankas jose,
kaip plaukiantysis [jas]
išskečia plaukdamas,
tačiau [VIEŠPATS] nužemins jo
puikybę,
nors ir miklūs jo rankų
judesiai.
12 Ir tavo sutvirtintas, aukštai
iškilusias sienas jis
nuvers,
numes žemai, nustums
žemėn, į dulkes.

10–12 Jez 15, 1—16, 14; Jer 48, 1–47; Ezek 25, 8–11; Am 2, 1–3; Sef 2, 8–11

1 T. y. požeminiame kalėjime
2 2Mss G: Įžūliųjų
3 G; M: miestas
4 T. y. smarkaus lietaus su neperstojančiu griausmu
5 G: Įžūliųjų
6 Lit. praris
7 Lit. veidą (t. y. priekinę pusę) įkapių
8 T. y. šalyje, kur jis gyvena

Stiprus ištikimųjų miestas ir aukštai dunksančio miesto nuvertimas

26 Tą dieną šita giesmė bus
giedama Judo šalyje:
„Mes turime stiprų miestą:
apsaugai Jis daro
sienas ir pylimą.
2 Atidarykite vartus,
kad įeitų teisi tauta,
kuri išsaugo ištikimybę!
3 [Jos] būdas tvirtas.
Tu išlaikysi [jai] ramybę—
ramybę, nes ji pasitiki
tavim.
4 Pasitikėkite VIEŠPAČIU per
amžius,
nes [1] VIEŠPATYJE turite
amžiną uolą!
5 Jis juk nužemino aukštumos
gyventojus,
aukštai iškilusį miestą; jis
nuvertė jį.
Jis jį nuvertė žemėn,
jį nustūmė į dulkes.
6 Jį sutrypė koja,
varguolio kojos,
menkųjų žingsniai".

VIEŠPATS—Izraelio gynėjas

7 Teisiojo takas tiesus;
lygus teisiojo kelias, kurį tu
išlygini.
8 Tikrai ant tavo teismų tako,
VIEŠPATIE, mes laukėme
tavęs;
minėti tavo vardą ir atsiminti
tave
ilgisi siela.
9 Mano siela ilgisi tavęs naktį;
tikrai savo dvasia savyje
ieškau tavęs.
Juk kai tavo teismai ištinka
žemę,
pasaulio gyventojai
išmoksta teisybės.
10 Jei pasigailima nusikaltėlio,
jis neišmoksta teisybės;
jis iškraipo, kas žemėje tiesu,
ir nemato VIEŠPATIES
kilnybės.
11 VIEŠPATIE, pakelta tavo
ranka,
tačiau jie nemato.
Tegul jie mato ir susigėsta dėl
[tavo] uolumo tautai,
taip pat ugnis, skirta tavo
priešininkams, tegul
juos suryja!
12 VIEŠPATIE, tu mums suteiksi
ramybę,
nes ir visa, ką turėjome
nuveikti, tu mums
atlikai.
13 VIEŠPATIE, mūsų Dieve, be
tavęs mums viešpatavo
dar kiti valdovai,
tačiau tik tave, tavo vardą,
mes minėjome [girdami].
14 Mirusieji nebeatgys,
šešėliai nebeatsikels!
Iš tikrųjų tu juos nubaudei ir
sunaikinai,
ir išdildei visa, kas tik juos
primena.
15 Tu padauginai tautą,
VIEŠPATIE,
padauginai tautą, pasidarei
garbingas,
praplėtei visas šalies ribas.

16 VIEŠPATIE, bėdoje jie
suieškojo tave,
varžtuose tavo drausmė
juos spaudė.
17 Kaip nėščia, artėjant gimdymui,
raitosi, šaukia savo
skausmuose,
tokie mes tapome dėl tavęs,
VIEŠPATIE.
18 Mes tapome nėšti, raitėmės; kai
pagimdėme, tebuvo
vėjas.
Mes neatnešėme žemei
išgelbėjimo,
ir neužgimė pasaulio
gyventojų.
19 Atgys tavo mirusieji, jų[2] lavonai
atsikels.
Pabuskite[3] ir džiūgaukite[4],
dulkių gyventojai!
Nes tavo rasa yra šviesybių
rasa,

1 M+ Jahe; ~ GS

2 ST; M: mano
3 Q[a] S: Pabus
4 Q[a] GST: džiūgaus

ir žemė išmes[1] šešėlius.

20 Eik, mano tauta, įeik į savo
kambarius
ir užsirakink duris paskui
save!
Pasislėpk trumpą akimirksnį,
kol praeis įniršis!
21 Nes štai VIEŠPATS išeina iš
savo vietos
bausti žemės gyventojų už
jų kaltę.
Tada žemė atidengs savo kraują
ir nebeuždengs savo
užmuštųjų.

11 Hbr 10, 27

VIEŠPATS nugali slibiną

27 Tą dieną VIEŠPATS nubaus
savo aštriu, dideliu ir
stipriu kalaviju
Leviataną, greitai šliaužiančią
gyvatę,
Leviataną, susiraičiusią
gyvatę;
jis nužudys slibiną,
gyvenantį jūroje.

1 Job 41, 1; Ps 74, 14; 104, 26

Nauja vynuogyno giesmė

2 Tą dieną [Jis sakys]:
„Puikus[2] vynuogynas,
giedokite apie jį!
3 Aš , VIEŠPATS, jo sargas.
Kiekvieną akimirką jį
laistau.
Kad jam nepakenktų,
naktį bei dieną jį saugau.
4 Nebesirūstinu.
O kad ten būtų erškėčių , dagių!
Žygiuočiau į kovą su jais,
juos visiškai sudeginčiau!
5 Kitaip tegul jis [3] tverias mano
apsaugos,
daro taiką su manim,
taiką daro su manim !“.

Izraelio žydėjimo metas ir sutvirtinto miesto ištuštėjimas

6 Ateityje Jokūbas išleis šaknis,
Izraelis žydės ir pumpuruos
ir pasaulio paviršius
pasidarys pilnas vaisių.
7 Ar jis[4] jį[5] mušė, kaip jis mušė jo[6]
mušėją?
Ar jis žudė, kaip buvo
žudomi ⌜jo žudikai⌝[7]?
8 Išvarydamas, ją[8] ištremdamas,
tu bylinėjies su ja.
Jis [ją] nuvarė savo
smarkiu vėju rytvėjo
dieną.
9 Taigi tuo bus atgailauta už
Jokūbo kaltę,
ir ta bus visa jo nuodėmės
pašalinimo išdava:
kai jis padarys visus aukuro
akmenis
kaip sutrintus kalkinius
akmenis,
kai nebestovės ašeros[9] ir
rūkinamieji aukurai.
10 Juk sutvirtintas miestas
vienišas,
apleista vietovė,
ir paliktas kaip dykuma.
Ten ganosi veršis,
ten jis atsigula
ir nuėda jo šakas.
11 Jo šakoms sudžiuvus, jos
nulaužiamos;
atėjusios moterys susikuria
ugnį iš jų.
Ji juk neišmani tauta.
Todėl jos nepasigailės jos
Kūrėjas,
ir jos Tvėrėjas nebus jai
malonus.

Surinkimas ir pargrįžimas

12 Ir tą dieną atsitiks,
kad VIEŠPATS kuls [javus]
nuo Upės[10] tekančios
srovės
iki Egipto upelio.
Tada jūs būsite surinkti

---

1 tartum rijūnas, priverstas paleisti savo grobį iš savo nasrų
2 Kkr. Mss GST; M: Vyno
3 T.y. Izraelio priešas
4 T. y. VIEŠPATS
5 T. y. Izraelį
6 T. y. Izraelio
7 Q[a] , plg.GS; M: ano (t. y. Izraelio mušėjo) nužudytieji
8 Turbūt Samariją (t. y. Samarijos miesto gyventojus)
9 T. y. deivės Ašeros kulto stiebai
10 T. y. Eufrato

vienas po kito, Izraelio
sūnūs.

13 Ir tą dieną atsitiks,
kad bus pučiama į didžiulį
ragą.
Tada pareis dingusieji Asirijos
šalyje
ir išsklaidytieji Egipto
šalyje.
Ir jie garbins VIEŠPATĮ
šventajame kalne,
Jeruzalėje.

Efraimo girtuoklių puikybės vainikas

28 Vargas Efraimo girtuoklių
puikybės vainikui,
vystančioms gėlėms jo
šlovingos grožybės,
esančios ant ⌜vešlaus slėnio⌝[1]
galvos,
vyno apsvaigintų [galvos]!
2 Štai Viešpats turi vieną, stiprų
ir galingą.
Kaip perkūnija su kruša,
kaip naikinanti audra,
kaip sraunių, plūstančių
vandenų liūtis,
jis ranka nutėkš [jį[2]] žemėn.
3 Kojomis bus mindomas
Efraimo girtuoklių
puikybės vainikas.
4 Vystančios gėlės jo šlovingos
grožybės,
esančios ant vešlaus slėnio
galvos,
bus kaip ankstyva figa prieš
vasarą:
kai ją kas pamato,
vos jai patekus į saują, ją
praryja.
5 Tą dieną kariuomenių
VIEŠPATS taps puošniu
vainiku,
puikia girlianda savo
tautos liekanai,
6 teisingumo dvasia tam, kuris
sėdasi teisti,
ir karžygiška jėga tiems,
kurie atremia puolimą
prie vartų.

1 Q[a]: riebių išdidėlių; taip pat 3 skn.
2 T. y. vainiką

Prieš Jeruzalės girtus kunigus ir pranašus

7 Taip pat ir šitie svirduliuoja
nuo vyno
ir sverdinėja nuo svaigalo.
Kunigas ir pranašas
svirduliuoja nuo vyno;
jie apkvaitę nuo vyno,
sverdinėja nuo svaigalo.
Jie svirduliuoja regėdami
[regėjimus],
virtuliuoja darydami
sprendimą.
8 Tikrai visi stalai pilni vėmalų,
nešvarumų; nėra [vienos
švarios] vietos.

9 „Ką jis pamokys žinojimo
ir kam jis išaiškins
apreiškimą?
Nujunkytiems nuo pieno,
atitrauktiems nuo krūtų?
10 Nes [iš jo tegirdi] ⌜ṣav lasav, ṣav
lasav,
kav lakav, kav lakav⌝[3],
truputį čia,
truputį ten“.

11 Iš tikrųjų ⌜mikčiojančiomis
lūpomis⌝[4]
ir svetimkalbiu liežuviu
kalbės šitai tautai
12 tas, kuris buvo jiems
pasakęs:
„Šita yra atilsio vieta.
Leiskite pavargusiems
atsilsėti!
Šita yra poilsio vieta!“
Jie tačiau nenorėjo
klausyti.
13 Taigi VIEŠPATIES žodis jiems
bus
ṣav lasav, ṣav lasav,
kav lakav, kav lakav,
kad jie eidami pargriūtų
atbuli,

3 Jezajo priešininkai jaučiasi kaip maži vaikai, mokytojo mokomi tarti raidyno raides, nuolat jas kartodami. O gal jie, girti, mėgdžioja pranašo kalbos stilių, kuriam būdingos aliteracijos priemonės.
4 Lit. lūpų mikčiojimais; arba: per mikčiojančių lūpų žmones

susikultų, įsipainiotų ir
būtų sugauti.

11–12 1 Kor 14, 21

Kertinis Şijonos akmuo

14 Todėl klausykite VIEŠPATIES
žodžio, išjuokėjai,
valdovai[1] šitos tautos,
gyvenančios Jeruzalėje!
15 Nes jūs sakote:
„Mes sudarėme sandorą su
mirtimi
ir su šeoliu padarėme
sutartį.
Kai užliejąs staigus potvynis
praeis,
jis mūsų nepalies,
nes padarėme melą savo
prieglauda
ir netiesoje pasislėpėme".
16 Todėl taip pasakė Valdovas
VIEŠPATS:
„Štai aš dedu Şijonoje akmenį,
išbandytą akmenį,
brangų[2] pamato kertinį akmenį:
kas tiki, nesijaudina[3].
17 *Aš padarysiu teisę matuokle*
ir teisingumą gulsčiuku.
Kruša nušluos melo prieglaudą,
ir slėpynę vandenys
nuplukdys.
18 Bus panaikinta jūsų sandora su
mirtimi,
ir jūsų sutartis su šeoliu
neišliks.
Kai užliejąs potvynis praeis,
jūs jam tapsite užlaja".
19 Kada tik jis praeis,
jis jus pagaus.
Jis juk rytas po ryto praeis,
dieną bei naktį.
Vienas tik siaubas bus
suprasti, ką girdite.
20 Tikrai lova bus per trumpa
išsitiesti
ir apdangalas per siauras
įsivynioti.
21 Nes kaip prie Perasimo kalno
VIEŠPATS pakils,
kaip Gibeono slėnyje jis
suskas
daryti savo darbą—
keistas bus jo darbas,—
atlikti savo uždavinį—
neįprastas bus jo uždavinys.
22 Taigi dabar nebesityčiokite,
kad nesusiveržtų jūsų
pančiai!
Nes galutinį nuosprendį
girdėjau
iš Valdovo, kariuomenių
VIEŠPATIES, visai
žemei.

16 Ps 118, 22–23; Rom 9, 33; 10, 11; 1 Pet 2, 6 21 2 Sam 5, 20; 1 Kron 14, 11

Viešpaties darbas, palygintas su ūkininko išmintimi

23 Dėkitės į ausis ir klausykite
mano balso,
dėmėkitės ir klausykite
mano kalbos!
24 Argi visą laiką arėjas aria, kad
sėtų,
plėšia ir akėja savo dirvą?
25 Argi, sulyginęs jos paviršių,
jis nebarsto krapų, nesėja
kmynų,
neberia kviečių[4] ir miežių[5]
bei speltų jos pakraštyje[6]?
26 Taip jam nurodė daryti kas
tinka,
jo Dievas jį pamokė.

27 Juk ne kuliamaisiais valkčiais
kulia krapus
ir ne vežimo tekinius suka
ratu ant kmynų,
bet spragilu iškulia krapus,
o kmynus—kultuvu.
28 Javai sutrinami,
bet niekas nekulia jų
be paliovos.
Jei kas paleidžia savo vežimo
tekinius [per juos],
jo arkliai jų[7] nesutrina.

1 Arba: posakininkai
2 M + tvirto (lit. pagrįsto); ~kl. MssG
3 Arba: neveikia skubotai (plg. V); G: nebus sugėdintas; ST: nesibijo
4 M įtrp. soros (?), gal sekančio žodžio dtgr.; ~GS
5 M + nisman (neišaiškintos reikšmės žodį); ~GS
6 Q[a] G; M: pakraščiuose
7 T. y. javų

29 Tai irgi išėjo nuo kariuomenių
VIEŠPATIES.
Jis padarė nuostabų
nutarimą,
parodė didelį išmanumą.

21 2 Sam 5, 20; 1 Kron 14, 11 21 Još 10, 10–12

Arielis spaudžiamas ir nuostabiai išgelbstimas

29 Vargas tau, Arieli[1], Arieli,
mieste, kur Dovydas
stovyklavo!
Dėkite metus prie metų,
tegul skrieja ratu šventės
viena po kitos!
2 Bet aš prispausiu Arielį,
bus gedėjimo bei raudojimo.
Ir ⌜jis man bus⌝[2] kaip „Arielis“[3].

3 Aš pastatysiu ratu[4]
stovyklas prieš tave,
apstatysiu tave sargybos postais
ir pakelsiu prieš tave
apgulos pylimus.
4 Tada tu kalbėsi iš apačios, iš
žemės,
ir dusliai iš dulkių
nuskambės tavo žodis.
Kaip numirėlio dvasios [balsas]
bus tavo balsas iš žemės,
ir iš dulkių šnibždėsi savo
žodį.

5 Bet kaip smulkios dulkės bus
tavo įžūliųjų[5] minia,
kaip išlakiojąą pelai
žiauriaširdžių minia.
Ir tada atsitiks akimirksniu,
staiga:
6 kariuomenių VIEŠPATIES
tu būsi aplankytas
su griausmu, žemės drebėjimu ir
dideliu dundesiu,
su viesulu, audra ir
ryjančios ugnies liepsna.
7 Kaip sapnas, kaip naktinis
regėjimas bus
minia visų tautų,
kariaujančių prieš
Arielį,—
visi, kurie kariaus su juo
bei jo tvirtove ir jį
prispaus.
8 Bus taip, kaip kad alkanas
sapnuoja valgąs,
o ⌜pabudęs tebejaučia alkį⌝[6],
arba kaip kad ištroškęs
sapnuoja geriąs,
o pabudęs jaučiasi nusilpęs
ir ⌜troškulio
nenumalšinęs⌝[7].
Taip atsitiks miniai visų tautų,
kariaujančių prieš Şijonos
kalną.

Apakimas ir girtumas

9 Žiūrėkite apstulbę vienas į kitą
ir nustėrkite iš baimės,
apsiakinkite ir apakite!
Būkite girti, tik ne nuo vyno,
svyruokite, tik ne nuo
svaigalo!
10 Nes VIEŠPATS išliejo ant jūsų
įmygio dvasią,
uždarė jūsų akis, pranašus,
ir jūsų galvas, regėtojus,
apgaubė.
11 Ir pranašystė apie visa tai jums
tapo kaip užanspauduotos knygos
žodžiai. Jei ją paduos mokančiam
skaityti ir sakys: „Prašau tai skaityti!“,
jis atsakys: „Negaliu, nes ji
užantspauduota“. 12 Bet jei paduos
knygą nemokančiam skaityti ir sakys:
‚Prašau tai skaityti!“, jis atsakys:
„Neišmokau skaityti“.

10 Rom 11, 8

Prieš garbinimą vien lūpomis

13 VIEŠPATS tarė:
„Kadangi šita tauta artinosi
savo burna
ir savo lūpomis mane
garbino,
bet savo širdį atitolino nuo
manęs,
ir jų baimė manęs
tapo [vien] atmintinai
išmoktu žmonių įsaku,
14 todėl štai aš ir toliau

1 T. y. Jeruzale
2 Q[a] : tu man būsi
3 Lit. aukuro (arba: Dievo) židinys
4 2 MssG: kaip Dovydas
5 Q[a] ; M: svetimšalių
6 Lit. kai jis pabunda, tuščia jo gerklė
7 Lit. jo gerklė išdžiūvusi

nuostabiai elgsiuos su šita tauta,
nuostabiai ir stebuklingai,
kad pražus jos išmintingųjų išmintis
ir jos gudriųjų gudrybė pasislėps".

13 Mt 15, 8–9; Mk 7, 6–7 14 1 Kor 1, 19

Vargas tiems, kurie slepiasi nuo Dievo

15 Vargas tiems, kurie giliai slepia sumanymą nuo VIEŠPATIES!
Tamsoje vyksta jų darbai,
ir jie galvoja: „Kas mus mato
ir kas žino apie mus?"
16 O, jūsų iškrypimas!
Ar puodžius lygintinas su moliu,
kad darinys tartų darytojui:
„Jis manęs nepadarė",
ir kas nužiesta ⌜iš molio⌝[1]—savo žiedėjui:
„Jis nieko nesupranta"?

Išgelbėjimas arti

17 Argi nepraeis dar tik maža valandėlė,
kol Lebanonas pavirs į vaisių sodą
ir Karmelis bus laikomas giria?
18 Tą dieną [net] kurčiai girdės rašto žodžius
ir, [išlaisvintos] iš juodos tamsos, aklųjų akys regės.
19 Tada nuolankieji dar labiau[2] linksminsis VIEŠPAČIU
ir žmonių neturtingiausieji krykštaus dėl Izraelio Šventojo.
20 Nes nebebus tirono ir ateis galas pašaipūnui,
ir bus išnaikinti visi, kurie kėsinasi pikta daryti;
21 kurie bylinėjantis apkaltina žmones,
tam, kuris vartuose ⌜gina teises⌝[3], spendžia žabangus
ir atstumia niekingais įrodymais teisųjį.

22 Todėl taip pasakė VIEŠPATS, ⌜kuris atpirko Abraomą, Jokūbo namams⌝[4]:
„Dabar Jokūbui nebereikės gėdytis ,
ir dabar jo veidas nebeišblykš,
23 nes kai jis išvys savo vaikus,
mano rankų darbą, savo tarpe,
jie laikys šventu mano vardą.
Jie laikys šventu Jokūbo Šventąjį
ir Izraelio Dievo bijosis.
24 Tada tie, kurie klaidžioja dvasia, įgys išmanymo
ir murmėtojai išmoks pamoką".

16 Jez 45, 9

Nelauktina Egipto pagalbos

30 „Vargas atkakliems sūnums,—
sako VIEŠPATS,—
kad jie vykdo sumanymą,
bet ne nuo manęs [išėjusį],
išlieja liejamąją auką,
bet be mano dvasios,
kad krautų
kaltę ant kaltės.
2 Jie leidžiasi į Egiptą,
mano burnos neatsiklausę,
gauti prieglobsčio Faraono apsaugoje,
ieškoti priedangos Egipto šešėlyje.
3 Tačiau Faraono apsauga jums pavirs gėda
ir priedangos ieškojimas Egipto šešėlyje—negarbe.
4 Nors Şoane bus buvę jo[5] kunigaikščiai
ir jo pasiuntiniai pasiekę Chanesą,

1 Q[a]; M: tartų
2 Arba: kartą
3 Lit. išbara

4 Arba rk.: Jokūbo namų Dievas, kuris atpirko Abraomą
5 Judo karaliaus ar Faraono?

5 kiekvienas ⌈liks nusivylęs⌉[1]
tauta, kuri nebus jiems
naudinga.
Ji netinka nei pagalbai, nei
naudai duoti,
tik gėdai ir pajuokai“.

Beprasmis žygis

6 Ištarmė apie Negebo gyvulius:

Per vargo ir suspaudimo šalį,
liūtienių ir riaumojančių[2]
liūtų,
angių ir skraiduolių
gyvačių [šalį],
jie gabena ant asilų nugarų[3]
savo turtus
ir ant kupranugarių kupros
savo lobius
tautai, kuri nenaudinga.
7 Egiptas—jo[4] pagalba
niekam verta ir tuščia.
Todėl šitą pavadinau
„neveikliuoju[5] Rahabu“.

Įsakymas užrašyti

8 Dabar įeik, užrašyk tai
plokštėje prie jų,
į ritinį tai įrašyk,
kad būsimoms dienoms tai būtų
liudytoju[6], visam laikui,
9 nes ji yra priešgyni tauta,
sūnūs melagiai,
sūnūs, kurie nenorėjo klausyti
VIEŠPATIES nurodymo,
10 kurie sakė regėtojams:
„Neregėkite!“
ir pranašams:
„Nepranašaukite mums
tiesos!
Kalbėkite mums kas pataiku,
pranašaukite apgavystes!
11 Nukrypkite nuo kelio,
pasukite iš tako,
liaukitės mūsų akivaizdoj
[kalbėję]
apie Izraelio Šventąjį!“

Sugriuvimo grėsmė

12 Todėl taip pasakė Izraelio
Šventasis:
„Kadangi jūs atmetėte šitą žodį,
pasitikėjote ⌈suktu
prispaudėju⌉[7]
ir juo rėmėtės,
13 todėl jums pasidarys
šitas nusikaltimas
kaip supleišėjęs mūras,
besirengiąs griūti,
išgubęs,
aukštoje sienoje,
kuri sugriūva
staiga, per akimirką.
14 Jos sugriuvimas yra kaip
sudužimas puodžių
ąsočio,
negailestingai sukulto,—
toks, jog neberanda
tarp jo skeveldrų šukės
žarijoms iš židinio išžerti
ar vandens pasisemti iš
klano[8]“.

Jūs nenorėjote

15 Nes taip pasakė Valdovas,
VIEŠPATS, Izraelio
Šventasis:
„Atsigręžimu ir ramumu
jūs būsite išgelbėti,
tylioje laikysenoje ir
pasitikėjime
glūdi jūsų stiprybė.
Tačiau jūs nenorėjote[9],
16 bet sakėte: ‚Ne!
Ant žirgų bėgsime!‘
Todėl jūs bėgsite[10].
‚Ant greitakojų josime!‘
Todėl greiti pasirodys tie,
kurie jus vysis.
17 Vienas tūkstantis [bėgs],
vieno grasinamas;
penkių grasinami, jūs bėgsite,
kol pasiliksite vieniši,
kaip signalinė kartis ant kalno
viršūnės,
kaip vėliavos stiebas ant
kalvos“.

Išgelbėjimo metas

1 Lit Q: bus sugėdintas; K: pasmirs (t.y. pasidarys nekenčiamas) (dėl tautos)
2 Rk.; M: iš jų
3 Lit. pečių
4 Lit. jų (t.y. egiptiečių)
5 Rk.; M: jie —neveiklumas
6 STV; M amžiams

7 Lit. priespauda ir suktybe
8 Arba: baseino
9 atsigręžti nuo pasitikėjimo savim į Dievą
10 gelbėdamiesi

18 Todėl VIEŠPATS laukia, kad
būtų jums malonus,
ir todėl jis keliasi, kad jūsų
pasigailėtų,
nes VIEŠPATS yra teisybės
Dievas.
Laimingi visi, kurie jo
laukia!

19 Juk tau, Şijonos tauta,
gyvenanti Jeruzalėje,
nebereikės verkti!
Jis tikrai bus tau malonus, tau
šaukiantis pagalbos.
Kai tik jis išgirs, tau
atsilieps.

20 Nors Viešpats bus davęs
vargo duonos ir
suspaudimo vandens,
tačiau daugiau nebesislėps tavo
Mokytojas,
ir tavo akys matys tavo
Mokytoją.
21 Tavo ausys girdės žodį,
tau iš užnugario nurodantį:
„Tai tavo kelias; eikite juo“,
kai turėsite pasukti į dešinę
ar į kairę.
22 Tada ⌜tu sutepsi⌝[1] savo sidabru
apmuštus stabus
ir savo auksu aptrauktus
nulietus atvaizdus;
tu juos išmėtysi kaip nešvarų
daiktą,
išmatomis tu jį pavadinsi.

23 Jis duos lietaus tavo sėklai,
kurią pasėsi į dirvą,
ir valgis, dirvos naša,
bus maistingas ir riebus.
Tavo galvijai tą dieną ganysis
plačioje ganykloje,
24 ir jaučiai bei asilai, kurie
apdirba dirvą,
ės pasūdytą kratinį,
kurį vėto vėtykle ir šake.
25 Tada ant kiekvieno aukšto
kalno
ir ant kiekvienos iškilios
kalvos
bus griovių, tekančio
vandens vagų,
didžiųjų žudynių dieną,
bokštams griūvant.
26 Mėnulio šviesa bus kaip saulės
šviesa,
ir saulės šviesa bus septynis
kartus šviesesnė,
kaip septynių dienų šviesa,
tą dieną, kai VIEŠPATS
aptvarstys savo tautos
lūžius
ir jo smūgių padarytas
žaizdas užgydys.

Viešpaties rūstybė Asirijai

27 Štai VIEŠPATIES vardas ateina
iš toli;
dega jo rūstybė, ir ⌜sunki jo
našta[2]⌝[3].
Jo lūpos pilnos prakeikimo,
ir jo liežuvis kaip ryjanti
ugnis.
28 Jo kvapas kaip išsiliejąs upelis,
kuris pasiekia kaklą,—
kad jis sijotų tautas pražūties
sietu
⌜ir įdėtų⌝[4] klaidinantį
brizgilą į tautų nasrus.

29 Giesmę jūs giedosite,
kaip naktį, kai šventinasi
šventei,
ir iš širdies džiaugsitės, kaip tas,
kuris eina su fleita,
kad užliptų į VIEŠPATIES
kalną, prie Izraelio
Uolos.
30 Tada VIEŠPATS duos išgirsti
savo didingą balsą
ir parodys, kaip nusileidžia
jo ranka
su įtūžusia rūstybe ir ryjančios
ugnies liepsna,
su staigia liūtim, perkūnija
ir kruša.
31 Iš tiesų nuo VIEŠPATIES balso
išsigąs Asirija,
kai jis[5] smogs lazda.
32 Ir ⌜ją plaks kiekvienas kirtis
brūklio⌝[6],

1 T. y. padarysi nešventus, GV; M: sutepsite

2 T. y. teismo nuosprendžio ir jo įvykdymo svoris
3 Rk., plg. T; M: naštos sunkumas
4 Rk.
5 T. y. Viešpats
6 Rk., kkr. Mss; M: kiekvienas kirtis pagrįsto (paskirto?) brūklio

kurį VIEŠPATS nuleis ant
jos.
Su tambūrais bei citromis
ir su pašventinimo[1] šokiais[2]
jis kovos prieš juos[3].
33 Nes jau seniai paruošta
ugniavietė,
netgi ji, karaliui ji
prirengta.
Jis padarė ją gilią, plačią.
Jos apskrita įduba—ugniai
su daug malkų.
VIEŠPATIES kvapas tarsi
sieros srovė
ją padegs.

Egiptiečiai—žmonės,ne Dievas

31 Vargas tiems,kurie leidžiasi į
Egiptą pagalbos,
kurie remiasi žirgais,
kurie pasitiki kovos
vežimais,nes jų daug,
ir pakinkytais žirgais, nes
jų labai gausu!
Bet jie nežvelgė į Izraelio
Šventąjį
ir VIEŠPATIES neieškojo.
2 Tačiau ir jis išmintingas ir
atveda nelaimę,
ir savo žodžių nėra
atsiėmęs.
Jis pakils prieš nelabųjų namus
ir prieš ⌜pagalbą darantiems
nedorybę⌝[4].
3 Egiptiečiai—žmonės, ne Dievas,
jų žirgai—kūnas, ne dvasia.
VIEŠPAČIUI ištiesus savo
ranką,
suklumpa padėjėjas ir
parpuola tas, kuriam
padedama.
Kartu jie visi pražūva.

VIEŠPATS nužengia ant Šijonos kovai

4 Nes taip man pasakė
VIEŠPATS:
„Kaip urzgia liūtas
ir liūtukas ant savo grobio,
kai sušaukia prieš jį
piemenų daugybę,—
jų šauksmo jis neišsigąsta
ir nuo jų triukšmo
nesišlieja prie žemės,—
taip kariuomenių VIEŠPATS
nužengs
kovoti ant Šijonos
kalno,ant jos kalvos.
5 Kaip skrajoją paukščiai[5],
taip kariuomenių
VIEŠPATS gins
Jeruzalę—
gindamas išgelbės,
praeidamas[6] išvaduos.

6 Atsigręžkite į tą, kuriam
izraeliai taip smarkiai[7] priešinosi! 7 Iš
tiesų tą dieną kiekvienas numes šalin
savo sidabrinius dievaičius ir savo
auksinius dievaičius, kuriuos jūsų
nuodėmingos rankos jums padarė.

8 Ir Asirija kris ne nuo vyrų
kalavijo,
ne žmonių kalavijas ją ris.
Ji sau bėgs nuo kalavijo,
ir jos jaunikaičiai turės eiti
baudžiavą.
9 Jos uola[8] iš siaubo pradings,
ir nusigandę trauksis nuo
vėliavos jos
kunigaikščiai,
sako VIEŠPATS, turintis ugnį
Šijonoje
ir krosnį Jeruzalėje.

Teisybės karalystė

32 Štai, žiūrėdamas teisumo,
viešpataus karalius,
ir kunigaikščiai valdys,
laikydamies teisingumo.
2 Kiekvienas bus kaip slėptuvė
nuo vėjo
ir kaip pastogė nuo lietaus
su perkūnija,
kaip vandens upeliai sausynėje,
kaip didžiulės uolos
paunksnis ištroškusioje
šalyje.
3 Tada nebebus užklijuotos
matančių akys,

1 T. y. apeigų, kur Dievui pašvenčiama auka, ją mosuojant jo ar aukuro akivaizdoje.
2 Rk; M: kovomis
3 Q dgl. Mss TV; M: ją
4 Arba: nedorybę darančių pagalbininkus
5 gina savo paukščiukus
6 Arba: pagailėdamas
7 Lit. giliai
8 T. y. asirų kariuomenės vadai

ir girdinčių ausys bus
klausios;
4 skubotai veikiančių širdis
supras ir žinos,
ir mikčiojančių liežuvis
sklandžiai kalbės
aiškius [žodžius].
5 Kvailys nebebus vadinamas
kilniu,
ir apie niekšą
nebesakys,kad jis
garbingas.
6 Nes kvailys kalba kvailystę
ir jo širdis rezga[1] pikta,
kad vykdytų bedievystę
ir kalbėtų apie VIEŠPATĮ
kas klaidinga;
kad paliktų alkano alkį
nenumaldytą
ir leistų stokoti gėrimo
trokštančiam.
7 O niekšo priemonės piktos;
jis pramano suktybių,
kad nuskriaustų vargšus
melagingais žodžiais,
net kai beturtis sako
teisybę.
8 Tačiau kilnusis sumano kas
kilnu
ir stoja už tai, kas kilnu.

Įspėjimas nerūpestingoms moterims

9 Nerūpestingos moterys,kelkitės,
klausykitės mano balso!
Dukterys,kurios jaučiatės
saugios,
dėkitės į ausis mano kalbą!
10 Už metų ir dienų
drebėsite jūs,kurios
jaučiatės saugios.
Nes pasibaigs vynuogiavimas,
vaisių rinkimas nebeateis.
11 Krūpčiokite, nerūpestingosios,
drebėkite jūs, kurios
jaučiatės saugios!
Nusivilkite ir apsinuoginkite,
ir apsijuoskite [ašutine]
strėnas!
12 Muškitės[2] į krūtis [gedėdamos]
dėl puikių laukų,
dėl vaisingo vynmedžio,
13 dėl mano tautos dirvos,
kuri apaugs spygliuotais
erškėčiais;
taip, dėl visų džiaugsmo namų,
dėl krykštaujančio miesto!
14 Nes rūmai bus palikti,
miesto bruzdesys nuščiūvęs,
kalva ir sargybos bokštas virtę
lindynėmis per amžius,
laukinių asilų džiaugsmu,
kaimenių ganykla,
15 iki bus išlieta ant mūsų
Dvasia iš aukštybės.
Tada dykuma pavirs vaisių
sodu,
o vaisių sodas bus laikomas
giria.
16 Tada gyvens dykumoje teisė,
ir teisybė vaisių sode turės
buveinę.
17 Teisybės padarinys bus taika;
teisybės išdava—ramybė ir
saugumas per amžius.
18 Tada mano tauta gyvens
taikioje gyvenvietėje,
saugiose buveinėse ir
atvangiose atilsio
vietose.
19 'Virste išvirs giria'[3]
ir žeminte nužemintas bus
miestas.
20 Laimingi būsite jūs, kurie sėsite
prie visų vandenų,
leisite jaučiams ir asilams
laisvai vaikščioti.

Saugesni laikai Şijonai

33 Vargas tau,siaubėjau,kuris pats
nesi nusiaubtas!
Tu klastininke, su kuriuo
klastingai nepasielgė!
Kai paliausi siaubęs, tu pats
būsi nusiaubtas;
kai nustosi daręs klastas,
su tavim klastingai
pasielgs.

2 VIEŠPATIE, būk mums
malonus!
Tavęs mes laukiame.

1 G: sumano
2 GSV; M: mušdamiesi
3 Rk.; M: Kris kruša giriai virstant

Būk kas rytą mūsų[1] tvirtybė[2],
taip,mūsų išgelbėjimas
nelaimės metu!
3 Nuo trenksmingo dundesio bėga
tautos;
tau keliantis, išsisklaido
nacijos.
4 Tada glemžia grobį, kaip kad
vikšrai glemžia;
kaip skėriai puola, puola
ant jo.
5 VIEŠPATS išaukštintas, nes jis
gyvena aukštybėje;
jis pripildė Şijoną
teisingumo ir teisumo.
6 Tu turėsi saugių laikų.
Išmintis ir pažinimas—išganą
turtai;
VIEŠPATIES baimė—ji bus
jos lobis.

Teisiojo prieglauda

7 Štai ⌜jų didvyriai⌝[3] šaukiasi
gatvėje pagalbos,
taikos[4] pasiuntiniai karčiai
rauda.
8 Ištuštėję vieškeliai,
nebevyksta keliautojai.
Sulaužyta sutartis,
atmesti liudytojai[5],
nepaisoma žmonių.
9 Išdžiūvo, suvyto šalis;
Lebanonas susigėdęs,
pajuodęs.
Šaronas pasidarė kaip tyrai;
nukrato savo lapus Bašanas
ir Karmelis.
10 „Dabar aš atsistosiu, —sako
VIEŠPATS,—
dabar aš pasiaukštinsiu,
dabar pasikelsiu!
11 Nėšti sausa žole, jūs gimdote
šapus;
jūsų kvapas—ugnis, kuri
jus praris.
12 Tautos bus sudegintos į kalkes,
[kaip] nukirsti erškėčiai
sudega ugnyje.
13 Išgirskite, tolimieji, ką aš
padariau,
ir pažinkite, artimieji, mano
galią!"
14 Dreba iš baimės Şijonoje
nusidėjėliai,
pagavo šiurpas niekšus.
Kas iš mūsų gali apsigyventi
prie ryjančios ugnies?
Kas iš mūsų gali
apsigyventi prie amžinų
židinių?
15 Kas elgiasi teisingai ir kalba
tiesą,
niekina smurtu išgautą
pelną,
kas nusikrato rankas, kad
neimtų kyšių,
užsikemša ausis, kad
nesiklausytų
kraugeriškų planų,
ir užmerkia akis, kad
nežiūrėtų į pikta su
pomėgiu,—
16 tas gyvens aukštumose.
Uolų tvirtovės bus jo
prieglauda;
duonos jam duos,
vanduo jam niekad
neišseks.

Kai Viešpats bus karalius

17 Karalių jo gražume regės tavo
akys;
jos matys toli išsidriekusią
šalį.
18 Tavo širdis atsimins,ko bijojai:
„Kur yra tas, kuris
skaičiavo?
Kur tas, kuris svėrė?[6]
Kur tas, kuris skaičiavo
bokštus?"
19 Nebematysi įžūlios tautos,
tautos su neaiškia kalba,
kurios nesupranta,
su mikčiojančiu liežuviu,
kurio nesuvokia.
20 Žvelk į Şijoną, mūsų švenčių
miestą!
Tavo akys matys Jeruzalę,

---

1 Kkr. Mss TSV; M: jų
2 Lit. ranka
3 Arba rk.: arieliečiai (t.y. Jeruzalės gyventojai)
4 Arba rk.: Šalemo
5 Q[a]; M: miestai

6 T.y. skaičiavo pinigus, svėrė auksą ir sidabrą kaip duoklę ar mokesčius pavergėjui

ramią gyvenvietę, palapinę,
kurios nebereikia
nugriauti,
kurios kuolų niekad
nebeištrauks
ir kurios jokia virvė
nenutrūks.
21 Bet ten mes turėsime Galingąjį,
VIEŠPATĮ,
plačiai išsišakojusių upių,
srovių vietą.
Per ją neplauks joks irklinis
laivas,
ir joks galingas laivas
neperplauks per ją.
22 Nes VIEŠPATS yra mūsų
teisėjas,
VIEŠPATS mūsų vadas,
VIEŠPATS mūsų karalius.
Jis mus išgelbės.
23 Tavo laivavirvės kabo atsileidę;
jos tvirtai nelaiko savo
stiebo pastovo,
neišskleidė vėliavos.
Tada ⌜aklieji išdalys gausią
išplėšą⌝[1],
luošieji prisigrobs grobio.
24 Ir joks gyventojas nesakys: „Aš
sergu".
Tautai, gyvenančiai joje[2],
bus atleista kaltė.

Edomas po Viešpaties kalaviju

34 Priartėkite, nacijos, klausytis!
Jūs tautos, įsidėmėkite!
Tesiklauso žemė ir kas ją
pripildo,
žemynas ir visa,kas išauga
iš jo!
2 Iš tiesų VIEŠPATS užsirūstinęs
ant visų nacijų
ir įniršęs ant visos jų
kariuomenės.
Jis jas paskyrė sunaikinimui,
atidavė paskerdimui.
3 Jų užmuštieji bus pamesti,
ir nuo jų lavonų pakils
smarvė.
Kalnai sutirps nuo jų kraujo,
4 ir suskys ⌜visos kalvos⌝[3].
Susivynios dangus tarsi ritinys,
ir visa jo kariuomenė suvys,
kaip lapai suvytę nukrinta nuo
alyvmedžio
ir kaip susitraukusios figos
nuo figmedžio.

5 Tikrai prisigėręs[4] danguje mano
kalavijas.
Štai jis nusileidžia ant
Edomo,
ant tautos, mano atiduotos
sunaikinti, teismui.
6 VIEŠPATS laiko kalaviją, pilną
kraujo,
prisisotinusį riebalų,
ėriukų ir ožių kraujo,
avinų inkstų riebalų.
Nes VIEŠPATS turi aukojimo
šventę Bosroje,
didelį skerdimą Edomo
šalyje.
7 Krinta buivolai su jais[5]
ir jautukai su buliais.
Jų šalis prisigeria kraujo,
ir jų dulkėta žemė riebalais
tręšiama.

8 Nes VIEŠPATS turi keršto
dieną,
atsiteisimo metą Sijonos
bylai ginti.
9 Jo[6] upeliai pavirs į dervą
ir jo dulkėta žemė—į sierą;
jo šalis pavirs į degančią
dervą.
10 Naktį ir dieną ji neužges,
amžinai kils nuo jos dūmai.
Iš kartos į kartą ji liks
negyvenama,
amžių amžiais niekas
nebekeliaus per ją.
11 Ją pasisavins apuokėlis ir ežys,
apuokas ir varnas joje
gyvens.
Jis išties ant jos dykumos
matuoklę
ir tuštumos svambalą[7].

1 Rk.; M: bus išdalytas gausus priplėštas grobis
2 T.y. Sijonoje
3 Rk.; M: visa dangų kariuomenė

4 G; Q^aT: pasirodo; M: prigirdė
5 T.y. mažaisiais gyvuliais
6 T.y. Edomo
7 T.y. panaudos įrankius, vartojamus statymui, Edomo šalies sunaikinimui, taip kad ji pasidarys tuščia dykuma

12 Jo[1] kilmingieji—ten nebus
karalystės, kurią jie
paskelbtų,
ir nebus nė vieno jo
kunigaikščio.
13 Jo pilys apaugs dygliakrūmiais,
dilgėlės ir erškėčiai [vešės]
jo tvirtovėse.
Ir jis taps šakalų buveine,
stručių kiemu.
14 Velniai susitiks su vaiduokliais,
ir gauruočiai[2] vienas ⸢su
kitu sueis⸣[3].
Tikrai ten apsistos ilsėtis lilita[4]
ir ras sau poilsio vietą.
15 Ten susisuks gūžtą pelėda[5] ir
sudės kiaušinius,
išperės ir surinks jauniklius
savo paunksnėje.
Tikrai ten susirinks pesliai,
vienas prie kito.
16 Tyrinėkite VIEŠPATIES knygą
ir skaitykite!
Nė vieno iš jų[6] netrūks,
nė vienas nepasiges kito.
Nes ⸢VIEŠPATIES burna⸣[7] tai
įsakė,
ir pati jo dvasia bus juos
suvedusi.
17 Jis pats jiems metė burtą,
ir jo ranka jiems jį[8]
paskirstė matuokle.

Per amžius jis bus jų nuosavybė,
iš kartos į kartą jie gyvens
jame.

4 Apr 6, 13–14 5–17 Jer 63, 1–6; Jer 49, 7–22; Ezek 25, 12–14; 35, 1–15; Am 1, 11–12; Ob 1–14; Mal 1, 2–5 10 Apr 14, 11; 19, 3

Išlaisvintieji pargrižta į Şijoną

35 Tesidžiaugia dykuma ir
sausynė,
tedžiūgauja stepė ir težydi!
Kaip narcizai, 2 tegul ji žydėte
žydi!
Taip,tegul ji džiūgaute
džiūgauja ir krykštauja!
Lebanono šlovė bus jai duota,
Karmelio ir Šarono
grožybė.
Jie išvys VIEŠPATIES šlovę,
mūsų Dievo grožybę.

3 Sustiprinkite suglebusias
rankas
ir svyruojančius kelius
sutvirtinkite!
4 Tarkite bailiaširdžiams:
„Būkite stiprūs,nebijokite!
Štai jūsų Dievas!
Kerštas ateina,
Dievo atlyginimas;
jis pats ateina ir jus
išgelbės“.

5 Tada atsivers aklųjų akys
ir kurčiųjų ausys atsidarys.
Tada kaip elnias šokinės raišas
ir krykštaus nebylio
liežuvis.
Nes išsiverš dykumoje vandenys
ir upeliai stepėje;
7 įkaitęs smėlis pavirs nendrėtu
tvenkiniu
ir ištroškusi žemė—vandens
versmėmis.
Vietoj,kur šakalai gulinėjo,
bus pelkė[9] nendrėms ir
meldams.

8 Ten bus vieškelis[10];
šventkeliu jis bus
vadinamas.
Juo neis suteptasis.
Jis priklausys ⸢tiems,
kurie⸣[11] eis keliu,
ir paikieji nepaklys [jame].
9 Ten nebus liūto,
ir plėšrus žvėris neužeis ant
jo;
jo ten neužtiks.
[Juo] eis atpirktieji,
10 ir VIEŠPATIES
išlaisvintieji pargrįš.
Jie ateis į Şijoną krykštaudami,

1 T.y. Edomo
2 T.y. ožio pavidalo demonai
3 Arba: kitam ūkaus
4 T.y. nakties pikta dvasia
5 Hbr. žodis gali reikšti ir paukštį su kaklu, panašiu į gyvatę.
6 T.y. dykumos gyvūnų ir demoniškų būtybių
7 Kl. Mss G; Q: jo burna; M: mano burna—ji
8 T.y. Edomą

9 Rk., lit. kiemas, plg. 34,13; M: žolė
10 Kkr. Mss Q^a S; M + ir kelias
11 Arba rk.: jo tautai, kuri

ir amžinas džiaugsmas
vainikuos jų galvą.
Linksmybė ir džiaugsmas juos[1]
pasitiks,
o skausmas ir dejavimas
pabėgs.

3 Hbr 12, 12 5–6 Mt 11, 5; Lk 7, 22

Sancheribas grasina Jeruzalei

36 Keturioliktais karaliaus Chizkijo
metais Asirijos karalius
Sancheribas atžygiavo prieš visus
sutvirtintus Judo miestus ir juos paėmė.
2 Asirijos karalius siuntė rabšakę[2] iš
Lachišo į Jeruzalę pas karalių Chizkiją
su didele kariuomene. Tas sustojo prie
Aukštutinio Tvenkinio vandentiekio,
Velėtojų lauko gatvėje. 3 Pas jį išėjo
Chilkijo sūnus Eljakimas,rūmų
viršininkas, ir raštininkas Šebna bei
Asafo sūnus Joachas,kalbėtojas.
4 Rabšakė jiems tarė: „Sakykite gi
Chizkijui: Taip pasakė didysis karalius,
Asirijos karalius: ‚Kas tai per
pasitikėjimas, kuriuo tu pasikliauji?
5 Ar manai,kad ⌜vien tik žodis⌝[3] jau yra
strategija ir galia kariauti? Kuo tu dabar
pasitiki, kad atsimetei nuo manęs?
6 Štai tu pasitiki Egiptu, šita sulūžusia
nendrine lazda, kuri kiekvienam, kuris ja
remiasi, įsminga į delną ir jį perduria.
Toks yra Faraonas, Egipto karalius,
visiems, kurie juo pasitiki. 7 Bet jei tu
man sakysi: „VIEŠPAČIU, savo Dievu,
mes pasitikime!“,—tai argi ne jis yra tas,
kurio aukštumų šventoves ir aukurus
Chizkijas pašalino ir įsakė Judui bei
Jeruzalei: „Ties šituo [vienu] aukuru jūs
turite parpuolę garbinti“? 8 Na, dabar
eik lažybų su mano valdovu, Asirijos
karalium: Aš tau duosiu du tūkstančius
žirgų, jei galėsi pasirūpinti, kas juos
jotų. 9 Tai kaip tu gali ⌜atremti
valdytoją, vieną mano valdovo mažiausių
tarnų⌝[4], ir pasitikėti Egiptu dėl kovos
vežimų ir raitelių[5]?! 10 Pagaliau ar ne be
VIEŠPATIES valios aš atkilau prieš šitą
šalį jos sunaikinti? VIEŠPATS man
sakė: „Trauk aukštyn į šitą šalį ir ją
sunaikink!“‘“
11 Tada Eljakimas, Šebna ir
Joachas tarė rabšakei: „Kalbėk,
prašome, savo tarnams aramėjiškai, nes
mes suprantame, bet nekalbėk mums
judėjiškai, ⌜girdint žmonėms⌝[6], kurie yra
ant mūro“. 12 Bet rabšakė atsakė: „Argi
mano valdovas mane siuntė pas tavo
valdovą ir pas tave kalbėti šituos
žodžius? Argi ne pas vyrus,kurie sėdi ant
mūro, kad su jumis valgytų savo mėšlą ir
gertų savo šlapimą?“ 13 Tada rabšakė
atsistojo ir garsiu balsu šaukė judėjiškai,
tardamas: „Klausykite didžiojo
karaliaus, Asirijos karaliaus, žodžių!
14 Taip pasakė karalius: ‚Nesileiskite
Chizkijo apgaunami, nes jis negali jūsų
išgelbėti! 15 Ir nesileiskite Chizkijo
įtikinami pasitikėti VIEŠPAČIU, kai jis
sako: ‚VIEŠPATS mus tikrai išgelbės!
Šitas miestas nebus atiduotas į Asirijos
karaliaus ranką‘. 16 Neklausykite
Chizkijo, nes taip pasakė Asirijos
karalius: ‚Sudarykite su manim
⌜abipusiai naudingą⌝[7] sutartį ir
pasiduokite[8], ir kiekvienas valgykite nuo
savo vynmedžio ir kiekvienas nuo savo
figmedžio, ir kiekvienas gerkite vandens
iš savo šulinio, 17 kol aš atvyksiu ir jus
paimsiu į šalį, panašią į jūsų šalį, į javų
ir vyno šalį, duonos ir vynuogynų šalį.
18 Nesileiskite Chizkijo suvedžiojami,
kai jis sako: ‚VIEŠPATS mus išgelbės!‘
Argi tautų dievai išgelbėjo kiekvienas
savo šalį iš Asirijos karaliaus rankos?
19 Kur yra Chamato ir Arpado dievai?
Kur Sefarvaimo dievai?[9] Ar jie išgelbėjo
Samariją iš mano rankos? 20 Kuris iš
šitų šalių visų dievų buvo tas, kuris
išgelbėjo savo šalį iš mano rankos, kad
VIEŠPATS galėtų išgelbėti Jeruzalę iš
mano rankos?“

---

1 G; ~M
2 Lit. vyriausią vynsemį. Tai buvo titulas aukšto Sancheribo patikėtinio, kuriam buvo pavesta rūpintis svarbiais valstybės reikalais.
3 Lit. tik lūpų žodis
4 Arba: atmesti valdytojo, vieno . . . tarnų, reikalavimą
5 Arba: arklių
6 Lit. į ausis žmonių
7 Lit. palaimos
8 Lit. išeikite pas mane
9 2 Kar 18, 34 + Ir kur yra Samarijos šalies dievai?

21 Tačiau jie tylėjo ir jam nieko
neatsakė, nes toks buvo karaliaus
įsakymas: „Neatsakykite jam!“ 22 Tada
Chilkijo sūnus Eljakimas, rūmų
viršininkas, ir raštininkas Šebna bei
Asafo sūnus Joachas, kalbėtojas,
susidraskę drabužius, atėjo pas Chizkiją
ir jam persakė rabšakės žodžius.

6 Ezek 29, 6. 7

Chizkijas klausiasi Jezajo patarimo

37 Kai karalius Chizkijas tai išgirdo,
jis susidraskė drabužius, apsivilko
ašutine ir įėjo į VIEŠPATIES namus.
2 Jis siuntė rūmų viršininką Eljakimą,
raštininką Šebną ir vyresniuosius
kunigus, apsivilkusius ašutinėmis, pas
Amoṣo sūnų Jezają, pranašą. 3 Jie jam
tarė: „Taip pasakė Chizkijas: ‚Šita diena
yra suspaudimo, bausmės ir gėdos diena,
nes sūnūs yra atėję iki gimdos angos, bet
nėra jėgos pagimdyti. 4 Galbūt
VIEŠPATS, tavo Dievas, girdėjo žodžius
rabšakės, kurį Asirijos karalius, jo
valdovas, siuntė pajuokti gyvąjį Dievą, ir
nubaus už žodžius, kuriuos VIEŠPATS,
tavo Dievas, girdėjo. Taigi melskis už
likutį, kuris dar tebėra‘“.
5 Kai karaliaus Chizkijo tarnai
atėjo pas Jezają, 6 Jezajas jiems tarė:
„Taip sakykite savo valdovui: ‚Taip
pasakė VIEŠPATS: Nebijok žodžių,
kuriuos girdėjai, kuriais man
piktžodžiavo Asirijos karaliaus liokajai.
7 Štai aš dedu į jį dvasią, ir jis išgirs
gandą ir sugrįš į savo šalį, ir leisiu jam
kristi nuo kalavijo savo šalyje‘“.
8 Kai rabšakė sugrįžo, jis rado
Asirijos karalių kovojant prieš Libną,
nes buvo girdėjęs, kad tas buvo
pasitraukęs iš Lachišo. 9 Jis išgirdo
žinią apie Kušo karalių Tirhaką: „Jis
yra ištraukęs kariauti su tavim“. Tai
išgirdęs, jis vėl[1] siuntė pasiuntinius pas
Chizkiją, tardamas: 10 „Taip sakykite
Judo karaliui Chizkijui: Nesileisk
apgaunamas savo Dievo, kuriuo tu
pasitiki, manydamas: Jeruzalė nebus
atiduota į Asirijos karaliaus ranką! 11
Štai tu pats girdėjai, ką Asirijos karaliai
yra padarę visoms šalims, jas visiškai
sunaikindami. Nejaugi tu turėtum būti
išgelbėtas? 12 Argi jas išgelbėjo dievai
tautų, kurias sunaikino mano tėvai—
Gozaną, Charaną, Reṣefą ir Edeno
žmones, buvusius Telasare? 13 Kur yra
Chamato karalius, Arpado karalius,
⸢Sefarvaimo miesto karalius⸣[2], Henos ir
Ivos?“

1 GQ[a]

Chizkijo malda

14 Chizkijas paėmė laišką[3] iš
pasiuntinių rankos, jį perskaitė ir užėjo į
VIEŠPATIES namus. Chizkijas jį
išskleidė ties VIEŠPAČIU. 15 Tada
Chizkijas meldėsi VIEŠPAČIUI,
tardamas: 16 „Kariuomenių VIEŠPA-
TIE, Izraelio Dieve, sėdintis soste ant
kerubų, tu vienas esi visų žemės
karalysčių Dievas. Tu padarei dangų ir
žemę. 17 Palenk, VIEŠPATIE, savo ausį
ir klausyk! Atmerk, VIEŠPATIE, savo
akis ir matyk! Išgirsk visus Sancheribo
žodžius, kuriuos jis atsiuntė gyvajam
Dievui išjuokti! 18 Iš tiesų, VIEŠPATIE,
Asirijos karaliai nusiaubė visas ⸢tautas⸣[4]
⸢ir jų šalį⸣[5], 19 sumetė jų dievus į ugnį,
—nes jie nebuvo dievai, tik žmogaus
rankų padaras, medis ir akmuo,—ir juos
sunaikino. 20 O dabar, VIEŠPATIE,
mūsų Dieve, išgelbėk mus iš jo rankos,
kad visos žemės karalystės žinotų, jog tu
vienas esi VIEŠPATS“.

16 Iš 25, 22

Jezajas paskelbia VIEŠPATIES atsakymą

21 Tada Amoṣo sūnus Jezajas
pasiuntė Chizkijui tokią žinią: „Taip
pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
kuriam tu meldeis dėl Asirijos karaliaus
Sancheribo. 22 Šitas yra žodis, kurį
VIEŠPATS kalbėjo apie jį:

‚Niekina tave, tyčiojas iš tavęs
mergaitė, duktė Ṣijona;
Tavo užpakaly krato galvą
dukra Jeruzalė.
23 Ką tu pajuokei ir kam
piktžodžiavai,
prieš ką išdidžiai kalbėjai

2 Arba: Lairo (rk. Laašo) karalius, Sefarvaimo
3 G; M: laiškus
4 Kkr. Mss ir 2 Kar 19, 17; M: šalis
5 ~Q[a]

ir aukštai kėlei savo akis?—
Prieš Izraelio Šventąjį.
24 Per savo tarnus tu pajuokei
VIEŠPATĮ
ir sakei: „Su savo kovos
vežimų daugybe
aš užvažiavau į kalnų
aukštumą,
į Lebanono nuošaliausias
sritis.
Nukirtau jo aukštuosius kedrus,
jo rinktinius ėglius.
Prasiveržiau iki jo aukščiausios
aukštumos,
į jo sodo tankumynę.
25 Aš atkasiau ir gėriau
svetimus[1] vandenis
ir išdžiovinau savo kojų padu
visas Egipto Nilo šakas".

26 Argi negirdėjai?
Nuo seno aš tai ruošiau,
nuo seniausių dienų tai
planavau,
o dabar tai įvykdžiau,
kad galėjai siaubdamas paversti
griuvėsių krūvomis
sutvirtintus miestus,
27 o jų gyventojai, bejėgiai,
pateko į baimę ir gėdą.
Jie tapo lauko augalais
ir želmenimis,
stogų žole, ⌜kuri sudžiūsta
nuo rytvėjo⌝[2].
28 ⌜Tavo atsikėlimą⌝[3] ir atsisėdimą,
tavo išėjimą ir įėjimą aš
pažįstu
⌜ir tavo šėlimą prieš mane⌝[4].
29 Dėl tavo šėlimo prieš mane ir
tavo rėkavimo,
kuris atkilo man į ausis,
aš dedu savo kablį tau į nosį
bei savo žąslus tau į lūpas
ir tave sugrąžinu į kelią,
kuriuo atėjai'.
30 Ir šitas bus tau ženklas: Šįmet
valgys, kas išsaugs iš pabirusių grūdų,
kitais metais—kas savaime išaugs, o
trečiaisiais metais sėkite ir pjaukite,
sodinkite vynuogynus ir valgykite jų
vaisių. 31 Judo namų ištrūkusieji, kurie
bus išlikę, leis iš naujo šaknis į apačią ir
neš vaisių į viršų, 32 nes iš Jeruzalės
išeis likutis ir ištrūkusieji iš Sijonos
kalno. Kariuomenių VIEŠPATIES
uolumas tai padarys'.
33 Todėl taip pasakė VIEŠPATS
apie Asirijos karalių:
,Jis neįžengs į šitą miestą
ir nepaleis ten strėlės,
neatžygiuos prieš jį su skydu
ir nesupils prieš jį pylimo.
34 Keliu, kuriuo jis atėjo, sugrįš,
bet į šitą miestą
neįžengs,—sako
VIEŠPATS,—
35 nes aš apginsiu šitą miestą, kad
jį išgelbėčiau,
dėl savęs ir dėl mano tarno
Dovydo'".

Sancheribo pralaimėjimas ir mirtis

36 VIEŠPATIES angelas išėjo ir
užmušė Asirijos stovykloje šimtą
aštuoniasdešimt penkis tūkstančius.
Atsikėlus anksti rytą, štai jie visi buvo
negyvi lavonai. 37 Tada Asirijos
karalius Sancheribas pargrįžo ir pasiliko
Ninevėje. 38 Jam besimeldžiant savo
dievo Nisrocho namuose, jo sūnūs
Adramelechas ir Sareseris jį nudobė
kalaviju, ir jie pabėgo į Ararato šalį. O
jo sūnus Esarchadonas tapo karalium jo
vietoje.

Chizkijo liga ir pagijimas; jo padėkos malda

38 Tomis dienomis Chizkijas mirtinai
susirgo. Pas jį atėjo Amoso sūnus
Jezajas, pranašas, ir jam tarė: „Taip pa-
sakė VIEŠPATS: ,Sutvarkyk savo na-
mus, nes tu mirsi ir negyvensi!'" 2 Tada
Chizkijas nugręžė savo veidą į sieną ir
meldėsi VIEŠPAČIUI, 3 tardamas: „Ak,
VIEŠPATIE, meldžiu, atsimink tai, kad
aš elgiaus tavo akivaizdoje ištikimai ir
su visa širdim ir dariau, kas buvo gera
tavo akyse". Ir Chizkijas graudžiai
pravirko. 4 Tada atėjo VIEŠPATIES
žodis Jezajui: 5 „Eik ir tark Chizkijui:
,Taip pasakė VIEŠPATS, tavo protėvio
Dovydo Dievas: Aš girdėjau tavo
maldą, mačiau tavo ašaras. Štai aš
pridedu prie tavo amžiaus

1 Įtrp. su Q^a 2 Kar 19, 24; ~ M
2 Q^a; M: ir terasa prieš stovinčius javus
3 Q^a
4 ~G

penkiolika metų. 6 Iš Asirijos karaliaus
rankos išgelbėsiu tave bei šitą miestą ir
apginsiu šitą miestą. 7 Ir toks tebūnie
tau ženklas nuo VIEŠPATIES, kad
VIEŠPATS įvykdys šitą žodį, kurį jis
kalbėjo: 8 Štai aš pastumsiu atgal šešėlį
laiptų, kuriais [Achazo laiptais]
nusileido saulė[1], dešimčia pakopų'".
Taip saulė paėjo atgal dešimtį pakopų
laiptais, kuriais buvo nusileidusi.

9 Judo karaliaus Chizkijo
eilėraštis[2], kai jis susirgęs pasveiko iš
savo ligos:

10 „Aš maniau:
savo amžiaus vidudienį
turiu iškeliauti,
į šeolio vartus esu nūtremtas
per savo likusius metus.
11 Maniau: nematysiu
VIEŠPATIES[3]
gyvųjų šalyje,
nebeišvysiu žmogaus
pasaulio[4] gyventojų
draugėjė.
12 Mano būstas ištrauktas ir
nudengtas nuo manęs
kaip piemenų palapinė.
Aš suvyniojau kaip audėjas
savo gyvenimą.
Nuo metmenų galų jis
atpjauna mane.
⌜Dieną ir naktį⌝[5] tu visiškai
mane apleidi.
⌜Šaukiaus pagalbos⌝[6] iki
ryto.
13 Kaip liūtas, taip jis triuškina
visus mano kaulus.
⌜Dieną ir naktį tu visiškai mane
apleidi⌝[7].
14 Kaip čiurlys[8], taip aš čirškiu,
burkuoju kaip karvelis.
Nusilpo mano akys
bežiūrėdamos į
aukštybę.
Viešpatie, esu spaudžiamas.
Laiduok už mane!
15 Ką bekalbėsiu? Juk jis pasakė,
ir jis pats tai padarė!
Tegul aš ⌜tave garbinsiu⌝[9] per
visus savo metus,
nors ir karti mano siela.
16 Viešpatie, ⌜todėl laukia tavęs
mano širdis.
Suteik atilsį mano
dvasiai⌝[10]!
Pagydyk mane ir leisk man
gyventi!
17 Štai man į gera išeina
kartybė[11].

Bet tu sulaikei[12] mano gyvybę
nuo sunaikinimo duobės,
nes numetei sau į užnugarį
visas mano nuodėmes.
18 Juk šeolis negarbina tavęs,
mirtis negiria tavęs,
nesivilia tie, kurie nueina į
duobę,
tavo malonės[13].
19 ⌜Tik kas gyvas⌝[14], tas garbina
tave,
kaip aš šiandien.
Tėvas duoda savo sūnums žinią
apie tavo ištikimybę.
20 VIEŠPATS [panorėjo] mane
išgelbėti.
Tad grokime styginę
muziką
per visas savo gyvenimo dienas
prie VIEŠPATIES namų!"

21 Jezajas tarė: „Tegul atneša figų
trauką ir jį uždeda ant skaudulio, kad jis
pasveiktų!" 22 O Chizkijas paklausė:
„Koks bus tas ženklas, kad aš [vėl]
galėsiu eiti aukštyn į VIEŠPATIES
namus?"

Babilono pasiuntiniai

---

1 GTS
2 Arba: užrašyta giesmė
3 2 Mss S; M: Jaho, Jaho; Q[a]: Jaho
4 Rk.; M: nebūties (lit. paliovos)
5 Lit. Nuo dienos iki nakties
6 Rk.; M: Raminau
7 Dtgr., žr. 12 skn.
8 M + pstb.: strazdas; ~G
9 Rk.; M: vaikščiosiu pamažu
10 Vertimas tėra vienas iš daugelio bandymų atitaisyti sugadintą M tekstą: dėl jų jie gyvens ir visiems juose mano dvasios gyvenimas
11 M + dtgr.: kartybė
12 GV; M: mylėjai
13 GLat; M: ištikimybės
14 Lit. Kas gyvas, kas gyvas

39 Tuo metu Baladano sūnus
Merodach-Baladanas, Babilono
karalius, pasiuntė laiškus ir dovaną
Chizkijui, ⌈nes buvo girdėjęs⌉[1], kad tas
sirgęs ir pasveikęs. 2 Chizkijas
apsidžiaugė dėl jų ir jiems parodė savo
iždinę, sidabrą, auksą, balzamo išteklius,
brangų aliejų, visą savo ginklinę—viską,
kas buvo rasta jo sandėliuose. Nebuvo
nieko, ko Chizkijas nebūtų jiems parodęs
savo namuose ir visoje savo valdžios
srityje. 3 Tada pranašas Jezajas atėjo
pas karalių Chizkiją ir jam tarė: „Ką
pasakė šitie vyrai ir iš kur jie atvyko pas
tave?“ Chizkijas atsakė: „Iš tolimos
šalies jie atvyko pas mane, iš Babilono“.
4 Jis klausė: „Ką jie matė tavo
namuose?“ Chizkijas atsakė: „Viską,
kas yra mano namuose, jie matė. Nebuvo
nieko, ko nebūčiau jiems parodęs savo
sandėliuose“. 5 Tada Jezajas tarė
Chizkijui: „Klausyk kariuomenių
VIEŠPATIES žodžio: 6 ‚Štai ateis dienų,
kai visa, kas yra tavo namuose ir ką tavo
tėvai sukrovė iki šios dienos, bus
nugabenta į Babiloną; nieko
nebepaliks,—pasakė VIEŠPATS.—7 Ir
kai kurie tavo sūnūs, kurie kils ⌈iš
tavęs⌉[2], kurie tau gims, bus paimti, kad
jie būtų rūmų valdininkai Babilono
karaliaus rūmuose!‘“ 8 Tada Chizkijas
tarė Jezajui: „VIEŠPATIES žodis, kurį
tu kalbėjai, geras“. Jis mat galvojo:
„Kad tik būtų taika ir saugumas mano
dienomis!“

7 Dan 1, 1–7; 2 Kar 24, 10–16; 2 Kron 36, 10

Paguoskite mano tautą!

40 „Guoskite, guoskite mano
tautą!—
sako jūsų Dievas.—
2 Maloniai kalbėkite Jeruzalei
ir jai skelbkite,
kad pasibaigė jos baudžiava,
kad sumokėta jos skola!
Ji juk atsiėmė iš VIEŠPATIES
rankos
dvigubai už visas savo
nuodėmes“.

3 Balsas skelbia:
„Dykumoje taisykite kelią
VIEŠPAČIUI,
išlyginkite stepėje vieškelį
mūsų Dievui!
4 Kievienas slėnys tepasikelia,
ir kiekvienas kalnas bei
kauburys tenusileidžia;
kas gūburiuota tepavirsta
lyguma,
ir kas grublėta—plokščia
dauba!
5 Apsireikš VIEŠPATIES šlovė
ir ją išvys kartu ⌈visa
žmonija⌉[3].
Juk VIEŠPATIES burna
[tai] kalbėjo“.

6 Balsas sako: „Skelbk!“
⌈O aš atsakau⌉[4]: „Ką
skelbsiu?“
„Visa žmonija yra žolė
ir jos patvara kaip lauko
gėlė.
7 Žolė sudžiūsta, gėlė nuvysta,
kai VIEŠPATIES kvapas
padvelkia ant jos.
Iš tikrųjų tauta yra žolė.
8 Žolė sudžiūsta, gėlė nuvysta,
bet mūsų Dievo žodis
pasilieka per amžius“.

9 Užlipk į aukštą kalną,
linksmos žinios skelbėja
Sijona!
Pakelk galingai savo balsą,
linksmos žinios skelbėja
Jeruzale!
Pakelk, nebijok!
Sakyk Judo miestams:
„Štai jūsų Dievas!“
10 Štai Viešpats Jahvė!
Su galybe jis ateina!
Ir jo ranka jam valdo.
Štai jo alga yra su juo,
ir jo užmokestis eina pirma
jo.
11 Kaip piemuo jis gano savo
bandą;
savo ranka surenka
ėriukus,
savo antyje juos nešioja,

1 G 2 Kar 20, 12; M: ir jis girdėjo
2 Q[a]: iš tavo strėnų
3 Lit. kiekvienas kūnas
4 GV; M: Ir (vienas) tarė

žindančias rūpestingai
vedžioja.

3 Mt 3, 3; Mk 1, 3; Jn 1, 23 3–5 Lk 3, 4–6 6–8 Jok 1, 10–11; 1 Pet 1, 24–25 10 Jez 62, 11; Apr 22, 12 11 Jn 10, 11

Jahvė—istorijos Viešpats

12 Kas išseikėjo savo sauja
vandenis[1]
ir dangų sprindžiu
išmatavo,
susėmė saikeliu[2] ⌜žemės dulkes⌝[3],
pasvėrė svarstyklėmis
kalnus
ir kalvas svarstytuvais?

13 Kas aprėpė VIEŠPATIES dvasią
ir kas yra jo patarėjas, kad
jį pamokytų?
14 Su kuo jis tarėsi, kad tas jam
leistų suprasti
ir jį pamokytų, ⌜kaip
tinkamai veikti⌝[4],
jį pamokytų žinojimo
ir jam duotų žinių apie
išmanymo kelią?

15 Štai tautos yra kaip lašas iš[5]
kibiro;
jas vertina kaip dulkes ant
svarstytuvų.
Štai salos sveria kaip
dulkelės.
16 Lebanono nepankanka
deginimui
ir jo žvėrių nepakanka
deginamajai aukai.
17 Visos tautos yra kaip nebūtis
prieš jį;
jis jas vertina ⌜kaip nieką⌝[6]
ir tuštybę.

13 Rom 11, 34; 1 Kor 2, 16

Dievas, kuriam nėra lygaus

18 Tad su kuo palyginsite Dievą
ir ką jam lygaus pastatysite
prieš jį?
19 Stabą nulieja liejikas;
auksakalys jį apkala auksu
ir išlieja[7] sidabrines
grandines.
20 ⌜Šilkmedį, tinkamą pašvęsti⌝[8],—
medį, kuris nepūva,—jis
pasirenka.
Įgudusį meistrą jis susiranda
stabui sutvirtinti, kad
nejudėtų.
21 Ar nežinote?
Ar negirdėjote?
Ar jums nepaskelbta nuo
pradžios?
Ar nesupratote ⌜nuo žemės
įkūrimo⌝[9]?
22 Jis, kuris sėdi soste viršum
žemės skritulio[10]
ir [kuriam] jos gyventojai
atrodo kaip žiogai,
kuris ištiesė dangų kaip šydą
ir jį išplėtė kaip gyvenamą
palapinę,
23 kuris atidavė kunigaikščius
nebūčiai,
žemės valdovus padarė tarsi
nieku—
24 vos tik juos pasodinus, vos tik
juos pasėjus,
vos tik jų kelmui išleidus
šaknis į žemę,
jis papūtė ir į juos, ir jie suvyto,
o audra juos nunešė kaip
šapus.
25 „Tad su kuo mane palyginsite,
kad jam prilygčiau?"—sako
Šventasis.
26 Pakelkite aukštyn akis ir
žiūrėkite!
Kas sukūrė šituos?
Tas, kuris suskaičiavęs išveda
jų kariuomenę,
juos visus šaukia vardu.
Dėl jo didelės stiprybės ir
galingos jėgos
nė vieno netrūksta.

18–19 Apd 17, 29

Jis teikia pailsusiam jėgų

27 Kodėl tu, Jokūbe, sakai
ir tu, Izraeli, kalbi:
„Mano kelias paslėptas nuo
VIEŠPATIES,

---

1 Q[a]: jūros vandenį
2 Lit. (sejos?) trečdaliu
3 G: žemę
4 Lit. teisybės tako
5 Arba: pakibęs ant kibiro
6 Q[a]SyhV; M: iš nieko
7 Rk.; M: auksakalys
8 Lit. (kultui pašvęstos) dovanos šilkmedį
9 Rk.; M: žemės pamatų
10 Arba: skliauto

ir mano Dievas
neatsižvelgia į mano
teisę"?
28 Ar nežinai,
ar negirdėjai?
Jahvė yra amžinasis Dievas,
pasaulio pakraščių
Kūrėjas.
Jis nepailsta ir nepavargsta;
neištiriamas jo išmanymas.
29 Jis teikia pailsusiam jėgų
ir bejėgiui daug stiprybės.
30 Jaunikaičiai pailsta ir
pavargsta,
ir vaikinai klupte
suklumpa.
31 Bet tie, kurie laukia
VIEŠPATIES, atnaujina
jėgas;
jie ⸢pakyla sparnais⸣[1] kaip
ereliai.
Jie bėga ir nepavargsta;
jie eina ir nepailsta.

Izraelio Laisvintojas

41 „Klausykite manęs nutilę,
pajūriai,
ir tegul tautos atnaujna
jėgas!
Tegul jos priartėja, paskui
kalba!
Tegul prieisime kartu
teismui[2]!
2 Kas pažadino iš Rytų tą,
kurį pasitinka pergalė
kiekviename žingsnyje?
Kas paduoda jam tautas
ir karalius pajungia[3]?
Juos[4] padaro kaip dulkes jo[5]
kalavijas,
kaip išlakiojusius šapus jo
lankas.
3 Jis vejasi juos, traukia pirmyn
sveikas ir gyvas,
⸢kojomis nepaliečia tako⸣[6].
4 Kas tai nuveikė ir padarė?
Tas, kuris pašaukia kartas
nuo pradžios!
Aš, VIEŠPATS, esu pirmutinis,
ir su paskutiniais aš tas
pats".
5 Pajūriai matė ir bijosi,
žemės pakraščiai dreba.
Jie priartėjo ir atėjo.
6 Vienas kitam padeda
ir savo bendrui sako: „Būk
drąsus!"
7 Liejikas padrąsina auksakalį,
lygintojas kūju—mušėją
plaktuku.
Jis sako apie sulitavimą: „Jis
geras!"
Ir jis pritvirtina jį[7] vinimis,
kad nejudėtų.

Nebijok!

8 „Bet tu, Izraeli, mano tarne,
Jokūbe, kurį išsirinkau,
mano draugo Abraomo
palikuoni,—
9 tu, kurį pagavau nuo žemės
pakraščių,
ir iš jos užkampių
pašaukiau,
ir kuriam pasakiau: ‚Tu mano
tarnas;
tave išsirinkau ir tavęs
neatmečiau',—
10 nebijok, nes aš esu su tavim!
Nesidairyk baimingai, nes
aš tavo Dievas!
Aš stiprinau tave; tikrai tau
padėjau.
Tikrai tave tvirtai laikiau
savo išganinga dešine.
11 Štai turės gėdytis ir parausti iš
gėdos
visi, kurie dega[8] pykčiu
prieš tave.
Pasidarys kaip niekas ir pražus
tie,
kurie bylinėjas su tavim.

1 Lit. pakelia sparnus; arba: augina sparnus (t.y. naujas sparnų plunksnas)
2 T.y. teismo nuosprendžiui išgirsti
3 Q[a]: nuverčia
4 Rk.
5 T.y. Kyro
6 T.y. skubiai žygiuoja pirmyn
7 T.y. stabą prie pastovo
8 Arba: šnypščia

12 Tu jų ieškosi ir nerasi—
tų, kurie vaidijas su tavim.
Pasidarys kaip niekas ir kaip
visai niekas tie,
kurie kovoja prieš tave.
13 Nes aš VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris nutveria tavo dešinę,
kuris tau sako: ‚Nebijok!
Aš tau padedu'".

14 „Nebijok, kirminėli Jokūbe,
'kinivarpa Izraeli'[1]!
Aš tau padėjau,—sako
VIEŠPATS,—
ir tavo atpirkėjas yra
Izraelio Šventasis.
15 Štai aš padariau tave
kuliamaisiais valkčiais[2],
naujais, daugiadančiais.
Tu kulsi ir sumalsi kalnus,
ir kalvas padarysi kaip
pelus.
16 Juos vėtysi, o vėjas juos nuneš
ir audra juos išsklaidys.
Bet tu pats džiūgausi
VIEŠPAČIU,
Izraelio Šventuoju
didžiuosies".

8 2 Kron 20, 7; Jok 2, 23

Aš atversiu upes ant aukštumų

17 „Nuskurdėliai ir neturtėliai
ieško vandens, bet nėra;
jų liežuvis nuo troškulio
išdžiūvęs.
Aš, VIEŠPATS, juos
išklausysiu,
aš, Izraelio Dievas, jų
nepaliksiu.
18 Atversiu upes ant nuplikusių
aukštumų
ir šaltinus slėnių vidury.
Padarysiu dykumą nendrėtomis
pelkėmis
ir sausą žemę—vandens
versmėmis.
19 Duosiu dykumoje kedrų,
akacijų, mirtų ir laukinių
alyvmedžių,
pasodinsiu stepėj ėglių,
pušų ir kiparisų, vieną prie
kito,

1 Rk.; M: jūs Izraelio žmonės
2 M + dubletą: kuliamuoju padargu

20 kad jie visi kartu matytų ir
žinotų,
įsidėmėtų ir suprastų,
jog VIEŠPATIES ranka tai
padarė,
Izraelio Šventasis tai
sukūrė".

Dievai yra niekas

21 „Užveskite savo bylą,—
sako VIEŠPATS,—
pateikite savo įrodymus,—
sako Jokūbo Karalius.—
22 Tegul jie pateikia[3] ir mums
paskelbia,
kas įvyks.
Ankstesni įvykiai—kas jie
buvo? Paskelbkite,
kad įsidėmėtume
ir žinotume jų baigtį![4]
Arba apie būsimus leiskite
mums išgirsti!
23 Paskelbkite, kas paskui ateis,
kad žinotume, jog jūs esate
dievai!
Tikrai darykite ką gera ar
bloga,
kad stebėtumės ir kartu
bijotumės!
24 Štai jūs esate niekas[5],
ir jūsų darbas yra visai
niekas[6].
Bjaurybė, kas pasirenka
jus".

25 „Aš pažadinau vieną iš šiaurės,
ir jis atėjo,
iš saulėtekio 'pašaukiau jo
vardu'[7].
Jis sutrypė[8] valdytojus lyg molį,
kaip puodžius, kuris mindo
šlyną.
26 Kas paskelbė iš pradžios, kad
žinotume?
Kas iš anksto, kad
sakytume: ‚Tiesa'?
Tikrai niekas nepaskelbė,
niekas nedavė žinios,

3 Lit. priartina; GSTV: priartėja
4 T.y. įrodykite, ar praeities įvykiai, kaip jūs juos buvote išpranašavę, tikrai yra taip įvykę.
5 S, plg. T ir 29 skn.; M: iš nieko
6 Rk., plg. T ir 29 skn.
7 Rk., plg. Q[a] 45, 3; M: jis šaukėsi mano vardo
8 Rk.; M: atėjo

niekas negirdėjo jūsų
žodžių.
27 Aš pirmas ⌜juos paskelbiau⌝[1]
Şijonai
ir Jeruzalei daviau
linksmos žinios skelbėją.
28 Aš žiūriu, bet nėra nė vieno,
ir iš šitų[2] nėra jokio
patarėjo,
kad jų paklausčiau ir jie
atsakytų.
29 Štai jie visi niekas[3],
visai niekas jų darbai.
Vėjas ir tuštybė jų nulieti
atvaizdai".

Štai mano tarnas

42 „Štai mano tarnas, kurį
palaikau,
mano išrinktasis, kurį
pamėgo mano siela!
Aš padėjau ant jo savo dvasią;
nuosprendį jis paskelbs[4]
tautoms.
2 Jis nešauks ir nepakels [savo
balso],
neleis girdėti gatvėje savo
balso.
3 Palūžusios nendrės jis
nesulaužys
ir gruzdančio dagčio
neužgesins.
Iš tiesų jis paskelbs nuosprendį.
4 Jis nepails[5] ir nebus
palaužtas.
kol įvykdys žemėje nuosprendį,
ir jo nurodymo lauks
pajūriai[6]".

1–4 Mt 12, 18–21

Tautų šviesa

5 Taip pasakė Dievas, VIEŠPATS,
kuris sukūrė dangus ir juos
ištiesė,
kuris išplėtė žemę su jos
augmenimis,
davė kvapą žmonėms ant jos
ir dvasią joje
vaikščiojantiems:

6 „Aš, VIEŠPATS,
pašaukiau tave su teisiu
tikslu
ir nutvėriau tave už rankos,
tave išlaikiau ir padariau
įpareigojimu žmonėms,
šviesa tautoms,
7 kad atvertum aklas akis,
išvestum iš kalėjimo
belaisvius,
iš apkalinės sėdinčius
tamsoje.
8 Aš esu Jahvė, tai mano vardas!
Savo garbės aš neatiduosiu
kitam,
nei savo gyriaus stabams.
9 Pirmiau pranašauti dalykai—
štai jie įvyko,
ir naujus aš paskelbsiu.
Prieš jiems pasirodant[7],
aš jums pranešiu".

5 Apd 17, 24–25 6 Jez 49, 6; Lk 2, 32; Apd 13, 47; 26, 23

Nauja giesmė

10 Giedokite VIEŠPAČIUI naują
giesmę,
jo gyrių nuo žemės
pakraščio!
Tegul ⌜jį garbina jūra⌝[8] ir kas ją
pildo,
pajūriai[9] ir jų gyventojai!
11 Tepakelia savo balsą dykuma ir
jos miestai,
sodybos, kur gyvena
Kėdaras!
Tedžiūgauja uolos gyventojai,
nuo kalnų viršūnės
tešūkauja!
12 Tegul jie duoda VIEŠPAČIUI
garbę
ir jo gyrių skelbia
pajūriuose[10]!

13 VIEŠPATS išeina kaip
karžygys,

---

1 Rk. T.y. būsimus įvykius
2 T.y. dievų
3 Q^aST; M: piktybė
4 Lit. išneš
5 Lit. neužges
6 Arba: salos. Hbr. žodis dvireikšmis.

7 Lit. išsprogstant
8 Rk.; M: kurie išplaukia į jūrą
9 Arba: salos
10 Arba: salose

kaip kariautojas jis
sužadina [savo]
kovingumą.
Jis pakelia kovos šauksmą—
taip, mūšio riksmą,
pasirodo savo priešams
nugalėtojas.

Aš vedu akluosius keliu

14 „Aš ilgai tylėjau,
likau ramus, susilaikiau.
Kaip gimdanti vaitosiu,
sunkiai alsuosiu ir
gaudysiu orą.
15 Išdžiovinsiu kalnus ir kalvas
ir padarysiu, kad visa jų
žolė suvys.
Padarysiu upes sausažemiu
ir nendrėtas pelkes
nusausinsiu.
16 Vesiu akluosius keliu, kurio jie
nežinojo,
takais, kurių jie nežinojo,
leisiu jiems keliauti.
Padarysiu tamsą ties jais šviesa
ir kas gūbriuota—lyguma.
Tokie yra dalykai, kuriuos
darysiu
ir kurių nenustosiu daręs.
17 Turės trauktis atgal,
gėste susigėsti tie,
kurie pasitiki atvaizdu,
kurie sako nulietam stabui:
‚Jūs mūsų dievai'".

Kurčiai, klausykite!

18 „Kurčiai, klausykite!
Ir aklieji, pažvelkite, kad
matytumėte!
19 Kas yra aklas, jei ne mano
tarnas,
ir kurčias kaip mano
pasiuntinys, kurį
siunčiu?
Kas yra aklas kaip ⸢mano
pasiųstasis⸣[1]
ir aklas[2] kaip VIEŠPATIES
tarnas?
20 Mato daug, tačiau nestebi;
turi atviras ausis, tačiau
negirdi.

21 VIEŠPATS [to[3]] norėjo dėl savo
teisumo;
jis parodė įstatymą esant
didį ir garbingą.
22 Bet [dabar] anas[4] yra tauta,
apiplėšta ir apgrobta.
Pagauti olose jie visi
ir kalėjimuose paslėpti.
Jie tapo grobiu, ir nebuvo
gelbėtojo,
plėšiniu, ir nebuvo
sakančio: „Atiduok!"

23 Kas yra tarp jūsų, kuris tai
išgirsta,
⸢nuo dabar⸣[5] įsidėmi ir
klausosi?

24 Kas atidavė Jokūbą
apiplėšimui[6]
ir Izraelį grobikams?
Ar tai nebuvo VIEŠPATS,
kuriam nusidėjome?
Jie nenorėjo vaikščioti jo
keliais
ir neklausė jo įstatymo.
25 Tad jis išliejo ant jo
savo rūstybės kaitrą
ir karo smurtą.
Jis apsupo jį liepsnomis, tačiau
jis nepastebėjo;
jį apdegino, tačiau jis
neima to širdin.

Nebijok!

43 O dabar taip pasakė VIEŠPATS,
kuris sukūrė tave, Jokūbe,
ir supavidalino tave,
Izraeli:
„Nebijok, nes tave atpirkau,
tave pašaukiau vardu,
mano tu esi!
2 Kai tu eisi per vandenį, aš
būsiu su tavim,
ir [kai eisi] per upes, jos
tavęs nenuneš.
Kai žengsi per ugnį, nesudegsi,
ir liepsna tavęs neapdegins.
3 Nes aš, VIEŠPATS, esu tavo
Dievas,

1 Rk.
2 2 Mss: kurčias

3 T.y. tremties
4 T.y. VIEŠPATIES tarnas
5 Lit. ateičiai
6 K; Q Q[a]: plėšikui

Izraelio Šventasis, tavo gelbėtojas.
Aš duodu Egiptą kaip išpirką už tave,
Kušą ir Sebą tavo vieton,
4 nes tu brangus mano akyse,
esi vertinamas, ir aš tave myliu.
Duodu žmonių už tave
ir tautų mainais už tavo gyvybę.
5 Nebijok,
nes aš esu su tavim!
Iš rytų atvesiu tavo palikuonis
ir iš vakarų tave surinksiu.
6 Tarsiu žiemiams: ‚Atiduokite!‘
ir pietums: ‚Nesulaikykite!‘
‚Atveskite mano sūnus iš toli
ir mano dukteris nuo žemės krašto!‘—
7 kiekvieną, kurį vadina mano vardu,
kurį savo garbei sukūriau
ir supavidalinau—taip, padariau“.

Jūs esate mano liudytojai

8 „Tegul išveda aklą tautą, kuri turi akis,
ir kurčius, kurie turi ausis!
9 Tegul visos nacijos susirenka į krūvą,
tegul susieina tautos!
Kas yra tarp jų[1], kuris tai iš anksto paskelbtų?
Taip pat, kas įvyko anksčiau, tegul jie praneša!
Tegul jie pastato savo liudytojus įrodyti, kad jie teisūs.
Tie tegul klausosi ir sako: ‚Tiesa!‘“

10 „Jūs esate mano liudytojai,— sako VIEŠPATS,—
ir mano tarnas, kurį išsirinkau,
kad žinotumėte ir manim tikėtumėte,
ir suprastumėte, jog aš tas[2] esu.
Pirm manęs nebuvo supavidalintas joks dievas,
ir po manęs jokio nebus.
11 Aš, aš esu VIEŠPATS,
ir be manęs nėra gelbėtojo.
12 Tik aš tai paskelbiau[3] ir leidau išgirsti,
⌐kai dar nebuvo pas jus jokio svetimo [dievo]¬[4].
Ir jūs esate mano liudytojai,— sako VIEŠPATS,
kad aš esu Dievas.
13 Ir toliau aš tas būsiu.
Ir nėra nė vieno, kuris išplėštų iš mano rankos.
Aš tai darau, ir kas tai panaikins?“

14 Taip pasakė VIEŠPATS,
jūsų Atpirkėjas, Izraelio Šventasis:
„Dėl jūsų pasiunčiau į Babiloną
ir nudaužiau visus skląsčius[5].
⌐O kaldėjai ....
...*[pavirs] dejavimais*¬[6] jų džiugesys.
15 Aš esu VIEŠPATS, jūsų Šventasis,
Izraelio Kūrėjas, jūsų Karalius“.

16 Taip pasakė VIEŠPATS,
kuris nutiesė per jūrą kelią
ir per galingus vandenis taką,
17 kuris padarė, kad ištrauktų kovos vežimai ir žirgai,
kariuomenė ir galiūnai kartu, —
jie atsigulė, nebeatsikėlė,
užgeso, lyg dagtis išblėso:

18 „Nebeatsiminkite, kas buvo pirmiau,

1 T.y. dievų
2 Lit. jis (t.y. vienintelis Dievas, kuris paskelbia būsimus įvykius)
3 M įtrp. turbūt sekančio žodžio dtgr.: ir išgelbėjau
4 Arba: ir nėra pas jus nė vieno, kuriam tai būtų svetima
5 V; M: pabėgėlius
6 Išlikusiame tekste trūksta žodžių. M: O kaldėjai . . . laivuose

ir kas buvo anksčiau,
nepaisykite!
19 Štai aš darau ką nauja!
Tai jau dabar sprogsta—
argi to nepastebite?
Taip, aš tiesiu kelią dykumoje
ir upes tyrlaukiuose.
20 Mane garbins lauko žvėrys,
šakalai ir stručiai,
nes daviau dykumoje vandens,
upių tyrlaukiuose,
kad girdyčiau savo tautą, mano
išrinktąją,
21 tautą, kurią sau
supavidalinau.
Mano šlovę jie apsakys".

Aš, aš išdildžiau tavo nuodėmes

22 „Bet manęs tu nesišaukei,
Jokūbe,
⌈nes aš įkyrėjau tau⌉[1],
Izraeli.
23 Neatnešei man savo deginamųjų
aukų ėriuko
ir savo pjaunamosiomis
aukomis manęs
negarbinai.
Aš neapsunkinau tavęs javienių
aukomis
ir nevarginau tavęs
smilkalais.
24 Nepirkai man už pinigus
kvepiančios nendrės
ir savo pjaunamųjų aukų
riebalais manęs
neprisotinai.
Tačiau tu apsunkinai mane
savo nuodėmėmis
ir mane nuvarginai savo
nusikaltimais.
25 Aš, aš buvau tas, kuris išdildė
tavo priešgyniavimus;
dėl manęs [tai įvyko, kad]
neprisiminiau tavo
nuodėmių.
26 Trauk mane tieson! Tegul
bylinėsimės vienas su
kitu!
Tu išdėstyk [įrodymus], kad
būtum išteisintas.
27 Tavo pirmasis protėvis nusidėjo
ir tavo kalbėtojai maištavo
prieš mane.
28 Tad aš padariau nešventus
pašventintus
kunigaikščius,
atidaviau Jokūbą visiškam
sunaikinimui
ir Izraelį keiksmams".

VIEŠPATS žada palaimą Izraeliui

44 „O dabar klausyk, Jokūbe,
mano tarne,
Izraeli, kurį išsirinkau!
2 Taip pasakė VIEŠPATS, kuris
tave padarė
ir supavidalino nuo pat
motinos įsčių, kuris tau
padeda:
‚Nebijok, mano tarne Jokūbe,
Ješurūne[2], kurį išsirinkau!
3 Nes aš lieju vandenį ant
ištroškusios [žemės]
ir sroves ant sausumos.
Aš lieju savo dvasią ant tavo
sėklos
ir savo palaimą ant tavo
ūglių.
4 Jie išaugs ⌈*kaip nendrės vidury*
vandenų⌉[3],
kaip gluosniai prie vandens
griovių.
5 Vienas sakys: „VIEŠPAČIUI aš
priklausau",
o kitas vadinsis Jokūbo
vardu.
Dar kitas užsirašys ant rankos:
„Aš VIEŠPATIES"
ir pramins save Izraelio
vardu'".

Be manęs nėra Dievo

6 Taip pasakė VIEŠPATS,
Izraelio Karalius
ir jo Atpirkėjas,
kariuomenių
VIEŠPATS:
„Aš pirmutinis ir aš paskutinis,
ir be manęs nėra Dievo.
7 Ir kas yra kaip aš? Tegul jis
⌈atsistoja ir⌉[4] pasisako,
man tai praneša ir išdėsto!

---

1 MQ[a]ST; V: ir nesivarginai dėl manęs; G: ir aš nenuvarginau tavęs

2 Lit. Tiesusis. Tai gali būti pirmykštė Izraelio vardo forma: Jišarėl, „Dievas yra patikimas".

3 G; M: tarp žolių. Arba: kaip žali jovarai

4 G; ~ M

ˈKas nuo seno leido išgirsti, kas
ateisˈ?[1]
Ir kas atsitiks, tegul jie
mums[2] praneša.
8 Nedrebėkite ir nenustėrkite iš
baimės!
Argi aš iš anksto neleidau[3]
išgirsti ir nepranešiau?
Jūs patys esate mano liudytojai.
Ar yra Dievas be manęs?
Nėra kitos Uolos; nežinau!“

6 Jez 48, 12; Apr 1, 17; 22, 13

Stabmeldystės kvailystė

9 Stabdirbiai—jie visi niekas,
ir jų mylimieji beverčiai.
O jų liudytojai[4]—jie nemato
ir nenumano, tad jie turės
gėdytis.
10 Kas pavidalina dievą ar nulieja
atvaizdą,
kad tas jam neduotų
naudos?
11 Štai visi jo šalininkai[5] turi
gėdytis,
o amatininkai—jie tėra
žmonės.
Tegul jie visi susirenka, sustoja!
Jie kartu nusigąs, turės
susigėsti.

12 Kalvis ˈišpjauna neapdirbtą
gabaląˈ[6]
ir jį apdirba anglių žaizdre.
Jis kūjais jį supavidalina
ir apdirba savo stipria
ranka.
Jis net išalksta ir netenka jėgų,
neatsigeria vandens ir
pavargsta.

13 Dailidė ištiesia matuoklę,
apibrėžia jį[7] brėžtu.
Jis skaptuoja jį kaltais
ir ˈskriestuvu jį apskriejaˈ[8].
Ir jis jį padaro kaip vyro
atvaizdą,
kaip gražų žmogaus
pavidalą, kad pasiliktų
[maldos] namuose.
14 ˈJis nukertaˈ[9] sau kedrų.
Jis parenka sau tirzą[10] ar ąžuolą
ir leidžia sustiprėti tarp
miško medžių.
Jis pasodina laurą,
o lietus jį išaugina.
15 Ir jis[11] tarnauja žmogui kaip
kuras ugniai;
jie ima iš jų[12] ir šildosi,
taip pat jį uždega ir kepa
duoną.
ˈJis dargiˈ[13] padaro dievą ir
parpuola,
pasidaro iš jo[14] stabą ir
parkniumba ties juo.
16 Jo pusę jis sudegina ugnyje;
ˈant jo pusėsˈ[15] jis ˈkepa
mėsą,
valgoˈ [16] kepsnį ir
pasisotina.
Jis taip pat šildosi ir sako:
„Aha,
sušilau, pajutau ugnį“.
17 O iš to, kas liko, jis padaro
dievą,
ˈstabą, irˈ [17] parkniumba
ties juo, žemai
nusilenkęs.
Jis meldžiasi jam,
sakydamas: „Išgelbėk
mane,
nes tu mano dievas!“

1 Rk.; M: Nuo tada, kai aš įsteigiau amžiną tautą; ir kas ateis
2 T; M: jiems; G: jums
3 M + tau; GS: jums
4 T.y. garbintojai
5 T.y. dievaičio garbintojai
6 Sk. gōlem ʻaṣad; M: genėtuvas
7 T.y. rąstagalį
8 Arba: tekintuve padaro jį apvalų
9 GV; M: Kad nukirstų
10 Turbūt tam tikra ąžuolų rūšis. 2 Mss: kedrą
11 T.y. medis
12 T.y. medžių ar medžio gabalų
13 Q^a: Arba jis
14 T.y. medžio
15 Q^aG^BS: ir ant jo anglių
16 Rk.,plg. GS; M: valgo mėsą, kepa
17 GST; M: savo stabą

18 Jie[1] nieko nesuvokia ir nieko
nesupranta,
nes užlipdytos jų akys, kad
jie nemato,
[ir] jų širdys, kad jie
neišmano.

19 Jis toliau nepagalvoja,
neturi nuovokos
ir supratimo, kad sakytų:
„Jo pusę sudeginau ugnyje,
taip pat iškepiau duoną ant
jo anglių,
kepu mėsą ir valgau;
o iš jo liekanos darau bjaurybę,
ties medžio rąstgaliu
parkniumbu!“
20 Kas verčiasi pelenais, ⌜yra
apgautas;
jo širdis⌝[2] jį suvedžiojo.
Jis neišgelbsti savo gyvybės
ir nesako: „Ar ne apgaulė,
⌜ką laiko mano dešinė⌝[3]?“

Atsigręžk į mane, nes atpirkau tave!

21 „Atsimink tat, Jokūbe,
Izraeli, nes tu mano tarnas!
Aš supavidalinau tave; tarnas
tu man esi.
Izraeli, tu nesi mano
pamirštas.
22 Aš nubraukiau kaip debesį tavo
priešgyniavimus
ir kaip rūką tavo nuodėmes.
Atsigręžk į mane, nes
atpirkau tave!“

VIEŠPATS tai padarė

23 Džiūgaukite, dangūs, nes tai
padarė VIEŠPATS!
Krykštaukite, žemės
gilybės!
Pratrūkite, kalnai, džiaugsmu,
tu, miške, ir visi jūs medžiai
jame!
Nes VIEŠPATS atpirko Jokūbą
ir per Izraelį[4] jis pasirodo
šlovingas.

Aš esu VIEŠPATS, kuris daro visa

24 Taip pasakė VIEŠPATS, tavo
Atpirkėjas
ir tas, kuris tave pavidalino
nuo pat motinos įsčių:
„Aš esu VIEŠPATS,
kuris daro visa,
kuris vienas ištiesė dangų,
išplėtė žemę—⌜kas buvo su
manim?⌝[5]
25 Aš, kuris paverčia niekais
žynių[6] ženklus
ir burtininkus sukvailina;
kuris apgręžia[7] išmintingus
ir jų žinojimą supaikina;
26 kuris ištesi savo tarnų[8] žodį
ir savo pasiuntinių
[paskelbtą] sumanymą
įvykdo.

Aš, kuris sakau apie Jeruzalę:
‚Ji bus gyvenama—
ir apie Judo miestus: ‚Jie
bus statomi‘,—
ir jos griuvėsius prikelsiu‘;
27 aš, kuris sakau gelmei: ‚Išsek!
Tavo sroves aš
išdžiovinsiu‘;
28 aš, kuris sakau apie Kyrą:
‚Mano piemuo!
Visą mano valią jis įvykdys,
sakydamas apie Jeruzalę: „Ji
tebūnie atstatyta“,
ir apie šventyklą: „Tebūnie
dedami jos pamatai“‘“.

25 1 Kor 1, 20 28 2 Kron 36, 23; Ezr 1, 2

Aš esu VIEŠPATS, kuris visa tai daro

45 Taip pasakė VIEŠPATS savo
pateptajam,
Kyrui, kurį nutvėriau už jo
dešinės,
kad pavergčiau jam tautas,
ir aš ⌜nujuosiu karaliams
strėnas⌝[9],
kad atidaryčiau ties juo duris,
taip kad vartai neliktų
uždari:
2 „Aš pats einu pirm tavęs

1 T.y. tokie žmonės
2 Rk., plg. GST; M: apvilta širdis
3 Lit. mano dešiniojoje rankoje
4 T.y. veikdamas Izraelio labui

5 KQ[a] dgl. MSS GV; QS dgl. Mss: pats iš savęs
6 Rk.; M: tauškalų (tauškalių?)
7 T.y. tikra įvykių eiga verčia grįžti atgal į išeities tašką, kai jie savo pranašystėmis tariasi prasiveržę į ateitį.
8 G[A]T; M: tarno
9 T.y. juos nuginkluoju

ir apsukinius mūrus
išlyginu.
Žalvarines duris sudaužau
ir geležinius užšovus
numušu.
3 Aš tau duodu
tamsos[1] lobius
ir slėpynių turtus,
kad žinotum, jog aš esu
VIEŠPATS,
jog tas, kuris tave pašaukė
vardu, yra Izraelio
Dievas.
4 Dėl savo tarno Jokūbo,
Izraelio, mano išrinktojo,
aš tave pašaukiau tavo vardu,
tau duodu garbės vardą,
nors ir nepažįsti manęs.
5 Aš esu VIEŠPATS ir nėra kito;
be manęs nėra Dievo.
Aš apjuosiu tave, nors ir
nepažįsti manęs,
6 kad žmonės žinotų
nuo saulės patekėjimo
ir nuo jos[2] laidos,
jog be manęs nėra kito:
aš esu VIEŠPATS ir nėra
kito—
7 tas, kuris pavidalina šviesą
ir sukuria tamsą,
kuris daro gerovę
ir sukuria nelaimę.
Aš esu VIEŠPATS,
kuris visa tai daro".

Lašnokite, dangūs!

8 „Lašnokite, dangūs, iš aukšto,
ir debesys, lynokite gerove!
Teatsiveria žemė
ir teišželia[3] išganymas,
ir teisingumas teišdygsta kartu.
Aš, VIEŠPATS, tai
sukūriau".

Molis ir jo žiedėjas

9 „Vargas tam, kuris vaidijasi su
savo Kūrėju,
šukė tarp žemės šukių!
Ar molis sako savo žiedėjui: ‚Ką
darai?'
ir ⌜jo darinys: ‚Tu neturi
rankų⌝[4]'?
10 Vargas tam, kuris klausia tėvą:
‚Kam leidi gimti?'
ar moterį: ‚Ką skausmingai
gimdai?'"
11 Taip pasakė VIEŠPATS,
Izraelio Šventasis ir jo
Kūrėjas:
„⌜Ar jūs norite klausinėti⌝[5] mane
apie mano sūnus,
ar dėl mano rankų darbo
man duoti paliepimų?
12 *Aš* padariau žemę
ir žmones ant jos sutvėriau.
Aš, mano rankos ištiesė dangus,
ir visai jų kariuomenei aš
duodu įsakymus.
13 *Aš* jį[6] pažadinau teisumu[7]
ir visus jo kelius padarysiu
lygius.
Jis atstatys mano miestą
ir mano tremtinius paleis,
ne už mokestį ir ne už dovaną",
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.

9 Rom 9, 20

Tavyje yra Dievas

14 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Ką Egiptas įsigijo darbu ir
Kušas[8] nusipelnė
prekyba,
ir aukštaūgiai sebai—
jie pereis pas tave ir tau
priklausys;
jie eis paskui tave
supančioti[9]
ir parpuls prieš tave;
jie maldaus tave:
‚Tikrai tavyje yra Dievas ir nėra
kito,
jokio kito dievo'".
15 Iš tiesų tu esi pasislepiąs
Dievas,
Izraelio Dievas, Gelbėtojas!

---

1 T.y. tamsiuose požemiuose sukrautus
2 ST
3 Q[a]; M: tegul jie atneša išganymo vaisių

4 Rk., plg. GS; M: tavo darinys: ‚Jis neturi rankų'
5 Rk.; M: Apie būsimus dalykus klausinėkite
6 T.y. Kyrą
7 T.y. ištesėdamas savo pažadus ir pateisindamas savo viršenybę
8 T.y. senovinė Etiopija
9 M + pereis; ~ G

16 Turės gėdytis ir parausti iš
gėdos visi drauge,
eiti susigėdę stabdirbiai.

17 Izraelis ras išgelbėjimą
VIEŠPATYJE,
amžiną išgelbėjimą.
Jūs neturėsite gėdytis ir
parausti
per amžių amžius!

Jis ją sukūrė ne tam, kad ji būtų tuščia

18 Nes taip pasakė VIEŠPATS,
dangaus kūrėjas—
jis yra Dievas,
kuris supavidalino žemę ir
ją padarė;
jis padėjo jos pamatus,
ne tam, kad ji būtų tuščia, jis ją
sutvėrė,
apgyvenimui jis ją
supavidalino:
„Aš esu VIEŠPATS, ir nėra
kito.
19 Ne slapčiomis kalbėjau
kur nors tamsioje šalyje.
Nesakiau Jokūbo palikuonims:
‚Ieškokite manęs
dykynėje[1]'.
Aš esu VIEŠPATS, kuris kalba
teisybę,
kuris skelbia tiesą".

Kreipkitės į mane, visi žemės pakraščiai!

20 „Susirinkite ir ateikite,
priartėkite drauge,
tautų išlikėliai!
Neišmano tie, kurie nešioja
⸢savo medinius stabus⸣[2]
ir meldžiasi dievui,
kuris negali išgelbėti.
21 Paskelbkite ir įrodykite—
tikrai tegul jie pasitaria
drauge!
Kas tai leido sužinoti iš senovės,
tai paskelbė nuo seno?
Ar ne aš, VIEŠPATS?
Be manęs nėra Dievo.
Teisingo ir gelbstinčio Dievo
nėra be manęs.

22 Kreipkitės į mane ir gelbėkitės,
visi žemės pakraščiai!
Nes aš esu Dievas ir nėra kito.
Savim aš prisiekiau.
23 Iš mano burnos išėjo teisybė,
pažadas, kuris nebus
atšauktas,
kad man nusilenks kiekvienas
kelis,
prisieks kiekvienas
liežuvis,
24 ⸢tardamas[3]: ‚Iš tiesų
VIEŠPATYJE⸣[4] yra
teisumas ir stiprybė'".
Jie ateis pas jį susigėdę—
visi, kurie nirto ant jo.
25 VIEŠPATIES bus pateisinti ir
juo didžiuosis
visi Izraelio palikuonys.

23 Rom 14, 11; Flp 2, 10–11

Nešamieji ir nešantysis

46 Parkniubo Bėlis, nusilenkė
Nebas.
Jų stabai ⸢pasidarė
našta gyvuliams,
kaip nešami kroviniai
pavargusiems gyvuliams⸣[5].
2 Nusilenkė, parkniubo jie
drauge,
negalėjo išgelbėti naštos,
ir jie patys išėjo į nelaisvę.

3 „Klausykite manęs, Jokūbo
namai,
ir visi likusieji iš Izraelio
namų!
Jūs, kurie buvote našta nuo pat
gimimo,
nešiojami nuo motinos
įsčių.
4 Iki [jūsų] senatvės aš tas pats
būsiu,
ir iki žilos galvos aš
nešiosiu.
Aš tai dariau, ir aš nešiu;
aš [jus] nešiosiu ir
išgelbėsiu.

Su kuo mane palyginsite?

---

1 Rk.; M: dykynė
2 Lit. savo stabų medį
3 M: jis man tarė
4 G, plg.S; arba (plg. Q[a]): Iš tiesų VIEŠPATYJE, sakys apie mane,
5 Rk.; M: teko (našta) gyvuliams ir galvijams; jūsų nešiojami (stabai) užkrauti kaip našta ant pavargusių (gyvulių)

5 Su kuo mane palyginsite ir [su kuo] darysite lygų?
Ir kam mane prilyginsite, kad mes būtume panašūs?
6 Tie, kurie iškrato auksą iš maišelio
ir sidabro atsveria svarstyklėmis,
pasisamdo auksakalį, kad jis padarytų iš to dievą.
Jie nusilenkia; taip, jie parpuola [prieš jį].
7 Jie užsikelia jį ant peties, jį nešioja.
Jie padeda jį į jo vietą, ir jis stovi;
iš savo vietos jis nepajuda.
Kai kas šaukiasi jo, jis neatsiliepia,
iš jo nelaimės jo neišgelbsti.

Atsiminkite, kas anksčiau įvyko!

8 Tai atsiminkite ir ⌜įsikalkite galvon⌝[1],
įsidėkite į širdį, maištuoliai!
9 Atsiminkite, kas anksčiau, seniai įvyko!
Nes aš esu Dievas ir nėra kito;
[aš esu] Dievas ir nėra tokio, kaip aš!
10 Aš skelbiu iš pradžios pabaigą
ir nuo senovės, kas dar nėra įvykę,
tardamas: ‚Aš įvykdysiu savo sumanymą
ir padarysiu visa, ko noriu‘.
11 Aš šaukiu nuo saulėtekio plėšrūną paukštį,
iš tolimos šalies vyrą mano sumanymui vykdyti.
Taip, aš kalbėjau, aš tai ir įvykdysiu;
aš sugalvojau, aš tai ir padarysiu.
12 Klausykite manęs, nusiminėliai[2],
kurie esate toli nuo išvadavimo!
Aš priartinau savo išvadavimą;
jis nebetoli.
Ir mano išgelbėjimas neužtruks.
Aš suteiksiu Sijonoje išgelbėjimą,
Izraeliui savo šlovę“.

Babilono nuopuolis

47 „Nuženk ir atsisėsk į dulkes, mergaite, dukterie Babilonija!
Atsisėsk ant žemės be sosto, dukterie Kaldėja[3]!
Nes daugiau tavęs nebevadins ‚švelnia‘ ir ‚išlepusia‘.
2 Paimk girnas ir malk miltus!
Atidenk savo šydą!
Pakelk sijono valktį, apnuogink blauzdas,
brisk per upes!
3 Tebūnie atidengta tavo nuogybė;
taip, tepasirodo tavo gėda!
Aš atkeršysiu, ir ⌜niekas [manęs] nepermaldaus⌝[4],—
pasakė[5] mūsų Atpirkėjas,
kurio vardas—kariuomenių VIEŠPATS,
Izraelio Šventasis.—

5 Tyliai sėdėk ir įeik į tamsybę,
dukterie Kaldėja,
nes toliau tavęs nebevadins karalysčių valdove!
6 Aš buvau supykęs ant savo tautos,
sutepiau[6] savo veldinį
ir juos padaviau į tavo ranką.
Tu jiems neparodei gailesčio.
Ant senelio tu uždėjai labai sunkų savo jungą.
7 Ir sakei: ‚Per amžius aš gyvuosiu,
[būsiu] amžina valdovė!‘
Tu neįsidėjai to į širdį,
nepagalvojai apie savo galą.
8 Taigi dabar to klausyk, gašlioji,
kuri saugiai sėdi soste,

1 Tiksli hebrajų žodžio reikšmė neišaiškinta.
2 G; M: atkakliaširdžiai
3 Lit. Kaldėjų
4 Sym V; M: nemaldausiu žmogaus
5 G; ~ M
6 Lit. padariau nešventą

kuri sau sakai:
,Aš, ir jokia kita!
Aš nesėdėsiu [kaip] našlė
ir nepatirsiu vaikų
netekimo'.
9 Tačiau tiedu dalykai tave ištiks
staiga, vieną dieną;
visiškas vaikų netekimas ir
našlavimas
tave ištiks,
nors ir daug tavo burtų,
nors ir labai galingi tavo
apžavai.
10 Tu jauteis saugi savo nelabume,
sakei: ,Niekas manęs
nemato'.

Tavo išmintis ir tavo žinojimas
suklaidino tave;
tu sau sakei:
,Aš, ir jokia kita!'
11 Tad ištiks tave nelaimė;
tu nemokėsi jos pašalinti
kerais.
Tave užpuls neganda;
tu negalėsi jos nukreipti
atgaila.
Staiga ateis ant tavęs pražūtis
tau nežinant.
12 Na, pasilik su savo apžavais
ir daugybe savo burtų,
su kuriais plūkeisi nuo savo
jaunystės!
Gal galėsi [jais] pasinaudoti,
gal atbaidysi[1].

13 Tu nuvargai dėl savo patarėjų[2]
daugybės.
Tegul prisistato
ir tave išgelbsti astrologai,
žvaigždžių stebėtojai,
kurie kas jaunatį paskelbia,
kas[3] laukia tavęs.
14 Štai jie pasidarė kaip ražai;
ugnis juos sudegina.
Jie neišgelbsti patys savęs
iš liepsnos galios.
Tai ne žarijos susišildyti,
ne ugnis, prie kurios galėtų
atsisėsti.
15 Tokie tau pasidarė tie, su
kuriais nusikamavai,
⌈kurie bendravo[4] su tavim⌉[5]
nuo tavo jaunystės.
Jie išsklydo kiekvienas savo
keliu.
Nėra kas tave gelbėtų".

1–15 Jez 13, 1—14, 23; Jer 50, 1—51, 64 8–9 Apr 18, 7–8

Aš tau leisiu išgirsti naujų dalykų

48 Klausykite to, Jokūbo namai,
jūs, kurie vadinatės Izraelio
vardu
ir esate išėję iš Jokūbo
strėnų[6],
kurie prisiekiate VIEŠPATIES
vardu
ir meldžiatės Izraelio
Dievui
netikrai ir nenuoširdžiai.
2 Taip, iš šventojo miesto jie
pasisavino vardą
ir rėmėsi Izraelio Dievu—
kariuomenių VIEŠPATS jo
vardas.

3 „Aš seniai paskelbiau, kas
anksčiau įvyko;
iš mano burnos išėjo, ir aš
leidau tai išgirsti.
Aš staiga veikiau, ir tai
įvyko.
4 Kadangi aš žinojau, kad tu[7]
atkaklus,
kad geležinė sausgyslė tavo
sprandas
ir tavo kakta žalvarinė,
5 tad aš nuo seniai tai paskelbiau;
prieš įvykstant leidau tau
išgirsti,
kad nesakytum: ,Mano stabas
tai padarė,
mano drožtinis ir nulietasis
dievavaizdis tai įsakė'.
6 Tu girdėjai! Pamatyk visa tai!
Ar jūs patys neturėtumėte
tai pripažinti?

Nuo dabar aš tau leisiu išgirsti
naujų dalykų,

1 Būtent nelaimę tarsi demoną
2 GSV; M: patarimų
3 GST; M dtgr.: iš kur
4 Lit. prekiavo
5 Arba: tavo burtininkai
6 Rk., plg. Q^a 39, 7; M: vandenų
7 T.y. Izraelis

paslapčių, kurių nežinojai.
7 Dabar tai sukurta ir ne seniai;
pirm šios dienos jūs to
negirdėjote,
kad nesakytum: ,Štai aš tai
žinojau'.
8 Nei tu girdėjai, nei žinojai,
nei nuo seniai ⌜nebuvai
atvėręs ausies⌝[1],
nes aš žinojau: tu visai
neištikimas,
ir nuo motinos įsčių tave
vadina priešgyna.

9 Dėl savo vardo aš nudelsiu savo
rūstybę
ir dėl savo garbės [ją] tau
suvaldau,
kad tavęs nesunaikinčiau.
10 Štai aš tave apvaliau, bet ne
kaip[2] sidabrą,
tave ištyriau priespaudos
krosnyje.
11 Dėl savęs, dėl savęs tai darau,
nes kaip ⌜leisčiau save
laikyti nešventu⌝[3]?
Ir savo garbės aš neduosiu
kitam.

Aš jį pašaukiau!

12 Klausyk manęs, Jokūbe,
Izraeli, mano pašauktasis!
Aš tas esu, aš pirmutinis,
aš ir paskutinis!
13 Juk mano ranka padėjo žemės
pamatus,
ir mano dešinė ištiesė
dangus.
Kai aš juos pašaukiu,
jie atsistoja drauge".

14 Susirinkite, jūs visi, ir
klausykite!
Kas tarp jų[4] yra tai
paskelbęs?
VIEŠPATS jį myli; jis įvykdys
Jo valią
prieš Babiloną ir ⌜kaldėjų
palikuonis⌝[5].
15 „Aš, aš kalbėjau, aš jį ir
pašaukiau;
aš jį atvedžiau ir ⌜padariau
sėkmingą jo žygį⌝[6].
16 Priartėkite prie manęs,
klausykite to!
Nuo pat pradžios nekalbėjau
slapta;
nuo to laiko, kai tai pradėjo
įvykti, aš ten buvau".

O dabar Viešpats Jahvė
pasiuntė mane ir savo
dvasią.

12 Jez 44, 6; Apr 1, 17; 22, 13

Tavo gerovė būtų buvus kaip upė

17 Taip pasakė VIEŠPATS, tavo
Atpirkėjas,
Izraelio Šventasis:
„Aš esu VIEŠPATS,tavo
Dievas ,
kuris tave moko, kas
naudinga,
kuris tave veda keliu,
kuriuo tu turi eiti.
18 O kad tu būtum klausęs mano
įsakymų!
Tavo gerovė būtų buvus
kaip upė
ir tavo teisumas—kaip
jūros bangos.
19 Kaip smiltys būtų buvę tavo
palikuonys
ir tavo vaikai[7]—kaip jų[8]
grūdeliai.
Nebūtų išdildytas ir išnaikintas
tavo[9] vardas iš mano
akivaizdos".

Išeikite iš Babilono!

20 Išeikite iš Babilono,
bėkite nuo kaldėjų!
Džiaugsmingu balsu skelbkite,
leiskite tai išgirsti!
Leiskite, kad tai nusklistų
ligi žemės pakraščių!

---

1 Q^{a}T; frag. in geniza Cair. SV: nebuvo atverta tavo ausis; M: neatvėrė tavo ausies
2 Rk.; M: už
3 Q^{a}SV; M: drįstų būti laikomas nešventu (G + mano vardas)
4 T.y. tautų dievų; dgl. Mss ST^{Ms}: jūsų
5 G; M: savo dilbį (t.y. galią) (prieš) kaldėjus
6 GST; M: pasirodė sėkmingas jo žygis (lit. kelias)
7 Lit. vidurių ūgliai
8 T.y. smilčių
9 G; M: jų

Tarkite: „VIEŠPATS atpirko
savo tarną Jokūbą!"
21 Jie nenutroško,
kai jis juos vedė per tyrus.
Vandenį iš uolos
jis jiems tekino.
Jis perskėlė uolą,
ir ištekėjo vanduo.

22 „Bedieviai neturi ramybės",—
sako VIEŠPATS.

20 Apr 18, 4

Izraelis—tautų šviesa

49 Klausykite manęs, pajūriai[1],
ir įsidėmėkite, tolimos
tautos!
VIEŠPATS mane pašaukė nuo
motinos įsčių,
nuo motinos vidurių minėjo
mano vardą.
2 Jis padarė mano burną lyg aštrų
kalaviją,
savo rankos šešėliu mane
apdengė.
Jis mane padarė nusmailinta
strėle,
savo strėlinėje mane
paslėpė.
3 Ir jis man tarė: „Tu esi mano
tarnas,
Izraeli, tu, kuriame
pasirodysiu šlovingas".

4 O aš tariau: „Be reikalo
stengiaus,
veltui ir perniek išeikvojau
savo jėgas.
Tačiau mano pateisinimas yra
pas VIEŠPATĮ
ir mano atpildas pas mano
Dievą".

5 O dabar pasakė VIEŠPATS,
kuris nuo motinos įsčių
mane supavidalino sau
tarnu
Izraeliui atvesti atgal pas jį
ir kad Izraelis jam būtų
surinktas—
taip aš esu pagerbtas
VIEŠPATIES akyse,

1 *Arba:* salos

ir mano Dievas tapo mano
stiprybė—
6 jis tarė: „Per maža, kad tu
būtum man tarnas
Izraelio gentims atkurti
ir Izraelio išsaugotiems
sugrąžinti;
aš tave padarysiu tautų šviesa,
kad mano išgelbėjimas
pasiektų žemės
pakraščius".

1 Jer 1, 5 2 Hbr 4, 12; Apr 1, 16 6 Jez 42, 6; Lk 2, 32; Apd 26, 23 6 Apd 13, 47

Izraelio išlaisvinimas ir atkūrimas

7 Taip pasakė VIEŠPATS,
Izraelio Atpirkėjas, jo
Šventasis,
⌜giliai paniekintam⌝[2], kuriuo
bodisi žmonės,
valdovų tarnui:
„Karaliai pamatys ir atsistos,
kunigaikščiai nusilenks iki
žemės
dėl VIEŠPATIES, kuris
ištikimas,
dėl Izraelio Šventojo, kuris
tave išsirinko".

8 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Malonės metu išklausiau tave
ir išgelbėjimo dieną tau
padėjau.
Aš supavidalinau ir įpareigojau
tave žmonijai,
kad atkurčiau ...[3] šalį,
kad duočiau paveldėti
nusiaubtas nuosavybes,
9 tardamas kaliniams: ‚Išeikite!',
tiems, kurie tamsumoje:
‚Pasirodykite!'
⌜Visose[4] pakelėse⌝[5] jie ganysis,
ir visose plikumose bus jų
ganykla.
10 Jie nealks ir netrokš,
ir jų neištiks deginanti
kaitra ar saulė,
nes tas, kuris jų gailisi, jiems
vadovaus
ir juos nuves prie vandens
šaltinių.

2 Q^aS; G: tam, kuris save nieku laiko
3 Sakinyje išleistas būdvardis.
4 GQ^a
5 Q^a: Visuose kalnuose

11 Aš paversiu visus savo[1] kalnus
keliu,
ir mano vieškeliai bus
aukštai supilti.
12 Štai šitie ateis iš toli,
ir štai tie—iš žiemių ir
vakarų,
o tie—iš sieniečių[2] šalies".

13 Krykštaukite, dangūs, ir
džiūgauk, žeme!
Pratrūkite džiūgesio
šauksmais, kalnai!
Nes VIEŠPATS paguodė savo
tautą
ir savo vargšų pasigailėjo.

14 Bet Sijona sako: „Mane paliko
Jahvė,
Viešpats pamiršo mane".
Argi moteriškė pamiršta savo
žindulį,
kad nepasigailėtų savo
įsčių sūnaus?
15 Net jei šitos pamirštų,
aš tačiau tavęs nepamiršiu.
16 Štai aš tave įrašiau į [savo]
delnus;
tavo sienos yra nuolat ties
manim.[3]
17 Atskuba tavo statytojai;
tavo griovėjai ir siaubėjai
išeina iš tavęs.
18 Pakelk akis ir pažvelk aplinkui:
jie visi renkasi, ateina pas
tave!
„Kaip tikrai aš gyvas,— sako
VIEŠPATS,—
tu visus juos užsidėsi kaip
papuošalą,
jais apsijuosi kaip jaunoji.
19 Nors tavo vietovės buvo
sugriautos ir
nebegyvenamos
ir tavo šalis nuniokota,
tačiau dabar tu būsi per ankšta
gyventojams,
ir toli bus tie, kurie tave
prarijo.
20 Tau girdint, dar sakys
tavo, bevaikės, sūnūs:
‚Man per ankšta ta vieta.
Duok man erčios kur
gyventi!'
21 Tada tu sau tarsi:
‚Kas man pagimdė šituos?
Aš juk likau bevaikė ir
nevaisinga[4],
tai kas šituos užaugino?
Štai aš viena išlikau;
šitie—iš kur jie?'"

22 Taip pasakė Viešpats Jahvė:
„Štai aš pakelsiu link nacijų
savo ranką
ir link tautų iškelsiu savo
vėliavą,
ir jos atgabens tavo sūnus
užantyje,
ir tavo dukterys bus
nešamos ant pečių.
23 Karaliai bus tavo prižiūrėtojai,
ir jų karalienės—tavo
žindyvės.
Paliesdami veidu žemę, jie tau
nusilenks
ir tavo kojų dulkes laižys.
Tada tu pažinsi, jog aš esu
VIEŠPATS,
jog tie, kurie manęs viliasi,
neturės nusivilti[5]".

24 Ar kas atima iš karžygio grobį?
Ar belaisvis ištrūksta iš
tirono[6]?
25 Bet taip pasakė VIEŠPATS:
„Net karžygio belaisvis bus
atimtas
ir tirono grobis atgautas.
Su tais, kurie kovoja prieš tave,
aš pats kovosiu
ir tavo sūnus aš pats
išgelbėsiu.
26 Aš valgydinsiu tavo
prispaudėjus jų pačių
kūnu,
ir jie pasigers nuo savo
pačių kraujo kaip nuo
saldaus vyno.

1 ~ ST
2 Q[a]; M: Sinimo
3 Prasmė: tavo sienų atstatymas yra mano nuolatinio rūpesčio dalykas.
4 M įtrp. pstb.: ištremta ir išvaryta; ~G
5 Lit. gėdytis
6 Q[a]SV, plg. 25 skn.; M: teisiojo

Taip pažins visa žmonija,
kad aš esu VIEŠPATS, tavo Gelbėtojas
ir tavo Atpirkėjas, Jokūbo Galingasis“.

8 2 Kor 6, 2 10 Apr 7, 16–17

Kur yra jūsų motinos skyrybų pažymėjimas?

50 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Kur yra jūsų motinos skyrybų pažymėjimas,
su kuriuo būčiau ją paleidęs?
Arba kuris mano skolintojų buvo tas,
kuriam būčiau jus pardavęs?
Štai dėl savo nusidėjimų jūs buvote parduoti,
ir dėl jūsų priešgyniavimų buvo paleista jūsų motina.

2 Kodėl, man atėjus, nė vieno nebuvo?
man šaukiant, nebuvo kas atsilieptų?
Ar tikrai per trumpa mano ranka išpirkti
arba ar nėra manyje galios išvaduoti?
Štai savo barimu išdžiovinu jūrą,
paverčiu upes dykuma.
Jų žuvys supūva dėl vandens stokos
ir padvesia iš troškulio.
3 Aš apvelku dangus juodybe
ir darau ašutinę jiems apsiautalu“.

Dievo tarno giesmė

4 Viešpats Jahvė man davė mokinių liežuvį,
kad mokėčiau palaikyti[1] žodžiu pavargusį.
Jis pažadina kas rytą,
pažadina man ausį,
kad klausyčiaus kaip mokiniai.
5 Viešpats Jahvė atvėrė man ausį,
o aš neprieštaravau,
nesitraukiau atgal.
6 Savo nugarą daviau mušantiems
ir savo skruostus— raunantiems[2].
Savo veido nepaslėpiau
nuo keiksmų ir spjaudalų.
7 Bet Viešpats Jahvė man padeda,
todėl nebuvau sugėdintas.
Todėl padariau savo veidą kaip titnagą
ir žinau, kad neturėsiu gėdytis.
8 Arti tas, kuris išteisina mane,—
kas drįs bylinėtis su manim?
Atsistokime drauge!
Kas yra mano kaltintojas?
Jis teprieina prie manęs!
9 Štai Viešpats Jahvė man padeda,—
kas yra tas, kuris mane pasmerktų?
Štai jie visi sudūlės kaip drabužis;
kandys juos suės.

10 Kas tarp jūsų bijosi VIEŠPATIES,
klausosi jo tarno balso?
Kas vaikščiojo tamsoje
ir neturėjo šviesos,
tegul pasitiki VIEŠPATIES vardu
ir remiasi savo Dievu!
11 Štai jūs visi, kurie sukuriate ugnį,
uždegate[3] padegamąsias strėles,
eikite į savo ugnies liepsną
ir į strėles, kurias uždegėte!
Nuo mano rankos jums tai atsitiks:
jūs turėsite atsigulti į kančios vietą.

6 Mt 26, 67; Mk 14, 65 8–9 Rom 8, 33–34

Mano išgelbėjimas pasiliks per amžius

51 „Klausykitės manęs, jūs, kurie vejatės teisybę,
kurie ieškote

1 Hbr. žodis nesuprantamas. G: atsakyti (pavargusiam)

2 Būtent barzdą

3 Rk., plg. S; M: apjuosiate

VIEŠPATIES!
Pažvelkite į uolą, iš kurios
buvote iškirsti,
į cisternos duobę, iš kurios
buvote išskelti.
2 Pažvelkite į Abraomą, savo
tėvą,
ir į Sarą, kuri jus pagimdė.
Aš mat jį pašaukiau, kai jis
tebuvo vienas,
jį laiminau ir padauginau".

3 ⌜..
..............................⌝[1],
nes VIEŠPATS paguodė Şijoną,
paguodė visus jos
griuvėsius.
Jis padarys jos dykumą kaip
Edeną,
jos tyrus kaip VIEŠPATIES
sodą.
Džiaugsmo ir linksmybės rasis
joje,
padėkos giesmė ir styginės
muzikos skambesys.

4 „Kreipkite dėmesį į mane,
tautos[2],
nacijos[3], prilenkite man
ausį!
Nes pamokymas išeis iš manęs
ir mano teisingumas taps
tautų šviesa.
5 ⌜Beregint artėja⌝[4] mano pergalė[5],
išėjo mano išgelbėjimas
⌜kaip šviesa⌝[6],
ir mano rankos valdys
tautas.
Pajūriai lauks manęs
ir į mano ranką padės savo
viltį.
6 Pakelkite į dangus savo akis
ir pažvelkite į žemę
apačioje!
Nes dangūs kaip dūmai
išsisklaidys,
žemė kaip drabužis
susidėvės,
ir jos gyventojai kaip uodai
išmirs.
Bet mano išgelbėjimas pasiliks
per amžius,
mano išvadavimas
nesibaigs[7].

7 Klausykitės manęs, jūs, kurie
žinote, kas teisu,
žmonės, kurių širdy mano
pamokymas!
Nebijokite žmonių pašaipos
ir jų plūdimų neišsigąskite!
8 Nes kaip drabužį juos sugraus
kandis
ir kaip vilną juos
sukandžios vikšras.
Tačiau mano išvadavimas
pasiliks per amžius,
mano išgelbėjimas per
kartų kartas".

Pajudėk, pajudėk, VIEŠPATIES ranka!
9 Pajudėk, pajudėk, apsivilk jėga
tu, VIEŠPATIES ranka!
Pajudėk, kaip senovės dienomis,
kaip per amžių kartas!
Ar ne tu tas, kuris sukapojo
Rahabą,
perdūrė jūros slibiną?
10 Ar ne tu tas, kuris išdžiovino
jūrą,
didžiulės gelmės vandenis?
kuris pavertė jūros gilumas
keliu
išlaisvintiems pereiti?
11 VIEŠPATIES atpirktieji sugrįš
ir ateis į Şijoną
krykštaudami,
ir amžina linksmybė bus ant
jų galvos.
Džiaugsmas ir linksmybė juos
sutiks,
o sielvartas ir dejavimas
bėgs šalin.

1 Išleistos eilutės. Pasigendama paliepimų džiūgauti ir girti Viešpatį, kaip 42, 10-13 ir 49, 13.
2 Kkr. Mss S; M: mano tauta
3 Kkr. Mss S; M: mano nacija
4 G
5 Lit. teisumas
6 G; ~M
7 GTV; M: nenusileis (kaip saulė); arba: liks nepalaužtas

12 „Aš, aš esu tas, kuris jus
guodžia.
Kaip čia yra, kad bijai
mirtingo žmogaus,
žmogystos[1], kuri pragaišta
kaip žolė?
13 kad pamiršti VIEŠPATĮ, savo
Kūrėją,
kuris ištiesė dangų
ir padėjo žemės pamatus?
kad nuolat, visą dieną drebi
nuo prispaudėjo rūstybės,
kai jis siekia pražudyti?
Tačiau kur yra prispaudėjo
rūstybė?
14 Sukaustytasis bus skubiai
paleistas
ir nebenueis numiręs į
duobę,
ir nestigs jam duonos.
15 O aš esu VIEŠPATS, tavo
Dievas,
kuris sukelia jūrą, kad
šniokščia jos bangos".
Kariuomenių VIEŠPATS
jo[2] vardas.
16 „Aš dėjau savo žodžius tau į
burną
ir savo rankos šešėliu
apdengiau tave—
aš, kuris ištiesiau[3] dangus ir
padėjau žemės pamatus,
ir tariau Sijonai: ‚Tu mano
tauta'".

VIEŠPATIES rūstybės taurė

17 Pabusk, pabusk,
atsikelk, Jeruzale!
tu, kuri gėrei iš VIEŠPATIES
rankos
jo rūstybės taurę!
Kuri svaiginantį bokalą[4]
gėrei, išsiurpei!
18 Nėra kas ją vedžiotų
iš visų sūnų, kuriuos ji
pagimdė,
nėra kas paimtų ją už rankos
iš visų sūnų, kuriuos ji
užaugino.
19 Tie du dalykai ištiko tave—
kas užjaus tave?—
sunaikinimas ir žuvimas, badas
ir kalavijas—
kas paguos tave?
20 Tavo sūnūs guli apalpę
⌜visų gatvių kampuose⌝[5]
kaip antilopė tinkle;
jie pilni VIEŠPATIES rūstybės,
tavo Dievo grėsmės.

21 Todėl to klausyk tu,
nuvargintoji
ir pasigėrusioji, bet ne nuo
vyno!
22 Taip pasakė tavo Viešpats
Jahvė ir tavo Dievas,
kuris gina teisme savo
tautą:
„Štai aš paėmiau iš tavo rankos
svaiginančią taurę,
savo rūstybės bokalą[6];
tau nebereikės daugiau jo
gerti.
23 Ir aš jį paduosiu į ranką tų,
kurie engė tave,
⌜į ranką tų, kurie spaudė
tave⌝[7],
kurie sakė ⌜tau gyvai⌝[8]:
‚Nusilenk, kad pereitume!'
Ir tu padarei savo nugarą lyg
žemę,
kaip gatvę tiems, kurie eina
per ją".

17 Apr 14, 10; 16, 19

52 Pajudėk, pajudėk,
apsivilk savo jėga, Sijona!
Apsirenk savo prabangiais
drabužiais,
Jeruzale, šventasis mieste!
Nes daugiau nebeįeis į tave
joks neapipjaustytasis ir
netyrasis.
2 Nusikratyk dulkes, kelkis,
atsisėsk, Jeruzale!
Atsipalaiduok nuo savo kaklo
pančių,
belaisve dukterie Sijona!
3 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
„Veltui buvote parduoti,

1 Lit. žmogaus sūnaus
2 G: mano
3 S; M: pasodinau
4 M prd. pstb.: taurę
5 Turbūt intarpas iš Rd 2,19; 4,1
6 M + taurę; ~ G
7 Įtrp. su Q^{a}G; ~ M
8 Lit. tavo sielai (= gyvam asmeniui)

ir be pinigų būsite
atpirkti“.

1 Apr 21, 2. 27

Egiptas, Asirija ir Babilonas

4 Nes taip pasakė Viešpats Jahvė:
„Pradžioje į Egiptą nusileido
mano tauta ten laikinai
apsigyventi;
paskui Asirija be
priežasties ją spaudė.
5 O dabar kas man čia [iš to],—
sako VIEŠPATS,—
kad mano tauta nemokamai
pagrobta?
Jos valdovai tyčiojosi[1],—sako
VIEŠPATS,—
ir nuolat, per visą dieną,
buvo piktžodžiaujama
mano vardui.
6 Todėl mano tauta pažins mano
vardą[2] tą dieną,
kad aš esu tas, kuris
kalbėjau:, Štai aš!“

5 Rom 2, 24

Tavo Dievas karalius!

7 Kaip gražios kalnuose
kojos pranešėjo,
skelbiančio taiką, pranešančio
gera,
skelbiančio išgelbėjimą,
tariančio Şijonai:
„Tavo Dievas karalius!“
8 Klausykis! Tavo žvalgai
pakelia balsą,
drauge jie krykštauja,
nes akim į akį jie gerėdamies
stebi
VIEŠPATIES pargrįžimą į
Şijoną.
9 Linksmai krykštaukite drauge,
Jeruzalės griuvėsiai,
nes VIEŠPATS paguodė savo
tautą,
atpirko Jeruzalę!
10 VIEŠPATS apnuogino savo
šventąjį dilbį
visų tautų akyse,
ir visi žemės pakraščiai išvys
mūsų Dievo išgelbėjimą!

7 Nach 1, 15; Rom 10, 15; Ef 6, 15

Išeikite iš ten!

11 Traukitės, traukitės, išeikite iš
ten!
Nepalieskite, kas sutepta!
Išeikite iš jo[3] tarpo,
apsivalykite,
jūs, kurie nešate
VIEŠPATIES indus!
12 Bet ne skubom jūs turite išeiti
ir ne kaip pabėgėliai vykti,
nes pirma jūsų eis VIEŠPATS
ir jūsų užpakalinė sauga
bus Izraelio Dievas.

11 2 Kor 6, 17

VIEŠPATIES tarno kentėjimas ir garbė

13 „Štai mano tarnas ⌜turės
pasisekimą⌝[4],
iškils[5], bus išaukštintas ir
labai prakilnus.
14 Kaip daugelis baisėjosi juo[6]—
taip nežmoniškai sudarkyta
buvo jo išvaizda
ir jo pavidalas nepanašus į
žmogaus[7],—
15 taip ⌜dėl jo nustebs daugelis
tautų⌝[8];
karaliai užčiaups savo
burną,
nes ko jiems nebuvo pasakota,
jie pamatys,
ir ko nebuvo girdėję,
sužinos“.

15 Rom 15, 21

53 Kas tikėjo mūsų pranešimu,
ir VIEŠPATIES ranka—
kam ji buvo apreikšta?
2 Jis išaugo kaip atžala jo
akivaizdoje
ir kaip šaknis iš sausos
žemės.
Jis neturėjo pavidalo nė grožio,
kad žvelgtume į jį,
nė išvaizdos, kad jo
geistume.
3 Jis buvo paniekintas ir žmonių
vengiamas,

---

1 Rk., plg. Q^{a}TV; M: staugė
2 Q^{a}GSV; M + todėl

3 T.y. Babilono
4 Arba: protingai elgsis
5 ~G
6 2 Mss ST; M: tavim
7 Lit. žmonių vaikų
8 G; M: jis apšlakstys daugelį tautų; dėl jo

vyras, patyręs skausmų ir
pažįstąs ligą.
Kaip toks, nuo kurio paslepia
veidą,
jis buvo niekinamas, ir mes
nieku jį laikėme.
4 Tikrai mūsų ligas—jis nešė,
ir mūsų skausmus—jis juos
užsidėjo,
o mes jį laikėme pažeistu,
Dievo sumuštu ir
nužemintu.
5 Tačiau jis buvo sužeistas[1] dėl
mūsų maištavimų,
sumuštas dėl mūsų kalčių.
6 Mes visi klaidžiojome kaip avys,
kiekvienas sukome į savo
kelią,
bet VIEŠPATS uždėjo ant jo
mūsų visų kaltę.

7 Žiauriai pasielgė su juo, bet jis
nusižemino
ir neatvėrė savo burnos.
Kaip avinėlis, vedamas pjauti,
ir kaip avis, tylinti prieš
savo kirpėjus,
jis neatvėrė savo burnos.
8 Suimtas ir nuteistas jis buvo
pašalintas[2].
Bet kas pagalvojo apie jo
likimą?
kad jis buvo atkirstas nuo
gyvųjų šalies,
dėl savo[3] tautos maištavimo
⌜mirtinai ištiktas⌝[4]?
9 Paskyrė[5] tarp nedorėlių jam
kapą,
tarp piktadarių[6] ⌜kauburį
jam palaidoti⌝[7],
nors jis nebuvo vartojęs smurto
ir nebuvo vyliaus jo
burnoje.

1 Arba: pervertas
2 T.y. nužudytas
3 Q[a]; M: mano
4 Q[a] G; M: jiems (jam?) teko smūgis
5 Q[a]; M: Jis davė
6 Rk.; M: (prie) turtingojo
7 Rk.; M lit.: jo mirtyse

10 Bet VIEŠPATS panorėjo jį
sutriuškinti. Jis padarė
jį ligotą.
Jei jo gyvybė ⌜bus
palaikyta⌝[8] auka už
nuodėmę,
jis matys palikuonių, prailgins
savo amžių,
ir VIEŠPATIES dalykas
tarps jo ranka.
11 Dėl jo sielvarto jis matys[9]. Jis
bus patenkintas.
Žinodamas apie jį, jis
nuteisins daugelį.
Mano tarnas bus teisingas
daugeliui,
ir jis neš[10] jų kaltes.
12 Todėl aš jam duosiu dalį tarp
daugelio,
ir su galingaisiais jis
pasidalys grobį—
dėl to, kad jis atidavė savo
gyvybę mirčiai
ir leidosi priskiriamas prie
maištininkų.
Tačiau jis užsidėjo daugelio
nuodėmę
ir užtarė maištininkus.

1 Rom 10, 16 1 Jn 12, 38 4 Mt 8, 17 5 1 Pet 2, 24 6 1 Pet 2, 25 7 Apr 5, 6 7–8 Apd 8, 32–33 9 1 Pet 2, 22 12 Mk 15, 28; 22, 37

Krykštauk, nevaisingoji!

54 „Krykštauk, nevaisingoji, kuri
negimdei!
Pratrūk džiūgesiu ir
linksmai klykauk tu,
kuri nepatyrei gimdymo
skausmų!
Nes daugiau yra apleistosios
sūnų
negu sutuoktosios,—
pasakė VIEŠPATS.—
2 Praplėsk savo palapinės ertmę
ir ištempk[11] savo buveinių
uždangas, nesulaikyk!
Pailgink savo virves
ir savo kuolus įtvirtink!
3 Nes į dešinę ir į kairę tu
išsiplėsi,

8 Sk. tusam; M: tu palaikysi
9 GQ[ab] + šviesą
10 T.y. atleis
11 GSV; M: tegul ištempia (tavo...)

tavo palikuonys užvaldys
tautas
ir nusiaubtus miestus
apgyvendins.

4 Nebijok, nes tu neturėsi gėdytis!
Ir nesidrovėk, nes tau
nereiks parausti!
Nes tu pamirši savo jaunystės
gėdą
ir nebeatsiminsi savo
našlystės negarbės.
5 Nes tavo vyras yra tavo
Kūrėjas—
kariuomenių VIEŠPATS jo
vardas—
ir tavo Atpirkėjas—Izraelio
Šventasis;
jis vadinamas visos žemės
Dievu.
6 Nes kaip paliktą žmoną,
nuliūdusią, VIEŠPATS tave
pašaukė
ir kaip jaunamartę, kai ji
atmesta,—
pasakė tavo Dievas.—
7 Trumpą akimirką aš palikau
tave,
tačiau su dideliu gailesčiu
tave surenku.
8 Išliedamas apmaudą, aš
paslėpiau
akimirksnį savo veidą nuo
tavęs,
tačiau su amžina malone tavęs
pasigailėjau,—
pasakė tavo Atpirkėjas,
VIEŠPATS.—
9 ⌜Man tai yra kaip Nojaus
dienos⌝[1]:
kaip aš prisiekiau,
kad Nojaus vandenys
nebeužlietų žemės,
taip aš prisiekiau
nebepykti ant tavęs,
nebebarti tavęs.
10 Nors kalnai pajudėtų iš vietos
ir kalvos susvyruotų,
mano malonė neatstos nuo tavęs
ir mano taikos sandora
nesusvyruos",—
pasakė tas, kuris gailisi
tavęs, VIEŠPATS.

1 Gal 4, 27 9 Pr 9, 8–17

1 GSV; M: *nes Nojaus vandenys man tai yra*

Joks ginklas, nukaltas prieš tave, neturės sėkmės

11 „O nuvargintas [mieste], audrų
blaškomas, nepaguostas!
Štai aš sudėsiu tavo
akmenis į ⌜vertingą
glaistą⌝[2]
ir padėsiu tau pamatus iš
lazurito.
Aš padarysiu tavo sienų dantis
iš rubinų,
tavo vartus iš berilio
akmenų
ir visą tavo apvadą iš
brangių akmenų.
13 Visi tavo sūnūs bus
VIEŠPATIES pamokyti,
ir didelė bus tavo sūnų
gerovė.
14 Teisėtai būsi įtvirtintas.
Tu jausies[3] laisvas[4] nuo
priespaudos, nes
neturėsi bijoti,
ir nuo baisybės, nes ji
neartės prie tavęs.
15 Jei kas tave tikrai užpuls,
tai nebus iš manęs;
kas tave užpuls,
kris dėl tavęs.
16 Štai aš sukūriau kalvį,
kuris įpučia anglių ugnį
ir pagamina ginklą jo[5] tikslui,
ir aš sukūriau naikintoją,
kad pražudytų.
17 Joks ginklas, nukaltas prieš
tave, neturės sėkmės,
ir kiekvieną liežuvį, kuris
kelsis su tavim teistis, tu
įrodysi esant kaltą.
Tokia yra VIEŠPATIES tarnų
dalia,
ir jų nuteisinimas ateina iš
manęs",—sako
VIEŠPATS.

11–12 Apr 21, 18–21 13 Jn 6, 45

2 Lit stibį, kuriuo rytietės moterys juodai nusidažydavo blakstienas, kad paryškintų akių žibesį. Čia tas žodis reiškia juodą glaistą, kuriuo apglaistomi pastato akmenys.
3 Rk.; M: jauskis (lit. būk)
4 Lit. toli
5 T.y. ginklo, tinkamo atlikti jam skirtą funkciją

Visi, kurie trokštate, ateikite!

55 „O, visi, kurie trokštate,
ateikite prie vandenų!
ir 'kurie neturite'[1] pinigų,
ateikite!
Pirkite ir valgykite[2] be pinigų
ir be užmokesčio
[pirkite]vyno ir pieno!
2 Kam atsveriate pinigus[3] už
neduoną
ir savo vargo algą už tai,
kas nepasotina?
Klausykite, klausykite manęs ir
valgykite gera,
ir tesiguodžia riebumynais
jūsų siela!
3 Palenkite savo ausį ir ateikite
pas mane,
klausykite, ir bus gyva jūsų
siela!
Ir aš įvykdysiu jums amžiną
sandorą,
nesulaužomus malonės
pažadus Dovydui.
4 Štai aš jį padariau liudytoju
tautoms,
kunigaikščiu ir įsakytoju
nacijoms.
5 Štai tu pasišauksi nepažįstamą
naciją,
ir nacija, kuri nepažino
tavęs, atbėgs pas tave
dėl VIEŠPATIES, tavo Dievo,
ir Izraelio Šventojo, nes jis
bus padaręs tave
šlovingą".

1 Apr 21, 6; 22, 17 3 Apd 13, 34

Mano žodis nesugrįžta tuščias

6 Ieškokite VIEŠPATIES, kol jis
leidžiasi randamas,
šaukitės jo, kol jis arti!
7 Tepalieka nusikaltėlis savo
kelią
ir nedorėlis savo mintis,
ir teatsiverčia į VIEŠPATĮ,
kad tas jo pasigailėtų,
į mūsų Dievą,
nes jis dosniai atleidžia.
8 „Nes mano mintys—ne jūsų
mintys ,
ir mano keliai—ne jūsų
keliai,—sako
VIEŠPATS.—
9 Kaip dangūs aukštesni už žemę,
taip mano keliai aukštesni
už jūsų kelius
ir mano mintys—už jūsų
mintis.

10 Nes kaip nusileidžia lietus
ir sniegas iš dangaus
ir ten nebesugrįžta,
bet padrėkina žemę,
padaro ją derlingą ir ją
suželdina,
ir suteikia sėklos sėjėjui ir
duonos valgytojui,
11 taip yra su mano žodžiu, kuris
išeina iš mano burnos:
jis nesugrįžta pas mane
tuščias,
bet įvykdo, ko noriu,
ir leidžia pavykti tam, kam
jį siunčiu".

10 2 Kor 9, 10

Su džiaugsmu jūs išeisite

12 „Tikrai su džiaugsmu jūs
išeisite
ir su ramybe būsite vedami.
Kalnai ir kalvos pratrūks
džiūgesiu jūsų
akivaizdoje,
ir visi lauko medžiai plos
rankomis.
13 Erškėčių vietoj augs kadagys,
ir dilgėlių vietoj—mirta.
Ir tai bus VIEŠPAČIUI
paminklas,
amžinas, neišdildomas
ženklas".

VIEŠPATIES namai atviri svetimšaliams ir išdarams

56 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Laikykitės to, kas teisinga,
ir vykdykite, kas teisu,
nes mano išgelbėjimas tuoj
įvyks
ir mano teisumas greit bus
apreikštas.

2 Laimingas žmogus, kuris tai
daro,

---

1 Lit. kas neturi
2 M + ir ateikite, pirkite; ~Q[a]G
3 Lit. sidabrą

ir mirtingasis[1], kuris tvirtai
to laikosi;
kuris švenčia šabatą, kad jos
nesuteptų,
ir sergi savo ranką, kad ji
nedarytų nieko pikta".

3 Ir tenesako svetimšalis,
kuris prisijungė prie
VIEŠPATIES:
„Skirte atskyrė mane
VIEŠPATS nuo savo
tautos".
Ir tenesako išdaras:
„Štai aš sudžiūvęs medis!"
4 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
„Išdarams, kurie švenčia mano
šabatas,
pasirinko, kas man patinka,
ir tvirtai laikosi mano
sandoros,—
5 aš jiems duosiu savo namuose
ir savo sienų viduje
paminklą ir vardą,
geresnį už sūnus ir
dukteris.
Aš jiems[2] duosiu amžiną vardą,
kuris nebus išdildytas.
6 O svetimšalius, prisijungusius
prie VIEŠPATIES,
kad jam tarnautų ir mylėtų
VIEŠPATIES vardą,
jam būtų tarnais,
kiekvieną, švenčiantį šabatą,
kad jos nesuteptų,
ir tuos, kurie tvirtai laikosi
mano sandoros,—
7 aš juos atvesiu į savo šventąjį
kalną
ir juos linksminsiu savo
maldos namuose.
Savo deginamąsias ir
pjaunamąsias aukas
jie aukos[3], kad man įtiktų,
ant mano aukuro,
nes mano namai bus vadinami
maldos namais visoms
tautoms".

8 Sako Viešpats Jahvė,
kuris surenka Izraelio
išsklaidytuosius:
„Aš dar toliau rinksiu prie jo,
prie jo surinktųjų".

7 Mt 21, 13; Mk 11, 17; Lk 19, 46

Jo žvalgai akli

9 Visi lauko žvėrys, ateikite ryti!
visi miško žvėrys!
10 Jo žvalgai visi akli;
jie neišmano.
Jie visi nebyliai šunys,
kurie negali loti.
Jie sunkiai alsuoja gulėdami,
mėgsta snausti.
11 Bet tie šunys ėdrūs,
nemoka pasisotinti.
Jie yra piemenys,
kurie nemoka prižiūrėti.
Jie visi nusigręžė į savo kelią,
kiekvienas, be išimties,
pasipelnyti.
12 „Ateikite, aš noriu paimti vyno!
Prisigerkime svaiginančio
gėralo!
Ir rytojus tebūnie kaip ši
diena—
labai labai puikus!"

Teisusis žūva

57 Teisusis žūva,
ir nėra nė vieno, kuris
dėtųsi tai į širdį.
Maldingi vyrai atimami[4],
ir nėra, kas tuo dėmėtųsi.
Juk iš piktybės[5] atimamas
teisusis;
jis įeina į ramybę.
2 Jie ilsisi savo guoliuose,
'tie, kurie'[6] ėjo tiesiu keliu.

Jūs, burtininkės sūnūs!

3 „O jūs, priartėkite šen,
burtininkės sūnūs,
svetimautojos ir paleistuvės
išperos!
4 Ką išjuokiate?
Prieš ką išsižiojate,
iškišate liežuvį?

---

1 Lit. žmogaus sūnus
2 Q[a]GSV; M: jam
3 Įtrp. su Q[a]T; plg. 60, 7

4 Lit. surenkami (pas giminės, tautiečius), t.y. miršta
5 T.y. dorinio sugedimo
6 Lit. tas, kuris

Argi jūs nesate priešgyniavimo
vaikai,
melo išperos?

5 Jūs, kurie degate gašla tarp
ąžuolų,
po kiekvienu žaliuojančiu
medžiu,
kurie pjaunate vaikus upelių
vagose,
⸢uolų plyšiuose⸣[1]!
6 Tarp upelio vagos dailių
akmenų tavo dalis;
jie, jie yra tavo dalia!
Jiems irgi tu liejai liejamąsias
aukas,
aukojai javienių aukas!
Ar dėl tų dalykų aš turėčiau
pasigailėti?

Jeruzalės stabmeldystė—neištikimybė VIEŠPAČIUI

7 Ant aukšto ir iškilaus kalno
tu pasiklojai guolį.
Taip pat tu užlipai
pjaunamos aukos aukoti.
8 Už ⸢durų ir durų staktos⸣[2]
tu padėjai savo ženklą,
nes, mane palikusi, tu atidengei
ir užlipai[3],
padarei platų savo guolį
ir ⸢išsiderėjai iš jų užmokestį⸣[4].
Tu mėgai sugulti su jais,
žiūrėjai į ⸢jų nuogybę⸣[5].
9 Tu leidais pas karalių[6] su
aliejum
ir pagaminai daug savo
tepalų.
Tu siuntei toli savo
pasiuntinius
ir giliai žemyn į šeolį.[7]
10 Tu nusivarginai savo kelionių
daugybe,
[bet] nesakei: ‚Nėra vilties!‘
Savo jėgos[8] atgaivą tu radai,
todėl nenusilpai.

11 Ko baiminais ir bijojai,
kad melavai
ir manęs neatsiminei,
nesidėjai į širdį?
Argi ne? Aš tylėjau ir
⸢uždengiau savo akis⸣[9],
ir tu manęs nebijojai.
12 Aš paskelbsiu tavo teisumą[10]
ir tavo darbus,
bet jie tau nepadės!
13 Tau šaukiantis pagalbos,
tegul tave gelbsti tavo
⸢bjaurūs stabai⸣[11].
Juos visus nupūs vėjas,
nuneš dvelkimas.
Bet kas ieško prieglaudos
manyje, paveldės šalį,
ir jam teks nuosavybėn
mano šventasis kalnas“.

Ramybė tolimiesiems ir artimiesiems!

14 ⸢Ir jis[12] tarė⸣[13]:
„Supilkite, supilkite, paruoškite
kelią!
Pašalinkite kliūtis nuo
mano tautos kelio!“
15 Nes taip pasakė Aukštasis ir
Kilnusis,
kuris amžinai gyvena ir
kurio vardas
„Šventasis“:
„Aš gyvenu aukštoje ir šventoje
vietoje,
ir pas tą, kuris sutrintos ir
nuolankios dvasios,
kad atgaivinčiau nuolankiųjų
dvasią
ir atgaivinčiau sutrintųjų
širdį.
16 Juk ne amžinai bylinėsiuos
ir ne visados rūstinsiuos;
nes [tada žmogaus] dvasia nuo
manęs nualptų,
sielos, kurias aš padariau.

1 G; M: po uolų plyšiais
2 G: tavo durų staktų
3 T.y. į savo guolį
4 Rk., plg. G; arba: *nusipirkai kai kuriuos iš jų*
5 Lit. ranką (= membrum virile)
6 Titulas, suteiktas daugeliui senovės semitų dievų.
7 T.y. pasiuntinius, nešančius dovanų ir atnašų tolimiems dievams, ar vykstančius į vietas, kur atsiklausiama požeminių dievybių ar mirusiųjų dvasių
8 Lit. rankos
9 Rk., plg. GV; M: nuo amžių
10 Būtent tariamą, netikrą teisumą
11 Rk.; M: (stabų) rinkiniai?
12 T.y. VIEŠPATS
13 Q[a]; arba (plg. V): Taigi aš sakau

17 Dėl jo[1] gobšumo kaltės aš rūstinaus
ir jį sumušiau, supykęs paslėpiau [savo veidą].
Bet jis ėjo atsimetęs savavališku keliu.
18 Aš mačiau jo kelius.

Tačiau noriu jį pagydyti ir ⸢jam duoti atilsį⸣[2],
ir jam atlyginti paguodimais.
O tiems, kurie gedėjo dėl jo,
sukursiu lūpų vaisių[3].
19 Ramybė, ramybė tolimiesiems ir artimiesiems!—
pasakė VIEŠPATS,—ir aš jį pagydysiu".

20 O bedieviai yra kaip sujudusi jūra,
kai ji negali būti rami
ir jos vandenys išrausia dumblius ir purvą.
„Bedieviai,—pasakė mano Dievas,—neturi ramybės".

19 Ef 2, 17 21 Jez 48, 22

Pasninkas, kuris patinka Dievui

58 „Šauk [visa] gerkle, nesivaržyk,
kaip ragą pakelk savo balsą!
Paskelbk mano tautai jos priešgyniavimą
ir Jokūbo namams—jų nuodėmes!

2 Jie manęs ieško diena iš dienos
ir geidžia pažinti mano kelius
lyg tauta, kuri darė kas teisinga
ir nepaliko savo Dievo teisės.
Jie mane klausinėja apie teisingus nuosprendžius,
geidžia ⸢artintis į Dievą⸣[4].
3 ‚Kam pasninkavome, jei nepamatei?
marinomės, jei nepastebėjai?'

Štai pasninko dieną jūs randate verslą
ir engiate visus savo darbininkus.
4 Štai jūsų pasninkas nuveda į bylą ir vaidą
ir mušimą nelabu kapliu.
Jūs negalite pasninkauti, kaip dabar,
jei norite leisti išgirsti savo balsą aukštybėje.

5 Argi toks būtų pasninkas, kurį pasirinkčiau, —
diena, kai žmogus marinasi?
Argi tai, kad jis nulenkia kaip nendrė savo galvą
ir ašutinę bei pelenus pasikloja kaip patalą?
Argi tu nori tai vadinti pasninku
ir VIEŠPAČIUI patinkama diena?

6 Argi ne tai yra pasninkas, kurį pasirenku:
atrišti nedorybės pančius,
atleisti jungo viržius,
paleisti į laisvę pavergtuosius,
kad sulaužytum[5] visokį jungą?
7 Argi ne laužti alkanam tavo duoną
ir kad įleistum į savo namus neturtėlius[6], benamius?
kad, pamatęs nuogą, jį aprengtum
ir nevengtum savo kūno[7]?

8 Tada prašvis kaip aušra tavo šviesa
ir tavo ⸢pagijimas tuojau pasirodys⸣[8],
ir pirm tavęs eis tavo teisumas,
VIEŠPATIES garbė bus tavo užpakalinė sauga.

1 T.y. Izraelio
2 GT; M: jį vedžioti
3 T.y. gyriaus ir padėkos giesmes už atkūrimą
4 Arba: Dievo priartėjimo
5 G Theod. V; M: sulaužytumėte
6 ~S
7 T.y. tautiečio
8 Lit. nauja mėsa po žaizda skubiai išaugs

9 Tada tu šauksies, ir VIEŠPATS
išklausys;
tu rėksi pagalbos, ir jis
tars:‚ Štai aš!‘

Jei pašalinsi iš savo tarpo
[priespaudos] jungą,
rodymą pirštu ir
piktžodžiavimą,
10 suteiksi alkstančiam savo
duonos[1]
ir stokojančią[2] sielą
pasotinsi,
tai suspindės tamsoje tavo
šviesa,
ir tavo tamsybė bus kaip
vidudienis.
11 VIEŠPATS nuolat tave ves
ir patenkins tavo reikmes
išdegintoje šalyje.
Ir jis sustiprins tavo kaulus,
kad tu būsi kaip palaistytas
sodas
ir kaip versmė,
kurios vandenys neišsenka.

12 Ir tavieji *atstatys senovinius*
griuvėsius,
daugelio kartų pamatus
atkurs.
Ir tave vadins tuo, kuris užtaiso
spragas,
kuris vėl padaro gyvenamas
⸢sugriautas buveines⸣[3]“.

Šabatos šventimas

13 „Jei tu sulaikysi savo koją nuo
šabatos[4],
kad nedarytum[5], kuo tu
verties, mano šventą
dieną,
ir vadinsi šabatą pasigėrėjimu
ir VIEŠPATIES šventadienį
gerbtinu,
ir jį gerbsi—nesileisi į keliones,
nesiimsi savo verslo ir
nesiderėsi,—
14 tai tu gėrėsies VIEŠPAČIU,
tau leisiu važiuoti per
žemės aukštumas
ir tave maitinsiu tavo tėvo
Jokūbo yeldiniu“.
Tikrai VIEŠPATIES burna
kalbėjo!

VIEŠPATIES ranka ne per trumpa, kad negalėtų gelbėti

59 Štai VIEŠPATIES ranka ne per
trumpa, kad negalėtų
gelbėti,
ir jo ausis ne per kurčia,
kad negalėtų girdėti.
2 Bet jūsų kaltybės atskyrė
jus nuo jūsų Dievo,
jūsų nuodėmės paslėpė jo[6] veidą
nuo jūsų, ir jis negirdėjo.
3 Nes jūsų rankos suteptos krauju
ir jūsų pirštai—
nusikaltimu,
jūsų lūpos kalbėjo melą,
jūsų liežuvis šnibždėjo
neteisybę.

4 Niekas netraukia teisman
teisėtai
ir niekas nesibylinėja
sąžiningai;
jie pasitiki tuščiais įrodymais ir
kalba, kas nepagrįsta;
jie pradeda nelaimę ir
pagimdo pikta.
5 Jie peri angies kiaušinius
ir audžia voratinklius.
Kas valgys jų kiaušinių, numirs,
ir iš to, kurį suspaus,
išsikals gyvatė.
6 Jų siūlai netaps drabužiu,
ir jie neapsivilks savo
gaminiais.
Jų gaminiai—piktybės
gaminiai,
ir smurto veiksmai jų
rankose.
7 Jų kojos bėga į pikta
ir skuba nekalto kraujo
pralieti.
Jų sumanymai—pikti
sumanymai;
sunaikinimas ir pragaištis
jų vieškeliuose.
8 Jie nepažįsta ramybės kelio,

1 Kkr. Mss., S, plg. G; M: sielą
2 Lit. nužemintą
3 Rk.; M: takus
4 T.y. šabatos nuostatų peržengimo
5 Q[a]GS; M: kad darytum

6 GLatSyhSVArab.; ~ M

ir nėra teisingumo jų
pėdsakuose.
Savo takus jie pasidaro kreivus;
nė vienas, kuris jais[1] eina,
nepažįsta ramybės.

9 Todėl teisingumas lieka toli nuo
mūsų,
ir mūsų nepasiveja
teisumas.
Mes tikėjomės šviesos, bet štai
tamsa,
spindesio—o vaikščiojame
sutemose.
10 Mes grabinėjame kaip akli
sieną
ir kaip be akių čiupinėjame.
Mes klupinėjame vidudienį kaip
santėmyje
⌜ir sėdime tamsybėse⌝[2] kaip
numirėliai.
11 Mes urzgiame visi kaip lokiai
ir kaip karveliai burkuote
burkuojame.
Mes laukiame teisingumo, bet
jo nėra,
išgelbėjimo—jis toli nuo
mūsų.
12 Nes daug yra mūsų
priešgyniavimų tavo
akivaizdoje
ir mūsų nuodėmės liudija
prieš mus;
tikrai mūsų priešgyniavimai
⌜mūsų sąmonėje⌝[3],
ir mūsų kaltės—mes jas
pažįstame.
13 Mes priešgyniavome ir
išsigynėme
VIEŠPATIES,
ir atsitraukėme nuo sekimo
savo Dievu.
Mes kalbėjome [, kas skatina]
priespaudą ir
atsimetimą[4],
[5]ir prasimanėme[6]
melagingų žodžių.
14 Taip nustumiamas atgal
teisingumas
ir teisumas turi stovėti toli.
Tikrai suklupo turgavietėj tiesa
ir tiesumas negali įeiti.
15 Pasigendama tiesos,
o kas šalinasi nuo pikta,
apiplėšiamas.

VIEŠPATS matė ir jam
nepatiko,
kad nebuvo teisingumo.
16 Jis matė, kad nė vieno nebuvo,
ir stebėjosi, kad nebuvo kas
įsikištų.
Tad jam padėjo jo paties ranka
ir jo teisumas—tas jį
parėmė.
17 Jis apsivilko teisumu lyg šarvu,
ir išganymo šalmas buvo
ant jo galvos;
jis apsivilko keršto drabužiais[7]
ir apsisiautė pagieža tarsi
apsiaustu.
18 Kokie darbai, toks bus jo
užmokestis:
rūstybė jo priešininkams,
atmoka[8] jo priešams,[9]
19 kad bijotųsi saulėlydyje
VIEŠPATIES vardo
ir saulėtekyje jo didybės.
Nes jis ateis kaip besiveržianti[10]
upė,
kai VIEŠPATIES kvapas ją
varo.

20 „Tačiau jis ateis Şijonai kaip
Atpirkėjas
ir atsivertusiems nuo
priešgyniavimo
Jokūbe“,—sako
VIEŠPATS.
21 „O dėl manęs, ta yra mano
sandora su jais,—pasakė VIEŠPATS.
—Mano dvasia, kuri yra ant tavęs, ir
mano žodžiai, kuriuos įdėjau tau į burną,
neturi atstoti nuo tavo burnos, nei nuo
tavo vaikų burnos, nei nuo tavo vaikų

1 Ms Syh STV; M: juo (t.y. taku)
2 Rk.
3 Lit. yra su mumis
4 nuo dorinių ir teisinių normų. Arba: maištą
5 M + sekančio žodžio dtgr.: pradėjome (= pasidarėme nešti); ~Q[a]
6 Lit. murmenome (arba: išstūmėme) iš širdies
7 M + pstb.: apvalkalu; ~GSV
8 G: negarbė
9 M + Jis atmokės pajūriams (arba: saloms); ~G
10 Arba: įsprausta (tarp stačių šlaitų)

vaikų burnos,—pasakė VIEŠPATS,—
nuo dabar ir per amžius!“

7–8 Rom 3, 15–17 16 Jez 63, 5 17 Ef 6, 14 17 Ef 6, 17; 1 Tes 5, 8 20 Rom 11, 26

Jeruzalė—tautų šviesa ir lobynas

60 „Kelkis, nušvisk, nes atėjo tavo
šviesa
ir VIEŠPATIES šlovė tau
užtekėjo!
2 Nes štai tamsa apdengia žemę
ir juodybė tautas,
bet tau užteka VIEŠPATS,
ir jo šlovė pasirodo viršum
tavęs.
3 Tautos eis į tavo šviesą
ir karaliai į tavo suspin-
dėjusią skaistybę.
4 Pakelk akis ir žiūrėk aplinkui!
Jos visos renkasi, ateina
pas tave.
Tavo sūnūs ateis iš toli,
ir tavo dukterys bus
nešamos[1] ant [auklių]
šlaunies.
5 Tada tu matysi ir spinduliuosi
[iš džiaugsmo],
virpės ir išsiplės tavo širdis,
nes nusikreips į tave jūros
gausa,
tautų turtai ateis pas tave.
6 Kupranugarių vilkstinės
apdengs tave,
jauni Midjano ir Efos
kupriai;
jie visi ateis iš Šebos.
Jie atgabens aukso ir
smilkalų
ir paskelbs VIEŠPATIES
šlovingus darbus.
7 Visos Kėdaro avys bus tau
surinktos,
Nebajoto avinai tau
tarnaus;
jie ˹bus priimtinos aukos˺[2] ant
mano aukuro.
Ir savo puikiuosius namus
padarysiu šlovingus.

8 Kas yra tie, kurie lekia kaip
debesys
ir kaip karveliai į savo
karvelides?

1 raitom
2 Kkr. Mss Q[a]GST

9 Tikrai ˹man renkasi valtys˺[3]
ir Taršišo laivai pačiam
priešaky,
kad pargabentų tavo sūnus iš
toli,
jų sidabrą ir auksą su jais,
VIEŠPATIES, tavo Dievo,
vardui
ir Izraelio Šventajam, nes
jis padarė tave šlovingą.

10 Svetimšaliai statys tavo sienas
ir jų karaliai tau tarnaus,
nes įpykęs tave užgavau,
bet, būdamas malonus,
tavęs pasigailėjau.
11 Ir tavo vartai bus nuolat atdari,
dieną bei naktį neužrakinti,
kad atgabentų pas tave tautų
turtus,
jų ˹karaliams vadovaujant˺[4].
12 Nes tauta ir karalystė, kuri tau
netarnaus,
pražus, ir tautos bus
siaubte nusiaubtos.
13 Lebanono šlovė ateis pas tave—
kadagys, buksmedis[5] ir
kiparisas drauge,—
kad pagražintų mano šventovės
vietą
ir kad savo kojų vietą
padaryčiau šlovingą.
14 Ateis pas tave nusilenkę
sūnūs tų, kurie tave spaudė
ir[6] niekino.
Ir jie tave vadins VIEŠPATIES
miestu,
Izraelio Šventojo Şijona.
15 Vietoj to, kad tu buvai palikta
ir nekenčiama ir nebuvo
˹kas eitų per [tave]˺[7],
aš tave paversiu amžina
puikybe,
džiaugsmu kartų kartoms.
16 Tu žįsi tautų pieną;
karališkas krūtis[8] tu žįsi.

3 Rk.; M: Manęs laukia salos
4 Rk.; M: karalius vedant (į nelaisvę)
5 Tiksliai nenustatyta Lebanono medžių rūšis. G: pušis; V: buksmedis; kt.: uosis
6 M + ir parpuls prie tavo kojų padų visi, kurie tave; ~G
7 MQ[a]V; G: kas padėtų
8 Rk.; M: sunaikinimą

Taip tu pažinsi, kad aš,
VIEŠPATS, esu tavo
Gelbėtojas
ir tavo Atpirkėjas, Jokūbo
Galingasis.

17 Vietoj žalvario atgabensiu
aukso
ir vietoj geležies atgabensiu
sidabro;
vietoj medžių—žalvario
ir vietoj akmenų—geležies.
Aš įsteigsiu ramybę tavo
valdytoju[1]
ir tavo vyriausybe—
teisumą.
18 Nebegirdės smurto tavo šalyje,
sunaikinimo ir sugriovimo
tavo ribose,
bet tu vadinsi savo sienas
‚išgelbėjimu‘
ir savo vartus ‚gyriumi‘.

19 Saulė nebebus tau šviesa dieną,
ir mėnulis nebešvies tau
žvilgesiu naktį[2],
bet VIEŠPATS tau bus amžina
šviesa,
ir tavo Dievas—tavo
gražybė.
20 Nebenusileis tavo saulė,
ir tavo mėnulis nebeišdils,
nes VIEŠPATS tau bus amžina
šviesa,
ir pasibaigs tavo gedulo
dienos.
21 Tada visi tavo tautiečiai bus
teisūs;
amžiams jie užvaldys šalį—
VIEŠPATIES[3] pasodinta atžala,
jo[4] rankų darbas jo šlovei
apreikšti.
22 Iš mažutėlio pasidarys
tūkstantis
ir iš menkutėlio—galinga
tauta.
Aš, VIEŠPATS, ...
tinkamu laiku tai skubiai
įvykdysiu“.

11 Apr 21, 25–26 14 Apr 3, 9 19 Apr 21, 23; 22, 5

1 Lit. valdžia
2 G, plg. Q[a]T; ~M
3 Rk., plg. Q[a]; M: jo
4 Q[ab]G; M: mano

VIEŠPATIES Dvasia ant manęs

61 Viešpaties Jahvės dvasia ant
manęs,
nes VIEŠPATS mane
patepė.
Jis mane siuntė linksmos žinios
nešti nuolankiesiems[5],
apraišioti tų, kurių širdis
palūžusi,
skelbti išlaisvinimo belaisviams
ir ⌜kaliniams —kad jie
paleidžiami iš kalėjimo⌝[6],
2 skelbti VIEŠPATIES malonės
metų
ir mūsų Dievo keršto
dienos;
guosti visų gedinčių,
3 duoti[7] jiems[8] girliandos
vietoj pelenų,
džiaugsmo aliejaus—vietoj
gedulo apsiautalo,
gyriaus giesmės—vietoj
nusiminusios dvasios,
kad juos vadintų teisybės
ąžuolais,
VIEŠPATIES sodiniais jo
garbei apreikšti.

1 Mt 11, 5; Lk 7, 22 1–2 Lk 4, 18–19 2 Mt 5, 4

Giminė, kurią VIEŠPATS palaimino

4 Jie atstatys senovinius
griuvėsius,
seniai negyvenamas
vietoves atkurs.
Jie atnaujins sugriautus
miestus,
vietoves, negyvenamas per
kartų kartas.
5 Svetimtaučiai stovės ir ganys
tavo bandas,
ir svetimšaliai bus tavo
žemdirbiai ir
vynuogininkai,
6 o jūs būsite vadinami
VIEŠPATIES kunigais;
⌜apie jus⌝[9] sakys: „Mūsų
Dievo tarnai“.

5 Arba: beturčiams
6 M; G: akliems akių atidarymo
7 M įtrp. pstb.: Şijonos gedintiems
8 M įtrp.: duoti; ~G
9 Arba: jums (t.y. kreipdamiesi į jus)

Jūs naudositės[1] tautų turtais
ir didžiuositės[2] jų
prabanga.
7 Kadangi jų[3] gėda buvo dviguba
ir nešlovė 'bei apspjaudymas'[4] jų dalis,
tai savo šalyje jie įsigys dvigubą
dalį;
amžiną džiaugsmą jie turės.
8 „Nes aš esu VIEŠPATS, mylįs
teisingumą,
nekenčiąs 'neteisėto
plėšimo'[5].
Aš tikrai jiems duosiu
atlyginimą
ir amžiną sandorą
sudarysiu su jais.
9 Bus žinomi tarp nacijų jų
palikuonys
ir iš jų kilusieji—tarp
tautų.
Visi, kurie juos matys, jiems
pritars,
kad jie yra VIEŠPATIES
palaiminta giminė[6]".

10 Tegul aš džiaugte džiaugsiuos
VIEŠPAČIU,
tegul džiūgauja mano siela
dėl mano Dievo!
Nes jis mane apvilko
išgelbėjimo drabužiais,
teisybės apsiaustu apsiautė
mane,
kaip kad jaunikis užsivynioja[7]
turbaną
ir jaunoji pasipuošia
gražmenomis.
11 Nes kaip žemė išželdina
želmenis
ir daržas išdaigina savo
sėklas,
taip Viešpats Jahvė išželdins
teisumą
ir gyrių[8] visų tautų
akivaizdoje.

10 Apr 21, 2

Jeruzalės išgelbėjimas ir naujas vardas

62 Dėl Sijonos aš netylėsiu
ir dėl Jeruzalės nenurimsiu,
kol pasirodys jos nuteisinimas
lyg skaisti šviesa
ir jos išgelbėjimas degs kaip
deglas.
2 Tautos išvys tavo nuteisinimą
ir visi karaliai tavo šlovę.
Tave pavadins nauju vardu,
kurį VIEŠPATIES burna
paskirs.
3 Tu būsi garbės vainikas
VIEŠPATIES rankoje
ir karališkas galvaraištis
tavo Dievo delne.
4 Nebesakys apie tave: „Palikta"
ir apie tavo šalį nebesakys:
„Vienužė",
bet tave vadins: „Ji man
patinka"[9]
ir tavo šalį: „Ištekėjusi"[10],
nes VIEŠPATS pamilo tave,
ir tavo šalis ištekės.
5 Nes kaip jaunuolis veda
nuotaką,
taip tave ves tavo
Statytojas[11],
ir kaip jaunasis džiaugiasi
jaunąja,
taip tavim džiaugsis tavo
Dievas.

6 Ant tavo sienų, Jeruzale,
aš pastačiau sargų.
Visą dieną ir visą naktį,
jie niekad netylės.
Jūs, kurie išpažįstate
VIEŠPATĮ,
nelikite ramūs!
7 Ir neduokite jam ramybės,
kol jis atkurs
ir kol padarys Jeruzalę
žemės gyrium!

8 VIEŠPATS prisiekė savo dešine
ir savo galinga ranka:

1 Lit. maitinsitės
2 Q[a]V; M: įsimainysite (jų prabangą). *Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.*
3 Rk.; M: jūsų
4 Rk.; M: jie džiūgavo (arba: džiūgaus)
5 Lit. neteisybe (vykdomo) plėšimo; kl.Mss GSTArab; M: plėšimo su deginamąja auka
6 Lit. sėkla
7 Rk.; M: atlieka kunigo pareigas

8 T.y. tai, kas padarys jį girtiną
9 Lit. Mano pamėgimas yra joje, hbr. Chefsi-bah
10 Hbr. Be'ūlah
11 Rk.; arba: statytojai; M: sūnūs

„Aš nebeduosiu tavo javų
kaip maisto tavo priešams,
ir svetimšaliai nebegers tavo
vyno,
dėl kurio darbavais.
9 Bet tie, kurie juos suvalys, juos
valgys
ir girs VIEŠPATĮ,
ir tie, kurie jas[1] surinks, jį gers
mano šventuose kiemuose“.

10 Praeikite, praeikite pro vartus,
taisykite kelią tautai!
Supilkite, supilkite vieškelį,
apvalykite nuo akmenų!
Iškelkite vėliavą tautoms!
11 Štai VIEŠPATS leido išgirsti
iki žemės pakraščio:
„Tarkite dukteriai Şijonai:
‚Štai ateina tavo
Gelbėtojas[2].
Štai jo užmokestis su juo,
ir jo atlyginimas ties juo‘“.
12 Ir juos vadins „šventa tauta“,
„VIEŠPATIES atpirktais“,
o tu būsi vadinama
„Ieškomąja“,
„miestu, kuris nebuvo
paliktas“.

11 Jez 40, 10; Apr 22, 12

Kas yra tas, kuris ateina iš Edomo?

63 Kas yra tas, kuris ateina iš
Edomo,
su skaisčiai raudonais
drabužiais iš Boşros?
tas, kuris ištaigiai apsirengęs,
žygiuoja[3] su savo didele
jėga?

„Aš, kuris žadu nuteisinti,
galingas gelbėti“.

2 Kodėl raudonas tavo apdaras
ir tavo drabužiai kaip
minančiojo
spaudykloje[4]?

3 „Spaustuvą aš mindžiau vienas,
ir iš tautų nė vienos nebuvo
su manim.
Jas mindžiau įnirtęs
ir jas trypiau užsirūstinęs.
Jų čiurškiąs kraujas užtiško
man ant drabužių,
ir visą savo apdarą
sutepiau.

4 Nes keršto dieną turėjau minty,
ir mano atmokos[5] metai
buvo atėję.
5 Man žvalgantis ir nesant
padėjėjo
ir man stebintis, kad
nebuvo kas paremtų,
man padėjo mano ranka,
ir mano rūstybė mane
parėmė.
6 Įnirtęs sumindžiojau tautas,
užsirūstinęs jas
sutriuškinau[6]
ir išliejau į žemę jų
kraują“.

1–6 Jez 34, 5–17; Jer 49, 7–22; Ezek 25, 12–14; 35, 1–15; Am 1, 11–12; Ob 1, 14; Mal 1, 2–5 3 Apr 14, 20; 19, 15 3 Apr 19, 13 5 Jez 59, 16

Aš noriu priminti VIEŠPATIES malones

7 VIEŠPATIES malones noriu
priminti,
VIEŠPATIES garbingus
darbus,
žiūrėdamas viso, ką VIEŠPATS
yra mums padaręs,
ir didelį gerumą Izraelio
namams,
kurį jis yra jiems parodęs pagal
savo gailestingumą
ir savo malonių gausumą.
8 Jis tarė: „Jie juk mano tauta,
sūnūs, kurie neapvils“.
Ir jis jiems tapo gelbėtoju
9 visuose jų suspaudimuose.
Ne pasiuntinys[7] ir ne angelas,
jis pats juos gelbėjo.
Savo meile ir gailesčiu
jis juos atpirko,

1 T.y. vynuoges; lit. jį (t.y. vyną)
2 G; M: išgelbėjimas
3 Sym V; M: prižiūri vyno sandėlį
4 T.y. vynuogių traiškykloje
5 Lit. keršytojo už pralietą kraują; arba: atpirkimo (arba: atpirktųjų)
6 Dgl. Mss; M: nugirdžiau
7 G; M: priešininkas

juos pakėlė ir nešė
per visas žilos senovės
dienas.

10 Bet jie maištavo ir įžeidė
jo šventąją dvasią.
Tad jis jiems pasivertė priešu;
jis pats kovojo prieš juos.

11 Ir jie[1] atsiminė žilos senovės
dienas,
Mozę, ⌜jo tarną⌝[2].
Kur yra tas, kuris išvedė[3] iš
jūros
savo bandos ganytoją[4]?
12 kuris leido žygiuoti Mozės
dešinėje
savo šlovingai rankai,
kuris perskyrė vandenis jų
priešakyje,
kad padarytų sau amžiną
vardą,
13 kuris juos vedė per gelmes?
Kaip arklys dykumoje
jie neklupinėjo.
14 Kaip gyvuliams, kurie
nusileidžia į slėnį,
VIEŠPATIES dvasia jiems[5]
leido atsilsėti.
Taip tu vedei savo tautą,
kad pasidarytum šlovingą
vardą.

12 Iš 14, 21

O kad tu sudraskytum dangus!

15 Pažvelk iš dangaus ir pamatyk
iš savo šventos ir šlovingos
buveinės!
Kur yra tavo uolumas ir tavo
galybė,
tavo atjauta ir tavo
gailestingumas?
⌜Nesilaikyk nuošaliai⌝[6],
16 nes tu esi mūsų Tėvas!
Nors ir Abraomas nežino apie
mus
ir Izraelis nepripažįsta
mūsų,
tu, VIEŠPATIE, esi mūsų Tėvas;
„mūsų Atpirkėjas nuo
senovės"—tavo vardas.
17 Kodėl tu, VIEŠPATIE, leidai
mums nuklysti nuo tavo
kelių?
Sukietinai mūsų širdį, kad
mes nebijojom tavęs?
Atsigręžk dėl savo tarnų,
savo paveldėtų genčių!
18 ⌜Kodėl bedieviai drįso nieku
versti[7] tavo šventovę⌝[8],
mūsų priešininkai
mindžioti tavo
šventvietę?
19 Mes pasidarėme tokie, kuriems
tu nuo amžių nesi buvęs
valdovas,
kurių nėra vadinę tavo
vardu.

O kad tu sudraskytum dangus,
nužengtum!
kad nuo tavo veido
sudrebėtų kalnai,—
64 1 kaip kad ugnis uždega žabus,
vandenį užvirina ugnis,—
kad padarytum žinomą savo
vardą savo
priešininkams,
kad nuo tavo veido
krūpčiotų tautos,
2 tau darant baisingus darbus,
kurių nesitikėjome[9]
3 ir apie kuriuos nuo amžių
niekas negirdėjo!
Negirdėjo ausis,
akis neregėjo
jokio Dievo šalia tavęs,
kuris veikia labui to, kuris
jo laukia.
4 Tu pasitikai ⌜tą, kuris džiugiai
daro kas teisu,
tuos, kurie⌝[10] ⌜atsimena tavo
kelius⌝[11].

---

1 Lit. jis (t.y. Izraelis)
2 Kl. Mss S; Syh V: ir jo tautą; M: jo tautą
3 Q[a] 2Mss G Theod. V; M: juos išvedė
4 GT; M: ganytojus
5 Lit. jai (t.y. Izraelio tautai)
6 Rk., plg. 64, 11; M: Jie man laikėsi nuošaliai.
7 Arba: trypti
8 Rk.; M: Trumpam tavo šventa tauta turėjo nuosavybėje; arba: trumpam tauta turėjo nuosavybėje tavo šventovę
9 M itrp. dtgr. iš 63,19: kad nužengtum, kad nuo tavo veido kalnai sudrebėtų
10 M; G: tuos, kurie daro kas teisu ir
11 G; M: tave atsimena tavo keliuose

Štai tu pykai, bet mes
nuodėmiavome,
⸢tau seniai
priešgyniavome⸣1.
5 Mes visi pasidarėme lyg
suteptasis,
ir kaip mėnesinių
skuduras—visas mūsų
teisumas.
Mes visi nuvytome kaip lapai,
ir mūsų kaltė mus nuneša
kaip vėjas.
6 Nėra kas šauktųsi tavo vardo,
kas pasiskatintų laikytis
prie tavęs,
nes tu paslėpei savo veidą nuo
mūsų
ir mus atidavei2 mūsų
kaltės galiai.

7 Tačiau dabar, VIEŠPATIE, tu
mūsų Tėvas.
Mes molis, o tu mūsų
žiedėjas;
tavo rankos darbas mes
visi.
8 Nepyk taip labai, VIEŠPATIE,
ir neatsimink amžinai mūsų
kaltės!
Štai pažvelk! Tavo tauta mes
visi.
9 Tavo šventieji miestai virto
dykuma,
Şijona tapo dykuma,
Jeruzalė negyvenama vieta.
10 Mūsų šventieji ir šlovingieji
namai,
kur mūsų tėvai tave
garbino,
sudeginti,
ir visa, ką branginome,
pavirto griuvėsiais.
11 Ar dėl tų dalykų tu susilaikysi,
VIEŠPATIE,
tylėsi ir taip labai mus
nužeminsi?

3 1 Kor 2, 9

VIEŠPATIES kaltinimas

65 „Aš leidaus ieškomas tų, kurie
nesiteiravo ⸢apie
mane⸣3,
daviaus randamas tų, kurie
neieškojo manęs.
Aš sakiau: ‚Štai aš! Štai aš!'
tautai, kuri nesišaukė mano
vardo.
2 Aš laikiau išplėtęs savo rankas
per ištisą dieną
atkakliems ⸢ir
neklusniems⸣4 žmonėms,
kurie vaikščioja negeru keliu,
seka savo užmačias—
3 žmonės, kurie mane įžeidžia
atvirai5, nuolatos,
aukodami soduose
ir smilkydami ant plytų;
4 kurie sėdi kapuose
ir ⸢tarp uolų⸣6 praleidžia
naktį;
kurie valgo kiaulieną
ir kurių induose7 yra
netyros mėsos sultinys;
5 kurie sako: ‚Pasilik, kur esi!
Neartėk prie manęs, nes aš
tau per šventas!'
Tie yra dūmai mano nosyje,
visą dieną deganti ugnis.
6 Štai užrašyta mano akivaizdoje;
aš netylėsiu, bet atmokėsiu.
Aš atmokėsiu jiems į antį 7 už
jų8 kaltes
ir kartu už jų9 tėvų
kaltes,—pasakė
VIEŠPATS.—
Kadangi jie smilkė ant kalnų
ir ant kalvų mane įžeidė,
aš pirma atseikėsiu jiems algą
⸢ir [paskui] atmokėsiu⸣10
jiems į antį".

1 Rom 10, 20 2 Rom 10, 21

VIEŠPATIES pažadai

8 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Kaip vynas randamas
vynkekėje

---

1 Rk.; M: juose ilgai, ir dar turėtume būti išgelbėti?
2 GST; M: sutirpdei

3 Įtrp. su Q^{a}GST; ~M
4 Įtrp. su G
5 Lit. į mano veidą
6 Rk.; G: olose
7 Q^{a} TV; M: indai
8 GS; M: jūsų
9 GS; M: jūsų
10 Sp., plg. 65,6

ir sakoma: ‚Nesunaikink
jos, nes joje palaima!‘,
taip aš pasielgsiu savo tarnų
naudai,
kad visko nesunaikinčiau.
9 Aš prikelsiu palikuonių iš
Jokūbo
ir iš Judo tuos, kurie
paveldės mano kalnus.
Tai paveldės mano išrinktieji,
ir mano tarnai ten gyvens.
10 Šaronas taps avių ganykla
ir Achoro slėnys galvijų
gulykla
mano žmonėms, kurie
manęs ieškojo.

11 Bet jūs, kurie palikote
VIEŠPATĮ,
kurie pamiršote mano
šventąjį kalną,
kurie paruošiate Gadui[1] stalą
ir pilate Meniui[2] [taures]
maišyto vyno,—
12 aš jus paskyriau[3] kalavijui,
ir jūs visi turėsite
nusilenkti papjovimui,
kadangi šaukiau, bet jūs
neatsiliepėte,
kalbėjau, bet jūs
nesiklausėte.
Jūs darėte pikta mano akyse
ir pasirinkote, kas man
nepatiko“.

13 Todėl taip pasakė Viešpats
Jahvė:
„Štai mano tarnai valgys,
bet jūs alksite.
Štai mano tarnai gers,
bet jūs trokšite.
Štai mano tarnai džiaugsis,
bet jūs turėsite gėdytis.
14 Štai mano tarnai krykštaus
iš širdies linksmumo,
bet jūs šauksite iš širdies
skausmo
ir iš dvasios sielvarto
vaitosite.
15 Jūs paliksite savo vardą
prakeikimo žodžiu mano
išrinktiesiems:
‚Tenužudo tave Viešpats
Jahvė!‘“
Bet savo tarnus jis
pavadins kitu vardu.
16 „Kas vadinsis palaimintu šalyje,
vadinsis ištikimo Dievo
palaimintu,
ir kas prisieks šalyje,
prisieks ištikimu Dievu,
nes bus pamiršti anksčiau buvę
vargai
ir paslėpti nuo mano akių.

17 Nes štai aš kuriu naujus dangus
ir naują žemę;
nebebus atsiminta, kas buvo
anksčiau,
ir tai nebeateis mintin.
18 Verčiau linksminkitės ir
džiūgaukite per amžius
dėl to, ką aš sukuriu!
Nes štai aš sukuriu Jeruzalę,
kad džiūgautų dėl jos,
ir jos žmones, kad jais
džiaugtųsi.
19 Aš džiūgausiu dėl Jeruzalės
ir džiaugsiuos savo tauta.
Ir nebebus joje girdimas
verksmo balsas
nė raudojimo balsas.
20 Nebebus ten kūdikio,
tegyvenančio kelias dienas,
nė senelio, kuris neišgyvena
savo amžiaus,
bet jauniausiasis mirs šimto
metų amžiaus,
o kas nesulauks šimto metų,
bus laikomas prakeiktu.
21 Jie statys namus ir [juose]
gyvens,
veis vynuogynus ir valgys
jų vaisių.
22 Jie nestatys kitiems [juose]
gyventi,
neveis kitiems valgyti,
nes kaip medžio amžius bus
mano tautos amžius,
ir savo rankų darbą
suvartos mano
išrinktieji.
23 Jie nesikamuos veltui
ir negimdys nelaimei[4],

1 Lit. Laimei (dievavardis)
2 Lit. Lemčiai (dievavardis)
3 Lit. atskaičiavau
4 Lit. staigiam išgąsčiui (= ankstyvai mirčiai)

nes jie VIEŠPATIES
palaimintųjų palikuonys
ir jų vaikai su jais.
24 Prieš jiems šaukiant, aš
atsiliepsiu;
jiems tebekalbant, aš
išklausysiu.
25 Vilkas ir ėriukas taikiai
ganysis,
ir liūtas ės šiaudus kaip
galvijas.
O gyvatė—dulkės bus jos
maistas.
Jie nekenks ir nenaikins
visame mano šventajame
kalne", — pasakė
VIEŠPATS.

10 Jòš 7, 24–26 17 Jez 66, 22; 2 Pet 3, 13; Apr 21, 1
19 Apr 21, 4 25 Jez 11, 6–9

Netikro kulto tuštybė

66 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dangus mano sostas,
o žemė mano pakojis.
Tai kur yra namai, kuriuos man
galėtumėte pastatyti,
ir kur yra mano atilsio
vieta?
2 Visa tai padarė mano ranka,
ir ⌜visa tai yra mano⌝[1],—
sako VIEŠPATS.—
Į tą aš žvelgiu: į nuolankų
ir tą, kurio dvasia sutrinta
ir kuris dreba nuo mano
žodžio".

3 „Kas papjauna jautį yra [kaip]
tas, kuris užmuša
žmogų;
kas aukoja avinėlį—[kaip]
tas, kuris palaužia
šuniui kaklą;
kas aukoja grūdų auką—[kaip
aukojąs] kiaulės kraują;
kas aukoja smilkalų—
[kaip] tas, kuris garbina
dievaitį.
Kaip jie pasirinko savo kelius
ir jų bjaurius stabus
pamėgo jų siela,
4 taip ir aš nuspręsiu blogai
pasielgti su jais
ir tai, ko jie baisėjosi,
atvesiu jiems ,
kadangi, man šaukiant, nebuvo
kas atsilieptų,
man kalbant, jie nesiklausė,
bet darė, kas buvo pikta mano
akyse,
ir pasirinko, kas man
nepatiko".

1 Mt 5, 34; 23, 22 1 Mt 5, 35 1–2a Apd 7, 49–50

Išgelbėjimas ir teismas

5 Klausykite VIEŠPATIES
žodžio,
jūs, kurie drebate nuo jo
žodžio:
„Sakė jūsų broliai, kurie jūsų
nekenčia,
kurie jus atskiria dėl mano
vardo:
‚Tegul VIEŠPATS ⌜pasirodo
šlovingas⌝[2],
kad galėtume žiūrėti į jūsų
linksmybę'.
Tačiau jie turės gėdytis".

6 Dundesio garsas iš miesto,
garsas iš šventyklos,
balsas VIEŠPATIES,
duodančio užmokestį savo
priešams!

7 ⌜Jai dar nepajautus gimdymo
skausmų,
ji pagimdė⌝[3];
skausmams jos dar nesurėmus ,
ji leido užgimti berniukui.
8 Kas girdėjo tokį dalyką?
Kas matė tokių dalykų?
Ar skausmingai pagimdo šalį
per vieną dieną?
Ar tuoj pat užgimsta tauta?
Bet, vos skausmams ją suėmus,
pagimdė
Sijona savo sūnus.

9 „Ar aš, atidaręs gimdą,
neleisčiau pagimdyti?—
sako VIEŠPATS?—

1 GLatS, plg. Q[a]; M: [taip] visa tai atsirado

2 GSV; M: būna garbinamas

3 M tekstas apgadintas. Originalinis tekstas, greičiausia, buvo toks: Gimdančiai dar nespėjus gimdyti, ji pagimdė sūnų.

Arba ar aš, kuris leidžiu
gimdyti, uždaryčiau
įsčias?"—
pasakė tavo Dievas.

10 Linksminkitės su Jeruzale ir
džiūgaukite dėl jos,
jūs visi, kurie ją mylite!
Džiaugte džiaukitės su ja
visi, kurie gedėjote dėl jos,
11 kad žįstumėte ir
pasisotintumėte
iš jos guodžiančių krūtų,
kad gurkšnotumėte
atsigaivindami
iš jos šlovingų spenių.

12 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
„Štai aš nukreipsiu į ją
ramybę lyg upę
ir kaip patvinusį upelį
tautų prabangą.
⌜Jos žinduliai bus ant šlaunies
nešami
ir ant kelių supami⌝[1].
13 Kaip tą, kurį guodžia jo motina,
taip aš jus paguosiu,
ir dėl Jeruzalės būsite
paguosti".
14 Jūs matysite, ir džiaugsis jūsų
širdis,
ir jūsų kaulai suklestės
kaip žolė;
VIEŠPATIES galia[2] apsireikš jo
tarnuose,
o jo[3] prakeikimas—jo
priešuose.

15 Nes štai VIEŠPATS ateina su
ugnim,
ir kaip viesulas bus jo
kovos vežimai,
kad užsirūstinęs atmokėtų savo
narsu
ir savo grūmojančiu barimu
ugnies liepsnose.
16 Nes ugnim VIEŠPATS atsiteis
ir kalaviju ⌜visai žmonijai⌝[4],
ir daug bus VIEŠPATIES
užmuštųjų.

17 „Tie, kurie pasišventina ir
apsivalo sodams[5],
sekdami vieną[6] vidury,
kurie valgo kiaulieną,
⌜knibždančius gyvūnus⌝[7] ir
šoklius—
⌜jų darbai ir jų mintys⌝[8] kartu
pasibaigs",—
sako VIEŠPATS.

18 „Aš ateinu surinkti
visų tautų ir kalbų;
jos ateis ir išvys mano šlovę.
19 Aš pastatysiu jose ženklą
ir iš jų pasiųsiu išlikėlius pas
tautas—
į Taršišą, Putą[9] ir Ludą,
⌜Mešechą, Rošą⌝[10], Tubalį ir
Javaną[11],
į tolimas salas[12],
kurios nėra girdėjusios žinios
apie mane
ir nėra mačiusios mano
šlovės,
ir jie paskelbs mano šlovę
tarp tautų.
20 Jie atgabens visus jūsų brolius
iš visų tautų
kaip auką VIEŠPAČIUI
ant žirgų, kovos ir dengtuose
vežimuose,
ant asilėnų ir
kupranugarių[13]
į mano šventąjį kalną,
Jeruzalę,—
pasakė VIEŠPATS,—
taip kaip izraeliai atneša
javienių auką
tyrame inde į VIEŠPATIES
namus.

1 Rk., plg. G; M: Ir jūs žįsite, būsite ant šlaunies nešami ir ant kelių supami
2 Lit. ranka
3 Sp.
4 Lit. visam kūnui
5 T.y. atlikti stabmeldiškoms apeigoms soduose
6 K; t.y. apeigų vadovą. Dgl. Mss Q^a: vieną (mot. g.)
7 S Syh; M: kas bjauru
8 Atkelta iš 18a.
9 GLat, plg. Jer 46,9; M: Pulą
10 Rk., plg. G; M: kurie įtempia lanką
11 T.y. Graikiją
12 Arba: (tolimus) pajūrius. Tas pats hbr. terminas gali reikšti salą ir pajūrį.
13 T.y. greitai bėgančių kuprių kumelių

21 Aš ir iš jų kai kuriuos atrinksiu,
kad jie būtų kunigai ir
leviai",—pasakė
VIEŠPATS.

22 „Nes kaip ⌜naujas dangus⌝[1]
ir nauja žemė,
kuriuos aš darau,
pasiliks mano akivaizdoje,—
sako VIEŠPATS,—
taip pasiliks jūsų
palikuonys ir jūsų
vardas.
23 Iš jaunaties į jaunatį,
iš šabatos į šabatą
⌜visa žmonija⌝[2] ateis
garbindama parpulti ties
manim,—pasakė
VIEŠPATS.—
24 Išėję jie žiūrės
į lavonus vyrų, kurie
maištavo prieš mane,
nes jų kirmėlė nenumirs
ir jų ugnis neužges,
ir jie taps pasibaisėjimu
⌜visai žmonijai⌝[3]".

7 Apr 12, 5 **22** Jez 65, 17; 2 Pet 3, 13; Apr 21, 1 **24** Mk 9, 48

1 Lit. nauji dangūs

2 Lit. kiekvienas kūnas

3 Lit. kiekvienam kūnui

JEREMIJAS

Įvadas

1 Žodžiai Jeremijo, Chilkijo sūnaus, vieno iš kunigų, buvusių Anatote,
Benjamino šalyje.
2 Jam atėjo VIEŠPATIES žodis Jošijo, Amono sūnaus, Judo karaliaus, dienomis, tryliktaisiais jo karaliavimo metais,
3 ir vėliau Jehojakimo, Jošijo sūnaus, Judo karaliaus, dienomis iki Şidkijo, Jošijo sūnaus, Judo karaliaus, vienuoliktųjų metų pabaigos, iki Jeruzalės ištrėmimo penktąjį mėnesį.

2 2 Kar 22, 3—23, 27; 2 Kron 34, 8—35, 19 3 2 Kar 23, 36—24, 7; 2 Kron 36, 5–8 3 2 Kar 24, 18—25, 21; 2 Kron 36, 11–21

Jeremijo pašaukimas ir dvi vizijos

4 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
5 „Prieš pavidalindamas tave
tavo motinos kūne,
aš pažinau tave,
prieš tau išeinant iš įsčių,
pašventinau tave,
pranašu tautoms paskyriau
tave“.
6 Tada tariau: „Ak, Viešpatie
Jahve, štai aš nemoku
kalbėti,
nes aš per jaunas“.
7 Bet VIEŠPATS man tarė:
„Nesakyk, ‚Aš per jaunas‘,
bet eik ⌜visur, kur⌝[1] tave
siųsiu,
ir kalbėk, ką tik tau liepsiu.
8 Nebijok jų,
nes aš esu su tavim, kad
tave gelbėčiau“,—
⌜sako VIEŠPATS⌝[2].
9 Tada VIEŠPATS ištiesė savo
ranką ir ja palietė mano
burną,
ir VIEŠPATS man tarė:
„Štai aš dedu savo žodžius į tavo
burną.
10 Žiūrėk, tave šiandien
paskyriau prižiūrėti
tautas ir karalystes,
išrauti ir sugriauti,
pražudyti ir sunaikinti,
statyti ir sodinti“.
11 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
„Ka tu matai, Jeremijau?“
Aš tariau: „Migdolo šaką
aš matau“.
12 Tada VIEŠPATS man tarė:
„Gerai matei,
nes aš budriai žiūrėsiu savo
žodžio, kad jį
įvykdyčiau“.

13 Antrą kartą man atėjo
VIEŠPATIES žodis:
„Ką tu matai?“
Aš tariau: „Aš matau
garuojantį[3] katilą,
kurio paviršius [pakrypęs]
iš šiaurės“.
14 Tada VIEŠPATS man tarė:
„Iš šiaurės bus paleista
nelaimė
visiems šalies gyventojams,
15 nes štai aš šaukiu
visas šiaurės karalystes[4],—
sako VIEŠPATS,—
kad jos ateitų ir kiekviena
pastatytų savo sostą
Jeruzalės vartų prieangyje,
ties visomis jos sienomis
aplinkui
ir ties visais Judo miestais.
16 Tada jiems ištarsiu teismo
sprendimą
dėl viso jų nelabumo, už tai,
kad jie mane paliko,
degino aukas svetimiems
dievams
ir garbino savo rankų
dirbinius.

17 O tu apsijuosk strėnas,
atsistok ir jiems kalbėk,
ką tik aš tau paliepsiu!
Nenusigąsk jų,
kad tavęs neįbauginčiau jų
akyse!
18 O aš štai darau tave
šiandien sutvirtintu miestu,
geležies stulpu ir žalvario siena
prieš visą šalį,

1 Arba: pas kiekvieną, pas kurį
2 Lit. VIEŠPATIES žodis

3 Arba: verdantį (lit. pakurtą)
4 G; M: karalysčių padermes

prieš Judo karalius, jo
kunigaikščius,
jo kunigus ir šalies tautą.
19 Nors jie kovos prieš tave, tavęs
nenugalės,
nes aš esu su tavim, kad
tave gelbėčiau",—sako
VIEŠPATS.

Izraelis atsimeta nuo VIEŠPATIES

2 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Eik ir šauk į Jeruzalės ausis,
sakydamas:
Taip pasakė VIEŠPATS:
‚Aš atsimenu tavo labui tavo
jaunystės ištikimybę,
tavo meilę per sužadėtuves,
kaip tu sekei paskui mane
dykumoje,
nesėjamoje šalyje.
3 Izraelis buvo šventas[1]
VIEŠPAČIUI,
jo derliaus pirmonės.
Visi, kurie jį valgė, nusikalto;
nelaimė juos ištiko',—sako
VIEŠPATS".

4 Klausykite VIEŠPATIES
žodžio, Jokūbo namai,
ir visos Izraelio namų
giminės!
5 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Ką neteisinga manyje rado
jūsų tėvai,
kad jie atsitolino nuo
manęs
ir pasekė tuo, kas niekinga,
ir taip patys tapo niekingi,
6 užuot sakę: ‚Kur yra
VIEŠPATS,
kuris mus atvedė iš Egipto
šalies,
kuris mus vedė per dykumą,
stepių ir daubų šalį,
sąusą ir tamsią šalį,
šalį, per kurią niekas
netraukia
ir kurioje joks žmogus
negyvena?'
7 Jus atvedžiau į sodų šalį
jos vaisiais ir geru naudotis,
bet atvykę sutepėte mano šalį
ir subjaurinote mano
nuosavybę.

1 T.y. paskirtas vienam

8 Kunigai neklausė: ‚Kur yra
VIEŠPATS?',
įstatymo saugotojai
nepažino manęs,
ganytojai maištavo prieš mane,
pranašai pranašavo 'Baalo
vardu'[2]
ir nusekė paskui
nenaudėlius[3].
9 Todėl dar turiu bylinėtis su
jumis,—sako
VIEŠPATS,—
ir bylinėtis su jūsų vaikų
vaikais!
10 Pereikite gi į Kitiečių pajūrius
ir pasižiūrėkite,
pasiųskite į Kėdarą,
gerai įsidėmėkite ir
pasižiūrėkite,
ar yra kas nors tokio įvykę,
11 ar yra kada tauta iškeitusi
dievus,
nors jie ne dievai!
Bet mano tauta iškeitė savo
Šlovę
į nenaudėlį[4]!
12 Nusigąskite dėl to, dangūs,
ir 'tegul smarkiai jus
nukrečia šiurpas'[5]!—
sako VIEŠPATS.—
13 Nes dvi piktybes
padarė mano tauta:
jie paliko mane,
gyvojo vandens šaltinį,
kad išsikirstų cisternų,
kiaurų cisternų,
kurios nesulaiko vandens!

14 Argi Izraelis vergas?
Arba ar jis namuose gimęs
baudžiauninkas?
Kodėl jis tapo grobiu,
15 ant kurio liūtai riaumojo,
paleido savo krioksmą?
Jo šalį pavertė[6] tyrais;
jo miestai liko sugriauti[7], be
gyventojų.
16 Taip pat Memfio ir
Tachpanchės vyrai

2 Lit. Baalu
3 T.y. svetimus dievus
4 T.y. Baalą
5 S
6 T.y. priešai
7 Arba: sudeginti

⌜plikai tau nuskus⌝[1]
viršugalvį!
17 Argi ne todėl tau tai atsitiko,
kad tu palikai VIEŠPATĮ,
savo Dievą,
kai jis tave vedė keliu?
18 O dabar kam tau keliauti į
Egiptą
Nilo vandens gerti,
ir kam tau keliauti į Asiriją
Eufrato vandens gerti?
19 Tave nubaus tavo nelabumas,
ir tavo atsimetimas nuplaks
tave.
Taigi žinok ir matyk, kaip pikta
ir kartu,
kad palikai VIEŠPATĮ, savo
Dievą,
ir, ⌜drebėdamas iš baimės,
nesikreipei⌝[2] į mane!"—
sako[3] kariuomenių
VIEŠPATS.

20 „Juk jau seniai tu sulaužei savo
jungą,
sutraukei savo viržius
ir tarei: ‚Netarnausiu!'
Ant kiekvienos aukštos
kalvos
ir po kiekvienu žaliu medžiu
tu išsižergdavai kaip
paleistuvė.
21 Aš juk buvau tave pasodinęs
kaip taurų vynmedį,
vien geros rūšies sodinį[4],
bet kaip tu man pasikeitei į
padvisusį,
svetimą vynmedį!
22 Nors ir nusiplautum šarmu
ir sau pavartotum daug
muilo,
liks nešvari tavo kaltė mano
akyse,—
sako Viešpats Jahvė.—
23 Kaip tu gali sakyti:
‚Aš nesusitepiau,
nesekiojau paskui Baalus'?
Pažvelk į savo elgesį slėnyje[5],
pagalvok, ką darei—
eikli kupranugare, ⌜kryžkryžiais
lakstanti⌝[6],
24 ⌜laukine asile, prijunkusi
prie dykumos⌝[7],
savo užsigeidime uostanti orą!
Jos draika—kas galį ją
numalšinti?
Visi, kurie jos ieško, neturės
vargo;
jos mėnesį jie ras ją.
25 Saugok savo koją, kad neliktų
plika[8],
ir savo gerklę nuo
troškulio!
Bet tu sakei: ‚Veltui! Ne!
Nes myliu svetimuosius ir
turiu sekioti paskui
juos!'
26 Kaip gėdisi vagis, kai jį
nutveria,
taip bus sugėdinti Izraelio
namai—
jie, jų karaliai, jų kunigaikščiai,
jų kunigai ir jų pranašai,—
27 kurie sako medžiui: ‚Tu mano
tėvas',
ir akmeniui: ‚Tu mane
pagimdei',
nes jie atgręžė man nugarą,
o ne veidą.
Bet, nelaimei ištikus, jie sako:
‚Kelkis ir gelbėk mus!'
28 Kurgi tavo dievai, kuriuos
pasidarei?
Jie tesikelia, jei gali tave
gelbėti tavo nelaimės
metu!
Nes kiek buvo tavo miestų,
tiek tavo dievų, Jude,
⌜ir kiek Jeruzalės gatvių,
tiek Baalo aukurų⌝[9]!

29 Kodėl jūs vaidijatės su manim?
Jūs visi sukilote prieš
mane!—
sako VIEŠPATS.—
30 Veltui aš mušiau jūsų sūnus;
jie nepriėmė drausmės.
Jūsų kalavijas rijo jūsų
pranašus
kaip plėšrus liūtas.

1 Arba: tau sudaužys; M: tau nuganys
2 Lat S; M: mano baimės nėra pas tave
3 GLat; M + Viešpats
4 Lit. sėklą
5 T.y. Ben-Hinomo slėnyje
6 Lit. pinanti savo kelius
7 Rk.: išsiveržianti į dykumą
8 T.y. be kurpės dėl perdidelio lakstymo
9 Įtrp.su G iš 11,13.

31 [1]Argi aš buvau Izraeliui dykuma
ar tamsi šalis?
Kodėl mano tauta sakė: ‚Mes
savavaldžiai[2],
nebeateisime pas tave‘?
32 Ar mergaitė pamiršta savo
papuošalą,
jaunoji savo juostą?
Bet mano tauta pamiršo mane
per nesuskaitomas dienas.
33 Kaip puikiai tu randi sau būdą,
ieškodama meilės!
Todėl ir ⌜piktai elgtis
pripratai⌝[3].
34 Netgi ant tavo apsiuvų[4]
randamas
kraujas nekaltų[5] asmenų,
kurių nenutvėrei įsibraunant!
Bet ⌜visa tai virs tau
prakeikimu⌝[6]!
35 Tačiau tu sakai: ‚Aš nekalta;
jo rūstybė juk nusigręžė nuo
manęs!‘
Štai aš bylinėsiuos su tavim
dėl to, kad sakai:
‚Nenusidėjau‘.
36 Kaip labai tau lengva
pakeisti savo elgesį!
Taip pat ir Egipto būsi apvilta,
kaip Asirijos buvai apvilta.
37 Iš ten irgi tu išeisi,
užsidėjus rankas ant galvos,
nes VIEŠPATS atmetė tuos,
kuriais tu pasitiki,
ir nieko iš jų nelaimėsi!“

Izraelis—neištikima žmona

3 ⌜Man atėjo⌝[7] VIEŠPATIES
žodis:
„Jei vyras paleidžia savo žmoną
ir ji, atsiskyrusi nuo jo,
išteka už kito vyro,
ar ⌜jis begali sugrįžti pas
ją⌝[8]?
Argi nebūtų visiškai suteršta
ta šalis?
O tu, paleistuvavusi su daugeliu
meilužių,
drįstum sugrįžti pas
mane?—sako
VIEŠPATS.—
2 Pakelk akis į nuplikusias
aukštumas ir žiūrėk!
Kur nesugulė su tavim?
Jų laukdama, tu sėdėjai
pakelėse
kaip arabas dykumoje
ir suteršei šalį savo
paleistuvavimu
ir nelabumu.
3 Tad buvo sulaikyti lietaus
būriai,
ir nebuvo vėlyvojo lietaus.
Bet tu turėjai paleistuvės
įžūlumą[9],
nenorėjai gėdytis.
4 Argi ⌜net tada⌝[10] nesišaukei
manęs: ‚⌜Mano tėve!⌝[11]?
Tu mano jaunystės draugas!
5 Ar amžinai jis pyks,
ar visados grieš dantį?‘
Taip[12] kalbėjai, bet darei pikta,
kiek[13] įstengei!“

Izraelis ir Judas turi atsiversti

6 Karaliaus Jošijo dienomis
VIEŠPATS man tarė: „Ar matei, ką darė
atsimetėlė[14], Izraelis? Ji ėjo į kiekvieną
aukštą kalną ir po kiekvienu
žaliuojančiu medžiu ir ten paleistuvavo.
7 Galvojau: kai ji visa tai bus padariusi,
ji sugrįš pas mane, bet ji nesugrįžo. Tai
matė neištikimoji, jos sesuo, Judo
karalystė. 8 ⌜Ji taip pat matė⌝[15], jog kaip
tik dėl to, kad atsimetėlė, Izraelio
karalystė, svetimavo, ją paleidžiau ir jai

---

1 M įtrp. skaitytojo pstb.: O karta—jūs matykite VIEŠPATIES žodį!
2 G: nebūsime valdomi. Arba: klajojome Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
3 Lit. prie piktybių pripratinai savo kelius
4 M; GLatS: rankų
5 G; M + vargšų
6 Rk.; M: dėl visų šitų
7 Rk.
8 G: ji begali sugrįžti pas jį
9 Lit. kaktą
10 Rk.; M: nuo dabar
11 Įtrp. iš 19 skn.
12 Rk.; M: Štai
13 Lit. ir
14 Lit. atsimetimas (Izraelio tauta čia vaizduojama kaip atsimetimo įsikūnijimas.)
15 GS; M: Ir aš mačiau

įteikiau skyrybų raštą. Tačiau
neištikimoji—jos sesuo, Judo karalystė—
nepabūgo, bet nuėjusi ji irgi
paleistuvavo 9 ir savo lengvabūdišku
paleistuvavimu ⌜suteršė šalį⌝[1] ir
svetimavo su akmenimis ir medžiais.
10 Nors visa tai įvyko, neištikimoji—jos
sesuo, Judo karalystė—taip pat
nesugrįžo pas mane visa širdim, bet tik
apsimetusiai",—sako VIEŠPATS.
11 Ir VIEŠPATS man tarė:
„Atsimetėlė, Izraelis, pasirodė teisesnė
už neištikimąją, Judo karalystę. 12 Eik,
šauk šituos žodžius šiaurės linkui ir tark:

‚Sugrįžk, atsimetėle, Izraeli!—
sako VIEŠPATS.—
Nebežvelgsiu į jus
nemaloningai,
nes aš malonus,—sako
VIEŠPATS,—
nepyksiu amžinai.
13 Tik pripažink savo kaltę,
kad prieš VIEŠPATĮ, savo
Dievą, maištavai
ir dosniai išdalinai savo meilę[2]
svetimiesiems
po kiekvienu žaliuojančiu
medžiu,
bet mano balso neklausei[3]'",—
sako VIEŠPATS.

14 „Sugrįžkite ‚atsimetę sūnūs,—
sako VIEŠPATS,—nes aš esu jūsų
valdovas ir jus paimsiu—po vieną iš
miesto ir po du iš giminės—ir jus atvesiu
į Sijoną. 15 Ir jums duosiu ganytojų
pagal savo širdį. Jie jus ganys su
žinojimu ir supratimu. 16 Ir kai tomis
dienomis padaugėsite ir pasidarysite
vaisingi šalyje,—sako VIEŠPATS,—
žmonės nebeklaus: ‚Kur[4] yra
VIEŠPATIES sandoros skrynia?' Ji
niekam neateis į galvą. Nei ją prisimins,
nei jos pasiges, nei nauja bus daroma.
17 Tuo metu Jeruzalę vadins
‚VIEŠPATIES sostu', ir į ją susirinks
visos tautos[5] ir nebepaseks savo
⌜atkakliais ir piktais polinkiais⌝[6].
18 Tomis dienomis Judo namai eis pas
Izraelio namus, ir jie drauge ateis iš
žiemių šalies į šalį, kurią daviau
paveldėti jūsų tėvams".

19 „Aš pagalvodavau:
kaip norėčiau tave prisiimti
kaip sūnų
ir tau duoti meilią šalį,
gražiausią veldinį tarp
tautų!
Ir manydavau: mane vadinsite
‚tėvu'[7]
ir nepaliausite sekę paskui
mane.
20 ⌜Tačiau kaip⌝[8] moteris
neištikimai elgias dėl
savo meilužio,
taip neištikimai jūs, Izraelio
namai, elgėtės su
manim!"—
sako VIEŠPATS.

21 Klausykis! Ant nuplikusių
aukštumų girdimas
Izraelio sūnų maldaujantis
verksmas,
kad jie ⌜elgėsi iškrypusiai⌝[9],
pamiršo VIEŠPATĮ, savo
Dievą.
22 „Atsigręžkite, atsimetę sūnūs!
Noriu pagydyti jūsų
atsimetimus!"

„Štai mes ateiname pas tave,
nes tu VIEŠPATS, mūsų
Dievas.
23 Iš tiesų apgaule virto ⌜kalvos
ir⌝[10] kalnų triukšmas;
iš tiesų VIEŠPATYJE, mūsų
Dieve,
yra Izraelio išganymas.
24 Baalas[11] rijo tai,
kas mūsų tėvų įgyta, nuo
pat mūsų jaunystės
[jų avis ir jų galvijus,
jų sūnus ir jų dukteris]!

---

1 AkvTheodSTV; M: ji buvo sutepta su šalim
2 Rk.; M: kelius
3 GV; M: neklausėte
4 Rk.
5 G; M + į VIEŠPATIES vardą, į Jeruzalę
6 Lit. piktos širdies atkaklumu
7 Lit. „mano tėve!"
8 GV; M: Iš tikrųjų
9 Lit. iškreipė savo kelią
10 GSV
11 M: gėda (vėlesnis Baalo pakaitalas)

25 Mes turime gultis į savo gėdą,[1]
ir mus turi apdengti mūsų
negarbė,
nes nusidėjome VIEŠPAČIUI,
savo Dievui,
mes ir mūsų tėvai nuo mūsų
jaunystės
iki šios dienos,
ir neklausėme
VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso".

6 2 Kar 22, 1—23, 30; 2 Kron 34, 1—35, 27

4 „Jei tu, Izraeli, sugrįši,—sako
VIEŠPATS,—
[jei] sugrįši pas mane,
jei pašalinsi ⌜savo bjaurius
stabus
ir nenuklysi nuo manęs⌝[2],
2 ir jei tiesiai prisieksi: ‚Kaip
tikrai VIEŠPATS
gyvas!',
teisingai ir teisiai,—
tai tautos juo laiminsis[3]
ir juo girsis".
3 Juk taip pasakė VIEŠPATS
Judo vyrams ir ⌜Jeruzalės
gyventojams⌝[4]:
„Išsiplėškite dirvoną
ir nesėkite į erškėčius!
4 Apsipjaustykite VIEŠPAČIUI[5]
ir pašalinkite savo širdies
apyvarpį,
Judo vyrai ir Jeruzalės
gyventojai,
kad neišsiveržtų mano
rūstybė kaip ugnis
ir nedegtų neužgesinamai
dėl jūsų darbų piktumo!"

3 Hoš 10,12

Invazijos grėsmė

5 „Skelbkite Jude
ir Jeruzalėje leiskite
išgirsti[6],
pūskite ragą šalyje,
garsiai šaukite ir sakykite:
‚Susirinkite ir įeikime
į sutvirtintus miestus!
6 Iškelkite signalą Sijonos linkui!
Bėkite! Nesustokite!'
Nes nelaimę aš atvedu iš šiaurės
ir didelį žlugimą.
7 Liūtas pakilo iš savo tankynės,
tautų naikintojas pajudėjo,
išėjo iš savo vietos,
kad paverstų tavo šalį
tyrais.
Tavo miestai pavirs griuvėsiais,
liks be gyventojų.
8 Todėl apsijuoskite ašutinėmis,
raudokite ir kaukite:
‚Nenusigręžė nuo mūsų
VIEŠPATIES rūstybės
įkarštis!'"

9 „Ir tą dieną atsitiks,—
sako VIEŠPATS,—
kad pradings karaliaus drąsa
ir kunigaikščių drąsa,
kad kunigai bus šiurpo pagauti
ir pranašai apstulbs iš
baimės,
10 ir ⌜jie tars⌝[7]: ‚Ak, Viešpatie
Jahve,
iš tikrųjų tu vilte apvylei
šitą tautą ir Jeruzalę,
sakydamas: „Jūs turėsite
taiką",
o [dabar] kalavijas palietė
gerklę!'"

11 Tuo metu bus sakoma
šitai tautai ir Jeruzalei:
„Kaitrus vėjas nuo nuplikusių
aukštumų ⌜pučia
iš dykumos⌝[8] link mano
dukros, mano tautos,
12 bet ne vėtyti ir ne valyti,
⌜smarkus vėjas⌝[9] ateina man
liepiant:
dabar aš pats tariu
jiems teismo sprendimą!"

1 T.y. gėda tebūnie mūsų lova
2 GSTV; M: nuo manęs savo bjaurius stabus ir nesvyruosi
3 T.y. sau tars: „Tegul Jahvė mus laimina, kaip jis laimina Izraelį!"
4 5Mss GST; M: Jeruzalei
5 G: savo Dievui
6 M + ir sakykite (iš 5b)
7 G^A; M: aš tariau
8 Rk.; M: dykumoje
9 G; M: per smarkus (lit. pilnas) tam

13 Štai jis[1] atitraukia kaip lietaus
debesys,
o jo kovos vežimai—kaip
audra.
Greitesni už erelius jo žirgai.
Vargas mums, nes mes žuvę!
14 Nuplauk pikta nuo savo širdies,
Jeruzale,
kad būtum išgelbėta!
Iki kol buvos tavo viduje
tavo *nedori sumanymai*?
15 Nes balsas praneša iš Dano,
skelbia blogą žinią iš
Efraimo kalnyno:
16 „Priminkite ⌜šitai tautai⌝[2],
leiskite išgirsti Jeruzalei:
priešai[3] ateina iš tolimos šalies
ir pakelia kovos šauksmą
prieš Judo miestus!"—
17 „Kaip lauko sargai jie jau yra
aplink jį[4],
nes jis man priešgyniavo,—
sako VIEŠPATS.—
18 Tavo elgesys ir tavo darbai
tau tai padarė!
Tai tavo nelabumas, kad taip
kartu,
kad pervėrė tavo širdį".

19 O, mano sielvarte[5], mano
sielvarte! Raitaus iš
skausmo.
O, mano širdgėla[6]!
Smarkiai man plaka širdis,
negaliu tylėti,
nes rago garsą ⌜išgirdai, mano
siela⌝[7],
kovos šauksmą.
20 „Sugriovimas po sugriovimo!"—
šaukiama,
nes nusiaubta visa šalis.
Staiga sunaikinamos mano
palapinės,
bematant mano užuolaidos.
21 Iki kol turėsiu matyti vėliavas,
klausytis rago garso?
22 „Juk paika mano tauta;
manęs jie nepažįsta.
Jie kvaili sūnūs,
ir jie neišmanūs.
Jie gudrūs daryti pikta,
bet nemoka daryti gera".

23 Pažvelgiau į žemę, ir štai tuščia
dykuma;
—į dangus, ir nebuvo jų
šviesos.
Pažvelgiau į kalnus, ir štai jie
drebėjo,
ir visos kalvos siūbavo.
25 Žiūrėjau, ir štai nebuvo jokio
žmogaus,
ir visi dangaus paukščiai
buvo nuskridę.
26 Pažvelgiau, ir štai sodų kraštas
buvo dykuma,
ir visi jo miestai buvo
sugriauti[8]
dėl VIEŠPATIES,
dėl jo karštos rūstybės,
27 nes taip pasakė VIEŠPATS:
„Tyrais pavirs visa šalis,
⌜*ir jai padarysiu galą*⌝[9].
28 Dėl to gedės žemė
ir aptems aukštai dangūs,
nes pasakiau ⌜ir nepagailėjau,
nutariau⌝[10] ir neatsigręšiu
nuo to!"

29 Nuo šauksmo: „Raiteliai ir
lankininkai!"
pabėgo visa šalis[11].
Jie sulindo ⌜į olas, pasislėpė⌝[12]
tankynėse
ir sulipo ant uolų.
Kiekvienas miestas paliktas,
ir nebėra jokio gyventojo
juose.
30 O tu[13]—ką pasieksi tuo, kad
apsivelki purpuru,
kad dabinies auksiniais
papuošalais,
kad paryškini akis dažais?
Veltui gražinies!

1 T.y. tautų naikintojas (žr. 7 skn.)
2 Rk.; M: tautoms, štai
3 Rk., plg. G; M: sargai
4 T.y. Judą
5 Lit. viduriai
6 Lit. širdies sienos
7 Q; K: aš išgirdau; GST: išgirdo mano siela
8 Kkr. MssG: sudeginti
9 Rk.; M: bet nepadarysiu galo
10 G; M: nutariau ir nepagailėjau
11 G; M: visas miestas
12 Įtrp. su G.
13 G; M + nusiaubtasis

Tave paniekina meilužiai,
tavo gyvybės jie ieško.
31 Nes girdėjau tarsi gimdančios
šauksmą,
kaip pirmagimį gimdančios
klyksmą[1]:
balsą dukters Sijonos,
gaudančios kvapą,
išskėtusios rankas:
„Vargas man, nes mano gyvybė
išseko,
atiteko žudikams!“

Nėra nė vieno teisaus

5 „Pervaikščiokite Jeruzalės
gatves,
žiūrėkite gi ir stebėkite,
ir ieškokite jos aikštėse,
ar rasite ką nors,
ar yra bent vienas, kuris elgiasi
teisingai,
kuris siekia tiesos!
Tada aš jai atleisiu,—
⌜sako VIEŠPATS⌝[2].—
2 Ir jei jie sako: ‚Kaip tikrai
gyvas VIEŠPATS‘,
⌜iš tikrųjų⌝[3] jie kreivai
prisiekia“.

3 VIEŠPATIE, argi tavo akys
nenukreiptos į tiesą?
Tu mušei juos, bet jiems
neskaudėjo;
sugniuždei juos—jie
atsisakė priimti
drausmę.
Jie padarė savo veidus
kietesnius už uolą,
nesutiko atsigręžti.
4 Aš tad galvojau: „Tai tik
prastuoliai!
Jie kvailai elgiasi,
nes nepažįsta VIEŠPATIES
kelio[4],
savo Dievo reikalavimų.
5 Tegul sau eisiu pas didžiūnus
ir kalbėsiuos su jais,
nes jie žino VIEŠPATIES kelią,
savo Dievo reikalavimus“.
Tačiau jie taip pat buvo sulaužę
jungą,
nutraukę viržius.
6 Todėl juos nudobs liūtas iš
miško,
stepių vilkas juos suplėšys.
Leopardas tykos prie jų miestų.
Kas tik iš jų išeis, bus
sudraskytas,
nes daug jų maištavimų,
gausu jų atsimetimų.

7 „Kodėl turėčiau tau atleisti?
Tavo sūnūs paliko mane
ir prisiekė nedievais[5].
Kai juos pasotinau, jie
svetimoteriavo
ir viešėjo[6] paleistuvės
namuose.
8 Jie buvo nutukę, gašlūs eržilai;
kiekvienas žvengė savo
artimo žmonos.
9 Ar neturėčiau tokių nubausti,—
sako VIEŠPATS,—
ar šitokiai tautai
neturėčiau atkeršyti?“

10 „Užlipkite į jos[7] vynmedžių
terasas ir [juos]
naikinkite,
bet galutinai
nesunaikinkite!
Pašalinkite jos vešančias
atžalas,
nes jos nepriklauso
VIEŠPAČIUI!
11 Nes visai neištikimai pasielgė
su manim
Izraelio namai ir Judo
namai“,—
sako VIEŠPATS.
12 Jie išsigynė VIEŠPATIES
ir sakė: „⌜Jis nieko
nedarys!⌝[8]
Neateis mums nelaimė;
nei kalavijo, nei bado
nepatirsime“.
13 O pranašai? Jie ⌜pilni vėjo⌝[9],

1 G; M: sielvartą
2 G; ~ M
3 26MssS; M: todėl
4 T.y. VIEŠPATIES nustatytos elgesio normos
5 T.y. dievais, kurie nėra tikrai egzistuojantys dievai
6 2 Mss G; M: susipjaustė
7 T.y. Jeruzalės, kuri čia prilyginama vynuogynui
8 Arba: Jis niekis! Lit. Ne jis!
9 Lit. pavirsta vėju; arba: pasirodo kaip vėjas

ir žodžio[1] nėra juose![2]
14 Todėl taip pasakė VIEŠPATS,
kariuomenių Dievas:
„Kadangi ⌈jie kalbėjo⌉[3] šitą žodį,
jiems taip atsitiks:
štai aš padarysiu savo žodžius
tavo burnoje ugnimi
ir šitą tautą malkomis,
kurias ji sudegins“.

15 „Štai aš atvedu prieš jus
tautą iš toli,
Izraelio namai,—sako
VIEŠPATS.—
Ji patvari tauta,
ji labai sena tauta,
tauta, kurios kalbos tu nemoki
ir to, ką ji kalba,
nesupranti,
16 kurios strėlinė kaip atviras
kapas.
Jie visi karžygiai.
17 Ji suės tavo derlių ir tavo
duoną,
suės tavo sūnus ir tavo
dukteris.
Ji suės tavo avis ir tavo
galvijus,
suės tavo vynmedžius ir
tavo figmedžius,
sunaikins kalaviju tavo
sutvirtintus miestus,
kuriais tu pasitikėjai“.
18 „Tačiau ir tomis dienomis,—
sako VIEŠPATS,—nepadarysiu jums
galo. 19 Ir kai ⌈jie klaus⌉[4]: ‚Už ką
VIEŠPATS, mūsų Dievas, mums visa tai
padarė?‘, tu turi jiems atsakyti: ‚⌈Taip
pasakė VIEŠPATS⌉[5]: „Kaip jūs palikote
mane ir tarnavote svetimiems dievams
savo šalyje, taip tarnausite svetimiems
nesavoje šalyje“‘“.

20 „Tai skelbkite Jokūbo namuose
ir duokite tai išgirsti Jude,
sakydami:
21 ‚Klausykitės gi to,
paiki ir nejuslūs žmonės,
kurie turi akis, bet nemato,
turi ausis, bet negirdi!
22 Ar neturėjote bijoti manęs?—
sako VIEŠPATS,—
ar neturėjote drebėti dėl
manęs,
kuris supyliau smėlio kopą kaip
ribą jūrai,
kaip amžiną užtvarą, kurios
ji neperžengs?
Nors ji ir siaus, neįstengs;
nors jos bangos ūš,
nepersilies per ją.
23 Bet šita tauta turi
atkaklią ir maištingą širdį.
Jie atsitraukė ir nuėjo,
24 ir sau nesakė:
„Bijokime VIEŠPATIES,
savo Dievo,
kuris duoda lietų, ankstyvą
ir vėlyvą, savo laiku,
kuris pjūčiai skirtus laikus[6]
mums garantuoja!“
25 Jūsų kaltės ⌈pakrikdė šitų
seką⌉[7],
ir jūsų nuodėmės atitraukė
nuo jūsų gera.
26 Juk radosi mano tautoje
nedorėlių,
kurie tykoja kaip
paukštgaudžių
slėpykloje.
Jie paspendžia žabangus,
pagauna žmones.
27 Kaip krepšys, pilnas paukščių,
taip jų namai pilni
apgaulės[8].
Todėl jie pasidarė dideli ir
pralobo,
28 suriebėjo, sustorėjo.
Be to, jie ⌈parėmė piktadarį jo
byloje⌉[9].
Jiems nerūpėjo ginti bylą,
našlaičių bylą, kad šie laimėtų,
ir vargualių teisių jie
negynė.
29 Ar neturėčiau tokius
nubausti,—
sako VIEŠPATS,—

1 T.y. Dievo žodžio
2 M čia įtrp. į 14 skn. nukeltus žodžius: jiems taip atsitiks
3 Rk.; M: jūs kalbėjote
4 Rk.; M: jūs klausite
5 S; ~ M
6 M + savaites
7 Lit. iškreipė šituos iš eilės
8 T.y. klasta įgyto turto
9 Rk.; M: jie persipildė piktybės žodžių; arba: jie peržengė piktybės dalykus (= bet kokį nelabumo saiką)

ar šitokiai tautai
neturėčiau atkeršyti?‘“
30 Siaubingų ir bjaurių dalykų
įvyko šalyje:
31 pranašai pranašavo melagingai[1]
ir kunigai mokė[2] savo
autoritetu.
O mano tauta tai mėgo!
Bet ką darysite, kai tam
ateis galas?

21 Jez 6, 9–10; Ezek 12, 2; Mk 8, 18 22 Job 38, 8–11

Jeruzalei gresia apgulimas

6 Bėkite, benjaminai,
iš Jeruzalės,
Tekojoje pūskite ragą
ir ant Bėt-Hakeremo
iškelkite ugniaženklį,
nes nelaimė gresia iš šiaurės
ir didelis žlugimas!
2 Dukterie Sijona, ⌜ar tu panaši
į meiliausią pievą⌝[3],
3 į kurią ateina piemenys
su savo bandomis?
Jie pastatė aplink ją palapines;
kiekvienas nugano savo
dalį.
4 „Pradėkite[4] kovą su ja!
Kelkitės ir eikime aukštyn
vidudienį!“—
„Vargas mums, nes baigiasi
diena,
nes ilgėja vakaro
šešėliai!“—
5 „Kelkitės ir eikime aukštyn
nakčia
ir sunaikinkime jos
rūmus[5]!“
6 Nes taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Iškirskite jos medžius ir
sumeskite
ties Jeruzale pylimą!
⌜O, pasileidęs mieste!⌝[6]
⌜Visur tik⌝[7] priespauda jame.
7 Kaip šulinys išlaiko savo
vandenį šviežią,
taip jis išlaiko savo piktybę
šviežią.
‚Smurtas ir skriauda!‘—girdėti
jame.
Man nuolat prieš akis liga
ir žaizdos.
8 Leiskis įspėjama, Jeruzale,
kad neatsigręžtų nuo tavęs
pasibjaurėjusi mano
siela,
kad nepaversčiau tavęs tyrais,
negyvenama šalim!“
9 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Visiškai nurankiok[8] tarsi
vynmedį
Izraelio liekaną,
vėl pabrauk savo ranka kaip
vynuogių skynėjas
per vynšakes!“

10 „Kam turiu kalbėti
ir ką įspėti, kad jie
klausytų?
Štai jų ausys neapipjaustytos,
ir jos nieko negali išgirsti!
Štai VIEŠPATIES žodis jiems
tapo
pajuokos dalyku; jie jo
nemėgsta.
11 ⌜O aš⌝[9] esu pilnas VIEŠPATIES
rūstybės
ir nebeįstengiu jos
sulaikyti“.

„Išliek ją ant vaikų gatvėje
ir kartu ant jaunikaičių
būrio!
Juk ir vyras su žmona bus
sugauti,
senelis su labai susenusiu.
12 Ir jų namai atiteks kitiems,
laukai kartu su žmonomis,
nes aš ištiesiu savo ranką
prieš šalies gyventojus,—
sako VIEŠPATS.—
13 Nes nuo mažiausiojo iki
didžiausiojo

---

1 Arba: melagingu dievu (= Baalu, t.y. Baalo vardu)
2 Rk.; M: viešpatavo
3 Rk.
4 Lit. Šventinkite
5 Lit. gyvenamus bokštus
6 Rk. G; O, klastingas mieste! M: Ji baustinas miestas!
7 Lit. Jis visas
8 Rk.; M: jie nurankioja
9 Rk.

jie visi godėjasi pelno,
ir nuo pranašo iki kunigo
jie visi elgiasi klastingai,
14 ir jie gydo mano tautos
susilaužymą
paviršutiniškai, sakydami:
‚⌜Taika! Taika!⌝[1]‘, o tačiau nėra
taikos.
15 Jie turėtų gėdytis, nes darė
kas bjauru;
tačiau nei jie gėdyte gėdijasi,
nei jie moka parausti.
Todėl jie turės kristi tarp
krintančiųjų,
sukniubti, kai juos
nubausiu“,—
pasakė VIEŠPATS.

16 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Stokitės ant kryžkelių ir
žvalgykitės,
ir klauskitės senovinių
takų:
‚Kur yra kelias į gera?‘ Juo
eikite
ir raskite atilsį savo sielai.
Bet jie sakė: ‚Neisime!‘
17 Aš tad pastačiau jiems[2] sargų:
‚Klausykitės rago garso!‘
Bet jie sakė:
‚Nesiklausysime!‘
18 Todėl klausykite, tautos,
ir ⌜gerai žinokite⌝[3],
ką jiems padarysiu!
19 Klausyk, žeme!
Štai aš užleidžiu nelaimę
ant šitos tautos,
jų pačių intrigų[4] vaisių,
nes jie nepaisė mano žodžių
ir atmetė mano pamokymą.
20 Kam man smilkalai,
kurie ateina iš Šebos,
ir saldi nendrė
iš tolimos šalies?
Jūsų deginamosios aukos man
nepatinka,
ir jūsų pjaunamosios aukos
man nemielos“.
21 Todėl taip pasakė VIEŠPATS:
„Štai aš dedu šitai tautai
atsitrenkimo akmenų, ant
kurių jie suklups.
Tėvai ir sūnūs kartu,
kaimynas ir jo draugas
pražus!“

22 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Štai ateina tauta
iš žiemių šalies,
didelė nacija pajuda
iš žemės pakraščių.
23 Jie ginkluoti kilpiniu ir lenktu
kardu;
jie žiaurūs ir negailestingi.
Jų triukšmas kaip ūžianti jūra,
ir žirgais jie joja,
kaip pėstininkai išsirikiavę
kovai
su tavim, dukterie Şijona!“
24 Kai tik išgirdome gandą apie ją,
suglebo mūsų rankos,
sielvartas mus apėmė,
skausmai kaip gimdančią
moterį.
25 Neišeikite į lauką
ir neikite keliu,
nes priešas turi kalaviją—
siaubas aplinkui!
26 O mano dukterie, mano tauta,
apsijuosk ašutine
ir voliokis dulkėse!
Gedėk savęs it vienintelio
sūnaus,
graudžiai raudok:
„Kaip staiga ateina
mums naikintojas!“

27 „Prabuotoju, tyrėju[5] tave
paskyriau savo tautoje,
kad pažintum ir ištirtum jų
elgesį.
28 Jie visi—⌜atkakliausi maištinin-
kai⌝[6],
liežuvininkai,
žalvaris ir geležis.
Jie visi elgiasi sugedusiai.
29 Dumplės šniokštavo,
kad ⌜ugnis suėstų⌝[7] šviną.

1 „Taika! Taika!“ čia reiškia: „Nieko bloga; viskas bus gerai!“ Hebrajų žodis „šālōm“ reiškia ne tik karo nebuvimą, bet ir gerovę apskritai.
2 2Mss; M: jums
3 Rk.su kl.MssAkv; M: žinok, bendruomene
4 M; G: atsimetimo
5 M: tvirtove
6 Lit. maištininkų kunigaikščiai
7 Rk.; M: nuo jų ugnies

Veltui valė valytojas:
piktieji nesidavė atskiriami.
30 Juos vadina ‚atmestu sidabru‘,
nes VIEŠPATS juos
atmetė“.

14 Ezek 13, 10 **12–15** Jer 8, 10–12 **16** Mt 11, 29

Šventyklos pamokslas

7 Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES: 2 „Atsistok VIEŠPA-
TIES namų vartuose ir ten paskelbk šitą
žodį. Sakyk: ‚Klausykite VIEŠPATIES
žodžio, visi judėjai, kurie įėjote pro
šituos vartus VIEŠPATIES garbinti!
3 Taip pasakė kariuomenių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas: „Taisykite savo poelgius
ir savo darbus, ir aš ⌜norėsiu gyventi su
jumis⌝[1] šitoje vietoje. 4 Nepasitikėkite
melagingais žodžiais: ‚Tai VIEŠPATIES
šventykla, VIEŠPATIES šventykla,
VIEŠPATIES šventykla!‘ 5 Nes jei
tikrai pataisysite savo poelgius ir savo
darbus, jei tikrai vykdysite tarp savęs
tai, kas teisinga, 6 neskriausite
svetimšalio, našlaičio ir našlės,
nepraliesite nekalto kraujo šitoje vietoje
ir nenuseksite paskui kitus dievus savo
nelaimei,—7 tik tada aš ⌜gyvensiu su
jumis⌝[2] ⌜per amžius⌝[3] šitoje vietoje—
šalyje, kurią daviau jūsų protėviams.
8 Štai jūs pasitikite melagingais žodžiais
savo nenaudai! 9 Ar manote galį vogti,
žudyti, svetimoteriauti, kreivai prisiekti,
aukoti Baalui ir sekti paskui kitus
dievus, kurių nežinojote, 10 o paskui
ateiti ir atsistoti prieš mane šituose
namuose, kurie pavadinti mano vardu, ir
sakyti: ‚⌜Mums saugu⌝[4]!‘—kad [toliau]
galėtumėte daryti visas šitas bjaurybes?
11 Argi šitie namai, kurie pavadinti
mano vardu, jūsų laikomi plėšikų
lindyne? Aš ir pats [tai] mačiau!—sako
VIEŠPATS.—12 Gi eikite į mano vietą,
buvusią Šile, kur pradžioje
apgyvendinau savo vardą, ir pamatykite,
ką jai padariau dėl mano tautos Izraelio
nelabumo! 13 Taigi dabar, kadangi
darėte visus šituos darbus,—sako
VIEŠPATS,—ir nors jums vis kalbėjau ir
kalbėjau, nesiklausėte ir, man jus
šaukiant, neatsiliepėte, 14 aš taip
padarysiu namams, kurie pavadinti
mano vardu, kuriais jūs pasitikite, ir
vietai, kurią daviau jums ir jūsų tėvams,
kaip padariau Šilui. 15 Ir numesiu jus iš
savo akivaizdos, kaip numečiau visus
jūsų brolius, visus Efraimo
palikuonis“‘“.

11 Mt 21, 13; Mk 11, 17; Lk 19, 46 **12–14** Još 18, 1; Ps 78, 60; Jer 26, 6

Netikęs Dievo garbinimas

16 „O tu nesimelsk už šitą tautą,
nepakelk už juos šauksmo ar maldos ir
nesiveržk į mane, nes aš tavęs
neklausysiu. 17 Ar nematai, ką jie daro
Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse?
18 Vaikai prirenka malkų, tėvai sukuria
ugnį, o moterys minko tešlą, kad iškeptų
aukos pyragaičių Dangaus karalienei[5].
Ir jie išlieja liejamąsias aukas kitiems
dievams, kad mane įžeistų. 19 Ar mane
jie įžeidžia?—sako VIEŠPATS.—Ar ne
save pačius, kad patirtų savo pačių
sugėdinimą?“ 20 Todėl taip pasakė
Viešpats Jahvė: „Štai mano pyktis ir
mano rūstybė išsilieja ant šitos vietos,
ant žmonių ir gyvulių, ant lauko medžių
ir žemės vaisių. Ji degs ir neužges!“
21 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Pridėkite
savo deginamąsias aukas prie
pjaunamųjų aukų ir valgykite mėsą!
22 Nes aš nieko nekalbėjau jūsų tėvams
ir jiems nieko neįsakiau, kai juos
išvedžiau iš Egipto šalies, apie
deginamąsias ir pjaunamąsias aukas,
23 bet tik šitą dalyką jiems įsakiau:
‚Klausykite mano balso, ir aš būsiu jūsų
Dievas, o jūs būsite mano tauta, ir
⌜elkitės visiškai taip, kaip⌝[6] jums įsakau,
kad jums gerai eitųsi!‘ 24 Jie tačiau
neklausė ir nepalenkė savo ausies, bet
elgėsi pagal savo ⌜atkaklius ir

---

1 Akv V; M: leisiu jums gyventi
2 8MssV; M: leisiu jums gyventi
3 Lit. nuo amžių iki amžių
4 Lit. Mes esame išgelbėti
5 turbūt asirų—babiloniečių deivei Ištarai (Astartei) ar kanaaniečių deivei Anatai
6 Lit. vaikščiokite visu keliu, kurį

piktus[1] polinkius⌝[2]. Jie ėjo atgal, ne
pirmyn.[3] 25 ⌜Nuo tos dienos, kai jūsų
tėvai išėjo iš Egipto šalies, iki šios
dienos⌝[4] aš nepailstamai[5] siunčiau pas jus
visus savo tarnus, pranašus. 26 Tačiau
jie[6] neklausė manęs ir nepalenkė savo
ausies, bet sukietino savo sprandą. Jie
elgėsi pikčiau už savo tėvus. 27 Kai tu
kalbėsi jiems visus šituos žodžius, jie
tavęs neklausys ir, kai juos šauksi, jie
tau neatsilieps. 28 Tad turėsi jiems
sakyti: ‚Tai tauta, kuri neklausė
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir
nepriėmė drausmės. Tiesa žuvo ir dingo
iš jų lūpų!'"

29 Nukirpk savo ilgus plaukus ir
numesk,
ir užgiedok raudą ant
nuplikusių aukštumų,
nes VIEŠPATS atmetė ir paliko
kartą, ant kurios jis įširdo.

30 „Nes Judo sūnūs darė tai, kas pikta
mano akyse,—sako VIEŠPATS: jie
padėjo savo bjaurybes[7] namuose, kurie
pavadinti mano vardu, kad juos suteptų,
31 ir pastatė *Tofeto* aukurą[8] Ben-
Hinomo slėnyje savo sūnums ir
dukterims deginti. To aš neįsakiau ir tai
man niekad neatėjo į galvą. 32 Todėl
štai ateina dienos,—sako VIEŠPATS,—
kai žmonės nebekalbės apie Tofetą ar
Ben-Hinomo slėnį, bet apie Žudynių
slėnį, ir turės laidoti Tofete, ⌜nes kitur⌝[9]
nebebus vietos. 33 Šitos tautos lavonai
taps penu dangaus paukščiams ir žemės
žvėrims, ir nebus kas juos nubaidytų.
34 Aš leisiu pradingti iš Judo miestų ir iš
Jeruzalės gatvių džiugesio balsui ir
linksmybės balsui, jaunojo balsui ir
jaunosios balsui, nes šalis pavirs tyrais".

31 2 Kar 23, 10; Jer 32, 35 31 Lev 18, 21 34 Jer 16, 9; 25, 10; Apr 18, 23

8 „Tuo metu,—sako VIEŠPATS,—išmes
Judo karalių kaulus, jo kunigaikščių
kaulus, kunigų kaulus, pranašų kaulus ir
Jeruzalės gyventojų kaulus iš jų kapų
2 ir juos išbarstys po saule, po mėnuliu
ir po visa dangaus kariuomene, kuriuos
jie buvo mylėję, kuriems tarnavę, paskui
kuriuos nusekę, kurių ieškoję ir kuriuos
jie buvo garbinę. Jie nebebus surinkti ir
palaidoti. Jie taps mėšlu dirvos
paviršiuje. 3 Norės verčiau mirti negu
gyventi visi likusieji, kurie bus išlikę
gyvi iš šitos piktos giminės visose
vietose[10], kur juos būsiu išsklaidęs",—
sako kariuomenių VIEŠPATS.

Nepataisoma tauta, jos neišmintingi vadovai ir jai gresianti bausmė

4 „Ir tu turi jiems sakyti: ‚Taip
pasakė VIEŠPATS:
„Jei kas pargriūva, ar jis
neatsikelia?
Arba jei kas nusigręžia, ar
jis neatsigręžia?
5 Tai kodėl šita tauta nusigręžė[11],
liko pastoviai atsimetus,
tvirtai nusitvėrė apgavystę,
nesutiko atsigręžti?
6 Aš dėmėjaus ir klausiaus:
jie kalba netiesą;
niekas neapgailestauja savo
nelabumo,
sakydamas: ‚Ką padariau?'
Kiekvienas nusisukęs bėga savo
keliu
kaip žirgas, šuoliais
lekiantis į kovą.
7 Net gandras padangėse
žino savo laikus;
purplelis, čiurlys[12] ir strazdas
tiksliai laikosi savo
sugrįžimo meto,
bet mano tauta nepažįsta
VIEŠPATIES nustatytos
tvarkos.

8 Kaip jūs galite sakyti: ‚Mes
išmintingi
ir turime VIEŠPATIES
įstatymą'?

---

1 M + sumanymus; ~ G
2 M lit.: piktos širdies sumanymus, atkaklumą
3 T.y. *užuot gerėję*, jie blogėjo.
4 Kiti jungia šitą sakinį prie 24 skn.
5 Lit. keldamasis anksti ir siųsdamas
6 T.y. mano tautos žmonės
7 T.y. pagonių kulto objektus
8 GT; M: aukurus
9 Arba: kol ten
10 M pakartoja: kurie bus išlikę gyvi; ~ 1Ms GS
11 M + Jeruzalė; ~ G
12 Arba: kregždė

Iš tikrųjų štai jį pavertė melu
raštininkų melaginga
plunksna!
9 Išmintingieji bus sugėdinti,
išgąsdinti ir pagauti.
Štai jie atmetė VIEŠPATIES
žodį,
o jų[1] išmintis ką padeda
jiems?

10 Todėl atiduosiu jų žmonas
kitiems,
jų laukus nukariautojams,
nes nuo mažiausiojo iki
didžiausiojo
jie visi godėjasi pelno,
nuo pranašo iki kunigo
jie visi elgiasi klastingai.
11 Jie gydo mano dukters, mano
tautos, susilaužymą
tik paviršutiniškai,
sakydami: ‚Viskas gerai!
Viskas gerai!' Tačiau nėra
gerai!
12 Jie turėtų gėdytis, nes darė tai,
kas bjauru.
Nei jie kiek nors gėdijosi,
nei mokėjo parausti.
Todėl jie turės kristi tarp
krintančiųjų,
suklupti, kai juos
nubausiu,—
pasakė VIEŠPATS.—
13 Jei ⌜norėsiu surinkti jų
derlių⌝[2],—sako
VIEŠPATS,—
nebus vynuogių ant
vynmedžio
ir nebus figų ant figmedžio,
ir lapai bus nuvytę.
⌜Tad jiems paskyriau tuos,
kurie juos užplus⌝[3]"".

14 „Kodėl mes pasiliekame?
Susirinkite!
Įeikime į sutvirtintus
miestus
ir ten žūkime,
nes VIEŠPATS, mūsų
Dievas, mus pražudo
ir mus girdo užnuodytu
vandeniu,
nes nusidėjome
VIEŠPAČIUI.
15 Mes laukėmė taikos, bet nieko
gera neatėjo,
pagydymo meto, o štai—
siaubas!
16 Nuo Dano girdisi
jo žirgų prunkštimas,
nuo jo eržilų žvengimo balso
dreba visa šalis.
Jie ateina ,ryja šalį ir tai, ko ji
pilna,
miestus ir jų gyventojus".

17 „Juk štai aš paleidžiu tarp jūsų
gyvačių, angių,
kurių negalima užkerėti
ir kurios nepagydomai[4] jus
įgels",—
⌜sako VIEŠPATS⌝[5].

11 Ezek 13, 10 10–12 Jer 6, 12–15

Jeremijas sielvartauja dėl savo tautos

18 ⌜Sielvartas kyla⌝[6] manyje,
mano širdis ligota.
19 Aure! Klausykis! Mano
dukters, mano tautos,
šauksmas
išilgai ir skersai šalies:
„Argi nėra VIEŠPATIES
Sijonoje?
Ar nėra jos Karaliaus joje?
[„Kodėl jie mane įžeidinėjo savo
stabais,
svetimos šalies
niekniekiais?"]
20 Praėjo pjūtis, pasibaigė vasara,
o mes nesame išgelbėti!"
21 Dėl savo dukters, savo tautos,
sutriuškinimo esu
sutriuškintas,
gedžiu; siaubas mane
apėmė.
22 Argi nėra balzamo[7] Gileade?
Ar nėra ten gydytojo?
Kodėl neužgijo

1 Rk.
2 Rk., plg. G
3 ~ G; arba rk.: nusiaubs. Hbr. sakinio reikšmė neaiški.
4 GLat. Atkelta iš 18 skn. pradžios.
5 M; ~ G
6 Rk.; M: Pakilk, sielvarte
7 Turbūt *pistacia mutica* medžio sakų

mano dukters, mano tautos,
žaizda?
23 [1]O kad mano galva būtų vanduo
ir mano akys ašarų versmė,
kad dieną ir naktį galėčiau
apverkti
savo dukros, savo tautos,
užmuštuosius!

Dievo liudesys dėl tautos nedorovės

9 „O kad aš rasčiau dykumoje
keliautojo nakvynvietę,
kad galėčiau palikti savo tautą
ir pasišalinti nuo jų!
Nes jie visi svetimautojai,
neištikimųjų gauja.
2 Jie įtempia savo liežuvį kaip
kilpinį;
melas ir netiesa įsigalėjo
šalyje.
Juk jie eina iš pikto į pikta
ir manęs nepažįsta,—sako
VIEŠPATS.—
3 Saugokitės vienas kito
ir nepasitikėkite kiekvienu
broliu,
nes kiekvienas brolis tikrai
klastingas kaip
Jokūbas[2]
ir kiekvienas draugas
vaikščioja aplinkui kaip
šmeižikas.
4 Apgaudinėja vienas kitą
ir nekalba tiesos.
Jie išlavino savo liežuvį kalbėti
melą;
jie ˹elgiasi iškrypusiai,
nebeįstengia atsiversti.
5 Priespauda˺[3] seka priespaudą,
klasta—klastą!
Jie atsisako pripažinti
manę",—sako
VIEŠPATS.

6 Todėl taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Štai aš juos valysiu[4] ir
prabuosiu,
nes ką kita galėčiau daryti
dėl savo dukters, savo
tautos, nelabumo[5]?
7 Jo[6] liežuvis—mirtina strėlė,
˹jo burnos žodžiai—klasta˺[7].
Jis taikingai kalbasi su savo
draugu,
bet savo viduje spendžia
jam žabangus.[8]
8 Ar dėl to neturėčiau jų
nubausti?—
sako VIEŠPATS.—
Ar šitokiai tautai
neturėčiau atkeršyti?"

9 „Dėl kalnų imsiu[9] verkti ir
dejuoti
ir dėl stepių ganyklų
raudoti,
nes jos nusiaubtos[10], ir niekas
nepereina per jas.
Jos negirdi galvijų
maurojimo.
Ir dangaus paukščiai, ir žvėrys
pabėgo, nulakstė.
10 „Aš padarysiu Jeruzalę akmenų
krūvomis,
šakalų lindyne,
ir Judo miestus paversiu
dykuma,
kur niekas negyvena".

11 Kas yra toks išmintingas, kad
galėtų tai išaiškinti? O tas, kuriam
kalbėjo VIEŠPATIES burna, tegul tai
apreiškia:Kodėl žuvo šalis, liko nu-
siaubta[11] tarsi dykuma, kur niekas
nepereina?[12] Ir VIEŠPATS[12] tarė: „Dėl
to, kad jie paliko mano įstatymą, kurį
jiems pateikiau, man nepakluso ir
nesilaikė jo,[13] bet nusekė paskui savo
˹atkaklius polinkius˺[13] ir Baalus, apie
kuriuos jų tėvai buvo juos pamokę".
14 Todėl taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Štai aš

1 M 8,23 = GSV 9,1.
2 Hbr. žodis „ja^c^aqōb'" primena sentėvio Jokūbo apgavystę (Pr 27,36; Hoš 12,4).
3 Rk., plg. G
4 Lit. valysiu tirpdydamas (kaip metalų prabuotojas)
5 G; ~M
6 Rk.; t.y. kiekvieno brolio ar draugo; M: jų
7 G; M: jis kalbėjo klastą savo burna
8 Pradžioje 7 skn. galbūt ėjo po 3 skn.
9 GS: imkite
10 Rk.; M: išdegintos
11 Rk.; M: nudeginta
12 G + man
13 Lit. širdies atkaklumą

juos[1] valgydinsiu pelynais, juos girdysiu nuodingu vandeniu
15 ir juos išsklaidysiu tarp tautų, kurių nežinojo nei jie, nei jų tėvai, ir siųsiu paskui juos kalaviją, iki juos nugalabysiu".

Šaukimas raudoti

16 [Taip pasakė kariuomenių VIEŠPATS:][2]
Dėmesio![3] Pasišaukite raudotojų, kad jos ateitų,
siųskite pas prityrusias moteris,
17 kad jos atskubėtų
ir imtų mūsų raudoti,
kad mūsų akys apsilietų ašaromis
ir mūsų akių vokai pasrūtų vandeniu!
18 Nes raudojimo garsas girdisi iš Sijonos:
„Kaip mes sunaikinti,
labai sugėdinti!
Nes turime palikti šalį,
nes ⌜esame išmesti iš savo buveinių⌝[4]".
19 Klausykite, moterys, VIEŠPATIES žodžio
ir tepriima jūsų ausys jo burnos žodį:
„Mokykite savo dukteris aimanuoti,
vieną kitai giedoti raudą:
20 ‚Mirtis įlipo pro mūsų langus,
įsiveržė į mūsų tvirtoves,
iškirsdama vaikus gatvėse,
jaunikaičius aikštėse.
21 Guli žmonių lavonai
kaip mėšlas lauko paviršiuje,
kaip užnugary pjovėjo pradalgės,
kurių niekas nesurenka'"[5].

Tikrasis pasigyrimas

22 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Išmintingasis tenesigiria savo išmintimi
ir stiprusis tenesigiria savo stiprybe,
turtingasis tenesigiria savo turtais,
23 bet tas, kuris nori girtis, tesigiria tuo,
kad jis ⌜suvokia ir pažįsta⌝[6] mane,
kad aš, VIEŠPATS, esu tas, kuris vykdo malonę,
teisingumą ir teisumą žemėje,
nes tokie dalykai[7] man patinka",—sako VIEŠPATS.

Izraelis—neapipjaustytos širdies tauta

24 „Štai ateina dienos,—sako
VIEŠPATS,—kai aš nubausiu visus
fiziškai apipjaustytuosius: 25 Egiptą,
Judą, Edomą, Amoniečius, Moabą ir
visus, kurių smilkiniai apkarpyti, kurie
gyvena dykumoje, nes visos tautos yra
neapipjaustytos[8], o visi Izraelio namai—
neapipjaustytos širdies".

23 1 Kor 1, 31; 2 Kor 10, 17

Dievas ir stabai

10 Klausykite žodžio, kurį VIEŠPATS kalbėjo jums, Izraelio namai!
2 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Nesimokykite tautų papročių
ir neišsigąskite dangaus ženklų,
nors tautos jų išsigąsta,
3 nes tautų religija[9] yra niekai.
Juk tai medis, nukirstas iš miško,
amatininko rankų išskaptuotas dirbinys.
4 Sidabru ir auksu jis pagražina[10] jį,
vinimis ir kūjais juos[11] prikala, kad neklibėtų.
5 Jie yra kaip agurkyno baidyklė
ir negali kalbėti;

1 M + šitą tautą; ~ G
2 Vėlesnis intarpas, nes tekste, kuris seka, Dievas nėra kalbėtojas.
3 M; ~ GS
4 Rk.; M: jie numetė mūsų buveines; G: turime pamesti savo buveines
5 M + Kalbėk! Toks VIEŠPATIES žodis ;~ G
6 Arba: turi išmanymo pažinti
7 Arba: žmonės
8 T.y. nėra nariai tautos, su kuria Dievas sudarė sandorą
9 Lit. nuostatai (t.y. religiniai nuostatai); arba rk.: baisenybė (t.y. stabas, kurio žmonės bijo)
10 ST: aptraukia
11 T.y. stabus

jie turi būti nešte nešami,
nes negali žingsniuoti.
Nebijokite jų, nes jie nei
pakenkia,
nei įstengia daryti gera.
6 Nėra tau lygaus, VIEŠPATIE!
Tu esi didis,
ir didžiai galingas tavo
vardas!
7 Kas neturėtų bijoti tavęs,
tautų Karaliau?
Juk tau tai priklauso,
nes tarp visų tautų išminčių
ir visose jų karalystėse
nėra nė vieno tau lygaus.

8 Jie[1] ligi vieno kvaili ir paiki;
stabų ⌜religija⌝[2]—beprasmė[3].
9 Išplotas sidabras
atgabenamas iš Taršišo,
o auksas—iš Ufazo.
Jie[4] dailidės ir auksakalio
rankų dirbinys.
Violetinis ir raudonas
purpuras jų apvalkalas.
Jie visi menininkų dirbinys.
10 Tačiau VIEŠPATS tikrai yra
Dievas.
Jis yra gyvas Dievas
ir amžinas Karalius.
Nuo jo apmaudo dreba žemė,
ir tautos negali ištverti jo
įtūžio.
11 [Taip turite jiems sakyti:
„Dievai, kurie nepadarė nei dangaus, nei
žemės, turi pradingti nuo žemės ir iš po
šito dangaus!"][5]
12 Jis[6] yra tas, kuris sutvėrė žemę
savo jėga,
įkūrė pasaulį savo
išmintimi
ir savo išmanymu ištiesė
dangų.
13 Jam sugriaudus, vandenys
sušniokščia danguose,
ir jis leidžia rūkams pakilti
nuo žemės pakraščių,
parūpina lietui žaibų

1 T.y. stabai
2 Lit. niekybių pamokymas
3 Rk.; M: medis!
4 T.y. stabai
5 11 skn. yra vėllesnis prierašas, parašytas aramėjų kalba.
6 GS: VIEŠPATS

ir išleidžia vėją iš savo
sandėlių.
14 Kiekvienas žmogus pasirodo
kvailas, nesupratingas,
sugėdintas kiekvienas
auksakalys dėl stabo,
nes jo ⌜nulieti atvaizdai⌝[7]
apgaulė
ir nėra juose dvasios.
15 Jie yra niekas, pasityčiojimo
vertas dirbinys.
Kai bus baudžiami, jie
pražus.
16 Ne tokia, kaip šitų, yra Jokūbo
dalis,
nes jis yra visatos Kūrėjas
ir Izraelis jo nuosava gentis.
Kariuomenių VIEŠPATS jo
vardas.

7 Apr 15, 4

Būsimas sunaikinimas
17 Surišk savo ryšulį, ⌜nes turi
palikti šalį⌝[8],
tu[9], kuri gyveni apgulta!
18 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
„Štai aš sviedžiu šalin
krašto gyventojus
šitą kartą
ir suvarau juos į ankštumą,
kad ⌜juos rastų⌝[10]".

19 „Vargas man dėl mano žlugimo!
Nepagydoma mano žaizda!
O aš galvojau: tai tik
liga, kurią galiu pakelti!
20 Mano palapinė sunaikinta,
ir visos mano palapinės
virvės sutraukytos.
Mano sūnūs paliko mane ir jų
nebėra.
Nėra kas vėl ištiestų mano
palapinę
ir pakeltų mano palapinės
apdangalus".
21 Juk ganytojai elgėsi kvailai
ir neieškojo VIEŠPATIES.
Todėl jiems nesisekė,
ir visa jų kaimenė
išsklaidyta.

7 Rk.; M: nulietas atvaizdas
8 Arba: pakelk nuo žemės; M: šalin nuo šalies
9 T.y. Jeruzale
10 Rk., plg. GV; M: jie rastų

22 Klausykis, žinia! Štai ji
atsklinda!
Ir didelis bildesys iš žiemių
šalies,
kad paverstų Judo miestus
tyrais,
šakalų buveine.

Jeremijo malda

23 Aš žinau, VIEŠPATIE,
kad ne nuo žmogaus
[pasirinkimo] priklauso
jo kelias
ir kad ne nuo asmens priklauso
galia eiti
ir nustatyti kryptį savo
žingsniams.
24 Sudrausk mus[1], VIEŠPATIE, tik
santūriai,
ne supykęs, kad
nesutrintum mūsų[2] į
niekąl
25 Išliek savo rūstybę ant tautų,
kurios tavęs nepažįsta,
ir ant giminių,
kurios nesišaukia tavo
vardo,
nes jos rijo Jokūbą[3], jį surijo
ir jo ganyklą pavertė tyrais.

Sulaužyta sandora

11 Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES: 2 [4] „Kalbėk[5] judė-
jams ir Jeruzalės gyventojams, [3] jiems
tark: ‚Taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: Prakeiktas vyras, kuris
neklauso šitos sandoros žodžių, [4] ⌜kurių
laikytis⌝[6] įsakiau jūsų protėviams, kai
juos išvedžiau iš Egipto šalies, iš geležies
lydkrosnės, tardamas: „Klausykite mano
balso ir elkitės visai taip, kaip jums
įsakau, ir jūs būsite mano tauta, o aš
būsiu jūsų Dievas",—[5] kad ištesėčiau
priesaiką, kurią prisiekiau jūsų
protėviams, jog duosiu jiems šalį,
plūstančią pienu ir medum, kaip
šiandien yra'". Tada aš atsakiau:
„Amen[7], VIEŠPATIE!"
6 Paskui VIEŠPATS man tarė:
„Skelbk visus šituos žodžius Judo
miestuose ir Jeruzalės gatvėse:
‚Klausykite šitos sandoros žodžių ir juos
vykdykite! 7 Nes aš įsakmiai ir
nepailstamai įspėjinėjau jūsų protėvius,
kai juos vedžiau iš Egipto šalies ir iki
šios dienos, sakydamas: „Klausykite
mano balso!" 8 Tačiau jie neklausė ir
nepalenkė savo ausies, ir kiekvienas
elgėsi pagal savo atkaklius ir piktus
polinkius. Tad turėjau jiems įvykdyti
visus [bausmės] žodžius šitos sandoros,
kurios laikytis buvau jiems įsakęs, bet jie
nesilaikė'".
9 Tada VIEŠPATS man tarė:
„Rastas judėjų ir Jeruzalės gyventojų
sąmokslas. 10 Jie sugrįžo į nusikaltimus
savo protėvių, kurie atsisakė klausyti
mano žodžių: jie irgi nusekė paskui kitus
dievus, kad juos garbintų. Izraelio
namai ir Judo namai sulaužė mano
sandorą, kurią sudariau su jų pro-
tėviais". 11 Todėl taip pasakė VIEŠ-
PATS: „Štai aš užleisiu ant jų nelaimę,
iš kurios jie negalės ištrūkti, ir kai jie
šauksis manęs, jų neišklausysiu.
12 Tada Judo miestai ir Jeruzalės
gyventojai nueis ir šauksis dievų,
kuriems jie degina aukas, bet tie jiems nė
mažiausiai nepadės jų nelaimės metu.
13 Mat kiek buvo tavo miestų, tiek tavo
dievų, Jude, ir kiek Jeruzalės gatvių, tiek
pastatėte[8] aukurų aukoms deginti Ba-
alui.[9] 14 O tu nesimelsk už šitą tautą,
⌜neužtark jų maldaujančiu verkš-
lenimu⌝[10], nes aš neklausysiu, kai jie
manęs šauksis savo nelaimės metu.

Aukos neapgins

15 ⌜Ką darbo turi tavo katilai⌝[11]
mano namuose?

1 GLat; M: mane
2 GLat; M: manęs
3 2MssGLat; M + sekančio žodžio dtgr.: ir jį surijo
4 M + iš 6 skn.: Klausykite šitos sandoros žodžių!
5 GST; M: ir kalbėkite
6 Lit. kuriuos

7 T.y. tebūnie taip
8 M + aukurų Gėdai (= Baalui); ~ G
9 13 skn. = 2,28b G (įtrp. iš ten)
10 Lit. nepakelk už juos verkšlenimo ir maldos
11 Rk. (plg. 24,1; 2 Kar 10,7); M: Ką turi darbo mano mylimasis

Tu surezgei⌝1 piktus kėslus!
Ar gali ⌜nupenėti gyvuliai⌝2 ir
šventa mėsa
nukreipti nuo tavęs tau
gresiančią nelaimę[3]?
⌜Ar per šituos išsisaugosi⌝4,
⌜kai pasigirs didysis
dundesys⌝5?“
16 Žaliu, gražaus[6] pavidalo
alyvmedžiu
VIEŠPATS pavadino tave.
Jis uždegė ⌜jo lapus⌝7,
ir jo šakos sudegs[8]!

17 „Ir kariuomenių VIEŠPATS, kuris pasodino tave, pagrasino tau nelaime dėl Izraelio namų ir Judo namų nedorybės, kurią jie darė savo nenaudai, kad pykintų mane, degindami aukas Baalui“.

Sąmokslas prieš Jeremiją

18 VIEŠPATS man pranešė, tad aš
žinojau.
Tąsyk tu man parodei jų
piktus darbus.
19 O aš buvau kaip jaukus
avinėlis, vedamas pjauti,
ir nežinojau, kad jie rezgė
sąmokslus prieš mane:
„Sunaikinkime medį, ⌜kol jis
sultingas⌝9!
Išraukime jį iš gyvųjų
šalies,
kad niekas nebeatsimintų jo
vardo!“
20 O kariuomenių VIEŠPATIE,
kuris teisi teisingai,
kuris ištiri ⌜širdį ir protą⌝10,
leisk man pamatyti tavo kerštą
jiems,
nes tau pavedžiau[11] savo
bylą!

21 Todėl taip VIEŠPATS pasakė
apie Anatoto žmones, tykojančius tavo
gyvybės ir sakančius: „Tau nevalia
pranašauti VIEŠPATIES vardu, kitaip
turėsi mirti nuo mūsų rankos!“—22 todėl
taip pasakė kariuomenių VIEŠPATS:
„Štai aš juos nubausiu! Jaunikaičiai
turės mirti nuo kalavijo, jūsų sūnūs ir
jūsų dukterys turės mirti nuo bado, 23 ir
jiems nebeliks likučio, kai užleisiu
nelaimę ant Anatoto žmonių jų bausmės
metais“.

Jeremijo skundas

12 Teisus tu liksi, VIEŠPATIE,
kai bylinėsiuos su tavim!
Tačiau paduosiu skundą
prieš tave.
Kodėl bedievių buitis klestėjo?
Kodėl gyveno be rūpesčio
visi, kurie neištikimai
elgėsi?
2 Tu juos įsodinai, jie taip pat
įleido šaknis,
užaugo, dargi atnešė vaisių.
Tu arti prie jų burnos,
bet toli nuo jų širdies[12].
3 Bet tu, VIEŠPATIE, pažinai
mane,
matai mane ir ištyrei, ar
mano širdis su tavim.
Išvilk juos kaip avis papjauti
ir juos atskirk žudynių
dienai!
4 Iki kol turės džiūti šalis
ir kiekvieno lauko augalai
vysti?
Dėl jos gyventojų nelabumo
pradingo gyvuliai ir
paukščiai,
nes žmonės sakė:
„⌜Dievas nemato mūsų
kelių⌝13“.

Dievo atsakymas

5 „Kai bėgai su pėstininkais ir jie
nuvargino tave,
kaip galėsi lenktyniauti su
žirgais?
Ir jei tu [tik] ramioje šalyje
jauties saugus,

1 Rk.; M: jos darymas
2 Rk.; G: įžadai; M: daugelis
3 Rk., plg. GLatV; M: nes tavo nelaimė
4 Rk.; M: Tada tu džiūgausi.
5 Atkelta iš 16b.
6 M + vaisiaus
7 Rk.; M: jį
8 V; M: niekam nebetiks; arba: nuluš
9 Rk.; M: su jo duona
10 Lit. inkstus ir širdį
11 Rk.; plg. Ps. 22,8; 37,5. M: apreiškiau

12 Lit. inkstų
13 G (T.y. Dievas nemato, ką darome). M: Jis nematys mūsų galo.

ką darysi Jordano
aukštamiškyje?
6 Juk ir tavo broliai, tavo tėvo
namai,
net jie pasidarė tau
neištikimi.
Net jie rėkė visa gerkle tavo
užnugary.
Nepasitikėk jais,
nors jie tau kalba gražius
žodžius".

Viešpats apdejuoja savo nusiaubtą nuosavybę

7 „Aš palikau savo namus,
atmečiau savo veldinį,
atidaviau savo sielos mylimąją
į jos priešų rankas.
8 Mano veldinys man pasidarė
kaip liūtas miške:
jis pakėlė prieš mane savo
balsą,
todėl turėjau jo nekęsti.
9 Argi mano veldinys toks raibas
plėšrus paukštis,
kad[1] plėšrieji paukščiai
apspitę puola jį?
Eikite, susirinkite[2], visi
laukiniai žvėrys,
ateikite[3] ryti!
10 Daug piemenų naikino mano
vynuogyną,
mindžiojo mano lauko
sklypą,
pavertė mano mieląjį sklypą
tuščia dykuma.
11 Jie[4] padarė iš jo išdžiūvusius[5]
tyrlaukius.
Nuniokotas jis guli ties
manim.
Nusiaubta visa šalis,
bet nė vienas neima to į
širdį.
12 Ant visų dykumos 'karavanų
kelių'[6]
atsidangino plėšikai.
Mat VIEŠPATIES kalavijas
ryja
nuo vieno šalies krašto iki
kito.
Niekas[7] neturi ramybės".
13 Jie pasėjo kviečius, o pjovė
erškėčius,
nusikamavo be naudos
ir nusivylė savo[8] derlium
dėl VIEŠPATIES karštos
rūstybės.

Pranašytė apie Izraelio kaimynus

14 Taip pasakė VIEŠPATS: „O dėl
visų mano piktų kaimynų, palietusių
veldinį, kurį daviau paveldėti savo tautai
Izraeliui—štai aš juos išrausiu iš jų
žemės, ir išrausiu Judo namus iš jų tarpo.
15 Tačiau, kai būsiu juos išrovęs, aš vėl
jų pasigailėsiu ir juos sugrąžinsiu
kiekvieną į savo veldinį ir kiekvieną į
savo šalį. 16 Ir jei jie tikrai išmoks mano
tautos religijos[9] ir prisieks mano vardu:
‚Kaip VIEŠPATS gyvas!'—taip, kaip jie
buvo išmokę mano tautą prisiekti
Baalu,—tai jiems bus leista įsikurti
mano tautoje. 17 Bet jei jie neklausys,
aš visiškai ir galutinai išrausiu tą
tautą",—sako VIEŠPATS.

Lininis apjuosas

13 Taip man pasakė VIEŠPATS: „Eik,
nusipirk lininį strėnų apjuosą ir
apsijuosk juo strėnas, bet neįmerk jo į
vandenį!" 2 Aš nusipirkau apjuosą, kaip
VIEŠPATS buvo paliepęs, ir užsijuosiau
ant strėnų. 3 Tada VIEŠPATIES žodis
man atėjo antrą kartą: 4 „Paimk
apjuosą, kurį nusipirkai, kuris yra ant
tavo strėnų, atsikėlęs eik į Peratą ir ten
jį paslėpk uolos plyšyje". 5 Aš nuėjau ir
jį paslėpiau prie Perato, kaip VIEŠPATS
man buvo įsakęs. 6 Daugeliui dienų
praslinkus, VIEŠPATS man tarė:
„Kelkis, eik į Peratą ir paimk iš ten
apjuosą, kurį tau buvau įsakęs ten
paslėpti". 7 Aš nuėjau į Peratą, iškasiau

1 Rk.; M: man
2 V; M: surinkite
3 3Mss V; M: atneškite
4 STV; M: Jis
5 Arba: liūdnus
6 Arba: plikų aukštumų
7 Lit. Joks kūnas
8 Rk.; M: jūsų
9 Lit. kelių; G: kelio

ir paėmiau apjuosą iš tos vietos, kur
buvau jį paslėpęs, ir štai apjuosas buvo
supuvęs, niekam nebetinkantis. 8 Tada
man atėjo VIEŠPATIES žodis: 9 „Taip
pasakė VIEŠPATS: ‚Taip aš supūdysiu
didžiąją Judo puikybę ir Jeruzalės
puikybę. 10 Šita pikta tauta, kuri
atsisako klausyti mano žodžių, kuri
⌜atkakliai elgiasi pagal savo polinkius⌝[1] ir
seka paskui kitus dievus, kad jiems
tarnautų ir juos garbintų, turi tapti kaip
šitas apjuosas, kuris niekam nebetinka.
11 Nes kaip tas apjuosas prisiglaudžia
prie vyro strėnų, taip aš buvau leidęs
visiems Izraelio namams ir visiems Judo
namams prisiglausti prie manęs,—sako
VIEŠPATS,—kad jie būtų mano tauta,
šlovė[2], pasigyrimas ir papuošalas. Bet jie
nepakluso‘“.

Sudaužyti vyno ąsočiai

12 „Tark ⌜jiems šitą žodį⌝[3]: ⌜taip
pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas⌝[4]:
‚Kiekvienas ąsotis pripilamas vyno‘. Ir
⌜jei jie⌝[5] tau sakys: ‚Argi mes patys
nežinome, kad kiekvienas ąsotis
pripilamas vyno?‘, 13 jiems tark: ‚Taip
pasakė VIEŠPATS: „Štai aš pripilsiu
girtybės visus šitos šalies gyventojus—
karalius, sėdinčius Dovydo soste,
kunigus, pranašus ir visus Jeruzalės
gyventojus—14 ir juos sudaužysiu vieną
į kitą, tėvus ir sūnus kartu,—sako
VIEŠPATS. —Joks pasigailėjimas, jokia
užuojauta, joks gailestingumas
neatgrasys manęs nuo jų sunaikinimo“‘“.

Nelaisvės grėsmė ir Jeruzalės išgėdinimas

15 Klausykite ir įsidėmėkite:
nesiaukštinkite,
nes VIEŠPATS kalbėjo!
16 Duokite VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, garbę,
kol dar nesutemę,
kol dar neatsitrenkė jūsų kojos
į aptemusius kalnus!
Jūs lauksite šviesos, bet jis
pavers ją į tamsą,
pakeis į juodybę.
17 O jei užsispyrę[6] to neklausysite,
verks mano siela dėl jūsų
puikybės[7],
ir mano akis lies ašaras,
nes VIEŠPATIES kaimenė
vedama nelaisvėn.

18 Sakykite[8] karaliui ir karaliaus
motinai:
„Sėskitės žemai,
nes nukrito ⌜nuo jūsų galvos⌝[9]
jūsų puošni karūna!“
19 Pietų miestai užrakinti,
ir nėra kas atidarytų.
Ištremiamas visas Judas,
ištremiamas visiškai.

20 „Pakelk savo akis, Jeruzale[10],
ir žiūrėk, kaip jie ateina iš
šiaurės!
Kur yra kaimenė, kuri tau buvo
patikėta,
tavo gražiosios avys?
21 Ką sakysi, kai jie[11] paskirs
tau viršininkais[12]
tuos, kuriuos tu pati pripratinai
bičiuliauti su tavim?
Argi nesuims tavęs skausmai,
kaip suima gimdančią
moterį?
22 Ir jei savęs paklausi:
‚Kodėl man taip atsitiko?‘—
dėl tavo didžios kaltės buvo
pakeltas tavo sijonas,
⌜tu buvai išprievartauta⌝[13].

23 Ar kušietis pakeičia savo odą,
ar leopardas savo kailio
dėmes?
Tai ir jūs galėtumėte daryti
gera—
jūs, kurie esate įpratę
daryti pikta![14]

1 Lit. vaikščioja savo širdies atkaklume
2 Lit. vardas (t.y. mano vardo išgarsinimas)
3 G: šitai tautai
4 ~ G
5 G; M: jie
6 Rk.; M: slaptose vietose
7 M + ir ašarote ašaros; ~ G
8 GLat; M: Sakyk
9 GSV
10 G; ~ M
11 G (t.y. priešai); M: jis (t.y. Dievas)
12 Lit. galva (atkelta iš 21 bb skn.)
13 Lit. išprievartauti tavo kulniai (= lytiniai organai)
14 Prasmė: jei jie galėtų tai padaryti, tai ir jūs

24 Taigi aš jus[1] išsklaidysiu kaip
pelus, kurie nulekia,
dykumos vėjui pučiant.
25 Toks tavo likimas, tau atseikėta
dalis.
Ji iš manęs,—sako
VIEŠPATS.—
Kadangi pamiršai mane
ir pasitikėjai melu[2],
26 tai ir aš užtrauksiu tavo sijoną
tau ant veido,
kad pasirodytų tavo gėda—
27 tavo svetimavimas ir tavo
gašlus žvengimas,
tavo paleistuvystės
gėdingas elgesys!
Ant kalvų ir[3] laukuose
mačiau tavo bjaurybes[4].
Vargas tau, Jeruzale, kad
neapsivalai!
Iki kol dar delsi?"

Sausra, badas ir kalavijas

14 VIEŠPATIES žodis, kuris atėjo
Jeremijui, apie sausrą:
2 Liūdi Judėja
ir jos miestai[5] geibsta.
Jie gedi nusilenkę į žemę,
o Jeruzalės šauksmas kyla
aukštyn.
3 Jų[6] didikai siunčia savo tarnus
vandens.
Šie ateina prie cisternų,
neranda vandens,
sugrįžta tuščiais ąsočiais.
Nusivylę ir suglumę
jie apsidengia galvas[7].
4 Dėl išdžiūvusios[8] žemės,—
nes nebuvo lietaus šalyje,—
ūkininkai nusivylę,
apsidengę galvas.

5 Netgi elnė lauke pagimdo ir
palieka [elniuką],
nes nėra žolės.
6 Laukiniai asilai stovi ant
nuplikusių aukštumų,
alsuoja kaip šakalai.
Apsiblausę jų akys,
nes nėra pašaro.

7 Nors mūsų nusikaltimai
apkaltina mus,
VIEŠPATIE, veik dėl savo
vardo!
Juk daug mūsų atsimetimų,
kuriais tau nusidėjome.
8 Izraelio viltie,
jo gelbėtojau priespaudos
metu,
kodėl tu esi kaip svetimšalis
krašte
ir kaip keleivis, kuris
užsuka nakvoti?
9 Kodėl tu esi kaip nelauktai
užkluptasis,
kaip karžygys, kuris negali
išgelbėti?
Tačiau tu, VIEŠPATIE, esi tarp
mūsų,
ir mus vadina tavo vardu.[9]
Nepalik mūsų!

10 Taip pasakė VIEŠPATS šitai
tautai: „Jie taip mėgo bastytis, kad
nesulaikė savo kojų. Bet VIEŠPAČIUI
jie nepatiko. Dabar jis atsimena jų kaltę
ir [juos] nubaudžia už jų nuodėmes".
11 Ir VIEŠPATS man tarė: „Nesi-
melsk už šitą tautą, kad jai gerai klotųsi!
12 Nors jie pasninkauja, neišklausysiu
jų maldavimo. Ir nors jie aukoja
deginamąsias ir javienių aukas, man jos
nepatinka. Priešingai, kalaviju, badu ir
maru aš padarysiu jiems galą".
13 Tada aš tariau: „Ak, Viešpatie
Jahve, štai pranašai jiems sako: ‚Nema-
tysite kalavijo ir neturėsite bado, bet
tikrą ramybę jums duosiu šitoje vietoje'".
14 Bet VIEŠPATS man tarė:
„Pranašai melą pranašauja mano vardu.
Jų nesiunčiau, jiems neįsakiau ir jiems
nekalbėjau. Melagingą regėjimą,

galėtumėte dorai elgtis, bet kaip jie negali savęs pakeisti, taip ir jūs negalite atsiversti dėl jūsų įgudimo piktai elgtis.

1 Rk.; M: juos
2 T.y. netikrais dievais
3 G; ~ M
4 T.y. pasibjaurėtinus stabus
5 Lit. vartai. Prievartyje vykdavo miesto susirinkimai.
6 G: Jos
7 ~ G
8 Rk.; M: išsigandusios

9 Tai reiškia: mes tau priklausome.

niekingą žyniavimą ir prasimanytą[1]
apgavystę jie jums pranašauja“.
15 Todėl taip pasakė VIEŠPATS: „Dėl
pranašų, kurie pranašauja mano vardu,
nors aš jų nesiunčiau, ir kurie sako:
‚Nebus kalavijo ir bado šitoje šalyje‘—tie
pranašai žus nuo kalavijo ir bado. 16 O
žmonės, kuriems jie pranašauja, nuo
bado ir kalavijo gulės numesti Jeruzalės
gatvėse, ir nebus kas juos palaidotų—
juos, jų žmonas, jų sūnus ir jų dukteris.
Taip aš ant jų išliesiu ⌜jų nelaimę⌝[2].

17 Ir jiems tark šitą žodį:
‚Tegul mano akys plūsta
ašaromis
dieną ir naktį be paliovos,
nes smarkiai sutriuškinta[3]
mano duktė, mano tauta,
nuo visiškai nepagydomo
smūgio.
18 Jei išeičiau į lauką—
štai kalavijo nukautieji!
Ir jei įeičiau į miestą—
štai ⌜sergantieji nuo bado⌝[4]!
Juk ir pranašai, ir kunigai
pakvaitę vaikščioja po
šalį‘“.

Bendruomenės skundas

19 Ar tu visiškai atmetei Judą?
Ar tavo siela bjaurisi
Sijona?
Kodėl mus nepagydomai
sumušei?
Mes laukėme taikos, tačiau
nieko gera neatėjo,
ir pagijimo meto, o štai vien
išgąstis!
20 Mes pripažįstame, VIEŠPATIE,
savo kaltę,
savo tėvų nedorybę, kad tau
nusidėjome.
21 Neatmesk dėl savo vardo,
nepaniekink savo šlovingo
sosto,
atsimink savo sandorą su
mumis, nesulaužyk [jos]!
22 Ar yra tautų dievų, teikiančių
lietaus?
Ar dangus [iš savęs] gali
duoti lietaus būrių?
Argi ne tu esi tas[5],
⌜VIEŠPATIE, mūsų Dieve⌝[6]?
Tad mes laukiame tavęs,
nes tu visa tai padarei.

Viešpaties atsakymas

15 Tada VIEŠPATS man tarė: „Net jei
Mozė ir Samuelis stovėtų prieš
mane, mano siela nebūtų palanki šitai
tautai. Išvyk juos iš mano akių, kad jie
eitų sau! 2 Ir jei jie tau sakytų: ‚Kur
mes turime eiti?‘, jiems tark: ‚Taip
pasakė VIEŠPATS:
„Kas paskirtas mirčiai, tegul
eina į mirtį,
kas kalavijui—į kalaviją,
kas badui—į badą,
ir kas nelaisvei—į
nelaisvę“‘.
3 Ir aš paskirsiu prieš juos keturias
[naikintojų] rūšis,—sako VIEŠPATS:—
kalaviją žudyti, šunis nuvilkti, dangaus
paukščius ir žemės žvėris ryti ir
sunaikinti. 4 Ir juos padarysiu
gąsdinančiu reginiu visoms žemės
karalystėms dėl Menašės, Jechizkijo
sūnaus, Judo karaliaus, dėl to, ką jis
darė Jeruzalėje“.

1 Iš 32, 11–14; Sk 14, 13–19 1 1 Sam 7, 5–9 2 Apr 13, 10 4 2 Kar 21, 1–16; 2 Kron 33, 1–9

Jeruzalės baisus likimas

5 „[7]Kas gailėsis tavęs, Jeruzale,
ir kas tau reikš užuojautą?
Ir kas užsuks teirautis
apie tavo gerovę?
6 Tu mane palikai,—sako
VIEŠPATS,—
atsitraukei.
Tad aš ištiesiau prieš tave savo
ranką, kad tave
sunaikinčiau,
pailsau gailėdamasis.
7 Aš juos vėčiau vėtykle
šalies miestuose[8],
padariau bevaikę, sunaikinau
savo tautą,

---

1 Lit. savo širdies
2 Arba: [bausmę už] jų nedorumą
3 M + mergelė; ~ G
4 Lit. bado ligos
5 Lit. jis (t.y. toks, kuris vienintelis gali duoti lietaus)
6 ~ G
7 M + Nes; ~ GS
8 Lit. vartuose

nes jie nesigręžė nuo savo
kelių.
8 Man pasidarė jų[1] našlių
daugiau
negu jūros smilčių.
Aš užvedžiau[2] ant jaunikaičių
motinos
naikintoją vidudienį,
leidau ją staiga apnikti
susijaudinimui ir išgąsčiui.
9 Sukrito septynių sūnų motina,
ji apalpo.
Dienai tebesant, nusileido jos
saulė.
Ji liko sugėdinta ir netekusi
garbės.
O jų[3] likutį atiduosiu kalavijui,
jų priešams matant",—sako
VIEŠPATS.

Jeremijo skundas ir VIEŠPATIES atsakymas

10 Vargas man, mano motina, kad
mane pagimdei,
bylininką ir vaidininką
visai šaliai!
Nei aš paskolinau, nei man
paskolino,
⌜o vis dėlto jie visi keikia
mane⌝[4].
11 ⌜Tebūnie taip, VIEŠPATIE, jei
nebūčiau tau tarnavęs
su geru tikslu,
jei nebūčiau pas tave
užtaręs priešo[5]
jo nelaimės metu ir jo
priespaudos metu⌝[6].
⌜Tu tai žinai⌝[7]!

12 „Ar gali kas sulaužyti geležį,
geležį iš šiaurės, ir žalvarį?
13 Tavo turtą ir tavo atsargas
atiduodu išplėšti
kaip atlygį už visas tavo
nuodėmes
visose tavo srityse
14 ir ⌜tave padarau tavo priešų
vergu⌝[8]
šalyje, kurios nepažįsti,
nes man rūstaujant sukurta
ugnis,
kuri degs amžinai[9]".[10]

15 [11]VIEŠPATIE, atsimink mane ir
rūpinkis manim,
ir atsikeršyk už mane mano
persekiotojams!
Nepašalink manęs savo
kantrumu[12],
žinok, kad aš dėl tavęs
kenčiu apjuoką!
16 Atsiradus tavo žodžiams, aš juos
rijau,
ir tavo žodis man buvo
džiaugsmas
ir mano širdies linksmybė,
nes ⌜aš nešiau tavo vardą⌝[13],
VIEŠPATIE, kariuomenių
Dieve.
17 Aš nesėdėjau juokautojų rate-
lyje ir nesilinksminau.
Tavo rankos spaudžiamas,
sėdėjau sau vienas,
nes tu padarei mane pilną
prakeikimo[14].
18 Kodėl mano skausmas pasidarė
nuolatinis
ir mano žaizda nepagydoma,
nesiduodanti gydoma?
Deja[15], tu man pasidarei kaip
apgaulingas upelis[16],
kaip nepatikimas vanduo!

---

1 GST; M: jos (t.y. tautos)
2 M + jiems; ~ G; ST: ant jų
3 T.y. tautos
4 Rk.
5 Atkelta su G iš 11b.
6 Rk., plg G; arba: VIEŠPATS tarė: „Ar aš nesustiprinau tavęs geram tikslui, ar neužstojau tavęs dėl priešo nelaimės metu ir priespaudos metu?"
7 Atkelta iš 15 skn.
8 Rk., plg. 17,4; M: leidžiu tavo priešams pereiti (į šalį)
9 Rk., plg. 17,4; M: prieš jus
10 12-14 skn.—17,1-4 skn. variantas.
11 Sakinys „Tu tai žinai" nukeltas į 11 skn. galą; ~ G
12 T.y. būdamas pernelyg kantrus mano priešams
13 T.y. tau priklausiau; lit. tavo vardas buvo šaukiamas ant manęs
14 T.y. žodžių, nešančių tautai nelaimę
15 Rk.; M: Tikrai
16 T.y. toks, kuris vasarą išdžiūsta

19 Į tai VIEŠPATS taip atsakė:
„Jei sugrįši ir aš tave atgal
priimsiu,
stovėsi mano akyse.
Ir jei ištarsi verčiau tai, kas
brangu, negu tai, kas
nevertinga,
tu būsi man tarsi burna.
Tegul jie sugrįžta pas tave,
bet tu nesugrįžk pas juos!
20 Ir aš padarysiu tave šitai tautai
neįveikiama žalvarine
siena.
Nors jie kovos su tavim,
jie tavęs nenugalės,
nes aš esu su tavim
tau padėti ir tavęs
gelbėti,—sako
VIEŠPATS.—
21 Aš tave išgelbėsiu iš nedorėlių
rankų
ir tave išvaduosiu iš
žiauruolių nagų".

Jeremijo gyvenimas—Dievo teismo pamokslas

16 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Tau nevalia vesti žmonos ir
turėti sūnų bei dukterų šitoje vietoje,
3 nes taip pasakė VIEŠPATS apie sūnus
ir dukteris, gimstančius šitoje vietoje, ir
apie jų motinas, juos gimdančias, ir apie
jų tėvus, kurie jiems duoda pradžią šitoje
šalyje: 4 ‚Jie mirs ⌜sopulinga mirtim⌝[1].
Jų neapraudos ir nepalaidos. Jie taps
mėšlu dirvos paviršiuje. Nuo kalavijo ir
bado jie gaus galą, ir jų lavonai taps
ėdalu dangaus paukščiams ir žemės
žvėrims'".
5 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Neužeik į namus, kur vyksta šermenys,
neik raudoti ir nereikšk jiems
užuojautos, nes aš atėmiau iš šitos tautos
savo draugiškumą,—sako VIEŠPATS,—
malonę ir pasigailėjimą. 6 Dideli ir maži
mirs šitoje šalyje. Jų nepalaidos ir
neapraudos. Niekas nesusiraižys odos ir
plikai nenusiskus dėl jų. 7 Nelaužys
duonos[2] gedinčiam[3], kad jį paguostų dėl
mirusiojo, ir neduos jam[4] gerti paguodos
taurės dėl jo tėvo ir jo motinos. 8 Ir
neužeik į namus, kur pokyliauja, kad su
jais sėdėtum, valgytum ir gertum".
9 Nes taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Štai aš
leisiu pradingti iš šitos vietos, jums
matant ir jūsų dienomis, džiaugsmo
balsui ir linksmybės balsui, jaunikio
balsui ir jaunosios balsui.
10 Ir kai tu paskelbsi šitai tautai
visus šituos žodžius ir jie tave klaus:
‚Kodėl VIEŠPATS mums pagrasino visa
šita didele nelaime? Kokia yra mūsų
kaltė ir kokia mūsų nuodėmė, kuria
nusidėjome VIEŠPAČIUI, savo Dievui?',
11 tai jiems atsakyk: ‚Dėl to, kad jūsų
tėvai paliko mane,—sako VIEŠPATS,—
ir nusekė paskui kitus dievus, jiems
tarnavo ir juos garbino, o mane paliko ir
nesilaikė mano įstatymo. 12 O jūs
elgėtės dar pikčiau negu jūsų tėvai, ir
štai jūs kiekvienas elgiatės pagal savo
⌜atkaklius ir piktus polinkius⌝[5], manęs
neklausydami. 13 Štai aš jus nusviesiu
iš šitos šalies į šalį, kurios nežinojote nei
jūs, nei jūsų tėvai, ir ten dieną bei naktį
tarnausite kitiems dievams, nes
neparodysiu jums malonės'".

9 Jer 7, 34; 25, 10; Apr 18, 23

Pargrįžimas, visiškas ištrėmimas, tautų atsivertimas

14 *„Todėl štai ateina dienos,*—sako
VIEŠPATS,—kai nebesakys: ‚Kaip
gyvas VIEŠPATS, kuris išvedė izraelius
iš Egipto šalies!', 15 bet: ‚Kaip gyvas
VIEŠPATS, kuris parvedė izraelius iš
žiemių ir iš visų šalių, po kurias jis buvo
juos išsklaidęs!', ir aš juos sugrąžinsiu į
jų žemę, kurią daviau jų protėviams".
16 „Štai aš pasikviesiu daug
žvejų,—sako VIEŠPATS,—kurie juos
sužvejos. Paskui pasikviesiu daug
medžiotojų, kurie juos išmedžios iš
kiekvieno kalno, iš kiekvienos kalvos ir
iš uolų plyšių, 17 nes mano akys
nukreiptos į visus jų kelius. Jie negali
pasislėpti nuo manęs, ir jų kaltė lieka
nepaslėpta nuo mano akių. 18 Tad aš

---

1 Lit. sopulingais mirties būdais
2 2 Mss G; M: jiems
3 V; M: dėl gedulo
4 G; M: jiems
5 Lit. piktos širdies atkaklumą

pirmiausia[1] dvigubai atlyginsiu už jų
kaltę ir jų nuodėmę—už tai, kad jie
suteršė mano šalį savo šlykščių stabų
lavonais ir mano veldinį padarė pilną
savo bjaurybių“.

19 VIEŠPATIE, mano stiprybe ir
mano tvirtove,
ir mano prieglauda
priespaudos dieną,
pas tave ateis tautos
nuo žemės pakraščių ir
sakys:
„Tik apgaulingų atvaizdų turėjo
mūsų tėvai,
niekybių, nenaudėlių!
20 Ar gali žmogus pasidaryti
dievų?
Juk jie ne dievai!“—
21 „Todėl štai aš leisiu joms
pažinti,
šįkart leisiu joms pažinti
savo jėgą[2] ir galybę,
ir jos žinos, kad mano
vardas VIEŠPATS“.

Judo nuodėmė ir bausmė

17 „Judo nuodėmė įrašyta
geležiniu rašikliu,
švitro rėžikliu įrėžta
į jų širdies plokštę
ir į jų[3] aukurų ragus
2 ⌈kaip atminimo ženklas
prieš juos⌉[4]!
⌈Jų aukurai ir jų ašeros
[stovi] prie žaliuojančių
medžių,
ant aukštų kalvų,
3 ant kalnų laukuose⌉[5].
Tavo turtą ir visas tavo
atsargas
aš atiduodu išplėšti
⌈kaip atlygį⌉[6] už nuodėmę
visose tavo srityse.
4 Tu neteksi savo veldinio,
kurį tau daviau,
ir tave padarysiu tavo priešų
vergu
šalyje, kurios nepažįsti,
nes man rūstaujant sukurta[7]
ugnis,
kuri degs amžinai“.

Išminties posakiai

5 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Prakeiktas vyras, kuris
pasitiki žmogum
ir laiko [mirtingą] kūną
savo stiprybe[8]
ir kurio širdis nusigręžia
nuo VIEŠPATIES!
6 Jis yra kaip stepių kadagys
ir nieko gera nematys
ateinant.
Jis gyvena dykumos
akmenynėse,
druskingoje ir
negyvenamoje šalyje.
7 Palaimintas vyras, kuris
pasitiki VIEŠPAČIU!
VIEŠPATS bus jo
pasitikėjimas.
8 Jis bus kaip medis, persodintas
prie vandens,
kuris išleidžia savo šaknis į
kanalą.
Jis nebijos, kai ateis kaitra,
ir jo lapai pasiliks žali.
Sausros metais jis neturės
rūpesčių
ir nesiliaus nešęs vaisių.

9 Širdis suktesnė už viską,
ir ji nepagydoma.
Kas gali ją suprasti?
10 „Aš, VIEŠPATS, tiriu širdį,
mėginu jausmus[9]
⌈ir taip atmoku⌉[10] kiekvienam
pagal jo elgesį,
pagal[11] jo darbų vaisių“.

11 [Kaip] kurapka, kuri peri, bet
neišperi,

1 ~G
2 Lit. ranką
3 Dgl Mss STV; M: jūsų
4 Rk.; M: kaip jų sūnūs atsimena
5 Vėlesnis intarpas
6 Rk., plg. 15,13; M: tavo aukštumas

7 Kl. Mss G^OL,]
8 Lit. ranka
9 Lit. inkstus.
žmogaus jaus:
valią arba ga
vienaip ar kita
10 Dgl. Mss Vrs:
11 Dgl. Mss Vrs:

yra tas, kuris neteisėtai
įsigyja turtų.
Savo pusamžyje jis turės juos
palikti
ir savo pabaigoje pasirodys
esąs kvailys.

8 Ps 1, 3 10 Apr 2, 23 10 Ps 62, 12

VIEŠPATS—Izraelio viltis

12 Šlovingas sostas, iškilnus nuo
pradžios,
yra mūsų šventyklos vieta.
13 Izraelio viltie, VIEŠPATIE!
Visi, kurie palieka tave,
turės gėdytis.
Tie, kurie traukiasi nuo tavęs[1],
bus įrašyti į žemę,
nes jie paliko gyvojo
vandens versmę
[VIEŠPATĮ].

Jeremijas meldžia Dievą pagalbos

14 Gydyk mane, VIEŠPATIE, kad
pagyčiau,
gelbėk mane, kad būčiau
išgelbėtas,
nes tu esi mano gyrius[2]!
15 Štai jie man sako:
„Kur VIEŠPATIES žodis?
Tegul jis įvyksta!“
16 Bet aš neverčiau tavęs siųsti
nelaimę[3],
negeidavau nelemties
dienos.
Tu žinai, kas išėjo iš mano lūpų.
Tai įvyko tavo akyse.
17 Netapk man išgąsčiu[4]
tu, mano prieglauda,
nelaimės dieną!
18 Tebūnie sugėdinti mano
persekiotojai, o ne aš,
tegul jie išsigąsta, o ne aš!
Užleisk ant jų nelaimės dieną
ir juos sutriuškink dvigubu
triuškinimu!

Šabatos šventimas

19 Taip man pasakė VIEŠPATS:
„Eik ir atsistok Tautiečių vartuose, pro
kuriuos įeina ir išeina Judo karaliai, ir
visuose Jeruzalės vartuose
20 ir jiems
tark: ‚Klausykite VIEŠPATIES žodžio,
Judo karaliai, visi judėjai ir visi
Jeruzalės gyventojai, kurie įeinate pro
šituos vartus!
21 Taip pasakė
VIEŠPATS: Dėl savo pačių gyvybės
žiūrėkite, kad neneštumėte naštos
šabatos dieną ir neįneštumėte pro
Jeruzalės vartus!
22 Šabatos dieną
neišneškite naštos iš savo namų ir
nedirbkite jokio darbo, bet švęskite
šabatos dieną, kaip įsakiau jūsų
protėviams.
23 Tačiau jie neklausė ir
nepalenkė savo ausies, ir sukietino savo
sprandą, kad neklausytų ir nepriimtų
drausmės.
24 Bet jei tikrai manęs
klausysite,—sako VIEŠPATS,—šabatos
dieną neįnešite naštos pro šito miesto
vartus ir taip švęsite šabatos dieną, jog
nedirbsite per ją jokio darbo,
25 žygiuos
pro šito miesto vartus karaliai[5], sėdintys
Dovydo soste, važiuojantys vežimais ir
jojantys žirgais, jie patys ir jų
kunigaikščiai, judėjai ir Jeruzalės
gyventojai, ir šitas miestas liks
apgyventas visam laikui.
26 Ir ateis iš
Judo miestų, iš Jeruzalės apylinkių, iš
Benjamino šalies, iš Šefelos, iš Kalnyno
ir iš Negebo žmonių, kurie atneš
deginamųjų, pjaunamųjų ir javienių
aukų bei smilkalų ir kurie atneš padėkos
aukų į VIEŠPATIES namus.
27 Bet jei
manęs neklausysite—[neklausysite]
švęsti šabatos dienos, nenešti naštos ir
neįeiti ⌜su ja⌝[6] pro Jeruzalės vartus
šabatos dieną, aš padegsiu jos vartus
ugnimi, kuri surys Jeruzalės rūmus ir
neužges‘“.

21 Nech 13, 15–22 22 Iš 20, 8–10; Dt 5, 12–14

Jeremijas puodžiaus namuose

18 Žodis, kuris atėjo iš VIEŠPATIES
Jeremijui:
2 „Kelkis ir eik žemyn
į puodžiaus namus, ir ten aš tau leisiu
išgirsti savo žodžius!“
3 Aš nuėjau į
puodžiaus namus, ir štai jis buvo
bedirbąs prie žiestuvo.
4 Ir kai jo
žiedžiamas indas nenusisekė—taip
atsitinka su moliu puodžiaus rankoje,—
jis vėl nužiedė kitą indą, kaip puodžiui
atrodė tinkama nužiesti.

---

1 Rk.; M: manęs
2 Arba: viltis
3 Rk.; arba rk.: nelaimės dieną; M: nuo ganytojavimo
4 T.y. išsigandimo priežastimi
5 M + sekančio žodžio dtgr.: ir kunigaikščiai
6 Rk.

5 Tada man atėjo VIEŠPATIES
žodis: 6 „Ar aš negaliu pasielgti su
jumis, Izraelio namai, kaip šitas
puodžius?—sako VIEŠPATS.—Štai kaip
molis puodžiaus rankoje, taip jūs,
Izraelio namai, mano rankoje. 7 Vienu
atveju aš grasinu tautą ar karalystę
išrausiąs, nuversiąs ir sunaikinsiąs,
8 bet jei ta tauta, ⌜kuriai grasinau⌝[1],
atsivers nuo savo nedorybės, man bus
gaila piktenybės, kurią buvau sumanęs
jai padaryti. 9 Kitu atveju pažadu tautą
ar karalystę statysiąs ir sodinsiąs, 10 bet
jei ji darys tai, kas pikta mano akyse,
neklausydama mano balso, man bus gaila
gero, kurį buvau pažadėjęs jai padaryti.
11 Taigi dabar sakyk judėjams ir
Jeruzalės gyventojams: ‚Taip pasakė
VIEŠPATS: Štai aš žiedžiu jums nelaimę
ir sumanau prieš jus kėslą. Atsiverskite
gi kiekvienas nuo savo pikto elgesio ir
gerinkite savo poelgius ir savo darbus!‘
12 Bet jie sakys: ‚Veltui! Mes paseksime
savo pačių sumanymais ir kiekvienas
elgsimės pagal savo ⌜atkaklius ir piktus
polinkius⌝[2]‘“.

Neįtikimas atsimetimas ir bausmė už jį

13 Todėl taip pasakė VIEŠPATS:
„Klauskite gi tautų:
kas yra girdėjęs tokių dalykų?
Labai baisų dalyką padarė mergelė Izraelis!
14 Ar titnagas[3] palieka lauką,
ar sniegas—Lebanoną?
Arba ar ⌜išdžiūsta tekantys vandenys,
sruvenančios versmės⌝[4]?
15 Tačiau mano tauta pamiršo mane;
niekui[5] jie degina aukas.
Jie[6] juos suklupdys jų keliuose,
seniai įprastuose takuose,
ir šie turės vaikščioti nemintais[7] takais,
nesupiltu keliu.
16 Jie pavers jų šalį klaikuma[8],
vieta, kuriai amžinai bus švilpaujama[9].
Kiekvienas praeivis jos baisėsis
ir kraipys savo galvą.
17 Kaip rytvėjis juos išsklaidysiu
priešo akivaizdoje,
nugarą, ne veidą, jiems rodysiu
jų žuvimo dieną!“

Jeremijo atsiliepimas į sąmokslą prieš jo gyvybę

18 Bet jie tarė: „Eikite šen!
Sugalvokime sąmokslą prieš Jeremiją,
nes kunigas nepraras pamokymo, nei
išminčius patarimo, nei pranašas žodžio!
Eikite šen! Sumuškime jį ⌜jo paties
liežuviu⌝[10] ir ⌜kreipkime dėmesį į
kiekvieną⌝[11] jo žodį!“
19 VIEŠPATIE, kreipk dėmesį į mane
ir klausykis to, ką kalba mano priešininkai!
20 Argi atmokama piktu už gera?
Tačiau jie iškasė man duobę.
Atsimink, kaip aš stovėjau prieš tave,
kad kalbėčiau gera apie juos,
kad nukreipčiau nuo jų tavo rūstybę!
21 Todėl atiduok jų sūnus badui
ir perleisk[12] juos kalavijo ašmenims!
Tegul jų žmonos netenka vaikų ir lieka našlės!
Tebūnie jų vyrai maro aukos,
jų jaunuoliai kalavijo nudobti kovoje!
22 Tepasigirsta pagalbos šauksmas
iš jų namų,

---

1 ~GS
2 Lit piktos širdies atkaklumą
3 Rk.; M: nuo uolos
4 Rk.; M: išraunami svetimi vandenys, vėsūs, sruvenantys
5 T.y. Baalui
6 T.y. stabai
7 Rk.
8 Lit. klaiku
9 Arba: šnypščiama. Tai veiksmas, kuriuo, anų laikų papročiu, apsiginama nuo sunaikinimo demonų.
10 S (t.y. pagaukime jį tuo, ką jis kalba); M: liežuviu
11 G; M: nekreipkime dėmesio į nė vieną
12 Lit. išliek

kai staiga užleisi ant jų
plėšikų gaują!
Nes jie iškasė duobę man
pagauti
ir slapta padėjo spąstus
mano kojoms.
23 Bet tu, VIEŠPATIE, žinai
visą jų mirties sąmokslą
prieš mane.
Neatleisk jų kaltės
ir neišdildyk jų nuodėmės iš
savo akių!
Jie tesukniumba tavo
akivaizdoje!
Savo rūstybės metu veik
prieš juos!

Sudaužytas grafinas. Vaikų aukojimas Tofete

19 Taip[1] pasakė[2] VIEŠPATS: „Eik ir
nusipirk puodžiaus molinį
grafiną[3], ⌜ir pasiimk⌝[4] kai kuriuos iš
tautos vyresniųjų ir iš kunigų[5], 2 ir išeik
į Ben-Hinomo slėnį, prieinantį prie
Šukių vartų angos, ir ten paskelbk
žodžius, kuriuos tau kalbu. 3 Sakyk:
‚Klausykite VIEŠPATIES žodžio, Judo
karaliai ir Jeruzalės gyventojai! Taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: Štai aš užleisiu ant šitos vietos
tokią nelaimę, kad kiekvienam, kuris
išgirs apie ją, spengs jo ausys, 4 kadangi
jie paliko mane ir padarė šitą vietą
neatpažįstamą, ir joje degino aukas
kitiems dievams, kurių nepažino nei jie,
nei jų tėvai, ⌜ir kadangi Judo karaliai⌝[6]
pripildė šitą vietą nekaltųjų kraujo.
5 Jie statė Baalo alkus, kad ugnyje
degintų savo sūnus kaip aukas Baalui.
To neįsakiau ir neminėjau, ir tai man
niekad neatėjo į galvą. 6 Todėl štai
ateina dienos,—sako VIEŠPATS,—kai
nebevadins šitos vietos Tofetu ar Ben-
Hinomo slėniu, bet Žudynių slėniu. 7 Aš
nieku paversiu šitoje vietoje Judo ir
Jeruzalės sumanymą ir leisiu jiems kristi
nuo kalavijo ties jų priešais ir nuo rankų
tų, kurie tykoja jų gyvybės, ir atiduosiu
jų lavonus kaip peną dangaus
paukščiams ir žemės žvėrims.
8 Padarysiu šitą miestą pasibaisėjimo ir
pašvilpos vieta: kiekvienas, kuris praeis
pro jį, baisėsis ir švilpaus[7] dėl visų jį
ištikusių smūgių. 9 Duosiu jiems valgyti
jų sūnų kūną ir jų dukterų kūną, ir
vienas valgys kito kūną apgultyje ir
prispaudime, kuriuo juos prispaus jų
priešai ir tie, kurie tykoja jų gyvybės‘.
10 Paskui sudaužyk grafiną akyse vyrų,
kurie bus ėję su tavim, 11 ir jiems tark:
‚Taip pasakė kariuomenių VIEŠPATS:
Aš sudaužysiu šitą tautą ir šitą miestą
taip, kaip nebepataisomai sudaužomas
puodžiaus indas. Ir jie laidos
[numirėlius] Tofete, ⌜kol [jame]⌝[8] nebebus
vietos laidoti.
12 Taip aš pasielgsiu su šita
vieta,—sako VIEŠPATS,—ir su jos
gyventojais, ir padarysiu šitą miestą
panašų į Tofetą. 13 Jeruzalės namai ir
Judo karalių namai bus sutepti kaip
Tofeto vieta,—visi tie namai, ant kurių
stogų jie degino aukas visai dangaus
kariuomenei ir išliejo liejamąsias aukas
kitiems dievams‘“.
14 Kai Jeremijas sugrįžo iš Tofeto,
kur VIEŠPATS jį buvo nusiuntęs
pranašauti, jis atsistojo VIEŠPATIES
namų kieme ir tarė visai tautai:
15 „Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Štai aš
užleidžiu ant šito miesto ir ant visų jo[9]
miestų visą nelaimę, kuria jam grasinau,
nes jie sukietino savo sprandą, kad
neklausytų mano žodžių‘“.

2 2 Kar 23, 10; Jer 7, 30–32; 32, 34–35 5 Lev 18, 21

Paschūras sumuša Jeremiją ir jį įdeda į šiekštą

20 Kunigas Paschūras, Imerio
sūnus—jis buvo vyriausias
VIEŠPATIES namų prievaizdas—girdėjo
Jeremiją pranašaujant šituos žodžius.
2 Paschūras sumušė pranašą Jeremiją ir
jį įrakino į šiekštą, buvusį VIEŠPATIES
namų viršutiniuose Benjamino vartuose.
3 O kai kitą rytą Paschūras išleido

1 G: Tąsyk
2 10Mss GST + man
3 T.y. indą su siauru ilgu kaklu, arba ropinę
4 ST; ~M
5 G; M + vyresniųjų
6 G; M: nei Judo karaliai, ir kad
7 Arba: šnypščios
8 Arba: nes [kitur]
9 T.y. jam, sostinei, priklausančių

Jeremiją iš šiekšto, Jeremijas jam tarė:
„VIEŠPATS tave pavadino ne Paščhūru,
bet Magor-missabibu[1]! 4 Nes taip
pasakė VIEŠPATS: ‚Štai aš padarysiu
tave siaubu tau pačiam ir visiems tavo
draugams. Jie, tavo akims matant, kris
nuo jų priešų kalavijo, o visą Judą
atiduosiu į Babilono karaliaus ranką.
Šis juos ištrems į Babiloną ar išžudys
kalaviju. 5 Ir aš atiduosiu visus šito
miesto išteklius, visą jo įgytą turtą, visas
jo brangenybes ir visus Judo karalių
lobius[2] į jų priešų rankas. Tie juos
išplėš, pasigrobs ir nugabens į Babiloną.
6 O tu, Paščhūre, ir visi tavo namiškiai
turėsite eiti į nelaisvę. Tu turėsi nueiti į
Babiloną, ten mirti ir ten būti palaidotas,
tu ir visi tavo draugai, kuriems tu
melagingai pranašavai'".

Jeremijo sielvartai

7 Tu suviliojai mane,
VIEŠPATIE, ir aš
leidaus viliojamas,
tu pasidarei man per stiprus
ir nugalėjai.
Tapau pajuoka per visą dieną;
kiekvienas tyčiojasi iš
manęs.
8 Juk kada tik kalbu, turiu rėkti,
turiu šaukti „Smurtas ir
sunaikinimas!",
nes VIEŠPATIES žodis man
tapo
plūdimo ir pašaipos
priežastim per visą
dieną.
9 O kai pagalvodavau: „Aš jo
nebeminėsiu[3]
ir nebekalbėsiu jo vardu",
[jo žodis] mano širdyje būdavo
kaip deganti ugnis,
uždaryta mano kauluose.
Aš stengdavaus [jį] išlaikyti,
bet negalėdavau.
10 Aš juk girdėjau daugelio
šnibždesį:
„Siaubas aplinkui!
Įskųskite! Įskųskime jį!"
Visi mano „bičiuliai"
tykoja mano suklupimo:
„Jis gal leisis apgaunamas, tada
jį įveiksime
ir jam atsikeršysime!"
11 Bet VIEŠPATS yra su manim
kaip galingas karžygys!
Todėl mano persekiotojai
turės suklupti ir
nenugalės,
turės labai gėdytis, ir jiems
nepavyks.
[Jų] amžina negarbė nebus
pamiršta.
12 O tu, kariuomenių VIEŠPATIE,
kuris mėgini teisųjį,
permatai ⌜širdį ir protą⌝[4],
duok man išvysti tavo jiems
padarytą kerštą,
nes tau patikėjau savo bylą!
13 Giedokite VIEŠPAČIUI,
girkite VIEŠPATĮ,
nes jis išgelbėjo vargšo gyvybę
iš piktadarių rankos!

Kodėl aš gimiau?

14 Prakeikta diena,
kurią gimiau!
Diena, kurią mane pagimdė
mano motina,
tenebūnie palaiminta!
15 Prakeiktas vyras, kuris pranešė
mano tėvui linksmą žinią:
„Tau gimė sūnus, berniukas!",
jį džiuginte pradžiugino!
16 Tenutinka tam vyrui kaip
miestams,
kuriuos VIEŠPATS be
gailesčio sugriovė!
Tegul jis girdi pagalbos
šauksmą rytmetį
ir kovos triukšmą vidudienį,
17 kadangi jis nenužudė manęs
įsčiose!
Taip mano motina būtų man
tapusi mano kapu
ir jos įsčios likę nėščios
amžinai.
18 Kam gi aš turėjau išeiti iš įsčių,
kad patirčiau vargą ir
sielvartą
ir kad ⌜baigčiau savo dienas
sugėdintas⌝[5]?

1 T.y. Siaubu visur aplinkui; G: Siaubu
2 M + atiduosiu; ~ G
3 Arba: nebeatsiminsiu
4 Lit. inkstus ir širdį (t.y. paslėptus motyvus ir mintis)
5 Lit. mano dienos baigtųsi sugėdinime

14–18 Job 3, 1–19

Šidkijas ir Jeruzalė nebus išgelbėti

21 Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES, kai karalius Šidkijas
atsiuntė pas jį Malkijo sūnų Paschūrą ir
kunigą Šefaniją, Maasejo sūnų, ir
sakydino: 2 „Prašau pasiklausti už mus
VIEŠPATIES, nes Babilono karalius
Nebuchadresaras kariauja prieš mus.
Gal VIEŠPATS, atsižvelgdamas į visus
savo [ankstesnius] nuostabius darbus,
taip veiks su mumis, kad anas turės
atsitraukti nuo mūsų“. 3 Bet Jeremijas
jiems tarė: „Taip sakykite Šidkijui:
4 ‚Taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: Štai aš apgręšiu iš užmūrio karo
ginklus, esančius jūsų rankose, kuriais
jūs kariaujate prieš Babilono karalių ir
jus apgulančius kaldėjus, ir ⌜juos[1]
surinksiu⌝[2] į šito miesto vidų. 5 Aš pats
kariausiu su jumis ištiesta ranka ir
stipriu dilbiu įpykęs, užsirūstinęs ir labai
įnirtęs, 6 ir išmušiu šito miesto
gyventojus, tiek žmones, tiek ir gyvulius:
jie turės mirti nuo baisaus maro. 7 O
paskui,—sako VIEŠPATS,—aš atiduosiu
Judo karalių Šidkiją, jo tarnus ir
tautiečius, išlikusius[3] šitame mieste nuo
maro, kalavijo ir bado, į Babilono
karaliaus Nebuchadresaro ranką, į jų
priešų rankas ir į rankas tų, kurie tykoja
jų gyvybės, ir jis juos išžudys kalavijo
ašmenimis. Jis jų nepagailės, neužjaus ir
nebus jiems gailestingas‘“.
8 „O šitai tautai sakyk: ‚Taip
pasakė VIEŠPATS: Štai aš leidžiu jums
pasirinkti gyvenimo kelią ir mirties
kelią. 9 Kas pasiliks šitame mieste, tas
mirs nuo kalavijo, bado ir maro. O kas
išeis ir pasiduos kaldėjams, kurie jus
apgula, tas išliks gyvas ir jam teks jo
gyvybė kaip grobis, 10 nes nukreipiau
savo veidą prieš šitą miestą jo nelaimei,
ne gerovei,— sako VIEŠPATS.—Jis bus
atiduotas į Babilono karaliaus ranką, o
šis jį sudegins‘“.

2 2 Kar 25, 1–11; 2 Kron 36, 17–21

1 T.y. ginklus
2 ~ G
3 9Mss GST; M: ir išlikusius

PRANAŠYSTĖS APIE JUDO KARALIUS (21, 11—23, 8)

Karaliaus pareigos. Įspėjimas karaliui ir Jeruzalei

11 Judo karaliaus namams:
Klausykite VIEŠPATIES
žodžio,
12 Dovydo namai!
Taip pasakė VIEŠPATS:
„Kasryt darykite teismą
ir išvaduokite apiplėštąjį iš
skriaudėjo rankos,
kad neišsiveržtų mano rūstybė
kaip ugnis
ir nedegtų taip, jog niekas
[jos] neužgesintų
⌜dėl jų darbų piktumo⌝[4]!“
13 „Štai aš esu prieš tave, o sėdinti
soste viršum slėnio,
⌜plokščiakalnio uola⌝[5],—
sako VIEŠPATS,—
[prieš jus,] kurie sakote: ‚Kas
galėtų mus užpulti
ir kas įsibrauti į mūsų
buveines?‘
14 Ir aš nubausiu jus
pagal jūsų darbų vaisių,—
sako VIEŠPATS[6],—
ir sukursiu ugnį jos[7] miške,
ir ta prarys viską, kas yra
aplinkui“.

22 Taip pasakė VIEŠPATS: „Nueik į
Judo karaliaus namus ir ten
kalbėk šitą žodį. 2 Sakyk: ‚Klausyk
VIEŠPATIES žodžio, Judo karaliau,
sėdintis Dovydo soste, tu ir tavo tarnai,
ir tavo tautiečiai, įeinantys pro šituos
vartus! 3 Taip pasakė VIEŠPATS:
Vykdykite tai, kas teisinga ir teisu, ir
išvaduokite apiplėštąjį iš jo[8] prispaudėjo
rankos. Neprislėkite svetimšalio,
našlaičio ir našlės, nevartokite prieš juos
smurto ir nepraliekite nekalto kraujo
šitoje vietoje! 4 Nes jei tikrai vykdysite
šitą žodį, įeis pro šitų namų vartus
karaliai, sėdintys Dovydo soste,
važiuojantys vežimais ir jojantys
žirgais—⌜jie patys, jų tarnai ir jų

4 Intarpas iš 4,4; ~ G
5 Arba: ant plokščiakalnio uolos
6 ~ G
7 T.y. Jeruzalės
8 GST; ~ M

tautiečiai'[1]. 5 Bet jei neklausysite šitų
žodžių, esu prisiekęs savimi,—sako
VIEŠPATS,—kad šitie rūmai turės
pavirsti griuvėsiais!'"
6 Nes taip VIEŠPATS pasakė apie
Judo karaliaus rūmus:
„Nors jūs esate man kaip
Gileadas,
kaip Lebanono viršūnė,
prisiekiu jus padarysiąs
dykuma,
panašius į negyvenamus
miestus!
7 Ir aš paskirsiu naikintojų prieš
jus,
kiekvieną su savo įrankiu,
kad jie nukirstų jūsų rinktinius
kedrus
ir įmestų į ugnį!
8 Ir kai daugelis tautų praeis pro
šitą miestą ir vienas kitą klaus: ,Kodėl
VIEŠPATS taip pasielgė su šituo dideliu
miestu?', 9 bus atsakyta: ,Dėl to, kad jie
paliko VIEŠPATIES, savo Dievo,
sandorą, garbino kitus dievus ir jiems
tarnavo'".

Apie Šalumą

10 Neverkite mirusiojo ir
neraudokite jo!
Verčiau verkite to, kuris
nueina,
nes jis nebesugrįš ir nebematys
savo gimtojo krašto!
11 Nes taip VIEŠPATS pasakė apie
Jošijo sūnų Šalumą[2], Judo karalių,
karaliavusį po savo tėvo Jošijo [ir]
palikusį šitą vietą: „Jis nebesugrįš į ją,
12 bet ten, vietoje, kur jį ištrėmė, jis mirs
ir šitos šalies nebematys".

11 2 Kar 23, 31–34; 2 Kron 36, 1–4

Prieš Jehojakimą

13 „Vargas tam, kuris stato savo
rūmus su neteisumu
ir savo viršutinius
kambarius su neteisybe,
kuris verčia savo tautietį dirbti
veltui
ir jam neduoda jo algos,
14 kuris sako: ,Pasistatysiu
erdvius rūmus
ir ertus viršutinius
kambarius'.
Jis iškerta jiems[3] jų langus,
jų sienas apmuša kedro
lentomis
ir juos nudažo ryškiai
raudonai.
15 Ar pasirodai esąs karalius tuo,
kad tu eini varžybų[4] su
kedru?
Tavo tėvas—argi jis nevalgė ir
negėrė
ir nedarė to, kas teisinga ir
teisu?
Tada jam sekėsi.
16 Jis gynė nuskurdėlio ir beturčio
teises.
'Tada gerai klojosi'[5].
Argi tai nereiškia tikrai pažinti
mane?—
sako VIEŠPATS.—
17 Tačiau tavo akys ir tavo širdis
siekia tik tavo pelno,
tik pralieti nekaltojo kraują
ir vartoti priespaudą bei
prievartą".
18 Todėl taip VIEŠPATS pasakė
apie Jošijo sūnų Jehojakimą, Judo
karalių:
„'Vargas šitam vyrui'[6]!
Jo neapraudos:
,Oi, mano broli! Oi, sesuo!'
Jo neapraudos:
,Oi, valdove! Oi, jo didybe!'
19 Jis bus palaidotas kaip asilas—
išvilktas ir numestas
už Jeruzalės vartų".

18 2 Kar 23, 36—24, 6; 2 Kron 36, 5–7

Prieš Jeruzalę

20 „Įlipk į Lebanoną ir šauk,
Bašane paleisk savo balsą,
ir šauk nuo Abarimo [kalnų],
nes sutriuškinti visi tavo
meilužiai!
21 Aš tau kalbėjau, kai [dar] buvai
saugi.
Tu sakei: ,Neklausysiu!'
Toks buvo tavo būdas nuo pat
tavo jaunystės,
nes neklausei mano balso.

---

1 G; M: jis pats, jo tarnai ir jo tautiečiai
2 G^L: Jehoachazą
3 T.y. namams
4 su Egipto ar Asirijos karalium
5 ~ G
6 G: ~ M

22 Visus tavo ganytojus ganys[1]
vėjas,
ir tavo meilužiai turės eiti
nelaisvėn.
Tikrai tada turėsi gėdytis ir
patirti negarbės
dėl viso savo nelabumo.
23 Tu, kuri tupi Lebanone,
suki lizdą kedruose,
kaip tu dejuosi, kai tave suims
gimdymo skausmai,
sopuliai kaip gimdančiąją!"

Prieš Koniją

24 „Kaip aš gyvas,—sako
VIEŠPATS,—net jei Jehojakimo sūnus
Konijas, Judo karalius, būtų antspaudo
žiedas ant mano dešinės rankos, aš nuo
ten tave nutraukčiau!
25 Aš tave
atiduosiu į rankas tų, kurie tykoja tavo
gyvybės, ir į rankas tų, kurių tu bijai, į
Babilono karaliaus Nebuchadresaro
rankas ir į kaldėjų rankas.
26 Ir
nusviesiu tave bei tavo motiną, kuri tave
pagimdė, į kitą šalį, kur nebuvote gimę,
ir ten mirsite.
27 Bet į šalį, į kurią jie
ilgėsis sugrįžti, nesugrįš".

28 Ar jis buvo paniekintas,
sukultas indas,
tas vyras Konijas,
arba rykas, kuris niekam
nepatiko?
Kodėl jie nusviesti,
jis ir jo palikuonys,
numesti į šalį,
kurios jie nepažino?
29 O šalie, šalie, šalie,
klausyk VIEŠPATIES
žodžio!
30 Taip pasakė VIEŠPATS[2]:
„Įrašykite šitą vyrą kaip
bevaikį,
kaip vyrą, kuriam nesiseks
jo dienomis,
nes nė vienam iš jo palikuonių
nepavyks
atsisėsti į Dovydo sostą
ir vėl valdyti Judą".

24 2 Kar 24, 8–15; 2 Kron 36, 9–10

Prieš netikrus ganytojus

1 T.y. nuneš
2 ~G

23 „Vargas ganytojams, kurie leidžia
mano[3] ganyklos avims nuklysti
ir išsisklaidyti!"—sako VIEŠPATS.
2 Todėl taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, apie ganytojus, kurie gano mano
tautą: „Jūs esate tie, kurie leido mano
avims išsisklaidyti, jas išvaikyti ir
nesirūpino jomis. Štai aš jus nubausiu
dėl jūsų darbų piktumo,—sako
VIEŠPATS.—
3 Aš pats surinksiu savo
avių likutį iš visų šalių, po kurias būsiu
jas išvaikęs, ir jas sugrąžinsiu į jų
ganyklą, kur jos bus vaisingos ir
dauginsis.
4 Ir joms paskirsiu ganytojų,
kurie tikrai jas ganys, ir jos nebeturės
bijotis ir išsigąsti, ir nė vienos iš jų
nepasiges",—sako VIEŠPATS.

Teisi Dovydo Atžala

5 „Štai ateina dienos,—sako
VIEŠPATS,—
kai aš prikelsiu Dovydui
teisią[4] Atžalą,
kuri viešpataus kaip karalius ir
elgsis išmintingai,
ir vykdys, kas teisinga ir
teisu šalyje.
6 Jo dienomis Judas bus
išgelbėtas
ir Izraelis saugiai gyvens.
Ir tas bus jo vardas, kuriuo jie
vadins jį:
‚VIEŠPATS mūsų
teisumas'".

5–6 Jer 33, 14–16

Sugrįžimas

7 „Todėl štai ateina dienos,—sako
VIEŠPATS,—kai nebesakys: ‚Kaip gy-
vas VIEŠPATS, kuris atvedė izraelius iš
Egipto šalies,
8 bet: ‚Kaip gyvas VIEŠ-
PATS, kuris atkėlė ir parvedė Izraelio
namų palikuonis iš Žiemių šalies ir iš
visų šalių, po kurias buvau juos išvaikęs,
kad jie gyventų savo pačių žemėje'".

Apie netikrus pranašus

9 Pranašams[5].
Sutrinta mano širdis mano
viduje,
dreba visi mano kaulai.
Pasidariau kaip girtas vyras,

3 G: savo
4 Arba: tikrą
5 Arba: Apie pranašus.

kaip asmuo, kurį apgalėjo
vynas,
nuo VIEŠPATIES
ir nuo jo šventų žodžių:
10 „ˈŠalis pilna svetimoteriautojųˈ[1].
Juk ˈnuo prakeikimoˈ[2]
išdžiūvo[3] šalis,
nusvilo stepių ganyklos.
Jų elgsena pikta,
jų ˈgalios naudojimas
neteisėtasˈ[4].
11 Juk ir pranašai, ir kunigai
subedievėjo.
Net savo namuose aptikau
jų nedorybę,—
sako VIEŠPATS.—
12 Todėl jų kelias jiems bus
kaip slidūs takai,
ant kurių jie tamsoje bus
pastumti
ir joje pargrius,
nes užleisiu ant jų nelaimę
jų bausmės metais",—
sako VIEŠPATS.

Apie Samarijos ir Jeruzalės pranašus

13 „Samarijos pranašuose
mačiau tai, kas piktina:
jie pranašavo Baalu
ir klaidino mano tautą
Izraelį.
14 O Jeruzalės pranašuose
mačiau tai, kas sukelia
šiurpą:
svetimoterystę ir gyvenimą
melagystėje,
ir jie taip sustiprino
piktadarių rankas,
jog nė vienas nesigręžė nuo
savo nelabumo.
Jie visi man pasidarė kaip
Sodoma,
o jos[5] gyventojai—kaip
Gomora".
15 Todėl taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS apie
pranašus:
„Štai aš juos valgydinsiu
mẽtėlėmis
ir juos girdysiu nuodingu
vandeniu,
nes iš Jeruzalės pranašų
išėjo bedievystė į visą šalį!"

14 Pr 18, 20

Nesiųsti pranašai kalba prasimanytus žodžius

16 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Neklausykite žodžių pranašų,
ˈkurie jums pranašaujaˈ[6]!
Jie tik mulkina jus.
Prasimanytą[7] regėjimą jie
kalba,
ne iš VIEŠPATIES burnos.
17 Jie vis[8] sako tiems, kurie
ˈniekina VIEŠPATIES
žodįˈ[9]:
‚Jūs patirsite gerovę',
ir kiekvienam, kuris elgiasi
pagal savo atkaklius
polinkius, jie sako:
‚Neužeis ant jūsų nelaimė'".
18 Bet kas [iš jų] stovėjo
VIEŠPATIES taryboje,
kad pamatytų[10] ir išgirstų
jo žodį?
Kas kreipė dėmesį į jo žodį
ir jį išgirdo?

19 Štai VIEŠPATIES audra!
Išūžė rūstybė,
sūkuriuojanti audra.
Ji atsūkuriuoja ant
bedievių galvos.
20 Nenusigręš VIEŠPATIES
rūstybė,
kol jis nebus įvykdęs ir
atlikęs
savo širdies sumanymų.
Toms dienoms pasibaigus,
jums tai visiškai paaiškės.
21 „Aš nesiunčiau pranašų,
tačiau jie patys bėgo.
Nekalbėjau jiems,
tačiau jie pranašavo.

---

1 ~ G
2 2Mss GS: dėl šitų
3 Arba: gedėjo
4 Lit. galia neteisėta
5 T.y. Jeruzalės
6 ~ G
7 Lit. Savo širdies
8 ~ Vrs
9 G, plg. S; M: niekina mane: ‚VIEŠPATS kalbėjo!
10 S: jį pamatytų

22 Jei jie būtų stovėję mano
tarybojе,
jie būtų skelbę mano
žodžius mano tautai
ir juos atgręžę nuo jų pikto
kelio
ir nuo jų darbų piktumo".

Sapnų sapnuotojai ir Dievo žodis

23 „Argi aš esu [tik] artimas
Dievas,—sako
VIEŠPATS,—
o ne tolimas[1] Dievas?
24 Arba ar kas gali pasislėpti
slėpynėse,
kad aš jo nematyčiau?—
sako VIEŠPATS.—
Argi aš nesu tas, kuris pripildo
dangų ir žemę?"—sako
VIEŠPATS.
25 „Aš girdėjau, ką sakė pranašai,
kurie mano vardu pranašauja melą,
sakydami: ‚Sapnavau, sapnavau!'
26 Iki
kol [taip bus]? Ar ⸢atsigręš širdis⸣[2]
pranašų, pranašaujančių melą ir
pranašaujančių savo širdies apgaulę,
27 siekiančių padaryti, kad mano tauta
pamirštų mano vardą dėl jų sapnų,
kuriuos jie vienas kitam pasakoja, kaip
kad jų tėvai pamiršo mano vardą dėl
Baalo?
28 Pranašas, kuris turi sapną,
tegul pasakoja savo[3] sapną, o kas turi
mano žodį, tas tegul ištikimai kalba
mano žodį.
Ką šiaudai turi darbo su
kviečiais?—
sako VIEŠPATS.—
29 Argi mano žodis nedegina[4] kaip
ugnis?—sako
VIEŠPATS,—
ir ar jis nėra kaip kūjis,
kuris sutrupina uolą?
30 Todėl štai aš pasisakau prieš
pranašus,—sako VIEŠPATS,—kurie
vagia ‚mano žodžius' vienas iš kito.
31 Štai aš pasisakau prieš pranašus,—
sako VIEŠPATS,—kurie, ⸢kalbėdami
savo pačių žodžius⸣[5], pranašauja
‚pranašytę'.
32 Štai aš pasisakau prieš
pranašus[6], kurie pranašauja melagingus
sapnus,—sako VIEŠPATS,—juos
pasakoja ir klaidina mano tautą savo
melais ir savo palaida kalba. Bet aš jų
nesiunčiau ir jiems neįsakiau, ir jie yra
visai nenaudingi šitai tautai",—sako
VIEŠPATS.

VIEŠPATIES „našta"

33 „Ir jei šita tauta—ar pranašas,
ar kunigas— tave paklaus: ‚Kokia yra
VIEŠPATIES našta?'[7], jiems atsakyk:
‚⸢Jūs esate⸣[8] našta, ir aš jus numesiu, sako
VIEŠPATS'.
34 Ir jei bus pranašas ar
kunigas, ar koks nors tautietis, kuris
sakys: ‚VIEŠPATIES našta', aš nubausiu
tą vyrą ir jo namus.
35 Taip jūs turite
sakyti vienas kitam, kiekvienas savo
broliui: ‚Ką atsakė VIEŠPATS?' arba:
‚Ką kalbėjo VIEŠPATS?'
36 Bet
[posakio] ‚VIEŠPATIES našta' nebe-
turite minėti[9], nes ‚našta' turi reikšti
kiekvienam jo paties žodį, ir[jį
vartodami]perkreiptumėte gyvojo Dievo,
kariuomenių VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
žodžius.
37 Taip tu turi sakyti pranašui:
‚Ką tau atsakė VIEŠPATS?' arba: ‚Ką
kalbėjo VIEŠPATS?'
38 Bet jei sakote:
‚VIEŠPATIES našta',—taip pasakė
VIEŠPATS:—kadangi vartojate šitą
posakį: ‚VIEŠPATIES našta', nors
siunčiau jums draudimą: ‚Nesakykite
„VIEŠPATIES našta"',
39 todėl štai aš
jus kelte pakelsiu ir numesiu iš savo
akivaizdos jus ir miestą, kurį daviau
jums ir jūsų tėvams,
40 ir užtrauksiu ant
jūsų amžiną nešlovę ir amžiną gėdą, kuri
nebus pamiršta".

Dvi pintinės figų

24 VIEŠPATS man parodė: Štai buvo
dvi figų pintinės, padėtos ties
VIEŠPATIES šventykla. ⸢Tai įvyko po

1 T.y. tolimas ta prasme, kad jis yra transcendentus Dievas, kuris viską žino ir mato ir nesileidžia pranašų manipuliuojamas, lyg jis būtų jų minčių, norų ar lūkesčių tarnas
2 Rk.; M: yra širdyje
3 G; ~ M
4 Rk.; M: nėra toks
5 Lit. ima savo paties liežuvį ir
6 G; M: tuos
7 T.y. koks yra VIEŠPATIES pareiškimas (hbr. massā)? „Massā" reiškia pareiškimą (t.y. pranašytę) ir naštą. Čia žaidžiama žodžio „massā" dviereikšmiškumu.
8 GVLat
9 G; M: atsiminti

to, kai Babilono karalius
Nebuchadreşaras ištrėmė iš Jeruzalės
Jehojakimo sūnų Jekoniją, Judo karalių,
ir Judo kunigaikščius su amatininkais ir
kalviais[1] ir juos nuvedė į ˹Babiloną˺[2].
2 Vienoje pintinėje buvo labai gerų figų,
tokių, kaip ankstyvosios figos, o kitoje
pintinėje—labai prastų figų, tokių
prastų, jog neįmanoma jų valgyti.
3 Tada VIEŠPATS mane paklausė: „Ką
tu matai, Jeremijau?“ Aš atsakiau:
„Figas. Gerosios figos labai geros, o
prastosios labai prastos, tokios prastos,
jog neįmanoma jų valgyti“. 4 Tada man
atėjo VIEŠPATIES žodis: 5 „Taip
pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas:
‚Kaip į šitas gerąsias figas, taip aš
maloniai pažvelgsiu į Judo tremtinius,
kuriuos pasiunčiau iš šitos vietos į
kaldėjų šalį, 6 ir maloniai atkreipsiu į
juos savo akis. Juos parvesiu atgal į šitą
šalį ir, užuot griovęs, juos statysiu, ir,
užuot rovęs, juos sodinsiu. 7 Duosiu
jiems širdį, kad mane pažintų, jog aš esu
VIEŠPATS. Ir jie bus mano tauta, o aš
būsiu jų Dievas, nes jie atsivers į mane
visa širdim. 8 O kaip su prastosiomis
figomis, kurios yra tokios prastos, jog
neįmanoma jų valgyti—juk taip pasakė
VIEŠPATS,—taip aš pasielgsiu su Judo
karaliumi Şidkiju, jo kunigaikščiais ir
kitais jeruzaliečiais, pasilikusiais šitoje
šalyje ir apsigyvenusiais Egipto šalyje.
9 Aš juos padarysiu gąsdinančiu
reginiu[3] visoms žemės karalystėms,
gėdinimo dalyku ir priežodžiu, karčios
pašaipos dalyku ir keiksmažodžiu visose
vietose, po kurias juos išvaikysiu. 10 Ir
siųsiu jiems kalaviją, badą ir marą, iki
jie bus išnaikinti iš žemės, kurią daviau
jiems ir jų tėvams‘“.

1 2 Kar 24, 12–16; 2 Kron 36, 10

Septyniasdešimt tremties metų

25 Žodis, kuris atėjo Jeremijui apie
visą Judo tautą ketvirtaisiais
Jošijo sūnaus Jehojakimo, Judo
karaliaus, metais—tai buvo pirmieji
Babilono karaliaus Nebuchadreşaro
metai,— 2 kurį pranašas Jeremijas
kalbėjo visai Judo tautai ir visiems
Jeruzalės gyventojams, sakydamas:
3 „Nuo tryliktųjų Amono sūnaus Jošijo,
Judo karaliaus, metų iki šios dienos, tai
yra per dvidešimt trejus metus, man atėjo
VIEŠPATIES žodis, ir aš jums
nepailstamai kalbėjau, ˹bet jūs
neklausėte˺[4]. 4 Nors VIEŠPATS
nepailstamai siuntė pas jus visus savo
tarnus pranašus, jūs neklausėte ir
nepalenkėte savo ausies klausyti. 5 Aš
sakiau: ‚Atsigręžkite gi kiekvienas nuo
savo pikto elgesio ir nuo savo piktų
darbų, tai per amžius liksite gyventi
žemėje, kurią VIEŠPATS davė jums ir
jūsų tėvams‘“. [6 „Nenusekite paskui
kitus dievus, norėdami jiems tarnauti ir
juos garbinti, kad manęs neįžeistumėte
savo rankų darbu ir kad nepadaryčiau
jums pikta“.][5] 7 Bet jūs neklausėte
manęs.[6] 8 Todėl taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS: ‚Kadangi jūs
neklausėte mano žodžių, 9 štai aš
iškviesiu ir paimsiu visas šiaurės
gentis,—˹sako VIEŠPATS,—tai yra
Babilono karalių Nebuchadreşarą, savo
tarną˺[7], ir jas atvesiu prieš šitą šalį, jos
gyventojus ir visas šitas aplinkines
tautas. Aš juos atiduosiu visiškai
sunaikinti ir juos padarysiu
pasibaisėjimo, pašvilpos ir ˹amžinos
nešlovės dalyku˺[8]. 10 Ir aš leisiu
pradingti iš jų džiugesio balsui ir
linksmybės balsui, jaunikio balsui ir
jaunosios balsui, girnų dūzgimui ir
žiburio šviesai. 11 Visa šita šalis taps
griuvėsiais, klaikuma, ir šitos tautos
vergaus Babilono karaliui
septyniasdešimt metų.

12 O pasibaigus septynioms
dešimtims metų, aš nubausiu Babilono
karalių ir tą tautą, kaldėjų šalį, už jų
nedorybę,—sako VIEŠPATS,—ir ją[9]
paversiu amžinais tyrlaukiais. 13 Aš
įvykdysiu tai šaliai visus savo žodžius,
kuriais jai grasinau, viską, kas parašyta

1 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.
2 Turbūt priedas iš 2 Kar 24,14-16
3 M + dtgr.: piktenybe; ~ G
4 ~ G
5 Papildas iš 35,15
6 M + sako VIEŠPATS,—kad mane įžeistumėte savo rankų darbu savo nenaudai; ~ G
7 ~ G
8 G; M: amžinais griuvėsiais
9 Rk.; M: jį

šitoje knygoje, ˹ką Jeremijas pranašavo
apie visas tautas˺[1]. 14 Juk ir jie[2] vergaus
daugeliui tautų ir galingiems karaliams.
Taip jiems atmokėsiu pagal jų veiksmus
ir jų rankų darbą ' ".

1 2 Kar 24, 1; 2 Kron 36, 5–7; Dan 1, 1–2 10 Apr 18, 22–23 11 2 Kron 36, 21; Jer 29, 10; Dan 9, 2

Dievo rūstybės taurė visoms tautoms

15 Taip man pasakė VIEŠPATS,
Izraelio Dievas: „Imk šitą rūstybės vyno
taurę iš mano rankos ir duok jo gerti
visoms tautoms, pas kurias aš tave
siųsiu, 16 kad jos gertų, svirduliuotų ir
pakvaištų dėl kalavijo, kurį aš siųsiu į jų
tarpą!" 17 Tada aš paėmiau taurę iš
VIEŠPATIES rankos ir daviau gerti
visoms tautoms, pas kurias VIEŠPATS
mane siuntė: 18 Jeruzalei, Judo
miestams, jo karaliams ir
kunigaikščiams, kad juos[3] padaryčiau
griuvėsiais, klaikuma, pašvilpos ir
prakeikimo vieta, kaip yra šiandien;
19 Egipto karaliui Faraonui, jo tarnams,
jo kunigaiksčiams, visai jo tautai 20 ir
visam tautų mišiniui; ˹visiems Uṣo šalies
karaliams˺[4] ir visiems filistinų šalies
karaliams: Aškelonui, Gazai, Ekronui ir
Ašdodo liekanai; 21 Edomui, Moabui ir
Amoniečiams; 22 visiems Tyro karaliams
ir visiems Ṣidono karaliams, taip pat
anapus jūros esančio pajūrio karaliams;
23 Dedanui, Temai, Buzui ir visiems
apkirptais smilkiniais, 24 ˹tai yra visiems
Arabijos karaliams˺[5], gyvenantiems
dykumoje; 25 ˹visiems Zimrio
karaliams˺[6], visiems Elamo karaliams,
visiems Medų karaliams, visiems žiemių
karaliams, artimiesiems ir tolimiesiems,
vienam po kito, ir visoms[7] karalystėms,
esančioms žemės paviršiuje. O Šėšako[8]
karalius turės gerti po jų.
27 „Ir tu turi jiems tarti: ,Taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: Gerkite, pasigerkite ir vemkite!
Parpulkite ir nebeatsikelkite dėl
kalavijo, kurį aš siunčiu į jūsų tarpą!'
28 Bet jei jie nesutiks priimti taurės iš
tavo rankos ir gerti, jiems tark: ,Taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS: Jūs
turite gerti! 29 Nes štai prie miesto,
kuris pramintas mano vardu, aš pradedu
savo žalingą darbą, o jūs—ar manote
visiškai išvengsią bausmės? Jūs
neliksite nenubausti, nes aš šaukiu
kalaviją prieš visus žemės gyventojus!—
sako kariuomenių VIEŠPATS' ".
30 „Tu turi jiems pranašauti visus
šituos žodžius ir jiems tarti:

,VIEŠPATS griaudžia iš
aukštybių,
iš savo šventos buveinės
paleidžia savo balsą.
Griauste jis griaudžia ant savo
ganyklos,
šūkauja kaip vynuogių
mindžiotojai.
Pas visus žemės gyventojus
31 nueina dundesys, ligi žemės
krašto,
nes VIEŠPATS kelia bylą
tautoms,
jis eina į teismą su visa
žmonija.
Jis atiduos nedorėlius
kalavijui,—
sako VIEŠPATS'".

32 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Štai nelaimė eina
iš tautos į tautą,
ir didelė audra pakyla
nuo žemės pakraščių".

33 Tą dieną VIEŠPATIES užmuš-
tųjų bus nuo vieno žemės krašto iki kito.
Jų neapraudos, nesurinks ir nepalaidos.
Jie taps mėšlu dirvos paviršiuje.

34 Kaukite, ganytojai, ir šaukite,
voliokitės [dulkėse],
kaimenės valdovai!
Nes atėjo metas jus pjauti,
ir jūs[9] krisite kaip
˹rinktiniai avinai˺[10].
35 Nebegalės pabėgti ganytojai
ir išsigelbėti kaimenės
valdovai.

---

1 ~ G
2 T.y. kaldėjai
3 T.y. Jeruzalę ir Judo miestus
4 ~ G
5 ~ G
6 ~ G
7 GS; M + žemės
8 T.y. Babilono
9 M + nesuprantamą žodį; ~ G
10 G; M: rinktinis indas

36 Klausykis! Ganytojų šauksmas,
kaimenės valdovų
kauksmas!
Nes VIEŠPATS nusiaubia jų
ganyklą,
37 ir nuniokotos ramios pievos
dėl VIEŠPATIES karštos
rūstybės.
38 Kaip liūtas jis paliko savo
tankumyną,
nes jų šalis pavirto
klaikuma
nuo smurtingo kalavijo[1]
ir nuo jo karštos rūstybės.

JEREMIJO SANKIRTIS SU NETIKRAIS PRANAŠAIS (26, 1—29, 32)

Šventyklos pamokslas ir jo padariniai

26 Jošijo sūnaus Jehojakimo, Judo
karaliaus, karaliavimo pradžioje
šitas žodis atėjo Jeremijui[2]:
2 „Taip
pasakė VIEŠPATS: Atsistok
VIEŠPATIES namų kieme ir kalbėk
visiems Judo miestelėnams, atėjusiems
garbinti VIEŠPATIES namuose, visus
žodžius, kuriuos tau įsakiau jiems
kalbėti. Neišleisk nė žodžio!
3 Gal jie
klausys ir atsivers kiekvienas nuo savo
pikto elgesio. Tada gailėsiuos pikto,
kurį aš ketinu jiems daryti dėl jų piktų
darbų.
4 Jiems sakyk: ‚Taip pasakė
VIEŠPATS: Jei manęs neklausysite,
nesielgdami pagal mano įstatymą, kurį
jums pateikiau,
5 neklausydami mano
tarnų pranašų, kuriuos aš nepailstamai
jums siunčiu, nors nenorėjote klausyti,
6 padarysiu šituos namus kaip Šilą ir
šitą miestą padarysiu keiksmažodžiu
visoms žemės tautoms'".
7 Kunigai, pranašai ir visa minia
girdėjo Jeremiją kalbant šituos žodžius
VIEŠPATIES namuose.
8 O kai
Jeremijas baigė kalbėti viską, ką
VIEŠPATS jam[3] buvo įsakęs kalbėti
visai miniai, jį nutvėrė kunigai, pranašai
ir visa minia, sakydami: „Tu turi mirti!
9 Kodėl pranašavai VIEŠPATIES vardu,
sakydamas: ‚Kaip Šilas pasidarys šitie
namai, ir šitas miestas bus nusiaubtas,
nebegyvenamas'?" Ir visa minia susibūrė
prieš Jeremiją prie VIEŠPATIES namų.
10 O kai Judo vyresnieji išgirdo
šituos žodžius, jie užėjo iš karaliaus
namų į VIEŠPATIES namus ir atsisėdo
Naujųjų VIEŠPATIES namų[4] vartų
prieangyje.
11 Tada kunigai ir pranašai
sakė vyresniesiems ir visai miniai:
„Šitas vyras turi būti nuteistas mirti,
nes, kaip girdėjote savo ausimis, jis
pranašavo prieš šitą miestą".
12 Tada Jeremijas sakė[5]
vyresniesiems ir visai miniai:
„VIEŠPATS mane siuntė pranašauti
prieš šituos namus ir prieš šitą miestą
visus žodžius, kuriuos girdėjote.
13 Taigi dabar taisykite savo elgesį ir
savo darbus ir klausykite VIEŠPATIES,
savo Dievo, balso, tai VIEŠPATS gailėsis
nelaimės, kuria jis jums grasino.
14 O aš
štai jūsų rankoje. Pasielkite su manim,
kaip jums atrodo gera ir teisinga.
15 Tik
gerai žinokite, kad jei jūs mane
nužudysite, nekaltą kraują jūs
užtrauksite ant savęs, ant šito miesto ir
jo gyventojų, nes iš tiesų VIEŠPATS
mane siuntė pas jus kalbėti jums į ausis
visus šituos žodžius!"
16 Tada vyresnieji ir visa minia
sakė kunigams ir pranašams: „Šitas
vyras neturi būti nuteistas mirti, nes jis
mums kalbėjo VIEŠPATIES, mūsų
Dievo, vardu".
17 Kai kurie iš šalies
seniūnų atsikėlė ir pasakė visai
susirinkusiai miniai:
18 „Morešetietis
Michajas pranašavo Judo karaliaus
Chizkijo dienomis ir sakė visai Judo
tautai:
‚Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
Sijona bus ariama kaip laukas,
ir Jeruzalė pavirs
griuvėsiais,
o šventyklos kalnas—⌈miškuota
kalva⌉[6]'.
19 Argi Judo karalius Chizkijas ar kas
nors iš Judo jį nužudė? Ar jis nepabūgo
VIEŠPATIES ir nenuteikė palankiai
VIEŠPATIES, taip kad VIEŠPATS
gailėjosi nelaimės, kuria jiems buvo

---

1 Kkr. Mss GT, plg. 46,16; 50,16; M: įpykio
2 LatS; ~ M
3 GSV; ~ M
4 Įtrp. su dgl. Mss STV ir 36,10
5 G; M + visiems
6 Rk., plg. G; M: miškuotomis kalvomis

grasinęs? O mes siekiame užsitraukti
didelę nelaimę!“
20 Buvo dar vienas vyras,
pranašaujantis VIEŠPATIES vardu,
Šemajo sūnus Urijas iš Kirjat-Jearimo.
Jis pranašavo prieš šitą miestą ir prieš
šitą šalį tokiais pat žodžiais, kaip
Jeremijas. 21 O kai karalius
Jehojakimas, visi jo asmens sargybiniai
ir visi vyresnieji išgirdo jo žodžius,
karalius užsimojo jį nužudyti. Tai
išgirdęs, Urijas išsigando ir pabėgo[1] į
Egiptą. 22 Tada karalius Jehojakimas
siuntė[2] Achboro sūnų Elnataną ir su juo
vyrus į Egiptą. 23 Tie išvedė Uriją iš
Egipto ir jį atvedė pas karalių
Jehojakimą. Šis jį įsakė nužudyti
kalaviju ir numesti jo lavoną į
prastuomenės kapines. 24 Tačiau
Šafano sūnus Achikamas apgynė
Jeremiją, ir šis nebuvo išduotas į minios
rankas nužudyti.

1 2 Kar 23, 36—24, 6; 2 Kron 36, 5–7 6 Još 18, 1; Ps 78, 60; Jer 7, 12–14 18 Mich 3, 12

Tautos ir Şidkijas turi pasiduoti Nebuchadreşarui

27 Jošijo sūnaus 'Şidkijo, Judo
karaliaus, ketvirtaisiais metais[3]
šitas žodis atėjo Jeremijui nuo
VIEŠPATIES.[4] 2 Taip man pasakė
VIEŠPATS: „Pasidaryk viržių ir jungų,
ir užsidėk juos ant kaklo 3 ir pasiųsk
žinią[5] Edomo karaliui, Moabo karaliui,
Amoniečių karaliui, Tyro karaliui ir
Şidono karaliui per jų[6] pasiuntinius,
atvykusius į Jeruzalę pas Judo karalių
Şidkiją, 4 ir jiems įsakyk [pranešti] jų
valdovams: ‚Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, taip turite
sakyti savo valdovams: „Aš padariau
žemę su žmonėmis ir gyvuliais, esančiais
žemės paviršiuje, savo didele jėga ir savo
ištiesta ranka ir ją duodu, kam tik man
patinka. 6 Dabar aš atiduodu visas šitas
šalis į savo tarno Babilono karaliaus
Nebuchadneşaro rankas; net laukinius
žvėris jam atiduodu, kad jam tarnautų.
7 Jam vergaus visos tautos, jo sūnui ir jo
sūnaičiui, kol ateis ir jo šaliai laikas[7],
kai daug tautų ir dideli karaliai jį
pavergs. 8 O tautą ar karalystę, kuri
jam, Babilono karaliui
Nebuchadneşarui, nebus pavaldi ir kuri
neįkinkys savo sprando į Babilono
karaliaus jungą,—aš bausiu tą tautą
kalaviju, badu ir maru,—sako
VIEŠPATS,—iki juos atiduosiu[8] jam į
rankas. 9 Tad jūs neklausykite savo
pranašų, savo žynių, savo sapnuotojų[9],
savo burtininkų ir savo kerėtojų, kurie
jums sako: ‚Jūs nevergausite Babilono
karaliui‘, 10 nes jie melą jums
pranašauja. Tuo jie tik atitolins jus nuo
jūsų žemės, nes jus ištremsiu, ir jūs
žūsite. 11 O tą tautą, kuri įkinkys savo
sprandą į Babilono karaliaus jungą ir
bus jam pavaldi, paliksiu ant jos
žemės,—sako VIEŠPATS,—kad ji ją
dirbtų ir joje gyventų“““.
12 O Judo karaliui Şidkijui aš
kalbėjau tokiais pat žodžiais:
„Įkinkykite savo sprandus į Babilono
karaliaus jungą ir būkite pavaldūs jam
bei jo tautai, tai išliksite gyvi! 13 Kodėl
tu ir tavo tauta norite mirti nuo kalavijo,
bado ir maro, kaip VIEŠPATS pagrasino
tautai, kuri nebus pavaldi Babilono
karaliui? 14 Ir neklausykite žodžių
pranašų, kurie jums sako: ‚Jūs
nevergausite Babilono karaliui‘, nes jie
melą jums pranašauja, 15 nes jų
nesiunčiau,— sako VIEŠPATS,— ir jie
melagingai pranašauja mano vardu. Tad
turėsiu jus ištremti, ir jūs žūsite—jūs ir
pranašai, kurie jums pranašauja“.
16 O kunigams ir visai šitai tautai
aš šitaip kalbėjau: „Taip pasakė
VIEŠPATS: Neklausykite žodžių savo
pranašų, kurie jums pranašauja: ‚Štai
VIEŠPATIES namų indai bus dabar
netrukus atgal pargabenti iš Babilono‘,
nes jie melą jums pranašauja.
17 [10]Neklausykite jų! Būkite pavaldūs

1 Lit. pabėgo ir atėjo
2 M + vyrus į Egiptą
3 Rk., plg 28,1; M: Jehojakimo, Judo karaliaus karaliavimo pradžioje
4 G neturi šito sakinio.
5 G^L; M: juos
6 G; ~ M
7 T.y. laikas vergauti
8 ST
9 Vrs.; M: sapnų
10 17-22 skn. M tekstas yra išplėstas variantas teksto, kuriuo remiasi G. G tekstas yra žymiai

Babilono karaliui, ir išliksite gyvi!
Kodėl šitas miestas turėtų pavirsti
griuvėsiais? 18 Jei jie būtų pranašai ir
jei jie turėtų VIEŠPATIES žodį, jie
maldautų kariuomenių VIEŠPATĮ, kad
indai, užsilikę VIEŠPATIES namuose,
Judo karaliaus namuose ir Jeruzalėje,
nepatektų į Babiloną. 19 Nes taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS apie
stulpus, apie [žalvarinę] jūrą, apie
pastolius ir apie kitus indus,
užsilikusius šitame mieste, 20 kurių
Babilono karalius Nebuchadneṣaras,
ištremdamas Jehojakimo sūnų Jekoniją,
Judo karalių, ir visus Judo bei Jerusalės
kilminguosius, nepasiėmė iš Jeruzalės į
Babiloną—21 taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie indus,
užsilikusius VIEŠPATIES namuose,
Judo karaliaus namuose ir Jeruzalėje:
22 „Į Babiloną jie bus nugabenti, ir ten
jie pasiliks, iki kol jais susirūpinsiu,—
sako VIEŠPATS,—paskui juos par-
gabensiu ir sugrąžinsiu į šitą vietą“.

1 2 Kar 24, 18–20; 2 Kron 36, 11–13

Jeremijas susikerta su netikru pranašu Chananiju

28 Tais pačiais metais, ⌈ketvirtaisiais
Judo karaliaus Ṣidkijo metais⌉[1],
penktąjį mėnesį, Azūro sūnus
Chananijas, pranašas, kilęs iš Gibeono,
kunigams ir visiems žmonėms matant,
prabilo į Jeremiją[2] VIEŠPATIES
namuose: 2 „Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Aš
sulaužau Babilono karaliaus jungą! Per
dvejus metus aš sugrąžinsiu į šitą vietą
visus VIEŠPATIES namų indus, kuriuos
Babilono karalius Nebuchadneṣaras
paėmė iš šitos vietos ir nugabeno į
Babiloną. 4 Taip pat Jehojakimo sūnų
Jekoniją, Judo karalių, ir visus Judo
tremtinius, nuėjusius į Babiloną, aš
sugrąžinsiu į šitą vietą,—sako
VIEŠPATS,—nes sulaužysiu Babilono
karaliaus jungą‘“.
5 Tada pranašas Jeremijas atsakė
pranašui Chananijui, matant kunigams
ir visiems žmonėms, stovintiems
VIEŠPATIES namuose. 6 Pranašas
Jeremijas tarė: „Amen, taip tepadaro
VIEŠPATS! Teįvykdo VIEŠPATS tavo
žodžius, kuriuos pranašavai,
sugrąžindamas VIEŠPATIES namų indus
ir visus tremtinius iš Babilono į šitą
vietą! 7 Tik klausyk, meldžiamasis, šito
žodžio, kurį aš kalbu, tau ir visiems
žmonėms girdint: 8 Pranašai, buvusieji
pirm manęs ir tavęs nuo senų laikų,
pranašavo [ateisiant] daugeliui šalių ir
didelėms karalystėms karą, nelaimę ir
marą. 9 Pranašas, kuris pranašauja
gerovę—kai to pranašo žodžiai išsipildo,
tas pranašas pripažįstamas tokiu, kurį
tikrai VIEŠPATS siuntė“.
10 Tada pranašas Chananijas
nuėmė jungo gumbrį nuo pranašo
Jeremijo kaklo ir jį sulaužė. 11 Ir
Chananijas, visiems žmonėms matant,
tarė: „Taip pasakė VIEŠPATS: ‚Tokiu
pat būdu aš per dvejus metus sulaužysiu
Babilono karaliaus Nebuchadneṣaro
jungą [ir jį nuimsiu] nuo visų tautų
sprando‘“. O pranašas Jeremijas nuėjo
savo keliu.
12 Kai pranašas Chananijas jau
buvo sulaužęs jungo gumbrį [ir jį
nuėmęs] nuo pranašo Jeremijo kaklo,
Jeremijui atėjo VIEŠPATIES žodis:
13 „Eik ir sakyk Chananijui: ‚Taip
pasakė VIEŠPATS: Tu sulaužei
medinius jungo gumbrius, o jų vietoj
turėsi pasidaryti geležinius gumbrius,
14 nes taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Geležinį
jungą dedu ant visų šitų tautų kaklo,
kad jos vergautų Babilono karaliui
Nebuchadneṣarui, ⌈ir jos jam vergaus.
Net laukinius žvėris jam atidaviau⌉[3]‘“.
15 Tada pranašas Jeremijas tarė
pranašui Chananijui: „Klausyk gi,
Chananijau! VIEŠPATS tavęs nesiuntė,
bet tu padarei, kad šita tauta pasitiki
melu. 16 Todėl taip pasakė VIEŠPATS:
‚Štai aš tave pašalinsiu nuo žemės
paviršiaus. Dar šiais metais tu mirsi, ⌈nes
skelbei maištą prieš VIEŠPATĮ⌉[4]!‘“ 17 Ir
pranašas Chananijas mirė tų pačių metų
septintąjį mėnesį.

1 2 Kar 24, 18–20; 2 Kron 36, 11–13

---

trumpesnis.

1 G; M: Judo karaliaus Ṣidkijo karaliavimo pradžioje, ketvirtaisiais metais

2 Rk.; M: mane

3 M + iš 27, 6; ~ G

4 ~ G

Jeremijo laiškas tremtiniams Babilone

29 Šitie yra žodžiai laiško, kurį
pranašas Jeremijas pasiuntė iš
Jeruzalės tremtinių seniūnų likučiui,
kunigams, pranašams ir visiems
žmonėms, kuriuos Nebuchadnešaras
buvo ištrėmęs iš Jeruzalės į Babiloną,—
2 po to, kai karalius Jekonijas,
karalienė-motina, rūmų valdininkai,
Judo ir Jeruzalės vyresnieji, amatininkai
ir kalviai paliko Jeruzalę,—3 per Šafano
sūnų Eleasą ir Chilkijo sūnų Gemariją,
kuriuos Judo karalius Sidkijas siuntė
pas Babilono karalių Nebuchadnešarą į
Babiloną: 4 „Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, visiems
tremtiniams, kuriuos aš[1] ištrėmiau iš
Jeruzalės į Babiloną: 5 ‚Statykite namus
ir gyvenkite juose. Sodinkite sodus ir
valgykite jų vaisių. 6 Veskite žmonas ir
susilaukite sūnų bei dukterų. Imkite
savo sūnums žmonų ir savo dukteris
leiskite už vyrų, kad jos pagimdytų sūnų
ir dukterų ir kad ten daugėtumėte, o ne
mažėtumėte. 7 Siekite gerovės ⌜šaliai, į
kurią⌝[2] jus ištrėmiau, ir melskitės už ją
VIEŠPAČIUI, nes jos gerovėje glūdi jūsų
gerovė‘. 8 Nes taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Nesiduokite
apgaunami savo pranašų, esančių tarp
jūsų, nei savo žynių, ir neklausykite ⌜jų
sapnų, kuriuos jie sapnuoja⌝[3], 9 nes jie
melagingai jums pranašauja mano vardu.
Aš jų nesiunčiau‘,—sako VIEŠPATS.
10 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
‚Tik kai sueis septyniasdešimt Babilono
metų, aš jus aplankysiu ir jums ištesėsiu
savo pažadą[4] jus sugrąžinti į šitą vietą.
11 Nes aš žinau, kokį sumanymą jums
turiu,—sako VIEŠPATS,—gerovės, ne
žalos sumanymą, kad jums suteikčiau
ateitį, kurios viliatės. 12 Kai šauksitės
manęs[5] ir melsitės man, aš jus
išklausysiu, 13 ir kai manęs ieškosite,
[mane] rasite. Kai visa širdim manęs
ieškosite, 14 aš ⌜leisiuos jūsų
randamas⌝[6],—⌜sako VIEŠPATS,—ir
atkursiu jūsų pirmykštę būklę. Jus
surinksiu iš visų tautų ir iš visų vietų, į
kurias jus išvijau,—sako VIEŠPATS,—ir
jus sugrąžinsiu į vietą, iš kurios jus
ištrėmiau⌝[7]‘“.[8]
16 Bet taip VIEŠPATS pasakė apie
karalių, sėdintį Dovydo soste ir apie
visus žmones, gyvenančius šitame mieste,
jūsų giminaičius, kurie neišėjo tremtin
su jumis,—17 taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS: ‚Štai aš siunčiu jiems
kalaviją, badą ir marą ir juos padarysiu
panašius į supuvusias figas, kurios
tokios blogos, jog negalima jų valgyti.
18 Juos persekiosiu kalaviju, badu ir
maru ir juos padarysiu gąsdinančiu
reginiu visoms žemės karalystėms,
keiksmažodžiu, pasibaisėjimo, pašvilpos
ir pašaipos dalyku visose tautose, į
kurias juos būsiu išvijęs—19 užtat, kad
jie neklausė mano žodžių,—sako
VIEŠPATS,—kai aš nepailstamai
siunčiau pas juos savo tarnus pranašus.
Bet jūs neklausėte‘,—*sako* VIEŠPATS.
20 ‚Tačiau jūs, visi tremtiniai,
kuriuos pasiunčiau iš Jeruzalės į
Babiloną, klausykite VIEŠPATIES
žodžio! 15 Kadangi sakėte: „VIEŠPATS
mums prikėlė pranašų Babilone“,
21 kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, taip pasakė apie Kolajo sūnų
Achabą ir Maasejo sūnų Sidkiją,
pranašaujančius jums melą mano vardu:
„Štai aš juos atiduodu į Babilono
karaliaus rankas, ir jis leis juos nužudyti
jūsų akyse. 22 Ir juos naudos
keiksmažodžiu visi Judo tremtiniai,
esantys Babilone, sakydami: ‚Tegul
VIEŠPATS tau padaro, kaip Sidkijui ir
Achabui, kuriuos Babilono karalius
iškepė ugnyje!“—23 dėl to, kad jie
beprotiškai elgėsi Izraelyje:
svetimoteriavo su savo artimų žmonomis
ir kalbėjo mano vardu žodį[9], kurio
nebuvau jiems liepęs [kalbėti]. Bet aš

1 Perėjimas iš trečiojo asmens į pirmąjį dažnai pasitaiko Pranašuose.
2 G; M: miestui, į kurį
3 Rk.; M: savo sapnų, kuriuos jūs sapnuojate
4 Lit. gerą žodį
5 M + ir ateisite; ~ GS
6 G: jums pasirodysiu
7 ~ G
8 15 skn. nukeltas po 20 skn.
9 M + melą; ~ G

esu žinantysis ir liudytojas'—sako
VIEŠPATS".

1–2 2 Kar 24, 12–16; 2 Kron 36, 10 10 2 Kron 36, 21;
Jer 25, 11; Dan 9, 2 13 Dt 4, 29

Jeremijo atsiliepimas į Šemajo laišką

24 O nechelamiečiui Šemajui
sakyk: 25 „Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Kadangi tu
siuntei savo valia ⌜visiems žmonėms,
esantiems Jeruzalėje⌝[1], Maasejo sūnui
kunigui Sefanijui ⌜ir visiems kunigams⌝[2]
tokio turinio laišką: 26 ‚VIEŠPATS tave
paskyrė kunigu vietoj kunigo Jehojados,
kad prižiūrėtum VIEŠPATIES namuose
kiekvieną pamišėlį, vaidinantį pranašą,
ir jį įdėtum į šiekštą ir geležinį antkaklį,
27 tai kodėl dabar nesudraudei
anatotiečio Jeremijo, vaidinančio jums
pranašą? 28 Jis juk pasiuntė mums į
Babiloną tokią žinią: „Ilgai užtruks.
Statykitės namus ir gyvenkite juose.
Sodinkite sodus ir valgykite jų
vaisių..."'"
29 Kunigas Sefanijas perskaitė šitą
laišką, pranašui Jeremijui girdint.
30 Tada atėjo Jeremijui VIEŠPATIES
žodis: 31 „Pasiųsk visiems tremtiniams
tokią žinią: ‚Taip pasakė VIEŠPATS apie
nechelamietį Šemają: Kadangi Šemajas
jums pranašavo, nors aš jo nesiunčiau, ir
jus suviliojo patikėti melu, 32 taip
pasakė VIEŠPATS: Štai aš baudžiu
nechelamietį Šemają ir jo palikuonis: jis
neturės nė vieno, kuris išliktų tarp šitų
žmonių ir patirtų gerų dalykų, kurių aš
padarysiu savo tautai,—⌜sako
VIEŠPATS,—nes jis skelbė maištą prieš
VIEŠPATĮ⌝[3]!'".

Pažadas atstatyti Izraelį ir Judą. Nauja sandora

30 Žodis, kuris atėjo iš VIEŠPATIES
Jeremijui: 2 „Taip pasakė
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Užsirašyk
visus žodžius, kuriuos tau kalbėjau, į
knygą. 3 Nes štai ateina dienos,—sako
VIEŠPATS,—kai aš atkursiu savo
tautos, Izraelio ir Judo, pirmykštę
būklę,—pasakė VIEŠPATS,—ir juos
sugrąžinsiu į šalį, kurią daviau jų
tėvams, kad jie ją užvaldytų'".

4 Tie yra žodžiai, kuriuos
VIEŠPATS kalbėjo apie Izraelį ir Judą:
5 [Juk taip pasakė VIEŠPATS:][4]
Išgirdome panikos balsą,
išgąstį, ne taiką.
6 Klauskite gi ir matykite:
ar gali gimdyti vyriškis?
Tai kodėl mačiau kiekvieną
vyrą
susiėmus strėnas ⌜kaip
gimdančiąją⌝[5]
ir kiekvieną veidą pasikeitusį,
mirtinai 7 išblyškusį[6]?
Juk didi ta diena,
nėra jai lygios.
Tai priespaudos laikas Jokūbui.
Tačiau jis bus išgelbėtas iš
jos.

8 „Tą dieną atsitiks,—sako
kariuomenių VIEŠPATS,—kad aš
sulaužysiu jo[7] jungą [nuėmęs] nuo jo[8]
kaklo ir sutraukysiu jo[9] viržius, ir jo
nebelaikys pavergę svetimieji, 9 bet jie[10]
tarnaus VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ir
Dovydui, savo karaliui, kurį jiems
prikelsiu".

10 „Taigi tu, mano tarne Jokūbe,
nebijok,—
sako VIEŠPATS,—ir
nenusigąsk, Izraeli!
Nes štai aš tave išgelbėsiu iš
tolimos vietos
ir tavo palikuonis iš jų
nelaisvės šalies.
Tada Jokūbas vėl ramiai
gyvens,
bus saugus ir niekieno
negąsdinamas.

1 ~G
2 ~G
3 ~G

4 Suskliaustas sakinys yra vėlesnis redakcinis įrašas, nes paties Dievo kalba prasideda 8 skn.
5 ~G
6 G; M: vargas!
7 T.y. Jokūbo
8 Rk.; M: tavo; G: jų
9 Rk.; M: tavo; G: jų
10 T.y. Jokūbo žmonės

11 Tu, mano tarne Jokūbe,
nebijok,—sako
VIEŠPATS[1],—
nes aš būsiu su tavim[2], kad
tave gelbėčiau,
nes padarysiu galą visoms
tautoms,
po kurias tave išsklaidžiau,
bet tau nepadarysiu galo.
Aš saikingai tave
nuplaksiu,
tačiau nepaliksiu tavęs visiškai
nenubausto".

12 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
„Nesugyjantis tavo lūžis,
nepagydoma tavo žaizda.
13 Nėra kas švelnintų[3] votį,
nėra tau pagijimo, naujos
odos.
14 Visi tavo meilužiai pamiršo
tave,
nesirūpina tavim,
nes priešo kirčiu tave sumušiau,
žiauriu plakimu.[4]
15 Ko šauki dėl savo lūžio,
dėl savo nepagydomo
skausmo?
Dėl didelės tavo kaltės,
daugybės tavo
nuodėmių,
aš tau tai padariau.
16 Bet[5] visi tave ryjantieji bus
suryti,
ir visi tavo prispaudėjai
turės eiti į nelaisvę.
Tie, kurie tave apiplėšia, bus
apiplėšti;
visus, kurie grobia iš tavęs,
atiduosiu grobimui.
17 Aš juk užauginsiu tau naują
mėsą
ir užgydysiu tavo žaizdas,—
sako VIEŠPATS,—
nes jie vadino tave atstumtąja:
‚Ji—Şijona[6], kuri niekam
nerūpi'".

18 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Štai aš atstatysiu Jokūbo
palapines
ir pasigailėsiu jo buveinių.
Miestas bus atstatytas ant savo
griuvėsių kalvos,
o rūmai stovės savo
įprastoje vietoje.
19 Iš jų skambės padėkos giesmė
ir klegesys tų, kurie
linksminasi.
Aš juos[7] dauginsiu, ir jų
nemažės,
juos padarysiu gerbiamus,
ir jie nebus žeminami.
20 Jo[8] sūnų bus kaip seniau,
ir jo bendruomenė bus
patvari mano akyse,
ir aš nubausiu visus jo
prispaudėjus.
21 Jo kunigaikštis kils iš jo paties,
jo valdovas išeis iš jo
aplinkos.
Aš jam leisiu prieiti, ir jis
artinsis prie manęs,
nes kas šiaip norėtų
rizikuoti savo gyvybe,
artindamasis prie manęs?—
sako VIEŠPATS.—
22 Tada jūs būsite mano tauta,
o aš būsiu jūsų Dievas[9]".

23 Štai pakyla VIEŠPATIES
audra[10],
sūkuriuojanti audra!
Ji atsūkuriuoja ant bedievių
galvos.
24 Nenusigręš VIEŠPATIES
karšta rūstybė,
kol jis neįvykdys ir
neįgyvendins
savo širdies sumanymų.
Ateityje
jums tai paaiškės..

31 1„Tuo metu,—sako VIEŠPATS,
—aš būsiu visų Izraelio genčių
Dievas, ir jos bus mano tauta".

1 Įtrp. pgl. 46,28.
2 M + sako VIEŠPATS (nuketa į 11a skn. pgl. 46,28)
3 Rk.; M: gintų tavo teises
4 M + dėl didelės tavo kaltės, daugybės tavo nuodėmių (priedas iš 15b)
5 Rk.; M: Todėl

6 G: mūsų laimikis
7 T.y. izraelius
8 T.y. Jokūbo
9 ~ G
10 M + rūstybė

2 Taip pasakė VIEŠPATS[1]:
Rado malonę, ˹kaip dykumoje˺[2],
tautiečiai, ištrūkę nuo
kalavijo:
Izraelis eina[3] ˹į savo atilsio
vietą˺[4].
3 Iš toli VIEŠPATS jam[5]
pasirodė:
„Aš amžina meile tave mylėjau,
todėl tau prailginau
malonę.
4 Aš vėl tave statysiu, ir tu būsi
statoma,
mergele Izraeli.
Tu vėl pasipuoši savo būgneliais
ir išeisi šokti su tais, kurie
linksminasi.
5 Tu vėl sodinsi vynuogynus
Samarijos kalnuose.
Tie, kurie bus pasodinę,
naudosis [jų] vaisiais.
6 Juk ateina diena, kai šauks
sargai
Efraimo kalnuose:
‚Kelkitės! Eikime aukštyn į
Sijoną
pas VIEŠPATĮ, mūsų
Dievą!'"

7 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
„Linksmai rykaukite Jokūbui
ir krykštaukite tautų
vyriausiajai[6]!
Skelbkite, girkite ir sakykite:
‚˹VIEŠPATS išgelbėjo˺[7] savo
tautą,
Izraelio likutį!'
8 Štai aš juos parvesiu
iš Žiemių šalies
ir juos surinksiu
nuo žemės pakraščių.
Tarp jų bus aklų ir raišų,
nėščių ir gimdančių moterų
drauge su jais.
Jie pargrįš kaip didžiulė
bendruomenė.
Štai[8] [9] su verksmu jie ateis,
ir aš guosdamas[9] juos vesiu.
Juos vesiu prie vandens upelių,
tiesiu keliu, kuriame jie
nesuklups,
nes tapau tėvu Izraeliui,
o Efraimas—jis mano
pirmagimis".

10 Klausykite VIEŠPATIES
žodžio, tautos,
ir jį skelbkite
tolimiausiuose
pajūriuose! Tarkite:
„Kas išsklaidė Izraelį, tas jį
surinks
ir jį saugos, kaip piemuo
savo bandą".
11 Nes VIEŠPATS išvadavo
Jokūbą
ir jį atpirko iš stipresnio už
jį rankos.
12 Jie ateis džiūgaudami į Sijonos
aukštumą
ir spinduliuos[10] dėl
VIEŠPATIES gėrybių:
dėl javų, vyno ir aliejaus
ir dėl jaunų avių bei
galvijų.
Jų siela bus kaip padrėkintas
sodas,
ir jie daugiau nebetrokš.
13 Tada linksminsis mergaitė,
šokdama ratelį,
ir jaunikaičiai bei seneliai
džiaugsis[11].
Aš pakeisiu jų gedulą į džiugesį,
juos paguosiu ir
palinksminsiu po jų
sielvarto.
14 Ir nugirdysiu kunigus riebalais,
o mano tauta pasisotins
mano gėrybėmis",—sako
VIEŠPATS.

15 Taip pasakė VIEŠPATS[12]:
Klausykis! Ramoje girdisi
dejavimas,

1 Dievo kalba prasideda 3 skn.
2 Rk.; M: dykumoje
3 Akv Sym; M: eiti
4 VT; M: atsilsėti
5 G; M: man
6 Lit. galvai
7 GT; M: VIEŠPATIE, išgelbėk
8 Rk.; M: Čionai
9 GLat; M: su maldavimu
10 iš džiaugsmo
11 G; M: drauge
12 Pati Dievo kalba prasideda 16 skn.

graudus verksmas.
Rachelė verkia savo sūnų,
nesileidžia guodžiama
dėl savo sūnų,
nes jų nebėrą.
16 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Sulaikyk savo balsą nuo
verksmo
ir savo akis nuo ašarų,
nes tavo vargas turi užmokestį[1]:
jie pargrįš iš priešo šalies.
17 Tavo palikuonys turi ateities
viltį:
[tavo] sūnūs pargrįš į savo
sritį.
18 Aš aiškiai girdėjau
Efraimą save apdejuojant:
‚Tu nuplakei mane, ir buvau
nuplaktas
kaip nesuvaldytas veršis.
Leisk man sugrįžti, ir aš
sugrįšiu,
nes tu esi VIEŠPATS, mano
Dievas!
19 Nes kai buvau nusigręžęs,
atgailavau,
ir kai susivokiau,
sudaviau sau per šlaunį.[2]
Aš gėdijaus ir net raudau,
nes nešiau savo jaunystės
gėdą‘.
20 Ar Efraimas yra man brangus
sūnus,
ar mylimasis vaikas?
Nes kada tik kalbu apie jį,
tikrai jį vėl prisimenu.
Taigi mano širdis[3] nerimastauja
dėl jo;
tikrai jo pasigailėsiu“,—
sako VIEŠPATS.

21 Pasistatyk kelrodžių,
pasidėk kelženklių!
Įsidėmėk vieškelį,
kelią, kuriuo ėjai!
Pargrįžk, mergele Izraeli,
pargrįžk į šituos savo
miestus!
22 Iki kol delsi,
o atsimetėle dukterie?
Nes VIEŠPATS sukūrė naują
dalyką šalyje:
⌜moteris apkabins[4] vyrą⌝[5].

23 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Dar kartą
žmonės tars šitą žodį Judo šalyje ir jo
miestuose, kai aš atkursiu jų būklę:
‚Tegul VIEŠPATS laimina tave, teisioji
buveine, šventasis kalne!‘ 24 Joje[6], Jude
ir visuose jo miestuose, gyvens drauge
ūkininkai ir tie, kurie traukia su banda[7].
25 Nes aš numalšinsiu kiekvieno
pailsėlio troškulį ir kiekvieną nuvargėlį
pasotinsiu“. 26 Todėl [bus sakoma]:
„Pabudau ir žvalgiaus, ir mano miegas
man buvo saldus“.

27 „Štai ateina dienos,—sako
VIEŠPATS,—kai aš apsėsiu Izraelio
namus ir Judo namus žmonių sėkla ir
gyvulių sėkla. 28 Ir kaip budėjau prie[8]
jų, kad išraučiau ir nuverščiau,
sugriaučiau, sunaikinčiau ir atvesčiau
nelaimę, taip budėsiu prie jų, kad
statyčiau ir sodinčiau,—sako
VIEŠPATS.— 29 Tomis dienomis
nebesakys:
‚Tėvai valgė rūgščių vynuogių,
o sūnų dantys atšimpa‘[9],
30 bet kiekvienas mirs už savo paties
kaltę. Kas tik valgys rūgščių vynuogių,
to paties dantys atšips“.

31 „Štai ateina dienos,—sako
VIEŠPATS,—kai aš sudarysiu su Izraelio
namais ⌜ir Judo namais⌝[10] naują sandorą:
32 ne tokią sandorą, kokią sudariau su
jų tėvais, kai juos nutvėriau už rankos,
norėdamas juos išvesti iš Egipto šalies,
nes jie sulaužė mano sandorą, nors aš
buvau jų valdovas,—sako VIEŠPATS.—

1 G; M + sako VIEŠPATS
2 Mušimasis į šlaunis—atgailos ir nuliūdimo ženklas.
3 Lit. viduriai
4 Arba: apsaugos. Tai gali reikšti, kad atstatyta Izraelio tauta vėl sugrįš su meile pas savo „vyrą“, VIEŠPATĮ, ir ištikimai jo laikysis, arba kad ji bus tokia saugi, jog moterys įstengs apsaugoti vyrus.
5 Arba rk.: prakeiktoji pavirsta valdove
6 T.y. šalyje
7 T.y. iš vienos ganyklos į kitą
8 Lit. ant
9 T.y. vaikai turi atmokėti už tėvų nuodėmes
10 Vėlesnis priedas; žr. 33 skn.

33 Bet tokia bus sandora, kurią, toms
dienoms praslinkus, darysiu su Izraelio
namais,—sako VIEŠPATS:—aš įdėsiu
savo įstatymą į jų vidų ir jį įrašysiu jiems
į širdį. Ir aš būsiu jų Dievas, o jie bus
mano tauta. 34 Nė vienas nebemokys
savo artimo ir nė vienas savo brolio,
sakydamas: ‚Pažinkite VIEŠPATĮ!‘, bet
jie visi mane pažins, nuo mažiausiojo iki
didžiausiojo,—sako VIEŠPATS,—nes
atleisiu jų kaltę ir jų nuodėmės
nebeatsiminsiu“.

35 Taip pasakė VIEŠPATS,
kuris davė saulę, kad šviestų
dieną,
⌈mėnulį ir žvaigždes⌉[1], kad
šviestų naktį,
kuris taip sukelia jūrą, kad
šniokščia jos bangos
—kariuomenių VIEŠPATS
jo vardas:
36 „Jei šitie dėsniai liautųsi veikę
mano akyse,—sako
VIEŠPATS,—
„tai ir Izraelio palikuonys
liautųsi
buvę tauta mano akyse visą
laiką“.

37 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Jei būtų galima išmatuoti
dangų aukštai
ir ištirti žemės pamatus
žemai,
tai ir aš atmesčiau visus Izraelio
palikuonis
dėl visko, ką jie yra
darę“,—sako
VIEŠPATS.

38 „Štai ateina dienos,—sako
VIEŠPATS,—kai miestas bus atstatytas
VIEŠPAČIUI nuo Chananelio bokšto iki
Kampo vartų. 39 Toliau matuoklė eis
tiesiai į Garebo kalvą, paskui pasuks į
Goją. 40 Visas slėnys, lavonų ir aukų
pelenų vieta[2] bei visos terasos viršum[3]
Kidrono upelio, iki Žirgų vartų kampo
rytuose, bus šventos VIEŠPAČIUI.
Niekad nebebus raunama ir griaunama“.

1 G; M: mėnulio ir žvaigždžių dėsnius
2 Rk.
3 1Mss; M: iki

10–11 Jer 46, 27–28 **15** Pr 35, 16–19 **15** Mt 2, 18 **29** Ezek 18, 2 **31** Mt 26, 28; Mk 14, 24; Lk 22, 20; 1 Kor 11, 25; 2 Kor 3, 6 **33** Hbr 10, 16 **34** Hbr 10, 17 **31–34** Hbr 8, 8–12

Jeremijas perkasi žemės sklypą Anatote

32 Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES dešimtaisiais Judo
karaliaus Şidkijo metais. Tai buvo
aštuonioliktieji Nebuchadreşaro metai.
2 Tąsyk Babilono karaliaus kariuomenė
buvo beapgulanti Jeruzalę, o pranašas
Jeremijas buvo laikomas suimtas
sargybos kieme, Judo karaliaus rūmuose,
3 kur Judo karalius Şidkijas jį laikė
suėmęs ir prikaišiojo: „Kodėl tu
pranašavai: ‚Taip pasakė VIEŠPATS:
Štai aš atiduodu šitą miestą į Babilono
karaliaus rankas, kad jį paimtų. 4 Judo
karalius Şidkijas neištrūks iš kaldėjų
rankų, bet bus tikrai atiduotas į
Babilono karaliaus rankas. Jis kalbės su
juo iš burnos į burną ir jį matys akis į
akį. 5 Jis nuves Şidkiją į Babiloną, ir
ten jis pasiliks, kol jį aplankysiu,—sako
VIEŠPATS.—Jei kovosite su kaldėjais,
nelaimėsite‘?“

6 Jeremijas tarė: „Man atėjo
VIEŠPATIES žodis: 7 ‚Štai Chanamelis,
tavo dėdės Šalumo sūnus, ateis pas tave
ir sakys: Nusipirk mano lauką, esantį
Anatote, nes tu turi atpirkimo teisę jį
pirkti‘“. 8 Tada, kaip VIEŠPATS buvo
pasakęs, atėjo pas mane Chanamelis,
mano pusbrolis, į sargybos kiemą ir man
tarė: „Pirk ,meldžiu, mano lauką, esantį
Anatote, Benjamino šalyje, nes tu turi
teisę jį perimti ir atpirkti. Nusipirk!“
Tada žinojau, kad tai buvo VIEŠPATIES
žodis. 9 Tad nupirkau iš savo pusbrolio
Chanamelio lauką, esantį Anatote, ir jam
atsvėriau[4] septyniolika šekelių sidabro.
10 Parašiau dokumentą, jį
užantspaudavau, daviau liudytojams
paliudyti ir atsvėriau sidabrą ant
svarstyklių. 11 Paskui paėmiau pirkimo
raštą, užantspauduotąjį, [nusakantį]

4 M + sidabro; ~ G

susitarimą ir jo sąlygas, ir atvirąjį[1], 12 ir
perdaviau pirkimo raštą Machsejo
sūnaus Nerijo sūnui Baruchui, matant
mano pusbroliui[2] Chanameliui ir
liudytojams, pasirašiusiems pirkimo
raštą, ir matant visiems judėjams,
sėdintiems sargybos kieme. 13 Jiems
matant, įsakiau Baruchui: „Taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: ‚Imk šituos dokumentus—šitą
pirkimo raštą, užantspauduotąjį, ir šitą
atvirąjį raštą—ir juos įdėk į molinį indą,
kad jie ilgą laiką išsilaikytų‘. 15 Nes
taip pasakė kariuomenių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas: ‚Vėl bus perkama namų,
laukų ir vynuogynų šitoje šalyje‘“.
16 Perdavęs pirkimo raštą Nerijo
sūnui Baruchui, aš meldžiaus
VIEŠPAČIUI: 17 „Ak, Viešpatie Jahve,
štai tu sukūrei dangų ir žemę savo didele
jėga ir savo ištiesta ranka. Nieko nėra
tau negalimo. 18 Tu rodai malonę
tūkstančiams ir atmoki už tėvų kaltę po
jų į jų sūnų prieglobstį. Tu esi didis ir
galingas Dievas, kurio vardas
‚kariuomenių VIEŠPATS‘, 19 didžių
sumanymų ir galingų veiksmų [Dievas],
kurio akys atviros visiems žmonių
poelgiams, kad kiekvienam atlygintum
pagal jo poelgius ir jo darbų vaisių.
20 Tu, kuris darei ženklų bei stebuklų
Egipto šalyje ir[3] iki šios dienos, ir
Izraelyje, ir apskritai žmonijoje, ir
pasidarei vardą, kokį šiandien turi.
21 Tu išvedei savo tautą Izraelį iš Egipto
šalies su ženklais ir stebuklais, tvirta
ranka, ištiestu dilbiu ir su dideliu
išgąsčiu[4] 22 ir jiems davei šitą šalį, kurią
jiems duoti buvai prisiekęs jų
protėviams—šalį, plūstančią pienu ir
medum. 23 Bet įėję ir ją ėmę valdyti, jie
neklausė tavo balso ir nesilaikė tavo
įstatymo. Jie nieko nedarė, ką įsakei
jiems daryti. Tad jiems užleidai visą šitą
nelaimę. 24 Štai apgulos sankasai jau
yra priėję prie miesto jam paimti, ir dėl
kalavijo, bado ir maro miestas yra
atiduotas į rankas kaldėjų, kovojančių
su juo. Kuo grasinai, tai įvyko. Tu juk
pats matai. 25 O tačiau tu man sakei,
Viešpatie Jahve: ‚Nusipirk dirvą už
pinigus[5] ir leisk liudytojams tai
paliudyti‘, kai miestas jau atiduotas į
kaldėjų rankas!“
26 Tada man[6] atėjo VIEŠPATIES
žodis: 27 „Štai aš, VIEŠPATS, esu ⌜visos
žmonijos⌝[7] Dievas. Ar yra man kas
negalima?“ 28 Todėl taip pasakė
VIEŠPATS: „Štai aš atiduodu šitą
miestą į kaldėjų rankas ir į Babilono
karaliaus Nebuchadreşaro rankas, ir šis
jį paims. 29 Kaldėjai, kariaujantys su
šituo miestu, įsiverš, šitą miestą padegs
ir jį sudegins su namais, ant kurių stogų
jie degino aukas Baalui ir liejo
liejamąsias aukas kitiems dievams, kad
mane įpykdytų. 30 Juk izraeliai ir
judėjai nuo pat savo jaunystės darė tik
tai, kas pikta mano akyse; ⌜juk izraeliai
tik pykdė mane savo rankų darbais,—
sako VIEŠPATS⌝[8].—31 Juk šitas miestas
nuo dienos, kai jį pastatė, iki šios dienos
taip mane pykdė ir įširdino, kad turiu jį
pašalinti iš savo akių 32 dėl visos
izraelių ir judėjų nedorybės, kurią jie
darė, kad mane įpykdytų—jie, jų
karaliai, jų vyresnieji, jų kunigai, jų
pranašai, Judo vyrai ir Jeruzalės
gyventojai. 33 Jie atgręžė man nugarą, o
ne veidą, ir nors nepailstamai juos
mokiau[9], jie nenorėjo klausyti ir priimti
drausmės. 34 Jie pastatė savo bjaurius
stabus namuose, kurie pavadinti mano
vardu, kad juos suteptų. 35 Jie pastatė
Baalui aukaviečių, esančių Ben-Hinomo
slėnyje, kad aukotų[10] savo sūnus ir
dukteris Molechui—to jiems neįsakiau ir
tai neatėjo man į mintį, kad jie darys tokį
bjaurų darbą,—kad vestų Judą į
nuodėmę“.
36 „O dabar ⌜dėl tos pačios
priežasties⌝[11] taip pasakė VIEŠPATS,

---

1 T.y. dvi to paties dokumento dalis, abi susuktas į ritinį, tačiau viena buvo užantspauduota, o kita, reikalui esant, atvyniojama ir skaitoma.
2 11Mss GS; M: dėdei
3 G[L]; ~ M
4 VIEŠPATIES sukeltu
5 Lit. sidabrą
6 G; M: Jeremijui
7 Lit. viso kūno
8 M; ~ G
9 GSV
10 Lit. leistų eiti [per ugnį]
11 T.y. dėl to, kad Dievui viskas galima (žr. 28

Izraelio Dievas, apie šitą miestą, apie
kurį ⌜tu sakai⌝[1]:, Jis atiduotas į Babilono
karaliaus ranką kalaviju, badu ir maru‘:
37 Štai aš juos surinksiu iš visų šalių, po
kurias užsirūstinęs, įnirtęs ir labai
apmaudaudamas juos išsklaidžiau, juos
sugrąžinsiu į šitą vietą ir leisiu jiems
saugiai gyventi. 38 Ir jie bus mano
tauta, o aš būsiu jų Dievas. 39 Jiems
duosiu vieną mintį ir vieną elgseną, kad
jie visados manęs bijotų savo pačių
gerovei ir gerovei savo sūnų, kurie
gyvens po jų. 40 Aš sudarysiu su jais
amžiną sandorą [jiems užtikrinti], kad
nenusigręšiu nuo jų ir nepaliausiu jiems
daręs gera, ir įdiegsiu jiems į širdį baimę
manęs, kad jie nesitrauktų nuo manęs.
41 Aš džiaugsiuos jais, darydamas jiems
gera, ir visa savo širdim ir visa savo siela
tikrai juos įsodinsiu į šitą šalį“.
42 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
„Kaip užleidau ant šitos tautos visą šią
didžią nelaimę, taip aš užleisiu ant jų
visą gerovę, kurią aš jiems pažadu:
43 žmonės pirks dirvas šitoje šalyje, apie
kurią ⌜tu sakai⌝[2]: ‚Ji dykuma, be žmonių
ir gyvulių; ji atiduota į kaldėjų rankas‘.
44 Pirks dirvas už pinigus, rašys pirkimo
raštus ir juos užantspauduos, ir duos
liudytojams paliudyti Benjamino šalyje,
Jeruzalės apylinkėse, Judo miestuose,
kalnyno miestuose, Šefelos miestuose ir
Negebo miestuose, nes aš atkursiu jų
pirmykštę būklę,—sako VIEŠPATS“.

1 2 Kar 25, 1–7 28 2 Kar 25, 1–11; 2 Kron 36, 17–21
34 2 Kar 23, 10; Jer 7, 30–31; 19, 1–6 35 2 Kar 23, 10;
Jer 7, 31 35 Lev 18, 21

Atsteigimo pažadas

33 VIEŠPATIES žodis antrą kartą
atėjo Jeremijui, kai jis tebebuvo
laikomas suimtas sargybos kieme:
2 “Taip pasakė VIEŠPATS, kuris ⌜tai
daro, VIEŠPATS, kuris tai pavidalina,
kad tai paruoštų⌝[3]—VIEŠPATS jo
vardas: 3 ‚Šaukis manęs, ir aš tau
atsiliepsiu, ir tau pranešiu didžių ir
nesuvokiamų[4] dalykų, kurių nežinojai!‘
4 Nes taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, apie šito miesto namus ir apie
Judo karalių namus, nugriautus [mūro]
dantims ir ⌜tarpdančiams [panaudoti],
⌝[5] 5 kovai su kaldėjais ir kad juos[6]
pripildytų lavonų žmonių, kuriuos iš
įnirtusio pykčio leidau užmušti, nes
paslėpiau savo veidą nuo šito miesto dėl
visos jų nedorybės: 6 ‘Štai aš jiems[7]
parūpinsiu atsteigimą ir pasveikimą.
Juos pagydysiu ir jiems apreikšiu
⌜atsikvėpimo laiką⌝[8], tikros gerovės
[metą]. 7 Aš atsteigsiu Judo ir Izraelio
būklę ir juos atkursiu tokius, kokie jie
buvo pradžioje. 8 Juos apvalysiu nuo
visos jų kaltės, kuria jie man nusidėjo, ir
atleisiu visus jų nusikaltimus, kuriais jie
man nusidėjo ir kuriais jie maištavo
prieš mane. 9 Jis[9] taps man džiugiu
vardu, šlove ir pasididžiavimu prieš visas
žemės tautas, kurios išgirs apie visa gera,
ką aš jiems[10] darysiu, išsigąs ir drebės
dėl viso gero ir dėl visos ramybės, kurią
aš jam parūpinsiu‘“.

10 „Taip pasakė VIEŠPATS: ‚Dar
bus girdimas šitoje vietoje, apie kurią jūs
sakote: „Ji apleista, be žmonių ir
gyvulių“,—Judo miestuose ir Jeruzalės
gatvėse, kurios ištuštėjusios, be žmonių,
be gyventojų ir gyvulių, 11 džiaugsmo
balsas ir linksmybės balsas, jaunojo
balsas ir jaunosios balsas, giedojimas
sakančių: „Dėkokite kariuomenių
VIEŠPAČIUI, nes VIEŠPATS geras, nes
jo malonė amžina“, nešančių padėkos
auką į VIEŠPATIES namus, nes aš vėl
padarysiu šalies buitį tokią, kokia ji
buvo pradžioje‘,—pasakė VIEŠPATS“.
12 „Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS: ‚Šitoje vietoje, kuri apleista,

---

skn.)
1 G; M: jūs sakote
2 G; M: jūs sakote
3 G: padarė žemę ir ją supavidalino, kad tvirtai ją pastatytų; arba rk.: daro tai, kas įvyksta, pavidalina tai, kas ateina, kad tai paruoštų
4 Kkr. MssK^{Or}T: paslaptingų
5 Rk.; M: kalavijui, 5 ateinantiems
6 T.y. nugriautų namų vietas arba kitus miesto namus; G: jį (t.y. miestą)
7 T.y. namams (pgl. G^{A}TV); M: jam (t.y. miestui)
8 Hbr. žodžio tikslī reikšmė neišaiškinta.
9 T.y. Jeruzalės miestas
10 T.y. jeruzaliečiams

be žmonių ir gyvulių, ir visuose jos
miestuose vėl bus ganykla piemenims,
gulinantiems avis. 13 Kalnyno
miestuose, Šefelos miestuose ir Negebo
miestuose, Benjamino šalyje, Jeruzalės
apylinkėse ir Judo miestuose vėl praeis
avys po rankomis to, kuris [jas]
skaičiuoja',—pasakė VIEŠPATS".
14 „Štai ateina dienos,—sako
VIEŠPATS,—kai įvykdysiu pažadą, kurį
daviau Izraelio namams ir Judo namams:
15 ,Tomis dienomis ir tuo metu
aš išželdinsiu Dovydui
tikrą[1] Atžalą,
ir jis vykdys, kas teisinga ir
teisu šalyje.
16 Tomis dienomis Judas bus
išgelbėtas
ir Jeruzalė saugiai gyvens,
ir toks bus vardas[2], kuriuo ją
vadins:
„VIEŠPATS—mūsų
teisumas"'.
17 Nes taip pasakė VIEŠPATS: ,Nestigs
Dovydui vyro, sėdinčio Izraelio namų
soste, 18 ir kunigams leviams nestigs
mano akyse vyro, aukojančio
deginamąsias aukas, deginančio javienių
aukas ir paruošiančio pjaunamąsias
aukas per visas dienas'".
19 Jeremijui atėjo VIEŠPATIES
žodis: „Taip pasakė VIEŠPATS: 20 ,Jei
galite sulaužyti mano sandorą su diena ir
mano sandorą su naktim, kad nebebūtų
dienos ir nakties jų metu, 21 tai ir mano
sandora su mano tarnu Dovydu gali būti
sulaužyta, kad jis nebeturėtų sūnaus,
karaliaujančio jo soste, ir su leviais
kunigais, kurie man tarnauja. 22 Kaip
nesuskaičiuojama dangaus kariuomenė
ir nesuseikimos jūros smiltys, tokius
gausius padarysiu savo tarno Dovydo
palikuonis ir man tarnaujančius levius".
23 Jeremijui atėjo VIEŠPATIES
žodis: 24 „Ar nepastebėjai, ką šitie
žmonės kalba: ,Abi gimines, kurias
VIEŠPATS išsirinko, jis atmetė', ir kaip
jie niekina mano žmones, kad jų
nebelaiko tauta? 25 Taip pasakė
VIEŠPATS: ,Jei ⌈aš nesukurčiau⌉[3] dienos
ir nakties, nenustatyčiau dangaus ir
žemės dėsnių, 26 tai atmesčiau ir Jokūbo
bei savo tarno Dovydo palikuonis ir
nebeimčiau valdovų iš jo palikuonių
Abraomo, Izaoko ir Jokūbo palikuonims.
Priešingai, aš atkursiu jų pirmykštę
būklę ir jų pasigailėsiu'".

11 1 Kron 16, 34; 2 Kron 5, 13; 7, 3; Ezr 3, 11; Ps 100, 5; 106, 1; 107, 1; 118, 1; 136, 1 14–16 Jer 23, 5–6 17 2 Sam 7, 12–16; 1 Kar 2, 4; 1 Kron 17, 11–14 18 Sk 3, 5–10

Pranašystė apie Şidkijo likimą

34 Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES, kai Babilono
karalius Nebuchadreşaras ir visa jo
kariuomenė, visos jo valdomos žemės
karalystės ir visos tautos kariavo su
Jeruzale ir su visais jos miestais:
2 „Taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: Eik ir sakyk Judo karaliui
Şidkijui, jam tark: ,Taip pasakė
VIEŠPATS: Štai aš atiduodu šitą miestą
į Babilono karaliaus rankas, kad ⌈jį
paimtų⌉[4] ir sudegintų. 3 Tu pats
neištrūksi iš jo rankos, bet būsi gaute
sugautas ir atiduotas į jo rankas. Tu
matysi Babilono karalių akis į akį, ir jis
kalbės su tavim burna į burną, ir tu
nuvyksi į Babiloną'". 4 Tačiau
klausykis VIEŠPATIES žodžio, Judo
karaliau Şidkijau! Taip VIEŠPATS
pasakė apie tave: „Tu nemirsi nuo
kalavijo. 5 Tu ramiai numirsi. Ir kaip
žmonės degino [kvapius prieskonius],
kad pagerbtų tavo tėvus,
ankstesniuosius karalius, buvusius pirm
tavęs, taip degins tau ir tave apraudos
[dejuodami]: ,Oi, valdove!" Juk tai
žodis, kurį aš kalbėjau, sako
VIEŠPATS".
6 Pranašas Jeremijas persakė
visus šituos žodžius Judo karaliui
Şidkijui Jeruzalėje, 7 kai Babilono
karaliaus kariuomenė kariavo su
Jeruzale ir su visais išlikusiais Judo
miestais, Lachišu ir Azeka, nes tie vieni
iš Judo sutvirtintų miestų tebesilaikė.

1 2 Kar 25, 1–11; 2 Kron 36, 17–21

Bausmės paskelbimas sutartį sulaužiusiems vergų šeimininkams

8 Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES po to, kai karalius Şidkijas

1 Arba: teisią
2 Theod V; ~ M
3 Rk.; M: mano sandora su
4 G; ~ M

buvo sudaręs sutartį su visais Jeruzalėje
esančiais žmonėmis paskelbti laisvę
vergams: 9 kiekvienas turi paleisti savo
vergą ir kiekvienas savo vergę, hebrają
ar hebraję, kad niekas neverstų savo
brolio judėjo vergauti. 10 Taigi visi
vyresnieji ir visi tautiečiai, kurie buvo
sudarę sutartį, buvo sutikę kiekvienas
paleisti savo vergą ir kiekvienas savo
vergę, kad jų nebeverstų vergauti. Jie
buvo sutikę ir [juos] paleidę. 11 Bet
paskui jie vėl buvo susigrąžinę vergus ir
verges, kuriuos buvo paleidę, ir vėl juos
privertę būti vergais ir vergėmis.
12 Tada VIEŠPATIES žodis atėjo
Jeremijui iš VIEŠPATIES: 13 „Taip
pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Aš
sudariau sandorą su jūsų protėviais, kai
juos išvedžiau iš Egipto šalies, iš vergų
namų, įsakydamas: 14 ‚Kas septinti
metai kiekvienas iš jūsų turi paleisti
savo brolį hebrają, kuris turėjo tau
parsiduoti: jis turi tau tarnauti šešerius
metus, paskui tu turi jį paleisti nuo
savęs‘. Tačiau jūsų protėviai neklausė
manęs ir nepalenkė savo ausies.
15 Neseniai jūs atsivertėte ir darėte, kas
man atrodo teisu, paskelbdami
kiekvienas savo artimui laisvę, ir
sudarėte sutartį mano akyse, namuose,
kurie pavadinti mano vardu. 16 Bet jūs
apsigręžėte ir sutepėte mano vardą: jūs
kiekvienas susigrąžinote savo vergą ir
kiekvienas savo vergę, kuriuos buvote
paleidę, kad jie galėtų eiti, kur nori, ir
juos privertėte jums būti vergais ir
vergėmis.
17 Todėl taip pasakė VIEŠPATS:
Jūs neklausėte manęs, skelbdami laisvę
kiekvienas savo broliui ir kiekvienas
savo artimui. Štai aš skelbiu jums
‚laisvę‘,—sako VIEŠPATS,—[atitekti]
kalavijui, marui ir badui, ir jus
padarysiu gąsdinančiu reginiu visoms
žemės karalystėms. 18 Aš ʻatiduosiu
vyrus, kurie sulaužė sandorą su manim,
kurie nesilaikė žodžių sandoros, kurią jie
buvo sudarę mano akyse, kai jie perpjovė
veršįˈ[1] pusiau ir praėjo tarp jo dalių—
19 Judo vyresniuosius ir Jeruzalės
vyresniuosius, karaliaus rūmų
valdininkus, kunigus ir visus
pilnateisius piliečius, kurie praėjo tarp
veršio dalių—20 aš juos atiduosiu į jų
priešų rankas, į rankas tų, kurie ieško jų
gyvybės, ir jų lavonai taps ėdalu dangaus
paukščiams ir žemės žvėrims. 21 O Judo
karalių Šidkiją ir jo vyresniuosius
atiduosiu į jų priešų rankas, į rankas tų,
kurie ieško jų gyvybės, į rankas Babilono
karaliaus kariuomenės, pasitraukusios
nuo jūsų. 22 Štai aš įsakysiu,—sako
VIEŠPATS,—ir juos sugrąžinsiu prie šito
miesto, kad jie kariautų su juo, jį paimtų
ir sudegintų, o Judo miestus paversiu
negyvenama dykuma“.

14 Iš 21, 2; Dt 15, 12

Rechabų ištikimybė

35 Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES Jošijo sūnaus
Jehojakimo, Judo karaliaus, dienomis:
2 „Eik į rechabų namus, juos prikalbink
ir atvesk į VIEŠPATIES namus, į vieną
iš jų kambarių, ir duok jiems vyno gerti!“
3 Tada aš paėmiau Chabaşinijo sūnaus
Jeremijo sūnų Jaazaniją, jo brolius, visus
jo sūnus ir visus rechabų namiškius 4 ir
juos atvedžiau į VIEŠPATIES namus, į
Jigdalijo sūnaus Chanano, Dievo vyro,
sūnų kambarį, esantį šalia vyresniųjų
kambario, viršuj Šalumo sūnaus
Maasejo, slenksčių sargo, kambario.
5 Ir aš pateikiau rechabų šeimos
nariams ąsočius, pilnus vyno, bei taures
ir jiems sakiau: „Gerkite vyno!“ 6 Bet
jie atsakė: „Mes negeriame vyno, nes
Rechabo sūnus Jonadabas, mūsų
protėvis, mums įsakė:‚ Niekad neturite
gerti vyno nei jūs, nei jūsų sūnūs!
7 Neturite statytis namų, nei sėti sėklos,
nei įsiveisti ir turėti vynuogynų, bet
turite gyventi palapinėse per visas savo
dienas, kad ilgai gyventumėte žemėje,
kurioje jūs esate klajokliai!‘ 8 Taigi mes
klausėme savo protėvio Rechabo sūnaus
Jehonadabo paliepimo, visko, ką jis
mums įsakė, negerdami vyno per visas
savo dienas—mes, mūsų žmonos, mūsų
sūnūs ir mūsų dukterys—9 ir
nesistatydami namų gyventi, ir neturime
nei vynuogyno, nei lauko, nei sėklos.
10 Mes gyvenome palapinėse ir elgėmės

---

1 Arba: vyrus, kurie sulaužė sandorą su manim,...padarysiu [kaip] veršį, kurį jie perpjovė

klusniai, visai taip, kaip mums įsakė
mūsų protėvis Jonadabas. 11 O
Babilono karaliui Nebuchadnešarui
įsiveržus į šalį, sakėme: ,Ateikite ir
eikime į Jeruzalę [,traukdamiesi] nuo
kaldėjų ir aramėjų kariuomenės!' Taip
apsigyvenome Jeruzalėje".

12 Tada Jeremijui atėjo
VIEŠPATIES žodis: 13 „Taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: Eik ir sakyk Judo vyrams ir
Jeruzalės gyventojams: ,Argi
nepriimsite drausmės ir neklausysite
mano žodžių?—sako VIEŠPATS.—
14 Tvirtai laikomasi žodžių Rechabo
sūnaus Jehonadabo, kuris įsakė savo
sūnums negerti vyno. Iki šios dienos jie
negėrė, nes klausė savo protėvio
įsakymo. Nors aš nepailstamai jums
kalbėjau, jūs neklausėte manęs. 15 Ir aš
vis iš naujo siunčiau pas jus visus savo
tarnus pranašus, sakydamas: „Gręžkitės
gi kiekvienas nuo savo pikto elgesio,
gerinkite savo darbus ir nenusekite
paskui kitus dievus, norėdami jiems
tarnauti ! Tada liksite gyventi žemėje,
kurią daviau jums ir jūsų protėviams".
Bet jūs nepalenkėte ausų ir neklausėte
manęs. 16 Rechabo sūnaus Jehonadabo
sūnūs juk tvirtai laikėsi savo protėvio
jiems duoto įsakymo, bet šita tauta
neklausė manęs'. 17 Todėl taip pasakė
VIEŠPATS, kariuomenių Dievas,
Izraelio Dievas: ,Štai aš užleisiu Judui ir
visiems Jeruzalės gyventojams visą
nelaimę, kuria jiems grasinau, nes jie
nesiklausė, kai jiems kalbėjau, ir
neatsiliepė, kai jiems šaukiau'".

18 O rechabų šeimai Jeremijas
tarė: „Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Kadangi jūs
klausėte savo protėvio Jehonadabo
įsakymo, laikėtės visų jo priesakų ir
elgėtės visai taip, kaip jis jums įsakė,
19 todėl taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ,Rechabo
sūnus Jonadabas niekad nepristigs man
tarnaujančio vyro!'"

1 2 Kar 23, 36—24, 6; 2 Kron 36, 5–7

Jehojakimas sudegina Jeremijo ritinį

36 Ketvirtaisiais Jošijo sūnaus
Jehojakimo, Judo karaliaus, metais
šitas žodis atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES: 2 „Pasiimk knygos ritinį
ir įrašyk į jį visus žodžius, kuriuos tau
kalbėjau prieš Izraelį[1], Judą ir visas
tautas nuo tos dienos, kai prabilau į
tave, nuo Jošijo dienų iki šios dienos.
3 Gal Judo namai išgirs visa pikta, ką aš
ketinu jiems daryti, kad kiekvienas
atsiverstų nuo savo pikto elgesio ir aš
galėčiau atleisti jų kaltę ir jų nuodėmę".
4 Tada Jeremijas pasišaukė Nerijo sūnų
Baruchą, ir, ⌜Jeremijui diktuojant⌝[2],
Baruchas rašė visus VIEŠPATIES jam
kalbėtus žodžius į knygos ritinį.

5 Paskui Jeremijas įsakė
Baruchui: „Aš sulaikytas, negaliu įeiti į
VIEŠPATIES namus. 6 Tad tu įeik ir
pasninko dieną, žmonėms girdint,
VIEŠPATIES namuose perskaityk
VIEŠPATIES žodžius iš ritinio, kurį,
man diktuojant, parašei. Tu turi juos
perskaityti girdint ir visiems judėjams,
atėjusiems iš savo miestų. 7 Gal jų
maldavimas nueis[3] VIEŠPATIES
akivaizdon ir kiekvienas atsivers nuo
savo pikto elgesio, nes didis yra pyktis ir
įniršis, kuriuo VIEŠPATS grasino šitai
tautai". 8 Nerijo sūnus Baruchas
padarė visai taip, kaip pranašas
Jeremijas jam buvo įsakęs, skaitydamas
iš knygos VIEŠPATIES žodžius
VIEŠPATIES namuose.

9 Penktaisiais Jošijo sūnaus
Jehojakimo, Judo karaliaus, metais,
devintąjį mėnesį, buvo sušaukti
pasninkauti VIEŠPATIES akyse visi
Jeruzalės žmonės ir visi žmonės, atėję iš
Judo miestų į Jeruzalę. 10 Tada
Baruchas, visiems žmonėms girdint,
perskaitė iš knygos Jeremijo žodžius
VIEŠPATIES namuose, valstybės
sekretoriaus Šafano sūnaus Gemarijo
kambaryje, viršutiniame kieme,
VIEŠPATIES namų Naujųjų vartų
prieangyje.

11 Kai Šafano sūnaus Gemarijo
sūnus Michajas išgirdo visus
VIEŠPATIES žodžius iš knygos, 12 jis
nuėjo žemyn į karaliaus rūmus, į
valstybės sekretoriaus kambarį, kur visi
vyresnieji kaip tik posėdžiavo: valstybės

1 M; G[BS]: Jeruzalę
2 Lit. iš Jeremijo burnos
3 Lit. nukris

sekretorius Elišama, Šemajo sūnus
Delajas, Achboro sūnus Elnatanas,
Šafano sūnus Gemarijas, Chananijo
sūnus Šidkijas ir visi kiti vyresnieji.
13 Ir Michajas jiems pranešė visus
žodžius, kuriuos jis buvo girdėjęs, kai
Baruchas, žmonėms girdint, skaitė iš
knygos. 14 Tada visi vyresnieji siuntė
pas Baruchą Kušio sūnaus Šelemijo
sūnaus Netanijo sūnų Jehudį su
įsakymu: „Pasiimk ritinį, iš kurio,
žmonėms girdint, skaitei, ir ateik“. Tada
Nerijo sūnus Baruchas pasiėmė ir atėjo
pas juos. 15 Jie jam tarė: „Sėskis,
meldžiamasis, ir jį perskaityk mums
klausantis!“ Ir Baruchas perskaitė jiems
klausantis. 16 Išgirdę visus žodžius, jie
išsigando ir sakė vienas kitam[1]: „Mes
turime pranešti visus šituos žodžius
karaliui“. 17 O Baruchą jie paklausė:
„Pasakyk mums meldžiamasis, kaip tu
užrašei visus šituos žodžius[2]“.
18 Baruchas jiems atsakė: „Pats[3]
Jeremijas[4] man diktavo visus šituos
žodžius, o aš rašiau į knygą rašalu“.
19 Tada vyresnieji sakė Baruchui: „Eik,
pasislėpk su Jeremiju, ir tegul niekas
nežino, kur jūs esate!“ 20 Paskui, palikę
saugoti ritinį valstybės sekretoriaus
Elišamos kambaryje, jie nuėjo pas
karalių į [rūmų] kiemą ir visa tai pranešė
karaliui.
21 Tada karalius pasiuntė Jehudį
atnešti ritinį, ir šis atnešė jį iš valstybės
sekretoriaus Elišamos kambario.
Jehudis jį skaitė klausantis karaliui ir
visiems vyresniesiems, sustojusiems
aplink karalių. 22 Karalius sėdėjo
žiemos namuose devintąjį mėnesį, ir
žarijų puodo ugnis[5] žėravo ties juo.
23 Kai tik Jehudis perskaitydavo tris ar
keturias skiltis, karalius[6] jas nupjaudavo
raštininko peiliu ir numesdavo į ugnį ant
žarijų puodo, kol visas ritinys sudegė
žarijų puodo ugnyje. 24 Tačiau jie
neišsigando ir nesudraskė savo
drabužių—nei karalius, nei kas nors iš jo
pareigūnų, girdėjusių visus šituos
žodžius. 25 Nors ir Elnatanas, Delajas ir
Gemarijas maldavo karalių nedeginti
ritinio, jis jų neklausė. 26 Priešingai,
karalius įsakė karalaičiui Jerachmeeliui,
Azrielio sūnui Serajui ir Abdeelio sūnui
Šelemijui suimti raštininką Baruchą ir
pranašą Jeremiją. Bet VIEŠPATS juos
buvo paslėpęs[7].

1 2 Kar 24, 1; 2 Kron 36, 5–7; Dan 1, 1–2

Bausmės paskelbimas Jehojakimui ir naujas ritinys

27 Karaliui sudeginus ritinį su
žodžiais, kuriuos Baruchas, Jeremijui
diktuojant, buvo parašęs, Jeremijui atėjo
VIEŠPATIES žodis: „Vėl pasiimk kitą
ritinį ir rašyk į jį visus ankstesnius
žodžius, kurie buvo pirmajame ritiny,
kurį sudegino Judo karalius
Jehojakimas. 29 Ir pasakyk apie Judo
karalių Jehojakimą: ‚Taip pasakė
VIEŠPATS: Tu sudeginai šitą ritinį,
sakydamas: „Kodėl jame parašei, kad
Babilono karalius tikrai ateis ir
nusiaubs šitą šalį, išnaikins iš jos žmones
ir gyvulius?“ 30 Todėl taip pasakė
VIEŠPATS apie Judo karalių
Jehojakimą: Jis neturės nė vieno,
sėdinčio Dovydo soste, ir jo lavonas bus
numestas kaitrai per dieną ir šalčiui per
naktį. 31 Aš nubausiu jį, jo palikuonis ir
jo pareigūnus dėl jų kaltės ir užtrauksiu
jiems, Jeruzalės gyventojams ir
judėjams, visą nelaimę, kuria jiems
grasinau, bet apie kurią jie nenorėjo
girdėti‘“.
32 Tada Jeremijas paėmė kitą ritinį
ir jį padavė raštininkui, Nerijo sūnui
Baruchui, o šis, Jeremijui diktuojant,
rašė į jį visus žodžius ritinio, kurį Judo
karalius Jehojakimas buvo sudeginęs.
Be to, prie jų dar buvo pridėta daug
panašių žodžių.

Jeremijas įkalinamas

37 Jehojakimo sūnaus Konijo vietoje
ėmė karaliauti[8] Jošijo sūnus
Šidkijas, kurį Babilono karalius
Nebuchadrešaras buvo paskyręs
karaliumi Judo šalyje. 2 Bet nei jis, nei
jo pareigūnai, nei šalies žmonės neklausė

1 M + Baruchui; ~ G
2 M + iš jo burnos (iš 18 skn.); ~ G
3 Lit. Iš savo burnos
4 GS; ~ M
5 GST
6 Lit. jis

7 G: jie buvo pasislėpę
8 M + kaip karalius; ~ G

VIEŠPATIES žodžių, kuriuos jis kalbėjo
per pranašą Jeremiją.
3 Tačiau karalius Šidkijas siuntė
Šelemijo sūnų Jehukalį ir kunigą
Maasejo sūnų Šefaniją pas pranašą
Jeremiją su prašymu: „Melsk,
meldžiamasis, už mus VIEŠPATĮ, mūsų
Dievą!“ 4 Jeremijas dar ⌜laisvai
vaikščiojo⌝[1] tarp tautiečių, ir jo dar
nebuvo pasodinę į kalėjimą. 5 Tuo tarpu
Faraono kariuomenė buvo išžygiavusi iš
Egipto, ir Jeruzalę apgulę kaldėjai,
išgirdę žinią apie juos[2], atsitraukė nuo
Jeruzalės.
6 Tada pranašui Jeremijui atėjo
VIEŠPATIES žodis: 7 „Taip pasakė
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Taip
sakykite Judo karaliui, jus atsiuntusiam
pas mane manęs paklausti: ‚Štai
Faraono kariuomenė, išžygiavusi jums
padėti, sugrįš į savo šalį, Egiptą, 8 o
kaldėjai vėl ateis, kariaus su šituo
miestu, jį paims ir sudegins‘. 9 Taip
pasakė VIEŠPATS: ‚Neapsigaukite
manydami: „Kaldėjai visiškai
pasitraukia nuo mūsų“, nes jie
nepasitraukia. 10 Net jei jūs
sumuštumėte visą kaldėjų kariuomenę,
kovojančią su jumis, ir iš jų liktų tik
sunkiai sužeisti vyrai, kiekvienas
[gulintis] savo palapinėje, jie keltųsi ir
sudegintų šitą miestą‘“.
11 Kaldėjų kariuomenei
atsitraukus nuo Jeruzalės dėl Faraono
kariuomenės, 12 Jeremijas norėjo išeiti
iš Jeruzalės, kad nueitų į Benjamino šalį
ir ten ⌜dalyvautų nuosavybės padalijime⌝[3]
tarp giminaičių. 13 O kai jis priėjo prie
Benjamino vartų, ten buvo sargybos
viršininkas, vardu Jirijas, Chananijo
sūnaus Šelemijo sūnus. Šis nutvėrė
pranašą Jeremiją, sakydamas: „Tu nori
perbėgti pas kaldėjus!“ 14 Jeremijas
atsakė: „Netiesa! Aš nenoriu perbėgti
pas kaldėjus!“Bet jis[4] jo neklausė.
Jirijas suėmė Jeremiją ir jį nuvedė pas
vyresniuosius. 15 O vyresnieji, supykę
ant Jeremijo, jį nuplakė ir įkalino
sekretoriaus Jehonatano namuose, nes
jie buvo juos pavertę kalėjimu. 16 Taip[5]
Jeremijas pateko į skliautuotas cisternos
patalpas. Ir ten Jeremijas prabuvo daug
dienų.
17 Paskui karalius Šidkijas siuntė
jo ir jį priėmė. Karalius jį slapta
klausinėjo savo rūmuose ir paklausė:
„Ar yra koks žodis iš VIEŠPATIES?“
Jeremijas atsakė: „Yra“, ir pridūrė: „Tu
būsi atiduotas į Babilono karaliaus
rankas“. 18 Paskui Jeremijas tarė
karaliui Šidkijui: „Kuo nusidėjau tau ar
tavo pareigūnams, ar šitai tautai, kad
mane pasodinote į kalėjimą? 19 Ir kur
yra jūsų pranašai, kurie jums pranašavo:
‚Babilono karalius neužpuls jūsų ir šitos
šalies‘? 20 O dabar klausyk,
meldžiamasis, mano valdove karaliau!
Tegul mano maldavimas patenka tavo
akivaizdon: neleisk manęs vėl atgal
nuvesti į sekretoriaus namus, kad ten
nenumirčiau!“ 21 Tada karalius
Šidkijas davė įsakymą, ir jie saugojo
Jeremiją sargybos kieme ir kasdien jam
duodavo duonos paplotį iš kepėjų gatvės,
kol visa duona išsibaigė mieste. Taip
Jeremijas pasiliko sargybos kieme.

1 2 Kar 24, 17; 2 Kron 36, 10

Jeremiją įmeta į cisterną

38 Bet Matano sūnus Šefatijas,
Paščhūro sūnus Gedalijas,
Šelemijo sūnus Jukalis ir Malkijo sūnus
Paščhūras girdėjo žodžius, kuriuos
Jeremijas kalbėjo visiems žmonėms:
2 „Taip pasakė VIEŠPATS: ‚Kas
pasiliks šitame mieste, mirs nuo kalavijo,
bado ar maro, o kas išeis pas kaldėjus,
laimės savo gyvybę kaip grobį ir išliks
gyvas‘“. 3 „Taip pasakė VIEŠPATS:
‚Šitas miestas tikrai bus atiduotas į
Babilono karaliaus kariuomenės rankas,
ir tas jį paims‘“. 4 Tada vyresnieji sakė
karaliui: „Meldžiamasis , šitas vyras,
turi būti mirtim nubaustas, nes jis,
kalbėdamas šitokius žodžius, ⌜atima
drąsą⌝[6]. Juk šitas vyras siekia ne gerovės
šitai tautai, bet nelaimės!“ 5 Karalius
Šidkijas atsakė: „Štai jis jūsų ⌜rankose,

1 Lit. įeidavo ir išeidavo
2 T.y. egiptiečius
3 Arba: gautų nuosavybės dalį
4 T.y. Jirijas

5 G Sym.; M: Nes
6 Lit. silpnina [kareivių] rankas

nes karalius nieko neįstengia prieš jus⌝[1]“.
6 Tada jie nutvėrė Jeremiją ir jį įmetė į
karalaičio Malkijo cisterną, buvusią
sargybos kieme. Jie nuleido Jeremiją
virvėmis. Cisternoje nebuvo vandens,
tik dumblas. Taigi Jeremijas nuklimpo į
dumblą.

Ebed-Melechas ištraukia Jeremiją iš dumblėtos cisternos

7 O kai kušietis Ebed-Melechas,
eunuchas, kuris tarnavo karaliaus
rūmuose, išgirdo, kad Jeremiją buvo
įmetę į cisterną—tuo metu karalius
sėdėjo Benjamino vartuose,—8 Ebed-
Melechas išėjo iš karaliaus rūmų ir
kalbėjo karaliui, sakydamas: 9 „Mano
valdove karaliau! Šitie vyrai piktai
pasielgė visu tuo, ką jie padarė pranašui
Jeremijui, kurį jie įmetė į cisterną. Ten,
kur jis yra, turės mirti nuo bado, nes
nebėra duonos mieste“. 10 Tada
karalius įsakė kušiečiui Ebed-Melechui:
„Paimk su savim iš čia tris[2] vyrus ir
iškelk pranašą Jeremiją iš cisternos, jam
dar nemirus!“ 11 Tada Ebed-Melechas,
paėmęs su savim vyrus, įėjo į karaliaus
rūmus, į ⌜sandėlio drabužinę⌝[3], iš ten
paėmė nudėvėtų ir suplyšusių drabužių
skudurus ir juos virvėmis nuleido
Jeremijui į cisterną. 12 Ir kušietis Ebed-
Melechas tarė Jeremijui: „Pakišk,
meldžiamasis, nudėvėtų ir suplyšusių
drabužių skudurus po savo pažastimis
kaip pakišalą virvėms!“ Ir Jeremijas taip
padarė. 13 Tada jie virvėmis traukė
Jeremiją ir jį iškėlė iš cisternos. Ir
Jeremijas pasiliko sargybos kieme.

Paskutinis Jeremijo pokalbis su Šidkiju

14 Paskui karalius Šidkijas siuntė
pranašo Jeremijo ir jį atvesdino pas save
prie trečiosios VIEŠPATIES namų
angos. Ir karalius tarė Jeremijui: „Aš
noriu tave kai ko paklausti. Nieko
neslėpk nuo manęs!“ 15 Tada Jeremijas
tarė Šidkijui: „Jei tau pasakysiu, tu
tikrai mane nužudysi? O jei tau patarsiu,
neklausysi manęs“. 16 Tada karalius
Šidkijas slapta prisiekė Jeremijui: „Kaip
gyvas VIEŠPATS, kuris mums dovanojo
šitą gyvybę, tavęs nenužudysiu ir
neatiduosiu į rankas šitų vyrų, kurie
ieško tavo gyvybės!“ 17 Tada Jeremijas
tarė Šidkijui: „Taip pasakė VIEŠPATS,
kariuomenių Dievas, Izraelio Dievas:
‚Jei ⌜savo valia pasiduosi⌝[4] Babilono
karaliaus kunigaikščiams, išliksi gyvas
ir šitas miestas nebus sudegintas. Tu
išliksi gyvas su savo namiškiais. 18 Bet
jei nepasiduosi Babilono karaliaus
kunigaikščiams, šitas miestas bus
atiduotas į kaldėjų rankas. Tie sudegins
jį, o tu neištrūksi iš jų rankų“. 19 Tada
karalius Šidkijas tarė Jeremijui: „Aš
bijau judėjų, perbėgusių pas kaldėjus.
Tie galėtų mane atiduoti į jų rankas, ir
jie žiauriai pasielgtų su manim“. 20 Bet
Jeremijas atsakė: „Neatiduos. Klausyk,
meldžiamasis, VIEŠPATIES balso, to, ką
aš tau kalbu, kad tau gerai klotųsi ir
liktum gyvas! 21 Bet jei tu nesutiksi
pasiduoti, VIEŠPATS man parodė tokį
regėjimą: štai visos moterys, likusios
Judo karaliaus rūmuose, buvo išvedamos
pas Babilono karaliaus kunigaikščius, ir
jos sakė:

‚Tave suvedžiojo ir apgalėjo
tavo „bičiuliai“!
Tavo kojoms įklimpus į dumblą,
jie atsitraukė‘.

23 Visas tavo žmonas ir tavo sūnus išves
pas kaldėjus, ir tu pats neištrūksi iš jų
rankų, bet sugautas būsi atiduotas į
Babilono karaliau rankas, ir šitas
miestas ⌜bus sudegintas⌝[5]“.
24 Tada Šidkijas tarė Jeremijui:
„Tegul niekas nežino apie šitą pokalbį,
kitaip turėsi mirti! 25 O jei vyresnieji
sužinos, kad aš kalbėjaus su tavim, ateis
pas tave ir tau sakys: ‚Pasakyk mums,
meldžiamasis, ką kalbėjai karaliui ⌜ir ką
tau kalbėjo karalius⌝[6]; neslėpk nuo mūsų,
kitaip tave nužudysime‘, 26 jiems
atsakyk: ‚Aš maldavau karalių, kad jis
nesiųstų manęs atgal į Jehonatano
namus ten mirti‘“. 27 Iš tikrųjų visi
vyresnieji atėjo pas Jeremiją ir jį
klausinėjo. Bet jis jiems atsakė visai
taip, kaip karalius buvo įsakęs. Tad jie

---

1 G: rankose“, nes karalius neįstengė jiems pasipriešinti.
2 1 M; M: trisdešimt [vyrų]
3 Rk.; M: [kambarį]po sandėliu
4 Lit. eite išeisi pas
5 G; M: [šitą miestą] tu sudeginsi
6 Pgl. S atkelta iš sakinio galo.

liovėsi kalbėję su juo, nes šiaip niekas
nebuvo pokalbio nugirdęs. 28 Ir
Jeremijas pasiliko sargybos kieme iki tos
dienos, kai Jeruzalė buvo paimta.[1]

28 Ezek 33, 21

Jeruzalės paėmimas

39 Judo karaliaus Šidkijo devintai-
siais metais, dešimtąjį mėnesį,
Babilono karalius Nebuchadreşaras
atžygiavo su visa savo kariuomene prieš
Jeruzalę ir ją apgulė.
2 Vienuoliktaisiais Šidkijo metais,
ketvirtąjį mėnesį, devintąją mėnesio
dieną buvo pralaužtas miesto mūras.
3 Kai Jeruzalė buvo paimta, visi
Babilono karaliaus kunigaikščiai įėjo ir
susėdo Viduriniuose vartuose: Nergal-
Sareşeris, ˹Sinmagiro kunigaikštis,
rabmagas, ir Nebušaz-Banas, rabsaris˺[2],
bei visi kiti Babilono karaliaus
kunigaikščiai.
4 Kai Judo karalius Šidkijas ir
visi kareiviai tai[3] pamatė, jie pabėgo. Jie
išėjo iš miesto nakčia karaliaus sodo
keliu pro vartus tarp abiejų sienų ir ėjo[4]
Arabos linkui. 5 Bet kaldėjų
kariuomenė juos vijosi ir pasivijo
Jericho stepėse. Jie jį suėmė ir nuvedė
pas Babilono karalių Nebuchadreşarą į
Chamato šalies Riblą , o šis padarė jam
teismą: 6 Babilono karalius nužudė
Šidkijo sūnus Ribloje jo akyse. Babilono
karalius nužudė ir visus Judo
kilminguosius. 7 Paskui jis apakino
Šidkiją ir jį sukaustė žalvarinėmis
grandinėmis, kad jį nuvestų į Babiloną.
8 Tuo tarpu kaldėjai sudegino karaliaus
rūmus, ˹VIEŠPATIES namus ir gyventojų
namus˺[5] ir nugriovė Jeruzalės sienas.
9 Pagaliau Nebuzaradanas, ˹karaliaus
asmeninės sargybos viršininkas˺[6],
ištrėmė į Babiloną likutį tautiečių,
išlikusių mieste, perbėgėlius, kurie buvo
perbėgę pas jį, ir amatininkų[7] likutį.
10 Tik dalį neturtingų tautiečių, kurie
nieko neturėjo, Nebuzaradanas,
asmeninės sargybos viršininkas, paliko
Judo šalyje ir ˹tuo pačiu metu˺[8] davė
vynuogynų ir laukų[9].
11 Babilono karalius
Nebuchadreşaras buvo davęs asmeninės
sargybos viršininkui Nebuzaradanui tokį
įsakymą dėl Jeremijo: 12 „Paimk jį ir
ypatingai rūpinkis juo! Ir nedaryk jam
nieko pikta, bet pasielk su juo taip, kaip
jis tau kalbės!“ 13 Taigi asmeninės
sargybos viršininkas Nebuzaradanas,
rabsaris Nebušaz-Banas, rabmagas
Nergal-Sareşeris ir visi Babilono
karaliaus didžiūnai[10] 14 siuntė Jeremijo,
jį atvesdino iš sargybos kiemo ir perdavė
Šafano sūnaus Achikamo sūnui
Gedalijui, kad šis jam leistų ˹laisvai
vaikščioti˺[11]. Taip Jeremijas pasiliko
tarp tautiečių.

Vilties žodis Ebed-Melechui

15 Jeremijui, kai jis buvo suimtas
sargybos kieme, atėjo VIEŠPATIES
žodis: 16 „Eik ir sakyk kušiečiui Ebed-
Melechui: ,Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Štai aš
įvykdysiu savo žodžius apie šitą miestą
[jo] nelaimei, o ne gerovei, ir tą dieną jie
išsipildys tau matant. 17 Bet tą dieną
tave išgelbėsiu,—sako VIEŠPATS,—ir
nebūsi atiduotas į rankas vyrų, kurių tu
bijai. 18 Nes tikrai tave išvaduosiu, ir
nekrisi nuo kalavijo, bet laimėsi savo
gyvybę kaip grobį, nes pasitikėjai
manim,— sako VIEŠPATS“‘.

Nebuzaradanas išlaisvina Jeremiją

40 Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš
VIEŠPATIES po to, kai asmeninės

---

1 M + kai Jeruzalė buvo paimta. Tie žodžiai nukelti į 39,3. ~ GS

2 Rk.; M: Samgar-Nebu, Sekimo kunigaikštis, rabsaris, Nergal-Sareşeris, rabmagas. „Rabmagas“ ir „rabsaris“ yra aukšto rango karaliaus pareigūnų titulai.

3 Rk.; t.y. spragą; M: juos

4 Rk., plg. 52,7; M: išėjo

5 Rk., plg. 52,13, S; M: ir tautiečių namus

6 Lit. vyriausias kepėjas (arba: mėsininkas). Pirmykštis titulas pasilieka, nors jo funkcija pasikeičia.

7 Rk., plg. 52,15; M pakartoja: išlikusių tautiečių

8 Pž. tą dieną

9 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.

10 M + siuntė

11 Rk. Lit. išeiti ir įeiti; M: išeiti namo

sargybos viršininkas Nebuzaradanas jį
paleido iš Ramos, kai jį surado[1]
sukaustytą antrankiais tarp visų
Jeruzalės ir Judo belaisvių, tremiamų į
Babiloną. 2 Asmens sargybos
viršininkas, paėmęs Jeremiją, jam tarė:
„VIEŠPATS, tavo Dievas, grasino tokia
nelaime šitai vietai, 3 ir VIEŠPATS [ją]
atvedė ir įvykdė, kaip buvo grasinęs, nes
nusidėjote VIEŠPAČIUI ir neklausėte jo
balso. Tad tas dalykas turėjo jums
atsitikti. 4 O dabar štai aš šiandien tave
išlaisvinu iš antrankių, esančių ant tavo
rankų. Jei tau atrodo gera eiti su manim
į Babiloną, eik, ir aš ypatingai
rūpinsiuos tavim. Bet jei tau atrodo
negera eiti su manim į Babiloną, neik!
Žiūrėk! Visa šalis ties tavim. Kur tau
atrodo[2] tinkama eiti, ten eik. 5 ⌜Jei tau
atrodo gera pasilikti, grįžk⌝[3] pas Šafano
sūnaus Achikamo sūnų Gedaliją, kurį
Babilono karalius paskyrė valdytoju
Judo miestams[4], ir pasilik su juo tarp
tautiečių, arba eik, kur tik tau atrodo
tinkama eiti". Asmens sargybos
viršininkas jam davė paviržio bei garbės
dovaną ir jį paleido. 6 Tada Jeremijas
nuėjo pas Achikamo sūnų Gedaliją į
Mišpą ir pasiliko su juo tarp tautiečių,
išlikusių šalyje.

Gedalijas paskiriamas valdytoju

7 Kai visi kariuomenės vadai,
kurie buvo lauke su savo vyrais, išgirdo,
kad Babilono karalius buvo paskyręs
Achikamo sūnų Gedaliją šalies valdytoju
ir jam pavedęs prižiūrėti vyrus, moteris
ir vaikus bei dalį šalies beturčių, kurie
nebuvo ištremti į Babiloną, 8 jie atėjo
pas Gedaliją į Mišpą: Netanijo sūnus
Išmaelis, Kareacho sūnūs Jochananas ir
Jonatanas, Tanchumeto sūnus Serajas,
netofiečio Efajo[5] sūnūs, maacho sūnus
Jezanijas—jie patys ir jų vyrai. 9 Šafano
sūnaus Achikamo sūnus Gedalijas jiems
ir jų vyrams prisiekė, sakydamas:
„Nebijokite ⌜tarnauti kaldėjams⌝[6],
pasilikite šalyje ir tarnaukite Babilono
karaliui, ir jums seksis! 10 Aš pats štai
lieku Mišpoje [jums] atstovauti pas
kaldėjus, kurie atvyksta pas mus, o jūs
suvalykite vyną, vasaros vaisius ir aliejų
ir supilkite į savo indus, ir pasilikite
savo miestuose, kuriuos būsite užėmę!"
11 Taip pat visi judėjai, kurie apsistojo
Moabe, pas Amoniečius, Edome ar šiaip
kurioje nors šalyje, išgirdo, kad Babilono
karalius buvo palikęs Judui likutį ir kad
buvo paskyręs jo valdytoju Šafano
sūnaus Achikamo sūnų Gedaliją.
12 Tada visi judėjai grįžo iš visų vietų, į
kurias jie buvo išsklaidyti, ir atėjo į Judo
šalį, pas Gedaliją į Mišpą. Ir jie suvalė
labai gausų vyno ir vasaros vaisių derlių.

7–9 2 Kar 25, 22–24

Gedalijo nužudymas

13 Kareacho sūnus Jochananas ir
visi kariuomenės vadai, buvusieji lauke,
atėjo pas Gedaliją į Mišpą 14 ir jį
paklausė: „Ar tikrai žinai, kad
amoniečių karalius Baalis atsiuntė
Netanijo sūnų Išmaelį tau atimti
gyvybės?" Bet Achikamo sūnus Gedalijas
jais netikėjo. 15 Tada Kareacho sunus
Jochananas slapta tarė Gedalijui
Mišpoje: „Leisk man, meldžiamasis,
niekam nežinant, nueiti ir užmušti
Netanijo sūnų Išmaelį. Kodėl jis turėtų
tau atimti gyvybę ir visi judėjai,
susirinkę aplink tave, [vėl] turėtų būti
išsklaidyti ir Judo likutis žūti?" 16 Bet
Achikamo sūnus Gedalijas sakė
Kareacho sūnui Jochananui: „Tau
nevalia tai daryti, nes netiesa, ką tu
kalbi apie Išmaelį!"

41 Septintąjį mėnesį Elišamos sūnaus
Netanijo sūnus Išmaelis, kuris
buvo karališkos kilmės[7], su dešimtim
vyrų atėjo pas Achikamo sūnų Gedaliją į
Mišpą. Jiems ten Mišpoje drauge
bevalgant, 2 Netanijo sūnus Išmaelis
pakilo su dešimtim vyrų, esančių su juo,
ir kalaviju nudobė Šafano sūnaus
Achikamo sūnų Gedaliją. Taip jis
nužudė tą, kurį Babilono karalius buvo
paskyręs šalies valdytoju. 3 Išmaelis
išžudė visus judėjus, esančius su juo, ⌜su

---

1 Lit. paėmė (t.y. ieškojo ir suradęs paėmė iš tremiamųjų būrio)
2 M + gera ir; nukelta į 5 skn. pradžią
3 Rk.
4 G: šaliai
5 Q; K: Ofajo
6 M; G: kaldėjų valdininkų
7 M + dtgr.: ir iš karaliaus didžiūnų; ~ G ir 2 Kar.25,25

Gedaliju⌜1, Mišpoje ir kaldėjus kareivius,
kuriuos ten rado.

1–3 2 Kar 25, 25

Keliaujančių maldininkų išžudymas

4 Kitą dieną po to, kai Gedalijas
buvo nužudytas ir dar niekas to nežinojo,
5 atėjo vyrai iš Šechemo, Šilo ir
Samarijos — aštuoniasdešimt vyrų
nuskustomis barzdomis, sudraskytais
drabužiais ir suraižyta oda, nešinų
javienių aukomis ir smilkalais, kad juos
nuneštų į VIEŠPATIES namus.
6 Netanijo sūnus Išmaelis išėjo iš
Mišpos jų pasitikti. Jis ėjo vis
verkdamas. Juos sutikęs, jis jiems tarė:
„Užeikite pas Achikamo sūnų Gedaliją!“
7 O kai jie buvo atėję į miesto vidurį,
Netanijo sūnus Išmaelis juos išžudė ir
[sumetė] į cisterną[2]—jis ir vyrai, kurie
buvo su juo. 8 Tačiau tarp jų atsirado
dešimt vyrų, kurie sakė Išmaeliui:
„Nežudyk mūsų, nes mes turime lauke
paslėptų išteklių: kviečių, miežių,
aliejaus ir medaus!“ Tada jis liovėsi ir jų
nenužudė ⌜drauge su jų
bendrakeleiviais⌝3. 9 *O cisterna, į kurią*
Išmaelis sumetė visus lavonus vyrų,
kuriuos jis išžudė, buvo ⌜didelė cisterna⌝4.
Ji buvo ta, kurią karalius Asa buvo
įtaisęs apsiginti nuo Izraelio karaliaus
Bašos. Netanijo sūnus Išmaelis ją
pripildė nužudytųjų. 10 Paskui Išmaelis
nusivedė nelaisvėn visą Mišpoje buvusių
tautiečių likutį ir karalaites[5], kurias
asmens sargybos viršininkas
Nebuzaradanas buvo pavedęs Achikamo
sūnaus Gedalijo globai. Netanijo sūnus
Išmaelis juos nusivedė ir žygiavo,
norėdamas pereiti pas Amoniečius.

Jochananas vejasi žudiką ir nutaria bėgti į Egiptą

11 O kai Kareacho sūnus
Jochananas ir visi su juo esantys
kariuomenės vadai išgirdo apie visą
piktą darbą, kurį Netanijo sūnus
Išmaelis buvo padaręs, 12 jie paėmė
visus vyrus ir ėjo kovoti su Netanijo
sūnumi Išmaeliu. Jie jį užtiko prie
Didžiojo tvenkinio, esančio Gibeone.
13 Visi su Išmaeliu esantys tautiečiai,
pamatę Kareacho sūnų Jochananą ir
visus su juo esančius kariuomenės vadus,
apsidžiaugė. 14 Visi tautiečiai, kuriuos
Išmaelis buvo nusivedęs nelaisvėn iš
Mišpos, pasuko atgal ir sugrįžo[6] pas
Kareacho sūnų Jochananą. 15 O
Netanijo sūnus Išmaelis su aštuoniais
vyrais paspruko nuo Jochanano ir nuėjo
pas Amoniečius.

16 Tada Kareacho sūnus
Jochananas ir visi su juo esantys
kariuomenės vadai paėmė visą tautiečių
likutį, kurį ⌜Netanijo sūnus Išmaelis
buvo nusivedęs iš Mišpos nelaisvėn⌝7 po
to, kai jis nužudė Achikamo sūnų
Gedaliją: kareivius, moteris, vaikus ir
eunuchus, kuriuos jis[8] sugrąžino iš
Gibeono. 17 Jie ėjo ir sustojo pasilsėti
Kimhamo viešbutyje, esančiame prie
Betliejaus. Jų tikslas buvo toliau eiti į
Egiptą 18 dėl kaldėjų, nes jie bijojo jų
dėl to, kad Netanijo sūnus Išmaelis buvo
nužudęs Achikamo sūnų Gedaliją, kurį
Babilono karalius buvo paskyręs šalies
valdytoju.

Bėga į Egiptą, neklausydami Jeremijo įspėjimo

42 Tada visi kariuomenės vadai, ypač
Kareacho sūnus Jochananas ir
Hošajo sūnus Azarijas[9], ir visi žmonės
nuo mažiausio iki didžiausio priėjo 2 ir
sakė pranašui Jeremijui: „Tegul mūsų
maldavimas, meldžiamasis, patenka tavo
akivaizdon: Melskis už mus
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, už visą šitą
likutį,—nes mūsų tėra išlikę maža iš
daugelio, kaip tavo paties akys mus
mato,—3 kad VIEŠPATS, tavo Dievas,
mums parodytų kelią, kuriuo turime eiti,
ir ką turime daryti“. 4 Pranašas
Jeremijas jiems tarė: „Gerai[10]! Štai aš
melsiuos VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui, kaip

1 ~ G
2 G; M: cisternos vidurį
3 Lit. tarp jų bendrakeleivių
4 G; M: per Gedalijo ranką
5 M + ir visus Mišpos tautiečius; ~ G
6 G; M + ir ėjo
7 Rk.; M: jis buvo atgavęs iš Netanijo sūnaus Išmaelio, iš Mišpos
8 T.y. Jochananas
9 G; 43,2; M: Jezanijas
10 Lit. Girdėjau!

reikalaujate, ir visa, ką VIEŠPATS jums[1]
atsakys, jums pasakysiu, nieko jums
nenutylėsiu". 5 Tada jie sakė Jeremijui:
„VIEŠPATS tebūnie tikras ir patikimas
liudytojas prieš mus, jei nesielgsime
pagal kiekvieną nurodymą, su kuriuo
VIEŠPATS, tavo Dievas, tave atsiųs pas
mus! 6 Ar tai būtų gera ar pikta,
klausysime balso VIEŠPATIES, savo
Dievo, pas kurį mes tave siunčiame, kad
mums gerai klotųsi, kadangi klausysime
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso".
7 Dešimčiai dienų praslinkus,
VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui.
8 Tada jis pasišaukė Kareacho sūnų
Jochananą, visus su juo esančius
kariuomenės vadus bei visus žmones nuo
mažiausio iki didžiausio 9 ir jiems tarė:
„Taip pasakė VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, pas kurį mane siuntėte jam
pateikti jūsų maldavimo: 10 ‚Jei tik
pasiliksite šitoje šalyje, aš jus statysiu, o
ne ardysiu, jus sodinsiu, o ne rausiu, nes
man gaila nelaimės, kurią jums padariau.
11 Nebijokite Babilono karaliaus, kurio
jūs bijote. Nebijokite jo,—sako
VIEŠPATS,—nes aš esu su jumis, kad
jums padėčiau ir jus išgelbėčiau iš jo
rankų! 12 Aš jums išrūpinsiu
pasigailėjimą, ir jis pasigailės jūsų ir leis
jums sugrįžti į jūsų žemę. 13 Bet jei jūs,
neklausydami VIEŠPATIES, savo Dievo,
balso, sakysite: ‚Nepasiliksime šitoje
šalyje', 14 galvodami: ‚Ne! Verčiau
eisime į Egipto šalį, kur nematysime
karo, negirdėsime rago garso ir
nealksime duonos, ir ten gyvensime',—
15 tai dabar dėl šito, Judo likuti,
klausyk VIEŠPATIES žodžio! Taip
pasakė VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‚Jei
jūs tikrai ryžtatės eiti į Egiptą ir nueisite
ten įsikurti, 16 tai kalavijas, kurio jūs
bijote, pasieks jus ten Egipto šalyje ir
badas, dėl kurio jus ima rūpestis, seks jus
įkandin ten į Egiptą, ir ten mirsite.
17 Tikrai visi vyrai, kurie pasiryžo eiti į
Egiptą, kad ten įsikurtų, mirs nuo
kalavijo, bado ir maro, ir nė vienas iš jų
neišliks gyvas ir neištrūks iš nelaimės,
kurią aš jiems užtrauksiu. 18 Nes taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: ‚Kaip mano ⌜įnirtusi rūstybė⌝[2]
išsiliejo ant Jeruzalės gyventojų, taip
mano įniršis išsilies ant jūsų, jei eisite į
Egiptą. Jūs tapsite prakeikimo,
pasibaisėjimo, keiksmo ir apjuokos
dalyku ir nebematysite šitos vietos'".[3]
19 VIEŠPATS kalbėjo jums, Judo
likuti: „Neikite į Egiptą!" Gerai
įsidėmėkite, nes šiandien jus įspėjau!
20 Juk ⌜padarėte klaidą⌝[4] savo gyvybės
kaina, kai jūs mane siuntėte pas
VIEŠPATĮ, savo Dievą, sakydami:
‚Melskis už mus VIEŠPAČIUI, mūsų
Dievui, ir viską mums pranešk taip, kaip
VIEŠPATS, mūsų Dievas, pasakys, ir mes
vykdysime'. 21 Aš jums šiandien
pranešiau, bet jūs neklausėte
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, nieko iš
to, ką jis mane siuntė jums [pranešti].
22 Taigi dabar gerai žinokite, kad
mirsite nuo kalavijo, bado ir maro
vietoje, į kurią panorėjote eiti, kad ten
įsikurtumėte".

43 Jeremijui baigus kalbėti visiems
žmonėms visus VIEŠPATIES, jų
Dievo, žodžius, su kuriais VIEŠPATS, jų
Dievas, jį siuntė pas juos,—visus šituos
žodžius,—2 Hošajo sūnus Azarijas,
Kareacho sūnus Jochananas bei visi
įžūlūs ⌜ir užsispyrę⌝[5] vyrai sakė Jeremijui:
„Tu meluoji! Ne VIEŠPATS, mūsų
Dievas, tave siuntė, sakydamas: ‚Neikite
į Egiptą ten įsikurti', 3 bet Nerijo sūnus
Baruchas kursto tave prieš mus,
norėdamas mus atiduoti į kaldėjų
rankas, kad tie mus nužudytų ar mus
ištremtų į Babiloną".
4 ⌜Bet Kareacho sūnus
Jochananas, visi kariuomenės vadai ir
visi žmonės nepaklausė VIEŠPATIES
paliepimo likti Judo šalyje. 5 Kareacho
sūnus Jochananas ir visi kariuomenės
vadai paėmė visą Judo likutį, sugrįžusį iš
visų tautų, tarp kurių jie buvo
išsklaidyti, įsikurti Judo šalyje,—
6 vyrus, moteris, vaikus, karalaites ir
visus asmenis, kuriuos asmens sargybos
viršininkas Nebuzaradanas buvo palikęs

1 ~G

2 Lit. rūstybė ir įniršis

3 42,19-22 pradžioje turbūt ėjo po 43,1-3,ir 42,19 prasidėjo sakiniu: Bet Jeremijas jiems tarė

4 Arba: suklaidinote [žmones]

5 Rk.; M: sakantys

pas Šafano sūnaus Achikamo sūnų
Gedaliją, taip pat pranašą Jeremiją ir
Nerijo sūnų Baruchą— 7 ir jie įėjo į
Egipto šalį, nes nepaklausė
VIEŠPATIES paliepimo, ir nuėjo ligi
Tachpancheso.

5–7 2 Kar 25, 26

Pranašystė apie Nebuchadreșaro žygį prieš Egiptą

8 Tachpanchese Jeremijui atėjo
VIEŠPATIES žodis: 9 „Pasiimk į ranką
didelių akmenų ir, vyrams judėjams
matant, juos paslėpk ⌜molio grindiny,
plytų terasoje⌝[1], esančioje Faraono rūmų
prieangyje, Tachpanchese, 10 ir jiems
tark: ‚Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Štai aš
pasiųsiu ir atvesiu Babilono karalių
Nebuchadreșarą, savo tarną. ⌜Jis
pastatys savo⌝[2] sostą ant šitų akmenų,
kuriuos paslėpiau[3], ir išskleis ant jų savo
baldakimą. 11 Jis ateis ir sumuš Egipto
šalį: kas skirtas mirčiai, atiteks mirčiai;
kas tremčiai—tremčiai, ir kas
kalavijui—kalavijui. 12 ⌜Jis padegs⌝[4]
Egipto dievų šventyklas, juos[5] sudegins
ar nusineš. Jis nuutinės[6] Egipto šalį,
kaip piemuo nuutinėja savo drabužį, ir iš
ten išeis nekliudomas. 13 Jis sudaužys
Egipto šalyje esančio Heliopolio
obeliskus ir sudegins Egipto dievų
šventyklas'".

Jeremijo paskutinė pranašystė Egipte

44 Žodis, kuris atėjo Jeremijui [ir buvo
skirtas] visiems judėjams, gy-
venantiems Egipto šalyje—tiems, kurie
gyveno Migdole, Tachpanchese, Nofe ir
Patroso šalyje: 2 „Taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: Jūs patys patyrėte visą nelaimę,
kurią užtraukiau Jeruzalei ir visiems
Judo miestams. Štai jie šiandien tėra
griuvėsiai, ir niekas juose nebegyvena
3 dėl jų nedorybės, kurią jie darė man
įpykinti, eidami aukoti ir tarnauti
kitiems dievams, kurių nepažino nei jie,
nei jūs, nei jūsų protėviai. 4 Nors aš
nepailstamai siunčiau pas juos visus
savo tarnus pranašus, sakydamas:
‚Nedarykite gi šito pasibjaurėtino
dalyko, kurio nekenčiu!', 5 tačiau jie
neklausė ir nepalenkė savo ausies, kad
nusigręžtų nuo savo nedorybės ir
neaukotų kitiems dievams. 6 Todėl
mano ⌜įnirtusi rūstybė⌝[7] išsiliejo ir
užsidegė prieš Judo miestus ir prieš
Jeruzalės gatves, ir jie virto griuvėsiais,
dykuma, kokie šiandien yra. 7 O dabar
taip pasakė VIEŠPATS, kariuomenių
Dievas, Izraelio Dievas: Kodėl jūs patys
sau darote tokią didelę piktenybę, kad
sau išnaikinate iš Judo vyrą ir moterį,
vaiką ir žinduklį, ir nebepaliekate sau
likučio, 8 mane pykindami savo rankų
darbais, aukodami kitiems dievams
Egipto šalyje, į kurią jūs atėjote ten
įsikurti, kad paruoštumėte sau pražūtį ir
kad taptumėte keiksmažodžiu ir
pajuokos dalyku tarp visų žemės tautų?
9 Ar pamiršote savo tėvų nedorybes,
Judo karalių nedorybes ir ⌜jų žmonų⌝[8]
nedorybes, taip pat savo nedorybes ir
jūsų žmonų nedorybes, padarytas Judo
šalyje ir Jeruzalės gatvėse? 10 Iki šios
dienos jie neatgailavo, nebijojo ir
nesilaikė mano įstatymo bei mano
nuostatų, kuriuos pateikiau jums ir jūsų
protėviams. 11 Todėl taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: Štai aš ⌜pasiryžau užleisti jums
nelaimę⌝[9] ir sunaikinti visą Judą. 12 Aš
pagriebsiu likutį judėjų, kurie pasiryžo
ateiti į Egipto šalį, kad ten įsikurtų, ir jie
visi žus Egipto šalyje. Jie kris nuo
kalavijo ir žus nuo bado. Nuo mažiausio
iki didžiausio jie žus nuo kalavijo ir bado
ir taps prakeikimo, pasibaisėjimo,
keiksmo ir pajuokos dalyku. 13 Aš taip
nubausiu Egipto šalyje gyvenančius,
kaip nubaudžiau Jeruzalę: kalaviju,
badu ir maru. 14 Niekas iš likusių
judėjų, atėjusių įsikurti[10] Egipto šalyje,

1 ~ G
2 GS; M: Aš pastatysiu jo
3 per pranašą Jeremiją
4 GSV; M: Aš padegsiu
5 T.y. dievų atvaizdus
6 T.y. visiškai apiplėš
7 Lit. įširdis ir rūstybė
8 Rk.; M: jo (t.y. atskiro karaliaus) žmonų; G: jūsų vyresniųjų
9 Lit. atgręžiau savo veidą prieš jus nelaimei
10 M + ten; ~ G

neišsigelbės ir neišliks gyvas, kad galėtų
sugrįžti į Judo šalį, į kurią jie ilgisi
sugrįžti ir ten gyventi. Bet jie nesugrįš,
išskyrus kai kuriuos pabėgėlius".
15 Tada visi vyrai, kurie žinojo,
kad jų žmonos degino aukas kitiems
dievams, ir visos moterys, kurios [ten]
stovėjo,—didžiulė minia—ir visi
tautiečiai, gyvenantys Egipto šalyje ir[1]
Patrose, atsakė: 16 „Mes neklausysime
žodžio, kurį mums kalbėjai VIEŠPATIES
vardu! 17 Verčiau mes kruopščiai
darysime viską, ⸢ką esame pasižadėję⸣[2],
degindami aukas Dangaus karalienei[3] ir
jai liedami liejamąsias aukas, kaip
darėme mes ir mūsų protėviai, mūsų
karaliai ir mūsų vyresnieji Judo
miestuose ir Jeruzalės gatvėse. Tada mes
buvome pasisotinę duonos, mums gerai
klojosi ir nepatyrėme nelaimės. 18 Bet
nuo tada, kai liovėmės deginę aukas
Dangaus karalienei ir jai lieję
liejamąsias aukas, mes visko pristigome
ir žuvome nuo kalavijo ir bado". 19 ⸢O
moterys sakė⸣[4]: „Kai mes deginome
aukas Dangaus karalienei ir jai liejome
liejamąsias aukas, argi be savo vyrų
pritarimo jai kepėme ją atvaizduojančius
pyragaičius ir jai liejome liejamąsias
aukas?"
20 Tada Jeremijas tarė visiems
žmonėms, vyrams ir moterims, visiems
žmonėms, kurie jam buvo taip atsakę:
21 „Argi ne aukas, kurias deginote Judo
miestuose ir Jeruzalės gatvėse—jūs ir
jūsų protėviai, jūsų karaliai, jūsų
vyresnieji ir šalies liaudis—[argi ne] jas
VIEŠPATS atsiminė ir ar ne jos jam
atėjo į mintį? 22 VIEŠPATS nebegalėjo
pakęsti jūsų darbų piktybės, bjaurių
darbų, kuriuos darėte. Tad jūsų šalis
virto griuvėsių vieta, pasibaisėjimo
dalyku ir keiksmažodžiu, negyvenama,
kokia ji yra šiandien. 23 Kadangi jūs
deginote aukas ir nusidėjote
VIEŠPAČIUI, neklausėte VIEŠPATIES
balso ir neielgėte pagal jo įstatymą, jo
nuostatus ir jo įspėjimus, todėl jus ištiko
šita nelaimė, kaip yra šiandien".

24 Jeremijas toliau sakė ⸢visiems
žmonėms ir⸣[5] visoms moterims: „Klau-
sykite VIEŠPATIES žodžio[6]! 25 Taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: ‚Jūs moterys! Jūs kalbėjote savo
burna ir įvykdėte savo rankomis, ką
sakėte: „Mes kruopščiai ištesėsime savo
padarytus įžadus deginti aukas Dangaus
karalienei ir jai lieti liejamąsias aukas."
Tesėte tesėkite savo įžadus ir vykdyte
vykdykite, ką pažadėjote! 26 Šiuo atveju
klausykite VIEŠPATIES žodžio, visi
judėjai, gyvenantys Egipto šalyje: Štai
aš prisiekiu savo didžiuoju vardu,—
pasakė VIEŠPATS:—mano vardas
nebeturi būti minimas visoje Egipto
šalyje burna bet kokio judėjo, sakančio:
„Kaip gyvas Viešpats Jahvė!" 27 Štai aš
budžiu prie jų nelaimei, o ne gerovei.
Visi judėjai, esantys Egipto šalyje, turės
žūti nuo kalavijo ir bado, kol bus
sunaikinti. 28 Tiesa, tie, kurie ištrūks
nuo kalavijo, mažas būrys, sugrįš iš
Egipto šalies į Judo šalį. Tada visas
likutis judėjų, atvykusių į Egipto šalį ten
įsikurti, žinos, kieno žodis tveria—mano
ar jų. 29 Ir tai bus jums ženklas,—sako
VIEŠPATS,—kad aš jus nubausiu šitoje
vietoje, idant žinotumėte, jog mano jums
nelaimę pranešantys žodžiai tikrai įvyks:
30 Taip pasakė VIEŠPATS: Štai aš
atiduosiu Faraoną Chofrą, Egipto
karalių, į jo priešų rankas, į rankas tų,
kurie ieško jo gyvybės, kaip atidaviau
Judo karalių Şidkiją į rankas Babilono
karaliaus Nebuchadreşaro, jo priešo,
kuris ieškojo jo gyvybės'".

30 2 Kar 25, 1–7

Įspėjimo ir paguodos žodis Baruchui

45 Žodis, kurį pranašas Jeremijas
kalbėjo Nerijo sūnui Baruchui,
kai šis ketvirtaisiais Jošijo sūnaus
Jehojakimo, Judo karaliaus, metais,
Jeremijui diktuojant, parašė į knygą

---

1 S; ~ M
2 Lit. kas yra išėję iš mūsų burnos
3 T.y. deivei Astartei (plg. 7,18)
4 G^L S; ~ M

5 Greičiausia, vėlesnis intarpas iš 20 skn.
6 M + iš 26 skn.: visi Egipto šalyje gyvenantys judėjai; ~ G

šituos žodžius: 2 „Taip pasakė
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie tave,
Baruchai: 3 Kadangi[1] sakei: ‚Vargas
man! VIEŠPATS pridėjo sielvarto prie
mano skausmo; pavargau dejuodamas ir
neradau atilsio‘, 4 [2]taip pasakė
VIEŠPATS: ‚Žiūrėk! Ką aš pastačiau, tą
nugriausiu, ir ką aš pasodinau, tą
išrausiu[3]. 5 O tu geidi sau didelių
dalykų? Negeisk! Nes štai aš atvesiu
nelaimę visai žmonijai, —sako
VIEŠPATS,— bet tau aš duosiu gyvybę
kaip grobį, kur tik nueisi!‘“

1 2 Kar 24, 1; 2 Kron 36, 5–7 Dan 1, 1–2

PRANAŠYTĖS APIE TAUTAS (46, 1—51, 64)

46 Kas atėjo pranašui Jeremijui kaip VIEŠPATIES žodis apie tautas:

Mūšis prie Karkemišo

2 Apie Egiptą:
Apie Faraono Necho, Egipto karaliaus, kariuomenę, kuri buvo prie Eufrato upės Karkemiše, kurią Babilono karalius Nebuchadreşaras sumušė ketvirtaisiais Jošijo sūnaus Jehojakimo, Judo karaliaus, metais:

3 „Paruoškite mažąjį ir didįjį skydą
ir traukite į mūšį!
4 Pažabokite arklius
ir sėskite ⌜ant žirgų⌝[4]!
Ir rikiuokitės su šalmais,
⌜šveiskite ietis⌝[5],
apsivilkite šarvais!
5 Kodėl[6] jie išsigandę,
traukiasi atgal!
Jų karžygiai išvaikyti,
ir jie galvotrūkčiais bėga,
nežiūrėdami atgal.
Visur[7] panika,—
sako VIEŠPATS.—
6 Negali pabėgti greitasis,
negali išsigelbėti karžygys.
Šiaurėje ant Eufrato[8] kranto
jie suklupo ir krito!
7 Kas yra tas, kuris pakyla kaip Nilas,
kurio vandenys atbanguoja kaip upės?
8 Tai Egiptas, kuris pakyla kaip Nilas
ir [kurio] vandenys atbanguoja kaip upės.
Ir jis sako: ‚Aš pakilęs apsemsiu žemę,
sunaikinsiu miestus ir jų gyventojus!‘
9 ⌜Lėkite pirmyn⌝[9], žirgai,
padūkusiai riedėkite vežimai!
Ištraukite[10], karžygiai,
Kuše ir Pute, jūs skydanešiai,
ir ludai lankininkai!
10 Bet ta diena yra Viešpaties, ⌜Jahvės,
keršto diena atsikeršyti jo priešams.
Kalavijas rys, kol pasisotins,
kol prisigers jų kraujo,
nes Viešpats, kariuomenių Jahvė, aukoja aukas
šiaurės šalyje prie Eufrato upės.

11 Nukilk į Gileadą ir parsinešk balzamo,
o mergaite, dukterie Egipte!
Veltui tu vartoji daug vaistų,
nesulauksi pagijimo!
12 Tautos išgirdo apie tavo negarbę,
ir tavo aimanavimo prisipildė žemė,
nes karžygys suklupo ant karžygio,
jie abu krito drauge“.

Pranašystė apie Nebuchadreşaro įsibrovimą į Egiptą

13 Žodis, kurį VIEŠPATS kalbėjo pranašui Jeremijui apie tai, kad Babilono karalius Nebuchadreşaras atžygiuosiąs Egipto šalies sumušti:
14 „Praneškite[11] Migdole

1 G
2 M + taip turi jam tarti
3 M + tai yra visą šalį; ~ G
4 Arba: raiteliai
5 Arba rk.: traukite ietis iš makščių
6 M + mačiau; ~ G
7 Lit. Iš kiekvienos pusės
8 G; M + upės
9 Arba: Stokitės piestu
10 G; M: Ir teištraukia
11 G; M + Egipte ir skelbkite

ir skelbkite Nofe[1],
sakykite: ‚Užimk pozicijas ir
būk pasiruošęs,
nes kalavijas jau surijo tavo
kaimynus!‘
15 Kodėl parblokštas tavo
galiūnas?
Jis neišstovėjo, nes
VIEŠPATS jį parstūmė.
16 Didysis Rahabas[2] susvyravo ir
krito!
. . . .
Jie sakė vienas kitam[3]:
‚Kelkitės ir grįžkime pas
savo tautiečius,
į savo gimtąją šalį
šalin nuo prispaudėjo
kalavijo!‘
17 Vadinkite Faraoną, Egipto
karalių,
‚pagyrų puodu,
pražiopsojusiu progą‘!
18 Kaip aš gyvas,—sako Karalius,
kurio vardas kariuomenių
VIEŠPATS,—
[viršijantis] kaip Taboras tarp
kalnų
ir kaip Karmelis prie jūros
jis[4] ateina!
19 Susidėk reikmenų tremčiai,
tu gyventoja, dukterie
Egipte,
nes Nofas taps dykuma,
bus nusiaubtas,
negyvenamas!

20 Graži telyčia Egiptas;
aklys[5] iš žiemių ją apninka.
21 Taip pat jo samdiniai jo gretose
yra kaip nupenėti veršiai.
Juk ir jie atsisuko,
pabėgo drauge, nesilaikė,
kai jų žuvimo diena jiems atėjo,
jų bausmės metas.
22 Jo[6] balsas kaip šnypščiančios[7]
gyvatės,
kai jie[8] atžygiuoja su jėga
ir kirviais jį užpuola
kaip medžių kirtėjai.
23 Jie iškirto jo mišką,—sako
VIEŠPATS,—
nors jis neįžengiamas,
nes jų gausiau nei skėrių
ir be skaičiaus.
24 Duktė Egiptas sugėdinama,
atiduodama į Žiemių tautos
rankas“.

13 Jer 43, 10–13

Egiptas nužeminamas, Izraelis išlaisvinamas

25 Kariuomenių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, pasakė: „Štai aš
nubausiu Nojo[9] Amoną[10], Egiptą, jo
dievus ir karalius, Faraoną ir tuos, kurie
juo pasitiki, 26 ir juos atiduosiu į rankas
tų, kurie ieško jų gyvybės: į Babilono
karaliaus Nebuchadresaro ir jo
valdininkų rankas. O vėliau jis bus
apgyventas, kaip seniau“,—sako
VIEŠPATS.

27 „O tu, mano tarne Jokūbe,
nebijok,
neišsigąsk, Izraeli,
nes štai aš tave išgelbėsiu iš
tolumos
ir tavo palikuonis iš jų
nelaisvės šalies!
Tada Jokūbas vėl[11] ramiai
gyvens,
bus saugus ir niekieno
negąsdinamas.
28 Tu nebijok, mano tarne
Jokūbe,—
sako VIEŠPATS,—nes aš
esu su tavim,
nes darau galą visoms tautoms,
po kurias tave išsklaidžiau,
bet tau nepadarysiu galo.

1 G; M + Tachpanchese
2 Rahabas—mitinis Egipto vardas.
3 Rk.; M: Jis padarė daug svyruojančių, taip pat krito vienas ant kito, ir jie sakė
4 T.y. priešas
5 Arba: uodas
6 T.y. Egipto
7 G; M: šliaužiančios
8 T.y. Egipto priešai
9 T.y. Tebų
10 T.y. vyriausiąjį egiptiečių dievą, kurio garbinimo centras buvo Karnako šventykla Tebuose; M + Faraoną
11 Arba: sugrįš ir

Tik nuplaksiu tave, kaip pridera,
tačiau jokiu būdu nepaliksiu tavęs nenubaudęs!“

2–26 Jez 19, 1–25; Ezek 29, 1—32, 32 27–28 Jer 30, 10–11

Apie filistinus

47 ⌜Kas atėjo pranašui Jeremijui kaip VIEŠPATIES žodis apie filistinus, Faraonui dar nesumušus Gazos⌝[1].
2 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Štai vandenys pakyla iš šiaurės
ir virsta plūstančiu srautu,
ir jie užtvindo žemę ir tai, ko ji pilna,
miestus ir jų gyventojus.
Žmonės rėkia , ir klykia
visi šalies gyventojai
3 dėl jo eržilų kanopų trenksmo,
dėl jo vežimų bildesio, jo tekinių dardesio.
Tėvai nebeatsisuka į sūnus
dėl suglebusių rankų[2],
4 dėl dienos, kuri atėjo
visiems filistinams sunaikinti,
Tyrui ir Sidonui atkirsti
kiekvieną išlikusį padėjėją,
nes VIEŠPATS sunaikina filistinus,
Kaftoro salos likutį.
5 Gaza plikai nusiskutusi galvą,
nutilęs Aškelonas.
⌜Jų stiprybės⌝[3] likuti,
iki kol raižysi sau odą?“—
6 „O, VIEŠPATIES kalavijau,
iki kol nerimsi?
Įlįsk į savo makštį,
susilaikyk ir nejudėk!“
7 Kaip jis[4] gali nurimti,
jei VIEŠPATS jam davė įsakymą?
Prieš Aškeloną ir prieš pajūrį—
jis ten jį pasiuntė.

1–7 Jez 14, 29–31; Ezek 25, 15–17; Joel 3, 4–8; Am 1, 6–8; Sef 2, 4–7; Zach 9, 5–7

Apie Moabą

48 Apie Moabą.
Taip pasakė kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio Dievas:
„Vargas Nebui, nes jis nusiaubtas!
[5]Paimtas Kirjataimas.
Sugėdinta ir sutriuškinta tvirtovė.
2 Nebėra Moabo šlovės.
Chešbone sumanė jam nelaimę:
‚Ateikite! Sunaikinkime jį,
kad jis nebebūtų tauta!
Madmena, ir tu nutilsi;
tau įkandin seka kalavijas!
3 Klausykis! Šauksmas iš Choronaimo:
‚Sunaikinimas ir baisus žlugimas!‘
4 ‚Sutriuškintas Moabas!‘
⌜Jie skleidžia šauksmą iki Soaro⌝[6].
5 Taip, Luchito įkalne
jie verkdami lipa ⌜į jį⌝[7].
Taip, nuokalnėje į Choronaimą
jie girdi žlugimo šauksmą.
6 ‚Bėkite, gelbėkitės!
Būkite kaip kadagys[8] dykumoje!‘
7 Kadangi pasitikėjai ⌜savo tvirtovėmis⌝[9],
tai ir tu būsi paimtas,
ir Kemošas turės išeiti tremtin,
jo kunigai ir kunigaikščiai drauge.
8 Naikintojas ateis į kiekvieną miestą,
ir joks miestas neišsigelbės.
Pražus slėnys,
ir bus sunaikintas plokščiakalnis,—
[10]pasakė VIEŠPATS.—
9 ⌜Padėkite antkapį⌝[11] Moabui,
nes jis bus visiškai sunaikintas.
Jo miestai pavirs dykuma;
nebus gyventojų juose.

---

1 M; G: Apie filistinus
2 T.y. tėvai, baimės paraližuoti, užuot gelbėję savo vaikus, juos palieka
3 G: Anakų; M: Jų slėnio
4 GSV; M: tu

5 M+ iš 1b: Sugėdintas
6 G; M: Jo mažutėliai daro šauksmą girdimą.
7 Rk., plg. Jez 15,5; M + dtgr.: Verksmas
8 M; G: laukinis asilas
9 G; M: savo darbais ir savo turtais
10 M + dtgr.: ką (arba: kaip)
11 G, plg. 2 Kar 23,17; arba: Apiberkite druska Moabą (plg. Ts 9,45)

10 Prakeiktas, kas aplaidžiai dirba
VIEŠPATIES darbą,
ir prakeiktas, kas sulaiko
savo kalaviją nuo kraujo
[praliejimo]!

11 Moabas gyveno be rūpesčio nuo
pat savo jaunystės
ir gulėjo ramus ant savo
mielių.
Jis nebuvo perpiltas iš indo į
indą
ir neturėjo eiti tremtin.
Todėl jame išliko jo skonis
ir jo kvapas nepasikeitė.
12 Todėl štai ateina dienos,—
sako VIEŠPATS,—
kai aš siųsiu jam pylėjų,
kurie jį perpils.
Jie ištuštins jo indus
ir sudaužys jo[1] ąsočius.
13 Tada Moabas bus nusivylęs
Kemošu, kaip Izraelio namai buvo
nusivylę Bėt-Eliu, kuriuo jie pasitikėjo.
14 Kaip jūs galite sakyti: ‚Mes
karžygiai,
narsūs kareiviai‘?
15 ⸢Moabo naikintojas atžygiavo
prieš jį⸣[2],
o jo rinktiniai jaunuoliai
nuėjo žemyn, kad būtų
papjauti.[3]
16 Artėja Moabo žuvimas,
ir jo nelaimė labai skuba.
17 Reiškite jam užuojautą, visi jo
kaimynai
ir visi, kurie žinote jo vardą!
Sakykite: ‚Kaip sulūžo stipri
lazda,
puikus skeptras!‘

18 Nulipk iš garbingos vietos ir
sėskis ⸢į mėšlą⸣[4],
Dibono gyventoja!
Nes Moabo naikintojas
atžygiavo prieš tave,
sunaikino tavo tvirtoves.
19 Atsistok pakelėje ir žvalgykis,
Aroerio gyventoja!
Klausk pabėgėlį ir ištrūkusiąją,
sakyk: ‚Kas atsitiko?‘
20 Moabas sugėdintas, nes
sutriuškintas.
Klykite ir šaukite,
skelbkite Arnone:
Moabas sunaikintas!“
21 Teismas atėjo plokščiakalnio
šaliai: Cholonui, Jahșai, Mėfaatui,
22 Dibonui, Nebui, Bėt-Diblataimui,
23 Kirjataimui, Bėt-Gamului, Bėt-
Meonui, 24 Kerijotui, Bosrai ir visiems
Moabo šalies miestams, tolimiesiems ir
artimiesiems.
25 „Nukirstas Moabo ragas
ir jo dilbis sutriuškintas“,—
⸢sako VIEŠPATS⸣[5].
26 Nugirdykite jį, nes jis didžiavosi prieš
VIEŠPATĮ, kad Moabas apsivemtų ir
kad jis ir pats taptų pajuokos dalyku!
27 Argi Izraelis tau nebuvo pajuokos
dalykas? Argi jis buvo užtiktas tarp
vagių, kad, kada tik kalbėjai apie jį,
kratei galvą?
28 „Palikite miestus ir gyvenkite
uolose,
Moabo gyventojai!
Ir būkite kaip karvelis, kuris
suka lizdą
prarajos žiočių sienose!“

29 Mes girdėjome apie Moabo
puikybę—
jis labai išdidus,—
apie jo didystę, puikybę,
išdidumą
ir jo širdies pasididžiavimą.
30 „Aš žinau,—sako VIEŠPATS,—
jo pasipūtimą
ir kad jo pagyrūniška kalba
netiesa.
Neteisinga, ką jie daro“.
31 Todėl aš vaitoju dėl Moabo,
raudu viso Moabo,
dejuoju dėl Kir-Chereso
vyrų.
32 Verkiu tavęs labiau negu
Jazerio,
Sibmos vynmedi!
Tavo vešlios atžalos nusidriekė
iki jūros,

1 G; M: jų
2 Rk., plg. 48,18b; M: Moabas sunaikintas, ir jis atžygiavo į jo miestus
3 M + iš 46,18: Sako Karalius, kurio vardas kariuomenių VIEŠPATS; ~ G
4 Rk., plg. S; M: ant išdžiūvusios žemės (?)
5 ~ G

pasiekė Jazerį[1].
Tavo vasaros vaisius ir tavo vynuogiavimą
užpuolė naikintojas.
33 Linksmybė ir džiūgavimas atimti
iš[2] Moabo šalies.
Ir ⌜vynas pradingo⌝[3] iš spaustuvų.
Nebemindo [vynuogių] mindytojas.
Rykavimas nebėra krykštavimas[4].

34 Chešbono[5] ir[6] Elealės šauksmas
nueina iki Jahaso. Jie[7] skleidžia savo
balsą nuo Soaro iki Choronaimo ir[8]
Eglat-Šelišijos. Juk ir Nimrimo
vandenys pavirsta dykuma. 35 „Aš
padarysiu Moabui,—sako VIEŠPATS,—
kad niekas nebegalės ⌜nešti deginamųjų
aukų į⌝[9] alką ir [jas] deginti savo dievui“.
36 Todėl mano širdis kaip fleita[10]
dejuoja dėl Moabo, ir mano širdis kaip
fleita dejuoja dėl Kir-Chereso žmonių,
nes žuvo tai, ką jis buvo susitaupęs.
37 Tikrai kiekviena galva plikai
nuskusta ir kiekviena barzda apkirpta;
visos rankos suraižytos ir ant strėnų
ašutinė. 38 „Ant visų Moabo stogų ir jo
[miestų] aikštėse vien tik rauda, nes aš
sukūliau Moabą kaip indą, kurio niekas
nebenori“,—sako VIEŠPATS.
39 Kaip jis sutriuškintas![11] Kaip
Moabas susigėdęs atsuko nugarą! Taip
Moabas tapo pajuokos ir siaubą
keliančiu dalyku visiems savo
kaimynams.
40 Nes taip pasakė VIEŠPATS:
„⌜Štai kaip erelis jis puola žemyn
ir išskečia savo sparnus ant Moabo!⌝[12]
41 Paimami miestai
ir tvirtovės nukariaujamos.
⌜Ir Moabo karžygių širdis tą dieną taps
kaip gimdančios moters širdis⌝[13].
42 Taip Moabas sunaikinamas kaip tauta,
nes jis didžiavosi prieš VIEŠPATĮ.

43 Išgąstis, duobė ir spąstai
tau, Moabo gyventojau!—
sako VIEŠPATS.—
44 Kas pabėgs nuo išgąsčio,
įpuls į duobę,
kas išlips iš duobės,
bus spąstais sugautas.
Juk aš tai[14] užtrauksiu ant Moabo
jų bausmės metais“,—sako VIEŠPATS.
45 Chešbono paunksnėje sustojo
jėgų netekę pabėgėliai.
Tačiau ugnis išsiveržė iš Chešbono,
liepsna iš ⌜Sichono namų⌝[15].
Ji surijo Moabo smilkinius
ir triukšmadarių viršugalvį.
46 Vargas tau, Moabe!
⌜Tu žuvai⌝[16], Kemošo tauta,
nes vedami nelaisvėn tavo sūnūs
ir tavo dukterys tremtin!
47 Bet paskui aš atkursiu Moabą“,—sako VIEŠPATS.
Iki čia teismo sprendimas Moabui.

1–47 Jez 15, 1—16, 14; 25, 10–12; Ezek 25, 8–11; Am 2, 1–3; Sef 2, 8–11

Prieš Amoną

49 Apie Amoniečius.
Taip pasakė VIEŠPATS:
„Argi Izraelis neturi sūnų,

1 2 Mss, plg. G ir Jez 16,8; M: Jazerio jūrą
2 G; M : iš sodų ir
3 Rk.; M: aš leidau vynui pradingti
4 T.y. girdimas rykavimas yra ne džiūgaujančių vynuogių mindžiotojų, bet naikinančių priešo kareivių šauksmas
5 Rk.; M: Nuo Chešbono
6 Rk., plg. Jez 15,4; M: iki
7 T.y. moabiečiai
8 G
9 Rk.; G: lipti į
10 Lit. fleitos
11 M + iš 20 skn.: klykite
12 M + iš 49,22; ~ G
13 M + iš 49,22; ~ G
14 GS; M: ant jo
15 3 Mss; M: tarp Sichono
16 1 MsTheodSV, Sk. 21,29; M: Žuvo

arba ar jis neturi įpėdinio?
Kodėl Milkomas[1] pasisavino Gadą
ir jo tauta apsigyveno jo[2] miestuose?
2 Todėl štai ateina dienos,—
sako VIEŠPATS,—
kai aš duosiu Amoniečių Rabai išgirsti
kovos šauksmą,
ir ji pavirs apleista griuvėsių krūva,
o jos aplinkiniai miestai bus sudeginti.
Tada Izraelis atims nuosavybę tiems, kurie jam atėmė ją,
pasakė VIEŠPATS.—
3 Klyk, Chešbone, nes ⌜atkilo naikintojas⌝[3]!
Šaukite, Rabos dukterys!
Apsijuoskite ašutinėmis, raudokite
ir šen ir ten lakstykite
⌜susiraižiusios odą⌝[4]!
Nes Milkomas[5] eina tremtin
drauge su *savo* kunigais ir kunigaikščiais.
4 Ko tu giries ⌜savo senkančia stprybe⌝[6],
⌜dukterie, kuri jauties saugi⌝[7],
kuri pasitiki savo ištekliais,
⌜kuri sakai⌝[8],
'Kas užpuls mane?'
5 Štai aš užleisiu tau siaubą
iš visų pusių,—
sako Viešpats, kariuomenių Jahvė,—
ir jūs išsisklaidysite kiekvienas sau,
ir niekas nebesutelks pabėgėlių.
6 Tačiau paskui aš atsteigsiu Amoniečius",—
sako VIEŠPATS.

1–6 Ezek 29, 28–32; 25, 1–7; Am 1, 13–15; Sef 2, 8–11

Prieš Edomą

7 Apie Edomą.
Taip pasakė kariuomenių VIEŠPATS:
„Argi nebėra išminties Tėmane?
Dingo patartis gudriesiems?
Pagedo jų išmintis?
8 Bėkite, grężkitės atgal!
Nusėskite kur giliai[9],
Dedano gyventojai!
Nes užleidau ant jo Esavo žūtį,
jo bausmės metą.
9 Jei vynuogių rinkėjai ateis pas tave,
ar jie nepaliks parankų?
Jei vagys naktį,
jie pasiplėš tik tiek, kiek jiems reikės.
10 Bet aš pats nunuoginau Esavą,
atidengiau jo slėpynes,
ir jis negalės pasislėpti.
Sunaikinami jo palikuonys, jo giminaičiai
ir jo kaimynai, ir nebėra sakančio[10]:
11 'Palik savo našlaičius, aš juos išlaikysiu,
ir tavo našlės gali pasitikėti manim!'"
12 Nes taip pasakė VIEŠPATS: „Žiūrėk!
Jei tie, kurie neprivalėjo gerti taurės,
turi ją gerti, ar tu turėtum likti visai
nenubaustas? Tu neliksi nenubaustas,
bet turėsi gerti! 13 Nes aš prisiekiau
savimi,—sako VIEŠPATS:—Bosra turi
tapti pasibaisėjimo, pajuokos dalyku,
apleista vieta ir keiksmažodžiu, o visi jos
miestai turi pavirsti amžinais
griuvėsiais!"
14 Išgirdau žinią iš VIEŠPATIES,
kad pasiuntinys siųstas tautoms:
„Susirinkite ir ateikite prieš jį[11],
ir kilkite į kovą!"

1 GSV; M: jų karalius
2 T.y. Gado
3 Rk., plg. 48,18; M: Ajis sunaikintas
4 Rk., plg. 48,37; M: tarp avių gardų
5 T.y. Amoniečių dievas, kuris čia atstovauja savo tautai
6 Arba rk.: savo slėniu
7 Rk.; M: atsimetėle dukterie
8 Įtrp. su kkr. Mss GSV; ~ M

9 Turbūt kreipiamasi į Dedano karavanus, keliaujančius į Edomo aukštumą, grįžti ir pasilikti žemose vietose.
10 Sym G[L] ; M: jo
11 T.y. Edomą

15 Nes štai aš darau tave mažą
tarp tautų,
paniekintą tarp žmonių.
16 Tavo puikybė[1] apgavo tave,
tavo širdies išdidumas—
[tave,] gyvenantį uolų plyšiuose,
aprėpusį kalvos aukštumą.
Nors susisuksi lizdą aukštai
kaip erelis,
iš ten nutrauksiu tave
žemyn,—sako
VIEŠPATS.—
17 Taip Edomas taps pasibaisėtinu
reginiu. Kiekvienas, kuris praeis pro jį,
baisėsis ir švilpaus dėl visų jį ištikusių
smūgių. 18 Kaip tada, kai Sodoma bei
Gomora ir jos kaimyniniai miestai buvo
sugriauti,—pasakė VIEŠPATS,—ten
niekas negyvens ir joks žmogus jame
neapsistos.

19 Štai kaip liūtas užeina
iš Jordano tankynės į
ganyklą prie nuolat
tekančio vandens,
taip[2] aš staiga nuvysiu ⌜jo
žindulius⌝[3]
ir išskirsiu ⌜jo rinktinius
avinus⌝[4].
Nes kas man lygus ir kas drįstų
mane traukti tieson?
Ir koks ganytojas galėtų
atsilaikyti prieš mane?“
20 Todėl išgirskite VIEŠPATIES
nutarimą,
kurį jis padarė prieš Edomą,
ir jo sumanymus, kuriuos jis
sugalvojo
prieš Temano gyventojus:
„Tikrai juos nuvilks šalin, [net]
mažiausias avis;
tikrai jų pačių ganykla
baisėsis jų [likimo].
21 Nuo jų kritimo trenksmo
sudrebės žemė;
jų[5] šauksmas bus girdimas
[net] prie Nendrių
jūros[6].
22 Štai jis pakyla kaip erelis ir
sminga žemyn,
ir išskečia savo sparnus ant
Bosros.
Ir Edomo karžygių širdis bus tą
dieną
kaip gimdančios moters
širdis“.

7–22 Jez 34, 5–17; 63, 1–6; Ezek 25, 12–14; 35, 1–15; Am 1, 11–12; Ob 1–14; Mal 1, 2–5 18 Pr 19, 24–25

Prieš Damaską

23 Apie Damaską.
„Chamatas ir Arpadas sumišę,
nes jie išgirdo blogą žinią.
⌜Nesitveria jų širdis iš
rūpesčio⌝[7],
negali nusiraminti.
24 Damaskas neteko drąsos,
pasileido bėgti,
jį apėmė panika.
⌜Suspaudimas ir skausmai jį
suėmė kaip
gimdančiąją⌝[8].
25 Koks [žmonių][9] paliktas garsus
miestas,
džiaugsminga vietovė!
26 Taigi jo jaunuoliai kris jo
aikštėse
ir visi kareiviai žus tą
dieną,—
sako kariuomenių
VIEŠPATS.—
27 Ir aš pridėsiu ugnį prie
Damasko sienų,
ir ji surys Ben-Hadado
tvirtoves“.

23–27 Jez 17, 1–3; Am 1, 3–5; Zach 9, 1

Prieš arabų kiltis

28 Apie Kėdarą ir Chasoro vadus,
kuriuos sumušė Babilono karalius
Nebuchadresaras.
Taip pasakė VIEŠPATS:
„Kelkitės, traukite aukštyn
prieš Kėdarą
ir nusiaubkite rytiečius!

1 T.y. didžiavimasis tavo kalnų tvirtovių neprieinamumu. Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
2 Rk.; M: tikrai
3 Rk.; M: juos prieš jį
4 Rk.; M: Ir kas yra išrinktas [,kurį] galėčiau paskirti jam valdyti?
5 S; ~ M
6 M + garsas apie tai; ~ G ir 50,46
7 Rk.; M: Jie svyruoja; prie jūros susirūpinimas
8 ~ G
9 M + skaitytojo pstb.: ne

29 Jie[1] paims jų palapines ir jų
bandas,
jų palapinių apdangalus ir
visus jų reikmenis.
Jie nusives jų kupranugarius
ir jiems šauks: ‚Siaubas
aplinkui!'
30 Bėkite, skubiai sprukite,
nusėskite kur giliai,
Chaşoro gyventojai!—sako
VIEŠPATS.—
Nes Babilono karalius
Nebuchadreşaras
padarė prieš jus nutarimą
ir sugalvojo prieš jus
sumanymą:
31 ‚Kelkitės, traukite aukštyn
prieš nerūpestingą
tautą,
kuri saugiai gyvena[2],
kuri neturi nei vartų, nei
skląsčių,
kuri gyvena vieniša!
32 Jų kupranugariai turi tapti
grobiu
ir jų galvijų daugybė—
išplėša!'
Aš išbarstysiu juos į visus
vėjus—
tuos, kurių smilkiniai
apkarpyti,
ir iš visų pusių atvesiu jiems
nelaimę,—
sako VIEŠPATS.—
33 Ir Chaşoras turi tapti šakalų
buveine,
amžina dykuma,
kur niekas negyvena
ir kur joks žmogus
neapsistoja".

Prieš Ėlamą

34 Kas atėjo pranašui Jeremijui
kaip VIEŠPATIES žodis apie Ėlamą
Judo karaliaus Şidkijo karaliavimo
pradžioje:
35 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Štai aš sulaužysiu Ėlamo
kilpinį,
jų galybės pagrindinį
ramstį,
36 ir užleisiu ant Ėlamo keturis
vėjus
iš keturių dangaus kraštų.
Juos išbarstysiu į visus tuos vėjus, ir
nebus tautos, į kurią neateis Ėlamo
išsklaidytieji.
37 Aš padarysiu Ėlamą išsigandusį
savo priešų,
tų, kurie ieško jų[3] gyvybės,
ir atvesiu ant jų nelaimę,
savo karštą rūstybę,—sako
VIEŠPATS.—
Ir aš siųsiu paskui juos kalaviją,
iki juos pribaigsiu.
38 Aš pastatysiu savo sostą Ėlame
ir išnaikinsiu iš ten karalių
ir kunigaikščius,—sako
VIEŠPATS.—
39 O paskui aš atkursiu Ėlamą",—sako
VIEŠPATS.

Prieš Babiloną

50 Žodis, kurį VIEŠPATS kalbėjo
apie Babiloną, apie kaldėjų šalį,
per pranašą Jeremiją:
2 „Garsinkite tarp tautų,
skelbkite[4],
nenutylėkite, sakykite:
‚Babilonas paimtas, Bėlis
sugėdintas,
Mardukas panikos apimtas.
Jo stabai sugėdinti,
jo dievaičiai panikos
apimti'[5].
3 Nes atkilo prieš jį tauta iš
šiaurės;
ji pavers jo šalį dykuma,
ir niekas joje nebegyvens,
žmonės ir gyvuliai pabėgs,
nueis.

4 Tomis dienomis ir tuo metu,—
sako VIEŠPATS,—
ateis izraeliai drauge su
judėjais.
Jie eis savo keliu vis verkdami
ir ieškos VIEŠPATIES, savo
Dievo.
5 Jie klausis kelio į Şijoną;
į ten bus atgręžti jų veidai:

1 T.y. babiloniečiai
2 M + sako VIEŠPATS; ~ G

3 T.y. ėlamiečių
4 G; M + iš Jez 13,2: ir iškelkite ženklą,
skelbkite
5 ~ G

‚⌜Ateikite, glauskimės⌝[1] prie VIEŠPATIES
amžinai, nepamirštamai sandorai!‘

6 Prapuolusios avys buvo mano tautiečiai.
Jų piemenys juos paklaidino,
juos nuvedė šalin [nuo ganyklos] į kalnus.
Jie vaikščiojo nuo kalno į kalvą,
pamiršo savo gulyklą.
7 Kas tik sutiko juos, tas rijo juos,
ir jų priešai sakė: ‚Mes nenusikalstame,
nes jie nusidėjo VIEŠPAČIUI,
tikrajai ganyklai ir savo tėvų vilčiai[2]‘.

8 Bėkite iš Babilono,
iš kaldėjų šalies!
Išeikite ir būkite kaip avinai avių priešakyje!
9 Nes štai aš pažadinu ⌜ir atvedu⌝[3] prieš Babiloną
galingų[4] tautų būrį
iš žiemių šalies, ir jos susiformuos prieš jį;
iš ten jį paims.
Jo[5] strėlės kaip taiklaus karžygio,
kuris nepargrįžta tuščiomis rankomis.
10 Taip Kaldėja virs grobiu.
Visi, kurie ją plėš, gaus pakankamai,—sako VIEŠPATS.—
11 Nors džiaugiatės, nors rykaujate
jūs, kurie apiplėšėte mano veldinį,
nors šokinėjate kaip ⌜veršiai žolyne⌝[6]
ir žvengiate kaip eržilai,
12 jūsų motina bus labai sugėdinta,
susilauks negarbės ta, kuri jus pagimdė.
Žiūrėk! Ji taps tautų menkiausia[7]—
dykuma, sausa ir nederlinga.
13 Dėl VIEŠPATIES įtūžio ji liks negyvenama
ir visiškai pavirs tyrais.
Visi, kurie praeis pro Babiloną, baisėsis
ir švilpaus dėl visų jį ištikusių smūgių.
14 Išsirikiuokite aplinkui prieš Babiloną,
visi lankininkai!
Šaukite į jį! Netaupykite strėlių,
⌜nes jis nusidėjo VIEŠPAČIUI⌝[8].
15 Iš visų pusių rėkite jam kovos šauksmą!
Jis jau turi pasiduoti;
virsta jo bastionai[9],
sugriautos jo sienos!
Nes tai VIEŠPATIES kerštas—
atkeršykite jam!
Kaip jis darė, taip jam darykite!
16 Naikinkite iš Babilono sėjėją
ir tą, kuris stveriasi pjautuvo pjūties metu!
Nuo smurtingo kalavijo
kiekvienas tegul grįžiasi į savo tautą
ir kiekvienas tegul bėga į savo tėviškę!

17 Izraelis—nuvyta avis;
liūtai ją nuvijo“.
Pirmasis jį rijo Asirijos karalius, o šitas, paskutinis, Babilono karalius Nebuchadresaras, graužė jo kaulus.
18 Todėl taip pasakė kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Štai aš nubausiu Babilono karalių ir jo šalį, kaip nubaudžiau Asirijos karalių.
19 Bet sugrąžinsiu Izraelį į jo ganyklą,

1 G: Jie ateis ir glausis
2 M + VIEŠPAČIUI; ~ G
3 ~ G
4 ~ G
5 T.y. tautų būrio
6 GV; M: kulianti telyčia
7 Lit. paskutinė (t.y. mažiausiai reikšminga)
8 ~ G
9 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.

kad jis nuganytų Karmelį ir
Bašaną
ir Efraimo kalnuose bei Gileade
pasisotintų.
20 Tomis dienomis ir tuo metu,—
sako VIEŠPATS,—
bus ieškoma Izraelio kaltės,
bet jos nebus,
ir Judo nuodėmių, bet jų neras,
nes atleisiu tiems, kuriems
leisiu išlikti.

21 'Žygiuok į'[1] Merataimo šalį,
žygiuok prieš ją
ir prieš Pekodo gyventojus!
Išžudyk kalaviju ir visiškai
sunaikink[2],—sako
VIEŠPATS,—
ir daryk visai taip, kaip tau
įsakiau!"
22 Karo šauksmas šalyje
ir baisus žlugimas!

23 Kaip sutriuškintas ir
sudaužytas
visos žemės kūjis!
Kokiu pasibaisėjimo dalyku
Babilonas tapo tarp tautų!
24 Tu paspendei sau žabangus ir
buvai pagautas,
Babilone, bet tu to
nežinojai.
Tu buvai užkluptas ir nutvertas,
nes metei iššūkį
VIEŠPAČIUI.

25 VIEŠPATS atidarė savo
ginklinę
ir išnešė savo įniršio
ginklus,
nes 'Viešpats Jahvė turi darbo'[3]
kaldėjų šalyje:
26 „Užpulkite jį iš visų pusių!
Atidarykite jo svirnus,
supilkite jį į[4] krūvas ir visiškai
jį suaikinkite!
Tegul jam nepalieka
likučio!

27 Nudobkite kalaviju visus jo
jaunus bulius!
Tegul jie eina papjovimui!
Vargas jiems, nes atėjo jų diena,
jų bausmės metas!"
28 Klausykis! Pabėgėliai ir
ištrūkėliai
[ateina] iš Babilono šalies
paskelbti Sijonoje
VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
keršto[5].

29 „Pašaukite prieš Babiloną
šaulių!
Visi, kurie įtempiate lanką,
įrenkite prieš jį stovyklas
aplinkui!
Neleiskite niekam ištrūkti!
Atmokėkite jam pagal jo
darbus,
elkitės su juo visai taip,
kaip jis elgėsi!
Nes jis įžūlavo prieš VIEŠPATĮ,
prieš Izraelio Šventąjį.

30 Todėl jo jaunuoliai kris jo
aikštėse
ir visi jo kovotojai žus tą
dieną,—sako
VIEŠPATS.—
31 Štai aš prieš tave, įžūlėli,—
sako Viešpats, kariuomenių
Jahvė,—
nes atėjo tavo diena,
tavo bausmės metas.
32 Įžūlėlis suklups ir kris,
ir nebus nė vieno, kuris jį
pakeltų.
Ir aš užkursiu ugnį jo miestuose,
kad ji surytų jo visą
aplinką".

33 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Prislėgti izraeliai
ir drauge su jais judėjai.
Visi, kurie juos nuvedė į
nelaisvę,
tvirtai juos laiko, nenori jų
paleisti.
34 Bet[6] jų Atpirkėjas stiprus;

---

1 Rk., plg. S; M: Prieš
2 M + dtgr.: paskui juos; ~ GS
3 G; M: tas yra Viešpaties, kariuomenių Jahvės, darbas
4 Rk.; M: kaip; jį, t.y. jo atsargas
5 M + iš 51,11: atkeršijimo už jo šventyklą
6 G

kariuomenių VIEŠPATS jo
vardas.
Jis tikrai taip ves jų bylą,
kad suteiks ramybę žemei,
bet nerimą Babilono
gyventojams“.

35 „Kalavijas [tegul užeina] ant
kaldėjų,—⌜sako
VIEŠPATS⌝[1],—
ir ant Babilono gyventojų,
ant jo *valdininkų ir*
išminčių!
36 Kalavijas ant jo[2] burtininkų,
kad jie pasirodytų
kvaili!
Kalavijas ant jo karžygių,
kad jie persigąstų!
37 Kalavijas ant jo žirgų ir vežimų,
ant visų kareivių samdinių,
esančių jame,
kad jie taptų moterimis!
Kalavijas ant jo lobių, kad juos
išplėštų!
38 Kalavijas ant jo vandenų,
kad jie išdžiūtų!
Nes jis stabų kraštas
ir ⌜beprotiškai įjunkęs į
baisius dievų atvaizdus⌝[3].

39 Todėl [ten] gyvens ⌜dykumų
žvėrys su hienomis⌝[4]
ir jame buvos stručiai.
Jis nebebus gyvenamas per
amžius,
ir niekas neįsikurs jame per
kartų kartas.
40 Kaip tada, kai Dievas sugriovė
Sodomą
bei Gomorą ir jos
kaimyninius miestus,—
sako VIEŠPATS,—
taip niekas ten nebegyvens
ir joks žmogus jame
nebeapsistos“.

41 „Štai ateina tauta iš šiaurės,
galinga tauta,
ir daug karalių sukyla
nuo žemės pakraščių.
42 Jie ginkluoti kilpiniu ir ietim;
jie žiaurūs ir negailestingi.
Jų triukšmas kaip ūžianti jūra,
ir jie joja ant žirgų,
išsirikiavę kaip vyrai į mūšį
prieš tave, dukterie
Babilonija!
43 Kai tik Babilono karalius
išgirdo žinią apie juos,
suglebo jo rankos,
sielvartas jį suėmė,
skausmai kaip
gimdančiąją“.

44 „Štai kaip liūtas užeina
iš Jordano tankynės į
ganyklą prie nuolat
tekančio vandens,
⌜taip aš staiga nuvysiu jo
žindulius
ir išskirsiu jo rinktinius
avinus⌝[5].
Nes kas man lygus ir kas galėtų
mane traukti tieson?
Ir koks ganytojas galėtų
atsilaikyti prieš mane?“
45 Todėl klausykite VIEŠPATIES
nutarimo,
kurį jis padarė prieš
Babiloną,
ir jo sumanymų, kuriuos jis
sugalvojo
prieš kaldėjų šalį:
tikrai juos nuvilks šalin, [net]
mažiausias avis;
tikrai jų pačių ganykla
baisėsis jų [likimo].
46 Nuo šūksmo: ‚Babilonas
paimtas!‘ sudrebės
žemė,
ir šauksmas bus girdimas
tarp tautų“.

8 Apr 18, 4 29 Apr 18, 6 39 Apr 18, 2 40 Pr 19, 24-25

51 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Štai aš pažadinu prieš
Babiloną
ir prieš ‚Mano priešininkų
širdies‘[6] gyventojus
naikinantį vėją
2 ir siunčiu į Babiloną vėtytojų[7],

1 ~G
2 STV; ~M
3 2 Mss GSTV: jie giriasi baisiais dievastabiais
4 Arba: demonai su vampyrais
5 Rk.; žr. 49,19.
6 T.y. Kaldėjos
7 AkvSym V; M: svetimšalių

kad jie jį vėtytų ir išvalytų
jo šalį,
kai jie apsups jį iš visų pusių
nelaimės dieną.
3 Tegul kilpininkas įtempia savo
lanką prieš jį
ir pakyla prieš jį
apsišarvavęs[1]!
Ir nesigailėkite jo jaunuolių,
sunaikinkite visą jo
kariuomenę!
4 Jie kris užmušti kaldėjų šalyje,
perdurti jos gatvėse,
5b nes jų šalis pilna nusikaltimų
Izraelio Šventajam.
5a Tačiau Izraelis ir Judas nėra
našlės,
[paliktos] savo Dievo,
kariuomenių
VIEŠPATIES".

6 Bėkite iš Babilono
ir kiekvienas gelbėkite savo
gyvybę,
kad nežūtumėte jį
baudžiant!
Nes tai VIEŠPATIES keršto
metas.
Jis atmokės jam už tai, ką
jis darė.
7 Babilonas buvo VIEŠPATIES
rankoje auksinė taurė,
nugirdanti visą žemę.
Jo vyno gėrė visos tautos,
todėl jos pakvaito.
8 Staiga krito Babilonas ir
sudužo.
Klykite dėl jo!
Paimkite balzamo jo skausmui!
Gal jis pagis.
9 „Mes norėjome pagydyti
Babiloną, bet jis
nepagydomas.
Palikite jį ir eikime
kiekvienas į savo šalį!
Nes jo teismas pasiekė dangų
ir pakilo iki debesų.

10 VIEŠPATS iškėlė švieson mūsų
teisumą.
Ateikite ir apsakykime
Sijonoje,
ką VIEŠPATS, mūsų
Dievas, padarė!"

11 Aštrinkite strėles,
nusitverkite skydus!
VIEŠPATS pažadino Medų
karaliaus[2] dvasią,
nes jo sumanymas
nukreiptas prieš
Babiloną, kad tą
sunaikintų;
nes tai VIEŠPATIES
kerštas, atkeršijimas už
jo šventyklą.
12 Prie Babilono sienų kelkite
vėliavą,
sustiprinkite sargybą,
išstatykite sargybinius,
paruoškite pasalūnus!
Nes VIEŠPATS ir sumanė, ir
įvykdė tai,
kuo grasino Babilono
gyventojams.
13 Tu, kuris gyveni prie daugybės
vandenų,
turi daug lobių—
atėjo tavo galas,
tavo gyvenimo siūlas
nupjautas!
14 Kariuomenių VIEŠPATS
prisiekė savim:
„Tikrai aš pripildysiu tave
žmonių[3] kaip skėrių,
ir jie sukels prieš tave
pergalės[4] šauksmą".

7 Apr 17, 2-4; 18, 3 9 Apr 18, 5 13 Apr 17, 1

Gyriaus giesmė Dievui

15 Jis yra tas, kuris padarė žemę
savo jėga,
įkūrė pasaulį savo
išmintimi
ir savo išmanymu ištiesė
dangų.

---

1 G[L]T; arba pgl. kkr. Mss Vrs: Tegul [jo] kilpininkas neįtempia savo lanko ir nepakyla apsišarvavęs!...

2 GS; M: karalių
3 T.y. priešo kareivių
4 Lit. vynuogių mindytojų

16 Jam sugriaudus, sušniokščia
vandenys danguose,
ir jis leidžia rūkams pakilti
nuo žemės pakraščių
Jis parūpina lietui žaibų
ir išleidžia vėją iš jo
sandėlių.
17 Kvailas pasirodo kiekvienas
žmogus, be nuovokos,
sugėdintas kiekvienas
auksakalys dėl stabo,
nes jo ⌜nulieti atvaizdai⌝[1]
apgaulė ir nėra juose
dvasios.
18 Jie yra niekas, patyčių vertas
dirbinys.
Jų bausmės metu jie pražus.
19 Ne toks, kaip šitie, yra Jokūbo
Dalis,
nes jis visatos Kūrėjas,
o Izraelis[2] jo nuosava gentis.
Kariuomenių VIEŠPATS jo
vardas!

VIEŠPATIES vėzdas ir jo galas

20 „Vėzdas tu man esi,
kovos ginklas.
Tavim sutrupinu tautas
ir tavim sunaikinu
karalystes.
21 Tavim sutrupinu žirgus ir jų
raitelius,
tavim sutrupinu kovos
vežimus ir jų
važiuotojus.
22 Tavim sutrupinu vyrus ir
moteris,
tavim sutrupinu senelius ir
berniukus,
tavim sutrupinu
jaunikaičius ir
mergaites.
23 Tavim sutrupinu piemenis ir jų
bandas,
tavim sutrupinu ūkininkus
ir jų jungus,
tavim sutrupinu valdytojus
ir valdininkus.

24 Bet aš atsilyginsiu Babilonui
ir visiems Kaldėjos
gyventojams
už visą jų piktą darbą, kurį jie
padarė Sijonoje,
jums matant,—sako
VIEŠPATS.—
25 Štai aš prieš tave, o naikinantis
kalne,
kuris naikinai visą žemę,—
sako VIEŠPATS.—
Aš ištiesiu savo ranką prieš tave
ir nuritinsiu tave nuo uolų,
ir tave padarysiu išdegusiu
kalnu,
26 kad nebeims iš tavęs akmens
kertei,
nei akmens pamatams,
nes pavirsi amžinais
tyrais",—sako
VIEŠPATS.

27 „Iškelkite vėliavą šalyje!
Pūskite ragą tarp tautų!
Paruoškite karui su juo tautas,
sušaukite prieš jį
karalystes:
Araratą, Minį ir Aškenazą!
Paskirkite prieš jį [naujokų]
šaukėją,
atveskite žirgų kaip
šeriuotų skėrių!"
28 Paruoškite karui prieš jį tautas,
Medijos karalių[3],
jos valdytojus ir visus jos
valdininkus
bei visą jo valdomą šalį!
29 Sudreba žemė ir siūbuoja,
nes pildosi Babilonui
VIEŠPATIES
sumanymai
padaryti Babilono šalį
negyvenama dykuma.
30 Babilono karžygiai liovėsi
kovoję;
jie kiūto tvirtovėse.
Išseko jų vyriška jėga;
jie pasidarė kaip moterys.
Padegtos jo buveinės,
sulaužyti jo užkaiščiai.
31 Bėgėjas bėga priešais bėgėją,[4]
pranešėjas priešais
pranešėją,
pranešti Babilono karaliui,

---

1 Rk.; M: nulietas atvaizdas
2 27 Mss G^{L}TV; 10,16; ~ M
3 GS; M: karalius
4 T.y. bėgdami iš visų pakraščių, jie pasitinka vienas kitą prie karaliaus rūmų

kad jo miestas pakraščiuose
nukariautas,
32 brastos paimtos,
pelkių nendrynai sudeginti
ir kareiviai panikos apimti.
33 Nes taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS, Izraelio
Dievas:
„Duktė Babilonija yra kaip
klojimo padas, kai jį
plūkia.
Dar valandėlė, ir ⌈į jį bus
atėjęs derlius[1]“.

Judas skundžiasi dėl Babilono žiaurumo. Dievo atlyginimas Babilonui

34 Suėdė, sudorojo mane Babilono
karalius
Nebuchadreṣaras,
mane padėjo šalin kaip
tuščią indą.
Jis prarijo mane kaip slibinas,
pripildė savo pilvą mano
skanumynų[2],
mane išvarė.
35 „Man padarytas smurtas ir
nusiaubimas[3] teužeina
ant Babilono!“—
tegul sako Ṣijonos
gyventojai[4],
„ir mano kraujas—ant Kaldėjos
gyventojų!“—
tegul sako Jeruzalė.

36 Todėl taip pasakė VIEŠPATS:
„Štai aš vesiu tavo bylą
ir atkeršysiu už tave.
Aš išdžiovinsiu tavo jūrą[5]
ir išsekdinsiu tavo versmes.
37 Ir Babilonas pavirs akmenų
krūvomis,
šakalų buveine,
pasibaisėjimo ir pašvilpos vieta,
kur niekas negyvena.
38 Jie visi drauge kriokia kaip
liūtai,
urzgia kaip liūtukai.
39 Kai jie užsigeis[6], paruošiu jiems
pokylį
ir juos nugirdysiu, kad jie
apsvaigtų[7],
užmigtų amžinu miegu
ir nebepabustų,—sako
VIEŠPATS.—
40 Aš juos nutempsiu kaip ėriukus
papjauti,
kaip avinus su ožiais“.

Babilono likimas

41 Kaip paimtas[8] ir nukariautas
viso pasaulio išgirtasis!
Kaip virto klaikuma
Babilonas tarp tautų!
42 Užtvino jūra ant Babilono;
jis apdengtas jos
šniokščiančių bangų.
43 Jo miestai virto klaikuma,
sausa ir tuščia šalim.
[9]Juose niekas negyvena,
ir per juos joks žmogus
nepereina.

44 „Aš nubausiu Bėlį Babilone
ir ištrauksiu iš jo nasrų, ką
jis prarijo.
Nebeplauks į jį tautos.
Taip pat Babilono siena
sugrius!
45 Išeikite iš jo, mano tauta,
ir gelbėkite kiekvienas savo
gyvybę
nuo VIEŠPATIES karštos
rūstybės!“

46 O kad tik nenusimintų jūsų širdis ir nesibijotumėte gando, girdėsimo šalyje, ir kai vienais metais pasigirs vienas gandas ir paskui, kitais metais, kitas gandas: „Smurtas šalyje! Valdovas prieš valdovą!“

47 „Todėl ateina dienos,
kai aš nubausiu Babilono
stabus.
Visa jo šalis bus sugėdinta,
ir visi jo užmuštieji kris jo
viduje.

1 GST:; M:jai bus atėjks pjūties metas
2 Rk.
3 Rk.; M: kūnas
4 Lit. gyventoja
5 T.y. Eufratą ir jo kanalus
6 Lit. įkais (t.y. labai įsigeis grobio)
7 GSTV; M: linksmintųsi
8 M + Šėšakas (Babilono slapyvardis); ~ G
9 M pakartoja: šalim; ~ GS

48 Džiūgaus dėl Babilono
dangus ir žemė
ir visa, kas yra juose,
kai iš šiaurės jam ateis
naikintojai“,—sako
VIEŠPATS.

48 Apr 18, 20

VIEŠPATIES žinia Babilono tremtiniams

49 „Babilonas turi taip kristi ⸢dėl
Izraelio užmuštųjų⸣[1],
kaip dėl Babilono krito viso
pasaulio užmuštieji!
50 Ištrūkusieji nuo kalavijo,
eikite, nestovėkite!
Atsiminkite iš toli VIEŠPATĮ,
ir Jeruzalė teateina jums į
širdį!“—
51 „*Mes gėdimės, nes patyrėme
pajuoką.*
Gėda apdengė mūsų veidą,
nes svetimieji įsibrovė
į šventąsias VIEŠPATIES
namų vietas“.—
52 „Todėl štai ateina dienos,—
sako VIEŠPATS,—
kai aš bausiu jo stabus
ir visoje jo šalyje dejuos
perdurtieji.

53 Nors Babilonas įliptų į dangų
ir padarytų savo tvirtą
aukštumą neįlipamą,
man pamojus, ateis jo
naikintojai“,—
sako VIEŠPATS.

49 Apr 18, 24

Dievas atlygina Babilonui visišku jo sunaikinimu

54 Klausykis! Šauksmas iš
Babilono
ir trenksmingas griuvimas
iš kaldėjų šalies!
55 Nes VIEŠPATS nusiaubia
Babiloną
ir nutildo jo triukšmingą
klegesį.
Jų bangos ūžia kaip galingi
vandenys,
aidi jų garsus šniokštimas,

56 nes atžygiavo prieš Babiloną
naikintojas.
Bus sugauti jo karžygiai,
sulaužyti jų kilpiniai,
nes VIEŠPATS yra Dievas,
kuris atlygina.
Jis tikrai atmokės!

57 „Aš taip nugirdysiu jo
kunigaikščius ir
išminčius,
jo valdytojus, valdininkus ir
karžygius,
kad jie užmigs amžinu miegu ir
nebepabus“,—
sako Karalius, kurio vardas
kariuomenių
VIEŠPATS.

58 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Babilono plačioji siena
bus nugriauta iki pamatų
ir jo aukštieji vartai
padegti.
Taigi, tautos nusivargina už
nieką
ir nacijos nusikamuoja tik
ugniai“.

Simbolinis pranašo veiksmas prieš Babiloną

59 ⸢Nurodymas, kurį pranašas
Jeremijas davė⸣[2] Machsejo sūnaus Nerijo
sūnui Serajui, kai šis keliavo ⸢su Judo
karalium Şidkiju⸣[3] *į Babiloną*
ketvirtaisiais jo karaliavimo metais.
Serajas buvo ⸢vyriausiasis atilsio vietų
parūpintojas⸣[4]. 60 Jeremijas buvo
užrašęs visą nelaimę, kuri turėjo ateiti
Babilonui, į vieną knygą—visus šituos
žodžius, kurie yra užrašyti apie Babiloną.
61 Jeremijas tarė Serajui: „Kai atvyksi į
Babiloną, žiūrėk, kad garsiai
perskaitytum visus šituos žodžius, 62 ir
sakyk: ‚VIEŠPATIE, tu pats pagrasinai
šitai vietai, kad ją taip sunaikinsi, jog
niekas joje nebegyvens, nei žmogus, nei
gyvulys, ir kad ji taps amžinais tyrais‘.

1 Rk.; M: o Izraelio užmuštieji

2 Lit. Žodis, kurį pranašas Jeremijas įsakė; G: Žodis, kurį VIEŠPATS įsakė pranašui Jeremijui pasakyti

3 G: nuo Judo karaliaus Şidkijo

4 G: duoklės valdininkas

63 Baigęs skaityti šitą knygą, pririšk
prie jos akmenį ir ją įmesk į Eufratą,
64 ir sakyk: ‚Lygiai taip pat nuskęs
Babilonas ir nebeiškils dėl nelaimės,
kurią aš jam užtrauksiu!‘ “
⌜„Jos nusikamuoja“—iki čia
Jeremijo žodžiai⌝[1].

63–64 Apr 18, 21 50, 1—51, 64 Jez 13, 1—14, 23; 47, 1–15

Jeruzalės žlugimas

52 Šidkijas buvo dvidešimt vienerių
metų amžiaus, kai jis tapo
karalium, ir jis karaliavo vienuolika
metų Jeruzalėje. Jo motina vadinosi
Chamutala. Ji buvo Jeremijo duktė iš
Libnos. 2 Ir jis darė tai, kas pikta
VIEŠPATIES akyse, visai taip, kaip buvo
daręs Jehojakimas. 3 Juk tai, kas vyko
Jeruzalėje ir Jude, sukėlė tokią
VIEŠPATIES rūstybę, kad jis atstūmė
juos nuo savo veido.
Šidkijas sukilo prieš Babilono
karalių. 4 Devintaisiais jo karaliavimo
metais, dešimtąjį mėnesį, to mėnesio
dešimtąją atžygiavo Babilono karalius
Nebuchadresaras, jis pats ir visa jo
kariuomenė, prieš Jeruzalę. Jie įruošė
stovyklas priešais ją ir pastatė priešais ją
aplinkui apgulos priestatus. 5 Ir miestas
buvo apgultas iki vienuoliktųjų
karaliaus Šidkijo metų. 6 Ketvirtąjį
mėnesį, to mėnesio devintąją, kai mieste
siautė smarkus badas ir šalies žmonės
nebeturėjo duonos, 7 buvo pralaužtas
miesto mūras. ⌜Tai pamatę, karalius⌝[2] ir
visi kareiviai leidosi bėgti. Jie nakčia
išėjo iš miesto keliu, einančiu pro vartus,
esančius tarp abiejų sienų prie karaliaus
sodo, nors kaldėjai buvo apgulę miestą,
ir žygiavo Arabos linkui. 8 Bet kaldėjų
kariuomenė vijosi karalių ir pasivijo
Šidkiją Jordano stepėse, kai visa jo
kariuomenė buvo išsklidusi [ir atkirsta]
nuo jo. 9 Jie sugavo karalių ir jį nuvedė
pas Babilono karalių į Riblą Chamato
šalyje, o tas jam padarė teismo
sprendimą: 10 Babilono karalius nužudė
Šidkijo sūnus jo akyse. Jis nužudė ir
visus Judo vyresniuosius Ribloje. 11 O
Šidkiją jis apakino ir sukaustė
žalvarinėmis grandinėmis. Paskui
Babilono karalius jį nuvedė į Babiloną ir
laikė kalėjime iki jo mirties dienos.
12 Penktąjį mėnesį, to mėnesio
dešimtąją—tai buvo devynioliktieji
karaliaus Nebuchadresaro, Babilono
karaliaus, metai—atvyko į Jeruzalę
Nebuzaradanas, karaliaus asmens
sargybos viršininkas, kuris ⌜priklausė
karaliaus svitai⌝[3]. 13 Jis sudegino
VIEŠPATIES namus, karaliaus rūmus ir
visus Jeruzalės namus; jis sudegino
kiekvieną didelį[4] namą. 14 Be to, visas
Jeruzalę supančias sienas nugriovė
[5]kaldėjų kariuomenė, esanti su karaliaus
asmeninės sargybos viršininku.
15 Pagaliau Nebuzaradanas, karaliaus
asmens sargybos viršininkas, nusivedė
tremtin[6] tautos likusiuosius, pasilikusius
mieste, perbėgėlius, kurie buvo perbėgę
pas Babilono karalių, ir amatininkų
likutį. 16 Tačiau dalį šalies neturtėlių
Nebuzaradanas, karaliaus asmens
sargybos viršininkas, paliko kaip
vynuogininkus ir žemdirbius.
17 Žalvarinius stulpus, kurie
priklausė VIEŠPATIES namams,
pastovus su tekiniais ir žalvarinę jūrą,
kurie buvo prie VIEŠPATIES namų,
kaldėjai sudaužė ir pasiėmė visą jų
žalvarį į Babiloną. 18 Jie pasiėmė ir
pelenų puodus, kastuvus, žnybtuvus,
šlakstytuvus, samčius ir visus [kitus]
žalvarinius įrankius, vartojamus
[šventyklos] tarnyboje. 19 Taip pat
dubenis, anglines, šlakstytuvus, puodus,
žibintuvus, samčius, liejamuosius
kaušus, kurie buvo iš aukso ar sidabro,
pasiėmė karaliaus asmens sargybos
viršininkas. 20 Abu stulpai, viena jūra
ir dvylika žalvarinių jaučių po jūra[7],
dešimt[8] pastovų su tekiniais, kuriuos
karalius Saliamonas buvo padaręs
VIEŠPATIES namams—jų, visų šitų

1 Tai reiškia, kad Jeremijo kalba baigiasi žodžiais „jos nusikamuoja“ ir kad pradžioje šitas sakinys ėjo po 58 skn.

2 Įtrp. pgl. 39,4

3 Lit. stovėjo karaliaus akivaizdoje

4 GV 2Kar 25,9; M: didžiūno

5 M + visa; ~ G

6 M + iš 16 skn.: ir dalį tautos neturtėlių; ~ 39,9 ir 2 Kar 25,11

7 GS, 1 Kar 7,25; ~ M

8 Įtrp. su 1 Kar. 7,27

indų, žalvario nebuvo įmanoma pasverti!
21 O dėl stulpų, vienas stulpas buvo
aštuoniolikos mastų aukščio ir jo
apskritimas dvylikos mastų. Jis buvo
keturių pirštų storumo, viduje tuščias.
22 Jo viršuje buvo žalvarinė galvena.
Viena galvena buvo penkių mastų
aukščio. Pinučiai ir granatai apjuosė
galvenos viršų—visi iš žalvario. Tokius
pat turėjo antrasis stulpas—pinučius[1] ir
granatus, ⸢aštuonis per mastą dvylikai
mastų⸣[2]. 23 Buvo devyniasdešimt šeši
granatai [ir dar keturi granatai, po vieną
kiekvienai][3] šaliai. Iš viso aplink
pinučius buvo šimtas granatų.
24 Karaliaus asmens sargybos
viršininkas paėmė vyriausiąjį kunigą
Serają, antrąjį kunigą Sefaniją ir tris
slenksčių sargus. 25 Iš miesto jis paėmė
vieną karaliaus rūmų valdininką,
kuriam buvo pavesti kareiviai, septynis
vyrus iš ⸢karaliaus svitos⸣[4], kurie buvo
atrasti mieste, kariuomenės vado
sekretorių, ėmusį į kariuomenę šalies
žmones, ir šešiasdešimt vyrų iš šalies
žmonių, atrastų miesto viduje.
26 Karaliaus asmens sargybos
viršininkas Nebuzaradanas juos paėmė ir
atvedė pas Babilono karalių į Riblą.
27 Babilono karalius juos įsakė nuplakti
ir nužudyti Ribloje, Chamato šalyje.
Taip Judas buvo ištremtas iš
savo krašto. 28 Šitie yra žmonės,
kuriuos Nebuchadreşaras ištrėmė:
septintaisiais metais tris tūkstančius
dvidešimt tris judėjus; 29 Nebu-
chadreşaro aštuonioliktaisiais metais
aštuonis šimtus trisdešimt du asmenis iš
Jeruzalės; 30 Nebuchadreşaro dvidešimt
trečiaisiais metais karaliaus asmens
sargybos viršininkas Nebuzaradanas
ištrėmė septynis šimtus keturiasdešimt
penkis asmenis judėjus—iš viso keturis
tūkstančius šešis šimtus asmenų.

4 Ezek 24, 2 7 Ezek 33, 21 11 Ezek 12, 13 13 1 Kar 9, 8 17–23 1 Kar 7, 15–47

Jehojachinas paleidžiamas iš kalėjimo

31 Trisdešimt septintaisiais Judo
karaliaus Jehojachino tremties metais,
dvyliktąjį mėnesį, to mėnesio dvidešimt
penktąją, Babilono karalius Evil-
Merodachas tais metais, kuriais jis tapo
karalium, atleido bausmę Judo karaliui
Jehojachinui ir jį išleido iš kalėjimo.
32 Jis draugiškai kalbėjosi su juo ir davė
jam sostą, aukštesnį už sostą karalių,
esančių su juo Babilone. 33 Jam buvo
leista nusivilkti kalinio drabužius ir
reguliariai valgyti ⸢prie karaliaus stalo⸣[5]
per visas jo gyvenimo dienas. 34 O dėl jo
aprūpinimo, Babilono karaliaus jam
buvo teikiamas reguliarus išlaikymas,
kasdieninis davinys, iki jo mirties dienos,
per visas jo gyvenimo dienas.

1 Rk., plg. 2 Kar 25, 17
2 G; ~ M
3 Suskliausti žodžiai tėra bandymas atitaisyti nutrupėjusį tekstą.
4 Lit. tų, kurie matydavo karaliaus veidą
5 Lit. jo akivaizdoje

RAUDOS

Pamatyk, kaip aš paniekinta

Ālef

1 Ak, koks vienišas stūkso
miestas, kuris buvo pilnas
žmonių!
Jis pasidarė kaip našlė—
jis, kuris buvo didis tarp
tautų.
Provincijų kunigaikštienė
tapo baudžiauninke.

Bėt

2 Ji graudžiai verkia nakčia,
ir ašaros rieda jai per
skruostus.
Iš visų jos mylėtojų
ji neturi nė vieno, kuris ją
paguostų.
Visi jos draugai jai pasidarė
neištikimi,
jie virto jai priešais.

Gimel

3 Judas ištremtas iš priespaudos
ir sunkios vergystės.
Jis sėdi tarp tautų,
neranda atilsio vietos.
Visi jo persekiotojai pasivijo jį,
⌈įvarę jį į ankštumą⌉[1].

Dālet

4 Keliai į Şijoną liūdi,
nes niekas neateina į
šventes.
Visi jos vartai ištuštėję.
Jos kunigai dejuoja,
jos mergaitės prislėgtos,
ir jai pačiai skauda.

Hė

5 Jos prispaudėjai paėmė viršų,
jos priešai tarpsta,
nes VIEŠPATS jai sukėlė
skausmą
dėl jos maištavimų
daugybės.
Jos vaikai turėjo eiti
kaip belaisviai prispaudėjo
priešaky.

Vāv

6 Ir išėjo iš dukters Şijonos
visa jos gražybė:
jos kunigaikščiai tapo kaip
elniai,
kurie neranda ganyklos,
ir ėjo bejėgiai
medžiotojo priešaky.

Zajin

7 Jeruzalė atsimena
savo vargo dienas ir savo
tėviškės netekimą
[viską, kas jai buvo brangu,
ką ji turėjo nuo senovės],
kaip jos tauta pateko į
priešininko rankas
ir nebuvo kas jai padėtų.
Priešininkai žiūrėjo į ją,
juokėsi, ⌈kad jai atėjo
galas⌉[2].

Chėt

8 Sunkiai nusidėjo Jeruzalė,
todėl ji tapo pašaipos
dalyku.
Visi jos gerbėjai niekina ją,
nes jie pamatė jos nuogybę,
o ji dejuoja
ir nusisuka.

Tėt

9 Jos susitepimas limpa prie jos
sijono uodegos;
ji nepagalvojo apie savo
galą.
Taip ji nuostabiai susmuko;
nėra kas ją paguostų.
„Išvysk, VIEŠPATIE, mano
vargą,
nes priešas didžiuojasi
pergale!“

Jōd

10 Priešininkas ištiesė savo ranką
į viską, kas jai buvo brangu,
nes ji turėjo matyti, kaip nacijos
įsiveržė į jos šventovę,
kuriems tu įsakei neįeiti
į tavąją bendruomenę.

Kaf

11 Visi jos žmonės dejuoja,
ieško duonos;
jie atiduoda savo brangenybes
už maistą,
kad atsigaivintų.
„Pamatyk, VIEŠPATIE, ir
žiūrėk,
kaip aš esu paniekinta!“

Lāmed

---

1 Lit. tarp ankštumų

2 *M; S: dėl jos žlugimo*

12 „Ateikite[1] visi, kurie einate
keliu!
Žiūrėkite ir matykite,
ar yra skausmas kaip mano
skausmas,
kurį man sukėlė,
kuriuo VIEŠPATS nuliūdino
mane[2]
savo rūstybės įkarščio
dieną!
Mėm
13 Iš aukštybių jis pasiuntė ugnį,
į mano kaulus ją nuleido[3].
Jis paspendė spąstus mano
kojoms
ir parvertė mane ant
nugaros.
Jis padarė mane žmonių
apleistą,
vis sergančią.
Nūn
14 Sunkus[4] mano maištavimų
jungas,
jo rankos pririštas.
Jie užsėdo man ant sprando,
palaužė mano jėgas.
Viešpats mane atidavė į rankas
tų,
prieš kuriuos neįstengiau
atsilaikyti.
Sāmech
15 Atmetė visus mano galiūnus
Viešpats mano viduje.
Jis sušaukė prieš *mane* šventę
mano jaunuoliams
triuškinti.
Viespats mindė mergelės,
dukters , Judo tautos,
spaustuvą.
'Ajin
16 Dėl to aš turiu verkti,
mano akys pasruvę
ašaromis,
nes toli nuo manęs guodėjas,
mano sielos atgaivintojas.
Mano sūnūs sutrikę,
nes priešas per daug
galingas".
Pė
17 Şijona išskečia savo rankas,
niekas jos neguodžia.
VIEŠPATS pasikvietė prieš
Jokūbą
jo kaimynus kaip jo
priešininkus.
Jeruzalė pasidarė
suteptas daiktas tarp jų.
Şādė
18 Teisus jis, VIEŠPATS,
nes jo žodžiui priešinaus!
Klausykite gi, visos tautos,
ir matykite mano skausmą:
mano mergaitės ir jaunikaičiai
turėjo eiti į nelaisvę!
Kōf
19 Šaukiau tuos, kurie mane
mylėjo.
Jie apvylė mane.
Mano kunigai ir seniūnai
išmirė mieste.
Juk jie ieškojo sau maisto,
bet nerado[5].
Rėš
20 Matyk, VIEŠPATIE, kaip aš
suspausta,
kaip mano viduriai
nerimauja[6]!
Mano širdis apsiverčia mano
kūne!
Kadangi buvau labai
neklusni,
lauke kalavijas man žudė
vaikus,
viduje—mirtis[7].
Šyn
21 Klausykis[8], kaip aš dejuoju!
Neturiu guodėjo.
Visi mano priešai girdėjo apie
mano nelaimę,
džiaugėsi, kad tu tai
padarei.
Leisk ateiti[9] dienai, kurią
paskelbei,
kad jiems taip eitųsi, kaip
man!
Tāv
22 Teateina visas jų nelabumas
tavo akivaizdon,
ir pasielk su jais,
kaip pasielgei su manim

---

1 Rk.; M įtrp. pstb.: Ne jums [tai taikoma]
2 GS; ~M
3 G[BA]; M: sutrypė
4 T
5 G; M: ir atsigaivino
6 Lit. rūgsta
7 Rk.; M: kaip mirtis
8 S; M: Jie girdėjo
9 S; M: tu leidai ateiti

dėl visų mano maištavimų!
Tikrai daug yra mano dejavimų,
ir mano širdis paliegusi.

VIEŠPATS pasirodė kaip priešas

Ālef

2 Ak, kaip užsirūstinęs apsiautė
debesimis
Viešpats dukterį Şijoną,
numetė iš dangaus į žemę
ir neatsiminė savo kojų suolelio
savo rūstybės dieną!

Bėt

2 Viešpats nesigailėdamas
sunaikino
visas Jokūbo buveines,
įnirtęs nugriovė
dukters , Judo tautos,
tvirtoves.
Jis parbloškė žemėn, sutepė
karalystę ir jos
kunigaikščius.

Gimel

3 Užsidegęs rūstybe, jis nukirto
kiekvieną Izraelio ragą,
atitraukė savo dešinę,
priešui pasirodžius.
Ir jis užsidegė prieš Jokūbą kaip
liepsnojanti ugnis,
ryjanti aplinkui.

Dālet

4 Jis įtempė savo kilpinį kaip
priešas,
pakėlęs savo dešinę[1],
⌜ir jis nužudė kaip priešininkas⌝[2]
visa, kas miela akims.
Dukters Şijonos palapinėje
jis išliejo savo įtūžį tarsi
ugnį.

Hė

5 Viešpats pasirodė kaip priešas,
sunaikino Izraelį.
Jis sugriovė visas jo pilis,
suardė jo tvirtoves
ir daugino dukteryje, Judo
tautoje,
gedėjimą ir raudojimą.

Vāv

6 Jis pavartojo smurtą prieš ⌜savo
pavėnę⌝[3],
sunaikino savo apreiškimo
vietą.
VIEŠPATS leido pamiršti
Şijonoje
šventę ir šabatą
ir , rūsčiai bardamas, suniekino
karalių ir kunigą.

Zajin

7 Viešpats atmetė savo aukurą
ir paliko savo šventovę.
Jis atidavė į priešo rankas
jos[4] ⌜brangiausius lobius⌝[5].
Triukšmavo VIEŠPATIES
namuose
kaip šventadienį.

Chėt

8 VIEŠPATS nusprendė sugriauti
dukters Şijonos sieną.
Jis ištiesė matuoklę,
neatitraukė
savo rankos nuo
sunaikinimo
ir privertė gedėti priešsienį ir
sieną;
jie drauge susmuko.

Tėt

9 Prasmego į žemę jos vartai.
Jis sunaikino ir sulaužė jos
skląsčius.
Jos karalius ir jos kunigaikščiai
tarp tautų.
Nėra pamokymo,
taip pat ir jos pranašai negauna
apreiškimo iš VIEŠPATIES.

Jōd

10 Tylėdami sėdi žemėje
dukters Şijonos seneliai[6].
Jie apsibarstę galvas dulkėmis,
apsijuosę ašutinėmis.
Nulenkia žemyn galvas
Jeruzalės mergaitės.

Kaf

11 Apžilpo nuo ašarų mano akys,
susijaudino mano viduriai,
išsiliejo ant žemės mano
kepenys[7]
dėl dukters, mano tautos,
sutriuškinimo,
vaikui ir žinduliui alpstant
miesto aikštėse.

---

1 paruoštą šovimui
2 Rk.; M: kaip priešininkas, ir jis nužudė
3 Rk.; M: savo pavėnę kaip sodą
4 T.y. Şijonos (žr. 6b skn.)
5 Rk.; M: gyvenamų bokštų sienas
6 Arba: seniūnai
7 T.y. vidujausių pajutimų centras

Lāmed
Savo motinoms jie sakė:
„Kur yra duona ir vynas?“
pragaišdami kaip mirtinai
sužeistieji
miesto aikštėse,
iškvėpdami savo gyvybę
savo motinų prieglobstyje.
Mėm
Kuo tave padrąsinsiu? Su kuo
tave palyginsiu,
dukterie Jeruzale?
Ką tau prilyginsiu, kad tave
paguosčiau,
mergaite, dukterie Şijona?
Nes didis kaip jūra tavo
žlugimas.
Kas galėtų tave pagydyti?
Nūn
Tavo pranašai tau regėjo
⌜glaistančią apgaulę⌝[1]
ir neatidengė tavo kaltės,
kad atkurtų tavo
[pirmykštę] būklę.
Priešingai, jie tau pranašavo
pranašystes:
kas apgaulinga ir
suvedžioja.
Sāmech
Plojo rankomis dėl tavęs
visi, kurie praėjo keliu,
švilpė ir kratė savo galvą
dėl dukters Jeruzalės:
„Ar tai miestas, kurį vadino
‚gražybės pavyzdžiu‘
[‚visos žemės
susižavėjimu‘]?“
Pė
Išsižiojo prieš tave
visi tavo priešai,
švilpė ir griežė dantimis.
Jie sakė: „Mes prarijome!
Juk tai diena, kurios laukėme,
kurią pasiekėme,
išvydome!“
Ajin
VIEŠPATS padarė, ką buvo
sumanęs,
įvykdė savo žodį,
kurį seniai buvo paskelbęs:
jis sugriovė nesigailėdamas
ir leido priešui džiūgauti dėl
tavęs,
išaukštino tavo priešininkų
ragą.
Şādė
18 ⌜Garsiai šaukis⌝[2] Viešpaties,
⌜dejuok, dukterie Şijona⌝[3]!
Leisk kaip upeliui tekėti
ašaroms
dieną ir naktį!
Neduok sau atilsio,
tenenurimsta tavo akių
obuolys!
Kōf
19 Kelkis, dejuok naktį,
⌜sargybų pradžioje⌝[4]!
Išliek kaip vandenį savo širdį
Viešpaties akyse!
Pakelk į jį rankas
už gyvybę savo kūdikių,
mirštančių nuo bado
visų gatvių kampuose!
Rėš
20 Pažvelk, VIEŠPATIE, ir žiūrėk,
kam tu taip padarei!
Argi moterys turėtų valgyti savo
kūno vaisių,
glamonėjamus kūdikius?
Argi turėtų nužudyti Viešpaties
šventovėje
kunigą ir pranašą?
Šyn
21 Guli ant žemės gatvėse
berniukai ir seneliai.
Mano mergaitės ir jaunikaičiai
krito nuo kalavijo.
Tu nužudei [juos] savo rūstybės
dieną,
be gailesčio papjovei.
Tāv
22 Tu sušaukei kaip į šventę
mano grasintojus[5] iš visų
pusių,
ir VIEŠPATIES rūstybės dieną
nebuvo
jokio išsigelbėjusio ir
ištrūkusio.
Kuriuos ugdžiau ir užauginau,
tuos mano priešas
sunaikino.

Bausmė ir viltis

1 Lit. apgaulę ir tinką

2 Rk.; M: Jų širdis šaukėsi
3 Rk.; M: dukters Şijonos siena
4 T.y. kiekvienos trijų naktinių sargybų pradžioje (= per visą naktį)
5 SV; M: baisybes

Ālef

3 Aš esu vyras, kurs patyrė skausmą
nuo jo įniršio lazdos.
2 Jis mane atvarė ir atvedė
į ⸢gilią tamsą⸣[1].
3 Tik prieš mane jis vis kreipė
savo ranką diena į dieną.

Bėt

4 Jis sunykino mano kūną ir mano odą,
sulaužė mano kaulus.
5 Jis apgulė ir apsupo mane
kartybe ir sunkiu išmėginimu.
6 Tamsumose jis apgyvendino
mane, kaip seniai[2] numirusius.

Gimel

7 Jis apsupo mane siena, kad negalėjau išeiti,
apsunkino mane žalvarinėmis grandinėmis.
8 Net kai rėkiau ir šaukiaus pagalbos,
jis užsikimšo [ausis]mano maldai.
9 Jis užtvėrė mano kelius tašytais akmenimis,
leido man eiti kreivais takais.

Dālet

10 Tykojąs lokys jis man buvo,
liūtas slėpynėse.
11 Jis supainiojo mano kelius ir suluošino mane,
padarė mane nustėrusį iš baimės.
12 Jis įtempė savo kilpinį ir pastatė mane
kaip taikinį strėlei.

Hė

13 Jis įsmeigė į mano inkstus
savo strėlinės strėles.
14 Aš tapau pajuokos dalyku visai savo tautai,
jų pašaipos daina kas dieną.
15 Jis sotino mane kartybėmis,
girdė mane metėlėmis.

Vāv

16 Ir jis vertė mano dantis kramtyti žvirgždą,
spaudė mane žemyn į dulkes.
17 Taip du ⸢sudrumstei mano sielos ramybę⸣[3].
Pamiršau gerovę
18 ir tariau: „Žuvo mano didybė
ir ko aš tikėjaus iš VIEŠPATIES!“

Zajin

19 Mąstyti apie mano skausmą ir nerimą—
metėlės ir nuodai.
20 [Tačiau] vis mąsto apie tai ir yra prislėgta
mano siela manyje.
21 Bet tai prisiminiau,
dėl to turėjau vilties:

Chėt

22 kad VIEŠPATIES malonės nėra išsisėmusios,
kad jo pasigailėjimai nėra pasibaigę.
23 Kasryt jie nauji.
Didelė tavo ištikimybė!
24 „Mano dalia VIEŠPATS,—tarė mano siela,—todėl turiu vilties jame“.

Tėt

25 VIEŠPATS geras tam, kuris turi vilties jame,
sielai, kuri jo ieško.
26 Gera tyliai laukti
VIEŠPATIES išgelbėjimo.
27 Gera vyrui nešti
jungą savo jaunystėje.

Jōd

28 Tegul jis sėdi vienas ir tyli,
kai Jis jam uždeda [jį]!
29 Tegul jis nulenkia į dulkes savo burną!
Gal dar yra vilties.
30 Tegul jis pasiūlo jį mušančiam savo skruostą,
tegul pasisotina gėda!

Kaf

31 Nes ne visam laikui atstumia Viešpats,
32 bet, jei nuliūdino, jis vėl pasigaili
pagal savo didžiąją malonę,
33 nes jis ne iš širdies prispaudžia
ir nuliūdina žmones.

Lāmed

34 Kad kojomis mindo

---

1 Lit. tamsą ir nešviesą
2 Arba: amžinai
3 Lit. išstūmei mano sielą iš ramybės

visus šalies belaisvius,
35 kad laužo vyro teisę
Aukščiausiojo akivaizdoje,
36 kad apgaudinėja žmogų jo byloje,—
ar Viešpats to nematytų?
Mėm
37 Kas gi būtų galėjęs paliepti, kad kas nors įvyktų,
jei Viešpats nebūtų to įsakęs?
38 Ar ne iš Aukščiausiojo burnos išeina
pikta ir gera?
39 Kuo turėtų skųstis žmogus, išlikęs gyvas?
Kiekvienas savo nuodėme!
Nūn
40 Ištirkime ir išmėginkime savo elgesį
ir gręžkimės į VIEŠPATĮ!
41 Pakelkime savo širdis, ne rankas,
į Dievą danguje!
42 „Mes nusidėjome ir maištavome!
Tu negalėjai atleisti.
Sāmech
43 Tu apsisiautei rūstybe ir mus persekiojai,
be gailesčio žudei.
44 Apsisiautei debesim taip,
jog nepraėjo malda.
45 Šiukšlėmis ir atmatomis mus padarei
tarp tautų.
Pė
46 Išsižiojo prieš mus
visi mūsų priešai.
47 Siaubas ir duobė mums teko,
sunaikinimas ir žlugimas“.
48 Vandens upelius liejo mano akis
dėl mano tautos dukters žlugimo.
Ajin
49 Mano akis lies ašaras nenumaldomai,
be paliovos,
50 iki pažvelgs žemyn ir pamatys
VIEŠPATS iš dangaus.
51 Mano akis kelia man skausmą
⌜nuo viso verksmo dėl mano miesto⌝[1].
Şādė
52 Mane medžiote medžiojo kaip paukštį
mano priešai be priežasties.
53 Jie bandė pražudyti mano gyvybę [įstūmę] į duobę
ir mėtė akmenis ant manęs.
54 Vandenys apsėmė mano galvą.
Maniau: „Esu žuvęs!“
Kōf
55 Šaukiaus tavo vardo, VIEŠPATIE,
iš giliausios duobės.
56 Tu išgirdai mano šaukimą: „Nepaslėpk
savo ausies mano šauksmui!“[2]
57 Tu prisiartinai, kai šaukiaus tavęs.
Tu tarei: „Nebijok!“
Rēš
58 Tu vedei, Viešpatie, ⌜mano bylą⌝[3],
atpirkai mano gyvybę.
59 Tu matei, VIEŠPATIE, mano priespaudą,
apgynei mano teises.
60 Tu matei visą jų kerštingumą,
visus jų kėslus prieš mane.
Šyn
61 Tu girdėjai jų plūdimą, VIEŠPATIE,
visus jų kėslus prieš mane,
62 mano priešininkų kalbas[4] ir jų šnibždesį
prieš mane diena iš dienos.
63 Stebėk juos, kai jie sėdi ir atsistoja!
Aš jų pašaipos daina.
Tāv
64 Tu jiems atlyginsi, VIEŠPATIE,
pagal jų rankų darbą.
65 Tu ⌜atimsi jiems blaivią galvoseną⌝[5].
Tavo prakeikimas [tegul krinta] ant jų!
66 Tu užsirūstinęs juos persekiosi ir išnaikinsi
iš po savo dangaus, VIEŠPATIE.

Nieko nepasigailėta

Ālef

1 Rk.; M: dėl visų mano miesto dukterų

2 M + mano pagalbos šauksmui
3 Rk., plg. S; M: mano sielos bylas
4 Lit. lūpas
5 Lit. apakinsi jų širdį

4 Ak, kaip pajuodo auksas,
pasikeitė grynasis auksas!
Išbarstyti šventieji akmenys
visų gatvių kampuose.
Bėt
2 Şijonos sūnūs, brangieji,
[kadaise] lyginami su grynu
auksu,
deja, laikomi moliniais ąsočiais,
puodžiaus rankų darbu!
Gimel
3 Net šakalai paduoda krūtį,
žindo savo jauniklius.
[Tačiau] mano tautos dukterys[1]
žiaurios
kaip dykumos stručiai.
Dālet
4 Žindomojo liežuvis prilipo
prie gomurio iš troškulio.
Vaikai prašė duonos—
niekas jos nelaužė jiems.
Hė
5 Tie[2], kurie valgė gardumynus,
mirė iš bado gatvėse.
Tie, kuriuos augino ant
purpuro,
⌈atsigulė į⌉[3] mėšlyną.
Vāv
6 Taip mano tautos dukters kaltė
pasirodė didesnė
už nuodėmę Sodomos,
kuri buvo sugriauta staiga,
⌈negrąžant joje rankų⌉[4].

6 Pr 19, 24

Zajin
7 Jos jaunikaičiai[5] buvo
skaistesni už sniegą,
baltesni už pieną.
⌈Jų oda[6] rausvesnė už koralus;
jų pavidalas[7]—lazuritas.
Chėt
8 Jie atrodė juodesni už suodžius;
jų nebeatpažino gatvėse.
Jų oda susiraukšlėjo ant jų
kaulų,
sudžiūvo kaip medis.
Tėt
9 Laimingesni buvo užmuštieji
kalaviju
negu užmuštieji badu.
⌈Šie, [badu] stapinami, pamažu
nyko
dėl lauko vaisių stokos⌉[8].
Jōd
10 Gailestingų moterų rankos
virė jų pačių vaikus.
Jie tapo joms paguodos duona,
mano tautos dukteriai
žlungant.

10 Dt 28, 57; Ezek 5, 10

Kaf
11 VIEŠPATS išbaigė savo įniršį,
išliejo savo rūstybės įkarštį
ir sukūrė Şijonoje ugnį,
kuri surijo jos pamatus.
Lāmed
12 Nebūtų tikėję žemės karaliai
nei visi pasaulio gyventojai,
kad prispaudėjas ir priešas
įsiverš
į Jeruzalės vartus.
Mėm
13 Dėl jos pranašų nuodėmių [tai
įvyko],
[dėl] nedorybių jos kunigų,
kurie išliejo jos vidury
teisiųjų kraują.
Nūn
14 Akli jie svyravo gatvėmis,
sutepti krauju taip,
kad nebuvo galima paliesti
jų drabužių.
Sāmech
15 „Šalinkitės! Suteptasis!—
[žmonės] šaukė jiems—
Šalinkitės! Šalinkitės!
Nepalieskite!“
Jie juk turėjo iškeliauti
svyruodami[9] į tautas,
nebebuvo leista jiems čia
pasilikti.
Pė
16 Pats VIEŠPATS juos išsklaidė,
nebepažvelgia į juos:
jie[10] neatsiželgė į kunigus,
net[11] senelių nepasigailėjo.

1 GT; M: duktė
2 T.y. vaikai
3 Lit. apsikabino
4 Arba rk.: neturint vaikams joje kentėti
5 Rk.; M: nazirai
6 Rk.; M: kaulai
7 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.
8 Hbr. sakinio reikšmė neaiški.
9 M + [žmonės] sakė
10 T.y. priešai
11 Dgl. MssTSV; ~M

Ajin

17 Mes dar pražiūrėjome akis,
laukdami sau pagalbos.
Veltui!
Savo sargybos bokšte žvalgėmės
[laukdami]
tautos, kuri nepadeda!

Şādė

18 Jie pasalomis taip sekė mūsų
žingsnius,
kad negalėjome eiti į savo
aikštes.
Priartėjo mūsų galas, pasibaigė
mūsų dienos;
tikrai atėjo mūsų galas.

Kōf

19 Mūsų persekiotojai buvo
greitesni
už dangaus erelius.
Per kalnus jie vijosi mus,
dykumoje tykojo mūsų.

Rēš

20 Mūsų gyvybės kvapas,
VIEŠPATIES pateptasis,
buvo sugautas jų duobėse—
jis, apie kurį galvojome: jo
saugojami[1]
gyvensime tarp tautų.

Syn

21 Džiaukis ir linksminkis,
dukterie, Edomo tauta,
gyvenanti Uşo šalyje!
Pas tave irgi ateis taurė.
Tu pasigersi ir
apsinuoginsi.

Tāv

22 Pasibaigė tau bausmė, dukterie
Şijona;
jis nebeleis tavęs ištremti.
Jis nubaus tave dėl tavo kaltės,
dukterie, Edomo tauta,
atidengs tavo nuodėmes!

Sugrąžink mus, VIEŠPATIE, pas save!

5 Atsimink, VIEŠPATIE, kas
mums atsitiko!
Pažvelk ir pamatyk mūsų
gėdą!
2 Mūsų veldinys teko
svetimiesiems,
mūsų namai svetimšaliams.
3 Našlaičiai likome, be tėvo;
mūsų motinos—kaip našlės.

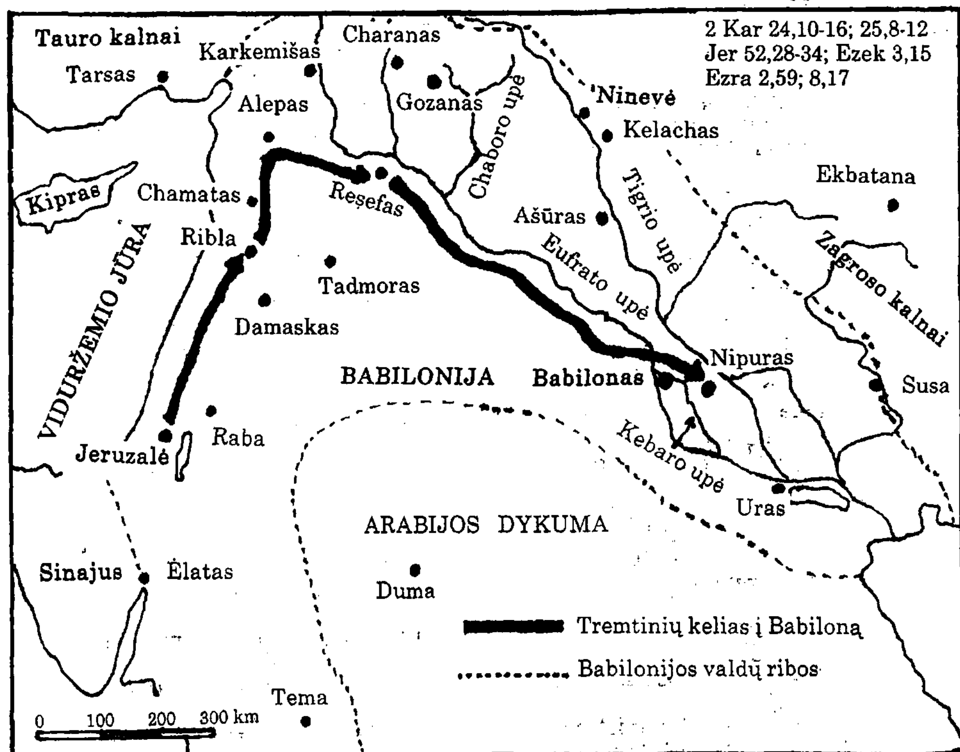
1 Lit. šešėlyje

4 Savo pačių vandenį turime gerti
[tik] už mokestį.
5 ⌈Jungas ant mūsų kaklo mus
spaudžia⌉[2] ;
mes nuvargstame, bet
neduoda mums atilsio.
6 Į Egiptą ištiesėme ranką,
į Asiriją, kad pasisotintume
duona.
7 Mūsų tėvai nusikalto, bet jų
nebėra.
Tad mes turime nešti jų
nusikaltimus.
8 Vergai mums viešpatauja.
Nėra kas mus išvaduotų iš
jų rankos.
9 Su pavojum savo gyvybei
pargabenam sau maistą,
grasomi dykumos[3] kalavijo.
10 Mūsų oda įkaista kaip krosnis
nuo bado kančių.
11 Moteris jie prievartavo Şijonoje,
mergaites Judo miestuose.
12 Kunigaikščiai buvo jų[4]
pakariami,
vyresnieji negerbiami.
13 Jaunikaičiai turi nešioti
rankines girnas,
o berniukai svirduliuoti po
malkų našta.
14 Seneliai laikosi atstu nuo vartų,
jaunikaičiai nuo styginės
muzikos.
15 Liovėsi džiaugtis mūsų širdis,
pavirto gedulu mūsų ratelis.
16 Nukrito vainikas mums nuo
galvos.
Vargas mums, kad
nusidėjome!
17 Dėl to paliego mūsų širdis,
dėl to aptemo mūsų akys:
18 dėl Şijonos kalno, kuris
nusiaubtas,
kuriame lapės laksto.

19 Bet tu, VIEŠPATIE, amžinai
pasilieki,
tavo sostas iš kartos į kartą!
20 Kodėl tu nori mus pamiršti
visam laikui,
mus palikti iki gyvos
galvos?

2 Rk.; M: Ant savo kaklo mes persekiojami
3 T.y. dykumos gyventojų
4 Lit. jų rankomis

21 Sugrąžink mus, VIEŠPATIE,
pas save, kad
atsiverstume!
Atnaujink mūsų dienas kaip
kadaise[1],
22 jei nesi visiškai atmetęs mūsų,
per daug užsirūstinęs ant
mūsų!

1 T.y. atnaujink visą Dievo tautos gyvenimą, kad ji vėl gyvuotų, kaip kitados gyvavo.

EZEKIELIS

EZEKIELIS PAŠAUKIAMAS PRANAŠAUTI (1, 1—5, 17)

Vieta ir data

1 1Trisdešimtaisiais metais, ketvirtąjį
[mėnesį], penktąją to mėnesio dieną,
man esant tarp tremtinių prie Kebaro
upės, atsivėrė dangus, ir aš mačiau
dieviškų regėjimų. 2 To mėnesio
penktąją dieną—tai yra penktaisiais
karaliaus Jojachino tremties metais—
3 VIEŠPATIES žodis atėjo Buzio sūnui
kunigui Ezekieliui[2] Kaldėjų šalyje prie
Kebaro upės. Ir ten atėjo ant manęs[3]
VIEŠPATIES ranka.

1 Apr 19, 11 2 2 Kar 24, 10–16; 2 Kron 36, 9–10

VIEŠPATIES šlovės regėjimas

4 Man bežiūrint, štai atėjo iš
šiaurės audra, didelis debesis, apsuptas
žibesio, ir tviskanti ugnis, ir iš jos
vidurio—iš ugnies vidurio—[švytėjo]
tartum ⌜blankaus aukso⌝[4] spindesys.
5 Jos viduryje [pasirodė] keturių gyvūnų
figūros. Tokia buvo jų išvaizda: jie
turėjo žmogaus pavidalą. 6 Kiekvienas
turėjo keturis veidus ir kiekvienas
keturis sparnus. 7 Jų kojos buvo tiesios,
o jų kojų padas—kaip veršio naga, ir jos
blyksėjo kaip nušveisto žalvario
blizgesys. 8 Žmonių rankos [pasirodė]
po jų sparnais keturiuose jų šonuose, ir
jų—jų keturių—veidai[5] (jų sparnai
palietė vienas kitą), jiems einant,
nesigręžė. Kiekvienas ėjo tiesiai pirmyn.
10 O jų veidų išvaizda buvo tokia: visi
keturi dešinėje turėjo žmogaus veidą ir
liūto veidą. Visi keturi kairėje turėjo
jaučio veidą, ir visi keturi turėjo erelio
veidą. 11 [6]Ir jų sparnai buvo į viršų
išplėsti. Kiekvienas turėjo po du
[sparnus], apdengiančius jų kūnus. 12 Ir
kiekvienas ėjo tiesiai pirmyn. Jie ėjo
ten, kur dvasia norėjo eiti. Eidami jie
nesigręžė. 13 Ir tarp[7] gyvūnų kažkas
atrodė kaip žarijos ugnyje. Ji atrodė
kaip deglai ir šen bei ten judėjo tarp
gyvūnų. Ugnis žėrėjo, ir iš ugnies
blykčiojo žaibai. 14 ⌜Gyvūnai šen ir ten
lakstė kaip žaibo blykstelėjimai⌝.
15 Žiūrėdamas ⌜į gyvūnus⌝,
pamačiau po tekinį ant žemės, šalia
gyvūnų, ⌜prie visų keturių⌝[8]. 16 Tekinių
išvaizda ⌜ir jų sandara⌝ buvo kaip
chrizolito tviskėjimas, ir visi keturi buvo
tokio pat pavidalo. Jų ⌜išvaizda ir⌝
sandara buvo tokia, lyg kad vienas
tekinis būtų kitame. 17 ⌜Kai jie riedėjo⌝,
riedėjo į savo keturias puses. Riedėdami
jie nesigręžė. 18 ⌜Jie turėjo skryčius, ir
aš mačiau⌝[9], kad jų, visų keturių, skryčiai
buvo aplinkui pilni akių. 19 Gyvūnams
einant, tekiniai [irgi] riedėjo šalia jų, o
gyvūnams pakylant nuo žemės, pakilo
[ir] tekiniai. 20 Kur dvasia norėjo eiti,
ten jie riedėjo. Ir jų tekiniai pakilo taip
pat, kaip ir jie, nes gyvūnų dvasia buvo
tekiniuose. 21 Aniems einant, tie
riedėjo, o kai anie sustojo, tie sustojo.
Aniems pakylant nuo žemės, jie,
⌜tekiniai⌝, pakilo taip pat, kaip anie, nes
gyvūnų dvasia buvo tekiniuose.
22 Viršum gyvūnų galvos buvo
kažkas panašus į dangaus skliautą,
blizgantį kaip[10] krištolas, išplėstą
viršuje, viršum jų galvų. 23 O po
skliautu buvo ištiesti jų sparnai,
paliečiantys vienas kitą. Jų[11] kiekvienas
turėjo du [sparnus][12], apdengiančius jų
kūnus. 24 Ir, jiems einant, girdėjau jų
sparnų šlamesį kaip galingų vandenų
šniokštimą, ⌜kaip Visagalio griausmą,

---

1 Atskirų žodžių, jų junginių ar sakinių, įterptų pusiau laužtiniuose skliausteliuose be numeruotų pastabų puslapio apačioje, nėra Ezekielio Septuagintos (G) tekste.
2 Hbr. Jechezkėl
3 Kkr. MssGS; M: jo
4 T.y. aukso ir sidabro lydinio
5 M + ir jų sparnai; ~G
6 M + ir jų veidai; ~G
7 G; M: pavidalas
8 Rk.; M: prie jo keturių veidų
9 Rk.; M: Ir jų skryčiai, ir jie turėjo aukštį bei baimę
10 M + bauginantis; ~ G
11 T.y. gyvūnų
12 M + dtgr.: ir jų kiekvienas turėjo du sparnus, apdengiančius; ~ G

triukšmingą ūžmą tarsi karo stovyklos
ūžmą⌝. Sustoję jie nuleido savo aparnus.
25 Pasigirdo garsas nuo viršaus
skliauto, esančio viršum jų galvos.
Sustoję jie nuleido savo sparnus.
26 Viršuj skliauto, esančio viršum jų
galvos, kažkas atrodė kaip safyro[1]
akmuo, kažkas panašus į sostą. Viršuj
ant to, kas buvo panašus į sostą, [2]buvo
matyti kažkas, kas atrodė kaip žmogus.
27 Į viršų nuo to, kas atrodė *kaip jo*
juosmuo, mačiau tarsi blankaus aukso
žibesį—tai, kas atrodė kaip apkraštuota
ugnis. O į apačią nuo to, kas atrodė kaip
jo juosmuo, mačiau tai, kas atrodė kaip
ugnis. Ir jį supo spinduliuojanti šviesa.
28 Kaip atrodo vaivorykštė, pasirodanti
lietaus dieną debesyje, taip atrodė
aplinkui spinduliuojanti šviesa. Toks
buvo VIEŠPATIES šlovės pavidalo
reginys. Tai matydamas, aš parpuoliau
kniūpsčias ir išgirdau kalbančio balsą.

5 Apr 4, 6 10 Ezek 10, 14; Apr 4, 7 13 Apr 4, 5
18 Apr 4, 8 15–21 Ezek 10, 9–13 22 Apr 4, 6
24 Apr 1, 4–15; 19, 6 26 Ezek 10, 1; Apr 4, 2–3
27 Ezek 8, 2

Ezekielio pašaukimas. Ritinio regėjimas

2 Jis man tarė: „Žmogau, stokis ant
savo kojų, ir aš kalbėsiu su tavim!“
2 ⌜Jam prakalbus į mane⌝, dvasia įėjo į
mane ir pastatė mane ant mano kojų, ir
aš girdėjau jį kalbant man. 3 Jis man
tarė: „Žmogau, aš tave siunčiu ⌜į Izraelio
namus⌝[3], [4]maištinguosius, kurie maištavo
prieš mane. Jie ir jų tėvai man
priešgyniavo iki pat šios dienos. 4 ⌜Jie
įžūlūs ir kietaširdžiai sūnūs. Pas juos aš
tave siunčiu⌝. Ir tu turi jiems tarti: ‚Taip
pasakė[5] VIEŠPATS‘. 5 Ar jie paklausys,
ar atsisakys klausyti,—nes jie priešgynūs
namai,—jie turi žinoti, kad pranašas
buvo tarp jų. 6 O tu, žmogau, nebijok jų
ir ⌜neišsigąsk jų veidų⌝[6], nors ⌜erškėčiai
apsupa⌝[7] tave ir tu sėdi ant skorpionų.
Nebijok jų žodžių ir neišsigąsk jų veidų,
nes jie priešgynūs namai. 7 Ir tu turi
jiems kalbėti mano žodžius, ar jie
klausys, ar atsisakys klausyti, nes jie
⌜priešgynūs namai⌝[8].
8 O tu, žmogau, klausyk, ką aš tau
kalbu. Nepriešgyniauk, kaip priešgynūs
namai. Išsižiok ir valgyk, ką aš tau
duodu“. 9 Pažvelgiau, ir štai ranka,
ištiesta į mane! Ir joje buvo knygos
ritinys. 10 Jis išvyniojo jį prieš mane, ir
jis buvo prirašytas abiejose pusėse. Ant
jo buvo užrašyta: „Raudos, aimanos ir
aičiojimai“.

9–10 Apr 5, 1

3 Ir jis man tarė: „Žmogau, ⌜valgyk, ką
randi⌝, valgyk šitą ritinį ir eik, kalbėk
Izraelio namams!“ 2 Aš išsižiojau, ir jis
man davė valgyti tą ritinį. 3 Ir jis man
tarė: „Žmogau, pamaitink savo kūną[9] ir
pripildyk savo vidurius šito ritinio, kurį
aš tau duodu“. Aš jį valgiau, ir jis
pasidarė mano burnoje saldus kaip
medus. 4 Jis man tarė: „Žmogau, eik,
nueik į Izraelio namus ir jiems kalbėk
mano žodžius[10], 5 nes tu esi siunčiamas
ne pas nesuprantamos šnekos ⌜ir sunkios
kalbos⌝[11] žmones, bet į Izraelio namus, 6
ir ne pas daugelį ⌜nesuprantamos šnekos
ir sunkios kalbos⌝[12] tautų, kurių žodžių
negalėtum suprasti. Jei[13] tave siųsčiau
pas jas, jos tavęs klausytų. 7 Bet
Izraelio namai nenorės tavęs klausyti,
nes jie nenori manęs klausyti. Mat visi
Izraelio namai yra kietakakčiai ir
kietaširdžiai. 8 Štai aš darau tavo veidą
griežtą, tokį pat, kaip jų veidą[14],ir tavo
kaktą tokią pat kietą, kaip jų kaktą.
9 ⌜Darau tavo kaktą⌝ it švitrą, kietesnę už
titnagą. Nebijok jų ir

1 Arba: lazurito
2 M + ant jo; ~ 3MssGV
3 G; M: pas izraelius
4 M + pas tautas; ~ G
5 M + Viešpats
6 G; M: nebijok jų žodžių
7 Rk., plg. G; M: priešgynos ir erškėčiai
8 32 MssGST; M: priešgyniavimas
9 Lit. pilvą
10 GSV; M: žodžiais
11 ~ G[B]
12 ~ S
13 GSTV
14 *T.y. darau tave nenuolaidų*

neišsigąsk jų veidų, nes jie priešgynūs
namai“.
10 Jis man tarė: „Žmogau, imk sau
į širdį ir išgirsk ausimis visus
manožodžius, kuriuos tau kalbu. 11 Eik,
nueik pas tremtinius, savo tautiečius,
jiems kalbėk ir sakyk: ‚Taip pasakė
‛Viešpats' Jahvė‘, ar jie klausys, ar
atsisakys klausyti“.
12 Tada dvasia pakėlė mane, ir,
VIEŠPATIES šlovei pasikeliant[1] iš savo
vietos, išgirdau už savęs didelio žemės
drebėjimo dundesį—13 šlamesį gyvūnų
sparnų, paliečiančių vienas kitą, ir šalia
jų esančių tekinių bildesį, didelio žemės
drebėjimo dundesį. 14 Dvasia mane
pakėlė ir nunešė, ir aš ėjau apkartęs[2],
užsidegęs dvasia, Viešpaties rankos
apgalėtas. 15 Atvykau į Tel-Abibą pas
tremtinius, gyvenančius prie Kebaro
upės, kur jie gyveno, ir ten septynias
dienas sėdėjau tarp jų apstulbęs.

1–3 Apr 10, 9–10

Sargo tarnyba

16 Septynioms dienoms pasibaigus,
man atėjo VIEŠPATIES žodis:
17 „Žmogau, tave padariau sargu
Izraelio namams. Išgirdęs žodį iš mano
burnos, tu turi jiems duoti įspėjimų iš
manęs. 18 Kai sakysiu bedieviui:
‚Tikrai mirsi‘, o tu nebūsi[3] kalbėjęs, kad
įspėtum bedievį [gręžtis] nuo jo[4] kelio,
kad išlaikytum jį gyvą, tai jis, bedievis,
mirs dėl savo kaltės, bet aš ‛laikysiu tave
atsakingu už jo mirtį'[5]. 19 O jei tu būsi
įspėjęs bedievį ir jis nebus atsigręžęs nuo
savo bedievystės ir savo[6] kelio, tai jis
mirs dėl savo kaltės, o tu būsi išgelbėjęs
savo gyvybę. 20 Bet jei teisusis nusigręš
nuo savo teisumo ir darys neteisybę ir aš
jį suklupdysiu, jis mirs. Jei nebūsi jo
įspėjęs, jis mirs dėl savo nuodėmės, ir
nebus atsiminta jo padarytų teisingų
darbų, tačiau aš laikysiu tave atsakingu
už jo mirtį. 21 Bet jei tu būsi įspėjęs
teisųjį[7], kad jis[8] nenusidėtų, ir jis
nenusidės, jis tikrai išliks gyvas, nes jis
leidosi įspėjamas, o tu būsi išgelbėjęs
savo gyvybę“.

Jeruzalės apgulimas ir tremtis, atvaizduoti pranašo simboliniais veiksmais (3, 22—5, 17)

22 Ten[9] atėjo ant manęs
VIEŠPATIES ranka, ir jis man tarė:
„Kelkis, išeik į lygumą, ir ten kalbėsiu su
tavim!“ 23 Aš atsikėliau ir išėjau į
lygumą, ir štai ten buvo VIEŠPATIES
šlovė. Ji stovėjo kaip šlovinga apraiška,
kurią mačiau prie Kebaro upės. Ir aš
parpuoliau kniūpsčias. 24 Tada dvasia
įėjo į mane ir mane pastatė ant mano
kojų. Jis[10] kalbėjo su manim ir man tarė:
„Įeik ir užsirakink savo namų viduje.
25 Ir tu, žmogau, žiūrėk! Jie uždės
ant tavęs virves ir jomis taip suriš tave,
jog nebegalėsi išeiti į jų tarpą. Ir aš taip
priklijuosiu tavo liežuvį prie tavo
gomurio, jog būsi nebylys ir nebegalėsi
būti jiems pabarėjas, nes jie priešgynūs
namai. 27 Bet man kalbant su tavim, aš
atversiu tavo burną, ir tu turėsi jiems
tarti: ‚Taip pasakė ‛Viešpats' Jahvė: Kas
klausysis, tas tegul klausosi, o kas
atsisakys klausyti, tas tegul atsisako, nes
jie yra priešgynūs namai‘.

4 O tu, žmogau, pasiimk plytą, ją padėk
prieš save ir nubrėžk ant jos miestą,
Jeruzalę. 2 Padėk prieš jį apgulą:
pastatyk prieš jį apgulos sieną, supilk
prieš jį rampą, išdėstyk prieš jį karines
stovyklas ir iš visų pusių išstatyk prieš jį
mūradaužius.
3 Tu pasiimk geležinę keptuvę ir
ją padėk tarsi geležinę sieną tarp savęs ir
miesto. Nukreipk savo veidą prieš jį, ir
šis tebūnie apgultas. Tu turi jį apgulti.
Tai ženklas Izraelio namams.
4 Tu atsigulk ant kairiojo šono ir
nešk[11] Izraelio namų kaltę. Kiek dienų
ant jo gulėsi, [tiek] turėsi nešti jų kaltę.
5 Aš tau paversiu jų kaltės metus
[atitinkamu] skaičiumi—‛trimis šimtais

---

1 Rk.
2 ~ GS
3 M + jo įspėjęs ir
4 M + bedieviško; ~ GS
5 Lit. pareikalausiu jo kraują iš tavo rankos
6 M + bedieviško; ~ 33, 9
7 GS; M: jį, teisųjį
8 M: teisusis
9 ~ GV
10 T.y. VIEŠPATS
11 Rk.; M: uždėk ant jo

devyniasdešimt⌝[1] dienų. Ir tu turėsi nešti
Izraelio namų kaltę. 6 Šitas [dienas]
pabaigęs, [2]atsigulk ant dešiniojo šono ir
nešk Judo namų kaltę. Aš tau ją uždedu
per keturiasdešimt dienų—po dieną už
metus. 7 Tu turi nukreipti savo veidą į
Jeruzalės apgulimą ir, apnuoginęs savo
ranką, pranašauti prieš ją. 8 Ir štai aš
pririšu tave virvėmis, kad neapsiverstum
nuo vieno šono į kitą, iki būsi pabaigęs
savo priespaudų[3] dienas.
9 Tu pasiimk kviečių, miežių,
pupų, lęšių, sorų bei speltų ir juos suberk
į vieną indą, ir iš jų pasidaryk duonos.
Ją valgysi tiek dienų, kiek tu gulėsi ant
savo šono—⌜tris šimtus⌝[4] devyniasdešimt
dienų. 10 Ir tavo valgis, kurį valgysi,
tiksliai atsvertas, turi būti dvidešimt
šekelių[5] dienai. Nustatytu laiku tu turi
jį valgyti. 11 Ir tu turi gerti atseikėjęs
vandens: šeštą hino dalį. Nustatytu
laiku tu turi gerti. 12 Tu turi ją valgyti
miežinio papločio pavidalo ir, jiems
matant, ją kepti ant žmogaus mėšlo
gumulų“. 13 Ir VIEŠPATS tarė: „Taip
izraeliai valgys ⌜savo duoną⌝, tai, kas
sutepta, tarp tautų, ⌜į kurias juos
išvarysiu⌝“. 14 Bet aš sakiau: „Ak,
Viešpatie Jahve! Mano gerklė
nesutepta: nuo jaunystės iki dabar nesu
valgęs nei maitos, nei to, kas žvėrių
sudraskyta, ir į mano burną nėra įėjusi
jokia pigul–mėsa[6]“. 15 Tada jis man
tarė: „Žiūrėk! Tau leidžiu vartoti vietoj
žmonių išmatų galvijų mėšlo gumulus, ir
ant jo galėsi išsikepti duonos“.
16 Jis man tarė: „Žmogau, štai aš
sulaužau duonos ramstį Jeruzalėje, ir jie
atsvėrę ir susirūpinę valgys duoną ir su
saiku bei šiurpu gers vandenį,—17 kad
jie stokotų duonos bei vandens, vienas
kitu baisėtųsi ir sunyktų dėl savo kaltės.
5 O tu, žmogau, pasiimk aštrų kalaviją.
Jį pasiimk kaip skustuvą ir juo brauk
sau per galvą ir barzdą. Paskui pasiimk
svarstykles ir padalyk plaukus[7].
2 Apgulos dienoms praslinkus, tu turi
sudeginti trečdalį miesto vidury, paimti
trečdalį ir aplink jį sukapoti kalaviju ir
trečdalį išbarstyti į vėją. ⌜Ir aš,
išsitraukęs kalaviją, nuseksiu paskui
juos⌝[8]. 3 Iš ten tu turi paimti mažą jų
skaičių ir juos įrišti į savo drabužio
skverną. 4 Tu turi dar paimti kelis iš jų,
juos numesti į ugnies vidurį ir sudeginti
ugnyje. ⌜Ir tu turi sakyti⌝[9] visiems
Izraelio namams: 5 ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Tai Jeruzalė! Į tautų
vidurį ją pasodinau, o aplink ją—šalis.
6 Bet ji priešinosi mano potvarkiams,
elgdamasi bedieviškiau už tautas, ir
[priešinosi] mano nuostatams labiau už
savo aplinkines šalis, nes jie[10] atmetė
mano potvarkius ir nesilaikė mano
nuostatų. 7 Todėl taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: Kadangi buvote maištingesni[11]
už savo aplinkines tautas, nesilaikėte
mano nuostatų, nevykdėte mano
potvarkių ir nesielgėte net pagal savo
aplinkinių tautų potvarkius, 8 todėl taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Štai ir aš prieš
tave! Ir aš, tautoms matant, darysiu tavo
vidury teismą. 9 Aš tau darysiu, ko
niekad nesu daręs ir ko panašaus niekad
nebedarysiu dėl visų tavo bjaurių darbų.
10 Todėl tavyje tėvai valgys sūnus, o
sūnūs—tėvus. Aš darysiu tavyje teismą
ir išsklaidysiu visus tavo išlikėlius į
visus vėjus. 11 Todėl, kaip aš gyvas,—
sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė,—kadangi tu
suteršei mano šventyklą ⌜visomis savo
šlykštybėmis ir⌝ visomis savo
bjaurybėmis[12], todėl ir aš darysiu
kirpimą ir ⌜neparodysiu gailesčio⌝[13],

1 G: šimtu devyniasdešimt
2 M + antrąkart; ~ GS
3 Arba: apgulimo
4 G: šimtą
5 20 šek. ≈ 230g
6 T.y. sutepta aukos mėsa, kai ją valgo neleistinu laiku, t.y. trims dienoms praslinkus. Žr. Lev 7, 18; 19: 7.
7 Lit. juos
8 Sakinys turbūt paimtas iš 12 skn.
9 G; M: Iš jo išplis ugnis
10 T.y. Jeruzalės gyventojai
11 Rk.; M: jūsų bruzdesys?
12 T.y. pasibjaurėjimą sukeliančiais stabais
13 Lit. mano akis neašaros

aš irgi neužjausiu. 12 Tavo trečdalis
mirs nuo maro ir žus nuo bado tavyje.
Trečdalis kris nuo kalavijo aplink tave, o
trečdalį išbarstysiu į visus vėjus
ir,išsitraukęs kalaviją, nuseksiu paskui
juos. 13 Tada išsibaigs mano rūstybė, ir
aš nuramdysiu savo įnirtį prieš juos, ⌜ir
pasigiešiu⌝, kad jie žinotų, jog aš,
VIEŠPATS, kalbėjau užsidegęs,
išbaigdamas savo įnirtį prieš juos. 14 Aš
padarysiu tave griuvėsiais ⌜ir pajuokos
žodžiu⌝ tarp tavo aplinkinių tautų,
kiekvieno praeivio akyse. 15 ⌜Tu tapsi⌝[1]
pajuokos ir keiksmo žodžiu, ⌜įspėjimu ir
pasibaisėjimu⌝ savo aplinkinėms tautoms,
kai aš, užsirūstinęs bei įnirtęs ir su
įnirtingomis bausmėmis, tau padarysiu
teismą—aš, VIEŠPATS, kalbėjau,—
16 kai paleisiu į jus[2] savo[3] mirtinas[4]
strėles, kurių tikslas sunaikinti, ⌜kurias
paleisiu jums sunaikinti ir prie to dar
užleisiu jums badą⌝, ir jums sulaužysiu
duonos ramstį. 17 Pasiųsiu jums badą ir
plėšrius žvėris, kad tie išplėštų tau
vaikus. Maras bei ⌜kraujo praliejimas⌝[5]
pereis per tave, ir atvesiu kalaviją prieš
tave. Aš, VIEŠPATS, kalbėjau!‘“

10 Rd 4,10 17 Apr 6,8

Sunaikinami Izraelio aukštumų alkai

6 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, nukreipk savo veidą į
Izraelio kalnus, ir jiems pranašauk!
3 Sakyk: ‚Izraelio kalnai, klausykite
⌜Viešpaties⌝ Jahvės žodžio! Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė kalnams ir kalvoms,
upelių vagoms ir slėniams: Štai aš
atvesiu prieš jus kalaviją ir sunaikinsiu
jūsų aukštumų alkus. 4 Bus išardyti
jūsų aukurai ir sudaužyti jūsų smilkalų
aukurai, ir padarysiu, kad jūsų
užmuštieji kris ties jūsų stabais. 5 ⌜Aš
pamesiu izraelių lavonus ties jų stabais⌝
ir išmėtysiu jūsų kaulus aplink jūsų
aukurus. 6 Visose jūsų gyvenvietėse
miestai bus apleisti ir aukštumų alkai
taip nusiaubti, kad jūsų aukurai bus
apleisti ⌜ir nusiaubti⌝, jūsų stabai
sudaužyti ⌜ir pašalinti⌝, ir jūsų smilkalų
aukurai numušti—⌜jūsų rankų padarai
nušluoti⌝. 7 Užmuštieji kris tarp jūsų, ir
jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS.
8 6Kai jūs turėsite nuo kalavijo
ištrūkusiųjų tarp tautų, kai būsite
išsklaidyti šalyse, 9 jūsų ištrūkėliai tarp
tautų, į kurias jie bus išvesti nelaisvėn,
atsimins mane, sutrynusį jų
paleistuvingą širdį, ⌜atsitraukusią⌝ nuo
manęs, ir jų akis, paleistuvingai
nusekusias paskui jų stabus, ir jie
bjaurėsis patys savimi ⌜dėl piktenybių,
kurias jie darė⌝, dėl visų savo bjaurių
darbų. 10 Tada jie žinos, kad aš,
VIEŠPATS, ne veltui grasinau jiems
padarysiąs šitą nelaimę‘“.
11 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
„Plok rankomis, trypk koja ir sakyk ‚oi‘
dėl Izraelio namų visų bjaurių, ⌜piktų⌝
darbų! Jie kris nuo kalavijo, bado ir
maro. 12 Tolimasis mirs nuo maro,
artimasis kris nuo kalavijo, o tas, kurs
liks[7] išsaugotas, mirs nuo bado. Taip aš
jiems išbaigsiu savo rūstybę. 13 Ir jūs
žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, kai jų
užmuštieji gulės tarp jų stabų aplink jų
aukurus ant kiekvienos aukštos kalvos,
⌜visose kalnų viršūnėse⌝, po kiekvienu
žaliuojančiu medžiu ⌜ir po kiekvienu
šakotu terebintu⌝—ten, kur jie aukojo
raminantį aukos kvapą visiems savo
dievams. 14 Aš ištiesiu prieš juos savo
ranką ir padarysiu šalį siaubingais
tyrlaukiais nuo ⌜dykumos iki Riblos⌝[8]
visose jų gyvenvietėse. Tada jie žinos,
kad aš esu VIEŠPATS“.

Artėja Izraelio galas

7 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Tu, žmogau, sakyk[9]: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė Izraelio šaliai:
Atėjo galas, atėjo[10] galas
keturiems žemės
pakraščiams!
3 Dabar tau galas!
Aš paleisiu ant tavęs savo pyktį,
tave teisiu pagal tavo elgesį

1 GSV; M: Ji taps
2 Rk.; M: juos
3 G
4 M + bado
5 Lit. kraujas
6 M + Tačiau aš paliksiu; ~ G
7 G; M: išliks ir bus
8 V[P]; M: Diblatos dykumos
9 GS; ~M
10 MssGTV; ~M

ir ⸢tave bausiu už⸣[1] visus tavo
bjaurius darbus.
4 Mano akis nežvelgs su gailesčiu
⸢į tave⸣,
ir neužjausiu,
bet tave bausiu už tavo
elgesį
ir tavo ⸢bjaurių darbų padariniai
apsireikš tavyje⸣[2].
Tada žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS‘“.
5 Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė:
„⸢Nelaimė po nelaimės!
Štai ji atėjo⸣.
6 Galas atėjo,
atėjo galas,
galas[3] tau!
Štai atėjo,
7 atėjo tau pražūtis[4],
šalies gyventojau!
Atėjo laikas, arti diena—
sąmyšio, o ne krykštavimo
diena kalnuose.
8 Dabar, netrukus, tau išliesiu
savo rūstybę
ir išbaigsiu tavyje savo
įniršį.
Tave nuteisiu pagal tavo elgesį
ir tave nubausiu už visus
tavo bjaurius darbus.
9 Mano akis nežvelgs su
gailesčiu ,
ir neužjausiu,
bet tave bausiu už tavo elgesį,
ir tavo bjaurių darbų
padariniai apsireikš tavyje.
Tada žinosite, kad aš,
VIEŠPATS, esu
plakėjas.
10 Štai diena!
⸢Štai ji atėjo!
Išėjo pražūtis!⸣
Pražydo ⸢teisės
iškreipimas⸣[5],
išsprogo įžūlumas.
11 Smurtas išaugo į ⸢lazdą,
plakančią nedorybę⸣[6].
⸢Niekas iš jų nepaliks,
nieko iš jų turtų,
nieko iš jų šlovės⸣[7].
12 Atėjo laikas,
atslinko diena!
Tenesidžiaugia pirkėjas,
teneliūdi pardavėjas,
⸢nes karšta rūstybė ateina visai
jos[8] prabangai⸣.
13 Mat pardavėjas nesugrįš prie to,
kas parduota,
⸢nors jie[9] tebebus gyvi
tarp gyvųjų,
nes ⸢karšta rūstybė⸣[10] ateina
visai jos[11] praban-
gai.Jis nesugrįš.
Ir niekas neįstengs išlaikyti
savo gyvybės dėl savo
kaltės.
14 Pūskite[12] ragą
ir ⸢paruoškite karo
ginklus⸣[13]!
Tačiau niekas neis kariauti,
⸢nes mano karšta rūstybė
ateina visai jos[14]
prabangai⸣.
15 Kalavijas lauke,
maras ir badas viduje.
Kas bus lauke,
tas mirs nuo kalavijo,
o kas mieste,
tą badas ir maras
pribaigs[15].
16 Jei jų pabėgėliai paspruks
ir buvos kalnuose
⸢kaip burkuojantys karveliai⸣,
jie visi mirs[16],
kiekvienas dėl savo kaltės.
17 Visos rankos suglebs
ir visi keliai varvės šlapimu.
18 Jie apsijuos ašutines,
ir juos apdengs šiurpas.
Ant visų veidų gulės gėda,

---

1 Lit. užleisiu ant tavęs
2 Lit. tavo bjaurūs darbai bus tavo viduje
3 Rk.; M: pabudo
4 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta. Tai gali būti žodžio „galas“ sinonimas.
5 Rk.; plg. 9, 9
6 Lit. nedorybės lazdą
7 Hebr. tekstas neaiškus.
8 T.y. šalies
9 T.y. pardavėjas ir pirkėjas
10 Rk.; M: regėjimas
11 T.y. Izraelio šalies; žr. 2a.
12 2Mss GSV; M: Jie pūtė
13 Rk., plg. G; M: visko paruošimas
14 T.y. šalies
15 GT; M: prarys
16 S; M: dejuos

ir visos jų galvos bus plikai
nuskustos.
19 Savo sidabrą jie numes į gatves,
ir *jų auksas bus laikomas*
mėšlu.
⌜Jų sidabras ir auksas negalės jų
išgelbėti
VIEŠPATIES įniršio dieną⌝.
Jie nepatenkins savo geidulio
ir nepripildys savo pilvo,
nes jis[1] jiems tapo kaltės
priežastim.
20 Jo[2] puošnią gražybę jie[3]
panaudojo puikybei
ir iš jo padarė savo bjaurius
atvaizdus, ⌜savo
šlykščius stabus⌝.
Todėl jį paversiu jiems
mėšlu.
21 Atiduosiu jį kaip išplėšą į
svetimšalių ranką
ir kaip grobį žemės
bedieviams.
Tie išniekins jį.
22 Aš nukreipsiu nuo jų[4] savo
veidą,
ir anie[5] išniekins mano
brangenybę[6].
Įsibraus į ją plėšikai
ir ją išniekins.
23 ⌜Jie padarys⌝[7] skerdynes[8],
nes šalis pilna[9] kraujo
praliejimo,
o miestas pilnas smurto.
24 ⌜Aš atvesiu blogiausias tautas,
ir jos užims jų namus⌝.
Padarysiu galą ⌜jų išdidžiai
galiai⌝[10],
ir bus ⌜išniekintos jų
šventovės⌝[11].
25 Sielvartui atėjus,
jie ieškos saugumo, bet jo
nebus.
26 Ateis nelaimė po nelaimės
ir bloga žinia seks blogą
žinią.
Jie ieškos apreiškimo pas
pranašą.
Nebebus kunigo pamokymo
ir vyresniųjų patarimo.
27 ⌜Karalius gedės,
ir⌝ kunigaikštis apsivilks
siaubu,
o valstiečių rankos nustėrs
iš baimės.
Pasielgsiu su jais, ⌜kaip jie
elgėsi⌝[12],
ir juos teisiu, ⌜kaip jie
teisė⌝[13].
Tada žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS".

Stabų garbinimas šventykloje

8 Šeštaisiais metais, šeštąjį[14] mėnesį, *to*
mėnesio penktąją dieną, man besėdint
savo namuose ir Judo vyresniesiems
besėdint mano akivaizdoje, ⌜ten
Viešpaties⌝[15] Jahvės ranka nusileido ant
manęs. 2 Man bežiūrint, pasirodė tarsi
vyro[16] ⌜išvaizdos⌝ figūra, į apačią ⌜nuo jo
juosmens⌝[17] ugnis ir į viršų nuo jo
juosmens tai, kas atrodė kaip skaisti
šviesa, kaip blankiojo aukso žiburys.
3 Jis ištiesė lyg ranką ir nutvėrė mane už
plaukų garbanos. Dvasia mane pakėlė
tarp žemės ir dangaus ir ⌜dieviškame
regėjime⌝[18] nunešė į Jeruzalę prie angos
⌜vidinio kiemo⌝ vartų, nukreiptų į
žiemius, kur stovėjo pavyduliavimo
stabas, sukeliantis pavyduliavimą[19].
4 Ten pasirodė tokia pat Izraelio Dievo
šlovė, kaip apraiška, kurią buvau matęs
lygumoje. 5 Ir jis man tarė: „Žmogau,
pakelk savo akis į žiemių pusę!" Aš
pakėliau akis į žiemių pusę, ir štai į
žiemius nuo aukuro vartų stovėjo tas

---

1 T.y. auksas; žr. 19 skn.
2 T.y. aukso
3 GSV; M: jis
4 T.y. izraelių
5 T.y. Izraelio priešai
6 T.y. šventyklą
7 G; M: Padaryk
8 Rk.; M: grandines?
9 M + teismų dėl; ~ G
10 G, plg. 24, 21; 30, 6. 18; 33, 28. M: stipriųjų puikybei
11 GV;M: išniekinti tie, kurie juo pašventino
12 GSV; M: dėl jų elgesio
13 20 MssV; M: jų teisimais
14 G: penktąjį
15 ~G
16 Rk.; M: ugnies
17 G; M: nuo jo strėnų išvaizdos
18 MssGSTV; M: dieviškuose regėjimuose
19 T.y. VIEŠPATIES pavydulingą rūstybę stabų garbintojams. Plg. Dt 32, 16.

pavyduliavimo stabas prie angos. 6 Ir jis
man tarė: „Žmogau, ar tu matai, ką jie
daro? Dideles bjaurybes[1] jie čia daro,
kad mane nuvarytų toli nuo mano
šventovės. Bet tu matysi dar didesnių
bjaurybių!“
7 Jis mane atvedė prie kiemo
angos. ⸢Aš žiūrėjau, ir štai [ten] buvo
skylė sienoje⸣. 8 Ir jis man tarė:
„Žmogau, prakask sieną!“ Aš prakasiau
sieną, ir štai ten buvo įėjimas. 9 Ir jis
man tarė: „Įeik ir pamatyk bjaurius
[⸢piktus⸣] darbus, kuriuos jie čia daro“.
10 Aš įėjau ir žiūrėjau. Ir štai visokie
⸢roplių ir žvėrių atvaizdai⸣, šlykštūs
padarai ir visokie Izraelio namų stabai
buvo visur aplinkui įbrėžti į sieną.
11 Septyniasdešimt vyrų iš Izraelio
namų seniūnų stovėjo ties jais. Šafano
sūnus Jaazanijas stovėjo jų vidury.
Kiekvienas laikė rankoje savo
smilkytuvą, ir smilkalų ⸢debesies⸣ kvapas
kilo aukštyn. 12 Ir jis man tarė: „Ar
matai, žmogau, ką Izraelio namų
vyresnieji daro ⸢tamsoje⸣, kiekvienas savo
stabų kambaryje[2]? Mat jie sako:
‚VIEŠPATS nemato ⸢mūsų⸣, VIEŠPATS
paliko šalį‘“. 13 Ir jis man tarė: „Tu
matysi dar bjauresnių darbų, kuriuos jie
daro“.
14 Jis mane nuvedė prie angos
VIEŠPATIES namų vartų, nukreiptų į
žiemius, ir štai ten sėdėjo moterys,
apraudančios Tamūzą. 15 Ir jis man
sakė: „Ar matei, žmogau? Tu matysi dar
bjauresnių darbų negu šitie“.
16 Jis mane nuvedė į VIEŠPATIES
namų vidinį kiemą, ir štai prie įėjimo į
VIEŠPATIES šventyklą, tarp portiko ir
aukuro, [stovėjo] kokie ⸢dvidešimt vyrų⸣[3],
atgręžę savo nugaras į VIEŠPATIES
šventyklą ir savo veidus į rytus, ir jie
garbindami parpuolė kniūpsčiom ⸢rytų
linkui⸣ prieš saulę. 17 Ir jis man tarė:
„Ar matei, žmogau? Ar Judo namams per
maža daryti bjaurius darbus, kuriuos jie
čia darė, kad jie [dar] pripildė šalį
smurto ⸢ ir toliau mane pykdė⸣? Štai jie
ištiesia ⸢šakelę man⸣[4] prie nosies. 18 Tad
ir aš veiksiu rūstaudamas. Mano akis
nepažvelgs su gailesčiu, ir neužjausiu.
Nors jie ir garsiai šauks man į ausis, jų
nesiklausysiu!“

2 Ezek 1, 27 4 Ezek 1, 28

Stabmeldžių išžudymas

9 Paskui jis garsiai šaukė man į ausis:
„Priartėkite, miesto budeliai,
kiekvienas su savo naikinančiu įrankiu
rankoje!“ 2 Ir štai šeši vyrai atėjo nuo
aukštutinių vartų, nukreiptų į žiemius,
kiekvienas su savo žudymo įrankiu
rankoje. Tarp jų buvo vienas vyras,
apsivilkęs drobiniais ir su raštininko
reikmenimis prie juosmens. Jie įėjo ir
atsistojo šalia žalvarinio aukuro.
3 Izraelio Dievo šlovė pakilo nuo
kerubo, ant kurio ji buvo, ir [nusėdo] ant
šventyklos[5] pakylos. Jis pašaukė vyrą,
apsivilkusį drobiniais su raštininko
reikmenimis prie juosmens, 4 ir[6] jam
tarė: „Eik per miesto vidurį, per
Jeruzalės vidurį, ir pažymėk tav[7] ženklu
kaktas vyrų, kurie dejuoja ir dūsauja dėl
visų joje daromų bjaurybių“. 5 O
aniems, man girdint, jis tarė: Eikite per
miestą paskui jį ir užmušinėkite! Jūsų
akis tenepagaili, ir neužjauskite!
6 Žudykite ir naikinkite senelius ir
jaunikaičius, mergaites, vaikus ir
moteris, bet nesiartinkite prie tų, kurie
turi tą ženklą, ir pradėkite nuo mano
šventovės!“ Tad jie pradėjo nuo vyrų
⸢seniūnų⸣, stovinčų priešais namus[8]. 7 Ir
jis jiems tarė: „Sutepkite namus ir
pripildykite kiemus užmuštųjų. ⸢Išeikite
ir užmušinėkite⸣[9] mieste“. 8 Jiems
užmušinėjant ⸢ir man vienam išlikus⸣, aš
parpuoliau kniūpsčias ir šaukdamas

1 G; M+ kurias Izraelio namai
2 GSTV; M: kambariuose
3 2MssG Hier.; M: dvidešimt penki vyrai

4 Lit. vynšakę sau (Tiq,sof.). Vidurinių amžių egzegetų nuomone, žodis „šakelė“ šitame sąryšyje reiškia smarvę. Tad sakinį būtų galima taip versti: Štai jie leidžia smarvę man į nosį! Tiksli hebr. žodžio reikšmė šitame kontekste neaiški.
5 Lit. namų
6 M + VIEŠPATS; ~ G
7 T.y. X
8 T.y. šventyklos pastatą
9 S; M: Išeikite, ir jie turi išeiti ir užmušinėti

tariau: „Ak, ⌜Viešpatie⌝ Jahve, ar tu nori
sunaikinti ⌜visą⌝ Izraelio likutį,
išliedamas savo rūstybę ant Jeruzalės?“
9 Jis man atsakė: „Izraelio ir Judo namų
kaltė yra nepaprastai didelė. Šalis
pasidarė pilna kraujo praliejimo, o
miestas—pilnas teisės iškreipimo, nes jie
sakė: ‚VIEŠPATS paliko šalį, ir
VIEŠPATS nemato‘. 10 Tad ir mano
akis nepagailės, ir neužjausiu. ⌜Jiems
atmokėsiu už jų elgesį⌝[1]“.
11 Ir štai vyras, apsivilkęs
drobiniais, su rašomaisiais reikmenimis
prie juosmens, pranešė, sakydamas:
„Padariau, kaip man įsakei“.

4 Apr 7, 3; 9, 4; 14, 1

Dievo šlovė palieka šventyklą

10 Man bežiūrint, ant skliauto,
viršum kerubų galvos, pasirodė
lyg safyro akmuo, kažkas, ⌜kas atrodė⌝
kaip sostas, matomas[2] viršum jų. 2 Ir jis
tarė drobiniais apsivilkusiam vyrui:
„Įeik tarp tekinių po kerubais[3] ir
pripildyk abi savo saujas žarijų iš
[vietos] tarp kerubų ir jas paberk ant
miesto“. Ir man matant, jis įėjo. 3 Tam
vyrui įėjus, kerubai stovėjo [šventyklos]
namų dešinėje, ir debesis pripildė vidinį
kiemą. 4 VIEŠPATIES šlovė pasikėlė
nuo kerubų [ir nusėdo] į namų pakylą.
Namai pasidarė pilni debesies, o kiemas
pilnas VIEŠPATIES šlovės spindesio.
5 Ir kerubų sparnų šlamesys buvo
girdimas ligi pat išorinio kiemo tarsi
Visagalio Dievo balsas, kai jis kalba.
6 Jam įsakius drobiniais
apsivilkusiam vyrui: „Paimk ugnies iš
tarp tekinių, tarp kerubų esančios
vietos“, šis įėjęs atsistojo šalia tekinio.
7 Kerubas[4] ištiesė savo ranką ⌜iš tarp
kerubų esančios vietos⌝ į ugnį, esančią
tarp kerubų, ir pakėlęs [ją] įdėjo į
drobiniais apsivilkusiojo saujas. Šis [ją]
paėmė ir išėjo.
8 Kerubai pasirodė turį kažką
kaip žmogaus ranką po savo sparnais.
9 Man žiūrint, šalia kerubų pasirodė
keturi tekiniai, po vieną tekinį šalia
kiekvieno kerubo, ir tekinių išvaizda
buvo panaši į chrizolito akmens žibesį.
10 O dėl jų išvaizdos, visi keturi turėjo
tokį pat pavidalą, lyg vienas tekinis būtų
kito viduje. 11 Kai jie riedėjo, riedėjo į
ties jais gulinčias keturias šalis.
Riedėdami jie nekeitė krypties, nes į
vietą, į kurią pasuko pirmutinis, jie
riedėjo paskui jį. Riedėdami jie nekeitė
krypties. 12 [5]Jų, keturių, skryčiai[6]
[7]buvo aplinkui pilni akių [jų tekiniai].
13 O tekiniai, man girdint, buvo
vadinami galguliu[8], 14 ⌜ir kiekvienas
turėjo keturis veidus. Pirmojo veidas
buvo kerubo veidas, o antrojo veidas—
žmogaus veidas. Trečiasis turėjo liūto
veidą, o ketvirtasis—erelio veidą⌝.
15 Ir kerubai pasikėlė. Tai buvo
gyvūnai, kuriuos buvau matęs prie
Kebaro upės. 16 Kerubams judant,
tekiniai riedėjo šalia jų, o kerubams
pakėlus savo sparnus, kad pakiltų nuo
žemės, tekiniai irgi nenusikreipė nuo jų
pašonės. 17 Aniems stovint, jie stovėjo,
o aniems pasikeliant, jie pasikėlė su jais,
nes gyvūnų dvasia buvo juose.
18 VIEŠPATIES šlovė išėjo iš
šventyklos namų[9] ir atsistojo ant kerubų.
19 Kerubai pakėlė savo sparnus ir, man
bežiūrint, išeidami pasikėlė nuo žemės, ir
tekiniai buvo šalia jų. Ji atsistojo prie
VIEŠPATIES namų rytinių vartų angos,
ir Izraelio Dievo šlovė buvo viršum jų.
20 Tai buvo gyvūnai, kuriuos buvau
matęs po Izraelio Dievu prie Kebaro
upės. Ir supratau, kad jie buvo kerubai.
21 Kiekvienas turėjo keturis[10] veidus ir
kiekvienas turėjo keturis sparnus, ir
kažkas kaip žmogaus rankos buvo po jų
sparnais. 22 O jų veidai buvo tokios pat
išvaizdos, kaip veidai, kuriuos buvau
matęs prie Kebaro upės[11]. Ir kiekvienas
iš jų judėjo tiesiai į priekį.

---

1 Lit. Jų elgesį uždėsiu ant jų galvos.
2 ~ G
3 GSTV; M: kerubų
4 G: Ir jis
5 M + Visas jų kūnas; ~ G
6 Rk., plg. 1, 18; M: jų nugara
7 M + jų rankos, jų sparnai ir tekiniai (turbūt paraštinė pastaba, pritaikanti tekiniams kerubus nusakantį sakinį)
8 T.y. ratais
9 G; M+ pakylos viršaus
10 M + dtgr.: keturis
11 M + jų išvaizda; ~ G

1 Ezek 1, 26; Apr 4, 2 2 Apr 8, 5 12 Apr 4, 8 9–13 Ezek 1, 15–21 14 Ezek 1, 10; Apr 4, 7

Nedorų patarėjų nuteisimas

11 Dvasia mane pakėlė ir nunešė prie
VIEŠPATIES namų rytinių vartų,
nukreiptų į rytus. Vartų prieangyje
pasirodė dvidešimt penki vyrai. Tarp jų
pamačiau Azūro sūnų Jaazaniją ir
Benajo sūnų Pelatiją—tautos vyriau-
siuosius. 2 Ir jis man tarė: „Žmogau, tie
yra vyrai, kurie sumano tai, kas nedora,
ir duoda piktą patarimą šitame mieste,
3 kurie sako: ‚⌜Ne arti⌝[1] laikas statyti
namams. Miestas[2] dar katilas, o mes
esame mėsa‘. 4 Todėl pranašauk prieš
juos, pranašauk žmogau!“
5 Tada VIEŠPATIES dvasia
nusileido ant manęs, ir jis man tarė:
„Tark: ‚Taip pasakė VIEŠPATS: Taip
galvojate jūs, Izraelio namai, ir aš žinau,
kas ⌜ateina jums į galvą⌝[3]. 6 Jūs užmušėte
daugybę šitame mieste ir pripildėte jo
gatves užmuštųjų. 7 Todėl taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Jūsų užmuštieji,
kuriuos paguldėte jo vidury, yra mėsa, o
jis —katilas. Bet jus aš išvesiu iš jo.
8 Jūs bijote kalavijo, tačiau kalaviją
jums atvesiu, —sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė.—
9 Aš jus išvesiu iš jo[4] ir jus atiduosiu į
svetimšalių ranką, ir jums įvykdysiu
teismo sprendimus. 10 Jūs krisite nuo
kalavijo. Izraelio pasienyje jus teisiu.
Tada žinosite, kad aš esu VIEŠPATS.
11 ⌜Šitas miestas⌝[5] netaps jums katilu, o
jūs netapsite mėsa jame. Izraelio
pasienyje jus teisiu. 12 Tada žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS, ⌜kurio nuostatų
nesilaikėte ir kurio reikalavimų
nevykdėte, bet elgėtės pagal savo
aplinkinių tautų normas⌝ ‘“.
13 Man pranašaujant, Benajo
sūnus Pelatijas mirė. Aš parpuoliau
kniūpsčias ir garsiai šaukiau,
sakydamas: „Ak, ⌜Viešpatie⌝ Jahve, ar tu
nori padaryti galą Izraelio liekanai?“

Dievas pažada sugrąžinti tremtinius

14 Tada man atėjo VIEŠPATIES
žodis: 15 „Žmogau, ⌜visi tavo broliai⌝[6],
tavo giminaičiai[7] ir visi Izraelio namai,
jie visi, apie kuriuos Jeruzalės
gyventojai sakė: ‚⌜Jie nutolo⌝[8] nuo
VIEŠPATIES, šalis mums duota
nuosavybėn!‘—16 todėl sakyk: ‚Taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Tiesa, aš
nuvedžiau juos toli tarp tautų, juos
išsklaidžiau po šalis ir tik trumpam
laikui tapau jiems šventove šalyse, į
kurias jie atėjo‘. 17 Todėl sakyk: ‚Taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Aš jus surinksiu
iš tautų ir jus suvesiu iš šalių, po kurias
esate išsklaidyti, ir jums duosiu Izraelio
žemę. 18 Jie ten atvyks ir iš jos pašalins
visus jos šlykščius stabus bei visas jos
bjaurenybes. 19 Jiems duosiu kitą[9] širdį
ir įdėsiu naują dvasią į jų vidų,
pašalinsiu iš jų kūno akmeninę širdį ir
jiems duosiu kūninę širdį, 20 kad jie
elgtųsi pagal mano nuostatus, laikytųsi
mano reikalavimų, juos vykdytų. ir būtų
mano tauta, o aš būčiau jų Dievas. 21 O
⌜šitie—jų širdis seka paskui⌝[10] jų
šlykščius stabus ir jų bjaurenybes.
⌜Jiems atmokėsiu už jų elgesį⌝[11],—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė‘“.
22 Tada kerubai pakėlė savo
sparnus—tekiniai buvo šalia jų, o
Izraelio Dievo šlovė laikėsi viršum jų.
23 VIEŠPATIES šlovė pakilo iš miesto
vidurio ir sustojo ant kalno, esančio į
rytus nuo miesto. 24 Dvasia mane
pakėlė ir Dievo dvasios suteiktame
regėjime mane nunešė į Kaldėją pas
tremtinius. Paskui regėjimas, kurį
buvau matęs, pasikėlęs paliko mane,
25 ir aš išsakiau tremtiniams visus
VIEŠPATIES žodžius, kuriuos
VIEŠPATS man buvo pasakęs regėjime.

1 Arba: Ar ne arti; plg. G.
2 Lit. Jis
3 Lit. iškyla jūsų dvasioje
4 T.y. miesto
5 Lit. Jis
6 Lit. tavo broliai, tavo broliai
7 GS: bendratremtiniai
8 Rk.; M: Atsitolinkite
9 G; kl. Mss ST: naują (plg. 18, 31 ir 36, 26); M: vieną
10 Rk.; M: širdžiai—jų širdis eina
11 Lit. Jų elgesį uždėsiu *ant jų galvos*

19–20 Ezek 36, 26–28 22–23 Ezek 43, 2–5

Tremtinio nešulys—ženklas atkaklūnams

12 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, tu gyveni vidury
priešgyniaujančių namų, kurie turi akis
matyti, bet nemato, ir ausis girdėti, bet
negirdi, nes jie yra priešgyniaujantys
namai. 3 O tu, žmogau, dienos metu,
jiems matant, susirišk tremtinio nešulį
ir[1], jiems matant, išvyk iš savo vietos į
kitą vietą. Gal jie tai pamatys, nes jie
yra priešgyniaujantys namai. 4 Dienos
metu, jiems matant, išnešk savo nešulį
tarsi tremtinio nešulį, o tu pats išeik
vakare, jiems matant, kaip paprastai
išeina tremtiniai. 5 Jiems matant,
prasikask sieną ir išnešk [savo nešulį]
pro ją. 6 Jiems matant, tu turi [jį]
užsikelti ant peties, sutemus išnešti,
apsigaubti veidą, kad nematytum šalies,
nes tave padariau ženklu Izraelio
namams“.
7 Padariau taip, kaip man buvo
įsakyta. Dienos metu išsinešiau savo
nešulį tarsi tremtinio nešulį ir vakare
ranka[2] prasikasiau sieną. Sutemus [jį]
išsinešiau. Jiems matant, [jį] užsikėliau
ant peties.
8 [Kitą] rytą man atėjo
VIEŠPATIES žodis: „Žmogau, argi tau
nesakė Izraelio namai, priešgyniaujantys
namai: ‚Ką tu darai?‘ 10 Jiems tark:
‚Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė: Šita
pranašystė taikoma ⸢kunigaikščiui
Jeruzalėje ir visiems⸣[3] Izraelio namams,
esantiems joje[4]. 11 Sakyk: Aš esu jums
ženklas. Kaip aš dariau, taip jums bus
daroma. Jie turės eiti tremtin, nelaisvėn.
12 Kunigaikštis, esantis tarp jų, užsimes
ant peties [savo nešulį]. Jis sutemus
išeis. Jie pralauš skylę sienoje, kad
⸢išneštų [nešulį]⸣[5] pro ją. Jis užsidengs
veidą, kad[6] ⸢jokia akis jo nematytų, o jis
pats—šalies⸣[7]. 13 Bet aš išplėsiu ant jo
savo tinklą, ir jis bus sugautas mano
žabangais. Jį nuvesiu į Babiloną, į
Kaldėjų šalį, bet jis jos nematys ir ten
mirs. 14 Visus, esančius aplink jį kaip jo
padėjėjus, ir visus jo kariuomenės būrius
išbarstysiu į visus vėjus ir, išsitraukęs
kalaviją, seksiu paskui juos. 15 Tada,
kai juos išsklaidysiu tarp tautų ir
išbarstysiu po šalis, jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS. 16 Bet jų mažumai leisiu
išlikti nuo kalavijo, bado ir maro, kad jie
papasakotų apie savo bjaurius darbus
tarp tautų, pas kurias jie nueis. Tada jos
žinos, kad aš esu VIEŠPATS“.

2 Jez 6, 9–10; Jer 5, 21; Mk 8, 18 13 2 Kar 25, 7; Jer 52, 11

Pranašo drebėjimas—Dievo duotas ženklas

17 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
18 „Žmogau, tu turi valgyti savo duoną
drebėdamas ir gerti savo vandenį
krūpčiodamas ir bailiai susirūpinęs,
19 ir sakyti valstiečiams[8]: ‚Taip pasakė
⸢Viešpats⸣ Jahvė apie Jeruzalės
gyventojus Izraelio žemėje: Savo duoną
jie valgys bailiai susirūpinę ir savo
vandenį gers šiurpo apimti. Tai
[padarysiu,] kad ⸢jų šalis⸣[9], netekusi to, ko
ji pilna, ištuštėtų dėl visų joje
gyvenančių smurto 20 ir apgyventi
miestai būtų apleisti, o šalis taptų klaiki
dykuma, ir kad žinotumėte, jog aš esu
VIEŠPATS‘“.

Viešpaties žodis bus nedelsiant įvykdytas

21 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
22 „Žmogau, ką jums reiškia tas
priežodis: ‚Dienos nusitęsia, ir nieku
virsta kiekvienas regėjimas‘? 23 Todėl
jiems tark: ‚Taip pasakė ⸢Viespats⸣
Jahvė: Aš darau šitam priežodžiui galą,
ir daugiau nevalia jo ištarti Izraelyje!‘
Verčiau jiems kalbėk: ‚Priartėjo dienos
ir tai, ką sako kiekvienas ragėjimas!
24 Nes toliau nebeturi būti jokio
apgaulingo regėjimo ir pataikūniško
[ateities] būrimo Izraelio namų viduje,
25 nes aš, VIEŠPATS, kalbu. Žodis, kurį

1 M + dtgr: ir išvyk; ~ G
2 ~ GS
3 Rk., plg. GTV
4 Rk.; M: juose
5 GS: išeitų
6 GS; M: kadangi
7 G; M: jis pats nematytų šalies akimis
8 Lit. šalies žmonėms
9 Kkr. Mss; M: jos (Jeruzalės?) šalis; G: šalis

kalbu, bus įvykdytas. Jis nebeužtruks,
bet jūsų dienomis, priešgyniaujantys
namai, kalbėsiu žodį ir jį įvykdysiu,—
sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė'".
26 Man atėjo VIEŠPATIES *žodis:*
27 „Žmogau, štai Izraelio namai sako:
‚Regėjimas, kurį jis regi, yra [apie tai,
kas įvyks] daugeliui dienų [praslinkus].
Jis pranašauja apie tolimus laikus'.
28 Todėl jiems tark: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Nė vienas mano žodis
nebeužtruks. Žodis, kurį kalbu, bus
įvykdytas,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė'".

Prieš netikrus pranašus

13 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, pranašauk prieš
Izraelio pranašus! ⌜Pranašauk ir jiems
sakyk⌝[1]: ‚Klausykite VIEŠPATIES
žodžio! 3 Taip pasakė ⌜Viespats⌝ Jahvė:
Vargas ⌜tiems, kurie pranašauja iš savo
pačių galvos ir tai, ko neregėjo⌝[2].
4 Izraeli, tavo pranašai buvo kaip lapės
griuvėsiuose. 5 Jūs nelipote į spragą[3] ir
nepastatėte akmensienės Izraelio
namams, kad jie galėtų išsilaikyti kovoje
VIEŠPATIES dieną. 6 ⌜Jie regi apgaulę
ir buria melą⌝[4]. Jie sako: „VIEŠPATIES
žodis", kai VIEŠPATS jų nesiuntė. Vis
dėlto jie laukia, kad jis įvykdys žodį.
7 Argi neregėjote apgaulingų regėjimų ir
nekalbėjote melagingų žyniavimų, ⌜ir
nesakėte: „VIEŠPATIES žodis", kai aš
nekalbėjau⌝? 8 Todėl taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Kadangi kalbėjote
apgaulę ir regėjote melą, todėl štai aš
prieš jus!—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė.— 9 ⌜Aš
ištiesiu savo ranką prieš pranašus⌝[5],
reginčius apgaulę ir buriančius melą.
Jie nebus mano tautos taryboje, nebus
įrašyti į Izraelio namų sąrašą ir neįeis į
Izraelio šalį. Tada žinosite, kad aš esu
⌜Viešpats⌝ Jahvė.

10 Juk dėl to, kad jie suklaidino
mano tautą, sakydami: „Taika!", kai
nėra taikos—ši statosi netvirtą sieną, o
štai jie apglaisto ją tinku,— 11 sakyk
tinkuotojams[6]: Kai pliaups smarkus
lietus ir[7] kris kruša, užeis audra 12 ir
bematant sugrius siena, argi tada jums
nesakys: „Kur yra molinis glaistas, kurį
užtepėte?" 13 Todėl taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Aš užsirūstinęs užleisiu
audrą, ir, man įnirtus, užeis smarkus
lietus, ir [man] užsirūstinus,—kruša, kad
sunaikintų. 14 Nugriausiu sieną, kurią
užglaistėte tinku, ir ją taip sulyginsiu su
žeme, kad bus atidengti jos pamatai. Ji[8]
sugrius, ir jūs žūsite joje. Tada žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS. 15 Aš išleisiu
visą savo rūstybę prieš sieną ir prieš
tuos, kurie ją užglaistė tinku, ir jums
sakysiu[9]: „Nebėra sienos! Nebėra tų,
kurie ją užglaistė!— 16 Izraelio pranašų,
pranašavusių apie Jeruzalę, jai regėjusių
taikos regėjimų, kai nėra taikos,—sako
Viešpats Jahvė'"".

10 Jer 6, 14; 8, 11

Prieš netikras pranašes

17 „O tu žmogau, atgręžk savo
veidą prieš savo tautos dukteris, kurios
pranašauja iš savo pačių galvos, ir
pranašauk prieš jas! 18 Sakyk: ‚Taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Vargas
siūvančioms aprišalus kiekvienam
rankos[10] riešui ir darančioms gaubtus
visokio ūgio galvoms, kad pasigautų
asmenis! Ar norite pasigauti mano
tautos asmenis ir išlaikyti asmenis gyvus
savo pačių naudai? 19 Jūs mane
išniekinote prieš mano tautą dėl kelių
saujų miežių ir kelių kąsnių duonos,
nešdamos mirtį asmenims, kurie neturėjo
mirti, ir palikdamos gyvus asmenis, kurie
neturėjo išlikti gyvi, meluodamos mano
tautai, klausančiai melo. 20 Todėl taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Štai aš prieš
jūsų aprišalus, kuriais jūs pasigaunate

1 Rk. pgl. G; M: pranašaujančius, ir sakyk iš *savo pačių galvos (lit. širdies) [kalbantiems]* pranašams
2 G; M: kvailiesiems pranašams, kurie seka savo pačių dvasios įkvėpimu ir nieko neregėjo
3 GSTV, plg. 22, 30; M: spragas
4 Rk., plg. G; M: Jie regėjo apgaulę ir melagingą būrimą.
5 G; M: Mano ranka ateis ant pranašų
6 GS; M + dtgr.: ir ji sugrius
7 Rk; M: ir jūs
8 Turbūt Jeruzalė arba jos siena
9 ST, plg. 12 skn.: bus sakoma
10 GV; ST: rankų; M: mano rankų

asmenis[1], ir juos išplėšiu iš jūsų rankų, ir
paleisiu ⸢kaip paukščius⸣[2] asmenis,
kuriuos jūs pasigaunate. 21 Sudraskysiu
jūsų gaubtus ir išgelbėsiu savo žmones iš
jūsų rankų, ir jie nebebus jūsų rankose
kaip medžioklės laimikis. Tada žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS.

22 Kadangi ⸢melu⸣ skaudinote[3]
teisiojo širdį, kai aš jo neskaudinau, ir
⸢padrąsinote bedievį⸣[4] nesigręžti nuo savo
pikto elgesio ir taip neišgelbėti savo
gyvybės, 23 todėl neberegėsite apgaulės
ir nebebursite melo, o aš išgelbėsiu savo
tautą iš jūsų rankos. Tada žinosite, kad
aš esu VIEŠPATS!"

Pranašas ir stabmeldžiai

14 Pas mane atėjo kai kurie Izraelio
vyresnieji ir atsisėdo prieš mane.
2 Tada man atėjo VIEŠPATIES žodis:
3 „Žmogau, šitie vyrai įsidėjo į širdį savo
stabus ir pastatė prieš save tai, kas juos
stumia į nusikaltimą. Argi aš turėčiau
leistis jų klausiamas? 4 Tad kalbėk su
jais ir jiems sakyk: ‚Taip pasakė ⸢Viešpats⸣
Jahvė: Kiekvienas iš Izraelio namų,
kuris dedasi į širdį savo stabus, pastato
prieš save tai, kas jį stumia į
nusikaltimą, ir ateina pas pranašą,—tam
aš pats, VIEŠPATS, leisiuos verčiamas
atsakyti dėl jo stabų daugybės, 5 kad
paveikčiau[5] širdį Izraelio namų, kurie
visi nutolo nuo manęs per savo stabus'.

6 Todėl sakyk Izraelio namams:
‚Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė:
Atsiverskite ir gręžkitės nuo savo stabų,
ir nugręžkite savo veidą nuo visų savo
bjaurenybių! 7 Nes kiekvienas iš
Izraelio namų ir iš laikinai Izraelyje
apsigyvenusių, kuris atsitraukia nuo
manęs, dedasi į širdį savo stabus, stato
prieš save tai, kas jį stumia į
nusikaltimą, ir [paskui] ateina pas
pranašą manęs pasiklausti,—tam aš pats,
VIEŠPATS, sutiksiu atsakyti. 8 Aš
nukreipsiu savo veidą prieš tą vyrą, jį
padarysiu ženklu bei priežodžiu ir jį
atkirsiu nuo savo tautos. Tada žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS. 9 O jei pranašas
leisis suvedžiojamas ir sakys žodį, aš
VIEŠPATS, būsiu suvedžiojęs tą
pranašą. Aš ištiesiu prieš jį savo ranką
ir jį išnaikinsiu is savo tautos, Izraelio,
tarpo. 10 Jie turės atsakyti už savo
kaltę. Kokia bus klausiančio kaltė,
tokia bus pranašo kaltė, 11 kad Izraelio
namai nebenuklystų ⸢nuo manęs⸣[6] ir
nebesusiteptų visokiais savo
maištavimais, bet kad jie būtų mano
tauta, o aš būčiau jų Dievas,—sako
Viešpats Jahvė'".

Dievo teismas nepermaldaujamas

12 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
13 "Žmogau, jei šalis man nusidės,
neištikimai elgdamasi, ir aš ištiesiu prieš
ją savo ranką, jai sulaužysiu duonos
ramstį, užleisiu ant jos badą ir
išnaikinsiu iš jos žmogų bei gyvulį, 14 ir
jei joje būtų šitie trys vyrai: Nojus,
Danielis ir Jobas, jie ⸢teišgelbėtų patys
save⸣[7] savo teisumu,—sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė.— 15 ⸢Arba jei⸣[8] leisčiau plėšriems
žvėrims pereiti per šalį ir jie taip
išnaikintų jos *gyventojus, kad ji taptų*
dykuma, nes niekas nebeitų per ją dėl
žvėrių, 16 net[9] jei šitie trys vyrai būtų
joje,—kaip aš gyvas, sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė,—jie neišgelbėtų nei sūnų, nei
dukterų. Tik jie vieni būtų išgelbėti, o
šalis taptų dykuma. 17 Arba jei
atvesčiau kalaviją prieš tą šalį ir
sakyčiau: ‚Tegul kalavijas pereina per
šalį!' ir išnaikinčiau iš jos žmones bei
gyvulius, 18 net jei tie trys vyrai būtų
joje,—kaip aš gyvas, sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė,—jie neišgelbėtų nei sūnų, nei
dukterų. Tik jie vieni būtų išgelbėti.
19 Arba jei pasiųsčiau marą prieš tą šalį
ir išliečiau ant jos savo rūstybę krauju[10],
išnaikindamas iš jos žmones ir gyvulius,
20 net jei Nojus, Danielis ir Jobas būtų
joje,—kaip aš gyvas, sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė,—jie neišgelbėtų nei sūnaus, nei
dukters. Jie išgelbėtų tik save pačius
savo teisumu.

---

1 M + kaip paukščius; ~ GS
2 Tiksli žodžio reikšmė neaiški.
3 Rk., plg. GS; M: įbauginote
4 Lit. sustiprinote bedievio rankas
5 Lit. sugriebčiau
6 Lit. nuo manęs sekimo
7 M; G: būtų išgelbėti
8 Rk., plg. 17 ir 19 skn.; M: Jei
9 Dgl. Mss GS; ~ M
10 T.y. kraujo praliejimu

21 Nes taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: ‚Tikrai, kai būsiu pasiuntęs prieš
Jeruzalę savo keturis piktus teismus—
kalaviją, badą, plėšrius žvėris ir marą,—
kad išnaikinčiau iš jos žmones ir
gyvulius, 22 ir kai joje pasirodys
išlikusių ištrūkėlių, kurie išves[1] sūnus
ir dukteris,—štai jie išeis pas jus, ir jūs
matysite jų elgesį bei jų veiksmus ir
pasiguosite dėl nelaimės, kurią
užtraukiau Jeruzalei, dėl visko, ką jai
užtraukiau. 23 Ir jie jus paguos, kai
matysite jų elgesį ir jų veiksmus. Tada
žinosite, kad aš ne be priežasties
padariau viską, ką joje padariau,—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė‘“.

21 Apr 6, 8

Nenaudingas vynmedis

15 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, kuo ypatingas iš visų
virkštinių medžių vynmedis, augantis
tarp miško medžių? 3 Ar imama iš jo
medienos kam nors padirbti? Arba ar
žmonės ima iš jo kablį, kad ant jo
pakabintų kokį nors įrankį? 4 Štai jis
atiduotas kaip kuras ugniai. Jo abu
galus surijo ugnis, o jo vidurys
suanglėjęs. Ar jis betinka apdirbimui?
5 Žiūrėk! Būdamas sveikas, jis nebuvo
apdirbamas. Kaip juo mažiau, ugnies
surytas ir suanglėjęs, jis begali būti
apdirbamas!
6 Todėl taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: ‚Kaip tarp miško medžių
[augantį] vynmedį, kurį atidaviau kaip
kurą ugniai, taip atiduosiu Jeruzalės
gyventojus. 7 Ir aš nukreipsiu prieš juos
savo veidą. Jie išėjo iš ugnies, bet ugnis
juos surys. Ir jūs žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS, kai nukreipsiu prieš juos
savo veidą 8 ir paversiu šalį dykuma dėl
to, kad jie neištikimai elgėsi,—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė‘“.

Neištikima moteris

16 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, paskelbk Jeruzalei jos
bjaurius darbus 3 ir sakyk: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė Jeruzalei: Savo kilme ir
gimimu tu ateini iš kanaaniečių šalies.
Tavo tėvas buvo amorietis, o tavo
motina—chitietė. 4 O dėl tavo gimimo,
tą dieną, kai gimei, nebuvo nupjauta
tavo bambagyslė, tu nebuvai nuplauta
vandeniu[2], nei įtrinta druska, nei
suvystyta vystyklais. 5 Jokia akis
napažvelgė su gailesčiu į tave, kad tau
padarytų [bent] vieną iš tų dalykų, kad
tave užjaustų. Bet tu buvai išmesta į
atvirą lauką, nes bjaurėjosi tavo gyvybe
tą dieną, kai gimei.
6 Tada aš, praeidamas pro tave,
pamačiau tave besispardančią savo
kraujuje ir prabilau į tave, gulinčią savo
kraujuje: „Lik gyva[3] 7 ⌜ir užauk kaip
lauko augalas!⌝[4]“ Tu užaugai, pasidarei
aukšta ir ⌜pasiekei lytinio subrendimo
laiką⌝[5]. Tavo krūtys sutvirtėjo ir tavo
plaukai išaugo, bet tu buvai be apdaro ir
nuoga. 8 Aš [vėl] praėjau pro tave ir
pamačiau tave. Ir štai buvo tavo metas,
meilės metas. Aš išskleidžiau ant tavęs
savo apsiausto skverną ir apdengiau
tavo nuogybę, tau prisiekiau ir suėjau į
santuoką su tavim,—sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė,—ir tu tapai mano. Aš nuprausiau
tave vandeniu, nuploviau nuo tavęs tavo
kraują ir patepiau tave aliejumi.
10 Tave apvilkau marginiais, apaviau
delfino odos kurpėmis, apvyniojau tau
galvą plona drobe ir tave apdengiau
plonu audiniu. 11 Tave papuošiau
papuošalais, uždėjau apyrankes tau ant
rankų ir grandinėlę tau ant kaklo.
12 Įvėriau žiedą tau į nosį, auskarus tau
į ausis ir uždėjau puošnų vainiką tau ant
galvos. 13 Taip tu pasipuošei auksu bei
sidabru, ir tavo apdaras buvo plona
drobė, plonas audinys ir marginiai. Tu
valgei kvietines kruopas, medų ir aliejų,
pasidarei labai labai graži ⌜ir tinkanti
karaliauti⌝. 14 Ir tavo vardas pasklido
tarp tautų dėl tavo grožio, nes šis buvo

---

1 GSVSym (t.y. išves iš sugriauto miesto); M: bus išvedami

2 M + kad būtum apvalyta (arba: įtepta). M žodžio reikšmė neaiški. ~ GS

3 M + dtgr.: ir prabilau į tave, gulinčią savo kraujuje: Lik gyva! ~ 5Mss GLat^{S}S

4 G^{A}S; M: Tave padariau tokią gausią, kaip lauko augalai.

5 Lit. atėjai į mėnesinių laiką. Rk., plg. Jez 64, 5.

tobulas per mano grožybę, kurią buvau
tau suteikęs,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė.
15 Bet tu pasitikėjai savo gražumu
ir paleistuvavai, pasinaudodama savo
garsu, ir dosniai siūleis paleistuvauti su
kiekvienu praeiviu. ⌜Tu jam priklausei⌝[1].
16 Tu paėmei vieną kitą iš savo
drabužių, pasidarei margaspalvių alkų
palapinių ir ant drabužių[2]
paleistuvavai[3]. 17 Tu ėmei savo
papuošalus [,padirbtus] iš mano aukso ir
sidabro, kuriuos buvau tau davęs,
pasidarei vyro atvaizdų ir paleistuvavai
su jais. 18 Tu ėmei savo margaspalvius
drabužius, [jais] apdengei juos ir dėjai
prieš juos mano aliejų ir smilkalus.
19 Mano duoną, kurią buvau tau
davęs—kvietmilčius, aliejų ir medų,
kuriais buvau tave maitinęs,— tu dėjai
prieš juos kaip gardžiai kvepiančią
auką[4], — sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė. — 20 Tu
ėmei savo sūnus ir dukteris, kuriuos
buvai man pagimdžiusi, ir juos aukojai
jiems, kad surytų. Ar tau neužteko
paleistuvauti, 21 kad dar skerdei mano
sūnus ir juos atidavei, jiems
sudegindama juos? 22 Darydama visus
savo bjaurius darbus ir
paleistuvaudama, tu neatsiminei savo
jaunystės dienų, kai buvai be aprango ir
nuoga, kai spardeis savo kraujuje. 23 Po
visų tavo piktų darbų ⌜[vargas, vargas
tau!]⌝,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė,—24 tu
pasistatei paleistuvystės pastolą ir
pasidarei pakylą kiekvienoje aikštėje.
25 Kiekviename skersgatvyje tu pastatei
savo pakylą ir padarei savo gražybę
pasibjaurėtiną. Tu išžergei savo kojas
kiekvienam praeiviui ir vis daugiau
paleistuvavai. 26 Tu paleistuvaudama
vykai pas egiptiečius, savo gašlius
kaimynus, ir taip vis daugiau
paleistuvavai man įpykdyti. 27 Žiūrėk!
Aš ištiesiau savo ranką prieš tave,
sumažinau tau skirtą dalį ir tave
atidaviau goduliui tų, kurios nekentė
tavęs, filistinų dukterims[5], kurios
gėdijosi tavo ištvirkavimo. 28 Tu vykai
paleistuvaudama pas asirus, nes nebuvai
pasitenkinusi, ir paleistuvavai su jais,
tačiau nepasitenkinai. 29 Tu daugináai
savo paleistuvystę [, ją išplėsdama] į
⌜prekiautojų⌝ šalį, į Kaldėją, bet ir tuo
nepasitenkinai. 30 Kokia ⌜karščiuojanti
buvo tavo širdis⌝[6],—sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė,—kad tu darei visa tai, ką daro
nebepataisoma paleistuvė, 31 kad
pasistatei savo [paleistuvystės] pastolą
kiekvienoje kryžkelėje ir padarei savo
pakylą kiekvienoje aikštėje, tačiau,
nieku versdama paleistuvystės
užmokestį, nebuvai kaip [paprasta]
paleistuvė. 32 Moteris, kuri
svetimaudama pasirenka [kitą] vietoj
savo vyro, ima dovanas. 33 Visoms
paleistuvėms duodamas užmokestis, bet
tu davei savo dovanas visiems savo
meilužiams ir juos papirkai, kad jie, tau
paleistuvaujant, ateitų iš visur pas tave.
34 Taip paleistuvaudama tu pasidarei
skirtinga nuo [kitų] moterų: niekas
nebėgo tau iš paskos paleistuvauti [su
tavim], ir tau duodant užmokestį, niekas
tau nedavė užmokesčio. Taip pasidarei
skirtinga.
35 Todėl, paleistuve, klausyk
VIEŠPATIES žodžio! 36 Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Kadangi tu apnuoginai
savo gėdą ir atidengei savo nuogybę,
paleistuvaudama su savo meilužiais ir
visais savo bjauriais stabais, ir dėl
pralieto kraujo tavo vaikų, kuriuos jiems
atidavei, 37 dėl to štai aš surinksiu visus
tavo meilužius, ⌜kuriems tu patikai⌝[7],
visus, kuriuos mylėjai, drauge su visais,
kurių nekentei. Aš juos surinksiu iš
visur prieš tave ir jiems atidengsiu tavo
nuogybę, ir jie pamatys visą tavo gėdą.
38 Aš tave teisiu, kaip teisiamos
svetimaujančios ir kraują praliejančios
moterys, ir ⌜užleisiu ant tavęs rūstybę ir
pavydulingą pyktį⌝[8]. 39 Tave atiduosiu į
jų rankas, ir jie išardys tavo

1 Rk.; M: Tegul jam jis (gražumas?) priklauso. ~G^B S
2 Lit. jų
3 M + nesuprantamą posakį
4 M + ir tai įvyko
5 T.y. miestams
6 Hbr. posakio reikšmė neaiški.
7 Arba rk. (plg. 23, 5): kurių tu geidei
8 Rk., plg. 23, 25; M: padarysiu tave rūstybės ir pavydulingo pykčio krauju

˹paleistuvystės˺ pastolą, nugriaus tavo
pakylą, nutrauks nuo tavęs tavo
drabužius, atims tavo papuošalus ir
paliks tave neapvilktą ir nuogą. 40 Jie
atves prieš tave sambūrį, tave muš
akmenimis ir sukapos savo kalavijais.
41 Jie sudegins tavo namus ir įvykdys
tau teismo sprendimą daugelio moterų
akyse. Ir padarysiu, kad tu liausies
paleistuvavus ir taip pat nebeduosi
[paleistuvystės] užmokesčio. 42 Aš
nuramdysiu savo rūstybę tau, ir mano
pavydulingas pyktis atstos nuo tavęs.
Būsiu ramus ir nebepyksiu. 43 Kadangi
tu neatsiminei savo jaunystės dienų ir
tuo visu mane erzinai, tai ir aš štai
užverčiau ˹tavo elgesį˺[1] ant tavo galvos,—
sako ˹Viešpats˺ Jahvė.— Argi nepridėjai
ištvirkimo prie visų savo bjaurių darbų?
44 Štai kiekvienas, vartojantis
priežodžius, tau pritaikys tokį priežodį:
„Kokia motina, tokia jos duktė“. 45 Tu
esi [tikra] duktė savo motinos, kuri
paniekino savo vyrą ir vaikus, ir tu esi
sesuo savo seserų, kurios paniekino savo
vyrus ir vaikus. Jūsų motina buvo
chitietė, o jūsų tėvas—amorietis.
46 Tavo vyresnioji sesuo buvo Samarija
su savo dukterimis. Ji gyvena tavo
kairėje. O tavo jaunesnioji sesuo,
gyvenanti tavo dešinėje, buvo Sodoma su
savo dukterimis. 47 Tu ne [tik]
vaikščiojai jų keliais ir darei jų bjaurius
darbus, [bet] per trumpą laiką visu savo
elgesiu pasidarei labiau sugedusi negu
jos. 48 Kaip aš gyvas,—sako ˹Viešpats˺
Jahvė,—tavo sesuo Sodoma su savo
dukterimis nepasielgė taip, kaip tu
pasielgei su savo dukterimis. 49 Štai ta
buvo tavo sesers Sodomos kaltė: ji ir jos
dukterys turėjo puikybę, maisto
perteklių ir ramybę be rūpesčių, tačiau ji
neteikė pagalbos vargšams ir beturčiams.
50 Jos išpuiko ir darė tai, kas buvo
bjauru mano akyse. Tad jas pašalinau,
˹kai tai pamačiau˺[2]. 51 O Samarija
nepadarė nė pusės tavo nuodėmių. Bet
tu padarei daugiau bjaurių darbų negu
jos ir visais savo bjauriais darbais,
kuriuos darei, parodei savo seseris esant
palyginti teisias. 52 Tu irgi nešk savo
nešlovę—tu, kuri užtarei savo seseris
savo nuodėmėmis. Kadangi pasielgei
bjauriau už jas, ˹jos atrodo teisesnės˺[3] už
tave. Tad ir tu gėdykis ir nešk savo
nešlovę, nes parodei savo seseris esant
teisias. 53 Bet aš atkursiu jų būklę—
Sodomos bei jos dukterų būklę ir
Samarijos bei jos dukterų būklę— ir
atkursiu tavo būklę ˹kartu su jų˺[4], 54 kad
tu neštum savo nešlovę ir gėdytumeis
viso to, ką tu, tapdama joms paguoda, esi
padariusi. 55 Tavo sesuo Sodoma ir jos
dukterys sugrįš į savo pirmykštę būklę.
56 Argi tavo sesuo Sodoma nebuvo
atgrasi pamoka tavo burnoje tavo
puikybės dieną, 57 kai dar nebuvo
atidengta tavo gėda[5], kaip dabar
aplinkui girdisi pasityčiojimas Edomo[6]
dukterų ir jo kaimynų, Filistijos dukterų,
kurios tave niekina? 58 Tu turi ˹kęsti
bausmę už˺[7] savo ištvirkimą ir [kitus]
savo bjaurius darbus,—sako
VIEŠPATS“.
59 ˹Nes˺ taip pasakė ˹Viešpats˺
Jahvė: „Aš pasielgsiu su tavim, kaip tu
pasielgei—tu, kuri paniekinai priesaiką,
sulaužydama sandorą. 60 Tačiau aš
atsiminsiu savo sandorą su tavim [, kurią
sudariau] tavo jaunystės dienomis ir tau
įsteigsiu amžiną sandorą. 61 Tu
atsiminsi savo elgesį ir būsi sugėdyta,
kai ˹aš paimsiu˺[8] tavo seseris, vyresnes už
tave, drauge su jaunesnėmis už tave ir
jas atiduosiu tau į dukteris, neišskirtas iš
tavo sandoros. 62 Aš sudarysiu savo
sandorą su tavim, ir tu žinosi, jog aš esu
VIEŠPATS, 63 kad tu atsimintum,
susigėdytum ir nebeatvertum burnos dėl
savo nešlovės, kai aš tau atleisiu viską,
ką esi padariusi“,—sako ˹Viešpats˺ Jahvė.

Erelis, kedras ir vynmedis

17 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, užmink mįslę ir sakyk

1 T.y. atlyginimą už tavo elgesį
2 2MssG[Mss]V: kaip tai matei

3 G: parodei jas esant teisesnes
4 Lit. tarp jų
5 3Mss[Ken], plg. 37 skn.; M: nelabumas
6 Dgl.MssS; M: Aramo
7 Lit. nešti
8 G[L967] S; M: tu paimsi

palyginimą Izraelio namams. 3 Tark:
,Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Didysis erelis,
didžiasparnis,
ilgais sparnais,
pilnas plunksnų,
margaplunksnis,
atskrido į Lebanoną
ir užėmė kedro viršūnę.
4 Jis nulaužė jo aukščiausiąjį ūglį
ir jį nugabeno į Prekiautojų
šalį,
jį pasodino į Pirklių miestą.
5 Paskui jis paėmė šalies sėklos
ir ją pasėjo į sėjamą lauką.
Kaip ūglį prie gausaus vandens,
kaip gluosnį jis ją pasodino,
6 kad ji išdygtų ir taptų
vynmedžiu,
vešliu, žemaūgiu,
kad jo šakelės[1] lenktųsi į jį
ir jo šaknys liktų po juo.
Taip jis tapo vynmedžiu,
išleido atžalas
ir išsišakojo.

7 Bet buvo erelis,
kitas, didelis,
didžiasparnis,
daugiaplunksnis.
Štai tas vynmedis
pasuko į jį savo šaknis
ir savo šakeles ištiesė į jį,
kad šis jį laistytų—
atstu nuo augyno lysvės, į kurią
jis buvo pasodintas.
8 Į gerą lauką,
prie gausaus vandens,
jis buvo persodintas,
kad išleistų šakas
ir neštų vaisių,
kad pasidarytų puikus
vynmedis.

9 Sakyk: ,Taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė:
⌜Ar jis tarps?⌝[2]
Argi neišraus jo šaknų
ir nenuskins jo vaisių,
taip kad sudžius visos jo
naujos atžalos?
⌜Jis sudžius⌝.
Nereikės stiprios rankos, nei
daug žmonių
jam išversti iš šaknų.
10 Štai jis pasodintas—ar jis tarps?
Ar jis, kai jį palies
rytų vėjas,
visiškai nesudžius?
Lysvėje, kur augo, jis sudžius".

11 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
12 „Na, sakyk priešgyniaujantiems
namams: ,Ar nežinote, ką tai reiškia?'
Sakyk: ,Štai Babilono karalius atvyko į
Jeruzalę, paėmė jos karalių bei jos
valdininkus ir juos nuvedė pas save į
Babiloną. 13 Jis paėmė vieną iš
karaliaus giminės, sudarė su juo
sandorą, jį prisaikdino ir paėmė šalies
galiūnus, 14 kad karalystė liktų
nužeminta, nesukiltų, laikytųsi sandoros
su juo ir kad ši būtų patvari. 15 Bet jis
sukilo prieš jį, siųsdamas pasiuntinius į
Egiptą, kad jam duotų daug žirgų ir daug
kareivių. Ar jam pasiseks? Ar išsigelbės
tas, kuris tai daro? Kas laužo sandorą,
ar tas galės išsigelbėti?
16 Kaip aš gyvas,— sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė,—vietovėje karaliaus, kuris jį
padarė karaliumi, kurio priesaiką jis
paniekino ir kurio sandorą, sudarytą su
juo, sulaužė,—Babilone jis mirs.
17 Faraonas su stipria kariuomene ar
gausiais pulkais neparems jo kovoje, kai
bus piliami pylimai ir statomi apgulos
bokštai daugeliui gyvybių sunaikinti.
18 Jis paniekino priesaiką,
sulaužydamas sandorą. Nors buvo
padavęs savo ranką, jis visa tai padarė.
Jis neišsigelbės!
19 Todėl taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: Kaip aš gyvas, aš dėsiu jam ant
galvos savo priesaiką, kurią jis
paniekino, ir savo sandorą, kurią
sulaužė[3]. 20 Aš išplėsiu ant jo savo
tinklą, ir jis bus sugautas mano pinklėse.
⌜Jį nuvesiu į Babiloną ir ten teisiuos su
juo dėl jo neištikimybės, kurią jis man
parodė⌝. 21 ⌜Visi jo ⌜rinktiniai daliniai⌝[4],
⌜visi jo būriai⌝[5], kris nuo kalavijo, o

1 Arba: lapai
2 Kkr. Mss, plg. GVS ir 10.15 skn.; M: Jis tarps.
3 T.y. ir priesaiką, ir sandorą ,patvirtintą minint mano vardą
4 Dgl. MssG[L]ST; M: pabėgėliai
5 Kkr. Mss, plg. 12, 14; M: ir visuose jo būriuose

išlikusieji bus išsklaidyti į visus vėjus.
Tada žinosite, kad aš, VIEŠPATS,
kalbėjau'".
22 Taip pasakė ‚Viešpats' Jahvė:
„Aš pats paimsiu iš ⌜aukštos⌝ kedro
viršūnės[1], iš jo aukščiausių ūglių
nulaušiu minkštą ir pats pasodinsiu ant
aukšto ir iškilaus kalno. 23 Aukštame
Izraelio kalne jį pasodinsiu. Jis išleis
šakas, duos vaisių ir taps didingu kedru.
Po juo gyvens visokie gyvūnai[2]. Visokie
paukščiai gyvens jo šakų paunksnyje.
24 Ir visi laukiniai medžiai žinos, kad aš,
VIEŠPATS, nužeminau aukštą medį,
išaukštinau žemą medį, sudžiovinau
žaliuojantį medį ir padariau
pumpuruojantį sudžiūvusiu medžiu. Aš,
VIEŠPATS, [tai] kalbėjau ir įvykdysiu".

12–15 2 Kar 24, 15–20; 2 Kron 36, 10–13

Kiekvienas atsakingas tik už savo paties kaltę

18 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Ką jūs manote, kartodami šitą
priežodį apie Izraelio šalį:

‚Tėvai valgo[3] rūgščių
vynuogių,
o vaikams atšimpa dantys[4]'?

3 Kaip aš gyvas,—sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė,—niekas iš jūsų daugiau tenesako
šito priežodžio Izraelyje! 4 Štai visi
asmenys man priklauso. Kaip tėvo
asmuo, taip ir sūnaus asmuo man
priklauso. Tik asmuo, kuris nusideda,
turi mirti.
5 Jei kas yra teisus ir daro, kas
teisinga ir teisu, 6 nevalgo kalnuose[5],
nepakelia akių į Izraelio namų stabus,
nesutepa savo artimo žmonos, neartėja
prie mėnesinėmis sergančios moters,
7 niekam nedaro priespaudos, sugrąžina
skolininko[6] užstatą, neplėšia grobio,
dalijasi savo duona su alkanu ir aprengia
nuogą drabužiu, 8 neskolina už
palūkanas ir neima priemokos, sulaiko
savo ranką nuo skriaudos, teisingai
teisia vienam bylinėjantis su kitu,
9 elgiasi pagal mano nuostatus ir laikosi
mano potvarkių, kad vykdytų juos[7],—tas
yra teisus. Jis tikrai gyvens!—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė.
10 Bet jei jis taptų tėvu sūnaus
plėšiko, kuris pralieja kraują ir daro
⌜vieną iš tų [nedorybių]⌝[8], 11 ⌜nors jis
pats[9] nebuvo daręs nė vienos iš tų
[nedorybių]⌝[10],—kuris, atvirkščiai, valgo
kalnuose ir sutepa savo artimo žmoną,
12 prislegia vargšą ir beturtį, plėšia
grobį, negrąžina užstato ir kelia akis į
stabus, daro tai, kas bjauru, 13 skolina
už palūkanas ir ima priemoką,—tas jokiu
būdu neturi likti gyvas. Jis darė visus
šituos bjaurius darbus. Jis turi būti
nužudytas. Jo kraujas tebūnie ant jo.[11]
14 Antra vertus, jei jis taps tėvu
sunui ir šis matys visas savo tėvo
nuodėmes, kurias jis darė, ir
matydamas[12] nieko tokio nedarys—
15 nevalgys kalnuose ir nepakels akių į
Izraelio namų stabus, nesuteps savo
artimo žmonos 16 ir nė vieno neprislėgs,
neims užstato ir neplėš grobio, dalysis
savo duona su alkanu ir aprengs nuogą
drabužiu, 17 sulaikys savo ranką nuo
skriaudos[13], neims palūkanų, nei
priemokos, vykdys mano potvarkius,
elgsis pagal mano nuostatus,—tas
netures mirti dėl savo tėvo kaltės. Jis
turi gyventi. 18 Jei jo tėvas ką prievarta
išgauna, plėšia grobį[14] ir daro tai, kas
negera, tarp ⌜savo giminių⌝[15],—jis tikrai
mirs dėl savo kaltės.

19 Bet jūs klausiate: ‚Kodėl sūnus
neturėtų kentėti už tėvo kaltę?' Kadangi
sūnus darė tai, kas teisinga ir teisu,

---

1 M + ir padėsiu; ~ GS
2 G^AC; M: paukščiai
3 GSV Jer 31,29: valgė
4 T.y. vaikai turi kentėti už tėvų kaltę
5 T.y. nedalyvauja pagonių dievams skirtuose aukštumų alkų pokyliuose
6 G; M: skolos

7 G, plg. 19 skn.; M: ištikimybę (arba: tiesą)
8 Dgl. Mss, plg. SV
9 T.y. tėvas
10 ~S, G: nevaikščiojo savo teisaus tėvo keliu
11 T.y. kaltė dėl jo nužudymo yra jo paties, ne budelio kaltė.
12 Dgl. MssGV: bijodamas
13 G, plg. 8 skn.; M: vargšo
14 M+ [iš] brolio; ~ G; plg. 7, 12. 16.
15 STV: tarp savo tautiečių; G: mano tautos tarpe

laikėsi visų mano nuostatų ir juos vykdė,
jis tikrai gyvens! 20 Tik asmuo, kuris
nusideda, turi mirti. Sūnus neturi
kentėti už tėvo kaltę, nei tėvas kentėti
už sūnaus kaltę. Teisiojo teisumas turi
būti ⌜jam [vienam] įskaitytas⌝[1], o bedievio
bedievystė—jam [vienam] įskaityta.
21 Bet jei bedievis atsivers nuo
visų savo nuodėmių, kurias jis darė,
laikysis visų mano nuostatų ir darys tai,
kas teisinga ir teisu,—jis tikrai gyvens,
nemirs! 22 Nebus jo nenaudai atsiminta
nė vieno jo maištingo darbo, kurį jis bus
daręs. Dėl savo teisaus elgesio jis
gyvens. 23 Argi man tikrai patiktų
bedievio mirtis,—sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė,—ar ne verčiau tai, kad jis
grįžtųsi nuo savo kelio[2] ir liktų gyvas?
24 Bet jei teisusis nusigręš nuo
savo teisumo ir darys neteisybę, tokius
pat bjaurius darbus, kokius darė
bedievis[3], tai nebus atsiminta visų teisių
darbų, kuriuos jis darė. Dėl jo
neištikimybės, su kuria jis pasielgė, ir dėl
jo nuodėmės, kuria jis nusidėjo,—dėl jų
jis turės mirti.
25 Bet jūs skundžiatės:
‚VIEŠPATIES elgesys neteisingas'. Na,
klausykite Izraelio namai: Argi mano
elgesys neteisingas? Ar ne jūsų poelgiai
neteisingi? 26 Jei teisusis nusigręžia
nuo savo teisumo, daro neteisybę ir
miršta[4], jis miršta dėl savo neteisybės,
kurią jis darė. 27 O jei bedievis atsigręš
nuo savo bedievystės, kurią jis darė, ir
vykdys, kas teisinga ir teisu, jis išlaikys
savo gyvybę. 28 [5]Jis atsivertė nuo visų
savo maištingų darbų, kuriuos darė. Jis
tikrai liks gyvas, neturės mirti.
29 Tačiau Izraelio namai skundžiasi:
‚VIEŠPATIES elgesys neteisingas'. Argi
mano elgesys neteisingas, Izraelio
namai? Ar ne jūsų poelgiai neteisingi?
30 Todėl, Izraelio namai, aš jus
kiekvieną teisiu pagal jo poelgius,—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė. —Atsiverskite ir
atsigręžkite nuo visų savo
priešgyniavimų, kad ⌜jie netaptų jums
nusikaltimo priežastim⌝[6]. 31 Meskite
nuo savęs visus savo priešgyniavimus,
kuriais priešgyniavote, ir susikurkite
naują širdį ir naują dvasią! Kodėl norite
mirti, Izraelio namai? 32 Nes aš
nemėgstu mirštančiojo mirties,— sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė.—⌜Atsigręžkite, kad
liktumėte gyvi!⌝"

2 Jer 31, 29 9 Lev 18, 5 20 Dt 24, 16

Rauda apie liūtę ir vynmedžio šaką (Judėjos karaliaus namų galas)

19 „O tu užtrauk raudą apie Izraelio
valdovą[7] 2 ir sakyk:
‚Kokia liūtė buvo tavo motina
tarp liūtų!
Ji gulėjo janaliūčių vidury,
išaugino savo liūtukus.
3 Ir ji išaukštino vieną iš savo
liūtukų.
Jis pasidarė jaunaliūtis.
Ir jis išmoko grobti grobį;
jis rijo žmones.
4 ⌜Sušaukė prieš jį tautas⌝[8].
Jų duobėje jis buvo
sugautas.
Ir jos nutempė jį kabliais
į Egipto šalį.
5 Matydama, kad niekais nuėjusi,
žuvusi jos viltis,
ji paėmė kitą iš savo liūtukų,
jį padarė jaunaliūčiu.
6 Jis vaikščiojo tarp liūtų,
pasidarė jaunaliūtis
ir išmoko grobti grobį.
Jis rijo žmones.
7 Jis ⌜tykojo prie jų buveinių
ir gąsdino⌝[9] jų miestus,
ir išsigando šalis bei visi joje
dėl jo riaumojimo garso.
8 Tada tautos susikurstė prieš jį
iš aplinkinių provincijų.
Jos išskleidė ant jo savo tinklą.
Jų duobėje jis buvo
sugautas.
9 Jos uždėjo ant jo medinę
apykaklę ⌜su
kabliais⌝[10]

1 Lit. ant jo
2 KSTV; M: kelių
3 M + Jei jis tai darys, ar jis gyvens? ~ GS
4 M + dėl jų; ~ GS
5 M + Ir jis matė; ~ G
6 G; M: kaltė netaptų jums suklupimu
7 G; M: kunigaikščius
8 Rk; M: Tautos išgirdo apie jį.
9 Rk.; M: pažinojo jų našles ir nusiaubė
10 ~ S

ir jį nuvedė pas Babilono
karalių.
Jos pasodino jį į kalėjimą[1],
kad nebebūtų girdimas jo
balsas
Izraelio kalnuose.

10 Tavo motina buvo kaip
vynuogyno[2]
vynmedis,
pasodintas prie vandens.
Jis pasidarė pilnas vaisių ir
šakų
dėl gausaus vandens.
11 Jis turėjo tvirtą kamieną,
[tinkamą] valdovų
skeptrams.
Jo ūgis aukštai kyšojo
iki debesų,
ir dėl savo aukščio jis buvo
matomas
su savo šakų daugybe.
12 Bet užsirūstinus jis buvo
išrautas,
numestas žemėn,
ir rytų vėjas sudžiovino jo
atžalas[3].
Jos buvo nulaužtos ir sudžiuvo.
Jo tvirtas kamienas—
ugnis jį surijo.
13 O dabar jis pasodintas
dykumoje,
sausoje ⌜ir ištroškusioje⌝
žemėje.
14 Ir ugnis išėjo iš šakos.
Ji surijo jo atžalas, ⌜jo
vaisius⌝.
Ir jame nepaliko tvirto kamieno,
[tinkamo] valdovo skeptrui'".
Tai rauda, ir ji buvo vartojama kaip
rauda.

Senasis ir naujasis išėjimas

20 Septintaisiais metais, penktąjį
mėnesį, to mėnesio dešimtąją, kai
kurie Izraelio seniūnai atėjo pasiklausti
VIEŠPATIES ir susėdo prieš mane.
2 Tada man atėjo VIEŠPATIES žodis:
3 „Žmogau, kalbėkis su Izraelio seniū-
nais ir jiems sakyk: ,Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Ar jūs atėjote manęs
pasiklausti? Kaip aš gyvas, aš
nesiduosiu jūsų klausiamas,—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė'. 4 Ar [ne veikiau]
norėtum juos teisti, teisti, žmogau?
Duok jiems žinoti jų tėvų bjaurius
darbus 5 ir jiems sakyk: ,Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Tą dieną, kai išrinkau Izraelį, aš
[prisiekdamas] pakėliau savo ranką
Jokūbo namų palikuonims ir jiems
apsireiškiau Egipto šalyje. Jiems
pakėliau savo ranką, sakydamas: „Aš
esu Jahvė, jūsų Dievas". 6 Tą dieną
jiems pakėliau savo ranką [, priesaika
žadėdamas] juos išvesti iš Egipto šalies į
pienu ir medum tekančią šalį, kurią
buvau jiems išžvalgęs, kuri yra visų šalių
pašvaitalas. 7 Ir jiems pasakiau:
„Meskite šalin kiekvienas bjaurius
stabus, į kuriuos įsmigusios jo akys, ir
nesusitepkite Egipto dievstabiais! Aš
esu Jahvė, jūsų Dievas". 8 Bet jie man
priešgyniavo ir nenorėjo manęs klausyti.
Nė vienas iš jų nemetė šalin bjaurių
stabų, į kuriuos buvo įsmigusios jų akys,
ir nepaliko Egipto dievstabių. Tada
maniau išlieti ant jų savo rūstybę,
išbaigti ant jų savo įniršį Egipto šalyje.
9 Tačiau [gailestingai] pasielgiau dėl
savo vardo, kad jis nebūtų niekinamas[4]
akyse tautų, tarp kurių jie gyveno, kurių
akyse jiems apsireiškiau [,žadėdamas]
juos išvesti iš Egipto šalies. 10 Tad juos
išvedžiau iš Egipto šalies ir atvedžiau į
dykumą. 11 Jiems daviau savo
nuostatus ir jiems paskelbiau savo
potvarkius, kuriais žmogus gyvens, jei
juos vykdys. 12 Taip pat jiems daviau
savo šabatas, kad jos būtų [sandoros]
ženklas tarp manęs ir jų, kad jie žinotų,
jog aš, VIEŠPATS, esu tas, kuris juos
pašventina. 13 Bet Izraelio namai
maištavo prieš mane dykumoje, nesielgė
pagal mano nuostatus ir atmetė mano
potvarkius, kuriais žmogus gyvens, jei
juos vykdys, ir labai išniekino mano
šabatas. Tad maniau išlieti ant jų savo

1 GSV; M: pinkles
2 Rk.; M: tavo kraujuje
3 Rk.; M: vaisius
4 T.y. profanuojamas, laikomas nešventu

rūstybę dykumoje, juos nugalabyti.
14 Bet aš [gailestingai] pasielgiau dėl
savo vardo, kad jis nebūtų niekinamas
akyse tautų, kurių akyse buvau juos
išvedęs. 15 Be to, aš jiems pakėliau savo
ranką dykumoje [prisiekdamas], kad jų
neįvesiu į pienu ir medum tekančią šalį,
kurią buvau jiems davęs, kuri yra visų
šalių pašvitalas, 16 kadangi jie atmetė
mano potvarkius, nesielgė pagal mano
nuostatus ir išniekino mano šabatas, nes
jų širdis nusekė paskui jų dievstabius.
17 Tačiau mano akiai pagailo jų. Tad jų
nesunaikinau ir nepadariau jiems galo
dykumoje.
18 Pasakiau jų vaikams dykumoje:
‚Nesielkite pagal savo tėvų nuostatus,
nesilaikykite jų potvarkių ir
nesusitepkite jų dievstabiais! 19 Aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas. Elkitės pagal
mano nuostatus, laikykitės mano
potvarkių ir juos vykdykite! 20 Ir
švęskite mano šabatas, kad jos būtų
[sandoros] ženklas tarp manęs ir jūsų,
kad žinotumėte, jog aš, VIEŠPATS, esu
jūsų Dievas.
21 Bet [ir] vaikai maištavo prieš
mane. Jie nesielgė pagal mano nuostatus
ir nesilaikė mano potvarkių, kad juos
vykdytų, kuriais žmogus gyvens, jei juos
vykdys, ir išniekino mano šabatas. Tad
maniau išlieti ant jų savo rūstybę ir
išbaigti ant jų savo įniršį dykumoje.
22 ⌜Bet aš atitraukiau savo ranką⌝[1] ir
[gailestingai] pasielgiau dėl savo vardo,
kad jis nebūtų niekinamas akyse tautų,
kurių akyse buvau juos išvedęs. 23 Aš
taip pat jiems pakėliau savo ranką
dykumoje [prisiekdamas], kad juos
išsklaidysiu tarp tautų ir išskirstysiu po
šalis, 24 kadangi jie nevykdė mano
potvarkių, atmetė mano nuostatus,
nešventė mano šabatų, ir jų akys pasekė
jų tėvų dievstabiais. 25 Be to, jiems
daviau negerų nuostatų ir potvarkių,
kuriais jie negalėtų gyventi, 26 ir juos
sutepiau jų dovanomis, jiems aukojant
[per ugnį] visus pirmagimius, kad
sukelčiau jiems siaubą, ⌜kad jie žinotų,
jog aš esu VIEŠPATS⌝.
27 Todėl, žmogau, kalbėk Izraelio
namams, jiems sakyk: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Dar tuo tyčiojosi iš
manęs jūsų protėviai, neištikimai
elgdamiesi su manim: 28 man juos
įvedus į šalį, kurią su pakelta ranka
buvau prisiekęs jiems duoti, kur jie
pamatė bet kokią aukštą kalvą ar bet
kokį lapuotą medį, ten jie pjovė savo
aukas, ⌜ten aukojo savo [mane]
pykinančias dovanas⌝, skleidė savo
raminantį kvapą ir ten išliejo savo
liejamąsias aukas. 29 Aš klausiau jų:
„Kas yra ta aukštuma, į kurią jūs
einate?“‘ Taip iki šios dienos ją vadina
aukštuma.
30 Todėl sakyk Izraelio namams:
‚Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Jūs
susitepate savo protėvių elgesiu! Jūs
paleistuvaujate sekdami paskui jų
bjaurius stabus! 31 Aukodami savo
dovanas, ⌜degindami savo sūnus⌝[2], jūs iki
šios dienos susitepate visais savo
dievstabiais. Ar tad aš turėčiau duotis
jūsų klausiamas, Izraelio namai? Kaip
aš gyvas,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė,—aš
nesiduosiu jūsų klausiamas.
32 Niekad neturi įvykti tai, kas
atėjo jums į galvą, ką jūs manote: „Mes
būsime kaip tautos, kaip [pagonių] šalių
giminės, garbinančios medį ir akmenį“.
33 Kaip aš gyvas,—sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė,—su tvirta ranka ir ištiestu dilbiu
bei išlieta rūstybe aš noriu jums
karaliauti, 34 jus išvesti iš tautų ir
surinkti iš šalių, po kurias esate
išsklaidyti, su tvirta ranka ir ištiestu
dilbiu bei išlieta rūstybe. 35 Noriu jus
įvesti į tautų dykumą ir ten teistis su
jumis veidas į veidą. 36 Kaip teisiaus su
jūsų protėviais Egipto šalies dykumoje,
taip teisiuos su jumis,—sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė.— 37 Aš leisiu jums praeiti po
lazda, ir jus įvesiu ⌜į sandoros pareigas⌝.
38 Išskirsiu iš jūsų sukilėlius ir
maištavusius prieš mane. Iš šalies, kur
jie buvo ateiviai, juos išvesiu, bet į
Izraelio žemę jie neįeis. Tada žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS.
39 O jūs, Izraelio namai,—taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė,—⌜meskite šalin⌝[3]
kiekvienas savo dievstabius[4] ir

1 ~ GS

2 Lit. perleisdami savo sūnus per ugnį; ~ G
3 Rk.; M: eikite
4 M + iš kitur patekusį sakinio fragmentą:

nebeniekinkite mano šventojo vardo
savo dovanomis ir dievstabiais. 40 Nes
mano šventame kalne, aukštame Izraelio
kalne,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė,—ten man
tarnaus visi Izraelio namai, jie visi,
šalyje[1]. Ten aš juos mielai priimsiu ir ten
reikalausiu jūsų duoklių ir jūsų pirmojo
derliaus atnašų, visų jūsų šventų
dovanų. 41 Raminančiam [aukų] kvapui
sklindant, aš jus mielai priimsiu, kai
būsiu jus išvedęs iš tautų ir jus surinkęs
iš šalių, po kurias buvote išsklaidyti, ir
per jus pasirodysiu šventas tautų akyse.
42 Tada žinosite, kad aš esu VIEŠPATS,
kai jus parvesiu į Izraelio žemę—į šalį,
kurią su pakelta ranka buvau prisiekęs
duoti jūsų protėviams. 43 Ten
prisiminsite savo elgesį ir ⌜visus⌝ savo
darbus, kuriais susitepėte, ir jausite
pasibjaurėjimą savim dėl visų savo piktų
darbų, ⌜kuriuos darėte⌝. 44 Ir žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS, kai pasielgsiu su
jumis dėl savo vardo, ne pagal jūsų piktą
elgesį ir jūsų sugedusius darbus, ⌜Izraelio
namai⌝,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė‘“.

5–6 Iš 6, 2–8 11. 13 Lev 18, 5 12 Iš 31, 13–17
15 Sk 14, 26–35 23 Lev 26, 33

VIEŠPATIES kalavijas

21 [2]Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, nukreipk savo veidą
vidudienio linkui, skelbk į pietų pusę ir
pranašauk prieš Negebo[3] girią! 3 Sakyk
Negebo giriai: ‚Klausyk VIEŠPATIES
žodžio: Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Žiūrėk! Aš užkursiu tavyje ugnį, ir ta
surys tavyje kiekvieną žaliuojantį medį
ir kiekvieną sausą medį. Gaisro liepsna
neužges, ir visi veidai bus jos apdeginti
nuo pietų iki žiemių. 4 Ir ⌜visa žmonija⌝[4]
pamatys, kad aš, VIEŠPATS, ją
užkūriau. Ji neužges‘“.
5 Tada aš sakiau: „Ak, ⌜Viešpatie⌝
Jahve, jie skundžiasi manimi: ‚Argi jis
nekalba vien vaizdingais posakiais?‘“
6 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
7 „Žmogau, nukreipk savo veidą į
Jeruzalę, skelbk prieš ⌜jų šventovę⌝[5] ir
pranašauk prieš Izraelio žemę! 8 Sakyk
Izraelio žemei: ‚Taip pasakė VIEŠPATS:
Štai aš prieš tave! Aš ištrauksiu savo
kalaviją iš jo makšties ir išnaikinsiu iš
tavęs teisųjį ir bedievį. 9 Kadangi
išnaikinsiu iš tavęs teisųjį ir bedievį, tad
išeis mano kalavijas iš savo makšties
prieš visą žmoniją nuo pietų iki žiemių.
10 Tada visa žmonija žinos, kad aš,
VIEŠPATS, ištraukiau savo kalaviją iš
jo makšties. Šis nebesugrįš [į ją]‘.
11 O tu, žmogau, dūsauk! Su
glembančiomis strėnomis ir su karčiu
skausmu dūsauk jų akyse. 12 Ir jei jie
tave paklaus: ‚Kodėl tu dūsauji?‘,
atsakyk: ‚Dėl to, ką girdėjau. Kai tai
ateis, sutirps kiekviena širdis, nusileis
suglebusios visos rankos, nusimins
kiekviena dvasia, ir visi keliai varvės
šlapimu‘. Žiūrėk! Tai ateina ir įvyks,—
sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė“.

Kalavijo giesmė

13 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
14 „Žmogau, pranašauk ir sakyk: ‚Taip
pasakė VIEŠPATS[6]: [Sakyk][7]:

Kalavijas, kalavijas pagaląstas
ir taip pat nušveistas.
15 Jis pagaląstas skerdimui
vykdyti,
nušveistas, kad ⌜tviskėtų
kaip⌝[8] žaibas.[9]
16 Jį padavė tam, kuris jį šveitė,
kad šis jį nutvertų ranka.
Jis, kalavijas, buvo pagaląstas,
ir jis buvo nušveistas,
kad jį paduotų į žudiko
ranką.
17 Šauk ir klyk, žmogau,
nes jis skirtas mano tautai,
visiems Izraelio
kunigaikščiams!
Jie numesti kalavijui drauge su
mano tauta.
Tad plok per šlaunį.[10]

---

tarnaukite, o paskui, jei manęs neklausysite
1 ~GS
2 M 21, 1–6 = G 20, 45–49
3 M + lauko
4 Lit. kiekvienas kūnas
5 Kkr. MssGS; M: šventyklas
6 G
7 ~G[L]S
8 Rk., plg. G
9 M + apgadintą ir nesuprantamą tekstą: Arba ar mes turėtume džiaugtis? Mano sūnaus skeptras paniekina kiekvieną medį.
10 Sudavimas į šlaunį—širdgėlos ženklas.

18 ˹Nes įvyks išbandymas.
O kas, jei ir atmesto[1]
skeptro
nebebus?˺[2]—
sako ˹Viešpats˺ Jahvė.

19 O tu, žmogau, pranašauk
ir plok ranka į ranką!
Dukart, triskart tegul kerta
kalavijas!
Tai užmušėjų kalavijas,
didžiulis žudynių kalavijas,
kuris juos apsups,
20 kad nusimintų širdys
ir būtų daug kritusių[3].
Visuose jų vartuose
aš padėjau žudantį kalaviją.
Ak, jis tviska kaip žaibas,
ištrauktas žudyti.
21 Pasirodyk aštrus į dešinę [ir] į
kairę,
kur tik nukreipti tavo ašmenys.
22 Aš irgi plosiu rankomis
ir nuramdysiu savo rūstybę.
Aš ‚VIEŠPATS, kalbėjau'".

Babilono karaliaus kalavijas

23 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
24 „O tu, žmogau, nusibrėžk du kelius,
kuriais gali ateiti Babilono karaliaus
kalavijas. Jie abu turi išeiti iš vienos
šalies. Paskui tu turi pastatyti po
kelrodį 25 kiekvieno kelio pradžioje, kad
[juo] galėtų ateiti kalavijas: ‚Amoniečių
Rabą' ir ‚Judą', įsitvirtinusį Jeruzalėje.
26 Mat Babilono karalius sustojo
prie kryžkelės, dviejų kelių pradžios,
burdamas. Jis kratė strėles, klausinėjo
terafimus[4], apžiūrėjo kepenis. 27 Į jo
dešinę pateko burtas ‚Jeruzalė', ˹kad jis
sustatytų mūrdaužius˺[5], kad atvertų
burną ˹su šauksmu˺, garsiai surėktų
kovos šauksmą, sustatytų mūrdaužius
prieš vartus, supiltų apsiausties pylimą,
pastatytų apgulos bokštus. 28 Bet
jiems[6], ˹davusiems priesaikas[7], tai atrodo
kaip apgaulingas burtas, kai jis[8] juk
primena jų kaltę, kad jie būtų pagauti.
29 Todėl taip pasakė ˹Viešpats˺
Jahvė: ‚Kadangi jus apkaltina,
atidengiant jūsų maištavimus taip, kad
jūsų nuodėmės pasirodo visuose jūsų
darbuose,—kadangi esate apkaltinti,
[kieta] ranka būsite pagauti.
30 O tu, bedieviškas niekše,
Izraelio kunigaikšti, kurio diena
susilaukė galutinės bausmės meto:
31 Taip pasakė ˹Viešpats˺ Jahvė:
Pašalink karališką turbaną, nusiimk
karūną! Nebebus, kaip dabar yra!
Aukštyn, kas žema, ir žemyn, kas aukšta!
32 Griuvėsiais, griuvėsiais, griuvėsiais
ją[9] paversiu. Be to, nebus taip [, kaip
dabar yra,] tuo metu, kai ateis tas,
kuriam priklauso teismas ir kuriam jį
pavesiu' ".

28–32 Jer 49, 1–6; Ezek 25, 1–7; Am 1, 3–15; Sef 2, 8–11

Prieš Amono gyventojus

33 „O tu, žmogau, pranašauk!
Sakyk: ‚Taip pasakė ˹Viešpats˺ Jahvė
prieš amoniečius ir jų pasityčiojimą.
Sakyk:
Kalavijas, kalavijas,
ištrauktas žudyti,
nušveistas galabyti[10],
kad tviskėtų kaip žaibas;
34 kad, [jiems[11]] regint apgau-
lingus regėjimus apie tave,
žyniaujant melą apie tave,
tave dėtų prie kaklų bedieviškų
niekšų,
kurių diena susilaukė
galutinės bausmės
meto.
35 Kišk jį atgal į jo makštį!
Ten, kur buvai sukurtas,
tavo kilmės šaly tave teisiu
36 ir išliesiu ant tavęs savo įtūžį.
Savo įniršio ugnim papūsiu
į tave
ir tave atiduosiu į rankas
žvėriškų vyrų,
ruošiančių pražūtį.
37 Ugniai tu teksi kaip kuras.

1 Rk.; M: paniekinančio
2 Neaiškios reikšmės tekstas.
3 Plg. GS, Jer 18, 23; M: kliuvinių
4 T.y. šeimos dievukus
5 Intarpas, pakartojantis tai, kas toliau seka.
6 T.y. Jeruzalės vadams ir gyventojams
7 ~ GS
8 T.y. Babilono karalius
9 T.y. Jeruzalę
10 GTV; M: suryti
11 T.y. Amono regėtojams ir žyniams

Tavo kraujas bus [išlietas]
šalies viduje.
Niekas nebeatsimins tavęs,
nes aš, VIEŠPATS,
kalbėjau‘“.

Kraują praliejantis miestas

22 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „O tu, žmogau, ar nori teisti,
teisti kraują praliejantį miestą? Tad
paskelbk jam visus jo bjaurius darbus!
3 Sakyk: ‚Taip pasakė ˹Viešpats˺ Jahvė:
O mieste, praliejantis kraują savo viduje
taip, kad ateina jo [teismo] laikas,
darantis sau stabų ir taip susitepantis!
4 Savo[1] krauju, kurį praliejai,
nusikaltai, ir savo stabais, kuriuos
padarei, susitepei. Tu priartinai savo
[teismo] dienas ir atvedei savo metų
[baigos] laiką[2]. Todėl tave padariau
tautų pasityčiojimu ir visų šalių pajuoka.
5 Tos, kurios yra arti [tavęs], ir tos,
kurios toli nuo tavęs, juoksis iš tavęs,
kurios vardas suteptas, suirimas didelis.
6 Žiūrėk! Kiekvienas iš Izraelio
kunigaikščių tavyje panaudojo savo
galią[3] kraujui pralieti. 7 Tėvą ir motiną
paniekino tavyje, vartojo smurtą prieš
ateivį tavo viduje, našlaitį ir našlę engė
tavyje. 8 Tu laikei mažavertėmis mano
šventenybes ir išniekinai mano šabatas.
9 Tavyje buvo šmeižikų kraujui pralieti.
Ir ant kalnų valgė tavyje. Ištvirkavo
tavo viduje. 10 Tavyje ˹turėjo santykių
su tėvo žmona˺[4], tavyje prievartavo
susitepusią mėnesinėmis. 11 Kiekvienas
bjauriai elgėsi su savo artimo žmona,
kiekvienas sutepė savo marčią
ištvirkaudamas ir kiekvienas tavyje
prievartavo savo seserį, savo tėvo
dukterį. 12 Tavyje ėmė kyšių kraujui
pralieti. Tu ėmei palūkanas bei
priemoką ir prievarta išgavai iš savo
artimų neteisų pelną, o mane pamiršai,—
sako ˹Viešpats˺ Jahvė.
13 Štai aš ploju ˹savo rankomis˺[5] dėl
neteisaus pelno, kurį įsigijai, ir dėl tavo
kruvinų veiksmų, kurie įvyko tavo
viduje. 14 Ar ištvers tavo drąsa[6], ar liks
stiprios tavo rankos dienomis, kai
turėsiu darbo su tavim? Aš, VIEŠPATS,
kalbėjau ir veiksiu. 15 Tave išsklaidysiu
tarp tautų, išskirstysiu po šalis, visiškai
pašalinsiu nuo tavęs tavo susitepimą
16 ir ˹leisiu per tave išniekinti save˺[7]
tautų akyse. Tada žinosi, kad aš esu
VIEŠPATS‘“.

7 Iš 20, 12; Dt 5, 16 7 Iš 22, 21–22; Dt 24, 17 8 Lev 19, 30; 26, 2 10–11 Lev 18, 7–20 12 Iš 23, 8; Dt 16, 19 12 Iš 22, 25; Lev 25, 36–37; Dt 23, 19

Izraelis lydykloje

17 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
18 „Žmogau, Izraelio namai man tapo
išdagomis. Jie visi yra varis, alavas,
geležis ir švinas lydkrosnės viduje. Jie
pavirto išdagomis[8].
19 Todėl sakyk[9]: ‚Taip pasakė
˹Viešpats˺ Jahvė: Kadangi jūs visi tapote
išdagomis, todėl štai aš jus surinksiu į
Jeruzalės vidų. 20 Kaip[10] sudeda
sidabrą, varį, geležį, šviną ir alavą į
lydkrosnės vidų, kad sukurtų ˹po ja˺[11]
ugnį lydymui[12], taip aš įnirtęs[13] [jus]
surinksiu ir sudėjęs jus ištirpdysiu.
21 [14]Aš sukursiu prieš jus savo įtūžio
ugnį, ir jūs būsite ištirpdyti joje.
22 Kaip ištirpdomas sidabras lydkrosnės
viduje, taip būsite ištirpdyti anoje[15].
Tada žinosite, kad aš, VIEŠPATS,
išliejau ant jūsų savo rūstybę‘“.

Žvilgsnis atgal į visų šalies luomų sugedimą

23 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
24 „Žmogau, jai sakyk: ‚Tu esi šalis,
kuri ˹negavo lietaus˺[16], nebuvo
padrėkinta apmaudo dieną, 25 ˹kurios
kunigaikščiai˺[17] joje buvo kaip

1 T.y. tavyje pralietu
2 2 Mss GSTV; M: iki
3 Lit. ranką
4 Lit. atidengė tėvo gėdą (žr. Lev 18, 8; 20, 11)
5 GS; M: savo ranka

6 Lit. širdis
7 MsGSVT; M: tu būsi išniekintas per save
8 Rk.; M: sidabro išdagomis
9 G; ~ M
10 GST, plg. 22 skn.; ~ M
11 Lit. prieš ją
12 GS
13 M + ir užsirūstinęs; ~ G
14 M + Ir aš jus surinksiu; ~ GS
15 T.y. mano įtūžio ugnyje
16 Rk.; M: nebuvo apvalyta
17 G; M: jos pranašų sąmokslas

riaumojantis, grobį draskantis liūtas.
Jie rijo gyvus žmones, glemžė turtą ir
brangenybes, padarė daug našlių joje.
26 Jos kunigai prievartavo mano
mokymą[1] ir sutepė tai, kas man šventa.
Jie nedarė skirtumo tarp to, kas šventa ir
kas nešventa, ir nemokė atskirti tai, kas
sutepta, nuo to, kas tyra, ir užmerkė akis
mano šabatoms. Tad nebuvau laikomas
šventu tarp jų. 27 Jos valdininkai buvo
joje kaip vilkai, draskantys grobį kraujui
išlieti, ⌜[žmonių] gyvybėms atimti⌝[2], kad
įsigytų neteisų pelną. 28 O jos pranašai
jiems [tai] užglaistė tinku, regėdami
apgaulę ir jiems žyniaudami melą,
sakydami: „Taip pasakė Viešpats[3]
Jahvė“, kai VIEŠPATS nekalbėjo.
29 Valstiečiai vartojo smurtą ir
plėšikavo. Jie engė vargšą ir beturtį ir
neteisėtai elgėsi su ateiviu. 30 Ir aš
ieškojau tarp jų žmogaus, kuris statytų
sieną ir atsistotų į spragą prieš mane
šalies ginti, kad neturėčiau jos
sunaikinti, bet neradau nė vieno. 31 Tad
išliejau ant jų savo apmaudą ir savo
įtūžio ugnimi padariau jiems galą. Jų
elgesį uždėjau ant jų galvos,—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė“.

26 Lev 10, 10

Ohola ir Oholiba

23 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, buvo dvi moterys,
vienos motinos dukterys. 3 Ir jos
paleistuvavo Egipte, [jau] savo
jaunystėje paleistuvavo. Ten buvo
spaudžiamos jų krūtys ir ten buvo
glamonėjama jų mergystės krūtinė.
4 Vyresnioji vadinosi Ohola, o jos
sesuo—Oholiba. Jas vedžiau, ir jos
pagimdė sūnų bei dukterų. O dėl jų
vardų, Ohola yra Samarija, o Oholiba—
Jeruzalė.
5 Bet Ohola paleistuvavo,
⌜palikdama mane⌝[4], ir aistringai geidė
savo meilužių asirų, kariautojų,
6 apsirengusių violetiniu purpuru,
vietininkų ir valdininkų. Jie visi buvo
gražūs vaikinai, raiteliai, jojantys žirgus.
7 Ir ji siūlė jiems savo paleistuvystę. Jie
visi buvo rinktiniai asirai. Ir ji susitepė
visais, kurių ji aistringai geidė, visais jų
stabais. 8 Ir ji nesiliovė paleistuvavusi
nuo Egipto [dienų], nes egiptiečiai buvo
gulėję su ja jos jaunystėje, glamonėję jos
mergystės krūtinę ir išlieję ant jos savo
paleistuvystę. 9 Todėl aš ją atidaviau į
jos meilužių rankas: į rankas asirų,
kurių ji aistringai geidė. 10 Jie atidengė
jos gėdą, paėmė jos sūnus ir dukteris, o ją
pačią nužudė kalaviju. Taip ji tapo
bloga paskala moterims, o anie ją
nuteisė.
11 Jos sesuo Oholiba tai matė,
tačiau ji buvo dar gašlesnė už ją, ir jos
paleistuvavimai blogesni už jos sesers
paleistuvavimus. 12 Ji aistringai geidė
asirų, vietininkų ir valdininkų, puošniai
apsirengusių kariautojų, raitelių,
jojančių žirgus. Jie visi buvo gražūs
vaikinai. 13 Ir aš mačiau, kad ji darėsi
sutepta. Vienaip elgėsi jos abi.
14 Tačiau ji dar labiau paleistuvavo.
Pamačius į sienoje įrėžtus vyrus, kaldėjų
paveikslus, įrėžtus ryškiai raudona
spalva, 15 susijuosusius strėnas juosta,
su nukarusiais turbanais ant jų galvų,
juos visus adjutantų[5] išvaizdos,
vaizduojančius babiloniečius, kurių
gimtinė yra Kaldėja,—16 savo akimis
[juos] pamačius, ji aistringai užsigeidė jų
ir siuntė pas juos pasiuntinių į Kaldėją.
17 Tada babiloniečiai atėjo pas ją į
meilės guolį ir ją sutepė savo
paleistuvavimu. Bet susitepus jais, ji
bjaurėdamasi nusigręžė nuo jų.
18 Kadangi ji viešai rodė savo
paleistuvavimus ir atidengė savo gėdą,
aš bjaurėdamasis nusigręžiau nuo jos,
kaip buvau nusigręžęs nuo jos sesers.
19 Tačiau ji dar labiau paleistuvavo,
atsimindama savo jaunystės dienas, kai
ji paleistuvavo Egipto šalyje. 20 Ir ji
aistringai geidė savo sugulovių, kurių
lytinis organas kaip asilų lytinis organas
ir kurių sėklos išsiliejimas kaip eržilų
sėklos išsiliejimas. 21 Taip tu ilgėjais

1 Arba: įstatymą. T.y. jį iškraipė savo naudai, aukštųjų visuomenės klasių palankumui įsigyti.
2 ~GS
3 ~GS
4 G; M: nors ji man priklausė
5 Lit. trečiųjų. Trečiasis vyras kovos vežime turėjo laikyti skydą ir ginti kovotoją.

savo jaunystės ištvirkimo, kai Egipte[1]
glamonėjo tavo krūtinę, kad spaudytų
tavo jaunas krūtis.
22 Todėl, Oholiba, taip pasakė
˹Viešpats˺ Jahvė: ‚Štai aš sukelsiu prieš
tave tavo meilužius, nuo kurių nusigręžė
tavo geidulys, ir juos atvesiu prieš tave iš
visų pusių, 23 babiloniečius ir visus
kaldėjus, Pekodą, Šoją ir Koją [visus
asirus] su jais, gražius vaikinus, visus
vietininkus ir valdininkus, adjutantus[2] ir
įžymiuosius, visus jojančius žirgus.
24 Jie ateis prieš tave ˹iš šiaurės˺[3] su[4]
kovos vežimais bei ratais ir su tautų
telkiniu. Jie sustatys prieš tave aplinkui
didžiuosius bei mažuosius skydus ir
šalmus. Aš pavesiu jiems teismą, ir jie
teis tave pagal savo teisę. 25 Ir
nukreipsiu prieš tave savo užsidegimą
taip, kad jie įnirtusiai pasielgs su tavim.
Jie nupjaus tau nosį ir ausis, o tavo
palikuonys kris nuo kalavijo. Jie paims
tavo sūnus ir tavo dukteris, o tai, kas iš
tavęs pasiliks, bus ugnies praryta. 26 Jie
nuvilks tau drabužius ir atims tavo
papuošalus. 27 Taip padarysiu galą tavo
ištvirkimui ir tavo paleistuvavimui nuo
Egipto šalies [dienų]. Tad nebepakelsi į
juos[5] savo akių ir nebeatsiminsi Egipto.
28 Nes taip pasakė ˹Viešpats˺
Jahvė: ‚Štai aš atiduodu tave į rankas
tų, kurių tu nekenti,— į rankas tų, nuo
kurių nusigręžė tavo geidulys. 29 Jie
elgsis su tavim su neapykanta, atims
viską, ką darbu įsigijai, ir paliks tave be
aprango ir pliką, ir tavo paleistuvinga
gėda bus atidengta. Tavo ištvirkimas ir
tavo paleistuvavimai 30 tau tai padarė,
kadangi paleistuviškai nusekei paskui
tautas, kadangi susitepei jų stabais.
31 Savo sesers keliu tu vaikščiojai, tad
paduodu jos taurę tau į ranką‘.
32 Taip pasakė ˹Viespats˺ Jahvė:
‚Turėsi gerti savo sesers taurę,
gilią ir plačią[6],
kurioje daug telpa.
33 Tu tapsi pilna girtumo ir
sielvarto.
˹Siaubo ir˺ nusiaubimo
taurė—
tavo sesers Samarijos[7]
taurė.
34 Tu turėsi ją gerti, išsiurbsnoti,
˹išsliurpti jos mieles˺[8],
ir draskyti sau krūtis,
nes aš kalbėjau,—
sako ˹Viešpats˺ Jahvė‘.
35 Todėl taip pasakė ˹Viešpats˺
Jahvė: ‚Kadangi mane pamiršai ir
numetei sau už nugaros, tad ir tu nešk
˹savo ištvirkimo ir savo paleistuvavimų
pasekmes˺[9]‘“.
36 VIEŠPATS man tarė: „Žmogau,
ar nori teisti Oholą ir Oholibą? Tad joms
paskelbk jų bjaurius darbus! 37 Nes jos
svetimavo, ir kraujas yra ant jų rankų.
Jos svetimavo su savo stabais ir savo
sūnus, kuriuos jos buvo man
pagimdžiusios, aukojo jiems kaip maistą.
38 Dar ir tai jos man padarė: jos sutepė
mano šventovę[10] ir išniekino mano
šabatas. 39 Papjovusios savo sūnus savo
stabams, jos[11] įeidavo į mano šventovę,
kad ją suteptų. Ir štai taip jos elgėsi
mano namų viduje. 40 Jos net pasikvietė
vyrų, kurie turėjo ateiti iš toli, pas
kuriuos buvo nusiųstas pasiuntinys, ir
štai jie atėjo. Jiems tu išsimaudei,
pasidažei akis ir pasipuošei papuošalais.
41 Atsisėdai į puikų[12] guolį, ties kuriuo
buvo paruoštas stalas, ir ant to tu
padėjai mano smilkalų ir aliejaus.
42 Nerūpestingo būrio triukšmas buvo
[girdimas] prie jos, ir ˹be vyrų iš žmonių
daugybės buvo atvesta sabėjų˺[13] iš
dykumos. Jie dėjo apyrankes ant jų
rankų ir puikų vainiką joms ant galvų.
43 Tada pagalvojau ˹apie išdėvėtą
svetimavimu: ‚Dabar jie paleistuvaus
su ja, o ji [juk yra paleis-

1 GSV; M: iš Egipto; 2Mss: Egiptas
2 Žr. 15 skn. išnašą.
3 G; M žodžio reikšmė neišaiškinta.
4 Rk., plg. 26, 7.
5 T.y. savo meilužius arba stabus
6 M + ji (t.y. Oholiba) taps pajuoka ir pasityčiojimu; ~ G
7 ~ G[B]
8 Rk.; M: apgraužti jos šukes
9 Lit. savo ištvirkimą ir savo paleistuvavimus
10 M + tą dieną; ~ G
11 M + tą dieną; ~ G
12 G: paruoštą (plg. Pat 7, 16)
13 Hbr. tekstas apgadintas ir neaiškus.

tuvė]⌝[1]‘. 44 Ir jie įėjo pas ją. Kaip
įeinama pas paleistuvę, taip jie įėjo pas
Oholą ir Oholibą, ištvirkusias moteris.
45 Tačiau teisūs vyrai jas teis, kaip
teisia svetimautojas ir praliejančias
kraują, nes jos svetimautojos ir jų rankos
kruvinos“.
46 [2]Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
„Tegul atveda sambūrį prieš jas ir jas
atiduoda nuogąsčiui ir apiplėšimui!
47 Tegul jas muša akmenimis⌝[3], ir savo
kalavijais tegul jie sukapoja jas. Tegul
jie nužudo jų sūnus bei jų dukteris ir
sudegina jų namus. 48 Taip padarysiu
galą ištvirkimui šalyje, ir visos moterys
leisis įspėjamos ir nebeištvirkaus, kaip
jūs. 49 Jums uždės ⌜bausmę už jūsų
ištvirkimą⌝[4], ir turėsite nešti ⌜bausmę už
savo stabmeldystės nusikaltimus[5]. Tada
žinosite, kad aš esu ⌜Viešpats⌝ Jahvė“.

Verdančio katilo palyginimas

24 Devintaisiais metais, dešimtąjį
mėnesį, to mėnesio dešimtąją, man
atėjo VIEŠPATIES žodis: 2 „Žmogau,
užsirašyk šios dienos, ⌜šios pačios
dienos⌝[6], *datą*. Babilono karalius kaip tik
šitą dieną metėsi ant Jeruzalės. 3 Sakyk
palyginimą priešgyniaujantiems
namams, jiems tark: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė:

Užkaisk katilą, užkaisk,
taip pat įpilk į jį vandens.
4 Sudėk į jį [7]mėsos gabalus,
visus gerus gabalus,
šlaunį ir petį,
rinktiniais kaulais [jį]
papildyk.
5 Paimk bandos geriausią [avį],
taip pat sukrauk malkų[8]
po juo.
Virink jo mėsos[9] gabalus,
taip pat tegul išverda jo
kaulai jame.

6 Todėl taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: ‚Vargas kruvinam miestui,
surūdijusiam katilui, kurio rūdys
neišeina iš jo! Gabalą po gabalo išimk iš
jo. Ant jo [dar] nekrito atpildas, 7 nors
jo [pralietas] kraujas yra jame. Jis išpylė
jį ant plikos uolos, jo neišliejo ant žemės,
kad jį uždengtų dulkėmis. 8 Norėdamas
užleisti rūstybę, norėdamas atkeršyti, aš
leidau išpilti jo [pralietą] kraują ant
plikos uolos, kad nebūtų uždengtas.
9 Todėl taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: ⌜Vargas kruvinam miestui⌝! Aš
irgi padarysiu didelį laužą, 10 sukrausiu
daug malkų, pakursiu ugnį, išvirsiu
mėsą, ⌜nupilsiu sultinį⌝[10] ⌜ir leisiu
sudeginti kaulus⌝. 11 Pastatysiu jį
⌜tuščią⌝ ant žarijų, kad jis įkaistų, kad
sužėruotų jo varis ir jame ištirptų jo
nešvarumai, būtų nudegintos jo rūdys.
12 [11]Tačiau daugybė jo rūdžių neišeina
iš jo per ugnį[12]. 13 Dėl tavo susitepimo
ištvirkavimu, kadangi tave švarinau, bet
tu neapsivalei nuo savo nešvarumo,
nebebūsi švarus, iki numalšinsiu tavyje
savo rūstybę. 14 Aš, VIEŠPATS,
kalbėjau. Tai įvyks, aš tai įvykdysiu.
Nesusilaikysiu, nepasigailėsiu, ir nebus
man gaila. Tave teisiu pagal tavo elgesį
ir darbus,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė‘“.

2 2 Kar 25, 1; Jer 52, 4

Pranašo gedėjimas dėl mirusios žmonos—ženklas gedėjimo dėl Jeruzalės žlugimo

15 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
16 „Žmogau, štai aš staigia mirtim
atimsiu iš tavęs tavo akių susižavėjimą.
Bet tu neturi nei raudos raudoti, nei
verkti, ⌜nei turi lietis tavo ašaros⌝.
17 Dūsauk mirtinai sustiręs, nesuruošk
gedulo, užsivyniok turbaną, apsiauk
kojas kurpėmis, nepridenk ūsų ir
nevalgyk gedinčiųjų duonos“.
18 Aš ryto metą kalbėjau žmonėms.
Mano žmona mirė vakare, o aš kitą rytą
padariau, kaip man buvo įsakyta.
19 Tada žmonės mane klausė: „Argi

1 Hbr. tekstas apgadintas ir neaiškus
2 M + Nes; ~ MsG
3 M + pstb.: sambūris
4 Lit. jūsų ištvirkimą
5 Lit. savo dievukų nusikaltimus
6 ~SV
7 M + jo; ~ GS
8 Rk.; M: kaulų
9 2 Mss; M: virinamus

10 Rk., plg. G; M: patepk tepalinę
11 M + pirma einančių dviejų žodžių dtgr.; ~ G
12 Rk.; M: jo rūdžių ugnį

mums nepasakysi, ką tai mums[1] reiškia, kad tu taip darai?"
20 Aš jiems atsakiau: „Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 21 Sakyk Izraelio namams: ‚Taip pasakė 'Viešpats' Jahvė: Štai as išniekinsiu savo šventovę, jūsų prieglaudą, kuria didžiuojatės, jūsų akių susižavėjimą ir jūsų sielų pageidą. O jūsų sūnūs ir jūsų dukterys, kuriuos palikote, kris nuo kalavijo. 22 Ir jūs darysite, kaip aš dariau: nepridengsite ūsų ir nevalgysite gedinčiųjų duonos, 23 savo turbaną [palaikysite] ant galvų ir savo kurpes ant kojų. Neraudosite raudos ir neverksite, bet sunyksite savo nusikaltimais ir dūsausite vienas kitam. 24 Taip Ezekielis taps jums ženklu. Darysite visai taip, kaip jis darė. Tam įvykus, žinosite, kad aš esu 'Viešpats' Jahvė'".
25 „O tu, žmogau, tikrai tą dieną, kai iš jų atimsiu jų prieglaudą, jų šlovingąjį džiaugsmą, jų akių susižavėjimą ir jų sielos troškimą, jų sūnus ir jų dukteris,—26 tą dieną ateis pas tave pabėgėlis, 'kad tavo ausims duotų tai išgirsti'[2]. 27 Tą dieną tavo burna atsivers pabėgėliui, ir tu kalbėsi ir nebebūsi nebylys. Taip tu tapsi jiems ženklu, ir jie žinos, kad as esu VIEŠPATS".

PRANAŠYSTĖS PRIEŠ SVETIMAS TAUTAS (25, 1—32, 32)

Prieš Amoną

25 Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2 „Žmogau, nukreipk savo veidą į amoniečius ir pranašauk prieš juos. 3 Tark Amoniečiams: ‚Klausykite 'Viešpaties' Jahvės žodžio! Taip pasakė 'Viešpats' Jahvė: Kadangi tu [tyčiodamasis] sakei „Aha" apie mano šventovę, kai ji buvo sutepta, ir apie Izraelio žemę, kai ji buvo nusiaubta, ir apie Judo namus, kai jie turėjo eiti tremtin, 4 todėl štai atiduosiu tave rytiečiams nuosavybėn. Jie pastatys tavyje savo palapinių stovyklas[3] ir tavyje įkurs savo buveines. Jie valgys tavo vaisius ir jie gers tavo pieną. 5 Padarysiu Rabą kupranugarių ganykla ir Amoniečius avių gulykla. Tada žinosite, kad aš esu VIEŠPATS.
6 Nes taip pasakė 'Viešpats' Jahvė: Kadangi plojai rankomis, trypei koja ir iš širdies su visa savo panieka džiaugeis dėl Izraelio žemės[4], 7 todėl štai aš ištiesiu savo ranką prieš tave, atiduosiu tave kaip grobį tautoms, tave išnaikinsiu iš tautų ir išdildysiu iš šalių, tave sunaikinsiu. Tada žinosi, kad aš esu VIEŠPATS'".

1–7 Jer 49, 1–6; Ezek 21, 28–32; Am 1, 13–15; Şef 2, 8–11

Prieš Moabą

8 Taip pasakė 'Viešpats' Jahvė: „Kadangi Moabas[5] sako: ‚Štai Judo namai pasidarė kaip visos tautos', 9 todėl štai aš atidarysiu Moabo atšlaitę, 'pradėdamas jo pasienio miestais'[6], šalies gražybe—Bėt-Ješimotu, Baal-Meonu ir Kirjataimu. 10 Jį atiduosiu drauge su Amoniečiais rytiečiams nuosavybėn, kad nebebūtų atmenama Amoniečių tarp tautų, 11 o Moabą nuteisiu. Tada jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

8–11 Jez 15—16, 14; 25, 10–12; Jer 48, 1–47; Am 2, 1–3; Şef 2, 8–11

Prieš Edomą

12 Taip pasakė 'Viešpats' Jahvė: „Kadangi Edomas kerštingai pasielgė su Judo namais ir, jiems keršydamas, sunkiai nusikalto, 13 todėl taip pasakė 'Viešpats' Jahvė: Aš ištiesiu savo ranką prieš Edomą, išnaikinsiu iš jo žmones bei gyvulius ir jį paversiu griuvėsiais. Nuo Tėmano iki Dedano jie kris nuo kalavijo, 14 ir aš įvykdysiu savo kerštą Edomui savo tautos Izraelio ranka. Jie pasielgs su Edomu pagal mano pyktį ir rūstybę ir pažins mano kerštą,—sako 'Viešpats' Jahvė".

1 ~GST
2 Rk.; plg. GS
3 T.y. akmeninių sienų saugomas stovyklas
4 T.y. Izraelio šalies nusiaubimo
5 M + ir Seyras; ~ G
6 G; M lit.: nuo miestų, nuo jo miestų, nuo jo pasienio

12–14 Jez 34, 5–17; 63, 1–6; Jer 49, 7–22; Ezek 35, 1–15; Am 1, 11–12; Ob 1–14; Mal 1, 2–5

Prieš filistinus

15 Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė:
„Kadangi filistinai elgėsi kerštingai ir,
norėdami sunaikinti, iš širdies žiauriai
keršijo su panieka, su senoviniu
priešiškumu, 16 todėl taip pasakė
⸢Viešpats⸣ Jahvė: Štai aš ištiesiu savo
ranką prieš filistinus, išnaikinsiu
keretus ir pražudysiu pajūrio likutį.
17 Pavartosiu prieš juos didžius kerštus
⸢rūsčiomis bausmėmis⸣, ir, kai jiems
keršysiu, jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS".

15–17 Jez 14, 29–31; Jer 47, 1–7; Joel 3, 4–8; Am 1, 6–8; Sef 2, 4–7; Zach 9, 5–7

Prieš Tyrą

26 Vienuoliktaisiais metais, [1] pirmąją
mėnesio [dieną], man atėjo
VIEŠPATIES žodis: 2 „Žmogau,
kadangi Tyras sakė apie Jeruzalę:

‚Aha! Sulaužyti „tautų vartai",
jie man atiteko;
⸢ta, kuri [kadaise] buvo pilna,
[dabar] nusiaubta⸣[2]',
3 todėl taip pasakė ⸢Viešpats⸣
Jahvė:
Štai aš prieš tave, Tyre!
Aš sukelsiu prieš tave daug
tautų,
kaip jūra ⸢sukelia savo
bangas⸣[3].
4 Jos išardys Tyro sienas
ir sugriaus jo bokštus.
Aš nuo jo nuplukdysiu jo
dirvožemį
ir jį padarysiu plika uola.
5 Jis taps tinklų džiovykla jūros
vidury,
nes aš kalbėjau,—sako
⸢Viešpats⸣ Jahvė.—
Ir jis taps tautų grobiu.
6 O jo dukterys[4], esančios lauke,
bus nužudytos kalaviju.
Tada jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS".

7 Nes taip pasakė ⸢Viešpats⸣
Jahvė: „Štai aš atvedu iš šiaurės prieš
Tyrą Nebuchadreşarą, Babilono karalių,
karalių karalių, su žirgais, kovos
vežimais, raiteliais ir ⸢daugybės kareivių
telkiniu⸣[5]. 8 Ir jis nužudys kalaviju tavo
dukteris atvirame lauke. Jis pastatys
prieš tave apgulos įrenginius, supils
prieš tave puolamuosius pylimus, pakels
prieš tave denginius, 9 savo mūrdaužių
dūžį nukreips į tavo sienas ir tavo
bokštus nugriaus geležiniais prietaisais.
10 Dėl aibės jo žirgų tave apdengs jų
dulkės. Nuo raitelių, ratų ir kovos
vežimų bildesio sudrebės tavo sienos, kai
jis įsibraus į tavo vartus, kaip
įsibraunama į pralaužtą miestą. 11 Savo
žirgų kanopomis jis sutryps visas tavo
gatves. Tavo žmones jis nudobs kalaviju,
ir tavo galingi stulpai nuvirs žemėn.
12 Jie pasigrobs tavo turtus, išplėš,
išardys tavo sienas, sugriaus tavo
puikius namus ir suvers į jūrą[6] tavo
akmenis, sijas bei žemes. 13 Padarysiu
galą tavo dainų skambesiui, ir nebebus
girdima tavo lyrų garso. 14 Tave
padarysiu plika uola. Tu tapsi tinklų
džiovykla, nebebūsi atstatytas, nes aš,
VIEŠPATS, kalbėjau",—sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė.

15 Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė
Tyrui: „Ar nesudrebės salos dėl tavo
griuvimo garso, vaitojant perdurtiems,
siaučiant žudynėms tavo viduje? 16 Visi
jūros kunigaikščiai nužengs nuo savo
sostų, padės į šalį savo apsiaustus ir
nusivilks savo margaspalvius drabužius.
Jie apsivilks drebėjimu, sėdės ant žemės,
susijaudinę drebės ir baisėsis dėl tavęs.
17 Jie užgiedos raudą apie tave ir tau
sakys:

‚Kaip tu ⸢žuvai⸣, pradingai iš
jūrų,
garsusis mieste,
⸢kuris buvo galingas jūroje,
jis ir jo gyventojai⸣,
kuris[7] skleidė baimę savęs,
atseit, jo gyventojai!
18 Dabar dreba salos
tavo kritimo dieną.

1 Išleistas mėnesio vardas
2 GT; M: pasidarysiu pilnas, ji nusiaubta
3 Vrs: sukyla savo bangomis
4 T.y. aplinkiniai miestai
5 3MssG; M: telkiniu ir daugybe kareivių
6 GST; M: vandenį
7 G; M: kurie

˹Salos, esančios jūroje,
išsigąsta dėl tavo
baigties˺““.
19 Nes taip pasakė ˹Viešpats˺
Jahvė: „Kai tave padarysiu nusiaubtu
miestu, panašiu į nebegyvenamus
miestus, kai užleisiu ant tavęs pirminį
vandenyną ir tave apdengs gausūs
vandenys, 20 aš nugramzdinsiu tave su
nužengiančiais į duobę pas senovės
žmones ir tave apgyvendinsiu
požeminėje[1] šalyje tarsi senoviniuose
griuvėsiuose su nužengusiais į duobę,
kad nebebūtum apgyventas ir
˹nebeužimtum vietos˺[2] gyvųjų šalyje.
21 Tau padarysiu staigų, išgąstingą galą,
ir tavęs nebebus. Tavęs ieškos, tačiau
niekad neberas“,—sako ˹Viešpats˺ Jahvė.

13 Apr 18, 22 **16–18** Apr 18, 9-10 **21** Apr 18, 21

Tyras—prabanginis laivas. Jo paskendimas

27 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Dabar, žmogau, užgiedok apie
Tyrą raudą 3 ir sakyk Tyrui,
gyvenančiam prie jūros priėjimo[3], tautų
prekiautojui, [išvežiojančiam prekes] į
daugelį pajūrių: ‚Taip pasakė ˹Viešpats˺
Jahvė:
O Tyre, tu ˹vadinamas laivu,
tobulai gražiu˺[4].
4 Tavo ribos jūrų vidury[5].
Tavo statytojai ištobulino
tavo grožį.
5 Iš Senyro eglių jie tau įtaisė
visas [abiejų šonų] lentas.
Jie paėmė Lebanono kedrą,
kad padarytų tau stiebą.
6 Iš Bašano ąžuolų
jie padarė tavo irklus.
Tavo deniui panaudojo
[6]kiparisus
iš Kitiečių pajūrių.
7 Lininiai marginiai iš Egipto
buvo tavo burės,
kad tau tarnautų kaip
vėliava.
Iš Elišos pajūrių violetinio ir
raudono purpuro
buvo tavo [kajučių]
dangalas.
8 Sidono ir Arvado gyventojai
buvo tavo irkluotojai.
9 Tavyje buvo Gebalo[7] seniūnai ir
jo prityrusieji,
užtaisantys tavo plyšius.
Visi jūros laivai ir jų įgulos
būdavo tavyje,
kad išmainytų tavo
mainomas prekes.
10 Persai, ludai ir putai
tarnavo kaip kareiviai tavo
kariuomenėje.
Skydą ir šalmą jie pakabino
tavyje.
Jie sudarė tavo grožybę.
11 Arvadiečiai ir chelekiečiai buvo
aplinkui[8] ant tavo mūrų, o gamadiečiai
buvo tavo bokštuose. Savo apskrituosius
skydus jie sukabino aplinkui ant tavo
sienų. Jie padarė tavo grožį tobulą.
12 Taršišas buvo tavo supirkėjas
dėl daugybės visokių [tavo] gėrybių. Už
sidabrą, geležį, alavą ir šviną jie
pardavinėjo tavo atiduotas saugoti
prekes. 13 Javanas, Tubalis ir Mešechas
buvo tavo pirkliai. Už vergus[9] ir
žalvarinius įrankius jie pardavinėjo tavo
mainomas prekes. 14 Iš Bėt-Togarmos
už[10] kinkomus ir jojamus arklius bei
mulus jie pardavinėjo tavo atiduotas
saugoti prekes. 15 Rodiečiai[11] buvo tavo
pirkliai. Daugelis pajūrių buvo tavo
prekybos agentai. Jie tau atmokėjo
dramblio iltimis ir juodmedžiu.
16 Edomas[12] buvo tavo supirkėjas dėl
daugybės tavo gaminių. Už granatą,
raudoną purpurą, marginius, ploną
drobę, koralus ir rubiną jie pardavinėjo
tavo atiduotas saugoti prekes. 17 Judas
ir Izraelio šalis buvo tavo pirkliai. Už
Minito kviečius, panagą[13], medų,

1 Lit. žemiausių vietų
2 G; M: aš duočiau gražmeną
3 GSV; M: priėjimų
4 Rk.; M: sakei: „Aš esu tobulai gražus!“
5 Lit. širdyje; taip pat 25 ir 26 skn.
6 M + dtgr.: dramblio kaulus
7 T.y. Bibloso
8 ~ GS
9 Lit. žmonių gyvybes
10 Rk.
11 G; M: Dedaniečiai
12 Dgl. MssSAkv; M: Aramas (= Sirija)
13 T.y. už tam tikrą maisto gaminį ar gydantį augalą

aliejų ir mastikmedžio sakus jie
pardavinėjo tavo mainomas prekes.
18 Damaskas buvo tavo supirkėjas dėl
daugybės tavo gaminių, dėl daugybės
visokių gėrybių. Už Chelbono vyną,
Sacharo vilną 19 ir ⌜vyno statines iš
Izalio⌝[1] jie pardavinėjo tavo atiduotas
saugoti prekes. Apdirbta geležis,
cinamonas ir prieskoninė nendrė buvo
mainoma į tavo prekes. 20 Dedanas
prekiavo su tavim pabalnėmis.
21 Arabija ir visi Kėdaro šeikai buvo
tavo agentai, prekiaujantys ėriukais,
avinais ir ožiais. Jais jie prekiavo su
tavim. 22 Šebos ir Ramos pirkliai
prekiavo su tavim. Už [2]geriausią
balzamą, [3]brangius akmenis ir auksą jie
pardavinėjo tavo paliktas saugoti
prekes. 23 Charanas, Kanė ir Edenas,
Šebos pirkliai, Asirija, ⌜visa Medija⌝[4],
prekiavo su tavim. 24 Jie prekiavo su
tavim puikiais drabužiais, violetinio
purpuro apsiaustais, marginiais,
dvispalviais audiniais, susuktomis,
stangriomis virvėmis. Tais jie prekiavo
su tavim. 25 Taršišo laivai buvo tavo
mainomų prekių pervežėjai[5].

Taip tu pasidarei pilnas [prekių]
ir sunkiai apkrautas jūros
vidury.
26 Į galingus vandenis tave irklavo
tavo irklininkai.
Rytvėjis tave sudaužė
jūrų vidury.
27 Tavo turtai ir tavo paliktos
parduoti [ir]mainyti
prekės,
tavo įgula ir tavo
jūrininkai,
tavo plyšių glaistytojai ir tavo
prekių mainytojai,
visi tavo kareiviai, esantys
tavyje,
ir visa tavo bendrija, esanti tavo
viduje,
nuskęs į jūrų širdį tavo
paskendimo dieną.

---
1 Rk., plg. G; M: Danas ir Javanas (= Graikija)
2 M + visokį; ~ GS
3 M + visokius; ~ GSV
4 T; M: Kilmadas; G: ir Charmanas
5 Lit. karavanai

28 Nuo tavo jūrininkų šauksmo
garso
drebės ganyklos,
29 ir iš jų laivų išlips
visi irkluotojai.
Laivo įgula, visi jūrininkai,
išlips į krantą,
30 garsiai dejuos dėl tavęs
ir karčiai šauks.
Jie bers žemes sau ant galvų,
voliosis dulkėse.
31 Jie plikai nusiskus dėl tavęs,
apsijuos ašutinėmis
ir verks dėl tavęs su apkartusia
siela,
karčiai aimanuodami.
32 Dejuodami jie užtrauks apie
tave raudą,
raudos apie tave:
„Kas buvo kaip Tyras, kaip
tvirtovė
jūros vidury?“
33 Iškraudamas savo prekes iš
jūrų,
tu patenkinai daug tautų.
Savo gėrybių ir mainomų prekių
daugybe
tu praturtinai žemės
karalius.
34 Dabar tu sudaužytas jūroje[6],
vandens gelmėse.
Tavo mainomos prekės ir visa
tavo bendrija
nuskendo tavo viduje.
35 Visi pajūrių gyventojai
apimti siaubo dėl tavęs.
Jų karalių plaukai šiaušiasi,
prislėgti jų veidai.
36 Supirkėjai tarp tautų
švilpauja apie tave.
Siaubu tapai,
ir tavęs niekad nebebus‘“.

25–36 Apr 18, 11–19

Prieš Tyro kunigaikštį

28 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, sakyk Tyro kunigaikš-
čiui: ‚Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Kadangi pasididžiavo tavo
širdis
ir pamanei: „Aš esu dievas,
sėdžiu dievo soste,
jūrų širdyje!“,

---
6 G; M: šalin juo jūrų

nors esi [tik] žmogus, o ne
dievas,
tačiau taries esąs toks
protingas, kaip
dievas,—
3 mat tu išmintingesnis už
Danielį,
jokia paslaptis nėra tau per
gili;
4 savo įgudimu ir apsukrumu
įsigijai turtų
ir susikrovei aukso bei sidabro
į savo iždines;
5 savo dideliu įgudimu
prekiaudamas,
dauginai savo turtus,
ir tavo širdis didžiavosi tavo
turtais,—
6 todėl taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė:
Kadangi taries esąs toks
protingas, kaip dievas,
7 todėl štai aš užleisiu ant tavęs
svetimšalius,
žiauriausias tautas.
Jos ištrauks savo kalavijus prieš
tavo įmaningumo
sukurtą gražybę
ir suteps tavo skaistybę.
8 Jos tave nutrems į duobę,
ir tu mirsi užmuštųjų
mirtim
jūrų širdyje.
9 Ar tada bedrįsi sakyti: „Aš esu
dievas“
savo žudikų akyse,—
nors esi žmogus, o ne dievas,—
rankose tų, kurie tave
nudurs?
10 Tu mirsi neapipjaustytųjų
mirtim
nuo svetimšalių rankos,
nes aš kalbėjau,—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė‘“.

Rauda dėl Tyro karaliaus

11 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
12 „Žmogau, užtrauk raudą apie Tyro
karalių ir jam sakyk: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Tu buvai kruopščiai padarytas
antspaudo žiedas,
⌜pilnas išminties⌝ ir tobulai
gražus.
13 Tu buvai Edene, Dievo sode.
Visokie brangūs akmenys
buvo tavo apvalkalas—
sardis, chrizolitas ir selenitas,
auksaspalvis topazas,
karneolis ir jaspis,
lazuritas, granatas ir
smaragdas,—
ir jis buvo naustas iš aukso.
Tavo ⌜apsodai ir tavo įdubos⌝[1]
buvo[2] paruošti[3] tą dieną,
kai buvai sukurtas.
14 ⌜Išplėstasparniui[4] saugojančiam
kerubui tave
priskyriau⌝[5].
Tu buvai šventajame Dievo
kalne,
vaikščiojai tarp ugningų
akmenų.
15 Tavo elgesys buvo nepeiktinas
nuo dienos, kai buvai
sukurtas,
iki nedorybė atsirado
tavyje.
16 Per savo plačiai išplitusią
prekybą
⌜tu pripildei⌝[6] savo buveinę[7]
smurto ir nusidėjai.
Tad nustūmiau tave nuo Dievo
kalno į tai, kas sutepta,
ir ⌜saugojantis kerubas
pavarė tave⌝[8] iš
ugningų akmenų tarpo
į pražūtį.
17 Tavo širdis išpuiko dėl tavo
grožio.
Tu sugadinai savo išmintį
dėl savo skaistybės.
Žemėn tave numečiau,
karalių akims tave
išstačiau,
kad jos ganytųsi tavim.
18 Savo nusikaltimų daugybe,

1 Abiejų daiktavardžių reikšmė neaiški.
2 M + dtgr.: tavyje
3 ~ GS
4 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.
5 Rk., plg. G; M: Tu išplėstasparnis kerubas, užkertantis priėjimą, ir tave paskyriau
6 GS; M: jie buvo pilni
7 Lit. vidų
8 G; M: pavariau tave, o saugojantis kerube

savo nesąžininga prekyba
tu sutepei savo šventoves.
Tad leidau prasiveržti ugniai iš
tavo vidurio.
Ji surijo tave.
Ir paverčiau tave pelenais ant
žemės
visų tave matančių akyse.
19 Visi tave pažįstantieji tarp tautų
buvo siaubo apimti dėl
tavęs.
Tu tapai baisybe,
ir niekad tavęs nebebus‘“.

26, 1—28, 19 Jez 23, 1–18; Joel 3, 4–8; Am 1, 9–10; Zach 9, 1–4; Mt 11, 21–22; Lk 10, 13–14

Prieš Şidoną

20 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
21 „Žmogau, nukreipk savo veidą į
Şidoną ir pranašauk prieš jį. 22 Sakyk:
‚Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Štai aš prieš tave, Sidone,
ir pasirodysiu šlovingas
tavo viduje.
Jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS,
kai įvykdysiu jam teismo
sprendimus
ir pasirodysiu jame šventas.
23 Pasiųsiu į jį marą
bei kraują į jo gatves,
ir užmuštieji kris jo viduje
nuo kalavijo [, nukreipto]
prieš jį iš visų pusių.
Tada jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS.
24 Izraelio namai nebepajus jokio
skaudingo dyglio ar skausmingo erškėčio
iš visų jų kaimynų, niekinančių juos.
Tada jie žinos, kad aš esu ⌜Viešpats⌝
Jahvė‘“.

Izraelio surinkimas ir saugi buitis

25 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
„Kai aš surinksiu Izraelio namus iš
tautų, po kurias jie išsklaidyti, ir
pasirodysiu per juos šventas nacijų
akyse, ir jie apsigyvens savo žemėje,
kurią daviau savo tarnui Jokūbui,
26 saugiai joje gyvens, statys namus,
sodins vynuogynus ir, man įvykdžius
teismo sprendimus visiems, kurie iš jų
kaimynų juos niekina, saugiai gyvens,—
tada jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, jų
Dievas“.

20–26 Joel 3, 4–8; Zach 9, 1–2; Mt 11, 21–22; Lk 10, 13–14

SEPTYNIOS PRANAŠYSTĖS PRIEŠ FARAONĄ IR EGIPTĄ (29, 1—32, 32)

Trys kalbos apie teismą Faraonui ir Egiptui

29 Dešimtaisiais metais, dešimtąjį
mėnesį, dvyliktąją to mėnesio dieną
man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, nukreipk savo veidą į Egipto
karalių Faraoną ir pranašauk prieš jį ir
prieš visą Egiptą. 3 ⌜Kalbėk⌝ ir sakyk:
‚Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Štai aš prieš tave, Faraone,
Egipto karaliau,
didysis slibine[1], gulintis
savo Nilo šakų vidury,
sakantis: „Man priklauso ⌜Nilo
šakos⌝[2],
ir aš jas[3] padariau“.
4 Aš įdėsiu kablius į tavo žiaunas
ir leisiu prikibti tavo ⌜Nilo
šakų⌝[4] žuvims prie
tavo žvynų.
Tave ištrauksiu iš tavo ⌜Nilo
šakų⌝[5] vidurio
su visomis tavo ⌜Nilo
šakų⌝[6] žuvimis,
prikibusiomis prie tavo
žvynų,
5 ir tave numesiu į dykumą—
tave ir visas tavo ⌜Nilo
šakų⌝[7] žuvis.
Tu nukrisi atvirame lauke,
nebūsi surinktas ir
palaidotas[8].
Žemės žvėrims ir dangaus
paukščiams
tave atiduosiu kaip ėdalą.
6 Tada visi Egipto gyventojai
žinos,
kad aš esu VIEŠPATS.
Kadangi ⌜tu buvai⌝[9]
nendrės ramstis
Izraelio namams,—

---

1 Arba: krokodile
2 G; MSV, 9 skn.: Nilas
3 G; MS: pats [jį] sau
4 GS: Nilo
5 GS: Nilo
6 GS: Nilo
7 GSV: Nilo
8 Kkr. MssT; M: surinktas
9 GSV; M: jie buvo

7 jiems tave ranka nutvėrus, tu
įtrūkai
ir sužeidei jiems visiems
ranką[1],
ir, jiems tavim pasirėmus,
sulūžai
ir padarei jiems visiems[2]
svyruojančias
strėnas,
8 todėl taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė: Štai
aš užleisiu ant tavęs kalaviją ir
išnaikinsiu iš tavęs žmogų ir gyvulį, 9 ir
Egipto šalis taps dykuma ir griuvėsiais.
Tada jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.
Kadangi sakei: „Man priklauso
Nilas, aš [jį] padariau", 10 todėl štai aš
prieš tave bei tavo Nilo šakas ir paversiu
Egipto šalį griuvėsiais, sausyne ir
dykuma nuo Migdolo iki Sienės ir iki
Kušo sienos. 11 Nepereis per ją žmogaus
koja, ir gyvulio koja nepereis per ją, ir
keturiasdešimt metų ji nebus apgyventa.
12 Paversiu Egipto šalį dykuma tarp
nusiaubtų šalių, ir keturiasdešimt metų
jos miestai bus dykuma tarp sugriautų
miestų. Išsklaidysiu egiptiečius tarp
tautų ir juos išbarstysiu po šalis'".
13 Nes[3] taip pasakė ⸢Viešpats⸣
Jahvė: „Keturioms dešimtims metų
pasibaigus, aš surinksiu egiptiečius iš
tautų, po kurias jie bus išsklaidyti.
14 Aš atkursiu Egipto būklę ir juos
sugrąžinsiu į Patroso šalį, į jų kilmės
šalį, ir jie ten bus nežymi karalystė.
15 Jis bus žemesnis už karalystes ir
nebevyraus tautoms. Juos padarysiu
tokius mažus, kad jie nebeviešpataus
tautoms. 16 Ir jie nebebus Izraelio
namams pagrindas [netikro]
pasitikėjimo, primenančio jų kaltę, kai
jie kreipėsi ⸢į juos pagalbos⸣[4]. Tada jie
žinos, kad aš esu ⸢Viešpats⸣ Jahvė ' ".

6 Jez 36, 6

Egiptas—Dievo atpildas Nebuchadreşarui

17 Dešimt septintaisiais metais,
pirmąjį [mėnesį], pirmąją mėnesio
dieną, man atėjo VIEŠPATIES žodis:
18 „Žmogau, Babilono karalius
Nebuchadreşaras privertė savo
kariuomenę atlikti sunkų darbą prieš
Tyrą. Kiekviena galva nupliko ir
kiekvienas petys nusitrynė, tačiau nei
jis, nei jo kariuomenė negavo iš Tyro
užmokesčio už tą darbą, kuriuo jis dėl jo
nusikamavo. 19 Todėl taip pasakė
⸢Viešpats⸣ Jahvė: Štai aš atiduodu
Babilono karaliui Nebuchadreşarui
Egipto šalį. ⸢Jis nusineš jos turtus⸣,
prisiplėš iš jos išplėšų, prisigrobs iš jos
grobio, ir šis atiteks jo kariuomenei kaip
užmokestis. 20 Jam atidaviau Egipto
šalį kaip jo algą, už kurią jis sunkiai
dirbo, ⸢nes jie man veikė⸣[5],—sako
⸢Viešpats⸣ Jahvė.—
21 Tą dieną aš išdaiginsiu Izraelio
namams ragą. O tau atversiu burną tarp
jų. Tada jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS".

VIEŠPATIES diena Egiptui

30 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, pranašauk ir sakyk:
,Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė:
⸢Klykite⸣: „Ai, ta diena!"
3 Nes arti diena,
arti VIEŠPATIES diena,
debesuota diena.
Ji bus tautų [teismo] metas.
4 Ateis kalavijas į Egiptą,
ir bus drebėjimo Kuše,
kai kris užmuštieji Egipte,
⸢kai bus paglemžti jo turtai⸣
ir bus išardyti jo pamatai'".
5 Kušas, Putas, Ludas, Libija[6],
visas tautų mišinys ir sandoros šalies
sūnūs kris su jais nuo kalavijo. 6 ⸢Taip
pasakė VIEŠPATS:⸣

„Kris Egipto rėmėjai,
ir susmuks jo galybės
puikybė.
Nuo Migdolo iki Sienės
jie kris jame nuo kalavijo,—
sako ⸢Viešpats⸣ Jahvė.—

1 GS; M: petį
2 Lit. visas
3 ~ GTS
4 Lit. paskui juos
5 ~ GS
6 G; M: ir Kubas

7 ⸢Jis bus nusiaubtas⸣[1] tarp
nusiaubtų šalių, ir jo[2] miestai bus tarp
sugriautų miestų. 8 Tada jie žinos, kad
aš esu VIEŠPATS, kai padegsiu Egiptą ir
visi jo pagalbininkai bus sutriuškinti.
9 Tą dieną pasiuntiniai ⸢išplauks nuo
manęs laivais⸣[3] nerūpestingų kušiečių
išgąsdinti Egipto dieną, ir šiuos apniks
drebėjimas, nes štai jis ateina!“

10 Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė:
„Padarysiu galą Egipto
karinėms pajėgoms
Babilono karaliaus
Nebuchadreşaro ranka.
11 Jis ir jo kariuomenė su juo,
žiauriausios tautos,
bus atvestos šalies
sunaikinti.
Jos ištrauks savo kalavijus prieš
Egiptą
ir pripildys šalį užmuštųjų.
12 Išdžiovinsiu Nilo šakas
⸢ir parduosiu šalį į piktų
[žmonių] rankas⸣.
Nusiaubsiu šalį ir viską, kas yra
joje, svetimšalių ranka.
Aš ,VIEŠPATS, kalbėjau“.

13 Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė:
„⸢Sunaikinsiu stabus⸣
ir padarysiu galą ⸢Nofo
dievaičiams.
Nebebus Egipto šalies
kunigaikščio⸣[4],
⸢ir įvarysiu baimės Egipto
šaliai⸣[5].
14 Nusiaubsiu ⸢Patroso šalį⸣[6],
padegsiu Şoaną
ir įvykdysiu teismo
sprendimus Nojui[7].
15 Išliesiu savo rūstybę ant
Sino[8],
Egipto tvirtovės,
ir sunaikinsiu Nofo[9]
karines pajėgas.
16 Ir padegsiu Egiptą.
Sinas[10] raityte raitysis iš
skausmo,
o Nofas[11] ⸢bus apgultas⸣[12]
šviesią dieną.
17 Ono[13] ir Pi-Beseto[14] jaunikaičiai
kris nuo kalavijo,
o jie[15] patys išeis į nelaisvę.
18 Tachpanchese aptems diena,
kai ten sulaužysiu Egipto
skeptrus[16],
ir jame pasibaigs jo išdidi
galybė.
Jį [17] patį apdengs debesis,
o jo dukterys[18] išeis į
nelaisvę.
19 Taip įvykdysiu teismo
sprendimus Egiptui,
ir jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS“.

Faraono sulūžusi ranka

20 Vienuoliktaisiais metais,
pirmąjį [mėnesį], to mėnesio septintąją
[dieną] man atėjo VIEŠPATIES žodis:
21 „Žmogau, aš sulaužiau Egipto
karaliaus Faraono dilbį. Štai jis
neaprištas taip, kad jam būtų leista
pasveikti uždedant tvarstį, kad[19] jis
sustiprėtų, kad [vėl] galėtų nusitverti
kalaviją“.
22 Todėl taip pasakė ⸢Viešpats⸣
Jahvė: „Štai aš einu prieš Egipto karalių
Faraoną. Sulaužysiu jo dilbius, stiprųjį
ir sulūžusįjį, ir išmušiu kalaviją iš jo
rankos. 23 Išsklaidysiu egiptiečius tarp
tautų ir juos išbarstysiu po šalis.
24 Sustiprinsiu Babilono karaliaus
dilbius, paduosiu savo kalaviją į jo ranką
ir sulaužysiu Faraono dilbius. Šis aičiote
aičios kaip perdurtas [kalaviju] jo

1 G; M: Jie bus nusiaubti
2 G^L; GST: jų
3 G: skubėdami išeis
4 G: Memfio didikams ir Egipto šalies kunigaikščiams, ir jų nebebus
5 ~ GS
6 GSV; M: Patrosą
7 T.y. Tebams
8 G: Saiso; V: Peluzijos
9 G; M: Nojo
10 G: Sienė; V: Peluzija
11 T.y. Memfis
12 Lit. prispaudėjai
13 GV: Heliopolio
14 GV: Bubasčio
15 T.y. miestai
16 GV; S: skeptrą; M: jungo gumbrius
17 T.y. Egiptą
18 T.y. miestai
19 M + jį aprištų

akivaizdoje. 25 Sustiprinsiu Babilono
karaliaus dilbius, o Faraono dilbiai
sudribs. Tada jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS, kai paduosiu savo kalaviją į
Babilono karaliaus ranką ir šis jį išties
prieš Egipto šalį. 26 Išsklaidysiu
egiptiečius tarp tautų ir juos išbarstysiu
po šalis. Tada jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS".

Kedro puikybė ir pargriuvimas— Faraono atvaizdas

31 Vienuoliktaisiais metais, trečiąjį
[mėnesį], pirmąją to mėnesio
[dieną] man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, sakyk Egipto karaliui
Faraonui ir jo karinėms pajėgoms:

‚Kam tu prilygai savo didybe?
3 Štai kiparisas[1],
kedras Lebanone,
gražiašakis[2],
aukštaūgis.
Tarp debesų[3]
stūksojo jo viršūnė.
4 Vandenys padarė jį didelį,
gilumų jūra jį užaugino
aukštą.
Ji tekino savo sroves
aplink vietą, kur jis buvo
pasodintas,
ir išsiuntė savo kanalus
į visus lauko medžius.
5 Todėl jis išaugo aukštesnis
už visus lauko medžius.
Jo šakos daugėjo
ir jo šakelės ilgėjo
dėl gausaus vandens ⌜jo
vandentakyje⌝.
6 Jo šakose suko lizdus
visi dangaus paukščiai,
ir po jo šakomis vedė vaikus
visi laukiniai žvėrys.
Jo paunksnyje gyveno
visos didelės tautos.
7 Ir jis pasidarė gražus savo
didumu,
savo šakų ilgumu,
nes jo šaknys buvo
prie gausių vandenų.
8 Kedrai negalėjo lygintis su juo
Dievo sode,
ėgliai[4] neprilygo
jo šakoms
ir platanai[5] nebuvo tokie,
kaip jo šakelės.
Joks medis Dievo sode
jam neprilygo savo
gražumu.
9 ⌜Padariau jį gražų⌝
su daugybe jo šakų.
Ir jam pavydėjo visi Edeno
medžiai,
esantys Dievo sode.

10 Todėl taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: Kadangi ⌜jis išaugo⌝[6] aukštas,
iškišo savo viršūnę tarp debesų[7] ir, jam
esant aukštam, pasipūtė jo širdis, 11 tad
jį atidaviau į tautų galiūno ranką. Jis
tikrai pasielgs su juo pagal jo nedorybę.
Jį išmečiau. 12 Svetimšaliai,
žiauriausios tautos, jį nukirto ir jį paliko
gulintį ant kalnų. Į visus slėnius nukrito
jo šakos, ir jo šakelės nulūžusios guli
visose šalies upelių vagose. Visos žemės
tautos pabėgo[8] iš jo paunksnio ir jį
paliko. 13 Ant jo nukirsto kamieno
tupėjo visi dangaus paukščiai, ir ant jo
šakų gulėjo visi laukiniai žvėrys, 14 kad
jokie medžiai prie vandens nebeišaugtų
aukšti, nebeiškištų savo viršūnės tarp
debesų, ir kad visi [kiti] vandens
drėkinami [medžiai] jų nepasiektų savo
aukščiu, nes jie visi paskirti mirčiai,
apatinei šaliai, būti tarp žmonių, prie
nužengiančių į duobę.

15 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Tą dieną, kai jis nužengė į šeolį,
padariau dėl jo gedinčią[9] gilumų jūrą ir
užtvenkiau jos sroves taip, kad buvo

1 Rk.;M: Asirija
2 M +ir ūksmę teikianti medžiais apaugusi vieta; ~G
3 G; M: šakų
4 T.y..jų šakos
5 T.y. platanų šakelės
6 SV; M: tu išaugai
7 M: lapuotų šakų
8 Rk.; M: nusileido
9 M + apdengiau: ~G

sulaikyti gausūs vandenys. Dėl jo
apvilkau Lebanoną gedulo drabužiais, ir
visi lauko medžiai alpo dėl jo. 16 Jo
kritimo trenksmu sudrebinau tautas, kai
jį nustūmiau į šeolį su nužengiančiais į
duobę. Apatinėje šalyje guodėsi visi
Edeno medžiai, Lebanono rinktiniai[1],
visi drėkinami [medžiai]. 17 Jie irgi
nužengė su juo į šeolį pas kalavijo
nukautuosius, ir ⌈žuvo gyvenusieji⌉[2] jo
paunksnyje, tarp tautų.
18 Su kuo tu taip susilyginai šlove
ir didumu tarp Edeno medžių? O vis
dėlto tu būsi nustumtas žemyn su Edeno
medžiais į apatinę šalį. Tu gulėsi tarp
neapipjaustytųjų, su kalavijo nužudytaisiais. Toks bus Faraonas ir jo
visos karinės pajėgos,—sako ⌈Viešpats⌉
Jahvė' ".

8 Pr 2, 9

Rauda apie Faraoną

32 Vienuoliktaisiais[3] metais, dvyliktąjį mėnesį, to mėnesio pirmąją
[dieną] man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, užtrauk raudą apie Egipto
karalių Faraoną ir jam sakyk:

,Tu pasidarei kaip tautų jaunas liūtas
ir buvai kaip slibinas[4] jūrose.
Šnarpštei savo šnervėmis[5],
drumzlinai vandenis savo kojomis
ir dumblinai jų sroves.
3 Taip pasakė ⌈Viešpats⌉ Jahvė:
„Sutelkęs daug tautų, aš išmesiu ant tavęs savo tinklą
ir tave ištrauksiu savo bradiniu.
4 Tave numesiu ant žemės,
ant atviro lauko nusviesiu tave.
Nutupdysiu ant tavęs visus dangaus paukščius
ir pasotinsiu tavim visus žemės žvėris.
5 Padėsiu tavo mėsą ant kalnų
ir pripildysiu slėnius tavo maitos.
6 Padrėkinsiu žemę tuo, kas ištekės iš tavęs,
⌈ir upelių vagos prisipildys tavo kraujo⌉[6].
7 Tave užgesinęs, aš apdengsiu dangų
ir aptemdysiu jo žvaigždes.
Saulę apdengsiu debesim,
o mėnulis nebešvies savo šviesa.
8 Visus skaisčius dangaus šviesulius
aptemdysiu dėl tavęs
ir užleisiu tamsą ant tavo šalies,—
sako ⌈Viešpats⌉ Jahvė.—

9 Padarysiu neramią daugelio tautų širdį,
kai tavo belaisvius[7]
atvesiu į tautų tarpą—
į šalis, kurių nepažinojai.
10 Sukelsiu dėl tavęs siaubą daugeliui tautų,
ir jų karaliams šiaušis dėl tavęs plaukai,
man švytuojant prieš juos savo kalaviju.
Ir jie susijaudinę drebės,
kiekvienas dėl savo gyvybės,
tavo nuopuolio dieną".

11 Nes taip pasakė ⌈Viešpats⌉ Jahvė:
„Babilono karaliaus kalavijas ateis prieš tave.
12 Karžygių kalavijais išklosiu tavo kariuomenę.
Jie visi—žiauriausios tautos.
Jos nusiaubs tai, kuo didžiuojasi Egiptas,
ir bus sunaikinta visa jo kariuomenė.
13 Išnaikinsiu visus jo gyvulius iš gausių vandenų pakrantės.
Jų nebesudrums žmogaus koja,

1 M + ir geriausieji; ~ G
2 Rk., plg. G; M: jo dilbis—jie gyveno
3 13 MssG^AS; M: Dvyliktaisiais
4 Arba: krokodilas
5 Rk.; M: upėse
6 Rk.; M: iš tavo kraujo ant kalnų, ir upelių vagos prisipildys iš tavęs
7 G; M: sutriuškinimą (= sutriuškintuosius)

ir gyvulio nagos jų
nebesudrums.
14 Tada nuskaidrinsiu jų vandenis
ir leisiu upėms tekėti kaip
aliejui,—
sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė.—

15 Kai paversiu ⌜Egipto šalį⌝[1]
dykuma
ir šalis bus nusiaubta,
netekusi visko, ko ji
pilna,
kai sumušiu visus jos
gyventojus,—
tada jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS' ".

16 „Tokia yra rauda, ir ⌜tu turi ją
raudoti.
Tautų dukterys⌝[2] turi ją
raudoti.
Apie Egiptą ir visą jo
kariuomenę jos turi ją
raudoti,—
sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė".

7 Jez 13, 10; Mt 24, 29; Mk 13, 24–25; Lk 21, 25; Apr 6, 12–13; 8, 12

Egiptas nustumiamas į požeminį pasaulį
17 Dvyliktaisiais metais, ⌜pirmąjį
mėnesį⌝[3], penkioliktąją mėnesio [dieną],
man atėjo VIEŠPATIES žodis:
18 „Žmogau, apraudok Egipto
kariuomenę
ir liepk jai nužengti ⌜į
galingų tautų tarpą⌝[4],
į žemutinę šalį,
pas nužengiančius į duobę.
19 Už ką gi tu mielesnis? Nuženk
ir atsigulk prie
neapipjaustytųjų!
20 Tarp nukautųjų kalaviju jie
gulės kritę[5] ⌜su juo,
ir bus išguldyta visa jo
kariuomenė⌝[6].
21 Jam kalbės karžygiai
iš šeolio su jo
pagalbininkais.

Nužengė, atsigulė
neapipjaustytieji,
nužudytieji kalaviju.

22 Ten yra Asirija ir visas jos
sambūris
⌜aplink jos kapą⌝[7].
Jie visi užmušti,
kritę nuo kalavijo.
23 Jai duoti kapai
žemiausioje duobės dalyje,
ir jos sambūris buvo
[palaidotas]
aplink jos kapą..
Jie visi užmušti,
kritę nuo kalavijo—
tie, kurie [kadaise] kėlė siaubą
gyvųjų šalyje.

24 Ten Ėlamas ir visi jo daliniai
aplink jo kapą.
Jie visi užmušti,
kritę nuo kalavijo—
jie, kurie nužengė
neapipjaustyti
į žemutinę šalį,
kurie [kitados] kėlė siaubą dėl
savęs
gyvųjų šalyje
ir turėjo kęsti savo nešlovę
su nužengiančiais į duobę.
25 Tarp užmuštųjų
jam suteiktas guolis
su visa jo kariuomene
⌜aplink jo kapą⌝[8].
Jie visi neapipjaustyti,
nužudyti kalaviju.
Kadangi siaubas dėl jų sklido
gyvųjų šalyje,
[dabar] jie turi kęsti savo
nešlovę
su nužengiančiais į duobę.
Jie paguldyti tarp užmuštųjų.

26 Ten yra Mešech-Tubalas ir visa
jo kariuomenė
⌜aplink jo kapą⌝[9].
Jie visi neapipjaustyti,
nužudyti kalaviju,
nes jie [kadaise] kėlė siaubą dėl
savęs
gyvųjų šalyje.

1 G: Egiptą
2 G; M: tautų dukterys turi ją raudoti. Jos
3 G; ~ M
4 Rk.; M: tu (rk.) ir galingų tautų dukterys
5 M + Kalavijas paskirtas! ~ GS
6 G; M: Jie nutempė jį (t.y. Egiptą) žemyn ir visą jo kariuomenę.
7 S, plg. 23 skn.;~G; M: aplink jį jo kapai
8 S, plg. G ir 23 skn.; ~G; M: aplink jį jo kapai
9 G; M: aplink jį jo kapai

27 ⌜Bet jie neguli⌝[1] prie karžygių,
kritusių senovėje[2],
kurie nužengė į šeolį
su savo karo ginklais,
padėjo savo kalavijus
po savo galvomis,
ir kurių skydai[3] gulėjo
ant jų kaulų.
Mat ėmė siaubas dėl karžygių
gyvųjų šalyje.

28 Taigi tu[4] ⌜būsi sutriuškintas
ir⌝ gulėsi su nužudytais
kalaviju.

29 Ten yra Edomas,
jo karaliai ir visi jo
kunigaikščiai,
kurie, nors ir galingi, buvo
paguldyti
prie nužudytų kalaviju.
Jie gulės prie neapipjaustytųjų,
nužengiančiųjų[5] į duobę.
30 Ten yra šiaurės vadai,
jie visi ir visi sidoniečiai,
kurie, nors ir platino siaubą,
nužengė su
užmuštaisiais,
gėdydamiesi netekę savo
karžygiškos galios.
Jie neapipjaustyti atsigulė prie
nužudytų kalaviju
ir turėjo kęsti savo nešlovę
su nužengiančiais į
duobę.

31 Faraonas juos pamatys
ir pasiguos visa savo
kariuomene.
⌜Faraonas ir visa jo kariuomenė
bus nužudyti
kalaviju⌝,—
sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė.—
32 Nors kėliau dėl jo siaubą gyvųjų
šalyje,
jis bus paguldytas tarp
neapipjaustytųjų,
su nužudytais kalaviju—
Faraonas ir visa jo
kariuomenė,—
sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė“.

29, 1—32, 32 Jez 19, 1-25; Jer 46, 2-26

Ezekielis—Izraelio sargybinis

33 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, kalbėk savo tautie-
čiams ir jiems sakyk:
‚Jei užleisiu ant šalies kalaviją
ir šalies žmonės pasirinks iš savo tarpo
vieną vyrą ir jį sau paskirs sargybiniu,
3 ir jei šis pamatys ateinant šaliai
kalaviją, pūs ragą ir įspės tautą, 4 ir jei
kas [tada] išgirs rago skardą, nesileis
įspėjamas, ir atėjęs kalavijas jį
pasigriebs,—tai jo kraujas ateis ant jo
paties galvos.[6] 5 Jis girdėjo rago skardą,
bet nesileido įspėjamas. Jo kraujas ateis
ant jo. Bet jei jis būtų leidęs save įspėti,
jis būtų išgelbėjęs savo gyvybę.
6 O jei sargybinis, pamatęs
ateinant kalaviją, nepūs rago ir tauta
nebus įspėta, ir atėjęs kalavijas pasigaus
kurį nors iš jų, tai šis bus pagautas dėl
savo paties kaltės, tačiau jo kraują
pareikalausiu iš sargybinio rankos‘.[7]
7 Tave gi, žmogau, paskyriau
Izraelio namų sargybiniu. Išgirdęs iš
mano burnos žodį, turėsi jiems perduoti
nuo manęs įspėjimą. 8 Jei sakysiu
bedieviui[8]: ‚Tu tikrai mirsi‘, o tu nebūsi
kalbėjęs, kad įspėtum bedievį [gręžtis]
nuo savo elgesio, tai jis, bedievis, mirs
dėl savo kaltės, tačiau jo kraują
pareikalausiu iš tavo rankos. 9 Bet jei
būsi įspėjęs bedievį ⌜gręžtis nuo savo
elgesio⌝[9], o jis neatsigręš nuo savo
elgesio, jis mirs dėl savo kaltės, o tu būsi
išgelbėjęs savo gyvybę.
10 Taigi tu, žmogau, sakyk Izraelio
namams: ‚Jūs taip sakėte: „Mūsų
maištavimai ir mūsų nuodėmės guli ant
mūsų, ir jose mes nusibaigsime. Kaip
begalėtume gyventi?“ 11 Sakyk jiems:
‚Kaip aš gyvas,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė,—
aš nenoriu bedievio mirties, bet [noriu,]
kad bedievis atsigręžtų nuo savo elgesio

---

1 GS: Ir jie atsigulė
2 G; M: atskirai nuo neapipjaustytųjų
3 Rk.; M: nusikaltimai
4 T.y.. Egipte
5 Dgl. MssGT; M: ir nužengiančiųjų
6 T.y. jis bus atsakingas už savo mirtį.
7 T.y. laikysiu sargybinį atsakingu už ano mirtį.
8 M + dtgr.: o bedievi; ~ GS
9 Lit. dėl (arba: nuo) jo elgesio, kad jis gręžtųsi nuo jo

ir liktų gyvas. Atsigręžkite, atsigręžkite
nuo savo pikto elgesio! Kodėl gi norite
mirti, Izraelio namai?‘
12 Taigi tu, žmogau, sakyk savo
tautiečiams: ‚Teisiojo teisumas jo
neišgelbės, kai jis nepaklus, ir bedievis
nesuklups dėl savo bedievystės, kai jis
atsivers nuo savo bedievystės. Ir teisusis
negalės išlikti gyvas dėl ⌜savo teisumo⌝[1],
kai jis nusidės.
13 Jei sakysiu apie teisųjį: „Jis
tikrai gyvens“, o jis, pasitikėdamas savo
teisumu, darys neteisybę, tai nebus
atsiminta visų jo teisių darbų. Dėl savo
neteisybės, kurią jis darė,—dėl jos jis
turės mirti.
14 O jei sakysiu bedieviui: „Tu
tikrai mirsi“, bet jis atsivers nuo savo
nuodėmės ir darys, kas teisinga ir teisu,
15 sugrąžins užstatą[2], atiduos tai, ką
buvo pasigrobęs, elgsis pagal nuostatus,
vedančius į gyvenimą, nedarydamas
neteisybės,—jis tikrai gyvens, nemirs.
16 Nebus jam atsiminta jokių jo
nuodėmių, kuriomis jis nusidėjo. Jis
darė, kas teisinga ir teisu. Jis tikrai
gyvens.
17 Vis dėlto tavo tautiečiai sako:
„VIEŠPATIES elgesys neteisingas“, kai
jų pačių elgesys neteisingas. 18 Jei
teisusis nusigręš nuo savo teisumo ir
darys neteisybę, tai jis už tai mirs.
19 Bet jei bedievis nusigręš nuo savo
bedievystės ir darys, kas teisinga ir teisu,
tai jis dėl jų[3] gyvens. Tačiau jūs sakote:
„VIEŠPATIES elgesys neteisingas“.
Izraelio namai, aš teisiu kiekvieną iš
jūsų pagal jo elgesį‘“.

Žinia apie Jeruzalės žlugimą

21 Dvyliktaisiais[4] mūsų ištrėmimo
metais, dešimtąjį [mėnesį], to mėnesio
penktąją [dieną], atvyko pas mane
pabėgėlis iš Jeruzalės su žinia: „Miestas
paimtas!“ 22 Pabėgėliui dar neatvykus,
VIEŠPATIES ranka atėjo ant manęs
vakare. Bet jis[5] atvėrė mano burną,
prieš anam ryto metą ateinant pas mane.
Mano burna buvo atverta, ir nebebuvau
nebylys.

21 2 Kar 25, 3–10; Jer 39, 2–8; 52, 4–14

Prieš nenorą atgailauti tėviškėje ir svetur

23 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
24 „Žmogau, ⌜šitų⌝ griuvėsių gyventojai
Izraelio žemėje sako: ‚Abraomas tebuvo
vienas, tačiau jis gavo šalį nuosavybėn.
O mūsų daug. Mums šalis duota
nuosavybėn‘.
25 Todėl jiems sakyk: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Jūs valgote [aukos
mėsą] su krauju, keliate akis į savo
stabus ir praliejate kraują—ir jūs [dar]
turėtumėte gauti šalį nuosavybėn?
26 Jūs pasikliovėte savo kalaviju, darėte
bjaurius darbus ir kiekvienas sutepėte
savo artimo žmoną—ir dar turėtumėte
gauti šalį nuosavybėn?‘
27 Taip jiems sakyk: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Kaip aš gyvas,
gyvenantieji griuvėsių vietose kris nuo
kalavijo. Kas yra atvirame lauke, tą
atidaviau žvėrims suryti, o esantieji
kalnų tvirtovėse ir lindynėse mirs nuo
maro. 28 Paversiu šalį klaikia dykuma,
ir pasibaigs jos galybės puikybė. Izraelio
kalnai virs tyrais, ir niekas nebeis per
juos. 29 Tada jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS, kai paversiu šalį klaikia
dykuma dėl visų jų bjaurių darbų,
kuriuos jie darė‘.
30 O tu, žmogau,—tavo tautiečiai,
kurie kalbasi apie tave pasieniuose bei
namų tarpduriuose ir kurie sako ⌜vienas
kitam⌝, kiekvienas savo broliui: ‚Na,
ateikite ir pasiklausykite, kokia yra ta
žinia, kuri išeina iš VIEŠPATIES!‘—
31 jie ateina pas tave, kaip paprastai
žmonės ateina ir sėdi prieš tave[6], ir
klausosi tavo žodžių, bet jų nevykdo, nes
⌜jie rodo meilę savo burna⌝[7], bet jų širdis
vaikosi jų pačių naudos. 32 Štai tu esi
jiems kaip meilės ⌜dainų dainininkas⌝[8],
gražiabalsis ir gerai skambinantis. Jie
klausosi tavo žodžių, bet jų nevykdo.
33 O kai tai įvyks—štai

1 Lit. jo
2 M + bedievis; ~ 2 MssGS
3 T.y. teisingų darbų
4 8 MssG^LS: Vienuoliktaisiais
5 T.y. VIEŠPATS
6 M + mano žmonės; ~ GS
7 Lit. meilingi norai yra jų burnoje. M + jie daro; ~ GS
8 Rk.; M: daina

tai įvyksta!—jie žinos, kad pranašas
buvo tarp jų“.

Netikę Izraelio ganytojai ir Gerasis Ganytojas

34 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 “Žmogau, pranašauk prieš
Izraelio ganytojus. Pranašauk ir jiems,
⌜ganytojams⌝, sakyk: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Vargas Izraelio
ganytojams, kurie ganė save pačius!
Argi ganytojai neturėtų ganyti avis?
3 Jūs valgote varškę[1] ir apsivelkate
vilna. Pjaunate tai, kas riebu,—
neganote avių. 4 Nepastiprinote to, kas
buvo nusilpę. Nepagydėte to, kas sirgo.
Neaprišote to, kas buvo sulūžę.
Neatvedėte atgal to, kas buvo išvaikyta.
Neieškojote to, kas buvo dingę, ir
smurtingai sutrypėte tai, kas buvo stipra.
5 Taigi, nesant ganytojo, ⌜mano avys⌝[2]
išsisklaidė ir tapo ėdalu visiems lauko
žvėrims. Išsisklaidė 6 [3]mano avys. Po
visus kalnus, po visas aukštas kalvas ir
po visą šalį pasklido mano avys, ir
nebuvo kas [jų] teirautųsi ir ieškotų.
7 Todėl, ganytojai, klausykite
VIEŠPATIES žodžio! 8 ‚Kaip aš
gyvas,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė,—kadangi
mano avys tapo grobiu ir, nesant
ganytojo, mano avys tapo ėdalu visiems
lauko žvėrims, kadangi ganytojai[4]
neieškojo mano avių ir ganytojai ganė
save pačius, bet neganė mano avių,—
9 todėl , ganytojai, klausykite
VIEŠPATIES žodžio! 10 Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Štai aš einu prieš
ganytojus ir pareikalausiu savo avių iš
jų rankos, ir padarysiu, kad jie liausis
ganę mano[5] avis. Ganytojai nebeganys
patys savęs: aš išplėšiu savo avis iš jų
nasrų, ir jos nebetaps jiems ėdalu.
11 Nes taip pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: Štai aš pats ieškosiu savo avių ir
jomis rūpinsiuos. 12 Kaip ganytojas
rūpinasi savo banda, kai jis yra tarp savo
išsklaidytų avių, taip aš rūpinsiuos savo
avimis ir jas išgelbėsiu iš visų vietų, po
kurias jos buvo išsklaidytos debesų ir
tirštos tamsos dieną. 13 Jas išvesiu iš
tautų, jas surinksiu iš šalių, jas parvesiu
į jų žemę ir jas ganysiu Izraelio kalnuose,
prie upelių vagų ir visos šalies
gyvenvietėse. 14 Jas maitinsiu gera
ganiava, ir jų ganykla bus Izraelio
aukštumos kalnuose. Ten jos gulinės
geroje ganykloje, ir ganysis vešlia
ganiava Izraelio kalnuose. 15 Aš pats
ganysiu savo avis ir aš pats jas
gulinsiu,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė.
16 Kas buvo dingę—suieškosiu,
kas nuvaikyta—atvesiu atgal, kas
sulaužyta—aprišiu, kas ligota—
sustiprinsiu, o kas[6] stipra—apsaugosiu[7].
Tai ganysiu su teisingumu.
17 O dėl jūsų, mano avys, taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Štai aš darau
teismą tarp avies ir avies, tarp avinų ir
ožių. 18 Ar jums negana ganytis gera
ganiava, kad sumindžiojate kojomis tai,
kas lieka iš jūsų ganiavos, ir [ar negana]
gerti tyrą vandenį, kad sudrumsčiate
kojomis tai, kas palieka? 19 Mano avys
turi maitintis tuo, kas sumindžiota jūsų
kojomis, ir gerti tai, kas sudrumsta jūsų
kojomis.
20 Todėl taip[8] pasakė ⌜Viešpats⌝
Jahvė: Štai as pats darau teismą tarp
riebios avies ir liesos avies. Kadangi jūs
šonu ir petimi nustumiate ir savo ragais
nugenate visas pasilpusias, iki jas
išgainiojate laukan, 22 aš pagelbėsiu
savo avims, kad jos nebetaps grobiu, ir
padarysiu teismą tarp avies ir avies.
23 Ir joms[9] paskirsiu vienintelį
ganytoją, kuris jas ganys: mano tarną
Dovydą. ⌜Jis jas[10] ganys⌝, ir jis taps joms
ganytoju. 24 Aš, VIEŠPATS, būsiu jų
Dievas, o mano tarnas Dovydas bus
kunigaikštis tarp jų. Aš, VIEŠPATS,
kalbėjau.
25 Sudarysiu su jais taikos sandorą
ir išnaikinsiu plėšrius žvėris iš šalies
taip, kad jie galės saugiai gyventi
tyruose ir miegoti miškuose. 26 ⌜Duosiu

---

1 GV; M: riebalus
2 GSV; ~ M
3 M + nuklydo; ~ G
4 GS; M: mano ganytojai
5 GS; ~ M
6 M + riebu ir; ~ G
7 GSV; M: sunaikinsiu
8 M + jiems; ~ 2MssGS; V + jums
9 MsSV; M: jiems
10 SV; M: juos

tirštos rasos kritulių jų metu[1] ir leisiu lyti lietui jo metu. Tai bus palaimingi lietaus būriai. 27 Laukiniai medžiai duos savo vaisius ir žemė duos savo derlių, ir jie saugiai gyvens savo žemėje. Ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, kai sulaužysiu jų jungo gumbrius ir juos išgelbėsiu iš rankų tų, kurie juos vergina. 28 Jie nebeteks grobiu tautoms, ir šalies žvėrys jų neberys. Jie saugiai gyvens, niekieno negąsdinami.
29 Jiems įkursiu gerovės[2] augimvietę, tad jie nebežus nuo bado šalyje ir nebeturės kęsti tautų gėdinimo. 30 Tada jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, jų Dievas[3], o jie—mano tauta, Izraelio namai,—sako 'Viešpats' Jahvė. — 31 Jūs esate mano avys, mano ganyklos avys[4], o aš esu jūsų Dievas,—sako 'Viešpats' Jahvė'".

5 Sk 27, 17; 2 Kron 18, 16; Mt 9, 36; Mk 6, 34 23 Apr 7, 17 24 Ezek 37, 24

Prieš Seyro kalnyną

35 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, nukreipk savo veidą į Seyro kalnyną ir pranašauk prieš jį.
3 Jam sakyk: ,Taip pasakė 'Viešpats' Jahvė:

Štai aš prieš tave, Seyro kalnyne!
Aš ištiesiu savo ranką prieš tave
ir tave paversiu klaikia dykuma.
4 Sugriausiu tavo miestus,
ir tu pavirsi dykuma.
Tada žinosi, kad aš esu VIEŠPATS.

5 Kadangi tu nuo seniai puoselėjai priešiškumą
ir išdavei izraelius kalavijo ašmenims
jų nelaimės metu,
galutinės bausmės metu,
6 todėl—kaip aš gyvas, sako 'Viešpats' Jahvė—
tu nusikaltai krauju[5], ir kraujas tave persekios.
7 Aš paversiu Seyro kalnyną klaikia dykuma,
išnaikinsiu iš jo šen ir ten pereinantį
8 ir pripildysiu jo kalnus jo užmuštųjų—
tavo kalvas, tavo slėnius ir visas tavo upelių vagas.
Nužudyti kalaviju kris juose.
9 Tave paversiu amžina dykuma,
ir tavo miestai nebus apgyventi.
Tada žinosite, kad aš esu VIEŠPATS.

10 Kadangi tu sakei: „Abi tautos ir abi šalys man priklauso, ir 'aš jas pasisavinsiu'[6]", nors ten buvo VIEŠPATS, 11 todėl—kaip aš gyvas, sako 'Viešpats' Jahvė—aš pasielgsiu [su tavim] pagal tavo rūstybę ir uolumą, kuriuos joms parodei iš neapykantos. Ir pasidarysiu tau[7] žinomas, kai tave teisiu.
12 Tada žinosi, kad aš, VIEŠPATS, girdėjau visus tavo piktžodžiavimus, kuriuos ištarei Izraelio kalnams, sakydamas: „Jie be žmonių; mums jie duoti praryti!" 13 Jūs didžiavotės prieš mane savo burna ir įžūlavote[8] prieš mane savo žodžiais. Aš girdėjau.
14 Taip pasakė 'Viešpats' Jahvė: 'Kaip tu džiaugeis mano šalim, kad ji liko be žmonių'[9], taip aš tau padarysiu.
15 Kaip tu džiaugeis Izraelio namų nuosavybe, kad ji liko be žmonių, taip aš tau padarysiu. Tu, Seyro kalnyne, pavirsi dykuma, ir [tokiu pavirs] visas Edomas. Tada jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS'".

1–15 Jez 34, 5–17; 63, 1–6; Jer 49, 7–22; Ezek 25, 12–14; Am 1, 11–12; Ob 1–14; Mal 1, 2–5

Gerovės pažadas Izraelio kalnams

---

1 Rk.; M: Padarysiu palaima juos ir mano kalvos aplinką
2 GST; M: garbei
3 M + su jais; ~ 3MssGS
4 M + žmonės; ~ G
5 T.y. kraujo praliejimu
6 GTV; M: mes tai pasisavinsime
7 G; M: joms
8 Rk.; M: maldavote
9 Rk.; M: Kaip džiaugėsi visa šalis dykuma

36 „O tu, žmogau, pranašauk Izraelio
kalnams ir sakyk: ‚Izraelio kalnai,
klausykite VIEŠPATIES žodžio! 2 Taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Kadangi priešas
sakė apie jus: „Aha! Senovinės
aukštumos tapo mūsų nuosavybe“,
3 todėl pranašauk ir sakyk: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Kaip tik dėl to, kad jus
nusiaubė ir taip spendė jums spąstus iš
visų pusių, jog atitekote likusioms
tautoms ir patekote į liežuvių paskalą
bei žmonių apkalbą,—4 todėl, Izraelio
kalnai, klausykite ⌜Viešpaties⌝ Jahvės
žodžio! Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė
kalnams, kalvoms, upelių vagoms,
slėniams, nusiaubtoms griuvėsių vietoms
ir [žmonių] paliktiems miestams, kurie
tapo grobiu ir pasityčiojimo dalyku
likusioms aplinkinėms tautoms—5 todėl
taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Iš tiesų su
savo ugninga aistra aš kalbėsiu prieš
likusias tautas ir [ypač] prieš ⌜visą
Edomą, kurios⌝[1] pasisavino mano šalį su
visos širdies piktdžiuga, su gilia panieka,
⌜dėl jos ganyklos, kad apiplėštų⌝[2].
6 Todėl pranašauk apie Izraelio žemę ir
sakyk kalnams bei kalvoms, upelių
vagoms ir slėniams: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Štai aš kalbu su savo
pavydulinga rūstybe dėl to, kad turėjote
iškęsti tautų gėdinimą. 7 Todėl taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Aš
[prisiekdamas] pakėliau savo ranką: Iš
tiesų jūsų aplinkinės tautos turės kęsti
savo gėdinimą. 8 Bet jūs, Izraelio
kalnai, išleisite savo šakas ir nešite savo
vaisius mano tautai Izraeliui, nes jų[3]
parvykimas arti. 9 Nes štai aš ateinu
pas jus ir atsigręžiu į jus, ir jūs būsite
ariami ir sėjami. 10 Aš dauginsiu
jumyse žmones, visus Izraelio namus, jų
visetą, ir miestai [vėl] bus gyvenami ir
sugriautos vietovės atstatomos.
11 Dauginsiu jumyse žmones ir
gyvulius[4], leisiu jums gyventi, kaip jūsų
ankstesniais laikais, ir jums darysiu
daugiau gera negu jūsų pirmesnėmis
dienomis. Tada žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS. 12 Ir leisiu jumyse
vaikščioti žmonėms, savo tautai
Izraeliui. Jie užims tave[5], ir tu jiems
tapsi veldiniu ir daugiau nebeatimsi
jiems vaikų.
13 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Kadangi tau[6] sako: „Tu esi žmonių
rijūnė ir padarei savo tautą bevaikę“,
14 todėl neberysi žmonių ir nebeatimsi
vaikų savo tautai,—sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė. — 15 Padarysiu, kad nebegirdėsi
tautų gėdinimo. Nebeturėsi kęsti tautų
įžeidimo ir nebeatimsi vaikų savo
tautai,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė‘“.

Izraelio naujas sukūrimas

16 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
17 „Žmogau, Izraelio namai, gyvendami
žemėje, ją sutepė savo elgesiu ir savo
darbais. Jų elgesys mano akyse buvo
kaip mėnesinėmis sergančios
susitepimas. 18 Tad išliejau ant jų savo
rūstybę ⌜dėl kraujo, kurį jie buvo pralieję
šalyje, ir dėl to, kad jie buvo ją sutepę
savo stabais⌝, 19 juos išsklaidžiau tarp
tautų, ir jie buvo išbarstyti po šalis. Juos
nuteisiau pagal jų elgesį ir jų darbus.
20 O pas kurias tik tautas jie atėjo, jie
išniekino mano šventąjį vardą, kai apie
juos sakė: ‚Šitie yra VIEŠPATIES
žmonės, tačiau jie turėjo išeiti iš savo
šalies‘. 21 Tada man pagailo mano
šventojo vardo, kurį Izraelio namai buvo
išniekinę tarp tautų, pas kurias jie atėjo.
22 Todėl sakyk Izraelio namams:
‚Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Aš veiksiu
ne dėl jūsų, Izraelio namai, bet dėl savo
šventojo vardo, kurį išniekinote tarp
tautų, pas kurias atėjote.
23 Pašventinsiu savo didįjį, tarp tautų
išniekintą vardą, kurį išniekinote tarp
jų. Tada tautos žinos, kad aš esu
VIEŠPATS,—⌜sako Viešpats Jahvė⌝,—kai
per jus pasirodysiu šventas jų akyse.
24 Jus paimsiu iš tautų ir jus surinksiu
iš visų šalių, ir jus parvesiu į jūsų žemę.
25 Jus apšlakstysiu tyru vandeniu, ir jūs
tapsite tyri. Jus apvalysiu nuo visų jūsų
susitepimų ir nuo visų jūsų stabų.
26 Jums duosiu naują širdį ir įdėsiu

1 Arba rk.: Edomą—visus, kurie
2 Hbr. posakio reikšmė neaiški.
3 T.y. izraelių
4 G; M + jie dauginsis ir veisis
5 T.y. Izraelio kalnyną
6 T.y. Izraelio šaliai (pgl. $GS^{W}T$); M: jums (t.y. kalnams)

naują dvasią į jūsų vidų. Pašalinsiu iš
jūsų kūno akmeninę širdį ir jums duosiu
kūnišką širdį. 27 Savo dvasią įdėsiu į
jūsų vidų ir padarysiu, kad elgsitės pagal
mano nuostatus, laikysitės mano
potvarkių ir juos vykdysite.
28 Gyvensite šalyje, kurią daviau jūsų
protėviams, ir būsite mano tauta, o aš
būsiu jūsų Dievas. 29 Jus išgelbėsiu iš
visų jūsų susitepimų. Pašauksiu javus,
juos padauginsiu ir nebeužleisiu ant jūsų
bado. 30 Padauginsiu medžių vaisius ir
lauko derlių, kad nebegautumėte išgirsti
gėdinimą dėl bado tarp tautų. 31 Jūs
atsiminsite savo piktą elgesį bei savo
negerus darbus ir bjaurėsitės savim dėl
savo nusikaltimų ir savo bjaurių darbų.
32 Ne dėl jūsų aš veiksiu,—sako
⌜Viešpats⌝ Jahvė,—tebūnie jums žinoma!
Gėdykitės ir parauskite iš gėdos dėl savo
elgesio, Izraelio namai!
33 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Kai jus apvalysiu nuo visų jūsų kalčių,
[vėl] apgyvendinsiu miestus, ir griuvėsiai
bus atstatyti. 34 Ir nusiaubta žemė,
užuot gulėjusi apleista kiekvieno
praeivio akyse, bus taip dirbama, 35 jog
žmonės sakys: „Štai nusiaubta šalis
pasidarė kaip Edeno sodas. Apleisti,
nusiaubti ir sugriauti miestai yra
sutvirtinti ir apgyventi“. 36 Tada
tautos, išlikusios aplink jus, žinos, kad
aš, VIEŠPATS, atstačiau tai, kas
sugriauta ,ir [iš naujo] apsodinau tai, kas
nusiaubta. Aš, VIEŠPATS, kalbėjau ir
įvykdysiu.
37 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Dar tai leisiuos Izraelio namų prašomas
jiems padaryti: juos dauginsiu žmonėmis
tarsi avių bandą. 38 Kaip [gausu]
aukojamų[1] avių, kaip Jeruzalės avių jos
švenčių metu, taip negyvenami miestai
bus pilni žmonių bandų. Tada jie žinos,
kad aš esu VIEŠPATS‘“.

26–28 Ezek 11, 19–20

Negyvo Izraelio prikėlimas

37 VIEŠPATIES ranka atėjo ant
manęs. Jis mane išvedė
VIEŠPATIES dvasia ir mane pastatė
slėnio lygumoje, o ta buvo pilna kaulų.

1 Lit. šventų

2 Ir kai jis visur aplinkui mane vedžiojo
pro juos, ⌜pastebėjau, kad⌝[2] labai daug jų
gulėjo lygumos paviršiuje ir kad jie buvo
labai sudžiūvę. 3 Jis paklausė mane:
„Žmogau, ar gali atgyti šitie kaulai?“ Aš
atsakiau: „⌜Viešpatie⌝ Jahve, tu žinai“.
4 Jis man tarė: „Pranašauk apie šituos
kaulus ir jiems sakyk: ‚Sudžiūvę kaulai,
klausykite VIEŠPATIES žodžio! 5 Taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė šitiems kaulams:
Štai aš kvėpsiu į jus dvasią, ir jūs
atgysite. 6 Pritvirtinsiu sausgysles prie
jūsų, užauginsiu mėsą ant jūsų,
užtrauksiu ant jūsų odą ir įkvėpsiu į jus
dvasią, ir jūs atgysite. Tada žinosite, kad
aš esu VIEŠPATS‘“.
7 Pranašavau, kaip man buvo
įsakyta. Man pranašaujant, radosi
šnaresys. ⌜Staiga pasigirdo⌝[3] brazdesys:
susiartino kaulai, kaulas su savo kaulu.
8 Man bežiūrint, pasirodė ant jų gyslos,
užaugo mėsa ir užsitraukė viršuj ant jų
oda, tačiau nebuvo, juose dvasios.
9 Tada jis man tarė: „Pranašauk
dvasiai, pranašauk, žmogau, ir sakyk
dvasiai: ‚Taip pasakė VIEŠPATS: Iš
keturių vėjų ateik, dvasia, ir padvelk į
šituos užmuštuosius, kad jie atgytų!‘“
10 Pranašavau, kaip man buvo įsakyta,
ir į juos įėjo dvasia. Jie atgijo ir
atsistojo ant savo kojų—labai labai
didelė minia.

11 Tada jis man tarė: „Žmogau,
šitie kaulai—visi Izraelio namai. Štai jie
sako: ‚Sudžiūvo mūsų kaulai, žuvo mūsų
viltis, mes esame atpjauti[4]‘. 12 Todėl
pranašauk ir jiems sakyk: ‚Taip pasakė
⌜Viešpats⌝ Jahvė: Štai aš atidarysiu jūsų
kapus, jus[5] prikelsiu iš jūsų kapų ir jus
atvesiu į Izraelio žemę. 13 Tada žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS, kai atidarysiu
jūsų kapus ir jus prikelsiu[6]. 14 Aš
kvėpsiu į jus savo dvasią, ir jūs atgysite,
ir jus įkurdinsiu jūsų žemėje. Tada

2 Lit. štai
3 Lit. Ir štai
4 nuo gyvųjų žemės
5 M + savo tautą; ~ GS
6 M + savo tautą; ~ S

žinosite, kad aš, VIEŠPATS, kalbėjau ir
įvykdysiu,—sako VIEŠPATS'".

10 Apr 11, 11

Judas ir Izraelis vėl susijungs

15 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
16 „O tu, žmogau, pasiimk vieną pagalį
ir ant jo užrašyk: ‚Judui ir izraeliams, jo
sąjungininkams'. Paskui paimk kitą
pagalį ir ant jo užrašyk: ‚Juozapui[1] ir
visiems Izraelio namams, jo
sąjungininkams'. 17 Ir juos sau sudurk,
vieną su kitu, į vieną pagalį taip, kad jie
taps viena tavo rankoje.
18 O kai tavo tautiečiai tave
paklaus: ‚Argi mums nepaaiškinsi, ką
šitie tau reiškia?', 19 jiems kalbėk: ‚Taip
pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė: Štai aš imu
Juozapo pagalį, esantį Efraimo rankoje,
ir visas Izraelio gentis, jo sąjungininkes,
ir dedu prie jo Judo pagalį, ir padarau iš
jų vieną pagalį taip, kad jie taps viena
mano rankoje'.
20 Kai, jiems matant, pagaliai, ant
kurių rašysi, bus tavo rankoje, 21 jiems
sakyk: ‚Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Štai aš paimu izraelius iš tarp tautų, pas
kurias jie nuėjo, juos surenku iš visų
pusių ir juos parvedu į jų žemę.
22 Darau iš jų vieną tautą šalyje,
Izraelio kalnuose, ir vienas karalius bus
jų visų karalius. Jos nebebus dvi tautos
ir nebebus pasidalijusios į dvi karalystes.
23 Jos nebesusiteps savo stabais, ⌜visais
savo bjauriais dievukais bei visais savo
priešgyniavimais⌝, ir jas išgelbėsiu iš
visokio jų atsimetimo, kuriuo jos
nusidėjo, ir jas apvalysiu. Tada jos bus
mano tauta, o aš būsiu jų Dievas.
24 Mano tarnas Dovydas bus jų
karalius, ir jos visos turės vieną
ganytoją. Jos elgsis pagal mano
potvarkius, laikysis mano nuostatų ir
juos vykdys. 25 Jos gyvens šalyje, kurią
daviau savo tarnui Jokūbui, kurioje
gyveno jų[2] protėviai. Joje gyvens jos, jų
vaikai ir jų vaikų vaikai per amžius, o
mano tarnas Dovydas bus jų kunigaikštis
visą laiką. 26 Ir sudarysiu su jomis
taikos sandorą. Ji bus amžina sandora
su jomis. [3]Jas dauginsiu ir pastatysiu
visiems laikams savo šventovę tarp jų.
27 Mano buveinė bus tarp jų, ir aš būsiu
jų Dievas, o jos bus mano tauta. 28 Tada
tautos žinos, kad aš esu VIEŠPATS,
pašventinantis Izraelį, mano šventovei
amžinai esant tarp jų'".

24 Ezek 34, 24; 27 2 Kor 6, 16; Apr 21, 3

Prieš Gogą

38 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, atgręžk savo veidą į
Gogą, į Magogo šalį, į didįjį Mešecho ir
Tubalo kunigaikštį, ir pranašauk prieš jį.
3 Sakyk: ‚Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Štai aš einu prieš tave, Goge, didysis
Mešecho ir Tubalo kunigaikšti. 4 ⌜Aš
apgręšiu tave, įdėsiu kablius į tavo
žandus⌝ ir išvesiu tave bei visą tavo
kariuomenę, žirgus ir raitelius, visus
puikiai apsirengusius, didžiulį telkinį su
didžiuoju ir mažuoju skydu, visus
apsiginklavusius kalavijais. 5 Persai,
kušai ir putai yra su jais, visi su skydu ir
šalmu, 6 Gomeras ir visi jo būriai, Bėt-
Togarma, tolimiausia šiaurė ir visi jos
būriai—*daug tautų yra su tavim.*
7 Pasiruošk ir būk prisirengęs tu su visa
savo kariuomene, susitelkusia prie tavęs,
ir būk man[4] atsarga. 8 Po ilgo laiko tu
būsi pašauktas. Tiems metams
praslinkus, atžygiuosi į šalį, atkurtą nuo
kalavijo, surinktą iš daugelio tautų
Izraelio kalnuose, ilgai apleistuose,—⌜jos
gyventojai⌝[5] išvesti iš tautų, ir jie visi
saugiai gyvena,—9 ir tu atkilsi kaip
audra, ateisi lyg debesis šalies
apdengti[6]—tu bei visi tavo būriai ir daug
tautų su tavim.
10 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
Tą dieną tavo širdyje kils minčių, tu
sumanysi piktą sumanymą 11 ir sakysi:
„Noriu žygiuoti aukštyn prieš atvirą šalį,
užpulti taikiuosius, saugiai
gyvenančius—jie visi gyvena be sienų ir
be užkaiščių ir neturi vartų",—12 kad
prisiplėštum išplėšų ir prisigrobtum
grobio, nukreiptum savo ranką prieš

1 M + Efraimo pagaliui
2 GS; M: jūsų

3 M + ir joms duosiu; ~ GS
4 G; M: jiems
5 Lit. ji (t.y. šalis)
6 M + tu būsi; ~SV

[vėl] apgyventas sugriautas vietoves ir
prieš tautiečius, surinktus iš tautų,
įsigijusius galvijų ir turto, gyvenančius
⸢žemės centre⸣[1]. 13 Šeba, Dedanas,
Taršišo supirkinėtojai ir visi
prekiautojai[2] tau sakys: „Ar tu ateini
išplėšų prisiplėšti? Ar sutelkei savo
telkinį grobio grobti, sidabro ir aukso
išsinešti, galvijų ir turto pasiglemžti,
daug išplėšų prisiplėšti?“
14 Todėl pranašauk, žmogau, ir
tark Gogui: ‚Taip pasakė ⸢Viešpats⸣
Jahvė: Argi nepajudėsi[3] tą dieną, kai
mano tauta Izraelis saugiai gyvens, 15 ir
neatžygiuosi iš savo vietos, iš
tolimiausios šiaurės, tu ir daug tautų su
tavim, visos jojančios žirgus, didelis
sambūris, gausi kariuomenė? 16 Ar
neatkilsi prieš mano tautą Izraelį tarsi
debesis šalies apdengti? Laikui atėjus,
tave atvesiu prieš šitą šalį, kad tautos
mane pažintų, kai per tave, Goge,
pasirodysiu šventas jų akyse.
17 Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė:
Tu esi tas, apie kurį kalbėjau
ankstesnėmis dienomis per savo tarnus,
Izraelio pranašus, pranašavusius anomis
dienomis[4], kad tave atvesiu prieš juos.
18 Tą dieną, kai Gogas atžygiuos
prieš Izraelio žemę,—sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė,—pakils mano įšėlis su mano
pykčiu 19 ir aistra. Su ugningu įtūžiu
pareiškiu: Iš tiesų tą dieną įvyks
smarkus drebėjimas Izraelio žemėje.
20 Drebės nuo manęs jūros žuvys,
dangaus paukščiai, lauko žvėrys, visi
ropliai, ropojantys žeme, ir visi žmonės,
esantys žemės paviršiuje. Nugrius
kalnai, sugrius terasos ir visi mūrai
nuvirs ant žemės, 21 ir aš pašauksiu
prieš jį ⸢visokį siaubą⸣[5],—sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė.—Vieno kalavijas atsigręš prieš
kitą, 22 ir aš eisiu į teismą su juo,
vartodamas marą ir kraujo praliejimą.
Pliaupiantį lietų ir krušą, ugnį ir sierą
leisiu lyti ant jo bei jo pulkų ir ant
daugybės su juo esančių tautų. 23 Taip
pasirodysiu didis bei šventas ir
apsireikšiu daugelio tautų akyse. Tada
jos žinos, kad aš esu VIEŠPATS“.

2 Apr 20, 8

39 „O tu, žmogau, pranašauk prieš
Gogą ir sakyk: ‚Taip pasakė
⸢Viešpats⸣ Jahvė: Štai as einu prieš tave,
Goge, didysis Mešecho ir Tubalo
kunigaikšti. 2 Tave apgręšiu, tave
vedžiosiu [kaip vaiką], leisiu tau atkilti
iš tolimiausios šiaurės ir tave atvesiu ant
Iraelio kalnų. 3 Išmušiu tavo lanką iš
tavo kairės rankos ir numesiu tavo
strėles iš tavo dešinės rankos. 4 Izraelio
kalnuose krisi, tu bei visi tavo pulkai ir
⸢daugelis tautų⸣[6], kurios bus su tavim.
Atiduosiu tave ryti plėšriems
paukščiams, visiems sparnuočiams ir
lauko žvėrims. 5 Atvirame lauke krisi,
nes aš kalbėjau,—sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė.—
6 Pasiųsiu ugnį į Magogą ir į tuos,
kurie saugiai gyvena pajūriuose[7], ir jie
žinos, kad aš esu VIEŠPATS.
7 Padarysiu žinomą savo šventąjį vardą
savo tautoje Izraelyje ir nebeleisiu
sutepti savo šventojo vardo. Tada tautos
žinos, kad aš esu VIEŠPATS, šventas
Izraelyje. 8 Štai tai ateina ir įvyks,—
sako ⸢Viešpats⸣ Jahvė.—Tai yra diena,
apie kurią kalbėjau.
9 Izraelio miestų gyventojai išeis
ir padegs ginklus, apskrituosius ir
didžiuosius skydus, lankus ir strėles,
svaidomuosius strypus bei ietis ir jais
kūrens ugnį septynerius metus. 10 Jie
nebeturės rankioti medžių nuo lauko, nei
pasikirsti iš miškų, nes jie ginklais
kūrens ugnį. Jie apiplėš tuos, kurie juos
apiplėšė, ir apgrobs tuos, kurie juos
apgrobė,—sako ⸢Viešpats⸣ Jahvė.—
11 Tą dieną paskirsiu Gogui vietą,
kur [jam] bus kapas Izraelyje: Aberimo[8]
slėnį, į rytus nuo jūros, o šis užkirs
[kelią] keliautojams. Ten jie palaidos
Gogą ir visą jo armiją ir jį pavadins
Hamon-Gogo[9] slėniu. 12 Izraelio namai
juos laidos septynis mėnesius, kad
apvalytų šalį. 13 Visi

---

1 Lit. ant žemės bambos
2 Rk.; M: jauni liūtai
3 G; M: nežinosi
4 M + metais
5 G; M: visiems savo kalnams kalaviją
6 Dgl. MssST; M: tautos
7 Arba: salose
8 T.y. Keliautojų
9 T.y. Gogo armijos

šalies žmonės [juos] laidos ir tuo
pagarsės tą dieną, kai pasirodysiu
šlovingas,—sako ⸢Viešpats⸣ Jahvė.—
14 Bus paskirti nuolatiniai vyrai,
keliaujantys per šalį, laidojantys[1]
likusius žemės paviršiuje, kad ją
apvalytų. Pasibaigus septyniems
mėnesiams, jie turės perieškoti. 15 O kai
ieškotojai[2] eis per šalį ir kas nors iš jų
pamatys žmogaus kaulą, tas turės
įsmeigti šalia jo ženklą, iki duobkasiai jį
palaidos Hamon-Gogo slėnyje. 16 Taip
pat ir miesto vardas bus Hamona[3]. Taip
jie apvalys šalį.

17 O dėl tavęs, žmogau, taip pasakė
⸢Viešpats⸣ Jahvė: Sakyk paukščiams,
visiems sparnuočiams ir visiems lauko
žvėrims: Susirinkite ir ateikite,
susieikite iš visų pusių prie mano aukos,
kurią aš jums pjaunu, didžiulės aukos
Izraelio kalnuose. Jūs turėsite ėsti mėsą
ir gerti kraują. 18 Jūs turėsite ėsti
karžygių mėsą ir gerti žemės
kunigaikščių kraują. Jie visi—avinai,
ėrai ir ožiai, jaučiai, nupenėti Bašano
galvijai. 19 Jūs turėsite valgyti riebalų
iki soties ir gerti kraujo, iki pasigersite,
iš mano aukos, kurią būsiu jums
papjovęs. 20 Jūs turėsite sotintis prie
mano stalo arkliais ir kovos žirgais,
karžygiais ir visais kareiviais,—sako
⸢Viešpats⸣ Jahvė.—

17–20 Apr 19, 17–18

Izraelio atsteigimas

21 Parodysiu savo šlovę tarp tautų,
ir visos tautos matys mano teismą, kurį
būsiu padaręs, ir mano ranką, kurią
būsiu ant jų padėjęs. 22 Nuo tos dienos
ir toliau Izraelio namai žinos, kad aš esu
VIEŠPATS, jų Dievas.

23 Tautos žinos, kad Izraelio namai
išėjo tremtin dėl savo kaltės, dėl to, kad,
jiems neištikimai pasielgus su manim, aš
paslėpiau nuo jų savo veidą ir juos taip
padaviau į jų prispaudėjų rankas, kad jie
visi krito nuo kalavijo. 24 Pasielgiau su
jais pagal jų susitepimą bei jų
priešgyniavimus ir paslėpiau nuo jų savo
veidą.

25 Todėl taip pasakė ⸢Viešpats⸣
Jahvė: Dabar aš atkursiu Jokūbo būklę,
pasigailėsiu visų Izraelio namų ir uoliai
ginsiu savo šventąjį vardą. 26 Jie paims
ant savęs savo gėdą ir visą savo man
parodytą neištikimybę, kai jie saugiai
gyvens savo žemėje niekieno
negąsdinami, 27 kai juos būsiu
sugrąžinęs iš tautų, juos surinkęs iš jų
priešų šalių ir per juos pasirodęs šventas
daugelio tautų akyse. 28 Tada jie žinos,
kad aš esu VIEŠPATS, jų Dievas, [iš to,]
kad aš, juos ištrėmęs į tautas, juos
surinksiu į jų žemę ir jų nė vieno ten
nebepaliksiu. 29 Ir nebepaslėpsiu nuo jų
savo veido, kai būsiu išliejęs savo dvasią
ant Izraelio namų,—sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė‘".

NAUJOSIOS ŠVENTYKLOS IR NAUJOSIOS ŠALIES DIDŽIOJI VIZIJA (40, 1—48, 35)

Naujosios šventyklos vizija: išoriniai ir vidiniai vartai

40 Dvidešimt penktaisiais mūsų
tremties metais, metų pradžioje,
dešimtąją mėnesio [dieną],
keturioliktaisiais metais po to, kai
miestas buvo paimtas, tą pačią dieną
VIEŠPATIES ranka atėjo ant manęs, ir
jis mane ten nuvedė. 2 Dieviškuose
regėjimuose jis mane nuvedė į Izraelio
šalį ir mane pastatė ant labai aukšto
kalno. Tame, ⸢pietų pusėje⸣[4], buvo lyg
miesto sandara. 3 Jis ten nuvedė mane,
ir štai [ten] buvo vyras, kurio išvaizda
buvo kaip žalvario išvaizda. Jis laikė
rankoje lininę virvę ir matuojamąją
nendrę, ir jis stovėjo prie vartų.[5] 4 Tas
vyras man kalbėjo: „Žmogau, matyk
akimis ir klausyk ausimis, ir įsidėmėk
viską, ką aš tau parodysiu, nes tu esi čia
atvestas tam, kad tau tai parodyčiau.
Paskelbk Izraelio namams viską, ką tu
matysi".

5 Pasirodė siena, supanti visur iš
lauko šventyklos sritį. O matuojamoji
nendrė to vyro rankoje buvo šešių mastų,
kurių kiekvienas buvo [paprasto] masto
ir plaštakos ilgio. Ir jis išmatavo

1 M + praeivius; ~ GS
2 Lit. pereinantieji
3 Lit. Armija
4 G: prieš mane
5 „Vartai" čia reiškia visą vartų pastatą.

statinio[1] storį. Tas buvo viena nendrė, o aukštis—viena nendrė.

6 Jis įėjo į vartus, kurių priešakinė pusė buvo nukreipta į rytus, užlipo jų laiptais ir išmatavo vartų slenkstį. Jis buvo vienos nendrės ilgio[2]. 7 [Kiekvienas] įsienis buvo vienos nendrės skersmens ir vienos nendrės ilgio. Tarpas tarp įsienių buvo penkių mastų, o vartų slenkstis prie vidinio vartų prieangio — vienos nendrės ilgio. 8 Jis išmatavo vartų prieangį[3]. 9 [Tas buvo] aštuonių mastų [ilgio], jo šulai—dviejų mastų [storio], o vartų prieangis buvo viduje. 10 Trys į rytus nukreiptų vartų įsieniai buvo vienoje ir trys kitoje pusėje. Tie trys turėjo tokius pat matmenis, ir tokius pat matmenis turėjo šulai vienoje ir kitoje pusėje. 11 Paskui jis išmatavo vartų angos plotį. [Šis buvo] dešimt mastų, [o pačių] vartų plotis—trylika mastų. 12 Užtvara įsienių priešakyje buvo vieno masto, ir vieno masto užtvara—kitoje pusėje, o įsienis buvo šešių mastų vienoje pusėje ir šešių mastų kitoje. 13 Ir jis išmatavo vartus nuo vieno įsienio ˹stogo briaunos˺[4] iki jo [priešinio įsienio] stogo briaunos: [jie buvo] dvidešimt penkių mastų pločio, anga ties anga.[5] 15 Ir nuo vartų priekio, kur įeinama, iki vidinio vartų prieangio priekio buvo penkiasdešimt mastų. 16 Įsieniai [ir jų šulai] turėjo langus su į lauko pusę siaurėjančiais rėmais visur aplinkui vartų viduje, ir taip pat ˹jų prieangis turėjo langus˺[6] visur aplinkui viduje, ir ˹ant jo šulų˺[7] buvo palmės.

17 Paskui jis mane įvedė į išorinį kiemą, ir štai [ten] buvo kambarių, ir kiemas turėjo visur aplinkui išklotą grindinį. Trisdešimt kambarių buvo ant grindinio. 18 Grindinys prisišliejo prie vartų šono, išilgai vartų. Tai žemutinysis grindinys. 19 Ir jis išmatavo atstumą nuo žemutinių vartų priekio ˹iki vidinių vartų˺[8] priekio, nukreipto į lauko pusę: [jis buvo] šimto mastų[9].

20 Paskui jis išmatavo ilgį ir plotį vartų, nukreiptų į žiemius, priklausančių išoriniam kiemui. 21 Jų įsieniai—trys vienoje ir trys kitoje pusėje,—jų šulai ir jų prieangis atitiko pirmutinių vartų matmenis: jų ilgis buvo penkiasdešimt mastų, o plotis—dvidešimt penki mastai. 22 ˹Jų prieangio langų˺[10] ir jų palmių matmenys buvo tokie pat, kaip vartų, nukreiptų į rytus. Septyniais laiptais buvo lipama į juos, o jų prieangis buvo viduje[11]. 23 Ties šiauriniais bei rytiniais vartais stovėjo vartai, vedantys į vidinį kiemą. Ir jis išmatavo [atstumą] nuo vartų iki vartų: [jis buvo] šimto mastų.

24 Paskui jis mane nuvedė į pietus, ir štai [ten] stovėjo vartai, nukreipti į pietus. Jis išmatavo jų šulus ir jų prieangį. Jų matmenys buvo tokie pat, kaip kitų. 25 Jie[12] ir jų prieangis turėjo visur aplinkui langus, tokius pat, kaip kitų vartų langai. Vartai[13] buvo penkiasdešimt mastų ilgio ir dvidešimt penkių mastų pločio. 26 ˹Jie turėjo septynis laiptus˺[14], o jų prieangis buvo viduje. Ir ant savo šulų jie turėjo palmių: vieną vienoje, o kitą—kitoje pusėje. 27 Vidinis kiemas turėjo vartus, nukreiptus į pietus. Ir jis išmatavo [atstumą] nuo vartų iki vartų, nukreiptų į pietus: [jis buvo] šimto mastų.

28 Paskui jis mane įvedė pro [pietinius] vartus ir išmatavo pietinius vartus. Jie turėjo tokius pat matmenis,

---

1 T.y. sienos

2 „Ilgis" čia reiškia horizontalų atstumą, žiūrint į vidaus pusę iš žiūrovo taško. M + ir vieną slenkstį: vienos nendrės ilgio; ~G

3 M + vidinį, vienos nendrės [ilgio]. 9 Ir jis išmatavo vartų prieangį; ~ dgl. MssGSV

4 Lit. stogo; arba (plg. G): užpakalinės sienos

5 M + turbūt iš 15 ir 16 skn. sudurstytą, neaiškios reikšmės intarpą: 14 Ir jis padarė šešių dešimčių mastų šulus, ir prie kiemo šulo—visur aplinkui vartai

6 G; M: prieangiai ir langai turėjo

7 Rk., plg. GV; M: prie stulpo

8 Rk. pgl. G; M: priešais vidinį kiemą

9 M + rytai ir žiemiai

10 Rk., plg. 25, 29 ir 33 skn.; M: jų langų ir jų prieangio

11 G; M: ties jais (= laiptais)

12 T.y. vartai

13 Lit. Jie

14 G; M: Septyni laiptai vedė į juos

kaip kiti. 29 Jų įsieniai, jų šulai ir jų
prieangis turėjo tokius pat matmenis,
kaip kiti. Jie ir jų prieangis turėjo visur
aplinkui langus. Vartai[1] buvo
penkiasdešimt mastų ilgio ir dvidešimt
penkių mastų pločio.[2] 31 Jų prieangis
buvo nukreiptas į išorinį kiemą, ir jie
turėjo palmių ant savo šulų, o aštuonios
pakopos sudarė jų laiptus.
32 Paskui jis mane įvedė į vidinį
kiemą rytų linkui ir išmatavo vartus. Jie
turėjo tokius pat matmenis, kaip kiti.
33 Jų įsieniai, jų šulai ir jų prieangis
turėjo tokius pat matmenis, kaip kiti.
Jie ir jų prieangis turėjo visur aplinkui
langus. Jie buvo penkiasdešimt mastų
ilgio ir dvidešimt penkių mastų pločio.
34 Jų prieangis buvo pasuktas į išorinį
kiemą, ir palmės buvo ant jų šulų vienoje
ir kitoje pusėje, o aštuonios pakopos
sudarė jų laiptus.
35 Paskui jis mane įvedė į
šiaurinius vartus ir [juos] išmatavo. Jie
turėjo tokius pat matmenis, kaip kiti.
36 Jų įsieniai, jų šulai ir jų prieangis
turėjo langus visur aplinkui. Jie buvo
penkiasdešimt mastų ilgio ir dvidešimt
penkių mastų pločio. 37 Jų prieangis
buvo pasuktas į išorinį kiemą, ir palmės
buvo ant jų šulų vienoje ir kitoje pusėje,
o aštuonios pakopos sudarė jų laiptus.

2 Apr 21, 10 3 Apr 11, 1; 21, 15

Aukų stalai ir kunigų kambariai

38 Buvo kambarys, atdaras ⌜į vartų
prieangį⌝[3]. Ten buvo nuplaunamos
deginamosios aukos. 39 Vartų
prieangyje stovėjo du stalai vienoje ir du
stalai kitoje pusėje [, skirti] deginamajai
aukai, aukai už nuodėmę ir atsiteisimo
aukai pjauti ant jų. 40 Palei šoninę
sieną prieangio laukinėje pusėje, prie
angos vartų, nukreiptų į žiemius, buvo
du stalai, ir palei kitą vartų prieangio
šoninę sieną—du stalai. 41 Keturi stalai
buvo vienoje ir keturi stalai kitoje pusėje
prie vartų šoninės sienos, [iš viso]
aštuoni stalai, ant kurių pjaunama.
42a Keturi stalai [,skirti] deginamajai
aukai, buvo iš tašytų pusantro masto
ilgio, pusantro masto pločio ir vieno
masto aukščio akmenų. 43a Ir plaštakos
pločio lentynos buvo pritaisytos visur
aplinkui [pastato] viduje. 42b Ant jų
padeda įrankius, kuriais pjauna
deginamąsias ir bendrystės aukas.
43b O ant stalų ⌜[buvo dedama]
aukojamoji mėsa⌝[4].
44 ⌜Lauke prie vidinių vartų⌝[5] buvo
du[6] kambariai vidiniame kieme: vienas[7]
prie šiaurinių vartų šoninės sienos,
nukreiptos į pietus, kitas prie pietinių[8]
vartų šoninės sienos, nukreiptos į
žiemius. 45 Jis man tarė: „Šitas
kamabarys, nukreiptas į pietus, skirtas
kunigams, atliekantiems šventyklos
tarnybą. 46 O kambarys, nukreiptas į
žiemius, skirtas kunigams, atliekantiems
aukuro tarnybą. Tie yra sadokai: tie iš
levių, kurie drįsta artintis prie
VIEŠPATIES, kad jam tarnautų“.
47 Jis išmatavo kiemą: [šis buvo]
šimto mastų ilgio ir šimto mastų pločio,
kvadratas, o aukuras buvo ties
šventykla.

Šventykla ir jos priestatai

48 Paskui jis mane įvedė į
šventyklos prieangį ir išmatavo
prieangio šulus: [jie buvo] penkių mastų
[storio] vienoje ir penkių mastų [storio]
kitoje pusėje. Įėjimo plotis buvo
⌜keturiolikos mastų, o įėjimo į prieangį
šoninės sienos⌝[9]—trijų mastų vienoje ir
trijų mastų kitoje pusėje. 49 Prieangio
plotis[10] buvo dvidešimt mastų, o ilgis—

1 Lit. Jie
2 M + 29 skn. dtgr. (~G): 30 Visur aplinkui buvo prieangiai.. Ilgis—dvidešimt penki mastai, o plotis—penki mastai.
3 Rk. pgl. GS; M: prie vartų šulų
4 G: viršuje buvo stogai apsaugoti nuo lietaus ir kaitros
5 G: Jis mane įvedė į vidinį kiemą, ir štai [ten]
6 G; M: giesmininkų
7 GV; M: kuris
8 G; M: rytinių
9 G; ~M (dėl haplogr.)
10 Lit. ilgis. Hbr. autorius čia didesnį matmenį vadina ilgiu, o mažesnį—pločiu, neatsižvelgdamas į žiūrovo poziciją. Mums, nusakantiems matmenis iš stebėtojo taško, tai, ką tekstas vadina ilgiu, reiškia plotį, ir atvirkščiai.

dvylika[1] mastų. ⌜Dešimčia laiptų⌝[2] buvo
lipama į jį. Šalia šulų stovėjo kolonos:
viena vienoje, o kita kitoje pusėje.
41 Paskui jis mane įvedė į šventąją ir
išmatavo šulus: [jie buvo] šešių
mastų storio vienoje ir šešių mastų storio
kitoje pusėje.[3] 2 Įėjimo plotis buvo
dešimties mastų, o įėjimo šoninės
sienos—penkių mastų vienoje ir penkių
mastų kitoje pusėje. Ir jis išmatavo jos[4]
ilgį: [jis buvo] keturiasdešimt mastų, o
plotis—devidešimt mastų.
3 Jis įėjo vidun ir išmatavo įėjimo
šulą: [šis buvo] dviejų mastų [storio],
įėjimas—šešių mastų [pločio], o įėjimo
⌜šoninės sienos⌝[5]—septynių mastų [pločio]
⌜vienoje ir septynių mastų kitoje pusėje⌝[6].
4 Ir jis išmatavo jo[7] ilgį: [šis buvo]
dvidešimt mastų, o plotis—dvidešimt
mastų priešais šventąją. Ir jis man tarė:
„Tai visų švenčiausioji“. 5 Paskui jis
išmatavo šventyklos[8] sieną: [ji buvo]
šešių mastų [storio], o šalinio priestato
plotis—keturi mastai visur aplink
šventyklą. 6 Šoniniai kambariai buvo
kambarys viršum kambario, ⌜trijuose
aukštuose, po trisdešimt kiekviename
aukšte⌝[9]. Šventyklos sienoje visur
aplinkui buvo išėmų kambariams, kad
jos būtų [jiems] atramos ir kad nebūtų
atramų [pačioje] šventyklos sienoje.
7 Apėjimas, kuris prie šoninių kambarių
vedė iš aukšto į aukštą, platėjo, nes
šventykla visur aplink ją buvo apstatyta
iki viršaus. Taigi šventykla ėjo platyn
iki viršaus. Nuo žemutinio aukšto
užlipama į viršutinį per vidurinį.
8 ⌜Šventyklos apvadas[10], visur aplinkui
einantis pakeltas grindinys⌝[11], šoninių
kambarių pamatai: visa nendrė, šeši
mastai, buvo jo šoninis aukštis.
9 Priestato išorinės sienos storis buvo
penkių mastų. Atvira vieta tarp[12]
šventyklos šoninių kam-barių 10 ir [kitų]
kambarių buvo dvidešimt mastų pločio
visur aplink šventyklą. 11 Šoninių
kambarių durys į atvirą vietą [buvo taip
įrengtos]: vienos durys atgręžtos į
žiemius, o kitos durys—į pietus. Atviros
vietos sienos[13] plo-tis buvo penkių mastų
visur aplinkui.
12 Pastatas, kuris stovėjo ties
atvira[14] erdve vakarinėje pusėje, buvo
septyniasdešimt mastų pločio, pastato
siena—visur aplinkui penkių mastų
storio, o jo ilgis—devyniasdešimt mastų.
13 Paskui jis išmatavo šventyklą.
Ta buvo šimto mastų ilgio. [Išmatavo]
atvirą erdvę, pastatą ir jo sienas, kurių
[bendras] ilgis buvo šimtas mastų, 14 ir
šventyklos priekio plotį bei atvirą erdvę
rytų pusėje. [Tų bendras plotis buvo]
šimtas mastų. 15 Jis išmatavo pastato
plotį palei atvirą erdvę, esančią jo
užpakalinėje pusėje, ir jo galerijas[15]
vienoje ir kitoje pusėje. Buvo šimtas
mastų.

Šventyklos vidus

Vidinė šventykla ir ⌜jos išorinis
prieangis⌝[16] 16 buvo ⌜apmušti lentomis⌝[17].
Įrėminti langai ir aplink einančios
trisluogsnės[18] išėmos ties palange visur
aplinkui turėjo medinį aptaisą, o ⌜nuo
aslos⌝[19] iki langų[20] ėjo apmušalas,
17 ⌜iki[21] [durų] angos viršaus⌝. Vidinėje
šventykloje ir išorėje [22], ant kiekvienos
vidinės ir išorinės sienos,visur aplinkui
buvo atmatuoti

1 G; M: vienuolika
2 G; M: Laiptais, kurie
3 M + padangtės plotis; ~G
4 T.y. šventosios (=šventyklos salės „ navos)
5 TG; M: plotis
6 G; ~ M
7 T.y. šventyklos vidaus (=švenčiausiosios)
8 Lit. namų
9 Rk.; M: trisdešimt tris kartus
10 Techninis terminas, kurio reikšmė neišaiškinta, tik spėjama iš to, kas seka.
11 Rk., plg. G; M: Ir aš mačiau [, kad] namai turėjo pakeltą grindinį visur aplinkui
12 G; M: namai
13 Plg. G; 42, 7. 10. 12; M: vietos
14 Lit. atskirta
15 Statybinis terminas, kurio reikšmė neaiški.
16 G; M: kiemo prieangiai
17 Rk., plg. G; M: Slenksčiai
18 Arba: trišonės
19 G; M: asla
20 M + dtgr.: ir langų
21 MsT, plg. 20a; M: viršum
22 T.y. prieangio sienų paviršiuje

laukai 18 ir kerubų bei palmių raižiniai.
Palmė buvo tarp kerubo ir kerubo. O
kerubas turėjo du veidus: 19 žmogaus
veidą, atgręžtą į palmę iš vienos pusės, ir
liūto veidą, atgręžtą į palmę iš kitos
pusės. [Taip] buvo įraižyta visoje
šventykloje, visur aplinkui. 20 Nuo
aslos iki durų angos viršaus buvo
įraižyta kerubų ir palmių.
Šventosios[1] siena 21 turėjo
keturgubas durų staktas, o šven-
čiausiosios priekyje buvo matyti kažkas,
kas atrodė 22 kaip medinis aukuras. Jo
aukštis buvo trijų mastų, jo ilgis—dviejų
mastų, ⌜o plotis—dviejų mastų⌝[2]. Jis buvo
kampuotas, o jo pakoja[3] ir sienos buvo iš
medžio. Jis prabilo į mane: „Tai stalas,
stovintis prieš VIEŠPATĮ“.
23 Šventoji turėjo suveriamas[4]
duris, ir švenčiausioji 24 turėjo suve-
riamas duris. Durys turėjo dvi [į sieną]
atsukamas sąvaras: vienos durys turėjo
dvi sąvaras ir kitos dvi sąvaras. 25 Ir
ant jų, ant šventosios durų, buvo įraižyta
kerubų ir palmių, kaip jų buvo įraižyta
sienose. Medinė atbraila[5] buvo
prieangio priešakyje, lauko pusėje.
26 Įrėminti langai ir palmės buvo
vienoje ir kitoje pusėje, prieangio
šoninėse sienose. Šventyklos priestato
kambariai irgi turėjo atbrailas.

Kunigų kambariai

42 Paskui jis mane išvedė į išorinį
kiemą šiaurės[6] linkui ir mane
įvedė į kambarių būstą, esantį priešais
atvirą erdvę ir priešais pastatą šiaurėje.
2[7] ⌜Jo ilgis buvo šimtas mastų⌝[8] ⌜šiaurinėje
pusėje⌝[9], o plotis—penkiasdešimt mastų.
3 Skersai vidinio kiemo dvidešimt
[mastų] ir skersai išorinio kiemo
grindinio [jis kėlėsi] atitraukomis[10] per
tris aukštus. 4 Kambarių priekyje buvo
dešimties mastų pločio koridorius,
vedantis į vidų. [Jo] ⌜ilgis buvo šimtas
mastų⌝[11]. Įėjimai į juos buvo šiaurėje.
5 Viršutiniai kambariai buvo siauresni,
nes atitraukos atėmė iš jų dalį. Pastatas
pasikėlė nuo apatinio ir vidurinio
aukšto. 6 Mat jie buvo trijuose
aukštuose ir neturėjo tokių stulpų, kaip
⌜išorinių [kambarių]⌝[12] stulpai. Taigi
[pastatas] kilo terasomis nuo apatinių ir
vidurinių [kambarių], nuo apačios.
7 [Ten] buvo akmeninė siena, einanti
lauko pusėje, lygiagrečiai su kambariais,
į išorinį kiemą, ties kambariais. Jos ilgis
buvo penkiasdešimt mastų, 8 nes
išorinio kiemo kambarių ilgis buvo
penkiasdešimt mastų. ⌜Jie[13] buvo ties
juo[14]. Iš viso⌝[15] buvo šimtas mastų. 9 ⌜O
dėl šitų kambarių durų⌝[16], įėjimas buvo iš
rytų, jei kas norėjo įeiti į juos, iš išorinio
kiemo, 10 kiemo sienos pradžioje[17].
Pietų pusėje, išilgai atviros
erdvės ir pastato, buvo kambarių 11 ir
koridorius priešais juos. Jie atrodė kaip
kambariai, esantys šiaurinėje pusėje,
tokio pat ilgio ir tokio pat pločio, kaip
jie, ir su ⌜tokiais pat⌝[18] išėjimais,
įrengimais ir durimis, kaip jie. 12 O ⌜į
duris⌝[19] kambarių, esančių pietinėje
pusėje, jei kas norėjo įeiti į juos, buvo
įėjimas, [atviras] į rytų pusę pradžioje
koridoriaus, einančio išilgai apsauginės
sienos.
13 Jis man tarė: „Šiauriniai
kambariai ir pietiniai kambariai, esantys
prieš atvirą erdvę, yra šventi kambariai,
kur kunigai, kurie artinasi į VIEŠPATĮ,

1 M + dtgr.: šventosios
2 G; ~ M
3 G; M: ilgis
4 Lit. dviejų sparnų
5 T.y. karnizas, pastogėlė. Hbr. žodžio reikšmė neišaiškinta.
6 M + dtgr.: linkui
7 M + Ilgio priešakyje; ~ G
8 Rk. pgl. G; M: mastų ilgis—šimtas
9 G; M: šiaurės anga
10 T.y. taip, kad nuo kiekvieno aukštesnio aukšto buvo atitraukiama jo dalis ir taip būstas vis ėjo siauryn.
11 G; M: kelias buvo vieno masto
12 GL[W]; M: kiemų
13 T.y. kambariai, minimi 7 skn.
14 T.y. išoriniu kiemu
15 Rk. pgl. G; M: Ir štai priešais šventyklą
16 GS, plg. 12 skn.; M: Šitų kambarių apačioje
17 Rk. pgl. G, plg. 12 skn.; M: platume
18 Rk., plg. G; M: visais
19 Rk.; M: kaip durys

valgo švenčiausias dovanas. Ten jie
privalo sudėti švenčiausias dovanas:
javienių aukas, aukas už nuodėmę ir
atsiteisimo aukas, nes ta vieta yra
šventa. 14 Įėję kunigai neturi išeiti iš
šventos [vietos] į išorinį kiemą, bet ten
jie turi pasidėti savo drabužius, su
kuriais jie atlieka tarnybą, nes tie yra
šventi, ir apsivilkti kitais drabužiais.
[Tik tada] jiems leista artintis į vietą,
skirtą žmonėms.

Viso šventyklos ploto matmenys

15 Baigęs matuoti ⌜vidinį
šventyklos plotą⌝[1], jis mane išvedė pro
vartus, nukreiptus į rytų pusę, ir jį
matavo visur aplinkui. 16 Jis matavo
rytinį šoną matuojamąja nendre. [Tas
buvo] penkių šimtų [mastų][2] [,matuojant]
matuojamąja nendre. Pasisukęs[3] 17 jis
matavo šiaurinį šoną. [Tas buvo] penkių
šimtų [mastų], [,matuojant] matuojamąja
nendre. Pasisukęs 18 jis matavo pietų
šoną. [Tas buvo] penkių šimtų [mastų]
[,matuojant] matuojamąja nendre.
19 Pasisukęs į vakarų šoną, jis matavo.
[Šis buvo] penkių šimtų [mastų]
[,matuojant] matuojamąja nendre.
20 Keturiomis kryptimis jis jį[4] matavo.
Jis turėjo visur aplinkui penkių šimtų
[mastų] ilgio ir penkių šimtų [mastų]
pločio sieną, kad atskirtų šventą sritį
nuo paprastos.

40, 5—42, 20 1 Kar 6, 1-38; 2 Cron 3, 1-9

VIEŠPATS įžengia į savo šventyklą

43 Paskui jis mane nuvedė prie
vartų[5], nukreiptų į rytus. 2 Ir štai
Izraelio Dievo šlovė atėjo iš rytų. Jos
ūžesys buvo kaip gausių vandenų ūžesys,
ir žemė nušvito nuo jos skaistumo.
3 Regėjimas[6], kurį regėjau, buvo kaip
regėjimas, kurį buvau regėjęs, kai jis[7]
atėjo miesto sunaikinti, ir ⌜tas regėjimas⌝[8]
buvo kaip regėjimas, kurį buvau regėjęs
Kebaro paupy. Ir aš parpuoliau
kniūpsčias. 4 VIEŠPATIES šlovė įėjo į
šventyklą pro vartus, nukreiptus į rytus.
5 Tada dvasia mane pakėlė ir nunešė į
vidinį kiemą, ir štai šventykla buvo pilna
VIEŠPATIES šlovės.
6 Išgirdau vieną prabylant į mane
iš šventyklos —tas vyras stovėjo šalia
manęs,—7 ir jis mane tarė: „Žmogau,
[pamatyk] mano sosto vietą ir mano kojų
padų vietą, kur per amžius noriu gyventi
tarp izraelių. O Izraelio namai—jie ir jų
karaliai—nebeturi sutepti mano šventojo
vardo savo paleistuvavimu ir savo
karalių paminklais, ⌜jiems mirus⌝[9],—8
tuo, kad jie padėjo savo slenkstį prie
mano slenksčio ir savo durų staktas šalia
mano durų staktų taip, kad teliko siena
tarp manęs ir jų, ir taip sutepė mano
šventąjį vardą savo bjauriais darbais,
kuriuos jie darė, jog supykęs turėjau juos
sunaikinti. 9 Dabar tegul jie atitolina
nuo manęs savo paleistuvavimą ir savo
karalių paminklus, ir aš gyvensiu tarp jų
per amžius.
10 Tu, žmogau, pavaizduok Izraelio
namams šventyklą , kad jie gėdytųsi
savo nusikaltimų. Išmatavę ⌜jos
įrangą⌝[10], 11 jie[11] gėdysis viso to, ką
darė. Supažindink juos su šventyklos
brėžiniu ir jos įranga, su jos išėjimais ir
įėjimais, su visais ⌜ją liečiančiais
nurodymais⌝[12] bei nuostatais[13] ir užrašyk
jų akyse, kad jie laikytųsi visų ⌜juos
liečiančių nurodymų⌝[14] bei nuostatų ir
juos vykdytų.
12 Toks yra šventyklai galio-
jantis nurodymas: kalno viršūnėje

1 Lit. vidinius namus
2 M + matuojamųjų nendrių (taip pat 17, 18 ir 19 skn.)
3 G; M: Aplinkui
4 T.y. išorinį šventyklos plotą
5 M + dtgr.: vartų
6 G; M: kaip regėjimas buvo regėjimas
7 Kl.MssTheod S[h]; M: aš
8 G; M: tie regėjimai
9 20 MssTTheod M: savo alkais
10 Rk., plg. GS, 11 skn.; M: pavyzdį
11 GV; M: ir jei jie
12 Rk.; M: jų brėžiniais
13 M + ir su jų brėžiniais ir juos liečiančiais nurodymais
14 G; M: jų brėžinių

visa jos sritis, supanti ją, turi būti
ypatingai šventa.[1]

2 Ezek 10, 3–4. 18–19; 11, 22–23

Aukuras ir jo pašventinimas

13 Šitie yra aukuro matmenys
[, išreikšti] mastais, [matuojant] mastu
[, lygiu paprastam] mastui ir plaštakai.
Jo iškasa buvo masto [gylio] ir masto
pločio, o jos pakraštinis apvadas—vieno
sprindžio [aukščio] aplinkui. Toks buvo
aukuro ˹išsikišantis pagrindas˺[2]: 14 nuo
žemės iškasos iki žemutinio [aptvaro[3]]
apkraščio buvo du mastai, o šio plotis—
vienas mastas. 15 Aukojimo židinys
buvo keturių mastų [aukščio], o nuo
židinio į viršų kyšojo keturi ragai.
16 Židinys buvo dvylikos [mastų] ilgio ir
dvylikos [mastų] pločio ketvirtainis su
keturiais lygiais šonais. 17 [Didysis]
aptvaras buvo keturiolikos [mastų] ilgio
ir keturiolikos [mastų] pločio su
keturiais lygiais šonais.[4] Aplink jį
einantis apvadas buvo pusės masto
[pločio], ir jis turėjo aplinkui vieno
masto iškasą. Jo[5] laiptai buvo nukreipti
į rytus".

18 Jis man tarė: „Žmogau, taip
pasakė ˹Viešpats˺ Jahvė: ‚Šitie yra
aukuro nuostatai: kai jis bus pastatytas,
kad ant jo būtų aukojamos deginamosios
aukos ir kad jis būtų apšlakstytas
krauju, 19 iš Şadoko palikuonių
kilusiems leviams kunigams, kurie
artinasi prie manęs man tarnauti,—sako
˹Viešpats˺ Jahvė,—turėsi duoti jauną
jautį kaip auką už nuodėmę. 20 Turėsi
paimti jo kraujo, [juo] patepti jo keturis
ragus, keturis [viršutinio] aptvaro
kampus ir apvadą aplinkui. Taip jį
apvalysi nuo nuodėmės ir permaldausi už
jį. 21 Turėsi paimti už nuodėmę
atnašaujamos aukos jautį, ir jis turės
būti sudegintas apžiūros[6] vietoje,
priklausančioje šventyklai, už šventovės
ribų.

22 Antrąją dieną turėsi aukoti
bekliaudį ožį kaip auką už nuodėmę, ir
jie[7] turės apvalyti aukurą nuo nuodėmės,
kaip jie buvo jį apvalę jaučiu. 23 Baigęs
apvalyti, turėsi aukoti jauną bekliaudį
jautį ir bekliaudį aviną iš avių bandos ir
juos atnašauti VIEŠPATIES akivaizdoje,
o kunigai turės juos apibarstyti druska ir
paaukoti kaip deginamąją auką
VIEŠPAČIUI.

25 Kasdien per septynias dienas
turėsi paruošti ožį aukai už nuodėmę.
Taip pat jie turės aukoti jauną jautį ir
aviną iš bandos, [abu] be kliaudos.
26 Septynias dienas jie turės daryti
permaldavimą už aukurą ir taip jį
apvalyti ir pašventinti. 27 ˹Ir jie turės
užbaigti tą laikotarpį˺. O aštuntąją dieną
ir vėliau kunigai turės aukoti ant aukuro
jūsų deginamąsias ir bendrystės aukas, ir
aš jus maloniai priimsiu,—sako ˹Viešpats˺
Jahvė'".

13–17 Iš 27, 1–2; 2 Kron 4, 1 18–27 Iš 29, 35–37

Uždari rytiniai vartai

44 Paskui jis mane nuvedė atgal prie
šventovės išorinių vartų,
nukreiptų į rytus, o tie buvo uždaryti.
2 Ir jis[8] man tarė: „Šitie vartai turi būti
uždari. Jie neturi būti atidaromi, ir
niekas neturi įeiti pro juos, nes
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, yra įėjęs pro
juos. Todėl jie turi būti uždari.

3 Kunigaikštis[9]—jis tegali sėdėti
juose, kad valgytų [aukos] valgį
VIEŠPATIES akivaizdoje. Per vartų
prieangį jis turi įeiti ir tuo pačiu keliu
išeiti".[10]

Nuostatai apie įleidimą į šventyklą

---

1 M + dtgr.: Štai toks yra nurodymas apie šventyklą; ~ GS
2 G: aukštis
3 „Aptvaras" čia reiškia trisluogsnio aukuro keturkampį bloką, aptvertą lygiomis sienomis, o „apkraštys"—aplink bloką einantį pakraštį, susidarantį sumažinant aukščiau gulintį bloką vienu mastu iš visų keturių pusių.
4 Čia pasigendama tokio išleisto sakinio: o mažasis (t.y. mažesnis vertikaliu požiūriu) aptvaras buvo šešiolikos [mastų] ilgio ir šešiolikos [mastų] pločio su keturiais lygiais šonais.
5 T.y. aukuro
6 Arba: tam skirtoje
7 T.y. kunigai drauge su pranašu
8 T.y. vadovas (rk.); M: VIEŠPATS; ~ G[239]
9 M + dtgr.: kunigaikštis; ~ GS
10 T.y. jis gali įeiti į vartų prieangį iš išorinio kiemo pusės pro išorinius šiaurinius ar pietinius vartus.

4 Paskui jis mane nuvedė pro
šiaurinius vartus prie šventyklos priekio.
Man bežiūrint, štai VIEŠPATIES šlovė
pripildė VIEŠPATIES šventyklą, ir aš
parpuoliau kniūpsčias. 5 Ir jis[1] man
tarė: „Žmogau, įsidėmėk, pamatyk
akimis ir išgirsk ausimis viską, ka aš tau
kalbėsiu apie visus VIEŠPATIES
šventyklos nuostatus ir visus ją
liečiančius nurodymus, ir atkreipk savo
dėmesį į šventyklos ˹įėjimus bei˺[2] visus
šventovės išėjimus.

Leviai ir kunigai

6 Tu turi sakyti ˹maištingiems
namams˺[3], Izraelio namams: ‚Taip pasakė
˹Viešpats˺ Jahvė: Gana jums visų jūsų
bjaurių darbų, Izraelio namai! 7 Jūs
įvedėte neapipjaustytos širdies ir
neapipjaustyto kūno svetimšalius, kad
jie lankytųsi mano šventovėje, kad jie ją[4]
suteptų, jums aukojant mano valgį,
riebalus ir kraują. ˹Jūs sulaužėte˺[5] mano
sandorą dėl visų savo bjaurių darbų 8 ir
nėjote pareigų, susijusių su tuo, kas man
šventa, bet juos[6] paskyrėte man
einančiais pareigas mano šventovėje.

Todėl[7] 9 taip pasakė ˹Viešpats˺
Jahvė: Jokiam neapipjaustytos širdies ir
neapipjaustyto kūno svetimšaliui nevalia
įeiti į mano šventovę: jokiam
svetimšaliui, gyvenančiam tarp izraelių,
10 tik leviams, kurie atsitolino nuo
manęs, kai izraeliai[8] nuklydo[9] nuo
manęs, sekdami paskui savo stabus. Jie
turės atsakyti už savo kaltę. 11 Jie turės
eiti sargybos tarnybą mano šventovėje
prie šventyklos vartų ir šventyklos
tarnybą. Jie turės pjauti žmonėms
deginamąsias ir pjaunamąsias aukas, ir
jie turės stovėti jų akivaizdoje, kad jiems
patarnautų. 12 Kadangi jie jiems
patarnavo jų stabų akivaizdoje ir tapo
Izraelio namams kaltės priežastimi, todėl
[prisiekdamas] pakėliau prieš juos savo
ranką,—sako ˹Viešpats˺ Jahvė,—˹ir jie
turės atsakyti už savo kaltę˺. 13 Jie
nebesiartins prie manęs, kad man
kunigautų ir prieitų prie visų mano
šventenybių, prie švenčiausių daiktų, bet
turės kęsti savo [nupelnytą] gėdą ir
[bausmę už] savo bjaurius darbus,
kuriuos jie darė. 14 Tačiau juos
padarysiu atliekančiais pareigas
šventyklai : visą jos aptarnavimą ir
viską, kas joje darytina.

15 O leviai kunigai, Ṣadoko
palikuonys, kurie, izraeliams nuklydus
nuo manęs, ėjo mano šventovės
pareigas,—jie turės artintis prie manęs,
kad man tarnautų, ir stovėti mano
akivaizdoje, kad man aukotų riebalus ir
kraują,—sako ˹Viešpats˺ Jahvė.—16 Jie
turės įeiti į mano šventovę, jie turės
artintis prie mano stalo, kad man
tarnautų, ir turės man eiti pareigas.

17 Įeidami pro vidinio kiemo
vartus, jie turi apsivilkti lininiais
drabužiais. Eidami tarnybą vidinio
kiemo vartuose ˹ir viduje˺, jie neturi
vilkėti vilnonio. 18 Lininiai turbanai
turi būti ant jų galvos ir lininės kelnės
ant jų strėnų, ir jie neturi apsijuosti
˹prakaitą sukeliančiu drabužiu˺[10].
19 Išeidami į išorinį kiemą[11] pas žmones,
jie turi nusivilkti savo drabužius, su
kuriais jie atliko tarnybą, juos palikti
šventuosiuose kambariuose ir apsivilkti
kitais drabužiais, kad nepašventintų
žmonių savo drabužiais.

20 Jie neturi nusiskusti galvos, nei
leisti galvos plaukams palaidai nudrikti.
Jie turi tik apkirpti galvas.

21 Neturi gerti vyno joks kunigas,
įeinantis į vidinį kiemą.

22 Jie neturi vesti našlės, nei
ištuoktosios, tik mergaites iš Izraelio
namų palikuonių. Tačiau jie gali vesti
našlę, kuri yra kunigo našlė.

23 Jie neturi įeiti pas numirėlį, kad
nesusiteptų. Tik tėvo, motinos, sūnaus,
dukters, brolio ar neištekėjusios sesers
atveju jiems leidžiama susitepti.

---

1 Rk.; M: VIEŠPATS
2 Rk., plg. ST; M: įėjimą per
3 G; M: maištui
4 M + mano namus; ~ G
5 GSV; M: Jie sulaužė
6 T.y. svetimšalius
7 G; M: Jums
8 Lit. Izraelis
9 M + kurie nuklydo; ~GS
10 Lit. prakaitu
11 M + dtgr.: į išorinį kiemą; ~kkr.MssGSV

26 Apsivalęs jis[1] turi sau atskaičiuoti
septynias dienas 27 ir tą dieną, kai įeis[2] į
vidinį kiemą tarnauti šventovėje, aukoti
už save nuodėmės auką,—sako ⸢Viešpats⸣
Jahvė.—
28 ⸢Jie neturi turėti jokio [žemės]
veldinio⸣[3]. Aš esu jų veldinys. Neturite
jiems duoti nuosavybės Iraelyje. Aš esu
jų nuosavybė. Javienių auką, auką už
nuodėmę ir atsiteisimo auką—jie turi jas
valgyti, ir viskas, kas Izraelyje man
neatšaukiamai pašvęsta, turi jiems tekti.
30 Tai, kas visų kiekvienos rūšies
pirmonių geriausia, ir kiekviena bet
kurios rūšies duoklė iš visų jūsų duoklių
turi priklausyti kunigams. Turite duoti
kunigui savo geriausią įmaišalą, kad
palaimai būtų leista ilsėtis ant tavo
namų. 31 Kunigams neleista valgyti
nieko, kas padvėsę ar kas [žvėrių]
sudraskyta iš paukščių ar gyvulių".

17–18 Iš 28, 39–43; Lev 16, 4 19 Lev 16, 23 20 Lev 21, 5 21 Lev 10, 9 22 Lev 21, 7. 13–14 23 Lev 10, 10 25 Lev 21, 1–4 28 Sk 18, 20 29–30 Sk 18, 8–19 31 Lev 22, 8

VIEŠPAČIUI skirta šalies dalis

45 „Kai, mesdami burtą, skirstysite
šalį nuosavybėn, turėsite atskirti
dovaną, pašvęstą VIEŠPAČIUI,
dvidešimt penkių tūkstančių [mastų]
ilgio ir dvidešimt tūkstančių [mastų]
pločio šventą šalies [plotą]. Jis turi būti
šventas visoje savo srityje aplinkui. Iš jo
penkių šimtų [mastų] ilgio ir penkių
šimtų [mastų] pločio ketvirtainis turi
priklausyti šventovei ir turėti aplinkui
penkių dešimčių mastų ganyklą. 3 Iš
šito atmatuoto ploto turite[4] atmatuoti
dvidešimt pankių tūkstančių [mastų]
ilgio ir dešimt tūkstančių [mastų] pločio
[sklypą], ir jame turi būti šventovė. Jis
bus visų švenčiausia [4] [5]šalies [dalis]. Jis
turi būti [priskirtas] kunigams, kurie
tarnauja šventovėje, kurie artinasi
tarnauti VIEŠPAČIUI. Jiems turi būti
[duota jame] vieta namams ir ⸢ganykla
bandoms⸣[6]. 5 O dvidešimt penkių
tūkstančių [mastų] ilgio ir dešimt
tūkstančių [mastų] pločio [sklypas] turi
tekti šventykloje tarnaujantiems leviams
kaip jų nuosavybė, ⸢kad jie turėtų miestų
kur gyventi⸣[7]. 6 Turite priskirti kaip
nuosavybę miestui penkių tūkstančių
[mastų] pločio ir dvidešmit penkių
tūkstančių [mastų] ilgio [plotą] išilgai
šventosios dalies. Jis turi priklausyti
visiems Izraelio namams. 7 O
kunigaikščiui [turi priklausyti plotas]
abiejose šventosios dalies ir miesto
nuosavybės pusėse, palei šventąją dalį ir
miesto nuosavybę, vakariniame šone į
vakarus ir rytiniame šone į rytus, ir tokio
pat ilgio, kaip viena [iš gentims skirtų]
dalių, nuo vakarinės iki rytinės šalies
ribos. 8 Ta bus jo nuosavybė Izraelyje.
Izraelio[8] kunigaikščiai nebeengs mano
tautos, bet perleis [likusią] šalį Izraelio
namams pagal jo gentis".

Įspėjimas kunigaikščiams

9 Taip pasakė ⸢Viešpats⸣ Jahvė:
„Gana jums, Izraelio kunigaikščiai!
Pašalinkite smurtą bei priespaudą ir
vykdykite tai, kas teisinga ir teisu!
Liaukitės varę mano žmones [nuo jų
žemės]",—sako ⸢Viešpats⸣ Jahvė.—

Tikslus saikas ir teisinga duoklė

10 Jūs turite vartoti tikslias
svarstykles, tikslią efą[9] ir tikslų batą[10].
11 Efa ir batas turi būti lygiasaikiai:
bate turi tilpti dešimta chomero[11] dalis, o
dešimta chomero dalis turi sudaryti efą.
Batas[12] turi tūti atseikimas pagal
chomerą. 12 O šekelis[13] turi sudaryti
dvidešimt gerų. Penki[14] šekeliai turi
būti penki, dešimt[15] šekelių—dešimtis, ir
penkiasdešimt[16] šekelių turi jums
sudaryti miną.

---

1 GS Lev 15, 13. 28; MTV: jie
2 M + į šventovę; ~ G
3 G[967]V; M: Ir jiems turi tekti kaip veldinys
4 Rk.; M: tu turi
5 M + šventa; ~ G
6 Rk., plg. GT, Još 14, 4; 21, 2; M: šventovė šventovei
7 G; M: dvidešimt kambarių
8 G; M: Mano
9 Efa—saikas javams seikėti.
10 Batas—saikas skysčiams matuoti (≈ 40 l).
11 Chomeras—biralų saikas (= 10 batų).
12 Lit. Jis
13 Šekelis—svorio matas (= 11.4g).
14 G; M: Dvidešimt
15 G; M: dvidešimt
16 G; M: penki

13 Ta yra duoklė, kurią turite
atiduoti: šeštadalis efos iš [kiekvieno]
chomero kviečių ir šeštadalis efos iš
chomero miežių. 14 O aliejaus prievolė,
aliejų seikint batu, [turi būti]
dešimtadalis bato iš [kiekvieno] koro[1],
nes dešimt batų sudaro korą[2]. 15 Be to,
viena avis iš dviejų šimtų bandos iš
Izraelio giminių[3], javienių,
deginamosioms ir bendrystės aukoms
[,skirtoms] permaldauti už juos[4],—sako
'Viešpats' Jahvė.—
16 Visi šalies žmonės įpareigoti
teikti šitą duoklę kunigaikščiui
Izraelyje. 17 O kunigaikščio pareiga bus
[parūpinti] deginamąsias, javienių ir
liejamąsias aukas šventėmis, jaunačiais,
šabatomis ir visais nustatytais Izraelio
namų iškilmių metais. Jis turi parūpinti
aukas už nuodėmes, javienių,
deginamąsias ir bendrystės aukas, kad
būtų permaldauta už Izraelio namus.

10 Lev 19, 36

Didžiosios šventės ir kunigaikščio auka

18 Taip pasakė 'Viešpats' Jahvė:
„Pirmąjį [mėnesį], pirmąją mėnesio
[dieną], tu turi paimti bekliaudį jauniklį
jautį ir apvalyti šventovę nuo nuodėmės.
19 Kunigas turi paimti už nuodėmę
atnašaujamos aukos kraujo ir [juo]
patepti šventyklos durų staktas, keturis
aukuro bloko kampus ir vidinio kiemo
vartų staktas. 20 Taip tu turi padaryti
'septintąją mėnesio [dieną]'[5] už tą, kuris
nusideda per klaidą ar nežinojimą. Taip
turite permaldauti už šventyklą.
21 Pirmąjį [mėnesį], keturioliktąją
mėnesio dieną, turite švęsti Pesacho
šventę. Septynias dienas turi būti
valgoma nerauginta duona. 22 Tą dieną
kunigaikštis turi parūpinti už save ir už
visą šalies tautą jautį kaip auką už
nuodėmę. 23 Per septynias šventės
dienas jis turi parūpinti VIEŠPAČIUI
deginamąją auką—septynis jaučius ir
septynis bekliaudžius avinus, kasdien,
per septynias dienas, ir kasdien po ožį
kaip auką už nuodėmę. 24 Jis turi
parūpinti kaip javienių auką efą
[kiekvienam] jaučiui, efą [kiekvienam]
avinui ir hiną[6] aliejaus [kiekvienai] efai.
25 Per šventę [,prasidedančią]
septintąjį [mėnesį], penkioliktąją to
mėnesio dieną, jis turi parūpinti per
septynias dienas tokias pat aukas už
nuodėmę, tokias pat deginamąsias bei
javienių aukas ir tokį pat aliejų'".

21 Iš 12, 1–20; Sk 28, 16–25 25 Lev 23, 33–36; Sk 29, 12–38

Potvarkiai kunigaikščiui ir žmonėms apie vartus ir aukas

46 „,Taip pasakė 'Viešpats' Jahvė:
Vidinio kiemo vartai, nukreipti į
rytus, turi būti uždaryti per šešias darbo
dienas, tik šabatos dieną turi būti
atidaryti. Jie turi būti atidaryti
jaunaties dieną. 2 Tada kunigaikštis
turi įeiti iš lauko pro vartų prieangį ir
sustoti prie vartų stulpo, o kunigai turi
aukoti jo deginamąją auką ir jo
bendrystės aukas. Jis turi pagarbinti
kniūpsčias ant vartų slenksčio ir išeiti, o
vartai neturi būti uždaryti iki vakaro.
3 Šabatomis ir jaunatimis šalies žmonės
turi garbinti kniūpsti prie tų vartų angos
VIEŠPATIES akivaizdoje.
4 Deginamoji auka, kurią
kunigaikštis turi aukoti VIEŠPAČIUI
šabatos dieną, turi būti šeši bekliaudžiai
avinėliai ir bekliaudis avinas.
5 [Vienos] efos javienių auką [jis turi
aukoti] su avinu, jo pasirinkto dydžio
javienių auką—su avinėliais, o hiną
aliejaus—su [kiekviena] efa.
6 Jaunaties dieną [jis turi aukoti]
bekliaudį jauniklį jautį, šešis avinėlius ir
aviną. Jie turi būti be kliaudos. 7 Jis
turi aukoti efą su jaučiu ir efą su avinu
kaip javienių auką, su avinėliais tiek,
kiek gali duoti jo ranka, ir hiną aliejaus
su [kiekviena] efa.
8 Kai kunigaikštis įeis, jis turi
įeiti pro vartų prieangį ir išeiti tuo pačiu
keliu. 9 O kai šalies žmonės įeis per

1 M + dešimt batų sudaro chomerą; ~ GS
2 VT; M: chomerą
3 G; M: drėkinamos šalies; arba rk.: gyvulių
4 T.y. izraelius; G: jus
5 G: septintąjį mėnesį, to mėnesio pirmąją

6 1 hinas = 6,56l

iškilmes VIEŠPATIES akivaizdon, tas,
kuris įeis pro šiaurinius vartus
pagarbinti, turės išeiti pro pietinius
vartus. O kas įeis pro pietinius vartus,
turės išeiti pro šiaurinius vartus. Jis
neturi sugrįžti pro vartus, pro kuriuos
įėjo, bet turi tiesiai išeiti. 10 Jiems
įeinant, kunigaikštis turi įeiti tarp jų ir,
jiems išeinant, išeiti [tarp jų].
11 Šventėmis ir iškilmėmis vienos
efos javienių auka turi būti su jaučiu,
vienos efos su avinu, su avinėliais—kiek
jo ranka norės duoti, o hinas aliejaus—
su [kiekviena] efa.
12 Kai kunigaikštis aukos laisvos
valios auką, deginamąją ar bendrystės
auką kaip laisvos valios auką
VIEŠPAČIUI, jam turi būti atidaryti
vartai, nukreipti į rytus, ir jis turi aukoti
savo deginamąją ir bendrystės auką taip,
kaip jis jas aukoja šabatos dieną. Paskui
jis turi išeiti, ir, jam išėjus, vartai turi
būti uždaryti.

Reguliari auka

13 Kasdien tu turi aukoti
VIEŠPAČIUI vienergį bekliaudį avinėlį.
Kas rytą turi jį aukoti. 14 Ir kas rytą
turi su juo aukoti javienių auką:
šeštadalį efos ir trečdalį hino kviet-
milčiams apšlakstyti—javienių auką
VIEŠPAČIUI kaip amžinai galiojantį,
nuolatinį potvarkį. 15 Kas rytą jie[1] turi
aukoti avinėlį, javienių auką ir aliejų
kaip nuolatinę deginamąją auką.

Kunigaikščio nuosavybė neperleidžiama

16 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
„Jei kunigaikštis duos kuriam nors iš
savo sūnų dovaną ⌜iš savo veldinio⌝[2], ji
priklausys jo sūnums. Ji taps jų
nuosavybe kaip veldinys. 17 Bet jei jis
duos dovaną iš savo veldinio kuriam nors
iš savo tarnų, ji jam[3] priklausys iki
atgrąžo metų. Paskui ji turi sugrįžti
kunigaikščiui. Tik ⌜jo sūnums turi
priklausyti jų veldinys⌝[4]. 18 Kuni-
gaikštis nieko neturi imti iš žmonių
veldinio, norėdamas juos varu išstumti iš
jų nuosavybės. Iš savo paties
nuosavybės jis turi skirti veldinį savo
sūnums, kad mano žmonės
neišsisklaidytų, kiekvienas pavarytas iš
savo nuosavybės ' ".

17 Lev 25, 10

Šventyklos virtuvės

19 Paskui jis mane nuvedė pro
įėjimą, esantį vartų pašonėje, į
šventuosius kambarius, skirtus
kunigams, nukreiptus į šiaurę. Ten buvo
matyti vieta užpakalyje, vakarinėje
pusėje. 20 Ir jis man tarė: „Ta yra vieta,
kur kunigai turi virti atsiteisimo aukas
bei aukas už nuodėmę ⌜ir kur jie⌝[5] turi
kepti javienių auką, kad neturėtų jos
išnešti į išorinį kiemą [ir taip]
pašventintі žmones".
21 Paskui jis mane išvedė į išorinį
kiemą ir mane pervedė prie keturių
kiemo kampų, ir kiekviename kiemo
kampe buvo matyti kiemas.
22 Keturiuose kiemo kampuose buvo
keturiasdešimt [mastų] ilgio ir trisdešimt
[mastų] pločio kiemeliai. Visi keturi
buvo tokio pat dydžio[6]. 23 Akmenų
mūrinys ėjo aplinkui juose, visuose
keturiuose, ir židiniai buvo aplinkui
įrengti mūrinių apačioje. 24 Ir jis man
tarė: „Šitos yra virtuvės, kuriose
šventyklos tarnai turi virti žmonių
aukojamas aukas".

Iš šventyklos tekanti srovė

47 Paskui jis mane nuvedė atgal prie
šventyklos įėjimo, ir štai vanduo
tekėjo iš po šventyklos slenksčio į rytus,
nes šventyklos priekis buvo nukreiptas į
rytus. Vanduo tekėjo[7] žemyn šventyklos
dešiniuoju pašoniu, į pietus nuo aukuro.
2 Jis mane išvedė pro šiaurinius
vartus ir mane vedė aplinkui išoriniu
keliu prie išorinių vartų, nukreiptų[8] į
rytus, ir štai vanduo sruveno iš pietinės
šoninės sienos.
3 Tas vyras, eidamas toliau į rytus
ir laikydamas rankoje matuojamąją
virvę, atmatavo tūkstantį mastų ir leido
man bristi per vandenį. Vandens buvo
ligi kulkšnių. 4 Jis atmatavo [kitą]
tūkstantį ir leido man bristi per vandenį.

1 T.y. kunigai
2 G; M: savo veldinį
3 T.y. jo tarnui
4 Lit. jo sūnų veldinys turi jiems priklausyti
5 Rk.; GS: ir ten
6 M + kampuose; ~ GSV
7 M + apačioje; ~ GSV
8 Rk.; M: — keliu, nukreiptu

Vandens buvo ligi kelių. Jis atmatavo
[dar kitą] tūkstantį ir leido man
perbristi. Vandens buvo iki strėnų.
5 Jis [vėl] atmatavo tūkstantį. Buvo
upelis, kurio nebegalėjau perbristi, nes
vanduo buvo gilus—vanduo tik
perplaukiamas, upelis, kurio nebegalima
perbristi.
6 Jis mane paklausė: „Ar matei,
žmogau?“ Ir jis mane nuvedė atgal prie
upelio kranto. 7 Man grįžtant, buvo
matyti upelio pakrantėje daug medžių,
vienoje ir kitoje pusėje. 8 Ir jis man
tarė: „Šitas vanduo išteka į rytinę sritį,
nuteka į stepę ir įteka į jūrą, ⌜į karčiai
sūrų vandenį⌝[1], ir tas vanduo pasidarys
gėlas. 9 Visi knibždantys gyvūnai gyvens
visur, kur atitekės upelis[2]. Bus labai
daug žuvų, nes šitas vanduo ten įtekės, ir
⌜sūrus vanduo⌝[3] pasidarys gėlas. Ir viskas
bus gyva, kur atitekės upelis. 10 Žvejai
stovės prie jūros[4]. Nuo Ėn-Gedžio ligi
Ėn-Eglaimo bus vietų tinklams džiovinti.
Įvairiopos bus jos[5] žuvys—tokios, kaip
Didžiosios jūros žuvys, labai gausios.
11 [Bet] jos pelkės ir liūnai nepasidarys
gėli. Jie turės būti naudojami druskai
gaminti. 12 O prie upelio, jo abiejose
pakrantėse, augs visokie vaismedžiai.
Nenuvys jų lapai ir nesibaigs jų vaisiai.
Kas mėnesį jie neš šviežius vaisius, nes
jo[6] vanduo ištekės iš šventovės. Jų
vaisiai bus vartojami maistui, o jų
lapai—vaistams“.

1 Zach 14, 8; Jn 7, 38; Apr 22, 1

Naujas šalies paskirstymas

13 Taip pasakė ⌜Viešpats⌝ Jahvė:
„Šitos yra ribos, kuriose turite padalinti
šalį kaip veldinį dvylikai Izraelio genčių.
Juozapas turi gauti dvi dalis. 14 Ją
turite paveldėti lygiomis[7]. Kadangi
pakėliau ranką [prisiekdamas] ją duoti
jūsų protėviams, šita šalis turi jums
atitekti kaip veldinys.
15 Tokia bus šalies riba: šiaurinėje
pusėje [ji eis] nuo Didžiosios jūros
Chetlono linkui iki ten, kur einama į
Chamatą[8], į Şedadą, 16 Berotą,
Sibraimą, esantį tarp Damasko srities ir
Chamato srities, iki Chaşar-Ėnono,
esančio prie Chaurano ribos. 17 Taigi
riba eis nuo Jūros iki[9] Chaşar-Enono.
Damasko sritis[10] liks šiaurėje ir [taip
pat] Chamato sritis. Ta[11] bus šiaurinė
pusė. 18 Rytinė pusė eis nuo [vietos,
esančios] tarp Chaurano ir Damasko, o
tarp[12] Gileado ir Izraelio šalies Jordanas
⌜nustatys ribą⌝[13] ligi Rytinės jūros, ⌜ligi
Tamaros⌝[14]. 19 Pietinė pusė, nukreipta į
pietus, eis nuo Tamaros ligi Kadešo
Meribato[15] vandenų, [Egipto] upelio
linkui, į Didžiąją jūrą. Ta[16] bus pietinė
pusė, nukreipta į pietus. 20 O vakarinė
pusė: Didžioji jūra ⌜nustatys ribą⌝[17] ligi
[vietos, esančios] ties įėjimu į Chamatą.
Ta bus vakarinė pusė. 21 Jūs turite
padalinti tarp savęs šitą šalį pagal
Izraelio gentis.
22 Ją turite padalinti burtu kaip
veldinį sau ir ateiviams, kurie
apsigyvens tarp jūsų, kuriems bus gimę
vaikų tarp jūsų. Su jumis jie turi [ją]
gauti burtu kaip veldinį tarp Izraelio
genčių. 23 Gentyje, kurioje ateivis
apsigyvens, ten turite jam duoti jo
veldinį“,—sako ⌜Viešpats⌝ Jahvė.

48 „Šitie yra genčių vardai:
kraštutinėje šiaurėje, pašonėje
[ribos, einančios] keliu į Chetloną, ten,
kur įeinama į Chamatą, į Chaşar-

1 Rk., plg. GS; M: į jūros pusę išvestieji
2 GSTV; M: abu upeliai
3 Lit. jis
4 T.y. Negyvosios jūros
5 GV; M: jų
6 T.y. upelio
7 Lit. *vienas [gaudamas tiek pat], kiek kitas*

8 G. Atkelta iš 16a skn. M: Şedadą, 16 Chamatą
9 Rk. pgl. SV
10 M + dtgr.: ir šiaurė
11 Kl. MssS
12 Rk.; M: iš tarp
13 GSV; M: nuo ribos
14 GS, plg. 19 skn. ir 48, 28; M: jūs turite matuoti
15 Lit. Vaido
16 Kl.MssGV
17 GS; M: nuo ribos

Ėnoną—Damasko sritis guli į šiaurę,
Chamato pašonėje—nuo rytinio šono iki
vakarinio šono Danui ⌜turi tekti⌝[1] viena
[dalis].
2 Šalia Dano srities nuo rytinio
šono iki vakarinio šono Ašeriui—viena
[dalis].
3 Šalia Ašerio srities nuo rytinio
šono iki vakarinio šono Naftaliui—viena
[dalis].
4 Šalia Naftalio srities nuo rytinio
šono iki vakarinio šono Menašei—viena
[dalis].
5 Šalia Menašės srities nuo
rytinio šono iki vakarinio šono
Efraimui—viena [dalis].
6 Šalia Efraimo srities nuo rytinio
šono iki vakarinio šono Reūbenui—viena
[dalis].
7 Šalia Reūbeno srities nuo
rytinio šono iki vakarinio šono Judui—
viena [dalis].
8 Šalia Judo srities nuo rytinio
šono iki vakarinio šono turi būti šventoji
dalis, kurią turite atskirti: dvidešimt
penkių tūkstančių [mastų] pločio ir tokio
pat ilgio, kaip kuri nors dalis nuo rytinio
šono iki vakarinio šono, ir šventovė turi
būti jos vidury. 9 Šventoji dalis, kurią
turite atskirti VIEŠPAČIUI, turi būti
dvidešimt penkių tūkstančių [mastų]
ilgio ir dvidešimt[2] tūkstančių [mastų]
pločio.
10 Šitiems turi tekti šventa dalis:
kunigams šiaurėje dvidešimt penkių
tūkstančių [mastų], vakaruose[3] dešimties
tūkstančių [mastų], rytuose[4] dešimties
tūkstančių [mastų] ir pietuose[5] dvidešimt
penkių tūkstančių [mastų plotas], ir
VIEŠPATIES šventovė turi būti jo
vidury. 11 ⌜[Jis turi tekti]
pašventintiems kunigams, Ṣadoko
palikuonims⌝[6], kurie ėjo man pareigas,
kurie, izraeliams klystant, taip
nenuklydo, kaip nuklydo leviai. 12 Jie
turi gauti ypatingą dalį iš šalies
šventosios dalies—labai šventą, šalia
levių srities.
13 O leviai [turi gauti] palei kunigų
sritį dvidešimt penkių tūkstančių
[mastų] ilgio ir dešimties tūkstančių
[mastų] pločio [sklypą]. Iš viso[7]: [jo]
ilgis—dvidešimt penki tūkstančiai
[mastų], o plotis—dvidešimt[8] tūkstančių.
14 Nieko iš to nevalia parduoti, nei
iškeisti, nei to, kas šalies geriausia,
perleisti [į kitas rankas], nes tai šventa
VIEŠPAČIUI.
15 O likusioji penkių tūkstančių
[mastų] pločio ir dvidešimt penkių
tūkstančių [mastų ilgio] dalis
nepašventinta. Ji turi priklausyti
miestui kaip gyvenvietė ir ganykla, o
miestas turi būti jos vidury. 16 Šitokie
jo matmenys: šiaurinė pusė—keturi
tūkstančiai penki šimtai [mastų], pietinė
pusė—keturi tūkstančiai penki šimtai,
rytinė pusė—keturi tūkstančiai penki
šimtai ir vakarinė pusė—keturi
tūkstančiai penki šimtai. 17 Miestas
turi turėti ganyklą: į šiaurę du šimtus
penkiasdešimt [mastų], į pietus—du
šimtus penkiasdešimt, į rytus—du šimtus
penkiasdešimt ir į vakarus du šimtus
penkiasdešimt. 18 Likusioji ilgio dalis
palei šventąją dalį turi būti dešimt
tūkstančių [mastų] į rytus ir dešimt
tūkstančių [mastų] į vakarus[9], ir jos
derlius turi būti maistas miesto
darbininkams.
19 Miesto darbininkai iš visų
Izraelio genčių turi ją įdirbti. 20 Visa
šventoji dalis turi būti dvidešimt penkių
tūkstančių [mastų] ketvirtainis. Jūs
turite atskirti šventąją dalį drauge su
miesto nuosavybe.
21 Kas liks turi priklausyti
kunigaikščiui: [tai, kas bus] abiejose
šventosios dalies ir miesto nuosavybės
pusėse, ties dvidešimt penkiais
tūkstančiais [mastų] ⌜į rytus⌝[10] iki rytinės
ribos ir į vakarus ties dvidešimt penkiais
tūkstančiais iki vakarinės ribos, palei
[kitas] dalis, turi priklausyti
kunigaikščiui. Šventoji dalis su

1 G; M: jie turi jam tekti
2 G[967], plg. 45, 1; M: dešimt
3 M + pstb.: plotis; ~G[B]S
4 M + plotis; ~G[B]S
5 M + ilgis; ~G[B]S
6 G, plg. ST; M: Kunigams [turi priklausyti] tai, kas pašventinta iš Ṣadoko palikuonių
7 T.y. visa kunigams ir leviams skirta dalis
8 G; M: dešimt
9 M + dtgr.: ir ji turi eiti palei šventąją dalį
10 Rk.; M: šventosios dalies; ~ GS

[šventyklos] namų šventove jos
vidury, 22 ⌜levių nuosavybė ir miesto
nuosavybė⌝[1] vidury to, kas priklausys
kunigaikščiui, turi būti tarp Judo srities
ir Benjamino srities.[2]
23 O likusios gentys: nuo rytinio
šono iki vakarinio šono Benjaminui turi
tekti viena [dalis].
24 Šalia Benjamino srities nuo
rytinio šono iki vakarinio šono
Simeonui—viena [dalis].
25 Šalia Simeono srities nuo
rytinio šono iki vakarinio šono
Isacharui—viena [dalis].
26 Šalia Isacharo srities nuo
rytinio šono iki vakarinio šono
Zebulunui—viena [dalis].
27 Šalia Zebuluno srities nuo
rytinio šono iki vakarinio šono Gadui—
viena [dalis].
28 Šalia Gado srities, į pietų pusę,
vidudienio linkui, riba turi eiti nuo
Tamaros ligi[3] Kadešo Meribato vandenų,
į [Egipto] upelį, į Didžiąją jūrą.
29 Šita yra šalis, kurią turite
priskirti kaip veldinį Izraelio gentims, ir
šitos yra jų dalys",—sako ⌜Viešpats⌝
Jahvė.

Miesto vartai

30 „Šitie turi būti miesto išėjimai:
šiaurinėje pusėje, kurios bus matuojant
keturi tūkstančiai penki šimtai [mastų],
— 31 miesto vartai [turi būti pavadinti]
Izraelio genčių vardais—turi išeiti treji
vartai į šiaurę: vieneri Reūbeno vartai,
vieneri Judo vartai, vieneri Levio vartai.
32 Rytų pusėje turi būti keturi
tūkstančiai penki šimtai [mastų] ir treji
vartai: vieneri Juozapo vartai, vieneri
Benjamino vartai, vieneri Dano vartai.
33 Pietinė pusė turi būti matuojant
keturių tūkstančių penkių šimtų [mastų]
ir turėti trejus vartus: vieneri [turi būti]
Simeono vartai, vieneri Isacharo vartai,
vieneri Zebuluno vartai.
34 Vakarinė pusė turi būti keturių
tūkstančių penkių šimtų [mastų], ⌜o
vartai⌝[4]—treji: vieneri Gado vartai,
vieneri Ašerio vartai, vieneri Naftalio
vartai.
35 Aplink [miestą] bus
aštuoniolika tūkstančių [mastų]. O
miesto vardas nuo tos dienos bus: ‚Ten
yra VIEŠPATS'".

30–34 Apr 21, 12–13

1 Rk.; M: iš levių nuosavybės ir miesto nuosavybės

2 M + dtgr.: Tai turi priklausyti kunigaikščiui.; ~S

3 2MssSV, plg. 47, 19

4 MsGS; M: jų vartai

DANIELIS

Keturi izraeliai Babilono karaliaus rūmuose

1 Trečiaisiais Judo karaliaus Jeho-
jakimo viešpatavimo metais Babilono
karalius Nebuchadneşaras atžygiavo
prie Jeruzalės ir ją apgulė. 2 Viešpats
atidavė į jo ranką Judo karalių
Jehojakimą ir kai kuriuos Dievo namų
indus. Tuos jis[1] nugabeno į Šinearo šalį,
į savo dievo namus. Jis įnešė indus į
savo dievo iždinę.
3 Tada karalius įsakė Ašpenazui,
savo rūmų pareigūnų viršininkui, atvesti
kai kuriuos iš izraelių, iš karaliaus
giminės ir iš kilmingųjų, 4 jaunikaičius
be jokios ydos, gražios išvaizdos,
tinkamus visokios išminties mokyti,
supratingus, nuovokius ir gebančius
tarnauti karaliaus rūmuose, ir juos
išmokyti kaldėjų rašto ir kalbos. 5 Ir
karalius jiems paskyrė *kasdieninį davinį*
iš karaliaus stalo valgių ir iš vyno, kurį
jis pats gėrė. Ir juos turėjo lavinti trejus
metus, kad, tiems pasibaigus, jie galėtų
stoti karaliaus tarnybon. 6 Taigi tarp jų
buvo iš judėjų Danielis, Chananijas,
Mišaelis ir Azarijas, 7 kuriems
pareigūnų viršininkas davė naujus
vardus[2]: Danieliui Beltešaşaro,
Chananijui Šadracho, Mišaeliui
Mešacho ir Azarijui Abed-Nego vardą.
8 Tačiau Danielis nusprendė
nesusitepti karaliaus valgiais, nei jo
geriamu vynu, ir prašė rūmų pareigūnų
viršininką leisti jam nesusitepti. 9 Ir
Dievas leido Danieliui įsigyti pareigūnų
viršininko malonę ir užjautimą.
10 Tačiau pareigūnų viršininkas sakė
Danieliui: „Aš bijau savo valdovo
karaliaus, kuris jums paskyrė valgį ir
gėrimą, kad jis nepastebėtų jūsų veidus
esant liesesnius už [kitų] jūsų amžiaus
jaunikaičių ir kad nepadarytumėte
manęs mirtinai nusikaltusio karaliui“.
11 Tada Danielis tarė prižiūrėtojui, kurį
rūmų pareigūnų viršininkas buvo
paskyręs Danieliui, Chananijui,
Mišaeliui ir Azarijui: 12 „Mėgink,
meldžiamasis, savo tarnus dešimt dienų.
Tegul mums duoda daržovių valgyti ir
vandens atsigerti. 13 Paskui palygink
mūsų išvaizdą su išvaizda jaunikaičių,
valgiusių karaliaus valgius, ir kaip
pamatysi, taip pasielk su mumis“. 14 Jis
sutiko su šituo jų pasiūlymu ir juos
mėgino dešimt dienų. 15 Dešimčiai
dienų pasibaigus, jie atrodė sveikesni ir
riebesni negu visi jaunikaičiai, valgę
karaliaus valgius. 16 Taigi prižiūrėtojas
atsiimdavo jiems skirtą valgį ir vyną,
kurį jie turėjo gerti, ir duodavo jiems
daržovių. 17 Šitiems keturiems
jaunikaičiams Dievas davė žinojimą ir
visokio rašto bei mokslo supratimą, o
Danielis [dar] galėjo permanyti visokius
regėjimus ir sapnus.
18 Praėjus laikui, po kurio
karalius buvo prisakęs juos atvesti,
rūmų pareigūnų viršininkas juos atvedė
pas Nebuchadneşarą. 19 Tada karalius
kalbėjosi su jais, ir iš jų visų neatsirado
nė vieno tokio, kaip Danielis,
Chananijas, Mišaelis ir Azarijas. Taip
jie įstojo karaliaus tarnybon.
20 Kiekviename išminties ir supratimo
[reikalaujančiame] dalyke, apie kurį
karalius juos klausinėjo, jis juos rado
dešimt kartų pranašesnius už visus
sapnų aiškintojus ir[3] burtininkus visoje
savo karalystėje. 21 Danielis [ten]
pasiliko iki pirmųjų karaliaus Kyro
metų.

1 2 Kar 24,1; 2 Kron 36, 5–7 2–4 2 Kar 20, 17–18; 24, 10–16; 2 Kron 36, 10; Jez 39, 7–8

Nebuchadneşaro sapnas

2 Antraisiais Nebuchadneşaro viešpa-
tavimo metais Nebuchadneşaras
sapnavo sapnus, ir jo dvasia pasidarė
tokia nerami, kad jo miegas paliko jį.
2 Tada karalius įsakė sušaukti sapnų
aiškintojus, burtininkus, žynius ir
kaldėjus, kad jie pasakytų karaliui jo
sapnus. Kai jie atėjo ir atsistojo
karaliaus akivaizdoje, 3 karalius jiems
tarė: „Sapnavau sapną, ir mano dvasia
pasidarė nerami, norėdama suprasti tą

1 T.y. Nebuchadneşaras
2 G; M + jis davė
3 Kkr. MssG; ~ M

sapną“. 4 Tada kaldėjai atsakė karaliui
[aramėjiškai]: „Karaliau, gyvuok per
amžius! Pasakyk sapną savo tarnams, ir
mes [jį] išaiškinsime“. 5 Karalius atsakė
kaldėjams: „Mano nutarimas tvirtas. Jei
man nepasakysite sapno ir jo aiškinimo,
jūs būsite sukapoti į gabalus ir jūsų
namai bus paversti griuvėsiais[1]! 6 Bet jei
pasakysite sapną ir jo aiškinimą, gausite
iš manęs dovanų, atpildą ir didelę garbę.
Taigi pasakykite man sapną ir jo
aiškinimą!“ 7 Jie antrąkart atsakė:
„Tegul karalius pasako sapną savo
tarnams, ir mes jį išaiškinsime“.
8 Karalius atsakė: „Tikrai aš žinau, kad
jūs norite laimėti laiko, nes pamatėte,
jog mano tvirtai nutarta, 9 kad, jei
nepasakysite man sapno, bus tik vienas
jums skirtas sprendimas. Jūs susimokėte
man duoti melagingą ir klaidingą
atsakymą, iki aplinkybės pasikeis. Taigi
pasakykite man sapną, kad žinočiau, jog
galite man jį [ir] aiškinti!“
10 Atsakydami karaliui, kaldėjai tarė:
„Nėra žemėje žmogaus, kuris galėtų
apreikšti tai, ko reikalauja karalius, nes
joks didis ir galingas karalius nėra nieko
tokio reikalavęs iš kokio nors sapnų
aiškintojo, burtininko ar kaldėjo.
11 Dalykas, kurio karalius reikalauja,
yra toks sunkus, kad nėra jokio kito,
kuris galėtų jį apreikšti karaliui, kaip tik
dievai, kurių buveinė nėra tarp žmonių“.
12 Dėl to karalius užsirūstino, labai
įnirto ir įsakė išgalabyti visus Babilono
išminčius.

13 Buvo išleistas potvarkis
išminčiams išžudyti, ir buvo ieškoma
Danielio bei jo draugų, kad [ir] tie būtų
nužudyti. 14 Tada Danielis gudriai ir
atsargiai kreipėsi į Arjochą, karaliaus
ʻasmens sargybos viršininkąʼ[2], kuris buvo
išėjęs Babilono išminčių žudyti. 15 Jis
prabilo į Arjochą, karaliaus pareigūną:
„Kodėl toks griežtas karaliaus
potvarkis?“ Tada Arjochas paaiškino tą
dalyką Danieliui. 16 Danielis užėjo[3] ir
prašė karalių duoti jam laiko, kad jis
galėtų pasakyti karaliui aiškinimą.

17 Paskui Danielis parėjo į savo
namus ir pranešė tą dalyką savo
draugams Chananijui, Mišaeliui ir
Azarijui. 18 [Jis ragino juos] maldauti
dangaus Dievą pasigailėjimo dėl šitos
paslapties, kad Danielis ir jo draugai
nebūtų nužudyti drauge su kitais
Babilono išminčiais. 19 Tada paslaptis
buvo apreikšta Danieliui nakties
regėjime, ir Danielis pagarbino dangaus
Dievą. 20 Danielis prabilęs tarė:

„Tebūnie pašlovintas didžiojo[4]
Dievo vardas nuo amžių
ir per amžius,
nes jo yra išmintis ir galybė!
21 Jis pakeičia laikus ir
laikotarpius,
pašalina karalius ir įstato
karalius,
duoda išminties išminčiams
ir išmanymo išmanantiems.
22 Jis apreiškia, kas gilu ir
paslėpta.
Jis žino, kas yra tamsoje,
ir šviesa gyvena su juo.
23 Tave, mano tėvų Dieve, aš
išpažįstu ir giriu,
nes man davei išminties ir
stiprybės
ir dabar man leidai žinoti, ko
prašėme iš tavęs,
nes mums leidai žinoti
karaliaus dalyką[5]“.

Danielis pasako ir išaiškina karaliaus sapną

24 Po to Danielis užėjo pas Arjochą, kurį
karalius buvo paskyręs Babilono
išminčiams išžudyti, ir taip jam tarė:
„Nežudyk Babilono išminčių! Nuvesk
mane pas karalių, ir aš išaiškinsiu
karaliui [jo sapną]“.

25 Tada Arjochas skubiai atvedė
Danielį pas karalių ir taip jam tarė:
„Radau vyrą is Judo tremtinių, kuris
norėtų išaiškinti karaliui“. 26 Karalius
prabilęs paklausė Danielį, kurio vardas
buvo Beltešaṣaras: „Ar tu gali man
pasakyti sapną, kurį regėjau, ir jį
išaiškinti?“ 27 Danielis atsakė karaliui:

1 Arba: atmatų krūva
2 Arba: vyriausiąjį budelį
3 T.y. į karaliaus rūmus

4 4QDan[a], plg G; ~ M
5 T.y. sapną ir jo reikšmę

„Paslapties, apie kurią klausė karalius,
išminčiai, burtininkai, sapnų aiškintojai,
žyniai negali pasakyti karaliui.
28 Tačiau yra danguje Dievas, kuris
apreiškia paslaptis ir leido žinoti
karaliui Nebuchadnesarui, kas atsitiks
laikotarpio pabaigoje. Tavo sapnas,
regėjimai, kurie, tau gulint lovoje, atėjo
tau į galvą, buvo tokie: 29 Tau,
karaliau, gulint lovoje, kilo mintys apie
tai, kas atsitiks po šito, ir paslapčių
Apreiškėjas tau leido žinoti, kas atsitiks.
30 O dėl manęs, šita paslaptis man buvo
apreikšta ne dėl to, kad turėčiau daugiau
išminties už visus [kitus] asmenis, bet
tam, kad aiškinimas būtų leista žinoti
karaliui ir kad galėtum suprasti savo
proto[1] mintis.
31 Tu, karaliau, žiūrėjai, ir štai
didžiulė statula! Ta statula buvo
milžiniška, o jos blizgesys—nepaprastas.
Ji stovėjo ties tavim, ir jos išvaizda buvo
baisi. 32 Tokia buvo statula: jos galva
buvo aukso, jos krūtinė ir rankos
sidabro, jos pilvas ir šlaunys žalvario,
33 blauzdos geležies, kojos dalinai
geležies ir dalinai molio. 34 Tu žiūrėjai,
iki atlūžo akmuo be rankų pagalbos,
užgavo statulą į jos geležines bei molines
kojas ir jas sutrupino. 35 Tada geležis,
molis, žalvaris, sidabras ir auksas kartu
sutrupėjo ir pasidarė kaip vasaros
klojimo pelai. Ir juos taip nunešė vėjas,
jog nerasta jokio jų pėdsako. O akmuo,
kuris užgavo statulą, pavirto dideliu
kalnu ir pripildė visą žemę.
36 Toks buvo sapnas. Dabar jį
išaiškinsime karaliui. 37 Tu, karaliau,
karalių karaliau, kuriam dangaus Dievas
suteikė karališką valdžią, galybę,
stiprybę ir šlovę, 38 ir kuris atidavė į
tavo rankas žmones, laukinius gyvulius
ir dangaus paukščius visur, kur jie
gyvena, ir tave padarė jų visų
viešpačiu,—tu esi auksinė galva. 39 Po
tavęs iškils kita karalystė, mažesnė už
tavo, ir trečia vėlesnė karalystė,
žalvarinė, kuri viešpataus visai žemei.
40 Ketvirtoji karalystė bus stipri kaip
geležis,—nes geležis viską sutrupina ir
sumala. Lyg triuškinanti geležis ji šitas
visas sutrupins ir sutriuškins. 41 O kad
regėjai kojas ir kojų pirštus dalinai iš
puodžiaus degto molio ir dalinai iš
geležies, [tai reiškia:] karalystė bus
nevienalytė, nors joje bus geležies
kietumo, kaip kad regėjai geležį,
sumaišytą su molio žiediniu. 42 O kojų
pirštai dalinai iš geležies ir dalinai iš
molio reiškia: karalystė bus iš dalies
stipri ir iš dalies trapi. 43 O kad regėjai
geležį, sumaišytą su molio žiediniu, [tai
reiškia:] žmonės susimaišys vedybomis,
tačiau neliks susijungę, kaip geležis
nesijungia su moliu. 44 Tų karalių
dienomis dangaus Dievas įkurs
karalystę, kuri niekad nebus sunaikinta,
ir ta karalystė nebus perleista jokiai
kitai tautai. Ji sutrupins ir padarys galą
visoms šitoms karalystėms, tačiau pati
išliks per amžius—45 lygiai taip, kaip
regėjai, kad nuo kalno atlūžo akmuo be
rankų pagalbos ir sutrupino geležį,
žalvarį, molį, sidabrą ir auksą. Didysis
Dievas leido žinoti karaliui, kas bus
ateityje. Sapnas yra tikras ir jo
aiškinimas tikėtinas“.
46 Tada karalius Nebuchadnesaras
parpuolė kniūpsčias, išreiškė Danieliui
pagarbą ir įsakė jam aukoti javienių
aukas ir smilkalus. 47 Karalius,
prabilęs į Danielį, sakė: „Iš tikrųjų jūsų
Dievas yra dievų Dievas, karalių
Viešpats ir paslapčių apreiškėjas, nes tu
galėjai atskleisti šitą paslaptį!“ 48 Tada
karalius išaukštino Danielį, jam davė
daug didelių dovanų, jį padarė visos
Babilono provincijos viziriu ir
vyriausiuoju visų Babilono išminčių
viršininku. 49 Danielio prašomas,
karalius paskyrė Šadrachą, Mešachą ir
Abed-Negą valdyti Babilono provinciją,
o Danielis pasiliko karaliaus rūmuose.

Auksinė statula ir deganti krosnis

3 Karalius Nebuchadnesaras padarė
auksinę statulą šešiasdešimt mastų
aukščio, šešių mastų pločio. Jis ją
pastatė Duros lygumoje, Babilono
provincijoje. 2 Paskui karalius
Nebuchadnesaras išsiuntė surinkti
satrapų, prefektų, valdytojų, patarėjų,
iždininkų, teisėjų, policijos viršininkų ir
visų aukštų provincijų valdininkų, kad
jie atvyktų pašventinti statulos, kurią
karalius Nebuchadnesaras buvo

1 Lit. širdies

pastatęs. 3 Tada susirinko satrapai,
prefektai ir valdytojai, patarėjai,
iždininkai, teisėjai, policijos viršininkai
ir visi aukšti provincijų valdininkai
pašventinti statulos, kurią karalius
Nebuchadneşaras buvo pastatęs, ir jie
sustojo ties statula, kurią
Nebuchadneşaras buvo pastatęs. 4 O
šauklys garsiai šaukė: „Jums, tautos,
giminės ir kalbos, įsakoma: 5 kai tik
išgirsite rago, dūdos, citros, trikampės
lyros, arfos, būgno[1] ir visokių muzikos
instrumentų garsą, jūs turite parpulti ir
pagarbinti auksinę statulą, kurią pastatė
karalius Nebuchadneşaras. 6 O kas
neparpuls ir nepagarbins, tuojau turės
būti įmestas į ugnim pliskančią krosnį!“
7 Taigi, kai tik visos tautos išgirdo rago,
dūdos, citros, trikampės lyros, arfos[2] ir
visokių instrumentų garsą, visos tautos,
giminės ir kalbos parpuolė ir pagarbino
auksinę statulą, kurią karalius
Nebuchadneşaras buvo pastatęs.

8 [3]Ta proga priėjo kai kurie
kaldėjai ir įskundė judėjus. Jie prašneko
ir sakė karaliui Nebuchadneşarui:
„Karaliau, gyvuok per amžius! 10 Tu,
karaliau, išleidai įsaką, kad kiekvienas,
kuris išgirs rago, dūdos, citros,
trikampės lyros, arfos, būgno ir visokių
instrumentų garsą, turės parpulti ir
pagarbinti auksinę statulą. 11 O kas
neparpuls ir nepagarbins, turės būti
įmestas į ugim pliskančią krosnį. 12 Yra
judėjų, kuriuos paskyrei valdyti
Babilono provinciją: Šadrachas,
Mešachas ir Abed-Negas. Šitie vyrai
paniekino tavo įsaką, karaliau: jie
netarnauja tavo dievui ir negarbina
auksinės statulos, kurią pastatei“.
13 Tada Nebuchadneşaras, pašėlusiai
įnirtęs, įsakė atvesti Šadrachą, Mešachą
ir Abed-Negą. Tada tie vyrai buvo
atvesti pas karalių. 14 Nebuchadneşaras
prabilęs jų paklausė: „Ar tiesa,
Šadrachai, Mešachai ir Abed-Negai, kad
nenorite tarnauti mano dievams ir
pagarbinti mano pastatytos auksinės
statulos? 15 Dabar, jei esate pasiruošę,
kai tik išgirsite rago, dūdos, citros,
trikampės lyros, arfos bei būgno ir
visokių instrumentų garsą, parpulti ir
pagarbinti statulą, kurią pastačiau,
[viskas bus gerai]; o jei nepagarbinsite,
tuojau būsite įmesti į ugnim pliskančią
krosnį. Tai koks dievas begalėtų jus
išgelbėti iš mano rankų!“ 16 Šadrachas,
Mešachas ir Abed-Negas atsakė karaliui
Nebuchadneşarui: „Mums nereikia tau
atsakyti į tai! 17 Jei egzistuoja mūsų
Dievas, kuriam tarnaujame, jis gali mus
išgelbėti iš ugnim pliskančios krosnies,
ir jis mus išgelbės iš tavo rankų,
karaliau. 18 O jei [jis] ne[išgelbėtų],
tebūnie tau žinoma, karaliau, kad mes
netarnausime tavo dievams ir
nepagarbinsime auksinės statulos, kurią
pastatei!“

19 Tada Nebuchadneşaras
smarkiai supyko, ir jo veido išraiška
Šadrachui, Mešachui ir Abed-Negui
persimainė. Jis prabilęs įsakė įkūrenti
krosnį septynis kartus daugiau, kaip ji
paprastai būdavo įkūrenama. 20 Jis
įsakė tvirčiausiems savo kariuomenės
vyrams surišti Šadrachą, Mešachą ir
Abed-Negą ir juos įmesti į ugnim
pliskančią krosnį. 21 Tada tie vyrai
buvo surišti su savo apsiaustais,
kelnėmis, kepurėmis ir [kitais]
drabužiais ir įmesti į ugnim pliskančią
krosnį. 22 Kadangi karaliaus įsakymas
buvo griežtas ir krosnis nepaprastai
įkūrenta, ugnies liepsna užmušė tuos
vyrus, kurie buvo užnešę[4] Šadrachą,
Mešachą ir Abed-Negą. 23 O šitie trys
vyrai—Šadrachas, Mešachas ir Abed-
Negas—įkrito surišti į ugnim pliskančią
krosnį.

24 Tada karalius Nebuchadneşaras
krūptelėjo ir skubiai atsistojo. Jis
prabilo ir paklausė savo patarėjų: „Argi
ne tris vyrus įmetėme surištus į ugnį?“
Jie atsakė karaliui: „Taip, karaliau!“
25 Jis atsakė: „Štai aš matau keturis
vyrus laisvus vaikščiojant ugnyje! Jokio
pažeidimo nėra juose, o ketvirtasis

1 Arba: ansamblio. Aram. terminas gali reikšti muzikantų kolektyvą, grojantį įvairiais instrumentais, ar atskirą instrumentą, kaip būgną, dvilypę fleitą ar dūdmaišį.

2 Kkr. Mss G[AQL]V + būgno

3 G; M + Taigi

4 ant krosnies angos, kad per ją nuleistų į ugnį

atrodo kaip ⌜dieviška būtybė[1]“. 26 Tada
Nebuchadneșaras priėjo prie ugnim
pliskančios krosnies angos. Jis prabilo ir
tarė: „Šadrachai, Mešachai ir Abed-
Negai, Aukščiausiojo Dievo tarnai,
išeikite ir ateikite!“ Tada Šadrachas,
Mešachas ir Abed-Negas išėjo iš ugnies.
27 Apspitę satrapai, prefektai, valdytojai
ir karaliaus patarėjai matė, kad ugnis
neturėjo jokios galios jų kūnams, kad jų
galvos plaukai nebuvo apsvilę ir kad jų
apsiaustai nebuvo apdegę[2]; nė degėsių
kvapas nebuvo atėjęs ant jų.
28 Karalius Nebuchadneșaras
prabilo ir tarė: „Tebūnie pašlovintas
Šadracho, Mešacho ir Abed-Nego Dievas,
kuris atsiuntė savo angelą ir išgelbėjo
savo tarnus, kurie pasitikėjo juo. Jie
pažeidė karaliaus įsaką ir atidavė savo
kūnus, kad netarnautų ir negarbintų
jokio [kito] dievo, kaip tik savo Dievą.
29 Tad aš duodu įsaką, kad kiekviena
tauta, giminė ir kalba, kuri nepagarbiai
kalba apie Šadracho, Mešacho ir Abed-
Nego Dievą, turi būti sukapota į gabalus
ir jos namai paversti griuvėsiais, nes
nėra jokio kito dievo, kuris galėtų taip
išgelbėti!“ 30 Tada karalius paskyrė
Šadrachą, Mešachą ir Abed-Negą į
aukštesnes pareigas Babilono
provincijoje.

Nebuchadneșaro sapnas apie medį

31 Karalius Nebuchadneșaras
visoms tautoms, giminėms ir kalboms,
kurios gyvena visoje žemėje: „Tegul
didėja jūsų gerovė! 32 Man malonu
paskelbti ženklus ir stebuklus, kuriuos
Aukščiausiasis Dievas man padarė.
33 Kokie dideli jo ženklai,
kokie galingi jo stebuklai!
Jo karalystė—amžina karalystė,
ir jo valdžia tveria iš kartos į
kartą.

4 Aš, Nebuchadneșaras, buvau be
rūpesčių savo namuose ir linksmai
nusiteikęs savo rūmuose. 2 Regėjau
sapną, kuris išgąsdino mane. Man gulint
lovoje, vaizdiniai ir man galvon atėję
regėjimai baugino mane. 3 Tad aš
daviau įsaką atvesti pas mane visus
Babilono išminčius, kad jie man
išaiškintų sapną. 4 Tada atėjo sapnų
aiškintojai, burtininkai, kaldėjai ir
žyniai, ir aš pasakiau jiems sapną.
Tačiau jie negalėjo man jo išaiškinti,
5 iki pagaliau atėjo pas mane Danielis,
kuris pagal mano dievo vardą vadinasi
Belteșașaru ir kuriame gyvena šventųjų
dievų dvasia, ir jam pasakiau sapną:
6 ‚Belteșașarai, vyriausiasis sapnų
aiškintojau, apie kurį aš žinau, kad
tavyje gyvena šventųjų dievų dvasia ir
kad jokia paslaptis nėra tau per sunki,
⌜štai mano sapnas⌝[3], kurį regėjau;
išaiškink man jį!

7 [4]Gulėdamas lovoje regėjau:
Štai medis
žemės vidury!
Jo aukštis buvo didelis.
8 Medis išaugo didelis ir tvirtas,
ir jo aukštis pasiekė dangų.
Jis buvo matomas nuo visos
žemės pakraščių.
9 Jo lapai buvo gražūs
ir jo vaisiai gausūs,
ir ant jo buvo maisto
visiems.
Po juo ieškojo paunksnės
laukiniai žvėrys,
ir jo šakose tupėjo dangaus
paukščiai;
iš jo maitinosi visi gyvūnai.

10 Aš regėjau regėjimuose, kurie,
gulint lovoje, atėjo man į galvą: štai
sargas, šventasis, nusileido iš dangaus.
11 Jis garsiai šaukė ir taip tarė:
„Nukirskite medį ir nukapokite
jo šakas!
Nubraukite jo lapus ir
išbarstykite jo vaisius!
Tegul gyvuliai bėga iš po jo
ir paukščiai iš jo šakų,
12 bet jo šakniastiebį
palikite žemėje!
Surakintas geležim ir žalvariu,
⌜jis tebūnie maitinamas
lauko žole⌝[5]
ir dangaus rasos drėkinamas;
tebūnie jo dalia su gyvuliais
žemės augmenijoje!
13 Tepasikeičia jo žmogiška širdis

1 Lit. dievų sūnus
2 Lit. pasikeitę

3 Rk.; M: mano sapno regėjimai
4 GTheod; M + Ir mano galvos regėjimai
5 Lit. lauko žolėje

ir tebūnie jam duota
gyvulio širdis,
ir septyni laikai tegul
praeina pro jį.
14 Tas potvarkis sargų nutartas,
tas sprendimas šventųjų
įsakytas,
kad gyvieji žinotų,
jog Aukščiausiasis
viešpatauja žmonių
karalystei,
ją duoda tam, kam nori,
ir skiria ją valdyti
žemiausią iš žmonių“.
15 Šitą sapną regėjau aš, karalius
Nebuchadnesaras. O tu, Beltešaşarai,
[jį] išaiškink, nes visi mano karalystės
išminčiai negali man išaiškinti. Bet tu
gali, nes šventųjų dievų dvasia yra
tavyje‘“.

Danielis aiškina karaliaus sapną

16 Tada Danielis, vadinamas
Beltešaşaru, kurį laiką buvo apstulbęs, ir
jo mintys jį gąsdino. Karalius prabilęs
tarė: „Beltešaşarai, sapnas ir jo
aiškinimas teneišgąsdina tavęs!“
Beltešaşaras atsakė: „Mano valdove!
Sapnas tebūnie tiems, kurie tavęs
nekenčia, ir jo aiškinimas tavo
priešininkams! 17 Medis, kurį regėjai,
kuris išaugo toks didelis ir tvirtas, kad jo
aukštis pasiekė dangų, ir buvo matomas
visai žemei, 18 kurio lapai buvo gražūs ir
kurio vaisiai gausūs, kuriame buvo
maisto visiems, po kuriuo gyveno
laukiniai žvėrys ir kurio šakose tupėjo
dangaus paukščiai,—19 esi tu, karaliau,
kuris pasidarei didis ir galingas. Tavo
didybė augo ir pasiekė dangų, o tavo
valdžia—žemės pakraščius. 20 O kad
karalius regėjo sargą, šventąjį,
nužengiantį iš dangaus ir sakantį:
‚Nukirskite medį ir sunaikinkite jį, bet jo
šakniastiebį palikite žemėje! Surakintas
geležim ir žalvariu, jis tebūnie
maitinamas lauko žole ir dangaus rasos
drėkinamas; tebūnie jo dalia su
laukiniais žvėrimis, kol septyni laikai
praeis pro jį‘—21 šitas yra aiškinimas,
karaliau, ir tas yra Aukščiausiojo
nutarimas, skirtas mano valdovui
karaliui: 22 Tu būsi pavarytas nuo
žmonių, tau teks gyventi su laukiniais
žvėrimis. Tu būsi maitinamas augalais
kaip jaučiai ir girdomas dangaus rasa.
Septyni laikai praeis pro tave, iki
pripažinsi, kad Aukščiausiasis
viešpatauja žmonių karalystei ir ją
duoda tam, kam nori. 23 O kad įsakyta
palikti medžio šakniastiebį, [tai reiškia,]
kad tavo karališka valdžia bus tau
sugrąžinta nuo tada, kai pripažinsi, jog
dangus turi [aukščiausią] valdžią.
24 Todėl, karaliau, malonėk priimti
mano patarimą: atsižadėk savo
nuodėmių, darydamas tai, kas teisu, ir
savo nusikaltimų, rodydamas
gailestingumą vargšams. Gal tavo
gerovė bus prailginta“.

Sapnas išsipildo

25 Visa tai atsitiko karaliui
Nebuchadnesarui. 26 Praslinkus
dvylikai mėnesių, jis vaikščiojo ant
karaliaus rūmų [stogo] Babilone.
27 Karalius prabilęs tarė: „Argi tai ne
didysis Babilonas, kurį aš pastačiau kaip
karaliaus buveinę savo galinga jėga ir
savo didybės garbei?“ 28 Tam žodžiui
tebesant karaliaus burnoje, pasigirdo
balsas iš dangaus: „Tau, karaliau
Nebuchadnesarai, pranešama: karaliaus
valdžia atimta iš tavęs. 29 Tu būsi
pavarytas nuo žmonių, ir tavo buveinė
bus su laukiniais žvėrimis. Būsi
maitinamas augalais kaip jaučiai, ir
septyni laikai praeis pro tave, iki
pripažinsi, kad Aukščiausiasis yra
žmonių karališkos valdžios viešpats ir ją
duoda tam, kam nori“. 30 Tą patį
akimirksnį tas žodis išsipildė
Nebuchadnesarui. Jis buvo pavarytas
nuo žmonių, valgė augalus kaip jaučiai,
ir jo kūnas buvo dangaus rasos girdomas,
iki jo plaukai išaugo tokie ilgi, kaip
erelių plunksnos, o jo nagai—kaip
paukščių nagai.

Karalius pagarbina Dievą, atgauna supratimą ir valdžią

31 O tam laikui praslinkus, aš,
Nebuchadnesaras, pakėliau akis į dangų.
Mano protas man sugrįžo, ir aš garbinau
Aukščiausiąjį, gyriau ir šlovinau tą,
kuris amžinai gyvena,
nes jo valdžia—amžina valdžia
ir jo karalystė tveria iš
kartos į kartą.
32 Visi žemės gyventojai nieko

nereiškia,
ir jis elgiasi, kaip nori, su
dangaus kariuomene
[ir su žemės gyventojais],
ir nėra nė vieno, kuris galėtų
sulaikyti jo ranką
ar jam sakyti: „Ką
padarei?“
33 Tuo pačiu metu mano protas man
sugrįžo, ir mano ⌜karalystės garbei⌝[1]
mano kilnybė bei skaistybė man sugrįžo.
Mano valstybės patarėjai ir didžiūnai
[vėl] ieškojo audiencijos pas mane. Man
buvo sugrąžinta mano karališka valdžia
ir dar daugiau didybės buvo man pridėta.
34 Dabar aš, Nebuchadnešaras, giriu,
aukštinu ir šlovinu dangaus Dievą, nes
visi jo darbai yra teisūs ir jo poelgiai[2]
teisingi, o tuos, kurie išdidžiai elgiasi, jis
gali nužeminti.

Belšašaro pokylis

5 Karalius Belšašaras iškėlė didelį
pokylį tūkstančiui savo didžiūnų ir to
tūkstančio akivaizdoje gėrė vyną.
2 Įkaušęs nuo vyno, Belšašaras įsakė
atnešti auksinius ir sidabrinius indus,
kuriuos jo tėvas Nebuchadnešaras buvo
paėmęs iš Jeruzalėje buvusios
šventyklos, kad iš jų gertų karalius ir jo
didžiūnai, jo žmonos ir sugulovės.
3 Tada buvo atnešti auksiniai[3] indai,
paimti iš šventyklos, Dievo namų,
buvusių Jeruzalėje, ir iš jų gėrė karalius
ir jo didžiūnai, jo žmonos ir sugulovės.
4 Jie gėrė vyną ir gyrė savo auksinius,
sidabrinius, žalvarinius, geležinius,
medinius ir akmeninius dievus.

Ranka, rašanti ant sienos

5 Tą patį akimirksnį pasirodė
žmogaus rankos pirštai, ir jie rašė ties
sietynu ant karaliaus rūmų sienos tinko.
Karalius pamatė rašančią ranką. 6 Tada
karaliaus veidas pabalo, ir jo mintys jį
išgąsdino. Jo strėnų sujungimai
atsileido[4] ir jo keliai [drebėdami] daužėsi
vienas į kitą. 7 Karalius garsiai sušuko,
kad būtų atvesti burtininkai, kaldėjai ir
žyniai. Karalius prabilęs tarė Babilono
išminčiams: „Kiekvienas, kuris gali
perskaityti šitą raštą ir man pasakyti jo
reikšmę, vilkės purpuru, nešios auksinę
grandinę ant kaklo ir kaip trečiasis[5]
viešpataus karalystei“. 8 Tada įėjo visi
karaliaus išminčiai, bet jie negalėjo nei
rašto perskaityti, nei pasakyti jo
reikšmės karaliui. 9 Tada karalius
Belšašaras labai išsigando ir jo veidas
pabalo, o jo didžiūnai suglumo.
10 Dėl to karaliaus ir jo didžiūnų
pokalbio karalienė[6] įėjo į pokylio salę.
Karalienė prabilo: „Karaliau, gyvuok
per amžius! Tenegąsdina tavęs tavo
mintys ir tavo veidas tenepabala!
11 Tavo karalystėje yra vyras, kuriame
yra šventųjų dievų dvasia. Tavo tėvo
dienomis jame buvo rasti apšvietimas,
supratimas ir dieviška išmintis. Karalius
Nebuchadnešaras, tavo tėvas, jį paskyrė
sapnų aiškintojų, burtininkų, kaldėjų,
žynių viršininku[7], 12 kadangi
nepaprasta dvasia, žinojimas ir
sugebėjimas aiškinti sapnus, įminti
mįsles ir ⌜išspręsti sunkias problemas⌝[8]
buvo rasti tame Danielyje, kuriam
karalius davė Beltešašaro vardą. Taigi
dabar leisk pašaukti Danielį, ir jis
pasakys, ką tai reiškia“.

Danielis aiškina sienos įrašo reikšmę

13 Tada Danielis buvo atvestas pas
karalių. Karalius prabilo į Danielį: „Ar
tu tas Danielis, vienas iš Judo tremtinių,
kuriuos karalius, mano tėvas, atvedė iš
Judo? 14 Girdėjau apie tave, kad dievų
dvasia esanti tavyje ir kad tavyje rasta
apšvietimo, supratimo ir nepaprastos
išminties. 15 Išminčiai, burtininkai, ką
tik buvo atvesti pas mane, kad jie
perskaitytų šitą įrašą ir man duotų žinoti
jo reikšmę, bet jie negalėjo išaiškinti to
posakio reikšmės. 16 Bet aš girdėjau
apie tave, kad tu gali duoti aiškinimus ir
išspręsti sunkias problemas. Jei dabar
galėsi perskaityti raštą ir man pasakyti
jo reikšmę, vilkėsi purpuru, nešiosi
auksinę grandinę ant kaklo ir kaip
trečiasis viešpatausi karalystei“.

---

1 Arba: karališkos valdžios šlovė
2 Lit. keliai
3 TheodV + ir sidabriniai
4 T.y. jis nebepajėgė atsistoti
5 T.y. trečiasis rango požiūriu ar kaip vienas iš trijų vyriausių valstybės valdininkų
6 T.y. karaliaus motina
7 M + tavo tėvas, karalius; ~TheodS
8 Lit. išnarplioti mazgus

17 Tada Danielis atsakė karaliui:
„Pasilaikyk savo dovanas ir duok kitam
savo atpildus! Tačiau aš perskaitysiu
įrašą karaliui ir pasakysiu, ką jis reiškia.
18 Tu, karaliau—Aukščiausiasis Dievas
davė tavo tėvui Nebuchadnesarui
karališką valdžią, didybę, orumą ir šlovę.
19 Dėl didybės, kurią jis jam davė, visos
tautos, giminės ir kalbos iš baimės
drebėjo prieš jį. Jis nužudydavo, ką
norėjo, ir palikdavo gyvą, ką norėjo. Jis
išaukštindavo, ką norėjo, ir
nužemindavo, ką norėjo. 20 O kai jo
širdis pasipūtė ir jo dvasia taip sukietėjo,
kad jis išdidžiai elgėsi, jis buvo nuverstas
nuo savo karališko sosto ir jo garbė buvo
atimta iš jo. 21 Jis buvo pavarytas nuo
žmonių, ir jo širdis pasidarė kaip gyvulio.
Jo buveinė buvo tarp laukinių asilų. Jis
buvo maitinamas augalais kaip jaučiai,
ir jo kūnas buvo dangaus rasos girdomas,
iki jis pripažino, kad Aukščiausiasis
Dievas yra žmonių karalystės viešpats ir
ją paskiria valdyti tam, kam jis nori.
22 O tu, jo sūnau, Belšasarai,
nenužeminai savo širdies, nors visa *tai*
žinojai, 23 bet išsikėlei prieš dangaus
Viešpatį. Jo namų indai buvo atnešti
prieš tave, ir tu bei tavo didžiūnai, tavo
žmonos ir sugulovės gėrė iš jų vyną. Tu
gyrei sidabrinius, auksinius, žalvarinius,
geležinius, medinius ir akmeninius
dievus, kurie nieko nemato, negirdi ir
nežino, o Dievo, kuris laiko savo rankoje
tavo gyvybės kvapą ir nuo kurio
priklauso ⌜visas tavo likimas⌝[1], tu
nepagarbinai. 24 Štai kodėl jo buvo
pasiųsta ranka ir šitas įrašas [jos]
parašytas. 25 Toks yra parašytasis
įrašas: **menė**, ⌜**tekėl, perės**⌝[2]. 26 Tokia
yra posakio reikšmė: **Menė**: Dievas
suskaičiavo tavo ⌜karalystės dienas⌝[3] ir ją
atvedė prie galo. 27 **Tekėl**: tu buvai
pasvertas svarstyklėmis ir rastas per
lengvas. 28 **Perės**: tavo karalystė
padalyta ir atiduota Medijai ir Persijai“.
29 Tada Belšasaras įsakė apvilkti
Danielį purpuru, [uždėti] auksinę
grandinę jam ant kaklo ir viešai
paskelbti apie jį, kad jis kaip trečiasis
viešpatausiąs karalystei. 30 Tą pačią
naktį kaldėjų karalius Belšasaras buvo
nužudytas,

6 1 ir medas Darijus perėmė karališką
valdžią, būdamas šešiasdešimt dvejų
metų amžiaus.

Sąmokslas prieš Danielį

2 Darijui atrodė gera paskirti
karalystei šimtą dvidešimt satrapų, kad
jie būtų [paskirstyti] po visą karalystę,
3 o jų viršininkais—tris vyriausius
ministrus, kurių vienas buvo Danielis,
kuriems tie satrapai turėjo būti
atsakingi, kad karalius nebūtų
varginamas. 4 Netrukus tas Danielis
pasižymėjo labiau už kitus ministrus ir
satrapus, nes nepaprasta dvasia buvo
jame, ir karalius manė jį paskirti visos
karalystės valdytoju. 5 Tada ministrai ir
satrapai bandė rasti pagrindą Danieliui
apkaltinti dėl karalystės reikalų, bet
negalėjo rasti jokio pagrindo apkaltinti
ar korupcijos, nes jis buvo ištikimas.
⌜Taigi jokio apsileidimo nė korupcijos
nebuvo rasta jame⌝[4]. 6 Tada tie vyrai
sakė: „Mes nerasime šitame Danielyje
jokio pagrindo jam apkaltinti, nebent jį
rasime jo Dievo įstatyme[5]“. 7 Paskui tie
ministrai ir satrapai sugarmėjo pas
karalių ir taip jam tarė: „Karaliau
Darijau, gyvuok per amžius! 8 Visi
karalystės ministrai, prefektai, satrapai,
valstybės patarėjai ir valdytojai sutarė,
jog karalius turėtų išleisti nutarimą ir
versti vykdyti draudimą, kad kiekvienas,
kuris per trisdešimt dienų ko nors melstų
bet kokį dievą ar žmogų, išskyrus tave,
karaliau, būtų įmestas į liūtų duobę!
9 Dabar, karaliau, išleisk draudimą ir
pasirašyk[6] dokumentą, kuris negali būti
pakeistas, kaip [bet kuris kitas]
nepanaikinamas Medijos ir Persijos
įstatymas“. 10 ⌜Su tuo sutikdamas⌝[7],
karalius pasirašė[8] draudžiamąjį
dokumentą.

1 Arba: visa tavo gyvenimo eiga; lit. visi tavo keliai
2 TheodVJosephus, ... menė, tekėl ūfarsyn
3 Lit. karalystę
4 ~Theod
5 T.y. jo religinėje praktikoje
6 Arba: leisk parašyti
7 Lit. Pagal tai
8 Arba: leido parašyti

11 O kai tik Danielis sužinojo, kad
dokumentas buvo pasirašytas[1], jis parėjo
į savo namus. Savo aukštutiniame
kambaryje jis turėjo atvirus langus,
nukreiptus į Jeruzalę. Tris kartus per
dieną jis atsiklaupęs melsdavosi ir
dėkodavo savo Dievui, kaip ir anksčiau
būdavo daręs.
12 Tada šitie vyrai
sugarmėjo ir rado Danielį besimeldžiantį
ir bemaldaujantį savo Dievo akivaizdoje.
13 Paskui jie priėjo ⸢prie karaliaus ir jam
priminė⸣[2] ⸢karališkąjį draudimą: „Argi⸣[3]
nepasirašei[4] draudimo, kad kiekvienas,
kuris per trisdešimt dienų ko nors melstų
bet kokį dievą ar žmogų, išskyrus tave,
karaliau, būtų įmestas į liūtų duobę?"
Karalius atsakė: „Tas nuosprendis
absoliutus, kaip [bet kuris]
nepanaikinamas Medijos ir Persijos
įstatymas".
14 Tada jie atsiliepdami tarė
karaliui: „Danielis, vienas iš Judo
tremtinių, nepaisė tavęs, karaliau, nė
tavo draudimo, kurį pasirašei[5], bet tris
kartus per dieną kalba savo maldą".
15 Tada karalius, kai jis tai išgirdo,
buvo labai nepatenkintas. Jis ryžosi
išgelbėti Danielį ir iki saulės laidos
stengėsi jį išvaduoti.
16 Tada tie vyrai
sugarmėjo pas karalių ir sakė karaliui:
„Žinok, karaliau, jog yra Medų ir Persų
įstatymas, kad kiekvienas karaliaus
išleistas draudimas ar įsakas yra
nepakeičiamas".
17 Tada, karaliui įsakius, Danielis
buvo atvestas ir įmestas į liūtų duobę.
Karalius prabilęs tarė Danieliui: „Tegul
tavo Dievas, kuriam tu nuolat tarnauji,
išgelbsti tave!"
18 Buvo atristas vienas
akmuo ir užristas ant duobės angos.
Karalius jį užantspaudavo savo žiedu ir
savo didžiūnų žiedais, kad niekas
negalėtų būti pakeista Danieliaus
atžvilgiu.
19 Paskui karalius nuėjo į
savo rūmus ir praleido naktį nevalgęs.
Jis neleido ⸢atnešti sau valgių⸣[6], ir jo
miegas pabėgo nuo jo.

Danielis ištraukiamas iš duobės

20 Paskui karalius auštant
[švintant] atsikėlė ir skubiai nuėjo prie
liūtų angos.
21 Prisiartinęs prie duobės,
jis sušuko Danieliui sielvartingu balsu.
Karalius prabilęs tarė Danieliui:
„Danieli! Gyvojo Dievo tarne! Ar tavo
Dievas, kuriam tu nuolat tarnauji, galėjo
tave išgelbėti nuo liūtų?"
22 Tada
Danielis kalbėjo su karalium: „Karaliau,
gyvuok per amžius!
23 Mano Dievas
atsiuntė savo pasiuntinį ir taip užčiaupė
liūtų nasrus, kad jie nepažeidė manęs,
nes jo akyse buvau rastas nekaltas. Taip
pat tau, karaliau, nenusikaltau".
24 Tada karalius dėl to labai apsidžiaugė
ir įsakė ištraukti Danielį iš duobės. Kai
Danielis buvo ištrauktas iš duobės, jokio
sužeidimo nebuvo rasta jame, nes jis
pasitikėjo savo Dievu.
25 Karaliui
įsakius, buvo atvesti tie vyrai, kurie
buvo įskundę Danielį, ir įmesti į liūtų
duobę—jie patys, jų vaikai ir jų žmonos.
Jie dar nebuvo pasiekę duobės dugno,
kai liūtai juos apgalėjo ir sutriuškino
visus jų kaulus.
26 Paskui karalius Darijus parašė
visoms tautoms, giminėms ir kalboms,
kurios gyveno visoje žemėje: „Tedidėja
jūsų gerovė!
27 Mano išleidžiamas
įsakas, kad visoje mano karališkoje
valdoje žmonės drebėdami bijotų
Danielio Dievo,

nes jis yra gyvas Dievas,
kuris pasilieka per amžius.
Jo karalystė nesunaikinama,
ir jo valdžia begalinė!
28 Jis gelbsti ir išvaduoja,
daro ženklus ir nuostabius darbus
danguje ir žemėje.
Jis išgelbėjo Danielį
iš liūtų galios".

29 Taigi šitam Danieliui sekėsi Darijui ir
persui Kyrui karaliaujant.

Keturių žvėrių vizija

7 Pirmaisiais Babilono karaliaus
Belšaşaro metais Danielis regėjo
sapną, regėjimus, kurie, jam gulint
lovoje, atėjo į galvą. Paskui jis užrašė tą
sapną:[7]

---

1 Arba: parašytas
2 Lit. ir kalbėjo karaliaus akivaizdoje apie
3 GS: „Karaliau, argi
4 Arba: nepaskelbei raštu
5 Arba: paskelbei raštu
6 Arba: atvesti sau sugulovių

7 M + Pasakojimo pradžia; ~Theod. M + Jis

2 [1]„Aš naktį regėjau savo
regėjime, ir štai keturi dangaus vėjai
sukėlė didžiulę jūrą, 3 ir keturi dideli
žvėrys, kiekvienas skirtingas, išlipo iš
jūros. 4 Pirmasis buvo kaip liūtas, bet
turėjo erelio sparnus. Aš stebėjau, iki jo
sparnai buvo nupešti. Jis buvo pakeltas
nuo žemės ir pastatytas ant dviejų kojų
kaip žmogus, ir jam buvo duota žmogaus
širdis. 5 Pasirodė kitas, antras žvėris,
panašus į lokį. Jis buvo vienu šonu
pasikėlęs ir turėjo tris šonkaulius savo
nasruose tarp savo dantų, ir taip jam
buvo sakoma: ‚Kelkis! Ryk daug mėsos!‘
6 Po to aš stebėjau, ir pasirodė kitas
kaip leopardas. Jis turėjo keturis
paukščio sparnus ⌜ant nugaros⌝[2]. Žvėris
turėjo keturias galvas, ir jam buvo duota
valdžia. 7 Po to, man regint nakties
regėjimuose, pasirodė ketvirtas žvėris,
baisus, siaubingas, nepaprastai stiprus ir
dideliais geležiniais dantimis. Jis rijo ir
triuškino, o tai, kas buvo likę, mindė
kojomis. Jis skyrėsi nuo visų žvėrių,
pasirodžiusių pirm jo, ir turėjo dešimt
ragų. 8 Aš stebėjau ragus, ir štai kitas,
mažas ragas išdygo tarp jų, ir trys iš
pirmųjų ragų buvo išrauti, kad jam būtų
vietos. Tame rage pasirodė akys lyg
žmogaus akys ir išdidžiai kalbanti burna.

9 Aš stebėjau,
kaip buvo pastatyti sostai
ir atsisėdo Senaamžis.
Jo drabužiai buvo balti kaip
sniegas,
o jo galvos plaukai—kaip
ėriuko vilna.
Jo sostas—ugnies liepsnos,
šio tekiniai—pliskanti
ugnis.
10 Ugnies srovė liejosi
ir tekėjo nuo jo.
Tūkstančių tūkstančiai jam
tarnavo,
ir miriadų miriadai
stovėjo[3] jo akivaizdoje.
Teismas atsisėdo,
ir knygos buvo atskleistos.

11 Tadą, ⌜nuo to laiko, kai pasigirdo
išdidūs žodžiai⌝[4], kuriuos ragas kalbėjo,
aš stebėjau, iki žvėris buvo užmuštas ir
jo kūnas sunaikintas—atiduotas ugniai
sudeginti. 12 Taip pat iš likusių žvėrių
buvo atimta jų valdžia, bet jiems buvo
prailgintas gyvenimas iki paskirto laiko
ir meto. 13 Man stebint nakties
regėjimuose, ⌜

pasirodė su dangaus debesimis
beateinąs tarsi žmogus[5].
Jis priėjo prie Senaamžio
ir jam buvo pristatytas.
14 Jam buvo duota valdžia,
garbė ir karalystė,
kad visos tautos, giminės ir
kalbos
jam tarnautų.
Jo valdžia—amžina,
nepraeinanti valdžia,
ir jo karalystė—
nesunaikinama!

3 Apr 13, 1; 17, 8 **4–6** Apr 13, 2 **7** Apr 12, 3; 13, 1
8 Apr 13, 5–6 **9** Apr 20, 4 **9** Apr 1, 14 **10** Apr 5, 11;
20, 12 **13** Mt 24, 30; 26, 64; Mk 13, 26; 14, 62; Lk 21,
27; Apr 1, 7. 13; 14, 14 **14** Apr 11, 15

Danielio regėjimų aiškinimas

15 Mano, Danielio, dvasia sielojosi
⌜dėl to⌝[6], ir man galvon atėję regėjimai
gąsdino mane. 16 Aš priėjau prie vieno
iš ten stovinčių jo pasiklausti apie
tikrąją viso to reikšmę. Jis man sakė
išaiškinsiąs tuos dalykus: 17 ‚Šitie dideli
žvėrys, kurių buvo keturi, [reiškia]:
⌜keturi karaliai⌝[7] pakils iš žemės,
18 tačiau karalystę gaus Aukščiausiojo
šventieji, ir jie valdys karalystę per
amžius, per amžių amžius‘. 19 Paskui aš
norėjau sužinoti tikrąją reikšmę
ketvirtojo žvėries, kuris skyrėsi nuo jų
visų, buvo nepaprastai baisus,
geležiniais dantimis ir žalvariniais

---

pasakojo; ~ GTheod
1 M + Danielis prabilo ir tarė; ~ GSTheodV
2 Q; K: šonuose
3 kaip patarnautojai
4 Lit. nuo garso išdidžių žodžių; arba: dėl išdidžių žodžių
5 Lit. žmogaus sūnus
6 G; M: jos makštyje (t.y. kūne)
7 GV: keturios karalystės

nagais, ryjantis, triuškinantis ir
mindantis kojomis, kas buvo likę, 20 ir
[reikšmę] dešimties ragų, esančių ant jo
galvos, ir kito [rago], kuris išdygo ir
kuriam užleisti vietos iškrito trys [ragai].
Tas ragas turėjo akis bei išdidžiai
kalbančią burną ir atrodė didesnis už
kitus. 21 Aš stebėjau tą ragą kariaujant
su šventaisiais ir juos nugalint, 22 iki
atėjo Senaamžis ir nuosprendis buvo
padarytas Aukščiausiojo šventųjų labui,
iki atėjo paskirtas laikas šventiesiems
gauti karališką valdžią.

23 Jis taip tarė: ‚Ketvirtasis žvėris:
žemėje bus ketvirta
karalystė,
kuri skirsis nuo visų karalysčių.
Ji surys visą žemę,
ją sumindžios ir sutriuškins.
24 O dešimt ragų:
iš tos karalystės
kils dešimt karalių,
ir kitas iškils po jų.
Jis skirsis nuo ankstesniųjų
ir nuvers tris karalius.
25 Jis kalbės žodžius prieš
Aukščiausiąjį,
prispaus Aukščiausiojo
šventuosius
ir užsimanys pakeisti
šventes ir įstatymą.
Ir jie bus atiduoti į jo rankas
laikui, dviem laikams ir
pusei laiko.
26 Tada teismas sės [teisti],
ir bus atimta jo valdžia,
kad ji būtų visiškai ir
galutinai sunaikinta.
27 O karalysčių karališka valdžia,
viešpatavimas, galybė ir
didybė po visu dangumi
bus atiduota Aukščiausiojo
šventųjų tautai.
Jos karalystė bus amžina
karalystė,
ir visos galybės jai tarnaus
ir jos klausys‘.

28 Čia baigiasi pasakojimas.
Mane, Danielį, labai nugąsdino mano
mintys, ir mano veidas persimainė, bet tą
dalyką palaikiau savo širdyje“.

18 Apr 22, 5 21 Apr 13, 7 22 Apr 20, 4 24 Apr 17, 12 25 Apr 12, 14; 13, 5–6 27 Apr 20, 4 27 Apr 22, 5

Avino ir ožio vizija

8 Trečiaisiais karaliaus Belšasaro
karaliavimo metais man, Danieliui,
pasirodė regėjimas po ano, kuris man
anksčiau buvo pasirodęs. 2 Mačiau
regėjime—matydamas aš atsiradau
Šušane, tvirtovėje, esančioje Elamo
provincijoje—mačiau regėjime save
esant prie Ulajo vartų.

3 Tada pakėliau akis ir žiūrėjau,
ir štai vienas avinas stovėjo priešais
vartus. Jis turėjo du ragus. Abu ragai
buvo ilgi, bet vienas buvo ilgesnis už
kitą, nors ilgesnysis buvo vėliau išaugęs.
4 Mačiau aviną badant ragais į vakarus,
žiemius ir pietus. Joks gyvulys negalėjo
atsilaikyti prieš jį, ir nebuvo nė vieno,
kuris būtų galėjęs išgelbėti iš jo galios.
Taigi jis elgėsi, kaip jam patiko, ir
pasidarė didelis. 5 Man besidėmint,
pasirodė ožys, ateinantis iš vakarų per
visą žemę, nepaliesdamas žemės. Ožys
turėjo įstabų ragą tarpuakyje. 6 Jis
pasiekė dviragį aviną, kurį mačiau
stovint priešais vartus, ir jį puolė
smarkiai įnirtęs. 7 Mačiau, kaip jis
pripuolė prie avino ir, įnirtęs ant jo,
trenkėsi į aviną ir nulaužė jo abu ragus,
o avinas neturėjo jėgos atsilaikyti prieš
jį. Ožys[1] jį parmušė žemėn ir sutrypė, ir
nebuvo nė vieno, kuris būtų galėjęs
išgelbėti aviną iš jo galios. 8 Ožys
išaugo labai didelis. O kai jis pasidarė
galingas, nulūžo didysis ragas ir jo
vietoje išdygo keturi įstabūs [ragai],
nukreipti į keturis dangaus vėjus. 9 Iš
jų vieno išdygo ‚kitas mažas‘[2] ragas ir
labai išaugo pietų, rytų ir gražiosios
šalies link. 10 Jis išaugo iki dangaus
kariuomenės, numetė žemėn kai kuriuos
iš kariuomenės ir žvaigždžių ir juos
sumindžiojo. 11 Jis išaugo [net] iki
kariuomenės kunigaikščio. Iš jo buvo
atimta nuolatinė auka, ir buvo palikta[3]
jo šventyklos vieta. 12 Maištingu
veiksmu kariuomenė buvo [jam] atiduota
drauge su nuolatine auka[4]. Tiesa buvo
numesta žemėn, ir jis[5] sėkmingai veikė.

---

1 Lit. Jis
2 Rk.; GTheod: vienas stiprus
3 Lit. numesta
4 Hbr. sakinio reikšmė neaiški.
5 T.y. ragas

13 Tada nugirdau vieną šventąjį
kalbant, o kitas šventasis paklausė
nežinomąjį kalbantįjį: „Iki kol truks ⌜to
regėjimo įvykiai⌝[1]: pašalinta nuolatinė
auka, siaubiantis maištas, tiek
šventyklos, tiek kariuomenės atidavimas
sutrypti?“ 14 Šis jam[2] atsakė: „Iki
praeis du tūkstančiai trys šimtai vakarų
ir rytų. Tada šventykla bus apvalyta“.

10 Apr 12, 4

Gabrielis išaiškina Danielio regėjimą

15 Kai aš, Danielis, mačiau tą
regėjimą ir stengiaus jį suprasti,
pasirodė stovįs prieš mane tarsi vyro
pavidalas. 16 Išgirdau ⌜tarp Ulajo
[vartų]⌝[3] žmogaus balsą, šaukiantį:
„Gabrieli, išaiškink šitam tą regėjimą!“
17 Jis priėjo prie vietos, kur stovėjau.
Jam priėjus, išsigandau ir parpuoliau
kniūpsčias. Jis man tarė: „Suprask,
žmogau, kad tas regėjimas nurodo
pabaigos laiką!“ 18 Jam kalbant su
manim, aš gulėjau be nuovokos veidu į
žemę, bet jis mane palietė ir pastatė į
vietą, kur stovėjau. 19 Jis tarė:
„Klausykis![4] Tau pasakysiu, kas įvyks
rūstybės paskutiniu laiku, nes ⌜regėjimas
nurodo pabaigos laiką⌝[5]. 20 Dviragis
avinas, kurį matei, tai Medijos ir
Persijos karaliai. 21 Ožys,
gauruočius,—Graikijos karalius.
Didysis ragas, kyšojęs jo tarpuakyje, tai
pirmasis karalius. 22 O nulūžęs [ragas]
ir tai, kad keturi iškilo į jo vietą,
[reiškia, kad] keturios karalystės kils iš
jo[6] tautos, bet ne su jo jėga.

23 Jų karaliavimui baigiantis,
kai maištininkai[7] pripildys
savo saiką,
iškils įžūlus karalius
ir gerai mokąs intriguoti[8].
24 Galinga bus jo jėga[9].
Jis ⌜pridarys baisių
niokojimų⌝[10],
ir jam seksis, ką jis darys.
Jis sunaikins galingus,
⌜prieš šventuosius
25 nukreips savo užmačias⌝[11]
ir sėkmingai naudos klastą
savo galia.
Savo širdyje jis pasipūs
ir be skrupulo sunaikins
daugelį.
Jis pasikels net prieš
kunigaikščių
Kunigaikštį,
bet bus sutriuškintas ne
žmonių rankomis.
26 Apreiškimas, pasakytas
apie vakarus ir rytus, yra
tiesa.
O tu laikyk paslaptyje tą
regėjimą,
nes jis nurodo ⌜tolimą
ateitį⌝[12]“.

27 Tada aš, Danielis, ⌜pasijutau
nusilpęs ir⌝[13] sirgau kelias dienas, paskui
atsikėliau ir ėjau tarnybą karaliui.
Tačiau buvau labai nustebęs dėl to
regėjimo ir negalėjau jo suprasti.

16 Lk 1, 19. 26

9 Pirmaisiais metais Achašvērošo
sūnaus Darijaus, kilusio iš medų,
tapusio kaldėjų karalystės karalium—
2 pirmaisiais jo karaliavimo metais aš,
Danielis, pastebėjau raštuose skaičių
metų, kurie, pagal VIEŠPATIES žodį,
duotą pranašui Jeremijui, turėjo sukakti
Jeruzalės griuvėsiams: septyniasdešimt
metų. 3 Tad atkreipiau savo veidą į
Viešpatį Dievą prašyti malda ir
maldavimais su pasninku, ašutine ir
pelenais. 4 Meldžiaus VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, ir išpažinau: „O Viešpatie,
didis ir nuogąstingas Dieve, kuris
ištikimai laikosi sandoros su tais, kurie
jį myli ir sergi jo įsakymus! 5 Mes
nusidėjome, nedorai elgėmės,
nusikaltome, maištavome ir nukrypome
nuo tavo įsakymų bei potvarkių. 6 Mes
neklausėme tavo tarnų pranašų, kurie

1 Lit. tas regėjimas
2 GTheod S; M: man
3 Theod: tarpuvartyje
4 Lit. Štai
5 Theod; M: nustatytu laiku ateis galas
6 GTheod V; M: vienos
7 GTheod: jų nuodėmės; VS: nedorybės
8 T.y. daryti pinkles, dviveidžiauti, apgauti
9 M + dtgr. iš 22b: bet ne su jo jėga
10 Arba rk: sumanys nuostabių dalykų
11 Rk. pgl. G
12 Lit. daugelį dienų [nuo dabar]
13 ~ G

kalbėjo tavo vardu mūsų karaliams,
mūsų kunigaikščiams, mūsų tėvams ir
visai šalies tautai. 7 Tavo, Viešpatie,
yra teisybė, o mūsų, kaip šiandien
matyti, ⌜paraudęs iš gėdos veidas⌝[1]—Judo
vyrų, Jeruzalės gyventojų ir visų
izraelių, gyvenančių arti ir toli, visose
šalyse, po kurias tu juos išsklaidei dėl jų
neištikimybės, kuria jie tau nusidėjo.
8 VIEŠPATIE, mums priklauso paraudęs
iš gėdos veidas—mūsų karaliams, mūsų
kunigaikščiams ir mūsų tėvams, kurie
tau nusidėjo. 9 Viešpačiui, mūsų Dievui,
priklauso gailestingumas ir atleidimas.
Kadangi maištavome prieš tave 10 ir
neklausėme VIEŠPATIES, savo Dievo,
paliepimo elgtis pagal jo nurodymus,
kuriuos jis buvo mums pateikęs per savo
tarnus pranašus, 11 ir visas Izraelis
peržengė tavo įstatymą ir atsimetė,
neklausydamas tavo paliepimo,—
pasipylė ant mūsų ⌜su priesaika duotas
prakeikimas⌝[2], užrašytas Dievo tarno
Mozės įstatyme, nes jam[3] nusidėjome.
12 Taigi jis įvykdė savo grasinimą, kurį
buvo ištaręs prieš mus ir mūsų valdovus,
mus valdžiusius, užleisdamas ant mūsų
tokią didelę nelaimę, kad po visu
dangumi nėra atsitikę taip, kaip atsitiko
Jeruzalei. 13 Kaip parašyta Mozės
įstatyme, visa šita nelaimė užėjo ant
mūsų. Bet mes nemaldavome
VIEŠPATIES, savo Dievo, malonės,
gręždamiesi nuo savo nedorybių ir
kreipdami dėmesį į tavo tiesą[4]. 14 Taigi
VIEŠPATS budėjo prie nelaimės ir ją
užleido ant mūsų, nes VIEŠPATS, mūsų
Dievas, yra teisus visuose savo darbuose,
kuriuos jis darė, bet mes neklausėme jo
balso.
15 Taigi dabar, Viešpatie, mūsų
Dieve, kuris galinga ranka išvedei savo
tautą iš Egipto šalies ir pasidarei vardą,
kokį šiandien turi, mes nusidėjome,
nusikaltome! 16 Viešpatie,
atsižvelgdamas į visus savo teisius
darbus, leisk nusigręžti savo nirtingai
rūstybei nuo tavo miesto Jeruzalės, tavo
šventojo kalno, nes dėl mūsų nuodėmių
ir mūsų protėvių nedorybių Jeruzalė ir
tavo tauta tapo panieka visiems mūsų
kaimynams. 17 Taigi dabar, mūsų Dieve,
klausykis savo tarno maldos bei jo
maldavimų ir ⌜maloniai pažvelk į⌝[5] savo
nusiaubtą šventovę ⌜dėl savęs,
Viešpatie⌝[6]! 18 Mano Dieve, palenk savo
ausį ir klausykis! Atmerk savo akis ir
pamatyk mūsų nusiaubtas vietoves ir
miestą, pavadintą tavo vardu, nes
remdamiesi ne savo teisiais darbais mes
dedame savo maldavimus prieš tave, bet
tavo dideliu gailestingumu.
19 Viešpatie, klausykis! Viešpatie,
atleisk! Viešpatie, atkreipk dėmesį ir
veik! Negaišk dėl savęs, mano Dieve, nes
tavo miestas ir tavo tauta pavadinti tavo
vardu!“
20 Man dar bekalbant maldą ir
beišpažįstant savo nuodėmę bei mano
tautos Izraelio nuodėmę, ir bepateikiant
savo maldavimą VIEŠPAČIUI, mano
Dievui, už mano Dievo šventąjį kalną,—
21 man dar bekalbant maldą, vyras
Gabrielis, kurį anksčiau buvau matęs
regėjime, priartėjo prie manęs
skrisdamas vakarinės aukos metu.
22 Jis atėjo[7] ir, kalbėdamas su manim,
tarė: „Danieli, dabar aš išėjau[8] tau duoti
aiškų supratimą. 23 Tavo maldavimų
pradžioje išėjo žodis, ir aš atėjau jį
pranešti, nes tu esi mylimas vyras[9].
Taigi įsidėmėk tą žodį ir suprask
regėjimą!

24 Septyniasdešimt savaičių[10]
skirta
tavo tautai ir tavo
šventajam miestui
baigti maištavimą,
pildyti nuodėmės saiką,
išpirkti kaltę,
įvesti amžiną teisumą,
užantspauduoti ⌜pranašo
regėjimą⌝[11]

---

1 Lit. veido gėda
2 Lit. prakeikimas ir priesaika
3 T.y. VIEŠPAČIUI
4 T.y. į tai, kad tu esi ištikimas savo grasinimui užleisti nelaimę
5 Lit. leisk savo veidui šviesti
6 Theod; M: dėl Viešpaties
7 GS; M: pamokė
8 nuo Dievo
9 STheodV, plg. 10, 11. 19; ~ M
10 T.y. metinių savaičių = 490 metų
11 Lit. regėjimą ir pranašą

ir patepti švenčiausiąją
[vietą].
25 Taigi žinok ir suprask:
nuo tada, kai išėjo žodis
atkurti ir statyti Jeruzalę,
iki pateptojo kunigaikščio
praeis septynios savaitės,
ir per šešiasdešimt dvi savaites
ji bus atstatyta
su aikštėmis ir apgintiės
grioviu.
O laikams spaudžiant[1],
26 po šešiasdešimt dviejų savaičių,
bus išstumtas[2] pateptasis, ir
niekas jam [nepadės].
Miestą ir šventyklą
nuniokos ateisiančio
valdovo kariuomenė.
Tada ateis jo galas su ⌜dideliu
perversmu⌝[3],
ir iki nulemto karo
pabaigos
bus nusiaubimų.
27 Jis sudarys tvirtą sąjungą su
daugeliu
vienai savaitei,
o per pusę savaitės
sustabdys pjaunamąją ir
javienių auką.
Siaubianti biaurybė bus ⌜jų
vietoje⌝[4],
iki iš anksto nulemtas galas
bus išlietas ant
siaubėjo".

2 Jer 25, 11; 29, 10 21 Lk 1, 19. 26 27 Dan 11, 31; 12, 11; Mt 24, 15; Mk 13, 14

BAIGIAMASIS APREIŠKIMAS (10, 1—12, 13)

Regėjimas prie upės

10 Trečiaisiais Persijos karaliaus
Kyro metais žodis buvo apreikštas
Danieliui, kuris buvo vadinamas
Beltešaşaru. Žodis buvo patikimas, ir jis
buvo apie didelį karą. Jis atkreipė
dėmesį į tą žodį, ir jam buvo duota jį
suprasti per regėjimą.
2 Tomis dienomis aš, Danielis,
gedėjau tris savaitės. 3 Nevalgiau
skanių valgių. Mėsa ir vynas neįėjo į
mano burną, ir nepasitepiau, iki suėjo
trys savaitės. 4 O pirmojo mėnesio
dvidešimt ketvirtąją dieną, buvodamas
ant didžiosios upės—Tigrio—kranto,
5 pakėliau akis ir žiūrėjau, ir ten
pasirodė vienas vyras, apsivilkęs
drobiniais ir apsijuosęs strėnas grynu
auksu. 6 Jo kūnas buvo lyg topazas, jo
veidas—tarsi blyksintis žaibas, jo akys—
it liepsnojantys deglai, jo rankos ir
kojos—lyg nušveistas, blizgantis žalvaris
ir jo žodžių garsas—kaip didelės minios
ūžmas. 7 Aš, Danielis, vienas mačiau tą
regėjimą, o vyrai, esantys su manim,
nematė to regėjimo. Tačiau didelė baimė
juos apėmė, ir jie bėgo slėptis. 8 Taigi aš
pasilikau vienas. Man matant šitą didį
regėjimą, manyje nebeliko jėgos. Mano
veidas mirtinai išbalo, ir nebeturėjau
jėgos. 9 Tada išgirdau jo žodžių garsą.
Kai išgirdau jo žodžių garsą, puoliau be
nuovokos veidu į žemę. 10 Bet staiga[5]
ranka palietė mane ir purtydama mane
pakėlė ant kelių ir rankų. 11 Jis man
tarė: „Danieli, mylimasis! Įsidėmėk
žodžius, kuriuos aš tau kalbėsiu, ir
atsistok savo vietoje, nes dabar esu
atsiųstas pas tave!" Kai jis man pasakė
tą žodį, aš atsistojau ⌞drebėdamas.
12 Tada jis man tarė: „Nebijok, Danieli,
nes nuo pirmosios dienos, kai pasiryžai
suprasti nusižemindamas prieš savo
Dievą, tavo žodžiai buvo išgirsti! Ir aš
atėjau dėl tavo žodžių. 13 Persijos
karalystės kunigaikštis man priešinosi
dvidešimt vieną dieną, bet štai Mykolas,
vienas iš vyriausiųjų kunigaikščių, atėjo
man į pagalbą, ⌜ir jį ten vieną palikau⌝[6]
prie Persijos karalystės[7] kunigaikščio[8].
14 Ir atėjau tau paaiškinti, kas atsitiks
tavo tautai laikmečio pabaigoje, nes yra
papildomas regėjimas apie tą laikmetį".
15 Jam taip[9] kalbant su manim, aš
nuleidau savo veidą į žemę ir likau be

1 GS: pasibaigus
2 Lit. atkirstas. Tai gali reikšti: pašalintas iš kunigystės pareigų ar nužudytas.
3 Lit .potvyniu
4 Rk.; M: ant sparno
5 Lit. štai
6 GTheod; M: kai aš buvau ten vienas pasilikęs
7 6QDan 2 Mss Theod; M: karalių
8 GTheod S; ~ M
9 Lit. tokiais žodžiais

žado. 16 Tuoj[1] ⌜vienas, panašus į
žmogų⌝[2], palietė mano lūpas. Tada
atvėriau burną ir kalbėjau. Sakiau
stovinčiam prieš mane: „Mano valdove!
[Tau] pasirodžius, mane taip suėmė
skausmai, jog man nebeliko jėgų.
17 Kaip galėtų toks mano valdovo
tarnas kalbėti su tokiu, kaip mano
valdovas? Juk dabar manyje nebėra jėgų
ir jokio kvapo nėra likę manyje“.
18 Tada mane vėl palietė tas, kuris
atrodė kaip žmogus, ir sustiprino mane.
19 Ir jis tarė: „Nebijok, mylimasis!
Ramybė tau! Būk stiprus, būk stiprus!“
Jam bekalbant su manim, pasijutau
sustiprėjęs ir sakiau: „Tegul kalba mano
valdovas, nes tu mane sustiprinai!“
20 Jis tarė: „Ar žinai, kodėl atėjau pas
tave? O dabar turiu grįžti kovoti su
Persijos kunigaikščiu, ir kai nueisiu,
pasirodys ateinąs Graikijos kunigaikštis.
21 Tačiau tau paskelbsiu, kas įrašyta
patikimoje knygoje. Nė vienas ryžtingai
nesilaikė su manim prieš šituos, išskyrus
Mykolą, jūsų kunigaikštį.
11 1O aš pirmaisiais medo Darijaus
metais stojau remti ir ginti jį.
2 Dabar tau paskelbsiu tiesą.

5–6 Apr 1, 13–15; 2, 18; 19, 12 18, 21 Apr 12, 7

Pietų ir Žiemių karaliai

Štai dar trys karaliai iškils
Persijoje, o ketvirtasis įsigys didesnių
turtų, negu jie visi. Įsigalėjęs savo
turtais, jis sukels visus prieš Graikijos
karalystę. 3 Paskui iškils karalius
karžygys ir valdys dideles valdas, ir jis
elgsis, kaip jam patiks. 4 Tačiau, vos tik
jam iškilus, jo karalystė subyrės ir bus
padalyta keturių dangaus vėjų
kryptimis. Ji nepriklausys jo
palikuonims ir nebus tokia sritis, kokią
jis pats valdė, nes jo karalystė bus
išrauta ir atiteks kitiems, o ne šitiems[3].
5 Tada Pietų karalius pasidarys
galingas, bet vienas iš jo kunigaikščių
pasidarys galingesnis už jį ir valdys
valdas, didesnes už jo. 6 Keliems
metams praslinkus, jie sudarys sąjungą,
ir Pietų karaliaus duktė atvyks pas
Žiemių karalių santarvei sudaryti. Bet ji
neišlaikys galios[4], ir jo palikuonis
neišsilaikys. Su laiku ji bus atiduota
[mirčiai]—ji pati, jos palydovai, jos
vaikas[5] ir jos vyras. 7 Paskui iškils ⌜iš
jos šaknų atžala⌝[6] ⌜jo vietoje⌝[7]. Jis užpuls
kariuomenę[8], įsiverš į Žiemių karaliaus
tvirtovę ir pasielgs su jais kaip
nugalėtojas. 8 Taip pat jų dievus su jų
nulietais atvaizdais, su jų brangiais
sidabriniais ir auksiniais indais jis
pargabens kaip grobį į Egiptą. Nors
keletą metų jis laikysis atokiai nuo
Žiemių karaliaus, 9 pastarasis įsiverš į
Pietų karaliaus karalystę, bet[9] turės
sugrįžti į savo kraštą.
10 Jo sūnus[10] ruošis į karą ir
sutelks daugybę gausių karinių pajėgų.
Jis vis žygiuos pirmyn, pereis [per šalį]
lyg potvynis ir vėl įsitrauks į kovas iki
pat jo[11] tvirtovės. 11 Tada Pietų
karalius įnirtęs išžygiuos ir kariaus su
juo—Žiemių karalium. Nors šis sutelks
didelę [kareivių] daugybę, ta daugybė
bus atiduota į jo[12] rankas. 12 Tą
daugybę nuvedus [nelaisvėn],
pasididžiuos jo širdis. Nors jis išklos
dešimtis tūkstančių, nebus pergalingas.
13 Žiemių karalius vėl sutelks daugybę,
didesnę už pirmąją, ir po kelių metų
tikrai atžygiuos su didele kariuomene ir
daugybe gurguolių. 14 Tais laikais
daugelis sukils prieš Pietų karalių, ir
tavo tautos smurtininkai kelsis įvykdyti
regėjimą, bet jie suklups. 15 Paskui
atžygiuos Žiemių karalius, supils apgulos
pylimą ir paims sutvirtintą miestą. O
Pietų pajėgos neatsilaikys, net jo
rinktiniai būriai neįstengs pasipriešinti.
16 Jo užpuolikas elgsis, kaip jam patiks,
nes nė vienas negalės jam pasipriešinti.
Jis apsistos puikiojoje šalyje, ir ⌜ji visa⌝[13]

1 Lit. Ir štai
2 G: kažkas lyg žmogaus ranka
3 T.y. jo įpėdiniams
4 M + dtgr.: rankos
5 Rk., plg. TheodSym.; M: tėvas
6 Rk., plg. G; MTheod: iš jos šaknų atžalos
7 G(t.y. Pietų karaliaus, jos tėvo); M: jo vieta
8 T.y. Žiemių karaliaus kariuomenę
9 nieko nepešęs
10 KG; QTheod V: sūnūs
11 T.y. Pietų karaliaus
12 T.y. Pietų karaliaus
13 Rk., plg .GSTheodV; M: visiškas sunaikinimas

bus jo rankose. 17 Ir jis sumanys
užvaldyti jo[1] visą karalystę. Norėdamas
ją sunaikinti, jis padarys su juo sutartį ir
išleis už jo savo dukterį. Bet tai
nepavyks ir neįvyks[2]. 18 Tada jis
atkreips savo dėmesį į jūros šalis[3] ir
nukariaus [jų] daugelį. Bet vienas
karvedys padarys galą jo ⌜[kovos]
iššūkiui⌝[4], ir šis negalės jam sugrąžinti
savo iššūkio. 19 Tada jis atkreips savo
dėmesį į savo šalies tvirtoves, suklups,
kris ir nebus atrastas.
20 Jo vietoje iškils tas, kuris leis
mokesčių rinkėjui traukti per karalystės
gražybę[5]. Bet po trumpo laiko jis bus
sutriuškintas, tačiau ne viešai[6] ir ne
kovoje.

Karalius išdidėlis ir jo galas

21 Paskui jo vietoje iškils
paniekintas [vyras], kuriam nebuvo
suteikta karališka garbė. Jis įsigaus
nejučiomis ir pasiglemš karališką
valdžią. 22 Ginkluotos pajėgos bus tarsi
potvynio nešte nuneštos iš jo akivaizdos
ir sutriuškintos, taip pat [bus nugalėtas]
ir sandoros kunigaikštis. 23 Sudarius
sąjungą su juo, jis elgsis klastingai ir
įsigalės su maža grupe. 24 Nejučiomis
jis įsibraus į turtingiausias provincijos
sritis ir darys, ko nedarė nei jo tėvai, nei
jo tėvų tėvai. Jis išdalins ⌜savo
šalininkams⌝[7] grobį, karo laimikį ir
turtus. Jis išgalvos sumanymų prieš
tvirtoves—iki tam tikro laiko.
25 Jis sužadins savo jėgas ir drąsą
su didele kariuomene [žygiuoti] prieš
Pietų karalių, o Pietų karalius pasiruoš
karui su labai didele ir galinga
kariuomene. Bet jis neatsilaikys, nes
prieš jį bus daroma sąmokslų: 26 tie,
kurie valgo prie jo valgių stalo, jį
pražudys. Jo kariuomenė bus lyg
potvynio nunešta, ir kris daug užmuštų.
27 Abu karaliai, nusistatę daryti pikta,
prie vieno stalo kalbės melą, bet
nesėkmingai, nes paskirtas laikas dar
turi baigiamąjį tarpsnį. 28 Jis[8] sugrįš į
savo šalį su gausiais turtais. Nusistatęs
prieš šventą sandorą, jis imsis priemonių
[prieš ją] ir sugrįš į savo šalį.
29 Paskirtu laiku jis vėl įsiverš į
pietus, bet antrąjį kartą nebus taip, kaip
pirmąjį. 30 Kitiečių[9] laivai atplauks
prieš jį, tad jis neteks drąsos ir
atsitrauks. Jis bus įnirtęs ant šventosios
sandoros ir imsis priemonių [prieš ją].
Grįždamas jis palankiai atsižvelgs į tuos,
kurie paliko šventąją sandorą. 31 Jo
pasiųstos karinės pajėgos užims ir suteps
šventovę, pašalins kasdieninę auką ir
pastatys siaubiančią bjaurybę.
32 Nusikaltusius sandorai jis
pataikūniškais žodžiais nuves į
atsimetimą, bet žmonės, pažįstantys savo
Dievą, ⌜stipriai [jam]⌝ priešinsis⌝[10].
33 Tautos išmintingieji apšvies
dauguomenę, nors kurį laiką jie kris nuo
kalavijo ir liepsnos, bus imami nelaisvėn
ir apiplėšiami. 34 Krisdami jie susilauks
mažai pagalbos, nors daugelis
nenuoširdžiai šliesis prie jų. 35 Kai
kurie iš išmintingųjų kris, kad tarp jų jie
būtų nuskaistinti, apvalyti ir išbaltinti,
iki pabaigos laiko, nes jis dar turi ateiti
paskirtu metu.
36 Karalius elgsis, kaip jam patiks.
Jis aukštinsis, laikys save didesniu už
bet kokį dievą ir išdidžiai kalbės prieš
dievų Dievą. Jam seksis, iki pasibaigs
rūstybė, nes turi būti įvykdyta, kas
nuspręsta. 37 Jis negerbs savo protėvių
dievų, nei moterų mylimo [dievo]. Jokio
dievo jis negerbs, nes laikys save
didesniu už visus. 38 Jo[11] vietoje jis
garbins tvirtovių dievą. Dievą, kurio
nežinojo jo tėvai, jis garbins auksu ir
sidabru, brangiais akmenimis ir
vertingomis dovanomis. 39 Jis įves į
stipriausias tvirtoves ⌜svetimo dievo
įgulas⌝[12]. Tiems, kurie jį pripažins,

---

1 T.y. Pietų karaliaus
2 G; M + dtgr.: jam
3 T.y. Vakarinės Mažosios Azijos pajūrius ir prie jos esančias salas
4 Lit. įžeidimui; arba: įžūlumui
5 T.y. Palestiną
6 Arba: iš pykčio
7 Lit. jiems
8 T.y. Žiemių karalius
9 T.y. romėnų
10 Lit parodys stiprybę ir veiks
11 T.y. jo protėvių arba bet kokio kito dievo
12 Rk.; M: su svetimu dievu

jis suteiks daug garbės, padarys
valdovais daugeliui ir išdalys žemę kaip
atpildą. 40 Baigiamojo tarpsnio metu
susigrums su juo Pietų karalius. Žiemių
karalius puls jį kaip viesulas su kovos
vežimais, raiteliais ir daugybe laivų. Jis
įsiverš į šalis ir pereis [per jas] lyg
potvynis. 41 Jis įsibraus į gražiąją šalį,
ir dešimtys tūkstančių kris, tik šitie
išsigelbės iš jo rankos: Edomas, Moabas
ir Amoniečių vadai. 42 Jis išplės savo
galią į [kitas] šalis, ir Egipto šalis
neišsigelbės. 43 Jis užvaldys Egipto
aukso ir sidabro lobius ir visas jo
brangenybes. Libiai ir kušiečiai jam
pasiduos. 44 Bet gandai iš rytų ir
šiaurės jį išgąsdins, ir jis išžygiuos labai
supykęs, norėdamas pražudyti ir visiškai
sunaikinti daugelį. 45 Jis pastatys savo
palapines tarp jūros ir gražaus šventojo
kalno. Tada jis gaus galą, ir niekas jam
nepadės".

31 Dan 9, 27; 12, 11; Mt 24, 15; Mk 13, 14 36 2 Tes 2, 3–4 36 Apr 13, 5–6

12 „Tuo metu pasirodys
Mykolas, didysis
kunigaikštis,
kuris užstoja tavo tautiečius.
Bus toks sielvarto laikas,
kokio nėra buvę
nuo tautos įsikūrimo iki to
meto.
Tačiau tuo metu tavo tauta bus
išgelbėta:
kiekvienas, kuris bus rastas
įrašytas knygoje.
2 Daugelis miegančių
dulkėtoje žemėje pabus:
vieni amžinam gyvenimui,
kiti gėdai, amžinam
baisėjimuisi.
3 O išmintingieji spindės taip,
kaip spindi dangaus
skliautas,
ir tie, kurie pamokė daugelį
teisiai elgtis,—
kaip žvaigždės per amžių
amžius.
4 O tu, Danieli, laikyk tuos žodžius
paslaptyje ir užantspauduok knygą iki
pabaigos laiko. Daugelis atsimes[1], ir
nedorybė[2] padidės".

1 Apr 12, 7 1 Mt 24, 21; Mk 13, 19; Apr 7, 14; 12, 7 2 Mt 25, 46; Jn 5, 29 4 Apr 22, 10

Laikmečio pabaiga

5 Aš, Danielis, žiūrėjau, ir štai
pasirodė kiti du, vienas ant šito upės
kranto, o kitas ant ano upės kranto.
6 Vienas [iš jų] sakė drobiniais
vilkinčiam vyrui, stovinčiam aukščiau
prie upės vandens: „Kiek dar laiko iki tų
baisių įvykių galo?" 7 Drobiniais
vilkintis vyras, stovintis aukščiau prie
upės vandens, pakėlė savo dešinę ir kairę
į dangų. Aš išgirdau jį prisiekiant
Amžinai Gyvenančiuoju: „Vienas laikas,
du laikai ir pusė laiko, ir visa tai bus
užbaigta, kai pasibaigs šventosios tautos
⌜triuškintojo galia⌝[3]". 8 Nors aš tai
girdėjau, nesupratau. Tad paklausiau:
„Mano viešpatie, kokia bus tų įvykių
baigtis?" 9 Jis atsakė: „Eik savo keliu,
Danieli, nes tie žodžiai bus laikomi
paslaptyje ir užantspauduoti iki
pabaigos laiko. 10 Daugelis pasirodys
apvalyti, išbaltinti ir nuskaistinti, o
nedorėliai [ir toliau] nedorai elgsis. Nė
vienas nedorėlis to nesupras, tačiau
išmintingieji supras. 11 Nuo to laiko,
kai kasdieninė auka bus pašalinta, kad
būtų pastatyta siaubianti bjaurybė, bus
tūkstantis du šimtai devyniasdešimt
dienų. 12 Laimingas, kas laukia ir
išlaukia tūkstantį tris šimtus trisdešimt
penkias dienas. 13 O tu eik savo keliu[4]
ir atsilsėk. Tu kelsies atsiimti savo
dalios dienų pabaigoje".

7 Apr 10, 5 7 Apr 12, 14 10 Apr 22, 11 11 Dan 9, 27; 11, 31; Mt 24, 15; Mk 13, 14

1 Rk.; M: šen ir ten lakstys
2 Rk.; M: žinojimas
3 Rk.; M: galios triuškinimas
4 M + iki galo; ~ G

HOŠĖJA

Antraštė

1 VIEŠPATIES žodis, kuris atėjo Beerio
sūnui Hošėjai Judo karalių Uzijo,
Jotamo, Achazo, Chizkijo dienomis ir
Joašo sūnaus Jerobeamo, Izraelio
karaliaus, dienomis.

1 2 Kar 15, 1–7; 2 Kron 26, 1–23 1 2 Kar 15, 32–38; 2Kron 27, 1–8 1 2 Kar 16, 1–20; 2 Kron 28, 1–27 1 2 Kar 18, 1—20, 21; 2 Kron 29, 1—32, 33 1 2 Kar 14, 23–29

PRANAŠO NEIŠTIKIMA ŽMONA KAIP DIEVUI NEIŠTIKIMOS IZRAELIO TAUTOS SIMBOLIS (1, 2—3, 5)

Hošėjos žmona ir vaikai

2 Pradžia to, ką VIEŠPATS
kalbėjo per Hošėją. VIEŠPATS tarė
Hošėjai: „Eik, imk sau moterį paleistuvę
ir [tegimsta tau] paleistuvės vaikų, nes
paleistuvaute paleistuvauja šalis,
atstodama nuo VIEŠPATIES". 3 Taigi
jis nuėjo ir paėmė Gomerą, Diblaimo
dukterį. Ji pradėjo ir pagimdė jam sūnų.
4 Tada VIEŠPATS jam tarė: „Pavadink
jį Jizreeliu[1], nes netrukus nubausiu
Jehaus namus už Jizreelyje pralietą
kraują ir padarysiu galą Izraelio namų
karalystei. 5 Tą dieną sulaužysiu
Izraelio kilpinį Jizreelio slėnyje". 6 Ji
vėl pradėjo ir pagimdė dukterį. Tada jis
jam tarė: „Pavadink ją Nepagailėtąja,
nes daugiau nebeparodysiu pasigai-
lėjimo Izraelio namams, bet jį visiškai
atitrauksiu nuo jų[2]. 7 Tačiau Judo
namų pasigailėsiu ir juos gelbėsiu per
VIEŠPATĮ, jų Dievą, bet juos gelbėsiu
ne kilpiniu, kalaviju ir karo ginklais,
žirgais ir raiteliais". 8 Nujunkiusi
Nepagailėtąją, ji pradėjo ir pagimdė
sūnų. 9 Tada Jis tarė: „Pavadink jį Ne-
mano-tauta, nes jūs ne mano tauta ir aš
nebūsiu jūsų [Dievas]".

4 2Kar 10,11

Izraelio atstatymas ir vardų pakeitimas

1 Hbr. Jizreėl, „Dievas sėja"

2 Arba rk.:kadangi esu visiškai jų apviltas

2 Tačiau Izraelio sūnų
skaičius bus
kaip jūros smiltys,
nesuseikimos
ir nesuskaičiuojamos.
Užuot
jiems sakius:
„Jūs ne mano tauta",
jiems bus sakoma:
„[Jūs esate] gyvojo Dievo
sūnūs".
2 Judėjai ir izraeliai susirinks
drauge
ir išsirinks bendrą vadą,
ir jie atkils iš [tremties]
šalies.
Juk didi bus Jizreelio diena!
3 Sakykite savo broliams:
„Mano tauta"
ir savo seserims:
„Pagailėtoji".

1 Rom 9,26

Izraelio neištikimybė, bausmė už ją ir jo atnaujinimas

4 „Skųskite savo motiną,
skųskite,
nes ji nėra mano žmona
ir aš nesu jos vyras!
Tegul ji pašalina paleistuvystės
ženklus nuo savo veido
ir savo svetimavimo žymes
iš savo krūčių tarpo,
5 kad neišvilkčiau jos nuogai
ir jos nepastatyčiau, kaip
jos gimimo dieną,
kad jos nepadaryčiau
panašios į dykumą,
nepaverščiau lyg sausa šalim
ir nenumarinčiau troškuliu.
6 Nepasigailėsiu ir jos sūnų,
nes jie paleistuvystės sūnūs.
7 Juk paleistuvavo jų motina,
elgėsi begėdiškai ta, kuri
buvo jais nėščia,
nes ji sakė: ‚Aš eisiu
paskui savo meilužius,
man duodančius duonos ir
vandens,
vilnų ir linų,
aliejaus ir gėrimų'.
8 Todėl štai aš užtversiu
jos kelią erškėčiais
ir sumesiu iš akmenų prieš ją
sieną,
ir ji neberas savo takų.
9 Ji vysis savo meilužius,

bet jų nepasivys,
ir ieškos jų, bet neras.
Tada ji sakys: ‚Eisiu ir sugrįšiu
pas savo pirmąjį vyrą,
nes tuomet man buvo geriau kaip dabar‘.
10 Bet ji nežinojo,
kad aš jai teikiau
javų, vyno ir aliejaus
ir jai parūpinau daug sidabro
bei aukso, kurį jie panaudojo Baalui!
11 Todėl atsiimsiu
savo javus jų laiku
ir savo vyną jo metu,
ir išplėšiu savo vilnas ir savo linus,
kuriais ji uždengtų savo nuogybę.
12 Dabar atidengsiu jos gėdą
jos meilužių akyse,
ir niekas jos neišplėš iš mano rankos.
13 Ir padarysiu galą visam jos džiaugsmui:
jos metinėms šventėms,
jaunačiams, šabatoms—
visoms jos šventėms.
14 Nusiaubsiu jos vynmedžius ir figmedžius,
apie kuriuos ji sakė: ‚Tie mano užmokestis,
kurį man davė mano meilužiai‘,
ir juos paversiu tankiu krūmynu,
kad juos graužtų laukiniai žvėrys.
15 Ir ją nubausiu dėl Baalų šventadienių,
kai ji aukodavo jiems smilkalų aukas,
dabindavosi žiedais ir papuošalais
ir eidavo paskui savo meilužius,
o mane pamiršdavo,—sako VIEŠPATS.—

16 Todėl štai aš pats ją viliosiu,
ją vesiu į dykumą ir ⌜meiliai jai kalbėsiu⌝[1].
17 Tada jai duosiu iš ten jos vynuogynus
ir Achoro slėnį kaip vilties vartus.
Ir ji ⌜noriai seks⌝[2] į ten, kaip savo jaunystės dienomis,
kaip tada, kai ji atkilo iš Egipto šalies.

18 Tą dieną,—
sako VIEŠPATS,—
tu mane vadinsi: ‚Mano vyras‘,
ir manęs nebevadinsi: ‚Mano Baalas‘.
19 Aš pašalinsiu Baalų vardus iš jos burnos,
kad jų nebeminėtų jų vardu.
20 Ir sudarysiu jiems[3] sandorą tą dieną
su laukiniais žvėrimis, dangaus paukščiais
ir žemės ropliais,
o kilpinį, kalaviją ir karo ginklus
sulaužęs išnaikinsiu iš šalies
ir leisiu jiems[4] saugiai ilsėtis.
21 Ir susižadėsiu su tavim visam laikui.
Susižadėsiu su tavim
su teisumu ir teisingumu,
malone ir gailestingumu.
22 Susižadėsiu su tavim su ištikimybe.
Tada tu pažinsi VIEŠPATĮ.
23 Tą dieną
aš išklausysiu,—sako VIEŠPATS:—
išklausysiu dangaus,
o šis išklausys žemės.
24 Žemė išklausys javų,
vyno ir aliejaus,
o jie išklausys Jizreelio.
25 Aš jį[5] sau įsėsiu šalyje
ir pasigailėsiu Nepagailėtosios,
ir sakysiu Ne-mano-tautai:
‚Tu mano tauta‘,
o jis sakys: ‚Mano Dievas!‘“

17 Još 7, 24–26 25 Rom 9, 25 1 Pet 2, 10

Meilė svetimautojai.

1 Lit. kalbėsiu jai į širdį

2 Lit. atsakys
3 T.y. izraelių labui
4 T.y. izraeliams
5 Rk. ; M: ją (Izraelio tautą?)

3 VIEŠPATS ⸢dar kartą⸣[1] man tarė:
„Eik, mylėk moterį, ⸢mylinčią kitą⸣[2],
svetimautoją, taip kaip VIEŠPATS myli
izraelius, nors jie ir gręžiasi į kitus
dievus ir mėgsta džiovintų vynuogių
pyragaičius“. 2 Taigi ją nusipirkau už
penkiolika sidabrinių ir už chomerą bei
letechą miežių. 3 Ir jai pasakiau:
„Daugelį dienų man pasiliksi namie,
nepaleistuvausi, jokiam vyrui
nepriklausysi, ir aš pats neturėsiu
santykių su tavim“, 4 nes daugelį dienų
izraeliai pasiliks be karaliaus ir
kunigaikščių, be aukos ir akmenstulpio,
be ėfodo ir naminių dievukų.
5 Paskui izraeliai atsivers ir
ieškos VIEŠPATIES, savo Dievo, ir
Dovydo, savo karaliaus, ir dienų
pabaigoje drebėdami artinsis prie
VIEŠPATIES ir jo gerumo.

HOŠĖJOS PRANAŠYSTĖS
(4, 1—14, 9)

Pranašas apkaltina Izraelį

4 Klausykite VIEŠPATIES žodžio,
izraeliai,
nes VIEŠPATS teisiasi su
šalies gyventojais:
„Nėra ištikimybės, nėra meilės,
nėra Dievo pažinimo šalyje.
2 Prakeiksmas[3] ir melagystė[4],
žmogžudystė, vagystė ir
svetimoterystė
išplito šalyje,
ir kraujo praliejimas seka
kraujo praliejimą.
3 Nenuostabu, kad šalis džiūsta
ir nyksta visi jos gyventojai
drauge su laukiniais žvėrimis ir
dangaus paukščiais.
Net jūros žuvys gaišta.

Kunigų ir paleistuvingo Dievo garbinimo apkaltinimas

4 Tačiau ⸢tenebūnie bet kas
apkaltinamas
ir bet kas baramas!⸣[5]
Bet ⸢aš einu į teismą su
tavim, o kunige⸣[6]!
5 Tu suklupsi dieną,
taip pat ir pranašas suklups
su tavim naktį,
⸢ir aš pražudysiu tavo motiną⸣[7].
6 Mano tauta žuvusi
dėl pažinimo stokos.
Kadangi tu atmetei pažinimą,
tai ir aš atmetu tave, kad
man nebekunigautum.
Kadangi pamiršai savo Dievo
pamokymą,
tai ir aš pamiršiu tavo
sūnus.

7 Juo daugiau jų buvo, juo labiau
jie man nusidėjo.
Jų garbę pakeisiu gėda.
8 Jie minta mano tautos nuodėme,
geidžia jos nusikaltimo.
9 Kunigui atsitiks taip pat, kaip ir
tautai:
jį nubausiu už jo elgesį
ir jam atmokėsiu už jo
darbus.
10 Jie valgė, bet nepasisotins,
jie leido paleistuvauti, bet
nesidaugins,
nes paliko VIEŠPATĮ,
kad atsiduotų
paleistuvystei.

11 Senas ir jaunas vynas atima
protą.
12 Mano tauta klausinėja savo
medį,
ir jos lazda turi jai duoti
žinių,
nes paleistuvystės dvasia ją
suklaidino
ir jie paleistuvaudami
nusigręžia nuo savo
Dievo.

13 Ant kalnų viršūnių jie aukoja,
ant kalvų degina aukas,
po ąžuolu, topoliu ir terebintu,
nes maloni jų paunksnė.
Nenuostabu, kad paleistuvauja
jūsų dukterys

---

1 Arba: man tarė: „Eik dar kartą

2 GSV; M: kito mylimą

3 T.y. kam nors tariamas prakeikimas, piktam naudojant Dievo vardą

4 Hbr. žodis reiškia melagystę ir apgavystę.

5 Rk.; M: tegul niekas neapkaltina ir tegul niekas nebara!

6 Rk.; M: mano žmonės yra kaip tie, kurie vaidijasi su kunigu.

7 Arba rk.: Tu pražudei savo tautą.

ir jūsų jaunamartės laužo
moterystę!

14 Nebausiu jūsų dukterų, kad jos
paleistuvauja,
nei jūsų jaunamarčių, kad
svetimauja,
nes jie patys[1] eina su
paleistuvėmis į šalį
ir aukoja su kulto
prostitutėmis.
Taip neišmani tauta nupuola.

15 Nors tu, Izraeli, paleistuvauji,
tenenusikalsta Judas!
Neikite į Gilgalį
ir nekilkite į Bėt-Aveną,
ir neprisiekite: ‚Kaip
VIEŠPATS gyvas!‘

16 Juk Izraelis užsispyręs
kaip užsispyrusi karvė.
Ar tad VIEŠPATS galės juos
ganyti
kaip avinėlį plačioje
ganykloje?
17 Efraimas susijungęs su stabais.
Palik jį sau!
18 Baigę gerti,
jie kekšauja iki valiai.
Jie tikrai myli
begėdžių nešlovę.
19 Vėjas juos įvyniojo į savo
sparnus.
Jie užsitrauks gėdą dėl savo
aukurų[2]“.

Gresianti bausmė Izraeliui, jo kunigams ir karaliui

5 „Išgirskite tai, kunigai,
įsidėmėkite, Izraelio
namai,
ir jūs, karaliaus namai,
klausykite,
nes jums ⌜patikėtas
teisingumas!
Bet⌝[3] jūs tapote spąstais Mispai,
tinklu, išplėstu ant Taboro,
2 ir giliai iškasta duobe Šitime!
O aš būsiu jų visų
baudėjas.

3 Aš pažįstu Efraimą,
Izraelis nepaslėptas nuo
manęs.
Kadangi dabar tu, Efraime,
mokei ištvirkauti,
Izraelis suteptas.
4 Jų pikti darbai jiems neleidžia
sugrįžti pas savo Dievą,
nes paleistuvystės dvasia yra
juose,
ir jie nepažįsta
VIEŠPATIES.

5 Izraelio puikybė liudija prieš jį
patį.
Izraelis, tai yra Efraimas,
suklups per savo paties
kaltę,
suklups ir Judas su jais.
6 Su savo avimis ir galvijais jie
ateis
VIEŠPATIES ieškoti,
bet neras:
jis pasitraukė nuo jų.
7 Jie liko neištikimi
VIEŠPAČIUI,
nes gimdė pavainikius.
Dabar ⌜nauja tauta surys
jų žemės sklypus⌝[4].

Judo karas su Izraeliu

8 Pūskite ragą Gibėjoje,
trimituokite Ramoje,
Šaukite į kovą Bėt-Avene:
„Tau iš paskos,
Benjaminai!“
9 Efraimas pavirs dykuma
bausmės dieną.
Izraelio gentyse
skelbiu[5], kas tikrai įvyks.

10 Judo kunigaikščiai tapo
tokiais, kurie perkelia
lauko ribas.
Ant jų aš išliesiu
savo rūstybę kaip vandenį.
11 Efraimas prislėgtas,
teismo sutriuškintas,
nes jis pasiryžo
eiti paskui niekus.
12 Taigi aš esu kaip pūliai
Efraimui

1 T.y. kunigai arba vyrai
2 GS; M: aukų
3 Arba: taikomas tas sprendimas:
4 Rk.; M: jaunatis juos rys drauge su jų žemės sklypais
5 Arba: paskelbiau

ir kaip kaulgraužis Judo
namams.
13 Kai Efraimas pamatė savo ligą
ir Judas savo votį,
Efraimas vyko į Asiriją
ir siuntė [pasiuntinius] pas
didįjį karalių.
Bet šis negali jūsų pagydyti,
nei užgydyti jūsų voties,
14 nes aš esu kaip liūtas Efraimui
ir kaip jaunas liūtas Judo
namams.
Aš, aš sudraskau ir einu sau,
nusitempiu, ir nėra kas
išgelbėtų.

15 Aš eisiu atgal į savo vietą,
iki jie prisipažins kalti ir
ieškos mano veido.
Savo varge jie teirausis
manęs".

Atgailos giesmė

6 „Ateikite, grįžkime pas VIEŠPATĮ,
nes jis sudraskė, jis ir
pagydys mus;
jis sumušė, jis ir apraišios mus;
2 jis atgaivins mus po dviejų
dienų,
trečiąją dieną mus prikels,
kad gyventume jo
akivaizdoje[3] ir
pažintume jį!
Tad stenkimės pažinti
VIEŠPATĮ!
Kaip aušra, taip tikrai jis
pasirodys,
ir jis ateis pas mus kaip lietus,
kaip pavasario lietus,
persunkiantis žemę".

Efraimo ir Judo neištikimybė

4 „Ką man daryti su tavim,
Efraimai,
ką man daryti su tavim,
Judai,
kad jūsų ištikimybė kaip
rytmečio debesis
ir kaip rasa, kuri anksti
pradingsta?
5 Todėl juos kapojau per
pranašus,
juos žudžiau savo burnos
žodžiais,
kad mano teisingumas sušvistų
kaip [saulės] šviesa,
6 nes mėgstu [sandoros]
ištikimybę, ne
pjaunamąsias aukas,
ir Dievo pažinimą ⌜labiau
už⌝[1] deginamąsias aukas.

7 Bet jie Adome[2] laužė sandorą,
ten jie tapo man neištikimi.
8 Gileadas—piktadarių miestas,
kurio pėdsakai kruvini.
9 Kaip plėšikai tyko,
taip kunigų gauja:
jie nužudo kelyje į Sechemą.
Kokią baisią piktybę jie
daro!
10 Izraelio namuose mačiau bjaurų
elgesį:
ten paleistuvauja Efraimas,
susitepa Izraelis.
11 Bet ir tau, Judai, skirta pjūtis!"

6 Mt 9, 13; 12, 7

Plačiai paplitę nusikaltimai

7 Kada tik pagydydavau Izraelį,
pasirodydavo Efraimo kaltė
ir Samarijos pikti darbai.
Kaip apgaulingai jie elgėsi!
Vagis braunasi [į namus],
plėšikų gauja užpuolinėja
lauke.

2 Bet jie neapgalvoja,
kad aš atsimenu visą jų
nelabumą!
Dabar juos apsupa jų pačių
darbai;
jie yra mano akivaizdoje.

Karaliaus žudikų sąmokslas

3 Savo nelabumu jie linksmina
karalių
ir savo melais—
kunigaikščius.
4 Jie visi svetimoteriautojai.
Jie kaip deganti krosnis be
kepėjo,
kuris perstoja kurstęs
nuo tešlos užmaišymo iki
jos įrūgimo.

1 Arba: o ne
2 „Adomas" čia reiškia vietovardį.

5 Savo karaliaus dieną jie
nusilpnino
kunigaikščius, juos įkaitinę
vynu,
kurio galia tvirtai suėmė
pataūškas.
6 Nes jie ⸢yra užsidegę⸣[1] kaip
duonkepė krosnis,
jų širdis ⸢dega juose⸣[2].
Visą naktį miegojo jų rūstybė,
rytmetį ji degė it
liepsnojanti ugnis.

7 Jie visi įkaitę kaip krosnis,
jie praryja savo valdovus.
Visi jų karaliai krito.
Nė vienas tarp jų[3]
nesišaukia manęs.

Izraelio neištikima diplomatija ir jos padariniai

8 Efraimas—su tautomis
jis susimaišęs.
Efraimas pasidarė
neapverstas paplotis.
9 Svetimšaliai rijo jo jėgas,
bet jis pats to nepastebėjo.
Taip pat plaukai jam pražilo,
bet jis pats to nepastebėjo.
10 Izraelio puikybė paliudijo prieš
jį.
Jie neatsivertė į VIEŠPATĮ,
savo Dievą,
ir, nežiūrėdami to viso, jo
neieškojo.

11 Efraimas tapo kaip karvelis,
lengvatikis, be supratimo:
jie šaukėsi Egipto,
jie vyko į Asiriją.
12 Kai jie [vėl] vyks, aš užmesiu
ant jų savo tinklą,
kaip dangaus paukščius juos
nutrauksiu žemyn.
Juos nubausiu ⸢septyngubai
už jų nedorumą⸣[4].

13 Vargas jiems, nes jie bėgo nuo
manęs!
Sunaikinimas jiems, nes jie
maištavo prieš mane!
O aš—aš norėjau juos atpirkti,
bet jie kalbėjo melus apie
mane.
14 Ir jie nesišaukė manęs iš širdies,
kai jie kaukė ant savo
guolių,
raižėsi dėl javų ir vyno.
Jie man priešgyniavo.

15 Aš[5] sustiprinau jų rankas,
bet jie planavo pikta prieš
mane.
16 Jie gręžėsi į nedievą,
pasidarė kaip atsileidęs
kilpinis.
Kris nuo kalavijo jų
kunigaikščiai
dėl jų prakeikiančio
liežuvio.
Dėl to bus tyčiojamasi iš jų
Egipto šalyje".

Izraelis pjaus audrą už savo nuodėmes

8 [Dėk] ragą prie lūpų[6]!
Vienas lyg erelis [nusileidžia]
ant VIEŠPATIES namų,
kadangi jie laužė mano sandorą
ir maištavo prieš mano
įstatymą.
2 [Tačiau] jie šaukiasi manęs:
‚Mano Dieve!'—
‚Mes, Izraelis, pažįstame
tave'.
3 Izraelis atmetė gera—
priešas jį persekios!

4 Jie patys įstatė karalius, bet be
mano sutikimo,
paskyrė kunigaikščius, bet
be mano žinios.
Iš savo sidabro ir aukso jie
pasidarė stabų,
kad ⸢tie būtų sunaikinti⸣[7].
5 ⸢Aš atmetu⸣[8] tavo veršį,
Samarija!
Mano rūstybė užsidegė
prieš juos.
Iki kol jie negalės būti be
kaltės?
6 Juk jis iš Izraelio!

1 G; M: prisiartino
2 Rk.; M: jų pasaloje
3 T.y. karaliaus žudikų
4 Rk.; M: kaip paskelbta jų bendriuomenei
5 M+išlavinau; ~G
6 Lit. gomurio
7 GSV; M: jis [t.y. Izraelis] būtų sunaikintas
8 Rk.; M: Jis atmetė; GAkvTheod: Atmesk

O dėl jo, meistras jį padarė—
jis ne Dievas.
Greičiau skeveldromis pavirs
Samarijos veršis.
7 Nors jie sėja vėją,
pjaus audrą.
Javų stiebai, neturintys varpų,
neduoda miltų.
O jei ir duotų, svetimšaliai juos
surytų.

8 Izraelis prarytas.
Dabar jie yra tarp tautų
kaip bevertis daiktas,
9 nes jie savo noru nukilo į
Asiriją.
Laukinis asilas lieka sau vienas,
[bet] Efraimas davė meilės
dovanų.
10 Net jei jiems jų duotų tarp
tautų,
dabar juos surinksiu,
ir jie netrukus raitysis iš
skausmo
po kunigaikščių karaliaus
našta.
11 Nors Efraimas pasidarė daug
aukurų ⌜aukoti už
nuodėmę⌝[1],
jie jam tapo aukurais
nusidėti.
12 Nors jam užrašyčiau daugybę
savo nurodymų,
jie būtų laikomi kaip
kažkas svetima.
13 ⌜Jie myli aukas ir⌝[2] jas pjauna,
[jie myli] mėsą ir ją valgo.
VIEŠPAČIUI jie nepatinka.
Dabar jis atsimins jų kaltę
ir nubaus jų nuodėmes:
jie sugrįš į Egiptą!

14 Izraelis pamiršo savo Kūrėją
ir statė rūmus,
o Judas daugino
sutvirtintus miestus.
Bet aš siųsiu ugnį į jo miestus,
kad ji surytų jų gyvenamus
bokštus".

Šventinių linksmybių galas ir bausmė

9 Nesilinksmink, Izraeli!
Nedžiūgauk kaip tautos!
Nes tu paleistuviškai atsimetei
nuo savo Dievo,
pamėgai ištvirkėlės
užmokestį
visuose javų klojimuose.

2 Klojimas ir vynuogių spaudykla
jų nemaitins,
ir jaunas vynas juos apvils:
3 jie nepasiliks VIEŠPATIES
šalyje,
bet Efraimas turės grįžti į
Egiptą,
o Asirijoje jie turės valgyti
tai, kas netyra.

4 Jie nagalės išlieti VIEŠPAČIUI
vyno
ir jam aukoti savo
pjaunamųjų aukų.
Jiems bus taip, kaip valgantiems
gedulo duoną:
kiekvienas, kuris ją valgo,
susitepa.
Juk jų duona bus tik jiems
patiems;
ji neįeis į VIEŠPATIES
namus.

5 Ką paruošite susirinkimo dienai
ir VIEŠPATIES šventės
dienai?
6 Nes jei jie ir išvengs
sunaikinimo,
Egiptas juos surinks,
Memfis juos palaidos!
Jų sidabro brangmenas
piktžolės pasisavins.
Erškėčiai [augs] jų palapinėse.

Priešiškumas pranašui

7 Atėjo bausmės dienos,
atėjo atlyginimo dienos.
Izraelis šaukia[3]:
„Pranašas yra kvailys,
dvasios žmogus—
pamišėlis!"
Kadangi didelė tavo kaltė ,
didelis tavo priešiškumas .

8 Efraimo sargas [pranašas] yra
su Dievu.

1 Rk.; M: nusidėti
2 Rk.

3 Rk.; M: [tai] patirs.

Paukštgaudžio žabangai ant
visų jo kelių,
priešiškumas jo Dievo
namuose.
9 Jie nugrimzdo į gilų sugedimą
kaip Gibėjos dienomis.
Jis atsimins jų kaltę,
nubaus jų nuodėmes.

Efraimo šlovė nulekia kaip paukštis

10 „Kaip vynuoges dykumoje
aš radau Izraelį,
kaip ankstyvas figas ant
figmedžio, ⌜kaip jo
pirmąjį vaisių⌝[1],
pamačiau jūsų protėvius.
Jie, [vos] atvykę į Baal-Peorą,
pasišventė Gėdai[2]
ir tapo pasibjaurėtini kaip
jų mylimasis.
11 Efraimas—kaip paukštis,
nulėks jo šlovė:
nebus gimimo, nebus
nėštumo ir nebus
pradėjimo.
12 O jei jie ir užaugintų savo
sūnus,
padaryčiau juos bevaikius,
be žmonių.
Juk vargas ir jiems patiems,
kai pasitrauksiu nuo jų!
13 Efraimas, kaip mačiau,
⌜išstatė savo sūnus kaip
medžioklės laimikį⌝[3].
Efraimas turės išvesti
žudikui savo sūnus".

14 Duok jiems, VIEŠPATIE!
Ką nori duoti?
Duok jiems nevaisingas įsčias
ir išdžiūvusias krūtis!

15 „Visas jų nelabumas pasirodė
Gilgalyje.
Taip, ten pradėjau jų
nekęsti.
Dėl jų darbų piktumo
juos išvarysiu iš savo namų.
Daugiau jų nebemylėsiu:
visi jų kunigaikščiai
maištininkai.
16 Efraimas sumuštas.
Jų šaknis sudžiūvusi,
jie nebeduos vaisiaus".

17 Juos atmes mano Dievas,
nes jie neklausė jo,
ir jie taps pabėgėliais tarp
tautų.

7 Lk 21, 22 9 Ts 19, 1–30 10 Sk 25, 1–5

Stabmeldiško kulto, karaliaus ir sostinės galas

10 Izraelis buvo vešlus vynmedis.
Jis[4] padarė, kad šis duotų
jam vaisių.
Juo daugiau buvo jo vaisių,
juo daugiau jis [jų] skyrė
aukurams.
Juo geriau klojosi jo šaliai,
juo gražesnius jie darė
akmenstulpius.
2 Apgauli[5] jų širdis!
Dabar jie baustini.
Jis pats nulauš jų aukurams
sprandą,
sunaikins jų akmenstulpius.

3 Tikrai tada jie sakys:
„Mes neturime karaliaus,
nes nebijojome VIEŠPATIES.
O karalius—ką jis galėtų
mums padaryti[6]?
4 —Sakyti [tuščias] kalbas,
neteisingai prisiekti,
daryti sutartis.
Taigi teisingumas[7] sužėlė lyg
nuodingos piktžolės
lauko vagose".

5 Dėl Bėt-Aveno veršio baiminasi
Samarijos gyventojai.
Juk dėl jo liūdės jo žmonės,
ir dėl jo [liūdės] jo kunigai,
kurie džiūgauja dėl jo šlovės,
nes ta bus išėjusi nuo jų[8]
tremtin.
6 Jis irgi bus nugabentas į Asiriją
kaip dovana didžiajam
karaliui.
Efraimas užsitrauks gėdą,

1 Arba: pirmąsyk duodančio vaisių; ~S
2 T.y. Baalui
3 G; M tekstas neaiškus.
4 T.y. Dievas
5 Arba: Pasidalijusi
6 T.y. padėti
7 T.y. iškrypusi teisėtvarka
8 T.y. žmonių

Izraelis turės gėdytis savo
neklusnumo.
7 Samarija bus sunaikinta. Jos
karalius
bus kaip šakelė ant vandens
paviršiaus.
8 Bus sugriauti nedorieji alkai—
Izraelio nuodėmė.
Erškėčiai ir usnys augs
ant jų aukurų.
Tada jie sakys kalnams:
„Apdenkite mus!“
ir kalvoms: „Griūkite ant
mūsų!“

8 Lk 23, 30; Apr 6, 16

Karas—netikro pasitikėjimo išdava

9 „Nuo Gibėjos dienų tu vis
nusidėjai, Izraeli.
Ten jie liko nepasikeitę.
Argi jų neužklups karas
Gibėjoje
dėl nedorėlių?
10 ⸢Aš atėjau jų⸣[1] nubausti.
Bus surinktos prieš juos tautos,
kai jie bus baudžiami už
savo dvigubą kaltę.

11 Efraimas buvo išlavinta telyčia,
mėgstanti kulti.
⸢Aš uždėjau jungą
ant jos puikaus sprando⸣[2],
norėjau įkinkyti Efraimą.
Judas turėjo arti,
Jokūbas turėjo sau akėti.
12 ‚Sėkite sau, žiūrėdami teisumo,
pjaukite, kaip reikalauja
ištikimybė [sandorai],
plėškite sau plėšinį,
nes metas ieškoti
VIEŠPATIES,
iki jis ateis ir leis teisumui
lyti ant jūsų‘.
13 Jūs arėte neteisybę,
pjovėte nedorybę,
valgėte melo vaisių.

Kadangi pasitikėjai savo
galybe[3],
savo karžygių daugybe,
14 pakils karo triukšmas prieš tavo
karius,
ir visos tavo tvirtovės bus
taip sunaikintos,
kaip Šalmanas sunaikino
Bėt-Arbelį
kovos dieną,
kai motinos buvo triuškinamos
⸢drauge su vaikais⸣[4].
15 Taip ⸢padarysiu jums, Izraelio
namai⸣[5],
dėl jūsų per didelio
nedorumo.
Auštant[6] bus visiškai nutildytas
Izraelio karalius“.

9 Ts 19, 1–30 12 Jer 4, 3

Dievo meilė Izraeliui

11 „Kai Izraelis buvo jaunas, aš
pamilau jį,
ir iš Egipto pašaukiau
savo sūnų.
2 Vos tik juos pašaukiau,
jie atsitraukė nuo manęs.
Jie aukojo Baalams
ir degino aukas stabams.
3 Aš pats mokiau Efraimą
vaikščioti,
paimdamas juos ⸢už rankų⸣[7].
Bet jie nesuvokė, kad aš juos
gydžiau.

4 Žmogiškomis virvėmis juos
traukiau,
meilės viržiais.
Buvau jiems
kaip tie, kurie pakelia
jungą
nuo jų žandų,
nusilenkiau prie jo
[ir] jį maitinau.

5 Jis[8] turi grįžti į Egipto šalį,
ir Asirija bus jo karalius,
nes jie nesutiko atsigręžti.
6 Kalavijas švytuos jo miestuose,
sunaikins jo ⸢netikrus
pranašus⸣[9]

1 G; M: man norint juos
2 Rk.; M: Kai aš praėjau pro jos puikų sprandą
3 G: kovos vežimais
4 Arba: ant vaikų (lit. sūnų)
5 G; M: padarė jums Bėt-Elis
6 T.y. pačioje nukariavimo pradžioje
7 STV, plg.G: ant savo rankų
8 M; G: Efraimas
9 Lit. plepius

ir juos prarys dėl jų
patarimų.
7 Bet mano žmonės lieka atkakliai
atsimetę nuo manęs.
Jie šaukiasi Baalo[1],
bet jis jokiu būdu jų
nepakels.

8 Kaip galėčiau atiduoti tave,
Efraime,
išduoti tave, Izraeli?
Kaip galėčiau atiduoti tave kaip
Admą,
padaryti tau kaip Şeboimui?
Pasikeitė manyje mano širdis,
visiškai užsidegė mano
gailesys.
9 Nevykdysiu savo degančio
pykčio
ir vėl nenaikinsiu Efraimo,
nes aš esu Dievas,
o ne žmogus,
Šventasis tavo tarpe,
ir neateisiu nusiaubti[2].

10 Jie eis paskui VIEŠPATĮ.
Jis sukrioks kaip liūtas.
Kai jis sukrioks,
sūnūs drebėdami ateis iš
vakarų.
11 Drebėdami jie atskubės kaip
paukščiai iš Egipto
ir kaip karveliai iš Asirijos
šalies,
ir juos apgyvendinsiu jų
namuose",—
sako VIEŠPATS.

1 Iš 4, 22; Mt 2, 15 8 Dt 29, 23

12 „Mane apsupo melu Efraimas
ir apgaule Izraelio namai".
Bet Judas dar bendrauja[3] su
Dievu
ir ištikimai elgiasi su
šventaisiais.

2 Efraimas susideda su vėju
ir visą dieną vejasi rytvėjį.
Jis daugina melą ir
apgavystę[4].
Jie sudaro sąjungą su Asirija
ir tuo pat metu gabena
aliejų į Egiptą.
3 VIEŠPATS bylinėjasi su
Izraeliu[5],
kad nubaustų Jokūbą pagal
jo elgesį.
Jis jam atmokės pagal jo
darbus.

4 Įsčiose jis apgavo[6] savo brolį
ir suvyrėjęs grūmėsi su
Dievu.
5 Jis grūmėsi su angelu ir jį
nugalėjo.
Jis verkė ir jį maldavo
malonės.
Bėt-Elyje jis sutiko jį
ir ten kalbėjosi su juo.

6 [VIEŠPATS yra kariuomenių
Dievas,
VIEŠPATS jo vardas!]
7 „O tu turi sugrįžti pas savo
Dievą.
Išlaikyk ištikimybę bei
teisingumą
ir nuolat lauk savo Dievo!"

8 Kanaanas[7]—jo rankoje netikros
svarstyklės;
jis mėgsta išnaudoti.
9 Bet Efraimas sako: „Aš tikrai
pralobau,
praturtėjau!
Dėl visko, ką įsigijau, neras man
kaltės, kuri būtų nuodėmė".

10 „Bet aš esu VIEŠPATS, tavo
Dievas,
nuo Egipto šalies.
Dar kartą tave apgyvendinsiu
palapinėse
kaip susitikimo dienomis.
11 Kalbėjau pranašams,
aš daviau [jiems] daug
apreiškimų
ir per pranašus sakiau
palyginimus".

12 ⸢Gileado žmonės⸣[8] nedori,
jie tikrai tapo niekam verti.

1 Lit. Aukštojo
2 Rk.(lit. sudeginti); arba rk.: įnirtęs; M:į miestą
3 Tiksli hbr. žodžio reikšmė nežinoma.
4 G; M: niokojimą
5 Rk.; M: Judu
6 Arba: nutvėrė už kulnio
7 Lit. Pirklys. Taip čia vadinamas Efraimas.
8 Rk.; M: Jei Gileadas

Gilgalyje jie aukojo jaučius.
Jų aukurai irgi taps kaip akmenų krūvos
dirvos pavagiuose.
13 Jokūbas pabėgo į Aramo sritį.
Izraelis tarnavo už žmoną,
ir už žmoną jis ganė [avis].
14 Bet per pranašą VIEŠPATS išvedė
Izraelį iš Egipto,
ir per pranašą jis buvo išsaugotas.

15 Efraimas [Jį] karčiai įžeidė,
tad jo Viešpats paliks ant jo jo kraujo kaltę
ir jam atmokės už jo panieką[1].

4 Pr 25, 26 4-5 Pr 32, 24–26 5 Pr 28, 10–22 10 Lev 23, 42–43 13 Pr 29, 1–20 14 Iš 12, 50–51

Dievas grasina sunaikinti Izraelį

13 Kai Efraimas kalbėjo, buvo baugu;
jis buvo pranašus Izraelyje.
Kai jis nusikalto Baalu,
numirė.
2 O dabar jie ir toliau nusideda
ir pasidirba lietinių atvaizdų,
iš savo sidabro ⌜stabų pagal savo sumanumą⌝[2].
Visa tai—amatininkų darbas.
⌜Jiems jie aukoja ėriukus⌝[3],
Žmonės bučiuoja veršius!
3 Todėl jie bus kaip rytmečio debesis
ir kaip rasa, kuri anksti nukrinta,
kaip pelai, kuriuos nupučia nuo klojimo,
ir kaip dūmai [,rūkstantys] pro langą.

4 „Bet aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
nuo Egipto šalies.
Tu nepažįsti kito Dievo šalia manęs,
ir be manęs nėra kito gelbėtojo.

5 Aš tave ganiau[4] dykumoje,
išdžiūvusioje šalyje.
6 ⌜Kai juos ganiau⌝[5], jie pasisotino.
Jiems pasisotinus, išpuiko jų širdis.
Todėl jie pamiršo mane.
7 Tad jiems tapsiu kaip liūtas,
kaip leopardas tykosiu pakelėje.
8 Juos užpulsiu kaip lokė,
netekusi jauniklių,
ir suplėšysiu jų širdies užtvarą[6].
Tada juos ten ⌜surys šunys⌝[7],
laukiniai žvėrys juos sudraskys.

9 Sunaikinsiu[8] tave, ⌜Izraeli!
Kas gi galės tau padėti?⌝[9]
10 Kurgi yra tavo karalius,
kad jis tau pagelbėtų
visuose tavo miestuose,
ir tavo valdovai, apie kuriuos sakei:
‚Duok man karalių ir vadų!'?
11 Tau daviau karalių užsirūstinęs
ir atėmiau įnirtęs.

12 Įrišta į ryšulį Efraimo kaltė,
palaikyta jo nuodėmė.
13 Gimdančios skausmai jam ateis.
Jis neišmintingas sūnus:
laiku neprisistato
prie gimdos angos.
14 Ar iš šeolio galios man juos išpirkti,
iš mirties atpirkti?
Kur yra tavo marai[10], mirtie?
Kur yra tavo geluonis, šeoli?

1 T.y. panieką, kuria jis įžeidė Viešpatį
2 M; GV: pagal stabų pavyzdį
3 GV: „Jiems,—jie sako,— aukokite!"

4 GS; M: pažinau
5 Rk.; M: Pagal jų ganyklą
6 T.y. krūtinės ląstą
7 Rk. pgl.G; M: surysiu kaip liūtas
8 S; M: Aš sunaikinau
9 GS; M: Izraeli, nes [maištavai] prieš mane, prieš savo pagalbą!
10 Arba pgl. dgl. Mss: akstinas

Gailestis paslėptas nuo mano
akių!“

15 Nors jis ir klestės tarp vikšrių[1],
ateis rytys, VIEŠPATIES
vėjas,
pakylantis iš dykumos.
Tada išseks jo šulinys
ir išdžius jo šaltinis.
Jis išplėš
visų brangių daiktų
atsargas.

5–6 Dt 8, 11–17 10 1 Sam 8, 5–6 11 1 Sam 10,17–24
11 1 Sam 15, 26 14 1 Kor 15, 55

14 Samarija ⌜turės kentėti už savo
kaltę⌝[2],
nes ji maištavo prieš savo
Dievą.
Nuo kalavijo jie kris,
jų kūdikiai bus sutriuškinti
ir jų nėščios moterys
perskrostos.

Atleidimas ir pagydymas

2 Grįžk, Izraeli, pas VIEŠPATĮ,
savo Dievą,
nes suklupai per savo kaltę.
3 Imkite įžadus su savim
ir grįžkite pas VIEŠPATĮ.
Sakykite jam:
„Atleisk visą kaltę
ir priimk tai, kas gera,
mums atsimokant savo lūpų
vaisiais[3]:
4 ‚Asirija neišgelbės mūsų,
ant žirgų nejosime
ir nebesakysime „mūsų Dievas“
savo rankų padarui,
nes [tik] tavyje našlaitis randa
pasigailėjimą‘“.
5 „Aš pagydysiu jų atsimetimą,
mylėsiu juos savo noru,
nes mano rūstybė nusigręžė
nuo jo[4].
6 Būsiu kaip rasa Izraeliui.
Jis žydės kaip lelija
ir įleis savo šaknis kaip
Lebanonas[5].
7 Pasiskleis jo atžalos,
kad jo puikybė būtų kaip
alyvmedžio
ir jo kvapas kaip Lebanono.
8 ⌜Jie vėl gyvens mano
paunksnyje⌝[6],
augins javus
ir leis pumpurus kaip vynmedis.
Jo garsas bus kaip
Lebanono vyno.
9 Ką Efraimas beturės darbo su
stabais?
Aš būsiu išklausęs ir
laiminsiu[7] jį.
Aš esu kaip žaliuojantis ėglius.
Manyje bus randami tau
vaisiai“.

Iššūkis protingam skaitytojui

10 Kas yra toks išmintingas, kad
tai suprastų,
kas toks protingas, kad tai
išmanytų?
Juk tiesūs VIEŠPATIES keliai,
ir teisieji vaikščioja jais,
o maištininkai suklumpa juose.

---

1 Arba: brolių
2 G: bus nusiaubta
3 T.y. ištesint 4skn. minimus pasižadėjimus
4 T.y. Izraelio
5 T.y. kaip Lebanono kedras
6 Rk.; M: Sugrįš jo paunksnyje sėdintieji
7 Rk.; M: stebėsiu

JOELIS

1 VIEŠPATIES žodis, kuris atėjo Joeliui, Betuelio sūnui.

Šaukimas raudoti dėl šalies nusiaubimo

2 Išgirskite tai, seniūnai,
ir klausykite, visi šalies gyventojai:
Ar yra toks dalykas įvykęs jūsų dienomis
ar jūsų protėvių dienomis?
3 Apie tai pasakokite savo sūnums,
jūsų sūnūs [tegul pasakoja] savo sūnums,
o jų sūnūs—sekančiai kartai!

4 Ką paliko kandikas, tą surijo skėrys.
Ką paliko skėrys, tą surijo vikšras.
Ką paliko vikšras, tą surijo rijūnas.

5 Pabuskite, girtuokliai, ir verkite,
dejuokite, visi vyno gėrėjai,
dėl vynuogių sulčių, nes jos atimtos nuo jūsų burnos!
6 Nes tauta atkilo prieš mano šalį,
galinga ir be skaičiaus.
Jos dantys—liūto dantys,
ir ji turi liūto iltis.
7 Ji nusiaubė mano vynmedį
ir mano figmedį pavertė strampu,
visiškai jam nulupo žievę ir [jį] numetė žemėn.
Jo šakos liko baltos.

8 Raudok, kaip mergelė, apsijuosusi ašutine,
[rauda] vyro, kuriam ji buvo sužadėta!
9 Dingo javienių ir liejamosios aukos
iš VIEŠPATIES namų.
Gedi kunigai,
VIEŠPATIES tarnai.
10 Nuniokotas laukas,
nuvytusi dirva.
Juk sunaikinti javai,
išdžiūvo vynas,
išseko aliejus.
11 Nusiminkite, ūkininkai,
dejuokite, vynininkai,
dėl kviečių ir miežių,
nes žuvo lauko pjūtis.
12 Vynmedis sudžiūvo
ir figmedis suvyto.
Granatas, taip pat palmė ir obelis,
visi laukiniai medžiai nudžiūvo.
Tikrai išdžiūvo žmonių džiaugsmas.

6 Apr 9, 8

Šaukimas atgailauti ir melstis

13 Apsijuoskite[1] ir muškitės į krūtinę, kunigai,
dejuokite, aukuro tarnai,
įeikite[2], praleiskite naktį ašutinėse,
mano Dievo tarnai,
nes sulaikytos nuo jūsų Dievo namų
javienių ir liejamosios aukos!
14 Paskelbkite pasninką,
sušaukite šventinį susirinkimą,
surinkite vyresniuosius,
visus šalies gyventojus
į VIEŠPATIES, jūsų Dievo, namus
ir šaukitės VIEŠPATIES!

15 Oi, kokia diena!
Juk arti VIEŠPATIES diena.
Ji ateina kaip sunaikinimas nuo Visagalio.

16 Argi ne mūsų akyse
pradingo maistas,
iš mūsų Dievo namų
linksmybė ir džiūgavimas?
17 Sudžiūvo sėklos
po savo grumstais.[3]
Ištuštėję aruodai,
nugriauti svirnai,
nes javai išdžiūvę.

---

1 Būtent: ašutine
2 T.y. į šventyklą
3 Hbr. sakinio reikšmė reaiški.

18 Kaip stena gyvuliai!
Klaidžioja galvijų bandos,
nes jos neturi ganyklos.
Taip pat žūsta avių bandos.

19 Tavęs, VIEŠPATIE, šaukiuos,
nes ugnis surijo stepių
ganyklas
ir liepsna nusvilino visus
lauko medžius.
20 Net laukiniai žvėrys
šaukiasi[1] tavęs,
nes išdžiūvo upelių tėkmės,
ir ugnis surijo stepių
ganyklas.

15 Jez 13, 6

Viešpaties invazijos armija

2 Pūskite ragą Şijonoje
ir skelbkite aliarmą mano
šventajame kalne,
kad drebėtų visi šalies
gyventojai,
nes ateina VIEŠPATIES
diena!
2 Juk arti tamsi ir niauki diena,
⌜juodų debesų⌝[2] diena.
Pasklidusi ant kalnų kaip aušra
gausi ir galinga tauta.
Panašios į ją nėra buvę
nuo amžių
ir po jos nebebus
iki tolimiausių kartų.
3 Jos priešaky rijo ugnis,
o jos užpakaly degino
liepsna.
Šalis buvo prieš ją kaip Edeno
sodas,
o už jos—tuščia dykuma.
Be to, niekas negalėjo
ištrūkti iš jos.
4 Jos išvaizda kaip arklių
išvaizda,
ir jie bėga taip, kaip karo
žirgai[3].
5 [Girdėti] tarsi bildesys kovos
vežimų,
šokinėjančių per kalnų
viršūnes,
kaip traškėjimas ugnies
liepsnos,
ryjančios ražienas.
[Jie] kaip galinga kariuomenė,
išsirikiavusi kovai.
6 Dėl jos raitosi iš skausmo
tautos,
visi veidai parausta.
7 Kaip karžygiai jie bėga,
kaip kareiviai jie kopia ant
mūro.
Kiekvienas jų eina savo keliu,
ir jie nenukrypsta nuo savo
takų.
8 Nė vienas nenustumia kito,
kiekvienas eina savo keliu.
Jie įsiveržia pro ⌜svaidomąsias
ietis⌝[4],
nenutraukia [savo eilių].
9 Jie įsibrauna į miestą,
bėga mūrais,
lipa į namus,
lenda pro langus kaip vagis.
10 Prieš ją dreba žemė,
virpa dangūs,
saulė ir mėnulis aptemsta
ir žvaigždės netenka savo
žibesio.
11 VIEŠPATS sugriaudžia[5]
savo kariuomenės priešaky.
Juk labai didelė jo kareivių
stovykla
ir galingi jo įsakymo
vykdytojai.
Juk didi VIEŠPATIES diena
ir labai baisi. Kas gali ją
iškęsti?

4–5 Apr 9, 7–9 10 Apr 8, 12 11 Apr 6, 17

Šaukimas atsiversti

12 „Bet dar ir dabar,—
sako VIEŠPATS,—
atsiverskite į mane visa širdim,
su pasninku, verksmu ir
gedėjimu!"
13 Perplėškite savo širdis, o ne
savo drabužius,
ir atsiverskite į VIEŠPATĮ,
savo Dievą,
nes jis maloningas ir
gailestingas,
kantrus ir turtingas
malonės,
ir jam gaila užtraukti
nelaimę.

1 Arba: trokšta
2 Lit. debesų ir juodybės
3 T.y. į kovos vežimus įkinkyti žirgai
4 Arba: vandentraukį
5 Lit. išdavė savo balsą

14 Gal jis vėl gailėsis
ir paliks ⌜už savęs⌝[1]
palaiminimą—
javienių ir *liejamąsias* aukas
VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui.

15 Pūskite ragą Şijonoje,
skelbkite pasninką,
sušaukite šventinį
susirinkimą,
16 surinkite žmones,
pašventinkite
bendruomenę,
suveskite vyresniuosius,
surinkite vaikus
ir žindomus kūdikius!
Teišeina jaunikis iš savo
miegamojo
ir jaunoji iš savo kambario!
17 Tarp prieangio ir aukuro
tegul verkia kunigai,
VIEŠPATIES tarnai, ir sako:
„Pasigailėk, VIEŠPATIE,
savo tautos
ir neleisk savo nuosavybės
niekinti,
tautoms juos valdyti!
Kodėl turėtų sakyti tarp tautų:
‚Kur yra jų Dievas?'"

VIEŠPATS laimina savo tautą medžiaginėmis gėrybėmis

18 Tada VIEŠPATS pasidarė uolus
savo šaliai
ir pasigailėjo savo tautos.
19 VIEŠPATS išklausė ir tarė savo
tautai:
„Štai aš jums siunčiu
javų, vyno ir aliejaus,
kad jais pasisotintumėte,
ir nebeleisiu jūsų niekinti
tarp tautų.
20 Šiaurietį[2] atitolinsiu nuo jūsų
ir jį išvarysiu į išdžiūvusią
ir tuščią šalį—
jo priekinius dalinius į rytinę
jūrą,
o jo užpakalinius į vakarinę
jūrą.
Pakils jo smarvė,
pakils jo dvokas,
nes jis pridarė didžių
dalykų".

1 T.y. po savo invazijos
2 T.y. priešą iš šiaurės arba jo armiją

21 Nebijok, žeme,
džiūgauk ir linksminkis,
nes VIEŠPATS padarė
didžių dalykų!
22 Nebijokite, laukiniai žvėrys,
nes sužaliavo stepių
ganyklos,
medžiai nešė savo vaisius,
figmedis ir vynmedis
užderėjo!
23 Jūs, Şijonos sūnūs, krykštaukite
ir džiaukitės VIEŠPAČIU,
savo Dievu,
nes jis jums davė maisto[3]
pagal [savo] teisumą[4],
leido lietui jums lyti,
ankstyvam ir vėlyvam
lietui, kaip anksčiau.
24 Tad klojimai bus pilni javų
ir spaudyklų duobės liesis
per kraštus vynuogių
sultimis ir aliejumi.

25 Ir jums atsimokėsiu už metus,
kuriuos surijo skėrys,
vikšras, rijūnas ir kandikas—
mano didžiulė kariuomenė,
kurią pasiunčiau prieš jus.
26 Tada tikrai valgysite iki soties
ir girsite vardą
VIEŠPATIES, savo
Dievo,
kuris nuostabiai pasielgė su
jumis.
Ir niekad nebeturės gėdytis
mano tauta.
27 Tada žinosite, kad *aš* esu
Izraelio tarpe
ir kad *aš*, VIEŠPATS, esu
jūsų Dievas
ir nėra kito,
ir kad niekad nebeturės
gėdytis mano tauta.

Pažadas išlieti Dievo Dvasią ant visos žmonijos

3 Po to
aš išliesiu savo dvasią ant
⌜visos žmonijos⌝[5].

3 GLatS; M: mokytoją
4 T.y. pagal sandoros arba draugystės reikalavimus
5 Lit. kiekvieno kūno

Jūsų sūnūs ir jūsų dukterys
pranašaus.
Jūsų senieji sapnuos
sapnus.
Jūsų jaunikaičiai regės
regėjimus.
2 Net ant vergų ir vergių
tomis dienomis išliesiu savo
dvasią.

3 Duosiu ženklų danguje ir
žemėje:
kraują, ugnį ir dūmų
stulpus.
4 Saulė pavirs į tamsą
ir mėnulis į kraują,
prieš ateinant VIEŠPATIES
dienai,
didžiajai ir baisiajai.

5 Bet kiekvienas, kuris šauksis
VIEŠPATIES vardo,
bus išgelbėtas,
nes Sijonos kalne ir Jeruzalėje
bus išgelbėjimas,
kaip VIEŠPATS pažadėjo,
ir tarp išlikėlių, kuriuos
VIEŠPATS pašauks“.

1–5 Apd 2, 17–21 4 Mt 24, 29; Mk 13, 24–25; Lk 21, 25; Apr 6, 12–13 5 Rom 10,13

Teismas Dievo tautos priešams

4 „Nes štai tomis dienomis,
tuo metu,
kai atkursiu
Judo ir Jeruzalės būklę,
2 surinksiu visas tautas
ir jas nuvesiu į Jehošafato
slėnį
ir ten teisiuos su jomis
dėl savo tautos ir savo
nuosavybės, Izraelio,
kurį jos išsklaidė tarp tautų.
Jos pasidalijo mano šalį
3 ir dėl mano tautos metė burtą.
Jos išmainė berniukius į
paleistuves,
o mergaites pardavė už
vyną ir girtavo.

4 Toliau:
Ką jūs [ketinote] man [daryti],
Tyre ir Sidone
bei visos filistinų apskritys?
Ar jūs norėjote man atmokėti už
tai, kas [jums] padaryta?
Arba ar jūs norėjote man ką
padaryti?
Greitai, skubiai
sugrąžinsiu jūsų darbus ant
jūsų pačių galvų!
5 Todėl, kad paėmėte mano auksą
bei sidabrą
ir pargabenote mano
puikias brangenybes į
savo šventyklas,
6 ir pardavėte graikams
Judo bei Jeruzalės sūnus,
kad juos nutolintumėte
nuo jų šalies ribų.
7 Štai aš juos išjudinsiu iš vietos,
į kurią juos pardavėte,
ir sugrąžinsiu jūsų darbus
ant jūsų pačių galvos:
8 parduosiu jūsų sūnus ir jūsų
dukteris per judėjus,
o tie juos parduos
šebiečiams,
tolimai tautai“,—
nes VIEŠPATS [taip]
kalbėjo.

9 Skelbkite tai tarp tautų:
Ruoškitės šventam karui,
prikelkite karžygius!
Tegul artinas [į mūšį],
atžygiuoja
visi kareiviai!
10 Perkalkite savo noragus[1] į
kalavijus
ir savo vynpeilius į ietis!
Silpnasis tegul sako:
„Aš karžygys!“
11 Skubiai ateikite,
visos aplinkinės tautos!
Ten susirinkite!
⌜Tegul bailusis tampa
karžygiu!⌝[2]

12 „Tegul tautos subruzda ir
atžygiuoja
į Jehošafato slėnį,
nes ten atsisėsiu teisti
visas aplinkines tautas.
13 Paleiskite darban pjautuvą,
nes pjūtis pribrendusi!
Ateikite, mindykite,
nes spaudykla pilna!

---

1 Arba: kaplius
2 Rk. pgl. G; M: Nuleisk, VIEŠPATIE, savo karžygius

Vynduobės liejasi per kraštus,
nes didelis jų[1] nedorumas“.

14 Minių minios
nuosprendžio slėnyje,
nes arti VIEŠPATIES diena
nuosprendžio slėnyje.
15 Saulė ir mėnulis aptems,
ir žvaigždės neteks savo
žibesio,
16 kai VIEŠPATS sukrioks iš
Şijonos
ir taip sugriaus iš Jeruzalės,
jog dangus ir žemė
sudrebės.
Bet VIEŠPATS bus prieglauda
savo tautai
ir tvirtovė izraeliams.

17 „Tada žinosite, kad aš,
VIEŠPATS, esu jūsų
Dievas,
gyvenantis Şijonoje, savo
šventajame kalne.
Jeruzalė bus šventa,
ir svetimieji nebepereis per
ją“.

4–8 Jez 23, 1–18; Ezek 26, 1—28, 26; Am 1, 9–10; Zach 9, 1–4; Mt 11, 21–22; Lk 10, 13–14 **4–8** Jez 14, 29–31; Jer 47, 1–7; Ezek 25, 15–17; Am 1, 6–8; Şef 2, 4–7; Zach 9, 5–7 **10** Jez 2, 4; Mich 4, 3 **13** Apr 14, 14–16 **13** Apr 14, 19–20; 19, 15 **16** Am 1, 2

Judo šalies atkūrimas

18 „Tą dieną
kalnai varvės vynuogių
sultimis,
kalvos tekės pienu
ir visi Judo upeliai sruvens
vandeniu.
Šaltinis ištekės iš VIEŠPATIES
namų
ir padrėkins Akacijų slėnį.
19 Egiptas pavirs tyrais,
o Edomas taps tuščia
dykuma
dėl padaryto smurto judėjams,
kurių šalyje jie išliejo
nekaltą kraują.
20 Bet Judas bus amžinai
apgyventas,
o Jeruzalė—iš kartos į
kartą.
21 ˹Ar turėčiau palikti jų kraujo
praliejimą nenubaudęs?
Nepaliksiu nenubaudęs[2]!“
VIEŠPATS gyvena
Şijonoje!

1 T.y. Izraelio priešų

2 Arba: Aš išliesiu jų pačių kraują, kurio [ligšiol] neišliejau. Arba: Aš pareikšiu nekaltą esant jų kraują, kurio nekaltumo [ligšiol] nepareiškiau.

AMOSAS

Antraštė ir moto

1 Žodžiai Amoso, vieno Tekojos avių
augintojo, kuris regėjo [regėjimų] apie
Izraelį Judo karaliaus Uzijo dienomis ir
Izraelio karaliaus Joašo sūnaus
Jerobeamo dienomis, dveji metai prieš
žemės drebėjimą. 2 Jis sakė:

„Kai VIEŠPATS sukrioks iš
Šijonos
ir sugriaus iš Jeruzalės,
nuvys piemenų ganyklos
ir nudžius Karmelio
viršūnė“.

1 2 Kar 15, 1–7; 2 Kron 26, 1–23 **1** 2 Kar 14, 23–29
Joel, 4, 16

TAUTŲ IR IZRAELIO NUTEISIMAS (1, 3—4, 13)

Damaskas

3 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dėl trijų Damasko nusikaltimų
ir dėl keturių aš to[1]
neatšauksiu,
nes jie kūlė Gileadą geležiniais
kuliamais valkčiais.
4 Tad pasiųsiu ugnį į Chazaelio
namus,
kad ji surytų Ben-Hadado
tvirtoves.
5 Sulaužysiu Damasko skląstį,
sunaikinsiu Bikat-Aveno
valdovą
ir Bėt-Edeno skeptravaldį.
Ir Aramo tauta turės eiti
nelaisvėn į Kyrą“,—
pasakė VIEŠPATS.

3–5 Jez 17, 1–3; Jer 49, 23–27; Zach 9, 1

Gaza

6 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dėl trijų Gazos nusikaltimų
ir dėl keturių to
neatšauksiu,
nes jie išvedė ištisas tremtinių
bendruomenes,
kad jas išduotų Edomui.
7 Tad pasiųsiu ugnį ant Gazos
sienų,
kad ji surytų jos tvirtoves.
8 Sunaikinsiu Ašdodo valdovą
ir Aškelono skeptravaldį,
ir atgręšiu savo ranką prieš
Ekroną,
kad likę filistinai žūtų“,—
pasakė Viešpats Jahvė.

6–8 Jez 14, 29–31; Jer 47, 1–7; Ezek 25, 15–17; Joel 3, 4–8; Šef 2, 4–7; Zach 9, 5–7

Tyras

9 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dėl trijų Tyro nusikaltimų
ir dėl keturių to
neatšauksiu,
nes jie išdavė ištisas tremtinių
bendruomenes Edomui
ir neatsiminė brolių
sandoros.
10 Tad pasiųsiu ugnį ant Tyro
sienų,
kad ji surytų jo tvirtoves“.

9–10 Jez 23, 1–18; Ezek 26, 1—28, 19; Joel 3, 4–8; Zach 9, 1–4; Mt 11, 21–22; Lk 10, 13–14

Edomas

11 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dėl trijų Edomo nusikaltimų
ir dėl keturių to
neatšauksiu,
nes jis persekiojo su kalaviju
savo brolį
ir ⌜sunaikino jo moteris⌝[2],
[nes] ⌜jo rūstybė be perstojo
plėšė⌝[3]
ir ⌜jo įnirtis vis budėjo⌝[4].
12 Tad pasiųsiu ugnį į Tėmaną,
kad ji surytų Bosros
tvirtoves“.

11–12 Jez 34, 5–17; 63, 1–6; Jer 49, 7–22; Ezek 25, 12–14; 35, 1–15; Obad 1–14; Mal 1, 2–5

Amoniečiai

13 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dėl trijų Amoniečių
nusikaltimų
ir dėl keturių to
neatšauksiu,
nes jie perskrodė Gileado
nėščias moteris,
kad praplėstų savo sritį.

---

1 T.y. toliau paminėtos bausmės

2 Arba: užgniaužė savo gailestį

3 Būtent grobį; arba pgl. SV: jis nuolat palaikė savo rūstybę

4 T.y. saugojo išplėštą grobį. GSVSymTheod: vis išsaugojo savo įnirtį

14 Tad užkursiu ugnį ant Rabos
sienų,
kad ji surytų jos tvirtoves
tarp kovos šauksmų mūšio
dieną,
vėjui šėlstant audros dieną.
15 Ir jų karalius eis tremtin—
jis ir jo kunigaikščiai
drauge“,—
pasakė VIEŠPATS.

13–15 Jer 49, 1–6; Ezek 21, 28–32; 25, 1–7; Sef 2, 8–11

Moabas

2 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dėl trijų Moabo nusikaltimų
ir dėl keturių to
neatšauksiu,
nes jis sudegino į kalkes
Edomo karaliaus kaulus.
2 Tad pasiųsiu ugnį į Moabą,
kad ji surytų Kerijoto
tvirtoves.
Moabas žus kovos triukšme,
tarp šauksmų, ragui
gaudžiant.
3 Išnaikinsiu valdovą iš jo tarpo
ir visus jo kunigaikščius
nužudysiu su juo“,—
pasakė VIEŠPATS.

1–3 Jez 15, 1—16, 14; 25, 10–12; Jer 48, 1–47; Ezek 25, 8–11; Sef 2, 8–11

Judas

4 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dėl trijų Judo nusikaltimų
ir dėl keturių to
neatšauksiu,
nes jie atmetė VIEŠPATIES
pamokymą
ir jo nuostatų nesilaikė,
[nes] juos suklaidino jų ⸢netikri
dievai⸣[1],
paskui kuriuos ėjo jų tėvai.
5 Tad pasiųsiu ugnį į Judą,
kad ji surytų Jeruzalės
tvirtoves“.

Izraelis

6 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Dėl trijų Izraelio nusikaltimų
ir dėl keturių to
neatšauksiu,
nes jie parduoda teisųjį už
pinigus
ir beturtį už porą sandalų.
7 Jie, kurie mindo į žemės dulkes
vargšų galvas
ir nustumia prislėgtuosius
nuo kelio[2].
Vyras ir jo tėvas eina pas [tą
pačią] merginą,
kad suteptų mano šventąjį
vardą.
8 Jie išsitiesia ant drabužių,
paimtų įkaitu,
šalia kiekvieno aukuro,
ir geria [už] baudų [pinigus
pirktą] vyną
savo dievo namuose.

9 O juk aš sunaikinau ⸢prieš juos⸣[3]
amorietį,
kurio ūgis buvo kaip kedrų
ūgis
ir kuris buvo stiprus kaip
ąžuolai.
Tačiau sunaikinau jo vaisius
viršuje
ir jo šaknis apačioje.
10 Juk aš jus atvedžiau
iš Egipto šalies
ir jus vedžiau per dykumą
keturiasdešimt metų,
kad užimtumėte amoriečio
šalį.
11 Aš prikėliau pranašų iš jūsų
sūnų
ir nazirų iš jūsų
jaunikaičių.
Ar ne taip, izraeliai?—
sako VIEŠPATS.—
12 Bet jūs davėte nazirams gerti
vyno
ir pranašams įsakėte:
‚Nepranašaukite!‘“

13 „Štai aš [jus] įklampinsiu jūsų
vietose,
kaip kad įklimpsta vežimas,
perkrautas pėdais[4].
14 Tada greitasis negalės pabėgti,

1 Lit. melai

2 T.y. jiems neleidžia apginti jiems priklausančias teises ir naudotis jomis

3 Arba: dėl jų

4 Lit. nupjautomis varpomis

stipriojo nesustiprins jo
jėga,
ir karžygys neišsigelbės.
15 Lankininkas neišsilaikys,
greitakojis neištrūks
ir raitasis neišsigelbės.
16 Net drąsiausias tarp karžygių
bėgs nuogas tą dieną",—
sako VIEŠPATS.

9 Dt 3, 8–11 **11** Sk 6, 1–8

Išrinkimas neapgina nuo teismo

3 Klausykite šito žodžio, kurį
VIEŠPATS kalbėjo apie jus, izraeliai,
apie visą giminę, kurią aš atvedžiau iš
Egipto šalies:
2 „Tik jus aš išrinkau[1]
iš visų žemės giminių.
Todėl jus nubausiu
už visas jūsų nedorybes".

Pranašas priverstas skelbti tai, ką Dievas įsako

3 Argi du eina kartu
nesusitikę?
Argi liūtas riaumoja miške,
neturėdamas grobio?
4 Argi liūtukas urzgia iš savo
guolio,
jei jis nieko nesugavo?
5 Argi paukštis nusileidžia ant
žemės žabangų,
kai ten nėra jam jauko?
Argi žabangai pašoka nuo
žemės,
jei jie nieko nepagauna?
6 Jei ragas pučiamas mieste,
ar žmonės neišsigąsta?
Jei nelaimė atsitinka mieste,
ar VIEŠPATS jos
neužleido?
7 Juk Viešpats Jahvė nieko
nedaro,
neapreiškęs savo sumanymo
savo tarnams pranašams.
8 Liūtas suriaumojo!
Kas nebijos?
Viešpats Jahvė kalbėjo!
Kas nepranašaus?

Teismo paskelbimas Samarijai

9 Skelbkite ant Ašdodo tvirtovių
ir ant Egipto tvirtovių!
Sakykite: „Susirinkite ant
Samarijos kalnų
ir pamatykite, kokie dideli
sąmyšiai joje
ir kokia priespauda jos
viduje!"
10 „Jie nežino kaip elgtis
teisingai,—
sako VIEŠPATS,—
jie, kurie krauna smurtą ir
apiplėšimą[2]
savo tvirtovėse".
11 Todėl taip pasakė Viešpats
Jahvė:
„Priešas apsups šalį
ir nuplėš nuo tavęs tavo galią
[apsiginti],
ir tavo tvirtovės bus
apiplėštos".

12 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Kaip kad piemuo išplėšia
iš liūto nasrų
porą blauzdikaulių ar ausies
galelį,
taip bus ‚išgelbėti' izraeliai,
gyvenantys Samarijoje,
[tik] su prabangia patalyne
ar kušetės ⸢damaskiniu
audiniu⸣[3].
13 Klausykite ir paliudykite tai
Jokūbo namuose",—
sako Viešpats Jahvė,
kariuomenių Dievas.

14 „Juk tą dieną, kai nubausiu
Izraelį
už jo nusikaltimus,
nubausiu Bėt-Elio aukurus:
aukuro ragai bus nudaužti
ir nukris ant žemės.
15 Nugriausiu žiemos namus
drauge su vasarnamiu.
Bus sunaikinti dramblio kaulo
namai,
ir nebebus rūmų",—
sako VIEŠPATS.

14 2 Kar 23, 15

Samarijos aukštojo luomo lėbaujančių moterų pasmerkimas ir bausmė

---

1 Lit. pažinau

2 T.y. smurtu išplėštą turtą

3 Hbr. žodžių reikšmė neaiški.

4 Klausykite šito žodžio,
jūs Bašano karvės,
esančios Samarijos kalne,
engiančios menkuosius,
slegiančios neturtėlius,
sakančios savo valdovams:
„Atnešk ką mums išgerti!“
2 Viešpats Jahvė prisiekė savo
šventumu:
„Štai ateis jums dienos,
kai jus ⌜nusigabens pintinėse
ir jūsų paskutines žvejų
puoduose⌝[1].
3 Jūs turėsite išeiti pro spragas,
kiekviena tiesiai,
ir būsite numestos
į Harmoną“,—
sako VIEŠPATS.

Prieš kultą kaip doros pakaitalą

4 „Ateikite į Bet-Elį ir nusidėkite,
į Gilgalį [ir] dauginkite
nusikaltimą!
Atneškite rytą[2] savo
pjaunamąsias aukas,
⌜trečiąją dieną⌝[3] savo
dešimtines!
5 Deginkite raugintos duonos
padėkos auką
ir skelbkite gera valia
duodamas aukas,
garsinkite,
nes taip jums patinka,
izraeliai!“—
sako Viešpats Jahvė.

Plakamas nelaimėmis, Izraelis nesugrįžo pas Dievą

6 Nors aš jums ir daviau
švarius[4] dantis visuose jūsų
miestuose
ir duonos stoką visose jūsų
vietovėse,
tačiau nesugrįžote pas
mane“,—sako
VIEŠPATS.—
7 Nors aš ir sulaikiau nuo jūsų
lietų,
kai dar buvo trys mėnesiai
iki pjūties,
ir daviau lietaus vienam
miestui,
o kitam miestui nedaviau—
vienas sklypas gavo lietaus,
o kitas sklypas, ant kurio
nelijo, išdžiūvo,—
8 nors du, trys miestai ėjo
svyruodami
į vieną miestą
vandens atsigerti, bet
nenumalšino
troškulio,—
tačiau jūs nesugrįžote pas
mane“,—
sako VIEŠPATS.

9 „Jus užgavau javų džiūtim ir
rūdimis.
Dažnai jūsų sodus ir
vynuogynus,
jūsų figmedžius ir alyvmedžius
rijo skėrys.
Tačiau jūs nesugrįžote pas
mane“,—
sako VIEŠPATS.

10 „Pasiunčiau jums marą,
tokį, kaip Egiptui.
Išžudžiau kalaviju jūsų
jaunikaičius,
⌜leidau paimti jūsų žirgus⌝[5]
ir pakėliau jūsų stovyklos
smarvę
jums į nosis.
Tačiau jūs nesugrįžote pas
mane“,—
sako VIEŠPATS.

11 „Aš sugrioviau kai kuriuos iš
jūsų,
kaip Dievas sugriovė
Sodomą ir Gomorą,
ir jūs buvote kaip nuodėgulis,
ištrauktas iš gaisro.
Tačiau jūs nesugrįžote pas
mane“,—
sako VIEŠPATS.

12 „Todėl taip tau padarysiu,
Izraeli:
kadangi tai padarysiu tau,

1 T.y. išvilks tremtin tarsi sugautas žuvis; arba: nutemps kabliais ir jūsų paskutines žvejų kabliukais
2 Arba: kas rytą
3 Arba: kas trečią dieną
4 T.y. neturinčius ko kramtyti
5 Lit. draugе su jūsų žirgų paėmimu [į nelaisvę]

pasiruošk sutikti savo
Dievą, Izraeli!“

13 Nes štai jis yra tas,
kuris nužiedžia kalnus, sukuria
vėją
ir apreiškia žmogui savo
mintis,
kuris ⌜tamsą paverčia aušra⌝[1]
ir žygiuoja per žemės
aukštumas.
Jahvė, kariuomenių Dievas, jo
vardas.

11 Pr 19, 24

BŪSIMŲ NELAIMIŲ PRANAŠYSTĖS (5, 1—6, 14)

Rauda apie Izraelį

5 Klausykite šito žodžio,
kurį aš užgiedu kaip raudą
apie jus, Izraelio namai:
2 „Parpuolė, nebeatsikelia
mergaitė Izraelis,
guli išsitiesusi ant savo žemės;
nėra kas ją pakeltų“.
3 Nes taip pasakė Viešpats Jahvė
⌜apie Izraelio namus⌝[2]:
„Miestas, kuris išžygiuoja su
tūkstančiu,
turės tik šimtą išlikusių,
o tas, kuris išžygiuoja su šimtu,
turės tik dešimtį išlikusių“.

4 Nes taip pasakė VIEŠPATS
Izraelio namams:
„Ieškokite manęs, kad
gyventumėte!
5 Bet neieškokite Bėt-Elio,
neikite į Gilgalį
ir nepereikite į Beėr-Šebą!
Nes Gilgalis tikrai eis tremtin
ir Bėt-Elis pavirs nieku“.
6 Ieškokite VIEŠPATIES, kad
gyventumėte,
kad jis neužsidegtų Juozapo
namams kaip ugnis,
kuri rytų Bėt-Elį, ir nebūtų
kam gesinti.

Varguomenės engėjų pasmerkimas ir šaukimas teisingai elgtis

7 ⌜Vargas tiems⌝[3], kurie paverčia
teisingumą metėlėmis
ir žemėn numeta
teisumą![4]—

8 Jis, kuris padarė Sietyną ir
Šienpjovius,
paverčia tamsą rytu
ir dieną padaro tamsią kaip
naktį,
kuris pašaukia jūros vandenis
ir juos išlieja ant žemės
paviršiaus—
Jahvė jo vardas!—
9 kuris sugriauna[5] tvirtoves
ir atneša sunaikinimą
sutvirtintiems
miestams.—

10 Jie nekenčia to, kuris
sudraudžia vartuose,
ir bodisi tuo, kuris sako
tiesą.
11 Todėl, kad plėšiate nuomą iš
neturtėlio
ir imate iš jo grūdų duokles,
jūs pasistatėte namus iš tašytų
akmenų,
tačiau negyvensite juose.
Įsiveisėte puikių vynuogynų,
tačiau negersite jų vyno.
12 Nes žinau, kaip daug yra jūsų
nusikaltimų
ir kaip gausu jūsų
nuodėmių,
jūs teisiojo engėjai, kyšininkai,
kurie atmeta neturtėlių
bylą vartuose!
13 Tad tokiu metu protingasis
dejuoja,
nes tai piktas laikas.

14 Ieškokite gera, o ne pikta,
kad gyventumėte
ir kad VIEŠPATS, kariuomenių
Dievas,
taip tikrai būtų su jumis,
kaip jūs tvirtinate.
15 Nekęskite pikto ir mylėkite
gera,

---

1 Kt. vrč.: aušrą paverčia tamsa
2 Atkelta iš skirsnelio galo.

3 T.y. teisėjams (rk., plg. 5, 18; 6, 1); M: Tie
4 Į 7. 10–13 skn. kontekstą įsiterpia himno fragmentas (8.9skn.), apgiedantis Dievo galybę.
5 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.

ir leiskite galioti
teisingumui vartuose!
Galbūt VIEŠPATS,
kariuomenių Dievas,
bus malonus Juozapo
likučiui.

8 Job 9, 9; 38, 31

Visos šalies gedėjimas

16 Todėl taip pasakė Jahvė,
kariuomenių Dievas,
Viešpats:
„Visose aikštėse bus raudama
ir visose gatvėse sakoma:
‚Ai, ai'.
Žemdirbiai bus šaukiami gedėti
ir mokantys aimanuoti
raudoti.
17 Net visuose vynuogynuose bus
raudama,
kai aš pereisiu per tavo
vidurį",—
pasakė VIEŠPATS.

VIEŠPATIES diena

18 Vargas trokštantiems
VIEŠPATIES dienos!
Kam gi jums VIEŠPATIES
diena?
Ji bus tamsa, o ne šviesa!
19 Kaip kad kas bėga
nuo liūto
ir jį pasitinka lokys,
ar kai, jam parėjus namo
ir atsirėmus ranka į sieną,
jį įgelia gyvatė!
20 Tikrai VIEŠPATIES diena bus
tamsa,
ne šviesa,
juoda tamsa, be šviesos
spindėjimo.

Aukų atmetimas ir tremties paskelbimas

21 „Aš nekęsdamas atmetu jūsų
šventes
ir negaliu pakęsti jūsų
iškilmingų susirinkimų
kvapo[1].
22 Net jei man aukosite savo
deginamąsias ir javienių
aukas,
jų nepriimsiu,
ir į jūsų penėtų galvijų
bendrystės aukas
palankiai nežiūrėsiu.
23 Pašalink nuo manęs savo
giesmių triukšmą!
Nesiklausysiu tavo arfų[2]
skambesio.
24 Bet tegul ritasi kaip vanduo
teisingumas
ir teisumas kaip visą laiką
tekantis upelis!

25 Ar man atnašavote
pjaunamąsias ir javienių
aukas
dykumoje per
keturiasdešimt metų,
Izraelio namai?
26 Jūs nusinešite Sakūtą, savo
karalių,
ir Kijūną, savo dievą
žvaigždę,
savo atvaizdus[3], kuriuos
pasidarėte,
kai jus ištremsiu anapus
Damasko",—
pasakė VIEŠPATS.
Kariuomenių Dievas jo
vardas.

21–22 Jez 1, 11–14 25–27 Apd 7, 42–43

Vargas lėbaujantiems žymūnams, kurie jaučiasi saugūs!

6 Vargas nerūpestingiems Sijonoje
ir tiems, kurie jaučiasi saugūs
Samarijos kalne,
tautų pirmūnės žymūnams,
į kuriuos Izraelio namai
kreipiasi [pagalbos]!
2 Pereikite į Kalnę ir
pasižiūrėkite,
eikite iš ten į Didįjį
Chamatą
ir nusileiskite į filistinų
Gatą!
Ar jūs geresni už šitas
karalystes,
arba ar jų sritis didesnė už
jūsų sritį?
3 [Vargas] tiems, kurie stumia
tolyn nelaimės dieną,
o tačiau priartina smurto
valdžią;
4 kurie guli dramblio kaulo lovose
ir drybso savo kušetėse,

1 T.y. saldaus kvapo aukų, aukojamų iškilmių metu

2 Arba: lyrų
3 Rk.; M: atvaizdus, žvaigždę savo dievų

valgo ėriukus, paimtus iš
bandos,
ir veršius iš penimųjų
gardo;
5 kurie improvizuoja gaidas,
pritariant arfai,
kaip Dovydas sau išranda
muzikos instrumentų.
6 Jie geria vyną iš dubenų
ir pasitepa geriausiu
aliejumi,
bet nesisieloja Juozapo
žlugimu.
7 Todėl jie dabar eis tremtin
tremtinių priešaky.
Tada pasiliaus drybsančiųjų
pokyliavimas.

Miesto sugriovimas ir jo gyventojų išžudymas

8 Viešpats, Jahvė, prisiekė
savimi[1]:
„Aš bodžiuos Jokūbo
puikybe,
nekenčiu jo tvirtovių
ir išduosiu miestą su
viskuo, kas yra jame“.
9 Net jei išliks dešimt žmonių
viename name, jie mirs. 10 Kai kieno
nors giminaitis ir balzamuotojas[2] jį
paims, kad išneštų iš namo jo lavoną, ir
sakys esančiam namo užpakalinėje
dalyje: ‚Ar yra dar kas su tavim?‘, o šis
atsakys: ‚Nieko nėra‘, tada giminaitis[3]
sakys: ‚Tylėk, nes neturime minėti
VIEŠPATIES vardo!‘“

11 Nes štai VIEŠPATS duos
įsakymą:
jis sudaužys didžiuosius
namus į skeveldras,
ir mažuosius namus—į
šipulius.

Absurdiškas teisėtvarkos iškreipimas

12 Argi žirgai šuoliuoja uolomis?
Arba ar kas aria ⌜jaučiais
jūrą⌝[4]?
Tačiau jūs pavertėte teisingumą
nuodinga piktžole
ir teisumo vaisių metėlėmis.

Tuščias didžiavimasis nukariavimais ir visiškas pralaimėjimas

13 Jūs, kurie džiaugiatės Lo-
Debaru,
kurie sakote: „Ar ne savo
jėga
pasiglemžėme Karnaimą?“
14 „Bet štai aš sukelsiu prieš jus,
Izraelio namai, tautą,—
sako VIEŠPATS,
kariuomenių Dievas,—
kuri prislėgs jus nuo Lebo-
Chamato[5]
iki Arabos upelio“.

PRANAŠO VIZIJOS APIE IZRAELIO ŽLUGIMĄ (7, 1—9, 6)

Skėrių vizija

7 Tokį dalyką man parodė Viešpats
Jahvė: štai jis kūrė skėrių spiečių, kai
pradėjo želti vėlyvasis pasėlys, tai yra
vėlyvasis pasėlys [,einantis] po karaliaus
šienapjūtės. 2 Ir kai jie rengėsi visiškai
suryti žemės augmenis, aš sakiau:
„Viešpatie Jahve, atleisk, meldžiu! Kaip
begalės išlikti gyvas Jokūbas? Juk jis
toks mažas!“ 3 VIEŠPAČIUI to pagailo.
„To neįvyks!“—tarė VIEŠPATS.

Ugnies vizija

4 Tokį dalyką man parodė
Viešpats Jahvė: štai jis—Viešpats
Jahvė—šaukė ⌜ugnies lietų⌝[6]. Ta surijo
didžiuosius požemio vandenis ir būtų
surijusi laukus. 5 Tada sakiau:
„Viešpatie Jahve, liaukis, meldžiu! Kaip
begalės išlikti gyvas Jokūbas? Juk jis
toks mažas!“ 6 VIEŠPAČIUI to pagailo.
„Nė to neįvyks“,—tarė Viešpats Jahvė.

Alavo vizija

7 Tokį dalyką jis man parodė: štai
Viešpats atsistojo prie alavo[7] sienos, ir jo
rankoje buvo alavo luitas. 8 Ir
VIEŠPATS man tarė: „Ką tu matai,

1 M + sako VIEŠPATS, kariuomenių Dievas; ~ G
2 T.y. asmuo, kuris patepa mirusio kūną kvepalais ir jį paruošia laidotuvėms. Tiksli hbr. žodžio reikšmė nežinoma.
3 Lit. jis
4 Rk.
5 Arba: įėjimo į Chamatą
6 Rk.; M: teismą ugnimi
7 Hbr. žodis ^{a}*nāk*, kartais verčiamas „svambalu“, yra kilęs iš akadų *annaku* ir reiškia alavą, ne svambalą.

Amose?“ Aš atsakiau: „Alavą“.
VIEŠPATS tarė:
„Štai aš dedu alavą[1]
į savo tautą Izraelį.
9 Bus nusiaubtos Izaoko
aukštumos
ir Izraelio šventyklos
sugriautos,
ir aš pakilsiu prieš Jerobeamo
namus su kalaviju“.

Amasijas susikerta su Amosu

10 Amasijas, Bėt-Elio kunigas,
pasiuntė Jerobeamui, Izraelio karaliui,
tokią žinią: „Amosas ruošia prieš tave
sąmokslą pačiuose Izraelio namuose.
Šalis nebegali pakęsti visų jo kalbų,
11 nes taip pasakė Amosas: ‚Nuo
kalavijo mirs Jerobeamas, o Izraelis
tikrai bus ištremtas iš savo žemės“.
12 Paskui Amasijas tarė Amosui:
„Regėtojau, eik, bėk sau į Judo šalį!
Pelnyk[2] ten duoną ir ten pranašauk!
13 O Bėt-Elyje daugiau nebepranašauk,
nes tai karaliaus šventovė ir tai
valstybės maldykla“. 14 Tada Amosas
atsakė Amasijui: „Aš nebuvau pranašas,
nei aš buvau pranašų gildijos narys, bet
aš esu galvijų augintojas ir sikamoro
vaisių nokintojas[3]. 15 Tačiau
VIEŠPATS mane paėmė nuo bandos ir
man tarė: ‚Eik, pranašauk mano tautai
Izraeliui!‘ 16 Taigi dabar klausykis
VIEŠPATIES žodžio:
‚Tu sakai: Nepranašauk prieš
Izraelį,
neskelbk prieš Izaoko
namus!‘
17 Todėl taip pasakė VIEŠPATS:
‚Tavo žmona taps paleistuve
mieste,
o tavo sūnūs ir dukterys žus
nuo kalavijo.
Tavo žemė bus išdalyta
matuokle,
o tu pats mirsi suteptoje
žemėje.
Ir Izraelis tikrai bus ištremtas
iš savo žemės!‘“

Vaisių pintinės vizija

8 Tokį dalyką man parodė Viešpats
Jahvė: štai pintinė su vasaros
vaisiais. 2 Ir jis paklausė: „Ką tu matai,
Amose?“ Aš atsakiau: „Pintinę su
vasaros vaisiais“. Tada VIEŠPATS man
tarė:
„Atėjo galas mano tautai
Izraeliui.
Aš daugiau jų
nebepagailėsiu.
3 Ir aimanuos rūmų giesmininkės
tą dieną,—sako Viešpats
Jahvė.—
Taip daug lavonų! Visur jų
primėtyta! Tylėk!“

Prieš nesąžiningus prekiautojus javais ir žmonėmis

4 Išgirskite tai jūs, kurie mindote
beturtį
ir darote galą šalies
prislėgtiesiems,
5 sakydami: „Kada praeis
pilnatis,
kad galėtume parduoti
javus,
ir šabata, kad galėtume
atidaryti aruodus—
kad galėtume sumažinti efą[4],
padidinti svarstį,
ir apgauti netikromis
svarstyklėmis,
6 pirkti vargšus už pinigus
ir beturtį už porą sandalų—
ir parduoti kviečių
pasturlakas?“
7 VIEŠPATS prisiekė Jokūbo
puikybe:
„Niekad nepamiršiu nė
vieno jų darbų!“
8 Ar dėl to neturėtų drebėti žemė
ir gedėti visi jos gyventojai?
Ar ji visa neturėtų pakilti kaip
Nilas,
suvilnyti ir atslūgti kaip
Egipto Nilas?

---

1 Alavas simbolizuoja *teismo* įvykdymą. Klausytojui hbr. žodis „alavas“ pasigirsta kaip kitas beveik taip pat skambantis žodis, reiškiąs dejavimą, t.y. pralaimėjimo ir sunaikinimo agoniją.
2 Lit. Valgyk
3 Lit raižytojas. Įraižyti arba įpjauti vaisiai greičiau prinoksta, yra saldesni ir apsaugomi nuo kenkėjų.
4 Efa—biralų matas ≈ 39 l

Saulės užtemimas ir gedulo apeigos

9 „Tą dieną,—
sako Viešpats Jahvė,—
aš leisiu saulei nusileisti
vidudienį
ir aptemdysiu žemę šviesią
dieną.
10 Aš paversiu jūsų šventes gedulu
ir visas jūsų giesmes
raudomis.
Užjuosiu ant visų strėnų ašutinę
ir kiekvieną galvą
nuskusiu.
Tai padarysiu kaip gedėjimą dėl
vienturčio
ir to baigtį kaip karčią
dieną“.

Dievo žodžių badas

11 „Štai ateina dienos,—
sako Viešpats Jahvė,—
kai aš siųsiu badą į šalį,
ne duonos badą
ir ne vandens troškulį,
bet VIEŠPATIES žodžių
girdėjimo [badą].
12 Tada žmonės eis virtuliuodami
nuo jūros iki jūros
ir klajos nuo šiaurės iki
rytų,
ieškodami VIEŠPATIES žodžio,
bet neras.
13 Tą dieną alps iš troškulio
gražios mergaitės ir
jaunikaičiai,
kurie prisiekė Samarijos
nusikaltimu
ir sakė: ‚Kaip gyvas tavo
dievas, Dane!‘
ir: ‚Kaip gyva [tavo] galia,Beėr-
Šeba!‘
Jie parkris ir nebeatsikels“.

Penktoji vizija: niekas neištrūks nuo Dievo teismo

9 Mačiau Viešpatį, stovintį prie
aukuro.
Jis sudavė į stulpų kapitelius
taip,
jog sudrebėjo slenksčiai.
Ir jis tarė:
„Aš nukirsiu'[1] jiems visiems
galvą,
o jų likusiuosius nužudysiu
kalaviju.
Nė vienas iš jų nepabėgs,
ir nė vienas iš jų
neišsigelbės.
2 Jei jie prasikastų į šeolį,
iš ten mano ranka juos
paimtų.
Jei jie užkoptų į dangų,
iš ten juos nulaipinčiau.
3 Jei jie pasislėptų Karmelio
viršūnėje,
iš ten suieškojęs juos
paimčiau.
Jei jie pasislėptų nuo mano akių
jūros dugne,
ten įsakyčiau gyvatei juos
įgelti.
4 Ir jei jie eitų tremtin savo priešų
priešaky,
ten įsakyčiau kalavijui juos
išžudyti.
Aš įsmeigsiu akis į juos
piktam, o ne geram!“

Himnas

5 Viešpats, kariuomenių Jahvė,
yra tas,
kuris paliečia žemę taip, kad ji
siūbuoja
ir gedi visi jos gyventojai,
kad ji visa pakyla kaip Nilas
ir atslūgsta kaip Egipto
Nilas;
6 kuris pastatė savo aukštutinius
kambarius danguje
ir savo skliautui padėjo
pamatus ant žemės,
kuris pašaukia jūros vandenis
ir juos išlieja ant žemės
paviršiaus.
VIEŠPATS jo vardas.

EPILOGAS (9, 7–15)

Izraelio karalystės žlugimas

7 „Argi jūs nesate man kaip
kušiečiai,
o izraeliai?“—sako
VIEŠPATS.—
Argi aš neatkėliau Izraelio
iš Egipto šalies,
filistinų iš Kaftoro
ir aramėjų iš Kyro?

1 Rk.; M:Ir jis tarė:„Suduok į stulpų kapitelius taip,kad sudrebėtų slenksčiai.Nukirsk

8 Štai Viešpaties Jahvės akys
atkreiptos
į nuodėmingą karalystę!
Aš ją išnaikinsiu
nuo žemės paviršiaus,
tačiau visiškai nesunaikinsiu
Jokūbo namų,—
sako VIEŠPATS.—
9 Nes štai aš įsakysiu
ir sijosiu Izraelio namus
tarp visų tautų,
kaip sijojama rėčiu,
ir joks žvirgždas nenukris
žemėn.
10 Nuo kalavijo žus
visi mano tautos
nusidėjėliai,
sakantys: ‚ 'Niekad 'nelaimė
nepriartės
ir mūsų neužklups!'[1]'“

Pažadas atkurti Izraelį

11 „Tą dieną atstatysiu
sugriuvusią Dovydo
padangtę,
užtaisysiu jos spragas,
atstatysiu, kas joje
sugriauta,
ir ją statysiu, kaip senovės
dienomis,
12 kad jie užimtų Edomo likutį ir
visas tautas,
pavadintas mano vardu[2]“,—
sako VIEŠPATS, kuris tai
padarys.

13 „Štai ateis dienos,—
sako VIEŠPATS,—
kai arėjas pasivys pjovėją
ir vynuogių mindytojas
sėjėją.
Kalnai lašės vynuogių sultimis,
ir visos kalvos 'tekės jomis'[3].
14 Tada atkursiu savo tautos
Izraelio būklę:
jie atstatys apleistus
miestus ir apgyvendins,
veis vynuogynus ir gers jų vyną,
sodins sodus ir valgys jų
vaisius.
15 Juos pasodinsiu į jų žemę,
ir jie nebebus išrauti iš savo
žemės,
kurią jiems daviau“,—
pasakė VIEŠPATS, tavo
Dievas.

11–12 Apd 15, 16–18

---

1 Arba: Niekad tu neleisi nelaimei priartėti ir mus užklupti!

2 T.y. man priklausančias

3 Arba: siūbuos [javais]

OBADIJAS

Edomo sunaikinimas

Obadijo regėjimas.
Taip pasakė Viešpats Jahvė
apie Edomą:
Išgirdome žinią iš
VIEŠPATIES—
pasiuntinys yra pasiųstas į
tautas:
„Kelkite! Kelkimės prieš jį į
kovą!“

2 „Štai aš darau tave mažą tarp
tautų.
Tu būsi visiškai
suniekintas.
3 Tavo širdies išdidumas apgavo
tave,
gyvenantį uolų plyšiuose,
⌜kurio būstas aukštuma⌝[1],
kuris sakai sau:
‚Kas gali nustumti mane
žemėn?‘
4 Jei sukrautum aukštai kaip
erelis
ir jei tarp žvaigždžių
⌜susuktum savo lizdą⌝[2],
iš ten tave nutraukčiau!—
sako VIEŠPATS.—
5 Jei vagys įsibrautų pas tave,
jei plėšikai nakčia,
argi jie nevogtų tik tiek, kiek
jiems gana?
[Bet] kaip visiškai tu būsi
sunaikintas![3]
Jei vynuogių rinkėjai ateitų pas
tave,
argi jie nepaliktų parankų?
6 [Bet] kaip visiškai bus
iškratytas Ezavas,
išknistos jo paslėptos
sankaupos!

7 [Atgal] prie sienos tave atvarys
visi tavo sąjungininkai.
Tave apgaus, nugalės
tavo bičiuliai.
⌜Valgiusieji duoną su tavim⌝[4]
paspęs tau spąstus,
[tau] nenuvokiant apie tai.
8 Argi tą dieną,—sako
VIEŠPATS,—
aš neišnaikinsiu
išmintingųjų iš Edomo
ir išmanymo iš Ezavo
kalnyno?
9 Tada taip sukris iš baimės tavo
karžygiai, Temane,
jog kiekvienas bus
sunaikintas Ezavo
kalnyne.

Edomo nusikaltimai Judui

Dėl žmogžudystės, 10 dėl tavo
broliui Jokūbui padaryto
smurto
tave apdengs gėda, ir tu
būsi amžinai
sunaikintas.
11 Tąsyk, kai tu stovėjai nuošaliai,
kai svetimieji ⌜gabenosi jo
turtus⌝[5],
kai svetimšaliai įžengė į jo
vartus
ir dėl Jeruzalės metė burtą,
ir tu buvai kaip vienas iš jų!
12 Bet neturėjai piktdžiugiauti
savo brolio diena
jo nelaimės dieną,
neturėjai džiaugtis dėl judėjų
jų žuvimo dieną
ir išdidžiai kalbėti
priespaudos dieną.
13 Neturėjai įžengti į mano tautos
vartus
jų nelaimės dieną.
Neturėjai, ⌜kaip kiti⌝[6],
piktžiugiauti jo bėda
jo nelaimės dieną
ir ištiesti rankas į jo turtą
jo žuvimo dieną.
14 Neturėjai stovėti kryžkelėse[7],
kad sunaikintum jo
pabėgėlius,
ir išduoti jo pasprukėlius

---

1 GV: statantį savo būstą aukštumoje
2 GSVT; M: būtų susuktas tavo lizdas
3 Šitas sakinys M tekste eina prieš „argi jie nevogtų...?“
4 Rk.; M: tavo duona
5 Arba: vedė nelaisvėn jo kariuomenę. Hebrajų žodis *chail* kartais reiškia kariuomenę, kartais turtus. Čia jis, greičiausia, reiškia abu.
6 Lit. nei tu
7 Hbr. žodžio reikšmė neaiški. G: praėjimuose; kt. vrč.: prie išlandų, [sienos] spragų

priespaudos dieną.
15b Kaip tu darei, taip tau bus
daroma.
Tavo darbai sugrįš ant tavo
paties galvos.

Tautų teismas ir Izraelio pergalė
15a Juk arti VIEŠPATIES diena
visoms tautoms.
16 Nes kaip jūs turėjote gerti[1]
mano šventajame kalne,
taip visos tautos nuolat
gers.
Jos gers ir gurkšnos,
ir taps, lyg kad niekad
nebūtų buvusios.
17 Bet Şijonos kalne bus
išgelbėjimas,
ir jis[2] bus šventa vieta.
Tada Jokūbo namai užims tuos,
kurie buvo juos užėmę.

18 Ir Jokūbo namai taps ugnim,
Juozapo namai—liepsna,
o Ėsavo namai—ražienomis.
Jie padegs jas ir sudegins,
ir nė vieno neišliks
iš Ėsavo namų",—
nes VIEŠPATS [taip] kalbėjo.

19 Tada jie[3] užims Negebą, Ėsavo
kalnyną, ir Šefelą, filistinus. Jie užims
Efraimo laukus[4] ir Samarijos laukus, o
Benjaminas — Gileadą. 20 Izraelių, ⸢tai
yra Chalacho⸣[5], tremtiniai užims[6]
⸢kanaaniečių šalį⸣[7] iki Şarefato.
Jeruzalės tremtiniai, esantys Sefarade,
užims Negebo miestus. 21 Išgelbėtieji [,
esantys] Şijonos kalne, nukils Ėsavo
kalnyno valdyti[8], o VIEŠPAČIUI
priklausys karališka valdžia.

1-14 Jez 34,5-17; 63,1-6; Jer 49,7-22; Ezek 25,12-14; 35,1-15; Am 1,11-12; Mal 1,2-5

1 T.y. mano bausmės taurę
2 T.y. kalnas

3 T.y. Jokūbo namai
4 G: kalnus
5 Rk. (t.y. šiaurės Izraelio tremtiniai, asirų ištremti į Chalacho sritį; žr. 2 Kar 17, 6; 18, 11); M: šita kariuomenė
6 Rk.; M: kurie
7 G; M: Kanaaniečius (t.y. Fenikiją)
8 Lit. teisti

JONA

Jona bėga nuo VIEŠPATIES

1 VIEŠPATIES žodis atėjo Amitajo
sūnui Jonai: 2 „Pakilęs eik į Ninevę,
tą didmiestį, ir apkaltink jį, nes jų
nelabumas pasiekė mane“. 3 Bet Jona
pakilo, kad bėgtų į Taršišą, šalin nuo
VIEŠPATIES. Jis nusileido į Jafą,
atrado laivą, plaukiantį į Taršišą,
sumokėjo kelionpinigius ir įlipo į jį, kad
plauktų su jais į Taršišą, šalin nuo
VIEŠPATIES.
4 Bet VIEŠPATS numetė tokį
smarkų vėją į jūrą, jog didelė audra kilo
jūroje ir laivas buvo besudūžtąs. 5 Tada
jūrininkai išsigando, ir kiekvienas
šaukėsi savo dievo. Ir jie sumetė laive
esančius rykus į jūrą, kad jį sau
palengvintų. O Jona buvo nulipęs į laivo
triumą, atsigulęs ir giliai įmigęs.
6 Kapitonas priėjo prie jo ir jam tarė:
„Kaip tu gali miegoti! Kelkis, šaukis
savo dievo! Galbūt tas dievas prisimins
mus, ir mes nežūsime“. 7 Paskui jie sakė
vienas kitam: „Ateikite ir meskime
burtus, kad sužinotume, dėl kieno šita
nelaimė mus ištiko“. Taigi jie metė
burtus, ir burtas iškrito Jonai. 8 Tada
jie tarė jam: „Pasakyk mums,
meldžiamasis,⌜dėl kieno šita nelaimė mus
ištiko⌝[1], koks yra tavo verslas ir iš kur
ateini, kas yra tavo šalis ir iš kurios tu
tautos“. 9 Jis jiems atsakė: „Aš esu
hebrajas, ir aš garbinu VIEŠPATĮ,
dangaus Dievą, kuris padarė jūrą ir
sausumą“. 10 Tie vyrai labai išsigando
ir jam tarė: „Ką padarei?!“ (Mat tie
vyrai buvo sužinoję, kad jis bėga nuo
VIEŠPATIES, nes jis buvo jiems tai
pasakęs.) 11 Ir jie klausė jį: „Ką turime
daryti su tavim, kad jūra mums
nurimtų?“, nes jūra darėsi vis
audringesnė. 12 Jis jiems atsakė:
„Imkite ir ir meskite mane į jūrą! Tada
jūra jums nurims, nes aš žinau, kad dėl
manęs šita didelė audra jus ištiko“.
13 Tačiau tie vyrai sunkiai yrėsi, kad
sugrąžintų [laivą] prie sausumos, bet
neįstengė, nes jūra vis labiau audrojo
prieš juos. 14 Tada jie šaukėsi
VIEŠPATIES: „Ak, VIEŠPATIE, neleisk
mums žūti dėl šito žmogaus gyvybės ir
⌜nelaikyk mūsų atsakingais už nekaltai
pralietą kraują⌝[2], nes tu, VIEŠPATIE,
darai, kaip nori“. 15 Tada jie paėmė
Joną ir numetė į jūrą, ir jūra liovėsi
siautusi. 16 Tuos vyrus apėmė didelė
VIEŠPATIES baimė. Jie aukojo
VIEŠPAČIUI pjaunamąją auką ir davė
įžadų.

1 2Kar 14,25

Jonos malda žuvies pilve

2 O VIEŠPATS parūpino didelę žuvį,
kad prarytų Joną, ir Jona išbuvo
žuvies pilve tris dienas ir tris naktis.
2 Tada Jona meldėsi VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, iš žuvies pilvo. 3 Jis sakė:

„Savo bėdoje šaukiaus
VIEŠPATIES,
ir jis išklausė mane.
Iš šeolio vidurių rėkiau—
tu išgirdai mano balsą.
4 Numetei mane į gelmę,
į marių širdį,
ir srovė apsupo mane.
Visos tavo lūžtančios bangos ir
vilnys
perėjo per mane.
5 Tada maniau: ‚Esu atstumtas
nuo tavo akių.
Ar[3] begalėsiu toliau žvelgti
į tavo šventąją šventyklą?‘
6 Vandenys apsiautė mane ligi
gerklės,
gelmė apsupo mane,
jūros dumbliai apsivyniojo man
aplink galvą
7 prie kalnų pamatų.
Nugrimzdau į šalį,
kurios skląsčiai užsklendė
mane visam laikui.
Bet tu iškėlei mano gyvybę iš
duobės,
VIEŠPATIE, mano Dieve!
8 Netekdamas sąmonės,
atsiminiau VIEŠPATĮ,
ir mano malda atėjo pas tave,
į tavo šventąją šventyklą.

---

1 ~G

2 Lit. neuždėk ant mūsų nekalto kraujo
3 Theod: Kaip

9 Niekingų stabų garbintojai
palieka savo malonę[1].
10 Bet aš su padėkos giesme
tau aukosiu,
tai, ką pažadėjau, ištesėsiu.
Išgelbėjimas priklauso
VIEŠPAČIUI!"

11 Tada VIEŠPATS įsakė žuviai, ir
ta išspjovė Joną į sausumą.

1 Mt 12,40

Jonos skelbimas ir Ninevės atsivertimas

3 Antrą kartą VIEŠPATIES žodis atėjo
Jonai: 2 „Pakilęs eik į Ninevę, tą
didmiestį, ir skelbk jai žinią, kurią tau
sakau". 3 Tada Jona, paklusęs
VIEŠPATIES žodžiui, pakilo ir ėjo į
Ninevę. O Ninevė buvo ⌜nepaprastai
didelis⌝[2] miestas: tik per tris dienas
pereinamas. 4 Taigi Jona pradėjo eiti į
miestą, atlikdamas vienos dienos
kelionę. Ir jis skelbė: „Dar
keturiasdešimt dienų, ir Ninevė bus
sunaikinta".
5 Tada Ninevės žmonės patikėjo
Dievu, paskelbė pasninką ir visi, dideli ir
maži, apsivilko ašutinėmis. 6 Kai ta
žinia pasiekė Ninevės karalių, jis pakilo
iš savo sosto, nusivilko savo karališką
apsiaustą, apsivilko ašutine ir atsisėdo į
pelenus. 7 Paskui jis leido Ninevėje
paskelbti: „Karaliaus ir jo didžiūnų
įsakymu: žmonės ir gyvuliai, galvijai ir
avys nieko neturi ragauti, neturi ganytis
ir neturi gerti vandens. 8 Žmonės ir
gyvuliai turi apsivilkti ašutinėmis ir iš
visų jėgų šauktis Dievo. Kiekvienas turi
atsiversti nuo savo pikto elgesio ir nuo
smurto, prikibusio prie jo rankų. 9 Kas
žino? Gal Dievas vėl gailėsis ir nusigręš
nuo savo degančios rūstybės, ir mes
nežūsime". 10 Kai Dievas pamatė jų
darbus, kad jie nusigręžė nuo savo pikto
kelio, Dievui pagailo nelaimės, kuria
buvo jiems grasinęs, ir jos nepadarė.

4-5 Mt 12,41; Lk 11,32

Joną ima apmaudas dėl VIEŠPATIES gailesčio

4 Bet Jonai tai labai nepatiko, ir jis
supyko. 2 Jis meldėsi VIEŠPAČIUI ir
sakė: „Ak, VIEŠPATIE, argi ne tai
maniau, kai tebebuvau savo tėviškėje?
Dėl tos priežasties aš pirmą kartą
norėjau bėgti į Taršišą, nes žinojau , kad
tu esi maloningas ir gailestingas Dievas,
lėtas rūstintis bei turtingas malonės ir
toks, kuris apgaili nelaimę. 3 Taigi
dabar, VIEŠPATIE, meldžiu, atimk iš
manęs mano gyvybę, nes geriau man
mirti negu gyventi". 4 Bet VIEŠPATS
tarė: „Ar tau tinka rūstauti?"
5 Jona buvo išėjęs iš miesto,
atsisėdęs į rytus nuo miesto ir ten
pasidaręs palapinę. Jis sėdėjo po ja
ūksmėje, iki išvysiąs, kas atsitiks mieste.
6 Tada VIEŠPATS Dievas užsakė
ricinmedį ir išaugino viršum Jonos, kad
šešėlis apdengtų jo galvą, kad jam
palengvintų nepatogią būklę . Jona
labai džiaugėsi ricinmedžiu. 7 Bet
aušrai brėkštant kitą dieną, Dievas
užsakė kirmėlę. Ši pakando ricinmedį, ir
tas nudžiūvo. 8 O saulei patekėjus,
Dievas užsakė svilinantį rytvėjį. Saulė
spigino Jonos galvą, ir jis alpo. Jis geidė
sau mirties ir sakė: „Geriau man mirti
negu gyventi". 9 Bet Dievas tarė Jonai:
„Ar tau tinka rūstauti dėl ricinmedžio?"
Šis atsakė: „Man tinka taip rūstauti,
⌜kad galėčiau net mirti⌝[3]!" 10 Tada
VIEŠPATS tarė: „Tau gaila ricinmedžio,
dėl kurio nevargai ir kurio neauginai,
kuris per vieną naktį atsirado ir per
vieną naktį pražuvo. 11 O man neturėtų
būti gaila Ninevės, didmiesčio, kuriame
yra daugiau negu šimtas dvidešimt
tūkstančių žmonių, nemokančių atskirti
savo dešinės nuo savo kairės, ir daugybė
gyvulių?"

2 Iš 34,6

---

1 T.y. Tą, kuris vienas jiems gali parodyti malonę; arba: *savo ištikimybę [tau]*

2 Lit. didelis miestas Dievui

3 Lit. iki mirties

MICHA

Antraštė

1 VIEŠPATIES žodis, atėjęs Michai iš Morešeto, kurį jis gavo regėjimuose apie Samariją ir Jeruzalę Judo karalių Jotamo, Ahazo, Jechizkijo dienomis.

1 2Kar 15,32-38; 2Kron 27,1-7 1 2Kar 16,1-20; 2Kron 28,1-27 1 2Kar 18,1-20,21; 2Kron 29,1-32,33

Samarijai ir Judui gresianti nelaimė

2 Klausykitės, tautos, jūs visos!
Dėmėkis, žeme, ir kas
gyvena joje!
Ir Viešpats[1] Jahvė tebūna
liudytojas prieš jus—
Viešpats iš savo šventosios
šventyklos!
3 Nes štai VIEŠPATS išeina iš
savo vietos,
nusileidžia ir žengia per
žemės aukštumas.
4 Kalnai sutirpsta po juo,
ir slėniai išsileidžia
kaip vaškas nuo ugnies,
kaip vanduo, išlietas
pakalniui.
5 Visa tai dėl Jokūbo maišto
ir dėl Izraelio namų
nuodėmės[2].
Kas yra Jokūbo maištas?
Ar ne Samarija?
Ir kas yra Judo nuodėmė[3]?
Ar ne Jeruzalė?

6 „Tad paversiu Samariją
lauko griuvėsių krūva,
vynuogynų veisykla.
Nurisiu jos akmenis į slėnį
ir atidengsiu jos pamatus.
7 Visos jos dievų statulos bus
sudaužytos ,
visas jos paleistuvių
užmokestis sudegintas
ugnyje,
ir visus jos stabus
sunaikinsiu,
nes ji [juos] surinko iš
paleistuvių užmokesčio
ir užmokesčiu paleistuvėms
jie vėl turės pavirsti“.

8 Todėl turiu gedėti ir vaitoti[4],
vaikščioti basas ir nuogas,
gedulingai rėkti kaip šakalai,
ir [veriančiai] aičioti kaip
stručiai,
9 nes nenukreipiamas
⸢VIEŠPATIES smūgis⸣[5],
nes jis pasiekė Judą,
palietė mano tautos vartus,
Jeruzalę.

10 Neskelbkite Gate,
nė kiek neverkite!
Bėt-LeAfroje
voliokitės dulkėse!
11 Eikite [tremtin],
Šafyro gyventojai,
nuogi ir išgėdinti!
Nedrįsta išeiti
Šaanano gyventojai.
Gedės Bėt-Haėṣelis.
Jis atitrauks nuo jūsų savo
paramą.
12 Nors tikėjosi gero
Maroto gyventojai,
tačiau nelaimė nusileido nuo
VIEŠPATIES
prie pat Jeruzalės vartų.
13 Kinkykit žirgus į kovos vežimus,
Lachišo gyventojai!
Ta[6] yra dukters Ṣijonos
⸢pagrindinė nuodėmė⸣[7],
nes tavyje randami
Izraelio maištavimai.
14 Todėl ⸢turės būti duodamas
kraitis⸣[8]
Morešet-Gatui.[9]
Achzibo namai taps nusivylimu
Izraelio karaliams.[10]
15 Dar ⸢ateis užgrobikas⸣[11] pas jus,
Marešos gyventojai.

---

1 ~ G

2 GST; M: nuodėmių

3 GST; G: namų nuodėmės; M: aukštumos

4 Lit. kaukti

5 Rk.; GS: jos smūgis; M: jos žaizdos

6 T.y.pasitikėjimas kovos vežimais, o ne Dievu

7 Arba: nuodėmės pradžia

8 GV; M: tu turėsi duoti kraitį

9 T.y. Morešet-Gato bendruomenė turės būti išleista tremtin, kaip nuotaka išleidžiama iš savo tėvo namų su kraičiu.

10 T.y. Judo kraliams dirbančios puodų žiedyklos paliaus veikusios.

11 Rk.; M: aš atvesiu užgrobiką

Į Adulamą ateis
Izraelio šlovė[1].
16 Nusikirpk [plaukus], plikai nusiskusk
[gedėdama] dėl savo išlepintų vaikų.
Padaryk savo plikę tokią didelę, kaip kirlio,
nes jie eina iš tavęs tremtin.

Vargas žmonių turto grobikams!

2 Vargas tiems, kurie sumano nedorybę
ir išgalvoja pikta savo lovose!
Rytui išaušus, jie tai įvykdo,
nes jie turi galią.
2 Jie užsigeidžia laukų ir pagrobia juos,
[užsigeidžia] namų ir atima juos.
Jie vartoja smurtą šeimininkui ir jo namams,
žmogui ir jo veldiniui.
3 Todėl VIEŠPATS taip pasakė:
„Štai aš sumanau šitai klikai nelaimę,
iš kurios neištrauksite savo kaklų,
ir negalėsite vaikščioti iškėlę galvas,
nes tai bus piktas laikas.
4 Tą dieną kas nors užtrauks apie jus pajuokos dainą,
užraudos raudą[2],
sakydamas:
‚Mes esame visiškai sunaikinti!
Mano tautos dalia ⌜pereina kitų nuosavybėn⌝[3].
Kaip jis atima [ją] iš manęs!
Atsimetėliams jis išdalija mūsų laukus'".
5 Todėl tu neturėsi nė vieno,
metančio matuojamąją virvę
ant burtų laimėtos dalies VIEŠPATIES bendruomenėje.

6 „Liaukitės pranašavę!—jie pranašauja.—
Neprivalu taip pranašauti[4]!
Gėda neužklups [mūsų].
7 ⌜Argi Jokūbo namai prakeikti?⌝[5]
Nejaugi VIEŠPATS neteko kantrybės?
Argi jis taip elgiasi?"

„Argi mano žodžiai nemano gera tam,
kuris elgiasi teisingai?
8 Bet ⌜jūs pakilote
kaip priešas prieš mano tautą⌝[6].
Nuo taikiųjų
nuplėšiate apsiaustą,
nuo pasitikinčių praeivių,
nemanančių kariauti.
9 Mano tautos moteris išvarote
iš jų jaukių namų,
iš jų vaikų atimate
visam laikui mano [jiems duotą] ⌜šlovingą veldinį⌝[7].
10 ‚Kelkitės ir eikite sau,
nes ši ne atilsio vieta!'
⌜Dėl netyrumo
jūs būsite skaudžiai sunaikinti⌝[8].
11 Jei kas, prisipūtęs
vėjo ir apgaulės, meluotų:
‚Aš tau pranašausiu apie vyną ir stiprų gėrimą',
tas būtų pranašas šitai tautai!"

Izraelio likučio surinkimas

12 „Aš rinkte surinksiu tave visą, Jokūbe,
veste suvesiu Izraelio likutį,
jį subursiu kaip avis į gardą,
kaip bandą į žardį,
ir ji klegės nuo žmonių [balsų]".

---

1 T.y. Judo karalius ar/ir kilmingieji
2 M + pstb.: įvyko!
3 G: *matuojama virve*
4 Lit. pursloti (menkinamai apibūdinant pranašo kalbą)
5 Rk.; arba rk.: Jokūbo namai yra sandoros dalyviai; M: Argi turėtų būti sakoma, Jokūbo namai?
6 Rk.; M: neseniai (lit. vakar) mano žmonės pakilo kaip priešas
7 Lit. šlovę
8 Arba rk.: Dėl menkniekio jūs imate skaudų užstatą; M: Dėl netyrumo tu žūsi, o žuvimas bus skaudus.

13 Pralaužėjas žygiuos pirma jų.
Jie prasilauš,
praeis pro vartus ir išeis pro juos.
Jų Karalius pražygiuos pirma jų,
VIEŠPATS jų priešaky".

Prieš neteisingai teisiančius valdovus

3 Ir aš sakiau:
„Klausykite, Jokūbo vyresnieji,
Izraelio namų vadai!
Ar ne jūsų dalykas
žinoti, kas teisinga—
2 jūsų, kurie nekenčiate gera
ir mylite pikta,
kurie lupate jų odą nuo jų
ir jų mėsą nuo jų kaulų?
3 Jie ėda mano žmonių kūną,
lupa jų odą nuo jų
ir sulaužo jų kaulus.
Jie sukapoja [juos] kaip mėsą [, dedamą] į puodą,
kaip gyvulieną [, virinamą] katile.
4 Tada jie šauksis VIEŠPATIES,
bet jis neišklausys jų.
Tuo metu jis paslėps savo veidą nuo jų,
nes jie darė piktus darbus".

Prieš tautą klaidinančius pranašus

5 Taip pasakė VIEŠPATS apie pranašus,
suvedžiojančius mano tautą,
kurie, kai gauna ką kramtyti dantimis,
šaukia „Taika!",
o tam, kuris jiems nieko neįdeda į burną,
skelbia karą:
6 „Todėl jums ateis naktis be regėjimo
ir tamsa[1] be žyniavimo.
Saulė nusileis pranašams,
ir jiems aptems diena.
7 Tada gėdysis regėtojai
ir raus iš gėdos žyniautojai.
Jie visi apsidengs ūsus,
nes nebus atsakymo iš Dievo".
8 O aš—
aš esu kupinas jėgos
su VIEŠPATIES dvasios pagalba,
kupinas teisingumo ir drąsos
paskelbti Jokūbui jo maištavimą,
Izraeliui jo nuodėmę.

1 G; M: pasidarys tamsu

Izraelio vadų korupcija ir Jeruzalės žlugimas

9 Klausykite gi to,
Jokūbo namų vyresnieji,
Izraelio namų vadai—
jūs, kurie bodėtės teisingumo
ir iškreipiate visa, kas tiesu,
10 kurie statote Şijoną krauju
ir Jeruzalę neteisybe!
11 Jos vadai teisia už dovanas,
jos kunigai moko už atlyginimą
ir jos pranašai žyniauja už pinigus,
o tačiau jie pasitiki VIEŠPAČIU, sakydami:
„Argi VIEŠPATS nėra tarp mūsų?
Nelaimė neištiks mūsų!"
12 Tad dėl jūsų [kaltės]
Şijona bus ariant paversta atviru lauku,
Jeruzalė taps griuvėsiais,
o šventyklos kalnas—
miškuota aukštuma.

12 Jer 26,18

Şijonos būsimas išaukštinimas

4 O ⸢ateityje⸣[2],
VIEŠPATIES namų kalnas
tvirtai stovės kaip kalnų aukščiausias[3],
ir jis bus iškilęs viršum kalvų.
Plauks į jį tautos,
ir daug nacijų ateis ir sakys:
2 „Ateikite! Lipkime į VIEŠPATIES kalną,
į Jokūbo Dievo namus,
kad jis mus pamokytų savo kelių
ir kad mes vaikščiotume jo takais!"
Nes iš Şijonos išeis pamokymas,
VIEŠPATIES žodis iš Jeruzalės.

2 Lit. [šių] dienų pabaigoje
3 Lit. viršūnė

3 Jis teis taikindamas daugelį tautų,
darys teismo sprendimą galingoms, tolimoms nacijoms.
Tada jos perkals savo kalavijus į noragus[1]
ir savo ietis į vynpeilius.
Nebekels kalavijo tauta prieš tautą,
ir jos nebesimokys kariauti.
4 Bet kiekvienas sėdės po savo vynmedžiu
ir po savo figmedžiu, niekieno negąsdinamas,
nes kariuomenių VIEŠPATIES burna tai pasakė.

5 Nors visos tautos [dar] eina [savo keliu],
kiekviena savo dievo vardu[2],
tačiau mes eisime VIEŠPATIES, savo Dievo, vardu
visuomet ir amžinai.

3 Joel 4,10 4 Zach 3,10

Būsimoji Izraelio ir Jeruzalės didybė

6 „Tą dieną,—
sako VIEŠPATS,—
aš mielai surinksiu šlubuosius,
suvesiu išsklaidytuosius
ir tuos, kuriems padariau bloga.
7 Padarysiu šlubuosius likučiu,
o atsilikėlius—gausia[3] tauta".
Ir VIEŠPATS jiems karaliaus Šijonos kalne nuo tada ir per amžius.

8 O tu, bandos bokšte,
dukters Šijonos kaubury!
Pas tave pareis ir pargrįš ankstyvoji valdžia,
dukters Jeruzalės karalystė.

Šijona gimdymo skausmuose

9 Dabar!
Kodėl taip garsiai rėki?
Argi tu neturi karaliaus?
Argi tavo patarėjas žuvo,
kad tave suėmė skausmai kaip gimdančiąją?
10 Raitykis iš skausmo ir pratrūk klyksmais,
kaip gimdančioji, dukterie Šijona,
nes dabar tu turi palikti miestą ir apsigyventi atvirame lauke.
Tu turėsi eiti į Babiloną.
Ten tu būsi išgelbėta.
Ten VIEŠPATS tave atpirks iš tavo priešų rankos.
11 O dabar!
Susirinko prieš tave daug tautų,
sakančių: „Ji tebūna išniekinta!"
ir: „Tegul ganosi Šijona mūsų akys!"
12 Bet jos nežino VIEŠPATIES minčių
ir nesuvokia jo sumanymo,
kad jis jas surinko kaip pėdus į klojimą.
13 „Kelkis ir kulk, dukterie Šijona,
nes padarysiu tavo ragą geležinį
ir tavo kanopas žalvarines!
Ir tu sumalsi daug tautų".
Tu pašvęsi[4] VIEŠPAČIUI jų grobį,
jų turtus visos žemės Valdovui.

Nužemintas Jeruzalės karalius ir idealusis Izraelio valdovas

14 Dabar!
Raižykis, užpultoji dukterie!
Mes esame apgulti.
Lazda jie trenkia į žandą Izraelio teisėjui.

5 1 „O tu, Efratos Betliejau,
mažas tarp Judo giminių,
iš tavęs man kils tas,
kuriam skirta valdyti Izraelį

1 Arba: kaplius
2 T.y. jo nurodymu, įgaliojimu ir pasitikėdama juo
3 Arba: galinga
4 T.y. paaukosi, visiškai sudegindama jų karo laimikį, o metalinius daiktus dėdama į šventyklos iždinę kaip VIEŠPATIES pergalės ženklą

ir kurio kilmė siekia tolimą
praeitį,
žilos senovės dienas".
2 Todėl jis paliks juos iki laiko,
kai gimdančioji bus
pagimdžiusi
ir jo likusieji broliai sugrįš
pas izraelius.
3 Jis stovės ir ganys VIEŠPATIES
galia,
VIEŠPATIES, savo Dievo,
didingu vardu.
Ir jie saugiai gyvens, nes dabar
jis bus ⌜didžiai
gerbiamas⌝[1]
iki žemės pakraščių.
4 Ir jis ⌜įvykdys taiką⌝[2].
Kai Asirija įsibraus į mūsų šalį
ir įžengs į mūsų žemę[3],
mes paskirsime prieš jį septynis
ganytojus
ir aštuonis žmones kaip
vadus.
5 Jie ganys Asirijos šalį su
kalaviju,
Nimrodo kraštą ⌜su nuogu
kardu⌝[4].
Jis išgelbės [mus] iš Asirijos,
kai ši įsibraus į mūsų šalį,
kai ši įžengs į mūsų sritį.

5,1 Mt 2,6; Jn 7,42 5 Pr 10,8-11

Jokūbo likutis ir tautos

6 Paskui Jokūbo likutis
bus daugelyje tautų
kaip rasa nuo VIEŠPATIES,
kaip dulksna ant augalų,
kuri nė vieno neturi laukti
ir neturi lūkėti žmonių.
7 Jokūbo likutis bus tarp nacijų,
daugelyje tautų,
kaip liūtas tarp miško žvėrių,
kaip jaunas liūtas avių
bandose,
kuris, kai pereina, parmeta ant
žemės
ir sudrasko, ir nėra kas
išgelbėtų.

8 Tavo ranka tebūna pakelta prieš
tavo priešininkus,
kad visi tavo priešai būtų
sunaikinti!

Karinės galios ir pagoniško kulto sunaikinimas

9 „Tą dieną,—
sako VIEŠPATS,—
aš išnaikinsiu iš tavęs žirgus
ir sudaužysiu tavo kovos
vežimus.
10 Sunaikinsiu tavo šalies miestus
ir sugriausiu visas tavo
tvirtoves.
11 Atimsiu burtus iš tavo rankos,
ir tu nebeturėsi žynių.
12 Išnaikinsiu tavo stabus
ir tavo šventakmenius iš
tavęs,
kad nebekniūpotum
prieš savo rankų darbą.
13 Išrausiu iš tavęs ašeras[5]
ir sunaikinsiu tavo
dievukus[6].
14 Užsirūstinęs ir įnirtęs
atkeršysiu
nacijoms, kurios [man]
nepakluso".

VIEŠPATS kelia bylą savo tautai

6 Klausykite, ką VIEŠPATS sako!
„Kelkis, užvesk bylą kalnų
akivaizdoje,
ir tegul kalvos išgirsta tavo
balsą!"
2 Išgirskite, kalnai, VIEŠPATIES
bylą,
klausykitės[7], žemės
pamatai,
nes VIEŠPATS kelia bylą savo
tautai
ir teisiasi su Izraeliu!

3 „Mano tauta, ką tau padariau?
Kuo tave nuvarginau?
Paliudyk prieš mane!
4 Juk aš tave atvedžiau iš Egipto
šalies,
išvadavau iš vergystės
namų

---

1 Lit. didis
2 Lit. bus taika
3 GS; M: tvirtoves (lit. sutvirtintus namus, gyvenamus bokštus)
4 Rk.; M: jo įėjimuose

5 T.y. medinius Ašeros kulto stulpus, įkastus prie aukuro
6 Rk.; M: miestus
7 Rk.; M: ir jūs patvarieji

ir pasiunčiau Mozę, kad tave
vestų,
Aharoną ir Mirjamą.
5 Mano tauta, atsimink,
ką sumanė Balakas,
Moabo karalius,
ir ką jam atsakė Bileamas,
Beoro sūnus!
[Atsimink perėjimą]
nuo Šitimo iki Gilgalio,
kad žinotum VIEŠPATIES
teisius darbus!"

4 Iš 12,50-51 4 Iš 4,10-16 4 Iš 15,20 5 Sk 22,2-24,25 5 Još 3,1-4,19

Ko VIEŠPATS reikalauja

6 „Su kuo man sutikti VIEŠPATĮ,
nusilenkti aukštybių
Dievui?
Ar jį sutikti su deginamomis
aukomis,
su metiniais veršiais?
7 Ar VIEŠPAČIUI patiks
tūkstančiai avinų,
dešimtys tūkstančių
aliejaus upelių?
Ar man atiduoti savo pirmagimį
už savo maištavimą,
savo kūno vaisių—už savo
asmens nuodėmę?"

8 Tau, žmogau, pasakyta, kas
gera,
ir ko VIEŠPATS reikalauja
iš tavęs:
tik daryti, kas teisinga, mylėti
ištikimybę[1]
ir rūpestingai vaikščioti su
savo Dievu.

Bausmė už apgavystę, melą ir smurtą

9 Klausykis, VIEŠPATS šaukia
miestui!
[Išmintinga bijoti tavo
vardo.]
Klausykite, gentie
ir ʼmiesto susirinkimeʼ[2]!
10 „Ar ʼaš galiu pamiršti netikrą
batąʼ[3]
[neteisybe sukauptus
lobius]
ir sumažintą, prakeiktą
efą[4]?
11 Ar galiu pateisinti vartojantį
neteisingas svarstykles
ir maišelį su apgaulingais
svarsčiais?
12 Kadangi jo[5] turtuoliai pilni
smurto
ir jo gyventojai kalba melą,
ir jų liežuvis yra [vien]
klasta jų burnoje,
13 tai ir aš pradėjau[6] plakti tave,
niokoti dėl tavo nuodėmių.
14 Tu valgysi, bet nepasisotinsi,
ir alkio graužulys liks
tavyje.
Tu atidėsi [ką saugoti], bet
neišsaugosi,
o ką išsaugosi, tą atiduosiu
kalavijui.
15 Tu sėsi, bet nepjausi.
Tu spausi alyvas, bet
nepasitepsi aliejumi.
Ir mindysi vynuoges, bet negersi
vyno.
16 ʼTu laikeisʼ[7] Omrio nuostatų
ir visko, ką darė Achabo
namai,
ir elgeis[8] pagal jų patarimus,
kad padaryčiau tave
klaikuma
ir jo[9] gyventojus apšvilpimo
dalyku.
Ir jūs turėsite kęsti tautų[10]
panieką".

16 1Kar 16,23-28 16 1Kar 16,29-34; 21,25-26

Skundas dėl visuomenės dorinio nuosmukio

7 Vargas man!
Nes man atsitiko, kaip
renkant vasaros vaisius,
kaip skinant parankas per
vynuogių rinkimą.
Nė vienos vynkekės užvalgyti!
Nė vienos ankstyvos figos,
kurios aš geisčiau!

---

1 T.y. sandoros ištikimybę, patvarią meilę, malonę, draugiškumą
2 Rk.
3 Rk. Batas buvo skysčių saikas.
4 Efa buvo biralų saikas tokio pat tūrio, kaip batas.
5 T.y. miesto
6 GSVAkvTheod; M: padariau tave ligonį
7 GSVTheod; M: Buvo laikomasi
8 Rk.; M: elgėtės
9 T.y. miesto
10 G; M: mano tautos

2 Dingo maldingasis iš šalies,
ir nebėra teisaus tarp
žmonių.
Jie visi tykoja kraujo pralieti,
vienas kitą medžioja, kad
sunaikintų.
3 Jų rankos veiklios daryti pikta.
Valdininkas reikalauja
[dovanų],
o teisėjas [teisia] už
atlyginimą.
Didžiūnas pasako, ko jis nori,
o jie tai surezga.
4 Geriausias tarp jų yra kaip
dygliakrūmis,
teisiausias—[kaip] erškėčių
tvora.
Tavo žvalgų [pranašauta] diena,
tavo bausmės [diena], atėjo.
Dabar ⌜jie nežino kur dėtis⌝[1].

5 Netikėkite artimu,
nepasitikėkite draugu!
Nuo gulinčios prie tavo krūtinės
saugok savo burnos duris!
6 Nes sūnus laiko tėvą
silpnapročiu,
duktė priešinasi savo
motinai,
marti savo uošvei.
Žmogaus priešai—jo paties
namiškiai.
7 Bet aš žvalgysiuos
VIEŠPATIES,
lauksiu mane gelbstinčio
Dievo.
Mano Dievas išklausys mane.

6 Mt 10,35-36; Lk 12,53

Viltis atsikurti per Dievo malonę

8 Nesidžiauk dėl manęs, mano
priešininke[2]!
Nors parkritau, atsikelsiu.
Nors sėdžiu tamsoje,
VIEŠPATS yra man šviesa.
9 Turiu pakęsti VIEŠPATIES
rūstybę,—
nes jam nusidėjau,—
iki jis išspręs mano bylą
ir apgins mano teises.
Jis išves mane į šviesą—
išvysiu jo teisumą[3].
10 Tada mano priešininkė tai
matys,
ir ją apdengs gėda—
ją, kuri man sakė:
„Kur yra VIEŠPATS, tavo
Dievas?“
Mano akys žvelgs žemyn į ją.
Dabar ji gulės sutrypta
kaip gatvių purvas.

11 [Ateina] diena tavo sienoms
statyti!
Diena, kai tavo ribos
prasiplės!
12 Diena, kai jie[4] pareis pas tave
[iš visur] nuo Asirijos iki
Egipto,
nuo Egipto iki Upės[5],
nuo jūros iki jūros ir nuo
kalnų iki kalnų.
13 O žemė [6] pavirs dykuma
dėl jos gyventojų,
kaip jų darbų vaisius.

Malda ir gyrius

14 Ganyk savo tautą savo lazda,
savo nuosavą avių bandą,
atskirai gyvenančią brūzgyne,
apsuptą[7] vaismedžių sodo.
Tegul jos ganosi Bašane ir
Gileade,
kaip senovės dienomis!
15 Kaip tada, kai išėjai iš Egipto
šalies,
⌜parodyk mums⌝[8] stebuklų!
16 Tegul tautos tai mato ir
susigėsta,
nors ir visaip galingos,
tegul deda ranką ant burnos!
Jų ausys teapkursta!
17 Tegul jos laižo dulkes, kaip
gyvatė,
kaip žemės šliaužikai!
Tegul drebėdamos ateina iš savo
pilių
[pas VIEŠPATĮ, mūsų
Dievą],
tavęs išsigąsta ir bijosi!

---

1 Lit. kyla jų sumišimas
2 Mot. gim. T.y. priešiška (turbūt Babilono) karalystė
3 T.y. išganymą
4 T.y. tremtiniai
5 T.y. Eufrato
6 T.y.Izraelio priešų teritorija
7 Lit. vidury
8 Rk.; M: aš jam parodysiu

18 Kas yra toks Dievas, kaip tu,
kuris atima kaltę
ir atleidžia maištavimą
savo nuosavybės likučiui,
kuris nepalaiko savo rūstybės
amžinai,
nes mėgsta [rodyti] malonę?

19 Jis vėl pasigailės mūsų,
sutryps mūsų kaltes.
Tu numesi į jūros gelmes
visas mūsų[1] nuodėmes.

20 Tu parodysi ištikimybę Jokūbui,
malonę Abraomui,
kurią su priesaika pažadėjai
mūsų protėviams
žilos senovės dienomis.

1 Kl. MssGSV; M: jų

NACHUMAS

1 Pranašystė apie Ninevę. Elkošiečio
Nachumo regėjimo knyga.

Dievo kerštas ir teismas Ninevei

2 Pavydulingas ir keršijantis
Dievas yra VIEŠPATS,
VIEŠPATS yra keršytojas ir
rūstininkas.
VIEŠPATS keršija savo
priešininkams,
ir jis yra pagiežingas savo
priešams.
3 VIEŠPATS yra lėtas rūstintis ir
didžiagalis,
ir VIEŠPATS tikrai
nepaliks nenubaudęs.

Viesule ir audroje yra jo kelias,
o debesys—jo kojų dulkės.
4 Jis sudraudžia jūrą ir padaro ją
sausą,
ir išdžiovina visas upes.
Nuvysta Bašanas ir Karmelis,
ir Lebanono žiedai nuvysta.
5 Kalnai dreba nuo jo,
ir kalvos tirpsta.
Žemė nusiaubiama[1] jo
akivaizdoje,
pasaulis ir visi jo
gyventojai.
6 Jo įniršis—kas gali atsilaikyti
prieš jį?
Kas gali ištverti jo degantį
pyktį?
Jo rūstybė išsilieja kaip ugnis,
ir uolos skeldi nuo jo.

7 VIEŠPATS yra geras ⌜jo
laukiantiems⌝[2],
tvirtovė priespaudos dieną.
Jis pažįsta ieškančius
prieglobsčio jame.
8 Bet užliejančiu tvanu
jis padarys galą ⌜jos vietai⌝[3]
ir nuvys savo priešus į
tamsybes.

9 Ką ⌜sumanote prieš⌝[4] VIEŠPATĮ?
Jis padarys galą!
Priespauda nepasikartos!
10 Nes kaip susipynę erškėčiai[5],
kaip visai sausi ražienojai
jie[6] bus [ugnies] praryti.
11 Iš tavęs[7] išėjo tas,
kuris[8] sugalvojo pikta prieš
VIEŠPATĮ,
kuris sumanė niekšybę.

12 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Nors nepaliesti ir gausūs,
net tokie jie bus nukirsti ir
turės pranykti.
Nors tave nužeminau,
daugiau tavęs
nebenužeminsiu.
13 O dabar sulaužysiu nutraukęs
jos[9] jungą nuo tavęs
ir sutraukysiu tavo
pančius“.

14 VIEŠPATS įsakė apie tave[10]:
„Nebebus tavo vardo
palikuonių.
Iš tavo dievų namų išnaikinsiu
išdrožtus ir nulietus stabus.
Kasu tau kapą, nes tu nieko
nevertas“.

Gera naujiena Judui

2 Štai kalnuose
kojos nešančio gerą žinią,
skelbiančio taiką.
Švęsk, Jude, savo šventes,
tesėk savo įžadus,
nes daugiau
nebepereis per tave
nenaudėlis!

---

1 Rk.; M: pakelia
2 G; ~ M
3 T.y. Ninevės ar Ištaros, jos deivės globėjos, vietai; G: savo priešininkams
4 Arba: galvojate apie
5 M + dviejų pirma einančių žodžių ditografiją, kartais verčiamą šitaip: ir kaip įsikaušę girtuokliai. Hbr. tekstas apgadintas ir neaiškios reikšmės.
6 T.y. VIEŠPATIES priešai
7 T.y. Ninevės
8 T.y. Asirijos karalius
9 T.y. Asirijos karalystės
10 T.y. Asirijos karalių

Jis visiškai sunaikintas![1]

1 Jez 52,7

Ninevės paėmimas

2 Griovėjas atžygiavo prieš tave.
Saugok tvirtovę,
stebėk kelią,
tvirtai susijuosk strėnas,
sukaupk visas jėgas!

3 Nes VIEŠPATS atstatė
Jokūbo didybę
kaip [senovinę] Izraelio
didybę,
nors siaubėjai juos nusiaubė
ir jų vynšakes nulaužė.

4 Jo karžygių skydas raudonas,
kareiviai apvilkti skaisčiai
raudona apranga.
Kovos vežimai—kaip deglų
ugnis,
kai jis [juos] sustato į eilę,
⌜o žirgai stojasi piestu⌝[2].
5 Gatvėmis dūksta vežimai,
lekia šen ir ten per aikštes.
Jie atrodo kaip deglai,
tviska kaip žaibai.
6 Jis[3] atsimena savo galinguosius.
Tie klupinėja eidami.
Jie skuba prie sienos,
bet [jau] pastatytas puolimo
stogas!
7 Upių vartai atidaromi,
ir [karaliaus] rūmai
susiūbuoja.
8 ⌜Tremtin išvedama valdovė⌝[4],
o jos tarnaitės dejuoja,
kaip kad karveliai burkuoja,
mušdamosi į krūtinę.
9 Ninevė yra kaip vandens
tvenkinys,
kurio vanduo išbėga.
„Sustokite! Sustokite!“[5]
Bet niekas neatsigręžia.
10 Grobkite sidabrą, grobkite
auksą!
Išteklių be galo!
Visokių brangių indų
apstas!
11 Niokojimas, nusiaubimas ir
sunaikinimas!
Alpstanti širdis ir
svyruojantys keliai!
Visos strėnos drebančios,
ir visi veidai išbalę!

12 Kur yra liūtų lindynė
ir jaunų liūtų maitinama
vieta,
kur vaikščiojo liūtas[6];
liūtukas, niekieno
negąsdinamas?
13 Liūtas draskė savo liūtukams
ir smaugė savo liūtėms.
Jis pripildė grobio savo olas
ir savo urvus to, ką
sudraskė.

14 „Štai aš prieš tave,—
sako kariuomenių
VIEŠPATS.—
Aš paleisiu dūmais tavo kovos
vežimus,
ir tavo jaunus liūtus surys
kalavijas.
Pašalinsiu nuo žemės tavo
grobimą,
ir nebebus girdimas tavo
pasiuntinių balsas“.

Dievo teismas Ninevei

3 Vargas kraują praliejusiam miestui,
kuris visas klasta,
pilnas grobio!
Nesiliauja plėšimas!
2 Botagų pliaukšėjimas
ir tekinių bildesys!
Šuoliais lekią arkliai
ir šokinėją kovos vežimai!
3 Raiteliai ant piestu šokančių
žirgų!
Kalavijų švytavimas
ir iečių blykčiojimas!
Daugybė užmuštų,
krūvos negyvėlių!
Begalė lavonų!
Klumpama ant jų lavonų.

---

1 Kai kurie vertėjai perkelia 2, 3 tekstą čia ar po žodžių „skelbiančio taiką“ — jų manymu, į jo pirmykštę vietą.
2 Arba: ir mosikuojamos ėglinės ietys (lit. ėgliai)
3 T.y. Asirijos karalius
4 Rk.; M: Nuspręsta! Ji (t.y. Ninevė) apnuoginama, vedama šalin!
5 Būtent: jūs pabėgėliai

6 M + kitą „liūto“ sinonimą

4 Dėl daugybės ištvirkimų
paleistuvės,
gražios, žavingos, kerėtojos,
apraizgiusios[1] tautas savo
paleistuvavimais
ir gimines savo kerais.

5 „Štai aš prieš tave,—
sako kariuomenių
VIEŠPATS.—
Aš atidengsiu tavo sijoną
[užtraukdamas] tau ant
veido
ir parodysiu tautoms tavo
nuogybę,
karalystėms tavo gėdą.
6 Apdrabstysiu tave purvais,
tave paniekinsiu ir padarysiu
[pajuokos] reginiu.
7 Tada kiekvienas tave matantis
bėgs nuo tavęs ir sakys:
‚Ninevė sunaikinta!
Kas reikš jai užuojautą?‘
Kur man ieškoti
tau guodėjų?“

8 Argi tu geresnė už No-Amoną[2],
sėdintį prie Nilo?
Vandenys jį supa.
Jo priešmūris buvo jūra[3],
jo mūrai—jūros vanduo.
9 Jo stiprybė buvo Kušas ir begalė
egiptiečių.
Putas ir libiai buvo jo
pagalbininkai.
10 Tačiau ir jam buvo lemta
tremtis.
Jis išėjo į nelaisvę.
Net jo vaikai buvo triuškinami
visų gatvių kampuose.
Dėl jo garbingųjų
buvo metami burtai,
ir visi jo didikai
buvo sukaustyti
grandinėmis.

11 Tu[4] irgi pasigersi,
būsi apsvaigusi[5].
Tu irgi ieškosi
prieglobsčio nuo priešo.
12 Visos tavo tvirtovės—figmedžiai
⌜su ankstyvomis figomis⌝[6].
Jei kas juos papurto, jos krinta
į valgančiojo burną.
13 Žiūrėk! Tavo kareiviai
[kaip] moterys tavo viduje!
Tavo priešams
plačiai atsidaro
tavo šalies vartai.
Ugnis suėda tavo užkaiščius.

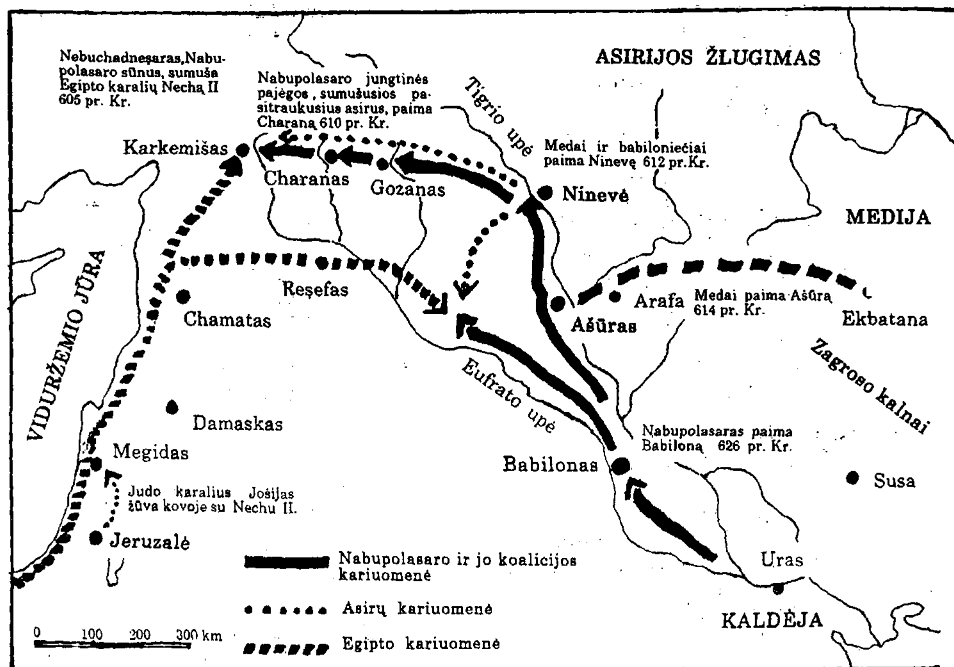
14 Pasisemk vandens apgulimui,
sustiprink savo tvirtoves!
Lipk į šlyną,
mindyk molį,
nusitverk plytų formą!
15 Ten surys tave ugnis,
nužudys tave kalavijas,
surys tave kaip skėrių
vikšrai.
Dauginkis kaip skėrių vikšrai,
dauginkis kaip skėriai!
16 Tu padarei savo pirklius
gausesnius už dangaus
žvaigždes.
[*Skėrių vikšrai išsilupa ir
nuskrenda.*]
17 Tavo sargai yra kaip skėriai,
ir tavo naujokų
verbuotojai—kaip skėrių
spiečiai,
nutūpę ant akmeninių tvorų
šaltą dieną.
Saulei patekėjus, jie nulekia,
ir niekas nežino jų vietos.
Kur jie yra?

18 Snaudžia tavo ganytojai,
Asirijos karaliau,
miega[7] tavo kilmingieji.
Tavo kariuomenė išsklaidyta
kalnuose,
ir nėra kas ją surinktų.
19 Nėra pagijimo[8] tavo sužeidimui.
Nepagydoma tavo žaizda.

1 Rk.; M: pardavusios
2 T.y. Tebus
3 T.y. Nilas; plg. Jez 19, 5
4 T.y. Nineve
5 Rk.; M: pasislėpusi
6 Arba rk.: tavo kareiviai—ankstyvos figos
7 Rk.; M: gyvena
8 G; M: palengvinimo

Visi, kurie išgirsta žinią apie
tave,
ploja rankomis dėl tavęs,
nes ko nėra palietęs
tavo nesiliaujantis
žiaurumas?

1,1-3,19 Jez 10,5-34; 14,24-27; Sef 2,13-15

CHABAKUKAS

1 Paskelbimas, kurį pranašas Chabakukas gavo regėjime.

Pranašo skundas

2 Iki kol, VIEŠPATIE, aš
šauksiuos pagalbos,
o tu neišgirsi,
rėksiu tau „Smurtas!“,
o tu negelbėsi?
3 Kam tu man leidi matyti
nedorybę
ir žvelgti į vargą?
Siaubimas ir smurtas yra man
prieš akis.
Randasi vaidai ir kyla
nesantaika.
4 Todėl įstatymas darosi
neveiksmingas,
ir teisingumas neišeina
aikštėn,
nes nedorėlis gauna viršų ant
teisiojo.
Tad teismo sprendimas
išeina kreivas.

VIEŠPATIES atsakymas

5 Pasižvalgykite tarp tautų ir
žiūrėkite!
žvelkite nustebę vienas į
kitą, stebėkitės,
nes darau darbą jūsų dienomis!
Jūs netikėtumėte, jei kas
pasakotų [apie jį].
6 Nes štai aš prikeliu kaldėjus,
tą nuožmią ir veržlią tautą,
žygiuojančią per žemės platybes
užimti jai nepriklausančių
buveinių.
7 Ji baisi ir kelianti baimę.
⌜Ji pripažįsta tik savo pačios
teisę ir didybę⌝[1].
8 Greitesni už leopardus jos
arkliai
ir labiau linkę pulti negu
stepių[2] vilkai.
Trypia kanopomis žemę jos
žirgai.
Jos žirgai[3] atlekia iš toli
kaip erelis, puolantis žemyn
praryti.
9 Ji visa ateina smurtauti.
Jų priekinės eilės veržiasi
pirmyn,
ir ji renka belaisvius kaip
smiltis.
10 Ji tyčiojasi iš karalių;
valdovai—jai tik juokas.
Ji juokiasi iš kiekvienos
tvirtovės:
ji supila žemes ir ją[4] paima.
11 Paskui ji praūžia kaip vėjas ir
traukia toliau.
Ji ⌜nusikalsta—ta, kuri
padaro savo jėgą⌝[5] savo
dievu.

5 Apd 13,41 **6** 2Kar 24,2

Chabakuko antrasis skundas

12 Argi tu nesi nuo senų senovės,
VIEŠPATIE,
mano Dieve, mano
Šventasis?
Tu nemirtingas!
VIEŠPATIE, tu jį[6] paskyrei
teisti.
O Uola, tu jį įstatei
sudrausti.
13 [Tavo] akys per tyros žvelgti į
pikta,
ir tu negali žiūrėti į
neteisybę.
Kodėl tu žiūri į klastinguosius
ir tyli, kai nedorėlis praryja
teisesnį už save?
14 Tu padarei žmones kaip jūros
žuvis,
kaip kirmėles, neturinčias
valdovo.
15 Juos visus jis ištraukia meškere.
Jis juos velka savo tinklu
ir surenka savo bradiniu.
Dėl to jis linksminasi ir
džiūgauja.
16 Todėl jis aukoja savo tinklui
ir degina smilkalus savo
bradiniui,
nes jais riebi jo dalis

---

1 T.y. laikosi tik savo pačių nustatytų teisingumo normų ir didžiuojasi savo didybe kaip savo galia pasiekta, ne Dievo suteikta; M lit.: Iš jos pačios išeina jos teisė ir jos didybė.

2 Rk.; M: vakaro

3 M + atbėga; ~ KumrS

4 T.y. tvirtovę

5 Kumr: padaro tą savo jėgą

6 T.y. priešą (= kaldėjų tautą)

ir jo maistas riebalingas.
17 Ar tad jis nuolat ⌜trauks
kalaviją
tautoms žudyti⌝[1] be
pasigailėjimo?

VIEŠPATIES antrasis atsakymas

2 Tegul aš užimsiu savo postą,
atsistosiu ⌜savo sargybos
bokšte⌝[2] ir žvalgysiuos,
kad pamatyčiau, ką jis man
pasakys
ir kokį atsakymą gausiu į
savo skundą.

2 Tada VIEŠPATS man atsakė ir
tarė:
„Užrašyk regėjimą
aiškiai ant plokščių,
kad jį galėtų greitai
perskaityti!
3 Mat regėjimas dar turi
išsipildyti paskirtu
laiku,
ir jis kalba apie galą, bet
neapvils.
Jei jis užtruks, lauk jo,
nes jis tikrai išsipildys ir
neužtruks".

4 Štai išdidėlis!
Netiesi jo siela jame.
Bet teisusis gyvens savo
tikėjimu[3].
5 Tačiau[4] ⌜vargas klastūnui,
išdidžiam vyrui!
Neišliks⌝[5] tas,
kurs plačiai išžioja savo gerklę
kaip šeolis[6]
ir nepasisotina kaip mirtis.
Jis surenka sau visas nacijas,
sutelkia sau visas tautas.

6 Argi visos šitos nesiims apie jį
pašaipių priežodžių ir
užuominų, mįslingų
posakių ir nesakys:
„Vargas tam, kuris daugina tai,
kas ne jo—kiek dar ilgai?—
ir sunkiai apsikrauna
skolomis?"
7 Ar staiga nesukils tavo
skolintojai
ir neatsibus tie, kurie
privers tave drebėti?
Tada tapsi jiems grobiu.
8 Kadangi tu apiplėšei daug
tautų,
tave apiplėš visi tautų
likučiai
dėl [išlieto] žmonių kraujo ir
smurto [,padaryto]
šaliai,
miestams ir visiems jų
gyventojams.

9 Vargas tam, kurs siekia
neteisėto pelno
savo namams,
kraudamas sau lizdą
aukštybėse,
kad apsisaugotų nuo
nelaimės rankos!
10 Tu sumanei gėdą savo namams[7]:
sutriuškinai daugelį tautų
ir taip praradai savo
gyvybę!
11 Juk akmuo šaukia iš sienos,
ir sija jam atsiliepia iš
[pastato] rąstų.

12 Vargas statančiam miestą
krauju
ir kuriančiam gyvenvietę
skriauda!
13 Ar tai nepriklauso nuo
kariuomenių
VIEŠPATIES,
kad tautos vargsta [tik]
ugniai[8]
ir nacijos kamuojasi už
nieką?
14 Nes žemė bus taip pilna
VIEŠPATIES šlovės
pažinimo,

---

1 Kumr; M: tuštins savo tinklą, žudydamas tautas
2 Rk.; M: ant apgulimo [sienos]
3 T.y. pastoviu pasitikėjimu; arba: ištikimybe (t.y. tuo, kad jis yra ištikimas Dievui); G: per mano ištikimybę (arba: per tikėjimą manim)
4 ~GS
5 Rk.; M: vynas apgauna. Išdidusis vyras neišliks (arba: nepasieks savo tikslo)—
6 T.y. mirusiųjų buveinė
7 T.y. tai, ką sumanei, padarys gėdą tavo dinastijai.
8 T.y. tik tam, kad ugnis surytų

kaip kad vanduo uždengia
jūrą.
15 Vargas tam, kuris girdo savo
kaimynus
⸢iš savo rūstybės taurės⸣[1] ir
net nugirdo,
kad pažvelgtų į jų nuogybę!
16 Tu pasisotinai gėda, o ne šlove.
Gerk ir tu ir svyrinėk[2]!
Ateina pas tave, aplink eidama
VIEŠPATIES dešinės
taurė,
ir didelė gėda [kris] ant tavo
šlovės,
17 nes Lebanonui padarytas
smurtas tave užgrius
ir gyvulių naikinimas tave
sutriuškins—
dėl [išlieto] žmonių kraujo ir
smurto [,padaryto]
šaliai,
miestams ir visiems jų
gyventojams.

18 Kokia nauda iš stabo, kad jį
išdrožia jo meistras,
—iš nulieto atvaizdo, melo
mokytojo,
kad juo pasitiki jo[3] meistras,
nors jis kuria [vien]
nebylius dievaičius?
19 Vargas tam, kuris sako medžiui:
‚Pabusk!‘,
—nebyliui akmeniui:
‚Pajudėk!‘
Nors jis aptrauktas auksu ir
sidabru,
jokios dvasios nėra jame.
Ar jis gali pamokyti?“
20 Tačiau VIEŠPATS yra savo
šventykloje.
Nutilk prieš jį, visa žeme!

3 Hbr 10,37 4 Rom 1,17; Gal 3,11; Hbr 10,38 14 Jez 11,9

Chabakuko malda

3 Pranašo Chabakuko malda ‘Al
šigejōnōt[4].
2 VIEŠPATIE, aš išgirdau tavo
pranešimą,
pabūgau, VIEŠPATIE, tavo
darbo.
Tarpmetyje[5] leisk jam[6] gyventi,
tarpmetyje leisk jam
suprasti.
Užsirūstinęs[7] atsimink
gailestingumą.

3 Dievas ateina iš Tėmano,
Šventasis nuo Parano
kalno. *Sela*[8]
Apdengia dangų jo šlovė,
ir jo gyrius pripildo žemę.
4 [Jo] spindesys yra kaip [saulės]
šviesa.
Spinduliai blyksi iš jo
rankos.
Ten slypi jo galybė.
5 Pirma jo eina lykava[9],
o maras seka įkandin jo.
6 Kai jis atsistoja, sudrebina[10]
žemę.
Kai jis pasižiūri, verčia
pašokti is baimės tautas.
Sutrupa amžinieji kalnai,
priglunda prie žemės
senovinės kalvos.
Amžinieji keliai[11] yra jo.
7 Matau kaip, bėdos tektos,
dreba Kušano palapinės,
Midjano šalies palapinių
uždangos.
8 Ar prieš upes užsidegė,
VIEŠPATIE,
ar prieš upes tavo pyktis,
ar prieš jūrą tavo įtūžis,
kad važiuoji su[12] savo žirgais,
su savo pergalingais
vežimais?
9 Tu traukte ištrauki iš dėklo
savo lanką,
⸢pasotini strėlėmis savo
strėlinę⸣[13]. *Sela*

1 Rk.; M: įmaišo tavo rūstybę
2 GKumrAkvSV; M: pasirodyk neapipjaustytas
3 Rk.; M: jo kūrinio
4 Gal tai reškia: raudos gaida
5 T.y. laikmetyje tarp Dievo tautos nubaudimo ir jos priešų sunaikinimo
6 T.y. Izraeliui arba tikinčiajam
7 Arba: Suirutėje
8 Neišaiškintos reikšmės muzikinis terminas
9 T.y. epidemija
10 G; M: matuoja
11 T.y. dangaus kūnų orbitos
12 Lit. viršum. Vežime stovintis kovotojas atrodo aukštesnis už įkinkytus žirgus.
13 Rk.

Upėmis išvagoji žemę.
10 Tave pamatę, raitosi[1] kalnai,
⌜išliejo vandenį debesys⌝[2],
gilieji vandenys paleido
savo ūžmą.
⌜Pamiršo savo patekėjimą⌝[3]
11 saulė,
mėnulis sustojo savo
buveinėje.
⌜Švysčiojant tavo strėlėms,
jie pradingo,
blykčiojant tavo ieties
žaibui.
12 Supykęs tu žygiuoji per žemę,
užsirūstinęs kuli tautas.

13 Tu išeini savo tautos gelbėti,
savo pateptojo gelbėti.
Nudauži stogą nuo nedorėlio
namų,
atidengi pamatus iki uolos[4].
Sela
14 Tu perveri savo[5] strėlėmis [jo]
galvą—
jo vadai nupučiami kaip[6]
[pelai].
Jiems smagu gainioti vargšą,
praryti vargšą slėptuvėje.
15 Tu sutrypi jo[7] žirgus į jūrą,
į gausių vandenų antplūdį.

16 Man girdint, sujudo mano
viduriai.
Nuo balso virpėjo mano
lūpos.
Kirmgrauža įsimetė į mano
kaulus,
ir po manim drebėjo mano
žingsniai.
Aš ramiai lauksiu nelaimės
dienos,
ateinančios mus
užpuolančiai tautai.

Džiugus pasitikėjimas, nepaisantis gresiančių nelaimių

17 Nors figmedis ⌜neneš vaisių⌝[8]
ir nebus našos vynšakėse,
nors apvils alyvmedžio derlius
ir laukai nepagamins
maisto,
nors dings[9] avys iš gardo,
ir nebus galvijų tvartuose,
18 tačiau aš linksminsiuos
VIEŠPAČIU,
džiūgausiu mane
gelbstinčiu Dievu!
19 Jahvė, Viešpats,—mano
stiprybė.
Jis daro mano kojas kaip
elnių
ir leidžia man eiti per
aukštumas.

Choro vadovui. Styginiais
instrumentais.

19 2Sam 22,34; Ps 18,33

1 kaip gimdanti moteriškė
2 Rk., plg. Ps 77, 17; M: vandens lietus liejasi per kraštus
3 Rk.; M: Jie aukštai iškėlė savo rankas.
4 Rk.; M: kaklo
5 Rk.; M: jo
6 žodis, perkeltas iš sekančios eilutės
7 Rk.; M: savo
8 G; M: nežydės
9 Rk.; M: jis atpjovė

ŞEFANIJAS

1 VIEŠPATIES žodis, kuris atėjo Şefanijui[1], sūnui Kušio, sūnaus Gedalijo, sūnaus Amarijo, sūnaus Chizkijo, Amono sūnaus Jošijo, Judo karaliaus, dienomis.

1 2Kar 22,1-23,30; 2Kron 34,1-35,27

Dievo teismo diena

2 „Aš šluote nušluosiu viską
nuo žemės paviršiaus,—
sako VIEŠPATS.—
3 Nušluosiu žmones ir gyvulius,
nušluosiu dangaus
paukščius bei jūros žuvis
⸢ir suklupimo priežastis su
nedorėliais⸣[2].
Ir išnaikinsiu žmones
nuo žemės paviršiaus,—
sako VIEŠPATS.—
4 Aš ištiesiu savo ranką prieš
Judą
ir prieš visus Jeruzalės
gyventojus.
Išnaikinsiu iš šitos vietos Baalo
liekanas
ir pagonių kunigų vardą ⸢su
kunigais⸣[3].
5 [Išnaikinsiu] garbinančius ant
stogų
dangaus kariuomenę,
garbinančius ir prisiekiančius
[ištikimybę]
VIEŠPAČIUI,
bet [tuo pačiu]
prisiekiančius savo
‚karaliumi'[4],
6 nusigręžiančius nuo
VIEŠPATIES
ir tuos, kurie neieško
VIEŠPATIES ir
nesiklausia jo".

7 Nutilk prieš Viešpatį Jahvę!
Nes arti VIEŠPATIES
diena,
nes VIEŠPATS paruošė auką,
pašventino savo svečius.
8 VIEŠPATIES aukos dieną
atsitiks:
„Aš nubausiu valdininkus
ir karaliaus sūnus[5],
ir visus, vilkinčius
svetimšalių drabužiais.
9 Tą dieną nubausiu visus,
šokančius per slenkstį,
pripildančius savo valdovo
namus
smurto ir apgaulės.

10 Tą dieną,—sako VIEŠPATS,—
pakils šauksmo balsas
nuo Žuvų vartų
ir riksmas iš naujamiesčio[6],
ir didelis trenksmas[7] nuo
kalvų.
11 Kaukite, Grūstuvės gyventojai,
nes nutildomi visi smulkmenų
prekiautojai,
išnaikinami visi sidabro
svarstytojai!

12 Tuo metu
išieškosiu Jeruzalę su
žiburiais
ir nubausiu žmones,
⸢pasitenkinančius ir
pasitikinčius savim⸣[8],
sakančius sau:
‚VIEŠPATS nedarys nei
gero,
nei pikto'.
13 Jų turtai bus išplėšti
ir jų namai sugriauti.
Jie statys namus, bet negyvens
[juose],
veis vynuogynus, bet negers
jų vyno.

14 Arti VIEŠPATIES didžioji
diena,
arti ir labai skuba.

---

1 Hbr. Sefanjah, „VIEŠPATS paslepia"
2 ~ G
3 ~ G
4 T.y. Baalu; G[L]SV:Milkomu (t.y. vyriausiuoju amoniečių dievu)
5 G: namiškius
6 Lit. antrosios miesto dalies
7 T.y. griūvančių sutvirtinimų ir pastatų trenksmas
8 Lit. sutirštėjančius [kaip vynas, paliktas] ant savo nuosėdų

⸢Klausykis! VIEŠPATS diena
karti.
Ten klyks[1] karžygys⸣[2].
15 Ta diena—įtūžio diena,
bėdos ir priespaudos diena,
sunaikinimo ir nusiaubimo
diena,
tamsos ir sutemų diena,
debesų ir juodos tamsos
diena,
16 trimito ir kovos šauksmo diena
prieš sutvirtintus miestus
ir prieš aukštuosius
kertinius bokštus.
17 Aš padarysiu žmones
sielvartingus,
ir jie vaikščios kaip akli,
nes nusidėjo VIEŠPAČIUI.
Jų kraujas bus išlietas, lyg jis
būtų dulkės,
jų gyvybės sultys išlietos,
lyg jos būtų mėšlas.
18 Nei jų sidabras, nei jų auksas
negalės jų išgelbėti
VIEŠPATIES įpykio dieną.
Ir jo pavyduliavimo ugnies
bus ryjama visa žemė,
nes galą—taip, staigų [galą]—
jis padarys visiems žemės
gyventojams".

Paskatinimas ieškoti VIEŠPATIES, teisumo ir romumo

2 Susirinkite kaip ražienojai,
susirinkite,
o begėde tauta,
2 kol dar neįvyksta nutarimas—
kaip pelas nulekia diena[3],—
kol dar neužklumpa jūsų
VIEŠPATIES deganti
rūstybė,
kol dar neužklumpa jūsų
VIEŠPATIES rūstybės
diena!
3 Ieškokite VIEŠPATIES,
visi šalies romieji,
kurie vykdote jo priesakus!
Siekite teisumo, siekite
romumo!
Galbūt galėsite pasislėpti
VIEŠPATIES rūstybės
dieną.

PRANAŠYTĖS APIE KAIMYNINIŲ TAUTŲ LIKIMĄ (2, 4–15)

Apie Filistiją

4 Juk Gaza pavirs negyvenama
vieta,
o Aškelonas—dykuma.
Ašdodas bus jau vidudienį
išvarytas,
o Ekronas išrautas su
šaknimis.
5 Vargas jums, pajūrio srities
gyventojai,
keretų tauta!
VIEŠPATIES žodis prieš
jus,
O Kaanane, filistinų šalie!
„Aš sunaikinsiu tave taip,
kad liksi be gyventojų".
6 Pajūrio sritis pavirs piemenų
ganyklomis, pievomis[4],
ir avių gardais.
7 Ir sritis atiteks
Judo namų likučiui.
⸢Prie jūros⸣[5] jie ganys,
Aškelono namuose vakare
suguls,
nes VIEŠPATS, jų Dievas, jais
rūpinsis
ir atkurs jų būklę.

4-7 Jez 14,29-31; Jer 47,1-7; Ezek 25,15-17; Joel 3,4-8; Am 1,6-8; Zach 9,5-7

Apie Moabą ir Amoną

8 „Aš girdėjau Moabo plūdimą
ir keiksmus amoniečių,
kurie plūdo mano tautą
ir didžiavosi ⸢užimsią jos⸣[6]
sritį.
9 Todėl, kaip aš gyvas,—
sako kariuomenių
VIEŠPATS,
Izraelio Dievas,—
Moabas taps kaip Sodoma
ir Amoniečiai kaip Gomora:
augimvietė[7] pelėžirniams bei
druskos kasykla

1 iš siaubo ir nevilties
2 Arba rk.: VIEŠPATIES diena greitesnė už bėgūną, eiklesnė už karžygį.
3 T.y. atgailai skirtas laiko tarpas tarp dabarties ir Dievo rūstybės apsireiškimo
4 Hbr. žodžio reikšmė neaiški.
5 Rk.; M: Ant jų
6 Lit. prieš jų (G: mano)
7 Tiksli žodžio reikšmė neišaiškinta.

nes mano pavydulingo pykčio
ugnyje
bus suryta visa žemė.

Tautų ir Jeruzalės apvalymas

9 Bet tada aš pakeisiu tautoms
kalbą tyra [kalba],
kad jos visos galėtų šauktis
VIEŠPATIES vardo,
petys į petį jam tarnauti.
10 Iš anapus Kušo upių
⌜mano maldautojai, mano
išsklaidytieji⌝[1], neš man
atnašas.
11 Tą dieną
nebereiks tau gėdytis
dėl visų tavo darbų, kuriais
man nusidėjai,
nes tada pašalinsiu iš tavęs
tavo išdidžius pagyrūnus,
ir tu daugiau nebesididžiuosi
mano šventajame kalne.
12 Bet paliksiu tavyje žmones,
vargo prislėgtus ir
neturtingus,
ir VIEŠPATIES varde ras
prieglobstį
13 Izraelio likutis.
Jie nedarys neteisybės
ir nekalbės melo,
ir nebus rasta jų burnoje
klastingo liežuvio.
Juk jie ganysis ir gulinės,
ir niekas jų negąsdins".

13 Apr 14,9

VIEŠPATS džiaugiasi su savo tauta

14 Džiūgauk, dukterie Şijona!
Krykštauk, Izraeli!
Linksminkis ir rykauk visa
širdim,
dukterie Jeruzale!
15 VIEŠPATS tau pašalino teismo
sprendimus,
pasuko į šalį tavo priešus.
Izraelio karalius, VIEŠPATS,
yra tavyje—
tau nebereikia bijoti pikta.

16 Tą dieną bus sakoma Jeruzalei:
„Nebijok, Şijona,
nenuleisk savo rankų!
17 VIEŠPATS, tavo Dievas, yra
tavyje—
karžygys, teikiantis pergalę.
Jis linksmingai džiaugsis tavim,
⌜tave atnaujins⌝[2] mylėdamas,
džiūgaus dėl tavęs
krykštaudamas,
18 ⌜kaip šventinės sueigos dieną.
Aš atimsiu nuo tavęs
nelaimę,
kad neturėtum kęsti paniekos
dėl jos⌝[3].
19 Štai aš padarysiu [galą]
visiems tavo prispaudėjams
tuo metu.
Pagelbėsiu šlubuojančiam,
surinksiu tai, kas
išsklaidyta,
ir juos padarysiu giriamais ir
garsiais
visoje žemėje, kur jie buvo
gėdinami.
20 Tuo metu jus parvesiu,
tuo metu jus surinksiu,
nes jus padarysiu garsiais ir
giriamais
visose žemės tautose,
atkurdamas jūsų būklę, jums
matant"—
pasakė VIEŠPATS.

---

1 ~GS

2 GS; M: ramiai laikysis

3 Rk., plg. GS; M: liūdinčius toli nuo šventinės sueigos aš surinksiu. Jie yra kilę iš tavęs. Panieka—ją slegianti našta.

CHAGAJAS

VIEŠPATS įsako statyti šventyklą

1 Antraisiais karaliaus Darijaus metais,
šeštąjį mėnesį, pirmąją mėnesio dieną,
VIEŠPATIES žodis atėjo per pranašą
Chagają Šealtielio sūnui Zerubabeliui,
Judo valdytojui, ir Jehoṣadako sūnui
Jošuvai[1], vyriausiajam kunigui:
2 Taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS: „Šita
tauta sako: ‚Dar neatėjo metas statyti
VIEŠPATIES namus'".
3 Tada
VIEŠPATIES žodis atėjo per pranašą
Chagają:

4 „Argi metas jums patiems
gyventi lentomis
apmuštuose namuose,
kai šitie namai tebėra
sugriauti?
5 Taigi dabar—taip pasakė
kariuomenių
VIEŠPATS—
pagalvokite apie tai, kaip
jums klojasi!
6 Jūs daug pasėjote,
bet maža suvalėte.
Jūs valgote, bet nepasisotinate.
Jūs geriate, bet
neatsigeriate.
Jūs apsivelkate, bet nė vienas
nesušyla.
O kas dirba už algą, tas
dirba [ir deda] į kiaurą
maišelį".

7 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Pagalvokite apie tai, kaip
jums klojasi!
8 Lipkite į kalnus,
parsigabenkite medžių
ir statykite namus,
Aš juos pamėgsiu
ir pasirodysiu [juose]
šlovingas",—
pasakė VIEŠPATS.

9 „Jūs daug tikėjotės
o štai tebuvo maža.

---

1 Hbr. Jehošua'

Pargabenote į namus,
o aš papūčiau į tai.
Kodėl?—sako kariuomenių
VIEŠPATS.—
Dėl mano namų,
kurie tebėra sugriauti,
kai kiekvienas iš jūsų
bėga [darbuotis] prie savo
paties namų.
10 Todėl viršum jūsų
dangus sulaikė savo rasą,
o žemė sulaikė savo derlių.
11 Aš pašaukiau sausrą žemei
ir kalnams, ir javams,
ir jaunam vynui, ir aliejui,
ir viskam, ką išaugina
dirva,
ir žmonėms, ir gyvuliams,
ir visam rankų darbui".

1 Ezr 4,24-5,2; 6,14

Vadų ir tautiečių atsiliepimas

12 Tada Šealtielio sūnus
Zerubabelis ir Jehoṣadako sūnus Jošuva,
vyriausiasis kunigas, ir visas tautos
likutis paklausė VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso, būtent pranašo Chagajo
žodžių, *nes VIEŠPATS, jų Dievas*[2], buvo
jį atsiuntęs, ir tauta pabūgo
VIEŠPATIES.
13 Tada Chagajas,
VIEŠPATIES pasiuntinys, VIEŠPATIES
pavestas[3], tarė tautai: „Aš esu su
jumis!—sako VIEŠPATS".
14 O
VIEŠPATS sužadino Šealtielio sūnaus
Zerubabelio, Judo valdytojo, dvasią ir
Jehoṣadako sūnaus Jošuvos, vyriausiojo
kunigo, dvasią, ir viso tautos likučio
dvasią, ir jie atėję ėmėsi kariuomenių
VIEŠPATIES, savo Dievo, namų darbo.
15a Dvidešimt ketvirtąją mėnesio
dieną, šeštąjį [mėnesį]...[4]

Pranašo drąsinanti kalba. Būsimoji šventyklos šlovė

2 15b Antraisiais karaliaus Darijaus
metais,
1 septintąjį [mėnesį], dvide-
šimt pirmąją mėnesio [dieną],
VIEŠPATIES žodis atėjo per pranašą
Chagają:
2 „Sakyk Šaltielio sūnui
Zerubabeliui, Judo valdytojui, ir

---

2 G+jiems

3 Lit. pasiuntinystės galia

4 Daugelio komentatorių nuomone, 15a skn. paminėta data yra nuotrupa įvado į 2, 15–19 poskyrį, pradžioje ėjusį prieš 2, 1–14 poskyrį.

Jehoşadako sūnui Jošuvai, vyriausiajam
kunigui, ir[1] tautos likučiui:
3 ‚Kas dar yra išlikęs tarp jūsų,
kurs matė šituos namus
jų primykštėje šlovėje?
Ir kokius jūs matote
juos dabar?
Argi jie , kokie [dabar] yra—
nėra lyg niekas jūsų akyse?
4 O dabar būk drąsus,
Zerubąbeli!—
sako VIEŠPATS.—
Būk drąsus, Jošuva, Jehoşadako
sūnau,
vyriausiasis kunige!
Būk drąsi, visą šalies tauta!—
sako VIEŠPATS.—
Ir dirbkite, nes aš esu su
jumis!—
sako kariuomenių VIEŠPATS.—
5 ⸢Ta yra sandora⸣[2], kurią
sudariau su jumis,
jums išeinant iš Egipto.][3]
Ir mano dvasia visuomet
pasiliks tarp jūsų.
Nebijokite!‘

6 Nes taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
‚Dar viena, trumpa
valandėlė,
ir aš sukrėsiu dangų ir žemę,
jūrą ir sausumą.
7 Aš taip sukrėsiu visas tautas,
jog suplauks visų tautų
brangenybės,
ir pripildysiu šituos namus
šlovės,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
8 Man priklauso sidabras ir man
auksas,—
sako kariuomenių
VIEŠPATS.—
9 Didelė bus šitų namų šlovė,
vėlesnioji didesnė už
pirmąją,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
Ir šitoje vietoje aš suteiksiu
ramybę‘,—
sako kariuomenių VIEŠPATS“.

1 M; GS įtrp.: visam
2 Rk.: M: drauge su žodžiu
3 ~G

3 Ezr 3,12 5 Iš 29,45-46 6 Hbr 12,26

Suteptų žmonių darbai ir aukojimai nepriimtini Dievui

10 Devintojo mėnesio dvidešimt
ketvirtąją dieną, antraisiais Darijaus
metais, VIEŠPATIES žodis atėjo
pranašui Chagajui: 11 „Taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS: ‚Paklausk
kunigus nurodymo: 12 Jei kas neš
pašvęstą mėsą savo drabužio skverne ir
savo skvernu palies duoną ar viralą, ar
vyną, ar aliejų, ar bet kokį valgį , ar tas
taps šventas?‘“ Kunigai atsakė: „Ne“.
13 Tada Chagajas tarė: „Jei kas,
susitepęs lavonu, visa tai palies, ar tai
taps sutepta?“ Kunigai atsakė: „Taps
sutepta“. 14 Tada Chagajas atsiliepė:
„‚Tokie yra šitie žmonės ir tokia šita
tauta mano akivaizdoje,—sako
VIEŠPATS,— ir toks yra visas jų rankų
darbas. Ir tai, ką jie ten aukoja, yra
sutepta‘“.

13 Sk 19,11-22

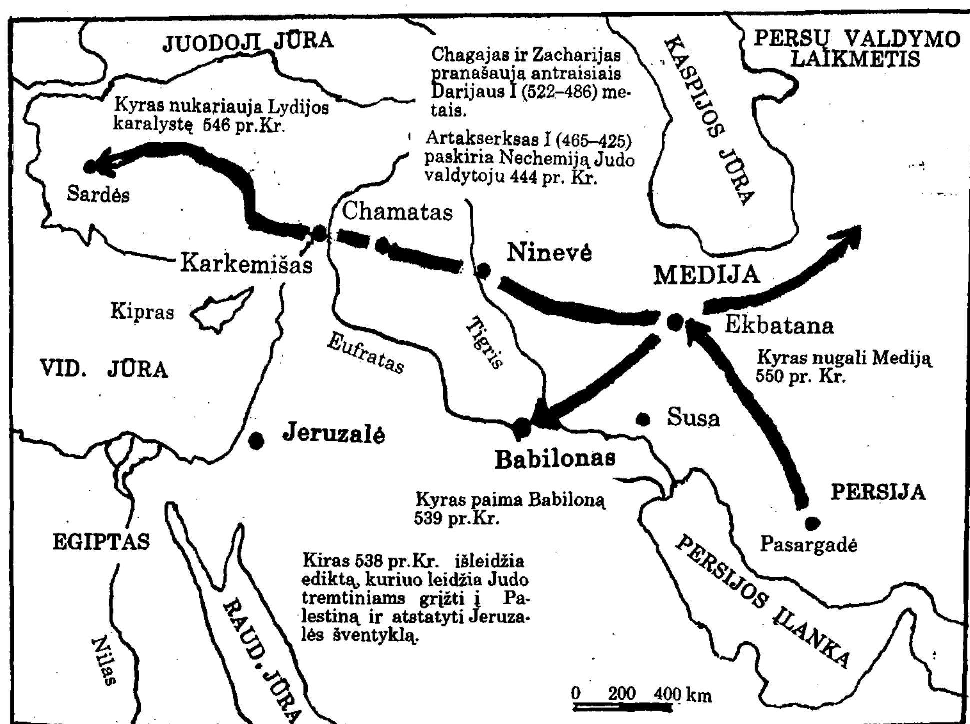
Palaimos pažadas žmonėms, atstatantiems šventyklą

15 „‚O dabar nuo šios dienos toliau
dėmėkitės! Prieš dedant akmenį ant
akmens VIEŠPATIES šventykloje,
16 ⸢kaip jums klojosi⸣[4]? Kam nors atėjus
prie dvidešimt [saikų] javų krūvos,
tebuvo dešimt. Kam nors atėjus prie
spaustuvo pasisemti penkiasdešimt
[saikų] iš lovio, tebuvo dvidešimt. 17 Aš
užgavau jus kūlėmis bei rūdimis ir visą
jūsų rankų darbą kruša, tačiau ⸢jūs
negrįžote pas mane⸣[5],—sako
VIEŠPATS.— 18 Nuo šios dienos toliau
dėmėkitės! [Nuo dvidešimt ketvirtosios
devintojo mėnesio dienos, tai yra nuo
dienos, kai buvo atstatoma VIEŠPATIES
šventykla, dėmėkitės!] 19 Tiesa, sėkla
tebėra aruode ir vynmedis, figmedis,
granatmedis ir alyvmedis dar neneša
vaisių. [Tačiau] nuo šios dienos aš [jus]
laiminsiu!‘“.

4 G
5 GSTV

Zerubabelis—VIEŠPATIES antspaudo žiedas

20 VIEŠPATIES žodis antrą
kartą atėjo Chagajui dvidešimt
ketvirtąją mėnesio dieną: 21 „Sakyk
Zerubabeliui, Judo valdytojui: ‚Aš
sukrėsiu dangų ir žemę. Aš nuversiu
⌜karalysčių sostus⌝[1] ir sunaikinsiu tautų
karalysčių[2] galybę. Apversiu
kovos vežimus ir jų važiuotojus. Kris
žirgai ir jų raiteliai, kiekvienas nuo savo
brolio kalavijo. 23 Tą dieną,—sako
kariuomenių VIEŠPATS,—aš paimsiu
tave, Zerubabeli, Sealtielio sūnau, mano
tarne,—sako VIEŠPATS,—ir tave
padarysiu tarsi antspaudo žiedu, nes tave
išsirinkau‘,—sako kariuomenių VIEŠ-
PATS“.

1 G: karalių sostus
2 G: karalių

ZACHARIJAS

Paraginimas gręžtis į Dievą

1 Aštuntąjį mėnesį, antraisiais Darijaus
metais, VIEŠPATIES žodis atėjo
pranašui Zacharijui, Ido sūnaus
Berechijo sūnui:
2 „VIEŠPATS buvo labai supykęs
ant jūsų protėvių. 3 Sakyk jiems: Taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS:
‚Atsigręžkite į mane,—sako kariuomenių
VIEŠPATS,—ir aš atsigręšiu į jus,—
pasakė kariuomenių VIEŠPATS. —
4 Nebūkite, kaip jūsų protėviai, kuriems
skelbė ankstesnieji pranašai: Taip
pasakė kariuomenių VIEŠPATS:
„Atsigręžkite nuo savo piktų kelių ir nuo
savo piktų darbų!" Bet jie neklausė ir
nekreipė dėmesio į mane,—sako
VIEŠPATS. — 5 Jūsų protėviai—kur jie
yra? O pranašai—ar jie amžinai gyvena?
6 Tačiau mano žodžiai ir mano nuostatai,
kuriuos buvau įsakęs savo tarnams
pranašams, argi jie nepasivijo jūsų
protėvių? Tada jie atsigręžė ir sakė:
„Kaip kariuomenių VIEŠPATS ketino
mums daryti, atsižvelgdamas į mūsų
kelius ir darbus, taip jis pasielgė su
mumis"'".

1 Ezr 4, 24—5, 1; 6, 14

NAKTIES REGĖJIMAI IR PRANAŠYSTĖS (1, 7—6, 8)

Pirmasis regėjimas: raitelis tarp mirtų

7 Vienuoliktojo mėnesio, tai yra
šebato mėnesio, dvidešimt ketvirtąją
dieną, antraisiais Darijaus
metais,VIEŠPATIES žodis atėjo pranašui
Zacharijui, Ido sūnaus Berechijo sūnui,
šitokiu būdu: 8 Aš šiąnakt regėjau
[regėjimą]: štai ten buvo vyras, jojantis
sartą žirgą. Jis stovėjo tarp mirtų slėnio
gilumoje, ir už jo buvo bėri, sarti ir balti
žirgai. 9 Aš paklausiau: „Ką reiškia
šitie, mano viešpatie?" Angelas,
kalbantis su manim, man tarė: „Aš tau
parodysiu, ką šitie reiškia". 10 Tada
vyras, stovintis tarp mirtų, atsiliepė:
„Tai yra tie, kuriuos VIEŠPATS siuntė
apeiti žemę". — 11 „Mes apėjome žemę,
ir štai visa žemė sėdi tyli ir rami".
12 Tada VIEŠPATIES angelas prabilo:
„Kariuomenių VIEŠPATIE, iki kol
nepasigailėsi Jeruzalės ir Judo miestų,
ant kurių rūstavai per tuos
septyniasdešimt metų?" 13 VIEŠPATS
atsakė angelui, kalbančiam su manim,
žodžiais, paguodos žodžiais. 14 Paskui
angelas, kalbantis su manim, man tarė:
„Skelbk! Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:

‚Aš aistringai pavyduliauju
dėl Jeruzalės ir Sijonos,
15 ir labai rūstaudamas rūstinuos
ant tautų, kurios jaučiasi
saugios,
kurios, man truputį
užsirūstinus,
pablogino nelaimę.
16 Todėl,—taip pasakė
VIEŠPATS,—
aš vėl gręžiuos į Jeruzalę su
pasigailėjimu:
mano namai bus statomi
joje,—
sako kariuomenių VIEŠPATS,—
ir matuoklė bus ištiesta ant
Jeruzalės'.
17 Dar paskelbk:
Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
‚Vėl mano miestai bus
pertekę gėrybių.
VIEŠPATS vėl paguos[1] Sijoną
ir vėl išsirinks Jeruzalę'".

8 Apr 6, 4 8 Apr 6, 2

Antrasis regėjimas: keturi ragai ir keturi kalviai

2 Paskui aš pakėliau akis ir regėjau:
štai ten buvo keturi ragai! 2 Tada
paklausiau angelą, kalbantį su manim:
„Ką reiškia šitie?" Jis man atsakė:
„Šitie yra ragai, kurie išsklaidė Judą,
Izraelį ir Jeruzalę". 3 Tada VIEŠPATS
man parodė keturis kalvius.
4 Paklausiau: „Ko šitie ateina daryti?"
Jis atsakė: „Tai ragai, kurie taip
išsklaidė Judą, jog niekas nebegalėjo
pakelti galvos. Bet šitie atėjo jų
išgąsdinti, numušti ragus tautų,

---

1 G: pasigailės

pakėlusių ragą prieš Judo šalį, kad ją išsklaidytų".

Trečiasis regėjimas: vyras su matuokle

5 Paskui aš pakėliau akis ir
regėjau: štai ten buvo vyras, ir jo
rankoje buvo matuoklė. 6 Paklausiau:
„Kur tu eini?" Jis man atsakė:
„Jeruzalės matuoti, pamatyti, koks yra
jos plotis ir koks jos ilgis". 7 Ir štai
angelas, kalbėjęs su manim, išėjo
priekin, o kitas angelas išėjo jo pasitikti
8 ir jam tarė: „Bėk, sakyk tam
jaunikaičiui ten:

'Jeruzalė bus gyvenama kaip
atvira šalis
dėl daugybės joje esančių
žmonių ir gyvulių.
9 Aš pats jai būsiu,—sako
VIEŠPATS,—
supanti ugnies siena
ir pasidarysiu šlovė jos
viduje'".

Intarpas: tremtiniai šaukiami grįžti namo

10 „Oi, oi, bėkite
iš Žiemių šalies!—sako
VIEŠPATS.—
Juk į[1] keturis dangaus vėjus
jus paskleidžiau,—sako
VIEŠPATS.—
11 „Oi, Şijona, gelbėkis—
tu dukters Babelės
gyventoja!"
12 Nes taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS
[,'kurio šlovė'[2] siuntė mane,]
apie tautas, kurios apiplėšė
jus:
„Kas paliečia jus,
tas paliečia mano[3] akies
obuolį!
13 Juk štai aš pamosiu savo ranka
prieš juos,
ir jie taps grobiu savo
vergams".
Tada žinosite, jog kariuomenių
VIEŠPATS siuntė mane.

14 „Džiūgauk ir linksminkis,
dukterie Şijona,
nes štai aš ateinu ir
gyvensiu tavyje!"—
sako VIEŠPATS.
15 Daug tautų prisijungs
prie VIEŠPATIES tą dieną
ir taps jo[4] tauta.
Ir 'jos gyvens'[5] tavyje. Tada tu žinosi,
jog kariuomenių VIEŠPATS siuntė mane
pas tave.
16 Tada VIEŠPATS paveldės Judą
kaip savo dalį šventojoje
šalyje
ir vėl išsirinks Jeruzalę.

17 Nutilk, visa žmonija, prieš
VIEŠPATĮ,
nes jis pajudėjo iš savo
šventosios buveinės!

Ketvirtasis regėjimas: vyriausiasis kunigas Jošuva

3 Paskui jis man parodė vyriausiąjį
kunigą Jošuvą, stovintį ties
VIEŠPATIES angelu, ir šėtoną, stovintį
jo dešinėje, kad jį apkaltintų.
2 'VIEŠPATIES angelas'[6] tarė šėtonui:
„Tegul VIEŠPATS sudraudžia tave,
šėtone! Tegul sudraudžia tave
VIEŠPATS, kuris išsirinko Jeruzalę!
Argi šitas nėra nuodėgulys, ištrauktas iš
ugnies?" 3 Jošuva buvo apsivilkęs
nešvariais drabužiais, kai jis stovėjo ties
angelu. 4 Šis atsiliepė ir tarė
stovintiems ties juo: „Nuvilkite nuo jo
nešvarius drabužius!" O jam pasakė:
„Žiūrėk, aš nuėmiau nuo tavęs tavo kaltę
ir tave apvilksiu lininiais drabužiais!"
5 Ir 'jis tarė: „Užvyniokite'[7] švarų
turbaną jam ant galvos!" VIEŠPATIES
angelui čia pat stovint, jie užvyniojo
švarų turbaną jam ant galvos ir jį
apvilko drabužiais. 6 Tada
VIEŠPATIES angelas užtikrino Jošuvą,
sakydamas: 7 "Taip pasakė
kariuomenių VIEŠPATS:

'Jei vaikščiosi mano keliais
ir man atliksi savo pareigas,
tai ir tu valdysi mano namus
ir taip pat prižiūrėsi mano
kiemus,

---

1 Lit. pagal
2 Rk.; M: jis po šlovės; arba: po to, kai šlovė
3 Rk.; M: jo
4 GS; M: mano
5 GS; M: aš gyvensiu
6 S; M: VIEŠPATS
7 SV; M: aš sakiau: „Tegul jie užvynioja

o aš tau leisiu prieiti [prie
manęs]
tarp tų, kurie čia
patarnauja'".

8 „Klausykis, Jošuva, vyriausiasis
kunige,
tu ir tavo draugai, sėdintys
prieš tave!
Juk jie yra vyrai, ženkliną, kas
turi įvykti:
aš atvesiu savo tarną
,Atžalą'.
9 Štai akmuo,kurį padėjau ties
tavim[1].
Tas vienas akmuo turi septynias
akis.
Štai aš įrėšiu į jį įrašą,—
sako kariuomenių
VIEŠPATS,—
ir pašalinsiu
tos šalies kaltę
per vieną dieną.
10 Tą dieną,—sako kariuomenių
VIEŠPATS,—jūs pasikviesite vienas kitą
[sėdėti] po vynmedžiu ir po figmedžiu".

1 Ezr 5, 2 1 Apr 12, 10 2 Jud 9 8 Jer 23, 5; 33, 15; Zach 6, 12 10 Mich 4,4

Penktasis regėjimas: auksinis žibintas ir du alyvmedžiai

4 Angelas, kalbantis su manim, vėl
pažadino mane kaip žmogų, kuris
pažadinamas iš miego, 2 ir mane
paklausė: „Ką tu regi?" Aš atsakiau:
„Regiu: štai žibintas, visas auksinis, ir
aliejaus dubuo jo viršuje. Septyni
žiburiai yra ant jo. Jo viršuje esantys
žiburiai turi po septynis snapelius. 3 Du
alyvmedžiai stovi šalia jo: vienas dubens
dešinėje, o kitas jo kairėje. 4 Aš
atsiliepiau ir sakiau angelui, kalbančiam
su manim: „Ką tie reiškia, mano
viešpatie?" 5 Angelas, kalbantis su
manim, man atsakė: „Argi nežinai, ką tie
reiškia?" Aš atsakiau: „Ne, mano
viešpatie". 6a Man jis paaiškino:[2]
10b „Tie septyni yra VIEŠPATIES akys,
apžvelgiančios visą žemę".
11 Atsiliepdamas jį paklausiau: „Ką
reiškia šitie du alyvmedžiai žibinto
dešinėje ir jo kairėje?" 12 Aš antrą
kartą atsiliepiau ir jį paklausiau: „Ką
reiškia tuodu alyvmedžių šakelių
kuokštai, kurie per abu auksinius
vamzdelius pila iš savęs auksą[3]?" 13 Ir
jis mane paklausė: „Argi nežinai, ką
šitie reiškia?" Atsakiau: „Ne, mano
viešpatie". 14 Tada jis tarė: „Tie yra du
pateptieji, patarnaujantys visos žemės
Viešpačiui".

3 Apr 11, 4 6 Ezr 5, 2 10 Apr 5, 6 11 Apr 11, 4

VIEŠPATIES žodis Zerubabeliui

6b Toks yra VIEŠPATIES žodis
Zerubabeliui:
„Ne galybe
ir ne jėga,
bet mano dvasia[4]!—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
7 „Kas tu esi,didysis kalne?
Prieš Zerubabelį tu esi tik
lyguma!
Jis išneš baigiamąjį[5] akmenį
aidint šauksmams: ,Geros
kloties, geros kloties
jam!'"

8 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
9 „Zerubabelio rankos padėjo
pamatus šitiems
namams,
jo rankos juos ir užbaigs".
Tada žinosite, jog kariuomenių
VIEŠPATS
siuntė mane pas jus.
10a „Juk tas, kuris paniekino mažos
pradžios dieną,
džiaugsis matydamas rinktinį
akmenį
Zerubabelio rankoje".

Šeštasis regėjimas: skrendantis ritinys

5 Paskui vėl pakėliau akis ir regėjau:
štai skrendantis [rašto] ritinys.

---

1 Rk.;M: Jošuva
2 M tekste aiškinimą pertraukia 6b-10a skn. intarpas.

3 T.y. auksaspalvį aliejų
4 tu baigsi statyti VIEŠPATS namus
5 Arba: ankstesnį (t.y. paimtą iš senosios šventyklos griuvėsių ir įstatomą į naująją šventyklą, vaizduojantį nepertraukiamą naujosios šventyklos ryšį su senąja)

2 Jis[1] mane paklausė: „Ką tu regi?“ Aš
atsakiau: „Regiu skrendantį dvidešimt
mastų ilgio ir dešimt mastų pločio ritinį“.
3 Jis man tarė: „Tai prakeikimas,
išeinantis į visos šalies paviršių, nes
kiekvienas vagiantis, kaip užrašyta
vienoje [ritinio] pusėje, yra likęs
nenubaustas ir kiekvienas kreivai
prisiekiantis, kaip užrašyta kitoje jo
pusėje, yra likęs nenubaustas. 4 ‘Aš jį
išleidau,—sako kariuomenių VIEŠ-
PATS,—kad jis ateitų į vagies namus ir į
namus to, kuris kreivai prisiekia mano
vardu, apsinakvotų jo namuose ir juos
sunaikintų—ir jų sijas, ir jų akmenis’“.

Septintasis regėjimas: moteris efoje[2]

5 Paskui angelas, kalbantis su
manim, išėjo priekin ir man tarė:
„Pakelk akis ir pažiūrėk, kas yra tai, kas
išeina?“ 6 Aš paklausiau: „Kas tai
yra?“ Jis atsakė: „Tai yra efa, kuri
išeina“. Ir jis pridūrė: „Tai jų kaltė[3]
visoje šalyje“. 7 Štai pasikėlė švininis
dangtis, ir štai ten buvo viena moteris,
sėdinti efoje. 8 Jis tarė: „Tai
bedievystė“, ir jis ją įmetė [atgal] į efą ir
užmetė švininį akmenį ant jos angos.
9 Tada aš pakėliau akis ir
regėjau: štai išėjo dvi moterys, ir vėjas
buvo jų sparnuose. Jos turėjo sparnus
lyg garnio sparnus, ir jos pakėlė efą tarp
žemės ir dangaus. 10 Tada paklausiau
angelą, kalbantį su manim: „Kur jos
neša efą?“ 11 Jis man atsakė: „Jai
statyti namus Šinearo šalyje, ir kai jie
bus paruošti, ją ten padės ant jos
papėdės“.

Aštuntasis regėjimas: keturi išvažiuojantys vežimai

6 Paskui vėl pakėliau akis ir regėjau:
štai išvažiavo keturi vežimai iš tarp
dviejų kalnų, o tie kalnai buvo
žalvariniai kalnai. 2 Į pirmąjį vežimą
buvo įkinkyti sarti žirgai, į antrąjį
vežimą—juodi žirgai, 3 į trečiąjį
vežimą—balti žirgai ir į ketvirtąjį
vežimą—obuolmušiai žirgai; [visi]
stiprūs. 4 Aš atsiliepiau angelui,
kalbančiam su manim: „Ką šitie[4]
reiškia, mano viešpatie?“ 5 Angelas
man atsakė: „Šitie, prisistatę visos
žemės Viešpačiui, išvažiuoja į keturias
dangaus šalis[5]. 6 [Vežimas], į kurį
įkinkyti ⌜sarti žirgai, išvažiuoja į rytų
šalį⌝[6], juodieji žirgai išvažiuoja į žiemių
šalį, baltieji išvažiuoja ⌜į vakarų šalį⌝[7] ir
obuolmušiai išvažiuoja į pietų šalį“.
7 Išėję tie stipruoliai geidė važiuoti, kad
pervažiuotų žemę. Tada jis tarė:
„Važiuokite! Pervažiuokite žemę!“ Ir jie
pervažiavo žemę. 8 Paskui jis man
sušuko ir man kalbėjo, sakydamas:
„Žiūrėk! Tie, kurie išvažiuoja į žiemių
šalį, nuleido VIEŠPATIES[8] dvasią
žiemių šalyje“.

2 Apr 6, 4 2 Apr 6, 5 3 Apr 6, 2 5 Apr 7, 1

Simbolinis Jošuvos vainikavimas

9 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
10 „Paimk [dovanas] iš tremtinių, iš
Cheldajo, Tobijo ir Jedajo[9] ir įeik į
Šefanijo sūnaus Jošijo namus, kur jie yra
atvykę iš Babilono. 11 Paimk sidabrą ir
auksą, leisk padaryti [iš jų] vainiką, jį
uždėk ant Jehosadako sūnaus Jošuvos,
vyriausiojo kunigo, galvos 12 ir jam
sakyk:

Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
‚Štai vyras, kuris vadinasi
Atžala.
‘Iš savo paties žemės’[10] jis
išžels
ir statys VIEŠPATIES
šventyklą.
13 Jis bus tas, kurs statys
VIEŠPATIES šventyklą.
Jis bus tas, kurs nešios
karališką garbę,
sėdės soste ir valdys.
Bus kunigas prie jo sosto,
ir taikinga santarvė bus
tarp abiejų.

1 T.y. angelas aiškintojas
2 Efa—tam tikras indas arba talpintuvas, kuriame laikomi grūdai.
3 GS; M: akis

4 T.y. vežimai
5 Lit. vėjus
6 Rk.
7 Lit. į [šalį] už savęs
8 Rk.; M: mano
9 M+ ir tu pats įeik tą dieną
10 Lit. Iš po savęs

14 O vainikas pasiliks VIEŠPATIES
šventykloje kaip Cheldajo, Tobijo,
Jedajo ir Šefanijo sūnaus draugiškumo
atminimas'".
15 Toli esantieji ateis ir padės
statyti VIEŠPATIES šventyklą. Tada
žinosite, jog kariuomenių VIEŠPATS
mane siuntė pas jus. Tai įvyks, jei uoliai
klausysite VIEŠPATIES, savo Dievo,
balso.

12 Jer 23, 5; 33, 15; Zach 3, 8

Klausimas apie pasninką ir pranašo atsakymas

7 Ketvirtaisiais karaliaus Darijaus
metais VIEŠPATIES žodis atėjo
Zacharijui devintojo mėnesio ketvirtąją
dieną, kislevo mėnesį, 2 Bėt-Elis
atsiuntė Šar-Eserį ir Regem-Melechą su
jo svita, kad palankiai nuteiktų
VIEŠPATĮ 3 ir[1] pasiklaustų kariuo-
menių VIEŠPATIES namų kunigų bei
pranašų: „Ar man toliau verkti ir
pasninkauti penktąjį mėnesį, kaip jau
dariau tiek metų?"

4 Man atėjo kariuomenių
VIEŠPATIES žodis:
5 „Sakyk visai šalies tautai
ir kunigams:
'Kai pasninkavote ir raudojote
penktąjį ir septintąjį
[mėnesį]
per šituos septyniasdešimt metų,
ar jūs tikrai man
pasninkavote?
6 O kai valgote ir kai geriate,
ar ne jūs patys esate
valgytojai ir ar ne jūs
patys gėrėjai?'"

7 Ar ne tie yra žodžiai, kuriuos
VIEŠPATS skelbė per ankstesniuosius
pranašus, kai Jeruzalė tebebuvo
gyvenama ir rami ir kai jos aplinkiniai
miestai, Negebas[2] ir Šefela[3] tebebuvo
gyvenami?
8 VIEŠPATIES žodis atėjo
Zacharijui:
9 „Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
'Teisingai teiskite
ir būkite maloningi
bei gailestingi vienas kitam!
10 Nenprislėkite našlės ir našlaičio,
svetimšalio ir beturčio!
Ir nesumanykite pikta
vienas prieš kitą savo
širdyje!'"

11 Bet jie atsisakė [to] paisyti. Jie
'atkakliai nugręžė petį'[4] ir užkimšo ausis,
kad negirdėtų. 12 Ir jie padarė savo
širdis tokias kietas, kaip švitras, kad
negirdėtų pamokymo ir žodžių, kuriuos
kariuomenių VIEŠPATS buvo atsiuntęs
savo dvasia per ankstesniuosius
pranašus. Todėl didelė rūstybė atėjo iš
kariuomenių VIEŠPATIES. 13 Kaip jie
nesiklausė, kai jis šaukė, taip
„ir aš nesiklausysiu, kai jie
šauks,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
14 Aš išblaškysiu juos audra po visas
tautas, kurių jie nepažino, ir šalis, jų
palikta, bus apleista taip, jog niekas šen
ir ten nebeeis per ją". Taip jie pavertė
meilią šalį dykuma.

VIEŠPATIES pažadas atkurti Jeruzalę ir Judą

8 Atėjo kariuomenių VIEŠPATIES
žodis.
2 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Aš pavyduliauju dėl Sijonos su
dideliu įkarščiu
ir su dideliu įniršiu
pavyduliauju dėl jos".

3 Taip pasakė VIEŠPATS:
„Aš vėl atsigręžiau į Sijoną
ir gyvensiu Jeruzalėje.
Tada Jeruzalę vadins
Ištikimybės miestu,
o kariuomenių
VIEŠPATIES kalną—
Šventuoju kalnu".

4 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Seneliai ir senelės vėl sėdės

---

1 S; ~M
2 T.y. Pietų šalis
3 T.y. žemuma, einanti iš šiaurės į pietus tarp Viduržemio jūros ir Judo kalnagūbrio
4 Lit. davė atkaklų petį (t.y. nesidavė pajungiami kaip darbinis gyvulys, kuris priešinasi dedamam jungui)

Jeruzalės aikštėse,
kiekvienas su lazda rankoje
dėl ⌈seno amžiaus⌉[1],
5 o miesto aikštės bus pilnos
berniukų ir mergaičių,
žaidžiančių jo aikštėse“.

6 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Nors tai atrodys neįmanoma
šitos tautos likučiui [tomis
dienomis],
ar ir man atrodys
neįmanoma?‘—
sako kariuomenių
VIEŠPATS“.

7 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Štai aš išgelbėsiu savo tautą
iš Saulėtekio šalies
ir iš Saulėlydžio šalies,
8 ir juos parvesiu
gyventi Jeruzalėje.
Jie bus mano tauta,
o aš būsiu jų Dievas,
ištikimas ir teisingas“.

9 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„⌈Būkite drąsūs jūs⌉[2],
kurie šitomis dienomis girdite
šituos žodžius
iš burnos pranašų,
kurie [veikė] tuo metu,
kai buvo dedami kariuomenių
VIEŠPATIES namų
pamatai
šventyklai atstatyti.
10 Pirm tų dienų žmogus negavo
algos
ir nebuvo atlyginimo už
gyvulį,
o išeinantis ir įeinantis
neturėjo ramybės dėl priešo,
ir aš paleidau visus žmones
vieną pries kitą.
11 Bet dabar aš nebesielgsiu su
šitos tautos likučiu,
kaip ankstesnėmis
dienomis, —
sako kariuomenių
VIEŠPATS. —
12 Juk pasėliai tarpsta,
vynmedis duoda savo
vaisius,
žemė duoda savo derlių
ir dangus duoda savo rasą,
ir aš leisiu
šitos tautos likučiui
visa tai pasisavinti.
13 Kaip jūs, Judo namai
ir Izraelio namai,
buvotę prakeikimo žodis tarp
tautų,
taip aš jums padėsiu,
ir tapsite palaiminimo žodžiu.
Nebijokite!
Būkite drąsūs!“

14 Nes taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Kaip aš sumaniau daryti jums
pikta,
kai jūsų tėvai užrūstino
mane,
ir nesigailėjau,—pasakė
kariuomenių
VIEŠPATS,—
15 taip šiomis dienomis vėl
sumaniau
daryti gera Jeruzalei ir
Judo namams.
Nebijokite!
16 Šitie yra priesakai, kuriuos
turite vykdyti:
Kalbėkite tiesą vienas kitam[3]
ir darykite taikos teismą
savo vartuose!
17 Neišgalvokite pikta
vienas prieš kitą savo
širdyje
ir nemylėkite melagingos
priesaikos,
nes viso to nekenčiu!“—
sako VIEŠPATS.

18 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
19 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Ketvirtojo mėnesio pasninkas
ir penktojo pasninkas,
septintojo pasninkas ir
dešimtojo pasninkas
pavirs Judo namams džiaugsmu,

1 Lit. dienų daugybės
2 Lit. Tebūna stiprios jūsų rankos—[jūsų]
3 M + dtgr.: tiesą; ~G

linksmybe ir
džiaugsmingomis
sventėmis.
Tik mylėkite tiesą ir taiką!“

20 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS:
„Dargi [atsitiks], kad ateis
tautos
ir daugelio miestų
gyventojai
21 ir kad vieno miesto gyventojai
eis į kitą, sakydami:
‚Eite eikime
VIEŠPATIES palankiai
nuteikti
ir kariuomenių VIEŠPATIES
pasiklausti!
Eisiu ir aš‘.
22 Ateis daug tautų
ir gausingų nacijų
pasiklausti kariuomenių
VIEŠPATIES Jeruzalėje
ir VIEŠPATIES palankiai
nuteikti“.

23 Taip pasakė kariuomenių
VIEŠPATS: „Tomis dienomis dešimt
vyrų iš visų tautų kalbų nutvers, tai yra
nutvers už skverno, vyrą judėją,
sakydami: ‚Leisk mums eiti su jumis, nes
girdėjome, kad Dievas yra su jumis‘“.

16 Ef 4, 25

Būsimas Izraelio valdų praplėtimas

9 VIEŠPATIES žodžio paskelbimas[1].
VIEŠPATS[2] Chadracho
šalyje,
o Damaskas jo atilsio vieta!
Nes VIEŠPAČIUI priklauso
Aramo[3] akis[4],
⌜kaip ir⌝[5] visos Izraelio
gentys,
2 taip pat Chamatas, kurs ribojasi
su juo[6],
Tyras ir Sidonas, nors jie ir
labai išmintingi!
3 Tyras pasistatė tvirtovę
ir prisikrovė sidabro lyg
dulkių,
ir aukso kaip gatvių purvo.
4 Štai Viešpats atims jo turtą
ir ⌜numuš į jūrą jo
aplinkmūrį⌝[7],
o jis pats bus ugnies
surytas.
5 Aškelonas [tai] matys ir nusigąs,
taip pat Gaza, ir ji labai
drebės,
ir Ekronas, nes per nieką
nuėjo jo viltis.
Dings karalius iš Gazos,
Aškelonas liks
negyvenamas,
6 ir mišriakraujė tauta
apsigyvens Ašdode.
Taip paversiu į nieką
filistinų puikybę.
7 Ištrauksiu jo[8] kruviną mėsą jam
iš burnos
ir jo šlykštybes iš jo dantų
tarpo.
Jis irgi kaip likutis priklausys
mūsų Dievui
ir bus kaip gentis Jude,
o Ekronas—kaip
jebusiečiai.
8 O aš stovyklausiu prie savo
namų kaip sargyba
[saugoti nuo šen ir ten
pražygiuojančio],
kad nebepereitų per juos
joks tironas,
nes dabar ⌜stebiu savo paties
akimis⌝[9].

1 Jez 17, 1–3; Jer 49, 23–27; Am 1, 3–5 1–4 Jez 23, 1–18; Ezek 26, 1—28, 26; Joel 3, 4–8; Am 1, 9–10; Mt 11, 21–22; Lk 10, 13–14 5–7 Jez 14, 29–31; Jer 47, 1–7; Ezek 25, 15–17; Joel 3, 4–8; Am 1, 6–8; Sef 2, 4–7

Mesijo įžengimas į Jeruzalę

9 Garsiai džiūgauk, dukterie
Sijona!
Krykštauk, dukterie
Jeruzale!
Štai tavo karalius ateina pas
tave!

1 Lit. našta (t.y. pranašas jaučiasi verčiamas priimti ir kitiems perteikti Dievo jam suteiktą žinią tarsi jį slegiančią naštą)
2 Rk.; M: Jis
3 Rk.; M: žmogaus
4 T.y. Damaskas
5 Rk.; M: ir
6 T.y. Damasku
7 Arba: sumuš jūroje jo galybę (t.y. prekybinį laivyną)
8 T.y. filistino
9 Arba rk.: *pažvelgiau į jų vargą*

Jis nuteisintas ir patyręs
pagalbą,
nusižeminęs[1] ir jojąs ant asilo,
ant asilaičio, asilės
jauniklio.
10 ⌜Jis išnaikins⌝[2] kovos vežimus iš
Efraimo
ir žirgus iš Jeruzalės,
ir kovos kilpinis bus sulaužytas.
Jis paskelbs taiką tautoms
ir viešpataus nuo jūros iki jūros
ir nuo Upės iki žemės
pakraščių.

9 Mt 21, 5; Jn 12, 15 10 Ps 72, 8

Belaisvių išlaisvinimas

11 „Taip pat dėl tavęs, dėka su
tavim sudarytos
sandoros kraujo,
aš išleisiu tavo belaisvius iš
duobės be vandens.
12 Sugrįžkite į tvirtovę,
jūs⌜belaisviai, laukiantys su
viltim⌝[3]!
Taip pat šiandien skelbiu:
„Aš jums dvigubai
atlyginsiu".
13 Juk įtempiau sau Judą kaip
lanką,
pripildžiau [strėlinę]
Efraimo.
Aš mostaguosiu [lyg ietį] tavo
sūnus, Sijona,
prieš tavo sūnus, Graikija,
ir padarysiu tave kaip
karžygio kalaviją".
14 VIEŠPATS pasirodys viršum jų,
ir išlėks kaip žaibas jo
strėlė.
Viešpats Jahvė papūs ragą
ir atūš pietų audrose.
15 Kariuomenių VIEŠPATS juos
apsaugos.
Jie valgys ir sutryps
svaidyklės akmenis.
Jie pasigėrę triukšmaus kaip
nuo vyno,
bus pilni kaip taurė,
[prisigėrę] kaip aukuro kampai.

16 Ir tą dieną VIEŠPATS, jų
Dievas, juos išgelbės
kaip savo tautos bandą.
Kaip[4] karūnos brangakmeniai
jie žėrės jo šalyje.
17 Tikrai, kokia ji bus šauni ir
kokia graži!
Javai leis tarpti
jaunikaičiams,
o vynas—mergaitėms.

Tik VIEŠPATS duoda lietaus

10 Melskite VIEŠPATĮ lietaus
vėlyvojo lietaus metu!
VIEŠPATS yra tas, kuris daro
audros debesis,
leidžia lietui pilti,
kiekvienam duoda maisto,
lauko daržovių.
2 Bet namų dievukai kalba
netiesą
ir žyniai regi apgaulę[5].
Jie kalba tuščius sapnus,
niekais juos guodžia[6].
Todėl žmonės turėjo eiti[7] iš čia
kaip avys,
kurios skursta dėl to, kad
nėra ganytojo.

2 Mt 9, 36; Mk 6, 34

Judo ir Juozapo atkūrimas

3 „Prieš ganytojus užsidegė mano
rūstybė,
ir vedančius avinus aš
nubausiu",
nes kariuomenių VIEŠPATS
rūpinsis
savo kaimene, Judo namais,
ir juos padarys
tarsi savo didingu kovos
žirgu.
4 Iš jo[8] išeis kertinis akmuo, iš jo
palapinės baslys,
iš jo kovos lankas,
kartu pradings iš jo bet
koks tironas.
5 Ir jie bus kaip karžygiai:

---

1 Arba: neturtingas, vargingas, žemo luomo; GT: romus
2 GS; M: Aš išnaikinsiu
3 Lit. vilties belaisviai
4 Rk.; M: nes [kaip]
5 T.y. apgaulingus regėjimus
6 Tekste yra atsiradusi spraga, kur galėjo būti toks sakinys: Kadangi jūsų protėviai gręžėsi į šituos, o ne į tikrąjį Dievą,...
7 T.y. keliauti tremtin
8 T.y. Judo

sutryps kovoje [priešą]
kaip[1] gatvių purvą.
Jie kariaus, nes VIEŠPATS bus
su jais,
ir sugėdins jojančius ant
žirgų.

6 „Aš sustiprinsiu Judo namus
ir išgelbėsiu Juozapo
namus:
juos parvesiu, nes jų
pasigailėsiu,
ir jie bus, lyg kad niekad
nebūčiau jų atmetęs,
nes aš esu VIEŠPATS, jų
Dievas, ir juos
išklausysiu“.
7 Kaip karžygys bus efraimai,
ir jų širdys džiaugsis kaip
nuo vyno.
Jų sūnūs tai matys ir džiaugsis.
Džiūgaus jų širdys
VIEŠPAČIU.

8 „Aš jiems sušvilpsiu ir juos
surinksiu,
nes juos išvaduosiu,
ir jų bus gausu, kaip kad
buvo.
9 Jei juos pasėsiu tarp tautų
ir tolumose jie atsimins
mane,
jie ⌜išliks gyvi su savo
vaikais⌝[2] ir pargrįš.
10 Aš juos parvesiu iš Egipto šalies
ir iš Asirijos juos surinksiu.
Į Gileado šalį ir Lebanoną juos
atvesiu,
ir jiems nebeužteks vietos“.
11 Ji[3] pereis per sąsiaurį[4],
ir išdžius visos Nilo gelmės.
Asirijos puikybė bus nužeminta,
ir Egipto skeptras
pasišalins.
12 ⌜Jų karžygiška jėga⌝[5] glūdės
VIEŠPATYJE,
ir jo vardu jie didžiuosis[6]
[,—sako VIEŠPATS].

Pasakėčios žanro patyčių giesmė apie tironų žlugimą

11 Atidaryk, Lebanone, savo
vartus,
kad ugnis surytų tavo
kedrus!
2 Kauk, ėgliau, nes pargriuvo
kedras,
nes didingi medžiai
sunaikinti!
Kaukite, Bašano ąžuolai,
nes iškirsta neįžengiama
giria!
3 Klausykis! Piemenų kaukimas,
nes nusiaubta jų puikybė[7].
Klausykis! Jaunų liūtų
kriokśmas,
nes sunaikintas Jordano
aukštamiškis.

Dviejų skirtingų piemenų alegorija

4 Taip pasakė VIEŠPATS, mano
Dievas: „Ganyk pjaunamas avis, 5 kurių
savininkai jas pjauna, nesijausdami
kalti, ir, jei jas parduoda, kiekvienas
sako: ‚Pagirtas tebūnie VIEŠPATS, kad
praturtėjau!‘ Ir jų piemenims negaila jų“.
[6 „Nes aš nebesigailėsiu žemės
gyventojų,—sako VIEŠPATS;—štai aš
atiduosiu kiekvieną žmogų į jo artimo
rankas ir į jo karaliaus rankas. Tie
sudaužys į šipulius žemę, bet aš
negelbėsiu iš jų rankų“.] 7 Taigi ėmiau
ganyti avių pirklių pjaunamas avis ir
pasiėmiau dvi lazdas. Vieną pavadinau
Malone, o kitą pavadinau Sąjunga, ir
ganiau avis. 8 [Ir aš atleidau tris
piemenis per vieną mėnesį.] Bet aš
pritrūkau joms kantrybės, taip pat ir
joms įgrisau. 9 Tada sakiau:
„Nebenoriu jūsų ganyti. Tegul mirštanti
miršta, tegul žūvanti pražūva, o

1 Kkr. MssT; M: į
2 MTV; G: užaugins savo vaikus
3 T.y. tauta
4 T.y. Sueso įlanką. M + pstb. iš 9, 4: ir jis užgaus jūroje
5 Rk.; M: Ir aš juos padarysiu karžygiškai stiprius
6 MsG(S); M: vaikščios
7 T.y. kaimenė

išlikusios tegul ryja viena kitos kūną!“
10 Aš paėmiau savo lazdą Malonę ir ją
perlaužiau, kad tuo panaikinčiau savo
sutartį, kurią buvau padaręs su visomis
tautomis. 11 Ir kadangi ji tą pačią dieną
buvo panaikinta, avių pirkliai, stebėję
mano ženklą, suprato, kad tai buvo
VIEŠPATIES žodis. 12 Paskui jiems
sakiau: „Jei jums atrodo teisinga,
mokėkite man algą, o jei ne,
nemokėkite!“ Ir jie atsvėrė man algą:
trisdešimt sidabrinių. 13 Tada
VIEŠPATS man tarė: „Numesk ją
lydytojui—tą ‚brangią‘ kainą, kuria esu
jų įvertintas!“ Aš paėmiau trisdešimt
sidabrinių ir juos numečiau
VIEŠPATIES namuose lydytojui.
14 Paskui sulaužiau savo antrąją lazdą
Sąjungą, kad tuo nutraukčiau brolystę
tarp Judo ir Izraelio.

15 Tada VIEŠPATS man tarė:
„Pasiimk dar kartą piemens, [bet]
netikusio[1], reikmenis, 16 nes štai aš
prikeliu šalyje piemenį, kuris

nesirūpins paklydusiąja,
neieškos pasigendamosios
ir negydys sužeistosios,
nešers sveikosios,
bet rys riebiosios mėsą
ir nuplėš net jų nagas.

17 Vargas niekingam piemeniui,
kuris palieka avis!
Tegul kalavijas sužeidžia jo
ranką
ir jo dešinę akį!
Tegul jo ranka džiūte sudžiūva,
ir tegul jo dešinė akis akte
apanka!“

12–13 Mt 27, 9–10

Būsimas Jeruzalės užpuolimas ir apgynimas

12 VIEŠPATIES žodžio apie Izraelį
paskelbimas[2].

Sako VIEŠPATS, kuris išplėtė
dangų, padėjo pamatus žemei ir sukūrė
žmogaus dvasią jame: 2 „Štai aš darau
Jeruzalę svirduliavimo taure[3] visoms
aplinkinėms tautoms. [Taip pat ir apie
Judą: Jis bus prispaustas drauge su
Jeruzale.][4] 3 Ir tą dieną padarysiu
Jeruzalę kilnojamu akmeniu visoms
tautoms: visi, kurie jį kels, sunkiai
susižeis. Ir prieš ją susirinks visos žemės
tautos.

4 Tą dieną,—sako VIEŠPATS,—
aš užgausiu visus žirgus baugštumu ir jų
raitelius panika. Bet Judo namams
būsiu atvėręs akis ir visus tautų žirgus
užgausiu aklumu. 5 Tada Judo giminės[5]
sau tars: ‚'O kad būtų stiprūs'[6] Jeruzalės
gyventojai per kariuomenių VIEŠPATĮ,
savo Dievą!‘ 6 Tą dieną padarysiu Judo
gimines lyg ugnies dubeniu malkose ir
lyg degančiu deglu javų pėduose, ir jos
surys dešinėje ir kairėje visas aplinkines
tautas. O Jeruzalė[7] toliau pasiliks savo
vietoje, Jeruzalėje“.

7 Bet VIEŠPATS pirmiausia
išgelbės Judo palapines, kad Dovydo
namų šlovė ir Jeruzalės gyventojų šlovė
nebūtų didesnė už Judo.

8 Tą dieną VIEŠPATS apgins
Jeruzalės gyventojus, ir labiausiai
suklumpantis tarp jų taps tą dieną kaip
Dovydas, o Dovydo namai—kaip Dievas,
kaip VIEŠPATIES angelas, jų
priešakyje.

Perdurtojo apraudojimas

9 Tą dieną aš pasistengsiu
sunaikinti visas tautas, atžygiavusias
prieš Jeruzalę, 10 ir išliesiu ant Dovydo
namų bei Jeruzalės gyventojų malonės ir
maldavimo dvasią. Jie žvelgs į mane [ir]
tą, kurį jie perdūrė, apraudos, kaip
apraudoja vienintelį, ir graudžiai dejuos
dėl jo, kaip dejuoja dėl pirmagimio“.
11 Tą dieną bus toks didis raudojimas
Jeruzalėje, kaip raudojimas dėl Hadad-
Rimono Megido lygumoje. 12 Ir šalis
raudos, kiekviena giminė atskirai:
Dovydo namų giminė atskirai ir jų
moterys atskirai; Natano namų giminė
atskirai ir jų moterys atskirai, 13 Levio
namų giminė atskirai ir jų moterys
atskirai; Šimio giminė atskirai ir jų
moterys atskirai; 14 visos kitos giminės,

1 T.y. vaidinančio netikusį (lit. paiką) piemenį
2 Lit. našta; žr. 9,1 išnašą.
3 Arba: slenksčiu; plg.G
4 Vėlesnė pastaba, perkelta iš la
5 Rk.; M: tūkstantininkai
6 Rk.; M: Stiprybė man
7 T.y. Jeruzalės gyventojai

kiekviena giminė atskirai ir jų moterys
atskirai“.

10 Jn 19, 37; Apr 1, 7

Jeruzalės apvalymas nuo nuodėmės, stabų ir netikrų pranašų

13 Tą dieną bus šaltinis, atsivėręs
Dovydo namams ir Jeruzalės
gyventojams, nuo nuodėmės ir netyrumo
apsivalyti.
2 „Tą dieną,—sako kariuomenių
VIEŠPATS,—aš išnaikinsiu iš šalies
stabų vardus, ir niekas jų nebeminės.
Taip pat netikrus pranašus ir netyrą
dvasią pašalinsiu iš šalies.
3 Tada, jei kas dar pasirodys kaip
pranašas, jo tėvas ir jo motina, jo paties
gimdytojai, jam tars: ‚Tu neturi likti
gyvas, nes kalbėjai melą VIEŠPATIES
vardu‘. Ir, jam pranašaujant, jo tėvas bei
jo motina, jo paties gimdytojai, jį
perdurs.
4 Tą dieną pranašai gėdysis,
kiekvienas savo regėjimo, kai pranašaus,
ir jie nebeapsivilks ašutiniu apsiaustu,
norėdami apgauti.
5 Bet jis sakys: ‚Aš
ne pranašas, aš žemdirbys, nes ⌜žemės
darbu uoliai verčiaus⌝[1] nuo pat
jaunystės‘.
6 O jei kas jį paklaus: ‚Ką
reiškia šitie randai ⌜ant tavo krūtinės⌝[2]?‘,
jis atsakys: ‚Juos gavau primuštas savo
draugų namuose‘“.

Užgautas piemuo, apvalytas likutis

7 „Kalavijau, pabusk prieš mano
piemenį,
prieš mano bičiulį!“—
sako kariuomenių
VIEŠPATS.—
⌜Tikrai aš užgausiu⌝[3] piemenį,
ir išsisklaidys avys,
ir nukreipsiu savo ranką
[net] prieš mažuosius.
8 Ir visoje šalyje atsitiks,—sako
VIEŠPATS,—
kad du trečdaliai joje bus
sunaikinti, pražus,
ir tik trečdalis joje beišliks.
9 Bet [ir] tą trečdalį atvesiu į ugnį
ir juos valysiu, kaip valo
sidabrą,
ir juos mėginsiu, kaip
mėgina auksą.
Jis[4] šauksis mano vardo,
o aš jį išklausysiu,
⌜ir sakysiu⌝[5]: ‚Jis mano tauta‘;
o tas atsakys: ‚VIEŠPATS
yra mano Dievas‘“.

7 Mt 26, 31; Mk 14, 27

Kova dėl Jeruzalės VIEŠPATIES dieną

14 Štai ateina VIEŠPATIES diena,
kai iš tavęs paimtas grobis bus
išdalintas tavyje.
2 „Mat aš surinksiu
visas tautas į Jeruzalę kovai. Miestas
bus paimtas, namai apiplėšti, moterys
išprievartautos, ir pusė miesto išeis
tremtin“.
3 Tada VIEŠPATS išeis ir
kariaus prieš tas tautas, kaip kariaudavo
kovos dieną.
4 Tą dieną jo kojos atsistos
ant Alyvų kalvo, esančio ties Jeruzale į
rytus. Alyvų kalnas bus perskeltas
pusiau iš rytų į vakarus labai dideliu
slėniu. Viena kalno pusė atsitrauks į
žiemius, o kita jo pusė į pietus ⌜taip,
5 kad Hinomo slėnys bus užverstas, nes
Hinomo slėnys paliečia jo šoną⌝[6]. Ir jūs
bėgsite, kaip bėgote nuo žemės drebėjimo
Judo karaliaus Uzijo dienomis. Tada
ateis VIEŠPATS, mano Dievas, ir visi
šventieji su juo[7].

Nauja Jeruzalė

6 Tą dieną nebus nei temstančios[8] dienos šviesos, ⌜nei šalčio, nei
šalnos⌝[9],
7 bet bus viena ištisa diena. [Ją
žino VIEŠPATS.] Nebus dienos ir
nakties [pakaitos], ir [net] vakaro metu
bus šviesu.
8 Ir tą dieną gyvas[10] vanduo
tekės iš Jeruzalės: viena jo pusė į Rytų
jūrą, o kita jo pusė į Vakarų jūrą; taip
bus vasarą ir žiemą.
9 Ir VIEŠPATS
pasirodys kaip visos žemės karalius. Tą

1 Rk.; M: žmogus leido man įsigyti
2 Lit. tarp tavo rankų
3 Rk., plg. G; M: Užgauk

4 T.y. apvalytas ir išmėgintas trečdalis
5 GS; M: sakiau
6 Rk.; M: Ir jūs bėgsite į kalnų slėnį, nes kalnų slėnys pasieks Asalį.
7 Dgl. MssGS; M: tavimi
8 Rk.; ~M
9 G, plg. STVSym
10 T.y. versmės

dieną VIEŠPATS bus vienas ir jo vardas
vienas.
10 Visa šalis pasikeis, susilygins su
Araba[1], nuo Gebos iki Rimono, esančio į
pietus nuo Jeruzalės, o ta stovės aukštai
ir pasiliks savo vietoje: nuo Benjamino
vartų iki Pirmųjų vartų vietos, iki
Kertinių vartų, ir nuo Chananelio bokšto
iki Karaliaus vyno spaudyklų
11 žmonės
gyvens joje. Nebebus pasmerkimo
sunaikinti, ir Jeruzalė saugiai gyvens.

8 Ezek 47, 1; Jn 7, 38; Apr 22, 1 11 Apr 22, 3

VIEŠPATIES smūgis tautoms

12 O toks bus smūgis, kurį
VIEŠPATS suduos visoms tautoms,
išžygiavusioms į karą prieš Jeruzalę: jis
leis kiekvieno kūnui supūti, jam
bestovint ant kojų, jo akys supus savo
duobėse ir jo liežuvis supus jo burnoje.
13 Ir tą dieną juose kils toks didelis
VIEŠPATIES sukeltas sąmyšis, jog
vienas nutvers kito ranką ir vieno ranka
pakils prieš kito ranką.
14 [Judas irgi
kariaus Jeruzalėje.] Tada bus surinkti
visų aplinkinių tautų turtai: labai daug
aukso, sidabro ir drabužių.
15 Ir toks
pat smūgis, kaip šitas smūgis, ištiks
žirgus, mulus, kupranugarius, asilus ir
visus gyvulius, esančius tose stovyklose.

Tautų šventkelionės į Jeruzalę

16 Visi, kurie išliks is visų tautų,
žygiavusių prieš Jeruzalę, kas metai
trauks aukštyn į Jeruzalę Karaliaus,
kariuomenių VIEŠPATIES, garbinti ir
Palapinių šventės švęsti.
17 O jei kuri iš
žemės giminių neatkils į Jeruzalę
Karaliaus, kariuomenių VIEŠPATIES,
garbinti, ji negaus lietaus.
18 Jei Egipto
giminė netrauks aukštyn ir neateis, juos
užgaus smūgis[2], kuriuo VIEŠPATS ištiks
tautas, kurios neatkils Palapinių
šventės švęsti.
19 Tokia bus Egipto
bausmė ir bausmė visų tautų, kurios
neatkils Palapinių šventės švęsti.
20 Tą dieną ant žirgų skambučių
bus [įrašas:] „Šventas VIEŠPAČIUI", ir
virtuvai VIEŠPATIES namuose bus
laikomi lygiaverčiais su šlakstyklėmis
ties aukuru.
21 Kiekvienas virtuvas
Jeruzalėje ir Jude bus šventas
kariuomenių VIEŠPAČIUI. Visi
aukotojai ateis, paims kurį nors iš jų ir
juose virs, ir tą dieną nebebus
prekiautojo kariuomenių VIEŠPATIES
namuose.

16 Lev 23, 39–43

1 T.y. Jordano žemuma

2 Kl.MssGS; M: jų neužgaus smūgis

MALACHIJAS

1 Paskelbimas[1] . VIEŠPATIES žodis Izraeliui per Malachiją.
2 „Aš jus mylėjau,—pasakė VIEŠPATS.—
Bet jūs sakote: ‚Kaip tu mus mylėjai?'
Argi Ėsavas nebuvo Jokūbo brolis?—sako VIEŠPATS.—
Tačiau aš mylėjau Jokūbą,
3 o Ėsavo nekenčiau.
Aš paverčiau jo kalnus dykuma
ir jo paveldėtą žemę atidaviau stepių šakalams".
4 Jei Edomas sakytų: „Mus sutriuškino,
bet mes atstatysime griuvėsius",
taip sakytų kariuomenių VIEŠPATS:
„Jie statys, o aš griausiu.
Juos vadins ‚bedievystės sritimi'
ir ‚tautą, ant kurios VIEŠPATS pyksta per amžius'.
5 Jūsų akys tai matys, ir jūs patys sakysite:
‚Didis pasirodo VIEŠPATS viršum Izraelio srities!'"

2-3 Rom 9,13 **2-5** Jez 34,5-17; Jer 49,7-22; Ezek 25,12-14; 35,1-15; Am 1,11-12; Ob 1-14

Kunigų aplaidumas

6 „Sūnus gerbia tėvą
ir tarnas savo valdovą.
Taigi jei aš tėvas,
kur man daroma garbė?
Ir jei aš valdovas,
kur man rodoma pagarba?—
pasakė kariuomenių VIEŠPATS jums,
kunigai, kurie niekinate mano vardą.
Bet jūs klausiate: ‚Kaip mes paniekinome tavo vardą?'
7 —Tuo, kad aukojate ant mano aukuro suteptą maistą!
Jūs klausiate: ‚Kaip mes sutepėme tave[2]?'
—Tuo, kad manote, jog VIEŠPATIES stalą
galima per niekąlaikyti.
8 Mat jei atnešate
aklą gyvulį kaip auką,
tai ‚nieko bloga'![3]
Ir jei atnešate
raišą ar ligotą,
tai ‚nieko bloga'!
Atnešk jį savo valdytojui!
Ar tu jam įsiteiksi[4] ? Ar jis maloniai tave priims?—
pasakė kariuomenių VIEŠPATS.—
9 O dabar palankiai nuteikite[5] Dievą,
kad jis būtų mums malonus!
Jūs taip darėte.
Ar jis dėl jūsų turėtų būti malonus?—
pasakė kariuomenių VIEŠPATS.—
10 O kad dar būtų kas tarp jūsų, kurs uždarytų duris,
kad nepakurtumėte mano aukuro veltui!
Aš nemėgstu jūsų,—
pasakė kariuomenių VIEŠPATS,—
ir nemalonėsiu priimti auką iš jūsų rankų.
11 Tačiau nuo saulėtekio iki saulėlydžio
didis yra mano vardas tarp tautų,
ir visur atnašaujama smilkoma auka
mano vardui, būtent nesutepta auka,
nes didis yra mano vardas tarp tautų,—

1 Lit. našta; žr. Zach 9,1a.

2 M; G: jį
3 T.y. pareiškiate jį esant nebloga, priimtiną Dievui
4 M; G: jam tai patiks
5 liepiama ironiškai

pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
12 Bet jūs išniekinate[1] jį,
manydami:
‚VIEŠPATIES stalą galima
sutepti
ir per nieką laikyti [ant] jo
[padėtą] maistą‘.
13 Ir jei sakote: ‚Štai koks
vargas!‘,[2]
jūs supykdote[3] mane,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
Jei atnešate tai, kas pagrobta[4],
luoša ir ligota,
ir atnešate tai kaip auką,
ar aš turėčiau maloniai tai
priimti iš jūsų rankų?“—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
14 Prakeiktas apgaulusis,
kuris, nors turi savo
bandoje
sveiką patiną ir jį pažada,
tačiau aukoja VIEŠPAČIUI
sužalotą!
Nes didis Karalius aš esu,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS,—
ir mano vardo bijosi
tautos“.

8 Dt 15,21

Bausmės paskelbimas kunigams

2 O dabar jums, kunigai, galioja šitas
įsakymas:
2 „Jei neklausysite
ir nedėsite sau į širdį
duoti garbę mano vardui,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS,—
aš pasiųsiu jums prakeikimą
ir prakeiksiu jūsų
palaimas[5].
Aš jau ir prakeikiau jas,
nes jūs nededate to sau į
širdį.
3 Štai aš ˹atkirsiu jums ranką˺[6]
ir apdrabstysiu jums veidą
atmatomis,
jūsų švenčių atmatomis,
ir ˹žmonės nuneš jus į jų
krūvą˺[7].
4 Tada žinosite,
jog aš jums siunčiau
šitą įsakymą,
kad ištvertų mano sandora su
Leviu,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
5 Mano sandora su juo buvo
[tokia]:
gyvenimas ir gerovė[8]—jam
suteikiau juos;
pagarba—jis gerbė mane
ir bijojo mano vardo.
6 Tiesos mokymas buvo jo
burnoje,
ir netiesos nerasta jo
lūpose.
Taikingai ir tiesiai jis vaikščiojo
su manim
ir atvertė daugelį nuo
nuodėmės.
7 Juk kunigo lūpos išsaugo
žinojimą,
ir mokymo ieškoma iš jo
burnos,
nes jis yra kariuomenių
VIEŠPATIES
pasiuntinys.
8 Bet jūs nukrypote nuo to kelio,
suklupdėte daugelį [savo]
mokymu.
Jūs panaikinote Levio
sandorą,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—
9 Todėl ir aš jus padarysiu
visos tautos niekinamus ir
žeminamus lygiai taip,
kaip ir jūs nesilaikėte mano
kelių[9]
ir mokydami elgėtės
šališkai“.

---

1 T.y. padarote nebešventą, profanuojate
2 Kunigai laiko savo pareigų atlikimą varginančia našta.
3 Lit. įkaitinate
4 Arba: [žvėrių] apdraskyta
5 T.y. pajamas ir privilegijuotą poziciją
6 T.y. pašalinsiu iš kunigystės. M: jums sudrausiu palikuonis
7 Arba rk.: panaudos (lit. paims) jus kaip keiksmažodį
8 Arba: taika
9 T.y. įstatymo reikalavimų, nusakančių kunigų elgesio normas ir pareigas

4 Sk 3,11-13 5 Sk 25,12

Prieš mišrias santuokas ir skyrybas

10 Argi mes visi neturime vieno Tėvo?
Argi ne vienas Dievas mus sutvėrė?
Kodėl mes esame vienas kitam neištikimi,
išniekindami[1] savo protėvių sandorą?
11 Neištikimai elgėsi Judas,
ir tai, kas bjauru, buvo daroma
Izraelyje ir Jeruzalėje.
Mat Judas suteršė VIEŠPATIES šventovę,
⌜kurią Jis myli⌝[2], ir vedė svetimo dievo dukterį.
12 Tegul VIEŠPATS sunaikina taip darančiam vyrui
⌜gynėją ir pašnekovą⌝[3] iš Jokūbo palapinių
ir atnašaujantį auką kariuomenių VIEŠPAČIUI!

13 Ir antras dalykas, kurį darote, yra toks:
jūs apdengiate ašaromis VIEŠPATIES aukurą,
verksmu ir dūsavimu,
nes jis nebežiūri daugiau į auką
ir jos nebepriima maloniai iš jūsų rankų.
14 Ir jūs klausiate: „Kodėl?"
Todėl, kad VIEŠPATS buvo liudytojas
tarp tavęs ir tavo jaunystės žmonos,
kuriai tu likai neištikimas,
nors ji yra tavo draugė ir tavo sandoros žmona.
15 Jis juk ne vieną [jį][4] sutvėrė,
bet ⌜kūną [iš jo kūno] jam papildyti⌝[5].
Ir ko jis vienas turėjo siekti?
Palikuonių [pagal] Dievo [valią]!
Taigi saugokitės, jei branginate savo gyvybę,
ir tegul niekas nelaužo ištikimybės savo[6] jaunystės žmonai!
16 „Nes aš[7] nekenčiu skyrybų",—
pasakė kariuomenių VIEŠPATS, Izraelio Dievas,—
taip kaip jei kas apdengtų smurtu[8] savo drabužį",—
pasakė kariuomenių VIEŠPATS.
Taigi saugokitės, jei branginate savo gyvybę,
ir nebūkite neištikimi!

Dievo teismo diena

17 Jūs įkyrėjote VIEŠPAČIUI savo kalbomis.
Jūs klausėte: „Kuo mes įkyrėjome?"
Tuo, kad sakėte: „Kiekvienas piktadarys
yra geras VIEŠPATIES akyse,
ir tokie jam patinka",
arba: „Kur yra teisingumo Dievas?"

3 „Štai aš siunčiu savo pasiuntinį,
kad jis paruoštų kelią pirm manęs!
Ir staiga ateis į savo šventyklą Viešpats,
kurio jūs ieškote.
[Ir sandoros angelas, kurio jūs geidžiate,
štai jis ateina",—pasakė kariuomenių VIEŠPATS.]
2 Bet kas gali iškęsti jo atėjimo dieną,
ir kas ištverti, jam pasirodžius?
Nes jis bus kaip lydytojo ugnis
ir kaip skalbėjų šarmas.
3 Jis atsisės kaip lydytojas ir sidabro valytojas

---

1 Lit. profanuodami, padarydami nebešventą
2 ST: nes jis pamilo
3 Lit. budintį ir atsiliepiantį
4 T.y. Adomą
5 Rk.
6 S; M: tavo
7 Rk.; M: jis [nekenčia]
8 T.y. suteptų pralietu krauju, nužudydamas žmogų

o VIEŠPATS dėmėjosi ir
klausėsi.
Ir jo akivaizdoje buvo parašyta
atminimo knyga
bijantiems VIEŠPATIES ir
gerbiantiems jo vardą.
17 „Jie man bus,—pasakė
kariuomenių
VIEŠPATS,—
tą dieną, kai aš veiksiu,
ypatinga nuosavybė.
Ir jų gailėsiuos, kaip gailisi
žmogus
savo jam tarnaujančio
sūnaus.
18 Tada vėl matysite skirtumą
tarp teisiojo ir nedorėlio,
tarp tarnaujančio Dievui
ir jam netarnaujančio.
19[1] Nes štai ateina diena,
deganti kaip krosnis,
kai visi išdidieji
ir visi piktadariai taps
ražienomis,
ir taip juos sudegins ateinanti
diena,—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS,—
kad ji nepaliks jiems
nei šaknies, nei šakos.
20 Bet jums, bijantiems
mano vardo, užtekės
teisumo saulė su sveikata
savo sparnuose.
Jūs išeisite ir šokinėsite
kaip penimi veršiai,
21 ir mindžiosite bedievius, nes jie
bus dulkės
po jūsų padais
tą dieną, kai aš veiksiu",—
pasakė kariuomenių
VIEŠPATS.—

Mozė ir Elijas

22 „Laikykite atminty įstatymą
mano tarno Mozės,
kuriam įsakiau
Chorebe išleisti visam Izraeliui
[galiojančius]
nuostatus ir potvarkius!

23 Štai aš siunčiu jums
pranašą Eliją,
prieš ateinant VIEŠPATIES
dienai,
didžiajai ir baisiajai.
24 Jis atgręš tėvų širdis į sūnus
ir sūnų širdis į jų tėvus,
kad atėjęs neužgaučiau
šalies visišku sunaikinimu".

23 Mt 11,14; 17,10-13; Mk 9,11-13; Lk 1,17; Jn 1,21

1 3, 19–24 = 4, 1–4 GSV

NAUJASIS TESTAMENTAS

EVANGELIJA PAGAL MATĄ

Jėzaus Kristaus genealogija
(Lk 3, 23–38)

1 Jėzaus Kristaus, Dovydo Sūnaus,
Abraomo sūnaus, kilmės knyga.
2 Abraomui gimė Izaokas, Izaokui
gimė Jokūbas, Jokūbui gimė Judas ir jo
broliai, 3 Judui gimė Faresas ir Zara iš
Tamaros, Faresui gimė Esromas,
Esromui gimė Aramas, 4 Aramui gimė
Aminadabas, Aminadabui gimė
Naasonas, Naasonui gimė Salmonas,
5 Salmonui gimė Boasas iš Rachabos,
Boasui gimė Jobedas iš Rūtos, Jobedui
gimė Jesė, 6 o Jesei gimė karalius
Dovydas.
Dovydui gimė Saliamonas iš
Urijo žmonos, 7 Saliamonui gimė
Roboamas, Roboamui gimė Abijas,
Abijui gimė Asafas, 8 Asafui gimė
Josafatas, Josafatui gimė Joramas,
Joramui gimė Ozijas, 9 Ozijui gimė
Joatamas, Joatamui gimė Ahazas,
Ahazui gimė Hezekijas, 10 Hezekijui
gimė Manasė, Manasei gimė Amosas,
Amosui gimė Jozijas, 11 Jozijui gimė
Jechonijas ir jo broliai ištrėmimo į
Babiloną laikais.
12 Po ištrėmimo į Babiloną
Jechonijui gimė Salatielis, Salatieliui
gimė Zorobabelis, 13 Zorobabeliui gimė
Abijudas, Abijudui gimė Eliakimas,
Eliakimui gimė Azoras, 14 Azorui gimė
Sadokas, Sadokui gimė Achimas,
Achimui gimė Elijudas, 15 Elijudui
gimė Eleazaras, Eleazarui gimė
Matanas, Matanui gimė Jokūbas, o
16 Jokūbui gimė Juozapas, vyras
Marijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas
Kristumi.
17 Taigi iš viso nuo Abraomo iki
Dovydo yra keturiolika kartų, nuo
Dovydo iki ištrėmimo į Babiloną—
keturiolika kartų ir nuo ištrėmimo į
Babiloną iki Kristaus—keturiolika
kartų.

11 2 Kar 24, 14-15; 2 Kron 36, 10; Jer 27, 20

Jėzaus Kristaus gimimas
(Lk 2, 1–7)

18 Jėzaus Kristaus gimimas buvo
toks: Kai jo motina Marija buvo
susižadėjusi su Juozapu, jiems dar
⌈negyvenant kartu⌉[1], ji buvo rasta nėščia
iš Šventosios Dvasios. 19 Bet jos vyras
Juozapas, būdamas teisus ir
nenorėdamas viešai padaryti jai gėdą,
sumanė slapčia ją atleisti. 20 Bet jam
nusprendus tai padaryti, štai Viešpaties
angelas pasirodė jam sapne, sakydamas:
„Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok
parsivesti į namus savo žmonos Marijos,
nes tai, kas joje pradėta, yra iš
Šventosios Dvasios. 21 Ji pagimdys
sūnų, ir tu jį praminsi Jėzumi, nes jis
išgelbės savo žmones iš jų nuodėmių“.
22 O visa tai įvyko, kad išsipildytų, kas
Viešpaties pasakyta per pranašą:
23 „Štai mergelė taps nėščia ir
pagimdys sūnų, ir jį pramins
Emanueliu“—tai išvertus reiškia:
„Dievas su mumis“. 24 Atsibudęs
Juozapas pasielgė taip, kaip jam
Viešpaties angelas buvo įsakęs, ir
parsivedė į namus savo žmoną. 25 Bet
jis negyveno su ja kaip vyras, iki ji
pagimdė sūnų, ir jis praminė jį Jėzumi.

18 Lk 1, 27 21 Lk 1, 31 23 Jez 7,14 25 Lk 2, 21

Išminčių apsilankymas

2 Jėzui gimus Judėjos Betliejuje
karaliaus Herodo dienomis, štai
išminčiai iš Rytų šalies atvyko į Jeruzalę
2 ir klausinėjo: „Kur yra gimusysis žydų
karalius? Mat mes matėme užtekant jo
žvaigždę ir atėjome jo pagarbinti“. 3 Tai
išgirdęs, karalius Herodas sunerimo ir
visa Jeruzalė su juo. 4 Surinkęs visus
tautos vyriausiuosius kunigus ir Rašto
žinovus, jis teiravosi jų, kur Mesijas
turėjęs gimti. 5 Jie jam pasakė:
„Judėjos Betliejuje, nes taip pranašo[2]
parašyta:
6 ‚O tu, Betliejau, Judo šalie,

---

1 Lit. nesusiėjus
2 Lit. per pranašą

jokiu būdu nesi mažiausias tarp
Judo kunigaikščių,
nes iš tavęs išeis vadas[1],
kuris ganys mano tautą
Izraelį'".
7 Tada Herodas, slapčia
pasikvietęs išminčius, klausinėdamas
tiksliai iš jų sužinojo žvaigždės
pasirodymo laiką 8 ir, juos siųsdamas į
Betliejų, tarė: „Keliaukite ir kruopščiai
ieškokite to kūdikio. Jį radę, praneškite
man, kad ir aš nuėjęs jį pagarbinčiau".
9 Išklausę karaliaus, jie iškeliavo. Ir
štai žvaigždė, kurią jie buvo matę
užtekant, traukė pirma jų, kol atėjusi
sustojo viršum tos vietos, kur buvo
kūdikis. 10 Išvydę žvaigždę, jie
džiaugėsi labai dideliu džiaugsmu.
11 Įėję į namus, jie pamatė kūdikį su jo
motina Marija ir parpuolę jį pagarbino.
Jie atidarė savo lobių dėžes[2] ir pateikė
jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros.
12 Ir, sapne įspėti nebegrįžti pas
Herodą, jie kitu keliu sugrįžo į savo šalį.

6 Mich 5, 2

Bėgimas į Egiptą

13 Jiems išvykus namo, štai
Viešpaties angelas pasirodė sapne
Juozapui ir tarė: „Kelkis, imk su savim
kūdikį ir jo motiną, bėk į Egiptą ir ten
pasilik, kol aš tau [ką kita] pasakysiu,
nes Herodas rengiasi ieškoti vaikelio,
norėdamas jį nužudyti". 14 Atsikėlęs jis
nakčia paėmė su savim kūdikį ir jo
motiną, pasitraukė į Egiptą 15 ir ten
išbuvo iki Herodo mirties,—kad įvyktų,
kas Viešpaties pasakyta per pranašą: „Iš
Egipto aš pašaukiau savo sūnų".

15 Hoš 11, 1

Kūdikių išžudymas

16 Tada Herodas, pamatęs, kad jis
išminčių apviltas, labai įnirto, pasiuntęs
[kareivius] išžudė visus berniukus
Betliejuje ir visoje jo srityje, dvejų metų
ir jaunesnius, žiūrėdamas laiko, kurį
klausinėdamas buvo tiksliai sužinojęs iš
išminčių. 17 Tada įvyko, kas pasakyta
per pranašą Jeremiją:

18 „Šauksmas buvo girdimas
Ramoje,
verksmas ir didelis dejavimas:
Rachelė apverkė savo vaikus,
ir ji nenorėjo būti guodžiama,
nes jų nebėra".

18 Jer 31, 15

Sugrįžimas iš Egipto

19 Herodui mirus, štai Viešpaties
angelas pasirodė per sapną Juozapui
Egipte 20 ir tarė: „Kelkis, imk su savim
kūdikį bei jo motiną ir keliauk į Izraelio
šalį, nes yra mirę tie, kurie tykojo
kūdikio gyvybės". 21 Atsikėlęs jis
paėmė su savim kūdikį bei jo motiną ir
įėjo į Izraelio šalį. 22 Išgirdęs, kad
Archelajus karaliauja Judėjai vietoj
savo tėvo Herodo, jis pabūgo ten vykti.
Sapne įspėtas, jis pasitraukė į Galilėjos
sritį 23 ir nuvykęs apsigyveno mieste,
vardu Nazaretas,—kad įvyktų, kas
pasakyta per pranašus: „Jį vadins
Nazariečiu".

23 Mk 1, 24; Lk 2, 39; Jn 1, 45 23 Jez 11, 1

Jono Krikštytojo skelbimas

(Mk 1, 1-18; Lk 3, 1–9, 15–17; Jn 1, 19–28)

3 Anomis dienomis pasirodė Jonas
Krikštytojas, skelbdamas Judėjos
tyruose 2 [ir] sakydamas: „Atgailau-
kite, nes prisiartino dangaus karalystė!"
3 Mat jis yra tas, apie kurį pasakyta per
pranašą Izajają:
„Šaukiančiojo balsas tyruose:
‚Taisykite Viešpaties kelią,
tiesinkite jo takus!'"
4 Pats Jonas vilkėjo kupra-
nugario plaukų apdaru ir odiniu diržu
buvo susijuosęs strėnas. Jo maistas
buvo skėriai ir laukinis medus. 5 Tada
išėjo pas jį Jeruzalė, visa Judėja ir visa
Jordano apylinkė. 6 Išpažindami savo
nuodėmes, jie buvo jo krikštijami
Jordano upėje.
7 Bet pamatęs daug fariziejų ir
sadukiejų, ateinančių pas jį krikštytis,
jis jiems tarė: „Angių išperos, kas
pamokė jus bėgti nuo ateinančios
rūstybės? 8 Tad duokite ⌜atgailai

---

1 Arba: valdovas
2 Lit. lobius

deramą⌝[1] vaisių 9 ir nemanykite sau
tarti: ‚Mes turime tėvą Abraomą'; nes
jums sakau: Dievas gali iš šitų akmenų
prikelti vaikų Abraomui! 10 Kirvis jau
pridėtas prie medžių šaknies. Tad
kiekvienas medis, neduodąs gero
vaisiaus, nukertamas ir į ugnį įmetamas.
11 Aš, tiesa, jus krikštiju vandeniu
atgailai, bet tas, kuris ateina po manęs,
yra galingesnis už mane; jo kurpių nesu
vertas nešioti. Jis krikštys jus Šventąja
Dvasia ir ugnimi. 12 Jo vėtyklė—jo
rankoje, ir jis visiškai išvalys savo
klojimą. Jis subers savo kviečius į
klėtį[2], o pelus sudegins neužgesinama
ugnimi".

2 Mt 4, 17; Mk 1, 15 3 Jez 40, 3 4 2 Kar 1,8 7 Mt 12, 34; 23, 33 9 Jn 8, 33 10 Mt 7, 19

Jėzaus krikštas

(Mk 1, 9; Lk 3, 21–22)

13 Tada Jėzus atvyko iš Galilėjos
prie Jordano pas Joną, kad būtų jo
pakrikštytas. 14 Bet šis mėgino jį
sulaikyti, tardamas: „Man reikia būti
tavo pakrikštytam, o tu ateini pas
mane?" 15 Bet Jėzus jam atsakė: „Leisk
dabar, nes taip mums pridera įvykdyti
visą teisybę". Tada jis[3] leido jam.
16 Pakrikštytas Jėzus tuojau išlipo iš
vandens. Štai atsivėrė dangus, ir jis
išvydo Dievo Dvasią, sklendžiančią
žemyn kaip karvelį ir nusileidžiančią ant
jo. 17 Ir štai balsas iš dangaus sakė:
„Šitas yra ⌜mano mylimasis Sūnus⌝[4], kurį
aš pamėgau".

17 Pr 22, 2; Ps 2, 7; Jez 42, 1; Mt 12, 18; 17, 5; Mk 1, 11; Lk 9, 35

Jėzaus gundymas

(Mk 1, 12–12; Lk 4, 1–13)

4 Tada Jėzus buvo Dvasios nuvestas į
tyrus, kad būtų velnio gundomas.
2 Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir
keturiasdešimt naktų, jis pagaliau
išalko. 3 Ir priėjęs gundytojas jam tarė:
„Jei tu esi Dievo Sūnus, įsakyk, kad šitie
akmenys pavirstų duonos kepalais".
4 Bet jis atsakydamas tarė: „Parašyta:

‚Ne vien duona žmogus bus
gyvas,
bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu
iš Dievo burnos'".

5 Tada velnias jį paėmė su savim į
šventąjį miestą, jį pastatė ant šventyklos
sparnelio[5] 6 ir jam tarė: „Jei tu esi
Dievo Sūnus, tai pulk žemyn, nes
parašyta:

‚Jis savo angelams įsakys apie
tave,
ir ant rankų jie nešios tave,
kad nesusitrenktum kojos į
akmenį'".

7 Jėzus jam tarė: „Vėl parašyta:
‚Negundyk Viešpaties, savo Dievo'".
8 Velnias vėl jį paėmė su savim į labai
aukštą kalną, jam parodė visas pasaulio
karalystes bei jų didybę 9 ir jam tarė:
„Aš tau visa tai duosiu, jei parpuolęs
mane pagarbinsi". 10 Tada Jėzus jam
tarė: „Atstok, šėtone! Nes parašyta:

‚Viešpatį, savo Dievą, garbinsi
ir jam vienam tarnausi'".

11 Tada velnias jį paliko, ir štai angelai
priėjo ir jam tarnavo.

1 Hbr 2, 18. ; 4,15 4 Dt 8,3 6 Ps 91, 11.12 7 Dt 6,16 10 Dt 6,13

Jėzaus skelbimo pradžia

(Mk 1, 1–15; Lk 4, 14–15)

12 Išgirdęs, kad Jonas suimtas, jis
pasitraukė į Galilėją. 13 Palikęs
Nazaretą, jis atėjo ir apsigyveno
Kafarnaume prie jūros, Zabulono ir
Neftalio srityje,—14 kad įvyktų, kas
pasakyta per pranašą Jezają:

15 „Zabulono šalis ir Neftalio šalis,
jūros linkui, anapus Jordano
[esančios šalys],
pagonių Galilėja—
16 tauta, sėdinti tamsoje,
išvydo didelę šviesą,
ir tiems, kurie sėdėjo mirties
šalyje ir šešėlyje,
užtekėjo šviesa".

17 Nuo to laiko Jėzus pradėjo skelbti ir
sakyti: „Atgailaukite, nes prisiartino
dangaus karalystė!".

12 Mt 14, 3; Mk 6, 17; Lk 3, 19–20 13 Jn 2, 12 15–16 Jez 9, 1–2 17 Mt 3, 2

---

1 Lit. vertą atgailos (t.y. tinkamu būdu išreiškiantį atgailą)

2 Kt. Mss: savo klėtį

3 T.y. Jonas

4 Arba: mano Sūnus, Mylimasis

5 Pagal tradiciją, ant šventovės Karališkojo portiko viršaus išsikišusios dalies

Keturių žvejų pašaukimas
(Mk 1, 16–20; Lk 5, 1–11)
18 Vaikščiodamas palei Galilėjos
jūrą, jis pamatė du brolius—Simoną,
vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų—
bemetant tinklą į jūrą; mat jie buvo
žvejai. 19 Ir jis jiems tarė: „Eikite
paskui mane, ir aš jus padarysiu žmonių
žvejais“. 20 Jie, palikę tinklus, tuojau
nusekė paskui jį. 21 Iš ten toliau paėjęs,
jis pamatė kitus du brolius—Jokūbą,
Zebediejaus sūnų, ir jo brolį Joną—
valtyje su jų tėvu Zebediejumi betaisant
savo tinklus, ir jis pašaukė juos. 22 Jie,
palikę valtį ir savo tėvą, tuojau nusekė
paskui jį.

Jėzus moko, skelbia ir gydo
(Lk 6, 17–19)
23 Ir jis keliavo aplinkui po visą
Galilėją, mokydamas jų sinagogose,
skelbdamas karalystės evangeliją ir
gydydamas žmonėse visokią ligą ir
visokią negalią. 24 Garsas apie jį
pasklido visoje Sirijoje, ir nešė pas jį
visus įvairiomis ligomis sergančius,
kančių suimtus, velnio apsėstus,
epileptikus[1] ir paralitikus, ir jis pagydė
juos. 25 Ir paskui jį sekė didelės minios
iš Galilėjos, Dekapolio, Jeruzalės,
Judėjos ir Užjordanės.

23 Mt 9, 35; Mk 1, 39

Kalno pamokslas (5, 1-7, 29)

(Lk 6, 20–23)
5 Pamatęs minias, jis užlipo į kalną.
Jam atsisėdus, prie jo priėjo jo
mokiniai. 2 Ir prabilęs[2] jis mokė juos,
sakydamas:
3 „Palaiminti, kurie ⸢pripažįsta
savo dvasios neturtą⸣[3], nes jų yra
dangaus karalystė.
4 Palaiminti liūdintieji, nes jie
bus paguosti.
5 Palaiminti romieji, nes jie
paveldės žemę.
6 Palaiminti alkstantieji ir
trokštantieji teisybės, nes jie bus
pasotinti.
7 Palaiminti gailestingieji, nes
jiems bus parodytas gailestingumas.
8 Palaiminti tyraširdžiai, nes jie
regės Dievą.
9 Palaiminti taikadariai, nes jie
bus vadinami Dievo sūnumis.
10 Palaiminti, kurie persekiojami[4]
dėl teisybės, nes jų yra dangaus
karalystė.
11 Esate palaiminti, kai dėl manęs
jus užgauliója, persekioja ir meluodami
kalba apie jus visokį pikta. 12 Būkite
linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų atpildas
didelis danguje. Juk tokiu pat būdu
persekiojo pirm jūsų buvusius pranašus.

4 Jez 61, 2 5 Ps 37, 11 6 Jez 55, 1–2 8 Ps 24, 3–4
10 1 Pet 3, 14 11 1 Pet 4, 14 12 2 Kron 36, 16; Apd 7,
52

Druska ir šviesa
(Mk 9, 50; Lk 14, 34–35)
13 Jūs esate žemės druska. Bet jei
druska netenka sūrumo, kuo ją vėl
padarys sūrią? Ji niekam nebetinka, tik
laukan išmesti ir žmonėms sumindžioti.
14 Jūs esate pasaulio šviesa.
Negali būti paslėptas miestas, pastatytas
ant kalno. 15 Taip pat neuždega žiburio
ir jo nestato po saiku, bet į žibintuvą, ir
jis šviečia visiems esantiems namuose.
16 Taip tešviečia jūsų šviesa žmonių
akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus
darbus ir garbintų jūsų Tėvą, esantį
danguje.

13 Mk 9, 50; Lk 14, 34–35 14 Jn 8, 12; 9, 5 15 Mk 4,
21; Lk 8, 16; 11, 33 16 1 Pet 2, 12

Įstatymo įvykdymas
17 Nemanykite, kad aš atėjęs
įstatymo ir pranašų panaikinti; aš atėjau
ne panaikinti, bet įvykdyti. 18 Nes iš
tiesų jums sakau: kol dangus ir žemė
nepranyks, nė vienas jotas[5] ar brūkšnelis
nepranyks iš įstatymo, iki viskas
išsipildys. 19 Todėl, jei kas panaikintų
vieną iš šitų mažiausių įsakymų ir taip
mokytų žmones, bus vadinamas
mažiausiu dangaus karalystėje; o kas
vykdytų ir mokytų, tas

---

1 Lit. mėnulio ištiktus
2 Lit. atvėręs savo burną
3 Lit. yra beturčiai dvasia
4 Lit. yra buvę persekiojami
5 T. y. mažiausia raidė. Jotas yra mažiausia hebrajų abėcėlės raidė.

bus vadinamas didžiu dangaus
karalystėje. 20 Nes jums sakau: jei jūsų
teisumas žymesniu laipsniu neviršys
Rašto žinovų ir fariziejų [teisumo], nieku
būdu neįeisite į dangaus karalystę.

18 Lk 16, 17

Žmogžudystė ir pyktis

21 Girdėjote, kad sentėviams
pasakyta: ‚Nežudyk‘; o kas nužudys,
turės atsakyti teismui. 22 Bet aš jums
sakau: kiekvienas, kuris pyksta ant savo
brolio, turės atsakyti teismui; o kas
sakys savo broliui: ‚Tuščiagalvi!‘, turės
atsakyti sinedrionui[1]; o kas sakys:
‚Kvaily[2]!‘, turės už tai eiti į ugnies
pragarą[3]. 23 Taigi, jei tu rengies aukoti
savo dovaną ant aukuro ir ten atsimeni,
kad tavo brolis turi ką prieš tave,
24 palik savo dovaną ten pat aukuro
priešaky, eik, pirma susitaikyk su savo
broliu, ir tada atėjęs aukok savo
dovaną. 25 Greitai susidraugauk su
savo kaltintoju, kol tebesi su juo kelyje,
kad kaltintojas neperduotų tavęs
teisėjui, o teisėjas—teismo tarnui, ir kad
nebūtum įmestas į kalėjimą. 26 Iš tiesų
tau sakau: neišeisi iš ten, kol nebūsi
sumokėjęs paskutinio skatiko.

21 Iš 20, 13; Dt 5, 17

Svetimoterystė

27 Girdėjote, kad pasakyta:
‚Nesvetimoteriauk‘. 28 Bet aš jums
sakau: kiekvienas, kuris pažvelgia į
moterį[4] taip, jog užsigeidžia jos, jau
svetimoteriavo su ja širdyje. 29 O jei
tavo dešinioji akis tave verčia nusidėti,
išlupk ją ir mesk nuo savęs: tau juk
geriau, kad vienas tavo narių žūtų, negu
kad visas tavo kūnas būtų įmestas į
pragarą. 30 Ir jei tavo dešinioji ranka
tave verčia nusidėti, nukirsk ją ir mesk
nuo savęs: tau juk geriau, kad vienas
tavo narių žūtų, negu kad visas tavo
kūnas nueitų į pragarą.

27 Iš 20, 14; Dt 5, 18 **29** Mt 18, 9; Mk 9, 47 **30** Mt 18, 8; Mk 9, 43

Skyrybos

(Mt. 19, 9; Mk 10, 11–12; Lk 16, 19)

31 Toliau pasakyta:‘Kas atleidžia
savo žmoną, tegu jai duoda skyrybų
raštą‘. 32 Bet aš jums sakau:
kiekvienas, kuris atleidžia savo
žmoną,—išskyrus paleistuvystės
atvejį,—verčia ją svetimauti; ir jei kas
atleistąją veda, svetimoteriauja.

31 Dt 24, 1–4; Mt 19, 7; Mk 10, 4 **32** Mt 19, 9; Mk 10, 11–12; Lk 16, 18; 1 Kor 7, 10–11

Priesaikos

33 Vėl girdėjote, kad sentėviams
pasakyta: ‚Nelaužyk priesaikos‘, bet
‚ištesėk Viešpačiui savo priesaikas‘.
34 Bet aš jums sakau: iš viso
neprisiekite—nei dangumi, nes jis yra
Dievo sostas, 35 nei žeme, nes ji yra jo
pakojis, nei Jeruzale, nes ji yra didžiojo
Karaliaus miestas. 36 Neprisiek nei
savo galva, nes tu negali nė vieno plauko
padaryti balto ar juodo. 37 Bet jūsų
kalba tebūnie: ‚Taip, taip‘, ‚ne, ne‘; o
tai, kas yra daugiau negu tie, yra iš
piktojo.

33 Lev 19, 12; Sk 30, 2; Dt 23, 21 **34** Jok 5, 12; Jez 66, 1; Mt 23, 22 **35** Jez 66, 1; Ps 48, 2

Atmokėjimas

(Lk 6, 29–30)

38 Girdėjote, kad pasakyta: ‚Akis
už akį‘ ir ‚dantis už dantį‘. 39 Bet aš
jums sakau: nesipriešinkite piktam
asmeniui. Atvirkščiai, jei kas tau
suduoda per dešinį skruostą, atsuk jam
ir kitą. 40 Jei kas nori bylinėtis su tavim
ir gauti tavo apatinius drabužius, palik
jam ir viršutinius. 41 Ir jei kas tave
verčia eiti vieną mylią, eik su juo dvi.
42 Duok prašančiam ir nenusigręžk nuo
norinčio iš tavęs skolintis.

38 Iš 21, 24; Lev 24, 20; Dt 19, 21

Priešų meilė

(Lk 6, 27–28, 32–36)

43 Girdėjote, kad pasakyta:
‚Mylėk savo artimą ir nekęsk savo
priešo‘. 44 Bet aš jums sakau: mylėkite
savo priešus ir melskitės už tuos, kurie
jus persekioja, 45 kad būtumėte savo
danguje esančio Tėvo sūnūs, nes jis
leidžia savo saulei tekėti ant piktų bei
gerų ir lietui lyti ant teisių ir neteisių.

---

1 Arba: sanhedrinui (t.y. vyriausiajam teismui)
2 Arba: Bedievi (lit. maištininke, atsimetėli)
3 Lit. geheną
4 T.y. ištekėjusią moterį, kito žmoną

46 Nes jei temylite tuos, kurie jus myli,
⌜kokio atlyginimo begalite laukti⌝[1]? Ar ir
muitininkai to pat nedaro? 47 Ir jei
sveikinate vien savo brolius, ką darote
daugiau [už kitus]? Ar ir pagonys to
pat nedaro? 48 Tad būkite tobuli, kaip
ir jūsų danguje esantis Tėvas yra
tobulas.

43 Lev 19, 18 48 Lev 19, 2; Dt 18, 13

Išmaldos

6 Žiūrėkite, kad nedarytumėte savo
⌜teisių darbų⌝[2] žmonių akivaizdoje,
norėdami būti jų matomi; kitaip
negausite atlyginimo iš savo danguje
esančio Tėvo.
2 Taigi, kai duodi išmaldą,
neleisk trimituoti ties savim, kaip daro
veidmainiai sinagogose ir gatvėse, kad
žmonių būtų giriami. Iš tiesų jums
sakau: jie jau yra atsiėmę savo
atlyginimą. 3 Bet kai tu duodi išmaldą,
tavo kairioji tenežino, ką daro tavo
dešinioji, 4 kad tavo išmalda liktų
slaptoje, o tavo Tėvas, kuris mato
slaptoje, tau atlygins.

1 Mt 23, 5

Malda

(Lk 11, 2–4)

5 Ir kai meldžiatės, nebūkite kaip
veidmainiai. Mat jie mėgsta melstis,
stovėdami sinagogose ir gatvių
kampuose, kad žmonėms pasirodytų. Iš
tiesų jums sakau: jie jau yra atsiėmę
savo atlyginimą. 6 Bet kai tu meldies,
įeik į savo kambarį ir, užsirakinęs duris,
melsk savo Tėvą, esantį slaptoje, o tavo
Tėvas, matantis slaptoje, tau atlygins. 7
Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip
pagonys, nes jie mano būsią išklausyti
dėl savo daugiakalbystės. 8 Tad[3]
nebūkite kaip jie, nes jūsų Tėvas žino, ko
jums reikia, prieš jums meldžiant jį.
9 Todėl jūs šitaip melskitės:
Mūsų Tėve, kuris esi danguje,
tebūnie šventu laikomas tavo
vardas.
10 Teateinie tavo karalystė.
Teįvyksta tavo valia
kaip danguje, taip ir žemėje.
11 Kasdieninės mūsų duonos duok
mums šiandien
12 ir atleisk mums mūsų kaltes[4],
kaip ir mes esame atleidę savo
kaltininkams[5].
13 ⌜Ir nevesk mūsų į pagundą⌝[6],
bet gelbėk mus nuo pikto[7],
⌜nes tavo yra karalystė, galybė ir garbė
per amžius. Amen⌝[8]. 14 Nes jei jūs
atleisite žmonėms jų nusižengimus, tai ir
jums atleis jūsų danguje esantis Tėvas.
15 Bet jei neatleisite žmonėms, tai nė
jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų.

5 Lk 18, 10–14 14–15 Mk 11, 25–26

Pasninkas

16 Kai pasninkaujate, nebūkite
paniurę kaip veidmainiai, nes jie
perkreipia savo veidus, kad pasirodytų
žmonėms pasninkaują. Iš tiesų jums
sakau: jie jau yra atsiėmę savo
atlyginimą. 17 Bet tu pasninkaudamas
pasitepk galvą ir nusiprausk veidą,
18 kad ne žmonėms rodytumeis
pasninkaująs, bet savo Tėvui, esančiam
slaptoje; o tavo Tėvas, matantis slaptoje,
tau atlygins.

Lobiai

(Lk 12, 33–34)

19 Nekraukite sau lobių žemėje,
kur kandis bei kirmėlė[9] suėda ir kur
vagys prasikasa ir pavagia. 20 Bet
kraukite sau lobius danguje, kur nei
kandis, nei kirmėlė nesuėda ir kur vagys
neprasikasa ir nepavagia, 21 nes kur
yra tavo lobis, ten bus ir tavo širdis.

19 Jok 5, 2–3

Akis—kūno žiburys

1 Lit. kokį atlyginimą turite
2 Lit. teisumo
3 T.y. dėl to, kad, taip darydami, jie klysta ir kad jūs turite skirtingai elgtis
4 Lit. skolas
5 Lit. skolininkams
6 T.y. neleisk mums pakliūti į pagundą, kuriai neįstengtume atsispirti, ar į situaciją, kurioje pasiduotume pagundai. Arba: Ir neįvesk mūsų į ištyrimą (būtent tokį, kurio negalėtume ištverti)
7 Arba: piktojo
8 Šitų žodžių nėra seniausiuose rankraščiuose.
9 Arba: rūdys

(Lk 11, 34–36)
22 Kūno žiburys yra akis. Taigi,
jei tavo akis bus sveika, visas tavo kūnas
bus šviesus; 23 bet jei tavo akis bus
nesveika, visas tavo kūnas bus tamsus.
Tad jei tavyje esanti šviesa bus tamsa,
kokia didžiulė turėtų būti tamsa!

Dievas ir mamonas
(Lk 16, 13)
24 Niekas negali vergauti dviem
savininkams, nes jis arba vieno nekęs, o
kitą mylės, arba vienam bus atsidavęs, o
kitą nieku vers. Jūs negalite tarnauti
Dievui ir mamonui[1].

25 Flp 4, 6

Nebūkite susirūpinę
(Lk 12, 22–34)
25 Todėl jums sakau: nebūkite
susirūpinę savo gyvybe, [tuo,] ką
valgysite [ar ką gersite], nė savo kūnu,
kuo vilkėsite. Ar gyvybė ne daugiau už
maistą ir kūnas už apraangą?
26 Pažvelkite į dangaus paukščius: jie
nei sėja, nei pjauna, nei į kluoną krauna,
tačiau jūsų danguje esantis Tėvas juos
išmaitina. Ar jūs nesate daug vertesni
už juos? 27 O kuris iš jūsų savo rūpesčiu
gali pridėti prie savo ⌜amžiaus vieną
valandą⌝[2]? 28 Ir kam apranga rūpinatės?
Pasižiūrėkite, kaip lauko lelijos auga.
Jos nei dirba, nei verpia. 29 Tačiau
jums sakau: nė Saliamonas visame savo
puošnume nebuvo apsirengęs kaip bet
kuri iš šitų. 30 Taigi, jei Dievas taip
aprengia lauko žolę, kuri šiandien
žaliuoja ir rytoj metama į krosnį, ar ne
kur kas labiau aprengs jus, mažatikiai?
31 Todėl nebūkite susirūpinę ir
nesakykite: ‚Ką valgysime?‘, arba: ‚Ką
gersime?‘, arba: ‚Kuo apsirengsime?‘
32 Nes viso to geidžia pagonys. Jūsų
danguje esantis Tėvas juk žino, kad viso
to jums reikia. 33 Bet pirma ieškokite jo
karalystės ir teisybės, o visa tai bus jums
pridėta. 34 Tad nebūkite susirūpinę
rytojumi, nes rytojus rūpinsis savim.
Pakanka dienai savo pačios vargo.

29 1 Kar 10, 4–7; 2Kron 9, 3–6

Neteiskite
(Lk 6, 37–38, 41–42)
7 Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami,
2 nes kokiu teismu teisiate, tokiu
būsite teisiami, ir kokiu saiku seikite,
tokiu jums bus atseikėta. 3 Kodėl tu
žiūri į tavo brolio akyje esantį krislą, bet
nepastebi savo paties akyje esančio
rąsto? 4 Arba kaip tu gali sakyti savo
broliui: ‚Leisk man išimti krislą iš tavo
akies‘, kai štai rąstas tavo akyje?
5 Veidmainy, pirma išrisk rąstą iš savo
akies, o paskui žiūrėk, kaip išimti krislą
iš tavo brolio akies!

2 Mk4, 24

Šventenybių išniekinimas
6 Neduokite to, kas šventa,
šunims ir nemeskite savo perlų kiaulėms,
kad kartais jos nesumintų jų savo
kojomis ir atsigręžusios nesudraskytų
jūsų.

Prašykite, ieškokite, belskite
(Lk 11, 9–13)
7 Prašykite, ir bus jums duota;
ieškokite, ir rasite; belskite, ir bus jums
atidaryta. 8 Nes kiekvienas prašantysis
gauna, ieškantysis randa, ir
beldžiančiajam bus atidaryta. 9 Arba ar
yra koks žmogus tarp jūsų, kuris, kai jo
sūnus prašys jį duonos, paduos jam
akmenį? 10 Arba taip pat, kai šis prašys
žuvies, nejaugi paduos jam gyvatę?
11 Taigi, jei jūs, būdami nelabi, mokate
duoti savo vaikams gerų dovanų, kaip
juo labiau jūsų danguje esantis Tėvas
duos gera tiems, kurie jį prašo! 12 Taigi
visa, ko norite, kad žmonės jums darytų,
ir jūs jiems darykite, nes tai yra
įstatymas ir pranašai.

12 Lk 6, 31

Tikri ir netikri mokiniai
(Lk 13, 24)
13 Įeikite pro ankštus vartus, nes
platūs yra vartai ir erdvus kelias, kuris
nuveda į pražūtį, ir daug yra tų, kurie
juo įeina[3]. 14 Kokie ankšti vartai ir
koks siauras kelias, kuris nuveda į
gyvenimą, ir maža tų, kurie jį randa!

1 T.y. turtui, nuosavybei, pinigams
2 Arba: ūgio vieną uolektį
3 Būtent į vartus

15 Sergėkitės netikrų pranašų,
kurie ateina pas jus avių kailiuose, bet
viduje yra plėšrūs vilkai. 16 Iš jų vaisių
juos pažinsite. Argi skina vynuoges nuo
erškėčių ar figas nuo usnių? 17 Taip pat
kiekvienas geras medis duoda gerus
vaisius, o blogas medis duoda blogus
vaisius. 18 Geras medis negali duoti
blogų vaisių nė blogas medis duoti gerų
vaisių. 19 Kiekvienas medis, nenešąs
gero vaisiaus, yra nukertamas ir
įmetamas į ugnį. 20 Taigi iš jų vaisių
juos pažinsite.
21 Ne kiekvienas, kuris man sako:
‚Viešpatie, Viešpatie‘, įeis į dangaus
karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano
danguje esančio Tėvo valią. 22 Daugelis
man sakys aną dieną: ‚Viešpatie,
Viešpatie, ar ne tavo vardu
pranašavome, ar ne tavo vardu
išvarinėjome velnius ir ar ne tavo vardu
padarėme daug stebuklų?‘ 23 Tada jiems
pareikšiu: ‚Aš niekad jūsų nepažinau.
Atstokite nuo manęs, piktadariai!‘
24 Taigi kiekvienas, kuris girdi
šituos mano žodžius ir juos vykdo,
prilygs protingam vyrui, kuris pastatė
savo namus ant uolos. 25 Ir liūtis
pliaupė, ir upės atplūdo, ir vėjai pūtė bei
daužėsi į tuos namus, bet jie nesugriuvo,
nes jų pamatai buvo padėti ant uolos.
26 Ir kiekvienas, kuris girdi šituos mano
žodžius ir jų nevykdo, prilygs paikam
vyrui, kuris pastatė savo namus ant
smėlio. 27 Ir liūtis pliaupė, ir upės
atplūdo, ir vėjai pūtė bei beldėsi į anuos
namus—ir jie sugriuvo, o jų griuvimas
buvo trenksmingas“.
28 Kai Jėzus pabaigė ˹šitą kalbą˺[1],
minios stebėjosi jo mokymu[2], 29 nes jis
mokė jas kaip turintis galią, o ne kaip jų
Rašto žinovai.

19 Mk 3, 10; Lk 3, 9 **20** Mt 12, 33 **23** Ps 6, 8 **28–29** Mk 1, 22; Lk 4, 32

Jėzus apvalo raupsuotąjį
(Mk 1, 40–45; Lk 5, 12–16)

8 Kai jis nulipo nuo kalno, didelės
minios sekė paskui jį. 2 Ir štai
raupsuotas vyras priėjęs parpuolė prieš
jį, sakydamas: „Viešpatie, jei norėtum,
gali mane apvalyti“. 3 Ištiesęs ranką, jis
palietė jį, tardamas: „Noriu; būk
apvalytas!“ Ir tuojau jis buvo apvalytas
nuo savo raupsų. 4 Ir Jėzus jam prisakė:
„Žiūrėk, kad niekam nieko nesakytum,
bet eik, pasirodyk kunigui ir paaukok
dovaną, kurią Mozė įsakė, jiems
paliudyti“.

4 Lev 14, 1–32

Jėzus pagydo šimtininko tarną
(Lk 7, 1–10; Jn 4, 43–54)

5 Jam įėjus į Kafarnaumą, prie jo
priėjo vienas šimtininkas, jį
maldaudamas 6 ir sakydamas:
„Viešpatie, mano tarnas guli namie
paralyžiuotas ir baisiai kenčia“. 7 Jis
jam tarė: „˹Aš atėjęs jį pagydysiu˺[3]“.
8 Atsakydamas šimtininkas tarė:
„Viešpatie, nesu vertas, kad tu įeitum po
mano stogu, bet tik tark žodį, ir mano
tarnas pasveiks. 9 Nes ir aš esu žmogus
pavaldinys, turintis sau pavaldžių
kareivių, ir sakau vienam: ‚Eik‘, ir jis
eina, o kitam: ‚Ateik‘, ir jis ateina, ir
savo vergui: ‚Daryk tai‘, ir jis daro“.
10 Tai išgirdęs, Jėzus stebėjosi ir tarė
paskui sekantiems: „Iš tiesų jums sakau:
˹nė viename neradau tokio didelio
tikėjimo—net Izraelyje!˺[4] 11 Bet jums
sakau: daugelis ateis iš rytų bei vakarų
ir atsisės prie stalo su Abraomu, Izaoku
ir Jokūbu dangaus karalystėje, 12 o
karalystės sūnūs bus išmesti į lauke
esančią tamsybę. Ten bus verksmas ir
dantų griežimas“. 13 Ir Jėzus tarė
šimtininkui: „Eik, teįvyksta tau, kaip
tikėjai!“ Ir jo tarnas pasveiko tą pačią
valandą.

11 Lk 13, 29 **12** Mt 22, 13; 25, 30; Lk 13, 28

Jėzus pagydo Petro uošvę ir kitus
(Mk 1, 29–34; Lk 4, 38–41)

14 Atėjęs į Petro namus, Jėzus
pamatė jo uošvę gulinčią ir drugio
krečiamą. 15 Jis palietė jos ranką, ir
drugys atstojo nuo jos. Ji atsikėlė ir jam
patarnavo.
16 Vakarui atėjus, atgabeno pas jį
daug velnio apsėstų. Jis išvarė dvasias

---

1 Lit. šituos žodžius
2 Arba: mokslu
3 Arba: Ar aš atėjęs turėčiau jį pagydyti?
4 Kt. Mss: nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo!

žodžiu ir pagydė visus ligonius,—17 kad
įvyktų, kas pasakyta per pranašą Jezają:
„Jis pasiėmė mūsų negalias ir nešė mūsų
ligas“.

17 Jez 53, 4

Tariamieji mokiniai
(Lk 9, 57–62)
18 Matydamas minią aplink save,
Jėzus įsakė irtis į kitą krantą.
19 Priėjęs vienas Rašto žinovas jam tarė:
„Mokytojau, seksiu paskui tave, kur tik
tu eisi!“ 20 Jėzus jam atsakė: „Lapės
turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus,
bet Žmogaus Sūnus neturi kur galvos
priglausti“. 21 O kitas iš mokinių jam
tarė: „Viešpatie, leisk man pirma nueiti
ir palaidoti savo tėvą“. 22 Bet Jėzus jam
pasakė: „Sek paskui mane ir palik
mirusiesiems laidoti savo mirusiuosius“.

Jėzus nuramdo audrą
(Mk 4, 35–41; Lk 8, 22–25)
23 Jam įlipus į valtį, paskui jį
sulipo jo mokiniai. 24 Ir štai jūroje
pakilo tokia didelė audra, jog bangos
uždengė valtį.[1] Bet jis miegojo. 25
Priėję jie pažadino jį, sakydami:
„Viešpatie, gelbėk! Mes žūvame!“ 26 Jis
jiems tarė: „Ko esate išsigandę,
mažatikiai?“ Tada atsikėlęs jis sutramdė
vėjus bei jūrą, ir pasidare mirtina tyla.
27 Žmonės stebėjosi, sakydami: „Kas
per vienas yra šitas, kad net vėjai ir jūra
jo klauso?“

Jėzus išgydo du velnių apsėstus gadarėnus
(Mk 5, 1–20; Lk 8, 26–39)
28 Kai jis nuplaukė į kitą krantą, į
gadarėnų[2] šalį, jį pasitiko du velnių
apsėstieji, išėję iš kapų, labai pavojingi,
tokie, kad niekas negalėjo praeiti anuo
keliu. 29 Ir štai jie sušuko: „Kas mums
darbo su tavim, Dievo Sūnau! Ar čia
atėjai pirm laiko mūsų kankinti?“
30 Toli nuo jų ganėsi gausi kiaulių
kaimenė. 31 Velniai jį maldavo: „Jei
mus išvarai, tai mus pasiųsk į kiaulių
kaimenę“. 32 Ir jis jiems tarė: „Eikite!“
Išėję jie įėjo į kiaules. Ir štai visa
kaimenė nuskubėjo skardžiu į jūrą ir
prigėrė vandenyje. 33 O piemenys
pabėgo ir, nuėję į miestą, viską
papasakojo ir tai, kas buvo atsitikę
apsėstiesiems. 34 Ir štai visas miestas
išėjo Jėzaus pasitikti; jį pamatę, jie
maldavo, kad jis paliktų jų sritį.

Jėzus išgydo paralitiką
(Mk 2, 1–12; Lk 5, 17–26)
9 Įlipęs į valtį, jis persiyrė ir atvyko į
savąjį miestą. 2 Ir štai pas jį atnešė
paralitiką, paguldytą ant neštuvų.
Pamatęs jų tikėjimą, Jėzus tarė
paralitikui: „Būk drąsus, vaike! Tavo
nuodėmės atleistos“. 3 Ir štai kai kurie
Rašto žinovai sakė sau: „Šitas
piktžodžiauja“. 4 Bet Jėzus , žinoda-
mas[3] jų mintis, tarė: „Kam mąstote
pikta savo širdyse? 5 Kas gi lengviau—
ar pasakyti: ‚Tavo nuodėmės atleistos‘,
ar pasakyti: ‚Kelkis ir vaikščiok‘? 6 Bet
kad žinotumėte, jog Žmogaus Sūnus turi
žemėje galią atleisti nuodėmes“—tada jis
tarė paralitikui: „Kelkis, imk savo lovą
ir eik į savo namus!“ 7 Ir atsikėlęs jis
nuėjo į savo namus. 8 O minios, tai
pamačiusios, išsigando ir garbino Dievą,
davusį tokią galią žmonėms.

Jėzus pašaukia Matą
(Mk 2, 13–17; Lk 5, 27–32)
9 Iš ten eidamas toliau, Jėzus
pamatė muitinėje sėdintį žmogų, vardu
Matą, ir jam tarė: „Sek paskui mane“.
Ir tas pakilęs nuėjo paskui jį.
10 Jam sėdint namuose prie stalo,
štai daugelis muitininkų ir nusidėjėlių
atėjo ir atsisėdo su Jėzumi ir jo
mokiniais. 11 Tai pamatę, fariziejai tarė
jo mokiniams: „Kodėl jūsų Mokytojas
valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?“
12 O jis, tai išgirdęs, tarė: „Sveikiesiems
nereikia gydytojo, tik ligoniams.
13 Verčiau eikite ir pasimokykite, ką tai
reiškia: ‚Noriu gailestingumo, o ne
aukos‘, nes atėjau ne teisiųjų šaukti, bet
nusidėjėlių“.

10–11 Lk 15, 1–2 13 Mt 12, 7; Hoš 6,6

Klausimas apie pasninką
(Mk 2, 18–22; Lk 5, 33–39)

1 T.y. abipus jos aukštai iškilusios bangos ją, esančią lovyje tarp jų, padarė nematomą.
2 Kt. Mss: gerasėnų; vėl kt.: gergesėnų
3 Kt. Mss: matydamas

14 Tada priėjo prie jo Jono
mokiniai ir paklausė: „Kodėl mes ir
fariziejai pasninkaujame, o tavo
mokiniai nepasninkauja?“ 15 Jėzus
jiems tarė: „Argi gali vestuvininkai
liūdėti, kol su jais yra jaunikis? Bet
ateis dienos, kai jaunikis bus atimtas
nuo jų, ir tada jie pasninkaus.
16 Niekas nededa naujo milo lopo ant
palaikio drabužio, nes jo lopinys atplėšia
drabužio dalį, ir įplyšimas pasidaro
blogesnis. 17 Taip pat nepila jauno
vyno į senus vynmaišius; kitaip
vynmaišiai plyšta, vynas išteka ir
vynmaišiai nueina niekais. Bet jauną
vyną pila į naujus vynmaišius, ir abeji
išsilaiko“.

Jėzus išgydo kraujoplūdžiu sergančią moterį ir prikelia vadovo dukterį
(Mk 5, 21–43; Lk 8, 40–56)

18 Jam tai jiems bekalbant, štai
vienas sinagogos vadovas atėjęs
parpuolė prieš jį, sakydamas: „Ką tik
mirė mano duktė. Bet ateik, uždėk ant
jos savo ranką, ir ji gyvens“.
19 Atsikėlęs Jėzus nusekė paskui jį su
savo mokiniais. 20 Ir štai moteris,
dvylika metų sirgusi kraujoplūdžiu,
priėjo iš paskos ir palietė jo apsiausto
kutą[1]. 21 Mat ji sau kalbėjo: „Jei tik
paliesiu jo apsiaustą—pasveiksiu“. 22 O
Jėzus, atsigręžęs ir ją pamatęs, tarė:
„Būk drąsi, dukterie, tavo tikėjimas tave
pagydė!“ Ir nuo tos valandos moteris
pasveiko. 23 Jėzus, atėjęs į vadovo
namus ir pamatęs vamzdininkus ir
bruzdančią minią, 24 tarė:
„Pasišalinkite, nes mergaitė nėra mirusi,
bet miega“. Ir jie išjuokė jį. 25 O kai
minia buvo išvaryta, jis įėjęs paėmė ją už
rankos, ir mergaitė atsikėlė. 26 Ir
garsas apie tai[2] pasklido po visą tą šalį.

Jėzus pagydo du akluosius

27 Paskui Jėzų, einantį iš ten
toliau, sekė du aklieji šaukdami:
„Pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau!“
28 Jam įėjus į namus, aklieji priėjo prie
jo, ir Jėzus jiems tarė: „Ar tikite, kad
galiu tai padaryti?“ Jie jam sakė: „Taip,
Viešpatie“. 29 Tada jis palietė jų akis,
tardamas: „Teįvyksta jums, kaip jūs
tikite!“ 30 Ir jų akys atsivėrė. Ir Jėzus
griežtai jiems įsakė: „Žiūrėkite, kad
niekas nesužinotų!“ 31 Bet jie išėję
paskleidė garsą apie jį po visą tą šalį.

Jėzus pagydo velnio apsėstą nebylį

32 Jiems išeinant, štai atvedė pas jį
nebylį, velnio apsėstą. 33 Išvarius
velnią, nebylys prakalbo. Ir minios
stebėjosi, sakydamos: „Dar niekad tokių
dalykų nematyta Izraelyje!“ 34 Bet
fariziejai sakė: „Su velnių kunigaikščio
pagalba jis išvaro velnius“.

34 Mt 10, 25; 12, 24; Mk 3, 22; Lk 11, 15

Pjūtis ir darbininkai

35 Jėzus ėjo aplinkui per visus
miestus ir kaimus, mokydamas jų
sinagogose, skelbdamas karalystės
evangeliją[3] ir gydydamas visokią ligą bei
visokią negalią. 36 Matydamas minias,
jis gailėjosi jų, nes jos buvo nuilsę ir be
pagalbos, „kaip avys be piemens“.
37 Tada jis sakė savo mokiniams:
„Pjūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų
maža. 38 Tad melskite pjūties Viešpatį,
kad jis pasiųstų darbininkų į savo pjūtį“.

35 Mt 4, 23; Mk 1, 39; Lk 4, 44 **36** Sk 27, 17; 1 Kar 22, 17; 2 Kron 18, 16; Ezek 34, 5; Zach 10, 2; Mk 6, 34 **37–38** Lk 10, 2

Dvylika apaštalų
(Mk 3, 13–19; Lk 6, 12–16)

10 Pasišaukęs savo dvylika mokinių,
jis suteikė jiems galią netyroms
dvasioms išvaryti ir visokiai ligai bei
visokiai negaliai pagydyti. 2 O dvylikos
apaštalų vardai yra šitie: pirmas
Simonas, vadinamas Petru, ir jo brolis
Andriejus, Zebediejaus sūnus Jokūbas ir
jo brolis Jonas, 3 Pilypas ir
Baltramiejus, Tomas ir muitininkas
Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas ir
Tadas[4], 4 Simonas Kananietis ir Judas
Iskariotas, kuris ir išdavė jį.

Nurodymai apaštalams

1 Arba: apsiuvą
2 Kt. Mss: ją
3 T.y. gerą naujieną
4 Kt. Mss: Lebiejus, vėl kt.: Lebiejus, kuris vadinamas Tadu

(Mk 6, 7–13; Lk 9, 1–6)
5 Šituos dvylika Jėzus išsiuntė,
jiems davęs šitokių nurodymų:
„Nenukeliaukite pas pagonis ir neįeikite
į samariečių miestą. 6 Verčiau eikite
pas Izraelio namų pražuvusias avis.
7 Eidami skelbkite: ‚Dangaus karalystė
prisiartino‘. 8 Gydykite ligonius,
prikelkite numirėlius, apvalykite
raupsuotus, išvarykite velnius.
Nemokamai gavote, nemokamai duokite.
9 Neparūpinkite sau nei aukso, nei
sidabro, nei vario savo diržuose, 10 nei
kelionmaišio, nei dviejų apatinių, nei
kurpių, nei lazdos, nes darbininkas
vertas savo išlaikymo. 11 Į kokį tik
miestą ar kaimą įeisite, ištirkite, kas
jame vertas[1], ir ten pasilikite, kol
išvyksite. 12 Įeidami į namus,
pasveikinkite[2] juos. 13 Ir jeigu namai
bus verti, tegul jiems ateina jūsų
ramybė; bet jeigu nebus verti, tegul jūsų
ramybė jums sugrįžta. 14 Jei kas jūsų
nepriims ir nesiklausys jūsų žodžių, tai,
išeidami iš tų namų ar iš to miesto,
nusikratykite dulkes nuo kojų. 15 Iš
tiesų jums sakau: Sodomos ir Gomoros
šaliai bus lengviau pakęsti teismo dieną
negu tam miestui.

10 1 Kor 9, 14; 1 Tim 5, 18 **14** Apd 13, 51 **15** Mt 11, 24; Pr 19, 24–28 **7–15** Lk 10, 4–12

Būsimų persekiojimų paskelbimas

(Mk 13, 9–13; Lk 21, 12–17)
16 Štai aš išsiunčiu jus kaip avis
tarp vilkų. Tad būkite gudrūs kaip
gyvatės ir be klastos kaip karveliai.
17 Bet sergėkitės žmonių, nes jie
perduos jus teismams ir jus plaks savo
sinagogose. 18 Dėl manęs jūs būsite
vedami pas valdytojus ir karalius jiems
ir pagonims paliudyti. 19 O kai jie
perduos jus, nesirūpinkite, kaip ar ką
kalbėsite, nes tą valandą bus jums duota,
ką jūs turite kalbėti. 20 Nes ne jūs esate
tie, kurie kalbės, bet jūsų Tėvo Dvasia
yra ta, kuri kalbės per jus. 21 Brolis
brolį išduos mirčiai ir tėvas—vaiką;
vaikai sukils prieš tėvus ir juos nužudys.
22 Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano
vardo, bet kas ištvers iki galo, tas bus
išgelbėtas. 23 O kai jie persekios jus
viename mieste, bėkite į kitą. Iš tiesų
jums sakau: jūs nebūsite baigę [pereiti]
Izraelio miestų, iki ateis Žmogaus Sūnus.
24 Mokinys nėra aukštesnis už
savo mokytoją nė vergas už savo
valdovą. 25 Pakanka, jei mokinys
prilygsta savo mokytojui, o vergas savo
valdovui. Jei jie šeimininką vadino
Beelzebulu, kaip juo labiau jo
namiškius!

16 Lk 10, 3 **17–20** Mk 13, 9–11; Lk 12, 11–12; 21, 12–15 **21** Mk 13, 12; Lk 21, 16 **22** Mt 24, 9; Mk 13, 13; Lk 21, 17; Mt 24, 13 **24** Lk 6, 40; Jn 13, 16; 15, 20 **25** Mt 9, 34; 12, 24; Mk 3, 22; Lk 11, 15

Ko reikia bijoti

(Lk 12, 2–7)
26 Tad nebijokite jų! Nes nieko
nėra uždengta, kas nebus atidengta, ir
nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma.
27 Ką jums sakau tamsoje, kalbėkite
šviesoje, ir ką šnibždamą[3] girdite,
skelbkite ant stogų. 28 Ir nebijokite tų,
kurie užmuša kūną, bet sielos negali
užmušti. Verčiau bijokite to, kuris gali
ir sielą, ir kūną pražudyti pragare[4].
29 Ar ne du žvirblius parduoda už
skatiką? Tačiau nė vienas iš jų nenukris
žemėn be jūsų Tėvo. 30 O jūsų net visi
galvos plaukai suskaičiuoti. 31 Todėl
nebijokite: jus vertesni už daugybę
žvirblių. 32 Taigi kiekvieną, kuris mane
išpažins žmonių akivaizdoje, ir aš
išpažinsiu savo danguje esančio Tėvo
akivaizdoje. 33 Bet kas manęs užsigins
žmonių akivaizdoje, to ir aš užsiginsiu
savo danguje esančio Tėvo akivaizdoje.

26 Mk 4, 22; Lk 8, 17 **33** 2 Tim 2, 12

Atėjau ne taikos, bet kalavijo atnešti

(Lk 12, 51–53; 14, 26–27)
34 Nemanykite, kad aš atėjęs
taikos atnešti žemėn. Atėjau ne taikos
atnešti, bet kalavijo.
35 Mat atėjau sukiršinti
„žmogaus prieš jo tėvą,
dukters prieš jos motiną
ir marčios prieš jos anytą,

1 T.y. noringas priimti jus ar jūsų skelbimą
2 Būtent įprastiniu sveikinimu: „Ramybė jums!“
3 Lit. į ausį
4 Lit. gehenoje

36 ir žmogaus priešai bus jo
namiškiai“.
37 Kas tėvą ar motiną myli labiau
už mane—nevertas manęs, ir kas sūnų ar
dukterį myli labiau už mane—nevertas
manęs. 38 Kas neima savo kryžiaus ir
neseka paskui mane—nevertas manęs.
39 Kas laimi savo gyvybę, praranda ją,
o kas praranda savo gyvybę dėl manęs,
ras ją.

35–36 Mich 7, 6 38 Mt 16, 24; Mk 8, 34; Lk 9, 23
39 Mt 16, 25; Mk 8, 35; Lk 9, 24; 17, 33; Jn 12, 25

Atlyginimai
(Mk 9, 41)

40 Kas jus priima, mane priima, ir
kas mane priima, priima tą, kuris mane
siuntė. 41 Kas priima pranašą dėl to,
kad jis pranašas, gaus pranašo
atlyginimą, ir kas priima teisųjį dėl to,
kad jis teisusis, gaus teisiojo atlyginimą.
42 Ir jei kas paduos vienam iš šitų
mažųjų vien taurę šalto vandens
atsigerti dėl to, kad jis mokinys,—iš
tiesų jums sakau,—tas tikrai nepraras
savo atlyginimo“.

40 Mk 9, 37; Lk 9, 48; 10, 16; Jn 13, 20

Jėzaus atsakymas Jonui Krikštytojui
(Lk 7, 18–35)

11 Kai Jėzus pabaigė duoti
nurodymus savo dvylikai mokinių,
jis ėjo iš ten toliau mokyti ir skelbti jų
miestuose.
2 Jonas, išgirdęs kalėjime apie
Kristaus darbus, pasiuntęs [žodį] per
savo mokinius, 3 ⌈liepė jo paklausti⌉[1]:
„Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mes
kito turime laukti?“ 4 Jėzus jiems
atsakė: „Eikite ir praneškite Jonui, ką
girdite ir matote: 5 aklieji praregi[2] ir
raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi
ir kurtieji girdi, mirusieji prikeliami ir
beturčiams skelbiama evangelija. 6 Ir
palaimintas, kas neatsimeta dėl manęs“.

5 Jez 35, 5–6;; 61,1

Jėzus giria Joną Krikštytoją

7 Jiems nueinant, Jėzus ėmė
kalbėti minioms apie Joną: „Ko išėjote į
tyrus pasižiūrėti? Ar vėjo linguojamos
nendrės? 8 Jei ne, tai ko išėjote
pamatyti? Ar švelniais drabužiais
apsivilkusio žmogaus? Štai tie, kurie
vilki švelniais drabužiais, yra karalių
rūmuose. 9 Bet ko išėjote pamatyti? Ar
pranašo? Taip, sakau jums, kur kas
daugiau nei pranašo! 10 Šitas yra tas,
apie kurį parašyta:
‚Štai aš siunčiu pirm tavęs savo
pasiuntinį,
kuris paruoš tau kelią prieš
tave‘.
11 Iš tiesų jums sakau: tarp
gimusių iš moterų neprikelta didesnio už
Joną Krikštytoją, tačiau mažiausiasis
dangaus karalystėje yra didesnis už jį.
12 Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar
dangaus karalystė kenčia smurtą, ir
smurtininkai ją sau grobia prievarta.
13 Nes visi pranašai ir įstatymas
pranašavo iki Jono, 14 ir, jei norite
priimti, jis yra Elijas, kuris turi ateiti.
15 Kas turi ausis[3], teklauso!
16 O su kuo aš palyginsiu šitą
kartą? Ji panaši į turgavietėse sėdinčius
vaikus, kurie, šaukdami kitiems
[vaikams], 17 sako:
‚Mes grojome jums lamzdeliais, bet
jūs nešokote;
mes giedojome raudas, bet jūs
nesimušėte į krūtinę[4]‘.
18 Mat atėjo Jonas, nei valgantis,
nei geriantis, o jie sako: ‚Jis velnio
apsėstas‘. 19 Atėjo Žmogaus Sūnus,
valgantis ir geriantis, o jie sako: ‚Štai
žmogus rijūnas ir vyno gėrėjas,
muitininkų ir nusidėjėlių draugas!‘ O
vis dėlto išmintį pateisina jos darbai[5]“.[6]

10 Mal 3, 1 12–13 Lk 16, 16 14 Mal 4, 5; Mt 17, 10–13; Mk 9, 11–13

Vargas neatgailaujantiems miestams
(Lk 10, 13–15)

20 Tada jis ėmė barti miestus,
kuriuose buvo padaryta daugumas jo
galingų darbų, kad jie neatgailavo:
21 „Vargas tau, Chorazine! Vargas tau,

1 Lit. jam tarė
2 Arba: vėl regi

3 Kt. Mss + klausytis
4 Mušimasis į krūtinę—veiksmas, ženklinąs gedėjimą.
5 Kt. Mss: vaikai
6 T.y. Jėzaus išmintingą mokslą įrodo esant teisingą darbai tų, kurie jį priima ir vykdo.

Betsaida! Nes jei Tyre ir Sidone būtų
buvę padaryti tie galingi darbai, kurie
buvo padaryti jumyse, jie seniai būtų
atgailavę ašutinėje ir pelenuose. 22 Vis
dėlto jums sakau: Tyrui ir Sidonui
teismo dieną bus lengviau pakęsti negu
jums! 23 Ir tu, Kafarnaume, nejaugi
būsi ligi dangaus išaukštintas? Tu
nugrimsi[1] ligi hado[2]! Nes jei Sodomoje
būtų buvę padaryti tie galingi darbai,
kurie buvo padaryti tavyje, ji būtų
išlikusi iki šios dienos. 24 Vis dėlto
jums sakau: Sodomos šaliai teismo dieną
bus lengviau pakęsti negu tau“.

21 Jez 23, 1–18; Ezek 26, 1—28, 26; Joel 3, 4–8; Am 1, 9–10; Zach 9, 2–4 **23** Pr 19, 24–28; Jez 14, 13–15 **24** Mt 10, 15; Lk 10, 12

Vargstančiųjų atgaiva
(Lk 10, 21–22)

25 Anuomet Jėzus atsiliepdamas
tarė: „Aš garbinu tave, Tėve, dangaus ir
žemės Viešpatie, kad tu paslėpei tuos
dalykus nuo išmintingųjų bei gudriųjų ir
juos apreiškei kūdikiams. 26 Taip, Tėve,
nes tokia buvo tavo maloni valia“. 27
„Viskas man mano Tėvo perleista.
Niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, ir
niekas nepažįsta Tėvo, tik Sūnus ir tas,
kuriam Sūnus nori jį apreikšti.
28 Ateikite pas mane visi, kurie
vargstate ir nešate sunkias naštas, ir aš
jus atgaivinsiu. 29 Imkite ant savęs
mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš
romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite
savo sieloms atgaivą, — 30 nes mano
jungas švelnus ir mano našta lengva“.

27 Jn 1, 18; 3, 35; 10, 15 **29** Jer 6, 16

Mokiniai skina varpas šabatos dieną
(Mk 2, 23–28; Lk 6, 1–5)

12 Anuomet Jėzus ėjo per javų
laukus šabatos dieną. Jo mokiniai
buvo alkani ir ėmė skinti varpas bei
valgyti. 2 Bet fariziejai, tai pamatę, jam
tarė: „Žiūrėk, tavo mokiniai daro, ko
per šabatą nevalia daryti“. 3 Bet jis
jiems sakė: „Ar neskaitėte, kaip pasielgė
Dovydas, kai jis ir jo palydovai buvo
išalkę? 4 Kaip jis įėjo į Dievo namus ir
jie valgė ⌜padėtinės duonos⌝[3]—ko nevalia
jam buvo valgyti nė jo palydovams, o
vien tik kunigams? 5 Arba ar neskaitėte
įstatyme, kad per šabatą kunigai
šventykloje padaro šabatą nešventą[4],
o tačiau lieka nekalti? 6 Bet jums
sakau: čia kas daugiau nei šventykla!
7 Bet jei būtumėte supratę, ką reiškia:
‚Noriu gailestingumo, o ne aukos‘, tai
nebūtumėte pasmerkę nekaltųjų, 8 nes
Žmogaus Sūnus yra šabatos viešpats“.

1 Dt 23, 25 **3–4** 1 Sam 21, 1–6 **4** Lev 24, 9 **5** Sk 28, 9–10 **7** Mt 9, 13; Hoš 6, 6

Žmogus nudžiūvusia ranka
(Mk 3, 1–6; Lk 6, 6–11)

9 Jis ėjo iš ten toliau ir atėjo į jų
sinagogą. 10 Ir štai ten buvo žmogus
nudžiūvusia ranka. Ir jie paklausė jį:
„Ar valia gydyti šabatos dieną?“—kad
galėtų jį apkaltinti. 11 Bet jis jiems
tarė: „Kas iš jūsų bus toks žmogus,
kuris, turėdamas vieną avį, jei ta šabatos
dieną įkris į duobę, jos nenutvers ir
neiškels? 12 Tai kaip daug vertingesnis
žmogus už avį! Taigi leistina šabatos
dieną daryti gera“. 13 Tada jis tarė
žmogui: „Ištiesk savo ranką!“ Jis
ištiesė, ir ji vėl pasidarė tokia sveika,
kaip kita. 14 Bet fariziejai išėję
susimokė[5], kaip jį pražudyti.

11 Lk 14, 5

Dievo išrinktasis tarnas

15 Tai sužinojęs, Jėzus pasitraukė
iš ten. Daugybė sekė paskui jį, ir jis
pagydė juos visus. 16 Ir jis griežtai
jiems įsakė nekelti jo į viešumą,—17 kad
įvyktų, kas pasakyta per pranašą Jezają:
18 „Štai mano tarnas, kurį
išrinkau,
mano Mylimasis, kurį
pamėgo mano siela.
Aš dėsiu ant jo savo Dvasią,
ir jis paskelbs tautoms
teisingumą.
19 Jis nesivaidys ir nešauks;

---

1 Kt. Mss: būsi nugramzdintas
2 T.y. požeminio pasaulio

3 Lit. Akivaizdos duonas (t.y. Dievo akivaizdoje išdėtus ir jam pašvęstus duonos kepalus)
4 T. y. ją profanuoja, dirbdami aukojimo tarnystės darbus
5 Lit. susimokė prieš jį

niekas gatvėse negirdės jo
balso.
20 Palūžusios nendrės jis nenulauš
ir gruzdančio dagčio
neužgesins,
kol nenuves teisingumo į
pergalę.
21 Ir į jo vardą tautos sudės
savo viltis“.

18–21 Jez 42, 1–4

Jėzus ir Beelzebulas
(Mk 3, 20–30; Lk 11, 14–23; 12, 10)

22 Tada atvedė pas jį vieną velnio
apsėstą, kuris buvo aklas ir nebylys. Jis
taip pagydė jį, jog nebylys galėjo kalbėti
ir matyti. 23 Visos minios nesitvėrė iš
nustebimo ir sakė: „Bene šitas yra
Dovydo Sūnus?“ 24 O tai išgirdę,
fariziejai tarė: „Šitas išvaro velnius tik
Beelzebulu, velnių valdovu“. 25 Bet jis,
žinodamas jų mintis, jiems tarė:
„Kiekviena nevieninga[1] karalystė
nusiaubiama, ir joks nevieningas
miestas ar [jokie nevieningi] namai
neišsilaikys. 26 Ir jei šėtonas išvaro
šėtoną, tai jis nesutinka su savim. Tai
kaip išsilaikys jo karalystė? 27 Ir jei aš
Beelzebulu išvarau velnius, tai kuo jūsų
sūnūs juos išvaro? Todėl jie bus jūsų
teisėjai. 28 Bet jei aš Dievo Dvasia
išvarau velnius, tai Dievo karalystė jau
yra atėjusi ⌜pas jus⌝[2]. 29 Arba kaip kas
gali įsibrauti į stipruolio namus ir
pasigrobti jo daiktus, jei jis pirma nebus
surišęs stipruolio? Tik tada jis gali
apiplėšti jo namus. 30 Kas ne su manim,
tas prieš mane, ir kas nesurenka su
manim—išvaiko[3]. 31 Todėl jums sakau:
kiekviena nusidėjimas ir kiekvienas
piktžodžiavimas bus žmonėms atleistas,
bet piktžodžiavimas Dvasiai nebus
atleistas. 32 Ir jei kas ištars žodį prieš
Žmogaus Sūnų, tam bus atleista; o kas
kalbės prieš Šventąją Dvasią, tam nebus
atleista nei šitame amžiuje[4], nei
būsimajame!

24 Mt 9, 34; 10, 25 **30** Mk 9, 40 **32** Lk 12, 10

Medis ir jo vaisiai
(Lk 6, 43–45)

33 Arba tarkite[5] medį esant gerą—
tai ir jo vaisius bus geras; arba tarkite
medį esant blogą—tai ir jo vaisius bus
blogas, nes medis pažįstamas iš vaisiaus.
34 Angių išperos, kaip jūs, būdami pikti,
galite kalbėti gera? Juk burna kalba iš
to, ko pertekus širdis. 35 Geras žmogus
iš gero lobyno iškelia gera, o piktas
žmogus iš pikto lobyno iškelia pikta.
36 O jums sakau: už kiekvieną
neapgalvotą[6] žodį, kurį žmonės kalba, jie
turės atsiskaityti teismo dieną, 37 nes
‚pagal savo žodžius būsi išteisintas ir
pagal savo žodžius būsi pasmerktas‘“.

33 Mt 7, 20; Lk 6, 44 **34** Mt 3, 7; 23, 33; Lk 3, 7; Mt 15, 18; Lk 6, 45

Jonos ženklas
(Mk 8, 11–12; Lk 11, 29–32)

38 Tuomet kai kurie Rašto žinovai
ir fariziejai jam atsiliepė: „Mokytojau,
norime, ⌜kad parodytum⌝[7] ženklą“.
39 Bet jis jiems atsakė: „Pikta ir
svetimoteriaujanti karta reikalauja
ženklo, bet nebus jai duota kito ženklo,
kaip tik pranašo Jonos ženklas. 40 Mat
kaip Jona išbuvo tris dienas ir tris
naktis marių pabaisos pilve, taip ir
Žmogaus Sūnus išbus tris dienas ir tris
naktis žemės širdyje. 41 NinevIečiai
teismo dieną kelsis su šita karta ir ją
pasmerks, nes jie atsakė atgaila į Jonos
skelbimą, o štai čia kas nors daugiau
negu Jona! 42 Pietų karalienė teismo
dieną kelsis su šita karta ir ją pasmerks,
nes ji atėjo nuo žemės pakraščių
pasiklausyti Saliamono išminties, o štai
čia kas nors daugiau negu Saliamonas!“

38 Mt 16, 1; Mk 8, 11; Lk 11, 16 **39** Mt 16, 4; Mk 8, 12 **40** Jon 1, 17 **41** Jon 3, 5 **42** 1 Kar 10, 1–10; 2 Kron 9, 1–12

Netyros dvasios sugrįžimas
(Lk 11, 24–26)

43 „Kai netyroji dvasia išeina iš
žmogaus, ji perkeliauja bevandenes

---

1 Lit. padalyta prieš save (t.y. nesutarianti, gyvenanti nesantaikoje)
2 Lit. ant jūsų
3 Vaizdas, matyt, paimtas iš avių ganymo.
4 T.y. visame žmonijos gyvenimo laikotarpyje
5 Lit. darykite (būtent prielaidą)
6 Arba: nenaudingą
7 Lit. pamatyti iš tavęs

vietas, ieškodama atilsio, bet jo neranda.
44 Tada ji sako: ‚Grįšiu į savo namus, iš
kur išėjau‘. Parėjusi ji randa juos
tuščius, iššluotus ir išpuoštus. 45 Tada
ji eina, paima su savim septynias kitas
dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios jos
ten apsigyvena. Ir to žmogaus
paskutinioji būklė pasidaro blogesnė už
pirmutiniąją. Taip bus ir šitai piktai
kartai“.

Jėzaus motina ir broliai
(Mk 3, 31–35; Lk 8, 19–21)

46 Jam tebakalbant minioms, štai
jo motina ir broliai stovėjo lauke ir
norėjo pasikalbėti su juo. [47 Kažkas
jam tarė: „Štai tavo motina ir tavo
broliai stovi lauke ir nori pasikalbėti su
tavim“.][1] 48 Bet atsakydamas tam, kuris
jam tai pasakė, jis tarė: „Kas yra mano
motina ir kas mano broliai?“ 49 Ir,
ištiesęs ranką į savo mokinius, jis tarė:
„Štai mano motina ir mano broliai!
50 Nes kas vykdo mano danguje esančio
Tėvo valią, tas yra mano brolis, ir sesuo,
ir motina“.

Palyginimas apie sėjėją
(Mk 4, 1–9; Lk 8, 4–8)

13 Tą pačią dieną Jėzus, išėjęs iš
namų, atsisėdo pajūryje. 2 Prie jo
susirinko tokios didelės minios, jog,
įlipęs į valtį, jis atsisėdo, o visi žmonės
stovėjo ant kranto. 3 Ir jis daug jiems
kalbėjo palyginimais, sakydamas: „Štai
sėjėjas išėjo sėti. 4 Jam besėjant, vieni
grūdai nukrito palei kelią ir atskridę
paukščiai juos sulesė. 5 O kiti nukrito į
uolynę, kur neturėjo daug žemės, ir jie
tuojau išdygo, nes neturėjo gilesnio
žemės sluoksnio. 6 Bet saulei patekėjus,
jie išdegė ir, kadangi neturėjo šaknies,
sudžiūvo. 7 Kiti nukrito į erškėčius.
Erškėčiai užaugo ir juos nustelbė. 8 Dar
kiti nukrito į gerą žemę ir davė derlių:
vieni šimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą,
dar kiti trisdešimteriopą. 9 Kas turi
ausis, teklauso!“

2 Lk 5, 1–3

Palyginimų tikslas
(Mk 4, 10–12; Lk 8, 9–10)

10 Priėję mokiniai jį paklausė:
„Kodėl palyginimais jiems kalbi?“
11 Bet jis jiems atsakė: „Dėl to, kad
jums duota pažinti dangaus karalystės
paslaptis, bet jiems neduota. 12 Mat kas
turi, tam bus duota, ir jis turės perteklių,
bet kas neturi, iš to bus atimta ir tai, ką
jis turi. 13 Dėl to aš palyginimais jiems
kalbu, kad jie žiūrėdami nemato ir
klausydami negirdi ir nesupranta.
14 Taip jiems įvyksta Jezajo pranašystė,
kuri sako:

‚Jus girdėte girdėsite, tačiau
nesuprasite,
ir žiūrėte žiūrėsite, tačiau
nematysite.
15 Nes šitos tautos širdis pasidarė
bejausmė[2];
jie vos beprigirdi ausimis
ir užmerkė akis,
kad kartais nepamatytų
akimis,
neišgirstų ausimis,
nesuprastų širdimi ir
neatsiverstų,
ir aš jų nepagydyčiau‘.

16 Bet jūsų akys palaimintos, nes jos
mato, ir jūsų ausys, nes girdi. 17 Mat, iš
tiesų jums sakau, daug pranašų ir
teisiųjų geidė išvysti, ką jūs matote, bet
neišvydo, ir išgirsti, ka jūs girdite, bet
neišgirdo“.

12 Mt 25, 29; Mk 4, 25; Lk 8, 18; 19, 26 **14–15** Jez 6, 9–10 **16–17** Lk 10, 23–24

Jėzus aiškina palyginimą apie sėjėją
(Mk 4, 13–20; Lk 8, 11–15)

18 Taigi pasiklausykite palyginimo
apie sėjėją! 19 Kai kas nors girdi žodį
apie karalystę ir jo nesupranta, ateina
piktasis ir išplėšia, kas pasėta jo širdyje.
Šitas yra pasėtasis palei kelią. 20 O
pasėtasis į uolynę yra tas, kuris girdi
žodį ir tuojau su džiaugsmu jį priima.
21 Tačiau jis neturi šaknies ir tėra
laikinas. Kilus priespaudai ar
persekiojimui dėl žodžio, jis tuojau
atsimeta. 22 Pasėtasis į erškėčius yra
tas, kuris girdi žodį, bet pasaulio
rūpestis ir turtų apgaulė nustelbia žodį,
ir tas lieka be vaisiaus. 23 O pasėtasis į
gerą žemę yra tas, kuris girdi ir supranta

---

1 ~kkr. Mss

2 Lit. nutuko

žodį. Jis tikrai neša vaisių: vienas
duoda šimteriopą, kitas—
šešiasdešimteriopą, dar kitas—tris-
dešimteriopą".

Palyginimas apie rauges kviečiuose

24 Jis pateikė jiems dar kitą
palyginimą, sakydamas: „Dangaus
karalystę galima palyginti su žmogum,
pasėjusiu gerą sėklą savo dirvoje.
25 Bet, žmonėms bemiegant, atėjo jo
priešas, pasėjo kviečiuose raugių ir
nuėjo. 26 O kai bambliai išplaukėjo ir
pagamino grūdų, tada pasirodė ir raugės.
27 Priėję šeimininko vergai jį klausė:
‚Viešpatie, ar ne gerą sėklą pasėjai savo
dirvoje? Tai iš kur ji turi raugių?'
28 Jis jiems tarė: ‚Priešas tai padarė'.
Vergai jam sakė: ‚Ar tad nori, kad nuėję
jas surinktume?' 29 Bet jis atsakė: ‚Ne,
kad kartais, berinkdami rauges,
neišrautumėte kartu su jomis ir kviečių.
30 Leiskite abejiems kartu augti iki
pjūties. O pjūties metu pasakysiu
pjovėjams: „Pirma surinkite rauges ir
jas suriškite į pėdelius sudeginti, o
kviečius sugabenkite į mano kluoną"'".

Palyginimai apie garstyčių grūdą ir raugą

(Mk 4, 30–32; Lk 13, 18–21)

31 Jis pateikė jiems dar kitą
palyginimą, sakydamas: „Dangaus
karalystė panaši į garstyčių grūdą, kurį
paėmęs žmogus pasėjo savo dirvoje.
32 Jis, tiesa, yra mažiausias iš visų
sėklų, bet užaugęs yra didesnis už
daržoves ir tampa medžiu, kad net
dangaus paukščiai atskrenda ir susisuka
lizdus jo šakose".
33 Jis pasakė jiems dar kitą
palyginimą: „Dangaus karalystė panaši
į raugą, kurį paėmusi moteris įmaišė į
tris saikelius miltų, kol viskas įrūgo".
34 Visa tai Jėzus kalbėjo minioms
palyginimais ir be palyginimo joms nieko
nekalbėjo, 35 kad įvyktų, kas pasakyta
per pranašą:

„Aš atversiu savo burną
[kalbėti] palyginimais,
išpasakosiu dalykus, paslėptus
nuo pasaulio sukūrimo".

35 Ps 78, 2

Jėzus aiškina palyginimą apie rauges

36 Tuomet, paleidęs minias, jis
parėjo į namus. Prie jo priėjo jo
mokiniai ir tarė: „Išaiškink mums
palyginimą apie dirvos rauges!" 37 Jis
atsakė: „Gerą sėklą sėjantysis yra
Žmogaus Sūnus. 38 Dirva yra pasaulis,
gera sėkla—tai karalystės vaikai.
Raugės yra piktojo vaikai, 39 o jas
pasėjęs priešas—velnias. Pjūtis yra
amžiaus[1] pabaiga, o pjovėjai—angelai.
40 Taigi, kaip surenka rauges ir jas
sudegina, taip bus amžiaus pabaigoje:
41 Žmogaus Sūnus pasiųs savo angelus,
ir jie surinks iš jo karalystės visa, kas
veda į nuodėmę, ir tuos, kurie neklauso
įstatymo, 42 ir juos įmes į ugnies krosnį.
Ten bus verksmas ir dantų griežimas. 43
Tada teisieji žibės kaip saulė savo Tėvo
karalystėje. Kas turi ausis, teklauso!

Palyginimai apie paslėptą lobį ir brangų perlą

44 Dangaus karalystė panaši į
dirvoje paslėptą lobį, kurį radęs žmogus
paslėpė. Iš džiaugsmo jis eina, parduoda
visa, ką turi, ir nuperka tą dirvą.
45 Vėl dangaus karalystė panaši į
pirklį, ieškantį gražių perlų. 46 Radęs
vieną brangų perlą, jis nuėjo, pardavė
visa, ką turėjo, ir jį nupirko.

Palyginimas apie tinklą

47 Vėl dangaus karalystė panaši į
tinklą, išmestą į jūrą ir sugaunantį
visokias žuvis. 48 Kai jis buvo pilnas,
jie išvilko jį į krantą ir atsisėdę surinko
gerąsias į indus, o blogąsias numetė
šalin. 49 Taip bus amžiaus pabaigoje:
išeis angelai, išskirs nelabuosius iš
teisiųjų 50 ir juos įmes į ugnies krosnį.
Ten bus verksmas ir dantų griežimas.

Seni ir nauji lobiai

51 Ar jūs visa tai supratote?" Jie
jam atsakė[2]: „Taip". 52 Jis jiems tarė:
„Todėl kiekvienas Rašto žinovas,
tapęs dangaus karalystės mokiniu,
panašus į šeimininką, kuris iškelia iš
savo lobyno nauja ir sena".

1 T.y. šito pasaulio laikmečio
2 Lit. sako

Nazaretas atmeta Jėzų
(Mk 6, 1–6; Lk 4, 16–30)
53 Kai Jėzus pabaigė šituos
palyginimus, jis išvyko iš ten. 54 Atėjęs
į savo tėviškę, jis pradėjo juos mokyti jų
sinagogoje taip, kad jie stebėjosi ir sakė:
„Iš kur šitam tokia išmintis ir
stebuklingos galios? 55 Ar šitas ne
dailidės sūnus? Ar jo motina nesivadina
Marija? Ir ar ne jo broliai Jokūbas,
Juozapas, Simonas ir Judas? 56 Ir jo
seserys—ar jos ne visos pas mus? Tai iš
kur šitam visa tai?“ 57 Ir jie piktinosi
juo. Bet Jėzus jiems tarė: „Pranašas
niekur kitur negerbiamas, tik savo
tėviškėje ir savo namuose“. 58 Ir jis ten
nepadarė daug galingų darbų dėl jų
netikėjimo.

57 Jn 4, 44

Jono Krikštytojo mirtis
(Mk 6, 14–29; Lk 9, 7–9)
14 Anuomet tetrarchas[1] Herodas
išgirdo žinią apie Jėzų, 2 ir jis
tarė savo tarnams: „Tai Jonas
Krikštytojas! Jis prikeltas iš numirusių,
ir todėl jame veikia stebuklingos galios“.
3 Mat Herodas buvo Joną suėmęs,
surišęs ir pasodinęs į kalėjimą dėl
Herodiados, jo brolio Pilypo žmonos.,
4 nes Jonas jam buvo sakęs: „Tau
nevalia jos turėti“. 5 Nors Herodas[2]
norėjo jį nužudyti, tačiau bijojo žmonių,
nes jie laikė jį pranašu. 6 Bet Herodo
gimtadienį Herodiados duktė šoko
[svečių ratelio] viduryje, ir ji patiko
Herodui. 7 Todėl jis su priesaika
pažadėjo jai duoti, ko tik ji prašysianti.
8 Savo motinos primokyta, ji tarė:
„Duok man čia dubenyje Jono
Krikštytojo galvą!“ 9 Karalius nuliūdo,
tačiau dėl priesaikų ir drauge
pokyliaujančių svečių įsakė ją duoti.
10 Jis pasiuntė ir nukirsdino Jonui
galvą kalėjime. 11 Jo galva buvo
atnešta dubenyje ir paduota mergaitei, o
toji ją nunešė savo motinai. 12 Priėję jo
mokiniai paėmė kūną ir jį palaidojo, ir
nuėję pranešė Jėzui.

4 Lev 18, 16; 20, 21 3–4 Lk 3, 19–20

Jėzus pavalgydina penkis tūkstančius
(Mk 6, 30–44; Lk 9, 10–17; Jn 6, 1–14)
13 Tai išgirdęs, Jėzus pasitraukė iš
ten valtimi atskirai į tuščią vietą. Tai
išgirdusios minios nusekė jį pėsčios iš
miestų. 14 Išlipęs jis išvydo didžiulę
minią. Jis gailėjosi jų ir gydė jų
ligonius. 15 Vakarui atėjus, priėjo prie
jo mokiniai ir tarė: „Vietovė tuščia, ir
valanda[3] jau praėjusi. Paleisk minias,
kad nuėjusios į kaimus nusipirktų
maisto“. 16 Bet Jėzus jiems tarė: „Joms
nereikia nueiti — jūs duokite joms
valgyti“. 17 O jie jam sakė: „Mes čia
turime tik penkis duonos kepalus ir dvi
žuvis“. 18 Bet jis tarė: „Atneškite man
juos čia!“ 19 Įsakęs minioms susėsti[4]
ant žolės, jis paėmė tuos penkis duonos
kepalus ir tas dvi žuvis, pažvelgė į dangų
ir padėkojo. Sulaužęs jis davė kepalus
mokiniams, o mokiniai—minioms.
20 Visi valgė ir pasisotino. Ir surinko,
kas buvo likę trupinių, dvylika pilnų
pintinių. 21 O valgiusiųjų buvo kokie
penki tūkstančiai vyrų, be moterų ir
vaikų.

Jėzus eina vandens paviršiumi
(Mk 6, 45–52; Jn 6, 15–21)
22 Jis tuojau privertė mokinius
sulipti į valtį ir pirma jo plaukti į kitą
krantą, kol jis atleisiąs minias. 23 Ir,
atleidęs minias, jis užlipo į kalną sau
vienas melstis. Vakarui atėjus, jis ten
buvo vienas. 24 O valtis jau buvo ⌈per
daug stadijų[5] atstu nuo kranto⌉[6], mėtoma
bangų, nes pūtė priešinis vėjas.
25 Ketvirtą nakties sargybą jis atėjo pas
juos, eidamas jūros paviršiumi. 26 O
mokiniai, pamatę jį einant jūros
paviršiumi, persigando ir sakė: „Tai
šmėkla!“ ir iš baimės ėmė šaukti. 27 Bet
Jėzus tuojau prakalbo į juos, sakydamas:
„Būkite drąsūs, tai aš; nebijokite!“

---

1 T.y. ketvirtos krašto dalies valdytojas
2 Gr. jis
3 T.y. metas vakarieniauti
4 Lit. atsisėsti atsilošus, pusiau gulom
5 1 stadija ≈ 185 m
6 Kt. Mss: jūros viduryje

28 Petras jam atsakė: „Viešpatie,
jei tai tu, paliepk man ateiti pas tave
vandenų paviršiumi“. 29 Jis tarė:
„Ateik“. Išlipęs iš valties, Petras ėjo
vandenų paviršiumi ir atėjo pas Jėzų.
30 Bet, matydamas vėją[1], jis nusigando
ir, pradėjęs skęsti, sušuko: „Viešpatie,
gelbėk mane!“ 31 Tuojau ištiesęs ranką,
Jėzus nutvėrė jį ir jam tarė: „Mažatiki,
ko suabejojai?“ 32 Ir, jiems įlipus į
valtį, vėjas nurimo. 33 O esantieji laive
jį pagarbino, tardami: „Tikrai tu esi
Dievo Sūnus!“
34 Perplaukę jie išlipo į krantą
Genezarete. 35 Jį atpažinę, tos vietos
žmonės pasiuntė [žinią] į visą tą
apylinkę. Jie atgabeno pas jį visus
ligonius 36 ir maldavo jį, kad tie gautų
tik paliesti jo apsiausto kutą[2]. Ir kurie
tik palietė—pasveiko.

Vyresniųjų tradicija

(Mk 7, 1–23)

15 Tuomet atėjo pas Jėzų iš Jeruzalės
fariziejai bei Rašto žinovai ir
klausė: 2 „Kodėl tavo mokiniai laužo
vyresniųjų tradiciją, nes jie nenu-
siplauna rankų, kai valgo duoną?“.
3 Bet jis jiems atsakė: „Kodėl ir jūs
laužote Dievo įsakymą dėl savo
tradicijos? 4 Dievas, pavyzdžiui, yra
pasakęs: ‚Gerbk tėvą ir motiną‘; ir: ‚Kas
keikia tėvą ar motiną, turi būti
nubaustas mirtim‘. 5 Bet jūs sakote:
‚Kas tik sakys tėvui ar motinai: „Tai, ką
šalpos būtum gavęs iš manęs, yra [Dievui
skirta] dovana“, 6 tam nebereikia gerbti
savo tėvo[3]‘. Taip jūs padarėte
negaliojantį Dievo žodį[4] dėl savo
tradicijos. 7 Veidmainiai, gerai apie jus
pranašavo Jezajas, sakydamas:
8 ‚Šitie žmonės gerbia mane
lūpomis,
bet jų širdis toli nuo manęs.
9 Veltui jie mane garbina,
mokydami žmonių
priesakus kaip doktrinas‘“.

---

1 Kt. Mss: smarkų vėją
2 Arba: apsiuvą
3 Kt. Mss + ar savo motinos
4 Kt. Mss: įstatymą

10 Pasišaukęs žmones, jis jiems
tarė: „Klausykitės ir supraskite! 11 Ne
kas įeina į burną, suteršia žmogų, bet
kas išeina iš burnos, tai suteršia žmogų“.
12 Tada priėję jo mokiniai jam sakė:
„Ar žinai, kad fariziejai, išgirdę tą žodį,
pasipiktino?“ 13 Bet jis atsakė:
„Kiekvienas augalas, kurio nepasodino
mano danguje esantis Tėvas, bus
išrautas. 14 Palikite juos! Jie akli
aklųjų[5] vadovai. O jei aklas ves aklą,
abu įkris į duobę“. 15 Bet atsiliepdamas
Petras jam tarė: „Išaiškink mums tą
palyginimą“. 16 Jis atsakė: „Ar ir jūs
dar tokie nesupratingi? 17 Ar
nepastebite, kad visa, kas įeina į burną,
nueina į pilvą ir išvietėn išmetama?
18 O kas išeina iš burnos, išeina iš
širdies, ir tai suteršia žmogų. 19 Nes iš
širdies išeina piktos mintys,
žmogžudystės, svetimoteriavimai,
paleistuvystės, vagystės, melagingi
liudijimai, piktžodžiavimai. 20 Šitie yra
dalykai, kurie suteršia žmogų; bet
valgymas neplautomis rankomis
nesuteršia žmogaus“.

4 Iš 20, 12; Dt 5, 16; I š 21, 17; Lev 20, 9 8-9 Jez 29,
13 14 Lk 6, 39 18 Mt 12, 34

Kanaanietės tikėjimas

(Mk 7, 24–30)

21 Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į
Tyro ir Sidono apylinkes. 22 Ir štai
kanaanietė moteris iš tos srities išėjusi
šaukė: „Pasigailėk manęs, Viešpatie,
Dovydo Sūnau! Mano duktė baisiai
velnio varginama“. 23 Bet jis jai
neatsakė nė žodžio. Ir priėję jo mokiniai
prašė jį, sakydami: „Paleisk ją, nes ji
šaukia mums iš paskos“. 24 Bet jis
atsakė: „Aš buvau siųstas tik pas
Izraelio namų prapuolusias avis“. 25 O
ji atėjusi parpuolė prieš jį, sakydama:
„Viešpatie, padėk man!“ 26 Bet jis
atsakė: „Netinka imti vaikų duoną ir ją
mesti šunyčiams“. 27 O ji tarė: „Taip,
Viešpatie! Tačiau ir šunyčiai ėda
trupinius, kurie nukrinta nuo jų valdovų
stalo“. 28 Tada Jėzus jai atsakė: „O
moterie, didis tavo tikėjimas! Teįvyksta

---

5 ~kkr. Mss

tau, kaip tu nori". Ir nuo tos valandos
jos duktė pasveiko.

Jėzus išgydo daug žmonių

29 Iš ten išėjęs, Jėzus ʼatėjo prie
Galilėjos jūrosʼ[1] ir, įlipęs į kalną, ten
atsisėdo. 30 Pas jį atėjo didžiulės
minios, turinčios su savim raišų, aklų,
luošų, nebylių ir daug kitokių, ir juos
padėjo prie Jėzaus kojų, o jis pagydė
juos. 31 Tad minios stebėjosi,
matydamos nebylius kalbančius, luošus
išgydytus, raišus vaikščiojančius ir
aklus reginčius, ir garbino Izraelio
Dievą.

Jėzus pamaitina keturis tūkstančius

(Mk 8, 1–10)
32 Pasišaukęs savo mokinius,
Jėzus tarė: „Man gaila tų žmonių, nes
jau trys dienos, kaip jie pasilieka prie
manęs ir neturi ko valgyti. Nenoriu jų
alkanų paleisti, kad kartais nenualptų
kelyje". 33 Mokiniai jam sakė: „Iš kur
mes gausime tyruose tiek daug duonos
kepalų, kad galėtume pasotinti tokią
didelę minią?" 34 Jėzus jų paklausė:
„Kiek turite kepalų?" Jie atsakė:
„Septynis ir keletą žuvelių". 35 Paliepęs
miniai susėsti ant žemės, 36 jis paėmė
tuos septynis kepalus ir žuvis, padėkojęs
sulaužė ir davė mokiniams, o mokiniai—
minioms. 37 Visi valgė ir pasisotino, ir
jie pririnko likusių trupinių septynias
pilnas pintines. 38 O valgiusiųjų buvo
keturi tūkstančiai vyrų, be moterų ir
vaikų. 39 Paleidęs minias, jis įlipo į valtį
ir nuplaukė į Magadano sritį.

Reikalauja ženklo iš dangaus

(Mk 8, 11–13; Lk 12, 54–56)
16 Priėjo fariziejai bei sadukiejai ir
mėgindami prašė jį parodyti jiems
ženklą iš dangaus. 2 Bet jis jiems
atsakė: ʼ„Vakarui atėjus, jūs sakote:
‚Bus giedra, nes dangus raudonas', 3 ir
rytmetį: ‚Šiandien bus audra, nes
dangus raudonas ir niūkus'. Dangaus
reiškinį jūs, tiesa, mokate aiškinti, bet
laikų ženklų negalite!ʼ[2] 4 Pikta ir
svetimoteriaujanti karta geidžia ženklo,
bet jai nebus duota jokio kito ženklo,
kaip tik Jonos ženklas". Ir, juos palikęs,
jis nuėjo.

1 Mt 12, 38; Lk 11, 16 4 Mt 12, 39; Lk 11, 29

Fariziejų ir sadukiejų raugas

(Mk 8, 14–21)
5 Atsiyrę į kitą krantą, mokiniai
buvo pamiršę pasiimti duonos. 6 Jėzus
jiems tarė: „Būkite atsargūs ir
saugokitės fariziejų bei sadukiejų
raugo". 7 Bet jie svarstė tarp savęs,
sakydami: „Tai todėl, kad nepasiėmėme
duonos". 8 Bet Jėzus tai žinojo ir tarė:
„Ko, mažatikiai, tariatės tarp savęs
neturį duonos? 9 Ar dar nesuvokiate?
Ar neatsimenate penkių kepalų
penkiems tūkstančiams ir kiek pintinių
pririnkote? 10 Ir septynių kepalų
keturiems tūkstančiams ir kiek krepšių
pririnkote? 11 Kaip negalite suvokti,
kad ne apie kepalus jums kalbėjau? Bet
saugokitės fariziejų ir sadukiejų raugo!"
12 Tada jie suprato, kad jis buvo liepęs
jiems saugotis ne kepalų raugo, bet
fariziejų ir sadukiejų mokslo.

6 Lk 12, 1 9 Mt 14, 17–21 10 Mt 15, 34–38

Petro išpažinimas

(Mk 8, 27–30; Lk 9, 18–21)
13 Atėjęs į Pilypo Cezarėjos
apylinkes, Jėzus paklausė savo
mokinius: „Ką žmonės sako Žmogaus
Sūnų esant?" 14 Jie atsakė: „Vieni—
Joną Krikštytoją, kiti—Eliją, dar kiti—
Jeremiją ar vieną iš pranašų". 15 Jis
paklausė jų : „O jūs ką sakote mane
esant?" 16 Simonas Petras atsakė : „Tu
esi Mesijas[3], gyvojo Dievo Sūnus".
17 Jėzus jam atsakė: „Palaimintas esi,
Simonai, Jonos sūnau! Nes kūnas ir
kraujas to neapreiškė tau, bet mano
danguje esantis Tėvas. 18 Ir aš tau
sakau: Tu esi Petras[4], ir ant tos uolos[5]
aš pastatysiu savo Bendruomenę, ir
ʼhado vartaiʼ[6] jos nenugalės. 19 Tau
duosiu dangaus karalystės raktus; ką tik
suriši žemėje, bus surišta danguje, ir ką

1 Arba: ėjo palei Galilėjos jūrą
2 ~kt. Mss.

3 Arba: Kristus
4 Gr. Petros, „akmuo"
5 Gr. petra, „uola"
6 T.y. mirties jėgos. Hadas—mirusiųjų pasaulis.

tik atriši žemėje, bus atrišta danguje“.[1]
20 Tada jis griežtai įsakė mokiniams
niekam nesakyti, jog jis esąs Mesijas[2].

14 Mt 14, 1–2; Mk 6, 14–15; Lk 9, 7–8 16 Jn 6, 68–69
19 Mt 18, 18; Jn 20, 23

Jėzus pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą
(Mk 8, 31—9, 1; Lk 9, 22–27)

21 Nuo tada Jėzus pradėjo aiškinti
savo mokiniams, kad jis turįs nueiti į
Jeruzalę, daug kentėti nuo vyresniųjų,
vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų, būti
nužudytas ir trečiąją dieną prikeltas.
22 Pasiėmęs jį į šalį, Petras pradėjo jį
barti, sakydamas: „Teapsaugo Dievas,
Viešpatie! Tau jokiu būdu neturi tai
atsitikti!“ 23 Bet jis atsigręžęs tarė
Petrui: „Atsitrauk, šėtone! Žabangai tu
man esi, nes galvoji ne tai, kas dieviška,
bet kas žmogiška“.
24 Tada Jėzus tarė savo
mokiniams: „Jei kas nori eiti paskui
mane, teišsižada savęs, teima ant savęs
savo kryžių ir teseka paskui mane.
25 Nes kas norės išgelbėti savo gyvybę,
ją pražudys; o kas pražudys savo gyvybę
dėl manęs, ją atras. 26 Kokią gi naudą
turės žmogus, jei jis laimėtų visą pasaulį,
bet netektų savo gyvybės? Arba ką
žmogus galėtų duoti mainais už savo
gyvybę? 27 Nes Žmogaus Sūnus ateis
savo Tėvo šlovėje su savo angelais, ir
tada jis atlygins kiekvienam pagal jo
elgesį. 28 Iš tiesų jums sakau: kai kurie
iš čia stovinčiųjų neragaus mirties, iki
išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį su savo
karalyste“.

24 Mt 10, 38; Lk 14, 27 25 Mt 10, 39; Lk 17, 33; Jn 12,
25 27 Mt 25, 31; Ps 62, 12; Rom 2, 6

Jėzaus atsimainymas
(Mk 9, 2–13; Lk 9, 28–36)

17 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė
Petrą, Jokūbą bei jo brolį Joną ir
juos vienus užvedė į aukštą kalną. 2 Ir
jis atsimainė jų akivaizdoje: jo veidas
žibėjo kaip saulė, o jo drabužiai pasidarė
balti kaip šviesa. 3 Ir štai jiems pasirodė
Mozė ir Elijas, besikalbą su juo. 4 O
atsiliepdamas Petras tarė Jėzui:
„Viešpatie, gera, kad mes čia esame! Jei
nori, padarysiu čia tris palapines: tau
vieną, Mozei vieną ir Elijui vieną“.
5 Jam tebekalbant, štai šviesus debesis
uždengė juos, ir štai balsas iš debesies
tarė: „Šitas yra mano ʼmylimasis Sūnusʼ[3],
kurį pamėgau. Klausykite jo!“ 6 Tai
išgirdę, mokiniai parpuolė kniūpsti ir
labai išsigando. 7 Jėzus priėjo ir, juos
palietęs, tarė: „Kelkitės ir nebijokite!“
8 Pakėlę akis, jie nieko nebematė, tik
vieną Jėzų.
9 Kai jie lipo nuo kalno, Jėzus
jiems įsakė: „Niekam neprasitarkite
apie tą regėjimą, iki Žmogaus Sūnus bus
prikeltas iš numirusių“. 10 Jo mokiniai
jį paklausė: „Tai kodėl Rašto žinovai
sako, kad pirma Elijas turįs ateiti?“
11 Jis atsakė: „Elijas, tiesa, ateina ir
viską atstatys. 12 Bet jums sakau, kad
Elijas jau atėjo, ir jie jo nepažino, bet
jam darė visa, ką norėjo. Taip ir
Žmogaus Sūnus nuo jų kentės“. 13 Tada
mokiniai suprato, kad jis jiems kalbėjo
apie Joną Krikštytoją.

5 Pr 22, 2; Ps 2, 7; Jez 42, 1; Mt 3, 17; 12, 18; Mk 1, 11;
Lk 3, 22; Dt 18, 15 1–5 2 Pet 1, 17–18 10 Mal 4, 5
12 Mt 11, 14

Jėzus pagydo berniuką epileptiką
(Mk 9, 14–29; Lk 9, 37–43a)

14 Jiems atėjus prie minios, prie jo
priėjo žmogus, atsiklaupė prieš jį 15 ir
tarė: „Viešpatie, pasigailėk mano
sūnaus, nes jis epileptikas ir baisiai
kenčia, nes dažnai įpuola į ugnį ir dažnai
į vandenį. 16 Jį atvedžiau pas tavo
mokinius, bet jie negalėjo jo pagydyti“.
17 Jėzus atsakė: „O netikinti ir
iškrypusi karta, kaip ilgai aš būsiu su
jumis? Kaip ilgai jus pakęsiu?
Atveskite man jį čia!“ 18 Jėzus

1 T.y. autoritetingai pareikši ką esant uždrausta ar leista ; arba: išskirsi ką iš tikinčiųjų bendruomenės ar priimsi į ją.

2 Arba: Kristus

3 Arba: Sūnus, Mylimasis

sudraudė ⌜velnią, ir šis⌝[1] išėjo iš jo, ir ⌜tą
patį akimirksnį⌝[2] berniukas pasveiko.
19 Tada mokiniai, vieni priėję prie
Jėzaus, paklausė: „Kodėl mes
negalėjome jo išvaryti?“ 20 Jis jiems
tarė: „Dėl jūsų ⌜mažo tikėjimo⌝[3]. Nes iš
tiesų jums sakau: jei turėsite tikėjimą
kaip garstyčių grūdą, jūs tarsite šitam
kalnui: ‚Persikelk iš čia į tenai!‘, ir jis
persikels. Ir nieko negalimo jums
nebus“.[4]

20 Mt 21, 21; Mk 11, 23; 1 Kor 13, 2

Jėzus vėl pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą
(Mk 9, 30–32; Lk 9, 43b–45)
22 Jiems renkantis Galilėjoje,
Jėzus jiems pasakė: „Žmogaus Sūnus
bus atiduotas į žmonių rankas. 23 Jie
nužudys jį, *o trečiąją dieną jis bus*
prikeltas“. Ir jie labai nuliūdo.

Šventyklos mokestis
24 Jiems atėjus, į Kafarnaumą,
didrachmų[5] rinkėjai priėjo prie Petro ir
paklausė: „Ar jūsų mokytojas nemoka
didrachmų?“ 25 Jis atsakė: „Taip, [jis
moka]“. Jam parėjus į namus, Jėzus
pirmas prabilo į jį: „Kaip tau rodos,
Simonai? Iš ko žemės karaliai ima muitą
ar mokestį? Iš savo sūnų ar iš
svetimųjų?“ 26 Jam pasakius: „Iš
svetimųjų“, Jėzus jam tarė: „Taigi sūnūs
laisvi. 27 Bet kad jų nepapiktintume—
nueik į jūrą, užmesk meškerę, paimk
pirmąją ištrauktą žuvį, ir, atvėręs jos
žiomenis, rasi staterą[6]. Tą paėmęs, duok
jiems už mane ir save“.

24 Iš 30, 13; 38, 26

Kas didžiausias dangaus karalystėje?
(Mk 9, 33–37; Lk 9, 46–48)
18 Aną valandą mokiniai priėjo prie
Jėzaus ir paklausė: „Kas gi yra
didžiausias dangaus karalystėje?“
2 Pasišaukęs vaikutį, jis jį pastatė jų
viduryje 3 ir tarė: „Iš tiesų jums sakau:
jei neatsiversite ir nepasidarysite kaip
vaikučiai, jokiu būdu neįeisite į
dangaus karalystę. 4 Taigi, kas
nusižemina, [pasidarydamas] kaip šitas
vaikutis, tas yra didžiausias dangaus
karalystėje. 5 Ir kas priima vieną tokį
vaikutį mano vardu[7], mane priima.

1 Lk 22, 24 3 Mk 10, 15; Lk 18, 17

Dalykai, kurie įveda į nuodėmę
(Mk 9, 42–48; Lk 17, 1–2)
6 O kas įvestų į nuodėmę vieną iš šitų
mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų
geriau, kad asilo sukamų girnų akmenį
užkabintų jam ant kaklo ir jį
paskandintų jūros gelmėse. 7 Vargas
pasauliui dėl dalykų, kurie įveda į
nuodėmę! Tokie dalykai turi ateiti,
tačiau vargas žmogui, per kurį ateina
tai, kas įveda į nuodėmę. 8 Jei tavo
ranka ar tavo koja tave veda į nuodėmę,
nukirsk ją ir mesk nuo savęs. Tau
geriau įeiti į gyvenimą suluošintam ar
raišam, *negu turinčiam abi rankas ar*
abi kojas būti įmestam į amžinąją ugnį.
9 Ir jei tavo akis tave veda į nuodėmę,
išlupk ją ir mesk nuo savęs. Tau geriau
su viena akim įeiti į gyvenimą, negu
turinčiam abi akis būti įmestam į
ugnies pragarą.

8 Mt 5, 30 9 Mt 5, 29

Palyginimas apie paklydusią avį
(Lk 15, 3–7)
10 Žiūrėkite, kad nepaniekin-
tumėte nė vieno iš šitų mažutėlių, nes
jums sakau: jų angelai danguje
visuomet mato mano danguje esančio
Tėvo veidą.[8] 12 Kaip jums atrodo? Jei
kas turės šimtą avių ir viena iš jų paklys,
argi jis nepaliks devyniasdešimt devynių
kalnuose ir nuėjęs neieškos
klaidžiojančios? 13 Ir jei ją randa, iš
tiesų jums sakau, jis džiaugiasi ja labiau
negu devyniasdešimt devyniomis
nepaklydusiomis. 14 Lygiai taip pat

---

1 Gr. jį, ir velnias
2 Lit. nuo anos valandos
3 Kt. Mss: netikėjimo
4 Kt. Mss + 21 skn.: Bet šita veislė neišeina kitaip, kaip tik malda ir pasninku.
5 T.y. šventyklos *mokesčio*, kuris buvo dvi drachmos, lygios pusei šekelio arba paprasto darbininko dviejų dienų užmokesčiui.
6 Vienas stateras buvo lygus keturioms drachmoms.
7 T.y. dėl to, kad aš tai daryčiau; arba: dėl to, kad esu tai įsakęs
8 Kt. Mss + 11 skn.: Nes Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas buvo pražuvę.

jūsų[1] danguje esantis Tėvas nenori, kad
pražūtų bent vienas iš šitų mažutėlių.

11 Lk 19, 10

Brolis, kuris tau nusideda

(Lk 17, 3)

15 Jei tavo brolis [tau] nusideda,
eik ir įtikink jį esant kaltą[2] prie keturių
akių. Jei jis tavęs paklausys, tu laimėjai
savo brolį. 16 Bet jei nepaklausys,
paimk su savim dar vieną ar du, kad
dviejų ar trijų liudytojų parodymu būtų
patvirtintas kiekvienas dalykas. 17 O
jei jis jų nepaklausys, pasakyk
bendruomenei. Bet jei ir bendruomenės
nepaklausys, tebūnie jis tau kaip
pagonis ir muitininkas. 18 Iš tiesų jums
sakau: ką tik surišite žemėje, bus
surišta danguje, ir ką tik atrišite žemėje,
bus atrišta danguje. 19 Jums dar sakau:
jei du iš jūsų žemėje sutars dėl kokio
nors dalyko, kurio norėtų melsti, jie tai
gaus iš mano danguje esančio Tėvo.
20 Nes kur du ar trys susirinkę mano
vardu, ten aš esu tarp jų".

15 Lk 17, 3 16 Dt 19, 15 18 Mt 16, 19; Jn 20, 23

Kiek kartų turiu atleisti?

21 Tada priėjęs Petras jį paklausė:
„Viešpatie, kiek kartų, kai man nusidės
mano brolis, turiu jam atleisti? Ar iki
septynių kartų?" 22 Jėzus jam tarė: „Ne
iki septynių, tau sakau, bet iki
septyniasdešimt[3] septynių kartų.

21–22 Lk 17, 3–4

Palyginimas apie neatlaidų skolininką

23 Todėl dangaus karalystę galima
palyginti su karalium, kuris norėjo
atsiskaityti su savo tarnais. 24 Jam
pradėjus atsiskaitymą, pas jį atvedė
vieną, kuris jam buvo skolingas dešimt
tūkstančių talentų[4]. 25 Kadangi šis
neturėjo [pinigų skolai] sumokėti,
valdovas įsakė parduoti jį, žmoną,
vaikus bei visa, ką jis turėjo, ir
sumokėti. 26 Tad tarnas parpuolė
kniūpsčias prieš jį, sakydamas: ‚Turėk
man kantrybės, ir viską tau sumokėsiu'.
27 Pasigailėjęs to tarno, valdovas jį
paleido ir skolą jam dovanojo. 28 Bet
išėjęs tas tarnas sutiko vieną savo
bendratarnį, kuris jam buvo skolingas
šimtą denarų. Ir nutvėręs jį smaugė,
sakydamas: ‚Sumokėk, ką esi skolingas!'
29 Tad, puolęs ant kelių, jo bendratarnis
jį maldavo, sakydamas: ‚Turėk man
kantrybės, ir tau sumokėsiu'. 30 Jis
nesutiko, bet nuėjęs įmetė jį į kalėjimą,
iki sumokės skolą. 31 Tad, pamatę tą
įvykį, jo bendratarniai labai nuliūdo ir
nuėję papasakojo savo valdovui visa, kas
buvo įvykę. 32 Tada, jį pasišaukęs, jo
valdovas jam tarė: ‚Tu nelabas tarne!
Visą aną skolą tau dovanojau, nes mane
maldavai. 33 Ar neturėjai ir tu
pasigailėti savo bendratarnio, kaip ir aš
tavęs pasigailėjau?' 34 Ir užsirūstinęs jo
valdovas jį atidavė kankintojams, iki
sumokės visą skolą. 35 Taip ir mano
danguje esantis Tėvas pasielgs su jumis,
jei kiekvienas neatleisite iš širdies savo
broliui".

Santuoka ir skyrybos

(Mk 10, 1–12)

19 Kai Jėzus pabaigė šitas kalbas, jis
išvyko iš Galilėjos ir atvyko į
Judėjos sritį, anapus Jordano. 2 Paskui
jį sekė didžiulės žmonių minios, ir ten jis
gydė juos.
3 Prie jo priėjo fariziejai, jį
mėgindami ir klausdami: „Ar valia vyrui
atleisti savo žmoną dėl bet kokios
priežasties?" 4 Bet jis atsakė: „Ar
neskaitėte, kad Kūrėjas iš pradžių
padarė juos vyrišką bei moterišką 5 ir
pasakė: ‚Dėl tos priežasties vyras paliks
tėvą bei motiną ir susijungs su savo
žmona, ir tuodu bus vienas kūnas.
6 Taigi jie nebėra du, bet vienas kūnas.
Ką tad Dievas sujungė, žmogus
teneperskiria". 7 Jie paklausė jį: „Tai
kodėl Mozė įsakė duoti skyrybų raštą ir
ją atleisti?" 8 Jis jiems tarė: „Mozė dėl
jūsų kietaširdiškumo jums leido atleisti
savo žmonas, bet iš pradžių taip nebuvo.
9 Bet aš jums sakau: kas atleidžia
savo žmoną, jei ne dėl paleistuvystės,
ir veda kitą, svetimoteriauja".

---

1 Kt. Mss: mano
2 Arba: jį pabark
3 Arba: septyniasdešimtkart
4 Vienas talentas=6000 denarų. Vienas denaras buvo juodadarbio dienos atlyginimas.

10 Jo mokiniai jam sakė: „Jei toks
vyro santykis su žmona, tai neverta
vesti“. 11 Bet jis jiems tarė: „Ne visi
gali priimti šitą žodį, tik tie, kuriems
duota. 12 Mat yra eunuchų, kurie tokie
gimė iš motinos įsčių. Yra eunuchų,
kuriuos žmonės tokius padarė. Ir yra
eunuchų, kurie padarė save eunu-
chais[1] dėl dangaus karalystės. Kas gali
tai priimti, tepriima!“

4 Pr 1, 27; 5, 2 5 Pr 2, 24 7 Dt 24, 1–4; Mt 5, 31
9 Mt 5, 32; 1 Kor 7, 10–11

Jėzus laimina vaikus
(Mk 10:13–16; Lk 18, 15–17)
13 Tuomet atvedė pas jį vaikučių,
kad jis uždėtų ant jų rankas ir
pasimelstų. O mokiniai jiems[2] draudė.
14 Bet Jėzus tarė: „Leiskite vaikučiams
ir nedrauskite jiems ateiti pas mane, nes
tokių yra dangaus karalystė“. 15 Ir,
uždėjęs ant jų rankas, jis išėjo iš tenai.

Turtingas jaunikaitis
16 Ir štai vienas, prie jo priėjęs,
paklausė: „Mokytojau, ką gera turiu
daryti, kad įgyčiau amžiną gyvenimą?“
17 Bet jis jam tarė: „Kam mane klausi
apie tai, kas gera? Tėra Vienas, kuris
yra geras. Bet jei nori įeiti į gyvenimą,
laikykis įsakymų“. 18 Anas paklausė jo:
„Kurių?“ Jėzus atsakė: „Tų: nežudyk,
nesvetimoteriauk, nevok, neliudyk
neteisingai, 19 gerbk savo tėvą bei
motiną ir mylėk savo artimą kaip save
patį“. 20 Jaunikaitis jam sakė: „Aš viso
to laikiausi. Ko dar man trūksta?“
21 Jėzus jam tarė: „Jei nori būti
tobulas, eik, parduok savo nuosavybę ir
duok beturčiams, ir turėsi lobį danguje.
Tada ateik, sek paskui mane“. 22 Bet
jaunikaitis, išgirdęs tą žodį, nuėjo
nuliūdęs, nes turėjo daug turto.
23 O Jėzus tarė savo mokiniams:
„Iš tiesų jums sakau: turtuoliui bus
sunku įeiti į dangaus karalystę. 24 Ir
dar jums sakau: lengviau kupranugariui
pralįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui
įeiti į dangaus karalystę“. 25 O tai
išgirdę, mokiniai labai nustebo ir klausė:
„Tai kas gali būti išgelbėtas?“ 26 Įbedęs
[į juos] akis, Jėzus jiems tarė: „Žmonėms
tai negalima, bet Dievui viskas galima“.
27 Tada atsiliepdamas Petras jam tarė:
„Štai mes viską palikome ir sekėme
paskui tave. Tai kas mums bus už tai?“
28 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų jums
sakau: ⌜naujame pasaulyje⌝[3], kai
Žmogaus Sūnus sėdės savo šlovingame
soste, jūs, kurie sekėte paskui mane,—
jūs irgi sėdėsite dvylikoje sostų,
teisdami[4] dvylika Izraelio genčių. 29 Ir
kiekvienas, kuris paliko namus, ar
brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar
vaikus, ar dirvas dėl mano vardo gaus
šimteriopai ir paveldės amžiną
gyvenimą. 30 O daug pirmutinių bus
paskutiniai, ir daug paskutinių—
pirmutiniai.

18 Iš 20, 13.14; Dt 5, 17.18; Iš 20, 15; Dt 5, 19; Iš 20, 16;
Dt 5, 20 19 Iš 20, 12; Dt 5, 16; Lev 19, 18 28 Mt 25,
31; Lk 22, 30 30 Mt 20, 16; Lk 13, 30

Palyginimas apie lygų užmokestį už nelygų darbą
20 Mat dangaus karalystė panaši į
šeimininką, kuris anksti rytą išėjo
samdytis darbininkų savo vynuogynui.
2 Susiderėjęs su darbininkais po denarą
už dieną, jis nusiuntė juos į savo
vynuogyną. 3 Išėjęs apie trečią
valandą[5], jis pamatė kitus stovinčius
turgavietėje be darbo 4 ir jiems tarė:
‚Eikite ir jūs į vynuogyną, ir, kas bus
teisinga, jums užmokėsiu‘. 5 Ir jie
nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devintą
valandą ir taip pat padarė. 6 Išėjęs apie
vienuoliktą, jis rado kitus stovinčius ir
jiems tarė: ‚Ko čia stovite visą dieną be
darbo?‘ 7 Jie jam sakė: ‚Todėl, kad
niekas mūsų nepasamdė‘. Jis jiems tarė:
‚Eikite ir jūs į vynuogyną‘. 8 Vakarui
atėjus, vynuogyno savininkas sako
ūkvedžiui: ‚Pašauk darbininkus ir
sumokėk algą, pradėdamas nuo
paskutinių ir baigdamas pirmutiniais‘.
9 Atėję tie, kurie buvo pasamdyti apie
vienuoliktą valandą, gavo po denarą.

---

1 T.y. atsižadėjo santuokos
2 T.y. tiems, kurie juos atvedė
3 Arba: naujame amžiuje (t.y.mesijiniame amžiuje); lit. atgimdyme, atnaujinime
4 Arba: valdydami
5 T.y. mūsų 9 val.

10 Atėję pirmutiniai manė daugiau
gausią, tačiau ir jie gavo po denarą.
11 Jį paėmę, jie murmėjo prieš
šeimininką, 12 sakydami: ,Šitie
paskutiniai tedirbo vieną valandą, o tu
juos sulygini su mums, nešusiais dienos
naštą ir [kentusiais] kaitrą‘. 13 Bet jis
vienam iš jų atsakė: ,Drauge, tau
nedarau skriaudos. Ar ne už denarą
susiderėjai su manim? 14 Imk, kas tau
priklauso, ir eik! Aš noriu šitam
paskutiniam duoti, kiek ir tau. 15 Ar
man nevalia daryti, ko noriu, su tuo, kas
man priklauso? Arba ar todėl pavydi,
kad aš dosnus?‘ 16 Taip paskutinieji bus
pirmi, o pirmieji—paskutiniai“.

8 Lev 19, 13; Dt 24, 15 16 Mt 19, 30; Mk 10, 31; Lk 13, 30

Jėzus trečią kartą pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą
(Mk 10, 32–34; Lk 18, 31–34)
17 Eidamas aukštyn į Jeruzalę,
Jėzus pasiėmė skyrium dvylika mokinių
ir kelyje jiems tarė: 18 „Štai mes
keliaujame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus
bus išduotas vyriausiesiems kunigams
bei Rašto žinovams. Jie pasmerks jį
mirti 19 ir jį perduos pagonims, kad tie
iš jo pasityčiotų, jį nuplaktų ir
nukryžiuotų. Bet trečiąją dieną jis bus
prikeltas“.

Jokūbo ir Jono motinos prašymas
(Mk 10, 35–45)
20 Tuomet prie jo priėjo
Zebediejaus sūnų motina su savo
sūnumis, parpuolė prieš jį ir norėjo
kažko jį prašyti. 21 Jis jai tarė: „Ko
nori?“ Ji jam sakė: „Tark, kad šitie abu
mano sūnūs sėdėtų vienas tavo dešinėje,
o kitas tavo kairėje, tavo karalystėje“.
22 Bet Jėzus atsakė: „Nežinote, ko
prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš
gersiu?“ Jie jam sakė: „Galime“. 23 Jis
jiems tarė: „Mano taurę, tiesa, gersite,
tačiau sėdėti mano dešinėje ir kairėje—
ne mano dalykas tai duoti, bet tiems,
kuriems mano Tėvo paskirta“. 24 Tai
išgirdę, kiti dešimt pasipiktino tais
dviem broliais. 25 Bet Jėzus, juos
pasišaukęs, tarė: „Jūs žinote, kad tautų
valdovai joms viešpatauja ir jų didžiūnai
joms duoda pajusti savo galią. 26 Ne
taip turi būti tarp jūsų! Bet kas tarp
jūsų norėtų tapti didis, tebūnie jūsų
tarnas, 27 ir kas tarp jūsų norėtų būti
pirmas, tebūnie jūsų vergas, 28 lygiai
kaip ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam
kas tarnautų, bet kad pats tarnautų ir
atiduotų savo gyvybę kaip išpirką už
daugelį“.

25–26 Lk 22, 25–26 26–27 Mt 23, 11; Mk 9, 35; Lk 22, 26

Jėzus pagydo du neregius
(Mk 10, 46–52; Lk 18, 35–43)
29 Jiems išeinant iš Jericho,
paskui jį sekė didelė minia. 30 Ir štai du
akli, sėdį šalikelėje, išgirdę, kad Jėzus
praeinąs, ėmė šaukti: „Viešpatie,
Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!“
31 Minia draudė juos, kad tylėtų. Bet
jie juo garsiau šaukė: „Viešpatie,
Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!“
32 Jėzus sustojo, pašaukė juos ir tarė:
„Ko norite, kad jums padaryčiau?“
33 Jie jam sako: „Viešpatie, kad mūsų
akys atsivertų“. 34 Pasigailėjęs Jėzus
palietė jų akis, ir tuojau jie praregėjo ir
sekė paskui jį.

Jėzaus iškilmingas įžengimas į Jeruzalę
(Mk 11, 1–11; Lk 19, 28–38; Jn 12, 12–19)
21 Kai jie priartėjo prie Jeruzalės ir
atėjo į Betfagę, prie Alyvų kalno,
tada Jėzus pasiuntė du mokinius,
2 jiems tardamas: „Eikite į priešais jus
esantį kaimą ir tuojau rasite pririštą
asilę ir su ja asiliuką; atriškite ir man
atveskite. 3 Ir jei kas jums ką tartų,
sakykite: ,Jų reikia Viešpačiui‘, ir jis
tuojau juos paleis“. 4 Tai atsitiko, kad
įvyktų, kas pasakyta per pranašą:
5 „Sakykite dukteriai Sijonai:
,Štai tavo karalius ateina
pas tave,
romus ir raitas ant asilo,
ant asiliuko, nešulinio
gyvulio jauniklio‘“.
6 Mokiniai, nuėję ir padarę, kaip Jėzus
jiems buvo įsakęs, 7 atvedė asilę ir
asiliuką, juos apklojo drabužiais, ir jis
atsisėdo ant jų. 8 Minios daugumas
tiesė savo drabužius ant kelio, o kiti
kirto šakas nuo medžių ir klojo ant kelio.
9 Minios, einančios pirma jo ir paskui jį,
šaukė:

„Hosana Dovydo Sūnui!
Palaimintas, kuris ateina
Viešpaties vardu!
Hosana aukštybėse!“
10 Jam įėjus į Jeruzalę, sujudo visas
miestas ir klausė: „Kas yra šitas?“ 11 O
minios sakė: „Tai pranašas Jėzus iš
Galilėjos Nazareto“.

5 Zach 9,9 9 Ps 118,25.26

Šventovės apvalymas
(Mk 11, 15–19; Lk 19, 45–48; Jn 2, 13–22)

12 Jėzus įėjo į šventovę[1], išvarė
visus parduodančius ir perkančius
šventovėje, apvertė pinigmainių stalus
bei karvelių pardavėjų kėdes 13 ir jiems
tarė: „Parašyta: ‚Mano namai turi
vadintis maldos namai‘, bet jūs
paverčiate juos plėšikų ola“.
14 Akli ir raiši priėjo prie jo
šventovėje, ir jis pagydė juos. 15 Bet
vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai,
pamatę stebuklus, kuriuos jis padarė, ir
vaikus, šaukiančius šventykloje:
„Hosana Dovydo Sūnui!“, pasipiktino
16 ir jam tarė: „Ar girdi, ką šitie sako?“
Bet Jėzus jiems atsakė: „Taip! Ar
niekad neskaitėte: ‚Iš kūdikių ir
žindančių burnos paruošei sau gyrių‘?“
17 Juos palikęs, jis išėjo iš miesto į
Betaniją ir ten pernakvojo.

13 Jez 56, 7; Jer 7, 11 16 Ps 8, 2

Prakeiktas figmedis nudžiūsta
(Mk 11, 12–14. 20–24)

18 Anksti rytą, grįždamas į miestą,
jis buvo alkanas. 19 Pamatęs pakelėje
vieną figmedį, jis priėjo prie jo, bet nieko
jame nerado, tik vienus lapus. Ir jam
tarė: „Tegul per amžius nebeatsiranda
iš tavęs vaisių!“ Ir figmedis tuojau
nudžiūvo. 20 Tai pamatę, mokiniai
stebėjosi, sakydami: „Kokiu būdu tas
figmedis tuojau nudžiūvo?“ 21 Jėzus
jiems atsakė: „Iš tiesų jums sakau: jei
turėsite tikėjimą ir neabejosite, jūs ne
tik padarysite, kas padaryta figmedžiui,
bet ir jei šitam kalnui tarsite: ‚Pasikelk
ir meskis į jūrą‘, tai įvyks. 22 Ir visa, ko
tikėdami prašysite maldoje, gausite“.

21 Mt 17, 20; 1 Kor 13, 2

Jėzaus įgaliojimo klausimas
(Mk 11, 27–33; Lk 20, 1–8)

23 Jam įėjus į šventovę, prie jo
priėjo, kai jis mokė, vyriausieji kunigai
bei tautos vyresnieji ir klausė: „Kokia
galia tai darai? Ir kas tau davė šitą
galią?“ 24 Bet Jėzus jiems atsakė: „Ir aš
jus paklausiu vieną klausimą. Jei jį man
atsakysite, ir aš jums pasakysiu, kokia
galia tai darau. 25 Jono krikštas—iš
kur jis buvo? Iš dangaus ar iš žmonių?“
Bet jie tarėsi vienas su kitu: „Jei
sakysime: ‚Iš dangaus‘, jis mums sakys:
‚Tai kodėl juo netikėjote?‘ 26 O jei
sakysime: ‚Iš žmonių‘, turime bijoti
minios, nes visi laiko Joną pranašu“.
27 Tad jie atsakė Jėzui: „Nežinome“.
Jis irgi jiems tarė: „Nė aš jums
nesakysiu, kokia galia tai darau“.

Palyginimas apie du sūnus

28 „⌜Ką jūs manote?⌝[2] Vienas tėvas
turėjo du sūnus. Priėjęs prie pirmojo, jis
tarė: ‚Sūnau[3], eik [ir] dirbk šiandien
vynuogyne‘. 29 Jis atsakė: ‚Nenoriu‘.
Bet vėliau apsigalvojęs nuėjo.
30 Priėjęs prie kito, jis taip pat pasakė.
Šis atsakė: ‚Einu, viešpatie‘, tačiau
nenuėjo. 31 Katras iš tų dviejų įvykdė
tėvo valią?“ Jie atsakė: „Pirmasis“.
Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų jums sakau:
muitininkai ir paleistuvės eina į dangaus
karalystę pirm jūsų. 32 Mat Jonas atėjo
pas jus ⌜parodyti tikrą gyvenimo būdą⌝[4],
bet jūs juo netikėjote. Atvirkščiai,
muitininkai ir paleistuvės juo tikėjo.
Tačiau jūs, nors tai matėte, nė vėliau
neapsigalvojote juo tikėti“.

32 Lk 3, 12; 7, 29–30

Palyginimas apie nelabus vynuogininkus
(Mk 12, 1–12; Lk 20, 9–19)

33 „Pasiklausykite kito
palyginimo. Buvo šeimininkas, kuris
įsiveisė vynuogyną, aptvėrė jį tvora,
iškasė jame vyno spaustuvą ir pastatė
bokštą. Jis išnuomojo jį vynuo-
gininkams ir iškeliavo į svetimą šalį.
34 Kai priartėjo vaisių metas, jis siuntė

---

1 Kt. Mss: Dievo šventovę

2 Būtent apie tai, ką pasakysiu. Lit. kaip jums atrodo?

3 Lit. Vaike

4 Lit. su teisumo keliu

savo vergus pas tuos vynuogininkus
atsiimti savo vaisių. 35 Nutvėrę jo
vergus, vynuogininkai vieną primušė,
kitą nužudė, dar kitą užmušė akmenimis.
36 Jis vėl siuntė kitus vergus, daugiau
negu pirmųjų, ir su jais jie pasielgė taip
pat. 37 Pagaliau jis siuntė pas juos savo
sūnų, sakydamas: ‚Jie drovėsis mano
sūnaus'. 38 Bet vynuogininkai, pamatę
sūnų, sakė vienas kitam: ‚Šitas yra
įpėdinis. Eikšte, užmuškime jį ir
pasisavinkime jo palikimą!' 39 Nutvėrę
jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė.
40 Taigi, kai ateis vynuogyno
savininkas, ką jis darys tiems
vynuogininkams?" 41 Jie jam tarė: „Jis
nelabuosius žiauriai nužudys, o
vynuogyną išnuomos kitiems
vynuogininkams, kurie jam atiduos
vaisius jų [rinkimo] metu". 42 Jėzus
jiems sakė: „Ar niekad neskaitėte
Raštuose:

‚Akmuo, kurį atmetė statytojai,
tapo kertiniu akmeniu.
Tai Viešpaties padaryta
ir nuostabu mūsų akims'?

43 Todėl jums sakau: Dievo karalystė
bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai,
duodančiai jos[1] vaisius". ⌜44 Ir kas kris
ant šito akmens, suduš, o ant ko jis kris,
tą sutriuškins⌝[2]".
45 Vyriausieji kunigai ir fariziejai,
išgirdę jo palyginimus, suprato, kad jis
kalba apie juos. 46 Nors jie ieškojo
progos jį suimti, bijojo minių, nes jos
laikė jį pranašu.

33 Jez 5, 1–2 42 Ps 118, 22–23

Palyginimas apie vestuvių pokylį
(Lk 14, 15–24)

22 Atsiliepdamas Jėzus vėl jiems
kalbėjo palyginimais ir sakė:
2 „Dangaus karalystę galima palyginti
su karalium, kuris iškėlė vestuves savo
sūnui. 3 Jis išsiuntė savo vergus
pašaukti pakviestųjų į vestuves, bet tie
nenorėjo ateiti. 4 Jis vėl išsiuntė kitus
vergus, tardamas: ‚Sakykite
pakviestiesiems: ‚Štai esu surengęs savo
pokylį. Mano jaučiai ir penimi veršiai
papjauti, ir viskas suruošta. Ateikite į
vestuves!' 5 Bet jie nesidomėjo ir
nuėjo—vienas į savo ūkį, kitas į savo
prekybą, 6 o likusieji, nutvėrę jo vergus,
išniekino ir užmušė juos. 7 Karalius
užsirūstino. Pasiuntęs savo kariuomenę,
jis išžudė tuos galvažudžius ir sudegino
jų miestą. 8 Tada jis sakė savo vergams:
‚Vestuvės, tiesa, suruoštos, bet
pakviestieji nebuvo verti. 9 Tad eikite į
⌜kelių išeigas⌝[3] ir, kiek tik rasite,
pakvieskite į vestuves'. 10 Tie vergai,
išėję į kelius, suvedė visus, kuriuos rado,
blogus ir gerus, ir vestuvių salė
prisipildė svečių.
11 O karalius, įėjęs pasižiūrėti
svečių, ten pamatė žmogų, neapsirengusį
vestuvių drabužiu, 12 ir jam tarė:
‚Drauge, kaip tu čia įėjai, neturėdamas
vestuvių drabužio?' Tas neteko žado.
13 Tada karalius tarė tarnams: ‚Surišę
jam rankas ir kojas, išmeskite jį lauk į
tamsą. Ten bus verksmas ir dantų
griežimas, 14 nes daug pašauktų, bet
maža išrinktų".

13 Mt 8, 12; 25, 30; Lk 13, 28

Klausimas apie mokesčių mokėjimą ciesoriui
(Mk 12, 13–17; Lk 20, 20–26)

15 Tuomet nuėję fariziejai
susimokė, kaip jį sugauti kalboje. 16 Jie
nusiuntė pas jį savo mokinius su
herodininkais, sakydami: „Mokytojau,
mes žinome, kad tu esi tiesakalbis, tiesiai
mokai Dievo ⌜reikalaujamos elgsenos⌝[4] ir
niekam nepataikauji, nes nežiūri žmonių
asmens. 17 Tad pasakyk mums, kaip tu
manai: ar valia mokėti pagalvę
ciesoriui, ar ne?" 18 Bet Jėzus,
nuvokdamas jų piktą kėslą, tarė: „Kam
mane mėginate, veidmainiai?
19 Parodykite man pagalvės monetą".
Jie atnešė jam denarą. 20 Ir jis paklausė
juos: „Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?"
21 Jie atsakė: „Ciesoriaus". Tada jis
jiems tarė: „Tad atiduokite, kas

1 T.y. karalystės
2 ~kkr. Mss
3 T.y. vietas, kur keliai išeina iš miesto
4 Lit. kelio

ciesoriaus, ciesoriui, o kas Dievo—
Dievui“. 22 Tai išgirdę, jie stebėjosi ir,
jį palikę, nuėjo.

Klausimas apie prisikėlimą
(Mk 12, 18–27; Lk 20, 27–40)

23 Tą pačią dieną prie jo priėjo
sadukiejai, kurie sako, kad nesą
prisikėlimo, ir jį paklausė:
24 „Mokytojau, Mozė pasakė: ‚Jei kas
mirs, neturėdamas vaikų, jo brolis turi
vesti jo žmoną ir prikelti vaikų savo
broliui‘. 25 Pas mus buvo septyni
broliai. Pirmasis vedęs mirė ir,
neturėdamas vaikų, paliko savo žmoną
savo broliui. 26 Panašiu būdu ir
antrasis, ir trečiasis, [ir taip toliau] iki
septynių [paskutiniojo]. 27 Visų
paskiausiai mirė ir toji moteris.
28 Taigi, kai mirusieji kelsis, kurio iš tų
septynių ji bus žmona? Juk jie visi buvo
ją vedę[1]“.
29 Bet Jėzus jiems atsakė: „Jūs
klystate, nepažindami nei Raštų, nei
Dievo galios, 30 nes prisikėlę nei veda,
nei teka, bet yra kaip[2] angelai danguje.
31 O dėl mirusiųjų prisikėlimo, ar
neskaitėte, kas jums Dievo pasakyta: 32
‚Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas
ir Jokūbo Dievas‘? Jis ne mirusiųjų, bet
gyvųjų Dievas“. 33 Tai girdėdamos,
minios nepaprastai stebėjosi jo mokymu.

23 Apd 23, 8 **24** Dt 25, 5 **32** Iš 3, 6

Didžiausias įsakymas
(Mk 12, 28–34; Lk 10, 25–28)

34 Fariziejai, išgirdę, kad jis buvo
nutildęs sadukiejus, susibūrė, 35 ir
vienas iš jų, įstatymo žinovas,
mėgindamas jį, paklausė:
36 „Mokytojau, koks įsakymas yra
didžiausias įstatyme?“ 37 Jis jam
atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą,
visa širdim, visa siela ir visu protu.
38 Šitas yra didžiausias ir pirmasis
įsakymas. 39 O antras—panašus į jį:
‚Mylėk savo artimą, kaip save patį‘.
40 Ant šitų dviejų įsakymų kabo visas
įstatymas ir pranašai“.

37 Dt 6, 5 **39** Lev 19, 18 **35–40** Lk 10, 25–28

Kieno sūnus Mesijas?
(Mk 12, 35–37; Lk 20, 41–44)

41 Kol fariziejai tebebuvo
susirinkę, Jėzus juos paklausė: 42 „Ką
jūs manote apie Mesiją[3]? Kieno jis
sūnus?“ Jie jam atsakė: „Dovydo“.
43 Jis jiems tarė: „Tai kaip Dovydas,
Dvasios įkvėptas, jį vadina Viešpačiu,
sakydamas:
44 ‚Viešpats tarė mano Viešpačiui:
„Sėskis mano dešinėje,
kol padėsiu tavo priešus po tavo
kojomis“‘?
45 Taigi, jei Dovydas jį vadina
Viešpačiu, kaip jis gali būti jo sūnus?“
46 Niekas negalėjo jam atsakyti nė
žodžio, ir nuo tos dienos nė vienas
nedrįso jį ko daugiau klausti.

44 Ps 110, 1

Rašto žinovų ir fariziejų pasmerkimas
(Mk 12, 38–40; Lk 11, 37–52; 20, 45–47)

23 Tuomet Jėzus kalbėjo minioms ir
savo mokiniams, 2 sakydamas: „Į
Mozės kėdę atsisėdo Rašto žinovai ir
fariziejai. 3 Tad visa, ką jie jums sako,
darykite ir laikykite. Bet nedarykite,
kaip jie daro, nes jie sako, bet nedaro.
4 Jie suriša sunkias ⌜ir nepakeliamas⌝[4]
naštas ir jas uždeda žmonėms ant pečių,
bet patys nė pirštu nenori jų pajudinti.
5 Visus savo darbus jie daro, kad būtų
žmonių matomi, nes jie platina savo
filakterijus[5] ir ilgina kutus, 6 mėgsta
garbės vietą pokyliuose, pirmąsias kėdes
sinagogose 7 bei pasveikinimus
turgavietėse ir būti žmonių vadinami
‚rabi‘[6]. 8 Bet jūs nesiduokite vadinami
‚rabi‘, nes vienas yra jūsų Mokytojas, o
jūs visi esate broliai. 9 Ir nė vieno
nevadinkite savo ‚tėvu‘ žemėje, nes jūs
turite vieną Tėvą, esantį danguje. 10 Ir
nesiduokite vadinami ‚mokytojais‘, nes
vienas yra jūsų Mokytojas—Kristus.

---

1 Lit. turėję
2 Kt. Mss + Dievo
3 Arba: Kristų
4 ~kkr. Mss
5 T.y. mažytes dėžutes su jose įdėtais Rašto žodžiais, nešiojamais dirželyje ant kaktos ir kairiosios viršutinės rankos
6 Hbr. rabbi, „mano viešpats“—titulas, vartojamas kreipiantis į įžymų įstatymo mokytoją

11 O didžiausias iš jūsų tebūnie jūsų
tarnas. 12 Kas išsiaukštins, bus
nužemintas, ir kas nusižemins—bus
išaukštintas.
13 Bet vargas jums, Rašto žinovai
ir fariziejai, veidmainiai! Nes jūs
užrakinate dangaus karalystę po žmonių
akių; jūs patys neįeinate nė tų, kurie
nori įeiti, neįleidžiate.[1]
15 Vargas jums, Rašto žinovai ir
fariziejai, veidmainiai! Nes jūs
keliaujate per jūrą ir sausumą vienam
naujatikiui laimėti, ir, kai toks
atsiranda, iš jo padarote pragaro vertą
sūnų, dvigubai blogesnį už jus pačius.
16 Vargas jums, akli vadai! Jūs
sakote: ‚Jei kas prisieks šventykla,
niekas jo nesaisto, bet kas prisieks
šventyklos auksu, tas įpareigotas‘.
17 Kvaili ir akli! Kas gi yra didesnis—
auksas ar šventykla, kuri pašventino
auksą? 18 ⌜Jūs dar sakote⌝[2]: ‚Jei kas
prisieks aukuru, niekas jo nesaisto, bet
kas prisieks ant jo esančia dovana, tas
įpareigotas‘. 19 Akli! Kas gi didesnis—
dovana ar aukuras, kuris pašventina
dovaną? 20 Taigi, kas prisiekia aukuru,
prisiekia juo ir viskuo, kas yra ant jo.
21 Kas prisiekia šventykla, prisiekia ja
ir tuo, kuris joje gyvena. 22 O kas
prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu
ir tuo, kuris jame sėdi.
23 Vargas jums, Rašto žinovai ir
fariziejai, veidmainiai! Nes jūs duodate
dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų, o
apleidote svaresniuosius[3] įstatymo
dalykus: teisingumą, gailestingumą ir
ištikimybę. Šituos turėjote vykdyti ir
anų neapleisti. 24 Jūs akli vadai, kurie
iškošiate uodą, o nuryjate kupranugarį!
25 Vargas jums, Rašto žinovai ir
fariziejai, veidmainiai! Nes jūs valote
taurės ir dubens išorę, bet viduje jie pilni
⌜gobšumo ir nesantūrumo⌝[4]. 26 Aklas
fariziejau! Pirma išvalyk taurės[5] vidų,
kad ir jos[6] išorė taptų švari.
27 Vargas jums, Rašto žinovai ir
fariziejai, veidmainiai! Nes jūs esate
panašūs į pabaltintus antkapius, kurie iš
išorės atrodo gražūs, bet viduje pilni
numirėlių kaulų ir visokio nešvarumo.
28 Taip ir jūs iš išorės atrodote žmonėms
teisūs, bet viduje esate pilni
veidmainystės ir įstatymo laužymo.
29 Vargas jums, Rašto žinovai ir
fariziejai, veidmainiai! Nes jūs statote
pranašams antkapius ir puošiate teisiųjų
paminklus, 30 ir sakote: ‚Jei būtume
gyvenę savo protėvių dienomis,
nebūtume su jais dalyvavę pranašų
⌜kraujo išliejime⌝[7]. 31 Taip jūs liudijate
patys prieš save, kad esate sūnūs tų,
kurie nužudė pranašus. 32 Jūs irgi—
pripildykite savo tėvų saiką!
33 Gyvatės! Angių išperos! Kaip jūs
ištrūksite nuo pasmerkimo į pragarą?
34 Todėl štai aš siunčiu pas jus pranašų,
išminčių ir Rašto žinovų. Vienus iš jų
nužudysite ir nukryžiuosite, o kitus
plaksite savo sinagogose ir persekiosite
iš miesto į miestą, 35 kad ant jūsų užeitų
visas nekaltas kraujas, išlietas į žemę,
pradedant teisiojo Abelio krauju ir
baigiant krauju Zacharijo, Barachijo
sūnaus, kurį nužudėte tarp šventyklos ir
aukuro. 36 Iš tiesų jums sakau: visa tai
užeis ant šitos kartos.

5 Mt 6, 1; Dt 6, 8; Sk 15, 38 **11** Mt 20, 26–27; Mk 9, 35; 10, 43–44; Lk 22, 26 **12** Lk 14, 11; 18, 14 **22** Jez 66, 1; Mt 5, 34 **23** Lev 27, 30 **27** Apd 23, 3 **33** Mt 3, 7; 12, 34; Lk 3, 7 **35** Pr 4, 8; 2 Kron 24, 20–21

Jėzus apdejuoja Jeruzalę
(Lk 13, 34–35)

37 Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai
pranašus ir užmuši akmenimis
siųstuosius pas tave! Kiek kartų aš
norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta
surenka savo vištyčius po sparnais, bet
jūs nenorėjote! 38 Štai jūsų namai jums

1 Kkr. Mss įterpia čia ar po 12 skn. iš Mk 12, 40 (Lk 20, 47) paimtus 14 skn. žodžius: Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Nes jūs suryjate našlių namus ir dėl akių kalbate ilgas maldas. Todėl jūs gausite juo didesnį pasmerkimą.
2 Lit. Ir
3 Arba: sunkiau įvykdomus
4 Arba: to, kas įgyta plėšimu ir vartojama be savitvardos
5 Kt. Mss + ir dubens
6 Kt. Mss: jų
7 Lit. kraujuje

paliekami tušti[1]. 39 Nes jums sakau:
nuo dabar manęs nebematysite, iki
sakysite: ‚Palaimintas, kuris ateina
Viešpaties vardu!‘“

39 Ps 118, 26

Šventyklos sugriovimas
(Mk 13,1-2; Lk 21,5-6)

24 Kai, išėjęs iš šventovės, Jėzus ėjo
šalin, priėjo jo mokiniai, norėdami
jam parodyti šventovės pastatus. 2 Bet
jis jiems atsakė: „Argi viso to nematote?
Iš tiesų jums sakau: čia tikrai nebus
palikta akmens ant akmens, kuris nebus
numestas žemėn“.

Amžiaus pabaigos ženklai
(Mk 13,3-13; Lk 21,7-19)

3 Jam sėdint ant Alyvų kalno,
prie jo priėjo vieni mokiniai ir paklausė:
„Pasakyk mums, kada tai bus, ir koks
tavo atėjimo ir amžiaus[2] pabaigos
ženklas?“ 4 Jėzus jiems atsakė:
„Žiūrėkite, kad kas nesuklaidintų jūsų!
5 Nes daugelis ateis mano vardu,
sakydami: ‚Aš esu Mesijas[3]‘, ir daugelį
suklaidins. 6 Jūs girdėsite apie karus ir
karų gandus. Žiūrėkite, kad
neišsigąstumėte, nes tai turi įvykti, bet
dar ne galas. 7 Nes tauta kelsis prieš
tautą ir karalystė prieš karalystę, ir bus
badų bei žemės drebėjimų įvairiose
vietose. 8 Bet visa tai—skausmų
pradžia.

9 Tada jie perduos jus kankinti ir
jus nužudys, ir jūs būsite visų tautų
nekenčiami dėl mano vardo. 10 Tada
daugelis atsimes nuo tikėjimo, vieni
kitus išduos ir vieni kitų neapkęs.
11 Kelsis daug netikrų pranašų, ir jie
suklaidins daugelį. 12 Ir kadangi
neteisybė įsigalės, daugelio meilė atauš.
13 Bet kas ištvers iki galo, tas bus
išgelbėtas. 14 Ir šita karalystės
evangelija bus skelbiama visame
pasaulyje kaip liudijimas visoms
tautoms, ir tada ateis galas“.

9 Mt 10, 22 13 Mt 10, 22

Didžioji neganda
(Mk 13, 14–23; Lk 21, 20–24)

15 „Taigi, kai pamatysite
‚sunaikinimo pabaisą‘, apie kurią
pasakyta per pranašą Danielį, stovinčią
šventoje vietoje (tegul skaitytojas
permano!), 16 tada esantieji Judėjoje
tegul bėga į kalnus, 17 kas ant stogo,
tenenulipa pasiimti daiktų iš savo namų,
18 ir kas lauke, tenegrįžta savo
apsiausto pasiimti. 19 Vargas nėščioms
ir žindyvėms anomis dienomis! 20 Bet
melskitės, kad jums netektų bėgti žiemą
ar šabatą! 21 Nes tuomet bus didelė
neganda, kokios nėra buvę nuo pasaulio
pradžios iki šiol ir niekad nebebus. 22 Ir
jei tos dienos nebūtų sutrumpintos, tai
nė vienas žmogus nebūtų išgelbėtas. Bet
dėl išrinktųjų tos dienos bus
sutrumpintos. 23 Jei tada kas nors jums
sakys: ‚Štai čia Mesijas[4]!‘ arba: ‚Jis
tenai!‘,—netikėkite. 24 Nes kelsis
netikrų mesijų[5] ir netikrų pranašų, ir jie
darys didelių ženklų bei stebuklų, kad
suklaidintų, jei tai būtų galima, ir
išrinktuosius. 25 Štai aš jums tai iš
anksto pasakiau. 26 Taigi, jei jie sakys
jums: ‚Štai jis tyruose!‘, neišeikite; ‚štai
jis kambariuose!‘, netikėkite. 27 Nes
kaip žaibas sutvyksi iš rytų ir nublyksi
iki vakarų, taip bus ir su Žmogaus
Sūnaus atėjimu. 28 Kur bus maita, ten
suskris ir pesliai.

15 Dan 9, 27; 11, 31; 12, 11 17–18 Lk 17, 31 21 Dan 12, 1; Apr 7, 14 26–27 Lk 17, 23–24 28 Lk 17, 37

Žmogaus Sūnaus atėjimas
(Mk 13, 24–27; Lk 21, 25–28)

29 Tuojau po tų negandos dienų
saulė aptems, mėnulis nebeduos savo
žvilgesio, žvaigždės kris iš dangaus, ir
dangaus galybės bus sukrėstos. 30 Tada
pasirodys Žmogaus Sūnaus ženklas
danguje, ir tada raudos visos žemės
gentys. Jos išvys Žmogaus Sūnų,
ateinantį dangaus debesyse su galybe ir
didžia šlove. 31 Jis išsiųs savo angelus,
⌜skardžiai trimituojančius⌝[6], ir jie surinks
jo išrinktuosius iš keturių vėjų, nuo
vieno dangaus krašto iki kito.

---

1 T.y. negyvenami, be žmonių; arba: nusiaubti
2 T.y. šito pasaulio laikmečio
3 Arba: Kristus
4 Arba: Kristus
5 Arba: kristų
6 Lit. su skardžiu trimitu

29 Jez 13, 10; 34,4; Ezek 32, 7; Joel 2, 10.31; 3, 15; Apr
6, 13 30 Dan 7, 13; Apr 1, 7

Figmedžio pamoka

(Mk 13, 28–31; Lk 21, 29–33)

32 Iš figmedžio pasimokykite to
palyginimo: kai jo šaka jau suminkštėja
ir išleidžia lapus, jūs žinote, kad vasara
arti; 33 taip ir jūs, kai visa tai
pamatysite, žinokite, kad jis arti, prie
durų. 34 Iš tiesų jums sakau: šita karta
tikrai nepraeis, iki visa tai įvyks.
35 Dangus ir žemė praeis, bet mano
žodžiai nepraeis.

Nežinoma diena ir valanda

(Mk 13, 32–37; Lk 17, 26–30. 34–36)

36 O tos dienos ir valandos niekas
nežino, nei dangaus angelai, ⌜nei Sūnus⌝[1],
tik vienas Tėvas. 37 Nes kaip buvo
Nojaus dienomis, taip bus Žmogaus
Sūnaus atėjimo metu. 38 Mat kaip
anomis prieštvaninėmis dienomis žmonės
valgė ir gėrė, vedė ir tekėjo iki tos
dienos, kai Nojus įžengė į arką, 39 ir
nieko nenuvokė, kol užėjo tvanas ir
visus nunešė, taip bus ir Žmogaus
Sūnaus atėjimo metu. 40 Tuomet du bus
lauke; vienas bus paimtas, o kitas
paliktas. 41 Dvi mals girnomis; viena
bus paimta, o kita palikta. 42 Tad
budėkite, nes nežinote, kurią dieną jūsų
Viešpats ateis. 43 Bet tai žinokite: jei
šeimininkas žinotų, kurią nakties
sargybą vagis ateis, jis budėtų ir neleistų
įsibrauti[2] į savo namus. 44 Todėl ir jūs
būkite pasiruošę, nes Žmogaus Sūnus
ateis jūsų nelaukiamą valandą.

37 Pr 6, 5–8 39 Pr 7, 6–24 43–44 Lk 12, 39–40

Ištikimas ar neištikimas vergas

(Lk 12, 41–48)

45 Taigi kas yra tas ištikimas ir
protingas vergas, kuriam valdovas
pavedė rūpintis savo šeimyna, kad jis
jiems duotų maisto reikiamu metu?
46 Laimingas tas vergas, kurį parėjęs jo
valdovas ras taip darantį. 47 Iš tiesų
jums sakau: jis visą savo turtą jam
paves prižiūrėti. 48 Bet jei tas ⌜vergas
būtų blogas ir pagalvotų⌝[3]: ‚Mano
valdovas užtrunka‘, 49 pradėtų mušti
savo draugus vergus ir valgytų bei gertų
su girtuokliais, 50 tai to vergo valdovas
pareis dieną, kurią jis nelaukia, ir
valandą, kurios jis nežino, 51 atskirs[4] jį
ir duos jam dalį su veidmainiais. Ten
bus verksmas ir dantų griežimas“.

Palyginimas apie dešimtį mergaičių

25 „Tada dangaus karalystė bus
panaši į dešimtį mergaičių, kurios,
paėmusios savo žibintus, išėjo pasitikti
jaunikio. 2 Penkios iš jų buvo paikos ir
penkios protingos. 3 Mat paikosios,
paėmusios žibintus, nepaėmė su savim
aliejaus, 4 o protingosios paėmė su savo
žibintais aliejaus induose. 5 Jaunikiui
užtrunkant, jos visos užsnūdo ir miegojo.
6 Vidunaktį pasigirdo šauksmas: ‚Štai
jaunikis! Išeikite jo pasitikti!‘ 7 Tada
tos visos mergaitės atsikėlė ir pataisė
savo žibintus. 8 Paikosios tarė
protingosioms: ‚Duokite mums savo
aliejaus, nes mūsų žibintai gęsta‘. 9 Bet
protingosios atsakė: ‚Kad kartais
nepritrūktų mums ir jums, verčiau eikite
pas pardavėjus ir nusipirkite‘. 10 Bet,
joms einant pirktis, atėjo jaunikis, ir tos,
kurios buvo pasiruošusios, įėjo su juo į
vestuves, ir durys buvo užrakintos.
11 Vėliau atėjo ir likusios mergaitės ir
sakė: ‚Viešpatie, viešpatie, atidaryk
mums!‘ 12 Bet jis atsakė: ‚Iš tiesų jums
sakau: aš jūsų nepažįstu‘. 13 Tad
budėkite, nes nežinote nei dienos, nei
valandos“.

1 Lk 12, 35 11–12 Lk 13, 25

Palyginimas apie talentus

(Lk 19, 11–27)

14 „Nes bus taip, kaip žmogui,
kuris iškeliaudamas pasišaukė savo
vergus ir jiems patikėjo savo turtą.
15 Vienam jis davė penkis talentus,
kitam du, dar kitam vieną, kiekvienam
pagal jo sugebėjimą, ir iškeliavo.
16 Tas, kuris buvo gavęs penkis
talentus, tuojau nuėjęs jais vertėsi ir

1 ~kt. Mss
2 Lit. prasikasti
3 Lit. blogas vergas tartų savo širdyje
4 Lit. perpjaus pusiau (t.y. atskirs nuo ištikimųjų)

nupelnė kitus penkis. 17 Tokiu pat
būdu tas, kuris buvo gavęs du, nupelnė
kitus du. 18 O tas, kuris buvo gavęs
vieną, nuėjęs iškasė duobę[1] ir paslėpė
savo valdovo pinigus. 19 Po ilgo laiko
pargrįžo tų vergų valdovas ir reikalavo
iš jų apyskaitos. 20 Priėjęs tas, kuris
buvo gavęs penkis talentus, atnešė kitus
penkis talentus, sakydamas: ‚Valdove,
tu man patikėjai penkis talentus. Štai
kitus penkis talentus nupelniau‘. 21 Jo
valdovas jam tarė: ‚Gerai, šaunus ir
patikimas verge! Tu, versdamasis
mažumu, buvai patikimas; aš tau pavesiu
didelį kiekį. ⌜Dalykis savo valdovo
džiaugsmu!⌝[2]‘ 22 Priėjęs ir tas, kuris
buvo gavęs du talentus, tarė: ‚Valdove,
tu man patikėjai du talentus. Štai kitus
du talentus nupelniau‘. 23 Jo valdovas
jam tarė: ‚Gerai, šaunus ir patikimas
verge! Tu, versdamasis mažumu, buvai
patikimas; aš tau pavesiu didelį kiekį.
Dalykis savo valdovo džiaugsmu!‘
24 Priėjęs ir tas, kuris buvo gavęs vieną
talentą, tarė: ‚Valdove, pažinau tave
esant kietą žmogų. Tu pjauni, kur
nesėjai, ir renki, kur nevėtei[3]. 25 Iš
baimės aš nuėjęs paslėpiau tavo talentą
žemėje. Štai čia, kas tau priklauso‘.
26 Bet jo valdovas jam atsakė: ‚Nelabas
ir tingus verge! Tu žinojai, kad aš
pjaunu, kur nesėjau, ir renku, kur
nevėčiau[4]? 27 Taigi tu turėjai
investuoti mano pinigus pas
bankininkus[5], o pargrįžęs aš būčiau
atsiėmęs savo su palūkanomis. 28 Tad
atimkite iš jo tą talentą ir duokite tam,
kuris turi dešimt talentų, 29 nes
kiekvienam turinčiam bus duota, ir jis
apsčiai turės, o iš neturinčio bus atimta
ir tai, ką jis turi. 30 O nenaudėlį vergą
išmeskite lauk į tamsą. Ten bus
verksmas ir dantų griežimas‘“.

29 Mt 13, 12; Mk 4, 25; Lk 8, 18 30 Mt 8, 12; 22, 13; Lk 13, 28 14–30 Lk 19, 11–27

Tautų teismas

31 „Kai Žmogaus Sūnus ateis savo
šlovėje ir visi angelai su juo, tada jis
atsisės į savo garbingą sostą. 32 Jo
akivaizdoje bus surinktos visos tautos, ir
jis atskirs žmones[6] vienus nuo kitų, kaip
piemuo atskiria avis nuo ožių. 33 Jis
pastatys avis savo dešinėje, o ožius—
kairėje. 34 Tada karalius tars tiems,
kurie bus jo dešinėje: ‚Eikite, mano
Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo
pasaulio sukūrimo jums paruoštą
karalystę. 35 Nes buvau išalkęs, ir
mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir
mane pagirdėte, buvau svečias, ir mane
priėmėte, 36 nuogas, ir mane aprengėte;
sirgau, ir mane aplankėte, buvau
kalėjime, ir atėjote pas mane‘. 37 Tada
teisieji jam atsakys: ‚Viešpatie, kada
tave matėme išalkusį ir pamaitinome ar
ištroškusį ir pagirdėme? 38 Kada tave
matėme svečią ir priėmėme ar nuogą ir
aprengėme? 39 Kada tave matėme
sergantį ar kalėjime ir atėjome pas tave?‘
40 Ir karalius jiems atsakys: ‚Iš tiesų
jums sakau: kiek jūs padarėte vienam iš
šitų mano mažiausiųjų brolių, tiek man
padarėte‘. 41 Tada jis tars ir tiems,
kurie bus kairėje: ‚Eikite nuo manęs,
prakeiktieji, į amžinąją ugnį, prirengtą
velniui ir jo angelams. 42 Nes buvau
išalkęs, ir manęs nepavalgydinote,
buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte,
43 buvau svečias, ir manęs nepriėmėte,
nuogas, ir manęs neaprengėte, ligonis ir
kalėjime, ir manęs neaplankėte‘.
44 Tada ir jie atsakys: ‚Viešpatie, kada
tave matėme išalkusį ar ištroškusį, ar
svečią, ar nuogą, ar ligonį, ar kalėjime ir
tau nepatarnavome?‘ 45 Tada jis jiems
atsakys: ‚Iš tiesų jums sakau: kiek jūs
nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų,
tiek ir man nepadarėte‘. 46 Ir šitie nueis
amžinos bausmės kentėti, o teisieji
amžinai gyventi“.

31 Mt 16, 27; Mt 19, 28 46 Dan 12, 2

Sąmokslas nužudyti Jėzų

(Mk 14, 1–2; Lk 22, 1–2; Jn 11, 45–53)

26 Kai Jėzus pabaigė visas šitas
kalbas, jis tarė savo mokiniams:
2 „Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus

1 Lit. žemę
2 Lit. Įeik į savo valdovo džiaugsmą!
3 Arba: nebarstei (sėklos)
4 Arba: nebarsčiau (sėklos)
5 Lit. pinigmainius

6 Lit. juos

Velykos, ir Žmogaus Sūnus bus atiduotas
nukryžiuoti".
3 Tuomet vyriausieji kunigai ir
tautos vyresnieji susirinko į rūmus
vyriausiojo kunigo, vadinamo Kajafu,
4 ir susimokė suimti Jėzų klasta ir
nužudyti. 5 Bet jie sakė: „Ne šventės
metu, kad nekiltų sąmyšio tarp žmonių".

2 Iš 12,1–27

Patepimas Betanijoje

(Mk 14, 3–9; Jn 12, 1–8)

6 Jėzui esant Betanijoje, Simono
Raupsuotojo namuose, 7 prie jo priėjo
moteris su alebastriniu labai brangių
kvepalų indu ir [juos] išpylė jam ant
galvos, kai jis sėdėjo prie stalo. 8 Tai
pamatę, mokiniai pasipiktino ir sakė:
„Kam tas eikvojimas? 9 Juk tai būtų
buvę galima brangiai parduoti ir
[pinigus] duoti beturčiams!" 10 Bet, tai
žinodamas, Jėzus jiems tarė: „Kam
varginate tą moterį? Juk ji padarė man
puikų darbą. 11 Nes visuomet turite
beturčių su savim, o mane ne visuomet
turėsite. 12 Nes, išpildama šituos
kvepalus ant mano kūno, ji tai padarė,
kad mane paruoštų laidotuvėms. 13 Iš
tiesų jums sakau: kur tik pasaulyje bus
skelbiama šita evangelija, jai atminti
bus pasakojama ir apie tai, ką ji padarė".

7 Lk 7, 37–38 11 Dt 15, 11

Judas pasisiūlo išduoti Jėzų

(Mk 14, 10–11; Lk 22, 3–6)

14 Tuomet vienas iš Dvylikos,
vadinamas Judu Iskariotu, nuėjęs pas
vyriausiuosius kunigus, 15 tarė: „Ką
norite man duoti, jei aš jums išduosiu
jį?" Jie jam atskaitė trisdešimt
sidabrinių. 16 Ir nuo tada jis ieškojo
patogios progos jam[1] išduoti.

Paskutinė vakarienė

(Mk 14, 12–21; Lk 22, 7–14. 21–23; Jn 13, 21–30)

17 Pirmąją Neraugintos duonos
dieną mokiniai priėjo prie Jėzaus ir
paklausė: „Kur nori, kad tau
paruoštume valgyti Velykų avinėlį?"
18 Jis atsakė: „Nueikite į miestą pas
tokį ir tokį ir jam tarkite: ‚Mokytojas
sako: Mano metas arti. Pas tave švęsiu
Velykas su savo mokiniais'".
19 Mokiniai padarė, kaip Jėzus jiems
buvo įsakęs, ir paruošė Velykų
vadarienę.
20 Vakarui atėjus, jis atsisėdo prie
stalo su Dvylika[2] 21 ir, jiems valgant,
tarė: „Iš tiesų jums sakau: vienas iš jūsų
išduos mane". 22 Jie labai nuliūdo ir
vienas po kito ėmė jį klausti: „Nejaugi
aš, Viešpatie?" 23 Bet jis atsakė: „Kas
padažė su manim ranką į dubenį, tas
mane išduos. 24 Žmogaus Sūnus, tiesa,
iškeliauja, kaip apie jį parašyta, bet
vargas tam žmogui, kuris išduoda
Žmogaus Sūnų! Jam būtų buvę geriau,
jei jis[3] nebūtų gimęs". 25 Judas, jo
išdavėjas, atsiliepė: „Nejaugi aš,
Mokytojau?" Jis jam tarė: „Tu pats tai
pasakei"[4].
26 Jiems valgant, Jėzus, paėmęs
duoną ir sukalbėjęs palaiminimą[5], ją
laužė, davė mokiniams ir tarė: „Imkite,
valgykite; tai yra mano kūnas".
27 Paėmęs taurę ir padėkojęs[6], jis jiems
davė, sakydamas: „Gerkite iš jos visi,
28 nes tai yra mano kraujas, sandoros
[kraujas], kuris išliejamas už daugelį
nuodėmėms atleisti. 29 Bet jums sakau:
nuo šiol nebegersiu šito vynmedžio
vaisiaus iki tos dienos, kai gersiu su
jumis jį naują savo Tėvo karalystėje".
30 Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų
kalną.

23 Ps 41, 9 28 Iš 24, 8; Jer 31, 31–34

Jėzus pranašauja Petro užsigynimą

(Mk 14, 27–31; Lk 22, 31–34; Jn 13, 36–38)

31 Tada Jėzus jiems sakė:
„Šiąnakt jūs visi atsimesite dėl manęs,
nes parašyta: ‚Užgausiu piemenį, ir
kaimenės avys išsisklaidys'. 32 Bet kai
aš būsiu prikeltas, eisiu pirma jūsų į
Galilėją". 33 Atsiliepdamas Petras jam
tarė: „Jei visi atsimestų dėl tavęs, aš
niekad neatsimesiu!" 34 Jėzus jam tarė:
„Iš tiesų tau sakau: šiąnakt pat, prieš

1 T.y. Jėzui

2 Kt. Mss + mokinių

3 Lit. tas žmogus

4 Tai reiškia: yra taip, kaip pasakei

5 T.y. sukalbėjęs padėkos maldą, prasidedančią žodžiais: „Palaimintas tu, Viešpatie..."

6 T.y. sukalbėjęs padėkos maldą

gaidžiui pragystant, tu tris kartus manęs
užsiginsi“. 35 Petras jam sakė: „Net jei
turėčiau mirti su tavim, jokiu būdu tavęs
neužsiginsiu!“ Taip pat kalbėjo ir visi
mokiniai.

31 Zach 13, 7 32 Mt 28, 16

Malda Getsemanėje
(Mk 14, 32–42; Lk 22, 39–46)

36 Tuomet Jėzus atėjo su jais į
vietą, vadinamą Getsemane, ir tarė
mokiniams: „Pasėdėkite čia, kol ten
nuėjęs pasimelsiu“. 37 Pasiėmęs Petrą
ir abu Zebediejaus sūnus, jis pradėjo
liūdėti ir sielvartauti. 38 Tada jis jiems
tarė: „Labai nuliūdusi mano siela,
mirtinai! Pasilikite čia ir budėkite su
manim“. 39 Kiek toliau paėjęs, jis
parpuolė kniūpsčias ir meldėsi: „Mano
Tėve, jei galima, tegu mane aplenkia šita
taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip
tu“. 40 Jis atėjo pas mokinius ir rado
juos miegančius. Ir jis tarė Petrui:
„Taip jūs neįstengėte nė vienos valandos
pabudėti su manim? 41 Budėkite ir
melskitės, kad nepatektumėte į pagundą.
Dvasia noringa, bet kūnas silpnas“.
42 Vėl, antrą kartą, nuėjęs jis meldėsi,
tardamas: „Mano Tėve, jei ⌜ta taurė⌝[1]
negali aplenkti, bet ją turiu gerti,
teįvyksta tavo valia“. 43 Ir atėjęs jis vėl
rado juos miegančius, nes jų akys buvo
miegūstos. 44 Jis paliko juos ir vėl
nuėjęs meldėsi trečią kartą, kartodamas
tuos pačius žodžius. 45 Paskui jis atėjo
pas mokinius ir jiems tarė: „⌜Ar ir toliau
miegosite ir ilsėsitės?⌝[2] Štai priartėjo
valanda, ir Žmogaus Sūnus išduodamas į
nusidėjėlių rankas. 46 Kelkitės, eikime!
Štai mano išdavėjas čia pat!“
47 Jam tai bekalbant, štai atėjo
Judas, vienas iš Dvylikos, ir su juo
didelis būrys su kalavijais ir vėzdais nuo
vyriausiųjų kunigų ir tautos vyresniųjų.
48 Jo išdavėjas buvo jiems davęs ženklą,
sakydamas: „Tas, kurį pabučiuosiu, yra
jis. Jį suimkite“. 49 Tuojau priėjęs prie
Jėzaus jis tarė: „Sveikas, rabi!“ ir jį
pabučiavo. 50 Bet Jėzus jam tarė:
„Drauge, ar tai tam tikslui, kuriam čia
esi?“ Tada priėję jie nutvėrė Jėzų ir jį
suėmė. 51 Štai vienas iš Jėzaus
palydovų, ištiesęs ranką, išsitraukė savo
kalaviją ir, smogęs vyriausiojo kunigo
vergui, nukirto jam ausį. 52 Tada Jėzus
jam tarė: „Kišk savo kalaviją atgal į jo
vietą, nes visi, kurie stveriasi kalavijo,
žus nuo kalavijo. 53 Ar manai mane
negalint melsti savo Tėvą, kad jis tuojau
man pristatytų daugiau negu dvylika
legionų angelų? 54 Kaip tada
išsipildytų Raštai [,kurie sako], kad taip
turi įvykti?“ 55 Tą valandą Jėzus tarė
būriui: „Kaip prieš plėšiką išėjote su
kalavijais ir vėzdais manęs sugauti.
Kasdien šventykloje sėdėdavau
mokydamas, o jūs manęs nesuėmėte.
56 Bet visa tai atsitiko, kad išsipildytų
pranašų Raštai“. Tada visi mokiniai,
palikę jį, pabėgo.

55 Lk 19, 47; 21, 37

Sinedrionas nuteisia Jėzų mirti
(Mk 14, 53–65; Lk 22, 54–55. 63–71; Jn 18, 13–14. 19–24)

57 Tie, kurie buvo suėmę Jėzų, jį
nuvedė pas vyriausiąjį kunigą Kajafą,
kur buvo susirinkę Rašto žinovai ir
vyresnieji. 58 O Petras sekė paskui jį iš
tolo iki vyriauiojo kunigo rūmų kiemo ir,
įėjęs vidun, atsisėdo prie tarnų,
norėdamas pamatyti, kaip viskas baigsis.
59 Vyriausieji kunigai ir visas
sinedrionas[3] ieškojo melagingo liudijimo
prieš Jėzų, kad galėtų jį nužudyti, 60 bet
nerado, nors išėjo priekin daug
neteisingų liudytojų. Pagaliau du, išėję
priekin, 61 tarė: „Šitas sakė: ‚Aš galiu
nugriauti Dievo šventyklą ir per tris
dienas atstatyti‘“. 62 Atsistojęs
vyriausiasis kunigas jam tarė: „Ar nieko
neatsakai į tai, ką šitie liudija prieš
tave?“ 63 Bet Jėzus tylėjo. Vyriausiasis
kunigas jam tarė: „Aš saikdinu tave
gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar
tu esi Mesijas[4], Dievo Sūnus?“ 64 Jėzus
jam tarė: „Tu tai pasakei. Tačiau jums
sakau: nuo šiol jūs išvysite Žmogaus
Sūnų sėdintį Galybės dešinėje ir

1 Lit. ji
2 Arba: Miegokite toliau ir ilsėkitės! (Ironiškai pasakyta.)
3 Arba: sanhedrinas (t.y. vyriausioji teismo taryba)
4 Arba: Kristus

ateinantį dangaus debesyse". 65 Tada vyriausiasis kunigas perplėšė savo drabužius, sakydamas: „Jis piktžodžiavo! Kam mums dar reikia liudytojų? Štai dabar girdėjote piktžodžiavimą! 66 Kokia jūsų nuomonė?" Jie atsakė: „Jis mirties vertas!" 67 Tada jie spjaudė jam į veidą ir mušė jį kumščiais, o kiti kirto į veidą, 68 sakydami: „Pranašauk mums, Mesijau[1]! Kas yra tas, kuris tau sudavė?"

61 Jn 2, 19 64 Dan 7, 13 65–66 Lev 24, 16 67 Jez 50, 6

Petras užsigina Jėzaus
(Mk 14, 66–72; Lk 22, 56–62; Jn 18, 15–18. 25–27)

69 O Petras sėdėjo lauke, kieme. Prie jo priėjo viena tarnaitė ir tarė: „Ir tu buvai su Jėzumi Galilėjiečiu". 70 Bet jis užsigynė visų akivaizdoje, tardamas: „Nežinau, ką sakai." 71 Jam išėjus į prievartį, jį pamatė kita ir sakė ten esantiems: „Šitas buvo su Jėzumi Nazariečiu". 72 Ir jis vėl užsigynė, prisiekdamas: „Nepažįstu to žmogaus!" 73 Po valandėlės priėję ten stovintieji tarė Petrui: „Tikrai ir tu esi vienas iš jų, nes tavo tarmė tave išduoda". 74 Tada jis ėmė keiktis ir prisiekinėti: „Nepažįstu to žmogaus!" Ir tuojau pragydo gaidys. 75 Tada Petras atsiminė Jėzaus pasakytą žodį: „Prieš gaidžiui pragystant, tu tris kartus manęs užsiginsi". Ir, išėjęs laukan, jis graudžiai verkė.

Jėzus perduodamas Pilotui
(Mk 15, 1; Lk 23, 1–2; Jn 18, 28–32)

27 Rytui išaušus, visi vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji priėmė nutarimą nužudyti Jėzų. 2 Jį surišę, jie nuvedė ir perdavė valdytojui Pilotui.

Judo mirtis
(Apd 1, 18–19)

3 Tada Judas, jo išdavėjas, pamatęs, kad Jėzus[2] pasmerktas, buvo gailesčio apimtas ir grąžino trisdešimt sidabrinių vyriausiesiems kunigams ir vyresniesiems, 4 sakydamas: „Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują!" Bet jie tarė: „Kas mums darbo? Tu žinokis!" 5 Numetęs sidabrinius į šventyklą, jis pasišalino ir nuėjęs pasikorė. 6 O vyriausieji kunigai, paėmę sidabrinius, sakė: „Jų negalima mesti į šventyklos iždą, nes jie kraujo pinigai". 7 Pasitarę jie nupirko už juos puodžiaus dirvą ateiviams laidoti. 8 Todėl ta dirva iki šios dienos vadinasi Kraujo dirva. 9 Tada išsipildė, kas pasakyta per pranašą Jeremiją: „Jie paėmė trisdešimt sidabrinių—kainą įkainotojo, kurį izraeliai įkainojo—10 ir juos atidavė už puodžiaus dirvą, kaip man Viešpats įsakė".

3–8 Apd 1, 18–19 9–10 Zach 11, 12–13

Pilotas apklausia Jėzų
(Mk 15, 2–5; Lk 23, 3–5; Jn 18, 33–38)

11 Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje, ir valdytojas jį paklausė: „Ar tu esi žydų karalius?" Bet Jėzus tarė: „Tu tai sakai". 12 Vyriausiųjų kunigų ir vyresniųjų kaltinamas, jis nieko neatsakė. 13 Tada Pilotas jam tarė: „Ar negirdi visa, ką jie liudija prieš tave?" 14 Bet jis neatsakė jam nė į vieną kaltinimą, tad valdytojas labai stebėjosi.

Pilotas paleidžia Barabą ir pasmerkia Jėzų mirti
(Mk 15,6-15; Lk 23,13-25; Jn 18,39-19,16)

15 Šventės metu valdytojas turėjo paprotį paleisti žmonėms vieną kalinį, kurio jie norėdavo. 16 Jie tuo metu turėjo pagarsėjusį kalinį, vardu Barabą. 17 Tad, kai jie buvo susirinkę, Pilotas jiems tarė: „Katrą norite, kad jums paleisčiau, Barabą ar Jėzų, kuris vadinasi Kristus?" 18 Mat jis žinojo, kad jie iš pavydo buvo jį perdavę. 19 Jam sėdint teismo kėdėje, jo žmona atsiuntė jam tokią žinią: „Neturėk nieko darbo su tuo teisiuoju, nes šiandien sapne daug kentėjau dėl jo". 20 Bet vyriausieji kunigai ir vyresnieji įtikino žmones, kad išsiprašytų Barabą, o Jėzų pražudytų. 21 Atsiliepdamas valdytojas jiems tarė: „Katrą norite, kad jums paleisčiau?" Jie tarė: „Barabą!"

1 Arba: Kristau
2 Lit. jis

22 Pilotas jiems sakė: „Tai kas man
daryti su Jėzumi, kuris vadinamas
Mesiju[1]?“ Jie visi sakė: „Nukryžiuoti
jį!“ 23 Bet jis tarė: „Ką gi bloga jis
padarė?“ Bet jie juo garsiau šaukė:
„Nukryžiuoti jį!“
24 Pilotas, pamatęs, kad jis nieko
nelaimi, bet kad veikiau kyla maištas,
paėmė vandens, nusimazgojo rankas
minios akivaizdoje ir tarė: „Aš nekaltas
dėl šito kraujo. Jūs žinokitės!“ 25 Ir
visi žmonės atsakė: „Jo kraujas ant
mūsų ir ant mūsų vaikų!“[2] 26 Tada jis
paleido jiems Barabą, o Jėzų
nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.

24 Dt 21, 6–9

Kareiviai tyčiojasi iš Jėzaus
(Mk 15, 16–20; Jn 19, 2–3)
27 Tada valdytojo kareiviai,
pasiėmę Jėzų į pretoriją[3], surinko aplink
jį visą dalinį. 28 Jį išrengę[4], jie apsiautė
jį šviesiai raudona skraiste. 29 Nupynę
iš erškėčių vainiką, uždėjo jam ant
galvos ir įspraudė nendrę į jo dešinę.
Klūpčiodami prieš jį, jie tyčiojosi iš jo ir
sakė: „Sveikas, žydų karaliau!“
30 Spjaudami į jį, jie atėmė nendrę ir
mušė jam per galvą. 31 Ir kai buvo
pasityčioję iš jo, jie nusiautė jam
skraistę, jį aprengė jo drabužiais ir jį
nuvedė kryžiuoti.

Jėzus nukryžiuojamas
(Mk 15, 21–32; Lk 23, 26–43; Jn 19, 17–27)
32 Išeidami jie sutiko žmogų
kirėnietį, vardu Simoną. Tą jie privertė
nešti jo kryžių. 33 Ir, atėję į vietą,
vadinamą Golgota (tai reiškia „Kaukolės
vietą“), 34 jie davė jam gerti vyno,
sumaišyto su tulžimi. Bet paragavęs jis
nenorėjo gerti. 35 Jį nukryžiavę, jie
pasidalijo jo drabužius, mesdami burtą,
36 ir susėdę jį ten sergėjo. 37 Ir jie
prisegė viršum jo galvos ⌜jo kaltės
užrašą⌝[5]: „Šitas yra Jėzus, žydų
karalius“. 38 Tuomet buvo nukryžiuoti
su juo du plėšikai, vienas iš dešinės,
kitas iš kairės. 39 Praeiviai jam
piktžodžiavo, kraipydami galvas 40 ir
sakydami: „Tu, kuris nugriauni
šventyklą ir per tris dienas atstatai,
gelbėkis pats! Jei tu esi Dievo Sūnus,
nužengk nuo kryžiaus!“ 41 Taip pat ir
vyriausieji kunigai, tyčiodamiesi su
Rašto žinovais ir vyresniaisiais, kalbėjo:
42 „Kitus išgelbėjo, o pats negali
išsigelbėti! Jis Izraelio karalius?
Tenužengia dabar nuo kryžiaus, tai mes
patikėsime juo. 43 Jis pasitikėjo Dievu.
Tas dabar jį teišgelbsti, jei jo nori, nes jis
pasakė: ‚Aš Dievo Sūnus‘“. 44 Taip pat
jį plūdo ir plėšikai, kurie buvo
nukryžiuoti kartu su juo.

35 Ps 22, 18 39 Ps 22, 7; 109, 25 40 Mt 26, 61; Jn 2, 19 43 Ps 22, 8

Jėzaus mirtis
(Mk 15, 33–41; Lk 23, 44–49; Jn 19, 28–30)
45 Nuo šeštos valandos tamsa
apgaubė visą šalį[6] iki devintos
valandos[7]. 46 O apie devintą valandą
Jėzus sušuko garsiu balsu, tardamas:
„Eli, Eli, lema sabachtani?“ Tai reiškia:
„Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane
apleidai?“ 47 Bet kai kurie iš ten
stovinčių, tai išgirdę, sakė: „Šitas
šaukiasi Elijo“. 48 Tuojau vienas iš jų,
nubėgęs ir paėmęs kempinę, ją primirkęs
rūgštaus vyno ir užmovęs ant nendrės,
davė jam gerti. 49 Bet visi kiti sakė:
„Liaukis! Pažiūrėkim, ar ateis Elijas jo
gelbėti!“ 50 O Jėzus, vėl sušukęs garsiu
balsu, atidavė dvasią.
51 Ir štai šventyklos uždanga
perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios,
ir žemė drebėjo, ir uolos skilo, 52 ir
kapai atsivėrė, ir daug užmigusių
šventųjų kūnų buvo prikelti. 53 Išėję iš
kapų po jo prikėlimo, jie atėjo į šventąjį
miestą ir pasirodė daugeliui. 54 O
šimtininkas ir tie, kurie su juo sergėjo
Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir kas
įvyko, labai nusigando ir sakė: „Tikrai
šitas buvo Dievo Sūnus!“
55 Ten buvo daug moterų,
žiūrinčių iš tolo. Jos buvo atėjusios

1 Arba: Kristumi
2 Tai reiškia: mes ir mūsų vaikai atsakingi už jo išlietą kraują.
3 T.y. įgulos būstinę
4 Kt. Mss: aprengę
5 Lit. užrašytą jo kaltę
6 Arba: žemę
7 T.y. nuo vidudienio iki 3 valandos p.p.

paskui Jėzų iš Galilėjos, jam
patarnaudamos. 56 Tarp jų buvo Marija
Magdalietė, Marija, Jokūbo bei Juozapo
motina, ir Zebediejaus sūnų motina.

46 Ps 22, 1 48 Ps 69, 21 51 Iš 26,31-33 55-56 Lk 8,2-3

Jėzaus laidojimas
(Mk 15, 42–47; Lk 23, 50–56; Jn 19, 38–42)
57 Vakarui atėjus, atvyko
turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu
Juozapas, kuris ir pats buvo tapęs Jėzaus
mokiniu. 58 Šitas, nuėjęs pas Pilotą,
paprašė Jėzaus kūno. Tada Pilotas įsakė
jį atiduoti. 59 Paėmęs kūną, Juozapas
įvyniojo jį į tyrą drobulę, 60 jį paguldė
savo naujame kape, kurį buvo
išsikaldinęs uoloje, ir, priritęs didžiulį
akmenį prie kapo angos, nuėjo.
61 Marija Magdalietė ir kita Marija ten
sėdėjo priešais kapą.

Sargyba prie kapo
62 O kitą dieną, kuri eina po
Prisirengimo dienos, susirinko
vyriausieji kunigai bei fariziejai pas
Pilotą 63 ir sakė: „Valdove,
prisiminėme, kad anas apsimetėlis, dar
gyvas būdamas, pasakė: ‚Po trijų dienų
būsiu prikeltas‘. 64 Tad įsakyk saugoti
kapą iki trečios dienos, kad kartais atėję
mokiniai neišvogtų jo ir nepasakytų
tautai: ‚Jis buvo prikeltas iš numirusių‘.
Ta paskutinė apgavystė būtų blogesnė už
pirmutinę“. 65 Pilotas jiems tarė:
„Imkite sargybą; eikite, saugokite, kaip
mokate“. 66 Jie nuėję padarė kapą
saugų, užantspauduodami akmenį ir
pastatydami sargybą.

63 Mt 16, 21; 17, 23; 20, 19; Mk 8, 31; 9, 31; 10, 33–34; Lk 9, 22; 18, 31–33

Prisikėlimas
(Mk 16, 1–8; Lk 24, 1–12; Jn 20, 1–10)
28 Šabatai praėjus, pirmajai savaitės
dienai auštant, atėjo Marija
Magdalietė ir kita Marija pasižiūrėti
kapo. 2 Staiga[1] įvyko smarkus žemės
drebėjimas, nes Viešpaties angelas,
nužengęs iš dangaus ir priėjęs, nurito
akmenį ir atsisėdo ant jo. 3 Jo išvaizda
buvo kaip žaibo, ir jo apdaras—baltas
kaip sniegas. 4 Išsigandę jo, sargai ėmė
drebėti ir pasidarė it negyvi.
5 Atsiliepdamas angelas tarė moterims:
„Jūs nebijokite! Juk žinau, kad ieškote
Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. 6 Jo
nėra čia, nes jis prikeltas, kaip buvo
sakęs. Eikite, apžiūrėkite vietą, kur jis
gulėjo, 7 ir nuskubėjusios pasakykite jo
mokiniams: ‚Jis prikeltas iš numirusių ir
štai eina pirma jūsų į Galilėją. Ten jį
pamatysite‘. Štai aš jums tai pasakiau“.
8 Skubiai nuėjusios nuo kapo su baime
ir dideliu džiaugsmu, jos bėgo pranešti jo
mokiniams. 9 Ir štai Jėzus jas pasitiko ir
tarė: „Sveikos!“ Jos priėjusios apkabino
jo kojas ir jį pagarbino. 10 Tada Jėzus
joms tarė: „Nebijokite! Eikite,
praneškite mano broliams, kad jie vyktų
į Galilėją, ir ten jie mane pamatys“.

Sargybinių pranešimas
11 Joms beeinant, štai kai kurie
sargybiniai, atėję į miestą, pranešė
vyriausiesiems kunigams visa, kas buvo
atsitikę. 12 Susirinkę su vyresniaisiais
ir pasitarę, jie davė kareiviams gerokai
pinigų, 13 tardami: „Sakykite: ‚Jo
mokiniai, atėję naktį, jį pavogė, mums
bemiegant‘. 14 O jei valdytojas tai
išgirstų, mes jį perkalbėsime ir
padarysime, kad jums nereiks rūpintis“.
15 Jie, paėmę pinigus, padarė, kaip buvo
pamokyti. Ir ta šneka yra paplitusi tarp
žydų iki šios dienos.

Misijos įsakymas
(Mk 16, 14–18; Lk 24, 36–49; Jn 20, 19–23; Apd 1, 6–8)

16 O vienuolika mokinių nuėjo į
Galilėją, į kalną, kurį Jėzus jiems buvo
nurodęs, 17 ir įšvydę jį pagarbino, bet
kai kurie abejojo. 18 Ir priėjęs Jėzus
jiems kalbėjo: „Man duota visa valdžia
danguje ir žemėje. 19 Tad eikite ir
padarykite mokiniais visų tautų žmones,
krikštydami juos vardan Tėvo, ir
Sūnaus, ir Šventosios Dvasios,
20 mokydami juos laikytis visko, ką
jums įsakiau. Ir štai aš esu su jumis per
visas dienas iki pasaulio[2] pabaigos“.

16 Mt 26, 32; Mk 14, 28 19 Apd 1, 8

---

1 Lit. Ir štai

2 Lit. amžiaus (t.y.viso šito pasaulio laikmečio)

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ

Jono Krikštytojo skelbimas
(Mt 3, 1–12; Lk 3, 1–9. 15–17; Jn 1, 19–28)

1 Jėzaus Kristaus, ⸢Dievo Sūnaus⸣[1],
evangelijos[2] pradžia, 2 kaip parašyta
pas pranašą Jezają:
„Štai aš siunčiu pirma tavęs savo
pasiuntinį,
kuris paruoš tau kelią.
3 Šaukiančio balsas tyruose:
‚Paruoškite Viešpaties kelią,
tiesinkite jo takus'".
4 Pasirodė tyruose Jonas
Krikštytojas, skelbdamas atgailos
krikštą nuodėmėms atleisti. 5 Pas jį
išėjo visa Judėjos šalis ir visi
jeruzaliečiai. Išpažindami savo
nuodėmes, jie buvo jo krikštijami
Jordano upėje. 6 Jonas buvo apsivilkęs
kupranugario vilnos apdaru ir odiniu
diržu susijuosęs strėnas. Jis valgė
skėrius ir laukinį medų. 7 Ir jis skelbė:
„Po manęs ateina galingesnis už mane; jo
kurpių dirželio nesu vertas nusilenkęs
atrišti. 8 Aš krikštiju jus vandeniu, o
šitas krikštys jus Šventąja Dvasia".

2 Mal 3,1 3 Jez 40, 3 6 2Kar 1, 8

Jėzaus krikštas
(Mt 3, 13–17; Lk 3, 21–22)

9 Tomis dienomis Jėzus atėjo iš
Galilėjos ir buvo Jono pakrikštytas
Jordane. 10 Tuojau, išlipdamas iš
vandens, jis išvydo perskylantį dangų ir
Dvasią kaip karvelį nusileidžiančią į jį.
11 Ir balsas pasigirdo iš dangaus: „Tu
esi mano ⸢mylimasis Sūnus⸣[3]; tave
pamėgau".

11 Pr 22, 2; Ps 2, 7; Jez 42, 1; Mt 3, 17; 12, 18; Mk 9, 7; Lk 3, 22

Jėzaus gundymas
(Mt 4, 1–11; Lk 4, 1–13)

12 Ir tuojau Dvasia jį išvarė į tyrus.
13 Jis išbuvo tyruose keturiasdešimt
dienų šėtono gundomas. Jis buvo tarp
žvėrių, ir angelai jam tarnavo.

Jėzus skelbia Dievo karalystę
(Mt 4, 12–17; Lk 4, 14–15)

14 Kai Jonas jau buvo
perduotas[4], Jėzus atėjo į Galilėją,
skelbdamas Dievo evangeliją 15 ir
sakydamas: „Paskirtas laikas yra atėjęs
ir Dievo karalystė priartėjusi.
Atgailaukite ir tikėkite evangelija!"

15 Mt 3, 2

Pirmųjų mokinių pašaukimas
(Mt 4, 18–22; Lk 5, 1–11)

16 Eidamas palei Galilėjos jūrą, jis
pamatė Simoną ir Simono brolį Andriejų,
išmetančius tinklą į jūrą; jie mat buvo
žvejai. 17 Ir Jėzus jiems tarė: „Eikite
paskui mane, ir aš padarysiu, kad jūs
tapsite žmonių žvejais". 18 Ir tuojau,
palikę tinklus, jie nusekė paskui jį.
19 Truputį paėjęs toliau, jis pamatė
Jokūbą, Zebediejaus sūnų, ir jo brolį
Joną, juos irgi valtyje betaisančius
tinklus. 20 Ir tuojau jis pašaukė juos.
Palikę savo tėvą Zebediejų valtyje su
samdiniais, jie nuėjo paskui jį.

Jėzus pagydo netyros dvasios apsėstą žmogų
(Lk 4, 31–37)

21 Jie įėjo į Kafarnaumą. Tuojau,
šabatos dieną, įėjęs į sinagogą, jis ėmė
mokyti. 22 Žmonės stebėjosi jo mokymu,
nes jis juos mokė kaip turįs galią, o ne
kaip Rašto žinovai. 23 Kaip tik tuo metu
sinagogoje buvo netyros dvasios apsėstas
žmogus, ir jis sušuko: 24 „Kas mums
darbo su tavim, Jėzau Nazarėnai? Ar
atėjai mūsų pražudyti? Tave pažįstu, kas
tu esi—Dievo Šventasis!" 25 Bet Jėzus
sudraudė jį, sakydamas: „Nutilk ir išeik
iš jo!" 26 Ir netyroji dvasia, jį tąsydama
ir garsiai šaukdama, išėjo iš jo. 27 Visi
taip nustebo, jog vienas kitą klausinėjo:
„Kas tai yra? Naujas mokymas su galia!
Jis net netyrosioms dvasioms įsako, ir jos
klauso jo!" 28 Ir tuojau visomis

---

1 ~ kt. Mss
2 T.y. gerosios naujienos
3 Arba: Sūnus, Mylimasis
4 T.y. Dievo perleistas į žmonių rankas

kryptimis pasklido garsas apie jį po visą
Galilėjos apylinkę.

22 Mt 7, 28–29

Jėzus pagydo Simono uošvę
(Mt 8, 14–17; Lk 4, 38–41)
29 ⌜Išėję iš sinagogos, jie⌝[1] tuojau
nuėjo į Simono ir Andriejaus namus su
Jokūbu ir Jonu. 30 Simono uošvė gulėjo
drugio krečiama, ir jie tuojau jam pasakė
apie ją. 31 Priėjęs jis paėmė ją už
rankos ir pakėlė. Drugys atstojo nuo jos,
ir ji jiems patarnavo.

Jėzus pagydo daug ligonių ir išvaro daug velnių
32 Vakarui atėjus, kai saulė buvo
nusileidusi, pas jį gabeno visus ligonius
ir velnio apsėstuosius. 33 Visas miestas
buvo susirinkęs prie durų. 34 Jis pagydė
daug įvairiomis ligomis sergančių ir
išvarė daug velnių. Jis neleido velniams
kalbėti, nes jie pažino jį.

Jėzus praplečia savo skelbimo sritį
(Lk 4, 42–44)
35 Anksti rytą, gerokai prieš aušrą,
atsikėlęs, jis išėjo, nuėjo į negyvenamą
vietą ir ten meldėsi. 36 Simonas ir jo
draugai nuskubėjo paskui jį. 37 Jie
surado jį ir jam sakė: „Visi tavęs ieško“.
38 Bet jis jiems tarė: „Eikime kitur, į
gretimus miestelius, kad galėčiau ir ten
skelbti, nes tam išėjau[2]“. 39 Jis ėjo per
visą Galilėją, skelbdamas jų sinagogose
ir išvarinėdamas velnius.

39 Mt 4, 23; 9, 35

Jėzus apvalo raupsuotąjį
(Mt 8, 1–4; Lk 5, 12–16)
40 Pas jį atėjo vienas raupsuotasis,
jį maldaudamas, ir klaupdamasis jam
tarė: „Jei nori, gali mane apvalyti“.
41 ⌜Gailesčio apimtas⌝[3], jis ištiesė savo
ranką, jį palietė ir jam tarė: „Noriu; būk
apvalytas!“ 42 Tuojau pradingo nuo jo
raupsai, ir jis buvo apvalytas.
43 Prigrasinęs jis tuojau pavarė jį 44 ir
jam tarė: „Žiūrėk, kad niekam nieko
nesakytum! Bet eik, pasirodyk kunigui
ir aukok už savo apvalymą tai, ką Mozė
įsakė, kaip įrodymą[4] jiems“. 45 Bet jis
išėjęs pradėjo taip plačiai skelbti ir tą
žinią skleisti, jog Jėzus[5] nebegalėjo
viešai įeiti į miestą, bet laikėsi lauke,
neapgyventose vietose. Tačiau pas jį
ateidavo iš visur.

44 Lev 14, 1–32

Jėzus išgydo paralitiką
(Mt 9, 1–8; Lk 5, 17–26)
2 Kai po kelių dienų jis vėl įėjo į
Kafarnaumą, pasklido žinia, kad jis
esąs namuose. 2 Susirinko tiek daug
[žmonių], kad nebeužteko vietos nė prie
durų, ir jis sakė jiems žodį. 3 Tuomet
atėjo vyrai, nešdami pas jį paralyžiuotą
žmogų. Jį nešė keturi. 4 Negalėdami dėl
minios prinešti prie Jėzaus[6], jie nuplėšė
stogą[7] [viršum tos vietos], kur jis buvo,
ir, padarę plyšį, nuleido žemyn gultą, ant
kurio gulėjo paralyžiuotasis.
5 Matydamas jų tikėjimą, Jėzus tarė
paralyžiuotajam: „Sūnau, tavo
nuodėmės atleistos“. 6 Ten sėdėjo kai
kurie Rašto žinovai ir mąstė savo
širdyse: 7 „Kaip šitas gali taip kalbėti?
Jis piktžodžiauja! Kas gali atleisti
nuodėmes, jei ne vienas Dievas?“
8 Jėzus, tuojau savo dvasia nuvokęs,
kad jie taip mąsto savyje, jiems tarė:
„Kam jūs tai mąstote savo širdyse?
9 Kas yra lengviau—sakyti
paralyžiuotajam: ‚Tavo nuodėmės
atleistos‘ ar sakyti: ‚Kelkis, pasiimk
savo gultą ir vaikščiok‘? 10 Bet kad
žinotumėte, jog Žmogaus Sūnus turi
galią atleisti nuodėmes žemėje“,—jis tarė
paralyžiuotajam,— 11 „tau sakau:
Kelkis, pasiimk savo gultą ir eik namo!“
12 Jis atsikėlė ir tuojau, pasiėmęs savo
gultą, išėjo visų akivaizdoje, ir visi
nepaprastai stebėjosi ir garbino Dievą,
sakydami: „Tokio dalyko dar niekad
nesame matę!“

Jėzus pašaukia Levį ir valgo su muitininkais

1 Kkr. Mss: Išėjęs iš sinagogos, jis
2 T.y. palikau namus, kad skelbčiau gerąją naujieną visoje Galilėjos srityje
3 Kt. Mss: Supykęs (dėl jį naikinančių jėgų)
4 T.y. kaip įrodymą, kad tu esi švarus
5 Lit. jis
6 Lit. jo
7 T.y. plokščiastogį

(Mt 9, 9–13; Lk 5, 27–32)
13 Jis vėl išėjo į pajūrį. Visa minia
ėjo pas jį, ir jis mokė juos.
14 Praeidamas jis pamatė Levį, Alfiejaus
sūnų, sėdintį muitinėje, ir jam tarė: „Sek
paskui mane". Atsikėlęs jis nusekė
paskui jį.
15 Jam sėdint[1] prie stalo jo
namuose, daug muitininkų ir nusidėjėlių
sėdėjo kartu su Jėzumi ir jo mokiniais,
nes buvo daug tokių, kurie sekė paskui
jį. 16 Fariziejų Rašto žinovai, pamatę,
kad jis valgo su nusidėjėliais ir
muitininkais, sakė jo mokiniams: „Kodėl
jis valgo su muitininkais ir
nusidėjėliais?" 17 Tai išgirdęs, Jėzus
jiems tarė: „Sveikiesiems nereikia
gydytojo, tik ligoniams. Aš atėjau ne
teisiųjų šaukti, bet nusidėjėlių".

Klausimas apie pasninkavimą
(Mt 9, 14–17; Lk 5, 33–39)
18 Jono mokiniai ir fariziejai
pasninkavo. Kai kurie žmonės atėjo ir jį
paklausė: „Kodėl Jono mokiniai ir
fariziejų mokiniai pasninkauja, o tavo
mokiniai nepasninkauja?" 19 Jėzus
jiems atsakė: „Argi gali pasninkauti
pajauniai[2], kol jaunikis yra su jais? Kol
jie turi jaunikį su savim, negali
pasninkauti. 20 Bet ateis dienos, kai
jaunikis bus paimtas nuo jų, ir tada, tą
dieną, jie pasninkaus. 21 Niekas
nesiuva nevelto milo lopo ant palaikio
drabužio; kitaip lopas atplėšia gabalą
nuo jo, naujas nuo palaikio, ir pasidaro
blogesnis įplyšimas. 22 Ir niekas nepila
jauno vyno į senus vynmaišius; kitaip
vynas suplėšys vynmaišius, ir niekais
nueis vynas ir vynmaišiai. Bet jauną
vyną pila į naujus vynmaišius".

Šabatos Viešpats
(Mt 12, 1–8; Lk 6, 1–5)
23 Šabatos dieną jis ėjo per javų
laukus, ir jo mokiniai eidami pradėjo
skabyti varpas. 24 Fariziejai jam tarė:
„Žiūrėk! Kodėl jie daro tai, kas
draudžiama per šabatą?" 25 Jis jiems
tarė: „Ar niekad neskaitėte, kaip
pasielgė Dovydas, kai jis neturėjo ko
valgyti ir buvo alkanas, jis ir jo
palydovai: 26 kaip jis įėjo į Dievo
namus, Abjatarui esant vyriausiuoju
kunigu, ir valgė padėtines duonas, kurių
niekam nevalia valgyti, tik kunigams, ir
jų davė savo palydovams?" 27 Jis dar
jiems pasakė: „Šabata padaryta žmogui,
o ne žmogus šabatai. 28 Taigi Žmogaus
Sūnus yra ir šabatos Viešpats".

23 Dt 23, 25 26 Lev 24, 9 25–26 1 Sam 21, 1–6

Žmogus nudžiūvusia ranka
(Mt 12, 9–14; Lk 6, 6–11)
3 Jis vėl įėjo į sinagogą, o ten buvo
žmogus nudžiūvusia ranka. 2 Jie[3]
stebėjo jį, ar jis šabatos dieną gydysiąs,
kad galėtų jį apkaltinti. 3 Jis tarė
žmogui nudžiūvusia ranka: „Stokis į
vidurį!" 4 Ir jis paklausė juos: „Ar valia
šabatos dieną daryti gera ar daryti
bloga? išgelbėti gyvybę ar pražudyti?"
Bet jie tylėjo. 5 Rūsčiai juos apžvelgęs,
giliai nuliūdęs dėl jų kietaširdiškumo, jis
tarė tam žmogui: „Ištiesk ranką!" Jis
ištiesė, ir jo ranka atgijo. 6 Išėję
fariziejai tuojau ėmė tartis su Herodo
šalininkais prieš jį, kaip jį pražudyti.

Minios seka paskui Jėzų
7 Jėzus su savo mokiniais
pasitraukė į pajūrį, ir didelė daugybė iš
Galilėjos sekė iš paskos. Taip pat iš
Judėjos, 8 iš Jeruzalės, iš Idumėjos, iš
Užjordanės, iš Tyro ir Sidono apylinkių
didelė daugybė, išgirdusi visa, ką jis
darė, atėjo pas jį. 9 Jis liepė savo
mokiniams jam paruošti valtelę dėl
minios, kad jo nesuspaustų. 10 Mat jis
daugelį buvo pagydęs, tad visi, kurie
turėjo ligų, spaudėsi prie jo, norėdami jį
paliesti. 11 Taip pat netyrosios dvasios,
kai tik jį pamatydavo, parpuldavo prieš
jį ir sušukdavo: „Tu esi Dievo Sūnus!"
12 Bet jis griežtai jas sudrausdavo, kad
jo neapreikštų.

9–10 Mk 4, 1; Lk 5, 1–3

Dvylikos apaštalų pašaukimas
(Mt 10, 1–4; Lk 6, 12–16)

1 Lit. gulint (t.y. sėdint pusiau gulom, atsilošus, prie žemo stalo, kaip anuomet pokyliaudavo)
2 Arba: vestuvininkai
3 T.y. fariziejai

13 Jis įkopė į kalną ir pasišaukė
tuos, kuriuos jis norėjo, ir tie atėjo pas jį.
14 Jis paskyrė dvylika, ⌈kuriuos taip pat
pavadino apaštalais⌉[1], kad jie būtų su
juo, kad jis galėtų pasiųsti juos skelbti
15 ir kad jie turėtų galią velniams
išvaryti. 16 Jis paskyrė dvylika:
⌈Simoną, kurį pavadino Petru⌉[2],
17 Zebediejaus sūnų Jokūbą ir Jokūbo
brolį Joną (jis juos pavadino Boanerges,
tai yra „griaustinio sūnumis"),
18 Andriejų, Pilypą, Baltramiejų[3], Matą,
Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą, Tadą,
Simoną Uolujį 19 ir Judą Iskariotą,
kuris ir išdavė jį.

Jėzus ir Beelzebulas

(Mt 12, 22–32; Lk 11, 14–23; 12, 10)

20 Jis parėjo namo. Vėl susirinko
minia, ir jie negalėjo nė pavalgyti.
21 Tai išgirdę, saviškiai išėjo jo
sulaikyti, nes jie sakė: „Jis yra išėjęs iš
proto".

22 O iš Jeruzalės atėję Rašto
žinovai sakė: „Jis turi Beelzebulą" ir:
„Per velnių kunigaikštį jis išvaro
velnius". 23 Juos pasišaukęs, jis kalbėjo
jiems palyginimais: „Kaip gali šėtonas
išvaryti šėtoną? 24 Jei karalystė
⌈nevieninga savyje⌉[4], ta karalystė negali
išsilaikyti. 25 Ir jei namai nesugyvena[5],
tie namai negalės išsilaikyti. 26 Taigi,
jei šėtonas yra sukilęs prieš save ir
⌈nevieningas savyje⌉[6], jis negali
išsilaikyti, bet jam yra atėjęs galas. 27 O
niekas, įėjęs į stipruolio namus, negali
pasigrobti jo rakandų, jei pirma nesuriš
stipruolio—tik tada jis galės apiplėšti jo
namus.

28 Iš tiesų jums sakau: visa bus
atleidžiama žmonėms[7], nuodėmės ir
piktžodžiavimai, ką jie ir
bepiktžodžiautų; 29 o kas piktžodžiaus
Šventajai Dvasiai, neturės atleidimo per
amžius, bet bus nusikaltęs amžina
nuodėme",—30 nes jie sakė: „Jis turi
netyrą dvasią".

22 Mt 9, 34; 10, 25 29 Lk 12, 10

Jėzaus motina ir broliai

(Mt 12, 46–50; Lk 8, 19–21)

31 Atėjo jo motina ir jo broliai, ir,
lauke stovėdami, siuntė pas jį [žmogų] ir
liepė jį pakviesti. 32 Aplink jį sėdėjo
minia, ir jie jam sakė: „Štai tavo motina
ir tavo broliai[8] yra lauke ir tavęs ieško".
33 Jiems atsakydamas jis tarė: „Kas yra
mano motina ir [mano] broliai?" 34 Ir,
pažvelgęs aplink į susėdusius apie jį
ratu, jis tarė: „Štai mano motina ir mano
broliai! 35 Kas daro Dievo valią, tas yra
mano brolis, sesuo ir motina".

Palyginimas apie skirtingas dirvas

(Mt 13, 1–9; Lk 8, 4–8)

4 Jis vėl ėmė mokyti pajūryje. Prie jo
susirinko labai didelė minia, tad,
įlipęs į valtį, jis sėdėjo jūroje, o visa
minia buvo pajūryje ant kranto. 2 Jis
daug ko juos mokė palyginimais, ir
mokydamas jiems sakė: 3 „Klausykite!
Štai sėjėjas išėjo sėti. 4 Besėjant viena
sėkla nukrito palei kelią; atskrido
paukščiai ir ją sulesė. 5 Kita nukrito į
uolynę, kur ji neturėjo daug žemės. Ji
tuoj sudygo, nes neturėjo storo žemės
sluoksnio. 6 O kai patekėjo saulė, ji
išdegė ir sudžiūvo, nes neturėjo šaknies.
7 Kita nukrito į erškėčius. Erškėčiai
užaugo ir ją nustelbė, ir ji nedavė grūdų.
8 O kitos [sėklos] nukrito į gerą žemę,
kur jos sudygo, augo ir davė grūdų:
vienos nešė trisdešimteriopą grūdą,
kitos—šešiasdešimteriopą, dar kitos—
šimteriopą". Ir jis sakė: „Kas turi ausis
klausyti, teklauso!"

1 Lk 5, 1–3

Palyginimų tikslas

(Mt 13, 10–17; Lk 8, 9–10)

10 Kai jis buvo vienas, tie, kurie
buvo aplink jį, kartu su Dvylika, jį
klausinėjo apie palyginimus. 11 Jis
jiems sakė: „Jums duota Dievo
karalystės paslaptis, o aniems, kurie yra

1 ~kt. MSS
2 Lit. ir pavadino Simoną Petru
3 Lit. Bartolomiejų
4 Lit. yra pasidalijusi prieš save (t.y.pasidalijusi į grupes, kovojančias viena su kita)
5 Lit. yra pasidalįję prieš save
6 Lit. pasidalijęs
7 Lit. žmonių sūnums

8 Kt. Mss+ ir tavo seserys

lauke, viskas pateikiama palyginimais,
12 kad jie
,žiūrėte žiūrėtų, bet nematytų,
ir girdėte girdėtų, bet
neišmanytų,
kad kartais neatsiverstų ir
nebūtų jiems atleista'".

12 Jez 6, 9–10

Dirvų palyginimo aiškinimas
(Mt 13, 18–23; Lk 8, 11–15)
13 Ir jis jiems sakė: „Ar
nesuprantate šito palyginimo? Tai kaip
jūs suprasite visus kitus palyginimus?
14 Sėjėjas sėja žodį. 15 Šitie yra
[kritusieji] ant kelio, kur sėjamas žodis:
kai jie išgirsta jį, tuojau ateina šėtonas ir
atima į juos pasėtąjį žodį. 16 Panašiai[1],
šitie yra į uolynę sėjamieji: kai išgirsta
žodį, jie tuojau su džiaugsmu jį priima.
17 Bet jie neturi savyje šaknies ir tik
trumpą laiką išsilaiko. Paskui, kilus
priespaudai ar persekiojimui dėl žodžio,
jie tuojau atsimeta. 18 Kiti yra į
erškėčius sėjamieji. Tai tie, kurie
išgirsta žodį, 19 bet pasaulio rūpesčiai,
turtų vilionė ir kitų dalykų įgeidžiai
įsiskverbia ir nustelbia žodį, ir jis
pasidaro nevaisingas. 20 O tie yra į gerą
žemę pasėtieji: tie, kurie išgirsta žodį, jį
priima ir duoda vaisių—trisdešimteriopą,
šešiasdešimteriopą ir šimteriopą".

Paraginimas atidžiai klausytis
(Lk 8, 16–18)
21 Ir jis jiems sakė: „Argi ⌜atneša
žiburį⌝[2] po saiku[3] ar po lova pastatyti?
Ar ne ant žibinto pastatyti? 22 Nes
nieko nėra paslėpta, kas neturėtų būti
atidengta, ir niekas netapo slapta, kas
neturėtų iškilti į viešumą. 23 Jei kas
turi ausis klausyti, teklauso!"
24 Ir jis jiems sakė: „Įsidėmėkite
tai, ką girdite! Kokiu saiku seikite,
tokiu bus jums atseikima, ir bus jums
dar pridedama. 25 Nes kas turi, tam bus
duota, o kas neturi, iš to net tai, ką turi,
bus atimta".

21 Mt 5, 15; Lk 11, 33 22 Mt 10, 26; Lk 12, 2 24 Mt 7, 2; Lk 6, 38 25 Mt 13, 12; 25, 29; Lk 19, 26

Palyginimas apie savaime augančią sėklą
26 Ir jis tarė: „Su Dievo karalyste
yra taip, kaip su žmogum, kai jis paberia
sėklą į žemę. 27 Jis miega ir keliasi,
naktį bei dieną, o sėkla dygsta ir auga—
jis nežino kaip. 28 Žemė savaime duoda
derlių—pirma stiebą, paskui varpą,
paskui pribrendusį grūdą varpoje. 29 O
kai derlius subręsta[4], jis tuoj pasiunčia
pjautuvą, nes pjūtis yra atėjusi".

29 Joel 3, 13

Palyginimas apie garstyčių grūdą
(Mt 13, 31–32; Lk 13, 18–19)
30 Ir jis tarė: „Su kuo palyginsime
Dievo karalystę arba kokiu palyginimu
ją pavaizduosime? 31 Ji—kaip garstyčių
grūdas, kuris, kai sėjamas į žemę, yra
mažiausias iš visų sėklų žemėje. 32 Bet
pasėtas auga, pasidaro didžiausias iš visų
daržovių ir išleidžia tokias dideles šakas,
kad jo pavėsyje dangaus paukščiai gali
susisukti gūžtas".
33 Daugeliu tokių palyginimų jis
kalbėjo jiems žodį, kiek jie galėjo
suprasti. 34 Be palyginimo jis jiems
nekalbėdavo, o savo mokiniams atskirai
viską išaiškindavo.

33-34 Mt 13,34.35

Jėzus nuramdo audrą ir bangas
(Mt 8, 23–27; Lk 8, 22–25)
35 Tą dieną, vakarui atėjus, jis
jiems tarė: „Persiirkime į kitą krantą".
36 Paleidę minią, jie paėmė jį su savim,
taip kaip jis buvo[5], valtyje. Kitos valtys
jį lydėjo. 37 Pakilo smarkus viesulas, ir
bangos taip daužėsi į valtį, jog valtis jau
pildėsi [vandens]. 38 Jis miegojo valties
paskuigalyje ant pagalvio. Jie pažadino
jį ir jam tarė: „Mokytojau, ar tau nerūpi,
kad skęstame?" 39 Pabudęs jis sudraudė
vėją ir prabilo į jūrą: „Nutilk! Nurimk!"
Vėjas nustojo, ir pasidarė mirtina[6] tyla.
40 Ir jis jiems tarė: „Kodėl esate bailūs?
Ar dar neturite tikėjimo?" 41 Jie labai
nusigando ir sakė vienas kitam: „Kas gi

1 ~kt. Mss
2 Lit. žiburys ateina
3 T.y. indu, kuriuo grūdai seikėjami
4 Lit. leidžia
5 T.y. neišlipęs iš valties
6 Lit. didelė

yra šitas, kad net vėjas ir jūra jo
klauso?“

Jėzus pagydo velnių apsėstą gerasėną
(Mt 8, 28–34; Lk 8, 26–39)

5 Jie nuplaukė į kitą jūros krantą, į
gerasėnų šalį. 2 Jam išlipus iš valties,
tuojau jį pasitiko iš kapų netyros dvasios
apsėstas žmogus. 3 Jis gyveno kapuose[1],
ir net grandine niekas nebepajėgė jo
sukaustyti, 4 nes jis daug kartų buvo
buvęs surištas pančiais bei grandinėmis,
tačiau buvo sutraukęs grandines ir
sutrynęs pančius, ir niekas neįstengė jo
suvaldyti. 5 Visuomet, naktį ir dieną,
kapuose ir kalnuose, jis klykdavo ir
daužydavo save akmenimis. 6 Iš tolo
pamatęs Jėzų, jis atbėgo, parpuolė prieš
jį ir, 7 garsiai šaukdamas, tarė: „Kas
man darbo su tavim, Jėzau,
Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Saikdinu
tave Dievu, nekankink manęs!“ 8 (Mat
jis buvo jam pasakęs: „Išeik, netyroji
dvasia, iš to žmogaus!“) 9 Jėzus[2] ją
paklausė: „Kuo tu vardu?“ Ir ši jam
tarė: „Mano vardas ‚Legionas‘, nes mūsų
daug“. 10 Ir ji labai jį maldavo, kad
neišvarytų jų iš to krašto.
11 O ten, kalno šlaite, ganėsi didelė
kiaulių kaimenė. 12 Ir [dvasios]
maldavo jį, sakydamos: „Suvaryk mus į
tas kiaules, kad įeitume į jas!“ 13 Ir jis
joms leido. Išėjusios netyrosios dvasios
įėjo į kiaules, ir kaimenė—kokie du
tūkstančiai kiaulių—skubiai pasileido
škardžiu žemyn į jūrą, ir jos prigėrė
jūroje.
14 Jų piemenys pabėgo ir nunešė
žinią į miestą ir į sodybas. Žmonės atėjo
pasižiūrėti, kas buvo atsitikę. 15 Jie
atėjo pas Jėzų, pamatė velnių apsėstąjį—
tą, kuris buvo turėjęs legioną—sėdintį,
apsivilkusį ir sveiko proto, ir nusigando.
16 O mačiusieji jiems papasakojo, kaip
buvo atsitikę velnių apsėstajam, ir apie
kiaules. 17 Tada jie ėmė jį maldauti, kad
paliktų jų sritį. 18 Jam lipant į valtį, jį
maldavo buvęs apsėstasis, kad jam leistų
pasilikti su juo. 19 Jėzus[3] jam neleido,
bet jam tarė: „Eik į savo namus pas
savuosius ir pranešk jiems, kaip daug
Viešpats yra tau padaręs ir kaip tavęs
pasigailėjo“. 20 Jis nuėjo ir ėmė skelbti
Dekapolyje, kaip daug Jėzus jam buvo
padaręs, ir visi stebėjosi.

Jėzus pagydo kraujoplūdžiu sergančią moterį ir prikelia Jairo dukterį
(Mt 9, 18–26; Lk 8, 40–56)

21 Jėzui vėl perplaukus valtimi į
kitą krantą, prie jo susirinko didelė
minia, ir jis buvo pajūryje. 22 Atėjo
vienas iš sinagogos pirmininkų, vardu
Jairas, ir, jį pamatęs, puolė jam į kojas ir
jį labai maldavo, 23 sakydamas: „Mano
dukrelė merdi. Ateik ir uždėk ant jos
rankas, kad pasveiktų ir gyventų“. 24 Ir
jis nuėjo su juo.
Didelė minia sekė paskui jį ir jį
spaudė iš visų pusių. 25 Moteris,
dvylika metų sirgusi kraujoplūdžiu,
26 daug iškentėjusi nuo daugelio
gydytojų ir išeikvojusi visą savo turtą, nė
kiek nepasitaisiusi, bet vis ėjusi blogyn,
27 išgirdusi apie Jėzų, priėjo minioje iš
užnugario ir palietė jo apsiaustą, 28 nes
sakė: „Jei paliesiu tik jo drabužius,
pasveiksiu“. 29 Tuojau išdžiūvo jos
kraujo šaltinis, ir ji pajuto kūnu, kad
buvo pagijusi iš ligos. 30 Jėzus, tuojau
pasijutęs, kad iš jo buvo išėjusi jėga,
atsigręžęs minioje tarė: „Kas palietė
mano drabužius?“ 31 Jo mokiniai jam
sakė: „Tu matai minią, spaudžiančią
tave iš visų pusių, o sakai: ‚Kas mane
palietė?‘“ 32 Jis žvalgėsi aplinkui,
norėdamas pamatyti tą, kuri buvo tai
padariusi. 33 Moteris, išsigandusi ir
drebėdama, žinodama, kas jai buvo
atsitikę, atėjo, parpuolė prieš jį ir jam
pasakė visą tiesą. 34 Jis jai tarė:
„Dukterie, tavo tikėjimas pagydė tave.
Eik rami ir būk pagijusi iš ligos“.
35 Jam tebekalbant, atėjo [žmonės]
iš sinagogos pirmininko namų ir sakė:
„Tavo duktė numirė. Kam dar bevargini
Mokytoją?“ 36 Bet Jėzus, nugirdęs[4],

1 T.y. kapų olose
2 Lit. Jis
3 Lit. Jis
4 Arba: nepaisydamas to

⌜ką jie kalbėjo⌝[1], tarė sinagogos
pirmininkui: „Nebijok, tik tikėk!“
37 Jis niekam neleido savęs palydėti, tik
Petrui, Jokūbui ir Jokūbo broliui Jonui.
38 Jie atėjo į sinagogos pirmininko
namus. Jis pamatė triukšmą,
verkiančius ir garsiai raudančius
[žmones], 39 ir įėjęs jiems tarė: „Kam
keliate triukšmą ir verkiate? Vaikas
nemirė, tik miega“. 40 Ir jie juokėsi iš
jo. Bet jis, visus išvaręs, paėmė su savim
vaiko tėvą bei motiną ir savo palydovus
ir įėjo, kur buvo vaikas. 41 Nutvėręs
vaiko ranką, jis jai tarė: „Talita kum!“
Tai išvertus reiškia: „Mergaite, tau
sakau, kelkis!“ 42 Mergaitė tuojau
atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Ji buvo
dvylikos metų. Jie tuojau apstulbo iš
nustebimo. 43 Jis griežtai jiems įsakė,
kad niekas to nežinotų, ir liepė duoti jai
valgyti.

Jėzus Nazarete
(Mt 13, 53–58; Lk 4, 16–30)

6 Jis išėjo iš ten ir atėjo į savo tėviškę.
Jo mokiniai sekė paskui jį. 2 Šabatai
atėjus, jis pradėjo mokyti sinagogoje.
Daugelis klausydamiesi stebėjosi ir sakė:
„Iš kur šitas tai gavo? Kas per išmintis,
kuri šitam duota? Ir tokie stebuklai
daromi jo rankomis! 3 Ar šitas nėra
dailidė, Marijos sūnus ir Jokūbo, Jozės,
Judo bei Simono brolis? Ir ar jo seserys
nėra čia su mumis?“ Ir jie piktinosi juo.
4 Bet Jėzus jiems sakė: „Pranašas
niekur nėra be pagarbos, tik savo
tėviškėje, tarp savo giminaičių ir savo
namuose“. 5 Jis negalėjo ten padaryti
jokio stebuklo, tik keliems ligoniams
uždėjo rankas ir juos pagydė. 6 Ir jis
stebėjosi jų netikėjimu.

4 Jn 4, 44

Dvylikos misija
(Mt 10, 1. 5–15; Lk 9, 1–6)

Jis ėjo aplinkui ratu per kaimus
mokydamas. 7 Jis pasišaukė Dvylika,
pradėjo juos siuntinėti po du ir davė
jiems galią netyroms dvasioms [išvaryti].
8 Jis jiems įsakė nieko neimti į kelionę,
išskyrus lazdą—nei duonos, nei maišelio,
nei pinigų[2] diržе, 9 tik avėti kurpėmis, ir
[įsakė]: „Nevilkėkite dviejų apatinių“[3].
10 Ir jis jiems sakė: „Kur užeisite į
namus, ten pasilikite, kol iš ten išeisite.
11 Jei kuri vieta jūsų nepriims ir jūsų
nesiklausys, iš ten išeidami,
nusikratykite nuo kojų dulkes kaip
liudijimą prieš juos“. 12 Išėję jie skelbė,
kad žmonės atgailautų, 13 išvarė daug
velnių, tepė aliejumi daug ligonių ir juos
gydė.

11 Apd 13, 51 8–11 Lk 10, 4–11 13 Jok 5, 14

Jono Krikštytojo mirtis
(Mt 14, 1–12; Lk 9, 7–9)

14 Karalius Herodas išgirdo [apie
Jėzų], nes jo vardas buvo pagarsėjęs, ir
⌜žmonės sakė⌝[4]: „Jonas Krikštytojas yra
prikeltas iš numirusių, ir todėl jame
veikia tos jėgos“. 15 O kiti sakė: „Jis
yra Elijas“. Dar kiti sakė: „Jis pranašas,
kaip vienas iš pranašų“. 16 O tai
išgirdęs, Herodas sakė: „Tas, kuriam aš
nukirsdinau galvą, yra prikeltas“.
17 Mat pats Herodas buvo
pasiuntęs ir leidęs suimti Joną ir jį laikęs
sukaustytą kalėjime dėl Herodiados,
savo brolio Pilypo žmonos, nes jis buvo
ją vedęs. 18 Nes Jonas buvo sakęs
Herodui: „Tau nevalia turėti savo brolio
žmonos“. 19 O Herodiada griežė dantį
ant jo ir norėjo jį nužudyti, bet negalėjo,
20 nes Herodas bijojo Jono, žinodamas jį
esant teisų ir šventą vyrą, ir jį saugojo.
Jo pasiklausęs, jis būdavo labai
susimąstęs, tačiau mielai jo
klausydavosi. 21 Atėjus patogiai dienai,
kai Herodas per savo gimtadienį iškėlė
pokylį savo aukštiesiems pareigūnams,
kariuomenės vadams ir Galilėjos
įžymiesiems, 22 ir kai ⌜jos, Herodiados,
duktė⌝[5] įėjusi šoko, ji patiko Herodui ir jo
svečiams. Karalius tarė mergaitei:
„Prašyk iš manęs, ko tik nori, ir tau
duosiu“. 23 Ir jis jai pakartotinai
prisiekė: „Ko tik mane prašysi, tau
duosiu, iki pusės savo karalystės!“

1 Lit. kalbamą žodį

2 Lit. varioko

3 T.y. nepasiimkite antrų marškinių pasikeisti kelionėje

4 Kt. Mss: sakė

5 Kt. Mss: duktė Herodiada

24 Išėjusi ji paklausė savo motiną: „Ko
turiu prašyti?“ Ji atsakė: „Jono
Krikštytojo galvos“. 25 Tuojau skubiai
įėjusi pas karalių, ji paprašė, tardama:
„Noriu, kad tuojau man duotum
dubenyje Jono Krikštytojo galvą“.
26 Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl
priesaikos ir svečių nenorėjo jos prašymo
atmesti. 27 Karalius tuojau pasiuntė
budelį ir įsakė atnešti jo galvą. Tas
nuėjęs nukirto jam galvą kalėjime,
28 atnešė jo galvą dubenyje ir ją padavė
mergaitei, o mergaitė ją padavė savo
motinai. 29 Tai išgirdę, jo mokiniai
atėjo, pasiėmė jo lavoną ir palaidojo
kape.

14–15 Mt 16, 14; Mk 8, 28; Lk 9, 19 **17–18** Lk 3, 19–20

Jėzus pasotina penkis tūkstančius
(Mt 14, 13–21; Lk 9, 10–17; Jn 6, 1–14)

30 Apaštalai susirinko prie Jėzaus
ir jam papasakojo visa, ką buvo nuveikę
ir ko mokę. 31 Jis jiems tarė: „Jūs
eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir
truputį pailsėkite!“ Mat ateinančių ir
nueinančių būdavo daug, ir jiems
nelikdavo laiko nė pavalgyti. 32 Jie
nuplaukė valtimi į negyvenamą vietą—
sau vieni. 33 Daugelis matė juos
nuplaukiant, juos atpažino, iš visų
miestų pėsčiom ten susibėgo ir atėjo
pirma jų. 34 Išlipęs jis pamatė didelę
minią, ir jam pagailo jų, nes jie buvo
kaip avys, neturinčios piemens. Ir jis
pradėjo juos mokyti daugelio dalykų.
35 O kai jau buvo pasidarę vėlu, prie jo
priėjo jo mokiniai ir sakė: „Tuščia yra ta
vieta, ir jau vėlu. 36 Atleisk juos, kad,
nuėję į aplinkines sodybas ir kaimus,
nusipirktų ko valgyti“. 37 O jis
atsakydamas jiems tarė: „Jūs duokite
jiems valgyti!“ Jie jam sakė: „Ar mes
turime nueiti, nupirkti už du šimtus
denarų duonos ir duoti jiems valgyti?“
38 Bet jis jiems tarė: „Kiek turite
kepalų? Eikite, pažiūrėkite!“ Sužinoję
jie sakė: „Penkis ir dvi žuvis“. 39 Jis
jiems įsakė susodinti[1] visus būriais
žalioje žolėje. 40 Ir jie susėdo grupėmis,
po šimtą ir po penkias dešimtis.
41 Paėmęs tuos penkis kepalus ir tas dvi
žuvis, jis pažvelgė aukštyn į dangų,
palaimino, sulaužė kepalus ir davė
mokiniams, kad tie jiems pateiktų. Ir tas
dvi žuvis jis išdalijo visiems. 42 Jie visi
valgė ir pasisotino. 43 Ir jie pririnko
trupinių, dvylika pilnų pintinių, ir žuvų
likučių. 44 Tų, kurie valgė duoną[2], buvo
penki tūkstančiai vyrų.

34 Sk 27, 17; 1 Kar 22, 17; 2 Kron 18, 16; Ezek 34, 5; Zach 10, 2; Mt 9, 36

Jėzus eina vandens paviršiumi
(Mt 14, 22–33; Jn 6, 15–21)

45 Jis tuojau privertė savo
mokinius lipti į valtį ir pirma jo irtis į
kitą krantą, į Betsaidą, kol jis atleisiąs
žmones. 46 Atsisveikinęs su jais, jis
nuėjo į kalną melstis. 47 Vakarui atėjus,
laivas buvo jūros viduryje, o jis vienas—
ant kranto[3]. 48 Pamatęs, kaip jie
kamavosi irdamiesi,—nes jiems pūtė
priešinis vėjas,—apie ketvirtąją nakties
sargybą[4] jis atėjo pas juos, eidamas
jūros paviršiumi, ir norėjo praeiti jiems
pro šalį. 49 O jie, pamatę jį einant jūros
paviršiumi, pamanė tai esant šmėklą ir
ėmė šaukti, 50 nes visi jį pamatė ir
persigando. Bet jis tuojau prašneko į
juos ir jiems tarė: „Būkite drąsūs! Tai
aš. Nebijokite!“ 51 Jis įlipo pas juos į
valtį, ir vėjas nustojo. Ir jie be galo
nustebo, 52 nes nebuvo supratę įvykio su
kepalais. Greičiau, jų širdis buvo
sukietėjusi.

Gydymai Genezarete
(Mt 14, 34–36)

53 Perplaukę į [kitą] krantą[5], jie
atvyko į Genezaretą ir nuleido inkarą.
54 Jiems išlipus iš valties, žmonės tuojau
jį atpažino, 55 apibėgo visą aną šalį ir
ant gultų nešė ligonius šen ir ten, kur
girdėjo jį esant. 56 Ir kur tik jis
keliaudavo—į kaimus ar miestus, ar
sodybas,— jie paguldydavo ligonius
turgavietėse ir maldaudavo jį, kad leistų

---

1 Būtent pusiau gulom, kaip prie valgomojo stalo

2 Lit. duonas

3 Lit. sausumoje

4 T.y. apie 3–6 val. ryto

5 Lit. sausumą

jiems paliesti bent jo drabužio kutą. Ir
kurie tik jį paliesdavo, pasveikdavo.

Ginčas apie tai, kas sutepta ir nesutepta

(Mt 15, 1–20)

7 Prie jo susirinko fariziejai ir kai kurie
Rašto žinovai, atėję iš Jeruzalės.
2 Pamatę kai kuriuos jo mokinius
valgant „suteptomis“[1], tai yra nemaz-
gotomis rankomis,—3 mat fariziejai ir
visi žydai, laikydamiesi sentėvių
tradicijos, jei jie rieškute nenusimazgoja
rankų, nevalgo, 4 ir ⌜jie nevalgo nieko
[,parnešto] iš turgavietės, jei [to]
nenuplauna⌝[2], ir yra daug ko kito, ką jie
perėmė laikyti, [kaip antai:] taurių,
ąsočių ir varinių indų[3] plovimus,—
5 fariziejai ir Rašto žinovai jį paklausė:
„Kodėl tavo mokiniai nesilaiko sentėvių
tradicijos, bet valgo duoną suteptomis
rankomis?“ 6 O jis jiems tarė: „Gerai
Jezajas pranašavo apie jus, veidmainius,
kaip parašyta:

‚Šita tauta mane gerbia lūpomis,
bet jų širdis toli nuo manęs.
7 Jie veltui garbina mane,
mokydami žmonių priesakų
lyg kokių doktrinų!‘

8 Palikę Dievo įsakymą, jūs laikotės
žmonių tradicijos“.
9 Ir jis jiems sakė: „Jūs puikiai
mokate atmesti Dievo įsakymą, kad
išlaikytumėte savo tradiciją! 10 Mozė,
pavyzdžiui, pasakė: ‚Gerbk savo tėvą ir
savo motiną‘; ir: ‚Kas keikia tėvą ar
motiną, būtinai turi mirti!‘ 11 Bet jūs
sakote: ‚Jei kas pasakys tėvui ar
motinai: Korban (tai yra dovana Dievui)
tebūnie tai, kas būtų tau pravertę iš to,
ką turiu,‘—12 jūs jam nieko
nebeleidžiate daryti tėvui ar motinai,
13 taip padarydami Dievo žodį
negaliojantį savo tradicija, kurią esate
perdavę. Ir daug tokių dalykų darote“.
14 Vėl pasišaukęs minią, jis jiems
sakė: „Paklausykite manęs visi ir
supraskite! 15 Nieko nėra žmogaus
išorėje, kas, kai įeina į jį, gali jį sutepti,
tik kas iš žmogaus išeina yra tai, kas
sutepa žmogų. 16 ⌜Jei kas turi ausis
klausyti, teklauso!⌝[4]
17 Kai jis, palikęs minią, buvo įėjęs
į namus, jo mokiniai ėmė klausinėti jį
apie tą palyginimą. 18 Jis jiems sakė: „Ar
ir jūs esate tokie neišmanūs? Ar
nesuprantate, kad niekas, kas iš lauko
įeina į žmogų, negali jo sutepti, 19 nes
tai neįeina į jo širdį, bet į skrandį ir
išeina išvietėn?“ (Taip jis pareiškė visus
valgius esant nesuteptus.) 20 Ir jis sakė:
„Kas iš žmogaus išeina—tai sutepa
žmogų. 21 Būtent, iš vidaus, iš žmonių
širdies, išeina pikti sumanymai:
paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės,
22 svetimoteriavimai, godulystės,
piktadarybės, apgavystė, ištvirkimas,
pavydas[5], liežuvavimas, puikybė,
neišmonė. 23 Visos šitos piktybės išeina
iš vidaus ir sutepa žmogų“.

6–7 Jez 29, 13 10 Iš 20, 12; Dt 5, 16; Iš 21, 17; Lev 20, 9

Sirofenikietės tikėjimas

(Mt 15, 21–28)

24 Iš ten pakilęs, jis nuėjo į Tyro
sritį. Įėjęs į vienus namus, jis norėjo,
kad to niekas nesužinotų, tačiau
negalėjo likti nepastebėtas. 25 Tuojau
viena moteris, kurios dukrelė turėjo
netyrą dvasią, išgirdusi apie jį, atėjo ir
puolė jam į kojas. 26 Ta moteris buvo
graikė, kilimo sirofenikietė. Ir ji
maldavo jį, kad išvarytų velnią iš jos
dukters. 27 Bet jis jai tarė: „Leisk
pirma vaikams pasisotinti, nes nepadoru
imti vaikų duoną ir numesti šunims“.
28 Bet ji jam atsakė: „Viešpatie! Net
šunys po stalu ėda vaikų trupinius“.
29 Jis jai tarė: „Dėl šito žodžio eik!
Velnias yra išėjęs iš tavo dukters“.
30 Parėjusi namo, ji rado vaiką gulintį
lovoje ir velnią išėjusį.

Jėzus pagydo kurčnebylį

31 Išėjęs iš Tyro srities, Jėzus[6] vėl
atėjo per Sidoną prie Galilėjos jūros
Dekapolio srities viduriu. 32 Jam atvedė
kurčią bei nebylį žmogų ir jį maldavo,

---

1 T.y. nešvariomis apeiginiu požiūriu
2 Arba: parėję iš turgavietės, jie nevalgo, jei nenusiplauna
3 Kt. Mss + ir lovų
4 ~kt. Mss
5 Lit. pikta akis
6 Gr. jis

kad uždėtų ant jo ranką. 33 Pasivedęs jį
vieną nuo minios, jis įkišo savo pirštus į
jo ausis ir seilėmis[1] palietė jo liežuvį.
34 Pažvelgęs į dangų, atsiduso ir jam
tarė: „Efata!“, tai yra „Atsiverk!“ 35 Jo
girdimieji organai atsivėrė, tuojau
atsirišo jo liežuvio raištis, ir jis kalbėjo
kaip reikia. 36 Ir jis jiems įsakė niekam
[apie tai] nesakyti. Bet kuo griežčiau jis
jiems įsakydavo, tuo plačiau jie tai
skelbdavo. 37 Jie buvo be galo nustebę
ir sakė: „Jis visa gerai padarė. Jis
kurčiuosius daro girdinčius ir nebylius
kalbančius!“

Jėzus pamaitina keturis tūkstančius

(Mt 15, 32–39)

8 Anomis dienomis, vėl didžiulei miniai
susirinkus[2] ir jiems neturint ko
valgyti, jis, pasišaukęs mokinius, jiems
tarė: 2 „Man gaila minios, nes jau trys
dienos, kaip jie pasilieka prie manęs ir
neturi ko valgyti. 3 Ir jei paleisiu juos
alkanus į jų namus, jie nualps kelyje;
kai kurie iš jų yra atėję iš toli“. 4 Jo
mokiniai jam atsakė: „Iš kur kas galės
šituos pasotinti duona čia tyruose?“
5 Jis klausė jų: „Kiek turite kepalų?“
Jie atsakė: „Septynis“. 6 Jis liepė
miniai atsisėsti ant žemės. Paėmęs tuos
septynis kepalus, jis padėkojo, juos
sulaužė ir davė savo mokiniams, kad tie
juos pateiktų, ir jie pateikė miniai. 7 Jie
dar turėjo keletą žuvelių. Jas
palaiminęs, jis liepė ir tas pateikti. 8 Jie
valgė, pasisotino ir surinko likusius
trupinius—septynis krepšius. 9 O buvo
kokie keturi tūkstančiai. Ir jis atleido
juos. 10 Įlipęs į valtį su savo mokiniais,
jis tuojau nuplaukė į Dalmanutos šalį.

Fariziejai reikalauja ženklo

(Mt 16, 1–4)

11 Išėjo[3] fariziejai ir ėmė ginčytis
su juo. Jį gundydami, jie reikalavo iš jo
ženklo iš dangaus. 12 Giliai atsidusęs
savyje[4], jis tarė: „Kodėl šita karta
reikalauja ženklo? Iš tiesų jums sakau:
šitai kartai nebus duota jokio ženklo“.
13 Juos atleidęs, jis vėl įlipo į valtį ir
nuplaukė į kitą krantą.

11 Mt 12, 38; Lk 11, 16 12 Mt 12, 39; Lk 11, 29

Fariziejų ir Herodo raugas

(Mt 16, 5–12)

14 Jie buvo pamiršę pasiimti
duonos ir turėjo tik vieną kepalą su
savim valtyje. 15 Jis įspėjo juos:
„Žiūrėkite! Saugokitės fariziejų raugo ir
Herodo raugo!“ 16 Jie kalbėjosi tarp
savęs apie tai, kad neturį duonos. 17 Tai
pastebėjęs, jis jiems tarė: „Kodėl
kalbatės apie tai, kad neturite duonos?
Ar dar nesuvokiate ar nesuprantate? Ar
⌜jūsų širdis užkietėjusi⌝[5]? 18 Ar,
turėdami akis, nematote ir, turėdami
ausis, negirdite? Ir ar neatsimenate:
19 kai penkis kepalus sulaužiau
penkiems tūkstančiams, kiek pririnkote
pintinių, pilnų trupinių ?“ Jie jam tarė:
„Dvylika“.—20 “Kai septynis keturiems
tūkstančiams, kiek pririnkote krepšių,
pilnų trupinių ?“ Jie [jam] tarė:
„Septynis“. 21 Ir jis jiems tarė: „Ar dar
nesuprantate?“

15 Lk 12, 1 18 Jer 5, 21; Ezek 12, 2; Mk 4, 12

Jėzus pagydo neregį

22 Jie atėjo į Betsaidą. Jam atvedė
aklą ir jį maldavo, kad paliestų jį.
23 Paėmęs akląjį už rankos, jis išsivedė
jį už kaimo, spjovė jam į akis, uždėjo ant
jo rankas ir jį paklausė: „Ar ką regi?“
24 Pažvelgęs aukštyn, jis tarė: „Regiu
žmones, nes lyg kokius medžius matau
juos vaikščiojančius“. 25 Paskui Jėzus[6]
vėl uždėjo rankas jam ant akių. Šis
įtemptai žiūrėjo, pasveiko ir aiškiai
viską matė. 26 Jėzus[7] pasiuntė jį į jo
namus, sakydamas: „Neužeik nė į
kaimą[8]“.

Petras išpažįsta Jėzų esant Mesiją

(Mt 16, 13–20; Lk 9, 18–21)

27 Jėzus ir jo mokiniai išėjo į
Pilypo Cezarėjos kaimus. Kelyje jis
paklausė savo mokinių, jiems

---

1 Lit. spjovęs
2 Lit. esant
3 Turbūt iš miestelio, kurio artumoje Jėzus buvo išlipęs į krantą
4 Lit. savo dvasia
5 Lit. turite užkietėjusią širdį
6 Gr. jis
7 Gr. Jis
8 Kt.Mss + ir niekam nepasakok kaime

sakydamas: „Ką žmonės sako mane
esant?“ 28 Jie jam atsakė: „Joną
Krikštytoją, kiti—Eliją, dar kiti—vieną
iš pranašų“. 29 Tada jis paklausė juos:
„O jūs ką sakote mane esant?“
Atsakydamas Petras jam tarė: „Tu esi
Mesijas[1]“. Jis pagrasė jiems, kad niekam
to nesakytų apie jį.

28 Mk 6, 14–15; Lk 9, 7–8 29 Jn 6, 68–69

Jėzus pranašauja savo kančią ir mirtį
(Mt 16, 21–28; Lk 9, 22–27)

31 Paskui jis pradėjo juos mokyti,
kad Žmogaus Sūnus turįs daug kentėti,
būti vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų bei
Rašto žinovų atmestas, nužudytas ir po
trijų dienų vėl prisikelti. 32 Ir visai
atvirai jis kalbėjo tą žodį. Petras,
pasivedęs jį į šalį, pradėjo jį drausti.
33 O jis, atsigręžęs ir žiūrėdamas į savo
mokinius, sudraudė Petrą ir tarė:
„Atsitrauk nuo manęs, šėtone! Nes tu
galvoji ne taip, kaip Dievas, bet kaip
žmonės“.

Kiek atsieina Jėzaus sekimas

34 Pasišaukęs minią su savo
mokiniais, jis jiems tarė: „Jei kas nori
eiti paskui mane, teišsižada savęs,
tepaima ant savęs savo kryžių ir teseka
paskui mane. 35 Nes jei kas norės
išgelbėti savo gyvybę, tas pražudys ją; o
kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir
evangelijos, tas išgelbės ją. 36 Nes ką
padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą
pasaulį, bet prarastų savo gyvybę?
37 Arba ką žmogus galėtų duoti mainais
už savo gyvybę? 38 Nes kas gėdisi manęs
ir mano žodžių šitoje svetimo-
teriaujančioje ir nuodėmingoje kartoje,
to ir Žmogaus Sūnus gėdysis, kai jis ateis
savo Tėvo šlovėje su šventaisiais
angelais“.

34 Mt 10, 38; Lk 14, 27 35 Mt 10, 39; Lk 17, 33; Jn 12, 25

9 Ir is jiems sakė: „Iš tiesų jums sakau:
yra kai kurie iš čia stovinčiųjų, kurie
tikrai neragaus mirties, kol išvys Dievo
karalystę, atėjusią su galybe“.

Jėzaus atsimainymas
(Mt 17, 1–13; Lk 9, 28–36)

2 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė
Petrą, Jokūbą bei Joną ir užsivedė juos
sau vienus į aukštą kalną. Jis atsimainė
jų akivaizdoje, 3 ir jo drabužiai pasidarė
žvilgą, labai balti, tokie, kokių joks
skalbėjas žemėje negali taip išbaltinti.
4 Jiems pasirodė Elijas su Moze, ir jie
kalbėjosi su Jėzumi. 5 Atsiliepdamas
Petras tarė Jėzui: „Rabi, gerai, kad mes
čia esame. Pastatykime tris palapines—
tau vieną, Mozei vieną ir Elijui vieną“.
6 Mat jis nebesusivokė ką sakąs, nes jie
buvo persigandę. 7 Užėjo debesis,
pridengdamas juos šešėliu, ir iš debesies
pasigirdo balsas: „Šitas yra mano
mylimasis Sūnus. Jo klausykite!“
8 Staiga, apsidairę, jie nė vieno
nebematė šalia savęs, tik vieną Jėzų.

7 Mt 3, 17; Mk 1, 11; Lk 3, 22 2–7 2 Pet 1, 17–18

Elijas ir Žmogaus Sūnus

9 Jiems nulipant nuo kalno, jis
jiems įsakė niekam nepasakoti to, ką
regėję, tik kai Žmogaus Sūnus bus
prisikėlęs iš numirusių. 10 Jie pagavo tą
žodį ir klausinėjo vienas kitą, ką tas
„prisikėlimas iš numirusių“ reiškiąs.
11 Ir jie klausė jį: „Kodėl Rašto žinovai
sako, kad pirma turįs ateiti Elijas?“
12 Jis jiems tarė: „Tiesa, Elijas, pirma
atėjęs, viską atitaiso. Bet kaip [tada]
gali būti parašyta apie Žmogaus Sūnų,
kad jis turėsiąs daug kentėti ir būti
paniekintas? 13 Bet aš jums sakau: Ir
Elijas yra [jau] atėjęs, ir jie jam padarė,
ką tik norėjo, kaip parašyta apie jį“.

11 Mal 4, 5; Mt 11, 14

Jėzus pagydo berniuką epileptiką
(Mt 17, 14–20; Lk 9, 37–43a)

14 Atėję pas mokinius, jie išvydo
aplink juos didelę minią ir Rašto žinovus,
besiginčijančius su jais. 15 Tuojau visi
žmonės, jį pamatę, labai nustebo, pribėgo
ir sveikino jį. 16 Ir jis paklausė juos
„Dėl ko ginčijatės su jais?“ 17 Vienas iš
minios jam atsakė: „Mokytojau,
atvedžiau pas tave savo sūnų, turintį
nebylią dvasią. 18 Kur tik ji sugriebia jį,
parmeta jį ant žemės. Jis apsiputoja,
griežia dantimis ir sustyra. Aš prašiau
tavo mokinius ją išvaryti, bet jie
neįstengė“. 19 Jis jiems atsakydamas

1 Arba: Kristus

tarė: „O, netikinti karta, kaip ilgai būsiu
pas jus? Kaip ilgai jus kęsiu? Atveskite
jį pas mane!“ 20 Jie jį atvedė pas jį. Jį
pamačiusi, dvasia tuojau ėmė jį tąsyti.
Parpuolęs ant žemės, jis voliojosi
apsiputodamas. 21 Jis paklausė jo tėvą:
„Kaip seniai jam tai darosi?“ Jis tarė:
„Nuo vaikystės. 22 Ir ji dažnai jį
įmesdavo tai į ugnį, tai į vandenį, kad jį
pražudytų. Bet jei ką gali, pasigailėk
mūsų ir padėk mums!“ 23 Jėzus jam
tarė: „Dėl ‚jei gali‘—viskas galima tam,
kuris tiki!“ 24 Vaiko tėvas tuojau
sušuko: „Tikiu! Padėk mano
netikėjimui!“[1] 25 Matydamas, kad
susibėga minia, Jėzus sudraudė netyrąją
dvasią, jai sakydamas: „Nebyle ir kurčia
dvasia, aš tau įsakau, išeik iš jo ir
daugiau nebeįeik į jį!“ 26 Šaukdama ir
labai jį tąsydama, ji išėjo, ir jis pasidarė
kaip negyvas—toks, kad daugumas sakė:
„ Jis mirė“. 27 Bet Jėzus, paėmęs jį už
rankos, pakėlė jį, ir jis atsistojo. 28 Jam
įėjus į namus, jo mokiniai privačiai jį
klausė: „Kodėl mes negalėjome jos
išvaryti?“ 29 Jis jiems tarė: „Šita veislė
per nieką kitą negali išeiti, kaip tik per
maldą[2]“.

Jėzus vėl pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą
(Mt 17, 22–23; Lk 9, 43b–45)

30 Iš ten išėję, jie keliavo per
Galilėją, ir jis nenorėjo, kad kas tai
žinotų, 31 nes jis mokė savo mokinius.
Jis jiems sakė: „Žmogaus Sūnus
perduodamas į žmonių rankas. Jie
nužudys jį, bet nužudytas po trijų dienų
jis prisikels“. 32 Bet jie nesuprato to
žodžio ir bijojo jo klausti.

Kas yra didžiausias?
(Mt 18, 1–5; Lk 9, 46–48)

33 Jie atėjo į Kafarnaumą. Įėjęs į
namus, jis paklausė juos: „Apie ką
ginčijotės kelyje?“ 34 Bet jie tylėjo, nes
kelyje buvo ginčijęsi tarp savęs, kuris
esąs didžiausias. 35 Jis atsisėdo,
pasišaukė Dvylika ir jiems sakė: „Jei kas
nori būti pirmas, tebūnie visų
paskučiausias ir visų tarnas“.
36 Paėmęs vaiką, jis jį pastatė jų
viduryje ir, jį apkabinęs, jiems tarė:
37 „Kas vieną tokį vaiką priima mano
vardu, mane priima; o kas mane priima,
ne mane priima, bet tą, kuris mane
siuntė“.

34 Lk 22, 24 35 Mt 20, 26–27; 23, 11; Mk 10, 43-44; Lk 22, 26 37 Mt 10, 40; Lk 10, 16; Jn 13, 20

Už ir prieš Jėzų
(Lk 9, 49–50)

38 Jonas jam tarė: „Mokytojau,
matėme vieną, tavo vardu išvarantį
velnius, ir jam draudėme, nes jis nesekė
paskui mus“. 39 Bet Jėzus tarė:
„Nedrauskite jam, nes nėra nė vieno,
kuris darytų stebuklą mano vardu ir tuoj
pat galėtų kalbėti pikta apie mane,
40 nes kas nėra prieš mus, tas yra už
mus“.

40 Mt 12, 30; Lk 11, 23

Posakiai mokiniams
(Mt 18, 6–9; Lk 17, 1–2)

41 „Nes kas jums duos atsigerti
taurę vandens dėl to, kad priklausote
Mesijui[3],— iš tiesų jums sakau,— tas
tikrai nepraras savo užmokesčio. 42 Jei
kas ⌜sugundytų atsimesti [nuo tikėjimo]⌝[4]
vieną iš šitų mažutėlių, kurie tiki [mane],
tam būtų geriau, jei asilo sukamų girnų
akmuo būtų užkabintas jam ant kaklo ir
jis būtų įmestas į jūrą. 43 Jei tavo ranka
verčia tave atsimesti, nukirsk ją, nes tau
geriau įeiti į gyvenimą sužalotam, negu
turinčiam abi rankas nueiti į pragarą, į
neužgesinamą ugnį[5]. 45 Jei tavo koja
verčia tave atsimesti, nukirsk ją. Tau
geriau įeiti į gyvenimą šlubam, negu
turinčiam abi kojas būti įmestam į
pragarą[6]. 47 Ir jei tavo akis verčia tave
atsimesti, išlupk ją. Tau geriau su viena
akim įeiti į Dievo karalystę, negu
turinčiam abi akis būti įmestam į
pragarą, 48 kur jų kirmėlė nemiršta ir
ugnis neužgęsta. 49 Nes kiekvienas bus

---

1 T.y. man padėk dėl mano tikėjimo stokos; arba: man padėk įveikti netikėjimą

2 Kt.Mss + ir pasninką

3 Arba: Kristui

4 Lit. suklupdytų, nupuldytų

5 Kt.Mss + 44skn.: kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis neužgęsta

6 Kt.Mss + 46skn.: kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis neužgęsta

sūdomas ugnimi[1]. 50 Druska—geras
daiktas. Bet jei druska netenka sūrumo,
kuo ją pasūdysite? Turėkite savyje
druskos ir gyvenkite taikoje vienas su
kitu“.

41 Mt 10, 42 43 Mt 5, 30 47 Mt 5, 29 48 Jez 66, 24
50 Mt 5, 13; Lk 14, 34–35

Klausimas apie skyrybas
(Mt 19, 1–12)

10 Iš ten iškeliavęs[2], jis atėjo į
Judėjos sritį ir Užjordanę. Vėl
susirinko prie jo minios, ir, kaip buvo
pratęs, jis vėl juos mokė. 2 Priėję
fariziejai, jį gundydami, klausė jį: „Ar
valia vyrui atleisti žmoną?“ 3 Bet jis
atsakydamas jiems tarė: „Ką Mozė jums
įsakė?“ 4 Jie tarė: „Mozė leido išrašyti
skyrybų raštą ir atleisti“. 5 Bet Jėzus
jiems tarė: „Dėl jūsų širdies kietumo jis
jums parašė šitą įsakymą. 6 Bet nuo
sutvėrimo pradžios [Dievas] juos sukūrė
kaip vyrišką ir moterišką. 7 Todėl
žmogus paliks savo tėvą bei motiną [ir
susijungs su savo žmona], 8 ir juodu taps
vienu kūnu‘. Taigi jie nebėra du, bet
vienas kūnas. 9 Ką tad Dievas sujungė,
žmogus teneperskiria“.
10 Namuose jo mokiniai vėl jį
klausė apie tai. 11 Jis jiems tarė: „Kas
atleidžia savo žmoną ir veda kitą, jai
svetimoteriauja. 12 Ir jei ji[3], atleidusi[4]
savo vyrą, išteka už kito, ji svetimauja“.

4 Dt 24, 1–4; Mt 5, 31 6 Pr 1, 27; 5, 2 7–8 Pr 2, 24
11–12 Mt 5, 32; 1 Kor 7, 10–11

Jėzus laimina vaikus
(Mt 19, 13–15; Lk 18, 15–17)

13 Žmonės nešė pas jį vaikus, kad
jis juos paliestų, bet mokiniai jiems
draudė. 14 Tai pamatęs, Jėzus pyktelėjo
ir jiems tarė: „Leiskite vaikams ateiti
pas mane; nekliudykite jiems, nes tokių
yra Dievo karalystė. 15 Iš tiesų jums
sakau: kas nepriims Dievo karalystės
kaip vaikas, jokiu būdu neįeis į ją“.
16 Apkabinęs jis laimino juos, dėdamas
ant jų rankas.

15 Mt 18, 3

Turtuolis
(Mt 19, 16–30; Lk 18, 18–30)

17 Jam išeinant į kelią, vienas,
pribėgęs ir atsiklaupęs prieš jį, klausė jį:
„Geras Mokytojau, ką turiu daryti, kad
paveldėčiau amžiną gyvenimą?“ 18 Bet
Jėzus jam tarė: „Kam mane vadini geru?
Niekas nėra geras, tik vienas Dievas.
19 Žinai įsakymus: nežudyk,
nesvetimoteriauk, nevok, neliudyk
neteisingai, neapgauk[5], gerbk savo tėvą
ir motiną“. 20 Jis jam tarė:
„Mokytojau, viso to laikiaus nuo pat
jaunystės“. 21 Bet Jėzus, įdėmiai
pasižiūrėjęs į jį, pamilo jį ir jam tarė:
„Vieno dalyko tau trūksta: eik, parduok
viską, ką turi, ir išdalink [pinigus]
beturčiams, tada turėsi lobį danguje.
Paskui ateik [ir] sek paskui mane!“
22 ⌜Paniuręs dėl to žodžio⌝[6], jis nuėjo
liūdnas, nes turėjo daug turtų.
23 Pažvelgęs aplinkui, Jėzus sakė
savo mokiniams: „Kaip sunku bus
turtingiesiems įeiti į Dievo karalystę!“
24 Mokiniai stebėjosi jo žodžiais. Bet
Jėzus, vėl atsiliepdamas, jiems sakė:
„Vaikai, kaip sunku[7] įeiti į Dievo
karalystę! 25 Lengviau kupranugariui
pralįsti pro adatos ausį, negu turtingam
įeiti į Dievo karalystę!“ 26 Jie dar
labiau nustebo ir sakė ⌜vienas kitam⌝[8]:
„Tai kas gali būti išgelbėtas?“
27 Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė:
„Žmonėms tai negalima, bet ne Dievui,
nes Dievui viskas galima“.
28 Petras jam tarė: „Štai mes viską
palikome ir esame sekę paskui tave“.
29 Jėzus tarė: „Iš tiesų jums sakau:
nėra nė vieno, palikusio namus ar
brolius, ar seseris, ar motiną, ar tėvą, ar
vaikus, ar dirvas dėl manęs ir dėl
evangelijos, 30 kuris negautų dabar,
šituo laiku, šimteriopai namų ir brolių, ir
seserų, ir motinų, ir vaikų, ir dirvų su
persekiojimais ir būsimajame amžiuje—
amžino gyvenimo. 31 Bet daug pirmųjų

---

1 Kkr.Mss + ir kiekviena auka bus sūdoma druska
2 Lit. pakilęs
3 T.y. moteris apskritai
4 Kt. Mss: palikusi
5 T.y. neteisėtai neužlaikyk samdinio algos ar turto, tau patikėto saugoti
6 Arba: To žodžio pritrenktas
7 Kt.Mss + tiems, kurie pasitiki turtais
8 Kt.Mss: jam

bus paskutiniai, o paskutiniai—
pirmieji“.

19 Iš 20, 13; Dt 5, 17; Iš 20, 14; Dt 5, 18; Iš 20, 15; Dt 5, 19; Iš 20, 16; Dt 5, 20; Iš 20, 12; Dt 5, 16 31 Mt 20, 16; Lk 13, 30

Trečią kartą Jėzus pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą

(Mt 20, 17–19; Lk 18, 31–34)
32 Jie buvo kelyje, eidami aukštyn
į Jeruzalę, ir Jėzus ėjo pirma jų. Jie buvo
nustebę, ir tie, kurie ėjo paskui,
baiminosi. Vėl pasiėmęs Dvylika, jis
pradėjo jiems sakyti, kas jam atsitiksią:
33 „Štai mes einame aukštyn į Jeruzalę,
ir Žmogaus Sūnus bus išduotas
vyriausiesiems kunigams bei Rašto
žinovams. Jie pasmerks jį mirti ir
perduos jį pagonims. 34 Jie tyčiosis iš
jo, apspjaudys jį, nuplaks jį ir nužudys,
bet po trijų dienų jis prisikels“.

Jokūbo ir Jono prašymas

(Mt 20, 20–28)
35 Prie jo priėjo Jokūbas ir Jonas,
Zebediejaus sūnūs, ir jam tarė:
„Mokytojau, norime, kad, ko tik tavęs
prašysime, mums padarytum“. 36 Jis
paklausė juos: „Ko norite [iš manęs],
kad jums padaryčiau?“ 37 Jie atsakė:
„Leisk mums sėdėti vienam tavo
dešinėje, o kitam kairėje, tavo šlovėje“.
38 Bet Jėzus jiems tarė: „Nežinote, ko
prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš
geriu, ar būti pakrikštyti krikštu, kuriuo
aš esu krikštijamas?“ 39 Jie jam atsakė:
„Galime“. Jėzus jiems tarė: „Taurę,
kurią aš geriu, jūs gersite, ir krikštu,
kuriuo aš esu krikštijamas, būsite
krikštijami. 40 Bet sėdėti mano dešinėje
ar kairėje ne mano dalykas duoti; tai
priklauso ⸢tik tiems⸣[1], kuriems tai
paruošta“. 41 Tai išgirdę, Dešimtis
pasipiktino Jokūbu ir Jonu. 42 Juos
pasivadinęs, Jėzus jiems tarė: „Žinote,
kad tie, kurie laikomi tautų valdovais,
elgiasi su jomis kaip viešpačiai, ir jų
didžiūnai panaudoja prieš jas savo galią.
43 Taip nėra[2] tarp jūsų. Bet kas tarp
jūsų nori būti didžiausias, tebūnie jūsų
tarnas, 44 ir kas tarp jūsų nori būti
pirmas, tebūnie visų vergas. 45 Nes ir
Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam
tarnautų, bet kad jis pats tarnautų ir
duotų savo gyvybę kaip išpirką už
daugelį“.

38 Lk 12, 50 42–43 Lk 22, 25–26 43–44 Mt 23, 11; Mk 9, 35; Lk 22, 26

Jėzus pagydo aklą Bartimiejų

(Mt 20, 29–34; Lk 18, 35–43)
46 Jie atėjo į Jerichą. Jam išeinant
iš Jericho su savo mokiniais ir didoka
minia, Timiejaus sūnus Bartimiejus,
⸢aklas elgeta, sėdėjo šalikelėje⸣[3].
47 Išgirdęs, kad tai Jėzus Nazarėnas, jis
pradėjo šaukti: „Dovydo sūnau Jėzau,
pasigailėk manęs!“ 48 Daugelis draudė
jį, kad tylėtų. Bet jis dar garsiau šaukė:
„Dovydo sūnau, pasigailėk manęs!“
49 Sustojęs Jėzus tarė: „Pašaukite jį!“
Ir jie pašaukė akląjį, jam sakydami:
„Būk drąsus! Kelkis! Jis šaukia tave“.
50 Numetęs savo apsiaustą, jis pašoko ir
atėjo pas Jėzų. 51 Jam atsiliepdamas
Jėzus tarė: „Ko nori, kad padaryčiau?“
Aklasis jam tarė: „Rabuni[4], kad
praregėčiau[5]!“ 52 Jėzus jam tarė: „Eik,
tavo tikėjimas pagydė tave“. Jis tuojau
praregėjo[6] ir sekė paskui jį keliu.

Jėzus iškilmingai įjoja į Jeruzalę

(Mt 21, 1–11; Lk 19, 28–40; Jn 12, 12–19)
11 Kai jie artėjo į Jeruzalę, į Betfagę
ir Betaniją, prie Alyvų kalno, jis
pasiuntė du savo mokinius 2 ir jiems
tarė: „Nueikite į ties jumis esantį kaimą,
ir tuojau, įeidami į jį, rasite pririštą
asilaitį, ant kurio dar joks žmogus
neužsėdo. Atriškite jį ir atveskite. 3 Ir
jei kas jums tartų: ‚Kam tai darote?‘,
sakykite: ‚Viešpačiui jo reikia, ir jis tuoj
jį čion sugrąžins‘“. 4 Jie nuėjo, rado
asilaitį, pririštą prie vartų lauke,
gatvėje, ir atrišo jį. 5 Kai kurie iš ten
stovinčių jiems tarė: „Ką darote, kad
atrišate asilaitį?“ 6 O jie atsakė jiems,
kaip Jėzus buvo paliepęs, ir tie leido
jiems. 7 Jie atvedė asilaitį pas Jėzų,

1 Kt.Mss: kitiems
2 Kt.Mss: nebus

3 Kt.Mss: neregys, sėdėjo šalikelėje elgetaudamas
4 T.y. Mano Mokytojau
5 Arba: vėl regėčiau
6 Arba: atgavo savo regėjimą

užmetė ant jo savo drabužius, ir jis
atsisėdo ant jo. 8 Daugelis klojo savo
drabužius ant kelio, o kiti—lapuotas
šakas, kurias jie buvo nupjovę nuo
laukų. 9 Tie, kurie ėjo priešakyje, ir tie,
kurie ėjo iš paskos, šaukė: „Hosana!
Palaimintas, kuris ateina Viešpaties
vardu! 10 Palaiminta ateinanti mūsų
tėvo Dovydo karalystė! Hosana
aukštybėse!“ 11 Jis įėjo į Jeruzalę, į
šventovę, ir, viską apžiūrėjęs, kadangi
jau buvo vėlyva valanda, išėjo su
Dvylika į Betaniją.

9 Ps 118, 25..26

Jėzus prakeikia figmedį
(Mt 21, 18–19)
12 Kitą dieną, jiems išėjus iš
Betanijos, jis buvo alkanas. 13 Pamatęs
iš *tolo* figmedį su lapais, jis priėjo
[pažiūrėti], ar galėtų ką rasti ant jo. Bet,
priėjęs prie jo, jis nieko nerado, tik
lapus, nes nebuvo figų metas.
14 Atsiliepdamas jis jam tarė: „Per
amžius niekas daugiau tenevalgo nuo
tavęs vaisiaus!“ Tai girdėjo jo mokiniai.

Šventovės apvalymas
(Mt 21, 12–17; Lk 19, 45–48; Jn 2, 13–22)
15 Jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į
šventovę, jis pradėjo varyti laukan
pardavėjus bei pirkėjus. Jis apvertė
pinigmainių stalus bei karvelių
pardavėjų kėdes 16 ir niekam neleido
nešti kokio nors daikto per šventovę.
17 Jis pradėjo mokyti ir jiems tarė: „Ar
neparašyta: ‚Mano namai turi būti
vadinami maldos namais visoms
tautoms‘? Bet jūs esate iš jų padarę
plėšikų lindynę“. 18 Tai išgirdo
vyriausieji kunigai bei Rašto žinovai, ir
jie ieškojo būdo jam pražudyti. Jie mat
jo bijojo, nes visa minia stebėjosi jo
mokslu. 19 O kai atėjo vakaras, jis[1]
išėjo iš miesto.

17 Jez 56, 7; Jer 7, 11

Figmedžio pamoka
(Mt 21, 20–22)
20 Ryto metą praeidami jie pamatė
figmedį nudžiūvusį iš pat šaknų.
21 Prisiminęs Petras jam tarė: „Rabi,
žiūrėk! Figmedis, kurį prakeikei, yra
nudžiūvęs!“ 22 Atsakydamas Jėzus
jiems tarė: „Turėkite tikėjimą Dievu!
23 Iš tiesų jums sakau: kas tartų šitam
kalnui: ‚Pasikelk ir meskis į jūrą‘ ir
neabejotų savo širdyje, bet tikėtų, kad
įvyks, ką jis sako, jam tai įvyks.
24 Todėl jums sakau: tikėkite, kad
gavote viską, ko melsdamiesi prašote, ir
tai turėsite. 25 O kai stovite
melsdamiesi, atleiskite, jei ką turite prieš
ką nors, kad ir jūsų danguje esantis
Tėvas atleistų jums jūsų nusikaltimus“[2].

23 Mt 17,20; 1Kor 13,2 25–26 Mt 6, 14–15

Klausimas apie Jėzaus įgaliojimą
(Mt 21, 23–27; Lk 20, 1–8)
27 Jie vėl atėjo į Jeruzalę. Jam
bevaikščiojant šventovėje, prie jo priėjo
vyriausieji kunigai, Rašto žinovai bei
vyresnieji 28 ir klausė jį: „Kokia galia
tai darai? Arba kas tau davė šitą galią
tai daryti?“ 29 Jėzus jiems atsakė: „Aš
paklausiu jus vieno dalyko, o jūs man
atsakykite. Tada jums pasakysiu, kokia
galia tai darau. 30 Jono krikštas buvo iš
dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man!“
31 Jie tarėsi tarp savęs: „Jei sakysime:
‚Iš dangaus‘, jis sakys: ‚Tai kodėl juo
netikėjote?‘ 32 Bet ar mums sakyti: ‚Iš
žmonių‘?“ Jie bijojo minios, nes visi
manė Joną tikrai buvus pranašą.
33 Taigi jie atsakė Jėzui: „Nežinome“.
Jėzus jiems tarė: „Tad ir aš jums
nesakysiu, kokia galia tai darau“.

Palyginimas apie nelabus vynuogininkus
(Mt 21, 33–46; Lk 20, 9–19)
12 Ir jis pradėjo jiems kalbėti
palyginimais: „Vienas žmogus
įsiveisė vynuogyną, jį aptvėrė tvora,
iškasė duobę spaustuvui ir pastatė
bokštą. Jis išnuomojo jį vynuogi-
ninkams ir iškeliavo į svetimą šalį.
2 Tinkamu metu jis nusiuntė pas
vynuogininkus vergą, kad atsiimtų iš
vynuogininkų vynuogyno vaisių dalį.
3 Jie nutvėrę jį primušė ir tuščiom
paleido. 4 Jis vėl nusiuntė pas juos kitą
vergą. Jie ir tą sužeidė į galvą ir

1 Kt.Mss: jie

2 Kt.Mss + 26skn.: Bet jei jūs neatleisite, nė jūsų danguje esantis Tėvas neatleis jūsų nusikaltimų.

išniekino. 5 Jis dar kitą nusiuntė—tą jie
užmušė—ir daug kitų: vienus jie
primušė, o kitus užmušė. 6 Dar vieną jis
turėjo—mylimąjį sūnų. Jis nusiuntė jį
pas juos paskutinį, sakydamas: ‚Jie
drovėsis mano sūnaus‘. 7 Bet tie
vynuogininkai sakė vienas kitam: ‚Šitas
yra paveldėtojas. Eikšte, užmuškime jį,
ir veldinys bus mūsų!‘ 8 Nutvėrę jie
užmušė ir išmetė jį iš vynuogyno. 9 Ką
darys vynuogyno savininkas? Jis ateis,
nužudys tuos vynuogininkus ir atiduos
vynuogyną kitiems. 10 Ar nė šitos Rašto
vietos nesate skaitę:

‚Tas akmuo, kurį statytojai
atmetė,
tapo kertiniu akmeniu.
11 Tai Viešpaties padaryta
ir nuostabu mūsų akyse‘?“

12 Tada jie ieškojo progos jį suimti,
nes suprato, kad jis jiems buvo taikęs tą
palyginimą, bet bijojo minios. Tad, jį
palikę, nuėjo.

1 Jez 5, 1–2 10–11 Ps 118, 22–23

Klausimas apie mokestį ciesoriui
(Mt 22, 15–22; Lk 20, 20–26)

13 Jie pasiuntė pas jį kai kuriuos
fariziejus ir Herodo šalininkus, kad tie jį
sugautų kalboje. 14 Atėję jie jam sakė:
„Mokytojau, žinome, kad esi tiesakalbis
ir niekam nepataikauji, nes nežiūri, kas
yra žmonės[1], bet tikrai mokai Dievo
kelio. Valia mokėti pagalvę[2] ciesoriui ar
ne? Mums mokėti ar nemokėti?“ 15 Bet
jis, nuvokdamas jų veidmainystę, jiems
tarė: „Kam mėginate mane sugauti?
Atneškite man denarą, kad jį
pamatyčiau“. 16 Jie atnešė, ir jis
paklausė juos: „Kieno šitas atvaizdas ir
įrašas?“ Jie jam atsakė: „Ciesoriaus“.
17 Jėzus jiems tarė: „Kas ciesoriaus,
atiduokite ciesoriui, o kas Dievo—
Dievui!“ Ir jie labai juo stebėjosi.

Klausimas apie prisikėlimą
(Mt 22, 23–33; Lk 20, 27–40)

18 Pas jį atėjo sadukiejų, kurie
sako, kad nesą prisikėlimo, ir jie klausė
jį: 19 “Mokytojau, Mozė mums parašė:
‚Jei kieno nors brolis mirs ir paliks
žmoną, bet nepaliks vaiko, tai jo brolis
turi vesti tą moterį ir prikelti palikuonių
savo broliui‘. 20 Buvo septyni broliai.
Pirmasis vedė moterį ir mirdamas
nepaliko palikuonių. 21 Antrasis ją
vedė ir numirė, nepalikęs palikuonių;
trečiasis taip pat. 22 Ir visi septyni
nepaliko palikuonių. Galiausiai po visų
ir ta moteris numirė. 23 Prisikeliant,
⌈kai žmonės prisikels⌉[3], kurio iš jų žmona
ji bus? Juk jie septyni buvo ją vedę“.
24 Jėzus jiems tarė: „Ar ne todėl
klystate, kad nepažįstate nei Raštų, nei
Dievo galios? 25 Nes, kai žmonės
prisikels iš numirusių, jie nei ves, nei
tekės, bet bus kaip angelai danguje.
26 O kad mirusieji prikeliami, ar
neskaitėte Mozės knygoje, skyriuje apie
erškėčių krūmą, kaip Dievas jam pasakė:
‚Aš Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir
Jokūbo Dievas‘? 27 Jis nėra mirusiųjų
Dievas, bet gyvųjų! Jūs labai klystate“.

18 Apd 23, 8 19 Dt 25, 5 26 Iš 3, 6

Svarbiausias įsakymas
(Mt 22, 34–40; Lk 10, 25–28)

28 Priėjęs vienas iš Rašto žinovų,
nusiklausęs, kaip jie ginčijosi,
pastebėjęs, kad jis buvo gerai jiems
atsakęs, paklausė jį: ‚Koks yra visų
pirmiausias įsakymas?“ 29 Jėzus atsakė:
„Pirmiausias yra: ‚Klausyk, Izraeli!
Viešpats, mūsų Dievas, yra vienas
Viešpats. 30 Tad mylėk Viešpatį, savo
Dievą, visa savo širdim, visa savo siela,
visu savo protu ir visomis savo jėgomis‘.
31 Antras yra šitas: ‚Mylėk savo artimą
kaip save patį‘. Nėra kito įsakymo,
didesnio už tuos“. 32 Tada Rašto
žinovas jam tarė: „Gerai, Mokytojau!
Tiesą pasakei: ‚Jis yra vienintelis, ir
nėra kito šalia jo‘, 33 ir ‚jį mylėti visa
širdim, visu supratimu bei visomis
jėgomis‘ ir ‚mylėti artimą kaip save
patį‘ yra daug svarbiau negu visos
deginamosios ir [kitokios]
aukos“. 34 Tada Jėzus, pamatęs, kad jis

1 T.y. nepalaikai nė vieno šalies, atsižvelgdamas
į jo užimamą vietą visuomenėje
2 T.y. asmens mokestį

3 ~kt. Mss

protingai buvo atsakęs, jam tarė: „Tu esi
netoli nuo Dievo karalystės". Ir niekas
daugiau nebedrįso jo klausti.

29–30 Dt 6, 4–5 31 Lev 19, 18 32 Dt 4, 35 33 Hoš6, 6 28–34 Lk 10, 25–28

Kieno sūnus Mesijas?
(Mt 22, 41–46; Lk 20, 41–44)
35 Mokydamas šventovėje, Jėzus
atsiliepė ir sakė: „Kaip Rašto žinovai
gali sakyti, kad Mesijas[1] esąs Dovydo
sūnus? 36 Pats Dovydas, Šventosios
Dvasios įkvėptas, pasakė:
‚Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
kol padėsiu tavo priešus po tavo
kojomis'.
37 Pats Dovydas vadina jį
Viešpačiu. Tai kaip jis gali būti jo
sūnus?" Ir didelė minia mielai jo
klausėsi.

36 Ps 110, 1

Jėzus pasmerkia Rašto žinovus
38 Mokydamas jis sakė:
„Saugokitės Rašto žinovų, kurie mėgsta
vaikščioti ilgais drabužiais, būti
sveikinami turgavietėse, 39 užimti
pirmąsias kėdes sinagogose ir garbės
vietas pokyliuose, 40 kurie praryja
našlių namus ir dėl akių ilgai meldžiasi.
Jie gaus griežtesnį pasmerkimą".

Našlės auka
(Lk 21, 1–4)
41 Atsisėdęs ties aukų dėže, jis
stebėjo, kaip minia metė pinigus į dėžę.
Daug turtingų metė daug. 42 Atėjusi
viena neturtinga našlė įmetė du
varinukus, tai yra skatiką[2].
43 Pasišaukęs savo mokinius, jis jiems
tarė: „Iš tiesų jums sakau: šita
neturtinga našlė įmetė daugiau už visus,
kurie metė į dėžę. 44 Nes visi įmetė iš
savo pertekliaus, o šita įmetė iš savo
nepritekliaus viską, ką turėjo, visą savo
išlaikymą".

Šventyklos sugriovimas
(Mt 24, 1–2; Lk 21, 5–6)

13 Jam išeinant iš šventovės, vienas
iš jo mokinių jam sakė:
„Mokytojau, žiūrėk! Kokie akmenys ir
kokie pastatai!" 2 Jėzus jam tarė:
„Matai šituos didžiulius pastatus? Čia
neliks akmens ant akmens, kuris nebus
nugriautas". 3 Jam sėdint Alyvų kalne,
priešais šventyklą, Petras, Jokūbas,
Jonas ir Andriejus privačiai jį klausė:
4 „Pasakyk mums, kada tai bus, ir koks
bus ženklas, kai visa tai turės įvykti?"

Skausmų pradžia
(Mt 24, 3–14; Lk 21, 7–19)
5 Tada Jėzus prabilo į juos:
„Žiūrėkite, kad niekas jūsų
nesuklaidintų! 6 Daugelis ateis mano
vardu ir sakys: ‚Tai aš' ir suklaidins
daugelį. 7 O kai išgirsite apie karus ir
karų gandus, nenusigąskite! Tai turi
įvykti, bet dar ne galas. 8 Nes tauta
sukils prieš tautą ir karalystė prieš
karalystę. Vietomis bus žemės
drebėjimų, bus badų. Tai skausmų
pradžia.

Persekiojimas
9 O jūs—saugokitės! Jus perduos
teismams. Jūs būsite plakami
sinagogose ir dėl manęs statomi prieš
valdytojus bei karalius jiems paliudyti.
10 Pirma visoms tautoms turi būti
paskelbta evangelija[3]. 11 O kai jus ves[4]
ir perduos, nesirūpinkite iš anksto, ką
kalbėsite, bet kalbėkite tai, kas tą
valandą bus jums duota, nes ne jūs būsite
tie, kurie kalba, bet Šventoji Dvasia.
12 Brolis brolį išduos mirčiai, o tėvas—
vaiką. Vaikai sukils prieš gimdytojus ir
juos nužudys. 13 Ir jūs būsite visų
nekenčiami dėl mano vardo. Bet kas
ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas.

9–11 Mt 10, 17–20; Lk 12, 11–12 13 Mt 10, 22

Nusiaubimo ženklas
(Mt 24, 15–28; Lk 21, 20–24)
14 O kai išvysite siaubiančią
bjaurybę, [vieną] stovint ten, kur jo
neturi būti (tegu skaitytojas nuvokia!),
tada tie, kurie yra Judėjoje, tegu bėga į
kalnus; 15 kas yra ant stogo, tenenulipa
ir teneįeina ko nors pasiimti iš savo

1 Arba: Kristus
2 Lit. kvadrantą, romėnų piniginį vienetą; 4 kvadrantai sudarė vieną asariją, lygų 1/16 denaro, kurį darbininkas gaudavo už vienos dienos darbą
3 T.y. geroji naujiena
4 teisman

namų, 16 o kas yra lauke, tenegrižta
savo apsiausto pasiimti. 17 Vargas
nėščioms ir žindančioms tomis dienomis!
18 Melskite, kad tai neįvyktų žiemą!
19 Nes tomis dienomis bus toks
suspaudimas, kokio nėra buvę nuo Dievo
sutvertos kūrinijos pradžios ligi šiolei ir
niekad nebebus. 20 Ir jei Viešpats
nebūtų sutrumpinęs tų dienų, tai niekas
nebūtų išgelbėtas. Bet dėl išrinktųjų,
kuriuos jis išsirinko, jis sutrumpino tas
dienas.

14 Dan 9, 27; 11, 31; 12, 11 **15–16** Lk 17, 31 **19** Dan 12, 1; Apr 7, 14

Netikri mesijai ir pranašai

21 Ir jei tada kas jums sakys: ‚Štai
čia Mesijas[1], štai ten!‘, netikėkite, 22 nes
kelsis netikrų mesijų[2] ir netikrų pranašų,
ir jie darys ženklų bei stebuklų, kad
suklaidintų, jei galima, išrinktuosius.
23 Bet jūs saugokitės! Aš iš anksto jums
viską pasakiau.

Žmogaus Sūnaus atėjimas

(Mt 24, 29–31; Lk 21, 25–28)

24 Bet tomis dienomis, po to
suspaudimo, saulė aptems, mėnulis
nebeišduos savo spindesio, 25 žvaigždės
kris iš dangaus ir danguje esančios
galybės bus sukrėstos. 26 Ir tada žmonės
išvys Žmogaus Sūnų ateinant debesyse
su didele galybe ir šlove. 27 Tada jis
pasiųs angelus ir surinks savo
išrinktuosius iš keturių vėjų[3], nuo žemės
krašto iki dangaus krašto.

24 Jez 13, 10; Joel 2, 10. 31; 3, 15; Apr 6, 12; Jez 13, 10; Ezek 32, 7; Joel 2, 10; 3, 15 **25** Jez 34, 4; Apr 6, 13; Joel 2, 10 **26** Dan 7, 13; Apr 1, 7

Figmedžio pamoka

(Mt 24, 32–35; Lk 21, 29–33)

28 Iš figmedžio pasimokykite tos
pamokos: kai jo šaka jau suminkštėja ir
išleidžia lapus, žinote, kad vasara arti.
29 Taip ir jūs, kai pamatysite tai
įvykstant, žinokite, kad jis arti, prie
durų. 30 Iš tiesų jums sakau: šita karta
tikrai nepraeis, kol visa tai įvyks.
31 Dangus ir žemė praeis, bet mano
žodžiai nepraeis.

Nežinoma diena ir valanda

(Mt 24, 36–44)

32 Bet apie tą dieną ar valandą
niekas nežino, nei angelai danguje, nei
Sūnus, tik Tėvas. 33 Stebėkite,
budėkite[4], nes nežinote, kada tas laikas
ateis! 34 [Bus] kaip su iškeliavusiu
žmogum, kuris paliko savo namus, davė
savo vergams įgaliojimą, kiekvienam jo
darbą, o durininkui įsakė budėti.
35 Tad budėkite, nes nežinote, kada
namų šeimininkas pareis: ar vakare, ar
vidunaktį, ar gaidgyste, ar rytmetį,
36 kad, staiga parėjęs, nerastų jūsų
miegančių. 37 O ką jums sakau, visiems
sakau: budėkite!“

32 Mt 24, 36 **34** Lk 12, 36–38

Sąmokslas nužudyti Jėzų

(Mt 26, 1–5; Lk 22, 1–2; Jn 11, 45–53)

14 Buvo dvi dienos prieš Velykas ir
Neraugintos duonos šventę.
Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai
ieškojo būdo jam vogčiomis suimti ir
nužudyti, 2 nes jie sakė: „Ne per šventę,
kad kartais nekiltų žmonių sąmyšio“.

1 Iš 12, 1–27

Jėzus patepamas Betanijoje

(Mt 26, 6–13; Jn 12, 1–8)

3 Jam esant Betanijoje, Simono
Raupsuotojo namuose, ir sėdint už stalo,
atėjo moteris, nešina alebastriniu indu
tikro nardo kvepalų, labai brangių.
Pradaužusi indą, ji išpylė jam ant
galvos. 4 Bet kai kurie piktindamiesi
sakė vienas kitam: „Kam kvepalai taip
išeikvoti? 5 Juk šituos kvepalus galėjo
parduoti už tris šimtus su viršum denarų
ir [pinigus] išdalyti beturčiams“. Ir jie
barė ją. 6 Bet Jėzus tarė: „Palikite ją!
Kam ją varginate? Ji gerą darbą man
padarė, 7 nes beturčių visuomet turite su
savim ir, kai norite, galite jiems daryti
gera, o mane ne visuomet turėsite. 8 Ji
padarė, ką galėjo. Ji iš anksto patepė
mano kūną laidotuvėms. 9 Iš tiesų jums

1 Arba: Kristus
2 Arba: kristų
3 T.y. pasaulio šalių

4 Kt.Mss + ir melskitės

sakau: kur tik evangelija bus skelbiama
visame pasaulyje, bus kalbama ir apie
tai, ką ji padarė, jai atminti“.

3 Lk 7, 37–38 7 Dt 15, 11

Judas pasisiūlo išduoti Jėzų

(Mt 26, 14–16; Lk 22, 3–6)

10 Tada Judas Iskariotas, vienas iš
Dvylikos, nuėjo pas vyriausiuosius
kunigus, kad jį išduotų jiems. 11 O jie,
tai išgirdę, pradžiugo ir pažadėjo jam
duoti pinigų. Ir jis ieškojo būdo, gerai
progai pasitaikius, jam išduoti.

Velykų avinėlio paruošimas

(Mt 26, 17–25; Lk 22, 7–14. 21–23; Jn 13, 21–30)

12 Pirmąją Neraugintos duonos
dieną, kai pjaudavo Velykų avinėlį, jo
mokiniai jam tarė: „Kur nori, kad nuėję
tau paruoštume valgyti Velykų avinėlį?“
13 Jis pasiuntė du savo mokinius ir jiems
tarė: „Nueikite į miestą. Ten jus sutiks
žmogus, nešinas vandens ąsočiu. Sekite
paskui jį 14 ir, kur jis įeis, sakykite
šeimininkui: ‚Mokytojas sako: „Kur yra
man svetainė, kur galėčiau valgyti
Velykų avinėlį su savo mokiniais?“‘
15 Jis jums parodys didelį aukštutinį
kambarį, išklotą kilimais, paruoštą. Ten
mums paruoškite“. 16 Mokiniai išėjo,
atėjo į miestą ir rado, kaip jis jiems buvo
pasakęs, ir paruošė Velykų avinėlį.

Paskutinė vakarienė

(Mt 26, 26–30; Lk 22, 15–20; 1Kor 11, 23–25)

17 Kai jau buvo vakaras, jis atėjo
su Dvylika. 18 Jiems sėdint už stalo ir
valgant, Jėzus tarė: „Iš tiesų jums sakau:
vienas iš jūsų išduos mane—tas, kuris
valgo su manim“. 19 Jie nuliūdo ir
vienas po kito jam sakė: „Nejaugi aš?“
20 Jis jiems tarė: „Vienas iš Dvylikos—
tas, kuris dažo su manim duoną į dubenį.
21 Nes Žmogaus Sūnus, tiesa, eina[1], kaip
parašyta apie jį, tačiau vargas tam
žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus
išduodamas! Tam žmogui būtų buvę
geriau, jei jis nebūtų gimęs“.
22 Jiems bevalgant, paėmęs duoną,
sukalbėjęs palaiminimą, jis [ją] laužė,
jiems davė ir tarė: „Imkite; tai yra mano
kūnas“. 23 Paskui, paėmęs taurę,
padėkojęs, jis davė jiems, ir jie visi gėrė
iš jos. 24 Ir jis jiems tarė: „Tai yra
mano[2] sandoros kraujas, kuris išliejamas
už daugelį. 25 Iš tiesų jums sakau: jau
nebegersiu vynmedžio vaisiaus iki tos
dienos, kai gersiu jį naują Dievo
karalystėje“.

18 Ps 41, 9 24 Iš 24, 8; Jer 31, 31–34

Jėzus pranašauja Petro išsigynimą

(Mt 26, 31–35; Lk 22, 31–34; Jn 13, 36–38)

26 Pagiedoję himną, jie išėjo į
Alyvų kalną. 27 Ir Jėzus jiems tarė:
„Jūs visi atsimesite, nes parašyta: ‚Aš
užgausiu piemenį, ir avys išsisklaidys‘.
28 O kai būsiu prikeltas, pirma jūsų
nueisiu į Galilėją“. 29 Petras jam tarė:
„Nors ir visi atsimestų, tačiau ne aš!“
30 Jėzus jam tarė: „Iš tiesų tau sakau:
tu šiandien, šiąnakt, prieš gaidžiui du
kartus pragystant, tris kartus manęs
išsiginsi“. 31 Bet jis dar atkakliau
kalbėjo: „Net jei turėčiau mirti su tavim,
niekad tavęs neišsiginsiu!“ Taip pat
kalbėjo ir visi.

27 Zach 13, 7 28 Mt 28, 16

Jėzus meldžiasi Getsemanėje

(Mt 26, 36–46; Lk 22, 39–46)

32 Jie atėjo į sklypą, vadinamą
Getsemane, ir jis tarė savo mokiniams:
„Pasėdėkite čia, kol pasimelsiu“. 33 Jis
pasiėmė su savim Petrą, Jokūbą ir Joną.
Jis pradėjo sielvartauti ir gąstauti, 34 ir
jiems sakė: „Labai, mirtinai nuliūdusi
mano siela. Pasilikite čia ir budėkite!“
35 Paėjęs truputį toliau, jis puolė ant
žemės ir meldėsi, kad, jei galima, ta
valanda aplenktų jį. 36 Ir jis tarė: „Aba,
Tėve, tau viskas galima. Atimk šitą
taurę nuo manęs! Tačiau [daryk] ne tai,
ko aš noriu, bet ko tu!“ 37 Jis atėjo,
rado juos miegančius ir tarė Petrui:
„Simonai, ar miegi? Neįstengei nė
vienos valandos pabudėti? 38 Budėkite
ir melskitės, kad neįpultumėte į
pagundą. Dvasia, tiesa, noringa, bet
kūnas silpnas“. 39 Ir vėl nuėjęs jis
meldėsi, tardamas tuos pačius žodžius.
40 Vėl atėjęs jis rado juos miegančius,
nes jų akys buvo miegūstos, ir jie
nežinojo, ką jam atsakyti. 41 Jis atėjo

1 Būtent Dievo skirtu keliu, vedančiu į mirtį

2 Kt. Mss + naujosios

trečią kartą ir jiems tarė: „Ar
tebemiegate ir tebeilsitės? Gana! Atėjo
ta valanda. Štai Žmogaus Sūnus
išduodamas į nusidėjėlių rankas.
42 Kelkitės, eikime! Štai mano išdavėjas
arti!“

Jėzaus išdavimas ir suėmimas

(Mt 26, 47–56; Lk 22, 47–53; Jn 18, 3–12)

43 Tuojau, jam tebekalbant, atėjo
Judas, vienas iš Dvylikos, ir su juo būrys,
ginkluotas kalavijais bei vėzdais, nuo
vyriausiųjų kunigų, Rašto žinovų ir
vyresniųjų. 44 Jo išdavėjas buvo jiems
davęs ženklą ir pasakęs: „Kurį
pabučiuosiu, tas jis yra. Jį suimkite ir
saugiai nuveskite“. 45 Kai jis atėjo,
tuojau prie jo priėjęs tarė: „Rabi[1]!“ ir jį
pabučiavo. 46 Jie stvėrė ir suėmė jį.
47 Bet vienas iš šalia stovinčiųjų,
išsitraukęs kalaviją, smogė vyriausiojo
kunigo tarnui ir nukirto jam ausį.
48 Atsiliepdamas Jėzus jiems tarė:
„Kaip prieš plėšiką išėjote su kalavijais
ir vėzdais manęs sugauti. 49 Kasdien
būdavau pas jus šventykloje mokydamas,
ir jūs manęs nesuėmėte. Bet turi
išsipildyti Raštai!“ 50 Tada, jį palikę,
visi [mokiniai] pabėgo.
51 Vienas jaunikaitis ėjo su juo iš
paskos, vilkėdamas [vien] drobiniais
marškiniais ant nuogo [kūno], ir jie
griebė jį. 52 Bet jis, palikęs marškinius,
nuogas pabėgo.

49 Lk 19, 47; 21, 37

Jėzus prieš vyriausiąją tarybą

(Mt 26, 57–68; Lk 22, 54–55. 63–71; Jn 18, 13–14. 19–24)

53 Jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį
kunigą. Susirinko visi vyriausieji
kunigai, vyresnieji ir Rašto žinovai.
54 Petras iš tolo sekė paskui jį ligi pat
vyriausiojo kunigo kiemo vidaus. [Ten]
jis sėdėjo su tarnais ir šildėsi prie ugnies.
55 O vyriausieji kunigai ir visas
sinedrionas ieškojo liudijimo prieš Jėzų,
kad galėtų jį nužudyti, bet nerado. 56
Mat daugelis melagingai liudijo prieš jį,
tačiau [jų] liudijimai nesutapo. 57 Kai
kurie atsikėlę melagingai liudijo prieš jį,
sakydami: 58 „Mes girdėjome jį sakant:
‚Aš nugriausiu šitą rankomis padarytą
šventyklą ir per tris dienas pastatysiu
kitą, ne rankomis padarytą‘“. 59 Tačiau
nė šituo atveju nesutapo jų liudijimas.
60 Tada vyriausiasis kunigas, atsistojęs į
vidurį, paklausė Jėzų: „Ar nieko
neatsakai į tai, ką šitie liudija prieš
tave?“ 61 Bet jis tylėjo ir nieko
neatsakė. Vėl vyriausiasis kunigas
paklausė jį: „Ar tu esi Mesijas[2],
Pašlovintojo Sūnus?“ 62 Jėzus tarė:
„Aš esu, ir jūs išvysite Žmogaus Sūnų,
sėdintį Visagalio[3] dešinėje ir ateinantį
dangaus debesyse!“ 63 Tada vyriausiasis
kunigas, perplėšęs savo drabužius, tarė:
„Kam mums dar reikia liudytojų? 64 Jūs
girdėjote piktžodžiavimą! Kaip jums
rodosi?“ Jie visi pasmerkė jį esant vertą
mirties. 65 Kai kurie pradėjo spjauti į jį,
dangstyti jo veidą, mušti jį kumščiais ir
jam sakyti: „Pranašauk!“ Ir tarnai kirto
jam į žandą.

58 Jn 2, 19 62 Dan 7, 13 64 Lev 24, 16

Petras išsigina Jėzaus

(Mt 26, 69–75; Lk 22, 56–62; Jn 18, 15–18. 25–27)

66 Petrui esant žemai kieme, atėjo
viena iš vyriausiojo kunigo tarnaičių.
67 Pamačiusi Petrą besišildant, ji
pažvelgė į jį ir tarė: „Ir tu buvai su
Nazarėnu, Jėzumi!“ 68 Bet jis išsigynė,
sakydamas: „Nei žinau, nei suprantu, ką
tu sakai“. Jis išėjo laukan, į priekiemį,
⌜ir gaidys pragydo⌝[4]. 69 Pamačiusi jį,
tarnaitė vėl pradėjo sakyti šalia
stovintiems: „Šitas yra vienas iš jų“.
70 Bet jis vėl išsigynė. Valandėlei
praėjus, šalia stovintieji vėl sakė Petrui:
„Tikrai tu esi vienas iš jų, nes ir tu esi
galilėjietis“. 71 Bet jis pradėjo keiktis ir
dievagotis: „Nepažįstu to žmogaus, apie
kurį kalbate!“ 72 Ir tuojau, antrą kartą,
gaidys pragydo. Tada Petras prisiminė
žodį, kaip Jėzus jam buvo pasakęs:
„Gaidžiui dar du kartus nepragydus, tu
tris kartus manęs išsiginsi“. Ir jis
pradėjo verkti.

Pilotas nuteisia Jėzų nukryžiuoti

(Mt 27, 1–2. 11–14; Lk 23, 1–5; Jn 18, 28–38)

---

1 T.y. Mokytojau

2 Arba: Kristus

3 Lit. Galybės

4 ~Kt. Mss

15 Tuojau, anksti rytą, vyriausieji
kunigai su vyresniaisiais bei Rašto
žinovais ir visas sinedrionas, ⌜padarę
nutarimą⌝[1], surišę Jėzų nuvedė ir perdavė
Pilotui. 2 Pilotas paklausė jį: „Ar tu esi
žydų karalius?“ Bet jis, jam
atsakydamas, tarė: „Tu tai sakai“.
3 Vyriausieji kunigai jį daug kuo
kaltino. 4 Pilotas vėl jį klausė: „Ar
nieko neatsakai? Žiūrėk, kiek daug
kaltinimų jie tau kelia!“ 5 Bet Jėzus
daugiau nieko nebeatsakė, tad Pilotas
stebėjosi.
6 Per šventę jis jiems paleisdavo
vieną kalinį, kurio jie prašydavo.
7 Buvo įkalintas vienas, vadinamas
Barabu, su sukilėliais, kurie sukilimo
metu buvo įvykdę žmogžudystę.
8 Užlipusi[2] minia pradėjo prašyti, [kad
jis padarytų,] kaip jiems padarydavo.
9 Bet Pilotas jiems atsakė: „Ar norite,
kad jums paleisčiau žydų karalių?“ 10
Mat jis suprato, kad vyriausieji kunigai
iš pavydo buvo jį perdavę. 11 Bet
vyriausieji kunigai sukurstė minią, kad
verčiau Barabą jiems paleistų.
12 Pilotas vėl atsiliepdamas jiems sakė:
„Tai ⌜ką turiu daryti⌝[3] su tuo, kurį
vadinate žydų karaliumi?“ 13 Bet jie vėl
šaukė: „Nukryžiuok jį!“ 14 Pilotas
jiems tarė: „Ką gi bloga jis padarė?“ Bet
jie dar garsiau šaukė: „Nukryžiuok jį!“
15 Norėdamas patenkinti minią, Pilotas
jiems paleido Barabą, o Jėzų
nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.

Kareiviai tyčiojasi iš Jėzaus

(Mt 27, 27–31; Jn 19, 2–3)
16 Kareiviai nuvedė jį į rūmų vidų,
tai yra pretoriją[4], ir sušaukė visą dalinį.
17 Jie apvilko jį purpuru ir nupynę
uždėjo jam erškėčių vainiką. 18 Ir jie
pradėjo jį sveikinti: „Sveikas, žydų
karaliau!“ 19 Jie daužė jo galvą nendre
ir spjaudė į jį, klūpčiojo ir parpuolinėjo
prieš jį. 20 Kai buvo pasityčioję iš jo, jie
nuvilko nuo jo purpurą ir jį apvilko jo
drabužiais. Paskui jie išvedė jį
nukryžiuoti.

Jėzus nukryžiuojamas

(Mt 27, 32–44; Lk 23, 26–43; Jn 19, 17–27)
21 Jie privertė vieną pareinantį iš
lauko praeivį, Simoną Kirėnietį,
Aleksandro ir Rufo tėvą, nešti jo kryžių.
22 Ir jie nuvedė jį į Golgotos vietą; tai
išvertus reiškia „Kaukolės vietą“. 23 Ir
jie mėgino jam duoti mira atmiešto vyno,
bet jis nepriėmė. 24 Jie nukryžiavo jį ir
pasidalijo jo drabužius, mesdami dėl jų
burtą [nuspręsti], ką kiekvienas turėtų
gauti. 25 Buvo trečia valanda, kai jie
nukryžiavo jį. 26 Taip pat buvo
užrašytas jo kaltės įrašas: „Žydų
karalius“. 27 Ir su juo jie nukryžiavo du
plėšikus: vieną jo dešinėje, o kitą jo
kairėje.[5]
29 Praeiviai piktžodžiavo jam,
kraipydami galvas ir sakydami: „Še tau,
kuris nugriauni šventyklą ir per tris
dienas atstatai! 30 Gelbėk pats save,
nužengdamas nuo kryžiaus!“
31 Panašiai sakė ir vyriausieji kunigai
su Rašto žinovais, tyčiodamiesi tarp
savęs: „Kitus jis išgelbėjo, pats savęs
negali išgelbėti! 32 Mesijas[6], Izraelio
karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus,
kad matytume ir įtikėtume!“ Taip pat
tie, kurie buvo nukryžiuoti su juo, plūdo
jį.

21 Rom 16, 13 **24** Ps 22, 18 **28** Jez 53, 12 **29** Ps 22, 7; 109, 25; Mk 14, 58; Jn 2, 19

Jėzaus mirtis

(Mt 27, 45–56; Lk 23, 44–49; Jn 19, 28–30)
33 Šeštai valandai atėjus, tamsa
apgaubė visą šalį iki devintos valandos.
34 Devintą valandą Jėzus garsiai
sušuko: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“
(Išvertus tai reiškia: „Mano Dieve, mano
Dieve, kodėl mane apleidai?“) 35 Kai
kurie šalia stovintieji, tai išgirdę, sakė:
„Žiūrėk! Jis šaukiasi Elijo“. 36 Vienas
nubėgęs primirkė kempinę rūgštaus
vyno, užmovė ją ant nendrės ir davė
jam gerti, sakydamas: „Palaukite!
Žiūrėkime, ar Elijas ateis jo nuimti!“

---

1 Arba: pasitarę
2 į aukštumoje esančią Piloto būstinę
3 Kt. Mss: ko norite, kad daryčiau
4 T.y. valdytojo būstinę
5 Geriausiuose senoviniuose rankraščiuose nėra 28 skn.: Taip išsipildė Raštas, kuris sako: „Jis buvo priskaitytas prie nusikaltėlių“.
6 Arba: Kristus

37 Bet Jėzus, garsiai sušukęs, išleido
dvasią. 38 Tada šventyklos uždanga
perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios.
39 Šimtininkas, kuris ten pat stovėjo
priešais jį, pamatęs, kad jis šitaip išleido
dvasią, tarė: „Tikrai šitas žmogus buvo
Dievo Sūnus!"
40 Ten buvo ir moterų, žiūrinčių iš
tolo; tarp jų—ir Marija Magdalietė, ir
Marija, Jokūbo Jaunesniojo bei Jozės
motina, ir Salomė, 41 kurios, kai jis buvo
Galilėjoje, sekė paskui jį ir jam
patarnavo, ir daug kitų, kurios su juo
buvo atvykusios į Jeruzalę.

34 Ps 22, 1 36 Ps 69, 21 38 Iš 26, 31–33 40–41 Lk 8, 2–3

Jėzus palaidojamas
(Mt 27, 57–61; Lk 23, 50–56; Jn 19, 38–42)

42 Kai jau buvo vakaras, kadangi
tai buvo Pasiruošimo diena, tai yra diena
prieš šabatą, 43 atėjo Juozapas iš
Arimatėjos, įžymus tarybos narys, kuris
ir pats laukė Dievo karalystės.
Pasidrąsinęs jis įėjo pas Pilotą ir paprašė
Jėzaus kūno. 44 Pilotas nustebo, kad jis
jau miręs, ir, pasišaukęs šimtininką,
paklausė jį, ar Jėzus[1] [tikrai] jau buvo
miręs. 45 Tai patyręs iš šimtininko, jis
padovanojo kūną Juozapui. 46 Tas,
nusipirkęs drobulę, jį nuėmė, įvyniojo į
drobulę, paguldė jį kape, kuris buvo
iškaltas iš uolos, ir piririto akmenį prie
kapo angos. 47 O Marija Magdalietė ir
Marija, Jozės motina, stebėjo, kur jis
buvo palaidotas.

Jėzaus prisikėlimas
(Mt 28, 1–8; Lk 24, 1–12; Jn 20, 1–10)

16 Šabatai praėjus, Marija Magda-
lietė, Jokūbo motina Marija ir
Salomė nusipirko kvepalų, kad atėjusios
galėtų jį patepti. 2 Pirmąją savaitės
dieną labai anksti, saulei patekėjus, jos
atėjo prie kapo. 3 Ir jos sakė viena kitai:
„Kas mums nuris akmenį nuo kapo
angos?" 4 Pažvelgusios aukštyn, jos
pamatė, kad akmuo atristas. Jis mat
buvo labai didelis. 5 Įėjusios į kapą, jos
išvydo jaunikaitį, sėdintį dešinėje,
apsivilkusį baltu drabužiu, ir išsigando.
6 Bet jis joms tarė: „Nenusigąskite!
Jūs ieškote Jėzaus Nazarėno, kuris buvo
nukryžiuotas. Jis yra prikeltas—jo nėra
čia. Štai vieta, kur jį paguldė. 7 Bet
eikite, sakykite jo mokiniams ir Petrui:
‚*Jis eina pirma jūsų į Galilėją.* Ten jį
pamatysite, kaip jis jums pasakė'".
8 Išėjusios jos bėgo nuo kapo, nes jas
buvo apėmęs drebulys ir siaubas. Ir jos
niekam nieko nesakė, nes bijojo.[2]

7 Mt 26, 32; Mk 14, 28

Prisikėlusio Jėzaus pasirodymai ir pavedimas mokiniams
(Mt 28, 9–10; Jn 20, 11–18)

[9 Pirmąją savaitės dieną anksti
prisikėlęs, jis pirma pasirodė Marijai
Magdalietei, iš kurios buvo išvaręs
septynis velnius. 10 Ji nuėjusi pranešė
tiems, kurie buvo buvę su juo, kai jie
gedėjo ir verkė. 11 Bet jie, išgirdę, kad
jis gyvas ir kad ji mačiusi jį, netikėjo.
12 Paskui jis pasirodė kitokiu
pavidalu dviem iš jų, kai jie keliavo į
kaimą. 13 Ir jie nuėję pranešė visiems
kitiems, bet nė jais jie netikėjo.
14 *Vėliau jis pasirodė Vienuolikai,*
kai jie sėdėjo už stalo, ir juos barė
už[3] netikėjimą bei širdies kietumą, dėl
to, kad nebuvo tikėję tais, kurie buvo jį
matę prikeltą. 15 Ir jis jiems tarė:
„Eikite į visą pasaulį ir skelbkite
evangeliją visai kūrinijai. 16 Kas įtikės
ir bus pakrikštytas, bus išgelbėtas, o kas
neįtikės, bus pasmerktas. 17 Šitie
ženklai lydės tuos, kurie įtikės: mano
vardu jie išvarys velnius, kalbės
naujomis kalbomis, 18 paims [rankomis]
gyvates ir, jei ką mirtinai nuodinga gers,
jiems nepakenks. Ant ligonių jie dės
rankas, ir tie pasveiks".

15 Apd 1, 8

---

1 Lit. jis

2 Kai kurie rankraščiai prie 8 skn. priduria šitokią, trumpesniąją pabaigą, kurios nėra seniausiuose ir kituose rankraščiuose: Viską, kas joms buvo pasakyta, jos trumpai papasakojo Petrui ir jo draugams. Paskui ir pats Jėzus išsiuntė per juos nuo rytų iki vakarų šventąją ir nepragaištančiąją amžinojo išgelbėjimo žinią. Amen.

3 Lit. barė jų

Jėzaus užžengimas
(Lk 24, 50–53; Apd 1, 9–11)
19 Taigi Viešpats Jėzus, baigęs
jiems kalbėti, buvo paimtas į dangų ir
atsisėdo Dievo dešinėje. 20 O jie išėję
skelbė visur, Viešpačiui veikiant su jais
ir žodį patvirtinant lydimaisiais
ženklais.][1]

19 Apd 1, 9–11

1 Suskliausto teksto, arba ilgesniosios pabaigos, neturi seniausieji ir kiti svarbūs rankraščiai.

EVANGELIJA PAGAL LUKĄ

Pratarmė

1 Kadangi jau daugelis ėmėsi surašyti
pasakojimą apie tarp mūsų įvykusius
įvykius 2 taip, kaip mums perdavė tie,
kurie buvo pradiniai, patys matę
liudytojai ir tapo žodžio tarnais, 3 tai ir
aš, rūpestingai viską nuo pradžios
ištyręs, nusprendžiau nuosekliai aprašyti
tau, didžiai gerbiamas Teofiliau, 4 kad
žinotum tikrumą ⌈pranešimų, kuriuos esi
gavęs⌉[1].

Jono Krikštytojo gimimo paskelbimas

5 Herodo, Judėjos karaliaus,
dienomis buvo vienas kunigas, vardu
Zacharijas, iš Abijo skyriaus. Jis turėjo
žmoną iš Aharono dukterų, ir jos vardas
buvo Elzbieta. 6 Jie abu buvo teisūs
Dievo akivaizdoje, elgdamiesi
nepeiktinai pagal visus Viešpaties
įsakymus ir nuostatus. 7 Jie neturėjo
vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga, ir
abu buvo pagyvenę.
8 Jam einant kunigo pareigas
Dievo akivaizdoje, kai buvo jo skyriaus
eilė, 9 burtu, kaip kunigams buvo
įprasta, jam teko smilkyti, įėjus į
Viešpaties šventyklą. 10 Tuo tarpu,
smilkymo valandą, visa žmonių daugybė
meldėsi lauke. 11 Tada jam pasirodė
Viešpaties angelas, stovintis smilkalų
aukuro dešinėje. 12 Zacharijas, jį
pamatęs, krūptelėjo, ir baimė jį apėmė.
13 Bet angelas jam tarė:

„Nebijok, Zacharijau,
nes tavo malda išklausyta.
Tavo žmona Elzbieta pagimdys
tau sūnų,
ir tu turi jį praminti vardu
Jonas.
14 Turėsi džiaugsmo ir linksmybės,
ir daugelis džiaugsis jo
gimimu,
15 nes jis bus didis Viešpaties
akivaizdoje.
Jis neturės gerti vyno ir
svaigalo,
bet bus pilnas Šventosios
Dvasios iš pat savo
motinos įsčių,
16 ir daugelį Izraelio sūnų
atvers į Viešpatį, jų
Dievą.
17 Ir jis eis pirma jo
su Elijo dvasia ir jėga
atgręžti tėvų širdžių į vaikus
ir neklusniųjų į teisiųjų
galvoseną,
prirengti Viešpačiui tinkamai
paruoštų žmonių“.

18 Bet Zacharijas tarė angelui:
„Kaip aš tai žinosiu? Juk aš esu senis ir
mano žmona pagyvenusi“.
19 Atsakydamas angelas jam tarė: „Aš
esu Gabrielius, kuris stovi Dievo
akivaizdoje. Esu siųstas kalbėti tau ir
pranešti tau tą linksmą žinią. 20 Štai tu
būsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki
dienos, kurią tai įvyks, nes netikėjai
mano žodžiais, kurie įvyks savo laiku“.
21 Tuo tarpu žmonės laukė
Zacharijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai
užtrunka šventykloje. 22 Bet išėjęs jis
negalėjo jiems kalbėti, ir jie suprato, kad
jis buvo matęs regėjimą šventykloje. Jis
aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko
nebylys. 23 Kai jo tarnystės dienos buvo
pasibaigusios, jis parėjo į savo namus.
24 Po tų dienų jo žmona Elzbieta
tapo nėščia ir slėpėsi penkis mėnesius,
galvodama: 25 „Taip Viešpats yra man
padaręs dienomis, kuriomis jis teikėsi
atimti mano negarbę tarp žmonių“.

5 1 Kron 24, 10 **15** Sk 6, 3 **17** Mal 4, 5–6 **19** Dan 8, 16; 9, 21

Jėzaus gimimo paskelbimas

26 Šeštąjį mėnesį angelas
Gabrielius buvo Dievo pasiųstas į
Galilėjos miestą, vadinamą Nazaretu,
27 pas mergelę, pažadėtą vyrui, vardu
Juozapas, iš Dovydo namų. Mergelės
vardas buvo Marija. 28 Įėjęs pas ją, jis
tarė: „Sveika, tu, kuriai suteikta malonė!

---

1 Arba: dalykų (arba: pamokymų), kurių esi pamokytas

Viešpats su tavim!“ 29 Bet ji dėl to
žodžio visiškai sumišo ir galvojo sau,
koks tai galėtų būti sveikinimas.
30 Angelas jai tarė:
„Nebijok, Marija, nes radai
malonę pas Dievą.
31 Štai pradėsi įsčiose ir
pagimdysi sūnų,
ir jį praminsi Jėzumi.
32 Jis bus didis ir bus vadinamas
Aukščiausiojo Sūnumi.
Viešpats Dievas jam duos jo
tėvo Dovydo sostą.
33 Jis karaliaus Jokūbo namams
per amžius,
ir jo karaliavimui nebus
galo“.
34 Bet Marija tarė angelui: „Kaip tai
įvyks, nes neturiu santykių su vyru?“
35 Atsakydamas angelas jai tarė:
„Šventoji Dvasia nusileis ant
tavęs,
ir Aukščiausiojo jėga
apdengs tave šešėliu.
Todėl ir tas, kuris gims, bus
vadinamas šventu, Dievo
Sūnumi.
36 Štai Elzbieta, tavo giminaitė, ji irgi
pradėjo sūnų savo senatvėje, ir šitas
mėnuo yra šeštas jai, kuri buvo
vadinama nevaisinga, 37 nes Dievui
nieko nėra[1] negalimo“. 38 Marija tarė:
„Štai aš Viešpaties tarnaitė. Teįvyksta
man, kaip pasakei“. Tada angelas
pasišalino nuo jos.

27 Mt 1, 18 **31** Mt 1, 21 **32–33** 2 Sam 7,12. 13. 16; Jez 9, 7 **37** Pr 18, 14

Marija aplanko Elzbietą

39 Tomis dienomis Marija
išsiruošusi skubiai nukeliavo į kalnus, į
Judo miestą. 40 Ji įėjo į Zacharijo
namus ir pasveikino Elzbietą. 41 Kai
Elzbieta išgirdo Marijos sveikinimą,
kūdikis šoktelėjo jos įsčiose. Elzbieta
buvo pripildyta Šventosios Dvasios 42 ir
garsiai sušuko: „Tu labiausiai
palaiminta tarp moterų, ir palaimintas
tavo įsčių vaisius! 43 Iš kur man tai, kad
mano Viešpaties motina ateina pas
mane? 44 Nes kai tik tavo sveikinimo
balsas pasigirdo mano ausyse, šoktelėjo
iš džiaugsmo kūdikis mano įsčiose.
45 Palaiminta ta, kuri tikėjo, kad įvyks
tai, kas jai Viešpaties pasakyta“.

Marijos gyriaus giesmė

46 Marija tarė:
„Mano siela didžiai giria
Viešpatį,
47 ir mano dvasia džiaugiasi
Dievu, mano Gelbėtoju,
48 nes jis pažvelgė į savo tarnaitės
žemumą.
Juk štai nuo dabar mane
vadins palaiminta visos
kartos,
49 nes didžių dalykų man padarė
Galingasis.
Šventas yra jo vardas,
50 ir jo gailestingumas trunka per
kartų kartas
tiems, kurie jo bijosi.
51 Jis parodė galybę savo ranka:
išsklaidė tuos, kurie buvo
išdidžių širdies minčių,
52 numetė nuo sostų galiūnus
ir išaukštino žemuosius;
53 alkstančius pripildė gėrybių,
o turtuolius paleido tuščius;
54 jis atėjo į pagalbą savo tarnui
Izraeliui,
atsimindamas
gailestingumą—
55 kaip pažadėjo mūsų protėviams
—Abraomui ir jo
palikuonims per
amžius“.
56 Marija pasiliko su ja apie tris
mėnesius; paskui sugrįžo į savo namus.

46–55 1 Sam 2, 1–10 **55** Pr 17, 7

Jono gimimas

57 Elzbietai atėjo laikas gimdyti, ir
ji pagimdė sūnų. 58 Jos kaimynai ir
giminaičiai išgirdo, kad Viešpats jai
buvo parodęs savo didį gailestingumą, ir
džiaugėsi su ja. 59 Aštuntąją dieną jie
atėjo vaikelio apipjaustyti ir norėjo jį
pavadinti jo tėvo vardu, Zachariju.
60 Bet atsiliepdama jo motina tarė: „Ne!
Jis turi vadintis Jonu“. 61 Jie tarė jai:
„Nėra nė vieno tavo giminėje, kuris
vadinasi tuo vardu“. 62 Ir jie klausė
ženklais jo tėvą, kaip šis norįs, kad jis
vadintųsi. 63 Paprašęs rašomosios
lentelės, jis užrašė: „Jonas—jo vardas“.

---

1 Lit. nebus

Ir visi stebėjosi. 64 Tuojau atsivėrė jo
burna ir [atsirišo] jo liežuvis, ir jis
kalbėjo girdamas Dievą. 65 Baimė
apėmė visus jų kaimynus, ir visame
Judėjos kalnyne buvo kalbama apie
visus šituos dalykus. 66 Ir visi
girdėjusieji įsidėjo tai į širdį, sakydami:
„Kas tad bus tas vaikas?" Nes tikrai
Viešpaties ranka buvo su juo.

59 Lev 12, 3

Zacharijo pranašystė

67 Zacharijas, jo tėvas, buvo
pripildytas Šventosios Dvasios ir
pranašavo, sakydamas:

68 „Pagarbintas[1] tebūnie Viešpats,
Izraelio Dievas,
kad jis aplankė ir atpirko
savo tautą
69 ir prikėlė mums ⌜galingą
Gelbėtoją⌝[2]
savo tarno Dovydo
namuose,
70 kaip nuo seno pažadėjo savo
šventųjų pranašų burna,
71 kad išgelbėtų iš mūsų priešų
ir iš visų mūsų nekentėjų
rankos,
72 kad parodytų gailestingumą
mūsų protėviams
ir atsimintų savo šventąją
sandorą,
73 priesaiką, kurią jis prisiekė
mūsų protėviui
Abraomui,
kad duosiąs mums,
74 išvaduotiems iš
priešų rankos, be baimės
jam tarnauti 75 su šventumu ir
teisumu
jo akivaizdoje per visas
mūsų dienas.
76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas
Aukščiausiojo pranašu,
nes eisi Viešpaties
priešakyje jam kelių
paruošti,
77 duoti jo tautai išganymo
pažinimo
per jų nuodėmių atleidimą,
78 dėl nuoširdaus mūsų Dievo
gailestingumo,
kuriuo mus aplankys aušra
iš aukštybių,
79 kad apšviestų sėdinčius tamsoje
ir mirties šešėlyje,
kad nukreiptų mūsų kojas į
ramybės kelią".

80 Vaikelis augo ir stiprėjo dvasia,
ir gyveno tyruose iki dienos, kai viešai
pasirodė Izraeliui.

76 Mal 3, 1 · 79 Jez 9, 2

Jėzaus gimimas
(Mt 1, 18–25)

2 Anomis dienomis išėjo nuo ciesoriaus
Augusto įsakas, kad užsirašytų visas
pasaulis. 2 Šitas, pirmas surašymas
įvyko, kai Siriją valdė Kvirinijus. 3 Ir
visi ėjo užsirašyti, kiekvienas į savo
miestą. 4 Ėjo ir Juozapas iš Galilėjos, iš
Nazareto miesto, aukštyn į Judėją, į
Dovydo miestą, kuris vadinasi
Betliejus,—nes jis buvo iš Dovydo namų
ir giminės,— 5 užsirašyti su Marija, savo
sužadėtine, kuri buvo nėščia. 6 Jiems ten
esant, jai atėjo laikas gimdyti, 7 ir ji
pagimdė savo pirmagimį sūnų. Ji
suvystė jį vystyklais ir paguldė prakartė,
nes jiems nebuvo vietos viešbutyje.

8 Toje pačioje šalyje buvo
piemenų, pasiliekančių lauke ir einančių
nakties sargybas prie savo kaimenės.
9 Viešpaties angelas atsistojo prie jų, ir
Viešpaties skaistybė apšvietė juos. Jie
labai išsigando, 10 bet angelas jiems tarė:
„Nebijokite, nes štai jums skelbiu didį
džiaugsmą, kuris bus visai tautai, 11 kad
šiandien jums gimė Dovydo mieste
Gelbėtojas, kuris yra Mesijas, Viešpats.
12 Ir šitas bus jums ženklas: jūs rasite
kūdikį, suvystytą vystyklais ir gulintį
prakartė". 13 Staiga atsirado prie angelo
daugybė dangaus kariuomenės,
garbinančios Dievą ir sakančios:

14 „Garbė Dievui aukštybėse,
o žemėje ramybė tarp
žmonių, kuriems jis
palankus!"

15 Kai angelai pasišalino nuo jų į
dangų, piemenys kalbėjo vienas kitam:
„Na, pereikime į Betliejų ir pamatykime
tą įvykusį dalyką, kurį Viešpats mums

1 Lit. Palaimintas
2 Lit. Išgelbėjimo Ragą

pranešė!“ 16 Jie atskubėjo ir rado
Mariją, Juozapą ir kūdikį, gulintį
prakartė. 17 Pamatę jie pranešė žodį,
kuris buvo jiems pasakytas apie tą
vaikelį. 18 Visi, kurie tai girdėjo,
stebėjosi tuo, kas jiems piemenų buvo
pasakyta. 19 O Marija įsidėmėjo visus
tuos žodžius, apmąstydama juos savo
širdyje. 20 Piemenys sugrįžo,
garbindami ir girdami Dievą dėl visko,
ką buvo girdėję ir matę taip, kaip jiems
buvo pasakyta.
21 Kai buvo suėjusios aštuonios
dienos jam apipjaustyti, jis buvo
pramintas Jėzumi, kaip angelas jį buvo
pavadinęs, jo dar nepradėjus įsčiose.

21 Lev 12, 3 Lk 1, 31

Jezus pristatomas Viešpačiui Jeruzalėje

22 Kai buvo suėjusios jų
apsivalymo dienos, nustatytos Mozės
įstatymo, jie nunešė jį aukštyn į
Jeruzalę, kad jį pristatytų Viešpačiui—
23 kaip parašyta Viešpaties įstatyme:
„Kiekvienas pirmagimis[1] vyriškis turi
būti vadinamas šventu[2] Viešpačiui“—24
ir kad aukotų auką, kaip įsakyta
Viešpaties įstatyme: „pora purplelių ar
du jaunus karvelius“.

23 Iš 13, 2. 12 22–24 Lev 12, 6–8

Simeono pranašystė

25 Štai Jeruzalėje buvo žmogus,
vardu Simeonas. Tas žmogus buvo teisus
ir dievobaimingas, laukiąs Izraelio
paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo su juo.
26 Ir jam buvo Šventosios Dvasios
apreikšta, kad jis nemirsiąs[3], iki kolei
pamatysiąs Viešpaties Pateptąjį. 27
Dvasios paragintas, jis atėjo į šventyklą.
Gimdytojams įnešus vaikelį Jėzų, kad su
juo pasielgtų pagal įstatymo
reikalaujamą paprotį, 28 jis paėmė jį į
rankas, gyrė Dievą ir tarė:
29 „Dabar, Viešpatie, tu atleidi
savo tarną ramų, kaip
pažadėjai,
30 nes mano akys išvydo tavo
išganymą,
31 kurį paruošei visų tautų
akivaizdoje —
32 šviesą pagonims duoti
apreiškimo
ir ⌜šlovės tavo tautai Izraeliui⌝[4]“.
33 Jo tėvas ir jo motina stebėjosi
tuo, kas buvo kalbama apie jį. 34 Paskui
Simeonas juos palaimino ir tarė jo
motinai Marijai: „Štai šitas padėtas
daugelio nupuolimui bei atsikėlimui
Izraelyje ir kaip ženklas, kuriam bus
prieštaraujama—35 taip pat tavo pačios
sielą pervers kalavijas,—kad būtų
apreikštos daugelio širdžių mintys[5]“.

32 Jez 42, 6; 49, 6; 52, 10

Pranašė Ona kalba apie Jėzų

36 Ten buvo pranašė Ona, Fanuelio
duktė, iš Aserio genties. Ji buvo labai
pasenusi, nuo savo susituokimo[6]
išgyvenusi septynerius metus su vyru, 37
ir ji našlavo, ⌜kol jai sukako
aštuoniasdešimt ketveri metai⌝[7]. Ji
nesitraukdavo nuo šventovės, bet
pasninkais ir maldomis tarnaudavo
Dievui naktį bei dieną. 38 Tą pačią
valandą priėjusi, ji dėkojo Dievui ir
kalbėjo apie jį[8] visiems, kurie laukė
Jeruzalės atpirkimo.

Juozapas ir Marija su Jėzumi sugrįžta į Nazaretą

39 Kai jie buvo atlikę visa, ko
reikalavo Viešpaties įstatymas, sugrįžo į
Galilėją, į savąjį miestą, Nazaretą. 40 O
vaikelis augo ir stiprėjo, pilnas išminties,
ir Dievo malonė buvo su juo.

39 Mt 2, 23

Jėzus tarp mokytojų

41 Jo gimdytojai kasmet
keliaudavo į Jeruzalę per Velykų šventę.
42 Kai jis buvo dvylikos metų, jie nuėjo
aukštyn, laikydamiesi šventės papročio.
43 Jiems atšventus tas dienas ir grįžtant,
vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet jo
gimdytojai to nežinojo. 44 Manydami jį
esant keliaujančiųjų draugėj, jie nuėjo
dienos kelią ir jo ieškojo tarp giminaičių

---

1 Lit. atidarantis įsčias
2 T.y. paskirtu, dedikuotu
3 Lit. neregėsiąs mirties
4 Arba: tavo tautos Izraelio šlovę
5 T.y. piktos, kritiškos, priešiškos mintys
6 Lit. mergystės
7 Arba: aštuoniasdešimt ketverius metus
8 T.y. kūdikį Jėzų

bei pažįstamų. 45 Bet nesuradę, sugrįžo,
jo ieškodami, į Jeruzalę. 46 Po trijų
dienų jie rado jį šventovėje besėdintį
mokytojų viduryje, jų besiklausantį ir
juos beklausinėjantį. 47 Visi, kurie jo
klausėsi, nesitvėrė stebėdamiesi jo
išmanymu ir atsakymais. 48 Jį pamatę,
jie nustebo, ir jo motina prabilo į jį:
„Vaike, kam mums taip padarei? Štai
tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojome
tavęs“. 49 Jis jiems tarė: „Kam ieškojote
manęs? Ar nežinojote, kad aš turiu būti
savo Tėvo namuose[1]?“ 50 Bet jie
nesuprato to žodžio, kurį jis jiems
pasakė. 51 Jis ėjo su jais žemyn ir atėjo į
Nazaretą, ir buvo jiems paklusnus. Jo
motina kaupė visus tuos žodžius savo
širdyje. 52 Jėzus augo išmintimi, ūgiu[2] ir
Dievo bei žmonių palankumu.

41 Iš 12, 1–27; Dt 16, 1–8 52 1 Sam 2, 26; Pat 3, 4

Jonas Krikštytojas
(Mt 3, 1–12; Mk 1, 1–8; Jn 1, 19–28)

3 Penkioliktaisiais ciesoriaus Tiberi-
jaus viešpatavimo metais, Ponto
Pilotui valdant Judėją, Herodui esant
Galilėjos tetrarchu, jo broliui Pilypui—
Iturėjos bei Trachonitidės krašto
tetrarchu ir Lisanijui—Abilėnės
tetrarchu, 2 Hanui ir Kajafui esant
vyriausiaisiais kunigais,—Dievo žodis
atėjo Zacharijo sūnui Jonui tyruose. 3 Ir
jis ėjo po visą Jordano apylinkę,
skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms
atleisti, 4 kaip parašyta pranašo Jezajo
žodžių knygoje:

„Tyruose šaukiančio balsas:
‚Taisykite Viešpaties kelią,
tiesinkite jo takus.
5 Kiekviena dauba tebūnie
užpilta
ir kiekvienas kalnas bei kalva
tebūnie nukasti;
kas kreiva, tebūnie tiesu,
ir duobėti tepavirsta
lygiais keliais,
6 ir ⌜visas kūnas⌝[3] teišvysta Dievo
išgelbėjimą‘“.

7 Jis sakydavo minioms,
ateinančioms, kad būtų jo pakrikštytos:
„Angių išperos, kas jus pamokė bėgti nuo
ateinančios rūstybės? 8 Tad duokite
vaisių, pritinkančių atgailai, ir
nepradėkite sau tarti: ‚Mes turime
tėvą—Abraomą‘, nes jums sakau: Dievas
gali iš šitų akmenų prikelti vaikų
Abraomui. 9 O jau ir kirvis pridėtas prie
medžių šaknies. Taigi kiekvienas medis,
neduodąs gero vaisiaus, iškertamas ir į
ugnį įmetamas“.
10 Minios jį klausdavo: „Tai ką
mes turime daryti?“ 11 Jis joms
atsakydavo: „Kas turi du apatinius,
tegul dalijasi su neturinčiu, o kas turi
maisto, tegul taip pat daro“. 12 Atėjo ir
muitininkai, kad būtų pakrikštyti, ir jam
tarė: „Mokytojau, ką turime daryti?“ 13
Jis jiems tarė: „Neimkite nieko daugiau,
kaip jums nustatyta“. 14 Jį klausė ir
kareiviai: „Ką ir mes turime daryti?“ Jis
jiems tarė: „Iš nė vieno neišgaukite
pinigų prievarta nė neteisingu
įskundimu, ir tenkinkitės savo alga[4]“.
15 Tautai esant lūkestingai ir
visiems mąstant savo širdyse apie Joną,
ar kartais jis nesąs Mesijas, 16 Jonas
atsiliepė visiems sakydamas: „Aš, tiesa,
krikštiju jus vandeniu, bet ateina
galingesnis už mane, kurio kurpių
dirželio nesu vertas atrišti. Jis jus
krikštys Šventąja Dvasia ir ugnimi. 17
Jo vėtyklė yra jo rankoje, kad išvalytų
savo klojimą ir kviečius surinktų į savo
klėtį, o pelus jis sudegins neužgesinama
ugnimi“.

4–6 Jez 40, 3–5 7 Mt 12, 34; 23, 33 8 Jn 8, 33 9 Mt 7, 19 12 Lk 7, 29

Jonas įkalinamas

18 Taigi, dar daug kitaip
ragindamas, jis skelbė gerąją naujieną
tautai. 19 Bet tetrarchas Herodas, jo
pabartas dėl Herodiados, jo brolio
žmonos, ir dėl visų piktų darbų, kuriuos
Herodas buvo padaręs, 20 prie visų
pridėjo dar tą: jis uždarė Joną į
kalėjimą.

19–20 Mt 14, 3–4; Mk 6, 17–18

Jėzaus krikštas

1 Arba: reikaluose
2 Arba: amžiumi
3 T.y. visa žmonija
4 Arba: maisto daviniu

(Mt 3, 13–17; Mk 1, 9–11)
21 Kai visi žmonės buvo
pakrikštyti ir Jėzus buvo pakrikštytas ir
meldėsi, atsivėrė dangus, 22 ir Šventoji
Dvasia nusileido ant jo kūnišku pavidalu
kaip karvelis, ir balsas pasigirdo iš
dangaus: „Tu esi mano mylimasis Sūnus;
tave aš pamėgau“.

22 Pr 22, 2; Ps 2, 7; Jez 42, 1; Mt 3, 17; Mk 1, 11; Lk 9, 35

Jėzaus genealogija

(Mt 1, 1–17)
23 Jam, Jėzui, pradėjusiam veikti,
buvo apie trisdešimt metų. Jis buvo, kaip
apie jį manė, sūnus Juozapo, sūnaus
Helio, 24 sūnaus Matato, sūnaus Levio,
sūnaus Melchio, sūnaus Janajo, sūnaus
Juozapo, 25 sūnaus Matatijo, sūnaus
Amoso, sūnaus Naumo, sūnaus Heslio,
sūnaus Nagajo, 26 sūnaus Maato,
sūnaus Matatijo, sūnaus Semeino,
sūnaus Josecho, sūnaus Jodo, 27 sūnaus
Joanano, sūnaus Resos, sūnaus
Zorobabelio, sūnaus Salatielio, sūnaus
Nerio, 28 sūnaus Melchio, sūnaus Adžio,
sūnaus Kosamo, sūnaus Elmadamo,
sūnaus Ėrio, 29 sūnaus Jėzaus, sūnaus
Eliezerio, sūnaus Jorimo, sūnaus
Matato, sūnaus Levio, 30 sūnaus
Simeono, sūnaus Judo, sūnaus Juozapo,
sūnaus Jonamo, sūnaus Eliakimo, 31
sūnaus Melėjos, sūnaus Menos, sūnaus
Matatos, sūnaus Natano, sūnaus
Dovydo, 32 sūnaus Jesajo, sūnaus
Jobedo, sūnaus Booso, sūnaus Salos,
sūnaus Naasono, 33 sūnaus Aminadabo,
sūnaus Admino, sūnaus Arnio, sūnaus
Hesrono, sūnaus Fareso, sūnaus Judo, 34
sūnaus Jokūbo, sūnaus Izaoko, sūnaus
Abraomo, sūnaus Taros, sūnaus
Nachoro, 35 sūnaus Serucho, sūnaus
Rejaus, sūnaus Pelego, sūnaus Eberio,
sūnaus Salos, 36 sūnaus Kainano, sūnaus
Arfaksado, sūnaus Semo, sūnaus Nojaus,
sūnaus Lamecho, 37 sūnaus Matūsalos,
sūnaus Henocho, sūnaus Jaredo, sūnaus
Maleleelio, sūnaus Kainano, 38 sūnaus
Enoso, sūnaus Seto, sūnaus Adomo,
sūnaus Dievo.

Jėzus gundomas tyruose

(Mt 4, 1–11; Mk 1, 12–13)
4 Jėzus, pilnas Šventosios Dvasios,
sugrįžo nuo Jordano ir buvo Dvasios
vedžiojamas tyruose, 2 keturiasdešimt
dienų velnio gundomas. Tomis dienomis
jis nieko nevalgė ir, joms pasibaigus,
buvo alkanas. 3 Velnias jam tarė: „Jei tu
esi Dievo Sūnus, sakyk šitam akmeniui,
kad jis pavirstų duona“. 4 Bet Jėzus jam
atsakė: „Parašyta: ‚Ne viena duona
žmogus bus gyvas[1]‘“. 5 Jį užsivedęs,[2] jis
per vieną akimirką jam parodė visas
pasaulio karalystes. 6 Ir velnias jam
tarė: „Tau aš duosiu visą šitą valdžią ir
jų šlovę, nes man tai atiduota, ir ją
duodu tam, kuriam noriu. 7 Taigi, jei tu
parpuolęs mane pagarbinsi, viskas bus
tavo“. 8 Bet Jėzus atsakydamas jam
tarė: „Parašyta:

‚Viešpatį, savo Dievą, garbinsi
ir jam vienam tarnausi!‘“.

9 Jis nuvedė jį į Jeruzalę, pastatė
ant šventovės sparnelio[3] ir jam tarė: „Jei
tu esi Dievo Sūnus, pulk nuo čia žemyn,
10 nes parašyta: ‚Jis įsakys savo
angelams apie tave, kad jie pasaugotų
tave‘, 11 ir:

‚Ant rankų jie tave nešios,
kad kartais nesusitrenktum
kojos į akmenį‘“.

12 Bet atsakydamas Jėzus jam tarė:
„Pasakyta: ‚Negundyk Viešpaties, savo
Dievo‘“. 13 Pabaigęs visokį gundymą,
velnias atstojo nuo jo iki [patogaus]
laiko.

4 Dt 8, 3 8 Dt 6, 13 10 Ps 91, 11 11 Ps 91, 12 12 Dt 6, 16

JĖZAUS VEIKLA GALILĖJOJE (4,14—9,50)

Jėzus sugrįžta į Galilėją

(Mt 4, 12–17; Mk 1, 14–15)
14 Paskui Jėzus su Dvasios jėga
sugrįžo į Galilėją, ir garsas apie jį
pasklido po visą apylinkę. 15 Ir, visų
gerbiamas, jis mokė jų sinagogose.

Jėzus moko Nazarete

(Mt 13, 53–58; Mk 6, 1–6)
16 Jis atėjo į Nazaretą, kur buvo
užaugintas. Šabatos dieną, kaip buvo

---

1 Kkr. Mss + bet kiekvienu Dievo žodžiu
2 į aukštą vietą
3 Žr. Mt. 4, 5

pratęs, jis įėjo į sinagogą ir atsistojo
skaityti. 17 Jam padavė pranašo Jezajo
ritinį. Atvyniojęs ritinį, jis rado vietą,
kur buvo parašyta:

18 "Viešpaties Dvasia ant manęs,
nes jis patepė mane
nešti geros naujienos
beturčiams.
Jis mane siuntė skelbti
belaisviams paleidimo
ir akliems regėjimo
atgavimo,
išlaisvinti pamintųjų,
19 skelbti Viešpaties malonės
metų".

20 Suvyniojęs ritinį, jis padavė jį
patarnautojui ir atsisėdo. Visų akys
sinagogoje buvo į jį įsmeigtos. 21 Jis
prabilo į juos: „Šiandien, jums
klausantis, šitas raštas yra išsipildęs".
22 Visi reiškė jam pritarimą ir stebėjosi
maloniais žodžiais, kurie ėjo iš jo
burnos, ir sakė: „Ar šitas nėra Juozapo
sūnus?" 23 Jis jiems tarė: „Be abejo,
man priminsite tą patarlę: ‚Gydytojau,
gydyk pats save!' Visa, ką girdėjome
įvykus Kafarnaume, padaryk ir čia, savo
tėviškėje!" 24 Jis dar pasakė: „Iš tiesų
jums sakau: joks pranašas nepriimamas
savo tėviškėje. 25 Tiesą jums sakau:
Elijo dienomis buvo daug našlių
Izraelyje, kai dangus buvo uždarytas
trejus metus ir šešis mėnesius, kai didelis
badas ištiko visą šalį. 26 Tačiau nė pas
vieną iš jų nebuvo pasiųstas Elijas, tik
pas moterį našlę į Sidono srities Sareptą.
27 Taip pat pranašo Elišos laikais buvo
daug raupsuotų Izraelyje, tačiau nė
vienas iš jų nebuvo apvalytas, tik siras
Naamanas". 28 Visi sinagogoje, tai
girdėdami, pasidarė pilni apmaudo.
29 Jie pakilo, jį nutempė už miesto ir jį
nuvedė ligi pakriaušės kalvos, ant kurios
buvo pastatytas jų miestas, kad jį
nustumtų žemyn. 30 Bet jis, praėjęs pro
jų vidurį, nuėjo savo keliu.

18–19 Jez 61, 1–2 **24** Jn 4, 44 **25** 1 Kar 17, 1 **26** 1Kar 17, 8–16 **27** 2 Kar 5, 1–14

Jėzus moko Kafarnaume ir išvaro velnią
(Mk 1, 21–28)

31 Jis nuėjo žemyn į Kafarnaumą,
Galilėjos miestą, ir šabatos dieną juos
mokė. 32 Jie stebėjosi jo mokymu, nes jo
žodis turėjo galią. 33 Sinagogoje buvo
žmogus, netyro velnio[1] dvasios apsėstas,
ir jis garsiai sušuko: 34 „A![2] Kas tau
darbo su mumis, Jėzau Nazarėnai? Ar
atėjai mūsų pražudyti? Žinau, kas tu esi:
Dievo Šventasis!" 35 Bet Jėzus sudraudė
jį, sakydamas: „Nutilk ir išeik iš jo!"
Nubloškęs jį į vidurį[3], velnias išėjo iš jo,
nė kiek jam nepakenkęs. 36 Visus apėmė
nustebimas, ir jie kalbėjo vienas kitam:
„Kas tai per žodis, kad jis su įgaliojimu
ir jėga įsako netyrosioms dvasioms, ir jos
išeina?" 37 Ir gandas apie jį sklido į
visas tos apylinkės vietas.

32 Mt 7, 28–29

Jėzus pagydo Simono uošvę
(Mt 8, 14–17; Mk 1, 29–34)

38 Palikęs sinagogą[4], jis įėjo į
Simono namus. Simono uošvė buvo
drugio krečiama, ir jie prašė jį už ją.
39 Atsistojęs šalia [ir pasilenkęs] ant jos,
jis sudraudė drugį, ir tas paliko ją. Ji
tuojau atsikėlė ir jiems patarnavo.

Gydymai vakare

40 Saulei leidžiantis, visi, kurie
turėjo sergančių įvairiomis ligomis, juos
gabeno pas jį. Dėdamas rankas ant
kiekvieno iš jų, jis gydė juos. 41 Taip pat
velniai išėjo iš daugelio, šaukdami: „Tu
esi Dievo Sūnus!" Bet jis sudrausdamas
neleido jiems kalbėti, nes jie žinojo jį
esant Mesiją[5].

Jėzus palieka Kafarnaumą
(Mk 1, 35–39)

42 Išaušus dienai, jis išėjęs nuėjo į
negyvenamą vietą. Bet minios ieškojo jo.
Jos atėjo pas jį ir bandė sulaikyti jį, kad
nepasišalintų nuo jų. 43 Bet jis joms
tarė: „Ir kitiems miestams aš turiu
paskelbti Dievo karalystės gerąją

---

1 T.y. tokio, kuris apsėstąjį padaro suteptą ritualiniu požiūriu
2 Arba: Palik [mus ramybėje]!
3 T.y. sinagogos vidurį
4 Lit.Pakilęs iš sinagogos
5 Arba: Kristų

naujieną, nes tam buvau siųstas". 44 Ir
jis skelbė Judėjos[1] sinagogose.

Sėkminga žvejoklė ir pirmųjų mokinių pašaukimas
(Mt 4, 18–22; Mk 1, 16–20)

5 Kai, minioms veržiantis prie jo ir
Dievo žodžio klausantis, jis stovėjo
prie Genezareto ežero, 2 jis pamatė dvi
valtis, sustojusias prie ežero. Iš jų išlipę,
žvejai plovė tinklus. 3 Įlipęs į vieną iš tų
valčių, kuri buvo Simono, jis jį paprašė
atstumti truputį nuo kranto. Ir atsisėdęs
jis mokė minias iš valties. 4 Paliovęs
kalbėti, jis tarė Simonui: „Irkis į gilumą,
ir išmeskite savo tinklus valksmui".
5 Atsakydamas Simonas tarė:
„Mokytojau, mes, visą naktį vargę, nieko
nesugavome, bet, pasikliaudamas tavo
žodžiu, išmesiu tinklus". 6 Tai padarę,
jie užgriebė tokią didelę žuvų daugybę,
kad jų tinklai ėmė trūkti. 7 Jie pamojo
savo bendrininkams kitoje valtyje, kad
tie atplaukę jiems padėtų. Jie atplaukė
ir taip pripildė abi valtis, jog tos beveik
skendo. 8 Tai pamatęs, Simonas Petras
puolė Jėzui į kelius, sakydamas:
„Pasišalink nuo manęs, Viešpatie, nes
esu nusidėjėlis!" 9 Mat nustebimas buvo
apėmęs jį ir visus su juo esančius dėl
valksmo žuvų, kurių jie buvo sugavę,
10 —taip pat ir Jokūbą bei Joną,
Zebediejaus sūnus, kurie buvo Simono
bendrininkai. Jėzus tarė Simonui:
„Nebijok! Nuo dabar žmones žvejosi".
11 Išvilkę valtis į krantą, viską palikę,
jie nusekė paskui jį.

1–3 Mt 13, 1–2; Mk 3, 9–10; 4, 1 5 Jn 21, 3 6 Jn 21, 6

Jėzus apvalo raupsuotąjį
(Mt 8, 1–4; Mk 1, 40–45)

12 Jam esant viename mieste, štai
atėjo vyras, ⌜visas raupsuotas⌝[2]. Pamatęs
Jėzų, jis parpuolė kniūpsčias ir jį meldė,
sakydamas: „Viešpatie, jei nori, gali
mane apvalyti". 13 Tada, ištiesęs ranką,
jis palietė jį, sakydamas: „Noriu, būk
apvalytas". Ir tuojau raupsai pranyko
nuo jo. 14 Ir jis jam liepė niekam
nesakyti, tik: „Nuėjęs pasirodyk kunigui
ir aukok už savo apvalymą, kaip Mozė
yra įsakęs, jiems paliudyti".[3] 15 Tačiau
dar labiau plito žinia apie jį, ir didelės
minios susirinkdavo klausytis ir gydytis
nuo savo ligų. 16 Bet jis pasitraukdavo į
tyrus ir melsdavosi.

14 Lev 14, 1–32

Galia atleisti nuodėmes
(Mt 9, 1–8; Mk 2, 1–12)

17 Vieną dieną, kai jis mokė ir [ten]
sėdėjo fariziejai bei įstatymo mokytojai,
kurie buvo atėję iš kiekvieno Galilėjos
bei Judėjos kaimo ir iš Jeruzalės, ir
Viešpaties jėga buvo su juo, kad galėtų
gydyti,—18 štai vyrai atnešė ant gulto
žmogų, kuris buvo paralyžiuotas, ir
bandė jį įnešti ir padėti prieš jį[4]. 19 Bet
dėl minios neradę pro kur jį įnešti, jie
užlipo ant stogo[5] ir pro plyteles nuleido
jį su gultu į [susirinkusių] vidurį
priešais Jėzų. 20 Pamatęs jų tikėjimą, jis
tarė: „Žmogau, tavo nuodėmės tau
atleistos". 21 Rašto žinovai ir fariziejai
pradėjo mąstyti, sakydami: „Kas yra
šitas, kuris kalba piktžodžiavimus? Kas
gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas
Dievas?" 22 Bet Jėzus, gerai nuvokęs jų
mintis, atsiliepdamas jiems tarė: „Ką
mąstote savo širdyse? 23 Kas yra
lengviau: ar sakyti: ‚Tavo nuodėmės tau
atleistos', ar sakyti: ‚Kelkis ir
vaikščiok'? 24 O kad žinotumėte, jog
Žmogaus Sūnus turi žemėje galią atleisti
nuodėmes"—jis tarė paralyžiuotajam:
„Tau sakau: kelkis ir, pasiėmęs savo
gultą, eik į savo namus!' 25 Jis tuojau
atsikėlė jų akivaizdoje, pasiėmė tai, ant
ko buvo gulėjęs, ir, garbindamas Dievą,
nuėjo į savo namus. 26 Didelis
nustebimas apėmė visus, ir jie garbino
Dievą. Jie pasidarė pilni baimės,
sakydami: „Šiandien matėme neįtikimų
dalykų".

Levio pašaukimas
(Mt 9, 9–13; Mk 2, 13–17)

27 Vėliau jis išėjo, pamatė
muitininką, vardu Levį, sėdint muitinėje
ir jam tarė: „Sek paskui mane!" 28 Tas,
viską palikęs, atsistojo ir sekė paskui jį.

---

1 Kt. Mss: Galilėjos
2 Lit. pilnas raupsų
3 T.y. žmonėms įrodyti, kad jis Jėzaus apvalytas
4 T.y. Jėzų
5 T.y. plokščiastogio

29 Levis iškėlė jam didelį pokylį savo
namuose, ir ten buvo didelis būrys
muitininkų ir kitų, kurie sėdėjo su jais[1]
už stalo. 30 Fariziejai ir jų Rašto žinovai
murmėjo prieš jo mokinius, sakydami:
„Kodėl valgote ir geriate su muitininkais
ir nusidėjėliais?“ 31 Atsakydamas Jėzus
jiems tarė: „Sveikiesiems nereikia
gydytojo, tik ligoniams. 32 Esu atėjęs ne
teisiųjų šaukti į atgailą, bet
nusidėjėlių“.

30 Lk 15, 1–2

Klausimas apie pasninką
(Mt 9, 14–17; Mk 2, 18–22)

33 Jie jam tarė: „Jono mokiniai
dažnai pasninkauja ir meldžiasi, taip pat
ir fariziejų, o tavieji valgo ir geria“.
34 Jėzus jiems tarė: „Argi galite versti
pasninkauti vestuvininkus, kol su jais
yra jaunikis? 35 Bet ateis dienos, kai
jaunikis bus atimtas iš jų, ir tada, tomis
dienomis, jie pasninkaus“. 36 Jis dar
pasakė jiems palyginimą: „Niekas
neplėšia lopo iš naujo drabužio ir
nesiuva ant palaikio drabužio; kitaip jis
ir naująjį suplėšys, ir palaikiui netiks
lopas iš naujojo. 37 Taip pat niekas
nepila jauno vyno į palaikius
vynmaišius; kitaip jaunas vynas suplėšys
vynmaišius, ir jis pats ištekės, ir
vynmaišiai niekais nueis. 38 Verčiau
jaunas vynas piltinas į naujus
vynmaišius. 39 Ir niekas, atsigėręs seno,
nenori jauno, nes jis sako: ‚Senasis yra
geras[2]‘“.

Mokiniai skabo varpas šabatos dieną
(Mt 12, 1–8; Mk 2, 23–28)

6 Vieną šabatą, jam einant per javų
laukus, jo mokiniai skabė ir valgė
varpas[3] , trindami jas rankomis. 2 Kai
kurie fariziejai sakė: „Kodėl darote, kas
per šabatą draudžiama?“ 3 Jiems
atsakydamas Jėzus tarė: „Ar neskaitėte
to, ką padarė Dovydas, kai jis ir jo
palydovai buvo alkani, 4 kaip jis įėjo į
Dievo namus ir paėmęs valgė ir davė
savo palydovams išdėtuosius[4] kepalus,
kurių nevalia valgyti kitiems, o tik
vieniems kunigams?“ Jis dar jiems
pasakė: „Žmogaus Sūnus yra šabatos
Viešpats“.

1 Dt 23, 25 4 Lev 24, 9 3–4 1 Sam 21, 1–6

Žmogus sudžiūvusia ranka
(Mt 12, 9–14; Mk 3, 1–6)

6 Kitą šabatos dieną jis įėjo į
sinagogą ir mokė. Ten buvo žmogus,
kurio dešinioji ranka buvo sudžiūvusi.
7 Rašto žinovai ir fariziejai stebėjo, ar jis
gydysiąs šabatos dieną, kad rastų kuo jį
kaltinti. 8 Bet jis žinojo jų mintis ir tarė
žmogui sudžiūvusia ranka: „Kelkis ir
stokis į vidurį!“ Šis atsikėlęs stovėjo.
9 Tada Jėzus jiems tarė: „Aš klausiu jus,
ar šabatos dieną valia daryti gera ar
bloga, gelbėti gyvybę ar pražudyti?“
10 Ir, aplinkui pažvelgęs į juos visus, jis
jam tarė: „Ištiesk savo ranką!“ Jis tai
padarė, ir jo ranka atgijo. 11 Bet jie
pasidarė pilni įsiutimo ir tarėsi vienas su
kitu, ką galėtų padaryti Jėzui.

Dvylikos apaštalų pašaukimas
(Mt 10, 1–4; Mk 3, 13–19)

12 Tomis dienomis jis išėjo į kalną
melstis ir praleido naktį melsdamasis
Dievui. 13 Kai išaušo diena, jis
pasišaukė savo mokinius ir išsirinko iš jų
dvylika, kuriuos dar pavadino
apaštalais: 14 Simoną, kurį jis praminė
Petru, ir jo brolį Andriejų, Jokūbą ir
Joną, Pilypą ir Baltramiejų[5], 15 Matą ir
Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą ir Simoną,
vadinamą Uoliuoju, 16 Jokūbo sūnų
Judą ir Judą Iskariotą, kuris tapo
išdaviku.

Minios ateina Jėzaus klausytis ir pagyti nuo ligų
(Mt 4, 23–25)

17 Nuėjęs su jais žemyn, jis sustojo
lygioje vietoje. [Ten] buvo didelis jo
mokinių būrys ir didelė daugybė žmonių
iš visos Judėjos, Jeruzalės ir Tyro bei
Sidono pajūrio. 18 Jie buvo atėję jo
pasiklausyti ir tam, kad būtų pagydyti

1 T.y. su Jėzumi ir Leviu
2 Kt. Mss: geresnis
3 T.y. varpų grūdus
4 T.y. Viešpaties akivaizdoje išdėtas, jam paaukotas duonas
5 Gr. Bartolomiejų

nuo savo ligų. Taip pat netyrų dvasių
varginamieji buvo pagydomi. 19 Ir visa
minia stengėsi paliesti jį, nes jėga išėjo iš
jo ir gydė visus.

Lygumos pamokslas
(Mt 5, 1–12)

20 Paskui, pakėlęs akis į savo
mokinius, jis sakė:

„Palaiminti jūs, neturtėliai,
nes jūsų yra Dievo
karalystė.
21 Palaiminti, kurie dabar
alkstate,
nes būsite pasotinti.
Palaiminti, kurie dabar
verkiate,
nes juoksitės.

22 Palaiminti esate, kai žmonės
jūsų nekenčia ir kai jie atskiria jus,
užgaulioja ir atmeta jūsų vardą kaip
piktą dėl Žmogaus Sūnaus.
23 Džiaukitės tą dieną ir šokinėkite iš
džiaugsmo, nes štai jūsų atlyginimas
didelis danguje, nes taip pat jų protėviai
darė pranašams.

24 Bet vargas jums, turtingiesiems,
nes jau esate atsiėmę savo
paguodą.
25 Vargas jums, kurie dabar esate
sotūs,
nes būsite alkani.
Vargas [jums], kurie dabar
juokiatės,
nes gedėsite ir verksite.

26 Vargas, kai visi žmonės gražiai
kalba apie jus, nes taip pat jų protėviai
darė netikriems pranašams.

27 Bet jums, kurie klausotės,
sakau: Mylėkite savo priešus, gera
darykite tiems, kurie nekenčia jūsų.
28 Laiminkite tuos, kurie keikia jus,
melskitės už tuos, kurie piktai elgiasi su
jumis. 29 Kas tave užgauna per vieną
skruostą, tam atsuk ir kitą, ir kas atima
iš tavęs viršutinį drabužį, tam negink ir
apatinio. 30 Duok kiekvienam tave
prašančiam ir neatreikalauk iš
atimančio tai, kas tavo. 31 Kaip norite,
kad žmonės jums darytų, taip pat jiems
darykite.

32 Jei mylite jus mylinčius, 'kokios
malonės begalite laukti?'[1] Juk ir
nusidėjėliai myli juos mylinčius. 33 Ir jei
gera darote tiems, kurie jums daro gera,
kokios malonės begalite laukti? Ir
nusidėjėliai tą pat daro. 34 Ir jei
skolinate tiems, iš kurių tikitės atgausią,
kokios malonės begalite laukti? Ir
nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad
tiek pat atgautų. 35 Verčiau mylėkite
savo priešus, gera darykite ir skolinkite,
nieko nesitikėdami atgausią. Tada jūsų
atlyginimas bus didelis, ir jūs būsite
Aukščiausiojo sūnūs, nes jis yra malonus
nedėkingiesiems ir piktiesiems.
36 Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas
yra gailestingas.

37 Neteiskite, ir nebūsite teisiami;
nepasmerkite, ir nebūsite pasmerkiami;
atleiskite, ir jums bus atleista.
38 Duokite, ir bus jums duodama. Gerą
saiką, nuspaustą, sukratytą ir su kaupu
duos[2] į jūsų sterblę, nes saiku, kuriuo
seikite, bus jums atseikėta".

39 Jis dar pasakė jiems palyginimą:
„Argi gali aklas vesti aklą? Ar ne abu
įpuls į duobę? 40 Mokinys nėra viršesnis
už mokytoją. Bet kiekvienas, gerai
išmokytas, bus kaip jo mokytojas. 41 Ko
žiūri į krislą, esantį savo brolio akyje, o
nepastebi rąsto, esančio savo paties
akyje? 42 Kaip drįsti sakyti savo broliui:
‚Broli, leisk man išmesti krislą, esantį
tavo akyje', pats nematydamas savo
akyje esančio rąsto? Veidmainy! Pirma
išmesk rąstą iš savo akies, o tada aiškiai
matysi, kaip išmesti krislą, esantį savo
brolio akyje.

43 Mat nėra gero medžio,
duodančio blogą vaisių, nė, atvirkščiai,
blogo medžio, duodančio gerą vaisių,
44 nes kiekvienas medis pažįstamas iš jo
vaisiaus; nes nerenka figų nuo erškėčių
ir neskina vynuogių nuo gervuogių
krūmo. 45 Geras žmogus iš gero širdies
lobyno išneša gera, piktas iš pikto išneša
pikta, nes iš to, kuo persipildo širdis,
kalba jo burna.

46 Kam mane vadinate: ‚Viešpatie,
Viešpatie', o nedarote, ką sakau?
47 Kiekvienas, kuris ateina pas mane,
klausosi mano žodžių ir juos vykdo—

1 Lit. kokia malonė jums tenka? (T.y. kokio Dievo malonaus pritarimo ar užmokesčio dar galite tikėtis?)

2 Būtent Dievas

jums parodysiu, į ką jis panašus. 48 Jis
panašus į namą statantį žmogų, kuris
giliai iškasė ir padėjo pamatą ant uolos.
Potvyniui užėjus, srovė atsimušė į tą
namą, bet neįstengė jo pajudinti, nes jis
buvo gerai pastatytas. 49 O kas klausėsi
ir nevykdė, tas yra panašus į žmogų,
pastačiusį namą ant žemės be pamato.
Srovė atsimušė į jį, ir jis tuojau sugriuvo,
ir to namo griuvimas buvo
trenksmingas“.

22 1 Pet 4, 14 23 2 Kron 36, 16; Apd 7, 52 31 Mt 7, 12 39 Mt 15, 14 40 Mt 10, 24–25; Jn 13, 16; 15, 20 44 Mt 12, 33 45 Mt 12, 34

Jėzus pagydo šimtininko tarną
(Mt 8, 5–13; Jn 4, 43–54)

7 Kai, žmonėms klausantis, jis buvo
baigęs [kalbėti] visus savo žodžius, jis
įėjo į Kafarnaumą. 2 Vieno šimtininko
vergas, kuris jam buvo brangus, sirgo ir
merdėjo. 3 Išgirdęs apie Jėzų, jis
nusiuntė pas jį žydų vyresniuosius,
prašydamas jį, kad atėjęs pagydytų jo
vergą. 4 Atėję pas Jėzų, jie primygtinai
jį prašė, sakydami: „Jis yra vertas, kad
jam tai padarytum, 5 nes jis myli mūsų
tautą ir jis pats[1] mums pastatė
sinagogą“. 6 Jėzus ėjo su jais. Jam jau
esant nebetoli nuo namų, šimtininkas
pasiuntė draugus jam pasakyti:
„Viešpatie, nebevargink savęs, nes nesu
vertas, kad įeitum po mano stogu! 7
Todėl net nelaikiau savęs vertu ateiti pas
tave. Bet tark žodį, ir tebūnie[2]
pagydytas mano tarnas. 8 Nes ir aš pats
esu žmogus, ⌜klausantis vyresniųjų
įsakymo⌝[3], turintis sau pavaldžių
kareivių. Sakau šitam: ‚Eik‘, ir jis eina;
ir kitam: ‚Ateik‘, ir jis ateina; ir savo
vergui: ‚Tai daryk‘, ir jis daro“. 9 Tai
išgirdęs, Jėzus nusistebėjo juo ir,
atsigręžęs į paskui jį sekančią minią,
tarė: „Jums sakau: nė Izraelyje neradau
tokio didelio tikėjimo“. 10 Sugrįžę į
namus, pasiųstieji rado vergą pasveikusį.

Jėzus prikelia našlės sūnų

11 Kiek vėliau jis keliavo į miestą,
vadinamą Nainu, ir su juo keliavo jo
mokiniai bei didelė minia. 12 Kai jis
priartėjo prie miesto vartų, štai buvo
išnešamas numirėlis—vienintelis savo
motinos sūnus, o ji buvo našlė. Ir didoka
miesto minia buvo su ja. 13 Ją pamatęs,
Viešpats jos pasigailėjo ir jai tarė:
„Neverk“. 14 Priėjęs jis palietė
neštuvus—nešėjai sustojo—ir tarė:
„Jaunikaiti, tau sakau: kelkis!“
15 Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti,
ir Jėzus[4] jį atidavė jo motinai. 16 Visus
apėmė baimė, ir jie garbino Dievą,
sakydami: „Didis pranašas kėlėsi tarp
mūsų!“ ir: „Dievas aplankė savo tautą!“
17 Ta žinia apie jį pasklido po visą
Judėją ir visą apylinkę.

Jono Krikštytojo pasiuntiniai
(Mt 11, 2–19)

18 Visa tai pranešė Jonui jo
mokiniai. 19 Pasivadinęs du savo
mokinius, Jonas juos siuntė pas Viešpatį
paklausti: „Ar tu esi tas, kuris turi
ateiti, ar kito turime laukti?“ 20 Atėję
pas jį, tie vyrai tarė: „Jonas Krikštytojas
mus siuntė pas tave paklausti: ‚Ar tu esi
tas, kuris turi ateiti, ar kito turime
laukti?‘“ 21 Tą valandą jis pagydė
daugelį nuo ligų, negalavimų, piktų
dvasių ir daugeliui aklų dovanojo
regėjimą. 22 Ir atsakydamas jis jiems
tarė: „Nuėję praneškite Jonui, ką matėte
ir girdėjote: akli praregi[5], raiši
vaikščioja, raupsuoti apvalomi, kurti
girdi, numirėliai prikeliami, beturčiams
skelbiama geroji naujiena. 23 Ir
palaimintas yra tas, kuris nepasipiktina
manim“.

22 Jez 35, 5–6; 61, 1

Jėzus paliudija už Joną Krikštytoją

24 Jono pasiuntiniams nuėjus, jis
pradėjo kalbėti minioms apie Joną: „Ko
išėjote į tyrus pažiūrėti? Ar vėjo
linguojamos nendrės? 25 Jei ne, tai ko
išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais
apsivilkusio žmogaus? Štai tie, kurie
puikiai vilki ir prabangiai gyvena, yra
karalių namuose. 26 Jei ne, tai ko
išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip,

---

1 T.y. savo lėšomis
2 Kt. Mss: bus
3 Lit. paduotas vyresnybei
4 Lit. jis
5 Arba: vėl regi

jums sakau, dar daugiau negu pranašo.
27 Jis yra tas, apie kurį parašyta:
,Štai siunčiu savo pasiuntinį pirma
tavęs;
jis paruoš tau kelią prieš tave'.
28 Jums sakau: tarp gimusių iš moterų
nėra nė vieno didesnio už Joną. Tačiau
mažiausiasis Dievo karalystėje yra didesnis
už jį".(29 Visa tauta, kai ji išgirdo[1],
ir muitininkai pripažino Dievo
reikalavimą esant teisų, duodamiesi
krikštijami Jono krikštu. 30 Bet fariziejai
ir įstatymo žinovai, nesiduodami jo
krikštijami, nieku palai-kė Dievo
sumanymą, kiek tas lietė juos pačius.)

27 Mal 3, 1 29–30 Mt 21, 32; Lk 3, 12

Jėzaus pažiūra į savo kartą

31 „Taigi su kuo palyginsiu šitos
kartos žmones? Į ką jie panašūs? 32 Jie
panašūs į vaikus, kurie sėdi turgavietėje
ir vieni kitiems šaukia:
,Jums dūdavome, bet nešokote;
giedojome raudas, bet neverkėte'.
33 Mat atėjo Jonas Krikštytojas,
nevalgantis duonos ir negeriantis vyno, o
jūs sakote: ,Jis velnio apsėstas'.
34 Atėjo Žmogaus Sūnus, valgantis ir
geriantis, o jūs sakote: ,Štai žmogus
rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir
nusidėjėlių draugas!' 35 Tačiau išmintį
pateisino visi jos vaikai".[2]

Fariziejus ir nusidėjėlė

36 Vienas iš fariziejų prašė jį
valgyti su juo. Įėjęs į fariziejaus namus,
jis atsisėdo prie stalo. 37 Štai moteriškė,
kuri mieste buvo nusidėjėlė, sužinojusi,
kad jis sėdi prie stalo fariziejaus
namuose, atsinešusi alebastrinį indą
kvepalų 38 ir, atsistojusi užnugaryje prie
jo kojų, verkdama ašaromis ėmė laistyti
jo kojas ir šluostė savo galvos plaukais.
Ji bučiavo jo kojas ir tepė kvepalais.
39 Tai pamatęs, fariziejus, kuris buvo jį
pakvietęs, tarė sau: „Jei šitas būtų
pranašas, jis žinotų, kas ir kokia ta
moteris, kuri paliečia jį—kad ji yra
nusidėjėlė". 40 Atsiliepdamas Jėzus jam
tarė: „Simonai, turiu tau ką pasakyti".
Šis tarė: „Pasakyk, Mokytojau".
—41 „Vienas skolintojas turėjo du
skolininkus. Vienas buvo skolingas
penkis šimtus denarų, o kitas—
penkiasdešimt. 42 Jiems neturint iš ko
atmokėti, jis dovanojo abiem. Katras jį
labiau mylės?" 43 Atsakydamas
Simonas tarė: „Manau, kad tas, katram
daugiau dovanojo". Jis jam tarė:
„Teisingai nusprendei". 44 Ir, atsigręžęs
į moterį, jis tarė Simonui: „Matai šitą
moterį? Įėjau į tavo namus. Man
nedavei kojoms vandens, o šita ašaromis
aplaistė mano kojas ir nušluostė savo
plaukais. 45 Nepabučiavai manęs, o šita
nuo tos valandos, kai įėjau, nesiliovė
bučiavusi mano kojų. 46 Nepatepei man
galvos aliejumi, o šita tepalu patepė man
kojas. 47 Todėl tau sakau: jos
nuodėmės, kurių yra daug, atleistos, kaip
matyti iš to, kad ji daug mylėjo. O kam
maža atleista, tas mažai myli". 48 Ir jis
jai tarė: „Tau atleistos nuodėmės".
49 Sėdintieji su juo prie stalo pradėjo
sakyti sau: „Kas yra tas, kuris net
nuodėmes atleidžia?" 50 O jis tarė
moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.
Eik rami!"

37–38 Mt 26, 7; Mk 14, 3; Jn 12, 3

Moterys, kurios lydėjo Jėzų

8 Kiek vėliau jis keliavo iš miesto į
miestą ir iš kaimo į kaimą, skelbdamas
gerąją Dievo karalystės naujieną, ir su
juo Dvylika, 2 taip pat kai kurios
moterys, kurios buvo pagydytos nuo
piktų dvasių ir ligų: Marija, vadinama
Magdaliete, iš kurios septyni velniai
buvo išėję, 3 ir Joana, Herodo prievaizdo
Chuzo žmona, ir Zuzana, ir daug kitų,
kurios juos[3] šelpė iš savo išteklių.

2–3 Mt 27, 55–56; Mk 15, 40–41; Lk 23, 49

Palyginimas apie skirtingas dirvas
(Mt 13, 1–9; Mk 4, 1–9)

4 Didelei miniai susirenkant ir
žmonėms iš miesto po miesto keliaujant
pas jį, jis tarė palyginimu: 5 „Išėjo
sėjėjas savo sėklos sėti. Jam sėjant,
viena [sėkla] nukrito palei kelią, buvo
sumindžiota, ir dangaus paukščiai sulesė

1 Būtent Jono skelbimą
2 T.y. Dievo išmintingą išganymo planą pripažino esant teisų visi, kurie priėmė Jono Krikštytojo ir Jėzaus skelbimą.
3 T.y. Jėzų ir Dvylika

ją. 6 Kita nukrito ant uolos, ir išdygusi
sudžiūvo, nes neturėjo drėgmės. 7 Kita
krito tarp erškėčių, ir su ja išaugę
erškėčiai nustelbė ją. 8 Vėl kita krito į
dirvą, gerą žemę, ir išdygusi davė
šimteriopą derlių". Tai sakydamas, jis
šaukė: „Kas turi ausis klausyti,
teklauso!"

Palyginimų tikslas
(Mt 13, 10–17; Mk 4, 10–12)
9 Jo mokiniai klausė jį, ką tas
palyginimas reiškiąs. 10 Jis tarė: „Jums
duota pažinti Dievo karalystės paslaptis,
tačiau visiems kitiems—palyginimais,
kad ‚matydami nematytų ir girdėdami
nesuprastų'".

10 Jez 6, 9–10

Palyginimo aiškinimas
(Mt 13, 18–23; Mk 4, 13–20)
11 O palyginimas reiškia štai ką:
Sėkla yra Dievo žodis. 12 Pakelėje
[kritusieji] yra tie, kurie klausėsi.
Paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų
širdies, kad neįtikėtų ir nebūtų išgelbėti.
13 Ant uolos—tie, kurie, kai išgirsta, su
džiaugsmu priima žodį. Bet šitie neturi
šaknų; jie tiki kurį laiką ir bandymo
metu atkrinta. 14 Kas krito į erškėčius—
tai tie, kurie išgirdo, tačiau ilgainiui[1] jie
yra rūpesčių, turto ir gyvenimo
malonumų nusmelkiami ir nesubrandina
vaisiaus. 15 O kas geroje žemėje—tai tie,
kurie išgirdę išlaiko žodį taurioje ir
geroje širdyje ir per ištvermę duoda
vaisių.

Žiburys po puodu
(Mk 4, 21–25)
16 Niekas, uždegęs žiburį,
neužvožia jo puodu nė pakiša po lova,
bet stato ant žibinto, kad įeinantieji
matytų šviesą. 17 Nes nieko nėra
paslėpta, kas netaps regima, nė slapta,
kas nebus padaryta žinoma ir neišeis į
viešumą. 18 Taigi žiūrėkite, kaip
klausotės! Nes kas turi, tam bus duota, o
kas neturi, net tai, ką jis tariasi turįs,
bus atimta iš jo".

16 Mt 5, 15; Lk 11, 33 **17** Mt 10, 26; Lk 12, 2 **18** Mt 25, 29; Lk 19, 26

1 Lit. kai jie eina savo keliu

Jėzaus motina ir broliai
(Mt 12, 46–50; Mk 3, 31–35)
19 Atėjo pas jį jo motina ir broliai,
bet dėl minios negalėjo susitikti su juo.
20 Jam buvo pranešta: „Tavo motina ir
tavo broliai stovi lauke ir nori
pasimatyti su tavim". 21 Jis
atsakydamas jiems tarė: „Mano motina
ir mano broliai yra tie, kurie Dievo
žodžio klausosi ir jį vykdo".

Jėzus nuramdo audrą
(Mt 8, 23–27; Mk 4, 35–41)
22 Vieną dieną jis įlipo į valtį su
savo mokiniais ir jiems tarė:
„Persiirkime į kitą ežero krantą". Ir jie
išplaukė. 23 Jiems beplaukiant, jis
užmigo. Į ežerą nusileido viesulas; juos
ėmė semti vanduo, ir jie buvo pavojuje.
24 Priėję jie pažadino jį, sakydami:
„Mokytojau, Mokytojau, žūstame!" O jis
pažadintas sudraudė vėją ir vandens
bangų šėlimą. Jie liovėsi, ir pasidarė
tyla. 25 Jis jiems tarė: „Kur jūsų
tikėjimas?" O jie nusigandę stebėjosi,
sakydami vienas kitam: „Tai kas yra
šitas, kad jis įsako net vėjams bei
vandeniui, ir tie jo klauso?"

Jėzus pagydo velnio apsėstą gerasėną
(Mt 8, 28–34; Mk 5, 1–20)
26 Jie nuplaukė į gerasėnų[2] šalį,
kuri yra priešais Galilėją. 27 Jam išlipus
į krantą, jį pasitiko vienas velnių
apsėstas vyras iš miesto. Jau ilgoką
laiką jis nebebuvo vilkėjęs drabužiu ir
nebegyveno namuose, o kapuose.
28 Pamatęs Jėzų, jis suriko, parpuolė
prieš jį ir garsiai tarė: „Kas tau darbo su
manim, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo
Sūnau? Meldžiu tave, nekankink
manęs!" 29 (Mat jis buvo beįsakąs
netyrajai dvasiai išeiti iš to žmogaus.
nes ji daug kartų jį laikė sugriebusi, ir
nors jį surišdavo grandinėmis bei
pančiais [jo kojas] ir saugodavo, jis
sutraukydavo ryšius ir būdavo velnio
varomas į tyrus.) 30 Jėzus paklausė jį:
„Kuo tu vardu?" Jis tarė: „Legionas",
nes daug velnių buvo įėję į jį. 31 Ir jie

2 Kt. Mss: gadarėnų; kt.: gergesėnų; taip pat 37 skn.

maldavo jį, kad jiems neįsakytų nueiti į
bedugnę.
32 Ten, kalne, ganėsi didoka
kiaulių kaimenė . Ir jie maldavo jį, kad
jis leistų jiems įeiti į jas. Ir jis leido
jiems. 33 Išėję iš žmogaus, velniai įėjo į
kiaules, o kaimenė skubiai pasileido
skardžiu žemyn į ežerą ir prigėrė.
34 Pamatę, kas buvo atsitikę,
piemenys paspruko ir [tai] pranešė
miestui ir sodyboms. 35 Žmonės išėjo
pamatyti, kas buvo atsitikę. Jie atėjo
pas Jėzų ir rado žmogų, iš kurio velniai
buvo išėję, sėdint prie Jėzaus kojų
apsivilkusį ir sveiko proto, ir išsigando.
36 O mačiusieji jiems papasakojo, kaip
velnių apsėstasis buvo išgydytas. 37
Tada visa gerasėnų apylinkės daugybė
prašė jį pasišalinti nuo jų, nes juos buvo
apėmusi didelė baimė. Įlipęs į valtį, jis
sugrįžo. 38 O vyras, iš kurio buvo išėję
velniai, meldė jį, kad galėtų būti su juo,
bet jis atleido jį, sakydamas: 39 „Grįžk į
savo namus ir papasakok viską, ką
Dievas tau padarė“. Jis nuėjo ir skelbė
po visą miestą viską, ką Jėzus jam buvo
padaręs.

Jėzus prikelia Jairo dukterį ir išgydo kraujoplūdžiu sergančią moterį

(Mt 9, 18–26; Mk 5, 21–43)

40 Jėzui sugrįžus, jį mielai priėmė
minia, nes visi jo laukė. 41 Ir štai atėjo
vienas vyras, vardu Jairas. Jis buvo
sinagogos pirmininkas. Puolęs Jėzui į
kojas, jis maldavo jį užeiti į jo namus, 42
nes turėjo vienintelę dukterį kokios
dvylikos metų, ir ji merdėjo.
Jam einant, minios spaudė jį iš visų
pusių. 43 Viena moteris, kuri dvylika
metų buvo sirgusi kraujoplūdžiu[1] ir
kurios niekas neįstengė pagydyti,
44 priėjusi iš užnugario palietė jo
drabužio kutą, ir tuojau sustojo jos
kraujoplūdis. 45 Tada Jėzus tarė: „Kas
yra tas, kuris mane palietė?“ Visiems
ginantis, Petras tarė: „Mokytojau,
minios tave spaudžia iš visų pusių ir
stumia“. 46 Bet Jėzus tarė: „Kažkas
palietė mane, nes pajutau iš manęs
išėjusią jėgą“. 47 Moteris, pamačiusi,
kad neliko nepastebėta, drebėdama
priėjo ir, parpuolusi prieš jį, pasisakė
visų žmonių akivaizdoje, dėl kurios
priežasties ji buvo jį palietusi ir kaip
tuojau pagijusi. 48 Tada jis jai tarė:
„Dukterie, tavo tikėjimas išgydė tave.
Eik rami!“
49 Jam tebekalbant, vienas atėjo iš
sinagogos pirmininko namų ir sakė:
„Tavo duktė numirė. Nebevargink
Mokytojo“.
50 Bet Jėzus, tai išgirdęs, jam
atsakė: „Nebijok, tik tikėk, ir ji bus
išgelbėta“. 51 Atėjęs į namus, jis niekam
neleido įeiti su savim, tik Petrui, Jonui,
Jokūbui ir mergaitės tėvui bei motinai.
52 Visi raudojo ir mušėsi į krūtinę dėl
jos. Bet jis tarė: „Neraudokite, nes ji
nenumirė, tik miega“. 53 Jie juokėsi iš
jo, žinodami, kad ji mirusi. 54 Bet jis,
paėmęs ją už rankos, sušuko: „Mergaite,
kelkis!“ 55 Jos dvasia sugrįžo, ir ji
tuojau atsikėlė. Jis liepė duoti jai
valgyti. 56 Jos gimdytojai nepaprastai
nustebo, o jis jiems įsakė niekam
nesakyti to įvykio.

Dvylikos misija

(Mt 10, 5–15; Mk 6, 7–13)

9 Sušaukęs Dvylika, jis davė jiems galią
ir valdžią visiems velniams tramdyti ir
ligoms gydyti. 2 Jis išsiuntė juos Dievo
karalystės skelbti ir gydyti. 3 Jis jiems
tarė: „Nieko neimkite kelionei: nei
lazdos, nei kelionmaišio, nei duonos, nei
pinigų, ir neturėkite dviejų apatinių. 4 Į
kuriuos tik namus įeisite, ten pasilikite,
ir iš ten toliau eikite. 5 O kur tik žmonės
nepriims jūsų, išeidami iš to miesto,
nusikratykite dulkes nuo kojų jiems
įspėti“. 6 Taigi išėję jie traukė iš kaimo
į kaimą, visur skelbdami gerąją naujieną
ir visur gydydami.

5 Apd 13, 51 3–5 Lk 10, 4–11

Herodas ir Jėzus

(Mt 14, 1–12; Mk 6, 14–29)

7 Tetrarchas Herodas išgirdo apie
visus įvykius ir nežinojo ką manyti, nes
vieni sakė, kad Jonas prikeltas iš
numirusių, 8 kiti, kad Elijas pasirodęs,
vėl kiti, kad vienas iš senovinių pranašų
prisikėlęs. 9 Bet Herodas tarė: „Jonui
aš nukirsdinau galvą. Bet kas yra šitas,

---

1 Kt. Mss + ir išleidusi gydytojams visą savo išlaikymą

apie kurį girdžiu tokių dalykų?“ Ir jis
ieškojo progos jį pamatyti.

7-8 Mt 16, 14; Mk 8, 28; Lk 9, 19

Jėzus pasotina penkis tūkstančius
(Mt 14, 13–21; Mk 6, 30–44; Jn 6, 1–14)

10 Sugrįžę apaštalai papasakojo
jam visa, ką buvo padarę. Juos pasiėmęs,
jis pasitraukė sau į miestą, vadinamą
Betsaida. 11 Bet minios, tai sužinojusios,
nusekė paskui jį. Jas priėmęs, jis kalbėjo
joms apie Dievo karalystę ir gydė tuos,
kuriems reikėjo gydymo.
12 Diena ėmė slinkti vakarop.
Priėję Dvylika jam tarė: „Paleisk
žmones, kad jie, nuėję į aplinkinius
kaimus ir sodybas, rastų nakvynę ir
maisto, nes čia esame nuošalioje
vietoje“. 13 Bet jis jiems tarė: „Jūs
duokite jiems valgyti!“ Jie atsakė: „Mes
neturime daugiau kaip penkis duonos
kepalus ir dvi žuvis—nebent nuėję mes
nupirktume maisto visiems šitiems
žmonėms“. 14 Mat buvo kokie penki
tūkstančiai vyrų. Bet jis tarė savo
mokiniams: „Susodinkite juos eilėmis po
penkias dešimtis“. 15 Jie taip padarė ir
visus susodino. 16 Paėmęs tuos penkis
kepalus ir tas dvi žuvis, jis pažvelgė į
dangų, palaimino juos, sulaužė ir davė
mokiniams, kad tie pateiktų miniai. 17
Visi valgė ir privalgė iki soties, ir buvo
surinkta dvylika pintinių jiems atlikusių
trupinių.

Petro išpažinimas
(Mt 16, 13–19; Mk 8, 27–29)

18 Kai jis vienas meldėsi, kartu su
juo buvo jo mokiniai, ir jis paklausė juos:
„Ką minios sako mane esant?“ 19 Jie
atsakė: „Joną Krikštytoją, kiti Eliją, dar
kiti, kad vienas iš senovinių pranašų
prisikėlęs“. 20 Jis paklausė juos: „O jūs
ką sakote mane esant?“ Petras atsakė:
„Dievo Mesiją[1]“.

19 Mt 14, 1–2; Mk 6, 14–15; Lk 9, 7–8 20 Jn 6, 68–69

Jėzus pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą
(Mt 16, 20–28; Mk 8, 30—9, 1)

21 Jis griežtai jiems įsakė niekam
to nesakyti. 22 Jis tarė: „Žmogaus
Sūnus turi daug kentėti, būti vyresniųjų,
vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų
atmestas, nužudytas ir trečiąją dieną
prikeltas“.
23 Jis sakė visiems: „Jei kas nori
eiti paskui mane, teišsižada savęs,
kasdien tepasiima savo kryžių ir teseka
paskui mane. 24 Nes kas norės išgelbėti
savo gyvybę, pražudys ją, o kas pražudys
savo gyvybę dėl manęs, išgelbės ją.
25 Nes kokią naudą turėtų žmogus, jei
laimėtų visą pasaulį, o save patį
pražudytų ar prarastų? 26 Nes kas
gėdijasi manęs ir mano žodžių, to
Žmogaus Sūnus gėdysis, kai jis ateis su
savo bei Tėvo ir šventųjų angelų šlove.
27 Iš tiesų jums sakau: yra kai kurie iš
čia stovinčiųjų, kurie tikrai neragaus
mirties, iki išvys Dievo karalystę“.

23 Mt 10, 38; Lk 14, 27 24 Mt 10, 39; Lk 17, 33; Jn 12, 25

Jėzaus atsimainymas
(Mt 17, 1–8; Mk 9, 2–8)

28 Kai, pasakius šituos žodžius,
buvo praėjusios kokios aštuonios dienos,
pasiėmęs Petrą, Joną ir Jokūbą, jis
užlipo į kalną melstis. 29 Jam
besimeldžiant, jo veido išvaizda pasidarė
kitokia ir jo apdaras spinduliuojančiai
baltas. 30 Ir štai du vyrai kalbėjosi su
juo. Jie buvo Mozė ir Elijas.
31 Pasirodę šlovėje, jie kalbėjo apie jo
iškeliavimą, kurį jis netrukus turėjo
atlikti Jeruzalėje. 32 Petras ir jo
draugai buvo mieguisti, bet, ⌜visiškai
nubudę⌝[2], jie išvydo jo šlovę ir tuos du
vyrus, kurie stovėjo su juo. 33 Tiems
nuo jo besiskiriant, Petras tarė Jėzui:
„Mokytojau, gera, kad mes čia esame!
Padarykime tris palapines: vieną tau,
vieną Mozei ir vieną Elijui“. (Jis
nesižinojo, ką sakąs.) 34 Jam tai
besakant, užėjo debesis ir apdengė juos
šešėliu. Jie išsigando, kai įėjo į debesį.
35 Ir iš debesies pasigirdo balsas, kuris
sakė: „Šitas yra mano Sūnus,
Išrinktasis. Jo klausykite!“ 36 Balsui
pasigirdus, Jėzus liko[3] vienas. Jie

1 Arba: Kristų

2 Arba: kadangi tebebudėjo

3 Lit. buvo rastas

tylėjo ir tomis dienomis niekam nieko
nepasakojo iš to, ką buvo regėję.

35 Jez 42, 1; Mt 3, 17; 12, 18; Mk 1, 11; Lk 3, 22 28–35 2 Pet 1, 17–18

Jėzus pagydo piktos dvasios apsėstą berniuką

(Mt 17, 14–18; Mk 9, 14–27)

37 Kitą dieną, jiems nulipus nuo
kalno, jį pasitiko didelė minia. 38 Ir štai
vienas vyras iš minios sušuko:
„Mokytojau, meldžiu tave, pažvelk į
mano sūnų, nes jis yra mano vienintelis.
39 Štai dvasia pagauna jį, ir jis staiga
sušunka. Ji taip tąso jį, kad jis
apsiputoja, ir sunkiai atstoja nuo jo, jį
nukamuodama. 40 Meldžiau tavo
mokinius, kad jie išvarytų ją, bet
negalėjo“. 41 Jėzus atsakė: „O netikinti
ir iškrypusi karta, kaip ilgai turėsiu būti
su jumis ir pakęsti jus? Atvesk čia savo
sūnų!“ 42 Jam dar beprieinant, velnias
parbloškė jį ir tąsė. Bet Jėzus sudraudė
netyrąją dvasią, pagydė tą vaiką ir jį
atidavė jo tėvui. 43 Visi apstulbo iš
nustebimo dėl Dievo didingos galios.

Jėzus vėl pranašauja savo mirtį

(Mt 17, 22–23; Mk 9, 30–32)

Visiems stebintis visais darbais,
kuriuos jis darė, jis tarė savo mokiniams:
44 „Jūs dėkitės į ausis šituos žodžius:
Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į
žmonių rankas“. 45 Bet jie nesuprato
šito pasakymo; jis[1] buvo jiems taip
paslėptas, kad jie nesuvokė jo, ir jie
bijojo klausti jo apie tą pasakymą.

Kas yra didžiausias?

(Mt 18, 1–5; Mk 9, 33–37)

46 Tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų
galėtų būti didžiausias. 47 Bet Jėzus,
nuvokdamas jų širdies mintis, paėmė
vaiką, jį pastatė šalia savęs 48 ir jiems
tarė: „Kas priima šitą vaiką mano
vardu[2], mane priima, o kas mane priima,
priima tą, kuris mane siuntė, nes kas
tarp jūsų visų yra mažiausias, tas yra
didis[3]“.

46 Lk 22, 24 48 Mt 10, 40; Lk 10, 16; Jn 13, 20

1 T.y. jo reikšmė
2 T.y. tartum jis būtų aš
3 Arba: didžiausias

Egzorcistas pašalietis

(Mk 9, 38–40)

49 Jonas atsiliepdamas tarė:
„Mokytojau, mes matėme vieną žmogų,
tavo vardu išvarinėjantį velnius, ir jam
draudėme, nes jis neseka paskui [tave] su
mumis“. 50 Bet Jėzus jam tarė:
„Nedrauskite, nes kas nėra prieš jus, yra
už jus“.

KELIONĖ Į JERUZALĘ (9, 51—10, 24)

Samariečių kaimas nepriima Jėzaus

51 Sueinant jo dangun paėmimo
laikui, jis ⌜tvirtai pasiryžo⌝[4] keliauti į
Jeruzalę. 52 Jis išsiuntė pirma savęs
pasiuntinius, ir jie nukeliavę užsuko į
samariečių kaimą, kad jam paruoštų
[nakvynę]. 53 Bet tie nepriėmė jo, nes
⌜jis ryžosi keliauti⌝[5] į Jeruzalę. 54 Tai
patyrę, mokiniai Jokūbas ir Jonas tarė:
„Viešpatie, ar nori, kad lieptume ugniai
nusileisti iš dangaus ir sunaikinti juos?“
55 Bet jis atsigręžęs sudraudė juos[6]. 56 Ir
jie nukeliavo į kitą kaimą.

54 2 Kar 1, 9–16

Žadantys sekti paskui Jėzų su sąlyga

(Mt 8, 19–22)

57 Jiems einant keliu, vienas
žmogus jam tarė: „Seksiu paskui tave,
kur tik tu eisi“. 58 Bet Jėzus jam tarė:
„Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai
lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur
galvos priglausti“. 59 Kitam jis tarė:
„Sek paskui mane“. Bet šis tarė:
„Viešpatie[7], leisk man pirma nueiti ir
palaidoti savo tėvą“. 60 Bet jis jam tarė:
„Palik mirusiesiems laidoti jų
mirusiuosius, o tu eik ir skelbk Dievo
karalystę“. 61 Dar kitas sakė: „Seksiu
paskui tave, Viešpatie, bet pirma leisk
man atsisveikinti su savo namiškiais“.
62 Bet Jėzus jam tarė: „Nė vienas,
pridėjęs ranką prie arklo ir žvalgąsis
atgal, netinka Dievo karalystei“.

4 Lit. nukreipė veidą
5 Lit. jo veidas keliavo
6 Kkr. Mss + ir tarė: „Nežinote, kokios dvasios esate, nes Žmogaus Sūnus atėjo ne žmonių gyvybių naikinti, o gelbėti“.
7 ~ kkr. Mss

61 1 Kar 19, 20

Septyniasdešimt [dviejų] misija

10 Paskui Viešpats paskyrė kitus
septyniasdešimt [du] ir juos išsiuntė
po du pirma savęs į kiekvieną miestą ir
vietą, kur jis pats ketino eiti. 2 Ir jis
jiems sakė: „Pjūtis, tiesa, didelė, bet
darbininkų maža. Tad melskite pjūties
Viešpatį, kad jis išsiųstų darbininkų į
savo pjūtį. 3 Eikite! Štai jus siunčiu
kaip avinėlius tarp vilkų. 4 Nesineškite
piniginės, nei kelionmaišio, nei sandalų,
ir nieko kelyje nesveikinkite. 5 Į kuriuos
tik namus įeisite, pirmiausia sakykite:
‚Ramybė šitiems namams!‘ 6 Ir jei ten
bus ramybės sūnus, jūsų ramybė ilsėsis
ant jo, o jei ne, ji sugrįš pas jus. 7
Pasilikite tuose namuose, valgydami ir
gerdami, ką jie parūpins, nes
darbininkas vertas savo algos.
Nesikilnokite iš namų į namus. 8 Į kurį
tik miestą įeisite, ir jus priims, valgykite,
kas bus jums pateikta. 9 Gydykite jame
esančius ligonius ir jiems sakykite:
‚Dievo karalystė yra prisiartinusi prie
jūsų‘. 10 Į kurį tik miestą įeisite, ir jūsų
nepriims, išėję į jo gatves, sakykite:
11 ‚Net jūsų miesto dulkes, prilipusias
mums prie kojų, jums nukratome.
Tačiau tai žinokite: Dievo karalystė yra
prisiartinusi‘. 12 Jums sakau: tą dieną
Sodomai bus lengviau pakęsti negu tam
miestui“.

2 Mt 9, 37–38 3 Mt 10, 16 7 1 Kor 9, 14; 1 Tim 5, 18 10–11 Apd 13, 51 4–11 Mt 10, 7–14; Mk 6, 8–11; Lk 9, 3–5 12 Pr 19, 24–28; Mt 11, 24; Mt 10, 15

Vargas neatgailaujantiems miestams
(Mt 11, 20–24)

13 „Vargas tau, Chorazine! Vargas
tau, Betsaida! Nes jei Tyre ir Sidone
būtų buvę padaryti tie galingi darbai,
kurie buvo padaryti jumyse, jie seniai su
ašutine ir pelenuose sėdėdami būtų
atgailavę. 14 Tačiau Tyrui ir Sidonui
bus lengviau pakęsti teisme negu jums.
15 Ir tu, Kafarnaume, argi būsi ligi
dangaus išaukštintas? Ligi hado[1] tu
nugrimsi[2]!
16 Kas jūsų klauso, manęs klauso,
ir kas jus niekina, mane niekina. O kas
mane niekina, niekina Tą, kuris mane
siuntė“.

13 Jez 23, 1–18; Ezek 26, 1—28, 26; Joel 3, 4–8; Am 1, 9–10; Zach 9, 2–4 15 Jez 14, 13–15 16 Mt 10, 40; Mk 9, 37; Lk 9, 48; Jn 13, 20

Septyniasdešimt [dviejų] sugrįžimas

17 Septyniasdešimt [du] sugrįžo su
džiaugsmu ir sakė: „Viešpatie, net
velniai mums pasiduoda [įsakant] tavo
vardu!“ 18 Jis jiems tarė: „Stebėjau
šėtoną, krintantį iš dangaus kaip žaibą.
19 Štai aš esu davęs jums galią mindžioti
gyvates bei skorpionus ir visai priešo
galybei suvaldyti, ir niekas jums jokiu
būdu nepakenks. 20 Tačiau
nesidžiaukite tuo, kad dvasios jums
pasiduoda; verčiau džiaukitės, kad jūsų
vardai įrašyti danguje“.

19 Ps 91, 13

Jėzus džiaugiasi tuo, kas Dievui patiko apreikšti
(Mt 11, 25–27; 13, 16–17)

21 Tą pačią valandą jis pradžiugo
per Šventąją Dvasią ir tarė: „Dėkoju
tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie,
kad tai paslėpei nuo išmintingų bei
protingų ir tai apreiškei kūdikiams.
Taip, Tėve, nes tau taip patiko.
22 Viskas man mano Tėvo atiduota, ir nė
vienas nežino, kas yra Sūnus, tik Tėvas,
ir kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tas, kuriam
Sūnus teikiasi jį apreikšti“.
23 Atsisukęs į mokinius, jis jiems
vieniems tarė: „Palaimintos akys, kurios
regi, ką jūs regite! 24 Nes jums sakau:
daug pranašų ir karalių norėjo pamatyti,
ką jūs regite, bet nepamatė, ir išgirsti, ką
jūs girdite, bet neišgirdo“.

22 Jn 3, 35; 10, 15

Palyginimas apie gailestingąjį samarietį

25 Štai vienas įstatymo žinovas
atsistojo ir, jį mėgindamas, paklausė:
„Mokytojau, ką turiu daryti, kad įgy-
čiau[3] amžiną gyvenimą?“ 26 Jis jam tarė:
„Kas įstatyme parašyta? Kaip skaitai?“
27 Šis atsakydamas tarė: „Mylėk
Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdim,

---

1 T.y. mirusiųjų buveinės
2 Kt. Mss: būsi nugramzdintas
3 Lit. padaręs paveldėsiu

visa savo siela, visomis savo jėgomis ir
visu savo protu, o savo artimą kaip save
patį“. 28 Jėzus[1] jam tarė: „Teisingai
atsakei. Tai daryk, ir būsi gyvas“.
29 Bet jis, norėdamas pasiteisinti,
tarė Jėzui: „O kas yra mano artimas?“
30 Atsakydamas Jėzus tarė: „Vienas
žmogus ėjo iš Jeruzalės žemyn į Jerichą
ir pateko į rankas[2] plėšikų, kurie, jį
išrengę ir primušę, nuėjo, palikdami
pusgyvį. 31 Atsitiktinai vienas kunigas
ėjo žemyn tuo keliu, bet, jį pamatęs,
praėjo kita kelio puse. 32 Taip pat ir
levis, atėjęs į tą vietą ir [jį] pamatęs,
praėjo kita kelio puse. 33 Bet vienas
keliaujantis samarietis atėjo, kur jis
buvo, ir pamatęs pasigailėjo. 34 Priėjęs
jis aprišo jo žaizdas, užpildamas aliejaus
ir vyno. Užsodinęs ant savo paties
gyvulio, jis nugabeno jį į viešbutį ir
slaugė jį. 35 Kitą dieną, išėmęs du
denarus, jis padavė viešbučio savininkui
ir tarė: ‚Slaugyk jį, o tai, ką daugiau
išleisi, aš grįždamas tau apmokėsiu‘.
36 Kuris iš šitų trijų tau atrodo buvęs
artimas to, kuris pateko į plėšikų
rankas?“ 37 Jis tarė: „Tas, kuris jo
pasigailėjo“. Jėzus jam tarė: „Eik ir tu
taip pat daryk!“

27 Dt 6, 5; Lev 19, 18 **28** Lev 18, 5 **25–28** Mt 22, 35–40; Mk 12, 28–34

Morta ir Marija

38 Jiems keliaujant, jis įėjo į vieną
kaimą. Viena moteris, vardu Morta, jį
priėmė į savo namus. 39 Ir ji turėjo
seserį, vadinamą Marija, kuri, atsisėdusi
prie Viešpaties kojų, klausėsi jo kalbos.
40 O Morta buvo užsiėmusi daugeliu
patarnavimų. Priėjusi ji tarė:
„Viešpatie, ar tau nerūpi, kad mano
sesuo paliko mane vieną patarnauti?
Tad pasakyk jai, kad ji man padėtų“.
41 Bet Viešpats jai atsakė: „Morta,
Morta, tu rūpiniesi ir vargíniesi daugeliu
dalykų, 42 o reikia tik vieno. Mat Marija
išsirinko gerąją dalį, kuri nebus iš jos
atimta“.

38–39 Jn 11, 1

Jėzus moko savo mokinius melstis

(Mt 6, 9–15; 7, 7–11)

11 Jis meldėsi vienoje vietoje. Kai jis
liovėsi [meldęsis], vienas iš jo
mokinių jam tarė: „Viešpatie, pamokyk
mus melstis, kap ir Jonas mokė savo
mokinius“. 2 Jis jiems tarė: „Kai
meldžiatės, sakykite:

Tėve, tebūnie šventu laikomas
tavo vardas.
Teateinie tavo karalystė.
3 Mūsų duonos šiai dienai[3] duok
mums kasdien
4 ir atleisk mums mūsų nuodėmes,
nes ir mes patys atleidžiame
kiekvienam, kuris mums
kaltas,
ir nevesk mūsų į
mėginimą[4]“.

Palyginimas apie nepaliaujantį prašytoją

5 Paskui jis jiems tarė: „Kuris iš
jūsų, turėdamas draugą, eis pas jį
vidunaktį ir jam sakys: ‚Drauge,
paskolink man tris duonos kepalus, 6 nes
mano draugas atvyko iš kelionės pas
mane ir neturiu ko jam pateikti‘, 7 o anas
iš vidaus atsakys: ‚Nekvaršink manęs!
Durys jau užsklęstos, ir mano vaikai su
manim lovoje; negaliu keltis ir tau
duoti‘? 8 Jums sakau: net jei jis
neatsikels ir neduos jam dėl to, kad jis
yra jo draugas, tačiau dėl jo įkyrumo
atsikels ir duos jam, kiek tik jam reikia.

Maldos veiksmingumas

9 Tad aš jums sakau: prašykite, ir
bus jums duota; ieškokite, ir rasite;
belskite, ir bus jums atidaryta. 10 Nes
kiekvienas, kas prašo, gauna; kas ieško,
randa, ir tam, kuris beldžiasi, ‚bus
atidaryta‘[5]. 11 Jei kurį tėvą iš jūsų sūnus
prašys[6] žuvies, argi jis vietoj žuvies
paduos jam gyvatę ? 12 Arba, jei jis
prašys kiaušinio, argi paduos jam
skorpioną? 13 Taigi, jei jūs, būdami
nelabi, mokate duoti savo vaikams gerų
dovanų, kaip juo labiau Tėvas iš

1 Lit. Jis
2 Lit. tarp plėšikų
3 Arba: išsilaikymui
4 Arba: pagundą
5 Kt. Mss: atidaroma
6 Kt. Mss + duonos, argi jam paduos akmenį? Arba, jei [jis prašys]

dangaus⌝[1] duos Šventąją Dvasią tiems,
kurie jį prašo“.

Jėzus ir Beelzebulas

(Mt 12, 22–30; Mk 3, 20–27)

14 Jis išvarė ⌜nebylį velnią⌝[2].
Velniui išėjus, nebylys prakalbo, ir
minios stebėjosi. 15 Bet kai kurie iš jų
tarė: „Jis per Beelzebulą, velnių
valdovą, išvaro velnius“. 16 Kiti
mėgindami reikalavo iš jo ženklo iš
dangaus. 17 Bet jis, žinodamas jų mintis,
jiems tarė: „Kiekviena savyje
nevieninga[3] karalystė nusiaubiama, ir
namai griūva ant namų. 18 Jeigu ir
šėtonas nesutinka su savim, kaip
išsilaikys jo karalystė? Nes jūs sakote,
kad aš per Beelzebulą išvarau velnius.
19 Bet jei aš per Beelzebulą išvarau
velnius, tai per ką išvaro jūsų sūnūs?
Todėl jie bus jūsų teisėjai. 20 Bet jei aš
Dievo pirštu išvarau velnius, tai, aišku,
pas jus yra atėjusi Dievo karalystė.
21 Kol stipruolis, gerai apsigink-
lavęs, saugo savo rūmus, saugi jo
nuosavybė. 22 Bet kai stipresnis už jį
užpuolęs jį nugali, jis[4] atima jo ginklus,
kuriais jis pasitikėjo, ir išdalija jo grobį[5].
23 Kas ne su manim, tas prieš mane, ir
kas nesurenka[6] su manim, tas išsklaido.

15 Mt 9, 34; 10, 25 **16** Mt 12, 38; 16, 1; Mk 8, 11
23 Mk 9, 40

Netyrosios dvasios sugrįžimas

(Mt 12, 43–45)

24 Kai netyroji dvasia išeina iš
žmogaus, ji pereina per bevandenes
vietas, ieškodama atilsio vietos. Bet
nerasdama ji[7] sako: ‚Grįšiu į savo
namus, iš kur išėjau‘. 25 Parėjusi ji
randa juos iššluotus ir sutvarkytus.
26 Tada ji eina ir pasiima septynias kitas
dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios jos
ten apsigyvena. Taip paskutinė to
žmogaus būklė pasidaro blogesnė už
pirmutinę“.

Kas yra tikrai palaimintas?

27 Jam tai besakant, viena moteris
iš minios balsiai jam tarė: „Palaimintos
įsčios, kurios tave nešiojo, ir krūtys,
kurias žindei!“ 28 Bet jis tarė: „Geriau
sakyti: palaiminti yra tie, kurie klauso
Dievo žodžio ir jo laikosi!“

Žmonės reikalauja ženklo

(Mt 12,38-42; Mk 8,12)

29 Minioms gausiau renkantis prie
jo, jis pradėjo sakyti: „Šita karta yra
pikta karta. Ji reikalauja ženklo, bet jai
nebus duota jokio kito ženklo, kaip tik
Jonos ženklas. 30 Būtent, kaip Jona
tapo ženklu nineviųčiams, taip ir
Žmogaus Sūnus bus šitai kartai. 31 Pietų
karalienė bus prikelta teismo dieną su
šitos kartos žmonėmis ir juos pasmerks,
nes ji atėjo nuo žemės pakraščių
pasiklausyti Saliamono išminties, o štai
čia daugiau kaip Saliamonas!
32 Ninevičiai prisikels teismo dieną su
šita karta ir ją pasmerks, nes jie
atgailavo, atsakydami į Jonos skelbimą,
o štai čia daugiau kaip Jona!

29 Mt 16,4; Mk 8,12 **30** Jon 3,4 **31** 1Kar 10,1-10;
2Kron 9,1-12 **32** Jon 3,5

Kūno žiburys

(Mt 5,15; 6,22-23)

33 Nė vienas, uždegęs žiburį,
nededa jo į slaptą vietą ⌜nė po saiku⌝[8], bet
į žibintą, kad įeinantieji matytų šviesą.
34 Tavo akis yra kūno žiburys. Kai tavo
akis sveika, tai ir visas tavo kūnas
šviesus; o kai ji nesveika, tai ir tavo
kūnas tamsus. 35 Tad stebėk, ar tavyje
esanti šviesa nėra tamsa. 36 Taigi, jei
visas tavo kūnas šviesus, neturintis
jokios dalies tamsios, jis bus visas
šviesus, kaip kada žiburys tave apšviečia
savo spinduliais“.

33 Mt 5,15; Mk 4,21; Lk 8,16

Jėzus apkaltina fariziejus ir Rašto žinovus

1 Kt. Mss: Tėvas, kuris [duoda] iš dangaus
2 Kt. Mss: velnią, ir tas buvo nebylys
3 Lit. padalyta prieš save (t.y. pasidalijusi į dvi grupes, kovojančias viena su kita)
4 T.y. stipresnysis
5 T.y. ką stipruolis buvo pasigrobęs
6 Būtent kaip piemuo savo avis į avidę
7 Kt. Mss + tada

8 ~ kt. Mss.

(Mt 23, 1–36; Mk 12, 38–40; Lk 20, 45–47)
37 Jam baigus kalbėti, vienas
fariziejus jį pasikvietė pietauti su juo.
Įėjęs jis atsisėdo už stalo. 38 Tai
pamatęs, fariziejus stebėjosi, kad jis
pirma, prieš pietus, nenusiplovė. 39 Bet
Viešpats jam tarė: „Dabar jūs, fariziejai,
valote taurės ir dubens išviršinę pusę,
bet jūsų vidus yra pilnas gobšumo ir
piktybės. 40 Paikieji! Ar ne tas, kuris
padarė išorę, padarė ir vidų? 41 Tačiau
tai, kas yra viduje[1], duokite kaip
išmaldą, ir štai visa bus jums tyra.
42 Bet vargas jums, fariziejams, nes
jūs duodate dešimtinę iš mėtų, rūtų ir
visokių valgomų žolių, bet apeinate
teisingumą ir Dievo meilę! Šituos
dalykus būtinai reikėjo vykdyti ir anų
neapleisti. 43 Vargas jums, fariziejams,
nes jūs mėgstate pirmąsias kėdes
sinagogose ir sveikinimus turgavietėse!
44 Vargas jums, nes jūs esate kaip
nematomi kapai, ir žmonės, kurie
vaikščioja viršum jų, to nežino“.
45 Atsiliepdamas vienas iš
įstatymo žinovų jam sakė: „Mokytojau,
tai sakydamas, tu ir mus įžeidi“. 46 Bet
jis tarė: „Vargas ir jums, įstatymo
žinovams, nes jūs apkraunate žmones
sunkiai pakeliamomis naštomis, o patys
nė vienu savo pirštu nepaliečiate tų
naštų! 47 Vargas jums, nes jūs statote
pranašams paminklus, o jūsų tėvai
užmušė juos! 48 Taigi jūs esate liudytojai
ir pritariate savo tėvų darbams, nes tie,
tiesa, užmušė juos, o jūs statote[2].
49 Todėl ir Dievo Išmintis pasakė: ‚Aš
siųsiu pas juos pranašų ir apaštalų, ir kai
kuriuos iš jų jie užmuš ir persekios‘,—
50 kad iš šitos kartos būtų išreikalautas
visų pranašų kraujas, išlietas nuo
pasaulio sukūrimo, 51 nuo Abelio
kraujo iki kraujo Zacharijo, žuvusio tarp
aukuro ir šventyklos. Taip! Jums sakau:
jis bus išreikalautas iš šitos kartos!
52 Vargas jums, įstatymo žinovams, nes
jūs pasiėmėte žinojimo raktą! Jūs patys
neįėjote ir norintiems įeiti kliudėte“.
53 Jam iš ten išėjus, Rašto žinovai
ir fariziejai pradėjo smarkiai jam
priešintis ir jį kvosti apie daugelį dalykų,
54 tykodami jį pagauti ką nors sakant[3].[4]

42 Lev 27, 30 51 Pr 4,8; 2 Kron 24, 20–21

Įspėjimas apie veidmainystę

12 Tuo metu, kai buvo susirinkę tiek
minios tūkstančių, kad jie vieni
kitus mindė, jis pradėjo sakyti
pirmučiausia savo mokiniams:
„Saugokitės fariziejų raugo, kuris yra
veidmainystė. 2 Nieko nėra uždengta,
kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta,
kas nepasidarys žinoma. 3 Todėl ką tik
sakėte tamsoje, bus girdima šviesoje, ir
ką šnibždėjote į ausį vidiniuose
kambariuose, bus skelbiama ant stogų.

1 Mt 16, 6; Mk 8, 15 2 Mk 4, 22; Lk 8, 17

Ko bijoti?

(Mt 10, 28–31)
4 Sakau jums, savo draugams:
nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir
paskui nieko daugiau nebegali padaryti.
5 Jums parodysiu, ko turite bijoti:
bijokite to, kuris užmušęs turi galią
įmesti į pragarą[5]; taip, jums sakau, to
bijokite! 6 Ar ne penki žvirbliai
parduodami už du centus? Tačiau nė
vienas iš jų nėra Dievo[6] pamirštas.
7 Tikrai, net jūsų galvos plaukai visi
suskaičiuoti! Nebijokite! Jūs vertesni už
daugelį žvirblių.

Paraginimas viešai išpažinti Kristų

(Mt 10, 32–33; 12, 32; 10, 19–20)
8 Jums sakau: kiekvienas, kuris
išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir
Žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų
akivaizdoje. 9 O kas užsigins manęs
žmonių akivaizdoje, to bus užsiginta
Dievo angelų akivaizdoje. 10 Ir
kiekvienam, kuris tars žodį prieš
Žmogaus Sūnų, bus atleista. Bet tam,
kuris Šventajai Dvasiai piktžodžiaus,
nebus atleista. 11 Kai jie ves jus į si-
nagogas, pas valdovus ir vyresnybes,
nesirūpinkite, kaip ar kuo apsiginsite ar
ką sakysite, 12 nes Šventoji Dvasia tą
pačią valandą jus pamokys, ką reikia
sakyti“.

---

1 T.y. taurėje ir lėkštėje
2 Kt. Mss + jiems paminklus
3 Lit. kuo nors iš jo burnos
4 Kkr. Mss + kad galėtų jį apkaltinti
5 Lit. geheną
6 Lit. Dievo akivaizdoje

10 Mt 12, 32; Mk 3, 29 11–12 Mt 10, 19–20; Mk 13, 11;
Lk 21, 14–15

Palyginimas apie turtingąjį kvailį

13 Vienas iš minios jam tarė:
„Mokytojau, pasakyk mano broliui, kad
jis pasidalytų su manim palikimą".
14 Bet jis tarė: "Žmogau, kas mane
paskyrė jums teisėju ar dalytoju?" 15 Jis
jiems tarė: „Rūpestingai[1] saugokitės
visokio godo, nes jei kas ir turi perteklių,
jo gyvybė nepriklauso nuo to, ką jis
turi". 16 Ir jis pasakė jiems palyginimą:
„Vieno turtingo žmogaus laukai gerai
užderėjo. 17 Ir jis sau mąstė: ‚Kas man
daryti, kad neturiu kur suvalyti savo
derliaus?' 18 Jis tarė: ‚Štai ką
padarysiu: nuardysiu savo klojimus ir
didesnius pastatysiu, ir ten suvalysiu
visus savo javus bei gėrybes. 19 Tada
sakysiu savo sielai: Siela, tu turi daug
gėrybių, sukrautų daugeliui metų.
Ilsėkis, valgyk, gerk, linksminkis!'
20 Bet Dievas jam tarė: ‚Kvaily, šiąnakt
pat tavo gyvybė bus atreikalauta iš
tavęs. O ką priruošei—kam teks?' 21
Taip yra tam, kuris krauna sau turtus,
bet nėra turtingas pas Dievą".

Nebūkite susirūpinę savo gyvybe

(Mt 6, 25–34. 19–21)

22 Jis tarė savo mokiniams: „Todėl
jums sakau: nebūkite susirūpinę savo
gyvybe—tuo, ką valgysite, nė savo
kūnu—tuo, ką vilkėsite, 23 nes gyvybė
svarbesnė už valgį, o kūnas—už apdarą.
24 Pamąstykite apie varnus! Jie nei
sėja, nei pjauna; jie neturi sandėlio nė
klojimo, tačiau Dievas juos pamaitina.
Kaip daug jūs vertesni už paukščius!
25 *Kas iš jūsų rūpindamasis gali pridėti*
valandą[2] prie savo amžiaus? 26 Taigi, jei
negalite [padaryti] nė [tokio] labai mažo
dalyko, ko esate susirūpinę visais kitais
dalykais? 27 Pamąstykite apie lelijas—
kaip jos auga! Jos nei ⌜dirba, nei verpia⌝
[3]. Tačiau jums sakau: nė Saliamonas
visoje savo šlovėje nebuvo apsivilkęs,
kaip viena iš šitų. 28 Jeigu Dievas taip
apvelka žolę, šiandien augančią lauke, o
rytoj metamą į krosnį, kaip juo labiau
jus, mažatikiai! 29 Jūs irgi negalvokite
vis apie tai, ką valgysite ar ką gersite, ir
nebūkite susirūpinę! 30 Mat viso to
trokšta pasaulio pagonys. O jūsų Tėvas
žino, kad jums to reikia. 31 Verčiau
ieškokite jo karalystės, ir tai bus jums
pridėta. 32 Nebijok, mažoji kaimene, nes
jūsų Tėvui patiko jums duoti karalystę.

27 1 Kar 10, 4–7; 2 Kron 9, 3–6

Lobis danguje

33 Parduokite savo nuosavybę ir
atiduokite kaip išmaldą. Pasirūpinkite
nesusidėvinčių piniginių, neišsenkantį
lobį danguje, kur vagis neprieina ir
kandis nesuėda, 34 nes kur yra jūsų
lobis, ten bus ir jūsų širdis.

Pasakymai apie budrumą ir ištikimybę

(Mt 24, 45–51)

35 Tebūnie jūsų strėnos sujuostos
ir žiburiai degantys! 36 Ir jūs būkite
panašūs į žmones, laukiančius savo
valdovo, kada tik jis pargrįš iš vestuvių,
kad, kai tik parvyks ir pasibels, tuojau
jam atidarytų. 37 Laimingi tie vergai,
kuriuos parėjęs valdovas ras budinčius.
Iš tiesų jums sakau: jis susijuos,
pasodins juos prie stalo ir priėjęs jiems
patarnaus. 38 Jei jis pareitų per antrąją
ar trečiąją nakties sargybą ir tokius juos
rastų, laimingi yra tie[4]!
39 Bet tai žinokite: jei šeimininkas
būtų žinojęs, kurią valandą ateis vagis,
jis[5] nebūtų leidęs ⌜įsibrauti į⌝[6] savo
namus. 40 Jūs irgi būkite pasiruošę, nes
Žmogaus Sūnus ateis tą valandą, kurią
nelaukiate".
41 *Petras tarė:* „Viešpatie, ar mums
sakai šitą palyginimą, ar ir visiems?" 42
Viešpats tarė: „Kas gi yra tas ištikimas
[ir] protingas ūkvedys, kuriam valdovas
paves prižiūrėti savo namų tarnus,
kad jiems išduotų tinkamu

1 Lit. Žiūrėkite ir
2 Lit. mastą
3 Kt.Mss: nei verpia, nei audžia
4 Kkr. Mss + vergai
5 Kt. Mss + būtų budėjęs ir
6 Lit. prakasti

laiku nustatytą maisto davinį? 43
Laimingas tas vergas, kurį parėjęs jo
valdovas ras taip darantį. 44 Iš tiesų
jums sakau: jis jį paskirs visų savo turtų
valdytoju. 45 Bet jei tas vergas sau[1]
tars: ‚Mano valdovas užtrunka pareiti‘ ir
pradės mušti tarnus ir tarnaites, valgyti,
gerti ir girtauti, 46 tai to vergo valdovas
pareis dieną, kai jis nelaukia, ir valandą,
kurios jis nežino, ⌜jį perkirs pusiau⌝[2] ir
duos jam dalį su neištikimaisiais.
47 Tas vergas, kuris žinojo savo
valdovo valią, bet nepriruošė ar
nepadarė, kaip jis norėjo, gaus daug
kirčių. 48 O kas nežinojo ir padarė tai,
kas nusipelno kirčių, mažai gaus. Iš
kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug
reikalaujama, ir kam daug patikėta, iš to
daugiau bus paieškota.

35 Mt 25, 1–13 36 Mk 13, 34–36 39–40 Mt 24, 43–44

Nesantaika dėl Jėzaus
(Mt 10, 34–36)
49 Atėjau ugnies sviesti į žemę, ir
kaip noriu, kad ji jau būtų uždegta! 50
Bet krikštu turiu būti pakrikštytas, ir
kaip sunkiai esu spaudžiamas, iki tai
bus atlikta! 51 Ar manote, kad atėjau
taikos duoti žemėje? Ne, jums sakau, bet
veikiau nesantaikos! 52 Nes nuo šiol
penki vienuose namuose bus pasidaliję:
trys [eis] prieš du ir du prieš tris.
53 Bus pasidalijęs: tėvas eis prieš sūnų
ir sūnus prieš tėvą,
motina prieš dukterį
ir duktė prieš motiną,
anyta prieš savo marčią
ir marti prieš anytą“.

50 Mk 10, 38 53 Mich 7, 6

Nemokėjimas dabartinio laiko aiškinti
(Mt 16, 2–3)
54 Jis sakė ir minioms: „Kai matote
debesį kylant iš vakarų, tuojau sakote:
‚Lietus ateina‘, ir taip įvyksta. 55 Ir kai
pietų vėją pučiant, sakote: ‚Bus kaitra‘,
ir įvyksta. 56 Veidmainiai! Žemės ir
dangaus reiškinį mokate aiškinti, bet
kaip šito laiko nemokate aiškinti?

Susitarimas su kaltintoju
(Mt 5, 25–26)
57 Kodėl jūs patys nenusprendžiate
tai, kas teisu? 58 Mat kai eini su savo
kaltintoju pas valdininką, kelyje
pasistenk ⌜susitarti su juo⌝[3], kad jis
kartais nenutemptų tavęs pas teisėją.
Teisėjas tave perduos teismo vykdytojui,
o teismo vykdytojas tave įmes į kalėjimą.
59 Tau sakau: tu jokiu būdu neišeisi iš
ten, iki būsi sumokėjęs paskutinį
pinigėlį“.

Atgaila ar žūtis
13 Tuo pat metu ten buvo kai kurie
žmonės, kurie jam pranešė apie
galilėjiečius, kurių kraują Pilotas buvo
sumaišęs su jų aukomis. 2 Atsiliepdamas
jis jiems tarė: „Ar manote, kad tie
galilėjiečiai buvo didesni nusidėjėliai
negu visi kiti galilėjiečiai, kadangi jie
taip nukentėjo? 3 Ne, jums sakau; bet jei
neatgailausite, visi panašiu būdu žūsite.
4 Arba anie aštuoniolika, ant kurių
užgriuvo Siloamo bokštas ir juos
užmušė—ar manote, kad jie buvo didesni
nusikaltėliai negu visi kiti Jeruzalės
gyventojai? 5 Ne, sakau jums; bet jei
neatgailausite, visi taip pat žūsite“.

Palyginimas apie nevaisingą figmedį
6 Ir jis pasakė šitą palyginimą:
„Vienas žmogus turėjo figmedį,
pasodintą savo vynuogyne. Jis atėjo ir
ieškojo jame vaisiaus, bet nerado. 7 Ir jis
tarė vynuogininkui: ‚Štai jau treji metai,
kaip ateinu ieškodamas vaisiaus šitame
figmedyje, bet nerandu. Nukirsk jį! Kam
jis dar žemę alina?‘ 8 Bet šis jam atsakė:
‚Viešpatie, palik jį dar šiais metais, kol jį
apkasiu ir patręšiu. 9 Jei jis duos vaisių
ateityje[4], [gerai]; o jei ne, tai iškirsdinsi
jį‘“.

Šabatos dieną Jėzus pagydo sulinkusią moterį
10 Šabatos dieną jis mokė vienoje
sinagogoje. 11 Ir štai čia buvo moteris,
aštuoniolika metų turėjusi negalės
dvasią[5]. Ji buvo sulinkusi ir visiškai

---

1 Lit. savo širdyje
2 Arba: griežčiausiai nubaus; arba: atskirs [nuo ištikimųjų]
3 Lit. nusikratyti jo
4 Arba: kitais metais
5 T.y. dvasią, kuri ją padarė negalingą, suluošintą

negalėjo atsitiesti. 12 Ją pamatęs, Jėzus
pasišaukė ir jai tarė: „Moterie, tu esi
išvaduota iš savo negalės! “ 13 Ir jis
uždėjo ant jos rankas. Ji tuojau atsitiesė
ir garbino Dievą. 14 Bet atsiliepdamas
sinagogos pirmininkas, supykęs, kad
Jėzus pagydė šabatos dieną, sakė miniai:
„Yra šešios dienos, kuriomis privalu
dirbti. Tad jomis ateikite ir gydykitės, o
ne šabatos dieną“. 15 Bet Viešpats
atsakydamas jam tarė: „Veidmainiai! Ar
kiekvienas iš jūsų šabatos dieną neatriša
savo jaučio ar asilo nuo ėdžių ir
nenuveda pagirdyti? 16 O šita moteris,
kuri yra Abraomo duktė, kurią šėtonas
laikė surišęs jau aštuoniolika metų, ar
neturėjo būti išvaduota iš šito ryšio
šabatos dieną?“ 17 Jam tai sakant, visi
jo priešininkai gėdijosi, o visa minia
džiaugėsi visais jo daromais šlovingais
darbais.

14 Iš 20, 9–10; Dt 5, 13–14

Palyginimai apie garstyčių grūdą ir raugą
(Mt 13, 31–33; Mk 4, 30–32)

18 Taigi jis sakė: „Į ką panaši
Dievo karalystė, ir su kuo man ją
palyginti? 19 Ji panaši į garstyčių grūdą,
kurį paėmęs žmogus pasėjo savo darže.
Jis užaugo ir pavirto medžiu, ir dangaus
paukščiai susisuko gūžtas jo šakose“.
20 Ir vėl jis tarė: „Su kuo man
palyginti Dievo karalystę? 21 Ji panaši į
raugą, kurį paėmusi moteris įmaišė į tris
saikus miltų, kol viskas įrūgo“.

Ar maža bus išgelbimųjų?
(Mt 7, 13–14. 21—23)

22 Jis ėjo toliau per miestus ir
kaimus, mokydamas ir keliaudamas į
Jeruzalę. 23 Kažkas jį paklausė:
„Viešpatie, ar maža bus išgelbimųjų?“
Jis jiems tarė: 24 „Stenkitės visomis
išgalėmis įeiti pro ankštas duris, nes,
jums sakau, daugelis bandys įeiti, bet
neįstengs. 25 Kai šeimininkas bus
atsikėlęs ir užrakinęs duris, jūs pradėsite
stovėti ir belstis į duris, sakydami:
‚Viešpatie, atidaryk mums!‘ O jis
atsakydamas jums tars: ‚Nežinau, iš kur
jūs esate‘. 26 Tada pradėsite sakyti:
‚Mes valgėme ir gėrėme tavo akivaizdoje,
ir tu mokei mūsų gatvėse‘. 27 Bet jis
jums tars: ‚Nežinau, iš kur jūs esate.
Atstokite nuo manęs, visi piktadariai!‘
28 Ten bus verksmo ir dantų griežimo,
kai išvysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir
visus pranašus Dievo karalystėje, o save
laukan išmestus. 29 Ateis iš rytų ir
vakarų, iš šiaurės ir pietų, ir atsisės prie
stalo Dievo karalystėje. 30 Ir štai yra
paskutinių, kurie bus pirmi, ir yra pirmų,
kurie bus paskutiniai“.

27 Ps 6, 8 **28** Mt 22, 13; 25, 30 **28–29** Mt 8, 11–12
30 Mt 19, 30; 20, 16; Mk 10, 31

Herodas nori nužudyti Jėzų
(Mt 23, 37–39)

31 Tą pačią valandą priėjo kai
kurie fariziejai ir jam sakė: „Pasišalink
ir keliauk iš čia, nes Herodas nori tave
nužudyti!“ 32 Jis jiems tarė: „Nuėję
pasakykite tai lapei: ‚Štai aš išvarysiu
velnius ir atliksiu gydymus šiandien ir
rytoj, o trečiąją dieną 'baigsiu savo
darbą'[1]. 33 Tačiau šiandien, rytoj ir
poryt turiu keliauti, nes neįmanoma
pranašui žūti už Jeruzalės ribų‘.

Dejonė dėl Jeruzalės

34 Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai
pranašus ir užmuši akmenimis pas tave
siųstuosius! Kiek kartų norėjau surinkti
tavo vaikus, kaip višta [surenka] savo
vištelius po sparnais, bet nenorėjote!
35 Štai jūsų namai jums paliekami[2].
Jums sakau: nebematysite manęs, kol
ateis laikas, kai sakysite: ‚Palaimintas,
kuris ateina Viešpaties vardu!‘“

35 Ps 118, 26

Šabatos dieną Jėzus pagydo vandenlige sergantį žmogų

14 Jam šabatos dieną atėjus į vieno
fariziejų vyresniojo namus valgyti,
jie atidžiai stebėjo jį. 2 Ir štai jo
akivaizdoje buvo vienas žmogus,
sergantis vandens liga. 3 Atsiliepdamas
Jėzus tarė įstatymo žinovams ir
fariziejams: „Ar valia šabatos dieną
gydyti, ar ne?“ 4 Bet jie tylėjo. Tada
paėmęs jis išgydė jį ir paleido. 5 O jiems

---

1 Arba: pasieksiu savo tikslą
2 Kkr. Mss + tušti (t.y. apleisti, negyvenami, be žmonių)

tarė: „Kuris iš jūsų, jei jo sūnus[1] ar
jautis įkris į šulinį, tuojau jo neištrauks
šabatos dieną?“ 6 Ir jie neįstengė
atsakyti į tai.

5 Mt 12, 11

Pamoka pakviestiems svečiams ir kvietėjui

7 O pakviestiesiems jis sakė
palyginimą, pastebėjęs, kaip jie rinkosi
pirmąsias vietas. Jis jiems tarė: 8 „Kai
esi kieno pakviestas į vestuves[2], nesisėsk
į pirmąją vietą. Kartais garbingesnis už
tave gali būti jo pakviestas, 9 tad atėjęs
tas, kuris tave ir jį pakvietė, tau sakys:
‚Užleisk šitam vietą!‘ Tada susigėdęs
pradėsi imti paskutinę vietą.
10 Verčiau, kai esi pakviestas, nuėjęs
atsisėsk į paskutinę vietą. Tad, kai ateis
tavo kvietėjas, jis tau tars: ‚Drauge,
pasislink aukščiau!‘ Tada tau bus garbė
prieš visus sėdinčius su tavim prie stalo.
11 Nes kiekvienas, kuris išsiaukština,
bus nužemintas, o kas nusižemina, bus
išaukštintas“.

12 Jis sakė ir tam, kuris buvo jį
pakvietęs: „Kai keli pietus ar vakarienę,
nekviesk savo draugų, nei savo brolių,
nei savo giminių, nei turtingų kaimynų,
kad kartais ir jie atsimokėdami tavęs
nepakviestų ir tau nebūtų atlyginta.
13 Bet kai keli pokylį, kviesk
neturtėlius, luošus, raišus, aklus.
14 Tada tu būsi palaimintas, nes jie
neturi kuo tau atsilyginti. Mat tau bus
atlyginta teisiųjų prisikėlime“.

8–10 Pat 25, 6–7 11 Mt 23, 12; Lk 18, 14

Palyginimas apie didįjį pokylį

(Mt 22, 1–10)

15 Tai išgirdęs, vienas iš sėdinčių
su juo prie stalo jam tarė: „Palaimintas,
kuris valgys duonos Dievo karalystėje!“
16 Jėzus[3] jam tarė: „Vienas žmogus kėlė
didelę vakarienę ir pakvietė daug
[svečių]. 17 Vakarienės valandą jis
išsiuntė savo vergą pasakyti
pakviestiesiems: ‚Ateikite, nes jau
paruošta‘. 18 Bet jie visi kaip vienas ėmė
atsiprašinėti. Pirmasis jam tarė:
‚Nupirkau dirvą ir būtinai turiu išėjęs ją
apžiūrėti. Prašau tave, laikyk mane
pateisintu‘. 19 Kitas tarė: ‚Nupirkau
penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti.
Prašau tave, laikyk mane pateisintu‘. 20
Dar kitas tarė: ‚Vedžiau moterį ir todėl
negaliu ateiti‘. 21 Parėjęs vergas tai
pranešė savo valdovui. Tada
užsirūstinęs šeimininkas tarė savo
vergui: ‚Skubiai eik į miesto gatves bei
skersgatvius ir čia įvesk neturtėlius,
luošus, aklus ir raišus‘. 22 Vergas vėl
tarė: ‚Valdove, padaryta, ką įsakei, bet
dar yra vietos‘. 23 Tada valdovas tarė
vergui: ‚Išeik į kelius bei patvorius ir
priversk įeiti, kad mano namai
pasidarytų pilni! 24 Jums sakau: nė
vienas iš tų pakviestųjų vyrų neragaus
mano vakarienės‘“.

Kiek atsieina tam, kuris nori būti Jėzaus mokinys

(Mt 10, 37–38)

25 Didelės minios ėjo su juo, ir
atsigręžęs jis joms tarė: 26 „Jei kas
ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje
savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių
ir seserų, dar net savo paties gyvybės,
negali būti mano mokinys.[4] 27 Kas
neneša savo kryžiaus ir neina paskui
mane, negali būti mano mokinys. 28 Nes
kuris iš jūsų, norėdamas pastatyti
bokštą, pirma neatsisėda ir
neapskaičiuoja išlaidų, ar [pakankamai]
turi [lėšų] užbaigimui? 29 Kad kartais,
jam padėjus pamatą ir nebeįstengiant
atbaigti, visi, kurie mato, nepradėtų
tyčiotis iš jo, 30 sakydami: „Šitas
žmogus pradėjo statyti ir neįstengė
atbaigti‘. 31 Arba koks karalius,
traukdamas kariauti su kitu karaliumi,
pirma atsisėdęs neapsvarstys, ar jis gali
su dešimtimi tūkstančių eiti prieš tą,
kuris su dviem dešimtimis tūkstančių
eina prieš jį? 32 O jei ne, tai, anam dar
toli esant, jis išsiunčia pasiuntinius ir
prašo taikos derybų. 33 Taigi taip pat
kiekvienas iš jūsų, kuris neišsižada
visko, ką jis turi, negali būti mano
mokinys.

---

1 Kt. Mss: asilas
2 Arba: pokylį
3 Lit. Jis

4 T.y. Kristaus sekėjai turi būti pasiruošę, jei būtina, elgtis su tuo, kas jiems brangiausia, lyg kad tai būtų neapykantos objektas.

26 Mt 10, 37 27 Mt 10, 38; 16, 24; Mk 8, 34; Lk 9, 23

Beskonė druska
(Mt 5,13; Mk 9,50)
34 Druska gi naudinga. Bet jei ir
druska neteks skonio, kuo ją bepadarys
skoningą? 35 Ji netinka nei dirvai, nei
mėšlo krūvai. Laukan ją išmeta. Kas
turi ausis klausyti, teklauso!“

Palyginimas apie prapuolusią avį
(Mt 18, 12–14)
15 Prie jo artinosi visi muitininkai
ir nusidėjėliai jo klausytis.
2 Fariziejai ir Rašto žinovai murmėjo:
„Šitas priima nusidėjėlius ir valgo su
jais“.
3 O jis pasakė jiems šitą
palyginimą: 4 „Kuris žmogus iš jūsų,
turėdamas šimtą avių ir praradęs vieną iš
jų, nepalieka devyniasdešimt devynių
tyruose ir neina paskui prapuolusiąją,
kol ją suranda? 5 Suradęs jis užsideda
[ją] ant pečių džiaugdamasis 6 ir, parėjęs
namo, susikviečia draugus bei kaimynus
ir jiems sako: ‚Džiaukitės su manim, nes
suradau savo prapuolusią avį!‘
7 Jums sakau: taip pat bus
daugiau džiaugsmo danguje dėl vieno
atgailaujančio nusidėjėlio negu dėl
devyniasdešimt devynių teisiųjų,
kuriems nereikia atgailos.

1–2 Lk 5, 29–30

Palyginimas apie pamestą drachmą
8 Arba kuri nors moteris,
turėdama dešimt drachmų, jei ji pameta
vieną drachmą, ar ji neužsidega žiburio,
nešluoja namų ir rūpestingai neieško,
kol suranda? 9 Suradusi ji sušaukia
drauges bei kaimynes ir sako:
‚Džiaukitės su manim, nes suradau
drachmą, kurią buvau pametusi!‘
10 Jums sakau: taip pat ⌜džiaugiasi
Dievo angelai⌝[1] dėl vieno atgailaujančio
nusidėjėlio“.

Palyginimas apie sūnų palaidūną
11 Jis tarė: „Vienas žmogus turėjo
du sūnus. 12 Jaunesnysis iš jų tarė tėvui:
‚Tėve, duok man atitenkančią
nuosavybės dalį‘. Ir jis padalijo jiems
turtą. 13 Po nedaugelio dienų, viską
surinkęs, jaunesnysis sūnus iškeliavo į
tolimą šalį ir ten, palaidai gyvendamas,
išeikvojo savo nuosavybę. 14 Jam viską
išleidus, smarkus badas kilo toje šalyje,
ir jis pradėjo stokoti. 15 Nuėjęs jis
prisimetė prie vieno tos šalies piliečio, ir
tas jį pasiuntė į savo laukus kiaulių
ganyti. 16 Ir jis geidė ⌜pripildyti savo
pilvą⌝[2] žiogmedžio ankščių, kurias ėdė
kiaulės, bet niekas jam nedavė.
17 Susiprotėjęs jis tarė: „Kaip daug
mano tėvo samdinių turi duonos, o aš
badu čia stimpu! 18 Kelsiuos, eisiu pas
savo tėvą ir jam sakysiu: ‚Tėve,
nusidėjau dangui ir tau. 19 Nebesu
vertas vadintis tavo sūnumi. Padaryk
mane kaip vieną iš savo samdinių‘. 20 Ir
pakilęs jis ėjo pas savo tėvą. Jam dar toli
esant, jo tėvas pamatė jį ir buvo gailesčio
sujudintas. Pribėgęs jis puolė jam ant
kaklo ir jį pabučiavo. 21 Sūnus jam tarė:
‚Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu
vertas vadintis tavo sūnumi‘. 22 O tėvas
tarė savo vergams: ‚Greitai išneškite
geriausią rūbą ir apvilkite jį. Užmaukite
jam žiedą ant rankos ir kurpes ant kojų.
23 Atveskite nupenėtą veršį, papjaukite
ir valgydami linksminkimės, 24 nes šitas
mano sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo
pražuvęs ir atsirado‘. Ir jie pradėjo
linksmintis.
25 Jo vyresnysis sūnus buvo lauke,
ir, kai pareidamas priartėjo prie namų,
išgirdo muziką ir šokius. 26 Pasišaukęs
vieną iš tarnų, jis teiravosi, kas čia
darosi. 27 Šis jam tarė: ‚Tavo brolis
parėjo, ir tavo tėvas papjovė nupenėtą
veršį, kadangi atgavo jį sveiką‘. 28 Bet
jis supyko ir nenorėjo įeiti. Jo tėvas
išėjęs maldavo jį, 29 bet jis atsakė savo
tėvui: ‚Štai tiek metų tau tarnauju ir
niekad neperžengiau tavo įsakymo,
tačiau nė kartą man nedavei net ožiuko,
kad galėčiau pasilinksminti su savo
draugais. 30 O kai parėjo šitas tavo
sūnus, prarijęs tavo turtą su
paleistuvėmis, jam papjovei nupenėtą

1 Lit. yra džiaugsmo Dievo angelų akivaizdoje

2 Kt. Mss: pasisotinti

veršį‘. 31 Bet jis jam tarė: ‚Vaike, tu
visuomet esi su manim, ir viskas, kas
mano, yra tavo. 32 Bet reikėjo
linksmintis ir džiaugtis, nes šitas tavo
brolis buvo miręs ir atgijo, buvo
pražuvęs ir atsirado‘“.

Palyginimas apie gudrų ūkvedį

16 Jis sakė ir mokiniams: „Buvo
vienas turtingas žmogus, kuris
turėjo ūkvedį, ir tas buvo jam apskųstas
kaip eikvojantis jo nuosavybę. 2 Tad, jį
pasišaukęs, jis jam tarė: ‚Kas yra tai, ką
girdžiu apie tave? Duok apyskaitą iš
savo ūkvedybos, nes jau nebegali toliau
būti ūkvedžiu‘. 3 Ūkvedys sau tarė: ‚Ką
veiksiu, kad mano valdovas atima iš
manęs ūkvedybą? Kasti neįstengiu,
elgetauti gėdžiuosi. 4 Žinau, ką darysiu,
kad jie, kai būsiu atleistas iš ūkvedybos,
mane priimtų į savo namus‘. 5
Pasišaukęs kiekvieną iš savo skolininkų,
jis paklausė pirmąjį: ‚Kiek esi skolingas
mano valdovui?‘ 6 Šis atsakė: ‚Šimtą
statinių aliejaus‘. Ūkvedys[1] jam tarė:
‘Imk savo skolos raštą ir atsisėdęs
skubiai rašyk: penkiasdešimt‘. 7 Paskui
jis paklausė kitą: ‚O tu kiek skolingas?‘
Šis atsakė: ‚Šimtą saikų kviečių‘. Jis
jam tarė: ‚Imk savo skolos raštą ir rašyk:
aštuoniasdešimt‘. 8 Valdovas pagyrė
neteisųjį ūkvedį, kadangi jis gudriai
pasielgė. Mat šito ⌜pasaulio vaikai⌝[2],
turėdami reikalų su ⌜tokiais pat, kaip
jie⌝[3], yra gudresni už šviesos vaikus[4].

Trys palyginimo pritaikymai

9 Aš jums sakau: darykite sau
draugų su ⌜neteisiojo mamono⌝[5] pagalba,
kad jie, kai jis išsibaigs, priimtų jus į
amžinąsias padangtes.

10 Kas ištikimas mažiausiame
dalyke, tas ištikimas ir dideliame, o kas
neteisingas mažiausiame dalyke, tas
neteisingas ir dideliame. 11 Taigi, jei
nebuvote patikimi, prižiūrėdami
neteisųjį mamoną, tai kas tikros vertės
turtą jums patikės? 12 Ir jei nebuvote
patikimi, prižiūrėdami kito turtą, kas
jums duos jūsąjį[6]?

13 Joks tarnas negali tarnauti
dviem valdovams, nes arba jis vieno
nekęs, o kitą mylės, arba bus vienam
atsidavęs, o kitą nieku vers. Negalite
tarnauti Dievui ir mamonui“.

13 Mt 6, 24

Jėzus subara godžius fariziejus
(Mt 11, 12–13)

14 Visa tai girdėjo fariziejai, kurie
buvo godūs pinigų, ir išjuokė jį. 15 Tad
jis jiems tarė: „Jūs esate tie, kurie
rodotės žmonėms teisūs, bet Dievas
pažįsta jūsų širdis, nes tai, ⌜ką žmonės
didžiai vertina⌝[7], yra bjaurybė Dievo
akivaizdoje.

Du pasakymai apie įstatymą

16 Iki Jono [buvo tik] įstatymas ir
pranašai. Nuo tada skelbiama geroji
naujiena apie Dievo karalystę, ir
kiekvienas veržiasi į ją. 17 Bet lengviau
dangui ir žemei praeiti, negu vienam
įstatymo brūkšneliui iškristi.

16 Mt 11, 12–13 17 Mt 5, 18

Skyrybos ir svetimoterystė

18 Kiekvienas, kuris atleidžia savo
žmoną ir veda kitą, svetimoteriauja, o
kas vyro atleistą veda, tas
svetimoteriauja.

18 Mt 5, 32 1 Kor 7, 10–11

Palyginimas apie didžiaturtį ir Lozorių

19 Buvo vienas turtingas žmogus.
Jis vilkėdavo purpuru bei plona drobe ir
kasdien ištaigingai puotaudavo.
20 Vienas vargšas, vardu Lozorius,
gulėjo prie jo vartų, aptekęs votimis 21 ir
geisdamas pasisotinti tuo, kas
nukrisdavo nuo turtuolio stalo. Dargi
šunys atbėgdavo ir laižydavo jo votis.
22 Tas vargšas numirė ir buvo angelų
nuneštas į Abraomo prieglobstį. Numirė
ir turtuolis ir buvo palaidotas. 23 Hade[8]
pakėlęs akis, kęsdamas kančias, jis iš
tolo pamatė Abraomą ir Lozorių jo

1 Lit. Jis
2 Lit. amžiaus sūnūs
3 Lit. savo pačių karta (t.y. savo amžininkais)
4 Lit. sūnus
5 T.y. žemiškų turtų, viliojančių į nesąžiningą elgesį. Hbr. *mamon* lit. reiškia tai, „kuo kas pasitiki“ (t.y. pinigus, turtus)
6 T.y. tokį, kuris turi būti jūsų pačių nuosavybė
7 Lit. kas tarp žmonių aukšta
8 T.y. mirusiųjų buveinėje

prieglobstyje. 24 Ir šaukdamas tarė:
‚Tėve Abraomai, pasigailėk manęs ir
pasiųsk Lozorių, kad jis pamirkytų savo
piršto galą į vandenį ir atvėsintų mano
liežuvį, nes kenčiu šitoje liepsnoje‘.
25 Bet Abraomas tarė: ‚Vaike, atsimink,
kad tu gyvendamas atsiėmei savo
gėrybes, o Lozorius tokiu pat būdu
[atsiėmė] blogybes. Dabar jis čia
guodžiamas, o tu kančias kenti. 26 Be
visa to, tarp mūsų ir jūsų yra įtvirtinta
didžiulė praraja, kad tie, kurie norėtų iš
čia pereiti pas jus, negalėtų ir kad
[norintieji] negalėtų iš ten persikelti pas
mus ‘. 27 Jis tarė: ‚Tai meldžiu tave,
tėve, jį pasiųsti į mano tėvo namus, 28
nes turiu penkis brolius. Tegul jis
perspėja juos, kad ir jie neateitų į šitą
kančios vietą‘. 29 Abraomas atsakė:
‚Jie turi Mozę ir pranašus; tegul jų
klauso!‘ 30 Anas tarė: ‚Ne, tėve
Abraomai, bet jei kas iš numirusių ateis
pas juos, jie darys atgailą‘.
31 Abraomas[1] jam tarė: ‚Jei jie neklauso
Mozės ir pranašų, jų neįtikins, net jei kas
iš numirusių prisikeltų‘“.

Įspėjimas nevesti į atsimetimą
(Mt 18, 6–7. 21—22; Mk 9, 42)

17 Jis tarė savo mokiniams:
„Negalima išvengti ⌜dalykų,
vedančių į atsimetimą⌝[2], bet vargas tam,
per kurį jie randasi! 2 Jam būtų geriau,
jei girnų akmuo būtų užkabintas jam ant
kaklo ir jis būtų įmestas į jūrą, negu kad
jis nuvestų į atsimetimą[3] vieną iš šitų
mažutėlių. 3 Saugokitės!

Neribotas atleidimas

Jei tavo brolis nusideda, pabark jį, ir
jei jis gailisi, atleisk jam. 4 Jei jis
septynis kartus per dieną tau nusideda ir
septynis kartus kreipiasi į tave,
sakydamas: ‚Gailiuos‘, atleisk jam“.

3 Mt 18, 15

Tikėjimo galia

5 Apaštalai tarė Viešpačiui:
„Duok mums daugiau tikėjimo!“
6 Viešpats tarė: „Jei turėtumėte[4]
tikėjimą kaip garstyčių grūdą, jūs
sakytumėte [šitam] šilkmedžiui:
‚Išsirauk ir pasisodink jūroje‘, ir jis
paklausytų jūsų.

Palyginimas apie padėkos nevertus vergus

7 Kas iš jūsų yra toks, kuris,
turėdamas ariantį ar ganantį vergą, jam
įėjus iš lauko sakys: ‚Tuojau čia ateik ir
sėskis prie stalo‘? 8 Ar jis greičiau jam
nesakys: ‚Paruošk man vakarienę ir
susijuosęs man patarnauk, kol
pavalgysiu ir atsigersiu; paskui tu pats
galėsi valgyti ir gerti‘? 9 Argi jis dėkoja
vergui, kad atliko, kas buvo paliepta?
10 Taip ir jūs, kai būsite atlikę viską,
kas jums paliepta, sakykite: ‚Esame
neverti[5] vergai; esame atlikę tik ⌜savo
pareigą⌝[6]‘“.

Dešimties raupsuotųjų apvalymas

11 Keliaudamas į Jeruzalę, jis ėjo
Samarijos ir Galilėjos tarpusieniu. 12 Jį,
įeinantį į vieną kaimą, sutiko dešimt
raupsuotų vyrų, kurie sustojo atstu.
13 Ir jie ⌜garsiai šaukė⌝[7]: „Jėzau,
Mokytojau, pasigailėk mūsų!“ 14 Juos
pamatęs, jis jiems tarė: „Eikite ir
pasirodykite kunigams“. Ir beeidami jie
buvo apvalyti. 15 Vienas iš jų, pamatęs,
kad jis išgydytas, sugrįžo, garsiai
šlovindamas Dievą. 16 Jis puolė
kniūpsčias į jo kojas, jam dėkodamas, ir
jis buvo samarietis. 17 Atsiliepdamas
Jėzus tarė: „Ar ne dešimtis buvo
apvalyta? O kur devyni? 18 Ar
neatsirado [kitų,] sugrįžusių duoti garbę
Dievui, kaip tik šitas svetimtautis?“
19 Ir jis jam tarė: „Kelkis ir eik! Tavo
tikėjimas pagydė tave“.

14 Lev 14, 1–32

Kada ateis Dievo karalystė
(Mt 24, 23–28. 37–41)

1 Lit. Jis
2 Būtent nuo Jėzaus sekimo. Lit. suklupimo priežasčių
3 Lit. suklupdytų
4 Lit. turite
5 Būtent padėkos ar pagyrimo
6 Lit. tai, ką privalėjome atlikti
7 Lit. pakėlė balsą, sakydami

20 Fariziejų paklaustas, kada
ateisianti Dievo karalystė, jis jiems
atsakė[1]: „Dievo karalystė neateina
stebimai[2]. 21 Ir nebus sakoma ‚Štai ji
čia!‘ arba: ‚Tenai!‘, nes štai Dievo
karalystė yra[3] tarp jūsų“.

Žmogaus Sūnaus dienos

22 Jis tarė mokiniams: „Ateis
dienos, kai geisite pamatyti vieną iš
Žmogaus Sūnaus dienų, bet
nepamatysite. 23 Žmonės jums sakys:
‚Štai jis tenai!‘ arba: ‚Štai čia!‘
Nenueikite, nenubėkite paskui [juos]!
24 Nes kaip tvieskiantis žaibas
švysteléja nuo vienos šalies po dangumi
iki kitos, taip bus Žmogaus Sūnus ⌜savo
dieną⌝[4]. 25 Bet pirma jis turi daug
kentėti ir būti šitos kartos atmestas.
26 Kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus
ir Žmogaus Sūnaus dienomis. 27 Žmonės
valgė, gėrė, vedė, tekėjo iki tos dienos,
kai Nojus įėjo į laivą; paskui užėjo
tvanas ir sunaikino visus. 28 [Bus] taip
pat, kaip buvo Loto dienomis: žmonės
valgė, gėrė, pirko, pardavė, sodino, statė
namus, 29 bet tą dieną, kai Lotas išėjo iš
Sodomos, lijo ugnis bei siera iš dangaus
ir sunaikino visus. 30 Lygiai taip pat
bus tą dieną, kai Žmogaus Sūnus bus
apreikštas. 31 Kas tą dieną bus ant
stogo, o jo daiktai namuose, tenenulipa
jų pasiimti; o kas lauke, taip pat
tenesugrįžta. 32 Atsiminkite Loto
žmoną! 33 Kas stengsis išsaugoti savo
gyvybę, tas ją pražudys, o kas [ją]
pražudys, tas ją išlaikys. 34 Jums sakau:
tą naktį du bus vienoje lovoje; vienas bus
paimtas, o kitas paliktas. 35 Dvi mals
kartu; viena bus paimta, o kita palikta.
[36 Du bus lauke; vienas bus paimtas, o
kitas paliktas.][5]“ 37 Tada atsiliepdami
jie klausė jį: „Kur, Viešpatie?“ Jis jiems
tarė: „Kur maita, ten susirinks ir
ereliai“.

26 Pr 6, 5–8 27 Pr 7, 6–24 28–29 Pr 18, 20—19, 25
31 Mt 24, 17–18; Mk 13, 15–16 32 Pr 19, 26 33 Mt 10,
39; 16, 25; Mk 8, 35; Lk 9, 24; Jn 12, 25

Palyginimas apie nesąžiningą teisėją

18 Jis sakė jiems palyginimą apie tai,
kad jie visuomet turi melstis ir
nepailsti: 2 „Viename mieste buvo
vienas teisėjas, kuris nebijojo Dievo ir
nepaisė žmogaus. 3 Našlė buvo tame
mieste; ji ateidavo pas jį ir sakydavo:
‚Apgink mane nuo mano priešininko!‘
4 Kurį laiką jis nenorėjo, bet paskui sau
tarė: ‚Nors ir nebijau Dievo ir nepaisau
žmogaus, 5 tačiau, kadangi ta našlė mane
kvaršina, apginsiu jos teises, kad, vis
ateidama, ji pagaliau ⌜manęs
nenuvargintų⌝[6]‘. 6 Ir Viešpats tarė:
„Klausykite, ką sako nesąžiningas
teisėjas! 7 O Dievas—ar jis neapgintų
teisių savo išrinktųjų, kurie jo šaukiasi
dieną ir naktį? Ar jis uždels jiems
[padėti]? 8 Jums sakau: jis greitai
apgins jų teises. Bet kai Žmogaus Sūnus
ateis, argi jis ras tikėjimą[7] žemėje?“

Palyginimas apie fariziejų ir muitininką

9 Jis pasakė šitą palyginimą ir kai
kuriems, kurie pasitikėjo savimi,
⌜kadangi jie buvo teisūs⌝[8], ir niekino visus
kitus: 10 „Du žmonės užėjo į šventovę
melstis: vienas fariziejus, o kitas
muitininkas. 11 Fariziejus atsistojęs
šitaip meldėsi apie save: ‚Dieve, tau
dėkoju, kad nesu toks, kaip visi kiti
žmonės—plėšikai, sukčiai,
svetimoteriautojai—arba ir kaip šitas
muitininkas. 12 Pasninkauju du kartus
per savaitę. Atiduodu dešimtinę iš visko,
ką įsigyju‘. 13 O muitininkas, iš tolo
stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į
dangų, tik mušėsi į krūtinę, sakydamas:
‚Dieve, būk gailestingas man
nusidėjėliui!‘ 14 Jums sakau: šitas, ne
anas, nuėjo žemyn į savo namus
nuteisintas, nes kiekvienas, kuris save

1 Gr. + ir tarė
2 T.y. taip, kad jos atėjimą būtų galima iš anksto stebėti iš regimų ženklų
3 Būtent Jėzaus asmenyje, jo žodžiuose ir darbuose; arba: [staiga] bus
4 ~ kkr. Mss
5 Suskliausto teksto nėra geriausiuose rankraščiuose.
6 Lit. man nesuduotų į paakį
7 T.y. žmonių, kurie tiki, kad Dievas atsiliepia į savųjų šaukimąsi ir neužtrunka jiems padėti
8 Arba: tardamiesi esą teisūs

aukština, bus nužemintas, o kas
nusižemina, bus išaukštintas“.

14 Mt 23, 12; Lk 14, 11

Jėzus laimina vaikučius

(Mt 19, 13–15; Mk 10, 13–16)
15 Žmonės nešė pas jį ir kūdikius,
kad jis juos paliestų. Tai pamatę,
mokiniai juos barė. 16 Bet Jėzus
pasišaukė juos[1], sakydamas: „Leiskite
vaikučiams ateiti pas mane ir jiems
nekliudykite, nes tokių yra Dievo
karalystė. 17 Iš tiesų jums sakau: kas
nepriims Dievo karalystės kaip vaikutis,
tas jokiu būdu neįeis į ją“.

Turtingasis valdovas

(Mt 19, 16–30; Mk 10, 17–31)
18 Vienas valdovas jį paklausė:
„Gerasis Mokytojau, ką turiu daryti, kad
paveldėčiau amžiną gyvenimą?“ 19 Bet
Jėzus jam tarė: „Kam mane vadini geru?
Niekas nėra geras, tik vienas Dievas.
20 Žinai įsakymus: ‚Nesvetimoteriauk,
nežmogžudžiauk, nevok, neliudyk
neteisingai, gerbk savo tėvą ir motiną‘“.
21 Jis tarė: „Viso to laikiausi nuo pat
jaunystės“. 22 Tai išgirdęs, Jėzus jam
tarė: „Dar vieno dalyko tau trūksta:
parduok viską, ką turi, ir išdalyk
[pinigus] beturčiams, ir turėsi lobį
danguje. Paskui ateik ir sek paskui
mane“. 23 Bet jis, tai išgirdęs, labai
nuliūdo, nes buvo nepaprastai turtingas.

20 Iš 20, 14; Dt 5, 18 20 Iš 20, 13; Dt 5, 17 20 Iš 20, 15; Dt 5, 19 20 Iš 20, 16; Dt 5, 20 20 Iš 20, 12; Dt 5, 16

Apie turtus ir Jėzaus mokinių atpildą

24 Pamatęs jį nuliūdusį, Jėzus tarė:
„Kaip sunku turtuoliams įeiti į Dievo
karalystę! 25 Mat lengviau
kupranugariui pralįsti pro adatos ausį,
negu turtingam įeiti į Dievo karalystę!“
26 Tie, kurie tai girdėjo, paklausė: „Tai
kas begali būti išgelbėtas?“ 27 Jis
atsakė: „Kas negalima žmonėms, tai
galima Dievui“.
28 Petras tarė: „Štai mes, palikę
savo namus, nusekėme paskui tave“.
29 Jis jiems tarė: „Iš tiesų jums sakau:
nėra nė vieno, kuris, palikęs namus ar
žmoną, ar brolius, ar tėvus, ar vaikus dėl
Dievo karalystės, 30 neatsiimtų
daugkart tiek šituo laiku, o būsimajame
pasaulyje—amžino gyvenimo“.

Trečią kartą Jėzus kalba apie savo mirtį ir prisikėlimą

(Mt 20, 17–19; Mk 10, 32–34)
31 Pasiėmęs į šalį Dvylika, jis jiems
tarė: „Štai mes einame aukštyn į
Jeruzalę, ir bus užbaigta visa, kas
pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų, 32
nes jis bus atiduotas pagonims,
išjuoktas, įžeistas ir apspjaudytas.
33 Jie nuplakę jį nužudys, o trečiąją
dieną jis prisikels“. 34 Bet jie nesuvokė
nė vieno iš tų dalykų. Tas žodis[2] buvo
jiems paslėptas , ir jie nesuprato, kas
buvo sakoma.

Jėzus pagydo akląjį prie Jericho

(Mt 20, 29–34; Mk 10, 46–52)
35 Jam artinantis prie Jericho,
vienas aklas sėdėjo šalikelėje
elgetaudamas. 36 Išgirdęs praeinančią
minią, jis teiravosi, kas tai esą. 37 Jam
pranešė, kad praeinąs Jėzus Nazarietis.
38 Tada jis sušuko: „Jėzau, Dovydo
Sūnau, pasigailėk manęs!“ 39 Tie, kurie
ėjo priešakyje, draudė jį, kad tylėtų. Bet
jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau,
pasigailėk manęs!“ 40 Jėzus sustojo ir
liepė jį atvesti pas save. Jam
prisiartinus, jį paklausė: 41 „Ko nori,
kad tau padaryčiau?“ Šis tarė:
„Viešpatie, kad praregėčiau!“ 42 Jėzus
jam tarė: „Praregėk! Tavo tikėjimas
pagydė tave“. 43 Jis tuojau praregėjo ir
sekė paskui jį, garbindamas Dievą. Tai
pamatę, visi žmonės atidavė garbę
Dievui.

Jėzus ir Zakchiejus

19 Įėjęs jis ėjo per Jerichą. 2 Ir štai
čia buvo vyras, vadinamas
Zakchiejumi. Jis buvo vyriausiasis
muitininkas ir turtingas. 3 Jis stengėsi
pamatyti Jėzų, kas jis esąs, bet negalėjo
dėl minios, nes buvo mažo ūgio. 4 Tad,
nubėgęs į priekį, jis įlipo į sikamoro
medį, kad jį pamatytų, nes tuo keliu jis
turėjo praeiti. 5 Kai Jėzus atėjo į tą

1 T.y. vaikučius

2 T.y. to pasakymo reikšmė

vietą, jis pažvelgė aukštyn ir jam tarė:
„Zakchiejau, skubiai lipk žemyn, nes
šiandien turiu apsistoti tavo namuose!“
6 Jis skubiai nulipo ir jį priėmė
džiaugdamasis. 7 Tai pamatę, visi
pradėjo murmėti: „Pas nusidėjėlį jis
užėjo nakvoti“. 8 Bet atsistojęs
Zakchiejus tarė Viešpačiui: „Štai,
Viešpatie, pusę savo turto duodu
beturčiams ir, jei ką iš ko nors neteisėtai
išgavau, keturgubai atmoku“. 9 Jėzus
jam tarė: „Šiandien išganymas atėjo
šitiems namams, kadangi ir jis yra
Abraomo sūnus. 10 Nes Žmogaus Sūnus
atėjo ieškoti ir gelbėti to, kas yra žuvę“.

10 Mt 18, 11

Palyginimas apie dešimtį minų
(Mt 25, 14–30)
11 Jiems tai klausantis, jis toliau
sakė vieną palyginimą, nes buvo arti
Jeruzalės ir jie manė, kad tuojau
pasirodysianti Dievo karalystė. 12 Tad
jis tarė: „Vienas aukštos kilmės žmogus
keliavo į tolimą šalį gauti sau karaliaus
valdžios ir [paskui] sugrįžti.
13 Pasišaukęs dešimtį savo vergų, jis
jiems davė dešimtį minų[1] ir jiems tarė:
‚Verskitės, kol sugrįšiu‘. 14 Bet jo
bendrapiliečiai nekentė jo. Jie pasiuntė
jam iš paskos delegaciją pareikšti:
‚Nenorime, kad šitas mums karaliautų!‘
15 Kai jis, gavęs karaliaus valdžią,
pargrįžo, jis liepė pašaukti pas save tuos
vergus, kuriems buvo davęs pinigų,
norėdamas sužinoti, kiek ⌜versdamiesi
buvo nupelnę⌝[2]. 16 Atėjo pirmasis ir
sakė: ‚Valdove, tavo mina nupelnė
dešimtį minų‘. 17 Jis jam tarė: ‚Gerai,
šaunus verge! Kadangi buvai ištikimas
labai mažame dalyke, turėk valdžią
dešimčiai miestų‘. 18 Atėjo antrasis ir
sakė: ‚Tavo mina, valdove, atnešė
penkias minas‘. 19 Jis tarė ir šitam: ‚Ir
tu valdyk—penkis miestus‘. 20 Dar kitas
atėjo ir sakė: ‚Valdove, štai tavo mina,
kurią laikiau įvyniotą į skepetą. 21 Mat
bijojau tavęs, nes esi reiklus[3] žmogus:
paimi, ko nepadėjai[4], ir pjauni, ko
nepasėjai‘. 22 Jis jam tarė: ‚Tavo paties
žodžiais[5] teisiu tave, netikęs verge!
Žinojai, kad esu reiklus žmogus: paimąs,
ko nepadėjau, ir pjaunąs, ko nepasėjau?
23 Tai kodėl nepadėjai mano pinigų ⌜į
banką⌝[6]? Parvykęs aš su palūkanomis
būčiau juos išreikalavęs‘. 24 Ir šalia
stovintiems jis tarė: ‚Atimkite iš jo tą
miną ir duokite tam, kuris turi dešimt
minų!‘ 25 Bet jie jam tarė: ‚Valdove, jis
jau turi dešimt minų!‘—26 ‚Jums sakau:
kiekvienam turinčiam bus duota, o iš
neturinčio bus atimta net tai, ką jis turi.
27 Bet tuos mano priešininkus, kurie
nenorėjo, kad jiems karaliaučiau,
atveskite čia ir juos nužudykite mano
akyse!‘“

26 Mt 13, 12; Mk 4, 25; Lk 8, 18 11-27 Mt 25,14-30

JĖZAUS VEIKLA JERUZALĖJE (19, 28—21, 38)

Karališkas įžengimas į Jeruzalę
(Mt 21, 1–11; Mk 11, 1–11; Jn 12, 12–19)
28 Tai pasakęs, jis keliavo
priešakyje, eidamas aukštyn į Jeruzalę.
29 Kai jis prisiartino prie Betfagės ir
Betanijos, prie kalno, vadinamo Alyvų
[kalnu], jis pasiuntė du mokinius,
30 sakydamas: „Eikite į priešais esantį
kaimą, kur įeidami rasite pririštą
asilaitį, ant kurio dar joks žmogus
niekad nėra sėdėjęs, ir atrišę jį atveskite.
31 Ir jei kas jus paklaustų: ‚Kam
atrišate?‘, taip atsakykite: ‚Viešpačiui jo
reikia‘. 32 Nuėję pasiųstieji rado, kaip
jis buvo jiems pasakęs. 33 Jiems atrišant
asilaitį, jo savininkai juos paklausė:
„Kam atrišate asilaitį?“ 34 Jie atsakė:
„Viešpačiui jo reikia“. 35 Jie atvedė jį
pas Jėzų ir, užmetę savo apsiaustus ant
asilaičio, užsodino ant jo Jėzų. 36 Jam
jojant, žmonės tiesė po juo savo
apsiaustus kelyje.
37 Jam jau artinantis prie Alyvų
kalno šlaito, visa mokinių daugybė
pradėjo džiaugdamasi garsiai šlovinti

1 1 mina = 100 drachmų = 100 denarų (t.y. = kokių 3 mėnesių darbininko atlyginimui)
2 Kt. Mss: kiek kas versdamasis buvo nupelnęs
3 T.y. daug ir griežtai reikalaujantis
4 T.y. paimi iš banko tai, ko nepadėjai į jį
5 Lit. burna
6 Lit. ant [pinigų skolintojų] stalo

Dievą dėl visų galingų darbų, kuriuos jie
buvo matę, 38 sakydami:
„Palaimintas karalius,
kuris ateina Viešpaties
vardu!
Ramybė danguje
ir garbė aukštybėse!“
39 Kai kurie fariziejai iš minios jam tarė:
„Mokytojau, sudrausk savo mokinius!“
40 Jis atsakė: „Jums sakau: jei šitie
tylės, akmenys šauks!“

38 Ps 118, 26

Jėzus apverkia Jeruzalės artėjantį likimą

41 Kai jis prisiartino, išvydęs
miestą, verkė jo, 42 sakydamas: „O kad
ir tu šiandien būtum pažinęs, kas atneša
ramybę! Bet dabar tavo akims tai
paslėpta. 43 Nes ateis tau dienų, kai
tavo priešai sumes prieš tave apgulos
sampilus, tave apsiaus, tave suspaus iš
visų pusių, 44 parblokš ant žemės tave
bei tavo vaikus tavyje ir nepaliks
akmens ant akmens tavyje, nes nepažinai
savo aplankymo meto“.

Jėzus išvaro prekiautojus iš šventovės

(Mt 21, 12–17; Mk 11, 15–19; Jn 2, 13–22)

45 Įėjęs į šventovę, jis pradėjo
varyti laukan pardavinėtojus, 46 jiems
sakydamas: „Parašyta: ‚Mano namai
turi būti maldos namai‘, o jūs iš jų
padarėte ‚plėšikų lindynę‘“.
47 Ir jis kasdien mokė šventovėje.
O vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai,
taip pat tautos vadovai, ieškojo kaip jį
pražudyti, 48 bet nerado kaip tai
padaryti, nes visi žmonės ⌜atidžiai jo
klausėsi⌝[1].

46 Jez 56, 7; Jer 7, 11 47 Lk 21, 37

Jėzaus įgaliojimo klausimas

(Mt 21, 23–27; Mk 11, 27–33)

20 Vieną dieną, jam mokant žmones
šventovėje ir skelbiant gerąją
naujieną, prisiartino vyriausieji kunigai
ir Rašto žinovai su vyresniaisiais 2 ir
jam tarė: „Pasakyk mums, kokia galia
tai darai, arba kas yra tas, kuris tau davė
tą galią?“ 3 Jis jiems atsakė: „Ir aš jus
paklausiu klausimą. Man pasakykite:
4 Jono krikštas—ar jis buvo iš dangaus,
ar iš žmonių?“ 5 Jie svarstė tarp savęs,
sakydami: „Jei pasakysime: ‚Iš
dangaus‘, jis sakys: ‚Kodėl netikėjote
juo?‘ 6 O jei pasakysime: ‚Iš žmonių‘,
visa tauta mus užmuš akmenimis, nes ji
yra įsitikinusi, kad Jonas esąs pranašas“.
7 Ir jie atsakė nežiną, iš kur. 8 Tada
Jėzus jiems tarė: „Nė aš jums nesakysiu,
kokia galia tai darau“.

Palyginimas apie vynuogyną ir jo nuomininkus

(Mt 21, 33–46; Mk 12, 1–12)

9 Paskui jis pradėjo sakyti
žmonėms šitą palyginimą: „Vienas
žmogus įsiveisė vynuogyną, jį išnuomojo
vynuogininkams ir iškeliavo svetur
ilgokam laikui. 10 Metui atėjus, jis
nusiuntė pas vynuogininkus vergą, kad
jam duotų vynuogyno vaisių dalį. Bet
vynuogininkai jį primušė ir tuščiom
paleido. 11 Jis vėl pasiuntė kitą vergą,
bet jie ir tą primušė, begėdiškai pasielgė
su juo ir tuščiom paleido. 12 Jis dar
pasiuntė trečią, bet jie ir tą sužeidę
išmetė. 13 Tada vynuogyno savininkas
tarė: ‚Kas man daryti? Siųsiu savo
mylimąjį sūnų. Gal jie parodys jam
pagarbą‘. 14 Bet, jį pamatę,
vynuogininkai tarėsi vienas su kitu:
‚Šitas yra įpėdinis. Užmuškime jį, kad
mums tektų palikimas!‘ 15 Ir, išmetę jį iš
vynuogyno, užmušė. Ką tad vynuogyno
savininkas jiems darys? 16 Jis ateis,
išžudys tuos vynuogininkus ir atiduos
vynuogyną kitiems“. Tai išgirdę, jie tarė:
„Gink, Dieve!“ 17 Bet jis, pažvelgęs į
juos, tarė: „Tai ką reiškia šitas Rašto
posakis:
‚Tas akmuo, kurį atmetė
statytojai,
tapo kertiniu akmeniu‘?
18 Kiekvienas, kuris kris ant to akmens,
suduš, o ant ko jis kris, tą sudaužys“.

9 Jez 5, 1 17 Ps 118, 22

Ar mokėti mokesčius ciesoriui?

(Mt 22, 15–22; Mk 12, 13–17)

19 Rašto žinovai ir vyriausieji
kunigai tą pačią valandą norėjo jį suimti,
tačiau pabijojo žmonių, nes suprato, kad
jis jiems taikė šitą palyginimą. 20 Tad jie
įdėmiai [jį] stebėjo ir atsiuntė šnipų,
kurie dėjosi esą teisūs, kad jį taip

---

1 Lit. klausydamiesi buvo prikibę prie jo

sugautų kalboje, jog galėtų jį perduoti
valdytojo teisiamajai ir valdomajai
galiai. 21 Jie paklausė jį: „Mokytojau,
mes žinome, kad teisingai kalbi bei
mokai ir nepasirodai šališkas, bet tikrai
mokai Dievo kelio[1]: 22 ar mums leistina
mokėti mokesčius ciesoriui, ar ne?“
23 Nuvokdamas jų suktybę, jis jiems
tarė: 24 „Parodykite man denarą! Kieno
jis turi atvaizdą ir įrašą?“ Jie tarė:
„Ciesoriaus“. 25 Jis jiems tarė: „Taigi
atiduokite ciesoriui, kas ciesoriaus, o
Dievui—kas Dievo“. 26 Jie neįstengė jo
sugauti ką sakant minios akivaizdoje ir,
nusistebėję jo atsakymu, nutilo.

Klausimas apie mirusiųjų prisikėlimą
(Mt 22, 23–33; Mk 12, 18–27)

27 Priėję kai kurie sadukiejai,
kurie tvirtina, kad nesą prisikėlimo, jį
paklausė: 28 „Mokytojau, Mozė mums
parašė: ‚Jei numirs kieno nors vedęs
brolis, ir jei jis bus bevaikis, tai jo brolis
turi vesti našlę ir prikelti palikuonių
savo broliui‘. 29 Gi buvo septyni broliai.
Pirmasis, vedęs žmoną, numirė bevaikis.
30 Antrasis 31 ir trečiasis ją vedė, taip
pat ir ⌜visi kiti iš septynių⌝[2]; jie mirė,
nepalikę vaikų. 32 Pagaliau numirė ir ta
moteris. 33 Taigi ta moteris
prisikėlime—kurio iš jų žmona ji bus,
kadangi septyni buvo ją vedę?“ 34 Jėzus
jiems tarė: „Šito pasaulio vaikai veda ir
teka, 35 o tie, kurie bus pripažinti vertais
gauti dalį aname pasaulyje[3] ir
prisikėlime iš numirusių, nei ves, nei
tekės. 36 Jie juk ir mirti nebegali, nes
prilygsta angelams. Kadangi jie yra
prisikėlimo vaikai, jie yra Dievo vaikai.
37 O kad mirusieji prikeliami, nurodė ir
Mozė pasakojime apie krūmą, kai jis
kalba apie Viešpatį kaip Abraomo Dievą,
Izaoko Dievą ir Jokūbo Dievą.
38 Dievas nėra mirusiųjų, bet gyvųjų
Dievas, nes visi jam gyvi“.
39 Atsiliepdami kai kurie Rašto žinovai
tarė: „Mokytojau, gerai pasakei“.
40 Nes jie nebedrįso jį ko nors klausti.

27 Apd 23, 8 **28** Dt 25, 5 **37** Iš 3, 6

Klausimas apie Dovydo sūnų
(Mt 22, 41–46; Mk 12, 35–37)

41 Jis jiems tarė: „Kaip galima
tvirtinti, kad Mesijas[4] esąs Dovydo
sūnus? 42 Juk pats Dovydas Psalmių
knygoje sako:

‚Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
43 kol padėsiu tavo priešus kaip
suolelį tavo kojoms‘.

44 Taigi Dovydas jį vadina Viešpačiu;
tai kaip jis gali būti jo sūnus?“

42–43 Ps 110, 1

Saugokitės Rašto žinovų
(Mt 23, 1–36; Mk 12, 38–40; Lk 11, 37–54)

45 Visiems žmonėms girdint, jis
tarė mokiniams: 46 „Saugokitės Rašto
žinovų, kurie noriai vaikščioja ilgais
drabužiais ir mėgsta sveikinimus
turgavietėse, pirmąsias kėdes sinagogose
ir garbės vietas pokyliuose, 47 kurie
praryja našlių namus ir dėl akių kalba
ilgas maldas. Šitie susilauks griežtesnio
pasmerkimo“.

Našlės auka
(Mk 12, 41–44)

21 Pažvelgęs aukštyn, jis pamatė
turtuolius metant savo dovanas į
iždinę[5]. 2 Jis pamatė vieną vargingą
našlę ten įmetant du varinukus 3 ir tarė:
„Iš tiesų jums sakau: šita neturtinga
našlė įmetė daugiau už visus, 4 nes šitie
visi metė į ⌜dovanų skrynią⌝[6] iš savo
pertekliaus, o ši iš savo nepritekliaus
įmetė visą pragyvenimą, kurį turėjo“.

Apie šventyklos sunaikinimą
(Mt 24, 1–2; Mk 13, 1–2)

5 Kai kuriems kalbant apie
šventyklą, kad ji papuošta gražiais
akmenimis ir [Dievui] pašvęstomis
dovanomis, jis tarė: 6 „Tai, ką matote—
ateis dienos, kai nebus paliktas akmuo
ant akmens , kuris nebus nuverstas“.

Ženklai ir persekiojimai
(Mt 24, 3–14; Mk 13, 3–13)

---

1 T.y. tokio gyvenimo būdo, kokio Dievas reikalauja iš žmonių
2 Lit. septyni
3 Lit. amžiuje
4 Arba: Kristus
5 T.y. į trimito pavidalo aukų talpintuvus, pastatytus šventovės kambaryje, kurį vadino „iždine“
6 Lit. dovanas

7 Jie paklausė jį: „Mokytojau,
kada gi tai bus? Ir koks bus ženklas,
kada tai turės įvykti?“ 8 Jis tarė:
„Žiūrėkite, kad nebūtumėte suklaidinti!
Nes daugelis ateis mano vardu,
sakydami: ‚Tai aš‘ ir ‚Laikas priartėjo‘.
Neikite paskui juos! 9 O kai išgirsite
apie karus ir sukilimus, nenusigąskite!
Nes tai turi įvykti pirma, bet ne tuoj
ateis galas“. 10 Tada jis jiems sakė:
„Tauta kelsis prieš tautą ir karalystė
prieš karalystę. 11 Bus smarkių žemės
drebėjimų ir vietomis badų bei marų.
Bus baisių reginių ir didelių ženklų iš
dangaus.
12 Bet pirma visų tų įvykių žmonės
jus suims ir persekios, perduodami
sinagogoms ir kalėjimams; jūs būsite
vedami pas karalius ir valdytojus dėl
mano vardo. 13 Tai duos jums progą
liudyti. 14 Taigi įsidėkite į širdis
nesiruošti iš anksto, kaip apsiginti,
15 nes aš duosiu jums iškalbą ir išmintį,
kuriai negalės atsispirti ar prieštarauti
nė vienas jūsų priešininkas. 16 Jūs
būsite išduodami net gimdytojų, brolių,
giminių ir draugų, ir nužudys kai kuriuos
iš jūsų. 17 Jūs būsite visų nekenčiami
dėl mano vardo. 18 Tačiau nė plaukas
jums nuo galvos neprapuls! 19 Savo
ištverme laimėsite[1] savo gyvybes.

14–15 Lk 12, 11–12

Jeruzalės nusiaubimas

(Mt 24, 15–21; Mk 13, 14–19)

20 Kai pamatysite Jeruzalę
kariuomenių apgulamą, tada žinokite,
kad yra priartėjęs jos nusiaubimas.
21 Tada tie, kurie bus Judėjoje, tebėga į
kalnus, kurie mieste[2]—teišeina, o kurie
laukuose—teneįeina į jį[3], 22 nes šitos yra
‚atkeršijimo[4] dienos‘, kad išsipildytų
visa, kas parašyta. 23 Vargas nėščioms
ir žindančioms tomis dienomis! Nes
didelė nelaimė ištiks šalį ir rūstybė
tautą. 24 Jie kris nuo kalavijo ašmenų ir
bus vedami nelaisvėn į visas tautas, ir
Jeruzalė bus pagonių mindoma, kol
išsipildys pagonių laikai[5].

22 Hoš 9, 7

Žmogaus Sūnaus atėjimas

(Mt 24, 29–31; Mk 13, 24–27)

25 Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir
žvaigždėse, o žemėje—sielvartas tautų,
nežinančių kur dėtis, jūrai ūžiant ir
banguojant, 26 kai žmonės alps
bijodamiesi ir laukdami to, kas ateis
pasauliui, nes dangaus galybės bus
sukrėstos. 27 Tada jie išvys Žmogaus
Sūnų, ateinantį debesyje su didele galybe
ir šlove. 28 Tiems dalykams pradedant
įvykti, atsitieskite ir pakelkite savo
galvas, nes artėja jūsų atpirkimas“.

25 Jez 13, 10; Ezek 32, 7; Joel 2, 31; Apr 6, 12–13
27 Dan 7, 13; Apr 1, 7

Figmedžio palyginimas

(Mt 24, 32–35; Mk 13, 28–31)

29 Ir jis jiems pasakė palyginimą:
„Pažvelkite į figmedį ir į visus medžius!
30 Kai jie jau išsprogę, jūs žiūrėdami
savaime žinote, kad jau arti vasara.
31 Taip ir jūs, kai matysite tai vykstant,
žinokite, kad arti Dievo karalystė. 32 Iš
tiesų jums sakau: šita karta nepraeis,
kol viskas įvyks. 33 Dangus ir žemė
praeis, bet mano žodžiai nepraeis.

Paraginimas budėti

34 Saugokitės, kad kartais jūsų
širdys nebūtų apsunkintos pagiriomis,
girtumu ir gyvenimo rūpesčiais ir kad ta
diena staiga neužkluptų jūsų 35 kaip
žabangai, nes[6] ji ūmai užeis ant visų,
gyvenančių visos žemės paviršiuje.
36 Visuomet budėkite melsdamiesi, kad
pajėgtumėte išvengti viso to, kas turi
įvykti, ir stotis Žmogaus Sūnaus
akivaizdon“.
37 Dieną jis mokydavo šventovėje,
o naktį išeidavo ir nakvodavo kalne,
vadinamame Alyvų [kalnu]. 38 Visi
žmonės atsikeldavo anksti rytą [ir
ateidavo] pas jį jo klausytis šventovėje.

---

1 Kt. Mss: laimėkite
2 Lit. jos (t.y. Jeruzalės) viduje
3 Lit. ją (t.y. Jeruzalę)
4 Arba: nubaudimo
5 T.y. kol pasibaigs pagonių viešpatavimui nustatytas laikas
6 Kt. Mss: nes kaip žabangai

37 Lk 19, 47

JĖZAUS KANČIA IR PRISIKĖLIMAS (22, 1—24, 53)

Sąmokslas nužudyti Jėzų

(Mt 26, 1-5. 14-16; Mk 14, 1-2. 10-11; Jn 11, 45-53)

22 Artinosi Neraugintos duonos
šventė, vadinama Velykomis.
2 Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai
ieškojo būdo jam nužudyti, nes bijojo
žmonių.

1 Iš 12, 1-27

Judas išduoda Jėzų

3 Šėtonas įėjo į Judą, vadinamą
Iskariotu, kuris buvo iš Dvylikos
skaičiaus. 4 Nuėjęs jis aptarė su
vyriausiaisiais kunigais ir šventyklos
sargybos viršininkais, kaip galėtų jiems
išduoti jį. 5 Jie apsidžiaugė ir sutarė
jam duoti pinigų. 6 Jis sutiko ir ieškojo
patogios progos jį išduoti jiems nuošaliai
nuo minios.

Velykų vakarienės paruošimas

(Mt 26, 17-25; Mk 14, 12-21; Jn 13,21-30)

7 Atėjo Neraugintos duonos
diena, kai turėjo pjauti Velykų [avinėlį].
8 Jėzus[1] pasiuntė Petrą ir Joną,
sakydamas: „Nuėję mums paruoškite
Velykų vakarienę, kad galėtume
valgyti“. 9 Jie jam tarė: „Kur nori, kad
paruoštume?“ 10 Jis tarė: „Kai tik
būsite įėję į miestą, jus pasitiks žmogus,
nešinas ąsočiu vandens. Eikite paskui jį
į namus, į kuriuos jis įeis, 11 ir sakykite
namų šeimininkui: ‚Mokytojas tau sako:
Kur yra svetainė, kurioje su savo
mokiniais galėčiau valgyti Velykų
vakarienę?‘ 12 Ir jis jums parodys didelį
aukštutinį kambarį, išklotą kilimais.
Ten paruoškite“. 13 Nuėję jie rado, kaip
jis buvo jiems pasakęs, ir paruošė Velykų
vakarienę.

Paskutinė vakarienė

(Mt 26,26-30; Mk 14,22-26; 1Kor 11,23-25)

14 Kai atėjo valanda, jis atsisėdo
prie stalo ir apaštalai su juo. 15 Ir jis
jiems tarė: „Aš geiste geidžiau valgyti
šitą Velykų vakarienę su jumis prieš
kentėdamas, 16 nes jums sakau: jos
nebevalgysiu, kol ji įgaus užbaigtą
pavidalą Dievo karalystėje“. 17 Paėmęs
taurę, jis padėkojo [Dievui] ir tarė:
„Imkite šitą ir dalykitės tarp savęs,
18 nes jums sakau: nuo dabar negersiu
vynmedžio vaisiaus, kol ateis Dievo
karalystė“. 19 Paėmęs duoną, jis
padėkojo, laužė ir jiems davė,
sakydamas: „Tai yra mano kūnas, kuris
duodamas už jus. Tai darykite man
atsiminti“. 20 Jis taip pat [paėmė] taurę
po vakarienės, sakydamas: „Šita taurė
yra naujoji sandora, patvirtinta mano
krauju, kuris išliejamas už jus.
21 Tačiau štai mano išdavėjo ranka su
manim prie stalo. 22 Nes Žmogaus
Sūnus, tiesa, eina savo keliu, kaip
nulemta, tačiau vargas tam žmogui,
kurio jis išduodamas!“ 23 Tada jie
pradėjo klausinėti vienas kitą, kas iš jų
galįs būti tas, kuris tai padarysiąs.

20 Jer 31, 31-34 21 Ps 41, 9

Kas yra didžiausias?

24 Kilo tarp jų ir ginčas, kas iš jų
turįs būti laikomas didžiausiu. 25 Bet jis
jiems tarė: „Tautų karaliai joms
viešpatauja ir jų valdovai ⌜vadinasi
‚geradariais‘⌝[2]. 26 Bet jūs nebūkite
tokie! Priešingai, didžiausiasis tarp jūsų
tegul tampa kaip jauniausiasis, o
vadovas—kaip patarnautojas. 27 Nes
katras yra didesnis—kas sėdi prie stalo
ar kas patarnauja? Ar ne tas, kuris sėdi
prie stalo? Tačiau aš esu tarp jūsų kaip
patarnautojas. 28 O jūs esate tie, kurie
pasilikote su manim per mano
išmėginimus. 29 Ir aš jums suteiksiu
karališką valdžią, kokią mano Tėvas
man suteikė, 30 kad galėtumėte valgyti
ir gerti prie mano stalo mano karalystėje
ir sėdėti sostuose, teisdami dvylika
Izraelio genčių“.

24 Mt 18, 1; Mk 9, 34; Lk 9, 46 26 Mt 23, 11; Mk 9, 35
25-26 Mt 20, 25-27; 10, 42-44 27 Jn 13, 12-15
30 Mt 19, 28

Jėzus išpranašauja Petro išsigynimą

(Mt 26, 31-35; Mk 14, 27-31; Jn 13, 36-38)

31 „Simonai, Simonai! Štai šėtonas
išprašė [leidimą] jus persijoti kaip

---

1 Lit. Jis

2 Arba: leidžia save ‚geradariais‘ vadinti

kviečius. 32 Bet aš meldžiau už tave, kad
tavo tikėjimas nepaliautų. O tu, kartą
atsigręžęs, stiprink savo brolius".
33 Petras[1] jam tarė: „Viešpatie, su tavim
esu pasiruošęs eiti ir į kalėjimą, ir į
mirtį!" 34 Bet Jėzus[2] tarė: „Sakau tau,
Petrai, šiandien gaidys nepragys, o tu jau
tris kartus būsi išsigynęs mane pažįstąs".

Piniginė, kelionmaišis ir kalavijas

35 Jis jiems tarė: „Kai jus
išsiunčiau be piniginės, kelionmaišio ir
kurpių, argi jums ko nors pristigo?" Jie
tarė: „Nieko". 36 Jis jiems tarė: „Bet
dabar, kas turi piniginę, tepasiima ją,
taip pat ir kelionmaišį. O kas neturi,
teparduoda savo apsiaustą ir
tenusiperka kalaviją. 37 Nes jums
sakau: šitas Rašto posakis turi
išsipildyti manyje: ‚Ir jis buvo
priskaitytas prie piktadarių'; nes tai, kas
[parašyta] apie mane, eina prie galo". 38
Jie tarė: „Viešpatie, štai čia du
kalavijai!" Jis jiems tarė: „Gana!"

35 Mt 10, 9–10; Mk 6, 8–9; Lk 9, 3; 10, 4 37 Jez 53, 12

Jėzus meldžiasi Alyvų kalne

(Mt 26, 36–46; Mk 14, 32–42)

39 Išėjęs jis ėjo, kaip buvo pratęs, į
Alyvų kalną; nusekė paskui jį ir jo
mokiniai. 40 Atėjęs į vietą, jis jiems tarė:
„Melskitės, kad nepatektumėte į
pagundą[3]". 41 Jis pats, pasitraukęs nuo
jų maždaug tiek, kiek galima numesti
akmenį, ir atsiklaupęs, meldėsi, 42
sakydamas: „Tėve, jei nori, atimk šitą
taurę nuo manęs; tačiau teįvyksta ne
mano, bet tavo valia!" [43 Jam pasirodė
iš dangaus angelas, stiprindamas jį.
44 Sielvarto apimtas, jis dar karščiau
meldėsi, ir jo prakaitas pasidarė kaip
kraujo lašai, varvantys ant žemės.][4]
45 Atsistojęs nuo maldos, jis atėjo pas
mokinius ir rado juos miegančius iš
nuliūdimo. 46 Jis jiems tarė: „Ko
miegate? Kelkitės ir melskitės, kad
nepatektumėte į pagundą[5]".

Jėzus išduodamas ir suimamas

(Mt 26, 47–56; Mk 14, 43–50; Jn 18, 3–11)

47 Jam dar bekalbant, štai būrys ir
vadinamasis Judas, vienas iš Dvylikos,
ėjo pirma jų ir prisiartino prie Jėzaus jo
pabučiuoti. 48 Bet Jėzus jam tarė:
„Judai, ar pabučiavimu išduodi Žmogaus
Sūnų?" 49 Tie, kurie buvo aplink jį,
matydami, kas bus, tarė: „Viešpatie, ar
mums smogti kalaviju?" 50 Vienas iš jų
smogė vyriausiojo kunigo vergui ir jam
nukirto dešiniąją ausį. 51 Bet Jėzus
atsakė: „Liaukitės! Gana to![6]" Ir,
palietęs ausį, jis pagydė jį. 52 Paskui
Jėzus tarė prie jo priėjusiems
vyriausiesiems kunigams, šventovės
sargybos viršininkams ir vyresniesiems:
„Kaip prieš plėšiką išėjote su kalavijais
ir vėzdais! 53 Man kasdien būnant su
jumis šventykloje, neištiesėte rankų
prieš mane. Bet šita yra jūsų valanda ir
tamsos valdžia[7]".

53 Lk 19, 47; 21, 37

Petras išsigina Jėzaus

(Mt 26, 57–58. 69–75; Mk 14, 53–54. 66–72; Jn 18, 12–18. 25–27)

54 Jį suėmę, jie nusivedė ir įvedė į
vyriausiojo kunigo namus. Petras sekė iš
tolo. 55 Jiems susikūrus ugnį kiemo
viduryje ir susėdus, Petras atsisėdo tarp
jų. 56 Viena tarnaitė, pamačiusi jį
sėdint prie šviesos ir įsižiūrėjusi į jį, tarė:
„Ir šitas buvo su juo!" 57 Bet jis išsigynė,
sakydamas: „Moterie, jo nepažįstu!"
58 Truputį vėliau kitas, jį pamatęs, tarė:
„Ir tu esi vienas iš jų!" Bet Petras tarė:
„Žmogau, nesu!" 59 Bemaž vienai
valandai praslinkus, dar kitas patvirtino,
sakydamas: „Tikrai ir šitas buvo su juo,
nes ir jis juk yra galilėjietis". 60 Bet
Petras tarė: „Žmogau, nežinau, ką
sakai!" Ir tuojau, dar jam bekalbant,
pragydo gaidys. 61 Viešpats atsigręžęs
pažvelgė į Petrą, ir Petras atsiminė

1 Lit. Jis
2 Lit. jis
3 Arba: išbandymą
4 ~ kt. Mss
5 Arba: išbandymą

6 Arba: Leiskite net tai! (T.y. leiskite jiems net mane suimti)
7 T.y. laikas, kai tamsa valdo

Viešpaties žodį, kaip jis buvo jam
pasakęs: „Dar gaidžiui šiandien
nepragydus, tris kartus manęs išsiginsi“.
62 Išėjęs laukan, jis graudžiai verkė.

Jėzus išjuokiamas ir mušamas
(Mt 26, 67–68; Mk 14, 65)
63 Tie vyrai, kurie laikė jį suėmę,
tyčiojosi iš jo, jį mušdami. 64 Užrišę jam
akis, jie klausinėjo: „Pranašauk, kas yra
tas, kuris tau sudavė?“ 65 Ir daug ką
kita piktžodžiaudami jie kalbėjo prieš jį.

Jėzus prieš sinedrioną
(Mt 26, 59–66; Mk 14, 55–64; Jn 18, 19–24)
66 Kai išaušo diena, susirinko
tautos vyresnybė, vyriausieji kunigai bei
Rašto žinovai, ir jį atvesdino į savo
sinedrioną[1]. 67 Jie sakė: „Jei tu esi
Mesijas[2], pasakyk mums!“ Jis jiems tarė:
„Jei jums pasakysiu, netikėsite, 68 o jei
paklausiu, neatsakysite. 69 Tačiau nuo
dabar Žmogaus Sūnus sėdės Dievo
galybės dešinėje“. 70 Tada jie visi
klausė: „Tai tu esi Dievo Sūnus?“ Jis
jiems tarė: „Jūs sakote, kad aš esu“.
71 Jie tarė: „Kam dar mums bereikia
liudijimo? Mes juk patys girdėjome iš jo
paties burnos!“

Jėzų nuveda pas Pilotą
(Mt 27, 1–2. 11–14; Mk 15, 1–5; Jn 18, 28–38)
23 Tada atsistojo visas jų
susirinkimas ir jį nuvedė pas
Pilotą. 2 Ir jie pradėjo jį kaltinti,
sakydami: „Šitą radome klaidinantį
mūsų tautą, draudžiantį mokėti
mokesčius ciesoriui ir tvirtinantį, kad jis
esąs Mesijas, karalius“. 3 Pilotas jį
paklausė: „Ar tu esi žydų karalius?“ Jis
jam atsakė: „Tu tai sakai!“ 4 Tada
Pilotas tarė vyriausiesiems kunigams ir
minioms: „Nerandu jokios kaltės šitame
žmoguje“. 5 Bet jie dar atkakliau
tvirtino: „Jis kursto tautą, mokydamas
po visą Judėją; jis pradėjo Galilėjoje [ir
jau atkilo] iki čia“.

Pilotas siunčia Jėzų pas Herodą
6 Tai išgirdęs, Pilotas paklausė,
ar tas žmogus esąs galilėjietis.
7 Sužinojęs, kad jis priklausąs Herodo
valdžios sričiai, jis nusiuntė jį pas
Herodą, kuris ir pats tomis dienomis
buvo Jeruzalėje. 8 Pamatęs Jėzų,
Herodas labai apsidžiaugė. Mat jis jau
ilgoką laiką norėjo jį pamatyti, nes buvo
girdėjęs apie jį ir tikėjosi išvysiąs kokį
nors jo daromą ženklą. 9 Jis klausė jį
daug klausimų, bet Jėzus[3] jam nieko
neatsakė, 10 nors vyriausieji kunigai ir
Rašto žinovai [ten] stovėjo, smarkiai jį
kaltindami. 11 Herodas [irgi] su savo
kareiviais, jį paniekinęs ir iš jo
pasityčiojęs, jį apvilkdino šviesiu
drabužiu ir nusiuntė [atgal] Pilotui.
12 Tą pačią dieną Herodas ir Pilotas
susidraugavo. Mat anksčiau juodu
gyveno nesantaikoje vienas su kitu.

Pilotas pareiškia Jėzų esant nekaltą
(Mt 27, 15–26; Mk 15, 6–15; Jn 18, 39—19, 16)
13 Pilotas, sušaukęs vyriausiuosius
kunigus, vadovus ir žmones, 14 jiems
tarė: „Jūs atvedėte pas mane šitą
žmogų, esą, jis kurstąs tautą maištui.
Štai aš, jūsų akivaizdoje jį išklausinėjęs,
neradau šitame žmoguje jokio pagrindo
tam, kuo jį kaltinate. 15 Dar daugiau:
nė Herodas [nerado], nes jis pasiuntė jį
atgal pas mus. Ir štai jo nieko
nepadaryta, kas būtų verta mirties.
16 Taigi nuplakdinęs jį paleisiu“.[4]

Pilotas nusileidžia miniai: paleidžia Barabą, o Jėzų nuteisia mirti
18 Bet jie visi kartu ėmė šaukti:
„Šalin šitą! Paleisk mums Barabą!“
19 (Šis dėl kažkokio mieste įvykusio
maišto ir žmogžudystės buvo įmestas į
kalėjimą.) 20 Norėdamas paleisti Jėzų,
Pilotas vėl kreipėsi į juos. 21 Bet jie
šaukė: „Nukryžiuok, nukryžiuok jį!“
22 Jis trečią kartą jiems tarė: „Ką gi
bloga šitas padarė? Neradau jame jokio
pagrindo mirties bausmei. Taigi
nuplakdinęs jį paleisiu“. 23 Bet jie
nesiliovė garsiais šauksmais reikalavę,
kad jis būtų nukryžiuotas, ir jų šauksmas
vis ėjo smarkyn. 24 Tada Pilotas
nusprendė įvykdyti jų reikalavimą.

---

1 Arba: sanhedriną (t.y. vyriausiąjį teismą)
2 Arba: Kristus
3 Lit. jis
4 Čia arba po 19 skn. kt. Mss + Jis turėjo per šventę paleisti jiems vieną.

25 Jis paleido už maištą ir žmogžudystę
įkalintąjį, kurio jie reikalavo, o Jėzų
atidavė jų valiai.

Jėzus nukryžiuojamas
(Mt 27, 32–44; Mk 15, 21–32; Jn 19, 17–27)
26 Kai jie vedė jį šalin, jie nutvėrė
vieną Simoną, kirėnietį, pareinantį iš
lauko, ir uždėjo jam kryžių, kad jį neštų
paskui Jėzų. 27 Sekė paskui jį didelė
daugybė žmonių ir moterų, kurios
apdejavo ir apraudojo jį. 28 Atsigręžęs į
jas, Jėzus tarė: „Jeruzalės dukterys,
neverkite manęs! Verčiau verkite savęs
ir savo vaikų! 29 Nes štai ateina dienos,
kai sakys: ‚Palaimintos nevaisingosios ir
įsčios, kurios negimdė, ir krūtys, kurios
nežindė!‘ 30 Tada pradės sakyti kalnams:
‚Griūkite ant mūsų!‘ ir kalvoms:
‚Apdenkite mus!‘ 31 Nes jei žaliam
medžiui tai daro, tai kas sausam
atsitiks?“
32 Buvo vedami žudyti su juo ir kiti
du [vyrai], piktadariai.
33 Ir kai jie atėjo į vietą, vadinamą
Kaukole, ten nukryžiavo jį ir
piktadarius—vieną iš dešinės, o kitą iš
kairės. 34 Jėzus tarė: „Tėve, atleisk
jiems, nes jie nežino, ką darą“[1].
Pasidalydami jo drabužius, jie metė
burtą.
35 Žmonės stovėjo žiūrėdami.
Šaipėsi ir vadovai, sakydami: „Kitus jis
gelbėjo, tegu save gelbi, jei jis yra Dievo
Mesijas[2], Išrinktasis!“ 36 Iš jo tyčiojosi
ir kareiviai, prieidami, paduodami jam
rūgštaus vyno 37 ir sakydami: „Jei tu esi
žydų karalius, gelbėk save!“ 38 Viršuj jo
buvo ir užrašas: „Šitas—žydų karalius“.
39 Vienas iš kybančių piktadarių
jam piktžodžiavo: „Argi tu nesi
Mesijas[3]? Išgelbėk save ir mus!“ 40 O
kitas, jį drausdamas, atsiliepė: „Ar tu
net nesibijai Dievo, nors esi taip pat
pasmerktas? 41 Mes, žinoma,
[pasmerkti] teisingai, nes gauname tai,
ko mūsų darbai verti, bet šitas nieko
nepadoraus nepadarė“. 42 Jis toliau
sakė: „Jėzau, atsimink mane, kai ateisi į
savo karalystę[4]“. 43 Jėzus[5] jam tarė:
„Iš tiesų tau sakau: šiandien būsi su
manim rojuje“.

30 Hoš 10,8; Apr 6,16 34 Ps 22,18

Jėzaus mirtis
(Mt 27, 45–56; Mk 15, 33–41; Jn 19, 28–30)
44 Jau buvo apie šeštą valandą[6], ir
tamsa apgaubė visą šalį iki devintos
valandos, 45 nes saulė buvo aptemusi.
Šventyklos uždanga perplyšo pusiau.
46 Tada Jėzus garsiai sušuko: „Tėve, į
tavo rankas atiduodu savo dvasią!“ Tai
pasakęs, jis išleido savo dvasią. 47 O
šimtininkas, pamatęs, kas įvyko, garbino
Dievą, sakydamas: „Tikrai šitas žmogus
buvo teisus!“
48 Visos minios, kurios buvo
susiėjusios pasižiūrėti šito reginio,
pamačiusios, kas įvyko, grįžo namo
mušdamosi į krūtinę. 49 O visi jo
pažįstami ir moterys, kurios buvo jį
atlydėjusios iš Galilėjos, atokiai stovėjo
ir tai matė.

45 Iš 26, 31–33 46 Ps 31, 5 49 Lk 8, 2–3

Jėzaus laidotuvės
(Mt 27, 57–61; Mk 15, 42–47; Jn 19, 38–42)
50 Štai vienas vyras, vardu
Juozapas, tarybos narys, geras ir teisus
vyras—51 jis nebuvo pritaręs jų
sumanymui ir veiksmui,—kilęs iš žydų
miesto Arimatėjos, laukiantis[7] Dievo
karalystės,—52 šis, nuėjęs pas Pilotą,
paprašė Jėzaus kūno. 53 Nuėmęs jis tą
įvyniojo į drobulę ir jį[8] paguldė uoloje
iškaltame kape, kuriame dar niekas
nebuvo buvęs paguldytas. 54 Buvo
Pasiruošimo diena, ir šabata buvo
beprasidedanti. 55 Moterys, kurios buvo
kartu su juo atėjusios iš Galilėjos,
nusekė iš paskos, pasižiūrėjo į kapą ir
kaip buvo paguldytas jo kūnas.
56 Sugrįžusios jos paruošė kvepalų ir
tepalų.

1 ~ kt. Mss
2 Arba: Kristus
3 Arba: Kristus
4 Kt.Mss: su savo karališka valdžia
5 Lit. Jis
6 T.y. mūsų laiku vidudienį
7 Lit. kuris laukė
8 T.y. Jėzų

Šabatos dieną, klausydamos įsakymo,
jos ilsėjosi.

56 Iš 20, 10; Dt 5, 14

PRISIKĖLIMO PASAKOJIMAS (24, 1–53)

Moterys ir Petras randa tuščią kapą

(Mt 28, 1–10; Mk 16, 1–8; Jn 20, 1–10)

24 O pirmąją savaitės dieną, aušrai
vos pradedant brėkšti, jos atėjo
prie kapo, nešinos kvepalais, kuriuos
buvo paruošusios. 2 Jos radò akmenį
atristą nuo kapo, 3 bet įėjusios nerado
Viešpaties Jėzaus kūno. 4 Joms
nesusivokiant apie tai, štai du vyrai
spinduliuojančiais drabužiais atsistojo
prie jų. 5 Joms nusigandus ir nuleidus
žemyn veidus, juodu joms tarė: „Kam
ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? 6 Jo nėra
čia, bet jis yra prikeltas! Atsiminkite,
kaip jis, dar būdamas Galilėjoje, jums
kalbėjo, 7 sakydamas, kad Žmogaus
Sūnus turįs būti perduotas į žmonių
nusidėjėlių rankas, būti nukryžiuotas ir
trečiąją dieną prisikelti“. 8 Tada jos
atsiminė jo žodžius. 9 Sugrįžusios nuo
kapo, jos pranešė visa tai Vienuolikai ir
visiems kitiems. 10 Tai buvo Marija
Magdalietė, Joana, Jokūbo motina
Marija ir visos kitos su jomis. Jos tai
sakė apaštalams, 11 bet jiems atrodė tie
žodžiai lyg nesąmonė, ir jie netikėjo
jomis. 12 Tačiau Petras pakilęs nubėgo
prie kapo ir pasilenkęs pamatė vien
drobules. Jis parėjo, stebėdamasis tuo,
kas buvo įvykę.

6–7 Mt 16, 21; 17, 22–23; 20, 18–19; Mk 8, 31; 9, 31; 10, 33–34; Lk 9, 22; 18, 31–33

Jėzus pasirodo kelyje į Emausą

(Mk 16, 12–13)

13 Štai du iš jų tą pačią dieną
keliavo į kaimą, vadinamą Emausu,
nutolusį nuo Jeruzalės per šešiasdešimt
stadijų.[1] 14 Jie kalbėjosi vienas su kitu
apie visus tuos įvykius. 15 Jiems
besikalbant ir tarp savęs besitariant,
pats Jėzus prisiartinęs pradėjo keliauti
su jais. 16 Bet jų akys buvo taip
sulaikytos, kad jie neatpažino jo. 17 Jis
jiems tarė: „Kas čia per kalbos, kuriomis
eidami pasikeičiate?“ Jie stabtelėjo [ir
atrodė] nuliūdę. 18 Vienas, vardu
Kleopas, jam atsakė: „Ar tu esi
vienintelis Jeruzalės lankytojas, kuris
nepatyrė, kas šiomis dienomis atsitiko
joje?“ 19 Jis paklausė juos: „Kas gi?“
Jie jam tarė: „Tai, kas atsitiko Jėzui
Nazarėnui, kuris pasirodė esąs pranašas,
galingas veiksmu ir žodžiu Dievo ir visos
tautos akyse; 20 kaip mūsų vyriausieji
kunigai bei vadovai jį perdavė nuteisti
mirtim ir jį nukryžiavo. 21 O mes
tikėjomės, kad jis esąs tas, kuris
atpirksiąs Izraelį. Betgi, be viso to, šita
yra trečia diena po to, kai tai įvyko.
22 Tačiau dar kelios moterys iš mūsiškių
nustebino mus: 23 anksti rytą atėjusios
prie kapo ir neradusios jo kūno, jos
parėjo ir sakė mačiusios regėjimą
angelų, kurie sakę jį esant gyvą. 24 Tada
kai kurie iš mūsiškių nuėjo prie kapo ir
rado taip, kaip moterys buvo
pasakiusios, bet jo paties nematė“.
25 Jis jiems tarė: „O, neišmanėliai
ir nerangios širdies tikėti visa, ką
kalbėjo pranašai! 26 Argi Mesijas[2]
neturėjo to iškentėti ir įeiti į savo
šlovę?“ 27 Pradėjęs nuo Mozės ir visų
pranašų, jis jiems išaiškino, kas visuose
Raštuose apie jį pasakyta.
28 Jie prisiartino prie kaimo, į kurį
keliavo, ir jis dėjosi toliau keliaująs.
29 Bet jie privertė jį [pasilikti],
sakydami: „Pasilik su mumis, nes
pavakarys ir diena jau eina galop“. Tad
jis įėjo, kad pasiliktų su jais.
30 Atsisėdęs su jais prie stalo, jis paėmė
duoną, sukalbėjo palaiminimą ir
sulaužęs jiems davė. 31 Tada buvo
atvertos jų akys, ir jie atpažino jį, bet jis
ʽpradingo jiems iš akiųʼ[3]. 32 Ir jie sakė
vienas kitam: „Argi mūsų širdys nedegė
mumyse, kai jis mums kalbėjo kelyje, kai
jis atvėrė mums Raštus?“
33 Tą pačią valandą pakilę, jie
sugrįžo į Jeruzalę ir rado susirinkusius
Vienuolika ir jų draugus, 34 kurie sakė:
„Viešpats tikrai prikeltas ir pasirodė

---

1 60 stadijų = 11 km

2 Arba: Kristus

3 Lit. pasidarė jiems nematomas

Simonui!“ 35 Tada jie[1] papasakojo, kas
buvo atsitikę kelyje ir kaip jis buvo jų
atpažintas , kai jis laužė duoną.

Jėzus pasirodo mokiniams Jeruzalėje

(Mt 28, 16–20; Mk 16, 14–18; Jn 20, 19–23; Apd 1, 6–8)

36 Jiems tai bekalbant, jis pats
atsistojo jų viduryje ir jiems tarė:
„Ramybė jums!“ 37 Krūptelėję ir
išsigandę, jie tarėsi matą dvasią. 38 Bet
jis jiems tarė: „Ko esate sumišę ir kodėl
abejonės kyla jūsų širdyse?
39 Pažiūrėkite į mano rankas ir kojas, [ir
pamatysite,] kad tai aš pats. Palieskite
mane ir pažiūrėkite: dvasia neturi kūno
ir kaulų, kaip matote mane turint“.
40 Tai pasakęs, jis jiems parodė rankas
ir kojas. 41 Jiems dar netikint iš
džiaugsmo ir besistebint, jis jiems tarė:
„Ar turite čia ko valgyti?“ 42 Jie padavė
jam gabalą keptos žuvies, 43 ir paėmęs jis
valgė jų akivaizdoje.
44 Jis jiems tarė: „Šitie yra mano
žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, dar
būdamas su jumis: ‚Turi išsipildyti visa,
kas apie mane parašyta Mozės Įstatyme,
Pranašuose ir Psalmėse‘“. 45 Tada jis
atvėrė jiems protą Raštams suprasti 46 ir
jiems tarė: „Šitaip parašyta: Mesijas[2]
turi kentėti ir trečiąją dieną keltis iš
numirusių, 47 ir atgaila nuodėmėms
atleisti turi būti skelbiama jo vardu
visoms tautoms, pradedant nuo
Jeruzalės. 48 Jūs esate tų dalykų
liudytojai. 49 Ir štai aš jums atsiųsiu,
kas mano Tėvo pažadėta, o jūs pasilikite
mieste, kol būsite aprengti jėga iš
aukštybių“.

49 Apd 1, 4

Jėzus užžengia į dangų

(Mk 16, 19–20; Apd 1, 9–11)

50 Jis išsivedė juos ligi Betanijos
ir, pakėlęs rankas, palaimino juos.
51 Juos laimindamas, jis atsiskyrė nuo
jų ir kilo[3] į dangų. 52 Jį kniūpsčiom
pagarbinę, su dideliu džiaugsmu jie
sugrįžo į Jeruzalę. 53 Jie nuolat būdavo
šventovėje, garbindami Dievą.

50–51 Apd 1, 9–11

1 T.y. mokiniai, sugrįžę iš Emauso

2 Arba: Kristus

3 Lit. buvo nešamas aukštyn

EVANGELIJA PAGAL JONĄ

Žodis tapo kūnu

1 Pradžioje buvo Žodis;
Žodis buvo pas Dievą,
ir Žodis buvo Dievas.
2 Jis buvo pradžioje pas Dievą.
3 Visa per jį atsirado,
ir be jo neatsirado nieko, kas
yra atsiradę.
4 Jame buvo gyvybė,
ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.
5 Šviesa šviečia tamsoje,
bet tamsa jos nesuvokė[1].
6 Pasirodė Dievo siųstas žmogus,
vardu Jonas. 7 Jis atėjo liudyti, šviesos
paliudyti, kad visi įtikėtų per jį. 8 Jis
pats nebuvo šviesa, bet [atėjo] šviesos
paliudyti. 9 ⸢Tikroji šviesa, kuri
apšviečia kiekvieną žmogų, buvo
beateinanti į pasaulį⸣[2].
10 Jis buvo pasaulyje,
ir pasaulis per jį atsirado,
tačiau pasaulis jo nepažino.
11 Jis atėjo į savo nuosavybę,
o savieji jo nepriėmė.
12 Bet visiems, kurie jį priėmė,
jis davė galią tapti Dievo
vaikais—
tiems, kurie tiki jo vardą, 13 kurie yra
gimę ne iš kraujo, ir ne kūno noru, ir ne
vyro norų, bet iš Dievo.
14 Žodis tapo kūnu
ir apsigyveno[3] tarp mūsų,
ir mes išvydome jo šlovę—
šlovę kaip vienintelio Tėvo
Sūnaus,
pilno malonės ir tiesos.
15 (Jonas liudijo apie jį ir šaukė,
sakydamas: „Šitas buvo tas, apie kurį
sakiau: ‚Tas, kuris ateina po manęs, yra
viršesnis už mane, nes jis buvo anksčiau
už mane'".) 16 Nes iš jo pilnybės mes
visi esame gavę malonę po malonės; 17
nes įstatymas buvo duotas per Mozę,
malonė ir tiesa atėjo per Jėzų Kristų. 18
Dievo niekas niekad nėra matęs.
⸢Viennintelis [Sūnus], Dievas⸣[4], kuris yra
Tėvo prieglobstyje, tas [jį[5]] apreiškė.

6 Mt 3, 1; Mk 1, 4; Lk 3, 1–2

Jono Krikštytojo liudijimas

(Mt 3, 1–12; Mk 1, 2–8; Lk 3, 15–17)

19 Šitas yra Jono liudijimas, kai
žydai nusiuntė pas jį iš Jeruzalės kunigų
ir levių jo paklausti: „Kas tu esi?" 20
Jis išpažino ir neužsigynė; jis išpažino:
„Aš nesu Mesijas[6]". 21 Ir jie klausė jį:
„Tai kas tu? Ar esi Elijas?" Jis tarė:
„Nesu".—"Ar tu esi pranašas?" Ir jis
atsakė: „Ne!" 22 Tada jie jam tarė:
„Kas esi?—kad galėtume duoti atsakymą
tiems, kurie mus siuntė. Ką sakai apie
savę?" 23 Jis tarė: „Aš esu
dykumoje šaukiančiojo balsas:
‚Darykite tiesų Viešpaties
kelią!'—
kaip yra pasakęs pranašas Jezajas".
24 ⸢Jie buvo atsiųsti⸣[7] iš fariziejų .
25 Jie klausinėjo jį ir jam tarė: „Tai kam
krikštiji, jei tu nesi Mesijas[8], nei Elijas,
nei pranašas?" 26 Jonas jiems atsakė[9]:
„Aš krikštiju vandeniu. Tarp jūsų stovi
tas, kurio jūs nepažįstate, 27 kuris ateina
po manęs, kurio kurpės dirželio aš nesu
vertas atrišti". 28 Tai įvyko Betanijoje,
anapus Jordano, kur Jonas krikštijo.

21 Mal 4, 5; Dt 18, 15.18 23 Jez 40, 3

Dievo Avinėlis

29 Kitą dieną jis pamatė Jėzų
ateinant pas jį ir tarė: „Štai Dievo
Avinėlis, kuris atima pasaulio nuodėmę!
30 Šitas yra tas, apie kurį aš sakiau: ‚Po
manęs ateina vyras, kuris yra viršesnis
už mane, nes jis buvo anksčiau už mane'.

---

1 Arba: nenugalėjo
2 Būtent Jono Krikštytojo veiklos metu. Arba: [Ta] buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį.
3 Lit. pasistatė palapinę
4 Kt. Mss: Vienintelis Sūnus
5 T.y. Tėvą
6 Arba: Kristus
7 Kt. Mss: Atsiųstieji buvo
8 Arba: Kristus
9 Gr. + tardamas

31 Ir aš pats jo nepažinau, bet tam, kad
jis būtų apreikštas Izraeliui, aš atėjau
krikštydamas vandeniu". 32 Ir Jonas
paliudijo, sakydamas: „Aš išvydau
Dvasią kaip karvelį[1] nusileidžiant iš
dangaus, ir ji pasiliko ant jo. 33 Ir aš
pats jo nepažinau, bet tas, kuris mane
siuntė krikštyti vandeniu, man pasakė:
‚Ant ko pamatysi Dvasią nusileidžiant ir
pasiliekant, tas bus, kuris krikštys
Šven-tąja Dvasia'. 34 Aš pats esu matęs
ir paliudijęs, kad šitas yra Dievo Sūnus".

Pirmieji mokiniai

35 Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir
du jo mokiniai. 36 Pažvelgęs į
praeinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo
Avinėlis!" 37 Tuodu mokiniai girdėjo jį
tai kalbant ir nusekė paskui Jėzų. 38 O
Jėzus, atsigręžęs ir pamatęs juos
sekančius, jiems tarė: „Ko ieškote?" Jie
jam tarė: „Rabi, —išvertus tai reiškia
‚Mokytojau', —kur esi apsistojęs?"
39 Jis jiems tarė: „Ateikite ir
pamatysite". Tada jie atėjo ir pamatė,
kur jis yra apsistojęs, ir tą dieną pasiliko
pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą[2].
40 Andriejus, Simono Petro brolis, buvo
vienas tų dviejų, kurie buvo girdėję, 'ką
Jonas kalbėjo,ir nuėję paskui Jėzų'[3].41
Jis pirmiausia susiieškojo savo brolį
Simoną ir jam tarė: „Radome Mesiją
(išvertus tai reiškia ‚Pateptąjį'[4])". 42 Jis
jį atvedė pas Jėzų. Giliai pasižiūrėjęs į jį,
Jėzus tarė: „Tu esi Simonas, Jono sūnus.
Tu būsi vadinamas Kėfu (tai verčiama
‚Petru'[5])".

Pilypo ir Natanaelio pašaukimas

43 Kitą dieną jis norėjo išvykti į
Galilėją. Jis rado Pilypą, ir Jėzus jam
tarė: „Sek paskui mane!" 44 O Pilypas
buvo iš Betsaidos, iš Andriejaus ir Petro
miesto. 45 Pilypas susieškojo Natanaelį
ir jam tarė: „Radome tą, apie kurį Mozė
rašė įstatyme ir pranašai—Jėzų, Juozapo
sūnų, iš Nazareto". 46 O Natanaelis jį
paklausė: „Ar iš Nazareto gali būti kas
gera?" Pilypas jam tarė: „Ateik ir
pasižiūrėk!" 47 Jėzus, išvydęs Natanaelį
ateinant pas jį, pasakė apie jį: „Štai
tikras izraelis, kuriame nėra vyliaus!"
48 Natanaelis jį paklausė: „Iš kur mane
pažįsti?" Jėzus jam atsakė: „Prieš
Pilypui pašaukiant tave, kai buvai po
figmedžiu, mačiau tave". 49 Natanaelis
jam atsakė: „Rabi, tu esi Dievo Sūnus, tu
esi Izraelio Karalius!" 50 Jėzus jam
atsakė: „Ar tiki todėl, kad tau pasakiau,
jog tave mačiau po figmedžiu? Pamatysi
dalykų, didesnių už tai ". 51 Ir jis jam
tarė: „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: jūs
matysite dangų atvirą ir Dievo angelus,
pakylančius ir nusileidžiančius ant
Žmogaus Sūnaus".

51 Pr 28, 12

Vestuvės Kanoje

2 Trečiąją dieną įvyko vestuvės
Galilėjos Kanoje, ir ten buvo Jėzaus
motina. 2 Taip pat ir Jėzus su savo
mokiniais buvo pakviestas į vestuves.
3 Pritrūkus vyno, Jėzaus motina prabilo
į jį: „Jie nebeturi vyno". 4 O Jėzus jai
tarė: „Moterie, ką tas tavo rūpestis turi
darbo su manim? Mano valanda dar
nėra atėjusi". 5 Jo motina tarė tarnams:
„Darykite, ką tik jis jums sakys!" 6 Ten
buvo padėti, laikantis žydų apsiplovimo
reikalavimų, šeši akmeniniai indai,
kuriuose tilpo po du ar tris saikus[6].
7 Jėzus jiems tarė: „Pripilkite indus
vandens!" Ir jie sklidinai juos pripylė.
8 Jis jiems tarė: „Dabar pasemkite ir
nuneškite vyriausiajam padavėjui". Ir
jie nunešė. 9 O kai padavėjas paragavo
vynu virtusio vandens ir nežinojo, iš kur
jis yra, nors tarnai, kurie buvo pasėmę
vandenį, žinojo,—padavėjas pasišaukė
jaunikį 10 ir jam tarė: „Kiekvienas
žmogus pirma paduoda gerąjį vyną, o kai
svečiai jau įsigėrę,—prastesnį. Tu esi
ligšiol palaikęs gerąjį vyną". 11 Šitą,
ženklų pirmąjį[7], Jėzus padarė Galilėjos

1 T.y. plasnojančio karvelio pavidalu
2 T.y. ketvirtą valandą p.p. mūsų laiku
3 Lit. iš Jono ir nuėję paskui jį
4 Gr. Kristų
5 Lit. Uola

6 1 saikas (gr. metrētēs) ~ 39 l
7 Lit. pradžią

Kanoje ir [tuo] apreiškė savo garbę, o jo
mokiniai įtikėjo juo.
12 Paskui jis nuėjo į Kafarnaumą—
jis pats, jo motina, jo broliai ir jo
mokiniai, ir ten jie išbuvo keletą dienų.

12 Mt 4, 13

Šventyklos apvalymas

(Mt 21, 12–13; Mk 11, 15–17; Lk 19, 45–46)
13 Žydų Velykos buvo arti, ir Jėzus
atėjo aukštyn į Jeruzalę. 14 Šventovėje
jis rado jaučių, avių ir karvelių
pardavėjų ir susėdusių pinigų keitėjų. 15
Nusivijęs botagą iš virvelių, jis juos
visus išvarė iš šventovės, ir avis, ir
jaučius, išbarstė pinigmainių monetas ir
apvertė [jų] stalus, 16 o karvelių
pardavėjams tarė: „Pašalinkite tai iš čia!
Nepaverskite mano Tėvo namų prekybos
namais!“ 17 Jo mokiniai atsiminė, kad
yra parašyta: „Uolumas dėl tavo namų
sugraus mane“. 18 Tada žydai atsiliepė
ir jam tarė: „Kokį ženklą gali mums
parodyti, kad turi galią tai daryti?“
19 Jėzus jiems atsakė: „Sugriaukite šitą
šventyklą, ir per tris dienas ją
atstatysiu“. 20 Tada žydai tarė:
„Keturiasdešimt šešerius metus buvo
statoma šita šventykla, o tu per tris
dienas ją atstatysi?“ 21 Bet jis kalbėjo
apie savo kūno šventyklą. 22 Taigi, kai
jis buvo prikeltas iš numirusių, jo
mokiniai atsiminė jį tai kalbėjus ir
įtikėjo Raštu bei žodžiais, kuriuos Jėzus
buvo pasakęs.
23 O kai jis per Velykų šventę buvo
Jeruzalėje, daugelis, stebėdami jo
ženklus, kuriuos jis darė, įtikėjo jo
vardu. 24 Bet Jėzus pats ⌜jais
nepasitikėjo⌝[1], nes jis pažino juos visus.
25 Ir jam nereikėjo, kad kas paliudytų
apie žmogų, nes jis žinojo, kas slypi
žmoguje.

13 Iš 12, 1–27 17 Ps 69,9 19 Mt 26, 61; 27, 40; Mk 14, 58; 15, 29

Jėzaus pokalbis su Nikodemu

3 Buvo vienas žmogus iš fariziejų, vardu
Nikodemas, žydų vyriausiosios
tarybos narys. 2 Šitas nakčia atėjo pas jį
ir jam tarė: „Rabi, mes žinome, kad tu
esi nuo Dievo atėjęs mokytojas, nes
niekas negali daryti tų ženklų, kuriuos
tu darai, jei Dievas nebūtų su juo“.
3 Jėzus jam atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų tau
sakau: jei kas nėra užgimęs[2] ⌜iš aukšto⌝[3],
negali matyti Dievo karalystės“.
4 Nikodemas jam tarė: „Kaip gali
užgimti žmogus, senas būdamas? Bene
jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos
įsčias ir užgimti?“ 5 Jėzus atsakė: „Iš
tiesų, iš tiesų tau sakau: jei kas nėra
užgimęs[4] iš vandens ir Dvasios, negali
įeiti į Dievo karalystę. 6 Kas yra gimę[5] iš
kūno, yra kūnas, ir kas yra gimę iš
Dvasios, yra dvasia. 7 Nesistebėk, kad
tau pasakiau: ‚Jūs turite užgimti[6] ⌜iš
aukšto⌝[7]‘. 8 Vėjas pučia, kur jis nori, ir tu
girdi jo ūžimą, bet nežinai, iš kur jis
ateina ir kur nueina. Taip yra su
kiekvienu, kuris yra gimęs[8] iš Dvasios“.
9 Nikodemas atsiliepdamas jam tarė:
„Kaip tai gali įvykti?“ 10 Jėzus jam
atsakė: „Tu esi Izraelio mokytojas ir to
nesupranti? 11 Iš tiesų, iš tiesų tau
sakau: mes kalbame, ką žinome, ir
liudijame, ką esame matę, bet jūs
nepriimate mūsų liudijimo. 12 Jei
netikite, kai jums kalbėjau apie
žemiškuss dalykus, tai kaip tikėsite, jei
jums kalbėsiu apie dangiškus dalykus?
13 Niekas nėra užžengęs į dangų,
kaip tik tas, kuris nužengė iš dangaus—
Žmogaus Sūnus[9]. 14 Ir kaip Mozė iškėlė
gyvatę dykumoje, taip turi būti iškeltas
Žmogaus Sūnus, 15 kad kiekvienas, kuris
tiki, jame turėtų amžiną gyvenimą.
16 Nes Dievas taip mylėjo pasaulį,
jog davė savo vienintelį Sūnų, kad
kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet
turėtų amžiną gyvenimą. 17 Nes Dievas
nesiuntė Sūnaus į pasaulį pasaulio
pasmerkti, bet kad pasaulis būtų
išgelbėtas per jį. 18 Kas jį tiki,
nepasmerkiamas; o kas netiki, jau yra
pasmerktas, nes nėra tikėjęs Dievo

---

1 Lit. savęs jiems nepatikėjo

2 Arba: pagimdytas
3 Arba: iš naujo
4 Arba: pagimdytas
5 Arba: pagimdyta
6 Arba: būti pagimdyti
7 Arba: iš naujo
8 Arba: pagimdytas
9 Kkr. Mss + kuris yra danguje

vienintelio Sūnaus vardo. 19 Ir šitas yra
pasmerkimo pagrindas: šviesa yra
atėjusi į pasaulį, bet žmonės labiau
mylėjo tamsą negu šviesą, nes jų darbai
buvo pikti. 20 Nes kiekvienas, kuris
daro kas nedora, nekenčia šviesos ir
neina į šviesą, kad jo darbai neiškiltų
aikštėn. 21 Bet kas daro tiesą, eina į
šviesą, kad išaiškėtų, jog jo darbai yra
nuveikti Dieve[1]".[2]

14 Sk 21, 9

Jėzus ir Jonas Krikštytojas

22 Paskui Jėzus ir jo mokiniai
nuėjo į Judėjos šalį; jis ten kurį laiką
išbuvo su jais ir krikštijo. 23 Bet ir
Jonas krikštijo Enone, arti Salimo, nes
ten buvo daug vandens. Žmonės
ateidavo ir būdavo krikštijami, 24 nes
Jonas dar nebuvo įmestas į kalėjimą.
25 Kilo ginčas tarp Jono mokinių
ir vieno žydo dėl apeiginio apsivalymo.
26 Jie atėjo pas Joną ir jam tarė: „Rabi,
tas, kuris buvo su tavim anapus
Jordano—kurį tu esi paliudijęs—štai jis
krikštija, ir visi eina pas jį". 27 Jonas
atsakydamas tarė: „Žmogus nieko negali
pasiimti, jeigu jam nebūtų duota iš
dangaus. 28 Jūs patys man liudijate, kad
pasakiau: ‚Aš nesu Mesijas, bet esu
pasiųstas pirm jo'. 29 Kas turi jaunąją,
yra jaunikis. Jaunikio draugas, kuris
stovi šalia ir jo klausosi, džiaugte
džiaugiasi jaunikio balsu. Taigi šitas
mano džiaugsmas yra tapęs tobulas. 30
Jis turi didėti, o aš turiu mažėti".[3]

24 Mt 14, 3; Mk 6, 17; Lk 3, 19–20 28 Jn 1, 20

Liudijimas To, kuris yra iš dangaus

31 Kas ateina iš aukšto, yra visų
vyriausias; kas yra iš žemės, priklauso
žemei ir kalba ⸢apie žemės dalykus⸣[4]. Kas
ateina iš dangaus, ⸢yra visų vyriausias;
32 jis⸣[5] liudija tai, ką yra matęs ir
girdėjęs, bet niekas nepriima jo
liudijimo. 33 Kas priėmė jo liudijimą,
patvirtino[6], kad Dievas yra tiesakalbis.
34 Nes tas, kurį Dievas atsiuntė, kalba
Dievo žodžius, nes be saiko jis[7] duoda
Dvasią. 35 Tėvas myli Sūnų ir viską yra
atidavęs į jo ranką. 36 Kas tiki Sūnų,
turi amžiną gyvenimą, o kas neklauso
Sūnaus, nematys gyvenimo—tik Dievo
rūstybė pasilieka ant jo.

35 Mt 11, 27; Lk 10, 22

Jėzus ir samarietė

4 Taigi, kai Jėzus patyrė, kad fariziejai
esą girdėję, jog jis laimįs ir krikštijąs
daugiau mokinių už Joną, — 2 nors pats
Jėzus nekrikštijo, tik jo mokiniai,— 3 jis
paliko Judėją ir nuėjo atgal į Galilėją.
4 Bet jis turėjo pereiti per
Samariją. 5 Tad jis atėjo į Samarijos
miestą, vadinamą Sicharu, prie pat
sklypo, kurį Jokūbas buvo davęs savo
sūnui Juozapui. 6 O ten buvo Jokūbo
šulinys. Taigi Jėzus, pavargęs iš
kelionės, tuojau[8] atsisėdo prie šulinio.
Buvo apie šeštą valandą[9].
7 Atėjo viena samarietė moteris
vandens pasisemti. Jėzus jai tarė:
„Duok man gerti". 8 (Mat jo mokiniai
buvo nuėję į miestą maisto nusipirkti.)
9 Tad samarietė moteris jam tarė: „Kaip
tu, būdamas žydas, gali prašyti mane,
samarietę moterį, gerti?" (Mat žydai
nebendrauja su samariečiais.) 10 Jėzus
jai atsakė: „Jei žinotum Dievo dovaną ir
kas yra tas, kuris tau sako: ‚Duok man
gerti', tu būtum jį prašiusi ir jis būtų tau
davęs gyvojo vandens". 11 Moteris jam
tarė: „Viešpatie, tu neturi kuo pasemti, o
šulinys yra gilus. Tai iš kur tu imsi to
‚gyvojo vandens'? 12 Argi tu esi didesnis
už mūsų protėvį Jokūbą, kuris mums
davė tą šulinį ir pats iš jo gėrė, ir jo
sūnūs, ir jo gyvuliai?" 13 Jėzus jai
atsakė: „Kiekvienas, kuris geria šito
vandens, vėl trokš. 14 Bet kas gers
vandens, kurio aš jam duosiu, nebetrokš

1 T.y. draugystėje su Dievu
2 Kai kurie aiškintojai deda kabutes po 15 skn.
3 Kai kurių aiškintojų nuomone, Jono kalba baigiasi 36 -tuoju skn.
4 Lit. iš žemės
5 ~ kt. Mss
6 Lit. užantspaudavo tai
7 T.y. Dievas
8 Lit. kaip jis buvo (t.y. nieko nelaukdamas)
9 T.y. vidudienį

per amžius. Tačiau vanduo, kurio jam
duosiu, jame taps versme vandens,
trykštančio amžinam gyvenimui".
15 Moteris prabilo į jį: „Viešpatie, duok
man to vandens, kad nebetrokščiau ir
nebeturėčiau nueiti tą kelio galą čion
semti!"
16 Jis jai tarė: „Eik, pašauk savo
vyrą ir čion ateik!" 17 Moteris jam
atsakė: „Neturiu vyro". Jėzus jai tarė:
„Gerai pasakei: ‚Neturiu vyro', 18 nes
jau turėjai penkis vyrus, o tas, kurį
dabar turi, nėra tavo vyras. Ką
pasakei—tiesa!" 19 Moteris jam tarė:
„Viešpatie, matau, kad tu esi pranašas.
20 Mūsų protėviai garbino Dievą šitame
kalne, bet jūs sakote Jeruzalėje esant tą
vietą, kur jį turi garbinti". 21 Jėzus jai
tarė: „Tikėk manim, moterie, kad ateina
valanda, kai nei šitame kalne, nei
Jeruzalėje negarbinsite Tėvo. 22 Jūs
garbinate, ko nepažįstate; mes
garbiname, ką pažįstame, nes išganymas
yra iš žydų. 23 Bet ateina valanda, ir
dabar ji jau yra, kai tikrieji garbintojai
garbins Tėvą dvasia[1] ir tiesa[2], nes ir
Tėvas ieško tokių jo garbintojų.
24 Dievas yra dvasia, ir tie, kurie jį
garbina, turi garbinti dvasia ir tiesa.
25 Moteris jam tarė: „Žinau, kad ateina
Mesijas (kuris vadinamas Kristumi). Kai
jis ateis, mums viską paskelbs". 26 Jėzus
jai tarė: „Aš, kuris kalbu su tavim, tas
esu".

5 Pr 33, 19; Još 24, 32 9 Ezr 4, 1–5; Nech 4, 1–2

Samarietės liudijimas

27 Kaip tik tuo metu atėjo jo
mokiniai ir stebėjosi, kad jis kalbėjosi su
moterimi. Tačiau nė vienas neprasitarė:
„Ko nori?" arba: „Kodėl kalbies su ja?".
28 Tada moteris paliko savo vandens
ąsotį, nuėjo į miestą ir sakė žmonėms:
29 „Eikite, pamatykite žmogų, kuris man
pasakė visa, ką esu padariusi! Ar tik jis
nėra Mesijas?" 30 Jie išėjo iš miesto ir
ėjo pas jį.

Jėzaus pokalbis su mokiniais

31 Tuo tarpu mokiniai ragino jį,
sakydami: „Rabi, valgyk". 32 Bet jis
jiems tarė: „Aš turiu valgyti valgį, kurio
jūs nežinote". 33 Tad mokiniai
klausinėjo vienas kitą: „Argi kas atnešė
jam valgyti?" 34 Jėzus jiems paaiškino:
„Mano valgis—tai vykdyti valią to, kuris
mane siuntė, ir užbaigti jo darbą. 35 Ar
jūs nesakote: ‚Dar keturi mėnesiai, ir
ateis pjūtis'? Štai, jums sakau, pakelkite
akis ir pažiūrėkite, kaip laukai[3] pabalę
pjūčiai! 36 Jau dabar pjovėjas gauna
algą ir surenka derlių[4] amžinam
gyvenimui, kad sėjėjas ir pjovėjas
džiaugtųsi drauge. 37 Šiuo atveju
pasitvirtina posakis: ‚Vienas sėja, o
kitas pjauna'. 38 Aš pasiunčiau jus
pjauti to, dėl ko jūs nesate sunkiai dirbę.
Kiti yra dirbę, o jūs esate įstoję į jų
darbą".

Samariečių tikėjimas

39 Daug to miesto samariečių jį
įtikėjo dėl žodžio moters, kuri liudijo:
„Jis man pasakė visa, ką padariau".
40 Taigi, kai samariečiai atėjo pas jį, jie
prašė jį pasilikti pas juos. Ir jis ten
pasiliko dvi dienas. 41 Ir daug daugiau
įtikėjo dėl jo žodžio. 42 O moteriai jie
sakė: „Jau nebe dėl tavo kalbos tikime,
nes patys girdėjome ir žinome, kad šitas
tikrai yra pasaulio Išganytojas".

Jėzus atvyksta į Galilėją ir pagydo karaliaus valdininko sūnų

(Mt 8, 5–13; Lk 7, 1–10)

43 Po dviejų dienų jis iš ten išvyko
į Galilėją, 44 nes Jėzus pats buvo
paliudijęs, kad pranašas negerbiamas
savo tėviškėje. 45 Taigi, kai jis atvyko į
Galilėją, galilėjiečiai jį priėmė, nes buvo
matę visa, ką jis per šventę buvo padaręs
Jeruzalėje, nes ir jie buvo nuvykę į
šventę.
46 Taigi jis vėl atvyko į Galilėjos
Kaną, kur buvo pavertęs vandenį vynu.
O Kafarnaume buvo vienas karaliaus
valdininkas, kurio sūnus sirgo. 47 Šitas,
išgirdęs, kad Jėzus buvo atvykęs iš

1 Arba: Dvasia (t.y. Dievo Dvasios teikiama galia)

2 T.y. tikrą Dievo pažinimą, ar apreiškimą, atitinkančiu būdu

3 Lit. į laukus, kad jie

4 Lit. vaisių

Judėjos į Galilėją, nuėjo pas jį ir meldė,
kad jis nueitų žemyn ir pagydytų jo sūnų,
nes tas buvo prie mirties. 48 Tad Jėzus
prabilo į jį: „Jei nematysite ženklų ir
stebuklų, jokiu būdu netikėsite!“
49 Karaliaus valdininkas jam tarė:
„Viešpatie, nueik žemyn, kol mano
vaikelis dar nenumiręs“. 50 Jėzus jam
tarė: „Keliauk, tavo sūnus gyvas!“
Žmogus patikėjo žodžiu, kurį Jėzus jam
pasakė, ir iškeliavo. 51 Jam jau beeinant
žemyn, jo vergai jį pasitiko, sakydami,
kad jo vaikas gyvas. 52 Tada jis teiravosi
jų, kurią valandą jam pasidarė geriau.
Jie jam tarė: „Vakar septintą valandą[1] jį
pametė karštis“. 53 Taip tėvas patyrė,
kad tai įvyko tą pačią valandą, kai Jėzus
jam tarė: „Tavo sūnus gyvas“, ir įtikėjo
jis pats bei visi jo namai. 54 O šitą, jau[2]
antrą ženklą Jėzus padarė, parvykęs iš
Judėjos į Galilėją.

44 Mt 13, 57; Mk 6, 4; Lk 4, 24 45 Jn 2, 33 46 Jn 2, 1–11

Jėzus pagydo 38 metus sirgusį

5 Paskui buvo žydų šventė, ir Jėzus
nuvyko aukštyn į Jeruzalę. 2 O
Jeruzalėje prie Avių vartų yra tvenkinys,
hebrajiškai vadinamas Bėt-Zata[3]; jis
turėjo penkis portikus[4]. 3 Juose gulėjo
daugybė ligonių—aklų, raišų,
paralitikų.[5]

5 Ten buvo vienas žmogus,
išsirgęs trisdešimt aštuonerius metus.
6 Jėzus, pamatęs jį gulintį ir žinodamas,
kad jis jau ilgą laiką serga, jam tarė: „Ar
nori pasveikti?“ 7 Ligonis jam atsakė:
„Viešpatie, neturiu žmogaus, kuris, kai
vanduo sujudintas, mane [tuoj] įneštų į
tvenkinį. O kol aš einu, kitas pirm
manęs įžengia“. 8 Jėzus jam tarė:
„Kelkis, paimk savo gultą ir vaikščiok!“
9 Ir tuojau tas žmogus pasveiko, paėmė
savo gultą ir vaikščiojo.

9 O ta diena buvo šabata.
10 Todėl žydai sakė pagydytajam: „Yra
šabata, ir tau nevalia nešti savo gulto“.
11 Bet jis jiems atsakė: „Kas mane
pagydė, tas man tarė: ‚Paimk savo gultą
ir vaikščiok!‘“ 12 Jie paklausė jį: „Kas
yra tas žmogus, kuris tau tarė: ‚Paimk ir
vaikščiok‘?“ 13 Bet pagydytasis
nežinojo, kas jis yra, nes, miniai esant
toje vietoje, Jėzus buvo [nepastebimai]
pasitraukęs. 14 Paskui Jėzus jį rado
šventovėje ir jam tarė: „Žiūrėk, esi
pasveikęs! Nebenusidėk daugiau, kad
tau neatsitiktų kas blogesnio!“ 15
Žmogus nuėjo ir pranešė žydams, kad
Jėzus yra tas, kuris jį pagydė. 16 Žydai
persekiojo Jėzų dėl to, kad jis darė tokius
darbus šabatos dieną. 17 Bet Jėzus jiems
atsakė: „Mano Tėvas ligšiol tebedirba, ir
aš dirbu“. 18 Dėl to žydai juo labiau
siekė jį nužudyti, nes jis ne tik panaikino
šabatą, bet ir Dievą vadino savo Tėvu,
lygindamasis su Dievu.

10 Nech 13, 19; Jer 17, 21

Sūnaus galia

19 Tada atsakydamas Jėzus jiems
kalbėjo: „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau:
Sūnus nieko negali daryti iš savęs; jis
daro tik tai, ką mato Tėvą darant. Nes
ką šis daro, tą ir Sūnus panašiai daro.
20 Nes Tėvas myli Sūnų ir rodo jam visa,
ką jis pats daro, ir jam parodys darbų,
didesnių už šituos, kad jūs turėsite
stebėtis. 21 Nes kaip Tėvas prikelia
mirusiuosius ir juos atgaivina, taip ir
Sūnus atgaivina tuos, kuriuos nori. 22
Be to, Tėvas juk nė vieno neteisia, bet
visą teismą yra pavedęs Sūnui, 23 kad
visi gerbtų Sūnų, kaip jie gerbia Tėvą.
Kas negerbia Sūnaus, negerbia Tėvo,
kuris jį siuntė. 24 Iš tiesų, iš tiesų jums
sakau: kas klausosi mano žodžio ir tiki
tą, kuris mane siuntė, turi amžiną
gyvenimą, ir jis neina į teismą, bet yra
perėjęs iš mirties į gyvenimą.

25 Iš tiesų, iš tiesų jums sakau:
ateina valanda, ir dabar ji yra, kai
mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir
tie, kurie išgirs, atgis. 26 Nes kaip Tėvas

---

1 T.y. pirmą valandą p.p. mūsų laiku
2 Lit. vėl
3 Kt. Mss: Betesda; vėl kt.: Betsaida
4 T.y. stogines, kurios laikosi ant kolonų
5 Kkr. Mss + vėlesnę pstb.: kurie laukė vandens sujudėjimo. 4 Nes Viešpaties angelas protarpiais nužengdavo į tvenkinį ir sujudindavo vandenį. Tad kas pirmas po vandens sujudinimo įžengdavo, pasveikdavo nuo bet kokios ligos, kuria sirgo..

turi gyvybę savyje, taip ir Sūnui jis davė
turėti gyvybę savyje. 27 Ir jis jam davė
galią teisti, nes jis Žmogaus Sūnus.
28 Nesistebėkite tuo! Nes ateina
valanda, kai visi gulintieji kapuose išgirs
jo balsą 29 ir išeis: tie, kurie darė gera,
kelsis gyventi, o tie, kurie darė bloga,
kelsis, kad būtų pasmerkti[1].

29 Dan 12, 2

Jėzaus liudytojai

30 Aš nieko negaliu daryti iš savęs.
Kaip girdžiu, taip teisiu, ir mano teismas
yra teisingas, nes ieškau ne savo valios,
bet valios to, kuris mane siuntė.

31 Jei aš liudyčiau pats už save,
mano liudijimas nebūtų tikras[2]. 32 Yra
kitas, kuris liudija už mane, ir aš žinau,
kad tikras yra tas liudijimas, kurį jis
liudija už mane. 33 Jūs esate siuntę
pasiuntinius pas Joną, ir jis yra
paliudijęs tiesą. 34 Tačiau aš pats priimu
ne žmogaus liudijimą. Bet tai sakau, kad
jūs būtumėte išgelbėti. 35 Anas buvo
degąs ir šviečiąs žiburys, ir jūs patys
norėjote kurį laiką pasidžiaugti jo
šviesa. 36 Tačiau aš turiu svaresnį už
Jono liudijimą, būtent darbus, kuriuos
Tėvas yra man pavedęs užbaigti. Tie
patys darbai, kuriuos darau, liudija už
mane, kad Tėvas yra mane siuntęs. 37 Ir
Tėvas, kuris mane siuntė, pats yra
paliudijęs už mane. Jūs nesate nei jo
balso kada nors girdėję, nei jo pavidalo
regėję, 38 ir jo žodžio ⌜nepalaikote
savyje⌝[3], nes jūs netikite tuo, kurį jis
siuntė. 39 Jūs tyrinėjate Raštus, nes
manote juose turį amžiną gyvenimą. Ir
jie yra tie, kurie liudija už mane.
40 Tačiau nenorite ateiti pas mane, kad
turėtumėte gyvenimą.

41 Garbės iš žmonių aš nepriimu.
42 Bet jus pažįstu: jūs Dievo meilės
neturite savyje. 43 Aš esu atėjęs savo
Tėvo vardu, tačiau manęs nepriimate.
Jei kitas ateis savo vardu, tą priimsite.
44 Kaip galite įtikėti jūs, kurie vieni iš
kitų priimate garbę, o garbės, kuri ateina
iš vieno Dievo, neieškote?
45 Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu
Tėvui. Yra, kas jus kaltina—Mozė, į
kurį jūs esate sudėję savo viltis. 46 Nes
jei tikėtumėte Moze, tikėtumėte manimi,
nes jis parašė apie mane. 47 Bet jei
netikite jo raštais, tai kaip tikėsite mano
žodžiais?“

33 Jn 1, 19–27; 3, 27–30 37 Mt 3, 17; Mk 1, 11; Lk 3, 22

Jėzus pasotina penkis tūkstančius

(Mt 14, 13–21; Mk 6, 30–44; Lk 9, 10–17)

6 Vėliau Jėzus nuvyko į Galilėjos,
[arba] Tiberiados, jūros krantą.
2 Pāskui jį sekė didelė žmonių minia, nes
jie matė ženklus, kuriuos jis darė
ligoniams. 3 Jėzus užlipo į kalną ir ten
atsisėdo su savo mokiniais. 4 Arti buvo
Velykos, žydų šventė. 5 Tada Jėzus,
pakėlęs akis ir pamatęs didžiulę minią
einant pas jį, tarė Pilypui: „Kur mums
pirkti duonos šitiems pavalgydinti?“
6 Bet jis tai sakė, jį mėgindamas, nes
pats žinojo, ką darysiąs. 7 Pilypas jam
atsakė: „Duonos[4] už du šimtus denarų[5]
jiems neužteks, kad kiekvienas gautų
bent kąsnelį!“ 8 Vienas iš jo mokinių,
Andriejus, Simono Petro brolis, jam tarė:
9 „Čia yra berniukas, kuris turi penkis
miežinės duonos kepalus ir dvi žuveles.
Bet kas tai yra tokiai daugybei?“
10 Jėzus tarė: „Susodinkite žmones!“
Daug žolės buvo toje vietoje. Taigi vyrai
susėdo—iš viso kokie penki tūkstančiai.
11 Tada Jėzus paėmė kepalus ir
padėkojęs išdalijo susėdusiems, taip pat
ir žuveles, kiek jie norėjo. 12 O kai jie
buvo pasisotinę, jis savo mokiniams
paliepė: „Surinkite likusius trupinius,
kad nieko nežūtų!“ 13 Taigi jie surinko
ir iš penkių miežinės duonos kepalų
pripylė dvylika pintinių trupinių, kurie
buvo atlikę nuo valgiusiųjų.

14 Tad žmonės, pamatę ženklą,
kurį jis buvo padaręs, sakė: „Šitas tikrai
yra tas pranašas, kuris turi ateiti į
pasaulį“. 15 Jėzus, nuvokęs juos
rengiantis ateiti ir jį pagriebti, kad jį

1 Arba: nuteisti
2 T.y. nepriimtinas kaip tikras įrodymas, nes nebūtų Tėvo patvirtintas
3 Lit. neturite pasiliekančio jumyse
4 Lit. Duonos kepaliukų
5 Vienas denaras buvo įprastinis darbininko dienos atlyginimas.

padarytų karaliumi, vėl pasitraukė į
kalną—pats vienas.

Jėzus vaikščioja ant vandens

(Mt 14, 22–27; Mk 6, 45–52)

16 O kai atėjo vakaras, jo mokiniai
nusileido prie jūros 17 ir, įlipę į valtį,
ėmė irtis skersai jūros į Kafarnaumą.
Jau buvo sutemę, ir Jėzus dar nebuvo
atėjęs pas juos. 18 Be to, smarkiam vėjui
pučiant, jūra įsibangavo. 19 Nusiyrę
apie dvidešimt penkias ar trisdešimt
stadijų[1], jie išvydo Jėzų einant per jūrą ir
artėjant prie valties ir išsigando. 20 Bet
jis jiems tarė: „Tai aš, nebijokit!" 21
Tada jie norėjo jį paimti į valtį, ir tuojau
valtis atsidūrė prie kranto, į kurį jie
plaukė.

Žmonės seka paskui Jėzų į Kafarnaumą

22 Kitą dieną minia, kuri buvo
pasilikusi kitame jūros krante, patyrė,
kad ten buvo buvęs tik vienas laivelis ir
kad Jėzus nebuvo kartu su savo
mokiniais įlipęs į valtį, bet kad jo
mokiniai buvo nuplaukę vieni. 23
Tačiau laiveliai atplaukė iš Tiberiados
prie pat tos vietos, kur jie, 'Viešpačiui
padėkojus'[2], buvo valgę duonos.
24 Taigi, kai minia pamatė, kad ten
nebėra Jėzaus nė jo mokinių, jie[3] sulipo į
laivelius ir, ieškodami Jėzaus, nuplaukė
į Kafarnaumą.

Jėzus—gyvenimo duona

25 Jį atradę kitame jūros krante,
jie jam tarė: „Rabi, kada čia atvykai?"
26 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų
jums sakau: manęs ieškote ne todėl, kad
matėte ženklų, bet todėl, kad valgėte
duonos[4] *ir buvote pasotinti.* 27 Plušėkite
ne dėl pragaištančio maisto, bet dėl
amžinam gyvenimui išliekančio maisto,
kurį Žmogaus Sūnus jums duos, nes
Tėvas, Dievas, Jį patvirtino savo
antspaudu[5]". 28 Tada jie paklausė jį:
„Kas mums daryti, kad dirbtume Dievo[6]
darbus?" 29 Jėzus jiems atsakė: „Dievo
darbas yra tas, kad tikėtumėte tą, kurį jis
siuntė". 30 Tad jie klausė jį: „Tai kokį
ženklą padarysi[7], kad pamatytume ir
patikėtume tavim? Ką nuveiksi? 31
Mūsų tėvai valgė maną dykumoje, kaip
yra parašyta: ‚Jis duonos iš dangaus
jiems davė valgyti'". 32 Tada Jėzus
jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau:
Ne Mozė jums davė duonos iš dangaus,
bet mano Tėvas jums duoda tikrąją
duoną iš dangaus. 33 Nes Dievo duona
yra ta, kuri nusileidžia iš dangaus ir
teikia gyvybę pasauliui".
34 Tada jie sakė jam: „Viešpatie,
visuomet mums duok tos duonos!"
35 Jėzus jiems paaiškino: „Aš esu
gyvenimo duona. Kas ateina pas mane,
niekad nealks, ir kas tiki mane, niekad
netrokš. 36 Bet jums pasakiau: nors
esate mane matę, tačiau netikite.
37 Visa, ką Tėvas man duoda, ateis pas
mane, ir ateinančio pas mane jokiu būdu
neišvarysiu lauk, 38 *nes esu nužengęs* iš
dangaus ne savo paties valios vykdyti,
bet valios to, kuris mane siuntė. 39 O ta
yra mane siuntusio valia, kad nieko
neprarasčiau iš to, ką Tėvas yra man
davęs, bet kad tą prikelčiau
paskučiausiąją dieną. 40 Nes ta yra
mano Tėvo valia, kad kiekvienas, kuris
žvelgia į Sūnų ir jį tiki, turėtų amžiną
gyvenimą. Ir aš jį prikelsiu
paskučiausiąją dieną".
41 Tada žydai ėmė murmėti dėl jo,
nes jis buvo pasakęs: „Aš esu ta duona,
kuri nusileido iš dangaus", 42 ir kalbėjo:
„Ar šitas ne Jėzus, Juozapo sūnus, kurio
tėvą ir motiną mes pažįstame? Kaip jis
dabar gali sakyti: ‚Esu nužengęs iš
dangaus'?" 43 Jėzus jiems atsakė:
„Liaukitės murmėję tarp savęs!
44 Niekas negali ateiti pas mane, jeigu
jo netrauktų Tėvas, kuris mane siuntė, ir
aš jį prikelsiu paskučiausiąją dieną.
45 Yra parašyta Pranašuose: ‚Ir jie visi
bus Dievo mokomi'. Kiekvienas, kuris
išgirdo iš Tėvo ir pasimokė, ateina pas

---

1 25–30 stadijų = 4 1/2 – 5 1/2 km.
2 Šitų žodžių nėra daugelyje senovinių rankraščių.
3 T.y. žmonės
4 Lit. kepalų
5 T.y. jį įgalino teikti tikintiesiems dangaus duonos
6 T.y. Dievo reikalaujamus ir jam patinkamus
7 Lit. darai

mane. 46 Ne [sakau,] kad kas yra matęs
Tėvą—tik kas yra iš Dievo, tas yra matęs
Tėvą. 47 Iš tiesų, iš tiesų jums sakau:
kas tiki, turi amžiną gyvenimą. 48 Aš esu
gyvenimo duona. 49 Jūsų tėvai valgė
dykumoje maną ir mirė. 50 Šita yra
duona, kuri nusileidžia iš dangaus, kad
žmogus jos valgytų ir nemirtų.
51 Aš esu gyvoji duona, kuri
nusileido iš dangaus. Jei kas valgys tos
duonos, gyvens per amžius. O duona,
kurią aš duosiu, yra mano kūnas,
duodamas už pasaulio gyvenimą“. 52 Dėl
to žydai ginčijosi tarp savęs, sakydami:
„Kaip šitas gali mums duoti valgyti savo
kūną?“ 53 Tad Jėzus jiems tarė: „Iš
tiesų, iš tiesų jums sakau: jei nevalgysite
Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo
kraujo, neturėsite savyje gyvenimo.
54 Kas valgo mano kūną ir geria mano
kraują, tas turi amžiną gyvenimą, ir aš jį
prikelsiu paskučiausiąją dieną. 55 Nes
mano kūnas yra tikras[1] valgis, ir mano
kraujas yra tikras[2] gėrimas. 56 Kas
valgo mano kūną ir geria mano kraują,
pasilieka manyje, ir aš jame. 57 Kaip
mane siuntė gyvasis Tėvas ir aš esu
gyvas per Tėvą, taip ir tas, kuris mane
valgo, gyvens per mane. 58 Šita yra
duona, kuri nusileido iš dangaus: ne
kaip ta, kurią tėvai valgė ir mirė. Kas
valgo šitą duoną, gyvens per amžius“.

31 Iš 16, 4. 15; Ps 78, 24 45 Jez 54, 13

Amžinojo gyvenimo žodžiai

59 Tai jis pasakė, mokydamas
sinagogoje, Kafarnaume. 60 Tai išgirdę,
daugelis jo mokinių tarė: „Šitas
mokslas[3] yra šiurkštus. Kas gali jo
klausytis?“ 61 Bet Jėzus, nuvokdamas,
kad jo mokiniai dėl to murma, jiems tarė:
„Tai jus piktina? 62 Tai [kas būtų,] jei
pamatytumėte Žmogaus Sūnų
užžengiantį, kur jis pirmiau buvo?
63 Dvasia yra ta, kuri teikia gyvybę; iš
kūno—nieko naudos. Žodžiai, kuriuos aš
esu jums kalbėjęs, yra Dvasia ir gyvybė.
64 Bet ⌜kai kurie iš jūsų⌝[4] netiki“. Mat iš
pat karto Jėzus žinojo, kurie yra
netikintieji ir kas yra tas, kuris jį išduos.
65 Ir jis tęsė: „Štai kodėl jums pasakiau:
niekas negali ateiti pas mane, jeigu jam
nebūtų Tėvo duota“.
66 ⌜Nuo to laiko⌝[5] daugelis jo
mokinių pasitraukė ir daugiau
nebevaikščiojo su juo. 67 Tad Jėzus tarė
Dvylikai: „Argi ir jūs norite
pasišalinti?“ 68 Simonas Petras jam
atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime?
Tu turi amžino gyvenimo žodžius. 69
Mes esame įtikėję ir pažinę, kad tu esi
Dievo Šventasis“. 70 Jėzus jiems atsakė:
„Ar ne aš jus dvylika išsirinkau, o tačiau
vienas iš jūsų yra velnias?“ 71 Jis turėjo
omenyje Judą, Simono Iskarioto sūnų,
nes šitas, vienas iš Dvylikos, turėjo jį
išduoti.

45 Jez 54, 13 68–69 Mt 16, 16; Mk 8, 29; Lk 9, 20

Jėzus vyksta į Palapinių šventę

7 Paskui Jėzus vaikščiojo po Galilėją,
nes nenorėjo vaikščioti po Judėją dėl
to, kad žydai ieškojo progos jį nužudyti.
2 Buvo arti žydų šventė, Palapinės.
3 Tad jo broliai jam patarė: „Eik iš čia
ir vyk į Judėją, kad ir tavo mokiniai
matytų darbus, kuriuos darai, 4 nes
niekas nieko nedaro slapčia, jei jis ieško
progos išeiti viešumon. Jei tokius darbus
darai, pasirodyk pasauliui“. 5 Mat nė jo
broliai netikėjo juo. 6 Tad Jėzus jiems
tarė: „Man dar ne laikas, bet jums laikas
visuomet tinkamas. 7 Pasaulis negali
jūsų nekęsti, bet jis manęs nekenčia, nes
aš liudiju prieš[6] jį, kad jo darbai pikti. 8
Jūs eikite aukštyn į šventę. Aš neisiu į
šitą šventę, nes mano laikas dar ne visai
yra atėjęs“. 9 Tai pasakęs, jis pasiliko
Galilėjoje.
10 Tačiau, kai jo broliai buvo nuėję
aukštyn į šventę, ir jis nuėjo—ne viešai,
bet [tartum][7] slapčia. 11 Žydai jo ieškojo
per šventę ir klausinėjo: „Kur jis yra?“

1 Kt. Mss: tikrai
2 Kt. Mss: tikrai
3 Lit. žodis
4 Lit. yra iš jūsų kai kurie, kurie
5 Arba: Todėl
6 Lit. apie
7 ~ kkr. Mss

12 Ir minioje[1] buvo daug šnibždų apie jį.
Vieni sakė: „Jis yra geras“. O kiti sakė:
„Ne, jis suvedžioja minią“. 13 Tačiau
niekas viešai nekalbėjo apie jį, nes bijojo
žydų.

2 Lev 23, 34; Dt 16, 13

Jėzus viešai moko šventovėje

14 O šventei jau įpusėjus, Jėzus
užėjo į šventovę ir pradėjo mokyti.
15 Tad žydai stebėjosi, sakydami: „Kaip
šitas, niekad neturėjęs mokytojo, ⌜yra
toks mokytas⌝[2]?“ 16 Jėzus jiems atsakė:
„Mano mokslas nėra mano, bet to, kuris
mane siuntė. 17 Jei kas norės vykdyti jo
valią, pažins, ar tas mokslas yra iš Dievo,
ar aš iš savęs kalbu. 18 Kas iš savęs
kalba, ieško sau garbės. Bet kas ieško
garbės to, kuris jį siuntė, tas yra
tiesakalbis, ir jame nėra neteisybės.
19 Ar ne Mozė yra jums davęs įstatymą?
Tačiau niekas iš jūsų jo nevykdo. Kam
kėsinatės mane nužudyti?“ 20 Minia
atsiliepė: „Tu velnio apsėstas[3]! Kas
kėsinasi tave nužudyti?“ 21 Jėzus jiems
atsakė: „Vieną darbą padariau, ir visi
esate nustebę 22 ⌜dėl jo. Mozė⌝[4] yra jums
įvedęs apipjaustymą—iš tikrųjų jis nėra
kilęs iš Mozės, bet iš protėvių,—ir
šabatos dieną apipjaustote žmogų. 23 Jei
žmogus ⌜gali būti apipjaustytas⌝[5] šabatos
dieną, kad nebūtų panaikintas Mozės
įstatymas, tai ko pykstate ant manęs, kad
visą žmogų pagydžiau šabatos dieną? 24
Nespręskite paviršutiniškai[6], bet
teisingai spręskite“.

22 Lev 12, 3; Pr 17, 10 23 Jn 5, 9

Ar jis Mesijas?

25 Tada kai kurie jeruzaliečiai
kalbėjo: „Ar ne šitas yra tas, kurį jie
kėsinasi nužudyti? 26 Štai jis viešai
kalba, ir jie nieko jam nesako! Nejaugi
vyresnieji tikrai įsitikino, kad šitas yra
Mesijas? 27 Tačiau mes žinome, iš kur
jis. O kai Mesijas ateis, niekas nežinos,
iš kur jis“. 28 Tada Jėzus šventovėje
mokydamas sušuko: „Jūs ir mane
pažįstate, ir žinote, iš kur esu. Aš ne
savo valia esu atėjęs, bet tikras yra tas,
kuris mane siuntė, ⌜kurio jūs
nepažįstate. 29 Aš jį pažįstu, nes iš jo esu
ir jis mane siuntė“. 30 Tada jie kėsinosi
jį suimti, bet nė vienas ranka nepalietė
jo, nes jo valanda dar nebuvo atėjusi. 31
O iš minios daug kas patikėjo juo ir
kalbėjo: „Kai Mesijas ateis, argi jis
padarys daugiau ženklų, negu šitas yra
padaręs?“

Siunčia sargybinius Jėzaus suimti

32 Fariziejai nugirdo minią
šnibždant apie jį tuos dalykus, tad
vyriausieji kunigai ir fariziejai pasiuntė
šventyklos sargybinius jo suimti. 33
Tada Jėzus tarė: „Dar trumpą laiką
būsiu su jumis, paskui nueisiu pas tą,
kuris mane siuntė. 34 Manęs ieškosite,
bet nerasite, ir kur aš būsiu, jūs
negalėsite ateiti“. 35 Tad žydai sakė
vienas kitam: „Kur šitas rengiasi
keliauti, kad mes jo nerasime? Bene jis
rengiasi keliauti pas išsklaidytuosius[7]
tarp graikų ir mokyti graikus? 36 Ką
reiškia tie žodžiai, kuriuos jis pasakė:
‚Manęs ieškosite, bet nerasite‘, ir ‚kur aš
būsiu, jūs negalėsite ateiti‘?“

Gyvojo vandens upės

37 O paskutiniąją, didžiąją šventės
dieną Jėzus stovėjo ir šaukė, sakydamas:
„Jei kas trokšta, ⌜tegul ateina pas mane;
ir tegul geria, 38 kas tiki mane! Kaip
Raštas pasakė: ‚Gyvojo⌝[8] vandens upės
tekės iš jo vidaus‘“. 39 O jis tai pasakė
apie Dvasią, kurią turėjo gauti tie, kurie
įtikėjo jį. Mat Dvasios dar nebuvo
gauta, nes Jėzus dar nebuvo pašlovintas.

37 Lev 23, 36 38 Ezek 47, 1; Zach 14, 8

Žmonių nesutarimas

---

1 Kt. Mss: miniose
2 Lit. žino raštą
3 Lit. Velnią tu turi
4 Arba: Dėl to (t.y. parodyti tam, kad šabatos įstatymas daro išimčių ir kad tuo būdu viso žmogaus pagydymas—dar labiau negu apipjaustymas—gali būti vykdomas šabatos dieną) Mozė
5 Lit. gauna apipjaustymą
6 Lit. pagal išvaizdą
7 Lit. diasporą
8 Arba: tegul ateina pas mane ir geria! 38 Kas tiki mane,—kaip Raštas pasakė,—‚gyvojo

40 Taigi kai kurie iš minios, išgirdę
šituos žodžius, kalbėjo: „Šitas tikrai yra
pranašas“. 41 Kiti sakė: „Šitas yra
Mesijas“. Bet kiti klausė: „Nejaugi
Mesijas ateis iš Galilėjos? 42 Argi
Raštas nėra pasakęs, kad Mesijas ateis iš
Dovydo palikuonių ir iš Betliejaus, to
kaimo, kur Dovydas gyveno?“ 43 Tad
minioje kilo nesutarimas dėl jo. 44 Kai
kurie iš jų norėjo jį suimti, tačiau nė
vienas jo nepalietė rankomis.

42 Mich 5, 2

Valdovų netikėjimas

45 Taigi šventyklos sargybiniai
sugrįžo pas vyriausiuosius kunigus ir
fariziejus, o tie juos paklausė: „Kodėl jo
neatvedėte?“ 46 Sargybiniai atsakė:
„Dar niekad žmogus nėra taip kalbėjęs![1]“
47 Tada fariziejai jiems atkirto: „Ar ir
jūs esate suvedžioti? Argi kas iš
vyresniųjų ar iš fariziejų įtikėjo jį? 49
Bet šita minia, kuri nepažįsta įstatymo—
jie prakeikti!“ 50 Nikodemas, kuris
anksčiau buvo atėjęs pas jį ir buvo
vienas iš jų, prabilo į juos: 51 „Argi
mūsų įstatymas pasmerkia žmogų, jeigu
nebūtų pirma jo išklausęs ir sužinojęs, ką
jis daro?“ 52 Jie jam atsakė: „Bene ir tu
esi iš Galilėjos? Patyrinėk ir pamatyk,
kad joks pranašas nekyla iš Galilėjos“.
⌜53 Ir jie kiekvienas nuėjo į savo namus.

50 Jn 3, 1–2

Moteris pagauta svetimaujant

8 O Jėzus nuėjo į Alyvų kalną.
2 Auštant jis vėl atėjo į šventovę.
Visi žmonės ėjo pas jį, ir atsisėdęs jis juos
mokė. 3 Rašto žinovai ir fariziejai atvedė
moterį, pagautą svetimaujant, ir, ją
pastatę viduryje, 4 jam tarė:
„Mokytojau, šita moteris buvo pagauta
besvetimaujant. 5 Įstatyme Mozė mums
įsakė tokias užmušti akmenimis. O ką tu
sakai?“ 6 Jie tai sakė, jį mėgindami, kad
turėtų kuo jį kaltinti. Bet Jėzus,
pasilenkęs žemyn, ėmė rašyti pirštu ant
žemės. 7 Kai jie nesiliovė jo klausę, jis
atsitiesė ir jiems tarė: „Kas jūsų be

1 Kt. Mss + kaip šitas žmogus

nuodėmės, tegul pirmas meta į ją
akmenį“. 8 Ir jis vėl pasilenkęs rašė ant
žemės. 9 Bet tie, kurie tai girdėjo,
vienas po kito ėjo iš ten, pradedant
vyresniaisiais, ir jis buvo paliktas vienas
su moterim, stovinčia viduryje.
10 Atsitiesęs Jėzus jai tarė: „Moterie,
kur jie yra? Niekas tavęs nepasmerkė?“
11 Ji tarė: „Niekas, viešpatie“. Jėzus
tarė: „Nė aš tavęs nepasmerkiu. Eik ir
nuo dabar daugiau nebenusidėk!“⌝[2]

5 Lev 20, 10; Dt 22, 22–24

Jėzus—pasaulio šviesa

12 Jėzus vėl jiems kalbėjo,
sakydamas: „Aš esu pasaulio šviesa.
Kas seka paskui mane, niekad
nevaikščios tamsoje, bet turės gyvenimo
šviesą“. 13 Tad fariziejai jam sakė: „Tu
liudiji už save patį. Tavo liudijimas
negalioja“. 14 Jėzus jiems atsakė: „Net
jei aš liudyčiau už save patį, mano
liudijimas galiotų, nes žinau, iš kur
atėjau ir kur nueinu. Bet jūs nežinote, iš
kur ateinu ar kur nueinu. 15 Jūs teisiate
žmogiškai[3]—aš nė vieno neteisiu. 16 Bet
jei aš ir teisiu, mano teismas ⌜turi galią⌝[4],
nes nesu vienas, kuris teisiu, bet aš ir
tas, kuris mane siuntė, Tėvas. 17 Ir jūsų
įstatyme parašyta, kad dviejų žmonių
liudijimas galioja. 18 Aš pats esu tas,
kuris liudija už save, ir tas, kuris mane
siuntė, Tėvas, liudija už mane“. 19 Tada
jie paklausė jį: „Kur yra tavo tėvas?“
Jėzus atsakė: „Jūs nei manęs
nepažįstate, nei mano Tėvo. Jei mane
pažintumėte, tai ir mano Tėvą
pažintumėte“. 20 Šituos žodžius jis
iškalbėjo prie iždinės, mokydamas
šventovėje. Bet niekas jo nesuėmė, nes
dar nebuvo atėjusi jo valanda.

12 Mt 5, 14; Jn 9, 5 **13** Jn 5, 31

Jėzus pranašauja savo mirtį

21 Jis vėl jiems tarė: „Aš einu sau,
ir jūs ieškosite manęs, tačiau mirsite
savo nuodėmėje. Kur aš einu, jūs

2 Daugumas seniausių ir patikimiausių Mss neturi 7,53–8,11. Kt. Mss įterpia šitą tekstą čia ar po 7,36, ar po 21, 25, ar po Lk 21, 38.

3 Lit. pagal kūną (t.y. pagal žmogiškus standartus)

4 Lit. yra tikras

negalite nueiti“. 22 Tada žydai tarė: „Argi jis nusižudys, kad sako: ‚Kur aš einu, jūs negalite nueiti‘?“ 23 Ir jis jiems tarė: „Jūs esate iš žemo, aš esu iš aukšto. Jūs esate iš šito pasaulio, aš nesu iš šito pasaulio. 24 Todėl jums pasakiau, kad mirsite savo nuodėmėse. Nes jei netikėsite, kad ⌜AŠ ESU⌝[1], mirsite savo nuodėmėse“. 25 Tada jie klausė jį: „Kas tu esi?“ Jėzus jiems atsakė: ⌜“Aš pradžioje pasakiau, ką jums ir [dabar] kalbu⌝[2]. 26 Daug ką turiu apie jus kalbėti ir smerkti. Tačiau tas, kuris mane siuntė, yra tiesakalbis, ir ką išgirdau iš jo, tą kalbu pasauliui“. 27 Jie nesuprato, kad jis jiems kalbėjo apie Tėvą. 28 Tad Jėzus jiems tarė: „Kai būsite aukštyn iškėlę Žmogaus Sūnų, tada suprasite, kad AŠ ESU ir nieko iš savęs nedarau, bet taip kalbu, kaip mane pamokė Tėvas. 29 Ir tas, kuris mane siuntė, yra su manimi. Jis nepaliko manęs vieno, nes aš visuomet darau, kas jam patinka“. 30 Jam tai kalbant, daugelis įtikėjo jį.

Jėzus ir Abraomas

31 Tada Jėzus juo tikėjusiems žydams sakė: „Jei jūs ⌜vis laikotės mano mokslo⌝[3], tikrai esate mano mokiniai 32 ir pažinsite tiesą, o tiesa jus išlaisvins“. 33 Jie jam atsakė: „Mes esame Abraomo palikuonys ir niekam niekad nesame vergavę. Kaip tu gali sakyti: ‚Jūs tapsite laisvi‘?“ 34 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: kiekvienas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. 35 Bet vergas nepasilieka namuose visą laiką; sūnus pasilieka visą laiką. 36 Tad jei Sūnus jus išlaisvins, jūs tikrai būsite laisvi. 37 Žinau, kad esate Abraomo palikuonys. O vis dėlto ieškote progos mane nužudyti, nes mano žodis neturi vietos jumyse. 38 Kalbu, ką aš esu matęs pas Tėvą[4]. ⌜Jūs irgi darote, ką girdėjote iš savo tėvo“.⌝[5]

39 Jie jam atsakė: „Mūsų tėvas yra Abraomas“. Jėzus jiems tarė: „Jei būtumėte Abraomo vaikai, darytumėte[6] Abraomo darbus. 40 Bet dabar ieškote progos mane nužudyti—žmogų, kalbėjusį[7] jums tiesą, kurią išgirdau iš Dievo. To Abraomas nedarė. 41 Jūs darote savo tėvo darbus“. Jie jam prieštaravo: „Mes nesame pavainikiai[8]. Turime vieną Tėvą—Dievą“. 42 Jėzus jiems tarė: „Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, mane mylėtumėte, nes aš iš Dievo išėjau ir čia esu; nes ne savo valia esu atėjęs, bet jis mane siuntė. 43 Kodėl nesuprantate mano kalbos? Todėl, kad negalite klausytis mano žodžio. 44 ⌜Jūsų tėvas—velnias⌝[9], ir jūs norite tenkinti savo tėvo įgeidžius. Jis nuo pat pradžios buvo žmogžudys ir nesilaikė tiesos, nes nėra tiesos jame. Kada jis meluoja, kalba tai[10], kas jam sava, nes jis yra melagis ir melo[11] tėvas. 45 Bet kadangi aš sakau tiesą, jūs netikite manim. 46 Kas iš jūsų gali įrodyti mane nusidėjus? Jei sakau tiesą, kodėl jūs netikite manim? 47 Kas yra iš Dievo, klauso Dievo žodžių. Jūs dėl to neklausote, kad nesate iš Dievo“.

48 Žydai jam atsakė: „Ar mes ne teisingai sakome, kad tu samarietis ir velnio apsėstas?“ 49 Jėzus atsakė: „Aš nesu velnio apsėstas, bet gerbiu savo Tėvą, o jūs plėšiate man garbę. 50 Bet aš neieškau sau garbės. Yra Vienas, kuris ieško ir teisia. 51 Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: jei kas laikysis mano žodžio, nepatirs[12] mirties per amžius“. 52 Žydai jam tarė: „Dabar mes žinome, kad tu velnio apsėstas. Abraomas mirė, ir pranašai, o tu sakai: ‚Jei kas laikysis

1 T.y. Dievo vardo ‚AŠ ESU‘ nešėjas, Dievo unikalus atstovas. Arba: aš esu [ką sakau save esant]
2 P[66]; arba: „Kam aš iš viso jums kalbu?
3 *Lit. pasiliekate mano žodyje*
4 Kt. Mss: savo Tėvą
5 Arba: Tad ir jūs darykite, ką girdėjote iš Tėvo“.
6 Kkr. Mss: darykite
7 Lit. kuris esu kalbėjęs
8 Lit. gimę iš paleistuvystės
9 Lit. Jūs esate iš tėvo velnio
10 Lit. iš to
11 Arba: melagio; lit. jo
12 Lit. neregės

mano žodžio, neragaus mirties per
amžius‘. 53 Argi tu didesnis už mūsų
tėvą Abraomą, kuris mirė? Ir pranašai
mirė. Kuo save laikai?“ 54 Jėzus atsakė:
„Jei aš garbinčiau save, mano garbė būtų
niekai. Yra mano Tėvas, keliantis mano
garbę, apie kurį jūs sakote: ‚Jis yra
mūsų Dievas‘, 55 nors nesate jo pažinę.
Bet aš jį pažįstu. Ir jei sakyčiaus jo
nepažįstąs, būčiau į jus panašus melagis.
Bet jį pažįstu ir laikaus jo žodžio.
56 Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo
galėsiąs išvysti mano dieną; jis ją išvydo
ir džiaugėsi“. 57 Tada žydai jam sakė:
„Neturi dar nė penkiasdešimt metų, o esi
matęs Abraomą?“ 58 Jėzus jiems tarė:
„Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: prieš
Abraomui gimstant, aš esu“. 59 Tada jie
griebėsi akmenų, kad mestų į jį. Bet
Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventovės.

33 Mt 3, 9; Lk 3, 8

Jėzus pagydo aklą gimusį

9 Praeidamas jis išvydo žmogų, aklą nuo
pat gimimo. 2 Jo mokiniai jį
paklausė[1]: „Rabi, kas nusidėjo, jis ar jo
tėvai, kad gimė aklas?“ 3 Jėzus atsakė:
„Nei jis, nei jo tėvai nenusidėjo, bet [jis
gimė aklas,] kad Dievo darbai būtų
apreikšti jame. 4 ⌜Mes turime⌝[2] dirbti
darbus to, kuris mane siuntė, kol yra
diena. Ateina naktis[3], kai niekas negali
dirbti. 5 Kol esu pasaulyje, esu pasaulio
šviesa“. 6 Tai pasakęs, jis spjovė ant
žemės, padarė ⌜su seilėmis⌝[4] purvo, patepė
purvu jo akis 7 ir jam tarė: „Eik,
nusiprausk Siloamo (išvertus tai reiškia
‚Siųstojo‘) tvenkinyje!“ Jis nuėjo,
nusiprausė ir parėjo regintis.
8 Tada kaimynai ir tie, kurie
anksčiau matydavo jį elgetaujant, sakė:
„Ar jis ne tas, kuris sėdėdavo ir
elgetaudavo?“ 9 Vieni sakė: „Tai jis“.
Kiti sakė: „Ne, tik panašus į jį“. Jis pats
sakė: „Tai aš“. 10 Tada jie klausinėjo jį:
„Tai kaip tau buvo atvertos akys?“
11 Jis atsakė: „Žmogus, vadinamas
Jėzumi, padarė purvo, juo patepė mano
akis ir man tarė: ‚Eik į Siloamą ir
nusiprausk!‘ Tada aš nuėjau ir
nusiprausęs praregėjau“. 12 Jie paklausė
jį: „Kur jis yra?“ Šis atsakė: „Nežinau“.

5 Mt 5, 14; Jn 8, 12

Fariziejai tiria pagydymą

13 Jie nuvedė jį, pirmiau buvusį
aklą, pas fariziejus. 14 O ⌜ta diena⌝[5], kai
Jėzus padarė purvo ir atvėrė jo akis,
buvo šabata. 15 Tad ir fariziejai vėl ėmė
jį klausinėti, kaip jis praregėjęs. Jis
jiems tarė: „Jis patepė purvu man akis,
aš nusiprausiau ir regiu“. 16 Tada kai
kurie fariziejai sakė: „Šitas žmogus nėra
iš Dievo, nes nesilaiko šabatos“. Bet kiti
prieštaravo: „Kaip gali žmogus
nusidėjėlis daryti tokius ženklus?“ Ir
nesutarimas kilo tarp jų. 17 Tada jie vėl
klausė akląjį: „Kadangi jis tau atvėrė
akis, ką tu pats sakai apie jį?“ Šis
atsakė: „Jis yra pranašas“.
18 Bet žydai nenorėjo tikėti[6], kad
jis buvęs aklas ir praregėjęs, kol jie
pasišaukė tėvus to, kuris buvo
praregėjęs. 19 Ir jie klausinėjo juos: „Ar
tai jūsų sūnus, kurį jūs sakote gimus
aklą? Tai kaip jis dabar regi?“ 20 Jo
tėvai atsakė: „Žinome, kad šitas yra
mūsų sūnus ir kad jis gimė aklas. 21 Bet
kaip jis dabar regi, nežinome. Jį patį
klauskite! Jis yra pilnametis. Jis pats
kalbės už save“. 22 Tai pasakė jo tėvai,
nes bijojo žydų. Mat žydai jau buvo
susitarę, kad, jei kas jį išpažintų esant
Mesiją, būtų atskirtas nuo sinagogos. 23
Todėl jo tėvai pasakė: „Jis yra
pilnametis. Jį patį klauskite!“
24 Taigi jie antrą kartą pasišaukė
žmogų, buvusį aklą, ir jam tarė:
„Pagarbink Dievą! Mes žinome, kad tas
žmogus nusidėjėlis“. 25 Jis atsakė:
„Nežinau, ar jis nusidėjėlis. Viena žinau:
buvau aklas—dabar regiu“. 26 Tada jie
klausė jį: „Ką jis tau padarė? Kaip jis
atvėrė tavo akis?“ 27 Jis jiems atsakė:
„Jau jums pasakiau, ir jūs nesiklausėte.
Kam vėl norite girdėti? Bene ir jūs
norite tapti jo mokiniais?“ 28 Tada jie

1 Gr. + sakydami
2 Kt. Mss: Aš turiu
3 T.y. mirtis
4 Lit. iš seilių
5 Lit. tą dieną
6 Lit. tikėti apie jį

išplūdo jį, sakydami: „Tu esi jo mokinys,
o mes esame Mozės mokiniai. 29 Mes
žinome, kad Dievas yra kalbėjęs Mozei,
bet dėl šito, nežinome, iš kur jis“.
30 Žmogus jiems atsakė: „Tuo juk ir
reikia stebėtis, kad jūs nežinote, iš kur
jis, o vis dėlto jis man atvėrė akis!
31 Žinome, kad Dievas neišklauso
nusidėjėlių, bet jei kas yra Dievo
garbintojas ir vykdo jo valią, tą jis
išklauso. 32 Nuo amžių negirdėta, kad
kas būtų atvėręs aklo gimusio akis.
33 Jei jis nebūtų nuo Dievo, nieko
negalėtų padaryti“. 34 Jie jam atsakė:
„Tu gimei visas nuodėmingas, ir tu mus
mokai?“ Ir jie išmetė jį lauk.

Dvasinis aklumas

35 Jėzus išgirdo, kad jie buvo jį
išmetę lauk, ir, jį radęs, paklausė: „Ar tu
tiki Žmogaus Sūnų?“ 36 Jis atsakė: „Tai
kas jis yra, viešpatie, kad galėčiau jį
tikėti?“ 37 Jėzus jam tarė: „Tu esi jį
matęs, ir jis yra tas, kuris kalba su
tavim“. 38 Jis tarė: „Tikiu, Viešpatie!“
ir jį pagarbino.
39 Jėzus tarė: „Teisti aš atėjau į šį
pasaulį: kad neregintieji regėtų ir
regintieji apaktų“. 40 Tai išgirdo kai
kurie fariziejai, kurie buvo prie jo, ir jį
klausė: „Argi ir mes esame akli?“
41 Jėzus jiems tarė: „Jei būtumėte akli,
neturėtumėte nuodėmės. Bet dabar
sakote: ‚Mes regime‘. Jūsų nuodėmė
pasilieka“.

Jėzus—Gerasis Ganytojas

10 „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: kas
neįeina pro vartus[1] į avių gardą,
bet įlipa per kur kitur, tas yra vagis ir
plėšikas. 2 Bet tas, kuris įeina pro
vartus[2], yra avių ganytojas. 3 Jam
vartininkas[3] atidaro, ir avys klauso jo
balso. Jis savąsias avis šaukia vardu ir
jas išveda. 4 Išsivaręs visas savąsias, jis
eina jų priešakyje, o avys seka paskui jį,
nes jos pažįsta jo balsą. 5 Paskui
svetimą jos neseks, bet bėgs nuo jo, nes
jos nepažįsta svetimųjų balso“. 6 Jėzus
jiems pasakė tą palyginimą, bet jie
nesuprato reikšmės to, ką jis jiems
kalbėjo.
7 Tad Jėzus vėl jiems tarė: „Iš
tiesų, iš tiesų jums sakau: Aš esu avių
vartai[4]. 8 Visi, kurie atėjo pirm manęs,
yra vagys ir plėšikai, bet avys jų
neklausė. 9 Aš esu vartai· Jei kas pro
mane įeis, bus išgelbėtas; jis įeis ir išeis
ir ras ganyklą. 10 Vagis ateina tik vogti,
pjauti ir naikinti. Aš atėjau, kad jos
turėtų gyvenimą ir apsčiai jo turėtų.
11 Aš esu gerasis ganytojas.
Gerasis ganytojas guldo savo gyvybę už
avis. 12 Samdinys, kuris nėra ganytojas,
kuris nėra avių savininkas, mato vilką
ateinant, palieka avis ir bėga,—o vilkas
jas pasigriebia ir išvaiko,—13 nes jis yra
samdinys ir avys jam nerūpi. 14 Aš esu
gerasis ganytojas. Aš pažįstu savąsias, ir
manosios pažįsta mane, 15 kaip Tėvas
mane pažįsta ir aš pažįstu Tėvą, ir aš
guldau savo gyvybę už avis. 16 Dar turiu
kitų avių, kurios nėra iš šito gardo. Jas
irgi aš turiu vedžioti[5], ir jos klausys
mano balso. Tada bus viena kaimenė,
vienas ganytojas. 17 Tėvas mane myli
dėl to, kad aš guldau savo gyvybę, kad ją
vėl atsiimčiau. 18 Niekas jos neatėmė[6]
iš manęs, bet savo paties valia aš ją
guldau. Turiu galią ją guldyti, ir turiu
galią ją vėl atsiimti. Šitą įsakymą gavau
iš savo Tėvo“.
19 Tarp žydų vėl kilo nesutarimas
dėl šitų žodžių. 20 Daugelis jų sakė:
„Jis velnio apsėstas ir eina iš proto! Kam
jo klausote?“ 21 Kiti sakė: „Šitie žodžiai
nėra velnio apsėsto. Argi velnias gali
atverti aklųjų akis?“

15 Mt 11, 27; Lk 10, 22

Žydai atmeta Jėzų

22 Tąsyk Jeruzalėje buvo
Šventyklos atnaujinimo[7] šventė. Buvo
žiema. 23 Ir Jėzus vaikščiojo šventovėje,

1 Lit. duris
2 Lit. duris
3 Lit. durininkas
4 Lit. durys; taip pat 10,9
5 Arba: atvesti
6 Kt. Mss: neatima
7 T.y. Hanukos

Saliamono portike[1]. 24 Tada žydai jį
apstojo ratu ir jam sakė: „Kaip ilgai mus
laikysi netikrume? Jei tu esi Mesijas,
pasakyk mums atvirai!“ 25 Jėzus jiems
atsakė: „Jums pasakiau, bet jūs netikite.
Darbai, kuriuos darau savo Tėvo vardu,
tie liudija už mane. 26 Bet jūs netikite,
nes nesate iš manųjų avių. 27 Manosios
avys klauso mano balso. Aš jas pažįstu,
ir jos seka paskui mane. 28 Aš joms
duodu amžiną gyvenimą; jos nepražus
per amžius, ir niekas jų neišplėš iš mano
rankos. 29 ⌜Mano Tėvas, kuris yra man
[jas] davęs, yra didesnis už visus⌝[2], ir
niekas negali jų išplėšti iš Tėvo rankos.
30 Aš ir Tėvas esame viena“.
31 Žydai vėl griebėsi akmenų, kad
jį užmuštų. 32 Jėzus jiems atsakė:
„Daug gerų darbų jums parodžiau ⌜Tėvo
galia⌝[3]. Dėl kurio jų norite mane užmušti
akmenimis?“ 33 Žydai jam atsakė: „Dėl
gero darbo nenorime tavęs užmušti
akmenimis, tik dėl piktžodžiavimo,
būtent dėl to, kad tu, būdamas žmogus,
daraisi Dievu“. 34 Jėzus jiems atsakė:
„Ar nėra parašyta jūsų įstatyme: ‚Aš
pasakiau: dievai esate‘? 35 Jei jis[4]
pavadino dievais tuos, pas kuriuos atėjo
Dievo žodis,—o Raštas negali būti
panaikintas,—36 tai ar jūs galite sakyti
tam, kurį Tėvas pašventino ir atsiuntė į
pasaulį: ‚Tu piktžodžiauji‘, todėl, kad
pasakiau: ‚Aš esu Dievo Sūnus‘? Jei
nedarau savo Tėvo darbų, netikėkite
manim! 38 Bet jei darau, tai, nors ir
netikėtumėte manim, tikėkite darbais,
kad žinotumėte ir suprastumėte[5], jog
Tėvas yra manyje ir aš Tėve“. 39 Jie vėl
mėgino jį suimti, bet jis ištrūko iš jų
rankų.
40 Jis vėl nuėjo skersai Jordano į
tą vietą, kur Jonas iš pradžių krikštijo, ir
ten pasiliko. 41 Daugelis atėjo pas jį ir
sakė: „Jonas, tiesa, nepadarė jokio
ženklo, bet visa, ką Jonas pasakė apie
šitą, buvo tiesa“. Ir ten daugelis įtikėjo
jį.

33 Lev 24, 16 34 Ps 82, 6 40 Jn 1, 28

Lozoriaus mirtis ir prikėlimas

11 Buvo vienas ligonis, Lozorius iš
Betanijos, iš Marijos ir jos sesers
Mortos kaimo. 2 O Marija buvo ta, kuri
patepė Viešpatį kvepalais ir nušluostė jo
kojas savo plaukais. Jos brolis Lozorius
sirgo. 3 Tad seserys jam pasiuntė žinią[6]:
„Viešpatie, ⌜žinok, kad⌝[7] tas, kurį myli,
serga“. 4 Bet Jėzus, tai išgirdęs, tarė:
„Šita liga nėra mirčiai, bet Dievo garbei,
kad ja Dievo Sūnus būtų pašlovintas“.
5 Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir
Lozorių. 6 Taigi, kai jis išgirdo, kad tas
serga, užtruko dvi dienas toje vietoje,
kurioje buvo. 7 Tik po to jis pasakė savo
mokiniams: „Vėl eikime į Judėją!“
8 Mokiniai jam tarė: „Rabi, žydai ką tik
mėgino tave užmušti akmenimis, o tu vėl
ten vyksti?“ 9 Jėzus atsakė: „Ar ne
dvylika yra dienos valandų? Jei kas
dieną vaikščioja, nesuklumpa, nes jis
regi šito pasaulio šviesą. 10 Bet jei kas
naktį vaikščioja, suklumpa, nes jis be
šviesos“. 11 Jis tai pasakė, ir paskui
jiems tarė: „Mūsų draugas Lozorius yra
užmigęs, bet aš vykstu jo pažadinti iš
miego“. 12 Mokiniai jam tarė:
„Viešpatie, jei jis užmigęs, pasveiks“.
13 Tačiau Jėzus buvo kalbėjęs apie jo
mirtį. O jie manė jį kalbant apie
paprastą miegą. 14 Tada Jėzus atvirai
jiems pasakė: „Lozorius mirė, 15 bet dėl
jūsų, kad tikėtumėte, džiaugiuos, kad ten
nebuvau. Tačiau eikime pas jį!“
16 Tada Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė
savo bendramokiniams: „Eikime ir mes
numirti su juo!“
17 Atėjęs Jėzus jį rado jau keturias
dienas gulėjusį kape. 18 O Betanija buvo
arti Jeruzalės—apie penkiolika stadijų[8]
nuo jos. 19 Ir daug žydų buvo atėję pas
Mortą ir Mariją jų paguosti dėl brolio.
20 Taigi, kai Morta išgirdo, kad Jėzus
ateinąs, ji išėjo jo pasitikti, o Marija liko

1 T.y. atviroje, kolonų palaikomu stogu uždengtoje salėje
2 Kt. Mss: Ką mano Tėvas yra man davęs, yra daugiau už viską.
3 Lit. iš Tėvo
4 T.y. Įstatymas
5 Kt. Mss: tikėtumėte
6 Lit. sakydamos
7 Lit. štai
8 T.y. 2 3/4 km.

sėdėti namie. 21 Morta prabilo į Jėzų:
„Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano
brolis nebūtų miręs. 22 Bet žinau, kad
ir dabar, ko tik prašysi Dievą, Dievas tau
duos". 23 Jėzus jai pasakė: „Tavo brolis
prisikels!" 24 Morta jam tarė: „Žinau,
kad jis prisikels prisikėlimo metu,
paskučiausiąją dieną". 25 Jėzus jai tarė:
„Aš esu prisikėlimas ⌜ir gyvenimas⌝[1]. Kas
tiki mane, net jei numirtų, bus gyvas,
26 ir kiekvienas, kuris gyvas ir tiki
mane, nemirs per amžius. Ar tai tiki?"
27 Ji jam tarė: „Taip, Viešpatie! Aš esu
įtikėjusi, kad tu esi Mesijas, Dievo
Sūnus, tas, kuris turi ateiti į šį pasaulį".
28 Tai pasakiusi, ji nuėjo,
pasišaukė savo seserį Mariją ir jai
privačiai[2] tarė: „Mokytojas čia yra ir
šaukia tave". 29 Kai ji tai išgirdo,
skubiai pakilo ir ėjo pas jį. 30 Jėzus dar
nebuvo atėjęs į kaimą, bet tebebuvo toje
vietoje, kur Morta buvo jį pasitikusi.
31 Žydai, kurie, ją guosdami, buvo su ja
namuose, pamatę, kad Marija skubiai
pakilo ir išėjo, nusekė paskui ją,
manydami, jog ji einanti pas kapą, kad
ten raudotų. 32 Kai Marija atėjo, kur
buvo Jėzus, jį išvydusi, ji puolė jam į
kojas, jam sakydama: „Viešpatie, jei čia
būtum buvęs, mano brolis nebūtų miręs!"
33 Kai Jėzus pamatė ją verkiančią ir
verkiančius su ja atėjusius žydus, jis
susigraudino[3] ir susijaudino. 34 Ir jis
paklausė: „Kur jį esate padėję?" Jie jam
atsakė: „Viešpatie, ateik ir pamatyk!"
35 Jėzus apsiašarojo. 36 Tad žydai sakė:
„Štai kaip jis jį mylėjo!" 37 Bet kai
kurie iš jų tarė: „Ar tas, kuris atvėrė
aklojo akis, negalėjo padaryti, kad ir
šitas nebūtų miręs?"
38 Jėzus, vėl susigraudinęs[4], nuėjo
prie kapo. Tai buvo ola, užrista
akmeniu. 39 Jėzus paliepė: „Nuriskite
akmenį!" Mirusiojo sesuo Morta jam
sakė: „Viešpatie, jis jau dvokia, nes jau
keturios dienos, kaip jis miręs!"
40 Jėzus jai tarė: „Ar tau nesakiau, kad,
jei tikėsi, išvysi Dievo šlovę?" 41 Tada
jie nurito akmenį. O Jėzus pakėlė
aukštyn akis ir prabilo: „Tėve, tau
dėkoju, kad mane išklausei. 42 Aš
žinojau, kad visuomet mane išklausai.
Tačiau dėl aplinkui stovinčių žmonių tai
pasakiau, kad jie įtikėtų, jog tu mane
siuntei". 43 Ir, tai pasakęs, garsiu balsu
sušuko: „Lozoriau, išeik!" 44 Numirėlis
išėjo; jo rankos ir kojos buvo apraišiotos
lininiais aprišalais ir jo veidas
apvyniotas skepeta. Jėzus jiems paliepė:
„Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti!"

1 Lk 10, 38–39 2 Jn 12, 3

Sąmokslas nužudyti Jėzų
(Mt 26, 1–5; Mk 14, 1–2; Lk 22, 1–2)
45 Tad daugelis žydų, kurie buvo
atėję pas Mariją ir matė, ką jis padarė,
įtikėjo jį. 46 Bet kai kurie iš jų nuėjo pas
fariziejus ir jiems pranešė, ką Jėzus buvo
padaręs. 47 Tada vyriausieji kunigai ir
fariziejai sušaukė sinedrioną[5] ir tarėsi:
„Ką gi mes darome? Šitas žmogus daro
daug ženklų. 48 Jei jam toliau leisime
taip veikti, visi jį įtikės; tada ateis
romėnai ir atims ir tą mūsų vietą[6], ir
mūsų tautą". 49 Vienas jų, Kajafas,
buvęs tų metų vyriausiasis kunigas,
jiems tarė: „Jūs nieko neišmanote 50 ir
nepagalvojate, jog jums būtų geriau, kad
vienas žmogus mirtų už tautą, negu kad
visa tauta pražūtų". 51 Jis tai pasakė ne
iš savęs, bet, būdamas tų metų
vyriausiasis kunigas, išpranašavo, kad
Jėzus turįs mirti už tautą— 52 ir ne tik
už tautą, bet ir tam, kad surinktų į viena
Dievo išsklaidytuosius vaikus. 53 Taigi
nuo tos dienos jie buvo nusprendę jį
nužudyti.

1 ~ kt. Mss
2 *Lit.* slapčia; kt. Mss: tylomis
3 Arba: susierzino (būtent dėl jų beviltiško raudojimo ir netikėjimo amžinu gyvenimu akivaizdoje To, kuris yra „prisikėlimas ir gyvenimas")
4 Arba: susierzinęs

5 Arba hbr. sanhedriną, t.y. vyriausiąją tarybą, tvarkančią religinius ir visuomeninius dalykus
6 T.y. šventyklą

54 Todėl Jėzus daugiau viešai
nebevaikščiojo tarp žydų, bet iš ten
nuėjo į šalį arti dykumos, į miestą,
vadinamą Efraimu, ir ten apsistojo su
mokiniais.
55 Buvo arti žydų Velykos, ir prieš
Velykas daugelis iš šalies traukė aukštyn
į Jeruzalę apsivalyti. 56 Jie ieškojo
Jėzaus ir, stovėdami šventovėje,
kalbėjosi vienas su kitu: „Ką jūs
manote? Argi jis tikrai neatvyks į
šventę?“ 57 O vyriausieji kunigai ir
fariziejai buvo davę įsakymą, kad, jei kas
sužinotų, kur jis yra, praneštų, kad jie
galėtų jį suimti.

Patepimas Betanijoje
(Mt 26, 6–13; Mk 14, 3–9)

12 *Buvo šešios dienos* prieš Velykas,
kai Jėzus atėjo į Betaniją, kur
buvo Lozorius, kurį Jėzus buvo prikėlęs
iš numirusių. 2 Ten jie iškėlė jam
pokylį. Morta patarnavo, o Lozorius
buvo vienas iš tų, kurie sėdėjo su juo prie
stalo. 3 Marija, paėmusi svarą brangių
kvepalų, pagamintų iš tikro nardo,
patepė Jėzaus kojas ir savo plaukais
nušluostė jo kojas. Namas pasidarė
pilnas kvepalų kvapo. 4 Bet Judas
Iskariotas, vienas iš jo mokinių, kuris
turėjo jį išduoti, prikišo: „Kodėl šitų
kvepalų nepardavė už tris šimtus denarų
ir neatidavė [pinigų] vargšams?“ 6 Jis
tai pasakė ne todėl, kad jam rūpėjo
vargšai, bet kad jis buvo vagis ir,
laikydamas pinigų dėžutę, vagiliaudavo,
kas įdėta. 7 Į tai Jėzus atsakė: „Palik ją!
[Tai įvyko tam,] kad ji tai palaikytų
mano laidotuvių dienai, 8 nes vargšų
visuomet turėsite pas save, bet mane ne
visuomet turėsite“.

3 Lk 7, 37–38 8 Dt 15, 11

Sąmokslas nužudyti Lozorių

9 Didelė žydų minia sužinojo, kad
jis ten yra, ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet
pamatyti ir Lozoriaus, kurį jis buvo
prikėlęs iš numirusių. 10 O vyriausieji
kunigai nusprendė ir Lozorių nužudyti,
11 nes dėl jo daugelis žydų traukėsi [nuo
jų] ir tikėjo Jėzų.

Iškilmingas įėjimas į Jeruzalę
(Mt 21, 1–11; Mk 11, 1–11; Lk 19, 28–40)

12 Kitą dieną didelė žmonių minia,
kuri buvo atėjusi į šventę, išgirdusi, kad
Jėzus ateinąs į Jeruzalę, 13 pasiėmė
palmių šakų ir išėjo jo pasitikti, ir jie
šaukė:

„Hosana!
Palaimintas, kuris ateina
Viešpaties vardu—
Izraelio Karalius!“

14 Jėzus, radęs jauną asilą, užsėdo
ant jo, kaip parašyta:

15 „Nebijok, dukterie Şijona!
Štai atvyksta tavo karalius,
sėdėdamas ant asilaičio!“

16 Iš pradžių jo mokiniai to
nesuprato, tik tada, kai Jėzus buvo
pašlovintas, atsiminė, kad tai buvo apie
jį parašyta ir kad jie buvo jam tai padarę.
17 Minia, buvusi su juo, kai jis Lozorių
pašaukė iš kapo ir jį prikėlė iš
numirusių, tai liudijo. 18 Žmonės todėl
ir išėjo jo pasitikti, kad jie buvo girdėję jį
padarius tą ženklą. 19 Tada fariziejai
vienas kitam sakė: „Matot, kad nieko
negalite padaryti. Štai pasaulis nuėjo
paskui jį!“

13 Ps 118, 25.26 15 Zach 9, 9

Kai kurie graikai nori pamatyti Jėzų

20 Tarp atvykusių per šventę Dievo
garbinti buvo graikų. 21 Tie priėjo prie
Pilypo, kilusio iš Galilėjos Betsaidos, ir jį
prašė, sakydami: „Meldžiamasis, norime
pamatyti Jėzų“. 22 Pilypas nuėjo ir
pasakė Andriejui. Andriejus ir Pilypas
nuėjo ir pasakė Jėzui. 23 Bet Jėzus jiems
atsakė: „Atėjo valanda, kad būtų
pašlovintas Žmogaus Sūnus. 24 Iš tiesų,
iš tiesų jums sakau: jei kviečio grūdas
neįkrinta į žemę ir nenumiršta, jis
pasilieka vienas; bet jei jis numiršta,
neša daug vaisių. 25 Kas myli savo
gyvybę, ją pražudo, bet kas nekenčia
savo gyvybės šiame pasaulyje, ją
išsaugos amžinam gyvenimui. 26 Jei kas
nori man tarnauti, tegul seka paskui
mane, ir kur aš esu, ten bus ir manasis
tarnas. Jei kas man tarnaus, jį pagerbs
Tėvas.

25 Mt 10, 39; 16, 25; Mk 8, 35; Lk 9, 24; 17, 33

Žmogaus Sūnus turi būti pakeltas nuo žemės

27 Dabar mano siela sukrėsta. Ir

kas man sakyti? ‚Tėve, gelbėk mane nuo
šios valandos!‘? Bet juk tam[1] atėjau į šią
valandą. 28 Tėve, pašlovink savo vardą!“
Tada atsklido balsas iš dangaus: „Aš jį
pašlovinau ir vėl pašlovinsiu!“
29 Aplink stovinti ir tai girdėjusi minia
sakė, kad griaustinis sugriaudęs. Kiti
sakė: „Angelas jam kalbėjo“. 30 Jėzus
atsakė: „Ne dėl manęs pasigirdo šitas
balsas, bet dėl jūsų. 31 Dabar teisiamas
šis pasaulis. Dabar šio pasaulio
kunigaikštis bus išmetamas lauk. 32 O
aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus
trauksiu pas save“. 33 Jis tai pasakė,
nurodydamas, kokia mirtimi turės mirti.
34 Minia jam atsakė: „Mes girdėjome iš
įstatymo, kad Mesijas pasilieką per
amžius. Tai kaip tu gali sakyti, kad
Žmogaus Sūnus turį būti pakeltas
aukštyn? Kas yra tas Žmogaus Sūnus?“
35 Jėzus jiems tarė: „Dar trumpą laiką
šviesa yra tarp jūsų. Vaikščiokite, kol
turite šviesą, kad tamsa jūsų neužkluptų.
Kas vaikščioja tamsoje, nežino, kur eina.
36 Kol turite šviesą, tikėkite šviesą, kad
taptumėte šviesos vaikais[2]“.

34 Ps 110, 4; Jez 9, 7; Ezek 37, 25; Dan 7, 14

Žydų netikėjimas

Jėzus tai pasakė ir nuėjęs
pasislėpė nuo jų. 37 Bet nors jis ir buvo
padaręs tiek daug ženklų jų akivaizdoje,
jie juo netikėjo, 38 kad įvyktų pranašo
Jezajo žodis, kurį jis pasakė:

„Viešpatie, kas įtikėjo mūsų
skelbiama žinia?
Ir kam Viešpaties ranka buvo
apreikšta?“

39 Jie negalėjo tikėti dėl to, kad
Jezajas vėl pasakė:

40 „Jis apakino jų akis
ir užkietino jų širdį,
kad neregėtų akimis
ir neišmanytų širdimi,—kad jie
neatsiverstų
ir aš jų nepagydyčiau“.

41 Jezajas tai pasakė, nes jis išvydo
jo šlovę ir kalbėjo apie jį. 42 Vis dėlto ir
daug vyresniųjų jį įtikėjo, bet dėl
fariziejų to neišpažino, kad nebūtų
atskirti nuo sinagogos, 43 nes jie labiau
mėgo žmonių negu Dievo teikiamą garbę.

38 Jez 53, 1 40 Jez 6, 10

Jėzaus skelbimo santrauka

44 Jėzus šaukdamas[3] tarė: „Kas
mane tiki, ne mane tiki, bet tą, kuris
mane siuntė. 45 Ir kas mane mato, mato
tą, kuris mane siuntė. 46 Aš, šviesa, esu
atėjęs į pasaulį, kad kiekvienas, kuris
mane tiki, nepasiliktų tamsoje. 47 Ir jei
kas klauso mano žodžių ir jų nelaiko, aš
jo neteisiu, nes atėjau ne pasaulio teisti,
bet pasaulio gelbėti. 48 Kas mane
atmeta ir nepriima mano žodžių, turi tą,
kuris jį teisia: tas žodis, kurį kalbėjau, jį
teis paskučiausiąją dieną. 49 Nes aš
nekalbėjau iš savęs, bet pats Tėvas, kuris
mane siuntė, yra man davęs įsakymą, ką
turiu sakyti ir ką kalbėti. 50 Ir žinau,
kad jo įsakymas yra amžinas gyvenimas.
Taigi, ką aš kalbu, kalbu taip, kaip Tėvas
yra man pasakęs“.

Jėzus plauna mokinių kojas

13 Tai įvyko prieš Velykų šventę.
Jėzus, žinodamas, kad buvo
atėjusi jo valanda pereiti iš šito pasaulio
pas Tėvą, mylėjęs savuosius, kurie buvo
pasaulyje, jiems parodė savo meilę ⌜iki
pat galo⌝[4]. 2 Ir vakarienės metu, velniui
jau įdėjus į ⌜Simono sūnaus Judo
Iskarioto⌝[5] širdį [sumanymą] jį išduoti, 3
žinodamas, kad Tėvas jam visa atidavė į
rankas ir kad jis išėjo nuo Dievo ir eina
pas Dievą, jis pakilo nuo vakarienės
[stalo], nusivilko viršutinius drabužius
ir, paėmęs rankšluostį, juo apsijuosė.
5 Paskui jis įpylė vandens į praustuvę ir
pradėjo mazgoti mokinių kojas ir jas
šluostyti rankšluosčiu, kuriuo buvo
apsijuosęs.
6 Jis priėjo prie Simono Petro. Šis
jam tarė: „Viešpatie, ar tu man mazgosi
kojas?!“ 7 Jėzus jam atsakė: „Ką aš
darau, tu dabar nesupranti, bet vėliau
suvoksi“. 8 Petras jam tarė: „Tu niekad

---

1 T.y. tam, kad pereičiau per šitą kančios valandą
2 Lit. sūnumis
3 Lit. šaukė ir
4 Arba: iš paskutiniųjų (t.y. kiek galėdamas)
5 Kt. Mss: Simono Iskarioto sūnaus Judo

nemazgosi man kojų!“ Jėzus jam atsakė:
„Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi nieko
bendra su manim“. 9 Simonas Petras jam
tarė: „Viešpatie, ne tik mano kojas, bet
ir rankas, ir galvą!“ 10 Jėzus jam tarė:
„Kas nusimaudęs, tam reikia tik kojas
numazgoti; šiaip jis visas švarus. Ir jūs
esate švarūs, tik ne visi“. 11 Jis mat
žinojo savo išdavėją. Todėl jis pasakė:
„Ne visi esate švarūs“.
12 Kai jis buvo numazgojęs jiems
kojas, pasiėmęs savo viršutinius
drabužius ir vėl atsisėdęs[1] prie stalo,
jiems tarė: „Ar suprantate, ką esu jums
padaręs? 13 Jūs mane vadinate
‚Mokytoju‘ ir ‚Viešpačiu‘, ir gerai sakote,
nes tas esu. 14 Taigi, jei aš, Viešpats ir
Mokytojas, jums numazgojau kojas, ir
jūs privalote mazgoti vieni kitiems kojas.
15 Nes esu jums davęs pavyzdį, kad ir jūs
taip darytumėte, kaip aš jums dariau.
16 Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: vergas
nėra didesnis už savo valdovą nė
pasiuntinys didesnis už savo siuntėją.
17 Jei žinote tuos dalykus,— esate
palaiminti, jei juos darote.
18 Ne apie jus visus kalbu. Aš
žinau, kuriuos išsirinkau. Bet turi
išsipildyti Raštas: ‚Tas, kuris valgo
mano[2] duoną, pakėlė prieš mane savo
kulnį‘.[3] 19 Jau[4] dabar, prieš įvykstant,
jums tai sakau, kad, kai įvyks,
tikėtumėte, jog AŠ ESU[5]. 20 Iš tiesų, iš
tiesų jums sakau: kas priima kokį nors
asmenį, kurį siunčiu, mane priima; o kas
mane priima, priima tą, kuris mane
siuntė“.

12–15 Lk 22, 27 **16** Mt 10, 24; Lk 6, 40; Jn 15, 20
18 Ps 41, 9 **20** Mt 10, 40; Mk 9, 37; Lk 9, 48; 10, 16

Jėzus pasako iš anksto, kad jis būsiąs išduotas
(Mt 26, 20–25; Mk 14, 17–21; Lk 22, 21–23)

21 Tai pasakęs, Jėzus buvo labai[6]
susijaudinęs ir patvirtindamas tarė: „Iš
tiesų, iš tiesų jums sakau: vienas iš jūsų
mane išduos“. 22 Mokiniai dairėsi
vienas į kitą, nesusivokdami, apie kurį
jis kalbąs. 23 Vienas jo mokinių, kurį
Jėzus mylėjo, gulėjo[7] prie jo krūtinės.
24 Simonas Petras jam linktelėjo [galva],
⌜kad pasiklaustų, kas galėtų būti tas⌝[8],
apie kurį jis kalba. 25 Tada šis iš savo
vietos pasilenkęs atgal į Jėzaus krūtinę,
jį paklausė: „Viešpatie, kas tai?“ 26
Jėzus atsakė: „Tai tas, kuriam aš
⌜duosiu padažęs gabaliuką duonos⌝[9]“.
Padažęs gabaliuką duonos, jis padavė[10] jį
Judui, ⌜Simono Iskarioto sūnui⌝[11]. 27 Ir
tada, ⌜paėmus tą gabaliuką⌝[12], šėtonas
įėjo į jį[13]. Jėzus jam tarė: „Ką darai,
greičiau daryk!“ 28 Tačiau nė vienas
gulinčių prie stalo nesuprato, kuriam
tikslui jis jam tai pasakė. 29 Nes kai
kurie manė, kadangi Judas turėjo pinigų
dėžutę, kad Jėzus jam sakąs: „Nupirk,
ko mums reikia šventei“, arba kad
Judas[14] turįs ką duoti vargšams. 30 Tad
šis, paėmęs gabaliuką duonos, tuojau
išėjo. Buvo naktis.

Naujas įsakymas

31 Kai jis išėjo, Jėzus tarė: „Dabar
Žmogaus Sūnus pašlovintas, ir Dievas
pašlovintas jame[15]. 32 ⌜Jei Dievas
pašlovintas jame⌝[16], tai ir Dievas jį
pašlovins savyje[17] ir tuojau jį pašlovins.
33 Vaikeliai, dar valandėlę esu su jumis.
Manęs ieškosite ir, kaip pasakiau
žydams: ‚Kur aš einu, jūs negalite
nueiti‘, taip ir jums dabar sakau.
34 Jums duodu naują įsakymą, kad
mylėtumėte vienas kitą. 35 Jei mylėsite

1 Lit. atsilošęs
2 Kt. Mss: su manimi
3 T.y. pavartojo prieš mane smurtą
4 Lit. Nuo
5 Žr. 8, 24.
6 Lit. dvasia
7 T.y rytiečių papročiu valgė ant šono pusiau gulom, kairiąja alkūne atsirėmęs į pagalvį ir dešiniąja ranka imdamas valgį nuo šalia padėto žemo stalo.
8 Kt. Mss: ir tarė: „Sakyk: ‚Kas yra tas, apie kurį jis kalba‘“.
9 Lit. padažysiu gabaliuką duonos ir jam duosiu
10 Kt. Mss: paėmė ir padavė
11 Kt. Mss: Judui Iskariotui, Simono sūnui
12 Lit. po gabaliuko duonos
13 T.y. Judą
14 Lit. jis
15 T.y. per jo kančią ir mirtį
16 ~kkr. Mss
17 paimdamas į savo dievišką būtį ir šlovę

vieni kitus, iš to visi pažins, kad esate
mano mokiniai“.

33 Jn 7, 34 34 Jn 15, 12. 17; 1 Jn 3, 23; 2 Jn 5

Jėzus iš anksto pasako, kad Petras jo užsiginsiąs

(Mt 26, 31–35; Mk 14, 27–31; Lk 22, 31–34)
36 Simonas Petras jam tarė:
„Viešpatie, kur eini?“ Jėzus jam atsakė:
„Kur einu, tu dabar negali sekti paskui
mane, bet vėliau nuseksi“. 37 Petras jam
tarė: „Viešpatie, kodėl dabar negaliu
sekti paskui tave? Savo gyvybę guldysiu
už tave!“ 38 Jėzus atsakė: „Savo gyvybę
guldysi už mane? Iš tiesų, iš tiesų tau
sakau: „Dar gaidžiui nepragydus, tu tris
kartus manęs užsiginsi!“

Jėzus—kelias pas Tėvą

14 „Tenebūnie nerimastingos jūsų
širdys! Tikėkite[1] Dievą, ir mane
tikėkite! 2 Mano Tėvo namuose yra daug
buveinių. Jei taip nebūtų, argi būčiau
jums pasakęs: ‚Einu jums vietos
paruošti‘? 3 Jei nueisiu ir paruošiu jums
vietą, vėl ateisiu[2] ir jus pasiimsiu pas
save, kad, kur aš esu, ir jūs būtumėte.
4 Ir ⸢jūs žinote kelią [į ten], kur einu⸣[3]“.
5 Tomas jam tarė: „Viešpatie, nežinome,
kur eini. Kaip galime žinoti kelią?“
6 Jėzus jam tarė: „Aš esu kelias, tiesa ir
gyvenimas. Niekas neateina pas Tėvą
kitaip, kaip tik per mane. 7 ⸢Jei esate
mane pažinę, tai ir mano Tėvą pažinsite⸣[4].
Jau dabar jį pažįstate ir esate matę“.
8 Pilypas jam tarė: „Viešpatie,
parodyk mums Tėvą, ir to mums pakaks“.
9 Jėzus jam tarė: „Jau tokį ilgą laiką esu
su jumis, ir tu dar nesi manęs pažinęs,
Pilypai? Kas yra mane matęs, yra matęs
Tėvą. Kaip tu gali sakyti: ‚Parodyk
mums Tėvą‘? 10 Ar tu netiki, kad aš esu
Tėve ir Tėvas yra manyje? Žodžius,
kuriuos aš jums kalbu, nekalbu iš savęs.
Bet Tėvas, pasiliekąs manyje, daro savo
darbus. 11 Tikėkite manim[5], kad aš esu
Tėve ir Tėvas manyje. Bet jei netikite[6],
tai tikėkite dėl pačių darbų! 12 Iš tiesų,
iš tiesų jums sakau: kas mane tiki, tas
irgi darys darbus, kuriuos aš darau, ir jis
darys dar didesnius už juos, nes aš einu
pas Tėvą. 13 Ir ko tik prašysite mano
vardu, tai padarysiu, kad Tėvas būtų
pašlovintas Sūnuje! 14 Jei ko mane[7]
prašysite mano vardu, aš padarysiu.

Jėzus pažada Šventąją Dvasią

15 Jei mane mylite, laikysitės[8]
mano įsakymų. 16 Ir aš prašysiu Tėvą, ir
jis jums duos kitą Padėjėją[9], kad jis būtų
su jumis per amžius,—17 tiesos[10] Dvasią,
kurios pasaulis negali priimti, nes jos
nemato ir nepažįsta. Jūs ją pažįstate, nes
ji pasilieka pas jus ir bus jumyse.
18 Nepaliksiu jūsų našlaičių;
ateisiu pas jus. 19 Dar valandėlė, ir
pasaulis manęs nebematys, bet jūs mane
matysite. Kadangi aš gyvenu, tai ir jūs
gyvensite. 20 Tą dieną jūs žinosite, kad
aš esu savo Tėve, jūs manyje ir aš
jumyse. 21 Kas ⸢yra priėmęs⸣[11] mano
įsakymus ir juos vykdo, tas yra mane
mylintis. O kas mane myli, bus mano
Tėvo mylimas, ir aš jį mylėsiu ir jam
apsireikšiu“. 22 Judas—ne Iskariotas—
jam tarė: „Viešpatie, kaip čia yra, kad tu
nori mums apsireikšti, o ne pasauliui?“
23 Jėzus jam atsakė: „Jei kas mane myli,
laikysis mano žodžio. Mano Tėvas jį
mylės, ir pas jį mes ateisime ir
pasidarysime buveinę. 24 Kas manęs
nemyli, nesilaiko mano žodžių. O žodis,

1 Arba: Jūs tikite
2 Gr. ateinu (esamasis laikas, vartojamas būsimojo prasme)
3 Kt. Mss: žinote, kur einu, ir žinote kelią
4 Kt. Mss: Jei būtumėte mane pažinę, tai ir mano Tėvą būtumėte pažinę.
5 T.y. tuo, ką dabar sakau
6 Lit. ne
7 ~ kkr. Mss
8 Kt. Mss: vykdykite
9 Gr. *paraklētos* (lit. „pašauktas kam pagelbėti“) reiškia kaltinamojo gynėją, užtarėją, patarėją—bendrai imant, pagelbėtoją, padėjėją.
10 T.y. Dvasią, kuri apreiškia tiesą apie Dievą
11 Lit. turi

kurį girdite, nėra mano, bet Tėvo, kuris
mane siuntė.
25 Tai esu jums kalbėjęs,
tebebūdamas pas jus. 26 Bet Padėjėjas—
Šventoji Dvasia, kurią Tėvas atsiųs
mano vardu,—jis visko jus išmokys ir
primins jums visa, ką aš esu jums
pasakęs. 27 Ramybę jums palieku, savo
ramybę jums duodu. Ne taip, kaip
pasaulis duoda, aš jums duodu.
Tenebūnie nerimastinga ir baiminga
jūsų širdis! 28 Girdėjote, kad aš jums
pasakiau: ‚Iškeliauju ir [vėl] ateisiu[1] pas
jus‘ Jei mane mylėtumėte,
džiaugtumėtės, kad keliauju pas Tėvą,
nes Tėvas yra didesnis už mane. 29 Ir
jau dabar, prieš įvykstant, esu jums tai
pasakęs, kad tikėtumėte, kada tai įvyks.
30 Jau nebedaug kalbėsiu su jumis, nes
ateina pasaulio kunigaikštis. Jis neturi
man galios, 31 bet pasaulis turi žinoti,
kad myliu Tėvą ir darau taip, kaip Tėvas
man įsakė. Kelkitės, eikime iš čia!“

Jėzus—tikrasis vynmedis

15 „Aš esu tikrasis vynmedis, o
mano Tėvas yra sodininkas.
2 Kiekvieną manyje [esančią] šakelę,
neduodančią vaisių, jis nupjauna[2], o
kiekvieną, duodančią vaisių, apvalo[3],
kad neštų daugiau vaisių. 3 Jūs jau
esate apvalyti[4] ⌜dėl žodžio⌝[5], kurį esu jums
kalbėjęs. 4 Pasilikite manyje, ir aš
pasiliksiu jumyse. Kaip šakelė negali
duoti vaisių iš savęs, jei ji nepasiliks
vynmedyje, taip negalite ir jūs, jei
nepasiliksite manyje. 5 Aš esu
vynmedis, jūs—šakelės. Kas pasilieka
manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių,
nes nuo manęs atskirti jūs nieko negalite
nuveikti. 6 Kas nepasiliks manyje, bus
išmestas lauk kaip šakelė ir sudžius.
Jas[6] surenka ir įmeta į ugnį, ir jos
sudega. 7 Jei pasiliksite manyje ir mano
žodžiai pasiliks jumyse, prašykite, ko
norite, ir bus jums duota. 8 Mano Tėvas
yra pašlovintas tuo, kad duodate daug
vaisių ir taip pasirodote esą mano
mokiniai. 9 Kaip Tėvas mane mylėjo,
taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano
meilėje[7]! 10 Jei laikysitės mano įsakymų,
pasiliksite mano meilėje, kaip ir aš esu
laikęsis savo Tėvo įsakymų ir pasilieku
jo meilėje. 11 Tai jums kalbėjau, kad
manasis džiaugsmas būtų jumyse[8] ir kad
jūsų džiaugsmas būtų tobulas.
12 Mano įsakymas yra tas, kad
mylėtumėte vienas kitą, kaip aš jus
mylėjau. 13 Niekas neturi didesnės
meilės už tą, kad kas guldo savo gyvybę
už savo draugus. 14 Jūs esate mano
draugai, jei darote, ką aš jums įsakau.
15 Nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas
nežino, ką daro jo šeimininkas. Bet jus
esu pavadinęs draugais, nes jums
pranešiau visa, ką girdėjau iš savo Tėvo.
16 Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus
išsirinkau ir jus paskyriau, kad nuėję[9]
duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai
pasiliktų, kad, ko tik prašytumėte Tėvą
mano vardu, jis jums duotų. 17 Aš jums
tai įsakau: mylėkite vienas kitą!

12 Jn 13,34; 15,17; 1Jn 3,23; 2Jn 5

Pasaulio neapykanta

18 Jei pasaulis jūsų nekenčia,
žinokite, kad jis yra manęs nekentęs
pirmiau negu jūsų. 19 Jei ⌜priklau-
sytumėte pasauliui⌝[10], pasaulis mylėtų
savuosius. Kadangi jūs nepriklausote
pasauliui, bet aš jus išsirinkau iš
pasaulio, tad pasaulis jūsų nekenčia.
20 Atsiminkite žodį, kurį jums pasakiau:
‚Vergas nėra didesnis už savo
šeimininką‘. Jei jie mane persekiojo, tai
ir jus persekios. Jei jie laikėsi mano
žodžio, tai laikysis ir jūsų. 21 Bet visa tai
jie jums darys dėl mano vardo, nes
nepažįsta to, kuris mane siuntė. 22 Jei
nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs, jie
neturėtų nuodėmės. Bet dabar jie neturi
kuo pateisinti savo nuodėmę. 23 Kas
manęs nekenčia, nekenčia ir mano Tėvo.

1 Gr. ateinu (esam.l. būsimojo prasme)
2 Lit. pašalina
3 T.y. apgenėja
4 Lit. švarūs
5 T.y. dėl jumyse pasiliekančio žodžio; arba: žodžiu
6 T.y. šakeles
7 T.y. meilės prieglobstyje
8 T.y. jūsų
9 Lit. nueitumėte ir
10 Lit. būtumėte iš pasaulio

24 Jei tarp jų nebūčiau padaręs darbų,
kurių niekas kitas nėra padaręs, jie
neturėtų nuodėmės. Bet dabar jie yra ir
matę, ir nekentę tiek manęs, tiek ir mano
Tėvo. 25 Tačiau turėjo išsipildyti žodis,
parašytas jų įstatyme: ‚Jie be priežasties
manęs nekentė‘.
26 Kai ateis Padėjėjas, kurį aš jums
siųsiu nuo Tėvo,—tiesos Dvasia, kuri
išeina iš Tėvo,—jis liudys už mane. 27
Bet ir jūs liudysite[1], nes nuo pradžios
esate buvę su manim.

20 Mt 10,24; Lk 6,40; Jn 13,16 25 Ps 35,19; 69,4

16 Tai jums kalbėjau, kad ⌜neat-
kristumėte nuo tikėjimo⌝[2]. 2 Jie
atskirs jus nuo sinagogų. Netgi ateina
valanda, kai kiekvienas, kuris jus
nužudys, tarsis atliekąs tarnystę Dievui.
3 Ir jie tai darys, nes nepažino nei Tėvo,
nei manęs. 4 Bet tai jums kalbėjau, kad,
kai ateis jų[3] valanda, atsimintumėte, jog
aš jums tai pasakiau.

Šventosios Dvasios atėjimas ir veikla

Aš iš pradžių jums to nepasakiau,
nes buvau su jumis. 5 Bet dabar einu
pas tą, kuris mane siuntė, ir nė vienas iš
jūsų manęs neklausia: ‚Kur eini?‘
6 Tačiau, kadangi jums tai kalbėjau,
jūsų širdis pilna liūdesio. 7 Tačiau aš
jums sakau tiesą: jums naudinga, kad aš
einu, nes, jei nenueisiu, Padėjėjas
neateis pas jus. Bet jei nueisiu, jį
atsiųsiu pas jus. 8 Ir atėjęs jis įrodys
pasaulį klystant apie nuodėmę, teisumą
ir teismą: 9 apie nuodėmę—kadangi
žmonės netiki manim; 10 apie teisumą—
kadangi einu pas Tėvą ir manęs
nebematysite; 11 apie teismą—kadangi
šito pasaulio kunigaikštis yra
pasmerktas[4].
12 Dar daug ką turiu jums sakyti,
tačiau dabar jūs negalite to pakelti.
13 Bet kai Padėjėjas[5]—tiesos Dvasia[6]—
ateis, jis ⌜jus ves į visą tiesą⌝[7], nes jis
nekalbės iš savęs, bet kalbės, ką tik
išgirs, ir jums paskelbs, kas turi įvykti.
14 Jis mane pagarbins, nes ims iš to, kas
mano, ir jums paskelbs. 15 Visa, ką
Tėvas turi, yra mano. Todėl pasakiau,
kad jis ims iš to, kas mano, ir jums
paskelbs.

Liūdesys pavirs džiaugsmu

16 Valandėlė—ir manęs
nematysite; ir vėl valandėlė—ir mane
išvysite“. 17 Tad kai kurie jo mokiniai
sakė vienas kitam: „Ką reiškia tai, ką jis
mums sako: ‚Valandėlė—ir manęs
nematysite; ir vėl valandėlė—ir mane
išvysite‘? ir: ‚Einu pas Tėvą‘?“ 18 Taigi
jie sakė: „Ką reiškia tai, ką jis sako:
‚Valandėlė‘? Nežinome, ką jis kalba“.
19 Jėzus žinojo, kad jie norėjo jį klausti,
ir jiems tarė: „Ar dėl to klausinėjate
vienas kitą, kad pasakiau: ‚Valandėlė—
ir manęs nematysite; ir vėl valandėlė—ir
mane išvysite‘? 20 Iš tiesų, iš tiesų jums
sakau: jūs verksite ir raudosite, bet
pasaulis džiaugsis. Jūs liūdėsite, bet
jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu.
21 Moteris, kai ji gimdo, yra nuliūdusi,
nes atėjo jos valanda. Bet kai ji pagimdo
kūdikį, nebeatsimena skausmo iš
džiaugsmo, kad žmogus gimė pasauliui.
22 Taip ir jūs dabar esate, tiesa, nuliūdę,
bet aš vėl jus išvysiu. Tada džiaugsis
jūsų širdys, ir jūsų džiaugsmo niekas
neatims iš jūsų. 23 Ir tą dieną manęs
nieko neklausite. Iš tiesų, iš tiesų jums
sakau: jei ko prašysite Tėvą ⌜mano vardu,
jis jums duos⌝[8]. 24 Ligšiol nieko
neprašėte mano vardu. Prašykite ir
gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų
tobulas.

Aš esu nugalėjęs pasaulį

25 Aš kalbinėmis figūromis jums
kalbėjau. Ateina valanda, kai nebe
figūromis jums kalbėsiu, bet aiškiai jums

1 Gr. liudijate (esam.l. būsimojo prasme)
2 Lit. kad nesukluptumėte
3 T.y. persekiotojų
4 Arba: nuteistas
5 Gr. anas
6 T.y. Dvasia, kuri apreiškia tiesą apie Dievą arba kas iš tikrųjų Dievas yra
7 Kt. Mss: bus jums vadovas visoje tiesoje (t.y. visoje tiesos srityje)
8 Kt. Mss: jis jums duos mano vardu

skelbsiu apie Tėvą. 26 Tą dieną prašysite
mano vardu. Jums nesakau, kad aš
prašysiu Tėvą už jus, 27 nes pats Tėvas
jus myli todėl, kad jūs esate mane mylėję
ir įtikėję, jog aš nuo Dievo[1] išėjau.
28 Išėjau nuo[2] Tėvo ir esu atėjęs į
pasaulį. ⸢Dabar, atvirkščiai⸣[3], palieku
pasaulį ir einu pas Tėvą".
29 Jo mokiniai tarė: „Štai dabar
aiškiai kalbi ir nevartoji jokios kalbinės
figūros. 30 Dabar žinome, jog žinai visa
ir tau nereikia, kad kas tave klaustų[4].
Todėl[5] tikime, kad nuo Dievo išėjai".
31 Jėzus jiems atsakė: „Dabar tikite?
32 Štai ateina valanda, ir ji yra jau
atėjusi, kad išsiskirstysite kiekvienas į
savo namus ir mane vieną paliksite.
Tačiau nesu vienas, nes Tėvas yra su
manim. 33 Jums tai kalbėjau, kad
manyje turėtumėte ramybę. Pasaulyje
turite kentėti. Bet būkite drąsūs! Aš esu
nugalėjęs pasaulį".

Jėzus meldžiasi už savo mokinius

17 Jėzus tai kalbėjo ir, pakėlęs akis į
dangų, prabilo: „Tėve, atėjo
valanda. Pašlovink savo Sūnų, kad
Sūnus tave pašlovintų, 2 kad jis,
kadangi jam suteikei ⸢visos žmonijos⸣[6]
valdžią, ⸢visiems, kuriuos⸣[7] esi jam davęs,
duotų amžiną gyvenimą. 3 O amžinasis
gyvenimas yra tai, kad jie tave pažintų,
vienintelį tikrąjį Dievą ir tavo siųstąjį
Jėzų Kristų. 4 Aš tave pašlovinau
žemėje, užbaigęs darbą, kurį esi man
davęs atlikti. 5 O dabar tu, Tėve,
pašlovink mane pas save ta šlove, kurią
turėjau pas tave prieš atsirandant
pasauliui.
6 Aš apreiškiau tavo vardą
žmonėms, kuriuos man davei iš pasaulio.
Tavo jie buvo, ir man juos davei, ir jie
yra laikęsi tavo žodžio. 7 Dabar jie yra
pažinę, kad visa, ką esi man davęs,
ateina[8] iš tavęs. 8 Nes žodžius, kuriuos
man davei, esu jiems davęs, ir jie [juos]
priėmė. Jie tikrai pažino, kad nuo tavęs
išėjau, ir įtikėjo, kad tu mane siuntei. 9
Aš meldžiu už juos. Ne už pasaulį
meldžiu, bet už tuos, kuriuos esi man
davęs, nes jie yra tavo. 10 Visa, kas yra
mano, yra tavo, ir kas tavo,—mano, ir aš
esu pašlovintas per juos. 11 Aš jau
nebesu pasaulyje, bet jie yra pasaulyje, ir
aš einu pas tave. Šventasis Tėve,
išlaikyk juos savo vardu[9], kurį esi man
davęs, kad jie būtų viena, kaip mes
[esame viena]. 12 Kai buvau su jais, aš
juos išlaikiau tavo vardu[10], kurį esi man
davęs, ir išsaugojau, ir nė vienas iš jų
nepražuvo, tiktai prapulties sūnus, kad
Raštas išsipildytų. 13 O dabar einu pas
tave, ir tai kalbu pasaulyje, kad jie
⸢patirtų mano tobulą džiaugsmą⸣[11]. 14 Aš
esu jiems davęs tavo žodį, ir pasaulis jų
nekentė, nes jie nepriklauso pasauliui,
kaip ir aš nepriklausau pasauliui. 15
Nemeldžiu, kad juos paimtum iš
pasaulio, bet kad juos apsaugotum nuo
piktojo[12]. 16 Jie nepriklauso pasauliui,
kaip ir aš nepriklausau pasauliui.
17 Pašventink juos tiesa; tavo žodis yra
tiesa. 18 Kaip tu mane siuntei į pasaulį,
taip ir aš juos siunčiau į pasaulį. 19 Ir
dėl jų pašventinu save, kad ir jie būtų
⸢tikrai pašventinti⸣[13]. 20 Tačiau meldžiu
ne vien už šituos, bet ir už tuos, kurie
mane tikės per jų žodį, 21 kad jie visi
būtų viena, kaip tu, Tėve, esi manyje ir
aš esu tavyje, kad ir jie būtų[14] mumyse,—
kad pasaulis tikėtų, jog tu mane siuntei.
22 Ir aš tą šlovę, kurią esi man davęs,
esu jiems davęs, kad jie būtų viena, kaip
ir mes esame viena: 23 aš juose ir tu
manyje, kad jie būtų visiškai suvienyti,—

1 Kt. Mss: Tėvo
2 Kt. Mss: iš
3 Lit. Vėl
4 T.y. tu iš anksto žinai dar nepaklaustus klausimus
5 Lit. Per tai
6 Lit. viso kūno
7 Lit. visam, ką
8 Lit. yra
9 T.y. man duoto ir mokiniams perteikto apreiškimo galia (Dievo vardas = jo apreikštas būdas). Arba: varde (t.y. tame, ką Jėzus jiems apreiškė apie Dievo būdą)
10 Arba: varde
11 Lit. turėtų savyje pilną mano džiaugsmą
12 Arba: pikta
13 Arba: pašventinti tiesa
14 Kt. Mss + viena

kad pasaulis pažintų, jog tu mane siuntei
ir juos mylėjai, kaip ir mane mylėjai.
24 Tėve, noriu, kad ir jie, kuriuos[1] esi
man davęs, būtų su manim ten, kur aš
esu, kad jie matytų manąją šlovę, kurią
esi man davęs, nes mane mylėjai prieš
pasaulio įkūrimą. 25 Teisusis Tėve, nors
pasaulis tavęs nepažino, aš tave pažinau,
ir šitie pažino, kad tu mane siuntei.
26 Aš padariau jiems žinomą tavo vardą
ir jį darysiu žinomą, kad meilė, kuria tu
mane mylėjai, būtų juose ir aš būčiau
juose“.

12 Ps 41, 9; Jn 13, 18

Jėzaus išdavimas ir suėmimas
(Mt 26, 47–56; Mk 14, 43–50; Lk 22, 47–53)

18 Tai pasakęs, Jėzus išėjo su savo
mokiniais į kitą Kidrono upelio[2]
pusę, kur buvo sodas. Į jį įėjo jis ir jo
mokiniai. 2 Bet ir Judas, jo išdavėjas,
žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai ten
susieidavo su savo mokiniais. 3 Taigi
Judas, pasiėmęs būrį kareivių ir
vyriausiųjų kunigų bei fariziejų
sargybinių[3], ten ėjo su žibintais, deglais
ir ginklais. 4 Jėzus, žinodamas visa, kas
turėjo jam atsitikti, išėjo[4] ir jiems tarė:
„Ko ieškote?“ 5 Jie jam atsakė: „Jėzaus
Nazariečio“. Jis jiems tarė: „Tai aš[5]“.
Judas, jo išdavėjas, irgi stovėjo su jais. 6
Kai Jėzus[6] jiems pasakė: „Tai aš“, jie
atsitraukė ir parpuolė ant žemės. 7 Jis
vėl juos paklausė: „Ko ieškote?“ Jie
pakartojo: „Jėzaus Nazariečio“. 8 Jėzus
atsakė: „Jums pasakiau, kad tai aš. Jei
manęs ieškote, leiskite šitiems
pasišalinti“,— 9 kad išsipildytų žodis,
kurį jis buvo pasakęs: „Iš tų, kuriuos esi
man davęs, nė vieno nepražudžiau“.
10 Tada Simonas Petras, kuris turėjo
kalaviją, jį išsitraukė, smogė vyriausiojo
kunigo vergui ir nukirto jam dešiniąją
ausį. Tas vergas buvo vardu Malkus.
11 Tada Jėzus tarė Petrui: „Kišk
kalaviją į makštį! Argi neturėčiau gerti
tos taurės, kurią Tėvas yra man davęs?“

11 Mt 26, 39; Mk 14, 36; Lk 22, 42

Jėzus pas vyriausiąjį kunigą Haną
(Mt 26, 57–58; Mk 14, 53–54; Lk 22, 54

12 Taigi būrys kareivių,
tūkstantininkas ir žydų sargybiniai
suėmė Jėzų, surišo 13 ir nuvedė pirma
pas Haną, nes jis buvo uošvis Kajafo,
kuris buvo anų metų vyriausiasis
kunigas. 14 O Kajafas buvo tas, kuris
buvo pataręs žydams, kad geriau esą
vienam žmogui numirti už tautą.

14 Jn 11, 49–50

Petras išsigina Jėzaus
(Mt 26, 69–70; Mk 14, 66–68; Lk 22, 55–57)

15 Paskui Jėzų sekė Simonas
Petras ir kitas mokinys. Tas mokinys
buvo pažįstamas vyriausiajam kunigui, ir
jis įėjo su Jėzumi į vyriausiojo kunigo
kiemą. 16 O Petras liko bestovįs lauke
prie durų. Tada tas kitas mokinys,
vyriausiojo kunigo pažįstamas, išėjo,
pasikalbėjo su durininke ir įsivedė Petrą.
17 Tarnaitė durininkė tarė Petrui: „Ar ir
tu nesi vienas iš šito žmogaus mokinių?“
Jis tarė: „Nesu!“ 18 Kadangi buvo šalta,
vergai ir sargybiniai, susikūrę ugnį iš
anglių, stovėjo [aplink ją] ir šildėsi.
Petras irgi stovėjo prie jų ir šildėsi.

Vyriausiasis kunigas klausinėja Jėzų
(Mt 26, 59–66; Mk 14, 55–64; Lk 22, 66–71)

19 Vyriausiasis kunigas klausinėjo
Jėzų apie jo mokinius ir apie jo mokslą.
20 Jėzus jam atsakė: „Aš esu viešai
kalbėjęs pasauliui. Aš visuomet mokiau
sinagogoje ir šventovėje, kur visi žydai
susieina, ir slapta nieko nekalbėjau.
21 Ko mane klausinėji? Klausinėk tuos,
kurie yra girdėję, ką jiems kalbėjau. Štai
tie žino, ką aš sakiau“. 22 Jam tai
pasakius, vienas iš šalia stovinčių
sargybinių kirto Jėzui į žandą, tardamas:
„Šitaip atsakai vyriausiajam kunigui?“
23 Jėzus jam atsakė: „Jei netiesą
kalbėjau, įrodyk, kad tai netiesa. Bet jei
tiesą, kam mane muši?“ 24 Tada Hanas
nusiuntė jį surištą pas vyriausiąjį kunigą
Kajafą.

Petras vėl išsigina Jėzaus
(Mt 26, 71–75; Mk 14, 69–72; Lk 22, 58–62)

---

1 Lit. ką
2 Lit. žiemą tekančio srauto
3 T.y. šventyklos sargybinių
4 Būtent iš sodo; arba: priekin
5 Lit. Aš esu
6 Lit. jis

25 Tuo tarpu Simonas Petras
stovėjo ir šildėsi. Jie[1] jį paklausė „Ar ir
tu nesi vienas iš jo mokinių?“ Jis
išsigynė, sakydamas: „Nesu!“ 26 Vienas
iš vyriausiojo kunigo vergų, giminaitis
to, kuriam Petras buvo nukirtęs ausį,
tarė: „Argi aš tavęs nemačiau sode su
juo?“ 27 Tada Petras vėl išsigynė, ir
tuojau gaidys pragydo.

Jėzus pas Pilotą
(Mt 27, 1–2. 11–14; Mk 15, 1–5; Lk 23, 1–5)

28 Jie nuvedė Jėzų nuo Kajafo į
pretoriją[2]. Buvo ankstyvas rytas. Jie
patys neįėjo į pretoriją, kad nesusiteptų
ir[3] galėtų valgyti Velykų avinėlį. 29 Tad
Pilotas išėjo laukan pas juos ir paklausė:
„⌜Kuo jūs kaltinate⌝[4] šitą žmogų?“ 30 Jie
jam atsakė: „Jei šitas nebūtų piktadarys,
nebūtume tau jo perdavę“. 31 Pilotas
jiems tarė: „Jį paimkite jūs patys ir jį
teiskite pagal savo įstatymą!“ Žydai jam
priešinosi: „Mes neturime teisės ką nors
nužudyti“,— 32 kad išsipildytų Jėzaus
žodis, kurį jis buvo ištaręs, nurodydamas,
kokia mirtimi turės mirti.
33 Tada Pilotas įėjo atgal į
pretoriją, pasišaukė Jėzų ir jį paklausė:
„Ar tu esi žydų karalius?“ 34 Jėzus
atsakė: „Ar tu pats[5] tai sakai, ar kiti tau
pasakė apie mane?“ 35 Pilotas atsakė:
„Argi aš esu žydas? Tavoji tauta ir
vyriausieji kunigai tave man perdavė.
Ką padarei?“ 36 Jėzus atsakė: „Mano
karalystė nėra iš šio pasaulio. Jei iš šio
pasaulio būtų mano karalystė, mano
valdiniai kovotų, kad nebūčiau atiduotas
žydams. Bet ⌜iš tikrųjų⌝[6] mano karalystė
nėra iš čia“. 37 Pilotas jam tarė: „Tai tu
esi karalius?“ Jėzus atsakė: „Tu sakai,
kad aš esu karalius.[7] Aš tam esu gimęs ir
tam atėjęs į pasaulį, kad paliudyčiau
tiesą. Kiekvienas, kuris ⌜priklauso
tiesai⌝[8], klauso mano balso“. 38 Pilotas jį
paklausė: „Kas yra tiesa?“

32 Jn 3, 14; 12, 32

Minia atmeta Jėzų ir pasirenka Barabą
(Mt 27, 15–31; Mk 15, 6–20; Lk 23, 13–25)

Tai pasakęs, jis vėl išėjo pas žydus ir
jiems tarė: „Aš jame nerandu jokios
kaltės. 39 Bet jūs turite paprotį, kad
vieną jums paleisčiau per Velykas. Ar
norite, kad jums paleisčiau ‚žydų
karalių‘?“ 40 Jie vėl šaukė, sakydami:
„Ne šitą, bet Barabą!“ O Barabas buvo
plėšikas.

Jėzus nuplakamas, išjuokiamas ir pasmerkiamas mirti

19 Tada Pilotas paėmė Jėzų ir
nuplakdino. 2 Kareiviai, nupynę
vainiką iš erškėčių, uždėjo jam ant
galvos ir jį apsiautė purpurine skraiste.
3 Jie vis ėjo prie jo, sakydami: „Sveikas,
žydų karaliau!“ ir kirto jam į žandą.
4 Pilotas vėl išėjo laukan ir jiems tarė:
„Štai jums jį išvedu, kad žinotumėte, jog
jame nerandu jokios kaltės“. 5 Tada
Jėzus išėjo laukan su[9] erškėčių vainiku
ir purpurine skraiste. O Pilotas[10] jiems
tarė: „Štai žmogus!“ 6 Kai vyriausieji
kunigai ir sargybiniai jį pamatė, jie
šaukė sakydami: „Nukryžiuok!
Nukryžiuok!“ Pilotas jiems tarė: „Jį
paimkite jūs patys ir nukryžiuokite, nes
aš jame nerandu kaltės!“ 7 Žydai jam
atsakė: „Mes turime įstatymą, ir pagal
tą įstatymą jis turi mirti, nes jis ⌜pareiškė
esąs Dievo Sūnus⌝[11].
8 Kai Pilotas išgirdo šitą žodį, jis
dar labiau nusigando. Jis vėl įėjo į
pretoriją ir paklausė Jėzų: „Iš kur tu
esi?“ Bet Jėzus jam neatsakė. 10 Tada
Pilotas jam tarė: „Nekalbi su manim?
Ar nežinai, kad turiu galią tave paleisti
ir turiu galią tave nukryžiuoti?“
11 Jėzus jam atsakė: „Neturėtum man
jokios galios, jei tau nebūtų duota iš
aukšto. Todėl didesnė nuodėmė to, kuris

1 T.y. tie, kurie stovėjo aplink ugniakurą
2 T.y. romėnų vietininko būstinę
3 Lit. bet
4 Lit. Kokį kaltinimą atnešate prieš
5 Lit. nuo savęs
6 Lit. dabar
7 Suprasti taip: Tu tai sakai, ne aš; „karalius“— tavo žodis.
8 Lit. yra iš tiesos
9 Lit. nešinas
10 Lit. jis
11 Lit. save padarė Dievo Sūnumi

mane tau perdavė“. 12 ⌈Nuo šiol⌉[1] Pilotas
stengėsi jį paleisti. Bet žydai šaukė
sakydami: „Jei šitą paleisi, nesi
ciesoriaus draugas. Kiekvienas, kuris
darosi karalium, priešinasi ciesoriui“.
13 Tada Pilotas, išgirdęs šituos
žodžius, išvedė Jėzų laukan ir atsisėdo į
teisėjo krėslą vietoje, vadinamoje
Akmenų grindiniu, hebrajiškai Gabata.
14 Buvo Velykų Prisirengimo diena;
buvo apie šeštą valandą[2]. Ir jis tarė
žydams: „Štai jūsų karalius!“ 15 Bet jie
šaukė: „Šalin, šalin! Nukryžiuok jį!“
Pilotas jiems tarė: „Ar man nukryžiuoti
jūsų karalių?“ Vyriausieji kunigai
atsakė: „Neturime karaliaus, tik
ciesorių!“ 16 Tada jis jiems perdavė jį,
kad būtų nukryžiuotas.

Jėzus nukryžiuojamas
(Mt 27, 32–44; Mk 15, 21–32; Lk 23, 26–43)

Taigi jie pasiėmė Jėzų, 17 ir, pats[3]
nešdamas kryžių, jis išėjo į vadinamąją
Kaukolės vietą, kuri hebrajiškai
vadinasi Golgota. 18 Ten[4] jie
nukryžiavo jį ir su juo kitus du iš šonų, o
Jėzų viduryje. 19 Pilotas liepė parašyti
ir užrašą ir jį prisegti prie kryžiaus.
Buvo parašyta: „Jėzus Nazarietis, žydų
karalius“. 20 Šį užrašą skaitė daugelis
žydų, nes ta vieta, kur Jėzus buvo
nukryžiuotas, buvo arti miesto. Ir jis[5]
buvo parašytas hebrajiškai, lotyniškai ir
graikiškai. 21 Tad žydų vyriausieji
kunigai sakė Pilotui: „Nepalik užrašęs:
‚Žydų karalius‘, bet: ‚Jis tvirtino: „Aš
esu žydų karalius“‘“. 22 Pilotas atsakė:
„Ką esu parašęs, esu parašęs!“[6]
23 Kai kareiviai buvo nukryžiavę
Jėzų, jie paėmė jo drabužius ir juos
padalijo į keturias dalis—kiekvienam
kareiviui po dalį, ir jie [pasiėmė] tuniką[7].
O tunika buvo be siūlės, nuo pat viršaus
iš vieno gabalo išausta. 24 Tad jie sakė
vienas kitam: „Neplėšykime jos, bet
meskime dėl jos burtą [ir pamatykime],
kam ji teks“,—kad išsipildytų Raštas,
kuris sako:

„Jie pasidalijo mano drabužius
ir dėl mano apdaro metė burtą“.

Taigi kareiviai tai ir padarė.

24 Ps 22, 18

Jėzus ir jo motina

25 Tuo tarpu prie Jėzaus kryžiaus
stovėjo jo motina, jo motinos sesuo,
Marija Klopienė ir Marija Magdalietė.
26 Jėzus, pamatęs motiną ir šalia stovintį
mokinį, kurį jis mylėjo, tarė motinai:
„Moterie, štai tavo sūnus!“ 27 Paskui jis
tarė mokiniui: „Štai tavo motina!“ Ir
nuo tos valandos tas mokinys ją paėmė į
savo namus.

Jėzaus mirtis
(Mt 27, 45–56; Mk 15, 33–41; Lk 23, 44–49)

28 Paskui Jėzus, žinodamas, jog jau
viskas atlikta, kad galutinai įvyktų
Raštas, tarė: „Trokštu!“ 29 Ten stovėjo
indas, pilnas rūgštaus vyno. Tad,
užmovę ant izopo kempinę, primirkytą
vyno, jie ją prikišo prie jo lūpų[8].
30 Paragavęs vyno, Jėzus tarė:
„Atlikta!“ Ir, nulenkęs galvą, atidavė
dvasią.

28 Ps 69, 21; 22, 15

Kareivis perduria Jėzaus šoną

31 Kadangi buvo Prisirengimo
diena, tai žydai, kad kūnai nepaliktų ant
kryžiaus per šabatą,—nes tos šabatos
diena buvo ⌈iškilminga šventė,⌉[9]—prašė
Pilotą, kad būtų sutriuškintos jų kojos[10]
ir jie būtų pašalinti. 32 Tad atėjo
kareiviai ir sutriuškino pirmojo kojas ir
kito, nukryžiuoto su juo. 33 Bet kai,
priėję prie Jėzaus, pamatė jį jau mirus,
jie nesutriuškino jo kojų, 34 tik vienas
kareivis[11] smeigė ietimi jam į šoną, ir
tuojau ištekėjo kraujas ir vanduo.
35 Tas, kuris tai matė, yra paliudijęs—jo
liudijimas yra tikras, ir jis žino, kad
jis sako tiesą,— kad ir jūs
tikėtumėte, 36 nes tai atsitiko, kad

1 Arba: Dėl tos priežasties
2 T.y. vidudienį
3 Arba: sau
4 Lit. kur
5 T.y. užrašas
6 T.y. nepakeisiu, ką esu parašęs
7 T.y. ilgą, sutanos pavidalo apatinį drabužį
8 Lit. burnos
9 Lit. didelė
10 T.y. kūju sudaužyti jų blauzdikauliai ir šlaunikauliai
11 Lit. kareivių

išsipildytų Raštas: „Joks kaulas nebus
jam sulaužytas“. 37 Ir vėl kitas 'Rašto
žodis'[1] sako: „Jie žiūrės į tą, kurį
perdūrė“.

36 Iš 12, 46; Sk 9, 12; Ps 34, 20 37 Zach 12, 10; Apr 1, 7

Jėzaus laidotuvės
(Mt 27, 57–61; Mk 15, 42–47; Lk 23, 50–56)

38 Vėliau Juozapas iš Arimatėjos,
kuris buvo Jėzaus mokinys,— bet
slaptas, nes bijojo žydų,—paprašė Pilotą,
kad tas jam leistų pasiimti Jėzaus kūną.
Ir Pilotas leido. Tad jis atėjo ir pasiėmė
jo kūną. 39 Atėjo ir Nikodemas, kuris
pirmą kartą buvo atėjęs pas jį nakčia,
nešdamas šimtą svarų miros ir alavijo
mišinio. 40 Jie paėmė Jėzaus kūną ir
suvyniojo į drobules su kvepalais, kaip
žydai yra pratę laidoti[2]. 41 O toje vietoje,
kur jis buvo nukryžiuotas, buvo sodas ir
tame sode naujas kapas, kuriame dar
niekas nebuvo paguldytas. 42 Taigi dėl
žydų Prisirengimo dienos jie ten paguldė
Jėzų, nes kapas buvo arti.

39 Jn 3, 1–2

Tuščias kapas
(Mt 28, 1–10; Mk 16, 1–8; Lk 24, 1–12)

20 Pirmąją savaitės dieną[3], anksti,
kai dar buvo tamsu, Marija
Magdalietė atėjo prie kapo ir pamatė
akmenį nuristą nuo kapo. 2 Tad ji
atbėgo[4] pas Simoną Petrą ir pas kitą
mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir jiems tarė:
„Paėmė Viešpatį iš kapo, ir nežinome,
kur jį padėjo!“ 3 Tada Petras ir tas kitas
mokinys išskubėjo[5] prie kapo. Abu bėgo
kartu, bet tas kitas mokinys pralenkė
Petrą ir pirmas pasiekė kapą.
5 Pasilenkęs jis išvydo gulinčias
drobules, tačiau neįėjo. 6 Tada
atskubėjo ir Simonas Petras, sekdamas
paskui jį, ir įėjo į kapą. Jis pamatė
gulinčias drobules 7 ir Jėzaus[6] galvą
dengusią skepetą ne prie drobulių
gulinčią, bet atskirai suvyniotą vienoje
vietoje. 8 Tada įėjo ir kitas mokinys,
kuris pirmas buvo atėjęs pas kapą; jis
pamatė ir įtikėjo. 9 Mat jie dar nebuvo
supratę Rašto, kad jis turįs keltis iš
numirusių. 10 Paskui tie mokiniai vėl
parėjo namo[7].

Jėzus pasirodo Marijai Magdalietei
(Mk 16, 9–11)

11 O Marija verkdama stovėjo prie
kapo lauke. Kai ji verkė, pasilenkė į
kapo vidų[8] 12 ir pamatė sėdint du
angelus baltais drabužiais ten, kur buvo
gulėjęs Jėzaus kūnas: vieną galvūgalyje,
o kitą[9] kojūgalyje. 13 Ir jie jai tarė:
„Moterie, ko verki?“ Ji jiems tarė:
„Paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur jį
padėjo“. 14 Tai ištarusi, ji atsisuko ir
išvydo stovintį Jėzų, bet ji nežinojo, kad
tai Jėzus. 15 Jėzus jai tarė: „Moterie, ko
verki? Ko ieškai?“ Manydama, kad jis
esąs sodininkas, ji jam tarė:
„Meldžiamasis! Jei tamsta jį nunešei,
pasakyk man, kur jį padėjai, ir aš jį
pasiimsiu“. 16 Jėzus jai tarė: „Marija!“
Atsigręžusi ji jam hebrajiškai tarė:
„Rabuni!“ (tai reiškia: Mokytojau).
17 Jėzus jai tarė: 'Paleisk mane'[10], nes
dar nesu užžengęs pas Tėvą[11]. Bet eik
pas mano brolius ir jiems pasakyk: ‚Aš
užžengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas
savo Dievą ir jūsų Dievą‘“. 18 Marija
Magdalietė ėjo ir pranešė mokiniams:
„Mačiau Viešpatį!“ ir kad jis jai tai
pasakė.

Jėzus pasirodo mokiniams
(Mt 28, 16–20; Mk 16, 14–18; Lk 24, 36–49)

19 Tą dieną, savaitės pirmąją,
vakarui atėjus ir durims, kur buvo
mokiniai, dėl žydų baimės esant
užrakintoms, Jėzus atėjo, atsistojo
viduryje ir jiems tarė: „Ramybė jums!“
20 Tai pasakęs, jis jiems parodė rankas ir
šoną. Mokiniai, pamatę Viešpatį,

---

1 Lit. raštas
2 Arba: paruošti laidojimui
3 T.y. sekmadienį
4 Lit. bėgo ir atėjo
5 Lit. išėjo ir leidosi
6 *Gr. jo*
7 Lit. pas save (t.y. į savo laikiną buveinę)
8 Lit. kapą
9 Lit. vieną
10 Lit. Nebepaliesk manęs (t.y. nebelaikyk apkabinus mano kojas, nemėgink toliau laikyti mane)
11 Kt. Mss: savo Tėvą

apsidžiaugė. 21 Jėzus[1] vėl jiems tarė:
„Ramybė jums! Kaip Tėvas yra mane
siuntęs, taip ir aš jus siunčiu“. 22 Tai
pasakęs, jis papūtė kvapą ir jiems tarė:
„Priimkite Šventąją Dvasią! 22 Jei
kuriems atleisite nuodėmes, jos bus jiems
atleistos; jei kuriems sulaikysite, jos bus
sulaikytos“.

23 Mt 16, 19; 18, 18

Jėzus ir Tomas

24 Bet, kai Jėzus atėjo, Tomo,
vieno iš Dvylikos, vadinamo Dvyniu,
nebuvo su jais. 25 Tad kiti mokiniai jam
sakė: „Mes matėme Viešpatį!“ Bet jis
jiems tarė: „Jei nepamatysiu jo rankose
vinių žymės ir neįdėsiu savo piršto į
vinių vietą[2], ir neįdėsiu savo rankos į jo
šoną, jokiu būdu netikėsiu!“
26 Po aštuonių dienų jo mokiniai
vėl buvo kambaryje[3], ir Tomas su jais.
Durims esant užrakintoms, Jėzus atėjo,
atsistojo viduryje ir prabilo: „Ramybė
jums!“ 27 Paskui jis tarė Tomui: „Dėk
čia savo pirštą ir pažiūrėk į mano
rankas. Ištiesk savo ranką ir įdėk į mano
šoną. Nebūk netikintis, bet tikintis!“
28 Tomas jam atsakė: „Mano Viešpats ir
mano Dievas!“ 29 Jėzus jam tarė:
„Kadangi esi matęs, esi įtikėjęs.
Palaiminti, kurie nematė, tačiau įtikėjo!“

Knygos tikslas

30 Savo mokinių akyse Jėzus
padarė dar daug kitų ženklų, kurie
nesurašyti šitoje knygoje. 31 Bet šitie
surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra
Mesijas[4], Dievo Sūnus, ir kad tikėdami
turėtumėte gyvenimą.

Jėzus pasirodo septyniems mokiniams

21 Paskui Jėzus vėl pasirodė
mokiniams prie Tiberiados jūros.
Jis pasirodė šitaip. 2 Buvo drauge
Simonas Petras, Tomas, vadinamas
Dvyniu, Natanaelis iš Galilėjos Kanos,
Zebediejaus sūnūs ir dar du kiti jo
mokiniai. 3 Simonas Petras jiems tarė:
„Einu žvejoti“. Jie jam atsiliepė: „Ir mes
einame su tavim“. Jie išėjo ir įlipo į
valtį, bet tą naktį nieko nepagavo.
4 Rytui jau praaušus, Jėzus stovėjo ant
kranto, tačiau mokiniai nežinojo, kad tai
Jėzaus esama. 5 Jėzus jiems tarė:
„Vaikai, ar ⌜nesugavote žuvies⌝[5]?“ Jie
jam atsakė: „Ne“. 6 Jis jiems tarė:
„Užmeskite tinklą į dešinę valties pusę,
ir rasite“. Taigi jie užmetė ir nebeįstengė
jo įtraukti dėl žuvų daugybės. 7 Tada tas
mokinys, kurį Jėzus mylėjo, tarė Petrui:
„Tai Viešpats!“ Simonas Petras, išgirdęs,
kad tai esąs Viešpats, apjuosė[6] savo
palaidinę, nes jis buvo nuogas, ir metėsi į
jūrą. 8 O kiti mokiniai atsiyrė laiveliu,
vilkdami tinklą su žuvimis, nes jie
nebuvo toli nuo kranto, tik apie du
šimtus mastų[7]. 9 Kai jie išlipo į krantą,
jie pamatė žemėje[8] ugnį iš anglių, ant jos
padėtą žuvį ir duonos. 10 Jėzus jiems
tarė: „Atneškite ką tik pagautų žuvų!“
11 Tada Simonas Petras įlipo [į valtį] ir
išvilko į sausumą tinklą, pilną didelių
žuvų; jų buvo *šimtas penkiasdešimt trys*.
Nors jų buvo tokia daugybė, tačiau
tinklas nesuplyšo. 12 Jėzus jiems tarė:
„Eikite šen, pusryčiaukite!“ Bet nė
vienas iš mokinių nedrįso jo paklausti:
„Kas tu esi?“, nes jie žinojo jį esant
Viešpatį. 13 Jėzus priėjo, ėmė duonos ir
jiems davė, taip pat ir žuvies. 14 Tai
buvo jau trečias kartas, kai Jėzus,
prikeltas iš numirusių, pasirodė
mokiniams.

3 Lk 5, 5 6 Lk 5, 6

Jėzus ir Petras

15 Kai jie papusryčiavo, Jėzus tarė
Simonui Petrui: „Simonai, Jono sūnau,
ar tu mane myli labiau negu šitie[9]?“ Šis
jam atsakė: „Taip, Viešpatie, tu žinai,
kad tave myliu“. Jis jam tarė: „Ganyk[10]
mano avinėlius!“ 16 Jis vėl, antrą kartą,
jį paklausė: „Simonai, Jono sūnau, ar
myli mane?“ Šis jam

---

1 Kt. Mss: Jis
2 Kt. Mss: žymę
3 Lit. viduje
4 Arba: Kristus
5 Lit. neturite kokių pagardų
6 T.y.užraitęs perrišo diržu aplink save
7 T.y. apie 96-97 m
8 Lit. gulinčią
9 T.y. kiti mokiniai
10 Lit. Maitink

atsakė: Taip, Viešpatie, tu žinai, kad
tave myliu". Jis jam tarė: „Ganyk mano
avis[1]!" 17 Jis trečią kartą jį paklausė:
„Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?"
Petras nuliūdo, kad jis trečią kartą jį
paklausė: „Ar myli mane?" Ir jis jam
tarė: „Viešpatie, tu viską žinai; tu žinai,
kad tave myliu". Jis[2] jam tarė: „Ganyk[3]
mano avis! 18 Iš tiesų, iš tiesų tau
sakau: kai buvai jaunas, susijuosdavai ir
vaikščiodavai, kur norėjai. Bet kai
pasensi, ištiesi savo rankas, ir kitas tave
sujuos ir ves, kur nenori". 19 (Jis tai
pasakė, paženklindamas, kokia mirtimi
jis pašlovinsiąs Dievą.) Ir, tai pasakęs,
jis jam tarė: „Sek paskui mane!"

Jėzus ir mylimasis mokinys

20 Atsisukęs Petras pamatė iš
paskos einantį mokinį, kurį Jėzus
mylėjo, kuris taip pat per vakarienę buvo
atsilenkęs į Jėzaus krūtinę ir paklausęs:
„Viešpatie, kas yra tas, kuris tave
išduos?" 21 Jį pamatęs, Petras tarė
Jėzui: „O kas bus šitam?" 22 Jėzus jam
tarė: „Jei tai būtų mano valia, kad jis
pasiliktų, iki ateisiu, tai kas tau rūpi?
Tu sek paskui mane!" 23 Tad tarp brolių
pasklido ta kalba, jog tas mokinys
nemirsiąs. Bet Jėzus jam nesakė, kad jis
nemirsiąs, tik: „Jei tai būtų mano valia,
kad jis pasiliktų, iki ateisiu, tai kas tau
rūpi?"

24 Šis yra tas mokinys, kuris
liudija tuos dalykus ir juos surašė, ir mes
žinome, kad jo liudijimas tikras. 25 Bet
yra ir daug kitų dalykų, kuriuos Jėzus
padarė. Jei juos visus pavieniui
surašytų, tai, manau, nė ⸢visame
pasaulyje netilptų knygos⸣[4], kurios būtų
parašytos.

20 Jn 13, 25

1 Kt. Mss: avytes
2 T.y. Jėzus
3 Lit. Maitink

4 Lit. pats pasaulis neturėtų vietos knygoms

APAŠTALŲ DARBAI

BENDRUOMENĖS PRADŽIA (1, 1—5, 42)

Šventosios Dvasios pažadas

1 Pirmojoje knygoje, Teofiliau, parašiau
apie viską, ką Jėzus pradėjo daryti ir
mokyti 2 iki tos dienos, kai, per Šventąją
Dvasią davęs įsakymą savo išrinktiems
apaštalams, buvo paimtas į dangų.
3 Jiems ir po savo kančios jis pasirodė
gyvas su daugeliu įrodymų, per
keturiasdešimt dienų jiems rodydamasis
ir kalbėdamas apie Dievo karalystės
dalykus. 4 Valgydamas su jais, jis įsakė
jiems nepasitraukti iš Jeruzalės, bet
laukti to, ką Tėvas buvo pažadėjęs:
„Apie tai,—jis kalbėjo,—girdėjote iš
manęs: 5 ‚Jonas, tiesa, krikštijo
vandeniu, o jūs po nedaugelio dienų
būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia'".

1 Lk 1, 1–4 4 Lk 24, 49 5 Mt 3, 11; Mk 1, 8; Lk 3, 16; Jn 1, 33

Užžengimas į dangų

6 Taigi tie, kurie buvo susiėję, jį
klausė: „Viešpatie, ar tu šiuo laiku
atkursi karalystę Izraeliui?" 7 Jis jiems
tarė: „Ne jūsų reikalas žinoti laikus ar
metus, kuriuos Tėvas nustatė savo
valdžia. 8 Tačiau, Šventajai Dvasiai
nužengus ant jūsų, jūs gausite galybę ir
būsite mano liudytojai Jeruzalėje, visoje
Judėjoje, Samarijoje ir iki žemės
pakraščių". 9 Tai pasakęs, jiems
bežiūrint, jis buvo pakeltas, ir debesis
paėmė jį iš jų akių. 10 Kai jie, jam
žengiant, įbedę akis žiūrėjo į dangų, štai
du vyrai baltais drabužiais atsistojo prie
jų. 11 Jie tarė: „Galilėjiečiai, ko stovite
žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kuris
buvo paimtas nuo jūsų į dangų, ateis taip
pat, kaip matėte jį žengiant į dangų".

8 Mt 28, 19; Mk 16, 15; Lk 24, 47–48 9 Mk 16, 19; Lk 24, 50–51

Aukštutiniame kambaryje

12 Tada jie sugrįžo į Jeruzalę iš
kalno, vadinamo Alyvų [kalnu], kuris yra
arti Jeruzalės šabatos kelio atstumu.
13 Kai jie įėjo, užlipo į aukštutinį
kambarį, kur buvo apsistoję,—Petras,
Jonas, Jokūbas ir Andriejus, Pilypas ir
Tomas, Baltramiejus ir Matas, Alfiejaus
sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis ir
Jokūbo sūnus Judas. 14 Šitie visi
vieningai ir nuolat atsidėjo maldai su
moterimis, Jėzaus motina Marija ir jo
broliais.

13 Mt 10, 2–4; Mk 3, 16–19; Lk 6, 14–16

Motiejų išrenka apaštalu į Judo Iskarioto vietą

15 Tomis dienomis Petras,
atsistojęs brolių vidury,—tai buvo iš viso
maždaug šimto dvidešimt asmenų
būrys,—tarė: 16 „Broliai! Turėjo
išsipildyti Rašto žodis, kurį iš anksto
pasakė Šventoji Dvasia Dovydo burna
apie Judą, tapusį vadovu tiems, kurie
suėmė Jėzų, 17 nes jis buvo vienas iš
mūsų skaičiaus ir buvo gavęs šitos
tarnystės dalį. (18 Taigi, šitas įsigijo
žemės sklypą už niekšybės atlyginimą ir,
galva žemyn puldamas, perplyšo, ir visi
jo viduriai išvirto. 19 Tai sužinojo visi
Jeruzalės gyventojai, tad tas sklypas jų
kalba buvo pramintas ‚Hakeldama', tai
yra ‚Kraujo sklypu'.) 20 Nes Psalmių
knygoje parašyta:

„Jo buveinė tegul ištuštėja,
ir tegul niekas joje negyvena";

ir:

„Jo priežiūros tarnystę teperima
kitas".

21 Taigi vienas iš tų vyrų, kurie mus
lydėjo visą laiką, kol Viešpats Jėzus
įeidavo ir išeidavo mūsų priekyje,
22 pradedant Jono krikštu iki dienos,
kai jis buvo paimtas iš mūsų aukštyn,—
vienas iš jų kartu su mumis turi tapti jo
prisikėlimo liudytoju". 23 Jie pasiūlė
du: Juozapą, vadinamą Barsabu, kuriam
buvo duota pravardė Justas, ir Motiejų.
24 Ir melsdamiesi tarė: „Tu, Viešpatie,
kuris pažįsti visų širdis, parodyk, kurį iš
šių dviejų išsirinkai, 25 kad jis užimtų

vietą tos ⌜apaštalo tarnystės⌝[1], kurią
paliko Judas, kad nueitų į savąją vietą“.
26 Tada jie metė jiems burtus, ir burtas
krito Motiejui. Taip jis buvo priskirtas
prie vienuolikos apaštalų.

18–19 Mt 27, 3–8 **20** Ps 69, 25; Ps 109, 8 **22** Mt 3, 16; Mk 1, 9; Lk 3, 21; Mk 16, 19; Lk 24, 51

Šventosios Dvasios nužengimas

2 Sekminių dienai atėjus, visi buvo
drauge vienoje vietoje. 2 Staiga iš
dangaus pasigirdo ūžesys lyg pučiančio
smarkaus vėjo, ir pripildė visą namą, kur
jie sėdėjo. 3 Jiems pasirodė besidalą
tarsi ugnies liežuviai, ir po vieną
nusileido ant kiekvieno iš jų. 4 Jie visi
buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir
ėmė kalbėti kitomis kalbomis, kaip
Dvasia jiems davė prabilti.
5 Jeruzalėjė gyveno žydų,
pamaldžių vyrų iš visų tautų po dangumi.
6 Šitam ūžimui pasigirdus, susiėjo minia
ir sumišo iš nustebimo, nes kiekvienas
girdėjo juos kalbant savo kalba. 7 Jie
apstulbo ir stebėjosi, sakydami: „Argi
štai visi šitie, kurie kalba, nėra
galilėjiečiai? 8 Tai kaip mes girdime
[juos kalbant] kiekvienas savo gimtąja
kalba? 9 Partai, medai ir elamiečiai,
Mesopotamijos, Judėjos ir Kapadokijos,
Ponto ir Azijos, 10 Frigijos ir Pamfilijos,
Egipto ir Kirenės linkui gulinčių Libijos
sričių gyventojai, ir apsilankantys
romiečiai, 11 žydai ir prozelitai,
kretiečiai ir arabai—mes girdime, kaip
jie mūsų kalbomis kalba apie didžius
Dievo darbus“. 12 Jie visi apstulbo ir
nežinojo, ką manyti, vienas kitam
sakydami: „Ką tai reiškia?“ 13 O kiti
tyčiodamiesi tarė: „Jie pilni saldaus
vyno“.

1 Lev 23, 15–21; Dt 16, 9–11

Petro Sekminių kalba

14 Bet Petras, atsistojęs su
Vienuolika, pakėlė savo balsą ir prabilo į
juos: „Judėjai ir visi Jeruzalės
gyventojai, tai tebūnie jums žinoma, ir
įsidėmėkite mano žodžius! 15 Šitie nėra,
kaip manote, pasigėrę—nes tėra trečia[2]
dienos valanda,—16 bet tai yra, kas
pasakyta per pranašą Joelį:
17 ‚Paskutinėmis dienomis,—sako
Dievas,—
aš išliesiu savo Dvasios ant
⌜visos žmonijos⌝[3]:
jūsų sūnūs bei jūsų
dukterys pranašaus,
jūsų jaunuoliai matys regėjimus,
o jūsų seniai sapnuos
sapnus.
18 Net ant savo tarnų bei tarnaičių
tomis dienomis išliesiu savo
Dvasios,
ir jie pranašaus.
19 Parodysiu stebuklų aukštai
danguje
bei ženklų žemai žemėje:
kraują, ugnį ir rūkstančius
dūmus.
20 Saulė pavirs į tamsybę
ir mėnulis į kraują,
prieš ateinant didžiajai ir
šlovingajai Viešpaties
dienai,
21 ir kiekvienas, kuris šauksis
Viešpaties vardo,
bus išgelbėtas‘.
22 Izraeliai, pasiklausykite šitų
žodžių: Jėzų Nazarietį, Vyrą, Dievo jums
akivaizdžiai parodytą galingais
veiksmais, stebuklais ir ženklais, kuriuos
Dievas darė per jį tarp jūsų, kaip patys
žinote,—23 šitą, išduotą Dievo
apgalvotu nutarimu ir išankstiniu
žinojimu, nužudėte nusikaltėlių
rankomis, prikalę prie kryžiaus.
24 Dievas jį prikėlė, išlaisvinęs iš mirties
kentėjimų, nes jai nebuvo galima jį
laikyti savo galioje. 25 Nes Dovydas
sako apie jį:
‚Visuomet mačiau Viešpatį prieš
save,
nes jis yra mano dešinėje,
kad nesvyruočiau.
26 Todėl buvo linksma mano širdis
ir džiūgavo mano
liežuvis;
be to, ir mano kūnas ilsėsis su
viltimi,
27 nes nepaliksi mano sielos
⌜mirusiųjų buveinėje⌝[4]

1 Lit. tarnystės ir apaštalystės
2 T.y. mūsų laiku 9 val. ryto
3 Lit. viso kūno
4 Lit. hade

ir neleisi savo Šventajam
supūti.
28 Tu man parodei gyvenimo
kelius;
savo akivaizda[1] padarysi
mane kupiną
džiaugsmo‘.
29 Broliai, galiu jums atvirai
pasakyti apie patriarchą Dovydą: jis
mirė ir buvo palaidotas, ir jo kapas
tebėra pas mus iki pat šios dienos.
30 Taigi, būdamas pranašas ir
žinodamas, kad Dievas jam siekte
prisiekė vieną iš jo palikuonių pasodinti
į jo sostą, 31 jis, tai numatydamas,
kalbėjo apie Mesijo[2] prisikėlimą, kad jis
nebuvęs paliktas mirusiųjų buveinėje ir
kad jo kūnas nesupuvęs. 32 Šitą Jėzų
Dievas prikėlė; mes visi esame to
liudytojai. 33 Taigi, Dievo dešinės
paaukštintas ir gavęs iš Tėvo Šventosios
Dvasios pažadą, jis išliejo tai, ką jūs
regite ir girdite. 34 Nes Dovydas
neužžengė į dangų, bet jis pats sako:
‚Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
35 kol padėsiu tavo priešus kaip
suolelį po tavo kojomis‘.
36 Tad tebūnie tikri visi Izraelio namai,
kad Dievas jį padarė Viešpačiu ir
Mesiju[3]—šitą Jėzų, kurį jūs
nukryžiavote“.

17–21 Joel 3,1-5 23 Mt 27, 35; Mk 15, 24; Lk 23, 33; Jn 19, 18 24 Mt 28, 5–6; Mk 16, 6; Lk 24, 5 25–28 Ps 16, 8–11 30 Ps 132, 11; 2 Sam 7, 12–13 34–35 Ps 110, 1

Pirmoji krikščionių bendruomenė

37 Kai jie tai girdėjo, jiems vėrė
širdį, ir jie tarė Petrui bei visiems
kitiems apaštalams: „Ką turime daryti,
broliai?“ 38 Petras jiems tarė:
„Atgailaukite ir kiekvienas iš jūsų
tebūnie pakrikštytas vardan Jėzaus
Kristaus jūsų nuodėmėms atleisti, ir jūs
gausite Šventosios Dvasios dovaną.
39 Nes jums priklauso tas pažadas ir
jūsų vaikams bei visiems toli esantiems,
kuriuos tik Viešpats, mūsų Dievas,
pasišauks“. 40 Dar daugeliu kitų žodžių
jis primygęs juos maldavo ir ragino ,
sakydamas: „Gelbėkitės iš šitos
iškrypusios kartos!“ 41 Taigi tie, kurie
priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti; ir tą
dieną prisidėjo apie trys tūkstančiai
asmenų. 42 Jie tvirtai laikėsi apaštalų
mokymo ir bendrystės, duonos laužimo ir
maldų.
43 Kiekvieną apėmė baimė, ir daug
stebuklų bei ženklų buvo daroma per
apaštalus. 44 Visi tikintieji laikėsi
drauge ir turėjo viską bendra. 45 Jie
parduodavo nekilnojamus bei
kilnojamus turtus ir padalydavo, kas
gauta, visiems, kiek kam reikėdavo.
46 Jie kasdien vienširdžiai daug laiko
prabūdavo šventovėje, laužbeing duoną
vienur kitur namuose ir dalydavosi
maistu su širdingu džiūgesiu ir dosnumu,
47 garbindami Dievą ir įsigydami[4] visų
žmonių palankumą. O Viešpats kasdien
pridėdavo prie jų būrio tuos, kurie buvo
išganomi.

44 Apd 4, 32–35

Luošas elgeta pagydomas prie šventyklos vartų

3 Petras ir Jonas ėjo aukštyn į šventovę
maldos valandą, devintąją[5], 2 kai
vienas vyras, apsigimęs luošas, buvo
[ten] nešamas. Jį kasdien pasodindavo
prie šventovės vartų, vadinamų
Gražiaisiais, kad jis prašytų išmaldos iš
įeinančių į šventovę. 3 Pamatęs Petrą ir
Joną beįeinančius į šventovę, jis paprašė
išmaldos. 4 Bet Petras, įbedęs į jį akis,
tarė: „Pažvelk į mus!“ 5 Jis atkreipė
savo dėmesį į juos, tikėdamasis ką iš jų
gausiąs. 6 Tačiau Petras tarė: „Sidabro
ir aukso neturiu, bet ką turiu, tą tau
duodu: Jėzaus Kristaus Nazariečio
vardu ˹kelkis ir˺[6] vaikščiok!“ 7 Ir,
paėmęs jį už dešiniosios rankos, pakėlė.
Tučtuojau sutvirtėjo jo pėdos ir riešai.
8 Jis pašoko ant kojų ir pradėjo
vaikščioti. Jis įėjo su jais į šventovę
vaikščiodamas, šokinėdamas ir

1 Lit. veidu
2 Arba: Kristaus
3 Arba: Kristumi
4 Lit. turėdami
5 T.y. mūsų laiku 3 val. p. p.
6 ~kt.Mss

garbindamas Dievą. 9 Visi žmonės matė
jį vaikščiojant ir garbinant Dievą.
10 Jie atpažino jį, kad jis buvo tas, kuris
sėdėdavo prašydamas išmaldos prie
šventyklos Gražiųjų vartų, ir jie pasidarė
pilni nustebimo ir apstulbimo dėl to, kas
jam buvo atsitikę.

Petro kalba Saliamono portike

11 Jam laikantis Petro ir Jono, visi
žmonės, nepaprastai nustebę, subėgo pas
juos vadinamajame Saliamono portike[1].
12 Tai pamatęs, Petras kreipėsi į žmones:
„Izraeliai, ko stebitės tuo, arba ko žiūrite
įbedę akis į mus, lyg kad mes savo pačių
jėga ar pamaldumu būtume padarę jį
vaikščiojantį? 13 Abraomo, Izaoko ir
Jokūbo Dievas, mūsų protėvių Dievas,
pašlovino savo tarną Jėzų, kurį jūs
išdavėte ir kurio išsigynėte Piloto
akivaizdoje, kai šis buvo nusprendęs jį
paleisti. 14 Jūs išsigynėte Šventojo ir
Teisiojo ir išsiprašėte paleisti žmogžudį
kaip jums daromą malonę, 15 ir
nužudėte gyvybės Kūrėją[2], kurį Dievas
prikėlė iš numirusių. Mes esame to
liudytojai. 16 Per tikėjimą jo[3] vardu šitą
[žmogų], kurį matote ir pažįstate, jo
vardas sutvirtino, ir tikėjimas, kuris
ateina per jį, jam suteikė šitą visišką
sveikatą jūsų visų akivaizdoje.
17 O dabar, broliai, žinau, kad jūs
taip padarėte nežiniomis, kaip ir jūsų
vadovai. 18 Bet Dievas šituo būdu
įvykdė, ką jis iš anksto buvo paskelbęs
visų pranašų burna, kad jo Mesijas[4]
turėsiąs kentėti. 19 Tad atgailaukite ir
atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų
nuodėmės, 20 kad ateitų nuo Viešpaties
veido atgaivos laikai ir kad jis atsiųstų iš
anksto jums skirtąjį Mesiją[5], Jėzų,
21 kurį turi priimti dangus iki laiko[6], kai
bus atkurti[7] visi dalykai, apie kuriuos
Dievas kalbėjo savo šventųjų senovės
pranašų burna. 22 Mozė gi pasakė:
‚Viešpats Dievas jums prikels iš jūsų
brolių pranašą, kaip jis prikėlė[8] mane.
Klausykite jo—visko, ką jis jums sakys.
23 O kiekvienas asmuo, kuris neklausys
to pranašo, bus išnaikintas iš tautos‘.
24 Taip pat visi pranašai, nuo Samuelio
ir jo įpėdinių, visi, kurie kalbėjo, irgi
paskelbė šitas dienas. 25 Jūs esate
sūnūs pranašų ir sandoros, kurią Dievas
sudarė su jūsų protėviais, sakydamas
Abraomui: ‚Per tavo palikuonis bus
palaimintos visos žemės giminės‘.
26 Prikėlęs savo Tarną, Dievas pirma jį
atsiuntė pas jus, kad jus palaimintų,
atversdamas kiekvieną iš jūsų nuo jo
piktų darbų“.

13 Iš 3, 15 14 Mt 27, 15–23; Mk 15, 6–14; Lk 23, 13–23; Jn 19, 12–15 22 Dt 18, 15.18 23 Dt 18, 19 25 Pr 22, 18

Petras ir Jonas prieš sinedrioną

4 Jiems bekalbant žmonėms, prie jų
priėjo kunigai, šventovės sargybos
viršininkas ir sadukiejai, 2 pieždami
apmaudą dėl to, kad jie mokė žmones ir
skelbė Jėzuje prisikėlimą iš numirusių.
3 Jie suėmė juos ir pasodino į kalėjimą
iki rytojaus, nes jau buvo vakaras. 4 Bet
daugelis tų, kurie girdėjo tą kalbą,
įtikėjo, ir vyrų skaičius pakilo maždaug
iki penkių tūkstančių.
5 Rytojaus dieną Jeruzalėje
susirinko jų vadovai, vyresnieji ir Rašto
žinovai, 6 vyriausiasis kunigas Hanas,
Kajafas, Jonas, Aleksandras ir visi, kurie
buvo iš vyriausiojo kunigo šeimos.
7 Juos pastatę viduryje, jie ėmė
klausinėti: „Kokia galia ar kokiu vardu
jūs tai padarėte?“ 8 Tada Petras,
pripildytas Šventosios Dvasios, jiems
tarė: „Tautos vadovai ir vyresnieji!
9 Jei mes šiandien esame tardomi dėl
ligoniui padaryto gero darbo, kuriuo jis
yra pagydytas, 10 tai tebūnie žinoma
jums visiems ir visai Izraelio tautai, kad
vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį
jūs nukryžiavote, kurį Dievas prikėlė iš
numirusių,—juo šitas [vyras] čia stovi
jūsų akivaizdoje sveikas. 11 Jėzus[9] yra
tas akmuo, kuris jūsų, statytojų, buvo

1 T.y. kolonomis paremtoje stoginėje
2 Arba: Kunigaikštį
3 T.y. Jėzaus
4 Gr. Kristus
5 Gr. Kristų
6 Lit. laikų
7 Arba: įkurti

8 Arba: tokį, kaip aš
9 Lit. Šitas

atmestas, kuris tapo kertiniu[1] akmeniu.
12 Ir nė viename kitame nėra išgelbėjimo, nes po dangumi nėra tarp žmonių duoto kito vardo, kuriuo mes turime būti išgelbėti".

13 Matydami Petro ir Jono drąsą ir patyrę, kad tie yra nemokyti ir paprasti žmonės, jie stebėjosi. Viena, jie atpažino
juos buvus su Jėzumi. 14 Kita vertus, matydami pagydytąjį žmogų stovint su jais, jie neturėjo ką priešingai sakyti.
15 Bet, įsakę jiems išeiti laukan iš sinedriono, jie tarėsi tarpusavy,
16 sakydami: „Ką mums daryti su šitais žmonėmis? Juk visiems Jeruzalės gyventojams aišku, kad įžymus ženklas padarytas per juos, ir mes negalime to
paneigti. 17 O kad tai nepasklistų plačiau tarp žmonių, jiems pagrasinkime, kad jie šituo vardu nebekalbėtų jokiam
žmogui". 18 Tad, juos pasišaukę, jie įsakė visai nekalbėti ir nemokyti Jėzaus
vardu. 19 Bet Petras ir Jonas jiems atsakė: „Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje labiau klausyti jūsų negu
Dievo! 20 Mes juk negalime nekalbėti apie tai, ką matėme ir girdėjome".
21 Bet jie, darkart prigrasinę, juos paleido, nerasdami, kaip juos nubausti, dėl žmonių, nes visi šlovino Dievą dėl to,
kas buvo įvykę. 22 Nes žmogus, kuriam buvo padarytas tas pagydymo ženklas, buvo daugiau nei keturiasdešimt metų amžiaus.

11 Ps 118, 22

Tikintieji meldžia drąsos

23 Paleisti jie nuėjo pas savuosius ir išpasakojo viską, ką jiems vyriausieji kunigai ir vyresnieji buvo pasakę.
24 Tie išgirdę vieningai pakėlė balsą į Dievą ir tarė: „Valdove, tu, kuris padarei dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas
yra juose, 25 kuris per Šventąją Dvasią mūsų protėvio Dovydo, tavo tarno, burna pasakei:

,Kodėl įnirto pagonys
ir tautos surengė tuščių sąmokslų?
26 Žemės karaliai susirikiavo
ir valdovai susirinko
prieš Viešpatį ir prieš jo Mesiją[2]',—

27 nes iš tiesų šitame mieste susirinko prieš tavo šventąjį Tarną Jėzų, kurį patepei, Herodas ir Ponto Pilotas su
pagonimis ir Izraelio žmonėmis, 28 kad įvykdytų visa, ką tavo ranka ir tavo valia iš anksto nusprendė turėsiant
įvykti. 29 O dabar, Viešpatie, pažvelk į jų grasinimus ir duok savo tarnams su visu drąsumu kalbėti tavo žodį,
30 ištiesdamas savo ranką gydyti ir ženklams bei stebuklams daryti tavo
šventojo Tarno Jėzaus vardu". 31 Jiems pasimeldus, sudrebėjo vieta, kur jie buvo susirinkę; visi buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir drąsiai kalbėjo Dievo žodį.

24 Iš 20, 11; Nech 9, 6; Ps 146, 6 25–26 Ps 2, 1–2
27 Lk 23, 7–11; Mt 27, 1–2; Mk 15, 1; Lk 23, 1; Jn 18, 28–29

Viskas bendra

32 Įtikėjusiųjų daugybė buvo vienos širdies ir sielos; nė vienas nesakė ką nors iš to, ką turėjo, esant nuosava,
bet jiems viskas buvo bendra. 33 Su didele jėga apaštalai liudijo Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir ʼ[Dievo] malonė
stipriai veikė juose visuoseʼ[3]. 34 Gi jokio skurstančio nebuvo tarp jų, nes visi, kurie buvo žemės sklypų ar namų savininkai, juos parduodavo, atnešdavo pajamas, gautas už tai, kas parduota,
35 ir padėdavo prie apaštalų kojų. Kiekvienam būdavo padalijama tiek, kiek kam reikėdavo.

36 Juozapas, kurį apaštalai vadino pravarde Barnabas (tai reiškia Drąsintojas[4]), levis, kilęs iš Kipro,
37 pardavęs jam priklausantį lauką, atnešė pinigus ir padėjo prie apaštalų kojų.

32 Apd 2, 44–45

Hananijas ir Sapfyra

5 Vienas vyras, vardu Hananijas, su savo žmona Sapfyra pardavė
nuosavybę. 2 Jis atidėjo sau, irgi su žmonos žinia, dalį gautų pinigų ir, atnešęs kitą dalį, padėjo prie apaštalų

1 Arba: spyniniu

2 Lit. Pateptąjį
3 Lit. didelė malonė buvo ant jų visų
4 Lit. Padrąsinimo sūnus

kojų. 3 Bet Petras tarė: „Hananijau,
kodėl šėtonas taip pripildė tavo širdį,
kad tu pamelavai Šventajai Dvasiai ir
atidėjai sau dalį už sklypą gautų pinigų?
4 Ar jis neparduotas nebūtų tau palikęs
ir, kai buvo parduotas, [ar pinigai]
nebuvo tavo žinioje? Kodėl sumanei tokį
dalyką savo širdyje? Pamelavai ne
žmonėms, bet Dievui!“ 5 Girdėdamas
šituos žodžius, Hananijas pargriuvo ir
išleido dvasią. Ir didelė baimė apėmė
visus, kurie girdėjo [apie tai]. 6 Atsikėlę
jaunuoliai jį suvyniojo[1] ir išnešę
palaidojo.
7 Po kokių trijų valandų įėjo ir jo
žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę.
8 Petras kreipėsi į ją: „Pasakyk man, ar
už tiek pardavėte sklypą?“ Ji atsakė:
„Taip, už tiek“. 9 Petras jai [tarė]: „Ko-
dėl susitarėte mėginti Viešpaties Dvasią?
Klausykis! Kojos tų, kurie palaidojo ta-
vo vyrą, yra už durų, ir jie tave išneš“.
10 Ji tuojau pargriuvo prie jo kojų ir
išleido dvasią. Įėję jaunuoliai rado ją
mirusią ir išnešę palaidojo šalia jos vyro.
11 Didelė baimė apėmė visą bend-
ruomenę ir visus, kurie girdėjo apie tai.

Ženklai ir stebuklai

12 Per apaštalus buvo daroma daug
ženklų ir stebuklų tarp žmonių. Jie visi
drauge rinkdavosi Saliamono portike.
13 Nė vienas iš kitų[2] nedrįsdavo
prisijungti prie jų, tačiau žmonės juos
labai gerbė. 14 Prie jų prisidėdavo vis
daugiau tikinčių Viešpatį, daugybė vyrų
ir moterų. 15 Buvo taip, kad net
ligonius išnešdavo į gatves ir
paguldydavo ant lovų bei gultų, kad,
Petrui praeinant, bent jo šešėlis kristų
ant kurio nors iš jų. 16 Susirinkdavo ir
daugybė žmonių iš aplinkinių Jeruzalės
miestų, gabendami ligonius ir netyrų
dvasių varginamus, kurie visi būdavo
pagydomi.

Apaštalai persekiojami

17 Tada vyriausiasis kunigas ir
visa jo partija, tai yra sadukiejų sekta,
ėmėsi priemonių. Jie pasidarė pilni
pavydo. 18 Tad jie suėmė apaštalus ir
juos pasodino į viešąjį kalėjimą. 19 Bet
naktį Viešpaties angelas, atidaręs
kalėjimo duris ir juos išvedęs, tarė:
20 „Eikite ir atsistoję kalbėkite
šventovėje žmonėms visus žodžius apie
šitą gyvenimą!“ 21 Tai išgirdę, jie
auštant įėjo į šventovę ir pradėjo mokyti.
Vyriausiasis kunigas ir jo partija
atėję sušaukė sinedrioną, visą izraelių
seniūnų tarybą, ir pasiuntė į kalėjimą,
kad juos atvestų. 22 Bet tarnai nuėję
nerado jų kalėjime ir sugrįžę pranešė:
23 „Kalėjimą radome visai saugiai
užrakintą ir sargybinius stovinčius prie
durų, bet atrakinę nė vieno neradome
viduje“. 24 Kai šventovės sargybos
viršininkas ir vyriausieji kunigai išgirdo
šituos žodžius, jie nežinojo, ką apie juos
manyti, [stebėdamiesi,] kas iš to išeisią.
25 Kažkas atėjęs jiems pranešė: „Štai tie
vyrai, kuriuos pasodinote į kalėjimą,
stovi šventovėje ir moko žmones“.
26 Tada šventovės sargybos viršininkas
su tarnais nuėjo ir juos atvedė—ne varu,
nes jie bijojo, kad žmonės jų neapmėtytų
akmenimis.
27 Atvedę jie pastatė juos prieš
sinedrioną. Vyriausiasis kunigas juos
klausinėjo, 28 sakydamas: „Mes jums
griežtai įsakėme nemokyti šituo vardu.
O štai jūs esate ⌜paskleidę savo mokslą po
visą Jeruzalę⌝[3] ir norite uštraukti ant
mūsų šito žmogaus kraują“. 29 Bet
Petras ir apaštalai atsakė: „Reikia
labiau klausyti Dievo negu žmonių.
30 Mūsų protėvių Dievas prikėlė Jėzų,
kurį jūs nužudėte, pakabindami ant
medžio. 31 Jį Dievas savo dešine
išaukštino kaip Kunigaikštį ir Gelbėtoją,
kad suteiktų Izraeliui atgailą ir
nuodėmių atleidimą. 32 Mes esame šitų
dalykų liudytojai ir Šventoji Dvasia,
kurią Dievas suteikė jo klausantiems“.
33 Tai išgirdę, jie labai užpyko ir
norėjo juos užmušti. 34 Bet sinedrione
atsistojęs vienas fariziejus, vardu
Gamalielis, visų žmonių gerbiamas
įstatymo mokytojas, liepė tuos žmones
trumpam išvesti laukan 35 ir jiems[4] tarė:
„Izraeliai, saugokitės to, ką manote

1 drobulėmis
2 T.y. nekrikščionių
3 Lit. padarę Jeruzalę pilną savo mokslo
4 T.y. sinedriono nariams

daryti šitiems žmonėms! 36 Mat prieš
kurį laiką iškilo Teudas, tardamasis kas
esąs. Prie jo prisidėjo kokių keturių
šimtų vyrų skaičius. Jis buvo nužudytas,
ir visi, kurie jo klausė, buvo išsklaidyti ir
į nieką pavirto. 37 Po jo, cenzo[1]
dienomis, iškilo Judas Galilėjietis ir
patraukė žmonių paskui save į atskilimą.
Jis taip pat žuvo, ir visi, kurie jo klausė,
buvo išvaikyti. 38 Tad dabar jums
sakau: atstokite nuo šitų žmonių ir
paleiskite juos! Nes jei šitas sumanymas
ar šitas darbas bus iš žmonių, jis sužlugs,
39 bet jei jis yra iš Dievo, negalėsite jų
užgniaužti—kad kartais nebūtumėte
rasti net kovoją su Dievu!" Jie paklausė
jo.
40 Pasišaukę apaštalus, jie
nuplakdino juos, įsakė jiems nekalbėti
Jėzaus vardu ir paleido. 41 Taigi jie ėjo
iš sinedriono džiaugdamiesi, kad buvo
palaikyti vertais dėl to vardo kęsti gėdą.
42 Kiekvieną dieną šventovėje ir vienur
kitur namuose jie nesiliovė mokę ir
skelbę gerąją naujieną apie Mesiją[2],
Jėzų.

28 Mt 27, 25

PERSEKIOJIMAS IR IŠPLITIMAS (6, 1—9, 31)

Septynių paskyrimas

6 Tomis dienomis, mokinių skaičiui
didėjant,kilo helenistų[3] murmėjimas
prieš hebrajus[4] dėl to, kad, kasdien
skirstant maistą, jų našlės būdavo
aplenkiamos . 2 Tada Dvylika, sušaukę
mokinių bendruomenę, tarė: „Netinka,
kad mes, palikę Dievo žodį, tarnautume
prie stalų. 3 Verčiau, broliai, išsirinkite
iš savo tarpo septynis vyrus, turinčius
gerą vardą, pilnus Dvasios ir išminties.
Juos paskirsime šiai pareigai, 4 o mes
patys toliau atsidėsime maldai ir žodžio
tarnybai". 5 Tam pasiūlymui pritarė
visa bendruomenė, ir jie išsirinko
Steponą, vyrą pilną tikėjimo ir
Šventosios Dvasios, Pilypą, Prochorą,
Nikanorą, Timoną, Parmeną ir Nikalojų,
prozelitą iš Antiochijos. 6 Jie juos
pastatė apaštalų akivaizdon, o tie
pasimeldė ir uždėjo ant jų rankas.
7 Dievo žodis augo, ir mokinių
skaičius Jeruzalėje labai didėjo. Be to,
didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui.

Suima ir apkaltina Steponą

8 Steponas, pilnas malonės ir
galios, darė tarp žmonių didžių stebuklų
ir ženklų. 9 Bet kai kurie iš tų, kurie
priklausė vadinamajai paleistųjų[5]—
kirėniečių, aleksandriečių, kilikiečių ir
azijiečių—sinagogai, pakilo ir ėmė
ginčytis su Steponu. 10 Tačiau jie
neįstengė atsispirti 'Dvasios įkvėptai
išminčiai'[6], su kuria jis kalbėjo. 11 Tada
jie slapčia priragino vyrus, ir šie sakė:
„Mes esame girdėję jį kalbant
piktžodžiavimus prieš Mozę ir Dievą".
12 Jie sukurstė žmones, vyresniuosius
bei Rašto žinovus, užpuolę jį sugriebė ir
nuvedė į sinedrioną. 13 Ir jie pastatė
netikrų liudininkų, kurie sakė: „Šitas
žmogus nesiliauja kalbėjęs žodžius prieš
šitą šventąją vietą ir prieš įstatymą,
14 nes esame girdėję jį sakant: ‚Šitas
Jėzus Nazarietis sunaikins šitą vietą ir
pakeis papročius, kuriuos Mozė mums
perdavė!'". 15 Visi, kurie sėdėjo
sinedrione, įbedę akis žiūrėjo į jį ir matė,
kad jo veidas buvo tarsi angelo veidas.

Stepono kalba

7 Vyriausiasis kunigas paklausė: „Ar
tai tiesa?" 2 Steponas[7] tarė: „Broliai
ir tėvai, klausykite! Šlovingasis Dievas
pasirodė mūsų protėviui Abraomui, kai
jis buvo Mesopotamijoje, prieš
apsigyvendamas Charane, 3 ir jam tarė:
‚Išeik iš savo šalies ir nuo savo giminių
ir eik į šalį, kurią tau parodysiu'.
4 Tada, išėjęs iš Kaldėjų šalies, jis
apsigyveno Charane. Iš ten, jo tėvui
mirus, Dievas jį perkėlė į šitą šalį,
kurioje jūs dabar gyvenate. 5 Jis nedavė
jam veldinio joje, nė pėdos žemės, tik

---

1 T.y. gyventojų turto surašymo apmokestinimo tikslui
2 Gr. Kristų
3 T.y. graikiškai kalbančių žydų
4 T.y. Palestinos žydus
5 T.y. buvusių vergų ar jų vaikų, kuriems jų savininkai suteikė laisvę
6 Lit. išminčiai ir Dvasiai
7 Gr. Jis

pažadėjo ją duoti nuosavybėn jam ir jo
palikuonims, nors jis dar neturėjo vaiko.
6 Dievas šitaip kalbėjo: ‚Jo palikuonys
bus ateiviai svetimame krašte. Juos
pavergs ir piktai su jais elgsis keturis
šimtus metų. 7 O tą tautą, kuriai jie
vergaus, aš teisiu‘. 8 Ir jis[1] jam davė
apipjaustymo sandorą. Taip jis, kai jam
gimė Izaokas, jį apipjaustė aštuntąją
dieną, Izaokas—Jokūbą, o Jokūbas—
dvylika patriarchų.
9 Patriarchai pavydėjo Juozapui
ir jį pardavė į Egiptą. Bet Dievas buvo
su juo 10 ir jį išgelbėjo iš visų jo bėdų.
Jis jam davė malonės ir išminties Egipto
karaliaus Faraono akivaizdoje, o šis jį
paskyrė Egipto ir visų savo namų
valdytoju. 11 Atėjo badas ir didelis
vargas visam Egiptui bei Kanaanui, ir
mūsų protėviai negalėjo rasti maisto.
12 Bet Jokūbas, išgirdęs, kad Egipte esą
javų, išsiuntė mūsų protėvius pirmą
kartą. 13 O antrą kartą Juozapas
išsipažino savo broliams, ir Faraonui
paaiškėjo Juozapo kilmė. 14 Juozapas
[juos] pasiuntė ir pasikvietė savo tėvą
Jokūbą bei visus savo giminaičius—
septyniasdešimt penkis asmenis. 15 Taip
Jokūbas nuvyko į Egiptą ir mirė—jis
pats ir mūsų protėviai. 16 Jie buvo
pergabenti į Sichemą ir paguldyti kape,
kurį už tam tikrą pinigų sumą Abraomas
buvo nupirkęs iš Emoro sūnų Sicheme.
17 Kai priartėjo ⌈laikas ištesėti
pažadą⌉[2], kurį Dievas buvo davęs
Abraomui, žmonės augo ir daugėjo
Egipte, 18 kol Egiptą ėmė valdyti kitas
karalius, kuris nieko nežinojo apie
Juozapą. 19 *Jis klastingai išnaudojo*
mūsų giminę ir piktai elgėsi su mūsų
protėviais, versdamas juos išmesti savo
kūdikius, kad tie neišliktų gyvi. 20 Tuo
metu gimė Mozė, ir jis buvo ⌈nepaprastai
gražus⌉[3]. Jis tris mėnesius buvo
auginamas tėvo namuose. 21 Kai jis
buvo išmestas, jį įsūnijo Faraono duktė
ir užsiaugino kaip sūnų. 22 Mozė buvo
išmokytas visos egiptiečių išminties ir
buvo galingas savo žodžiais ir darbais.
23 Kai jam sukako keturiasdešimt
metų, jame kilo mintis aplankyti savo
brolius, izraelius. 24 Pamatęs vieną [iš
jų] skriaudžiamą, jis ėjo jo ginti; jis
nudėjo egiptietį ir atkeršijo už
engiamąjį. 25 Jis manė, kad broliai
suprasią, jog Dievas per jį jiems suteiks
išgelbėjimą, bet jie nesuprato. 26 Kitą
dieną jis pasirodė jiems, kai jie vaidijosi,
ir bandė juos sutaikyti, sakydamas:
‚Vyrai, jūs esate broliai. Kam
skriaudžiate vienas kitą?‘ 27 Bet tas,
kuris skriaudė artimą, jį pastūmė šalin,
sakydamas: ‚Kas tave paskyrė mums
valdovu ir teisėju? 28 Argi tu nori mane
nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį?‘
29 Tai išgirdęs, Mozė pabėgo ir tapo
ateiviu Midjano šalyje, kur jam gimė du
sūnūs.
30 Praslinkus keturiasdešimčiai
metų, Sinajaus kalno tyruose jam
pasirodė angelas degančio erškėčio
liepsnoje. 31 Tai pamatęs, Mozė
stebėjosi reginiu. Jam artinantis
pasižiūrėti, pasigirdo Viešpaties balsas:
32 ‚Aš esu tavo tėvų Dievas, Abraomo,
Izaoko ir Jokūbo Dievas‘. Mozė ėmė
drebėti ir nebedrįso žiūrėti. 33 Viešpats
jam tarė: ‚Nusiauk kurpes nuo savo
kojų, nes vieta, kur stovi, yra šventa
žemė. 34 Aš tikrai mačiau savo Egipte
esančių žmonių priespaudą, išgirdau jų
dejavimą ir nužengiau jų vaduoti. O
dabar eik, tave siunčiu į Egiptą!‘
35 Tą Mozę, kurio jie išsižadėjo,
sakydami: ‚Kas tave paskyrė valdovu ir
teisėju?‘—tą Dievas atsiuntė kaip
valdovą ir vaduotoją per angelą, jam
pasirodžiusį erškėtyje. 36 Jis juos
išvedė, darydamas stebuklų ir ženklų
Egipto šalyje, Raudonojoje jūroje ir per
keturiasdešimt metų tyruose. 37 Jis yra
tas Mozė, kuris pasakė izraeliams:
‚Dievas jums prikels iš jūsų brolių
pranašą, ⌈kaip jis prikėlė⌉[4] mane‘. 38 Jis
yra tas, kuris, susirinkus tyruose , buvo
su angelu, jam kalbančiu Sinajaus kalne,
ir su mūsų protėviais. Jis gavo gyvų
žodžių jums[5] pateikti. 39 Jūsų tėvai
nenorėjo jo klausyti, bet jį atstūmė ir

1 T.y. Dievas
2 Lit. laikas pažado
3 Lit. gražus Dievui (= dieviškai gražus)

4 Arba: tokį, kaip
5 Kt. Mss: mums

savo širdimis nusigręžė į Egiptą,
40 sakydami Aharonui: ‚Padaryk mums
dievų, kurie eitų mūsų priešaky, nes tas
Mozė, kuris mus išvedė iš Egipto—
nežinome, kas jam atsitiko‘. 41 Anomis
dienomis jie pasidirbo veršį, aukojo tam
stabui auką ir gėrėjosi savo rankų
darbu[1]. 42 O Dievas nusigręžė ir juos
atidavė dangaus kariuomenės garbinti,
kaip parašyta Pranašų knygoje:

‚Argi man aukojote ⌜papjautų
gyvulių⌝[2] aukas
keturiasdešimt metų
tyruose, o Izraelio
namai!
43 Ne! Jūs nešiojotės Molocho
padangtę
ir savo dievo Raifano
žvaigždę—
atvaizdus, kuriuos pasidarėte
garbinti.
Tad jus ištremsiu anapus
Babilono‘.

44 Mūsų protėviai tyruose turėjo
liudijimo padangtę, [padarytą taip,] kaip
tas, kuris kalbėjo Mozei, įsakė ją
padaryti pagal pavyzdį, kurį šis buvo
matęs. 45 Mūsų protėviai perėmę ją
įgabeno su Jošuva, kai jie atėmė šalį iš
tautų, kurias Dievas išvijo mūsų
protėviams iš akių. [Taip pasiliko] iki
Dovydo dienų. 46 Šis rado malonę Dievo
akivaizdoje ir prašė, kad jam būtų leista
surasti buveinę Jokūbo Dievui. 47 Tik
Saliamonas jam pastatė namus.
48 Tačiau Aukščiausiasis negyvena
žmonių rankomis darytuose namuose,
kaip pranašas sako:

49 ‚Dangus yra mano sostas,
o žemė—suolelis po mano
kojomis.
Kokius namus man statysite,—
sako Viešpats,—
arba kur yra mano poilsio
vieta?
50 Ar ne mano ranka visa tai
padarė?‘

51 Kietasprandžiai ir neapi-
pjaustytų širdžių bei ausų! Jūs visuomet
priešinatės Šventajai Dvasiai. Kaip jūsų
tėvai, taip ir jūs. 52 Kurio iš pranašų
nepersekiojo jūsų tėvai? Jie užmušė
tuos, kurie iš anksto paskelbė atėjimą
Teisiojo, kurio išdavėjais ir žudikais jūs
dabar tapote—53 jūs, kurie gavote
įstatymą kaip angelų [perduotus] įsakus,
bet jo nesilaikėte“.

2–3 Pr 12, 1 **4** Pr 11, 31 **4** Pr 12, 4 **5** Pr 12, 7; 13, 15; 15, 18; 17, 8 **6–7** Pr 15, 13–14 **8** Pr 17, 10–14 **8** Pr 21, 2–4 **8** Pr 25, 26 **8** Pr 29, 31—35, 18 **9** Pr 37, 11 **9** Pr 37, 28 **9** Pr 39, 2. 21 **10** Pr 41, 39–41 **11** Pr 42, 1–2 **13** Pr 45, 1 **13** Pr 45, 16 **14** Pr 45, 9–10. 17–18 **14** Pr 46, 27 **15** Pr 46, 1–7 **15** Pr 49, 33 **16** Pr 23, 3–16; 33, 19; 50, 7–13; Još 24, 32 **17–18** Iš 1, 7–8 **19** Iš 1, 10–11 **19** Iš 1, 22 **20** Iš 2, 2 **21** Iš 2, 3–10 **23–29** Iš 2, 11–15 **29** Iš 18, 3–4 **30–34** Iš 3, 1–10 **36** Iš 7, 3 **36** Iš 14, 21 **36** Sk 14, 33 **37** Dt 8, 15. 18 **38** Iš 19, 1—20, 17; Dt 5, 1–33 **40** Iš 32, 1 **41** Iš 32, 2–6 **42–43** Am 5, 25–27 **44** Iš 25, 9. 40 **45** Još 3, 14–17 **46** 2 Sam 7, 1–16; 1 Kron 17, 1–14 **47** 1 Kar 6, 1–38; 2 Kron 3, 1–17 **49–50** Jez 66, 1–2 **51** Jez 63, 10

Steponą užmuša akmenimis

54 Tai girdėdami, jie įširdo ir
griežė ant jo dantimis. 55 O jis, būdamas
pilnas Šventosios Dvasios, žiūrėjo į
dangų ir išvydo Dievo šlovę ir Jėzų
stovint Dievo dešinėje. 56 Jis tarė:
„Štai aš regiu atvirą dangų ir Žmogaus
Sūnų stovint Dievo dešinėje“. 57 Visu
balsu šaukdami, jie užsidengė ausis, visi
kaip vienas puolė jį 58 ir, išmetę už
miesto, ėmė mušti akmenimis.
Liudytojai padėjo savo drabužius prie
kojų jaunikaičio, vadinamo Saulium.
59 Jie mušė akmenimis Steponą,
besišaukiantį [Viešpaties]: „Viešpatie
Jėzau, priimk mano sielą!“ 60 Paskui
atsiklaupęs jis garsiai sušuko:
„Viešpatie, nepriskaičiuok jiems tos
nuodėmės!“ Ir, tai ištaręs, užmigo[3].

8 Saulius pritarė jo nužudymui.

Saulius persekioja bendruomenę

Tą dieną kilo didelis persekiojimas,
nukreiptas prieš Jeruzalėje esančią
bendruomenę. Visi, išskyrus apaštalus,
buvo išsklaidyti po Judėjos ir Samarijos
sritis. 2 Steponą palaidojo pamaldūs
vyrai ir labai jo raudojo. 3 O Saulius
niokojo bendruomenę. Braudamasis čia
į vienus, čia į kitus namus ir tempdamas
iš jų vyrus bei moteris, jis perduodavo
juos įkalinti.

3 Apd 22, 4–5; 26, 9–11

1 Lit. darbais
2 *Lit.* papjautus gyvulius ir aukas
3 T.y. mirė

Pilypas skelbia evangeliją Samarijoje

4 Taigi išsklaidytieji ėjo aplinkui,
skelbdami žodį. 5 Pilypas, nuėjęs į[1]
Samarijos miestą, jiems paskelbė
Mesiją[2]. 6 Žmonių minios kaip vienas
dėmėjosi tuo, ką Pilypas sakė, kai jos to
klausėsi ir matė ženklus, kuriuos jis
darė. 7 Nes iš daugelio netyrų dvasių
apsėstųjų jos išeidavo garsiai
šaukdamos, ir buvo pagydyta daug
paralyžiuotų bei luošų. 8 Buvo daug
džiaugsmo tame mieste.
9 Jau anksčiau mieste buvo
vienas vyras, vardu Simonas, verčiąsis
magija ir stebinąs Samarijos tautiečius,
sakąsis esąs kas didis. 10 Kreipė dėmesį
į jį visi, maži ir dideli, sakydami: „Šitas
[žmogus] yra Dievo jėga, kurią vadina
Didžiąja". 11 Jie kreipė dėmesį į
jį todėl, kad jis jau ilgą laiką buvo juos
stebinęs savo magija. 12 O kai jie
patikėjo Pilypu, skelbiančiu gerąją
naujieną apie Dievo karalystę ir Jėzaus
Kristaus vardą, buvo pakrikštyti—vyrai
ir moterys. 13 Net pats Simonas įtikėjo
ir pakrikštytas nuolat laikėsi Pilypo.
Matydamas daromus ženklus ir didžius
galybės veiksmus, jis be galo stebėjosi.

Petras ir Jonas aplanko Samariją

14 Jeruzalėje esą apaštalai, išgirdę,
kad Samarija priėmusi Dievo žodį,
nusiuntė pas juos Petrą ir Joną. 15 Tie
nuėję meldėsi už juos, kad jie gautų
Šventąją Dvasią, 16 nes ji dar nebuvo
nupuolusi nė ant vieno iš jų; jie tik buvo
pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardan.
17 Tada [Petras ir Jonas] uždėjo ant jų
rankas, ir jie gavo Šventąją Dvasią.

Petras ir Simonas Magas

18 Simonas, pamatęs, kad apaštalų
rankų uždėjimu teikiama Dvasia, pasiūlė
jiems pinigų, 19 sakydamas: „Duokite ir
man šitą galią, kad kiekvienas, kuriam
uždėsiu rankas, gautų Šventąją Dvasią".
20 Bet Petras jam tarė: „Tavo pinigai
tepražūva su tavim, nes manei už pinigus
galėsiąs įsigyti Dievo dovaną! 21 Tu
neturi nei dalies, nei dalios šitame
dalyke, nes tavo širdis netiesi Dievo
akivaizdoje. 22 Taigi atsiversk nuo šito
savo nelabumo ir melsk Viešpatį! Gal
bus atleistas tas tavo širdies kėslas,
23 nes matau tave esant pilną karčios
tulžies ir neteisybės supančiotą".
24 Simonas atsakė: „Jūs melskite už
mane Viešpatį, kad neateitų man nieko iš
to, ką esate pasakę".
25 Taigi, paliudiję ir apsakę
Viešpaties žodį, jie grįžo į Jeruzalę ir
skelbė gerąją naujieną daugeliui
samariečių kaimų.

Pilypas ir Etiopijos valdininkas

26 Viešpaties angelas prakalbo į
Pilypą: „Kelkis ir keliauk pietų link į
kelią, einantį žemyn iš Jeruzalės į Gazą!"
(Tai tyrų kelias.) 27 Atsikėlęs jis
iškeliavo. Štai etiopas, eunuchas, etiopų
karalienės Kandakės rūmų valdininkas,
viso jos iždo valdytojas, kuris buvo
atvykęs į Jeruzalę Dievo garbinti,
28 buvo begrįžtąs; jis sėdėjo savo vežime
ir skaitė pranašą Jezają. 29 Dvasia tarė
Pilypui: „Prieik ir laikykis greta šito
vežimo!" 30 Pilypas pribėgęs išgirdo jį
skaitant pranašą Jezają ir tarė: „Argi
supranti, ką skaitai?" 31 Jis tarė: „Kaip
galėčiau, nebent jei kas man
paaiškintų?" Jis paprašė Pilypą įlipti ir
atsisėsti šalia jo. 32 Rašto skyrius, kurį
jis skaitė, buvo šitas:

„Kaip avis jis buvo vedamas
papjauti;
ir kaip tylintis ėriukas prieš
savo kirpėją,
taip jis neatveria savo
burnos.
33 Jį nužeminus, jam buvo atimtos
teisės.
Kas pasakos apie jo
palikuonis?
Nes jo gyvybė paimama nuo
žemės".

34 Atsiliepdamas eunuchas tarė Pilypui:
„Meldžiu tave, apie ką pranašas tai
sako? Apie save ar apie ką kitą?"
35 Prabilęs[3] ir pradėjęs nuo šitos Rašto
vietos, Pilypas jam paskelbė gerąją
naujieną apie Jėzų. 36 Važiuodami
keliu, jie prikeliavo kažkokį vandenį, ir

1 Kt. Mss: į vieną
2 Gr. Kristų
3 Lit. Atvėręs savo burną

eunuchas tarė: „Štai vanduo! Kas
kliudo man būti pakrikštytam?“ [37 O
Pilypas tarė: „Jei tiki visa širdimi, tai
galima“. Jis atsakė: „Tikiu, kad Jėzus
Kristus yra Dievo Sūnus.“][1]. 38 Jis
paliepė sustabdyti vežimą, ir jie abu,
Pilypas ir eunuchas, nulipo į vandenį, ir
Pilypas pakrikštijo jį. 39 Kai jie išlipo iš
vandens, Viešpaties Dvasia pagavo
Pilypą, ir eunuchas nebematė jo. Jis
važiavo toliau savo keliu džiaugdamasis.
40 O Pilypas atsirado Azote ir, ⌜eidamas
per visus miestus, jiems skelbė gerąją
naujieną⌝[2], kol atvyko į Cezarėją.

32–33 Jez 53, 7–8

Sauliaus atsivertimas

9 Saulius, tebekvėpuodamas žmog-
žudiškais grasinimais Viešpaties
mokiniams, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą
2 ir išprašė iš jo laiškų į Damaską
sinagogoms, kad, jei tik jis rastų kokius
nors to Kelio šalininkus, vyrus ir
moteris, galėtų juos sukaustytus atvesti į
Jeruzalę. 3 Kai keliaudamas jis
priartėjo prie Damasko, staiga jį apšvietė
šviesa iš dangaus. 4 Parkritęs ant žemės,
jis išgirdo balsą, jam sakantį: „Sauliau,
Sauliau, kam mane persekioji?“ 5 Jis
paklausė: „Kas esi, Viešpatie?“ Šis
atsakė: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji.
6 Bet kelkis ir įeik į miestą, ir tau bus
pasakyta, ką tu turi daryti“. 7 Vyrai,
kurie keliavo su juo, stovėjo be žado,
balsą, tiesa, girdėdami, bet nė vieno
neregėdami. 8 Saulius atsikėlė nuo
žemės, bet, atmerkęs akis, nieko nematė.
Laikydami už rankos, jie įvedė jį į
Damaską. 9 Jis išbuvo tris dienas
apakęs, nevalgė ir negėrė.
10 Damaske buvo vienas mokinys,
vardu Hananijas. Viešpats regėjime jam
tarė: „Hananijau!“ Jis atsiliepė: „Štai
aš, Viešpatie!“ 11 Viešpats jam [tarė]:
„Pakilęs eik į gatvę, vadinamą Tiesiąja,
ir teiraukis Judo namuose tarsiečio,
vardu Sauliaus, nes štai jis meldžiasi
12 ir [regėjime] matė vyrą, vardu
Hananiją, įeinantį ir uždedantį ant jo
rankas, kad atgautų regėjimą“. 13 Bet
Hananijas atsakė: „Viešpatie, iš
daugelio girdėjau apie tą vyrą, kiek
pikta jis padarė tavo šventiesiems
Jeruzalėje. 14 Ir čia jis turi įgaliojimą iš
vyriausiųjų kunigų sukaustyti visus,
kurie šaukiasi tavo vardo“. 15 Bet
Viešpats jam tarė: „Eik, nes šitas yra
mano išrinktas įrankis mano vardui nešti
tautoms, karaliams ir izraeliams. 16 Aš
gi pats jam parodysiu, kiek jis turės
kentėti dėl mano vardo“. 17 Hananijas
nuėjo, įėjo į namus ir, uždėjęs ant jo
rankas, tarė: „Broli Sauliau, Viešpats
mane pasiuntė—Jėzus, kuris tau
pasirodė kelyje, kuriuo atvykai,—kad
atgautum regėjimą ir būtum pripildytas
Šventosios Dvasios“. 18 Tuoj pat lyg
kokie žvynai nukrito nuo jo akių, jis
atgavo regėjimą ir atsikėlęs buvo
pakrikštytas. 19 Paskui užvalgęs
atsigavo.

Saulius skelbia Damaske

Jis pabuvo kelias dienas pas
mokinius Damaske 20 ir tuojau
sinagogose ėmė skelbti, kad Jėzus yra
Dievo Sūnus. 21 Visi, kurie klausėsi, be
galo stebėjosi ir sakė: „Ar ne šitas yra
tas, kuris Jeruzalėje niokojo tuos, kurie
šaukiasi šito vardo, ir ar jis nėra čion
atvykęs tam, kad juos sukaustytus
nuvestų pas vyriausiuosius kunigus?“
22 O Saulius vis labiau stiprėjo ir kėlė
sąmyšį tarp žydų, gyvenančių Damaske,
įrodinėdamas, kad Jėzus[3] yra Mesijas.

Saulius pabėga iš Damasko

23 O kai praslinko daug dienų,
žydai susitarė jį nužudyti. 24 Bet
Saulius sužinojo apie jų sąmokslą. Jie
saugojo vartus dieną ir naktį, kad jį
nužudytų. 25 Bet jo mokiniai naktį jį
paėmė ir nuleido per sieną[4] pintinėje.

23–25 2 Kor 11, 32–33

Saulius Jeruzalėje

26 Atvykęs į Jeruzalę, jis mėgino
prisidėti prie mokinių, bet jie visi jo
bijojo, netikėdami, kad jis yra mokinys.

---

1 Šito skirsnelio nėra geriausiuose rankraščiuose.

2 Lit. pereidamas skelbė gerąją naujieną visiems miestams

3 Gr. šitas

4 Gr. + leisdami žemyn

27 Tačiau Barnabas, jį pasiėmęs, atvedė
pas apaštalus ir jiems papasakojo, kaip
kelyje jis matęs Viešpatį, kad šis jam
kalbėjęs ir kaip jis Damaske drąsiai
skelbęs Jėzaus vardu. 28 Jis apsistojo
pas juos ⌜ir visur ėjo⌝[1] Jeruzalėje, drąsiai
skelbdamas Viešpaties vardu. 29 Jis
kalbėjo ir ginčijosi su helenistais, o tie
užsimojo jį nužudyti. 30 Tai sužinoję,
broliai jį nuvedė į Cezarėją ir iš ten jį
pasiuntė į Tarsą.
31 Taigi Bendruomenė visoje
Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje turėjo
ramybę. Bijodama Viešpaties, ji vis buvo
statoma ir darė pažangą, ir jos skaičius
didėjo Šventosios Dvasios padrąsinimu.

PETRO VEIKSMAI IR PAGONIŲ KRIKŠČIONYBĖS PRADŽIA (9, 32—12, 25)

Petras Lidoje: Enėjo pagydymas

32 Eidamas per visas [apylinkes],
Petras nuėjo žemyn ir pas šventuosius,
gyvenančius Lydoje. 33 Ten jis rado
vieną žmogų, vardu Enėją, aštuonerius
metus išgulėjusį lovoje. Jis buvo
paralyžiuotas. 34 Petras jam tarė:
„Enėjau, Jėzus Kristus pagydo tave.
Kelkis ir pasiklok lovą!“ Ir jis tuojau
atsikėlė. 35 Jį pamatė visi Lydos bei
Šarono gyventojai, ir jie gręžėsi į
Viešpatį.

Petras Jopėje: Tabitos prikėlimas

36 Jopėje buvo viena mokinė,
vardu Tabita, kuri išvertus vadinasi
Stirna.[2] Ji visą laiką praleido darydama
gerus darbus ir duodama išmaldas.
37 Tomis dienomis ji susirgo ir mirė.
Nuplovę ją paguldė aukštutiniame
kambaryje. 38 Kadangi Lyda yra arti
Jopės, mokiniai, išgirdę, kad Petras yra
joje, pasiuntė pas jį du vyrus su prašymu:
„Nedelsdamas ateik pas mus!“ 39 Petras
pakilęs nuėjo su jais. Jį atvykusį užvedė
į aukštutinį kambarį. Jį apstojo visos
našlės, verkdamos ir rodydamos
marškinius ir viršutinius drabužius,
kuriuos Stirna darydavo, kol buvo su
jomis. 40 Petras, visas išvaręs laukan ir
atsiklaupęs, pasimeldė. Paskui,
atsigręžęs į kūną, tarė: „Tabita, kelkis!“.
Ji atvėrė akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo.
41 Padavęs jai ranką, jis pakėlė ją.
Pašaukęs šventuosius ir našles, jis
parodė ją gyvą. 42 Tai sužinojo visa
Jopė, ir daugelis įtikėjo Viešpatį. 43 Jis
daug dienų pasiliko Jopėje pas vieną
Simoną, kailiadirbį.

Kornelijaus vizija

10 Cezarėjoje vienas vyras, vardu
Kornelijus, vadinamosios Italų
kohortos šimtininkas, 2 pamaldus ir
Dievo bijantis su visa savo šeimyna,
duodąs žmonėms daug išmaldų ir
reguliariai meldžiąsis Dievui— 3 apie
devintą[3] valandą dienos aiškiai matė
regėjime, kaip Dievo angelas įėjo pas jį ir
jam tarė: „Kornelijau!“ 4 Įbedęs į jį[4]
akis ir nusigandęs, jis paklausė: „Kas
yra, viešpatie?“ Šis jam atsakė: „Tavo
maldos ir tavo išmaldos užžengė Dievo
akivaizdon kaip auka tau atminti. 5 O
dabar siųsk vyrus į Jopę ir pasikviesk
Simoną, kuris vadinamas Petru. 6 Jis
vieši pas vieną Simoną kailiadirbį,
turintį namus prie jūros“. 7 Kai
kalbėjęs su juo angelas pasišalino,
Kornelijus[5], pasišaukęs du iš savo
namiškių bei vieną pamaldų kareivį iš
savo nuolatinių patarnautojų 8 ir viską
jiems išpasakojęs, juos pasiuntė į Jopę.
9 Rytojaus dieną, tiems [vyrams]
keliaujant ir artinantis prie miesto, apie
šeštą valandą Petras užlipo ant namo
stogo[6] melstis. 10 Jis buvo alkanas ir
norėjo valgyti. Gaminant [jam] valgį, jis
pateko į ekstazę. 11 Jis išvydo atsivėrusį
dangų ir lyg kokią didelę drobulę
nusileidžiantį padėklą, už keturių kampų
nuleidžiamą ant žemės. 12 Jame buvo
visokių žemės keturkojų bei roplių ir
dangaus paukščių. 13 Jam pasigirdo
balsas: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!“
14 Bet Petras tarė: „Nieku būdu,
Viešpatie, nes dar niekad nevalgiau
nieko sutepto ar netyro!“ 15 Vėl antrą
kartą jam [pasigirdo] balsas: „Ką Dievas

1 Lit. įeidamas ir išeidamas
2 Gr. Dorkas
3 T.y. mūsų laiku 3 val. p.p.
4 T.y. angelą
5 Gr. jis
6 T.y. plokščiastogio

padarė tyrą, tu nevadink suteptu!“
16 Tai pasikartojo tris kartus, ir tuojau
padėklas buvo paimtas aukštyn į dangų.
17 Kol Petras dar negalėjo
išsiaiškinti, ką galėtų reikšti jo matytas
regėjimas, štai Kornelijaus pasiųsti
vyrai, išsiklausę, kur Simono namai,
sustojo prie vartų 18 ir pasišaukę[1]
teiravosi, ar Simonas, vadinamas Petru,
čia viešįs. 19 Petrui tebemąstant apie tą
regėjimą, Dvasia tarė: „Štai du vyrai
ieško tavęs. 20 Taigi kelkis, nulipk ir
eik su jais nė kiek neabejodamas, nes aš
pats esu juos atsiuntęs“. 21 Petras,
nulipęs pas tuos vyrus, tarė: „Štai aš esu
tas, kurio ieškote. Dėl kokios priežasties
čia esate?“ 22 Jie tarė: „Šimtininkas
Kornelijus, teisingas ir dievobaimingas
vyras, turįs gerą vardą visoje žydų
tautoje, gavo iš švento angelo nurodymų
pasikviesti tave į savo namus ir
pasiklausyti, ką tu turi pasakyti“.
23 Taigi įsivadinęs jis juos priėmė kaip
svečius.

Petras įeina į Kornelijaus namus

Rytojaus dieną atsikėlęs jis išėjo su
jais, ir kai kurie broliai iš Jopės lydėjo jį.
24 Kitą dieną jis įėjo į Cezarėją.
Kornelijus, susikvietęs savo giminaičius
ir artimus draugus, jau laukė jų.
25 Petrui įeinant, Kornelijus jį pasitiko
ir, parpuolęs prie jo kojų, išreiškė jam
pagarbą. 26 Bet Petras jį pakėlė,
sakydamas: „Stokis! Aš irgi esu [tik]
žmogus!“ 27 Su juo kalbėdamasis, jis
įėjo į vidų ir rado daug susirinkusių.
28 Jis jiems tarė: „Jūs žinote, kad žydui
neleidžiama bendrauti su kitataučiu ar
užeiti pas jį. Bet Dievas man parodė, kad
jokio žmogaus neturiu vadinti suteptu ar
netyru. 29 Todėl pakviestas ir atvykau
neatsikalbinėdamas. Taigi klausiu,
kodėl mane pasikvietėte“.
30 Kornelijus tarė: „Prieš keturias
dienas, lygiai šitą, devintąją, valandą,
meldžiausi savo namuose. Staiga[2] prieš
mane atsistojo vyras spindinčiais
drabužiais 31 ir prakalbo: ‚Kornelijau,
tavo malda išklausyta ir Dievas atsiminė
tavo išmaldas. 32 Tad siųsk į Jopę ir
pasikviesk Simoną, vadinamą Petru. Jis
viešį kailiadirbio Simono namuose,
pajūryje‘. 33 Todėl tuojau siunčiau pas
tave, o tu gerai padarei, kad atvykai.
Taigi dabar mes visi čia esame Dievo
akivaizdoje, kad išgirstume viską, kas
tau Viešpaties įsakyta“.

Petro kalba

34 Petras prabilo[3]: „Tikrai
suprantu, kad Dievas nėra šališkas,
35 bet kiekvienoje tautoje jis priima tą,
kuris jo bijosi ir teisingai elgiasi.
36 [Jūs žinote] žodį, kurį jis pasiuntė
izraeliams, skelbdamas per Jėzų Kristų
gerąją taikos naujieną. Jis yra visų
Viešpats. 37 Jūs žinote, kas įvyko visoje
Judėjoje, pradedant Galilėja, po krikšto,
kurį skelbė Jonas,—38 kaip Dievas
patepė Šventąja Dvasia ir galia Jėzų iš
Nazareto, kuris ėjo aplinkui, darydamas
gera ir gydydamas visus velnio
apgalėtuosius, nes Dievas buvo su juo.
39 Mes esame liudytojai visko, ką jis
padarė žydų šalyje ir Jeruzalėje. Jie
nužudė jį, pakabindami ant medžio.
40 Jį Dievas prikėlė trečiąją dieną ir
leido jam pasirodyti—41 ne visiems
žmonėms, tik Dievo iš anksto
parinktiems liudytojams: mums, kurie,
jam prisikėlus iš numirusių, valgėme ir
gėrėme su juo. 42 Jis mums įsakė skelbti
žmonėms ir liudyti, kad jis yra Dievo
paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas.
43 Jį paliudija visi pranašai,
[pareikšdami,] kad kiekvienas, kuris jį
tiki, jo vardu gauna nuodėmių
atleidimą“.

34 Dt 10, 17

Pagonys gauna Šventąją Dvasią

44 Petrui tuos žodžius betariant,
Šventoji Dvasia nužengė ant visų, kurie
klausėsi tos kalbos. 45 Tikintieji iš
apipjaustytųjų, kurie buvo atėję su
Petru, be galo nustebo dėl to, kad ir ant
pagonių išlieta Šventosios Dvasios
dovana, 46 nes jie girdėjo juos kalbant
kalbomis ir garbinant Dievą. Tada
Petras atsiliepė: 47 „Argi gali kas

1 ką nors iš Simono kailiadirbio namų
2 Lit. Ir štai
3 Lit. atvėręs burną, tarė

uždrausti vandenį, kad nebūtų pakrikštyti tie, kurie gavo Šventąją Dvasią, kaip ir mes?“ 48 Jis įsakė, kad jie būtų pakrikštyti Jėzaus Kristaus vardu. Tada jie prašė, kad jis pasiliktų keletą dienų.

Petro pranešimas Jeruzalės bendruomenei

11 Apaštalai ir broliai, kurie buvo Judėjoje, išgirdo, kad ir pagonys priėmę Dievo žodį. 2 Kai Petras atėjo į Jeruzalę, su juo ginčijosi tie, kurie buvo iš apipjaustytųjų, 3 sakydami: „Tu užėjai pas neapipjaustytus žmones ir valgei su jais“. 4 Pradėjęs Petras jiems pasakojo [įvykius] iš eilės, sakydamas: 5 „Aš meldžiausi Jopės mieste ir ekstazėje mačiau regėjimą: nusileidžiantį kažkokį padėklą tarsi didelę drobulę, už keturių kampų nuleidžiamą iš dangaus, ir ji nusileido prie pat manęs. 6 Žiūrėjau į ją įbedęs akis ir pamačiau žemės keturkojų, žvėrių, roplių ir dangaus paukščių. 7 Išgirdau ir balsą, man sakantį: ‚Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!‘ 8 Bet aš tariau: ‚Nieku būdu, Viešpatie, nes nieko sutepto ar netyro niekad neįėjo į mano burną‘. 9 Tačiau antrą kartą balsas atsiliepė iš dangaus: ‚Ką Dievas padarė tyrą, tu nevadink suteptu!‘ 10 Tai pasikartojo tris kartus, ir vėl viskas buvo užtraukta į dangų. 11 Ir štai tuojau sustojo prie namų, kur mes buvome, trys vyrai, atsiųsti iš Cezarėjos pas mane. 12 Dvasia man pasakė eiti su jais nė kiek nedvejojant. Su manim ėjo ir šitie šeši broliai, ir mes įėjome į to vyro namus. 13 Jis mums papasakojo, kaip savo namuose išvydo angelą, stovintį ir sakantį: „Nusiųsk į Jopę ir pasikviesk Simoną, vadinamą Petru. 14 Jis kalbės tau žodžius, kuriais būsi išgelbėtas tu ir visa tavo šeimyna“. 15 Man pradėjus kalbėti, Šventoji Dvasia nužengė ant jų, kaip ir ant mūsų pradžioje. 16 Tada atsiminiau Viešpaties žodį, kaip jis sakė: ‚Jonas, tiesa, krikštijo vandeniu, o jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia‘. 17 Taigi, jei Dievas jiems suteikė tokią pat malonę, kaip ir mums, kurie įtikėjome Viešpatį Jėzų Kristų, kaip aš būčiau galėjęs kliudyti Dievui?“ 18 Tai išgirdę, jie nutilo ir garbino Dievą, sakydami: „Taigi ir pagonims Dievas suteikė atgailą, vedančią į gyvenimą“.

16 Apd 1, 5

Antiochijos bendruomenė

19 Tie, kurie buvo išsklaidyti dėl persekiojimo, kilusio dėl Stepono, nukeliavo iki Fenikijos, Kipro ir Antiochijos, niekam kitam neskelbdami žodžio, kaip tik žydams. 20 Tačiau kai kurie iš jų buvo kipriečiai ir kirėniečiai, kurie, atėję į Antiochiją, ėmė kalbėti ir graikams, skelbdami gerąją naujieną apie Viešpatį Jėzų. 21 Viešpaties ranka buvo su jais, ir didelis skaičius, kuris įtikėjo, atsivertė į Viešpatį.

19 Apd 8, 1–4

Barnabo ir Sauliaus veikla Antiochijoje

22 Žinia apie tai nuaidėjo į Jeruzalėje esančios bendruomenės ausis, ir jie[1] išsiuntė Barnabą į Antiochiją. 23 Atvykęs ir pamatęs Dievo malonę, jis apsidžiaugė ir ragino visus su nuoširdžiu ryžtu likti ištikimus Viešpačiui. 24 Mat jis buvo geras vyras, pilnas Šventosios Dvasios ir tikėjimo. Ir didelis būrys buvo atvestas[2] prie Viešpaties. 25 Paskui jis išvyko į Tarsą Sauliaus ieškoti 26 ir, jį radęs, atsivedė į Antiochiją. Ištisus metus jie susieidavo su bendruomene ir mokė didelę minią. Antiochijoje pirmą kartą mokiniai buvo pavadinti krikščionimis.

Pašalpa Judėjos broliams

27 Tomis dienomis iš Jeruzalės į Antiochiją atvyko pranašų. 28 Vienas iš jų, vardu Agabas, atsistojęs pranašavo per Dvasią didelį badą būsiant visame pasaulyje. (Tai įvyko Klaudijui viešpataujant.) 29 Mokiniai, kiek kuris galėjo [pinigais], kiekvienas iš jų nutarė [ką nors] pasiųsti Judėjoje gyvenantiems broliams sušelpti. 30 Tą jie padarė, nusiuntę vyresniesiems per Barnabą ir Saulių.

28 Apd 21, 10

1 T.y. Jeruzalės tikintieji
2 Lit. pridėtas

Herodas leidžia nužudyti Jokūbą ir suimti Petrą

12 Apie tą laiką karalius Herodas
griebėsi smurto veiksmų prieš kai
kuriuos iš bendruomenės, norėdamas
jiems pakenkti. 2 Jis leido nužudyti
Jokūbą, Jono brolį, kalaviju. 3 Pamatęs,
kad tai patinka žydams, jis toliau leido
suimti ir Petrą. Buvo Neraugintos
duonos dienos. 4 Jis leido jį sulaikyti ir
pasodinti į kalėjimą, pavedęs jį saugoti
keturioms kareivių ketveriukėms,
norėdamas po Velykų jį išvesti žmonėms.
5 Taigi Petras buvo laikomas kalėjime.
O bendruomenė karštai[1] meldėsi už jį
Dievui.

4 Iš 12, 1–27

Angelas išveda Petrą iš kalėjimo

6 Kai Herodas rengėsi jį išvesti, tą
naktį[2] Petras miegojo tarp dviejų
kareivių, pririštas [prie jų] dviem
grandinėmis, o sargybiniai prie durų ėjo
sargybą. 7 Staiga Viešpaties angelas
atsistojo prie jo, ir šviesa sušvito
kãmeroje. Sudavęs Petrui į šoną, jis
pažadino jį, sakydamas: „Greitai
kelkis!“ Ir grandinės nukrito jam nuo
rankų. 8 Angelas jam tarė: „Susijuosk
ir apsiauk kurpes!“ Jis taip padarė.
Paskui [angelas] jam tarė: „Apsisiausk
apsiaustu ir sek paskui mane!“ 9 Išėjęs
jis sekė paskui jį ir nesuvokė, kad tikra
yra tai, kas daroma[3] per angelą; jis tarėsi
matąs regėjimą. 10 Praėję pro pirmą ir
antrą sargybą, jie atėjo prie geležinių
vartų, vedančių į miestą. Tie savaime
jiems atsidarė. Išėję jie paėjo viena
gatve, ir tuoj angelas paliko jį.
11 Petras atsipeikėjęs tarė: „Dabar
tikrai žinau, kad Viešpats atsiuntė savo
angelą ir mane išvadavo iš Herodo
rankos ir iš viso to, ko tikėjosi žydų
tauta“.
12 Susivokęs jis atėjo prie
Morkumi vadinamo Jono motinos
Marijos namų, kur buvo daug
susirinkusių ir besimeldžiančių. 13 Jam
pasibeldus į vartų duris, atėjo tarnaitė,
vardu Rodė, atsiliepti [į beldimą].
14 Atpažinusi Petro balsą, iš džiaugsmo
nebeatidarė vartų, bet įbėgusi pranešė,
kad Petras stovįs prie vartų. 15 Jie jai
tarė: „Eini iš proto!“ Bet ji atkakliai
tvirtino, kad taip esą. Jie sakė: „Tai jo
angelas“. 16 Bet Petras beldėsi toliau.
Atidarę jie išvydo jį ir liko be žado.
17 Pamojęs jiems ranka, kad tylėtų, jis
papasakojo jiems, kaip Viešpats jį
išvedęs iš kalėjimo. Ir jis pridūrė:
„Praneškite apie tai Jokūbui ir
broliams“. Išėjęs jis nuėjo į kitą vietą.
18 Išaušus dienai, tarp kareivių
kilo nemažas sąmyšis: kas gi galėjo
atsitikti su Petru? 19 O Herodas, jo
ieškojęs ir neradęs, ištardė sargybinius ir
įsakė juos nubausti mirtim. Paskui,
nuvykęs iš Judėjos į Cezarėją, ten
pasiliko.

Herodo Agripos I mirtis

20 Jis nirto ant tyriečių ir
sidoniečių. Bet jie drauge atvyko pas jį
ir, perkalbėję Blastą, karaliaus rūmų
valdytoją, prašė taikos, nes jų kraštas
maitinosi iš karaliaus [krašto].
21 Paskirtą dieną Herodas, apsirengęs
karališkais drabužiais [ir] atsisėdęs į
sostą, sakė jiems prakalbą. 22 O liaudis
šaukė pritardama: „Tai Dievo balsas, ne
žmogaus!“ 23 Tuojau Viešpaties angelas
jam sudavė, nes jis nedavė garbės Dievui.
Ir jis, kirmėlių suėstas, išleido dvasią.
24 O Viešpaties žodis vis augo ir
plito.
25 Barnabas ir Saulius, atlikę
[savo] misiją, sugrįžo iš Jeruzalės, paėmę
su savim Joną, vadinamą Morkumi.

APAŠTALŲ SUSIRINKIMAS JERUZALĖJE (12, 25—15, 35)

Barnabas ir Paulius išsiunčiami iš Antiochijos

13 Antiochijoje, ten esančioje
bendruomenėje, buvo apaštalų ir
mokytojų: Barnabas, Simeonas, vadi-
namas Nigeriu, kirėnietis Lucijus,
tetrarcho Herodo įbrolis Menaenas ir
Saulius. 2 Jiems tarnaujant Viešpačiui
ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia tarė:
„Išskirkite man Barnabą ir Saulių tam
darbui, kuriam esu juos pašaukusi“.
3 Tada jie, papasninkavę, pasimeldę ir

1 Arba: be perstojo
2 T.y. naktį prieš jį išvedant
3 Būtent: Dievo

uždėję ant jų rankas, juos išleido.

Apaštalai Kipre

4 Taigi, Šventosios Dvasios
išsiųsti, jie nuvyko į Seleukiją, o iš ten
nuplaukė į Kiprą. 5 Atvykę į Salamį, jie
skelbė Dievo žodį žydų sinagogose. Jie
turėjo ir Joną kaip padėjėją. 6 Perėję
visą salą iki Pafo, jie užtiko vieną žynį,
netikrą pranašą, žydą, vardu Barjėzų.
7 Jis buvo vienas iš prokonsulio
Sergijaus Pauliaus, protingo vyro, svitos.
Pasikvietęs Barnabą ir Saulių,
prokonsulis[1] norėjo pasiklausyti Dievo
žodžio. 8 Bet jiems priešinosi Elimas,
žynys,—mat išvertus tą reiškia jo
vardas,—stengdamasis nukreipti
prokonsulį nuo tikėjimo. 9 O Saulius,
kuris vadinasi ir Paulius, pripildytas
Šventosios Dvasios, įbedęs į jį akis,
10 tarė: „Velnio sūnau, pilnas visokios
klastos ir suktybės, visokios teisybės
priešininke, ar nesiliausi kraipęs tiesių
Viešpaties kelių? 11 Dabar štai
Viešpaties ranka užgauna[2] tave: tu būsi
aklas ir kurį laiką neregėsi saulės".
Tuojau jį užpuolė[3] ⌜tamsi migla⌝[4], ir,
grabaliodamas aplinkui, jis ieškojo tų,
kurie jį vestų už rankos. 12 Tada
prokonsulis, pamatęs tą įvykį, įtikėjo,
stebėdamasis Viešpaties mokslu.

Paulius ir Barnabas Pisidijos Antiochijoje

13 Išplaukę iš Pafo, Paulius ir jo
palydovai atvyko į Pamfilijos Pergę.
Jonas, atsiskyręs nuo jų, sugrįžo į
Jeruzalę, 14 o jie, perėję [per kalnus], iš
Pergės atvyko į Pisidijos Antiochiją.
Šabatos dieną įėję į sinagogą, jie
atsisėdo. 15 Po įstatymo ir pranašų
skaitymo sinagogos vadovai pasiuntė
jiems žinią: „Broliai, jei jūs turite
žmonėms kokį paskatinimo žodį
—tarkite".

16 Atsistojęs ir pamojęs ranka,
Paulius tarė: „Izraeliai ir
dievobaimingieji, klausykitės! 17 Šitos
Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų
protėvius ir tą tautą išaukštino, kai ji
buvo apsistojusi Egipto šalyje, ir
pakelta[5] ranka juos išvedė iš jos.
18 Apie keturiasdešimt metų jis ⌜pakentė
juos⌝[6] tyruose 19 ir, sunaikinęs septynias
tautas Kanaano šalyje, leido jiems
paveldėti jų šalį. 20 [Visa tai truko] apie
keturis šimtus penkiasdešimt metų.
Paskui jis davė teisėjus iki pranašo
Samuelio. 21 Vėliau jie paprašė
karaliaus, ir Dievas jiems davė Saulių,
Kišo sūnų, vyrą iš Benjamino padermės,
valdžiusį keturiasdešimt metų. 22 Jį
pašalinęs, jis prikėlė jiems karalium
Dovydą, apie kurį liudydamas pasakė:
‚Radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal
mano širdį; jis vykdys visus mano norus'.
23 Iš jo palikuonių Dievas, kaip
pažadėjo, atvedė[7] Izraeliui Gelbėtoją—
Jėzų. 24 Prieš jam ateinant, Jonas jau
buvo paskelbęs atgailos krikštą visai
Izraelio tautai. 25 Kai Jonas baigė savo
gyvenimo darbą, jis sakė: ‚Ką manote
mane esant? Aš nesu jis[8]. Bet štai po
manęs ateina tas, kurio kojų apavo nesu
vertas atrišti'.

26 Broliai, Abraomo giminės sūnūs
ir tie jūsiškiai, kurie bijosi Dievo! Mums
buvo pasiųsta žinia apie šitą išgelbėjimą,
27 nes Jeruzalės gyventojai ir jų
valdovai nepripažino jo ir, jį
pasmerkdami, įvykdė pranašų žodžius,
skaitomus kas šabatą. 28 Nors jie ir
nerado jokios priežasties nubausti
mirtim, tačiau prašė Pilotą, kad jis būtų
nužudytas. 29 Kai jie buvo įvykdę visa,
kas apie jį parašyta, nuėmę [jį] nuo
medžio, paguldė į kapą. 30 Bet Dievas jį
prikėlė iš numirusių. 32 Per daugelį
dienų jis rodėsi atėjusiems su juo iš
Galilėjos į Jeruzalę; dabar jie yra jo
liudytojai žmonėms. 32 Mes jums
skelbiame gerą naujieną apie pažadą,
duotą mūsų protėviams: 33 jį Dievas,
prikeldamas Jėzų, yra ištesėjęs mums, jų
vaikams, kaip ir antrojoje psalmėje
parašyta:

---

1 Gr. šitas
2 Lit. prieš
3 T.y. aptraukė jo akis
4 Lit. miglotumas ir tamsa (t.y. jis apako)
5 T.y. galinga
6 Kt. Mss: rūpinosi jais (lit. kaip auklė nešiojo juos)
7 Kt. Mss: prikėlė
8 T.y. Mesijas

‚Tu esi mano Sūnus;
šiandien aš tapau tavo tėvu‘.
34 O kad jis prikėlė jį iš numirusių kaip
nebegrįšiantį į supuvimą, jis šitaip yra
pasakęs: ‚Aš jums suteiksiu šventuosius
[ir] patikimuosius palaiminimus,
pažadėtus Dovydui‘. 35 Todėl ir kitoje
vietoje jis sako: ‚Tu neduosi savo
Šventajam supūti‘. 36 Mat Dovydas,
atitarnavęs savajai kartai, Dievo
nutarimu užmigo, buvo palaidotas prie
savo tėvų ir supuvo. 37 Bet tas, kurį
Dievas prikėlė, nesupuvo. 38 Taigi,
broliai, žinokite, kad per jį jums
skelbiamas nuodėmių atleidimas, ir iš
viso, iš ko negalėjote būti išteisinami
Mozės įstatymu, 39 per jį išteisinamas
kiekvienas, kuris tiki. 40 Taigi
žiūrėkite, kad neužeitų, kas pasakyta
pranašuose[1]:
41 ‚Matykite, jūs niekintojai,
stebėkitės ir pražūkite,
nes aš darau darbą jūsų
dienomis—
darbą, kuriuo netikėsite, net jei
kas [jį] jums išaiškintų!‘“
42 Jiems išeinant, žmonės [juos]
ragino kitą šabatą jiems kalbėti apie
tuos dalykus. 43 Sinagogą paleidus,
daugelis žydų ir pamaldžių prozelitų
nusekė paskui Povilą ir Barnabą, kurie,
jiems kalbėdami, juos įtikinėjo toliau vis
pasikliauti Dievo malone.
44 Kitą šabatą beveik visas miestas
susirinko pasiklausyti Dievo žodžio.
45 O žydai, pamatę minias, pasidarė pilni
pavydo ir piktžodžiaudami prieštaravo
tam, ką Paulius kalbėjo. 46 Įsidrąsinę
Paulius ir Barnabas tarė: „Pirma jums
turėjo būti pasakytas Dievo žodis.
Kadangi jį atmetate ir nelaikote savęs
vertais amžinojo gyvenimo, štai mes
kreipiamės į pagonis, 47 nes Viešpats yra
šitaip mums paliepęs:
‚Tave paskyriau, kad būtum
šviesa pagonims,
išganymo priemonė iki pat
žemės pakraščių‘“.
48 Tai girdėdami, pagonys
džiaugėsi ir šlovino Viešpaties žodį, ir
įtikėjo visi, kurie buvo paskirti amžinam
gyvenimui. 49 Viešpaties žodis išplito po
visą šalį. 50 Bet žydai sukurstė Dievą
garbinančias aukšto luomo moteris bei
miesto įžymiuosius, sukėlė Pauliaus ir
Barnabo persekiojimą ir juos išvijo iš
savo srities. 51 O tie, nupurtę prieš juos
dulkes nuo kojų, atvyko į Ikoniją.
52 Mokiniai buvo pilni džiaugsmo ir
Šventosios Dvasios.

17 Iš 1, 7 **17** Iš 12, 51 **18** Sk 14, 34; Dt 1, 31 **19** Dt 7, 1 **19** Još 14, 1 **20** Ts 2, 16 **20** 1 Sam 3, 20 **21** 1 Sam 8, 5 **21** 1 Sam 10, 21 **22** 1 Sam 13, 14 **22** 1 Sam 16, 12; Ps 89, 20 **24** Mk 1, 4; Lk 3, 3 **25** Jn 1, 20 **25** Mt 3, 11; Mk 1, 7; Lk 3, 16; Jn 1, 27 **28** Mt 27, 22–23; Mk 15, 13–14; Lk 23, 21–23; Jn 19, 15 **29** Mt 27, 57–61; Mk 15, 42–47; Lk 23, 50–56; Jn 19, 38–42 **31** Apd 1, 3 **33** Ps 2, 7 **34** Jez 55, 3 **35** Ps 16, 10 **41** Chab 1, 5 **47** Jez 42, 6; 49, 6 **51** Mt 10, 14; Mk 6, 11; Lk 9, 5; 10, 11

Paulius ir Barnabas Ikonijuje

14 Ikonijuje jie taip pat įėjo į žydų
sinagogą ir kalbėjo taip, jog
įtikėjo didelė daugybė žydų ir graikų.
2 Bet žydai, kurie neįtikėjo, sukėlė ir
sukiršino pagonis prieš brolius. 3 Taigi
jie[2] ten praleido ilgą laiką, drąsiai
skelbdami ir pasitikėdami Viešpačiu,
patvirtinančiu savo malonės žodį,
leidžiančiu per juos įvykti ženklams ir
stebuklams. 4 Miesto minia pasidalijo:
vieni palaikė žydų, kiti—apaštalų pusę.
5 O kai pagonys ir žydai su savo
valdovais kėsinosi juos išniekinti ir
užmušti akmenimis, 6 jie, tai sužinoję,
pabėgo į Likaonijos miestus—Listrą,
Derbę ir [jų] apylinkes—7 ir ten skelbė
gerąją naujieną.

Listroje ir Derbėje

8 Listroje sėdėjo vienas vyras,
negalįs valdyti kojų, luošas nuo pat
gimimo. Jis dar niekad nebuvo
vaikščiojęs. 9 Jis klausėsi kalbančio
Pauliaus. Šis, įbedęs į jį akis ir pamatęs,
jog jis turi tikėjimą, kad galėtų būti
pagydytas, 10 garsiai tarė: „Stokis
stačias ant savo kojų!“ Jis pašoko ir
pradėjo vaikščioti. 11 Minios,
pamačiusios, ką Povilas padarė, ⌜ėmė
likaoniškai šaukti⌝[3]: „Dievai, pasidarę
panašūs į žmones, nužengė pas mus!“

1 T.y. Pranašų knygoje

2 T.y. Paulius ir Barnabas

3 Lit. pakėlė savo balsą, likaoniškai sakydamos

12 Barnabą jie vadino Dzeusu, o
Paulių—Hermiu, nes jis vadovavo
kalbai. 13 Priešais miestą ⌜esančios
Dzeuso šventyklos⌝[1] kunigas, atvaręs prie
vartų jaučių su vainikais, norėjo su
miniomis aukoti auką. 14 Bet apaštalai
Barnabas ir Povilas, tai išgirdę,
persiplėšė drabužius ir šoko laukan[2] į
minią, šaukdami: 15 „Vyrai, ką čia
darote? Mes irgi esame tokios pat
prigimties žmonės, kaip ir jūs. Mes jums
skelbiame gerąją naujieną, kad
gręžtumėtės nuo šitų tuštybių į gyvąjį
Dievą, kuris padarė dangų ir žemę, jūrą
ir visa, kas yra juose. 16 Jis
praėjusiomis kartomis visoms tautoms
leido eiti savo keliais. 17 Tačiau jis
nepaliko savęs nepaliudyto, nes darė
gera, jums siųsdamas lietaus iš dangaus
ir vaisių duodančius metų laikus,
parūpindamas apsčiai maisto ir
padarydamas jūsų širdis pilnas
linksmybės“. 18 Net tai sakydami, jie
vos nevos atkalbėjo minias jiems
neaukoti.
19 Iš Antiochijos ir Ikonijaus atėjo
žydų. Jie perkalbėjo minias, apmėtė
Povilą akmenimis ir, manydami jį esant
mirus, išvilko už miesto. 20 Tačiau,
mokiniams jį apsupus ratu, jis atsikėlė ir
įėjo į miestą. Kitą dieną jis su Barnabu
išvyko į Derbę.

Paulius ir Barnabas sugrįžta į Sirijos Antiochiją

21 Paskelbę tame mieste gerąją
naujieną ir laimėję daug mokinių, jie
sugrįžo į Listrą, Ikonijų ir Antiochiją,
22 stiprindami mokinių sielas,
ragindami išlaikyti tikėjimą ir
[sakydami]: „Per daugelį vargų mes
turime įeiti į Dievo karalystę“. 23 Jiems
paskyrę vyresniuosius kiekvienoje
bendruomenėje, pasimeldę su pasninku,
jie pavedė juos Viešpačiui, kurį jie buvo
įtikėję. 24 Perėję Pisidiją, jie atvyko į
Pamfiliją. 25 Apsakę žodį Pergėje, jie
patraukė žemyn į Ataliją. 26 Iš ten jie
nuplaukė į Antiochiją, kur buvo buvę
patikėti Dievo malonei, kad dirbtų
darbą, kurį buvo atlikę. 27 Parvykę ir
surinkę bendruomenę, jie pranešė visa,
ką Dievas nuveikė su jais, ir kaip jis
atvėrė pagonims tikėjimo duris.
28 Nemažai laiko jie išbuvo su
mokiniais.

Apaštalų susirinkimas Jeruzalėje

15 Kai kurie, atvykę iš Judėjos, ėmė
mokyti brolius: „Jei nesate
apipjaustyti pagal Mozės paprotį,
negalite būti išgelbėti“. 2 Kilus
nemažam Pauliaus ir Barnabo
nesutarimui bei ginčui su jais, jie[3]
patvarkė, kad Paulius, Barnabas ir kai
kurie kiti iš jų dėl šito ginčijamo
klausimo eitų aukštyn pas apaštalus ir
vyresniuosius į Jeruzalę.
3 Taigi, bendruomenės išleisti į
kelionę, jie ėjo per Fenikiją ir Samariją,
pasakodami apie pagonių atsivertimą, ir
darė didelį džiaugsmą visiems broliams.
4 Atvykę į Jeruzalę, jie buvo
bendruomenės, apaštalų bei vyresniųjų
priimti ir pranešė visa, ką Dievas buvo
su jais nuveikęs. 5 Tačiau kai kurie
fariziejų partijos įtikėjusieji atsistojo ir
tarė: „Jie turi būti apipjaustyti ir jiems
turi būti įsakyta laikytis Mozės
įstatymo“.
6 Apaštalai ir vyresnieji susirinko
aptarti tą dalyką. 7 Po ilgo ginčo Petras
atsistojęs jiems tarė: „Broliai, jūs žinote,
jog jau seniai Dievas tarp mūsų įvykdė
pasirinkimą, kad per mano burną
pagonys išgirstų gerosios naujienos žodį
ir įtikėtų. 8 Dievas, kuris pažįsta širdį,
⌜parodė savo pritarimą⌝[4], suteikdamas
jiems Šventąją Dvasią, kaip ir mums.
9 Jis nedarė jokio skirtumo tarp mūsų ir
jų, nes tikėjimu apvalė jų širdis. 10 Tai
kam dabar mėginate Dievą tuo, kad ant
mokinių kaklo dedate jungą, kurio nei
mūsų protėviai, nei mes patys
neįstengėme panešti? 11 Priešingai,
tikime, kad per Viešpaties Jėzaus malonę
mes būsime išgelbėti taip pat, kaip ir
jie“.
12 Visas susirinkimas nutilo ir
klausėsi Barnabo ir Pauliaus pasakojant

---

1 Lit. esančio Dzeuso
2 Turbūt iš namų, kur buvo apsistoję
3 T.y. Antiochijos bendruomenės broliai ar jų vyresnieji
4 Lit. paliudijo

apie visus didžius ženklus bei stebuklus,
kuriuos Dievas per juos buvo padaręs
tarp pagonių. 13 Jiems nutilus, atsiliepė
Jokūbas: 14 „Broliai, paklausykite
manęs! Simeonas papasakojo, kaip
pirmą kartą Dievas teikėsi paimti tautą
iš pagonių savo vardui. 15 Ir su tuo
sutaria pranašų žodžiai, kaip parašyta:
16 ‚Po to aš sugrįšiu
ir atstatysiu sugriuvusią
Dovydo padangtę.
Jos griuvėsius atstatysiu
ir ją atitiesiu,
17 kad likusieji žmonės ieškotų
Viešpaties,
visi pagonys, ⌜pavadinti
mano vardu⌝[1],
sako Viešpats, tai leidžiąs žinoti
nuo seno‘.
19 Todėl aš sprendžiu, kad neturėtume
apsunkinti tų iš pagonių, kurie gręžiasi į
Dievą, 20 tik jiems parašyti, kad jie
susilaikytų nuo susitepimo stabais, nuo
paleistuvystės, nuo pasmaugto [gyvulio]
ir nuo kraujo, 21 nes Mozė nuo senų
kartų turi kiekviename mieste jį
skelbiančių žmonių; jis kas šabatą
skaitomas sinagogose“.
22 Tada apaštalai ir vyresnieji su
visa bendruomene nutarė iš savo tarpo
išrinktus vyrus pasiųsti į Antiochiją su
Pauliumi ir Barnabu: Judą, vadinamą
Barsabu, ir Silą, vadovaujančius vyrus
tarp brolių. 23 Jie pasiuntė per juos tokį
laišką: „Apaštalai ir vyresnieji, [jūsų]
broliai, siunčia sveikinimą pagonių
kilmės broliams, gyvenantiems
Antiochijoje, Sirijoje ir Kilikijoje.
24 Kadangi išgirdome, jog kai kurie
[išėję] iš mūsų ėmė jus kvaršinti
kalbomis, sukeldami jūsų sielose sąmyšį,
nors jiems ir nebuvome davę [tokių]
potvarkių, 25 tai mes vieningai
nutarėme išsirinkti vyrus ir pasiųsti pas
jus su mūsų mylimaisiais Barnabu ir
Pauliumi—26 žmonėmis, guldžiusiais
savo gyvybes už mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardą. 27 Taigi siunčiame
Judą ir Silą, ir jie patys žodžiu tą pat
praneš. 28 Būtent, Šventajai Dvasiai ir
mums atrodė gera neužkrauti jums jokios
didesnės naštos, kaip tik tai, kas būtina:
29 susilaikyti nuo aukų stabams, nuo
kraujo, nuo to, kas pasmaugta, ir nuo
paleistuvystės. Jei tų dalykų saugositės,
gerai elgsitės. Likite sveiki!“
30 Taigi išleisti jie nuėjo žemyn į
Antiochiją ir, surinkę bendruomenę,
įteikė laišką. 31 Skaitydami jie
džiaugėsi padrąsinimu. 32 Judas ir
Silas, patys būdami pranašai, daugeliu
kalbų padrąsino ir pastiprino brolius.
33 Ten praleidę kurį laiką, jie buvo
brolių išleisti ⌜su ramybės linkėjimu⌝[2] pas
tuos, kurie buvo juos atsiuntę. 35 O
Paulius ir Barnabas pasiliko
Antiochijoje, su daugeliu kitų mokydami
ir skelbdami Viešpaties žodį.

1 Lev 12, 3 7 Apd 10, 1–43 8 Apd 10, 44 8 Apd 2, 4
16–18 Am 9, 11–12 20 Iš 34, 15–17 20 Lev 18, 6–23
20 Lev 17, 10–16

PAULIAUS VEIKLA PAGONIŲ ŠALYSE (15, 36—19, 20)

Antrosios misijos kelionės pradžia

Paulius išsiskiria su Barnabu

36 Po kurio laiko Paulius tarė
Barnabui: „Grįžkime ir aplankykime
brolius kiekviename mieste, kuriame
paskelbėme Viešpaties žodį, [ir
pažiūrėkime,] kaip jiems sekasi“.
37 Barnabas norėjo paimti su savim ir
Joną, vadinamą Morkumi. 38 Paulius
manė, kad būtų geriau nepasiimti kartu
tokio, kuris Pamfilijoje buvo juos palikęs
ir neėjęs su jais į darbą. 39 Kilo toks
aštrus nesutarimas, kad jie atsiskyrė
vienas nuo kito. Barnabas, pasiėmęs
Morkų, išplaukė į Kiprą, 40 o Paulius,
pasirinkęs Silą, brolių patikėtas
Viešpaties malonei, iškeliavo. 41 Jis
perėjo per Siriją ir Kilikiją, stiprindamas
bendruomenes.

38 Apd 13, 13

Paulius ir Silas Pietinėje Galatijoje. Timotiejus keliauja su jais

1 Lit. ant kurių ištartas mano vardas

2 Lit. su ramybe (t.y. su sveikinimu: „Eik ramus“ arba: „Ramybė tau“)

16 Jis atvyko į Derbę ir Listrą. Štai
ten[1] buvo vienas mokinys, vardu
Timotiejus, tikinčios žydės ir tėvo graiko
sūnus, 2 apie kurį gerai atsiliepė broliai
Listroje ir Ikonijuje. 3 Paulius
panorėjo, kad jis išvyktų su juo. Tad
paėmęs jis apipjaustė jį dėl tose vietose
esančių žydų, nes visi žinojo, kad jo tėvas
buvo graikas. 4 Keliaudami per miestus,
jie perdavė jiems Jeruzalėje esančių
apaštalų bei vyresniųjų priimtus
nutarimus, kad jų laikytųsi. 5 Taip
bendruomenės stiprėjo tikėjimu ir
kasdien gausėjo skaičiumi.
6 Jie traukė per Frigijos ir
Galatijos šalį, nes Šventosios Dvasios
jiems buvo uždrausta kalbėti žodį
Azijoje. 7 Atėję ties Mizija, jie mėgino
keliauti į Bitiniją, bet Jėzaus Dvasia
jiems neleido. 8 Eidami palei Miziją, jie
nusileido į Troadą. 9 Naktį Pauliui
pasirodė regėjimas: vienas makedonietis
stovėjo ir jį maldavo: „Pereik į
Makedoniją ir padėk mums!“ 10 Kai jis
pamatė tą regėjimą, tuojau susiruošėm
išvykti į Makedoniją, pasidarydami
išvadą, kad Dievas yra mus pasišaukęs
jiems skelbti gerąją naujieną.

Lidijos atsivertimas

11 Išplaukę iš Troados, leidomės
tiesiai į Samotrakę, o kitą dieną į
Neapolį. Iš ten [atėjome] į Filipus.
12 Šis yra pirmosios[2] Makedonijos
srities miestas, romėnų kolonija. Šitame
mieste išbuvome keletą dienų.
13 Šabatos dieną išėjome už vartų prie
upės, kur manėme esant maldavietę, ir
atsisėdę kalbėjome susirinkusioms
moterims. 14 Klausėsi viena moteris,
vardu Lidija, prekiautoja purpuru iš
Tiatyrų miesto, Dievo garbintoja.
Viešpats taip atvėrė jos širdį, kad ji
kreipė dėmesį į tai, ką Paulius kalbėjo.
15 Kai ji buvo pakrikštyta su savo
namiškiais, maldavo: „Jei esate
nusprendę mane esant tikinčią Viešpatį,
įeikite į mano namus ir pasilikite“. Ir ji
mus privertė.

1 T.y. Listroje
2 Dgl. Mss: pirmasis

Paulius ir Silas Filipų kalėjime

16 Mums einant į maldavietę, mus
sutiko viena mergina vergė, turinti
žyniavimo dvasią. Ji burdama savo
šeimininkams duodavo daug pelno.
17 Sekiodama paskui Paulių ir mus, ji
šaukė: „Šitie žmonės yra Aukščiausiojo
Dievo tarnai, kurie jums skelbia
išganymo kelią!“ 18 Taip ji darė daug
dienų. Nebeapsikentęs Paulius atsigręžė
ir tarė dvasiai: „Tau įsakau Jėzaus
Kristaus vardu išeiti iš jos!“ Ir ji tuoj pat
išėjo.
19 Jos savininkai, pamatę, kad jų
pasipelnymo viltis žlugusi[3], sugriebę
Paulių ir Silą, nutempė į miesto aikštę
pas valdininkus. 20 Nuvedę juos pas
pretorius, jie tarė: „Šitie žmonės, būdami
žydai, kelia sąmyšį mūsų mieste 21 ir
skelbia papročius, kurių mums,
romėnams, nevalia nei priimti, nei
laikytis“. 22 Minia irgi prisidėjo prie jų
užpuolimo. Nutraukę nuo jų drabužius,
pretoriai įsakė [juos] plakti lazdomis.
23 Sudavę jiems daug kirčių, jie įmetė
juos į kalėjimą, įsakydami kalėjimo
sargui juos patikimai saugoti. 24 Gavęs
tokį įsakymą, šis įmetė juos į vidinį
kalėjimą ir jų kojų pėdas įtvėrė į šiekštą.
25 Apie vidunaktį Povilas ir Silas
meldėsi ir giedojo Dievui himnus, o
kaliniai jų klausėsi. 26 Staiga kilo toks
smarkus žemės drebėjimas, jog susiūbavo
kalėjimo pamatai. Tučtuojau atsivėrė
visos durys ir visų pančiai atsirišo.
27 Pabudęs iš miego ir pamatęs atviras
kalėjimo duris, kalėjimo sargas
išsitraukė kalaviją ir norėjo nusižudyti,
manydamas, kad kaliniai išbėgę. 28 Bet
Paulius garsiai sušuko: „Nedaryk sau
nieko pikto, nes mes visi čia esame!“
29 Paprašęs šviesų, jis įšoko ir
drebėdamas puolė Pauliui ir Silui po
kojų. 30 Juos išvedęs laukan, jis
paklausė: „Tamstos, ką turiu daryti, kad
būčiau išgelbėtas?“ 31 Jie atsakė:
„Tikėk Viešpatį Jėzų, *ir* būsi išgelbėtas—
tu ir tavo namiškiai!“ 32 Ir jie skelbė
Dievo žodį jam bei visiems, esantiems jo
namuose. 33 Tą pačią nakties valandą

3 Lit. išėjusi

juos pasiėmęs, jis nuplovė jų žaizdas, ir
tuojau buvo pakrikštytas—jis pats ir visi
jo [namiškiai]. 34 Užsivedęs juos į
namus, jis ⌜padengė jiems⌝[1] stalą ir
džiūgavo su visa savo šeimyna, kad buvo
įtikėjęs Dievą.
35 Dienai išaušus, pretoriai
atsiuntė liktorius[2] su žinia: „Paleisk
tuos žmones!" 36 Kalėjimo sargas
pranešė tuos žodžius Pauliui [,
sakydamas]: „Pretoriai atsiuntė [įsaką]
jus paleisti. Taigi dabar išeikite ir
keliaukite ramūs". 37 Bet Paulius
jiems[3] tarė: „Viešai be teismo sprendimo
mus, Romos piliečius, nuplakę, jie įmetė į
kalėjimą. Ar dabar nori slapčia mus
išmesti? Nieku būdu! Verčiau tegu jie
patys ateina ir mus išveda!" 38 Liktoriai
pranešė šituos žodžius pretoriams. Tie
išsigando išgirdę, kad jie Romos
piliečiai. 39 Atėję jie atsiprašė jų, išvedė
ir prašė palikti miestą. 40 Išėję iš
kalėjimo, jie nuėjo pas Lidiją. Pasimatę
su broliais, jie padrąsino juos ir išvyko.

Sąmyšis Tesalonikoje

17 Perėję per Amfipolį ir Apoloniją,
jie atėjo į Tesaloniką, kur buvo
žydų sinagoga. 2 Paulius, kaip jam buvo
įprasta, užėjo pas juos ir tris šabatas
vedė pokalbį su jais iš Raštų,
3 aiškindamas ir įrodinėdamas, kad
Mesijas turėjo kentėti ir prisikelti iš
numirusių, ir [sakydamas]: „Tas Jėzus,
kurį jums skelbiu, yra Mesijas". 4 Kai
kurie iš jų davėsi įtikinami ir prisidėjo
prie Pauliaus ir Silo, taip pat didelė
daugybė Dievą garbinančių graikų ir
nemaža aukšto luomo moterų. 5 Tačiau
žydai, apimti pavydo, pasitelkę kai
kuriuos nelabus žmones iš turgavietės
dykinėtojų ir subūrę minią, sukėlė mieste
sąmyšį. Užpuolę Jasono namus, jie
ieškojo jų[4], norėdami juos išvesti prieš
liaudies susirinkimą. 6 Jų neradę,
nutempė Jasoną ir kai kuriuos brolius
pas politarchus[5], šaukdami: „Tie, kurie
kėlė riaušes visame pasaulyje, ir čion
atvyko. 7 Juos yra priglaudęs Jasonas.
Tie visi veikia prieš ciesoriaus įsakus,
sakydami esant kitą karalių—Jėzų".
8 Jie sukėlė minią ir politarchus, kai šie
tai girdėjo. 9 Paėmę įkaitų iš Jasono ir
likusiųjų, jie[6] paleido juos.

Paulius ir Silas Berėjoje

10 Broliai tuojau nakčia išsiuntė
Paulių ir Silą į Berėją. Atvykę jie nuėjo į
žydų sinagogą. 11 Bet šitie buvo
⌜atviresnio proto⌝[7] negu tesalonikiečiai.
Jie priėmė žodį mielu[8] noru, kasdien
tyrinėdami Raštus, ar tiesa tai [, ką
Paulius sakė]. 12 Taigi daugelis iš jų
įtikėjo, nemaža ir įžymių graikų moterų
bei vyrų. 13 O kai Tesalonikos žydai
sužinojo, kad ir Berėjoje Pauliaus buvo
paskelbtas Dievo žodis, jie ir ten atėjo,
kurstydami ir sukeldami minias.
14 Tada broliai tuojau išsiuntė Paulių,
kad jis eitų ligi jūros, o Silas ir
Timotiejus ten pasiliko. 15 Pauliaus
vadovai jį nuvedė iki Atėnų ir, gavę [jo]
įsakymą Silui ir Timotiejui ko
greičiausiai ateiti pas jį, išvyko.

Paulius Atėnuose

16 Pauliui Atėnuose jų belaukiant,
erzinosi jame jo dvasia, kai jis matė
miestą esant pilną stabų. 17 Tad jis vedė
pokalbius sinagogoje su žydais bei Dievo
garbintojais ir kasdien turgavietėje su
tais, kurie atsitiktinai ten būdavo.
18 Taip pat kai kurie epikūrininkai ir
stoikai filosofai ginčijosi su juo. Vieni
sakė: „Ką šis plepys[9] norėtų pasakyti?"[10]
Kiti: „Jis atrodo esąs svetimų dievybių
skelbėjas"—mat jis skelbė gerąją
naujieną apie Jėzų ir prisikėlimą.
19 Nutvėrę jie nuvedė jį į

1 Lit. padėjo prie [kiekvieno]
2 T.y. jų įsakymus ir nuosprendžius vykdančius pareigūnus
3 T.y. liktoriams
4 T.y. Pauliaus ir jo bendradarbių
5 T.y. vyriausius miesto valdininkus
6 T.y. politarchai
7 Lit. kilnesni
8 Lit. visu
9 Lit. sėklų lesėjas (t.y. mokslo likučių rinkėjas, diletantas)
10 Nutylėtas sakinio pagrindas: jei galėtų ką pasakyti

Areopagą[1], sakydami: „Ar galime
sužinoti, kas yra tas naujas mokslas, kurį
tu skelbi? 20 Nes kažką keista ⌜girdi iš
tavęs mūsų ausys⌝[2]. Taigi norime žinoti,
ką tai reiškia“. 21 Visi atėniečiai ir ten
gyveną svetimšaliai niekam kitam
nepraleisdavo laiko, kaip tik tam, kad ką
visai nauja pasakytų ar išgirstų.

Pauliaus kalba Atėnuose

22 Atsistojęs Areopago viduryje,
Paulius tarė: „Atėniečiai, matau, kad jūs
kiekvienu požiūriu esate nepaprastai
religingi. 23 Nes vaikščiodamas po
[miestą] ir apžiūrėdamas jūsų
garbinamus daiktus, radau ir aukurą su
įrašu: ‚Nepažįstamam Dievui‘. Taigi, ką
nepažindami garbinate, tą aš jums
skelbiu. 24 Dievas, kuris padarė pasaulį
ir visa, kas yra jame, jis, būdamas
dangaus ir žemės Viešpats, negyvena
žmonių rankomis padarytose šventyklose
25 ir nėra aptarnaujamas žmonių
rankomis, lyg kad jam dar ko reikėtų,
[nes] jis juk pats visiems teikia gyvybę,
kvėpavimą ir viską. 26 Jis padarė iš
vieno [žmogaus[3]] kiekvieną žmonių
tautą, kad jie gyventų visame žemės
paviršiuje, nustatęs paskirtus laikus ir jų
gyvenamos vietos ribas, 27 kad jie
ieškotų Dievo su viltim jį apčiuopomis
rasti, nors jis yra netoli nuo kiekvieno iš
mūsų, 28 nes ‚jame gyvename, judame ir
būvame‘, kaip ir kai kurie jūsų poetai yra
pasakę:

‚Mes juk esame kilę iš jo‘.

29 Taigi, būdami kilę iš Dievo, neturime
manyti, kad Dievybė panaši į auksą ar
sidabrą, ar akmenį, į žmogaus meno ir
vaizduotės sukurtą atvaizdą. 30 Taigi
Dievas, nekreipęs dėmesio į nežinojimo
laikus, dabar įsako visiems žmonėms
visur atgailauti, 31 nes nustatė dieną,
kai jis teisingai teis pasaulį per Vyrą,
kurį jis paskyrė. Jis tai garantavo
visiems, prikeldamas jį iš numirusių“.

32 Išgirdę apie mirusių prisikėlimą,
vieni ėmė šaipytis, o kiti tarė: „Tavęs
pasiklausysime apie tai kitą kartą“.
33 Taip Paulius ⌜juos paliko⌝[4]. 34 Tačiau
kai kurie vyrai prisidėjo prie jo ir įtikėjo,
tarp jų ir Dionizijus Areopagietis,
moteris, vardu Damaris, ir kiti su jais.

24–25 1 Kar 8, 27; Jez 42, 5; Apd 8, 47

Paulius Korinte

18 Paskui, išvykęs iš Atėnų, jis atėjo į
Korintą. 2 Čia rado vieną žydą,
vardu Akvilą, kilimo pontietį, neseniai
atvykusį iš Italijos, ir jo žmoną Priskilą,
nes Klaudijus buvo išleidęs įsaką visiems
žydams išvykti iš Romos. Jis nuėjo pas
juos 3 ir, kadangi mokėjo tokį pat
amatą, pasiliko su jais ir darbavosi, nes
iš amato jie buvo palapinių dirbėjai.
4 Kiekvieną šabatą jis vedė pokalbius
sinagogoje ir bandė įtikinti žydus ir
graikus.

5 Kai Silas ir Timotiejus atvyko iš
Makedonijos, Paulius visiškai atsidėjo
skelbimui, liudydamas žydams, kad Jėzus
yra Mesijas. 6 Jiems prieštaraujant ir
piktžodžiaujant, jis, nusipurtęs
drabužius, jiems tarė: „Jūsų kraujas
teateinie ant jūsų galvų![5] Aš
neatsakingas[6]. Nuo dabar eisiu pas
pagonis“. 7 Iš ten pasišalinęs, jis įėjo į
namus vieno Dievo garbintojo, vardu
Titijaus Justo, kurio namai buvo šalia
sinagogos. 8 Sinagogos vadovas Krispas
su visais savo namiškiais įtikėjo
Viešpatį, ir daugelis korintiečių
klausydamiesi tikėjo ir buvo krikštijami.
9 Viešpats naktį regėjime pasakė
Pauliui: „Nebijok, bet kalbėk ir netylėk,
10 nes aš esu su tavim! Ir niekas
nesikėsins tau pakenkti, nes aš turiu
daug žmonių šitame mieste“. 11 Tad jis
ten pasiliko metus ir šešis mėnesius,
mokydamas tarp jų Dievo žodžio.

12 Galionui esant Achajos
prokonsuliu, žydai visi kaip vienas
sukilo prieš Paulių ir nuvedė jį prieš
teismo kėdę, 13 sakydami: „Šitas [vyras]
įtikina žmones garbinti Dievą įstatymui
priešingu būdu“. 14 Pauliui besiruošiant

1 T.y. vyriausiąją Atėnų miesto tarybą, gavusią savo vardą nuo Areopago (t.y. Areso kalvos), kur ji posėdžiaudavo
2 Lit. įneši į mūsų ausis
3 Kkr. Mss: kraujo

4 Lit. išėjo iš jų vidurio
5 T.y. jei žūsite, tai dėl jūsų pačių kaltės
6 Lit. esu nesuteptas

prabilti[1], Galionas tarė žydams: „O
žydai! Jei tai būtų kokia piktadarybė ar
pikta apgavystė, man būtų protinga
priimti jūsų skundą. 15 Bet jei tai yra
klausimai apie mokslą, vardus ir jūsų
pačių įstatymą, spręskite patys! Aš
nenoriu būti tokių dalykų teisėjas“.
16 Ir juos nuvarė nuo teismo kėdės.
17 Tada jie visi, sugriebę sinagogos
vadovą Sosteną, ėmė jį plakti priešais
teismo kėdę. O Galionas visai nekreipė į
tai dėmesio.

Paulius sugrįžta į Antiochiją

18 Paulius dar daug dienų ten
pasiliko. Atsisveikinęs su broliais, jis
plaukė į Siriją, ir su juo—Priskila bei
Akvilas. Kenchrėse jis buvo
nusikirpdinęs galvą, nes buvo davęs
įžadą. 19 Jie atvyko į Efezą, ir jis ten
juos paliko. O pats, užėjęs į sinagogą,
vedė pokalbius su žydais. 20 Bet kai jie
prašė [jį] pasilikti ilgesnį laiką, jis
nesutiko. 21 Atsisveikinęs ir pasakęs:
„Aš vėl, jei Dievas norės, sugrįšiu pas
jus“, išplaukė iš Efezo. 22 Atvykęs į
Cezarėją, jis patraukė aukštyn ir
pasveikino bendruomenę[2]; paskui nuėjo
žemyn į Antiochiją.

18 Sk 6, 18

Trečiosios kelionės pradžia

23 Kurį laiką ten išbuvęs, jis
išvyko ir ėjo iš vietos į vietą per visą
Galatijos šalį ir Frygiją, stiprindamas
visus mokinius.

Apolas Efeze ir Korinte

24 Vienas žydas, vardu Apolas,
kilimo aleksandrietis, mokytas vyras,
atvyko į Efezą. Jis gerai mokėjo Raštus.
25 Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio
ir su degančia dvasia kalbėjo ir tiksliai
mokė, kas buvo atsitikę Jėzui, nors
žinojo tik Jono krikštą. 26 Jis pradėjo
drąsiai skelbti sinagogoje. Jo
pasiklausę, Priskila ir Akvilas jį paėmė
pas save ir jam tiksliau išaiškino
Viešpaties kelią. 27 Jam norint
perplaukti į Achają, broliai, [jį]
paskatinę, parašė mokiniams, kad jį
priimtų. Atvykęs jis ˹per [Dievo] malonę
daug padėjo įtikėjusiems˺[3], 28 nes jis
smarkiai sukirsdavo žydus, viešai
įrodydamas su Raštų pagalba, kad Jėzus
yra Mesijas.

Paulius Efeze

Paulius ir dvylika mokinių

19 Apolui esant Korinte, Paulius,
perėjęs aukštumas, atvyko į Efezą.
Ten rado kelis mokinius 2 ir juos
paklausė: „Ar įtikėję gavote Šventąją
Dvasią?“ Jie jam atsakė: „Ne, mes net
negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia“.
3 Jis paklausė: „Tai kokiu krikštu
buvote pakrikštyti?“ Jie atsakė: „Jono
krikštu“. 4 Paulius tarė: „Jonas
krikštijo atgailos krikštu, sakydamas
žmonėms, kad jie tikėtų tą, kuris po jo
ateisiąs, tai yra Jėzų“. 5 Tai išgirdę, jie
buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus
vardan. 6 Pauliui uždėjus ant jų rankas,
Šventoji Dvasia atėjo ant jų, ir jie
kalbėjo kalbomis ir pranašavo. 7 Iš viso
jų buvo kokie dvylika vyrų.

4 Mt 3, 11; Mk 1, 4. 7–8; Lk 3, 4. 16; Jn 1, 26–27

Paulius veda pokalbius Tirano paskaitų saléje

8 Įėjęs į sinagogą, jis tris
mėnesius drąsiai kalbėjo, vesdamas
pokalbius ir įtikinėdamas apie Dievo
karalystę. 9 O kai kurie-ne-kurie
atkakliai priešinosi ir nenorėjo tikėti,
piktžodžiaudami Keliui bendruomenės
akivaizdoje, jis pasitraukė nuo jų ir
atskyrė mokinius, kasdien vesdamas
pokalbius Tirano paskaitų salėje.
10 Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos
gyventojai—tiek žydai, tiek graikai—
išgirdo Viešpaties žodį.

Skevo sūnūs

11 Pauliaus rankomis Dievas darė
nepaprastai galingus darbus—12 tokius,
kad net skepetas ar prijuostės nuo jo
kūno nunešdavo ligoniams, ir ligos
palikdavo juos ir piktosios dvasios
išeidavo. 13 Taip pat kai kurie keliaują
žydų egzorcistai bandė ant piktųjų
dvasių apsėstųjų ištarti Viešpaties

1 Lit. atverti burną
2 T.y. Jeruzalės bendruomenę
3 Arba: daug padėjo tiems, kurie buvo įtikėję per [Dievo] malonę

Jėzaus vardą, sakydami: „Aš
primygtinai jums įsakau Jėzumi, kurį
skelbia Paulius!“ 14 Tai darė vieno žydo
Skevo, vyriausio kunigo, septyni sūnūs.
15 Bet piktoji dvasia jiems atsakė: „Jėzų
pažįstu ir Paulių žinau, o kas jūs esate?“
16 Tada žmogus, kuriame buvo piktoji
dvasia, šoko ant jų ir visus[1] įveikė. Jis
taip juos apgalėjo, kad jie nuogi ir
sužeisti išbėgo iš anų namų. 17 Tai
sužinojo visi žydai ir graikai, gyvenę
Efeze. Juos visus apėmė baimė, o
Viešpaties Jėzaus vardas buvo
aukštinamas. 18 Daug įtikėjusiųjų
ateidavo, išpažindami ir atskleisdami
savo magiškas praktikas. 19 Didelis
skaičius tų, kurie praktikavo magiją,
sunešę knygas, jas degino visiems
matant. Jie apskaičiavo jų vertę ir rado
ją esant penkiasdešimt tūkstančių
sidabro drachmų. 20 Taip ⌜galingai
Viešpaties⌝[2] žodis plito ir stiprėjo.

PAULIAUS SUMANYMAS APLANKYTI ROMĄ IR KELIONĖ Į JĄ (19, 21—28, 31)

Pauliaus ateities planai

21 Po tų įvykių Paulius nusprendė
pereiti Makedoniją bei Achają ir keliauti
į Jeruzalę. 22 Pasiuntęs į Makedoniją
du iš savo padėjėjų, Timotiejų ir Erastą,
jis pats kurį laiką pasiliko Azijoje.

Maištas Efeze

23 Maždaug tuo metu kilo nemažas
sąmyšis dėl Kelio. 24 Vienas vyras,
vardu Demetrijus, sidabrakalys, kuris
gamindavo sidabrines Artemidės
šventykléles, parūpindavo amatininkams
nemaža pelno. 25 Surinkęs juos ir tokio
pat verslo darbininkus, jis tarė: „Vyrai,
jūs žinote, kad nuo šito verslo priklauso
mūsų gerovė. 26 Bet jūs matote ir
girdite, kad šitas Paulius ne tik Efezo,
bet kone visos Azijos didelį žmonių
skaičių įtikino ir patraukė į save,
sakydamas: ‚Tie ne dievai, kuriuos
rankos padaro‘. 27 Gresia pavojus, kad
ne tik ta mūsų verslo šaka gali įgyti
blogą vardą, bet kad ir didžiosios deivės
Artemidės šventykla bus paniekinta ir ji
pati[3], kurią garbina visa Azija ir
pasaulis, neteks[4] savo didybės“.
28 Tai išgirdę ir įnirtę, jie ėmė
šaukti: „Didi efeziečių Artemidė!“
29 Miestas pasidarė pilnas sąmyšio. Visi
kaip vienas jie veržėsi į teatrą,
pasigriebę makedoniečius Gajų ir
Aristarchą, Pauliaus bendrakeleivius.
30 O kai Paulius norėjo įeiti į minią,
mokiniai jam neleido. 31 Taip pat kai
kurie jam draugiškai nusiteikę
aziarchai[5] pasiuntė jam žinią ir prašė,
kad jis neišdrįstų eiti į teatrą. 32 Taigi
vieni šaukė šį, kiti tą, nes susirinkimas
buvo sumišęs, ir dauguma nežinojo, dėl
ko jie buvo susiėję. 33 Kai kurie iš
minios davė nurodymų Aleksandrui,
žydams jį stumiant į priekį. Mostelėjęs
ranka, Aleksandras norėjo pasakyti
miniai apsigynimo kalbą. 34 Bet kai jie
atpažino, kad jis žydas, iš visų pakilo
vienas balsas, ir jie šaukė apie dvi
valandas: „Didi efeziečių Artemidė!“
35 Nuraminęs minią, miesto raštininkas
tarė: „Efeziečiai, kas gi yra toks žmogus,
kuris nežino, kad efeziečių miestas yra
didžiosios Artemidės šventyklos ir iš
dangaus nukritusio atvaizdo saugotojas?
36 Taigi, kadangi to negalima paneigti,
jūs turite būti ramūs ir nedaryti nieko
neapgalvoto. 37 Mat jūs atvedėte šituos
vyrus[6], nors jie nėra nei šventyklos
plėšikai, nei mūsų deivės
piktžodžiautojai. 38 Tad, jei Demetrijus
ir jo amato bendrai turi prieš ką nors
skundą, tam yra teismo dienos ir
prokonsulai; jie teskundžia vienas kitą.
39 O jei turite kokį ⌜toliau siekiantį⌝[7]
reikalą, tai turi būti nuspręsta teisėtame
susirinkime. 40 Juk mums net gresia
pavojus, kad galime būti apskųsti dėl
šiandieninio maišto, kadangi nėra jokios
priežasties, kuria galėtume pateisinti

---

1 Arba: abu (t.y. du egzorcistus)
2 Arba: Viešpaties galia
3 T.y. Artemidė
4 Lit. bus nuversta nuo
5 Taip buvo vadinami Mažosios Azijos miestų valdininkai, kurie prižiūrėdavo ciesoriaus kultą ir rengdavo su juo susijusius žaidimus.
6 kaip apkaltintus
7 Kt. Mss: kitą

šitą maištingą susibūrimą". Tai
pasakęs, jis paleido susirinkimą.

Paulius aplanko Makedoniją ir Graikiją

20 Sąmyšiui paliovus, Paulius,
pasikvietęs mokinius ir juos
padrąsinęs, atsisveikino ir iškeliavo į
Makedoniją. 2 Perėjęs per anas sritis ir
daugeliu žodžių juos[1] padrąsinęs, jis
atvyko į Graikiją. 3 Ten jis praleido tris
mėnesius. Kai prieš jį, besirengiantį
išplaukti į Siriją, žydai ruošė sąmokslą,
jis nusprendė grįžti per Makedoniją.
4 Jį lydėjo berėjietis Sopatras, Piro
sūnus, iš tesalonikiečių—Aristarchas ir
Sekundas, derbietis Gajus ir Timotiejus,
azijiečiai Tichikas ir Trofimas. 5 Šitie,
anksčiau išvykę, laukė mūsų Troadoje, 6
o mes, praėjus Neraugintos duonos
dienoms, išplaukėme iš Filipų ir per
penkias dienas atvykome pas juos į
Troadą, kur išbuvome septynias dienas.

Paulius Troadoje

7 Pirmąją savaitės dieną, mums
susirinkus duonos laužti, Paulius jiems
pamokslavo ir, kadangi kitą dieną ketino
išvykti, pratęsė kalbą iki vidurnakčio.
8 Aukštutiniame kambaryje, kur
buvome susirinkę, buvo daug žiburių.
9 Vienas jaunuolis, vardu Eutichas,
sėdėjo ant palangės ir, Pauliui vis dar
ilgiau kalbant, kietai įmigo. Miego
įveiktas, jis nukrito iš trečiojo aukšto ir
buvo pakeltas negyvas. 10 Nulipęs
Paulius metėsi ant jo ir, jį apglėbęs, tarė:
„Nekelkite triukšmo, nes jo gyvybė yra
jame!" 11 Paskui užlipęs jis laužė duoną
ir valgė, ir dar ilgai, iki aušros , jiems
kalbėjęs, išvyko. 12 Jie atvedė vaikiną
gyvą ir buvo nepaprastai paguosti.

Kelionė į Miletą

13 Anksčiau nuėję į laivą, mes
išplaukėme į Asą, kad iš ten paimtume
Paulių laivan, nes taip jis buvo
patvarkęs, pats norėdamas eiti sausuma[2].
14 Kai jis susitiko su mumis Ase, mes, jį
pėmę į laivą, atvykome į Mitilėnę. 15 Iš
ten išplaukę, kitą dieną atvykome ties
Chiju, o dar kitą dieną perplaukėme į

1 T.y. mokinius
2 Arba: pėsčias

Samą. Dieną vėliau atvykome į Miletą.
16 Mat Paulius buvo nusprendęs
praplaukti Efezą, kad neturėtų praleisti
laiko Azijoje, nes skubėjo, norėdamas, jei
jam tai būtų galima, Sekminių dieną būti
Jeruzalėje.

Paulius kalba Efezo vyresniesiems

17 Iš Mileto jis pasiuntė [žinią] į
Efezą ir pasikvietė bendruomenės
vyresniuosius. 18 Kai jie atėjo pas jį, jis
jiems tarė:
„Jūs žinote, kaip aš nuo
pirmosios dienos, kurią įžengiau į Aziją,
visą laiką elgiausi pas jus,
19 tarnaudamas Viešpačiui su visu
nuolankumu, su ašaromis ir
išbandymais, ˹kuriuos iškentėjau˺[3] per
žydų sąmokslus; 20 kaip nevengiau
nieko iš to, kas naudinga, jums paskelbti
ir jus pamokyti viešai ir po namus,
21 pareikšdamas[4] tiek žydams, tiek
graikams, kad jie atgailaudami turi
gręžtis į Dievą ir tikėti mūsų Viešpatį
Jėzų. 22 Ir štai dabar aš, Dvasios
sukaustytas, vykstu į Jeruzalę,
nežinodamas, kas man joje atsitiks.
23 Tik tiek žinau, kad Šventoji Dvasia
kiekviename mieste man pareiškia[5], jog
manęs laukia pančiai ir vargai.
24 Tačiau aš nebranginu savo gyvybės,
kad galėčiau užbaigti savo bėgynes ir
tarnystę, kurią gavau iš Viešpaties
Jėzaus: paliudyti Dievo malonės gerąją
naujieną.
25 Ir štai dabar aš žinau, kad jau
nebematysite mano veido jūs visi,
kuriuos apėjau, skelbdamas karalystę.
26 Todėl šiandien jums pareiškiu, kad
esu neatsakingas už [jūsų] visų kraują[6],
27 nes nevengiau jums paskelbti visos
Dievo valios. 28 Žiūrėkite savęs ir visos
kaimenės, kurioje Šventoji Dvasia jus
paskyrė prievaizdais, kad ganytumėte
Dievo bendruomenę, kurią jis įsigijo

3 Lit. man atsitikusiais
4 Lit. liudydamas
5 Lit. paliudija sakydama
6 T.y. būsiu nekaltas, jei kas iš jūsų prarastų amžiną gyvenimą

savojo [Sūnaus] krauju. 29 Aš žinau,
kad, man išvykus, įsibraus pas jus
žiaurių vilkų, nesigailinčių kaimenės.
30 Net iš jūsų pačių kelsis vyrų,
⌈iškraipančių tiesą⌉[1], kad patrauktų
mokinius paskui save. 31 Todėl
budėkite, atsimindami, kad per trejus
metus, naktį ir dieną, nesilioviau su
ašaromis kiekvieną atskirai įspėjęs.
32 O dabar patikiu jus Viešpačiui ir jo
malonės žodžiui, galinčiam jus statyti ir
jums suteikti veldinį tarp visų
pašvęstųjų. 33 Negeidžiau nė vieno
[asmens] sidabro, nei aukso, nei apdaro.
34 Jūs patys žinote, kad šitos rankos
tarnavo mano reikalams ir mano
palydovams. 35 Kiekviena proga jums
parodžiau, kad, šitaip dirbant, reikia
padėti silpniesiems ir atsiminti
Viešpaties Jėzaus žodžius, nes jis pasakė:
‚Laimingiau duoti negu imti'".
36 Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir su
jais visais pasimeldė. 37 Visi graudžiai
pravirko ir, apsikabinę Pauliaus kaklą, jį
bučiavo, 38 labiausiai liūdėdami dėl jo
pasakyto žodžio, kad nebematysią jo
veido. Jie palydėjo jį į laivą.

24 2 Tim 4, 7

Iš Mileto į Tyrą

21 Nuo jų atsiskyrę[2] ir išplaukę į
jūrą, mes plaukėme tiesia kryptim
ir atvykome į Kosą, kitą dieną į Rodą ir
iš ten į Patarą. 2 Radę laivą, plaukiantį
skersai į Fenikiją, įlipome ir išplaukėme.
3 Pamatę Kiprą ir jį palikę kairėje,
plaukėme į Siriją ir įplaukėme į Tyrą,
nes ten laivas turėjo iškrauti krovinį.
4 Suradę mokinių, ten pasilikome
septynias dienas. Jie kalbėjo Pauliui per
Dvasią nevykti į Jeruzalę. 5 Mūsų
dienoms praėjus, išvykome ir keliavome.
Jie visi su žmonomis ir vaikais mus
palydėjo iki užmiesčio. Pajūryje
atsiklaupę ir pasimeldę,
6 atsisveikinome. Mes įlipome į laivą, o
jie sugrįžo namo.

Iš Tyro į Cezarėją

7 ⌈Mes toliau plaukėme iš Tyro ir⌉[3]
atvykome į Ptolemaidą. Pasveikinę
brolius, pasilikome pas juos vieną dieną.
8 Kitą dieną iškeliavę atvykome į
Cezarėją. Įėję į namus evangelisto
Pilypo, kuris buvo vienas iš Septynių,
pasilikome pas jį. 9 Jis turėjo keturias
netekėjusias dukteris, kurios buvo
pranašės. 10 Mums pasilikus daugiau
dienų, atvyko vienas pranašas iš Judėjos,
vardu Agabas. 11 Atėjęs pas mus ir
paėmęs Povilo juostą, jis susirišo kojas
bei rankas ir tarė: „Taip sako Šventoji
Dvasia: ‚Tą vyrą, kurio šita juosta, šitaip
žydai suriš Jeruzalėje ir perduos į
pagonių rankas'". 12 Kai tai išgirdome,
mes ir vietiniai maldavome, kad jis neitų
aukštyn į Jeruzalę. 13 Tada Paulius
atsakė: „Ką darote, verkdami ir
gildydami man širdį? Aš juk esu
pasiruošęs ne tik būti supančiotas, bet ir
mirti Jeruzalėje dėl Viešpaties Jėzaus
vardo". 14 Kadangi jis nesidavė
perkalbamas, nutilome pasakę:
„Tebūnie Viešpaties valia!"

8 Apd 6, 5; 8, 5 10 Apd 11, 28

Paulius atvyksta į Jeruzalę

15 Toms dienoms praėjus,
susiruošę kelionėn, traukėme aukštyn į
Jeruzalę. 16 Su mumis kartu ėjo ir kai
kurie mokiniai iš Cezarėjos ir mus
nuvedė pas kiprietį Mnasoną, ⌈seniai
įtikėjusį⌉[4] mokinį, kad pas jį viešėtume.

Paulius aplanko Jokūbą ir bendruomenės vyresniuosius

17 Kai atvykome į Jeruzalę, broliai
džiaugsmingai mus priėmė. 18 Kitą
dieną Paulius su mumis užėjo pas
Jokūbą; suėjo ir visi vyresnieji. 19 Juos
pasveikinęs, jis smulkiai išpasakojo, ką
Dievas per jo tarnystę buvo nuveikęs
tarp pagonių. 20 Tai išgirdę, jie garbino
Dievą ir jam tarė: „Matai, broli, kiek
tūkstančių yra įtikėjusių tarp žydų, ir jie
visi yra uolūs įstatymo šalininkai.
21 Bet jiems pranešta apie tave, kad tu
visus tarp pagonių gyvenančius žydus
mokąs atsimesti nuo Mozės, sakydamas,
kad jie neturį apipjaustyti vaikų, nei

1 Lit. kalbančių iškreiptus dalykus
2 Lit. atsiplėšę (nuo jų apsikabinimų)
3 Arba: Baigę plaukti iš Tyro, mes
4 Arba: pradžioje įtikėjusį; lit. senybinį

laikytis papročių. 22 Ką tad daryti?
Tikrai jie išgirs, kad esi atvykęs. 23 Tad
daryk, ką tau sakome. Mes turime
keturis vyrus, davusius įžadą. 24 Juos
paimk su savim, atlik su jais apsivalymo
apeigas ir apmokėk jų išlaidas, kad jie
galėtų apsikirpdinti galvą. Tada visi
žinos, kad netiesa, kas jiems apie tave
pranešta, bet kad ir tu pats korektiškai
elgiesi, laikydamasis įstatymo. 25 O dėl
įtikėjusių pagonių, mes laišku pranešėme
savo nutarimą, kad jie saugotųsi stabams
paaukotos mėsos, kraujo, pasmaugto ir
paleistuvystės". 26 Tada Paulius,
paėmęs tuos vyrus su savim, kitą dieną
su jais atliko apsivalymo apeigas. Jis
įėjo į šventovę ir pranešė, kada iš jų bus
paaukota auka.

23–24 Sk 6, 13–21 **25** Apd 15, 29

Maištas šventovėje

27 O kai septynios dienos buvo
beveik suėjusios, Azijos žydai, jį
pastebėję šventovėje, sukurstė visą minią
ir jį nutvėrė, 28 šaukdami: „Izraeliai,
gelbėkite! Šitas yra vyras, kuris visus
visur moko prieš tautą, įstatymą ir šitą
vietą. Be to, jis ir graikus įvedė į
šventovę ir suteršė šitą šventą vietą".
29 Mat jie anksčiau buvo matę efezietį
Trofimą mieste su juo ir manė, kad
Povilas jį įvedęs į šventovę. 30 Sujudo
visas miestas, ir subėgo žmonės. Suėmę
Paulių, jie vilko jį lauk iš šventovės, ir
tuoj pat buvo užrakintos durys.

29 Apd 20, 4

Romėnai išgelbsti Paulių

31 Jiems mėginant jį užmušti,
kohortos[1] tribūną[2] pasiekė žinia:
„Visoje Jeruzalėje kyla sąmyšis".
32 Pasiėmęs kareivių ir šimtininkų, jis
tuojau nubėgo pas juos. Pamatę tribūną
ir kareivius, jie liovėsi mušę Paulių.
33 Tada prisiartinęs tribūnas suėmė jį,
įsakė sukaustyti dviem grandinėmis ir
klausinėjo, kas jis esąs ir ką padaręs.
34 Minioje vieni šaukė viena, kiti kita.
Negalėdamas dėl sąmyšio nieko tikro
sužinoti, jis įsakė jį nuvesti į kareivines.
35 Kai jis priėjo prie laiptų, dėl minios
smurtingos grūsties turėjo būti kareivių
nešamas, 36 nes veržėsi iš paskos
daugybė žmonių, šaukiančių: „Šalin jį!"

Pauliui leidžiama kreiptis į minią

37 Kai Paulių buvo beįvedą į
kareivines, jis tarė tribūnui: „Ar galiu
tau ką pasakyti?" Šis atsakė:
„Graikiškai moki? 38 Tai ar tu nesi tas
egiptietis, kuris prieš kurį laiką suruošė
sukilimą ir išvedė į tyrus keturis
tūkstančius sikarijų[3]?" 39 Povilas tarė:
„Aš esu žydas iš Kilikijos Tarso, ne kokio
nežymaus miesto pilietis. Meldžiu tave,
leisk man prabilti į minią". 40 Jam
leidus, Paulius, atsistojęs ant laiptų,
mostelėjo žmonėms ranka. Pasidarius
didelei tylai, jis prašneko hebrajų kalba:

Pauliaus gynimosi kalba

22 „Broliai ir tėvai, pasiklausykite
mano gynimosi kalbos, kuria
dabar kreipiuos į jus!" 2 Išgirdę, kad jis
prašneko hebrajų kalba, jie dar labiau
nurimo. Jis tęsė: 3 „Aš esu žydas, gimęs
Kilikijos Tarse, bet užaugintas šitame
mieste, išmokytas prie Gamalielio kojų
pagal griežtą protėvių įstatymo
aiškinimą. Buvau uolus Dievo
išpažinėjas, kaip jūs visi šiandien esate.
4 Aš šitą Kelią mirtinai[4] persekiojau,
sukaustydamas ir atiduodamas į
kalėjimus vyrus bei moteris, 5 kaip ir
vyriausiasis kunigas ir visa vyresnybė
man gali paliudyti. Iš jų gavęs net laiškų
broliams į Damaską, keliavau į jį,
norėdamas ir ten pabėgusius[5] atvesti į
Jeruzalę sukaustytus, kad jie būtų
nubausti.

6 Man keliaujant ir artinantis
prie Damasko, apie vidudienį staiga
mane apšvietė skaisti šviesa iš dangaus.
7 Aš parkritau ant žemės ir išgirdau

1 T.y. romėnų kariuomenės vieneto, susidarančio iš 600 kareivių

2 Lit. tūkstantininką (t.y. romėnų įgulos viršininką, vadovaujantį vienai kohortai)

3 Lit. pasalžudžių. Taip vadinosi kraštutinis žydų tautinės partijos sparnas, kuris savo nariams leido žudyti iš pasalų jų politinius priešus.

4 T.y. taip, jog tikinčiuosius išduodavau net mirtim nubausti

5 Lit. esančius

balsą, man sakantį: ‚Sauliau, Sauliau,
kam mane persekioji?‘ 8 Aš atsakiau:
‚Kas esi, Viešpatie?‘ Jis man tarė: ‚Aš
esu Jėzus Nazarietis, kurį tu
persekioji‘. 9 Mano palydovai,tiesa,
regėjo šviesą, bet negirdėjo balso to,
kuris kalbėjo su manim. 10 Aš tariau:
‚Kas man daryti, Viešpatie?‘ Viešpats
man tarė: ‚Kelkis, eik į Damaską, ir ten
tau bus pasakyta visa, kas tau skirta
daryti‘. 11 Kai dėl tos šviesos skaistumo
apakau, savo palydovų už rankų
vedamas atėjau į Damaską.

12 Toks Ananijas, įstatymo
požiūriu pamaldus vyras, apie kurį gerai
kalbėjo visi ten gyveną žydai, 13 atėjo
pas mane ir, prie manęs atsistojęs, man
tarė: ‚Broli Sauliau, ⌜pažvelk aukštyn⌝[1]!‘
Aš tą pačią akimirką pažvelgiau aukštyn
į jį. 14 Jis tarė: ‚Mūsų protėvių Dievas
tave išsirinko, kad pažintum jo valią,
pamatytum Teisųjį ir išgirstum balsą iš
jo burnos, 15 nes būsi jam liudytoju
visiems žmonėms to, ką esi matęs ir
girdėjęs. 16 O dabar ko delsi? Kelkis,
būk pakrikštytas ir nusiplauk nuodėmes,
šaukdamasis jo vardo!‘

17 Sugrįžęs į Jeruzalę ir
melsdamasis šventovėje, aš patekau į
ekstazę 18 ir išvydau jį man sakant:
‚Skubėk ir greit išeik iš Jeruzalės, nes jie
nepriims tavo liudijimo apie mane‘.
19 Aš sakiau: ‚Viešpatie, jie patys žino,
kad aš leisdavau įkalinti ir plakti
kiekvienoje sinagogoje tuos, kurie tiki
tavimi. 20 Kai tavo liudytojo Stepono
kraujas buvo liejamas, aš pats irgi
stovėjau šalia, pritariau ir saugojau jo
žudikų drabužius‘. 21 O jis man tarė:
‚Eik, nes aš tave išsiųsiu toli pas
pagonis‘“.

3 Apd 5, 34–39 4–5 Apd 8, 3; 26, 9–11 20 Apd 7, 58

Paulius ir tribūnas

22 Jie klausėsi jo, iki jis ištarė tą
žodį, ⌜paskui ėmė garsiai šaukti⌝[2]:
„Pašalink tokį nuo žemės! Juk neleistina
jam likti gyvam!“ 23 Jiems rėkiant,
mojuojant drabužiais ir mėtant dulkes į
orą, 24 tribūnas įsakė jį įvesti į
kareivines ir paliepė jį plakant iškvosti,
kad sužinotų, dėl kokios priežasties jie
taip šaukė prieš jį. 25 O kai jie ištempė
jį, norėdami plakti, Paulius tarė [šalia]
stovinčiam šimtininkui: „Ar jūs turite
teisę plakti Romos pilietį, dargi
nenuteistą?“ 26 Tai išgirdęs šimtininkas
nuėjo pas tribūną ir pranešė, sakydamas:
„Ką manai daryti? Juk šitas žmogus yra
Romos pilietis!“ 27 Priėjęs tribūnas jį
paklausė: „Pasakyk man, ar tu esi
Romos pilietis?“ Šis atsakė: „Taip“.
28 Tribūnas atsiliepė: „Aš įsigijau šitą
pilietybę už didelę pinigų sumą“.
Paulius tarė: „O aš jau esu gimęs
pilietis“. 29 Tad tuojau atsitraukė nuo
jo tie, kurie rengėsi jį tardyti. Tribūnas
irgi išsigando sužinojęs, kad jis Romos
pilietis, ir todėl, kad buvo leidęs jį
sukaustyti.

Paulius aiškinasi sinedrionui

30 Rytojaus dieną, norėdamas
sužinoti ką tikra apie tai, kuo jis žydų
kaltinamas, jis paleido jį ir įsakė
susirinkti vyriausiesiems kunigams bei
visam sinedrionui. Nuvedęs Paulių
žemyn, jis pastatė jį prieš juos.

23 Įdėmiai žiūrėdamas į sinedrioną,
Paulius tarė: „Broliai, aš iki šios
dienos su visai gryna sąžine elgiaus
Dievo akyse“. 2 Vyriausiasis kunigas
Hananijas įsakė šalia jo stovintiems
suduoti jam per burną. 3 Tada Paulius
jam tarė: „Dievas tau suduos, tu
pabaltinta siena! Tu čia sėdi, kad mane
teistum pagal įstatymą, bet priešingai
įstatymui įsakai mane mušti?“ 4 Šalia
stovintieji tarė: „Drįsti įžeisti
vyriausiąjį Dievo kunigą?“ 5 Paulius
tarė: ‚Broliai, nežinojau, kad jis yra
vyriausiasis kunigas. Juk parašyta:
‚Nepiktžodžiauk savo tautos valdovui!‘“

6 Paulius, žinodamas, kad viena
dalis susidarė iš sadukiejų, o kita—iš
fariziejų, sinedrione šaukė: „Broliai, aš
esu fariziejus, fariziejų sūnus! ⌜Dėl
mirusių prisikėlimo vilties⌝[3] aš
teisiamas!“ 7 Jam tai pasakius, kilo
ginčas tarp fariziejų ir sadukiejų, ir

1 Gr. žodis reiškia „atgauk regėjimą“ ir „pažvelk aukštyn“.
2 Lit. ir pakėlė savo balsą, sakydami
3 Lit. dėl vilties ir mirusių prisikėlimo

susirinkimas suskilo. 8 Mat sadukiejai
sako, kad nesą nei prisikėlimo, nei
angelo, nei dvasios, o fariziejai visa tai
pripažįsta. 9 Kilo garsus šauksmas: kai
kurie fariziejų partijos Rašto žinovai
atsistoję smarkiai ginčijosi, sakydami:
„Mes nerandame nieko blogo šitame
žmoguje. Kas, jei su juo kalbėjo dvasia
ar angelas?“ 10 Kilus aštriam
susikirtimui, tribūnas, pabūgęs, kad jie
nesudraskytų Pauliaus, įsakė kareivių
daliniui nueiti žemyn, išplėšti jį iš jų ir
nuvesti į kareivines.
11 Kitą naktį Viešpats atsistojo
prie jo ir tarė: „Būk drąsus, nes, kaip
paliudijai mane Jeruzalėje, taip tu turi
paliudyti ir Romoje!“

3 Mt 23, 27–28 **5** Iš 22, 28 **6** Apd 26, 5; Flp 3, 5
8 Mt 22, 23; Mk 12, 18; Lk 20, 27

Sąmokslas nužudyti Paulių

12 Dienai išaušus, žydai susimokė
ir prasikeikė[1], sakydami, kad nei
valgysią, nei gersią, iki užmušią Paulių.
13 O tokių, kurie padarė tą sąmokslą,
buvo daugiau nei keturios dešimtys
[vyrų]. 14 Nuėję pas vyriausiuosius
kunigus ir vyresniuosius, jie tarė:
„Prasikeikdami prisiekėme nieko
neparagauti, iki užmušime Paulių.
15 Taigi dabar jūs su sinedrionu
praneškite tribūnui, kad leistų jį atvesti
žemyn pas jus, tartum norinčius
nuodugniau ištirti jo dalyką. O mes, jam
dar neprisiartinus[2], esame pasiruošę jį
nužudyti“.
16 Pauliaus seserėnas, išgirdęs apie
tą pasalą, atėjo, įėjo į kareivines ir
pranešė Pauliui. 17 Pasišaukęs vieną
šimtininką, Paulius tarė: „Šitą
jaunikaitį nuvesk pas tribūną. Jis turi
jam ką pranešti“. 18 Taigi, jį pasiėmęs,
jis nuvedė pas tribūną ir tarė: „Kalinys
Paulius mane pasišaukė ir paprašė šitą
jaunuolį atvesti pas tave. Jis turįs tau
ką pasakyti“. 19 Tribūnas paėmė jį už
rankos, paėjo į šalį ir ėmė klausinėti:
„Kas yra tai, ką turi man pranešti?“
20 Jis tarė: „Žydai susitarė prašyti tave,
kad rytoj leistum nuvesti Paulių žemyn į
sinedrioną, tarsi norintį ką nuodugniau
iškvosti apie jį. 21 Tad tu nepaklausyk
jų, nes daugiau kaip keturiasdešimt vyrų
iš jų tyko jo pasaloje. Jie prasikeikdami
prisiekė, kad nei valgysią, nei gersią, iki
jį užmušią. Jau dabar jie yra pasiruošę,
laukdami tavo sutikimo“. 22 Tada
tribūnas paleido jaunuolį įsakęs:
„Niekam neprasitark, kad man tai
pranešei!“

Tribūnas nugabena Paulių į Cezarėją

23 Paskui, pasišaukęs du
šimtininkus, tarė: „Nuo trečios nakties
valandos[3] laikykite parengtyje du šimtus
kareivių, kad jie žygiuotų į Cezarėją,
septyniasdešimt raitelių ir du šimtus
ietininkų. 24 Parūpinkite ir gyvulių,
kad, užsodinę Paulių, saugiai
nugabentumėte pas valdytoją Feliksą“.
25 Ir jis parašė tokio turinio laišką:
26 „Klaudijus Lisijas Jo Didenybei
Valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą.
27 Šitą vyrą, kurį žydai suėmė ir ketino
nužudyti, aš, atėjęs su kareivių daliniu,
išgelbėjau, patyręs, kad jis yra Romos
pilietis. 28 Norėdamas sužinoti
priežastį, dėl kurios jie kaltino jį,
nuvedžiau jį į jų sinedrioną. 29 Radau
jį kaltinamą dėl jų įstatymo ginčijamų
klausimų, bet nebuvo jokio jam daromo
kaltinimo, baustino mirtim ar įkalinimu.
30 Bet kadangi man pranešta apie
įvyksiantį pasikėsinimą prieš tą vyrą, aš
tuoj pat jį siunčiu pas tave, įsakydamas
ir kaltintojams pareikšti tau skundą
prieš jį“.
31 Taigi kareiviai, kaip jiems buvo
įsakyta, paėmė Paulių ir nakčia jį
nugabeno į Antipatridą. 32 Kitą dieną,
išleidę raitelius su juo, jie sugrįžo į
kareivines. 33 Nuvykę į Cezarėją ir
atidavę laišką valdytojui, jie pristatė jam
ir Paulių. 34 Perskaitęs ir paklausęs, iš
kokios provincijos jis esąs, ir sužinojęs,
kad iš Kilikijos, 35 jis tarė: „Aš
išklausysiu tavo bylą, kai atvyks ir tavo
kaltintojai“. Jis įsakė jį saugoti Herodo
rūmuose.

---

1 T.y. prisiekė imti ant savęs Dievo prakeikimą, jei neištesėtų savo įžado
2 Būtent: prie jūsų

3 T.y. mūsų laiku nuo devintos valandos vakaro

Žydų vyresnybė apskundžia Paulių Feliksui

24 Po penkių dienų atvyko
vyriausiasis kunigas Hananijas su
kai kuriais vyresniaisiais ir vienu
advokatu, Tertulu. Jie pareiškė
valdytojui skundą prieš Paulių. 2 Kai
šis buvo iškviestas, Tertulas ėmė jį
skųsti, sakydamas:
„Kad per tave patiriame didelę
ramybę ir kad tavo rūpesčiu daromi
pagerinimai šitai tautai, 3 tai mes, Jūsų
Didenybe Feliksai, visaip ir visur
pripažįstame su didžia padėka. 4 Bet
kad tavęs per ilgai nevarginčiau[1],
meldžiu tave trumpai pasiklausyti mūsų
su savo įprastu maloningumu. 5 Mat
radome šitą vyrą esant marą, riaušių
kėlėją tarp visų pasaulio žydų ir
nazariečių atskalos vadą. 6 Jis net
mėgino sutepti šventovę, bet jį suėmėme
[ir norėjome jį nuteisti pagal savąjį
įstatymą. 7 Bet priėjęs tribūnas Lisijas
su didele prievarta jį nuvedė iš mūsų
rankų, 8 įsakydamas jo kaltintojams
ateiti pas tave.][2] Iš jo tu pats,
klausinėdamas apie visa tai, galėsi
sužinoti, kuo mes jį kaltiname“. 9 Prie
puolimo prisidėjo ir žydai, tvirtindami,
kad taip buvę.

Paulius atsako kaltintojams

10 Paulius, kai jam valdytojas
pamojo kalbėti, atsakė:
„Žinodamas, kad tu jau daugelį
metų esi šitos tautos teisėjas, drąsiai
ginu savo bylą. 11 Tu [lengvai] gali
patikrinti, kad yra ne daugiau kaip
dvylika dienų nuo tada, kai užėjau į
Jeruzalę [Dievo] garbinti. 12 Jie nerado
manęs su kuo nors ginčijantis ar minią
kurstant maištauti nei šventovėje, nei
sinagogose, nei mieste. 13 Jie taip pat
negali tau įrodyti tai, kuo dabar mane
kaltina. 14 Bet tau išpažįstu tai, kad aš
tarnauju protėvių Dievui taip, kaip
reikalauja Kelias, kurį jie vadina
atskala, tikėdamas viską, kas sutinka su
įstatymu ir parašyta pranašuose,
15 turėdamas Dieve viltį, kurią ir šitie
patys priima, kad bus teisiųjų ir
neteisiųjų prisikėlimas. 16 Todėl ir aš
pats visuomet stengiuos turėti
nepeiktiną sąžinę prieš Dievą ir žmones.
17 Po daugelio metų atvykau,
norėdamas įteikti ˈlabdaros dovanųˈ[3]
savo tautai ir paaukoti aukų. 18 Man
tai darant, jie rado mane šventovėje
atlikusį apsivalymo apeigas, be minios ir
be sąmyšio. 19 Bet kai kurie žydai iš
Azijos—jie turėtų čia būti prieš tave ir
kaltinti, jei ką turėtų prieš mane.
20 Arba šitie patys tepasako, kokį
nusikaltimą jie rado, man stovint prieš
sinedrioną, 21 nebent tai buvo tas vienas
sakinys, kurį šaukdamas ištariau, kai
stovėjau tarp jų: ‚Dėl mirusiųjų
prisikėlimo aš šiandien teisiamas jūsų
akivaizdoje!‘“
22 Feliksas, gana tiksliai
žinodamas apie tą Kelią, atidėjo jų bylą
ir tarė: „Kai tribūnas Lisijas atvyks,
išspręsiu jūsų bylą“. 23 Šimtininkui jis
įsakė jį saugoti, tačiau nesuvaržyti ir nė
vienam iš jo savųjų nekliudyti jam
patarnauti.

17–18 Apd 21, 17–28 21 Apd 23, 6

Pauliaus pasimatymai su Feliksu

24 Po kelių dienų atėjo Feliksas su
savo žmona Drusila, kuri buvo žydė. Jis
iškvietė Paulių ir klausėsi jo [kalbos]
apie tikėjimą Kristumi Jėzumi. 25 Bet
jam dėstant apie teisybę, susilaikymą ir
būsimąjį teismą, Feliksas išsigandęs
atsiliepė: „Šį kartą eik sau! Gavęs
progą, tave išsikviesiu“. 26 Tuo pat
metu jis dar tikėjosi, kad Paulius jam
duosiąs pinigų. Todėl jis ir dažniau[4], jį
išsikviesdamas, kalbėdavosi su juo.
27 Bet dvejiems metams praėjus,
Felikso įpėdiniu tapo Porcijus Festas.
Norėdamas įsiteikti žydams, Feliksas
paliko Povilą kalėti.

Festas aplanko Jeruzalę

25 Taigi, atvykęs į provinciją, Festas
po trijų dienų iš Cezarėjos traukė

---

1 Arba: neužgaišinčiau
2 Suskliausto teksto nėra seniausiuose rankraščiuose.
3 Lit. išmaldų (t.y. dovanų Jeruzalės bendruomenės vargšams sušelpti)
4 Arba: labai dažnai

aukštyn į Jeruzalę. 2 Vyriausieji
kunigai ir žydų vadovai įteikė jam
skundą prieš Paulių ir jį maldavo, 3
prašydami malonės ⸢Pauliaus nenaudai⸣[1],
kad šį iškviestų į Jeruzalę, nes jie ruošėsi
iš pasalų jį nužudyti kelyje. 4 Festas
atsakė, kad Paulius saugomas
Cezarėjoje, o jis pats netrukus ⸢ten
vyksiąs⸣[2]. 5 „Taigi jūsų įžymieji,—jis
sakė,—tegul traukia žemyn su manim ir,
jei tas žmogus kuo neteisus, tegul kaltina
jį“.

Teisindamasis Festui, Paulius apeliuoja į ciesorių

6 Išbuvęs pas juos ne daugiau
kaip aštuonias ar dešimt dienų, jis
nuvyko į Cezarėją. Kitą dieną, atsisėdęs
į teismo kėdę, įsakė atvesti Paulių. 7 Jį
pasirodžiusį apspito iš Jeruzalės atvykę
žydai, primesdami jam daug sunkių
kaltinimų, kurių jie neįstengė įrodyti.
8 Paulius gynėsi: „Aš nesu nei žydų
įstatymui, nei šventovei, nei ciesoriui
kuo nusidėjęs“. 9 Bet Festas, norėdamas
parodyti žydams malonę, atsiliepdamas
Pauliui tarė: „Ar nori nukilti į Jeruzalę
ir ten prieš mane būti teisiamas dėl tų
dalykų?“ 10 Bet Paulius tarė: „Aš
stoviu prieš ciesoriaus teismo kėdę, kur
turiu būti teisiamas. Žydams nepadariau
jokio nusikaltimo, kaip ir tu labai gerai
žinai. 11 Taigi, jeigu esu neteisus ir ką
mirtim baustino padaręs, neatsisakau
mirti. Bet jei nepagrįsta tai, kuo šitie
[vyrai] mane kaltina, tai niekas negali
jiems manęs išduoti. Aš kreipiuos į
ciesorių!“ 12 Tada Festas, pasitaręs su
taryba, atsakė: „Kreipeis į ciesorių—pas
ciesorių vyksi!“

Festas pasakoja apie Paulių Agripai II ir Bernikei

13 Kelioms dienoms praėjus,
karalius Agripa ir Bernikė atvyko į
Cezarėją Festo pasveikinti. 14 Kai jie
ten buvojo daug dienų, Festas išdėstė
karaliui Pauliaus bylą, sakydamas: „Yra
Felikso paliktas vienas kalinys, 15 kurį,
man atvykus į Jeruzalę, apskundė žydų
vyriausieji kunigai ir vyresnieji,
reikalaudami jį pasmerkti. 16 Jiems
atsakiau, kad romėnams neįprasta
išduoti kokį nors žmogų, kaltinamajam
dar pačiam nesusitikus su skundėjais ir
negavus progos gintis nuo kaltinimo.
17 Taigi, jiems čia susiėjus, aš, nė kiek
neuždelsęs, kitą dieną atsisėdau į teismo
kėdę ir įsakiau atvesti tą vyrą.
18 Aplink jį sustoję kaltintojai
nepateikė jokio kaltinimo piktais
darbais, kokių aš tikėjaus. 19 Jie tik
įsileido į kai kuriuos ginčytinus
klausimus apie savąją religiją ir apie
kažkokį mirusį Jėzų, kurį Paulius
tvirtino esant gyvą.
20 Nenusimanydamas, kaip kvosti apie
tuos dalykus, klausiau, ar jis norėtų
keliauti į Jeruzalę ir ten būti teisiamas
dėl tų dalykų. 21 Bet kadangi Paulius
atsišaukė[3], reikalaudamas jį saugoti Jo
Didenybės[4] nusprendimui, tai įsakiau jį
saugoti, kol jį pasiųsiu aukščiau[5] pas
ciesorių“. 22 Agripa tarė Festui: „Aš ir
pats norėčiau išgirsti tą žmogų.“—
„Rytoj,—šis tarė ,—tu išgirsi jį“.

Paulius ginasi Agripos akivaizdoje

23 Taigi rytojaus dieną, kai Agripa
ir Bernikė atėjo su didžia iškilme ir įėjo į
audiencijos salę su tribūnais ir miesto
įžymiaisiais vyrais, Festui įsakius, buvo
atvestas Paulius. 24 Festas tarė:
„Karaliau Agripe ir visi vyrai, kurie čia
esate su mumis, jūs matote tą vyrą, dėl
kurio visa daugybė žydų kreipėsi į mane
su prašymu Jeruzalėje ir čia, šaukdami,
kad jis neturįs ilgiau gyventi. 25 Bet
man paaiškėjo, kad jis nieko mirtim
baustino nėra padaręs. O kai jis pats
kreipėsi į Jo Didenybę, nusprendžiau jį
pasiųsti[6]. 26 Neturiu nieko tikro
parašyti apie jį viešpačiui. Todėl leidau
jį atvesti prieš jus, ir ypač prieš tave,
karaliau Agripe, kad, įvykus tardymui,
turėčiau ką parašyti, 27 nes man atrodo
neprotinga pasiųsti kalinį, nenurodžius
kartu jam daromų kaltinimų“.

1 Lit. prieš jį
2 Lit. išvyksiąs (būtent iš Jeruzalės)
3 Būtent į ciesoriaus teismą
4 T.y. ciesoriaus
5 T.y. į aukštesnį teismą, į kurį jis kreipėsi
6 Būtent į Romą

26 Agripa tarė Pauliui: „Tau
leidžiama kalbėti už save“. Tada
Paulius, ištiesęs ranką, pradėjo gynimosi
kalbą: 2 „Karaliau Agripe, laikau save
laimingu, kad šiandien tavo akivaizdoje
galiu gintis nuo viso, kuo esu žydų
kaltinamas, 3 ypač todėl, kad tu esi visų
žydų papročių ir ginčytinų klausimų
žinovas. Todėl prašau kantriai manęs
pasiklausyti.
4 Visi žydai žino, kaip aš gyvenau
nuo pat jaunystės, nuo pradžios, tarp
savo tautiečių ir [ypač] Jeruzalėje. 5 Jie
jau seniai mane pažįsta, jei tik norėtų
paliudyti, kad aš kaip fariziejus gyvenau
laikydamasis griežčiausios mūsų
religijos sektos. 6 Dabar [čia] stoviu
teisiamas dėl vilties, kad bus ištesėtas
Dievo mūsų protėviams duotas pažadas.
7 Jo [ištesėjimo] viliasi sulauksią mūsų
dvylika genčių, naktį ir dieną
garbinančių [Dievą]. Dėl tos vilties aš
žydų kaltinamas, karaliau! 8 Kodėl jūs
laikote neįtikimu dalyku, kad Dievas
prikelia numirusius?
9 Aš, tiesa, maniau, kad turiu
daryti daug ką priešinga Jėzaus
Nazariečio vardui. 10 Tą ir dariau
Jeruzalėje. Gavęs įgaliojimą iš
vyriausiųjų kunigų, aš daug šventųjų
uždariau į kalėjimus ir, kai jie buvo
žudomi, balsavau prieš juos. 11 Dažnai
kiekvienoje sinagogoje, juos bausdamas,
versdavau piktžodžiauti[1] ir, nepaprastai
siusdamas prieš juos, persekiojau
pasiekdamas net užsienio miestus.
12 Keliaudamas tam tikslui į
Damaską su vyriausiųjų kunigų
įgaliojimu ir pavedimu, 13 vidudienyje
išvydau kelyje, karaliau, dangaus šviesą,
skaistesnę už saulę, apšvietusią mane ir
mano bendrakeleivius. 14 Mums visiems
nupuolus ant žemės, išgirdau balsą, man
tariantį hebrajų kalba: ‚Sauliau,
Sauliau, kam mane persekioji? Skaudu
tau *spardyti akstiną!*‘ 15 Aš paklausiau:
‚Kas esi, Viešpatie?‘ Viešpats atsakė:
‚Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. 16 Bet
kelkis ir stokis ant kojų! Nes tam tau
pasirodžiau, kad tave paskirčiau tarnu ir
liudytoju tiek to, ką regėjai [apie mane],
tiek to, kame tau pasirodysiu,
17 gelbėdamas tave iš tautiečių ir
pagonių, pas kuriuos aš tave siunčiu
18 jų akių atverti, jų atgręžti nuo tamsos
į šviesą ir nuo šėtono valdžios į Dievą,
kad jie gautų nuodėmių atleidimą ir
veldinį tarp pašventintųjų per tikėjimą
manimi‘.
19 Tad, karaliau Agripe, nebuvau
neklusnus dangiškajam regėjimui, 20 bet
skelbiau pirmučiausia damaskiečiams,
paskui jeruzaliečiams ir [žmonėms] po
visą Judėjos šalį, taip pat pagonims, kad
jie atgailautų ir gręžtųsi į Dievą,
darydami atgailai tinkamus darbus.
21 Dėl tos priežasties žydai, mane suėmę
šventykloje, mėgino nužudyti. 22 Taigi
iki šios dienos, gavęs pagalbos iš Dievo,
aš stoviu liudydamas ir mažam, ir
dideliam, nieko kita nesakydamas, tik
tai, ką pranašai ir Mozė kalbėjo
įvyksiant: 23 kad Mesijas turįs kentėti
ir kad, būdamas pirmutinis prisikėlęs iš
numirusių, paskelbsiąs šviesą tiek [savo]
tautai, tiek ir pagonims“.

5 Apd 23, 6; Flp 3, 5 **9–11** Apd 8, 3; 22, 4–5 **20** Apd 9, 20

Festo, Pauliaus ir Agripos pokalbis

24 Taip jam ginantis, Festas
garsiai tarė: „Iš proto eini, Pauliau!
Didelis mokytumas tave veda iš proto!“
25 Bet Paulius tarė: „Aš neinu iš proto,
Jūsų Didenybe Festai, bet sakau tiesos ir
sveiko proto žodžius. 26 Tuos dalykus
juk žino karalius, ir jam drąsiai kalbu.
Mat esu tikras, kad niekas iš tų dalykų
nėra jo nepastebėtas, nes tai nėra įvykę
užkampyje. 27 Ar, karaliau Agripa, tiki
pranašais? Žinau, kad tiki“. 28 Agripa
tarė Pauliui: „Per trumpą laiką tu
mėgini įtikinti mane [ir] padaryti [iš
manęs] krikščionį[2]!“ 29 Paulius atsakė:
„Norėčiau melstis Dievui, kad ar per
trumpą, ar per ilgą laiką ne tik tu, bet ir
visi, kurie šiandien manęs klausosi,
taptų tokie, koks aš esu, tik be šitų
grandinių!“

20 Apd 9, 28–29 **23** 1Kor 15,20 Jez 42, 6; 49, 6

---

1 *Būtent Jėzui*

2 *Arba: dėtis krikščionimi*

**Karalius ir valdytojas pripažįsta Paulių
esant nekaltą**

30 Tada atsistojo karalius,
valdytojas, Bernikė bei sėdintieji su jais
31 ir pasitraukę kalbėjo vienas kitam:
„Šitas žmogus nedaro nieko baustino
mirtim ar įkalinimu“. 32 Agripa tarė
Festui: „Šitą žmogų būtų buvę galima
paleisti, jei jis nebūtų kreipęsis į
ciesorių“.

Paulius keliauja jūra į Romą

27 Kai buvo nuspręsta, kad mes
turime išplaukti į Italiją, Paulių ir
kelis kitus kalinius perdavė Augustinės
kohortos šimtininkui, vardu Julijui.
2 Įlipę į Adramatijos laivą, besirengiantį
plaukti į palei Aziją esančius uostus,
išplaukėme. Su mumis buvo
makedonietis Aristarchas iš Tesalonikos.
3 Kitą dieną įplaukėme į Sidoną, ir,
kadangi Julijus draugiškai elgėsi su
Pauliumi, jam leido nueiti pas draugus,
kad tie jį aprūpintų. 4 Iš ten išplaukę,
mes buriavome Kipro užuovėja, nes vėjai
buvo priešiniai. 5 Perplaukę atvirą jūrą
palei Kilikiją ir Pamfiliją, atvykome į
Lykijos Myrą. 6 Ten šimtininkas rado
Aleksandrijos laivą, plaukiantį į Italiją,
ir mus persodino į jį. 7 Daug dienų
pamažu plaukėme ir vargais negalais
atvykome ties Knidu. Kadangi vėjas
neleido [stumtis] į priekį, įplaukėme į
Kretos užuovėją ties Salmona.
8 Vargingai palei ją plaukdami,
atvykome į vieną vietą, vadinamą
Puikiuoju Uostu; arti jo buvo Lasėjos
miestas.

9 Kadangi daug laiko buvo
praslinkę ir laivavimas jau buvo
pavojingas, nes jau ir pasninkai buvo
praėję, Paulius įspėjinėjo, 10 jiems
sakydamas: „Vyrai, numatau, kad
plaukimas bus susijęs su nuostoliu ir
skaudžiu netekimu ne tik krovinio ir
laivo, bet ir mūsų gyvybių“. 11 Bet
šimtininkas labiau klausė vairininko ir
laivo savininko negu to, ką Paulius sakė.
12 Kadangi uostas netiko žiemojimui,
daugumas patarė iš ten išplaukti, jei
galėtų kaip nors atvykti į Feniksą,
Kretos uostą, atvirą į pietų vakarus ir
šiaurės vakarus, ir ten žiemoti.

Audra jūroje

13 Papūtus švelniam pietų vėjui,
manydami pasieksią tikslą, jie pakėlė
inkarus ir plaukė palei Kretą,
laikydamiesi arti kranto. 14 Bet
netrukus atūžė nuo jos viesulas,
vadinamas šiauriaryčiu. 15 Kadangi
laivas buvo [jo] pagautas ir negalėjo
[priekigaliu] atsisukti į vėją, mes [šiam]
pasidavę buvome nešami [pavėjui].
16 Leisdamiesi vienos salelės, vadinamos
Kauda, užuovėja, mes vos nevos
įstengėme suvaldyti valtį. 17 Ją užkėlę,
jie pavartojo lynus laivui suveržti.
Bijodami užplaukti ant Sirtės seklumų,
jie nuleido ⌜velkamą inkarą⌝[1] ir taip buvo
nešami. 18 Kadangi audra mus smarkiai
blaškė, kitą dieną jie ėmė mesti iš laivo
krovinį, 19 o trečiąją dieną savo
rankomis išmetė laivo burių įrangą[2].
20 Nei saulei, nei žvaigždėms daugelį
dienų nesirodant ir nemažai audrai
gulint ant mūsų, pagaliau ėmė dingti bet
kokia mūsų išsigelbėjimo viltis.

21 Tada, [jiems] ilgai nevalgius[3],
Paulius, atsistojęs tarp jų, tarė:
„Reikėjo, vyrai, manęs paklausyti,
neišplaukti iš Kretos ir taip išvengti šito
nuostolio bei netekimo. 22 O dabr jus
raginu nenustoti drąsos, nes nė vienas iš
jūsų nepraras gyvybės, tik laivas žus.
23 Mat šią naktį atsistojo prie manęs
angelas Dievo, kuriam aš priklausau ir
kuriam tarnauju, 24 ir tarė: ‚Nebijok,
Pauliau! Tu turi stotis prieš ciesorių. Ir
štai Dievas yra tau padovanojęs visus,
plaukiančius su tavim‘. 25 Todėl, vyrai,
būkite drąsūs! Nes tikiu Dievu, kad bus
taip, kaip man pasakyta. 26 Bet mes
turime užplaukti ant kokios nors salos“.

27 Kai, mus nešant per Adrijos
jūrą, atėjo keturioliktoji naktis, apie
vidurnaktį jūrininkai pradėjo spėti
kažkokią sausumą artėjant prie jų.
28 Išmatavę gilumą, jie rado dvidešimt

---

1 Lit. prietaisą. Šis terminas gali reikšti ir viršutinę burių įrangą.

2 Turbūt didžiąją rėją (t.y. didįjį horizontalų stiebą, prie kurio yra pritaisytos burės)

3 Arba: nenorėjus valgyti

jūros sieksnių[1], o kiek toliau paplaukę ir
vėl išmatavę, rado penkiolika sieksnių.
29 Bijodami kur nors užplaukti ant
uolėtų vietų, jie išmetė iš paskuigalio
keturis inkarus ir geidė, kad išauštų
diena. 30 O kai jūrininkai mėgino
pabėgti nuo laivo ir nuleido į jūrą valtį,
dėdamiesi norį iš pirmagalio išmesti
inkarus, 31 Paulius tarė šimtininkui ir
kareiviams: „Jei šitie nepasiliks laive,
jūs negalėsite būti išgelbėti“. 32 Tada
kareiviai nukapojo valtį laikiusias virves
ir leido jai nukristi.

33 Prieš aušrą Paulius ragino visus
valgyti[2], sakydamas: „Šiandien jau
keturiolikta diena, kaip laukiate ir
liekate nevalgę, nieko neimdami į burną.
34 Todėl jus raginu valgyti, nes tai
reikalinga jūsų išsigelbėjimui. Mat nė
vienam iš jūsų nė plaukas nuo galvos
nepražus“. 35 Tai pasakęs ir paėmęs
duonos, visiems matant padėkojo Dievui,
ją sulaužė ir pradėjo valgyti. 36 Visi
pralinksmėję ir patys ėmė sau maisto.
37 Laive mūsų buvo iš viso du šimtai
septyniasdešimt šeši asmenys.
38 Pasisotinę maistu, jie palengvino
laivą, išmesdami kviečius į jūrą.

Laivas sudūžta

39 Dienai išaušus, jie neatpažino
tos sausumos, tačiau pastebėjo vieną
įlanką su paplūdimiu, ant kurio jie
nutarė, jei galėtų, užvaryti laivą.
40 Numetę inkarus, jie paliko juos
jūroje. Tuo pat metu atleido vairų ryšius
ir iškėlę priekinę burę prieš vėją, leidosi
į paplūdimį. 41 Patekę į ⌜smėlio
seklumą⌝[3], jie užvarė ant jos laivą.
Įsibedęs pirmagalys liko nepajudinamas,
o paskuigalis iro nuo bangų mūšos.

42 Kareiviai sumanė užmušti
kalinius, kad kuris nors išplaukęs
nepaspruktų. 43 Bet šimtininkas,
norėdams išgelbėti Paulių, jiems
sukliudė įvykdyti tą sumanymą. Jis
įsakė mokantiems plaukti pirmiems šokti
iš laivo ir išlipti į krantą, 44 o likusiems
vieniems ant lentų, kitiems ant laivo
atlaužų. Taip jie visi išsigelbėję pasiekė
krantą.

Paulius Maltos saloje

28 Išsigelbėję sužinojome, kad toji
sala vadinasi Melita. 2 ⌜Vietos
gyventojai⌝[4] parodė mums nepaprastą
maloningumą: sukūrę ugnį, jie priėmė
mus visus, nes užėjo lietus ir buvo šalta.
3 Pauliui surinkus žagarų glėbį ir jį
uždėjus ant ugnies, išsliaužė nuo šilimos
gyvatė ir prikibo prie jo rankos. 4 Kai
vietiniai pamatė gyvūną kabant ant[5] jo
rankos, kalbėjo vienas kitam:
„Tikriausiai šitas žmogus yra
galvažudys: nors jis ir išsigelbėjo iš
jūros, ⌜dieviškasis teisingumas⌝[6] neleido
jam gyventi“. 5 Tačiau, nupurtęs
gyvūną į ugnį, jis nieko blogo nepatyrė.
6 O jie laukė jį ištinsiant ar staiga
krisiant negyvą. Ilgai laukdami ir
stebėdami, kad nieko ypatinga jam
nesidaro, jie pakeitė savo nuomonę ir
sakė jį esant dievą.

7 Tos vietos apylinkėje
vyriausiasis salos valdininkas, vardu
Publijus, turėjo dvarų. Mus priėmęs, jis
tris dienas draugiškai vaišino.
8 Atsitiko, kad Publijaus tėvas,
sirgdamas karštine ir kruvinąja, gulėjo
[lovoje]. Įėjęs pas jį ir pasimeldęs,
Paulius uždėjo ant jo rankas ir jį pagydė.
9 Tam įvykus, ir visi kiti salos ligoniai
ėjo pas jį ir buvo gydomi. 10 Jie taip pat
išreiškė mums daugeriopą pagarbą ir
išplaukiantiems įkrovė [į laivą], ko
reikėjo [kelionei].

Paulius atvyksta į Romą

11 Po trijų mėnesių išplaukėme
Aleksandrijos laivu, žiemojusiu saloje ir
turinčiu Dvynius[7] kaip laivaženklį.
12 Nuplaukę į Sirakūzus, ten pasilikome
tris dienas. 13 Iš ten plaukėme aplinkui
ir atvykome į Regijų. Po vienos dienos
pakilo pietų vėjas, ir antrąją dieną
atvykome į Puteolius, 14 kur, radę

---

1 1 jūros sieksnis (gr. orguia) = 6 pėdoms = 1,85m
2 Lit. imti maisto
3 Lit. vietą su [gilesne] jūra iš abiejų pusių

4 Lit. barbarai. Barbarais vadino visus graikiškai nekalbančius.
5 Lit. nuo
6 Arba: Dikė (t.y. teisingumo deivė)
7 Lit. Dioskūrus (t.y. Dzeuso dvynius Kastorą ir Poluksą, laikomus laivo globėjais)

brolių, buvome pakviesti pasilikti pas
juos septynias dienas. Ir taip atvykome į
Romą. 15 Iš ten broliai, išgirdę apie
mus, išėjo mūsų pasitikti iki Apijaus
Forumo ir Trijų Tabernų. Juos išvydęs
Paulius padėkojo Dievui ir įgavo drąsos.
16 Kai įėjome į Romą, Pauliui buvo
leista privačiai gyventi su jį saugojančiu
kareiviu.

Paulius ir Romos žydai

17 Po trijų dienų jis sukvietė žydų
vadovus. Jiems susirinkus, jis prabilo į
juos: „Aš, broliai, nors nieko priešingo
nepadariau [savo] tautai ar protėvių
papročiams, iš Jeruzalės esu perduotas
kaip kalinys į romėnų rankas. 18 Tie,
mane ištardę, norėjo paleisti, nes mano
atveju nebuvo jokio pagrindo bausti
mirtim. 19 Bet, žydams prieštaraujant,
buvau priverstas kreiptis į ciesorių—ne
todėl, kad turėjau kuo nors kaltinti savo
tautą. 20 Taigi dėl tos priežasties jus
pakviečiau, norėdamas jus pamatyti ir
jums pakalbėti, nes dėl Izraelio vilties
nešioju šitą grandinę". 21 Jie jam tarė:
„Mes negavome iš Judėjos nei laiškų
apie tave, nei kas nors iš brolių atėjęs
pranešė ar pakalbėjo ką pikta apie tave.
22 Tačiau norėtume iš tavęs paties
išgirsti tavo pažiūras, nes apie šitą
atskalą mes žinome, kad jai visur
prieštaraujama".
23 Jie paskyrė jam dieną, ir dar
didesnis jų skaičius atėjo pas jį į jo
svetainę. Nuo ryto iki vakaro jis jiems
dėstė, paliudydamas Dievo karalystę ir
mėgindamas Mozės įstatymu ir pranašais
juos įtikinti apie Jėzų. 24 Vieni, tiesa,
leidosi įtikinami tuo, ką jis sakė, bet kiti
netikėjo. 25 Nesutardami tarp savęs, jie
skirstėsi, Pauliui ištarus tą vieną žodį:
„Šventoji Dvasia teisingai pasakė per
pranašą Jezają jūsų protėviams:
26 ‚Eik pas šituos žmones ir tark:
Jūs girdėte girdėsite, bet
nesuprasite,
ir žiūrėte žiūrėsite, bet
nematysite,
27 nes šitų žmonių širdis nutuko,
jie sunkiai girdėjo ausimis
ir užmerkė savo akis,
kad kartais nepamatytų akimis
ir neišgirstų ausimis,
nesuprastų širdimi ir
neatsiverstų,
ir aš jų neišgydyčiau'.
28 Tad žinokite, kad šitas Dievo
išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims, ir
jie klausysis!" [29 Jam tai pasakius,
žydai nuėjo, labai ginčydamiesi tarp
savęs.][1]

30 Jis pasiliko ištisus dvejus metus
savo paties išsinuomotame bute ir
priiminėdavo visus, užeinančius pas jį,
31 skelbdamas Dievo karalystę ir visai
atvirai, nekliudomas, mokydamas apie
Viešpatį Jėzų Kristų.

19 Apd 25, 11 **26–27** Jez 6, 9–10

1 Suskliausto teksto nėra seniausiuose rankraščiuose.

ROMIEČIAMS

Sveikinimas

1 Paulius, Kristaus Jėzaus vergas,
pašauktas apaštalauti, išskirtas Dievo
evangelijai, 2 kurią jis iš anksto
pažadėjo per savo pranašus
Šventuosiuose Raštuose, 3 apie jo Sūnų,
kūno atžvilgiu kilusį iš Dovydo
palikuonių, 4 ⌜Šventosios Dvasios⌝[1]
atžvilgiu paskirtą galingu Dievo Sūnumi
⌜nuo jo prisikėlimo iš numirusių⌝[2],—Jėzų
Kristų, mūsų Viešpatį, 5 per kurį
gavome ⌜apaštalystės malonę⌝[3] tikėjimo
klusnumui[4] laimėti visose pagonių
tautose jo vardo garbei. 6 Tarp jų esate
ir jūs, pašaukti priklausyti Jėzui
Kristui.
7 Visiems Romoje esantiems
Dievo mylimiesiems, pašauktiems būti
šventais: Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

Pauliaus troškimas aplankyti Romą

8 Pirmučiausia aš dėkoju savo
Dievui per Jėzų Kristų už jus visus, kad
apie jūsų tikėjimą skelbiama visame
pasaulyje. 9 Nes Dievas, kuriam
tarnauju savo dvasia jo Sūnaus
evangelijoje, yra man liudytojas, kaip aš
nuolat prisimenu[5] jus, 10 visuomet savo
maldose melsdamas, kad kokiu nors
būdu pagaliau kartą Dievo valia man
pavyktų nuvykti pas jus. 11 Nes
ilgiuosi pamatyti jus, norėdamas
pasidalyti su jumis kokia nors dvasine
dovana, kad jūs būtumėte pastiprinti,
12 tai yra, kad aš tarp jūsų būčiau
padrąsintas drauge [su jumis] bendru
tikėjimu—tiek jūsų, tiek mano.
13 ⌜Noriu, kad jūs, broliai, žinotumėte⌝[6],
jog daug kartų ketinau jus aplankyti,—
bet iki šiol buvau sukliudytas,—kad
turėčiau vaisių ir tarp jūsų, kaip ir
kitose pagonių tautose. 14 Esu
įpareigotas[7] tiek graikams, tiek ir
barbarams, tiek išmintingiems, tiek ir
paikiems. 15 Taigi mano troškimas ir
jums, esantiems Romoje, paskelbti
evangeliją.

13 Apd 19, 21

Evangelija—Dievo jėga

16 Nes nesigėdiju evangelijos,
kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėti
kiekvienam, kuris tiki: pirma žydui,
paskui graikui. 17 Nes Dievo teisumas
joje apreiškiamas ⌜tikėjimu tikėjimui⌝[8],—
kaip parašyta: „⌜Kas tikėjimu yra teisus,
gyvens⌝[9]“.

16 Mk 8, 38 17 Chab 2, 4

Dievo rūstybės apsireiškimas pagonims

18 Nes Dievo rūstybė apreiškiama
iš dangaus kiekvienai bedievystei ir
neteisybei žmonių, užgniaužiančių[10]
tiesą neteisybe, 19 todėl, kad, kas galima
žinoti apie Dievą, yra jiems aišku, nes
Dievas jiems aiškiai parodė, 20 būtent jo
neregimosios ypatybės—tiek jo amžinoji
jėga, tiek ir dievystė—nuo pasaulio
sukūrimo yra protu aiškiai įžiūrimos per
kūrinius. Tad jie yra nepateisinami.
21 Todėl, kad, nors jie pažino Dievą,
negarbino jo kaip Dievo nė dėkojo jam,
bet suniekėjo savo protavimuose, ir jų
neišmani širdis aptemo. 22 Tardamiesi
esą išmintingi, jie sukvailėjo 23 ir
iškeitė nemirtin-gojo[11] Dievo šlovę į
mirtingo[12] žmogaus, ir paukščių, ir
keturkojų, ir roplių atvaizdo panašybę.

---

1 T.y. dieviškos galios, kuria jis galingai veikia kaip nuo prisikėlimo (arba: per prisikėlimą) išaukštintas Dievo Sūnus. Arba: [jo] šventos dvasios

2 Lit. nuo mirusiųjų prisikėlimo. Arba: per jo prisikėlimą iš numirusių

3 Lit. malonę ir apaštalystę

4 T.y. iš tikėjimo kylančiam klusnumui, kuris dėkingai priima Dievo parodytą malonę, ne klusnumui, siekiančiam darbais ją įgyti

5 Arba: miniu

6 Lit. Nenoriu, kad jūs nežinotumėte, broliai

7 Lit. skolininkas

8 T.y. tikėjimu visiems, kurie tiki (plg. Gal 3,22). Lit. iš tikėjimo į tikėjimą. Arba: tikėjimu nuo pradžios iki galo (t.y. vienu tikėjimu)

9 Arba: Teisusis gyvens tikėjimu.

10 Arba: varžančių

11 Lit. negendančiojo

12 Lit. gendančio

24 Todėl Dievas juos perdavė jų
širdžių geiduliuose į netyrumą[1], taip kad
su jų kūnais buvo begėdiškai elgiamasi
tarp jų . 25 Jie iškeitė Dievo tiesą į melą
ir garbino bei tarnavo verčiau tam, kas
sukurta, negu Kūrėjui. Jis yra pagirtas
per amžius! Amen.
26 Dėl to Dievas juos perdavė į
gėdingas aistras, nes ir jų moteriškės
iškeitė prigimtinį santykiavimą į
prigimčiai priešingą. 27 Taip pat ir
vyriškiai, palikę prigimtinį santykiavimą
su moteriške, savo pageidime užsidegė
vienas į kitą, vyriškiai su vyriškiais
darydami tai, kas begėdiška, ir taip
atsiimdami savyje būtiną atlyginimą už
savo nuklydimą .
28 Ir kadangi[2] jie nelaikė tinkamu
dalyku išlaikyti Dievo pažinimą, Dievas
juos perdavė į netikusią galvoseną daryti
tam, kas nepridera,—29 [juos,]
pripildytus visokios neteisybės, piktybės,
gobšumo, blogybės; pilnus pavydo,
žmogžudystės, nesantaikos, klastos,
piktos valios; šnibždeikas,30 šmeižikus,
nekenčiančius Dievo, akiplėšas,
išdidėlius, pagyrūnus, blogo išradėjus,
neklusnius gimdytojams, 31 neišmanius,
neištikimus, nemeilingus, negailestingus.
32 Jie, nors ir žinojo Dievo teisų
sprendimą, kad tie, kurie daro tokius
dalykus, yra mirties verti, ne tik juos
daro, bet ir pritaria juos darantiesiems.

21 Ef 4, 17–18 23 Dt 4, 16–18

Dievo teisingas teismas

2 Todėl esi nepateisinamas, žmogau,
kiekvienas , kuris teisi, nes kuriame
dalyke teisi kitą, save pasmerki, kadangi
tu, kuris teisi, darai tą patį. 2 O mes
žinome, kad Dievo teismas tiems, kurie
daro tokius dalykus, yra teisingas. 3 Ar
tu, žmogau, kuris teisi tokius dalykus
darančius ir pats juos darai, manai
išvengsiąs Dievo teismo? 4 Arba ar tu
paniekini jo maloningumo, pakantumo ir
kantrybės turtus, nenuvokdamas, kad
Dievo maloningumas siekia tave vesti į
atgailą? 5 Bet savo užkietėjimu ir
neatgailaujančia širdim tu krauni sau
pačiam rūstybę [,kuri išsilies] rūstybės ir
Dievo teisingo teismo apreiškimo dieną.
6 Jis atlygins kiekvienam pagal jo
darbus: 7 tiems, kurie, ištvermingai
darydami gera, ieško šlovės, pagarbos ir
nemirtingumo[3]—amžinu gyvenimu, 8 bet
tiems, kurie žiūri tik savo pačių naudos
ir neklauso tiesos, o klauso neteisybės,
[teks] rūstybė ir įtūžis! 9 Suspaudimas ir
sielvartas ⸢kiekvienam asmeniui⸣[4],
darančiam bloga, pirma žydui, paskui
graikui, 10 bet šlovė, pagarba ir ramybė
kiekvienam, darančiam gera, pirma
žydui, paskui graikui, 11 nes Dievas nėra
šališkas.
12 Nes visi, kurie nusidėjo be
įstatymo, be įstatymo ir pražus, ir visi,
kurie nusidėjo ⸢įstatymo ribose⸣[5], bus
įstatymu teisiami, 13 nes ne įstatymo
klausytojai teisūs Dievui, bet įstatymo
vykdytojai bus išteisinti. 14 (Nes kada
tik pagonys, kurie neturi įstatymo, iš
prigimties daro, ko reikalauja įstatymas,
tai jie, nors ir neturi įstatymo, yra patys
sau įstatymas: 15 jie įrodo įstatymo
reikalaujamą darbą esant įrašytą jų
širdyse, jų sąžinei kartu [tai] paliudijant
ir jų mintims tarp savęs [juos] kaltinant
ar net ginant.) 16 [Tai įvyks] tą dieną,
kai Dievas, anot mano evangelijos, teis
žmonių paslaptis per Jėzų Kristų.

1 Mt 7, 1; Lk 6, 37 6 Ps 62, 12; Pat 24, 12 11 Dt 10, 17

Žydai ir įstatymas

17 Bet jei tu vadiniesi žydas,
pasikliauji įstatymu ir giriesi Dievu,
18 pažįsti [jo] valią ir, įstatymo
pamokytas, pritari tam, kas reikšminga,
19 įsitikinęs esąs aklųjų vadovas,
tamsoje glūdančių šviesa, 20 neiš-
maniųjų auklėtojas, nepilnamečių
mokytojas, turįs įstatyme pažinimo ir
tiesos įkūnijimą,—21 tai ar tu, kuris
mokai kitą, savęs paties nemokai? tu,
kuris skelbi, kad nevalia vogti, vagi?
22 tu, kuris sakai, kad nevalia

1 T.y. seksualinį ištvirkimą
2 Arba: lygiai kaip
3 Lit. negendamumo
4 Lit. kiekvienai sielai žmogaus
5 Lit. įstatyme (t.y. įstatymo nubrėžtose elgesio ribose)

svetimoteriauti, svetimoteriauji? tu,
kuris bodiesi stabais, apiplėši
šventyklas? 23 Tu, kuris giriesi
įstatymu, įstatymo laužymu darai Dievui
negarbę, 24 nes, kaip parašyta, „dėl jūsų
Dievo vardui piktžodžiaujama tarp
pagonių“.
25 Apipjaustymas, be abejo,
naudingas, jei vykdai įstatymą. Bet jei
esi įstatymo laužytojas, tavo
apipjaustymas yra tapęs neapipjaustymu.
26 Taigi, jei neapipjaustytasis[1] laikysis
įstatymo reikalavimų, ar jo
neapipjaustymas nebus palaikytas
apipjaustymu? 27 Ir [tada] iš prigimties
neapipjaustytasis[2], įvykdąs įstatymą, teis
tave, kuris su ⸢rašytiniu kodeksu⸣[3] ir
apipjaustymu esi įstatymo laužytojas.
28 Nes ne išviršinis yra tikrasis žydas nė
išviršinis, kūne atliekamas, yra tikrasis
apipjaustymas. 29 Priešingai, vidinis[4]
yra [tikrasis] žydas, ir [tikrasis] yra
širdies apipjaustymas Dvasia, ne
⸢rašytiniu kodeksu⸣[5]. Jo pagyrimas
ateina ne iš žmonių, bet iš Dievo.

24 Jez 52, 5 29 Dt 30, 6

3 Tai ką žydas turi pranašaus, arba
kokia apipjaustymo nauda? 2 Daug
ką, kiekvienu atžvilgiu. Pirma tai, kad
jiems yra patikėti Dievo posakiai.
3 Kas, jei kai kurie netikėjo[6]? Argi jų
netikėjimas[7] panaikins Dievo
ištikimybę? 4 Nieku būdu! Tegul Dievas
pasirodo tiesakalbis, o kiekvienas
žmogus—melagis, kaip parašyta:

kad būtum pripažintas teisus
savo žodžiuose
ir laimėtum, kai teisiamasi
su tavim“.

5 Bet jei mūsų neteisumas aiškiau
parodo Dievo teisumą, ką sakysime? Ar
Dievas, užtraukdamas rūstybę,
neteisingas? Žmogiškai kalbu. 6 Nieku
būdu! Kitaip[8] kaip Dievas begalėtų teisti
pasaulį? 7 Bet jei Dievo tiesa per mano
melagystę ypatingai išryškėjo jo garbei,
tai kam aš dar teisiamas kaip
nusidėjėlis? 8 O gal turėtume sakyti,
kaip piktžodžiaujančiai[9] apie mus
praneša ir kaip kai kurie tvirtina mus
sakant: „Darykime bloga, kad iš to išeitų
gera!“? ⸢Jie yra nusipelnę pasmerkimo⸣[10].

4 Ps 51, 4

Nėra nė vieno teisaus

9 Ką gi? Ar mes turime
pirmenybę? Visai ne! Nes jau pirma
apkaltinome visus—ir žydus, ir
graikus—esant nuodėmės valdžioje,
10 kaip parašyta:

„Nėra teisaus, nė vieno.
11 Nėra išmanančio,
nėra Dievo ieškančio.
12 Visi nusikreipė,
kartu pasidarė
nenaudingi.
Nėra rodančio maloningumą,
nėra nė vieno.
13 Atviras kapas jų gerklė;
savo liežuviais jie kalba klastą.
Angių nuodai po jų lūpomis.
14 Jų burna pilna keiksmo ir
kartybės.
15 Jų kojos eiklios kraujui išlieti.
16 Sunaikinimas ir skurdas jų
keliuose,
17 ir taikos kelio jie nepažino.
18 Nėra Dievo baimės prieš jų
akis“.[11]

19 O mes žinome, kad visa, ką įstatymas
sako, sako tiems, kurie yra įstatymo
ribose, kad kiekviena burna būtų
užčiaupta ir visas pasaulis pasidarytų
atsakingas Dievo teismui, 20 nes
įstatymo darbais „⸢jokia žmogiška
būtybė⸣[12] nebus išteisinta jo akivaizdoje“:
įstatymu ateina [tik] nuodėmės
pažinimas.

---

1 Lit. neapipjaustymas
2 Lit. neapipjaustymas
3 Lit. raide
4 Lit. slaptasis
5 Lit. raide (t.y. vien tik išviršinės įstatymo formos korektišku vykdymu)
6 Arba: pasidarė neištikimi (t.y. sulaužė sandorą)
7 Arba: neištikimybė (t.y. sandoros laužymas)
8 T.y. jei šitas mano paneigimas tvirtinimo, jog Dievas neteisingas, būtų netiesa
9 Arba: šmeižikiškai
10 Lit. Jų [t.y. šmeižikų] pasmerkimas yra teisingas (arba: nupelnytas).
11 T.y. jie nemato reikalo bijoti Dievo teismų.
12 Lit. joks kūnas

10–12 Ps 14, 1–3; 53, 1–3 13 Ps 5, 9 13 Ps 140, 3 14 Ps 10, 7 15–17 Jez 59, 7–8 18 Ps 36, 1 20 Ps 143, 2; Gal 2, 16

Teisumas įgyjamas tikėjimu

21 Bet dabar be įstatymo yra
apreikštas Dievo teisumas, apie kurį
liudija įstatymas ir pranašai,—22 tai yra
teisumas [,kuris] per tikėjimą Jėzumi
Kristumi [tenka] visiems, kurie tiki. Nes
nėra skirtumo, 23 kadangi visi nusidėjo
ir stokoja Dievo šlovės. 24 Jie dovanai
išteisinami jo malone, per atpirkimą
[,įvykdytą] Kristuje Jėzuje. 25 Jį
Dievas viešai išstatė kaip tikėjimu
[pasisavinamą] ⌜auką permaldauti⌝[1] jo
krauju[2], kad parodytų savo teisumą,
kadangi paliko nenubaudęs už
nuodėmes, padarytas anksčiau, 26 Dievo
kantrumo laikmečiu, kad parodytų savo
teisumą dabartiniu metu, kad jis pats
būtų teisus ir išteisinantis tą, kuris tiki
Jėzų.
27 Tai kur belieka pasigyrimas?
Jis pašalintas. Kokiu įstatymu? Darbų?
Ne, bet tikėjimo įstatymu. 28 Nes mes
sprendžiame, kad žmogus išteisinamas
tikėjimu, be įstatymo darbų. 29 Arba ar
Dievas yra tik žydų Dievas? Ar ir ne
pagonių? Taip, ir pagonių, 30 kadangi
vienas yra Dievas, kuris išteisins
apipjaustytąjį[3], remdamasis tikėjimu, ir
neapipjaustytąjį[4]—tikėjimu. 31 Ar tad
panaikiname įstatymą tikėjimu? Nieku
būdu! Priešingai, mes įstatymą
patvirtiname.

22 Gal 2, 16 30 Dt 6, 4; Gal 3, 20

Abraomas pripažintas teisus tikėjimu

4 Tai ką sakysime Abraomą, mūsų kūno
protėvį, radus? 2 Nes jei Abraomas
buvo pripažintas teisus darbais, jis turi
kuo pasigirti, bet ne Dievui. 3 Nes ką
Raštas sako? „Abraomas patikėjo Dievu,
ir tai jam buvo įskaityta kaip teisumas“.
4 Tam, kuris dirba, alga neatskaitoma
kaip malonė, bet kaip skola. 5 Tačiau
tam, kuris nedirba, bet tiki tą, kuris
išteisina bedievį, jo tikėjimas įskaitomas
kaip teisumas. 6 Lygiai kaip ir Dovydas
kalba apie palaiminimą žmogaus, kuriam
Dievas įskaito teisumą be darbų:

7 „Palaiminti, kurių neteisybės
atleistos
ir kurių nuodėmės uždengtos.
8 Palaimintas vyras, kurio
nuodėmės Viešpats niekaip
nepriskaitys!“

9 Ar tad šitas palaiminimas
taikomas apipjaustytajam[5], ar ir
neapipjaustytajam[6]? Nes mes sakome:
„Abraomui tikėjimas įskaitytas kaip
teisumas“. 10 Tai kokiomis aplinkybėmis
jis buvo įskaitytas? Ar kai jis buvo
apipjaustytas, ar neapipjaustytas?—Ne
kai jis buvo apipjaustytas, bet
neapipjaustytas. 11 Ir jis gavo
apipjaustymo žymę, antspaudą teisumo,
⌜įgyto tikėjimu⌝[7], kurį jis turėjo, kai dar
buvo neapipjaustytas, kad jis būtų tėvas
visų, kurie, būdami neapipjaustyti, tiki,
kad jiems būtų įskaitytas teisumas, 12 ir
[kad jis būtų] apipjaustytųjų[8] tėvas—
tiems, kurie ne tik priklauso
apipjaustytiems, bet ir seka pėdomis
mūsų tėvo Abraomo tikėjimo, kurį jis
turėjo, kai dar buvo neapipjaustytas.
13 Nes ne per įstatymą Abraomas
arba jo palikuonys gavo pažadą, kad jis
būsiąs pasaulio paveldėtojas, bet per
tikėjimo teisumą. 14 Nes jei tie, kurie
gyvena įstatymu, yra paveldėtojai, tai
tikėjimas yra padarytas negaliojančiu[9] ir
pažadas panaikintas, 15 kadangi
įstatymas atneša rūstybę. Bet kur nėra
įstatymo, nėra nė peržengimo. 16 Dėl tos
priežasties [paveldima] tikėjimu, kad
būtų iš malonės, kad pažadas būtų
garantuotas visiems palikuonims: ne tik
tiems, kurie gyvena įstatymu, bet ir
tiems, kurie gyvena Abraomo tikėjimu.
Jis yra mūsų visų tėvas—17 kaip
parašyta: „Aš padariau tave daugelio
tautų tėvu“—akivaizdoje Dievo, kuriuo
jis pasitikėjo, kuris mirusiuosius

---

1 Arba: priemonę atsiteisti [už nuodėmių kaltę]
2 T.y. kraujo praliejimu, mirtimi
3 Lit. apipjaustymą
4 Lit. neapipjaustymą
5 Lit. apipjaustymui
6 Lit. neapipjaustymui
7 Lit. tikėjimo
8 Lit. apipjaustymo
9 Lit. tuščiu

atgaivina ir tai, ko nėra, pašaukia būtin.
18 ⌜Priešingai tam, ko žmogiškai galima
viltis⌝[1], jis tikėjo su viltimi taip, kad
tapo[2] daugelio tautų tėvu, anot to, kas
buvo pasakyta; „Tokie gausūs bus tavo
palikuonys“. 19 Ir, nepasilpdamas
tikėjimu, jis susimąstęs stebėjo savo jau
apmirusį kūną—jis buvo apie šimtą metų
amžiaus—ir Saros įsčių apmirimą.
20 Tačiau jis neabejojo dėl Dievo pažado
netikėjimu, bet buvo pastiprintas
tikėjimu, duodamas Dievui garbę 21 ir
būdamas tvirtai įsitikinęs, kad ką jis[3] yra
pažadėjęs, įstengia ir įvykdyti. 22 Todėl
tai ir „įskaityta jam kaip teisumas“.
23 Tačiau ne tik dėl jo vieno parašyta:
„jam įskaityta“, 24 bet ir dėl mūsų,
kurie tiki tuo, kuris prikėlė iš numirusių
Jėzų, mūsų Viešpatį, 25 kuris buvo
perduotas dėl mūsų nusikaltimų ir
prikeltas dėl mūsų išteisinimo.

3 Pr 15, 6; Gal 3, 6 7–8 Ps 32, 1–2 11 Pr 17, 10 13 Pr 17, 4–6; 22, 17–18; Gal 3, 29 14 Gal 3, 18 16 Gal 3, 7 17 Pr 17, 5 18 Pr 15, 5 19 Pr 17, 17 25 Jez 53, 4–5

Taika su Dievu

5 Taigi, būdami išteisinti tikėjimu ,
turime[4] taiką su Dievu per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų, 2 per kurį tikėjimu
esame gavę ir priėjimą[5] prie tos malonės,
kurioje stovime, ir giriamės Dievo šlovės
viltimi. 3 Ir ne tik tuo, bet mes giriamės
ir prispaudimais, žinodami, kad
prispaudimas gamina ištvermę,
4 ištvermė—išmėgintą būdą[6], o
išmėgintas būdas—viltį. 5 O viltis
neapvilia[7], nes Dievo meilė yra išlieta
mūsų širdyse per mums duotą Šventąją
Dvasią.

6 Nes, mums dar tebesant
silpniems, Kristus numirė už mus, dar
tuo laiku bedievius. 7 Nes vargu ar kas
mirs už teisų; nors už gerąjį gal kas ir
išdrįs numirti. 8 Bet Dievas įrodo savo
meilę mums tuo, kad, mums dar tebesant
nusidėjėliams, Kristus numirė už mus.
9 Tai [kaip] daug labiau, būdami dabar
išteisinti jo krauju, būsime išgelbėti per
jį nuo rūstybės! 10 Nes jei, būdami
priešai, buvome sutaikinti su Dievu jo
Sūnaus mirtimi, tai [kaip] daug labiau,
būdami sutaikinti, būsime išgelbėti jo
gyvenimu! 11 Ir ne tik [kaip sutaikinti],
bet ir kaip tie, kurie giriasi Dievu per
mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį
dabar gavome sutaikinimą.

Kristus ir Adomas

12 Todėl, kaip per vieną žmogų
nuodėmė įėjo į pasaulį ir per nuodėmę
mirtis, ir taip mirtis prasiskverbė į visus
žmones, kadangi jie visi nusidėjo—
13 nes iki įstatymo nuodėmė buvo
pasaulyje, bet nuodėmė neįskaitoma, kai
nėra įstatymo. 14 O vis dėlto mirtis
viešpatavo nuo Adomo iki Mozės ir
tiems, kurie nebuvo nusidėję
peržengimu, panašiu į Adomo, kuris yra
Būsimojo pirmavaizdis.

15 Tačiau ne taip, kaip su
nusidėjimu, yra ir su malone. Nes jei
daugelis mirė vieno nusidėjimu, tai daug
labiau Dievo malonė ir dovana [,
suteikta] vieno žmogaus, Jėzaus
Kristaus, malone, su kaupu teko
daugeliui. 16 Ir ne taip, kaip atsitiko per
vieną nusidėjusį, yra su dovana, nes
teismas iš vieno [nusidėjimo] atvedė į
pasmerkimą, bet malonės dovana iš
daugelio nusidėjimų—į išteisinimą.
17 Nes jei per vieno nusidėjimą mirtis
užsiviešpatavo per vieną, tai daug labiau
tie, kurie gauna malonės ir teisumo
dovanos perteklių, viešpataus gyvenime
per vieną, Jėzų Kristų.

18 Taigi, kaip per vieno[8]
nusidėjimą visiems žmonėms radosi
pasmerkimas, taip ir per vieno[9] teisų
veiksmą visiems žmonėms randasi
⌜išteisinimas, vedąs į gyvenimą⌝[10]. 19 Nes
kaip per vieno žmogaus nepaklusnumą
daugelis tapo nusidėjėliai, taip ir per
vieno paklusnumą daugelis taps teisūs.

20 O įstatymas įsiterpė, kad
nusidėjimas padidėtų. Bet kur nuodėmė

1 Lit. Prieš viltį
2 Arba: taptų
3 T.y. Dievas
4 Kt. Mss: turėkime
5 Arba: privedimą
6 T.y. savybę, kuria kas nors ištveria mėginimą
7 Lit. nesugėdina

8 Arba: vieną
9 Arba: vieną
10 Lit. gyvenimo išteisinimas

padidėjo, malonė tapo dar apstingesnė,
21 kad, kaip nuodėmė viešpatavo
mirtimi, *taip ir malonė* viešpatautų
teisumu, vedančiu į amžiną gyvenimą per
Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

12 Pr 3, 6

Mirę nuodėmei, bet gyvi Dievui

6 Tai ką sakysime? Ar mums pasilikti
nuodėmėje, kad malonė padidėtų?
2 Nieku būdu! Tokie, kurie mirėme
nuodėmei, kaip dar begyvensime joje?
3 Arba ar nežinote, kad mes visi, kurie
buvome pakrikštyti[1] į Kristų Jėzų,
buvome pakrikštyti į jo mirtį? 4 Taigi
mes buvome palaidoti su juo ⌜krikštu į
mirtį⌝[2], kad, kaip Kristus buvo prikeltas
iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir
mes ⌜gyventume naują gyvenimą⌝[3].
5 Nes jei mes esame[4] suaugę su jo
mirties panašybe[5], tai tikrai būsime ir su
jo prisikėlimo panašybe[6], 6 tai žinodami,
kad mūsų senasis aš[7] buvo su juo
nukryžiuotas, kad nuodėmės [valdomas]
kūnas būtų padarytas neveiksmingas,
idant mes nebevergautume nuodėmei.
7 Nes kas yra miręs, yra pripažintas
laisvas nuo nuodėmės. 8 Bet jei
numirėme su Kristumi, tikime, kad ir
gyvensime su juo, 9 žinodami, kad
Kristus, prikeltas iš numirusių,
nebemiršta, mirtis jam nebeviešpatauja.
10 Nes kad jis numirė, tai numirė
nuodėmei kartą visam laikui; o kad jis
gyvena, tai gyvena Dievui. 11 Taip ir jūs
laikykite save mirusiais nuodėmei, bet
gyvais Dievui Kristuje Jėzuje.
12 Taigi nuodėmė teneviešpatauja
jūsų mirtingame kūne, taip kad
turėtumėte klausyti jo geidulių. 13 Ir
nepaduokite nuodėmei naudoti jūsų
narius kaip neteisumo įrankius[8], bet
paduokite save Dievui kaip atgijusius iš
numirusių ir savo narius kaip teisumo
įrankius. 14 Nes nuodėmė jums
neviešpataus, kadangi nesate įstatymo,
bet malonės valdžioje.

4 Kol 2, 12

Teisumo vergai

15 Tai ką? Ar mums nusidėti,
kadangi nebesame įstatymo, bet malonės
valdžioje? Nieku būdu! 16 Ar nežinote,
kad, kam pasiduodate vergais jo
klausyti, esate vergai to, kurio klausote:
arba nuodėmės, vedančios į mirtį, arba
paklusnumo, vedančio į teisumą?
17 Bet, dėkui Dievui, jūs buvote
nuodėmės vergai, tačiau iš širdies
paklusote tam mokslo pavyzdžiui,
kuriam buvote paduoti. 18 Išlaisvinti iš
nuodėmės, jūs buvote pavergti teisumui.
19 (Žmogiškai kalbu[9] dėl jūsų ⌜žmogiškos
prigimties⌝[10] silpnumo.) Nes kaip buvote
padavę savo narius vergauti[11] netyrybei
ir įstatymo neklausymui, vedančiam į jo
laužymą, taip dabar paduokite savo
narius vergauti[12] teisumui, vedančiam į
pašventinimą[13].
20 Nes kai buvote nuodėmės
vergai, buvote nepriklausomi nuo
teisumo. 21 Kokį gi vaisių tada
turėjote?—Dalykus, kurių dabar
gėdijatės, nes tų dalykų baigtis[14]—
mirtis. 22 Bet dabar, išlaisvinti iš
nuodėmės ir padaryti vergais Dievui, jūs
turite savo vaisių, vedantį į
pašventinimą, ir kaip baigtį—amžiną
gyvenimą. 23 Nes nuodėmės [mokama]

1 Lit. panardinti
2 Arba: mirties krikštu
3 Lit. vaikščiotumėte gyvenimo naujume
4 Lit. esame pasidarę
5 T.y. su jo mirties realybe,kiek ji yra patiriama ir veiksminga čia ir dabar
6 T.y. su jo prisikėlimo galia,patiriama dabar ir visiškai realizuota prikėlimu iš numirusių
7 Lit. žmogus (t.y. nuodėmės ir mirties valdomas žmogus, priklausąs Adomo epochai)
8 Arba: ginklus
9 T.y. pasinaudoju iš kasdieninės žmonių kalbos paimta ir nevisai tinkama valdovo-vergo santykio analogija
10 Lit. kūno
11 Lit. vergais
12 Lit. vergais
13 T.y. vyksmą, kuriuo nuteisintasis tampa šventu
14 T.y. baigiamasis rezultatas.

alga—mirtis, bet Dievo malonės
dovana—amžinas gyvenimas Kristuje
Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

Santuokos analogija

7 Arba ar nežinote, broliai,—nes kalbu
žinantiems įstatymą,—kad įstatymas
galioja žmogui iki tol, kol jis gyvena?
2 Pavyzdžiui, ištekėjusi moteris yra
įstatymu surišta su savo vyru, kol jis
gyvas; bet jei vyras miršta, ji yra atleista
nuo santuokos[1] įstatymo. 3 Taigi, [tik]
vyrui gyvam esant, ji vadinsis
svetimautoja, jei atsiduos kitam vyrui.
Bet jei vyras miršta, ji yra laisva nuo
įstatymo, ir ji nėra svetimautoja, jei
atsiduoda kitam vyrui.
4 Taigi, mano broliai, ir jūs
buvote numarinti įstatymui per Kristaus
kūną, kad atsiduotumėte kitam, tam,
kuris buvo prikeltas iš numirusių, kad
neštume vaisių Dievui. 5 Nes, kol
⌜gyvenome kūniškai⌝[2], nuodėmingos
aistros, įstatymo[3] pažadintos, taip veikė
mūsų nariuose, kad mes nešėme vaisių
mirčiai. 6 Bet dabar esame atleisti nuo
įstatymo, mirę tam[4], *kurio*[5] *buvome*
varžomi[6], taip kad mes vergaujame
⌜nauju, Dvasios įgalintu, o ne senu
rašytinio kodekso laikymosi būdu⌝[7].

Įstatymas ir nuodėmė

7 Tai ką sakysime? Ar kad
įstatymas yra nuodėmė? Nieku būdu! O
vis dėlto aš nebūčiau pažinęs nuodėmės,
jei ne per įstatymą; nes ir pageidimo
nebūčiau žinojęs, jei įstatymas nebūtų
pasakęs: „Negeisk!“ 8 Bet nuodėmė,
⌜pasinaudojusi proga, įsakymu⌝[8] sukėlė
manyje visokį pageidimą, nes be įstatymo
nuodėmė negyva. 9 Aš kartą buvau
gyvas be įstatymo. Bet, įsakymui atėjus,
nuodėmė atgijo, 10 ir aš numiriau. Ir tas
pats įsakymas, žadąs nuvesti į gyvenimą,
man pasirodė vedąs į mirtį. 11 Nes
nuodėmė, ⌜pasinaudojusi proga,
įsakymu⌝[9] prigavo mane ir juo užmušė
mane. 12 Taigi įstatymas šventas, ir
įsakymas—šventas, ir teisingas, ir geras.
13 Tai ar kas gera virto man
mirtimi? Nieku būdu! Bet [tai buvo]
nuodėmė, kuri, kad pasirodytų kaip
nuodėmė, per tai, kas gera, atnešė man
mirtį, kad nuodėmė per įsakymą
pasidarytų be saiko nuodėminga.

7 Iš 20, 17; Dt 5, 21 11 Pr 3, 13

Vidinis sankirtis

14 Nes žinome, kad įstatymas yra
dvasinis, bet aš esu kūniškas, parduotas
kaip vergas į nuodėmės valdžią. 15 Nes
nesuprantu, ką darau; nes nedarau to, ko
noriu, bet darau tai, ko nekenčiu. 16 Bet
jei darau tai, ko nenoriu, pritariu
įstatymui, kad jis geras. 17 Bet dabar
jau nebe aš tai darau, bet manyje
gyvenanti nuodėmė. 18 Nes žinau, kad
negyvena manyje, tai yra mano
⌜kūniškajame aš⌝[10], gera; nes norėti gera
yra man po ranka, bet padaryti gera—ne;
19 nes nedarau gera, ko noriu, bet bloga,
ko nenoriu,—tai darau. 20 Bet jei aš
darau tai, ko nenoriu, tai nebe aš tai
vykdau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.
21 Taigi randu [tokį] įstatymą[11],
jog, man norint daryti gera, man bloga
yra po ranka. 22 Nes kaip vidinis
žmogus aš džiaugiuos Dievo įstatymu,
23 bet įžiūriu savo nariuose kitą[12]
įstatymą[13], kariaujantį prieš mano proto
įstatymą[14] ir darantį mane belaisviu
nuodėmės įstatymo[15], veikiančio mano
nariuose. 24 Vargingas aš žmogus! Kas
mane išgelbės iš šito mirtingo kūno?

1 Lit. vyro
2 Lit. buvome kūne (t.y. nuodėmingos prigimties kontroliuojami)
3 Lit. įstatymu
4 T.y. įstatymui
5 Lit. kuriuo
6 Arba: kalinami
7 Lit. Dvasios naujume ir ne raidės senume
8 Arba: pasinaudojusi įsakymo suteikta proga
9 Žr. 8 skn.
10 Lit. kūne (t.y. nuodėmingoje prigimtyje)
11 T.y. elgesio principą ar normą, turinčią pavergiamą galią, kitaip dar vadinamą „nuodėmės įstatymu“
12 Arba: kitokį
13 Žr. 21 skn.
14 T.y. dorinę sąmonę, kiek ji konkrečiai apsprendžia valią ir elgesį
15 T.y. principo, kuriuo nuodėmė vykdo savo galią ir kontrolę mumyse

25 Bet dėkui ⌜Dievui! [Jis išgelbės]⌝[1] per
Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį!
26 Taigi aš pats protu vergauju
Dievo įstatymui, o ⌜kūniškuoju aš⌝[2]—
nuodėmės įstatymui.

15 Gal 5, 17

Dvasios įgalintas gyvenimas

8 Taigi dabar nebėra jokio pasmerkimo
tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje.
2 Nes gyvybę teikiančios Dvasios
įstatymas[3] Kristuje Jėzuje išlaisvino
tave[4] iš nuodėmės ir mirties įstatymo[5].
3 Nes ko įstatymas negalėjo padaryti,
kadangi jis buvo silpnas dėl
⌜nuodėmingos prigimties⌝[6], [tai] Dievas
[įvykdė]: atsiuntęs savo paties Sūnų
⌜nuodėmingos prigimties⌝[7] panašume ir
⌜nuodėmei įveikti⌝[8], jis pasmerkė
nuodėmę ⌜nuodėmingoje prigimtyje⌝[9],
4 kad teisingas įstatymo reikalavimas
būtų įvykdytas mumyse, kurie elgiamės
ne kūniškai, bet kaip veda Dvasia.
5 Nes tie, kurie yra kūniški[10],
siekia to, ko geidžia nuodėminga
prigimtis, bet tie, kuriems vadovauja
Dvasia,—to, ko geidžia Dvasia.
6 Nuodėmingos prigimties siekimas—
mirtis, bet Dvasios siekimas—gyvenimas
ir ramybė. 7 Dėl to, kad nuodėmingos
prigimties siekimas yra priešiškas[11]
Dievui, nes jis nepaklūsta Dievo
įstatymui ir negali [paklusti]. 8 O tie,
kurie yra kūniški, negali patikti Dievui.
9 Tačiau jūs nesate kūniški, bet
Dvasios vadovaujami, jei iš tikrųjų
Dievo Dvasia gyvena jumyse. O kas
neturi Kristaus Dvasios, tas jam
nepriklauso. 10 Bet jei Kristus yra
jumyse, tai, nors kūnas negyvas dėl
nuodėmės, Dvasia yra gyvenimas dėl
teisumo[12]. 11 Bet jei Dvasia to, kuris
prikėlė Jėzų iš numirusių, gyvena
jumyse, tai tas, kuris prikėlė Kristų iš
numirusių, padarys gyvus ir jūsų
mirtingus kūnus savo jumyse gyvenančia
Dvasia.

11 1 Kor 3, 16

Įsūnystės Dvasia

12 Taigi, broliai, esame įparei-
goti[13]—ne nuodėmingai prigimčiai, kad
turėtume kūniškai gyventi. 13 Nes jei
kūniškai gyvenate, turėsite mirti; bet jei
Dvasia marinate kūno darbus—
gyvensite. 14 Nes visi, kurie Dievo
Dvasios vedami, yra Dievo sūnūs.
15 Nes negavote vergystės Dvasios[14],
kad vėl turėtumėte bijoti, bet gavote
įsūnystės Dvasią, kuria šaukiame:
„Aba[15], Tėve!“ 16 Pati Dvasia liudija
mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai.
17 Bet jei vaikai, tai ir paveldėtojai, o
Kristaus bendrapaveldėtojai, jei tik
kenčiame su juo, kad būtume ir
pagarbinti su juo.

15–17 Gal 4, 5–7 15 Mk 14, 36; Gal 4, 6

Būsimoji garbė

18 Nes esu tikras, kad dabartinio
laiko kentėjimų negalima lyginti su
šlove, kuri bus mums apreikšta. 19 Nes
⌜kūrinija su ilgestingu lūkesčiu⌝[16] laukia
Dievo sūnų apreiškimo. 20 Nes kūrinija
buvo pajungta ⌜beprasmei būčiai⌝[17]—ne
savo valia, bet to[18], kuris [ją] pajungė
— su viltimi, 21 kad pati

1 Arba: Dievui
2 Lit. kūnu (t.y. nuodėminga prigimtimi)
3 T.y. veikimo principas, viešpataująs lyg koks įstatymas širdyje
4 Kt. Mss: mane
5 Žr. 7,23.25 ir 7,10–11.13.
6 Lit. kūno (t.y. nuodėmės dominuojamo žmogaus, priklausančio Adomo epochai)
7 Lit. kūno (t.y. nuodėmės dominuojamo žmogaus, priklausančio Adomo epochai)
8 Arba: kaip auką už nuodėmę
9 Lit. kūne
10 T.y. nuodėmingos prigimties kontroliuojami
11 Lit. priešiškumas
12 T.y. Dvasia yra jūsų naujojo gyvenimo teikėjas ir būsimojo prisikėlimo laidas dėl teisumo, jums įskaityto per tikėjimą Kristumi
13 Lit. skolininkai
14 T.y. Dievo Dvasios kaip tokios, kuri sugrąžintų į vergystę
15 Aramėjų žodis „abba“ reiškia tėvą.
16 Lit. ilgestingas kūrinijos lūkestis
17 Lit. tuštybei (t.y. tokiai būčiai, kuri nepasiekia tikslo, kuriam ji buvo sukurta)
18 Lit. per tą

kūrinija bus išlaisvinta iš vergystės
gedimui į Dievo vaikų šlovingo būvio
laisvę. 22 Nes žinome, kad visa kūrinija
ligšiol drauge dūsauja ir kenčia gimdymo
skausmus. 23 Ir ne tik ji, bet ir mes,
kurie turime Dvasios pirmones,—ir mes
patys savyje dūsaujame, su ilgesiu
laukdami įsūnystės, mūsų kūno
atpirkimo. 24 Nes tai vilčiai buvom
išgelbėti. Bet regima viltis[1] nėra viltis,
nes kas viliasi to, ką jis regi? 25 Bet jei
viliamės to, ko neregime, tai to
ištvermingai laukiame.
26 O tokiu pat būdu ir Dvasia
ateina į pagalbą mūsų silpnybei.[2] Nes
nežinome, ko melsti, kaip turėtume, bet
pati Dvasia užtaria bežodžiais
dūsavimais. 27 O tas, kuris ištiria širdis,
žino, ⌜ko trokšta Dvasia⌝,[3] kad ji užtaria
šventuosius pagal Dievo valią. 28 Be to,
žinome, kad ⌜Dievą mylintiems visi
dalykai veikia išvien gerui—tiems⌝[4],
kurie yra pašaukti, kaip jo iš anksto
nutarta. 29 Nes kuriuos jis iš anksto
pažino, tuos ir iš anksto paskyrė, kad jie
būtų tokio pat pavidalo, kaip jo Sūnaus
atvaizdas[5], kad jis būtų pirmagimis tarp
daugelio brolių. 30 O kuriuos jis iš
anksto paskyrė, tuos ir pašaukė. Ir
kuriuos pašaukė, tuos ir išteisino. O
kuriuos išteisino, tuos ir pagarbino.

20 Pr 3, 17–19 **23** 2 Kor 5, 2–4

Dievo meilė Kristuje Jėzuje

31 Tai ką apie tai sakysime? Jei
Dievas už mus, kas prieš mus? 32 Jis,
kuris nepagailėjo savo paties Sūnaus, bet
jį atidavė už mus visus,—kaip jis ir visko
mums nepadovanotų su juo? 33 Kas
apkaltins Dievo išrinktuosius? Dievas
yra tas, kuris išteisina. 34 Kas yra tas,
kuris pasmerks? Kristus Jėzus yra tas,
kuris numirė—dar daugiau, kuris buvo
prikeltas, kuris taip pat yra Dievo
dešinėje, kuris ir užtaria mus. 35 Kas
mus atskirs nuo Kristaus meilės[6]?
Prispaudimas ar sielvartas, ar
persekiojimas, ar badas, ar nuogumas, ar
pavojus, ar kalavijas? 36 Kaip parašyta:
„Dėl tavęs esame žudomi visą
dieną,
laikomi pjautinomis avimis“.
37 O vis dėlto visuose tuose dalykuose
mes esame daugiau negu nugalėtojai per
tą, kuris mus mylėjo. 38 Nes esu
įsitikinęs, kad nei mirtis nei gyvenimas,
nei angelai nei valdovai[7], nei dabartiniai
nei būsimieji dalykai, nei galybės, 39 nei
aukštybė nei gilybė, nei kuris nors kitas
kūrinys negalės mūsų atskirti nuo Dievo
meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų
Viešpatyje.

36 Ps 44, 22

Izraelio netikėjimas

9 Kalbu tiesą Kristuje—nemeluoju;
mano sąžinė tai patvirtina Šventąja
Dvasia,—2 kad turiu didelį nuliūdimą ir
kad mano širdis turi neperstojantį
skausmą. 3 Nes galėčiau melsti[8], kad aš
pats būčiau prakeiktas [ir atskirtas] nuo
Kristaus labui savo brolių, savo
bendrataučių kūno požiūriu. 4 Jie yra
izraeliai; jiems priklauso įsūnystė ir
šlovė[9], ir sandoros, ir įstatymo leidyba, ir
Dievo garbinimas, ir pažadai. 5 Jiems
priklauso ir protėviai, ir iš jų kūno
atžvilgiu yra kilęs Mesijas[10], ⌜viskam
viešpataująs Dievas⌝[11], pagirtas per
amžius. Amen.

4 Iš 9, 4

Izraelio išrinkimas—Dievo suverenios malonės veiksmas

1 T.y. gėris, kurio kas viliasi
2 T.y. kaip kūrinija dūsauja ir kaip mes patys dūsaujame (žr. 23 skn.), taip dūsauja ir mums į pagalbą ateinanti Dvasia.
3 Lit. kas yra Dvasios troškimas
4 Kt. Mss: su Dievą mylinčiais visuose dalykuose Dievas veikia išvien gerui—su tais; arba: su Dievą mylinčiais jis (t.y. Dievas; arba: ji, t.y. Dvasia) veikia išvien gerui—su tais
5 T.y. pavidalas, kuriuo prisikėlęs Kristus pasirodė nuskaistintu kūnu
6 T.y. nuo Kristaus meilės mums
7 Turbūt tam tikra antgamtinių, geravalių ar piktavalių dvasių kategorija
8 Arba: norėti
9 T.y. regimas neregimojo Dievo apsireiškimas jo tautoje
10 Arba: Kristus
11 Arba: Viskam viešpataująs Dievas tebūnie

6 Bet nėra taip, lyg kad Dievo
žodis[1] būtų niekais nuėjęs. Nes ne visi,
kurie yra kilę iš Izraelio, yra „Izraelis“.
7 Ir ne todėl, kad jie yra Abraomo
palikuonys, visi jau yra jo vaikai.
Priešingai,
„per Izaoką bus tau pašaukti
palikuonys“.
8 Tai yra, ne kūno vaikai yra Dievo
vaikai, bet pažado vaikai skaitomi
„palikuonimis“. 9 Nes pažadas[2] yra
šitas žodis: „Apie šitą laiką aš ateisiu, ir
Sara turės sūnų“.
10 Ir ne tik tai [gali eiti pavyzdžiu],
bet ir Rebeka, kuri nuo vieno, mūsų
sentėvio Izaoko, buvo tapusi nėščia.
11 Nes jiems[3] dar neužgimus nė ką nors
gera ar bloga padarius,—kad patvertų
Dievo nutarimas, vadovaująsis
išrinkimu, 12 pagrįstas ne darbais, bet
pašaukėju,—jai buvo pasakyta:
„Vyresnysis tarnaus jaunesniajam“,
13 kaip parašyta:
„Jokūbą mylėjau,
o Esavo nekenčiau“.
14 Tai ką sakysime? Ar kad
⌜Dievas neteisingas⌝[4]? Nieku būdu!
15 Nes jis sako Mozei:
„Pasigailėsiu to, kurio
pasigailiu,
ir būsiu gailestingas tam,
kuriam esu gailestingas“.
16 Taigi tai[5] priklauso ne nuo to, kuris
nori, nei nuo to, kuris bėga, bet nuo
Dievo, kuris pasigaili. 17 Nes Raštas
sako Faraonui: „Kaip tik tam iškėliau
tave, kad tavyje parodyčiau savo galybę
ir kad mano vardas būtų skelbiamas
visoje žemėje“. 18 Taigi jis pasigaili to,
kurio nori, ir užkietina tą, kurio nenori.

7 Pr 21, 12 **9** Pr 18, 10 **12** Pr 25, 23 **13** Mal 1, 2–3 **15** Iš 33, 19 **17** Iš 9, 16

Dievo rūstybė ir gailestingumas

19 Tad man sakysi: „Kam jis dar
prikiša? Nes kas yra atsispyręs jo
valiai?“ 20 Bet kas gi tu, o žmogau, esi,
kad drįsti prieštarauti Dievui? „Ar
žiedinys sakys tam, kuris jį nužiedė:
‚Kam mane tokį padarei?‘“ 21 Arba ar
puodžius neturi teisės iš tos pačios molio
minklės padaryti vieną indą ypatingam[6],
o kitą—⌜paprastam vartojimui⌝[7]? 22 O
[kas], jei Dievas, norėdamas parodyti
rūstybę ir apreikšti savo galybę, su
dideliu kantrumu pakentė pražūčiai
nužiestus rūstybės indus, 23 ir [‚be to, tai
padarė], kad apreikštų savo garbės
turtus gailestingumo indams, kuriuos jis
iš anksto priruošė garbei,—24 kuriuos
jis ir pašaukė—mus, ne tik iš žydų, bet ir
iš pagonių? 25 Kaip jis ir Hošejoje sako:
„Pavadinsiu ‚ne-savo-tautą‘ savo
tauta
ir ‚nemylimąją‘—mylimąja.
26 Ir toje vietoje, kur jiems buvo
pasakyta: ‚Jūs ne mano
tauta‘,
ten jie bus vadinami gyvojo
Dievo sūnumis“.
27 O Jezajas sušunka apie Izraelį:
„Jei izraelių skaičius būtų
kaip jūros smiltys,
tik liekana bus išgelbėta!
28 Nes, ištesėdamas ir greit
įvykdydamas savo žodį,
Viešpats tai padarys žemėje“.
29 Ir kaip Jezajas iš anksto yra
pasakęs:
„Jei kariuomenių Viešpats
nebūtų mums palikęs
palikuonių,
mes būtume tapę kaip
Sodoma
ir būtume prilygę Gomorai“.

20 Jez 29, 16; 45, 9 **25** Hoz 2, 23 **26** Hoš 1, 10 **27–28** Jez 10, 22–23 **29** Jez 1, 9

Izraelis nesuprato Dievo teisumo

30 Tai ką sakysime? Tai, kad
pagonys, kurie nesivijo teisumo, nutvėrė
teisumą—teisumą, įgyjamą tikėjimu.
31 Bet Izraelis, vydamasis ⌜teisumą
nusakantį[8] įstatymą⌝[9], įstatymo
nepasiekė. 32 Kodėl? Todėl, kad jis

1 T.y. Dievo pažadas Izraeliui
2 Lit. pažadėjimo [žodis]
3 T.y. jos dvyniams
4 Lit. nėra teisybės pas Dievą
5 T.y. tas dalykas, kad Dievas parodo gailestį tam, kuriam jis nori parodyti

6 Lit. garbei
7 Lit. negarbei
8 Arba: žadantį
9 Lit. teisumo įstatymą

[vijosi jį[1]] ne tikėjimu, bet tarytum
[pasiekiamą] darbais. Jie suklupo ant
„suklupimo akmens“, 33 kaip parašyta:
„Štai aš dedu Sijonoje
suklupimo akmenį ir
parpuolimo uolą,
ir kas ⌜jį tiki⌝[2], nebus
sugėdintas“.

33 Jez 28, 16

10 Broliai, ko mano širdis trokšta ir
ko meldžiuos Dievui už juos yra
tai, kad jie būtų išgelbėti. 2 Nes jiems
liudiju, kad jie turi uolumą Dievui, bet
ne pagrįstą tikru žinojimu. 3 Nes,
nesuprasdami Dievo teisumo ir siekdami
įstatyti savąjį [teisumą], jie nepasidavė
Dievo teisumui. 4 Nes Kristus yra
įstatymo galas, kad įgytų teisumą
kiekvienas, kuris tiki.

Išganymas visiems

5 Nes Mozė rašo apie teisumą,
įgyjamą įstatymu: „Žmogus, kuris tai
daro, tuo gyvens“. 6 Bet teisumas,
įgyjamas tikėjimu, šitaip sako:
„Nesakyk savo širdyje: ‚Kas užžengs į
dangų?‘“—tai yra Kristaus nuvesti
žemyn. 7 “Arba: ‚Kas nužengs į
bedugnę?‘“—tai yra Kristaus atvesti
aukštyn iš numirusių. 8 Bet ką jis
sako?—
„Arti tavęs yra žodis,
tavo burnoje ir tavo širdyje“—
tai yra tikėjimo žodis, kurį skelbiame.
9 Nes jei išpažinsi savo burna Jėzų esant
Viešpatį ir tikėsi savo širdimi, kad
Dievas jį prikėlė iš numirusių, būsi
išgelbėtas. 10 Nes širdimi tikima, ir taip
įgyjamas teisumas; o burna išpažįstama,
ir taip įgyjamas išgelbėjimas. 11 Nes
Raštas sako: „Nė vienas, kuris jį tiki,
nebus sugėdintas“. 12 Mat nėra
skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats
yra visų Viešpats, pertekęs turtų visiems,
kurie šaukiasi jo. 13 Nes „kiekvienas,
kuris šauksis Viešpaties vardo, bus
išgelbėtas“.

5 Lev 18, 5 6–8 Dt 30, 12–14 11 Jez 28, 16 13 Joel 3,5

Izraelis negali pasiteisinti

14 Bet kaip jie šauktųsi to, kurio
neįtikėjo? Ir kaip jie įtikės tą, apie kurį
negirdėjo? Ir kaip jie išgirstų be
skelbėjo? 15 Ir kaip jie skelbtų, jei
nebūtų pasiųsti? Kaip parašyta:
„Kokios puikios[3] kojos tų, kurie skelbia
gerą naujieną!“ 16 Tačiau ne visi
pakluso evangelijai, nes Jezajas sako:
„Viešpatie, kas įtikėjo mūsų skelbiama
žinia?“ 17 Taigi tikėjimas ateina iš
klausymo, o klausymas—per Kristaus
žodį.
18 Bet aš klausiu: ar jie neišgirdo?
Priešingai!
„Po visą žemę paplito jų balsas,
iki gyvenamojo pasaulio pakraščių jų
žodžiai“.
19 Bet aš klausiu: ar Izraelis nesuprato?
Mozė pirmas sako:
„Aš jus padarysiu pavydulingus tuo,
kas yra netauta,
neišmančia tauta jus užrūstinsiu“.
20 O Jezajas drąsiai sako:
„Daviausi randamas tų, kurie manęs
neieškojo,
pasirodžiau tiems, kurie apie mane
neklausė“.
21 Bet apie Izraelį jis sako: „Per ištisą
dieną laikiau ištiesęs savo rankas į
tautą, neklausančią ir prieštaraujančią“.

15 Jez 52, 7 16 Jez 53, 1 18 Ps 19, 4 19 Dt 32, 21 20 Jez 65, 1 21 Jez 65, 2

Izraelio liekana

11 Tad klausiu: ⌜ar Dievas atstūmė
savo tautą? Nieku būdu! Nes ir aš
esu izraelis, iš Abraomo palikuonių,
Benjamino genties. 2 Dievas neatstūmė
savo tautos, kurią jis iš anksto pažino.
Arba ar nežinote, ką Raštas sako
⌜skyriuje apie Eliją⌝[4]? Kaip jis kreipiasi į
Dievą prieš Izraelį: 3 “Viešpatie, tavo
pranašus jie užmušė, tavo aukurus
nugriovė; aš vienas išlikau, ir jie tykoja
mano gyvybės“. 4 Bet ką jam sako Dievo
atsakas?—“Pasilaikiau septynis
tūkstančius vyrų, kurie nepalenkė kelių
Baalui“. 5 Taigi taip ir dabartiniu metu
yra atsiradusi liekana, išrinkta malone.

---

1 T.y teisumą nusakantį ar žadantį įstatymą
2 Arba: juo pasitiki
3 Arba: savalaikės (t.y. atskubančios reikiamu laiku)
4 Lit. Elijuje

6 Bet jei malone, tai nebe darbų
pagrindu; kitaip malonė jau nebebūtų
malonė.
7 Tai ką? Ko Izraelis stengiasi
pasiekti, to jis nepasiekė, tik išrinktieji
pasiekė. O likusieji užkietėjo, 8 kaip
parašyta:
„Dievas jiems davė kvaitulio
dvasią,
akis, kad neregėtų,
ir ausis, kad negirdėtų,
iki pat šios dienos".
9 Ir Dovydas sako:
„Jų stalas tepavirsta jiems
pinklėmis ir žabangais,
spąstais[1] ir atmokesčiu.
10 Tebūnie apspangusios jų akys,
kad neregėtų,
ir laikyk jų nugarą nuolat
sulenktą".

1 Flp 3, 5 3 1 Kar 19, 10. 14 4 1 Kar 19, 18 8 Dt 29, 4; Jez 29, 10 9–10 Ps 69, 22–23

Pagonių išganymas

11 Tad aš klausiu: ar jie suklupo,
kad parpultų? Nieku būdu! Bet per jų
nusidėjimą išgelbėjimas ateina
pagonims, kad juos[2] padarytų
pavydulingus. 12 Bet jei jų nusidėjimas
yra pasaulio turtas ir jų pralaimėjimas
pagonių turtas, tai kaip daug daugiau
bus jų ⌜visų atsivertimas[3]!
13 O jums, pagonims, sakau: taigi,
kiek aš esu tautų apaštalas, giriu savo
tarnystę, 14 tikėdamasis padaryti savo
giminaičius[4] pavydulingus ir kai kuriuos
jų [tuo] išgelbėti. 15 Nes jei jų
atmetimas reiškia pasaulio sutaikinimą,
ką reikš jų priėmimas, jei ne gyvenimą iš
numirusių?! 16 O jei pirmõsios atnašos
kepalas šventas, tai ir visa tešla. Ir jei
šaknis šventa, tai ir šakos.
17 Bet jei kai kurios šakos buvo
išlaužtos, o tu, būdamas laukinis
alyvmedis, buvai įskiepytas į jų tarpą ir
pasidarei alyvmedžio sultingos šaknies
dalininkas, 18 tai nesididžiuok prieš
šakas! O jei didžiuojies, [žinok, kad] ne
tu išlaikai šaknį, bet šaknis [išlaiko]
tave! 19 Taigi sakysi: „Šakos buvo
išlaužtos, kad aš būčiau įskiepytas".
20 Gerai! Jos netikėjimu buvo išlaužtos,
bet tu [vien] tikėjimu stovi. Negalvok
išdidžiai, verčiau bijokis! 21 Nes jei
Dievas nepagailėjo prigimtinių šakų, jis
nė tavęs nepagailės. 22 Taigi pamatyk
Dievo maloningumą ir griežtumą: tiems,
kurie nupuolė, tenka griežtumas, o tau—
Dievo maloningumas, jei pasiliksi tame
maloningume; kitaip ir tu būsi iškirstas!
23 Bet ir anie, jei nepasiliks netikėjime,
bus įskiepyti, nes Dievas turi galią vėl
juos įskiepyti. 24 Nes jei tu buvai
iškirstas iš tau prigimto laukinio
alyvmedžio ir įskiepytas į tau neprigimtą
kultivuotą alyvmedį, tai kaip daug
labiau šitos prigimtinės [šakos] bus
įskiepytos į savąjį alyvmedį!

Izraelio atstatymas

25 Nes, kad nesimanytumėte esą
išmintingi, nenoriu, kad jūs, broliai,
nežinotumėte tos paslapties, jog dalinis
užkietėjimas įvyko Izraeliui, iki kol įeis
pilnas pagonių skaičius, 26 ir taip visas
Izraelis bus išgelbėtas, kaip parašyta:
„Iš Šiono ateis Gelbėtojas.
Jis nukreips bedievystę nuo
Jokūbo.
27 Ir ta bus mano sandora,
kai nuimsiu jų nuodėmes".
28 Evangelijos atžvilgiu jie yra Dievo
priešai dėl jūsų, bet išrinkimo atžvilgiu—
mylėtiniai dėl protėvių, 29 nes
neatšaukiamos Dievo malonės dovanos ir
pašaukimas. 30 Nes kaip jūs kadaise
buvote nepaklusnūs Dievui, bet dabar
gavote pasigailėjimą dėl jų nepa-
klusnumo, 31 taip ir šitie dabar
nepaklusо dėl jums suteikto
pasigailėjimo, kad ir jie dabar gautų
pasigailėjimą. 32 Nes Dievas visus
drauge įkalino nepaklusnume, kad visų
pasigailėtų.

26 Jez 59, 20 27 Jer 31, 33–34

Doksologija

33 O Dievo turtų, išminties ir
pažinimo gelme! Kokie neištiriami jo
teismai ir nesusekami jo keliai!
34 Nes „kas pažino Viešpaties
mintį?
Arba kas buvo jo patarėjas?

1 Lit. spąstų prievilo lazda
2 T.y. izraelius
3 Lit. pilnis
4 Lit. kūną

35 Arba kas jam pirma davė,
kad jam būtų atmokėta?“
36 Nes iš jo, per jį ir jam yra visa. Jam
tebūnie garbė per amžius. Amen.

33 Jez 55, 8 34 Jez 40, 13 35 Job 41, 11 36 1 Kor 8, 6

Dvasinis Dievo garbinimas

12 Taigi aš raginu jus, broliai, Dievo
gailestingumu atnašauti savo
kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui
patinkamą auką. Tai yra jūsų dvasinis[1]
Dievo garbinimas. 2 Ir nesitaikykite
prie šito pasaulio[2], bet pasikeiskite proto
atnaujinimu, kad ištirtumėte, kas yra
Dievo valia—kas gera, Dievui patinkama
ir tobula.

Dvasinių dovanų vartojimas

3 Nes man suteiktos malonės dėka
sakau kiekvienam, esančiam tarp jūsų,
nesusidaryti geresnės nuomonės apie
save negu privalu susidaryti, bet turėti
blaivią[3] nuomonę, destis kokį tikėjimo
saiką Dievas yra kiekvienam priskyręs.
4 Nes kaip viename kūne turime daug
narių ir tie visi nariai neatlieka to paties
uždavinio, 5 taip mes, daugelis, esame
vienas kūnas Kristuje, bet pavieniui—
vieni kitiems priklausą nariai. 6 Mes
turime dovanų, kurios skiriasi pagal
mums suteiktą malonę. Jei pranašystę,
[naudokime ją] ⸢tikėjimą atitinkančiu
būdu⸣[4]; 7 jei tarnystę—tarnavime; jei kas
moko, [tegul naudoja savo dovaną]
mokyme; 8 jei kas ragina—raginime; kas
dalijasi [tuo, ką turi, tegul tai daro] ⸢iš
širdies⸣[5]; kas vadovauja—uoliai; kas daro
gailestingumo darbus—džiugiai.

4–5 1 Kor 12, 12 6–8 1 Kor 12, 4–11

Meilė—tarpasmeninių santykių norma

9 Meilė tebūnie neveidmainiška.
Bodėkitės to, kas pikta; tvirtai
laikykitės to, kas gera. 10 Nuoširdžiai
mylėkite vienas kitą broliška meile.
⸢Pagerbimu pranokite vienas kitą⸣[6].
11 Uolumu nebūkite tingūs, būkite
užsidegę Dvasia, tarnaukite Viešpačiui.
12 Džiaukitės viltimi, būkite ištvermingi
prispaudime, pastoviai atsidėję maldai.
13 Duokite savo dalį šventųjų reikalams.
Stenkitės parodyti svetingumą.
14 Laiminkite tuos, kurie jus
persekioja; laiminkite ir nekeikite.
15 Džiaukitės su tais, kurie džiaugiasi;
verkite su tais, kurie verkia.
16 Gyvenkite santarvėje vienas su kitu.
Nepuoselėkite išdidžių minčių, bet
draugaukite su žemaisiais. Nesidėkite
esą išmintingi. 17 Niekam neatmokėkite
blogu už bloga. Rūpinkitės tuo, kas gera
visų žmonių akivaizdoje. 18 Jei galima,
kiek tai priklauso nuo jūsų, gyvenkite
taikoje su visais žmonėmis.
19 Nekeršykite patys, mylimieji, bet
palikite vietos [Dievo] rūstybei, nes
parašyta: *„Mano yra kerštas, aš
atmokėsiu, sako Viešpats“*. 20 Verčiau,
„jei tavo priešas alksta,
pavalgydink jį;
jei jis trokšta, pagirdyk jį,
nes, tai darydamas, sukrausi
žarijas ant jo galvos“.
21 Nesiduok blogo nugalimas, bet
nugalėk bloga geru.

14 Mt 5, 44; Lk 6, 28 16 Pat 3, 7 19 Dt 32, 35 20 Pat 25, 21–22

Paklusnumas valdžiai

13 Kiekvienas asmuo tebūnie
pasidavęs valdančioms vyresny-
bėms, nes nėra vyresnybės, kuri nebūtų
iš Dievo, o tos, kurios gyvuoja, yra Dievo
įsteigtos. 2 Taigi tas, kuris nepasiduoda
vyresnybei, priešinasi Dievo santvarkai,
o tie, kurie priešinasi, užsitrauks teismą.
3 Nes valdovai nėra atgrasas nuo gero
darbo, bet nuo blogo. Nori nesibijoti
vyresnybės? Daryk gera, ir gausi iš jos
pagyrimą, 4 nes jis[7] yra tarnas tavo
labui. Bet jei darai bloga, bijokis, nes jis
ne veltui nešioja kalaviją. Nes jis yra

1 Arba: protingas
2 Lit. amžiaus
3 Arba: sveiką
4 Lit. proporcingai tikėjimui (t.y. taip, jog pranašystė atitinka mums individualiai priskirtą tikėjimo saiką ir neišeina iš jo ribų)
5 Lit. su paprastumu (t.y. nesivadovaudamas kitais motyvais, kaip tik noru patenkinti artimo reikalą)
6 Arba: Gerbkite vienas kitą labiau už save. Plg. Flp 2,3.
7 T.y. valdovas

Dievo tarnas, keršytojas, kad parodytų
[Dievo] rūstybę tam, kuris daro bloga.
5 Todėl būtina pasiduoti ne tik dėl
rūstybės, bet ir dėl sąžinės. 6 Nes dėl tos
priežasties ir mokesčius mokate, nes jie
yra Dievo tarnautojai, atsidedantys kaip
tik tam dalykui. 7 Atiduokite visiems,
ką esate skolingi: kam mokestį—
mokestį, kam muitą—muitą, kam
baimę—baimę, kam pagarbą—pagarbą.

6–7 Mt 22, 21; Mk 12, 17; Lk 20, 25

Meilė—įstatymo įvykdymas

8 Niekam nieko nebūkite
skolingi, kaip tik meilės vienas kitam,
nes kas myli kitą, yra įvykdęs įstatymą.
9 Nes „nesvetimoteriauk", „neužmušk",
„nevok", „negeisk" ir bet kuris kitas
įsakymas yra susumuojami šitame
posakyje: „Mylėk savo artimą, kaip save
patį". 10 Meilė nedaro artimui nieko
bloga. Tad meilė yra įstatymo
įvykdymas.

9 Iš 20, 14; Dt 5, 18 **9** Iš 20, 13; Dt 5, 17 **9** Iš 20, 17; Dt 5, 21 **9** Lev 19, 18

Gyvenimas šviesoje

11 Ir tai [darykite], nuvokdami
laiką, kad jau valanda jums pabusti iš
miego, nes ⌜mūsų išgelbėjimas dabar yra
arčiau⌝[1], negu tada, kai įtikėjome.
12 Naktis beveik praslinko, ir diena yra
arti. Tad padėkime į šalį tamsos darbus
ir apsivilkime šviesos šarvais.
13 Padoriai elkimės, kaip dieną: ne
lėbaudami ir girtaudami, ne sugulėdami
ir paleistuvaudami, ne vaidydamiesi ir
pavyduliaudami. 14 Verčiau apsivilkite
Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir
nesirūpinkite ⌜nuodėminga prigimtimi⌝[2]
jos geiduliams patenkinti.

Silpnieji ir stiprieji

14 O tą, kuris yra silpnas tikėjimo
atžvilgiu[3], priimkite, tik ne
ginčams [vesti] apie nuomones.
2 Vienas yra įsitikinęs, kad jam valia
viską valgyti, o silpnasis valgo tik
daržoves. 3 Tas, kuris valgo,
tenepaniekina to, kuris nevalgo, o tas,
kuris nevalgo, teneteisia to, kuris valgo,
nes Dievas jį priėmė. 4 Kas esi tu, kuris
teisi kito namų vergą? Savo valdovui jis
stovi ar puola. Bet jis stovės, nes
valdovas jį gali pastatyti.
5 Vienas vertina vieną dieną
labiau už kitą, kitas lygiai vertina
kiekvieną dieną. Kiekvienas tebūnie
visiškai įsitikinęs savo paties protu.
6 Kas laiko vieną dieną ypatinga, laiko
Viešpačiui[4], ir kas valgo[5]—valgo
Viešpačiui, nes jis dėkoja Dievui; o kas
nevalgo, nevalgo Viešpačiui ir dėkoja[6]
Dievui.
7 Nes nė vienas iš mūsų negyvena
sau ir nė vienas nemiršta sau. 8 Nes jei
gyvename, gyvename Viešpačiui, ir jei
mirštame, mirštame Viešpačiui. Taigi ar
gyvename, ar mirštame—esame
Viešpaties. 9 Nes tam Kristus numirė ir
atgijo, kad būtų mirusiųjų ir gyvųjų
Viešpats.
10 O tu—ko teisi savo brolį? Arba
ko žiūri iš aukšto į savo brolį? Nes mes
visi stovėsime prieš Dievo teismo sostą.
11 Nes parašyta:

„Kaip tikrai aš gyvas, sako
Viešpats, man nusilenks
kiekvienas kelis,
ir kiekvienas liežuvis išpažins
Dievą".

12 Taigi kiekvienas iš mūsų duos
ataskaitą Dievui už save.
13 Todėl nebeteiskite vienas kito,
verčiau tai nuspręskite: nepadėti broliui
suklupimo akmens ar kliūties[7]. 14 Aš
žinau ir esu įsitikinęs Viešpatyje Jėzuje,
kad nieko nėra netyro savyje; tik tam,
kuris laiko ką esant netyra, jam tai
netyra. 15 Nes jei dėl valgio tavo brolis
įsižeidžia, tu jau nebesielgi, kaip verčia
meilė. Savo valgiu nepražudyk to, už
kurį Kristus numirė. 16 Taigi neleiskite
kalbėti pikta apie tai, kas jums gera.
17 Nes Dievo karalystė nėra valgymas ir
gėrimas, bet teisumas, ramybė ir

---

1 Arba: išgelbėjimas yra dabar arčiau prie mūsų
2 Lit. kūnu
3 T.y. silpnas ta prasme, kad nėra tikras, jog jo tikėjimas jam leidžia ar draudžia ką daryti
4 T.y. Viešpaties garbei
5 T.y. valgo mėsą
6 Būtent už savo valgį be mėsos
7 T.y. neduoti jam progos pasipiktinti ir nupulti

džiaugsmas per Šventąją Dvasią. 18 Nes
kas tuo tarnauja Kristui, patinka Dievui
ir nusipelno žmonių pritarimą.
19 Taigi vykimės tai, kas veda į
santaiką ir tarpusavio pagerinimą[1].
20 Negriauk dėl valgio Dievo darbo.
Tiesa, viskas yra tyra, bet bloga žmogui,
kuris valgo papiktindamas[2]. 21 Gera
nevalgyti mėsos, negerti vyno ir nieko
nedaryti, kuo tavo brolis pasipiktina[3].
22 Tu tikėjimą, kurį turi, pasilaikyk
Dievo akivaizdoje. Palaimintas, kuris
neturi smerkti savęs tuo, kam jis
pritaria! 23 Bet tas, kuris abejoja, jeigu
jis valgo, yra pasmerktas, nes jis to
nedaro iš tikėjimo.[4] O visa, kas nėra iš
tikėjimo, yra nuodėmė. [5]

1–6 Kol 2, 16 10 2 Kor 5, 10 11 Jez 45, 23

15 Bet mes, stiprieji, privalome nešti
silpnųjų silpnybes ir ne sau įtikti.
2 Kiekvienas iš mūsų teįtinka savo
artimui, [jo] labui, pagerinimui. 3 Nes ir
Kristus ne sau įtiko, bet, kaip parašyta,
„tavo įžeidėjų įžeidimai užpuolė mane“.
4 Nes visa, kas pirmiau buvo parašyta,
parašyta mums pamokyti, kad mes su
ištverme ir Raštų teikiamu padrąsinimu
turėtume viltį. 5 O ⌜Dievas, kuris teikia
ištvermę ir padrąsinimą⌝[6], tegul jums
duoda būti tarp savęs vienos minties,
⌜sekant Kristaus Jėzaus pavyzdžiu⌝[7],
6 kad sutartinai, viena burna,
garbintumėte mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Dievą ir Tėvą.

3 Ps 69, 9

Kristus ir pagonys

7 Todėl priimkite vienas kitą,
kaip ir Kristus jus priėmė, Dievo garbei.
8 Nes pareiškiu: Kristus yra pasidaręs
apipjaustytųjų tarnas ⌜dėl Dievo tiesos⌝[8],
kad patvirtintų protėviams duotus
pažadus 9 ir kad pagonys garbintų Dievą
dėl [jo] gailestingumo, kaip parašyta:
„Todėl išpažinsiu tave tarp
pagonių
ir tavo vardui giedosiu“.
10 Ir vėl [Raštas] sako:
„Džiaukitės, pagonys, su jo tauta!“
11 Ir vėl:
„Garbinkite, visi pagonys,
Viešpatį,
ir tegul jį giria visos tautos!“
12 Ir vėl—Jezajas sako:
„Atžels Jesės šaknis,
tas, kuris kelsis pagonių valdyti;
į jį pagonys padės savo viltį“.
13 O ⌜Dievas, kuris teikia viltį⌝[9],
tepripildo jus visokio džiaugsmo ir
ramybės tikėjime, kad Šventosios
Dvasios galia jūs turėtumėte apstingai
vilties.

**9 2 Sam 22, 50; Ps 18, 49 10 Dt 32, 43 11 Ps 117, 1
12 Jez 11, 10**

Paulius—Kristaus tarnas pagonims

14 Mano broliai, aš pats esu
įsitikinęs apie jus, kad ir jūs patys esate
pilni gerumo, pripildyti visokio
pažinimo, galį ir vienas kitą įspėti.
15 Tačiau jums parašiau kai kur gana
drąsiai kaip jums primenantis dėka
malonės, Dievo man suteiktos tam ,
16 kad būčiau Kristaus Jėzaus tarnas
pagonims, atliekąs kunigo pareigas
Dievo evangelijai, idant ⌜pagonių auka⌝[10]
būtų priimtina, Šventosios Dvasios
pašventinta. 17 Taigi aš turiu tą
pasigyrimą Kristuje Jėzuje,
atsižvelgdamas į ⌜savo tarnystę Dievui⌝[11].
18 Nes nedrįsiu ko nors pasakoti, ko
Kristus nebūtų nuveikęs per mane
pagonių klusnumui laimėti—žodžiu ir
darbu, 19 ženklų ir stebuklų galia,
⌜Dievo Dvasios⌝[12] galia. Pasekmė ta, kad
nuo Jeruzalės ir aplinkui ligi Ilyrijos esu
baigęs skelbti Kristaus evangeliją,
20 taip uoliai stengdamasis skelbti
evangeliją , kur Kristaus vardas dar
nebuvo minimas, kad nestatyčiau ant

1 Lit. statymą
2 Arba: su pažeista sąžine
3 Lit. suklumpa
4 T.y. iš tvirto įsitikinimo tuo, ką jo tikėjimas jam leidžia ar draudžia daryti
5 Kkr. Mss + 16,25-27
6 Lit. ištvermės ir padrąsinimo Dievas
7 Arba: pagal Kristaus Jėzaus norą; lit. pagal Kristų Jėzų
8 T.y. Dievo sandoros ištikimybei parodyti
9 Lit. vilties Dievas
10 T.y. auka, kurią sudaro pagonys
11 Lit. tai, kas siejasi su Dievu
12 Kt. Mss: Šventosios Dvasios; vėl kt.: Dvasios

kitam priklausančio pamato. 21 Bet,
kaip parašyta,
„tie, kuriems nebuvo skelbta apie jį,
pamatys,
ir tie, kurie nebuvo girdėję, supras“.

21 Jez 52, 15

Pauliaus sumanymas aplankyti Romą

22 Dėl tos priežasties aš ir buvau
daug kartų sutrukdytas atvykti pas jus.
23 Bet dabar, nebeturėdamas vietos
šitose srityse ir jau daugelį metų
ilgėdamasis atvykti pas jus, 24 kai tik
vyksiu į Ispaniją,—[1]. Nes praeidamas
turiu viltį jus išvysti ir būti jūsų
aprūpintas kelionei į ten, kai pirma
būsiu trumpai pasigėrėjęs jūsų
draugyste. 25 Bet dabar keliauju į
Jeruzalę, patarnaudamas šventiesiems.
26 Nes Makedonija ir Achaja teikėsi
padaryti tam tikrą rinkliavą[2] Jeruzalėje
gyvenančių šventųjų neturtėliams.
27 Jos teikėsi tai padaryti, ir iš tikrųjų
yra jų skolininkės. Nes jei pagonys
pasidarė jų dvasinių palaimų dalininkai,
tai jie irgi turėtų jiems patarnauti
medžiaginėmis palaimomis. 28 Taigi, tai
užbaigęs ir jiems ⌜saugiai nugabenęs, kas
surinkta⌝[3], pro jus keliausiu į Ispaniją.
29 Ir aš žinau, kad, kai pas jus atvyksiu,
atvyksiu su pilnu Kristaus palaiminimo
saiku.
30 Aš raginu jus, broliai, mūsų
Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir Dvasios
žadinama meile grumtis drauge su
manimi maldose už mane pas Dievą,
31 kad būčiau išgelbėtas nuo
netikinčiųjų Judėjoje ir kad mano
paslauga Jeruzalei būtų priimtina
šventiesiems, 32 kad aš, Dievo valia
atvykęs pas jus su džiaugsmu, drauge su
jumis atsigaivinčiau. 33 O ⌜Dievas, kuris
teikia ramybę⌝[4], tebūnie su jumis visais. [5]
Amen.

1 Kkr. vėlesni Mss atbaigia neužbaigtą sakinį: atvyksiu pas jus. Žr. 29 skn.

2 Lit. bendrystės išreiškimą (t.y. pasidalijimą ištekliais kaip broliškos meilės ir vienybės įrodymą)

3 Lit. užantspaudavęs šitą vaisių

4 Lit. ramybės Dievas

5 P[46] + 16,25-27

22 Rom 1, 13 25–26 1 Kor 16, 1–4 27 1 Kor 9, 11

Febės rekomendacija

16 Aš pavedu jums mūsų seserį Febę,
kuri yra Kenchrėse esančios
bendruomenės diakonė[6], 2 kad ją
priimtumėte Viešpatyje, kaip pritinka
šventiesiems, ir jai padėtumėte, kuriuo
tik reikalu jai prireiktų jūsų, nes ir ji
pati yra buvusi daugelio ir mano paties
globėja.

Sveikinimai

3 Sveikinkit Priską ir Akvilą,
mano bendradarbius Kristuje Jėzuje,
4 kurie ⌜guldė savo kaklą⌝[7] už mano
gyvybę, kuriems ne aš vienas dėkoju, bet
ir visos pagonių bendruomenės.
5 Sveikinkite ir bendruomenę,
susirenkančią jų namuose. Sveikinkite
mano mylimąjį Epenetą, kuris yra Azijos
pirmasis atsivertusysis į Kristų.
6 Sveikinkite Mariją, kuri daug triūsė
jūsų labui. Sveikinkite Androniką ir
Juniją, mano bendratautiečius ir mano
bendrakalinius, kurie yra įžymūs tarp
apaštalų, kurie taip pat pirma manęs
buvo Kristuje. 8 Sveikinkite Ampliatą,
mano mylimąjį Viešpatyje.
9 Sveikinkite Urboną, mūsų bendradarbį
Kristuje, ir mano mylimąjį Stachį.
10 Sveikinkite Apelį, ištirtąjį Kristuje.
Sveikinkite tuos, kurie yra iš Aristobulo
šeimynos. 11 Sveikinkite mano
bendratautį Herodioną. Sveikinkite tuos
iš Narcizo šeimynos, kurie yra
Viešpatyje. 12 Sveikinkite Trifeną ir
Trifozą, kurios triūsia Viešpatyje.
Sveikinkite mylimąją Persidę, kuri daug
triūsė Viešpatyje. 13 Sveikinkite Rufą,
išrinktąjį Viešpatyje, ir jo bei mano
motiną. 14 Sveikinkite Asinkritą,
Flegontą, Hermesą, Patrobą, Hermą ir su
jais esančius brolius. 15 Sveikinkite

6 Lit. diakonas

7 T.y. rizikavo savo gyvybe. Lit. dėjo po (t.y. guldė ant budelio trinkos po grasinančiu kirviu)

Filologą ir Juliją, Nerėją ir jo seserį, ir
Olimpą, ir visus su jais esančius
šventuosius. 16 Sveikinkite vienas kitą
šventu pabučiavimu. Jus sveikina visos
Kristaus bendruomenės.

3 Apd 18, 2 13 Mk 15, 21

Įspėjimas saugotis tų, kurie kelia nesutarimus

17 Aš raginu jus, broliai, saugotis
tų, kurie kelia nesutarimus ir
papiktinimus, eidami prieš tą mokslą,
kurio jūs išmokote, ir venkite jų. 18 Nes
tokie netarnauja mūsų Viešpačiui
Kristui, bet savo pilvui, ir saldliežuviška
bei įteiklia kalba apgaudinėja neįtariųjų
širdis, 19 nes žinia apie jūsų
paklusnumą pasiekė visus. Todėl
džiaugiuos jumis, tačiau noriu, kad jūs
būtumėte išmintingi gero atžvilgiu, o
nekalti blogo atžvilgiu. 20 O 'Dievas,
kuris teikia ramybę'[1], veikiai[2] sutryps
šėtoną po jūsų kojomis. Mūsų
Viešpaties Jėzaus malonė
tebūnie su jumis.

Apaštalo bendradarbių sveikinimai

21 Jus sveikina mano bendradarbis
Timotiejus ir mano bendratautiečiai
Liucijus, Jasonas ir Sosipatras. 22 Aš,
Tercijus, kuris parašė šitą laišką, jus
sveikinu Viešpatyje. 23 Jus sveikina
Gajus, mano ir visos bendruomenės
šeimininkas. Jus sveikina Erastas,
miesto iždininkas, ir brolis Kvartas.

21 Apd 16, 1 23 Apd 19, 29; 1 Kor 1, 14 23 2 Tim 4, 20

Doksologija

25 O tam, kuris gali jus sustiprinti
pagal mano evangeliją, tai yra Jėzaus
Kristaus skelbimą, pagal apreiškimą
paslapties, nutylėtos per 'ilgus
amžius'[3], 26 bet dabar atskleistos ir
pranašų raštais amžinojo Dievo
paliepimu paskelbtos visoms tautoms
tikėjimo klusnumui laimėti,—27 vienam
išmintingam Dievui tebūnie garbė
amžinai per Jėzų Kristų. Amen.

1 Lit. ramybės Dievas
2 Arba: netrukus
3 Lit. amžinus laikus

Pirmasis Laiškas
KORINTIEČIAMS

Sveikinimas

1 Paulius, Dievo valia pašauktas būti
Kristaus Jėzaus apaštalu, ir brolis
Sostenas 2 Korinte esančiai Dievo
bendruomenei, pašventintiems[1] Kristuje
Jėzuje, pašauktiems būti šventais[2],
drauge su visais, kurie kiekvienoje
vietoje[3] šaukiasi mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardo—jų ir mūsų [Viešpaties].
3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

2 Apd 18, 1

Dėkojimas

4 Aš visuomet dėkoju savo[4]
Dievui už jus dėl Kristuje Jėzuje jums
suteiktos Dievo malonės, 5 kad viskuo
buvote praturtinti jame, visokia kalba ir
visokiu žinojimu, 6 kaip ir [mūsų]
liudijimas apie Kristų buvo patvirtintas
jumyse.[5] 7 Tad jums, laukiantiems mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus apsireiškimo,
nestinga jokios malonės dovanos. 8 Jis
taip pat išlaikys jus tvirtus iki galo,
nepeiktinus mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus dieną. 9 Ištikimas yra Dievas,
kurio jūs buvote pašaukti į jo Sūnaus,
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
draugystę.

Prieš partišką prisirišimą prie bendruomenės vadovų

10 Maldauju jus, broliai, mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, kad
visi sutartumėte vienas su kitu ir kad
tarp jūsų nebūtų skilimų, bet kad
būtumėte visiškai vienokios minties ir
vienokios nuomonės. 11 Mat Chloės
namiškių man pranešta apie jus, mano
broliai, kad tarp jūsų esą nesutarimų.
12 Manau tai, kad kiekvienas iš jūsų
sako: „Aš priklausau Pauliui", „aš—
Apolui", „aš—Kėfui", „aš—Kristui".
13 Ar Kristus padalytas? Argi Paulius
buvo už jus nukryžiuotas, arba ar buvote
pakrikštyti Pauliaus vardan? 14 Esu
dėkingas Dievui[6], jog nė vieno iš jūsų
nepakrikštijau, išskyrus Krispą ir Gajų,
15 kad kas nors negalėtų pasakyti, jog
mano vardan buvote pakrikštyti.
16 Pakrikštijau ir Stepono namiškius.
Daugiau nežinau, ar ką kitą
pakrikštijau, 17 nes Kristus siuntė mane
ne krikštyti, bet evangelijos skelbti—ne
⌜su kalbos gudrybe⌝[7], kad Kristaus
kryžius neliktų be galios.

12 Apd 18, 24 14 Apd 18, 8 14 Apd 19, 29; Rom 16, 23 16 1 Kor 16, 15

Kristus—Dievo galybė ir išmintis

18 Mat žodis apie kryžių
žūstantiems yra paikybė, bet mums,
išgelbimiems, jis yra Dievo galybė.
19 Juk parašyta:

„Aš sunaikinsiu išmintingųjų
išmintį
ir išmaniųjų išmanymą niekais
paversiu".

20 Kur išminčius? Kur rašto žinovas?
Kur šito amžiaus disputuotojas? Argi
Dievas pasaulio išminties nepavertė
paikybe? 21 Mat, kadangi Dievo
išmintingu sutvarkymu pasaulis [savo]
išmintimi Dievo nepažino, Dievas nutarė
skelbiamosios žinios paikybe išgelbėti
tuos, kurie tiki. 22 Žydai reikalauja
ženklų ir graikai ieško išminties, 23 o
mes skelbiame Kristų nukryžiuotą:
žydams papiktinimą, o pagonims
paikybę, 24 bet pašauktiesiems, tiek
žydams, tiek graikams,—Kristų, Dievo
galybę ir Dievo išmintį. 25 Nes Dievo
paikybė yra išmintingesnė už žmones, ir
Dievo silpnybė—stipresnė už žmones.

---

1 T.y. atskirtiems priklausyti Dievui, būti jo žmonėmis
2 T.y. šventa Dievo tauta, išrinkta tarnauti Dievo tikslams
3 Arba: susirinkimo vietoje
4 ~kt. Mss
5 T.y. Dvasios įrodytas esąs tikras jūsų patyrime
6 ~kkr. Mss
7 T.y. su retoriniu sumanumu

26 Pažvelkite, broliai, į savo
pašaukimą: nedaug buvo išmintingų
žmogišku požiūriu, nedaug įtakingų,
nedaug aukštos kilmės. 27 Bet Dievas
išsirinko tai, kas pasaulyje paika, kad
sugėdintų išmintinguosius. Dievas
išsirinko tai, kas pasaulyje silpna, kad
sugėdintų kas stipru, 28 ir Dievas
išsirinko tai, kas pasaulyje žemos kilmės
bei paniekinta, net tai, ko nėra, kad
niekais paverstų tai, kas yra,—29 kad
joks kūnas nesigirtų prieš Dievą. 30 Jo
veiksmu jūs esate Kristuje Jėzuje, kurį
Dievas mums padarė išmintimi, teisumu,
pašventinimu ir atpirkimu, 31 kad būtų,
kaip parašyta: „Kas giriasi, tesigiria
Viešpačiu!“

19 Jez 29, 14 20 Job 12, 17 Jez 19, 12; 33, 18 20 Jez 44, 25 31 Jer 9, 24

Kristaus Nukryžiuotojo skelbimas

2 Kai aš atėjau pas jus, broliai, atėjau
ne kaip pasižymintis iškalba ar
[žmogiška] išmintimi jums Dievo
liudijimo[1] skelbti, 2 nes nusprendžiau
nieko kito nežinoti tarp jūsų, kaip tik
Jėzų Kristų ir tą nukryžiuotą! 3 Aš
atvykau pas jus silpnas, baimingas ir
labai drebantis, 4 ir mano kalba bei
mano skelbimas buvo [sustiprinti] ne
įtikinančiais išminties žodžiais, bet
⌜Dvasios ir galybės⌝[2] parodymu, 5 kad
jūsų tikėjimas remtųsi ne žmonių
išmintimi, bet Dievo galybe.

3 Apd 18, 9

Dvasios apreiškiama išmintis

6 Tačiau mes kalbame išmintį[3]
tarp subrendusiųjų—ne išmintį šito
pasaulio ir ne šito pasaulio valdovų,
⌜kuriems lemta pranykti⌝[4]. 7 Ne, mes
kalbame Dievo paslaptingąją, paslėptąją
išmintį, kurią Dievas iš anksto, pirm
amžių, paskyrė mūsų garbei. 8 Nė
vienas iš šito amžiaus valdovų jos
nepažino, nes, jei jie būtų ją pažinę,
nebūtų nukryžiavę garbės Viešpaties.
9 Bet [ta išmintis apreikšta], kaip
parašyta:

„Tai, ko akis neregėjo ir ausis
negirdėjo,
kas žmogaus mintin neatėjo,
ką[5] Dievas paruošė jį
mylintiems“.

10 Bet[6] mums Dievas tai apreiškė
Dvasia, nes Dvasia ištiria visa, net Dievo
gilybes. 11 Mat kas iš žmonių žino
žmogaus mintis, jei ne žmogaus dvasia,
esanti jame? Taip ir Dievo minčių niekas
kitas nežino, kaip tik Dievo Dvasia.
12 Mes gavome ne pasaulio dvasią, bet iš
Dievo ateinančią Dvasią, kad
suvoktume, kas mums Dievo dovanota.
13 Apie tai ir kalbame ne žmogiškos
išminties pamokytais žodžiais, bet
Dvasios pamokytais, aiškindami
dvasines[7] tiesas ⌜dvasiniais[8] žodžiais⌝[9].
14 Nedvasiškas[10] žmogus nepriima
to, kas Dievo Dvasios apreikšta, nes jam
tai yra paikybė, ir jis negali suvokti, nes
tai dvasiškai tiriama. 15 Dvasiškas
žmogus tiria viską, tačiau pats
neprieinamas nė vieno tyrimui[11]. 16 Nes
„kas suvokė Viešpaties mintį, kad jį
pamokytų?“ Tačiau mes turime Kristaus
mintį.

9 Jez 64, 4 16 Jez 40, 13

Paulius ir Apolas—Kristaus tarnai

3 Aš, broliai, galėjau kalbėti jums ne
kaip dvasiškiems, bet [tik] kaip
kūniškiems šmonėms, kaip kūdikiams
Kristuje. 2 Pienu jus maitinau[12], ne
kietu maistu, nes dar negalėjote [jo
priimti]. Bet ir dabar dar negalite, 3 nes
tebesate kūniški. Kadangi tarp jūsų yra
pavydo ir nesantaikos, ar nesate
kūniški? Ar nesielgiate žmogiškai?
4 Nes kai vienas sako: „Aš priklausau

---

1 Kt. Mss: paslapties
2 Arba: Dvasios galybės
3 T.y. skelbiame žinią apie Kristų Nukryžiuotąjį
4 Arba: kurie pranyksta

5 P[46]: visa, ką
6 Kt. Mss: Mat
7 T.y. Dievo Dvasios apreikštas
8 T.y. Dvasios pamokytais
9 Arba: dvasiškiems žmonėms
10 Arba: Prigimtinis (t.y. negavęs Dievo Dvasios)
11 T.y. Dvasios nekontroliuojamas žmogus neturi priemonių ištirti ir kritiškai įvertinti to, kas dvasiškam žmogui Dievo Dvasios apreikšta.
12 Lit. girdžiau

Pauliui“. o kitas: „Aš—Apolui“, ar
nesate [tik kūniški] žmonės?
5 Kas gi yra Apolas? Kas yra
Paulius? Tarnai, per kuriuos įtikėjote, ir
kiekvienas tarnavo, kaip jam Viešpats
davė tarnauti. 6 Aš pasodinau, Apolas
palaistė, o Dievas augino. 7 Taigi nei
sodintojas, nei laistytojas ką reiškia, bet
tik augintojas, Dievas. 8 Sodintojas ir
laistytojas turi vieną tikslą, tačiau
kiekvienas gaus savo atlyginimą pagal
savo triūsą. 9 Mat mes esame Dievui
priklausą bendradarbiai; jūs esate Dievo
dirva, Dievo pastatas.
10 Dievo man suteikta malone aš,
kaip prityręs statybininkas, padėjau
pamatą, o kitas stato ant jo. Tačiau
kiekvienas težiūri, kaip jis stato, 11 nes
niekas negali padėti kito pamato, kaip
tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus
Kristus. 12 Jei kas ant to pamato stato
auksą, sidabrą, brangius akmenis, medį,
šieną, šiaudus,—13 kiekvieno darbas
paaiškės: [teismo] diena jį atskleis, nes ji
apsireikš ugnimi, ir ugnis ištirs, koks yra
kiekvieno darbas. 14 Jei kieno darbas,
kurį jis ant to pamato statė, išliks, jis
gaus atlyginimą. 15 Jei kieno darbas
sudegs, jis patirs nuostolį, bet pats bus
išgelbėtas, tačiau taip, kaip [perėjęs] per
ugnį.
16 Ar nežinote, kad jūs esate Dievo
šventykla ir Dievo Dvasia gyvena
jumyse? 17 Jei kas naikina Dievo
šventyklą, tą Dievas sunaikins, nes
Dievo šventykla yra šventa, ir ta jūs
esate.
18 Tegul niekas neapsigauna. Jei
kas tarp jūsų tariasi esąs išmintingas
šitame amžiuje, tepasidaro „paikas“, kad
taptų išmintingas, 19 nes šito pasaulio
išmintis yra paikybė Dievo akyse. Nes
parašyta: „Jis [yra tas,] kuris sugauna
išmintinguosius jų gudrume“; 20 ir vėl:
„Viešpats žino, kad išmintingųjų mintys
niekingos“. 21 Tad niekas tenesigiria
žmonėmis, nes viskas yra jūsų: 22 ar tai
būtų Paulius, ar Apolas, ar Kėfas, ar
pasaulis, ar gyvenimas, ar mirtis, ar
dabartis, ar ateitis—viskas yra jūsų,
23 bet jūs patys esate Kristaus, o Kristus
yra Dievo.

2 Hbr 5, 12–13 **4** 1 Kor 1, 12 **6** Apd 18, 4–11 **6** Apd 18, 24–28 **16** 1 Kor 6, 19; 2 Kor 6, 16 **19** Job 5, 13 **20** Ps 94, 11

Kristus—apaštalų teisėjas

4 Tegul žmonės šitokiais mus laiko:
kaip Kristaus tarnais ir Dievo
paslapčių prižiūrėtojais. 2 Šiuo atveju iš
prižiūrėtojų dar reikalaujama, kad bet
kuris [iš jų] būtų rastas patikimas. 3 Bet
man labai mažai ką reiškia būti jūsų ar
'kokio nors žmonių teismo'[1] tiriamam.
Dar daugiau, aš net pats savęs netiriu,
4 nes nenusivokiu kuo nors kaltas. Bet
tuo dar nesu išteisintas, o tas, kuris
mane tiria, yra Viešpats. 5 Todėl
neteiskite ko nors prieš laiką, kol ateis
Viešpats, kuris nušvies tai, kas tamsoje
paslėpta, ir atskleis širdžių sumanymus.
Tada kiekvienam teks pagyrimas iš
Dievo.

Korintiečiai ir jų apaštalai

6 Broliai, tai[2] pritaikiau sau ir
Apolui jūsų labui, kad jūs iš mūsų
pasimokytumėte [to posakio reikšmės]:
„Neišeik už ribų to, kas parašyta“, kad
nė vienas iš jūsų vieno labui nepasipūstų
prieš kitą. 7 Nes kas tave išskiria iš
kitų? Ką turi, ko negavai? O jeigu
gavai, ko giries, lyg nebūtum gavęs?
8 Jūs jau esate pasisotinę! Jau
praturtėjote! 'Be mūsų'[3] jau pradėjote
karaliauti! O, kad būtumėte pradėję
karaliauti, kad ir mes galėtume
karaliauti su jumis! 9 Nes man atrodo,
kad Dievas mus, apaštalus, išstatė
paskutinius, kaip pasmerktus mirti[4], nes
tapome reginiu pasauliui—ir angelams,
ir žmonėms. 10 Mes esame paiki dėl
Kristaus, o jūs protingi Kristuje! Mes
silpni, o jūs stiprūs! Jūs gerbiami, o mes
niekinami! 11 Iki pat šios valandos
alkstame ir trokštame, esame prastai
apsirengę, mušami ir be pastogės 12 ir
nuvargstame dirbdami savo pačių
rankomis. Keikiami laimi-

---

1 Lit. kokios žmonių dienos
2 T.y. tokias kalbines figūras, kaip sodintojas, laistytojas, prižiūrėtojas, paminėtas 3,5–4,5
3 T.y. mums nedalyvaujant
4 T.y. kaip arenoje pasmerktus mirti belaisvius, žygiuojančius triumfo procesijos gale

name, persekiojami ištveriame,
13 šmeižiami maloniai kalbame. Iki šiol
esame tapę tarsi pasaulio padugnėmis,
visų atmatomis.
14 Tai rašau ne jums sugėdinti, bet
kaip savo mylimiems vaikams įspėti.
15 Nors turėtumėte tūkstančius
auklėtojų Kristuje, tačiau neturite daug
tėvų, nes aš tapau jūsų tėvu Kristuje
Jėzuje per evangeliją. 16 Tad jus raginu:
būkite mano sekėjai! 17 Dėl tos
priežasties jums pasiunčiau[1] Timotiejų,
kuris yra mano mylimas vaikas ir
ištikimas Viešpatyje. Jis jums primins
mano kelius[2] Kristuje Jėzuje, kaip jų
mokau visur, kiekvienoje
bendruomenėje. 18 Kai kurie pasipūtė,
lyg kad neateičiau. 19 Tačiau netrukus
ateisiu pas jus, jei Viešpats panorės, ir
patirsiu ne pasipūtėlių kalbą, bet jų
galią, 20 nes Dievo karalystė glūdi ne
kalboje, bet galioje. 21 Ko norite? Ar
kad ateičiau pas jus su lazda, ar su meile
ir švelnia dvasia?

12 Apd 18, 3 16 1 Kor 11, 1; Flp 3, 17

Prieš paleistuvystę

5 Iš tikrųjų girdima apie paleistuvystę
tarp jūsų, dargi apie tokią pa-
leistuvystę, kokios nepasitaiko nė tarp
pagonių, kad kažkas gyvena su savo
tėvo žmona. 2 Ir jūs dar esate pasipūtę!
Ar verčiau neturėjote taip nuliūsti, kad
iš jūsų būtų pašalintas tas, kuris padarė
šitą darbą? 3 O aš gi, nebūdamas pas jus
kūnu, tačiau būdamas dvasia, jau esu
padaręs sprendimą, lyg kad būdamas pas
jus, taip pasielgusį[3], 4 Viešpaties Jėzaus
vardu jums susirinkus ir dalyvaujant
mano dvasiai su mūsų Viešpaties Jėzaus
galybe, 5 atiduoti tokį šėtonui, kad
sunaikintų kūną, kad dvasia būtų
išgelbėta Viešpaties dieną.
6 Negeras jūsų pasigyrimas. Ar
nežinote, kad truputis raugo visą tešlą
suraugina? 7 Apsivalykite nuo senojo
raugo, kad būtumėte nauja tešla,
„nerauginti“, kokie [tikrai] esate, nes ir
mūsų Velykų Avinėlis, Kristus, jau
paaukotas. 8 Tad švęskime šventę[4] ne su
senu raugu ir ne su piktos valios bei
nelabumo raugu, bet su nuoširdumo ir
tiesos nerauginta duona.
9 Jums rašiau savo laiške, kad
nebendrautumėte su paleistuviais,
10 visai neturėdamas omenyje šio
pasaulio paleistuvių, ar gobšuolių ir
sukčių, ar stabmeldžių, nes tada
turėtumėte palikti pasaulį! 11 Bet dabar
jums rašau, kad nebendrautumėte su bet
kokiu vadinamu broliu, jei jis yra
paleistuvis ar gobšuolis, ar stabmeldys,
ar keikūnas, ar girtuoklis, ar plėšikas.
Su tokiu nė nevalgykite! 12 Nes koks
man reikalas teisti pašaliečius[5]? Argi jūs
patys neteisiate savųjų[6]? 13 O
pašaliečius Dievas teis. „Pašalinkite
nelabąjį iš savo pačių tarpo!“

1 Dt 22, 30 6 Gal 5, 9 7 Iš 12, 5 8 Iš 13, 7; Dt 16, 3
13 Dt 13, 6; 17, 7 19, 19; 22, 21.24; 24, 7

Prieš bylinėjimąsi tarp krikščionių pagonių teismuose

6 Kaip drįsta kas nors iš jūsų,
bylinėdamasis su kitu, ieškoti teismo
sprendimo pas neteisiuosius, o ne pas
šventuosius? 2 Arba[7] ar nežinote, kad
šventieji teis pasaulį? Ir jei pasaulis jūsų
teisiamas, tai ar esate neverti
menkiausioms byloms spręsti? 3 Ar
nežinote, kad angelus teisime, nekalbant
apie kasdieninius dalykus? 4 Taigi, jei
turite bylų dėl kasdieninių dalykų, ar
tada paskiriate teisėjais tuos, kurie
nieko nereiškia bendruomenėje? 5 Jums
sugėdinti tai sakau. Argi taip yra, kad
tarp jūsų nėra nė vieno išmintingo, kuris
sugebėtų išspręsti tarp brolių[8] iškilusią
bylą, 6 bet kad brolis su broliu bylinėjasi
ir tai daro prieš netikinčiuosius?

---

1 Arba: siunčiu
2 T.y. dorines normas ir jų reguliuojamus poelgius
3 Lit. tai padariusį
4 T.y. naują gyvenimą Kristuje
5 Lit. esančius lauke (t.y. nepriklausančius bendruomenei)
6 Lit. esančių viduje (t.y. priklausančių bendruomenei)
7 T.y. jei nesutinkate su šituo mano pasakymu, ar tai reiškia, kad nežinote,jog šventieji teis pasaulį?
8 Lit. [brolio] ir jo brolio

7[1] Jau tai, kad teisiatės vienas su
kitu, iš viso yra jums pralaimėjimas.
Kodėl verčiau nepakenčiate neteisybės?
Kodėl verčiau nesiduodate apgaunami?
8 Bet jūs patys darote neteisybę ir
apgaunate, ir tai darote broliams!
9 Arba ar nežinote, kad neteisieji
nepaveldės Dievo karalystės?
Neklyskite! Nei paleistuviai, nei
stabmeldžiai, nei svetimoteriautojai, nei
vyriškiai, parsiduodą savo lyties
asmenims, nei homoseksualai, 10 nei
vagys, nei gobšuoliai, nei girtuokliai, nei
keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo
karalystės. 11 Tokie jūs buvote, kai
kurie. Bet jūs buvote nuplauti,
pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.

Venkite paleistuvystės!

12 „Viskas man valia“, bet ne
viskas naudinga. „Viskas man valia“,
bet aš niekam neleisiu savęs užvaldyti.
13 Valgiai yra pilvui, ir pilvas—
valgiams. Bet Dievas ir jį, ir juos
sunaikins. Tačiau kūnas yra ne
paleistuvystei, bet Viešpačiui, o
Viešpats—kūnui. 14 Bet Dievas prikėlė
Viešpatį ir mus taip pat prikels savo
galia. 15 Ar nežinote, kad jūsų kūnai
yra Kristaus nariai? Ar tad aš, paėmęs
Kristaus narius, padarysiu juos
paleistuvės nariais? Nieku būdu!
16 Arba ar nežinote, kad tas, kuris
susijungia su paleistuve, yra vienas
kūnas su ja? „Nes du“, sako [Raštas],
„taps vienu kūnu“. 17 Bet tas, kuris
susijungia su Viešpačiu, yra viena dvasia
su juo.
18 Bėkite nuo paleistuvystės!
Kiekviena kita nuodėmė, kurią žmogus
daro, yra kūno išorėje, bet tas, kuris
paleistuvauja, nusideda savo paties
kūnui. 19 Arba ar nežinote, kad jūsų
kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios
Šventosios Dvasios, kurią turite iš Dievo,
ir kad nepriklausote sau? 20 Nes buvote
nupirkti už kainą. Tad šlovinkite Dievą
savo kūnu!

12 1 Kor 10, 23 **16** Pr 2, 24 **19** 1 Kor 3, 16; 2 Kor 6, 16

ATSAKYMAI Į KORINTIEČIŲ LAIŠKĄ

1 Kt. Mss + Taigi

Santuokiniai santykiai

7 Dėl dalykų, apie kuriuos rašėte: Gera
žmogui nepaliesti moters.[2] 2 Bet,
kadangi būna paleistuvysčių, tegul
kiekvienas turi savą žmoną ir
kiekviena—savą vyrą. 3 Tegul vyras
atlieka žmonai savo santuokinę pareigą,
taip pat ir žmona—vyrui. 4 Žmona
neturi valios savo kūnui, bet vyras. Taip
pat ir vyras neturi valios savo kūnui, bet
žmona. 5 Nesitraukite vienas nuo kito,
nebent abipusiu sutikimu kuriam laikui,
kad atsidėtumėte maldai, paskui vėl
susieitumėte—kad šėtonas jūsų
nesugundytų dėl jūsų nesusilaikymo.
6 Bet tai sakau kaip nuolaidžiaudamas,
ne kaip įsakydamas. 7 Noriu, kad visi
žmonės būtų tokie, kaip ir aš pats.
Tačiau kiekvienas turi savo ypatingą
dovaną iš Dievo—vienas vienokią, kitas
kitokią.

Apie nevedusius, našles, mišrias santuokas ir skyrybas

8 Sakau nesusituokusiems[3] ir
našlėms: jiems gera, jei jie pasilieka
tokie, kaip ir aš. 9 Bet jei jie
nesusilaiko, tesituokia, nes geriau
tuoktis, negu degti.

10 Susituokusiems įsakau—ne aš,
bet Viešpats,—kad žmona nesiskirtų nuo
vyro,—11 o jei ji ir atsiskiria, tepasilieka
netekėjusi arba tesusitaiko su vyru,—ir
kad vyras žmonos nepaleistų.
12 Visiems kitiems sakau aš, ne
Viešpats: jei koks nors brolis turi
netikinčią žmoną ir ji sutinka gyventi su
juo, tenepaleidžia jos. 13 Jei kokia nors
žmona turi netikintį vyrą ir jis sutinka
gyventi su ja, tenepaleidžia vyro.
14 Mat netikintis vyras yra pašventintas
žmona, ir netikinti žmona—broliu, nes
kitaip jūsų vaikai būtų netyri, o dabar jie
yra šventi. 15 Bet jei netikintysis
skiriasi, tesiskiria. Tokiais atvejais
brolis ar sesuo nėra [santuokos]
susaistyti.

2 T.y. neturėti lytinių santykių su ja. Jei sakinys yra citata iš korintiečių laiško Pauliui, jis reikia išskirti kabutėmis.

3 Arba: našliams

Dievas yra jus[1] pašaukęs gyventi
santaikoje. 16 Nes kaip tu, žmona, žinai,
kad[2] išgelbėsi vyrą? Arba kaip tu, vyre,
žinai, kad išgelbėsi žmoną?

10–11 Mt 5, 32; 19, 9; Mk 10, 11–12; Lk 16, 18

Kiekvienas tepasilieka būklėje, kurioje buvo pašauktas

17 Tačiau, kaip kiekvienam
Viešpats yra priskyręs, kaip kiekvieną
Dievas yra pašaukęs, taip jis tesielgia.
Taip patvarkau visose bendruomenėse.
18 Jei kas buvo pašauktas apipjaustytas,
tenepašalina apipjaustymo žymės. Jei
kas pašauktas neapipjaustytas,
tenesiduoda apipjaustomas.
19 Apipjaustymas yra niekas, ir
neapipjaustymas yra niekas, bet Dievo
įsakymų vykdymas—viskas.
20 Kiekvienas tepasilieka toje būklėje,
kurioje buvo pašauktas. 21 Jei buvai
pašauktas, būdamas vergas, nesisielok,—
bet jei tikrai gali tapti laisvas, verčiau
pasinaudok [ta galimybe],—22 nes
Viešpatyje[3] pašauktas vergas yra
Viešpaties išlaisvintasis. Taip pat
pašauktas laisvasis yra Kristaus vergas.
23 Jūs buvote nupirkti už kainą.
Nepasidarykite žmonių vergais.
24 Kiekvienas, broliai, tepasilieka prieš
Dievą tokioje būklėje, kokioje buvo
pašauktas.

Mergelės ir našlės

25 O dėl mergelių, neturiu
Viešpaties įsakymo, bet pateikiu savo
nuomonę kaip toks, kuris Viešpaties
gailestingumu esu patikimas. 26 Taigi
manau, kad tai yra gera dėl artėjančio[4]
suspaudimo: kad gera žmogui pasilikti
tokiam, koks jis yra. 27 ⸢Jei esi surištas
su žmona, neieškok atrišimo. Jei esi
laisvas nuo žmonos, neieškok žmonos⸣[5].
28 Bet jei ir vedi, nenusidedi, ir jei
mergelė išteka, nenusideda. Tačiau
tokie turės kūno vargų, ir aš noriu jus
apsaugoti nuo jų. 29 Tai manau, broliai:
paskirtas laikas[6] yra trumpas. Nuo
dabar tie, kurie turi žmonas, tebūnie lyg
neturį, 30 kurie verkia—lyg neverkią,
kurie džiaugiasi—lyg nesidžiaugią, kurie
perka—lyg nesisaviną [kas nupirkta]
31 ir kurie naudojasi pasauliu[7]—lyg
visiškai juo nesinaudoją, nes ⸢šitas
pasaulis, koks jis dabar yra⸣[8], praeina.

32 Noriu, kad jūs būtumėte
nesusirūpinę. Nesusituokęs rūpinasi
Viešpaties reikalais, kaip patikti
Viešpačiui. 33 Bet susituokęs rūpinasi
pasaulio reikalais, kaip patikti žmonai,
34 ir [taip savo rūpesčiais] yra
pasidalijęs. Neištekėjusi moteris[9] ir
mergelė rūpinasi Viešpaties reikalais,
kad būtų šventos kūnu ir dvasia. Bet
ištekėjusi rūpinasi pasaulio reikalais,
kaip patikti vyrui. 35 Tai sakau jūsų
pačių naudai, ne norėdamas užnerti jums
kilpą, bet kad padoriai elgtumėtės ir
atsidavę tarnautumėte Viešpačiui be
išsiblaškymo.

36 Bet jei kas mano nepadoriai
elgiąsis su savo sužadėtine[10], jei ⸢jis yra
per daug aistringas⸣[11] ir ⸢jei būtina⸣[12],
tedaro, kaip nori; jis nenusideda. Juodu
tesusituokia. 37 O kas yra tvirtai
pasiryžęs savo širdyje ir nejaučia
būtinumo, bet turi galios savo paties
valiai ir yra nusprendęs savo širdyje
išlaikyti savo sužadėtinę [netekėjusią],
tas gerai padarys. 38 Taigi tas, kuris
veda savo sužadėtinę, gerai daro, o tas,
kuris neveda, geriau padarys.

39 Žmona yra susaistyta, kol
gyvena jos vyras. Bet jei jos vyras
miršta[13], ji turi laisvę ištekėti už ko nori,
tik [tai turi įvykti] Viešpatyje. 40 Bet,
mano nuomone, ji yra laimingesnė, jei

---

1 Kt. Mss: mus
2 Lit. ar
3 T.y. pašauktas būti Viešpatyje (t.y. krikščioniu)
4 Arba: dabartinio
5 Arba: Jei esi surištas [=susižadėjęs] su moterim, neieškok atrišimo [=nenutrauk įsipareigojimo]. Jei esi laisvas nuo moters [=neįsipareigojęs jai], neieškok žmonos.
6 T.y. laikas prieš pasaulio galą
7 T.y. pasaulio ištekliais ir progomis
8 Lit. šio pasaulio pavidalas
9 T.y. našlė ar atsiskyrusi nuo vyro
10 Lit. mergele
11 Arba: ji išeina iš metų (arba:ji yra tinkamo amžiaus tuoktis)
12 Lit. taip turi būti (t.y. jis jaučiasi turįs vesti)
13 Lit. užminga

pasilieka tokia, kokia yra. Manau, kad
ir aš turiu Dievo Dvasią.

Apie stabams paaukotos mėsos valgymą

8 Apie stabams paaukotą mėsą: žinome,
kad „visi turime pažinimą“. Pa-
žinimas daro pasipūtusį, bet meilė ugdo.
2 Jei kas tariasi ką pažinęs, dar
nepažino, kaip turi pažinti. 3 O jei kas
myli Dievą, tas yra jo pažintas.
4 Taigi apie stabams paaukotos
mėsos valgymą žinome, kad „nėra jokio
dievaičio“ pasaulyje ir kad „nėra jokio
kito Dievo, kaip tik vienas“. 5 Mat nors
ir yra vadinamųjų dievų, ar danguje, ar
žemėje,—kaip iš tikrųjų yra daug
„dievų“ ir daug „viešpačių“,—6 tačiau
mes turime [tik] vieną Dievą, Tėvą, iš
kurio yra viskas ir mes esame jam, ir
vienas Viešpats, Jėzus Kristus, per kurį
yra viskas ir mes esame per jį.
7 Tačiau ne visi turi tą pažinimą.
Kai kurie, iki šiol pripratę prie stabų,
tebevalgo mėsą kaip stabams paaukotą,
ir jų sąžinė, būdama silpna, sutepama.
8 Maistas nepriartins mūsų prie Dievo.
Nei mums blogiau, jei nevalgome, nei
geriau, jei valgome. 9 Tik žiūrėkite, kad
šita jūsų laisvė[1] netaptų suklupimo
priežastim silpniesiems. 10 Nes jei kas
tave, turintį pažinimą, pamatys sėdint
prie stalo stabo šventykloje, ar jo sąžinė,
jam esant silpnam, nebus skatinama
valgyti stabams aukojamą mėsą? 11 Mat
per tavo pažinimą žūva silpnasis—brolis,
už kurį Kristus numirė. 12 Šitaip
nusidėdami broliams ir pažeisdami jų
silpną sąžinę, jūs nusidedate Kristui.
13 Todėl, jei maistas suklupdo[2] mano
brolį, aš niekad nevalgysiu mėsos, kad
nesuklupdyčiau savo brolio.

Apaštalo teisės, laisvė ir savidrausmė

9 Ar nesu laisvas? Ar nesu apaštalas?
Ar nesu matęs Jėzaus, mūsų
Viešpaties? Ar jūs nesate mano darbo
padarinys Viešpatyje? 2 Jei kitiems
nesu apaštalas, vis dėlto jums esu, nes
jūs esate mano apaštalystės antspaudas
Viešpatyje.
3 Šitoks yra mano apsigynimas
nuo tų, kurie mane tiria: 4 Ar neturime
teisės valgyti ir gerti? 5 Ar neturime
teisės ⌜krikščionę žmoną⌝[3] vedžiotis
aplinkui, kaip ir kiti apaštalai,
Viešpaties broliai ir Kėfas? 6 Arba ar
vien tik aš ir Barnabas neturime teisės
nedirbti [pragyvenimui]? 7 Kas kada
nors kareiviauja savo paties kaštu? Kas
sodina vynuogyną ir nevalgo jo vaisių?
Arba kas gano kaimenę ir neminta
kaimenės pienu?
8 Ar tai kalbu vien žmonių būdu[4]?
Ar to nesako ir įstatymas? 9 Mozės
įstatyme juk parašyta: „Neužrišk nasrų
jaučiui, kuliančiam javus“. Ar Dievui
rūpi jaučiai? 10 Ar jis[5] neabejotinai
kalba dėl mūsų? Taip, dėl mūsų buvo
parašyta, nes[6] artojas turi arti su viltimi
ir kūlėjas [kulti] su viltimi gauti savo
dalį. 11 Jei mes pasėjome dvasinių
gėrybių, ar didelis dalykas, jei mes
pjausime jūsų medžiaginių gėrybių?
12 Jei kiti dalijasi teise į jus[7], ar ne juo
labiau mes turėtume?
Tačiau nepasinaudojome ta
teise. Priešingai, viską pakenčiame, kad
nepadarytume kokios nors kliūties
Kristaus evangelijai. 13 Ar nežinote,
kad tie, kurie atlieka šventas apeigas,
valgo tai, ką gauna iš šventyklos, kad tie,
kurie tarnauja prie aukuro, dalijasi ⌜tuo,
kas aukojama ant aukuro⌝[8]? 14 Taip ir
Viešpats įsakė tiems, kurie skelbia
evangeliją, gyventi iš evangelijos.
15 Bet aš nesu pasinaudojęs nė
viena iš šitų teisių. Ir tai rašau ne tam,
kad taip įvyktų mano atveju[9], nes man
geriau mirti, negu—mano pasigyrimo
niekas man nepanaikins! 16 Mat, jei
skelbiu evangeliją, neturiu pagrindo

---

1 T.y. galia valgyti bet kokį maistą
2 T.y. veda į nupuolimą, atsimetimą nuo Kristaus
3 Lit. seserį kaip žmoną
4 T.y. remdamasis analogijomis, paimtomis iš kasdieninio gyvenimo
5 T.y. įstatymas
6 Arba: kad
7 T.y. į jūsų teikiamą medžiaginę paramą
8 Lit. aukuru
9 T.y. kad jūs man taip padarytumėte

girtis, nes būtinybė gula ant manęs.
Vargas man, jei neskelbčiau evangelijos!
17 Nes, jei savo valia tai darau, turiu
užmokestį; bet jei ne savo valia, tai man
tik patikėtas uždavinys. 18 Tai kas yra
mano užmokestis? [Tas,] kad,
skelbdamas evangeliją, ją nemokamai
pateikiu ir taip visiškai nesinaudoju
savo teise evangelijoje[1].
19 Mat, būdamas laisvas nuo visų,
pasidariau vergas visiems, kad laimėčiau
didesnį skaičių. 20 Pasidariau žydams
kaip žydas, kad laimėčiau žydus; tiems,
kurie yra pavaldūs[2] įstatymui,—kaip
pavaldus įstatymui,—nors pats nesu
pavaldus įstatymui,—kad laimėčiau tuos,
kurie yra įstatymui pavaldūs. 21 Tiems,
kurie neturi įstatymo, pasidariau kaip
neturintis įstatymo,—nors nesu be Dievo
įstatymo; priešingai, esu pavaldus
Kristaus įstatymui,—kad laimėčiau tuos,
kurie neturi įstatymo. 22 Silpniesiems
pasidariau silpnas, kad laimėčiau
silpnuosius. Visiems esu pasidaręs
viskas, kad vienokiu ar kitokiu būdu kai
kuriuos išgelbėčiau. 23 Visa tai darau
evangelijos labui, kad tapčiau jos
dalininku.
24 Ar nežinote, kad bėgantieji
stadione visi, tiesa, bėga, bet [tik] vienas
gauna prizą? Taip bėkite, kad
laimėtumėte. 25 Kiekvienas varžovas
nuo visko susilaiko: anie, kad gautų
pragaištantį vainiką, o mes—
nepragaištantį. 26 Taigi aš taip bėgu—
ne kaip bėgąs be tikslo; taip einu
kumštynių—ne kaip kumščiuojąs orą.
27 Bet aš drausminu[3] savo kūną ir jį
pavergiu, kad kartais, kitiems ėjęs
šauklio pareigas, pats nepasidaryčiau
atmestinas.

9 Dt 25, 4; 1 Tim 5, 18   11 Rom 15, 27   13 Dt 18, 1
14 Mt 10, 10; Lk 10, 7

Įspėjimas vengti stabmeldystės

10 Mat nenoriu, kad jūs broliai,
nežinotumėte, jog visi mūsų
protėviai buvo po debesimi ir visi perėjo
per jūrą. 2 Jie visi pasikrikštijo[4] į Mozę
debesyje ir jūroje. 3 Visi valgė tą patį
dvasinį valgį 4 ir visi gėrė tą patį dvasinį
gėrimą. Jie gėrė iš dvasinės uolos, kuri
sekė paskui juos, o ta uola buvo Kristus.
5 Tačiau jų daugumas Dievui nepatiko—
jie buvo iškloti[5] tyruose.
6 Tie įvykiai tapo pavyzdžiais
mums [įspėti], kad mes neužsigeistume
piktų dalykų, kaip anie užsigeidė. 7 Ir
nebūkite stabmeldžiai, kaip kai kurie iš
jų,—kaip parašyta: „Žmonės susėdo
valgyti bei gerti ir atsikėlė žaisti[6]. 8 Ir
nepaleistuvaukime, kaip kai kurie iš jų
paleistuvavo, ir vieną dieną krito
dvidešimt trys tūkstančiai. 9 Ir
nemėginkime Kristaus[7], kaip kai kurie iš
jų mėgino ir žuvo nuo gyvačių. 10 Ir
nemurmėkite, kaip kai kurie iš jų
murmėjo ir žuvo nuo Žudytojo. 11 Jiems
tai atsitiko kaip pavyzdys ir parašyta
kaip įspėjimas mums, kuriems yra atėjęs
amžių galas. 12 Todėl, kas tariasi stovįs,
težiūri, kad nepultų. 13 Jūsų nėra
užtikęs joks kitas mėginimas[8], kaip tik
žmogiškas. Bet Dievas yra ištikimas. Jis
neleis jūsų mėginti[9] labiau, negu galite
[pakelti], bet kartu su mėginimu[10]
parūpins ir išeitį, kad galėtumėte
ištverti.

1 Iš 13, 21–22   1 Iš 14, 22–29   3 Iš 16, 35   4 Iš 17, 6;
Sk 20, 11   5 Sk 14, 29–30   6 Sk 11, 4   7 Iš 32, 6
8 Sk 25, 1–18   9 Sk 21, 5–6   10 Sk 16, 41–49

Viešpaties Vakarienė ir stabmeldžių pokyliai

14 Todėl, mano mylimieji, bėkite
nuo stabmeldystės. 15 Kaip protingiems
kalbu. Apsvarstykite patys, ką sakau.
16 Palaiminimo taurė, kurią
laiminame[11], ar ji nėra dalyvavimas

1 T.y. kaip evangelijos skelbėjas
2 T.y. tokie, iš kurių reikalaujama laikytis ar klausyti Mozės Įstatymo
3 Lit. sumušu iki mėlynių (tarsi boksininkas, kurio smūgiai palieka kūne mėlynes)
4 Kt. Mss: buvo pakrikštyti
5 *T.y. jų lavonai išbarstyti*
6 Arba: šokti, linksmintis
7 Kt. Mss: Viešpaties
8 Arba: gundymas
9 Arba: gundyti
10 Arba: gundymu
11 T.y. virš kurios ištariame palaiminimo [=dėkojimo] maldos žodžius

Kristaus kraujuje[1]? Duona, kurią
laužome, ar ji nėra dalyvavimas Kristaus
kūne[2]? 17 Kadangi yra vienas kepalas,
mes, daugelis, esame vienas kūnas, nes
visi dalijamės tuo vienu kepalu.
18 Pažvelkite į istorinį Izraelį! Ar tie,
kurie valgo aukas, nėra aukuro
dalininkai? 19 Tai ką sakau? Ar kad
stabams aukojama mėsa yra kas nors?
Arba ar kad stabas yra kas nors? 20 Ne,
bet [sakau,] kad tai, ką jie aukoja,
aukoja demonams, ne Dievui. Nenoriu,
kad jūs taptumėte demonų
bendrininkais. 21 Jūs negalite gerti
Viešpaties taurės ir demonų taurės.
Negalite būti Viešpaties stalo ir demonų
stalo dalininkai. 22 Arba ar norime
padaryti Viešpatį pavydulingą? Ar
esame stipresni už jį?

16 Mt 26, 26–28; Mk 14, 22–24; Lk 22, 19–20 18 Lev 7, 6 20 Dt 32, 17 22 Dt 32, 21

Krikščionies laisvė ir jos apribojimas

23 „Viskas leidžiama“, bet ne
viskas naudinga. „Viskas leidžiama“,
bet ne viskas ugdo[3] [bendruomenę].
24 Niekas teneieško to, kas sau pačiam
gera, bet kas kitam. 25 Valgykite viską,
kas parduodama mėsos prekyvietėje,
nieko neklausinėdami dėl sąžinės, 26 nes
„Viešpaties yra žemė ir visa, ko ji pilna“.
27 Jei kas iš netikinčiųjų jus pasikviečia
ir jūs norite nueiti, valgykite viską, kas
jums padedama, nieko neklausinėdami
dėl sąžinės. 28 Bet jei kas jums
pasakytų: „Tai yra aukos mėsa“,
nevalgykite dėl to, kuris jums tai nurodė,
ir dėl sąžinės. 29 Turiu omenyje ne savo
paties, bet kito sąžinę. Nes kam mano
laisvė[4] kitos sąžinės teisiama? 30 Jei aš
valgau dėkodamas, kam esu smerkiamas[5]
dėl to, už ką dėkoju?

31 Taigi, ar valgote, ar geriate, ar
šiaip ką darote, viską darykite Dievo
garbei. 32 Nekelkite pasipiktinimo nei
žydams, nei graikams, nei Dievo
bendruomenei, 33 kaip ir aš visaip
visiems patinku, neieškodamas savo, bet
daugelio naudos, kad jie būtų išgelbėti.

23 1 Kor 6, 12 26 Ps 24, 1

11 Sekite mano pavyzdžiu, kaip ir
aš Kristaus.

Apie moterų galvos apgaubimą maldos susirinkimuose

2 Jus giriu, kad visais atžvilgiais
mane prisimenate ir laikotės tradicijų
taip, kaip jums [jas] perdaviau. 3 Bet
noriu, kad žinotumėte, jog kiekvieno
vyro galva yra Kristus, žmonos galva—
vyras, o Kristaus galva—Dievas.
4 Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi ar
pranašauja apdengta galva, apgėdina
savo galvą. 5 Bet kiekviena moteris,
kuri meldžiasi ar pranašauja atidengta
galva, apgėdina savo galvą, nes tai viena
ir tas pat, kas būti nuskustai. 6 Jei
moteris neapsigaubia, tegu ji ir
apsikerpa. O jei moteriai gėda nusikirpti
ar nusiskusti, ji teapsigaubia. 7 Mat
vyras neprivalo galvos apdengti: jis yra
Dievo atvaizdas ir garbė, o moteris yra
vyro garbė, 8 nes ne vyras yra kilęs iš
moters, bet moteris iš vyro, 9 taip pat ne
vyras buvo sutvertas moteriai, bet
moteris vyrui. 10 Todėl moteris privalo
turėti ⌜galios ženklą⌝[6] ant galvos dėl
angelų[7]. 11 Tačiau Viešpatyje nei
moteris nėra nepriklausoma nuo vyro,
nei vyras nepriklausomas nuo moters,
12 nes, kaip moteris buvo paimta iš vyro,
taip ir vyras ateina per moterį, o viskas
yra iš Dievo. 13 Spręskite patys: ar
pritinka moteriai melstis Dievui
neapsigaubusiai? 14 Ar pati prigimtis
jūsų nemoko, kad, jei vyras nešioja ilgus
plaukus, jam negarbė, 15 bet, jei moteris
nešioja ilgus plaukus, jai garbė? Nes
plaukai [jai] duoti kaip apdangalas.
16 Bet jei kas nori ginčytis [dėl to],—mes
neturime tokio papročio nė Dievo
bendruomenės.

1 T.y. Kristaus mirties nuopelnuose
2 T.y. atpirktųjų bendruomenėje, kurią apaštalas vadina Kristaus kūnu
3 Lit. stato
4 valgyti tai, ką manau esant gera
5 Lit. šmeižiamas
6 Lit. galią (turbūt apdangalą, ženklinantį Dievo jai suteiktą galią melstis ir pranašauti susirinkime)
7 Gal dėl to, kad neįsižeistų angelai, Dievo sukurtos tvarkos saugotojai, dėl jos pažeidimo.

1 1 Kor 4, 16; Flp 3, 17   7 Pr 1, 26-27   8–9 Pr 2, 18-23

Viešpaties Vakarienė

17 Bet, ⌜duodamas tą nurodymą,
[jūsų] negiriu dėl to⌝[1], kad jūsų suėjimai
⌜daro daugiau blogo negu gero⌝[2]. 18 Mat,
pirmiausia, girdžiu, kad, kai jūs sueinate
kaip bendruomenė, tarp jūsų esą
grupuočių, ir iš dalies tai tikiu, 19 nes
turi būti ir skilimų tarp jūsų, kad
ištirtieji išeitų viešumon tarp jūsų.
20 Taigi, kai jūs sueinate draugėn, tai ne
Viešpaties Vakarienės valgyti, 21 nes
kiekvienas valgydamas ima prieš laiką
savo paties valgį, ir taip vienas lieka
alkanas, o kitas nusigeria. 22 Argi
neturite namų, kur galite valgyti ir gerti?
Arba ar niekinate Dievo bendruomenę ir
darote gėdą tiems, kurie nieko neturi?
Kas man sakyti jums? Ar jus girti? Už
tai negiriu.
23 Nes aš tai gavau iš Viešpaties,
ką ir jums perteikiau, kad Viešpats Jėzus
tą naktį, kai buvo išduotas, paėmė duoną
24 ir padėkojęs [ją] laužė ir tarė: „Tai
yra mano kūnas, kuris [duodamas] už jus.
Tai darykite man atminti“. 25 Tokiu pat
būdu[3], po vakarienės [jis paėmė] ir taurę,
sakydamas: „Šita taurė yra naujoji
sandora, patvirtinta mano krauju. Tai
darykite, kiek kartų gersite, man
atminti“, 26 nes, kiek kartų valgote tą
duoną ir geriate tą taurę, jūs skelbiate
Viešpaties mirtį, kol jis ateis.
27 Taigi kas nevertai valgo tą
duoną ir geria Viešpaties taurę, bus
kaltas Viešpaties kūnu ir krauju[4].
28 Bet žmogus tegul ištiria pats save, ir
taip tegul valgo tos duonos ir geria iš tos
taurės, 29 nes kas valgo ir geria, tas
valgo ir geria sau teismą, jei neatskiria
kūno[5]. 30 Todėl tarp jūsų yra daug
ligūstų bei sergančių ir didokas skaičius
užminga[6]. 31 Bet jei tyrinėtume save,
nebūtume teisiami. 32 O kai esame
Viešpaties teisiami, esame drausminami,
kad nebūtume pasmerkti su pasauliu.
33 Taigi, mano broliai, kai sueinate
valgyti, palaukite vieni kitų. 34 Jei kas
alkanas, tepavalgo namie, kad
nesueitumėte teismo užsitraukti. O apie
visa kita duosiu potvarkių, kai ateisiu.

25 Iš 24, 8; Jer 31, 31–34   25 Iš 24, 6–8

Šventosios Dvasios dovanos

12 Nenoriu, broliai, palikti jūsų be
žinios apie dvasines dovanas.
2 Jūs žinote, kad, kai buvote pagonys,—
kaip būdavote traukiami prie nebylių
stabų ir nuklaidinami. 3 Todėl jums
paaiškinu, kad nė vienas kalbantis per
Dievo Dvasią nesako: „⌜Jėzus yra
prakeiktas⌝[7], ir nė vienas negali pasakyti:
„Jėzus yra Viešpats“, jei ne per Šventąją
Dvasią.
4 Yra skirtingų malonės dovanų,
tačiau ta pati Dvasia. 5 Yra skirtingų
tarnysčių, tačiau tas pats Viešpats. 6 Ir
yra skirtingų veikimų, tačiau tas pats
Dievas, kuris viską veikia visuose.
7 Kiekvienam teikiamas Dvasios
apsireiškimas bendram labui: 8 vienam
per Dvasią teikiama išminties kalba,
kitam—žinojimo kalba ta pačia Dvasia,
9 kitam—tikėjimas ta pačia Dvasia,
kitam—gydymų dovanos ta viena Dvasia,
10 kitam—⌜stebuklų darymas⌝[8], kitam—
pranašystė, kitam—galia atskirti
dvasias, kitam—įvairios kalbų rūšys,
kitam—kalbų aiškinimas. 11 Visa tai
veikia viena ir ta pati Dvasia,
kiekvienam atskirai priskirdama, kaip ji
nori.

4–11 Rom 12, 6–8

Vienas kūnas—daug narių

12 Mat kaip kūnas yra vienas ir
turi daug narių, ir visi tie kūno nariai,
nors jų daug, yra vienas kūnas, taip ir

---

1 Arba: duodamas nurodymų, nepritariu tam
2 Lit. neišeina į tai, kas yra geriau, bet kas blogiau
3 T.y. sukalbėjęs padėkos maldą
4 T.y. Viešpaties mirties profanacija
5 Tai gali reikšti: neįžiūri skirtumo tarp paprasto ir Šv. Vakarienės valgio, turinčio ryšį su Kristaus kūnu, t.y. jo mirties atminimu; arba: neįžiūri skirtumo tarp bendruomenės, valgančios Vakarienę kaip vienas Kristaus kūnas, ir bet kokio kito pokyliaujančių sambūrio
6 T.y. miršta
7 Arba: Prakeiktas tebūnie Jėzus
8 Lit. galingų veiksmų nuveikimai

Kristus[1], 13 nes juk viena Dvasia mes
visi—ar būtume žydai, ar graikai, vergai
ar laisvieji—buvome pakrikštyti ⌜vienam
kūnui sudaryti⌝[2], ir visi buvome pagirdyti
viena Dvasia, 14 nes juk kūnas
nesusideda iš vieno nario, bet iš
daugelio.
15 Jei koja tartų: „Kadangi nesu
ranka, nepriklausau kūnui“, ar ji dėl to
nepriklausytų kūnui? 16 Ir jei ausis
tartų: „Kadangi nesu akis, nepriklausau
kūnui“, ar ji dėl to nepriklausytų kūnui?
17 Jei visas kūnas tebūtų akis, kur
bebūtų girda? Jei jis visas tebūtų girda,
kur bebūtų uoslė? 18 Bet dabar Dievas
sudėjo narius, kiekvieną iš jų, kūne, kaip
jis norėjo. 19 Jei jie visi tebūtų vienas
narys, kur bebūtų kūnas? 20 Bet dabar,
tiesa, yra daug narių, tačiau vienas
kūnas. 21 Akis negali tarti rankai:
„Man tavęs nereikia“, ar vėl galva
kojoms: „Man jūsų nereikia“.
22 Priešingai, tie kūno nariai, kurie
atrodo esą silpnesni, yra juo labiau
būtini, 23 ir tuos kūno narius, kuriuos
laikome mažiau garbingais, aprengiame
ypatinga pagarba. Mūsų nepadorieji[3]
nariai gauna ypatingą padorumą, 24 o
mūsų padoriesiems to nereikia. Tačiau
Dievas sudėjo kūną, suteikdamas
ypatingą pagarbą nariui, kuriam jos
trūksta, 25 kad nebūtų suskilimo kūne,
bet kad nariai vienodai rūpintųsi vieni
kitais. 26 Jei vienas narys kenčia, su juo
kenčia visi nariai. Ir jei vienas narys
gerbiamas, su juo džiaugiasi visi nariai.
27 Jūs esate Kristaus kūnas ir,
atskirai imant, nariai. 28 Ir[4] Dievas
įstatė Bendruomenėje, pirma, apaštalus,
antra, pranašus, trečia, mokytojus;
paskui eina stebuklai, gydymų dovanos,
pāslaugos, reikalų tvarkymai, kalbų
rūšys. 29 Argi visi yra apaštalai? Ar visi
pranašai? Ar visi mokytojai? Ar visi
stebukladariai[5]? 30 Ar visi turi gydymo
dovanų? Ar visi kalba kalbomis? Ar visi
aiškina? 31 Bet uoliai siekite
aukštesniųjų malonės dovanų. Ir dar
prakilnesnį kelią jums parodysiu.

12 Rom 12, 4–5 28 Ef 4, 11

Meilė

13 Jei kalbėčiau žmonių ir angelų
kalbomis, bet neturėčiau meilės,
būčiau žvangąs gongas[6] ar skambą
cimbolai. 2 Jei turėčiau pranašytės
dovaną ir suvokčiau visas paslaptis bei
visą žinojimą ir jei turėčiau visą
tikėjimą, tokį, kad galėčiau perkelti
kalnus, bet jei neturėčiau meilės, aš
būčiau niekas. 3 Jei išdalyčiau visą savo
turtą vargšams ir jei atiduočiau savo
kūną, kad ⌜būčiau sudegintas⌝[7], bet
neturėčiau meilės, man iš to nebūtų
jokios naudos.
4 Meilė yra kantri, meilė yra
maloninga. Ji nepavydi, [8]nesigiria,
nepasipučia, 5 nesielgia grubiai, neieško
savo naudos, nesusierzina, nelaiko
nuoskaudų[9] sąskaitos, 6 nesidžiaugia
neteisybe, bet džiaugiasi tiesa. 7 Ji
viską pakelia, viską tiki[10], visko viliasi[11],
viską ištveria.
8 Meilė niekad nesibaigia. O jei
tai yra pranašytės[12]—jos pranyks, jei
kalbos—jos paliaus, jei žinojimas—jis
pranyks. 9 Mat pažįstame iš dalies ir
pranašaujame iš dalies, 10 bet kai ateis
tai, kas visiška, pranyks tai, kas yra
dalinio pobūdžio. 11 Kai buvau vaikas,
kalbėjau kaip vaikas, mąsčiau kaip
vaikas, protavau kaip vaikas. Bet kai
tapau vyru, padėjau į šalį, kas buvo
vaikiška. 12 Mat dabar matome [lyg]
veidrodyje, neaiškiai[13], bet tada
matysime veidas į veidą. Dabar pažįstu
iš dalies, bet tada visiškai pažinsiu, kaip
ir aš esu visiškai pažintas. 13 O dabar

---

1 T.y. bendruomenė kaip Kristaus kūnas
2 Arba: į vieną kūną
3 T.y. netinkami pasirodymui
4 Lit. Ir vienus (nutraukta konstrukcija: vienus...kitus)
5 Lit. galingi veiksmai
6 T.y. disko pavidalo mušamas žalvarinis muzikos instrumentas
7 Kt. Mss: galėčiau girtis
8 Kt. Mss + Meilė
9 T.y. kitų daromų nuoskaudų
10 T.y. niekad nesiliauja tikėjusi
11 T.y. niekad nepraranda vilties
12 Arba: pranašavimo dovanos
13 Lit. mįslingai (t.y. kaip neaiškų ar netiesioginį atspindį)

pasilieka tikėjimas, viltis, meilė—tie
trys, bet jų didžiausia—meilė.

2 Mt 17, 20; 21, 21; Mk 11, 23

Kalbėjimas kalbomis ir pranašavimas

14 Vykitės meilę ir uoliai siekite
dvasinių dovanų, o labiau
pranašavimo, 2 nes kalba[1] kalbantysis
kalba ne žmonėms, bet Dievui; nes niekas
jo nesupranta, bet Dvasia jis kalba
paslaptis. 3 O kas pranašauja, tas kalba
žmonėms tai, kas ugdo[2], padrąsina ir
paguodžia. 4 Kas kalba kalba, ugdo
save patį, o kas pranašauja, tas ugdo
bendruomenę. 5 Noriu, kad jūs visi
kalbėtumėte kalbomis, bet labiau, kad
pranašautumėte. Didesnis yra tas, kuris
pranašauja, negu tas, kuris kalba
kalbomis, nebent jei pastarasis [jas]
išaiškina, kad bendruomenė būtų
ugdoma.

6 O dabar, broliai, jei ateisiu pas
jus, kalbėdamas kalbomis, kuo būsiu
jums naudingas, jei jums nekalbėsiu ar
per apreiškimą, ar per žinojimą, ar per
pranašystę, ar per pamokymą?
7 Panašiai negyvi daiktai, skleidžiantys
garsą, ar tai būtų fleità, ar lyrà,—jei jie
neišduos skirtingų tonų[3], kaip kas nors
žinos, kas grojama fleita ar lyra? 8 Ir jei
trimitas išduos neaiškų garsą, kas ruošis
į mūšį? 9 Taip pat, jei ir jūs liežuviu
neištarsite suprantamos kalbos, kaip kas
nors žinos, kas kalbama? Jūs juk
kalbėsite į orą. 10 Kas žino, kaip daug
yra kalbų rūšių pasaulyje, ir jokia nėra
bereikšmė. 11 Taigi, jei nesuvoksiu
kalbos reikšmės, kalbėtojui būsiu
svetimkalbis[4] ir kalbėtojas bus man
svetimkalbis. 12 Taip ir jūs, kadangi
esate uolūs ⸢dvasinių dovanų⸣[5] siekėjai,
stenkitės [jų] apsčiai turėti
bendruomenės ugdymo[6] tikslui.

13 Todėl kalbantysis kalba tegu
meldžiasi, kad galėtų [ją] išaiškinti.
14 [Mat] jei meldžiuos kalba, tai
meldžiasi mano dvasia, bet mano protas
yra nevaisingas[7]. 15 Ką tad daryti? Aš
melsiuos dvasia[8], bet melsiuos ir protu;
giedosiu dvasia, bet giedosiu ir protu.
16 Kitaip, jei Dvasia ⸢garbini Dievą⸣[9],
kaip tas, kuris užima paprasto klausytojo
vietą, galės tarti „amen“ tavo padėkos
maldai, nes jis nežino, ką tu kalbi?
17 Tu juk gali gražiai dėkoti, bet kitas
neugdomas. 18 Dėkui Dievui, aš kalbu
kalbomis daugiau už jus visus, 19 tačiau
bendruomenės susirinkime mieliau tariu
penkis žodžius savo protu, kad ir kitus
pamokyčiau, negu dešimt tūkstančių
žodžių kalba[10].

20 Broliai, nebūkite vaikai
išmanymu. Verčiau blogybe būkite
kūdikiai, o išmanymu būkite subrendę.
21 Įstatyme parašyta:

„Per kitomis kalbomis
kalbančius
ir svetimųjų lūpomis
aš bylósiu šitai tautai,
tačiau net tada jie neklausys
manęs,—
sako Viešpats“.

22 Taigi kalbos skirtos būti ženklu ne
tikintiesiems, bet netikintiesiems, o
pranašytė—ne netikintiesiems, bet
tikintiesiems. 23 Taigi, jei susirinks
visa bendruomenė ir visi kalbės
kalbomis, ir įeis pašaliečių ar netikinčių,
ar jie nesakys, kad einate iš proto?
24 Bet jei visi pranašauja ir įeina koks
netikintis ar pašalietis, jis yra visų
įtikinamas [nusidėjėlis esąs], visų
apklausiamas. 25 Jo širdies paslaptys
išaiškėja, ir taip jis puls veidu į žemę ir
pagarbins Dievą, išpažindamas: „Iš tiesų
Dievas yra tarp jūsų!“

21 Jez 28, 11–12

Viskas darytina tvarkingai

1 T.y. ekstazinė, Šv. Dvasios įkvėpta kalba
2 Lit. stato
3 T.y. melodijos
4 Lit. barbaras (t.y. asmuo, kalbantis ne graikų, bet savotiška „bar bar“ garsų, svetima ir nesuprantama kalba)
5 Lit. dvasių (t.y. Dvasios, apsireiškiančios per jų individualias dvasias)
6 Lit. statymo
7 T.y. aktyviai nedalyvauja vyksme ir nepatiria iš jo naudos arba yra neproduktyvus bendruomenės gyvenime
8 T.y. savo dvasia Dievo Dvasios teikiamais žodžiais
9 Lit. ištari palaiminimą
10 T.y. charizmatinė kalba

26 Tai ką daryti, broliai? Kai
susieinate, kiekvienas turi [viena ar
kita]: himną, pamokymą, apreiškimą,
kalbą, aiškinimą. Viskas tebūnie daroma
[bendruomenei] ugdyti. 27 Jei kas kalba
kalbà, kaskart tegul kalba du ar
daugiausia trys, ir pakaitomis, o vienas
tegul aiškina. 28 Bet jei nėra aiškintojo,
tegul jis tyli bendruomenės susirinkime
ir tegul kalba sau bei Dievui. 29 Tegul
kalba du ar trys pranašai, o kiti tegul
tiria. 30 Bet jei kitam, ten sėdinčiam,
kas apreiškiama, pirmasis tegul tyli,
31 nes jūs galite po vieną visi
pranašauti, kad visi pasimokytų ir visi
būtų paraginti[1]. 32 Pranašų dvasios[2]
yra pavaldžios pranašams, 33 nes Dievas
yra ne netvarkos, bet ramybės Dievas.
Kaip visose šventųjų
bendruomenėse, 34 moterys tegul tyli
bendruomenės susirinkimuose, nes joms
neleidžiama kalbėti, bet jos turi būti
klusnios, kaip ir įstatymas sako. 35 Bet
jei jos nori ko išmokti, namie
tepasiklausia savo vyrų, nes gėda
moteriai kalbėti susirinkime.
36 Ar iš jūsų išėjo Dievo žodis?
Arba ar pas jus vienus jis atėjo? 37 Jei
kas tariasi esąs pranašas ar Dvasios
žmogus, tas turi pripažinti, kad tai, ką
jums rašau, yra Viešpaties įsakymas.
38 Bet jei kas to nepripažįsta, jis bus
[Dievo] nepripažįstamas. 39 Taigi, mano
broliai, uoliai siekite pranašauti ir
nedrauskite kalbėti kalbomis. 40 Tačiau
viskas tebūnie daroma padoriai ir
tvarkingai.

Kristaus prisikėlimas

15 Aš primenu jums, broliai,
evangeliją, kurią jums paskelbiau,
kurią jūs ir priėmėte, kurioje ir stovite,
2 kuria ir esate išgelbimi: ⌜kokiais
žodžiais[3] jums ją paskelbiau, jei tvirtai
jos laikotės⌝[4],—jei ne veltui įtikėjote.

1 Lit. padrąsinti
2 T.y. Dievo Dvasios įkvėptas, pranašas kalba per savo dvasią
3 T.y. 3b–5 skn. pateiktais išpažinimo formulės žodžiais
4 Arba: jei tvirtai laikotės žodžių, kuriais jums ją paskelbiau

3 Mat jums perdaviau, ką ir pats
gavau, kaip pirminės reikšmės dalyką,
kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes,
kaip pranašavo Raštai, 4 kad jis buvo
palaidotas ir kad jis ⌜buvo prikeltas⌝
[5]trečiąją dieną, kaip pranašavo Raštai,
5 ir kad jis pasirodė Kėfui, paskui
Dvylikai. 6 Paskui jis pasirodė vienu
metu daugiau nei penkiems šimtams
brolių, kurių dauguma lig šiol
tebegyvena, o kai kurie jau užmigo[6].
7 Paskui jis pasirodė Jokūbui, paskui
visiems apaštalams. 8 Visų paskiausiai,
lyg nelaiku gimusiam, jis pasirodė ir
man. 9 Mat esu apaštalų mažiausias,
nevertas vadintis apaštalu, nes
persekiojau Dievo Bendruomenę. 10 Bet
Dievo malone esu, kas esu, ir jo man
suteikta malonė neliko be pasekmių. Ne,
aš dirbau sunkiau už juos visus, tačiau
ne aš, bet Dievo su manim esanti malonė.
11 Taigi ar aš, ar jie—taip mes
skelbiame ir taip jūs įtikėjote.

3 Jez 53, 5–12 **4** Ps 16, 8–10; Mt 12, 40; Apd 2, 24–32
5 Lk 24, 34 **5** Mt 28, 16–17; Mk 16, 14; Lk 24,36;
Jn20,19 **8** Apd 9, 3–6 **9** Apd 8, 3

Mirusiųjų prisikėlimas

12 O jei apie Kristų skelbiama, kad
jis prikeltas iš numirusių, kaip kai kurie
iš jūsų gali sakyti, kad nesą mirusiųjų
prisikėlimo? 13 Bet jei nėra mirusiųjų
prisikėlimo, tai ir Kristus neprikeltas. 14
O jei Kristus neprikeltas, tai tuščias
mūsų skelbimas, tuščias ir jūsų
tikėjimas. 15 Mus dar randa netikrus
Dievo liudytojus esant, nes paliudijome
prieš Dievą[7], kad jis prikėlė Kristų, kurio
neprikėlė, jei iš tikrųjų mirusieji
neprikeliami. 16 Nes jei mirusieji
neprikeliami, tai ir Kristus neprikeltas.
17 O jei Kristus neprikeltas, tai
bergždžias jūsų tikėjimas, tai jūs
tebesate savo nuodėmėse; 18 tai ir
Kristuje užmigusieji yra žuvę. 19 Jei tik
šiam gyvenimui esame dėję savo viltis į

5 Lit. yra buvęs prikeltas (t.y. buvo prikeltas ir tebėra gyvas)
6 T.y. mirė
7 T.y. apkaltinome Dievą padarius tai, ko jis nėra padaręs

Kristų, mes esame labiausiai apgailėtini
iš visų žmonių.
20 Bet iš tikrųjų Kristus yra
prikeltas iš numirusių—pirmasis[1] iš
užmigusiųjų. 21 Mat kadangi per žmogų
atėjo mirtis, tai ir per žmogų ateina
mirusiųjų prisikėlimas. 22 Mat kaip
Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi
bus atgaivinti. 23 Bet kiekvienas savo
eile: pirmasis[2] Kristus, paskui, kai jis
ateis, tie, kurie priklauso Kristui.
24 Paskui bus galas, kai jis perduos
karalystę Dievui Tėvui, kai jis sunaikins
visokią valdžią ir visokią galybę bei jėgą,
25 nes jis turi karaliauti, iki padės visus
priešus po savo kojomis. 26 Kaip
paskutinis priešas sunaikinama mirtis.
27 Mat „jis viską pajungė po jo
kojomis“. Bet kai sakoma, kad viskas
pajungta, tai aišku, kad išskyrus tą,
kuris pajungė jam viską. 28 O kai viskas
jam bus pajungta, tada ir pats Sūnus bus
pajungtas tam, kuris pajungė jam viską,
kad Dievas būtų visur viskas.
29 Kita vertus, ką darys tie, kurie
krikštijasi už mirusiuosius? Jei iš viso
mirusieji neprikeliami, tai kam jie dar
kirkštijasi už juos? 30 Kam ir mes patys
kas valandą esame pavojuje? 31 Aš
kasdien mirštu![3] Taip tikrai, kaip jūs,
broliai[4], esate mano pasigyrimas, kurį
turiu Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.
32 Jei aš tik kaip žmogus[5] kovojau su
žvėrimis Efeze, kokia man nauda? Jei
mirusieji neprikeliami, tai „valgykime ir
gerkime, nes rytoj mirsime“.
33 Neleiskite savęs apgauti[6]: „blogos
draugystės pagadina gerus papročius“.
34 Tikrai išsiblaivykite ir toliau
nenusidėkite, nes kai kurie neturi Dievo
pažinimo. Tai sakau jums sugėdinti.

25 Ps 110, 1 **27** Ps 8, 6 **32** Jez 22, 13

1 Lit. pirmoji naša (t.y. Dievo laidas, kad bus suvalytas visas prikeltų mirusiųjų derlius)
2 Žr. 20 skn.
3 T.y. sutinku mirtį, žiūriu mirčiai į akis
4 ~kkr. Mss
5 T.y. toks, kurio gyvenimo lygis yra toks pat, kaip ir kitų žmonių, neturinčių prisikėlimo vilties
6 Arba: suklaidinti

Prisikėlimo kūnas

35 Bet kas nors paklaus: „Kaip
mirusieji prikeliami? Su kokiu kūnu jie
ateis?“ 36 Neišmanėli! Ką tu sėji,
neatgyja, jei nenumiršta. 37 Ir ką tsėji,
sėji ne būsimąjį kūną, bet nuogą grūdą,
sakysim, kviečio ar kurio nors iš kitų
javų. 38 Dievas jam duoda kūną, kokį
norėjo[7], ir kiekvienai sėklos rūšiai savitą
kūną. 39 Ne kiekvienas kūnas yra toks
pat kūnas, bet vienoks yra žmonių,
kitoks gyvulių kūnas, dar kitoks
paukščių kūnas, vėl kitoks žuvų. 40 Yra
dangaus kūnai ir žemės kūnai. Bet
vienoks yra dangaus kūnų skaistumas, o
kitoks žemės kūnų. 41 Vienoks yra
saulės skaistumas, kitoks mėnulio
skaistumas ir kitoks žvaigždžių
skaistumas. Juk žvaigždė skiriasi nuo
žvaigždės skaistumu.
42 Taip yra ir su mirusiųjų
prisikėlimu. Sėjamas gendantis kūnas,
prikeliamas negendantis. 43 Sėjamas
negarbingas, prikeliamas garbingas.
Sėjamas silpnas, prikeliamas galingas.
44 Sėjamas prigimtinis kūnas,
prikeliamas dvasinis kūnas. Jei yra
prigimtinis kūnas, tai yra ir dvasinis.
45 Taip ir parašyta: „Pirmasis žmogus,
Adomas, tapo gyva būtybe, paskutinis
Adomas—gyvybę teikiančia Dvasia“.
46 Tačiau pirma atėjo ne dvasinis, bet
prigimtinis, tik paskui dvasinis.
47 Pirmasis žmogus yra iš žemės,
sukurtas iš dulkių, antrasis žmogus—iš
dangaus. 48 Koks iš dulkių sukurtasis,
tokie ir iš dulkių sukurtieji, ir koks
dangaus Žmogus, tokie ir dangaus
žmonės. 49 Ir kaip nešiojome iš dulkių
sukurto žmogaus atvaizdą, nešiosime ir
dangaus Žmogaus atvaizdą.
50 Tai tvirtinu, broliai: kūnas ir
kraujas[8] negali paveldėti Dievo
karalystės, nė tai, kas genda, nepaveldi
to, kas negenda. 51 Klausykite! Jums
sakau paslaptį: mes ne visi užmigsime,
bet visi būsime perkeisti—52 ūmai,
akimirka, paskutiniam trimitui

7 T.y. pradžioje nusprendė duoti sukurdamas
8 T.y. dabartinis silpnas, gendąs ir mirtingas kūnas, netinkamas amžinam gyvenimui

gaudžiant. Mat trimitas gaus, ir
mirusieji bus prikelti negendantys, o mes
būsime perkeisti, 53 nes šis gendantis
[kūnas] turi apsivilkti negendamumu ir
šis mirtingas [kūnas] apsivilkti
nemirtingumu. 54 Kai šis gendantis
[kūnas] apsivilks negendamumu ir šis
mirtingas [kūnas] apsivilks
nemirtingumu, tada išsipildys tas
parašytas žodis:
„Mirtis pergalės praryta!“
55 „Kur, mirtie, tavo pergalė?
Kur, mirtie, tavo geluonis?“
56 Mirties geluonis yra nuodėmė, o
nuodėmės galia—įstatymas. 57 Bet
dėkui Dievui, kuris teikia mums pergalę
per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.
58 Taigi, mano mylimi broliai,
būkite pastovūs, nepajudinami, visuomet
pranašūs Viešpaties darbu, žinodami,
kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje.

45 Pr 2, 7 **51–52** 1 Tes 4, 15–17 **54** Jez 25, 8 **55** Hoš 13, 14

Rinkliava Jeruzalės šventiesiems

16 Dėl rinkliavos šventiesiems: kaip
nurodžiau Galatijos bendruome-
nėms, taip ir jūs darykite. 2 Kas pirmąją
savaitės dieną tegul kiekvienas iš jūsų
[kiek] atideda pas save ir sutaupo [iš to,]
ką nupelno, kad rinkliavos nebūtų
daromos tada, kai ateisiu. 3 Kai
atvyksiu, pasiųsiu tuos, kuriuos
pripažinsite esant tinkamus, su laiškais
nunešti jūsų dovaną[1] į Jeruzalę. 4 Jei
bus patartina ir man keliauti, tai jie
keliaus su manim.

1 Rom 15, 25–26

Kelionės planai

5 Perėjęs Makedoniją, aš atvyksiu
pas jus, nes peržiemosiu, kad jūs mane
toliau palydėtumėte, kur tik keliausiu.
7 Mat nenoriu dabar pamatyti jūsų tik
praeidamas, nes tikiuosi, jei Viešpats
leis, kurį laiką prabūti pas jus. 8 Bet
Efeze pasiliksiu iki Sekminių, 9 nes man
yra atsivėrusios plačios durys
veiksmingam darbui, nors yra daug
priešininkų.

5 Apd 19, 21 **8** Lev 23, 15–21; Dt 16, 9–11 **8–9** Apd 19, 8–10

Apie Timotiejaus ir Apolo apsilankymą

10 Jei ateis Timotiejus, žiūrėkite,
kad jis būtų pas jus be baimės, nes jis
dirba Viešpaties darbą, kaip ir aš.
11 Tad niekas tenepaniekina jo.
Išlydėkite jį su ramybe, kad ateitų pas
mane, nes laukiu jo su broliais.
12 Dėl brolio Apolo: rimtai jį
raginau vykti pas jus su broliais, bet ⌜jis
visai nenorėjo dabar vykti⌝[2].

Paraginimai ir sveikinimai

13 Būkite budrūs, tvirtai stovėkite
tikėjime, būkite vyriški, būkite stiprūs.
14 Viskas, ką darote, tebūnie daroma su
meile.
15 Jūs žinote, kad Stepono
namiškiai yra Achajos pirmatikiai ir kad
jie paskyrė save tarnauti šventiesiems.
Aš raginu[3] jus, broliai, 16 kad ir jūs
būtumėte klusnūs tokiems žmonėms ir
kiekvienam bendradarbiaujančiam ir
triūsiančiam. 17 Džiaugiuosi Stepono,
Fortunato ir Achaiko atvykimu, nes jie
užpildė tai, ko leidote man stokoti[4].
18 Mat jie nuramino mano ir[5] jūsų
dvasią. Tad pripažinkite tokius žmones.
19 Jus sveikina Azijos bend-
ruomenės. Jus karštai sveikina
Viešpatyje Akvilas ir Priska su jų
namuose esančia bendruomene. 20 Jus
sveikina visi broliai. Sveikinkite vieni
kitus šventu pabučiavimu.

21 Šis sveikinimas [parašytas]
mano, Pauliaus, ranka. 22 Jei kas
nemyli Viešpaties, tebūnie prakeiktas.
⌜Marana ta!⌝[6] 23 Viešpaties Jėzaus
malonė tebūnie su jumis. 24 Mano meilė
jums visiems Kristuje Jėzuje.

10 1 Kor 4, 17 **15** 1 Kor 1, 16 **19** Apd 18, 2

---

1 Lit. malonę

2 Arba: visai nebuvo [Dievo] valia, kad jis dabar vyktų

3 Arba: maldauju

4 T.y. pašalino įtampą mūsų sntykiuose

5 taip darydami

6 Aramėjų kalbos sakinys, reiškiąs: „Mūsų Viešpatie, ateik!“

Antrasis Laiškas
KORINTIEČIAMS

Sveikinimas

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus
apaštalas, ir brolis Timotiejus Dievo
bendruomenei, esančiai Korinte, su
visais šventaisiais, esančiais visoje
Achajoje. 2 Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

1 Apd 18, 1

Padėka už Dievo teikiamą paguodą prispaudimuose

3 Palaimintas[1] Dievas ir mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas,
gailestingumo Tėvas ir visokios
paguodos Dievas, 4 kuris mus taip
guodžia kiekviename mūsų prispaudime,
jog galime guosti visaip prispaustus ta
paguoda, kuria mes patys esame Dievo
guodžiami, 5 nes kaip mums gausiai
tenka Kristaus kentėjimų, taip per
Kristų ir mūsų paguoda gausi. 6 Jei
kenčiame priespaudą, tai jūsų paguodai
ir išganymui. Jei esame guodžiami, tai
jūsų paguodai, veiksmingai
pasireiškiančiai ištvėrimu tokių pat
kentėjimų, kokius ir mes kenčiame.
7 Mūsų viltis dėl jūsų yra tvirta, nes
žinome, kad, kaip jūs esate kentėjimų,
taip ir paguodos dalyviai.
8 Mat nenorime palikti jūsų,
broliai, be žinių apie mūsų priespaudą,
mus ištikusią Azijoje: mes buvome
nepaprastai, nepakeliamai prislėgti—
taip, jog buvome nustoję vilties net
išlikti gyvi. 9 Taip, mes jautėmės gavę
mirties sprendimą, kad nepasitikėtume
savimi, bet Dievu, kuris prikelia
mirusiuosius. 10 Iš tokios grėsmingos
mirties jis mus išgelbėjo ir išgelbės. Juo
mes esame parėmę savo viltį, kad jis ir
toliau gelbės, 11 bendradarbiaujant ir
jums malda mūsų labui, kad daugelis
asmenų už mums suteiktą malonę,
daugelio išmelstą, dėkotų [Dievui] už
mus.

8 1 Kor 15, 32

Paulius aiškinasi dėl atidėto apsilankymo

12 Šitas yra mūsų pasigyrimas:
mūsų sąžinės liudijimas, kad mes
elgėmės pasaulyje, o ypač su jumis, su
Dievo teikiamu paprastumu ir
nuoširdumu—ne su kūniška išmintimi,
bet [pasikliaudami] Dievo malone.
13 Juk nerašome jums nieko kito, kaip
tik tai, ką skaitote ar suprantate.
Tikiuosi, kad jūs visiškai suprasite,
14 kaip ir mus iš dalies supratote, jog
mūsų Viešpaties Jėzaus dieną mes
būsime jūsų pasididžiavimas, kaip ir jūs
mūsų.
15 Šitaip pasitikėdamas, aš
nusprendžiau pirma atvykti pas jus, kad
⌜gautumėte antrą[2] malonę⌝[3]: 16 pro jus
vykti į Makedoniją ir vėl iš Makedonijos
atvykti pas jus ir būti jūsų palydėtas į
Judėją. 17 Argi tad aš, tai nuspręsdamas,
pasielgiau lengvabūdiškai? Arba ar tai,
ką sumanau, pasauliškai[4] sumanau—
taip, kad tuo pat metu sakau „taip, taip“
ir „ne, ne“? 18 Kaip Dievas ištikimas,
mūsų jums paskelbtas žodis nėra „taip“
ir „ne“, 19 nes Dievo Sūnus, Kristus
Jėzus, kurį mes—aš, Silvanas ir
Timotiejus—paskelbėme tarp jūsų,
nebuvo „taip“ ir „ne“, bet jame „taip“
buvo ir visuomet yra tikrenybė; 20 nes
kiek tik yra Dievo pažadų, jie yra jame
„taip“[5]. Todėl ir per jį mes tariame
„amen“ Dievui, jo garbei. 21 Tas, kuris
patvirtina, kad mes su jumis priklausome
Kristui, ir kuris mus patepė, yra Dievas.
22 Jis dar paženklino mus savo

---

1 Arba: Tebūnie palaimintas

2 T.y. dvigubą

3 Arba: turėtumėte antrą progą [man] parodyti malonę

4 Lit. pagal kūną (t.y. kaip pasaulio žmogus, kuris sudarinėja ir pakeičia planus, žiūrėdamas vien to, kas kiekvienu atveju jam naudinga)

5 T.y. Kristaus asmenyje jie yra pasitvirtinę, išsipildę

nuosavybės antspaudu ir davė į mūsų
širdis Dvasią kaip pirmą įmoką[1].
23 Aš šaukiu Dievą liudytoju prieš
save[2], kad, gailėdamasis jūsų,
nebeatvykau į Korintą. 24 Tai
nereiškia, kad mes viešpataujame jūsų
tikėjimui, bet mes veikiame su jumis jūsų
džiaugsmui, nes tikėjime jūs tvirtai
stovite.

16 Apd 19, 21 19 Apd 18, 5

2 Mat[3] tai sau nusprendžiau: nevykti
pas jus dar kartą liūdesiu nešinas.
2 Nes jei aš jus nuliūdinu, tai kas yra
tas, kuris mane pradžiugins, jei ne tas,
kuris dėl manęs nuliūdinamas? 3 Be to,
kaip tik tai jums parašiau, kad atvykęs
nenuliūsčiau dėl tų, kurie turėtų mane
pradžiuginti, nes esu įsitikinęs apie jus
visus, kad mano džiaugsmas yra [ir] jūsų
visų džiaugsmas. 4 Mat iš didelio
sielvarto ir širdies suspaudimo jums
parašiau su gausybe ašarų ne tam, kad
jūs būtumėte nuliūdinti, bet kad
pažintumėte meilę, kurios ypač jums
turiu.

Atleidimas įžeidėjui

5 O jei kas yra nuliūdinęs, tai ne
mane yra nuliūdinęs, bet iš dalies, kad
neperdėčiau, jus visus. 6 Tokiam
asmeniui pakanka šito daugumos
pabarimo. 7 Tad, priešingai, jūs turite
verčiau jam atleisti ir jį paguosti, kad
kartais toks žmogus nebūtų pernelyg
didelio liūdesio prarytas. 8 Todėl jus
raginu patvirtinti jam [savo] meilę.
9 Mat tam tikslui ir parašiau, kad
sužinočiau, kaip jūs išlaikote mėginimą,
ar visais atvejais esate paklusnūs. 10 O
kam jūs ką atleidžiate, tam ir aš
[atleidžiu]. Mat ką esu atleidęs, jei esu
ką turėjęs atleisti, [tą esu atleidęs] dėl
jūsų Kristaus akivaizdoje, 11 kad
nebūtume šėtono apgauti, nes gerai
pažįstame jo kėslus.

Kelionė į Troadą ir Makedoniją

12 O kai atvykau į Troadą Kristaus
evangelijos skelbti, nors durys man buvo
atvertos Viešpatyje, 13 neturėjau
palengvinimo savo dvasiai, nes neradau
savo brolio Tito. O vis dėlto,
atsisveikinęs nuo jų, išvykau į
Makedoniją.

12–13 Apd 20, 1

Apaštalai—Kristaus pergalės dalyviai

14 Bet dėkui Dievui, kuris Kristuje
visuomet mus veda savo pergalės
eisenoje ir per mus paskleidžia savo
pažinimo kvapą kiekvienoje vietoje,
15 nes mes esame Kristaus malonus
kvapas Dievui tarp išganomųjų ir tarp
žūstančiųjų: 16 vieniems kvapas,
vedantis iš mirties į mirtį, kitiems
kvapas, vedantis iš gyvenimo į
gyvenimą[4]. Ir kas yra tam nuojėgus[5]?—
17 Nes mes neprekiaujame[6], kaip
daugelis, Dievo žodžiu, bet kalbame kaip
tie, kurie kalba iš tikros širdies, iš Dievo,
Dievo akivaizdoje, Kristuje[7].

Apaštalai—naujosios sandoros tarnai

3 Ar mes vėl pradedame įsiteikti? Arba
argi mums, kaip kai kuriems, reikia
įteikiamųjų laiškų jums ar iš jūsų? 2 Jūs
esate mūsų laiškas, įrašytas mūsų[8]
širdyse, visų žmonių žinomas ir
skaitomas. 3 Jūs aiškai pasirodote esą
mūsų tarnavimu parūpintas Kristaus
laiškas, įrašytas ne rašalu, bet gyvojo
Dievo Dvasia, ne akmeninėse plokštėse,
bet kūno širdžių plokštėse.
4 Tokį pasitikėjimą Dievu mes
turime per Kristų. 5 Ne kad mes
savaime esame tokie nuojėgūs, jog
galėtume manyti ką nors kaip iš mūsų
pačių kilus, bet mūsų nuojėga ateina iš
Dievo, 6 kuris juk mus įgalino būti

---

1 Būtent kaip laidą, kad visa kita bus išmokėta, t.y. kad visos kitos Dievo pažadėtos palaimos bus suteiktos
2 jei nesakau tiesos
3 Kt. Mss: Bet
4 Kt. Mss: mirtinas kvapas, vedantis į mirtį, kitiems gyvybę teikiantis kvapas, vedantis į gyvenimą
5 T.y. kompetentingas, turintis reikiamą sugebėjimą ar įgalinimą
6 tarsi smulkių prekių pardavėjai pasipelnymo tikslui
7 T.y. kaip krikščionys, kurių skelbimą apsprendžia Kristus
8 Kt. Mss: jūsų

tarnais naujosios sandoros—ne raidės,
bet Dvasios, nes raidė užmuša, bet
Dvasia teikia gyvybę.
7 Bet jei mirtį atnešusi tarnystė,
įkalta raidėmis akmenyse, buvo įvesta su
tokia šlove, jog izraeliai negalėjo žiūrėti
Mozei į veidą dėl jo laikino žibesio,
8 kaip daug šlovingesnė bus Dvasios
tarnystė! 9 Nes jei tarnystė, vedanti į
pasmerkimą, buvo šlovinga, tai daug
labiau tarnystė, vedanti į teisumą, yra
pertekus šlovės! 10 Juk net tai, kas yra
buvę padaryta šlovinga, šituo atžvilgiu[1]
[visai] nėra buvę padaryta šlovinga,
lyginant su [naujosios sandoros]
pranokstančia šlove. 11 Nes jei tai, kas
praeina, buvo šlovinga, tai daug labiau
šlovinga yra tai, kas pasilieka.
12 Taigi, turėdami tokią viltį, mes
kalbame visai atvirai 13 ir nedarome
kaip Mozė, kuris užsidėdavo dangalą ant
savo veido , kad izraeliai nežiūrėtų į
pabaigą to, kas praeina. 14 Bet jų protai
atbuko, nes iki pat šios dienos tas pats
dangalas, skaitant senąją sandorą,
pasilieka nenudengtas, nes jis tik per
Kristų pašalinamas. 15 Bet iki šios
dienos, kada tik skaitomas Mozė,
dangalas tebeguli ant jų širdies.
16 „Tačiau, kada tik kas kreipiasi į
Viešpatį, dangalas nuimamas“.
17 Viešpats yra Dvasia, o kur Viešpaties
Dvasia, [ten] laisvė. 18 Ir mes visi,
atidengtu veidu žiūrėdami lyg veidrodyje
į Viešpaties šlovę, esame perkeičiami į tą
patį atvaizdą iš vieno šlovės laipsnio į
kitą, kaip tai veikia Viešpats, kuris yra
Dvasia.

3 Iš 24, 12 3 Jer 31, 33; Ezek 11, 19; 36, 26 6 Jer 31,
31 7 Iš 34, 29 13 Iš 34, 33

4 Todėl, turėdami šitą tarnystę Dievo
gailestingumu[2], mes nenusimename.
2 Priešingai, mes atmetėme gėdingus,
slapta išgalvotus dalykus. Mes
nesielgiame suktai ir neklastojame Dievo
žodžio, bet atviru tiesos skelbimu
įsiteikiame kiekvienai žmogaus sąžinei
Dievo akivaizdoje. 3 O jei ir mūsų
evangelija yra uždengta, ji uždengta tik
žūstantiems, 4 netikintiems, kuriems šio
pasaulio dievas apakino protus, kad jie
aiškiai nematytų šviesos[3] evangelijos
apie šlovę Kristaus, kuris yra Dievo
atvaizdas. 5 Mat ne save pačius
skelbiame, bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį,
o save kaip jūsų vergus dėl Jėzaus, 6 nes
Dievas, kuris prabilo: „Iš tamsos
teprašvinta šviesa!“—jis sušvito mūsų
širdyse, kad jas apšviestų pažinimu
Dievo šlovės, [regimos] Kristaus veide[4].

6 Pr 1, 3

Lobis moliniuose induose

7 Bet mes turime šitą lobį
moliniuose induose, kad [būtų matyti,
jog] nepranokstama galia yra Dievo, o ne
iš mūsų. 8 Visaip mes esame spaudžiami,
tačiau nesugniuždomi; nežiną išeities,
tačiau ne be vilties; 9 persekiojami,
tačiau neapleidžiami; parbloškiami,
tačiau nesunaikinami; 10 visuomet
aplinkui besinešioją kūne Jėzaus
marinimą[5], kad ir Jėzaus gyvybė
pasirodytų mūsų kūne. 11 Nes mes,
gyvieji, nuolat esame atiduodami mirčiai
dėl Jėzaus, kad ir Jėzaus gyvybė
pasirodytų mūsų mirtingame kūne.
12 Taigi mirtis veikia mumyse, o
gyvybė—jumyse.
13 Bet kadangi turime tokią pat
tikėjimo dvasią, kaip [ta, kurią nurodo]
tas Rašto posakis: „Aš tikėjau, todėl
kalbėjau,“ mes irgi tikime, todėl ir
kalbame, 14 žinodami, kad tas, kuris
prikėlė Viešpatį Jėzų, prikels ir mus su
Jėzumi ir pastatys su jumis savo
akivaizdon. 15 Juk visa tai vyksta dėl
jūsų, kad malonė, išplitusi vis didesniu
skaičiumi, pagausintų dėkojimą Dievo
garbei.
16 Todėl nenusimename. Priešin-
gai, nors ir mūsų išorinis žmogus nyksta,
tačiau mūsų vidinis žmogus diena iš
dienos atnaujinamas. 17 Nes laikinas
lengvas prispaudimas mums gamina
visiškai nepalyginamą, amžiną šlovės
svorį, 18 mums įdėmiai žiūrint ne į tai,
kas regima, bet į tai, kas neregima, nes

1 T.y. atsižvelgiant į naujosios sandoros šlovę
2 Lit. kaip gavome pasigailėjimą
3 Lit. apšvietos [, einančios iš]
4 T.y. asmenyje
5 T.y. nuolat rizikuojame būti nužudyti taip, kaip Jėzus buvo nužudytas

kas regima, yra laikina, o kas neregima—amžina.

13 Ps 116, 10

Dangiškojo kūno ir amžinųjų namų ilgesys

5 Nes žinome, kad, jei mūsų žemiškasis palapinės būstas nugriaunamas, mes turime pastatą iš Dievo, namus, ne rankomis pastatytus, amžinus danguje.
2 Ir šitoje [palapinėje] juk dūsaujame, ilgėdamiesi apsivilkti savo dangaus
buveine, 3 jei iš tikrųjų [ją] apsivilkę
nebūsime rasti nuogi. 4 Juk mes, esantys toje palapinėje[1], dūsaujame prislėgti, kadangi norime ne nusivilkti, bet užsivilkti[2], kad tai, kas mirtinga,
būtų gyvybės praryta. 5 Tas, kuris mus paruošė kaip tik tam tikslui, yra Dievas, kuris mums davė Dvasią kaip pirmąją įmoką[3].
6 Taigi visuomet drąsiai pasitikėdami ir žinodami, kad, kol esame namie, kūne, esame svetur, toli nuo
Viešpaties, 7 *nes gyvename tikėjimu, ne*
regėjimu,—8 mes drąsiai pasitikime ir mieliau norėtume palikti kūno namus ir
būti namie pas Viešpatį. 9 Todėl, ar būdami namie, ar svetur , uoliai
stengiamės jam patikti, 10 nes mes visi turime pasirodyti prieš Kristaus teismo kėdę, kad kiekvienas atsiimtų [atlygį] už tai, ką padarė kūnu, ar tai būtų gera, ar bloga.

10 Rom 14, 10

Sutaikinimo tarnystė

11 Taigi, žinodami, ką reiškia bijoti Viešpaties, mes bandome įtikinti žmones, bet Dievui esame gerai pažįstami. Turiu viltį, kad esame gerai pažįstami ir jūsų
sąžinėse. 12 Mes neįsiteikiame jums dar kartą, bet jums duodame progą pasigirti mumis, kad turėtumėte ką sakyti tiems, kurie giriasi išvaizda, o ne širdimi.
13 Nes jei esame ekstazėje, tai yra Dievui; jei esame sveiko proto, tai yra
jums. 14 Nes Kristaus meilė verčia
[veikti] mus, padariusius tą išvadą:
vienas mirė už visus, tad visi mirė. 15 Ir jis mirė už visus, kad gyvenantieji nebegyventų sau, bet tam, kuris mirė už juos ir buvo prikeltas.
16 Taigi nuo dabar nė vieno nebepažįstame ⸢pasauliškų požiūriu⸣[4]. Jei ir esame pažinę Kristų pasauliškų požiūriu, tačiau dabar jo [taip]
nebepažįstame. 17 Taigi, jei kas yra Kristuje, tai naujas kūrybos veiksmas. Kas sena—praėjo; štai nauja atsirado.
18 Visa tai yra iš Dievo, kuris per Kristų mus sutaikino su savim ir mums davė
sutaikinimo tarnystę. 19 Tai yra, Dievas Kristuje taikino pasaulį su savim, jiems neįskaitydamas jų nusikaltimų, ir ⸢mums
patikėjo⸣[5] sutaikinimo žinią. 20 Taigi Kristui mes einame pasiuntinių pareigas, tarsi Dievui raginant per mus. Mes maldaujame Kristaus vardu: susi-
taikinkite su Dievu! 21 Tą, kuris nepažino nuodėmės, jis padarė nuodėme dėl mūsų, kad mes jame taptume Dievo teisumu.

6 Bendradarbiaudami [su Dievu], mes dar raginame jus nepriimti Dievo
malonės veltui, 2 nes jis sako:

„Malonės metu išklausiau tave
ir išganymo dieną tau
pagelbėjau".

Štai dabar „malonės metas", štai dabar „išganymo diena"!
3 Mes niekaip neduodame jokios progos pasipiktinti, kad mūsų tarnystė
nebūtų peikiama. 4 Priešingai, kaip Dievo tarnai, mes visaip įsiteikiame: didele ištverme prispaudimuose, nelaimėse, sunkumuose,
5 nuplakimuose, įkalinimuose, sąmyšiuose, sunkiuose darbuose,
budėjimuose, badavimuose; 6 dorumu, pažinimu, kantrumu, maloningumu, Šventąja Dvasia, neveidmainiška meile,
7 tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisumo

---

1 T.y. žemiškame kūne
2 Būtent: ant savo kūno buveinę, ateinančią iš dangaus
3 T.y. gauta Dvasios dovana yra laidas, kad visa kita, kas Dievo pažadėta ateičiai, bus ištesėta.
4 Lit. kūniškai (t.y. kaip pasauliškas žmogus, kuris nėra miręs su Kristumi nuodėmei ir jame nėra radęs naujo gyvenimo)
5 Lit. padėjo mumyse

ginklais dešinėje ir kairėje rankoje[1];
8 garbe ir negarbe, pikta ir gera paskala;
kaip klaidintojai, tačiau kalbantys tiesą;
9 kaip nepripažįstami, tačiau
pripažįstami; kaip mirštantys, tačiau
štai—gyvename; kaip baudžiami, tačiau
nenužudomi; 10 kaip liūdintys, tačiau
visuomet besidžiaugiantys; kaip
neturtėliai, tačiau praturtinantys
daugelį; kaip nieko neturintys, tačiau
turintys viską nuosava.
11 'Mes atvirai esame jums
kalbėję'[2], korintiečiai, mūsų širdis
plačiai atsivėrusi. 12 Jums ne ankšta
mumyse, bet jums ankšta jūsų širdyse![3]
13 Atsimokėdami tuo pačiu,—kaip
[savo] vaikams kalbu,—ir jūs būkite
plačiai atsivėrę!

2 Jez 49, 8 5 Apd 16, 23

Gyvojo Dievo šventykla

14 Neįsikinkykite į nelygų jungą
su netikinčiais. Ką gi bendra turi
teisybė su neteisybe? Arba kokią
draugystę turi šviesa su tamsa? 15 Kaip
Kristus sutaria su Beliaru[4]? Arba kokią
dalį turi tikintis su netikinčiu? 16 Kaip
Dievo šventykla derinasi su stabais?
Mes juk esame gyvojo Dievo šventykla,
kaip Dievas pasakė:

„Aš gyvensiu tarp jų ir
vaikščiosiu su jais;
aš būsiu jų Dievas, ir jie bus
mano tauta".

17 Todėl

„išeikite iš jų
ir atsiskirkite,—sako
Viešpats,—
ir nepalieskite to, kas netyra;
tada jus priimsiu
18 ir būsiu jums Tėvas,
o jūs būsite man sūnūs ir
dukterys",—
sako Viešpats, Visagalis.

16 1 Kor 3, 16; 6, 19 16 Lev 26, 12; Ezek 37, 27 17 Jez 52, 11 18 2 Sam 7, 14; 1 Kron 17, 13; Jez 43, 6; Jer 31, 9

7 Taigi, mylimieji, turėdami šituos
pažadus, apsivalykime nuo visokio
kūno ir dvasios susitepimo, užbaigdami
savo pašventinimą su Dievo baime.

Tito džiuginantis pranešimas apie bendruomenės atgailą

2 Padarykite mums vietos [savo
širdyse]! Nė vieno nenuskriaudėme, nė
vieno nesužlugdėme[5], nė vieno
neišnaudojome. 3 Tai sakau, ne
norėdamas jus pasmerkti. Juk anksčiau
pasakiau, kad „jūs esate mūsų širdyse",
kad drauge mirtume ir drauge
gyventume. 4 Aš labai pasitikiu jumis,
labai giriuos jumis, esu kupinas
paguodos, pertekęs džiaugsmo visame
mūsų sielvarte.
5 Mat, ir į Makedoniją mums
atvykus, mūsų kūnas neturėjo jokio
atilsio, bet mes buvome visaip
spaudžiami: lauke [vyko] kovos, viduje
[ėmė] baimė. 6 Bet Dievas, prislėgtųjų
guodėjas, paguodė mus Tito atvykimu,
7 ir ne tik jo atvykimu, bet ir ta
paguoda, kuria jis buvo paguostas pas
jus, pranešdamas mums apie jūsų ilgesį[6],
jūsų liūdėjimą[7], jūsų uolumą man
[apginti]. Tad dar labiau apsidžiaugiau.
8 Jei ir nuliūdinau jus laišku, to
neapgailestauju. Jei ir apgailestavau,—
nes matau, kad anas laiškas, nors ir
laikinai, jus nuliūdino,—9 tai dabar
džiaugiuos ne todėl, kad buvote
nuliūdinti, bet todėl, kad nuliūdimu
buvote atvesti į atgailą, nes buvote
nuliūdinti pagal Dievo valią, kad
nepatirtumėte jokios žalos dėl mūsų.
10 Mat nuliūdimas, sutinkąs su Dievo
valia, gamina į išganymą vedančią
atgailą, neapgailestautiną, bet
pasauliškas nuliūdimas atneša mirtį.
11 Juk štai kaip tik tai, kad buvote
nuliūdinti pagal Dievo valią, kokį sukėlė
jumyse rimtumą! [Ir ne tik jį,] bet ir
gynimąsi, ir pasipiktinimą, ir baimę, ir
ilgesį, ir uolumą, ir nubaudimą!
Kiekvienu atžvilgiu jūs pasirodėte esą
nekalti dėl to dalyko. 12 Taigi, jei ir
parašiau jums, tai ne dėl įžeidėjo ir ne

1 T.y. dvasiniais ginklais pulti ir gintis
2 Lit. Mūsų burna yra jums atsivėrusi
3 T.y. mes nesulaikome savo meilės nuo jūsų, bet jūs sulaikote savo meilę nuo mūsų.
4 T.y. šėtonu
5 finansiškai ar moraliai
6 mane pamatyti
7 T.y. apgailestavimą

dėl įžeistojo, bet todėl, kad jūsų rimtas
rūpestis mumis jums būtų atskleistas
Dievo akivaizdoje. 13 Dėl to esame
paguosti.
Be tos mūsų paguodos, mes dar
labiau nudžiugome dėl Tito džiaugsmo,
nes jo dvasia yra jūsų visų atgaivinta;
14 nes, jei esu jam kuo apie jus
pasigyręs, nelikau sugėdintas.
Priešingai, kaip viską jums teisingai
kalbėjome, taip ir mūsų pasigyrimas
Titui pasirodė esąs tiesa. 15 Ir jo širdis
dar labiau linksta į jus, kai jis prisimena
jūsų visų paklusnumą, kaip jūs jį
priėmėte su baime ir drebėjimu.
16 Džiaugiuos, kad kiekvienu atveju
galiu drąsiai pasitikėti jumis.

5 2 Kor 2, 13

RINKLIAVA JERUZALĖS BENDRUOMENEI SUŠELPTI (8, 1–9, 15)

Makedonijos bendruomenių pavyzdys

8 Pranešame jums, broliai, apie Dievo
malonę, suteiktą Makedonijos
bendruomenėms, 2 kad, [jas] skaudžiai
mėginant prispaudimu, jų džiaugsmo
perteklius ir kraštutinis[1] neturtas
išsiliejo jų dosnumo turtais. 3 Nes jos
[davė], kiek įstengė, paliudiju, ir daugiau
nei įstengė, savo noru, 4 primygtinai
mus prašydamos malonės[2] leisti joms
dalyvauti patarnavime[3] šventiesiems.
5 Ir jos padarė ne tik taip, kaip
tikėjomės, bet pirmiausia atidavė save
Viešpačiui, paskui — Dievo valia mums.
6 Tad mes prašėme Titą, kad jis, kaip
anksčiau buvo pradėjęs, taip ir užbaigtų
jums ir šitą geradarybę[4].

1–4 Rom 15, 26

Kreipimasis į korintiečius

7 Tik, kaip visko esate pertekę—
tikėjimo, žodžio, pažinimo, visokio
uolumo ir ⌜meilės, mūsų sužadintos
jumyse⌝[5],—taip būkite pertekę ir šitos
geradarybės[6]. 8 Ne įsakydamas tai
sakau, bet kitų uolumu[7] norėdamas
ištirti ir jūsų meilės tikrumą. 9 Juk
pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus malonę, kad jis, būdamas
turtingas, dėl jūsų tapo neturtingas, kad
per jo neturtą taptumėte turtingi.
10 Taigi šituo reikalu pareiškiu [tik
savo] nuomonę, nes tai[8] tinka jums—
tokiems, kurie nuo pernai pirmieji
pradėjote ne tik daryti[9], bet ir norėti
[daryti]. 11 O dabar pabaikite ir daryti,
kad, kaip būta geros valios norėti, taip
būtų ir pabaigta, kiek leidžia jūsų
ištekliai. 12 Mat, jei esama noringumo,
jis priimtinas pagal tai, ką žmogus turi,
ne pagal tai, ko jis neturi, 13 nes
[rinkliavos] tikslas nėra tai, kad kitų
palengvinimas turėtų būti jūsų
apsunkinimas, bet kad, laikantis lygybės,
14 dabartiniu metu jūsų perteklius
turėtų papildyti jų nepriteklių, kad ir jų
perteklius galėtų papildyti jūsų
nepriteklių, kad būtų lygybė,—15 kaip
parašyta:

„Kas daug surinko, neturėjo per
daug,
o kas mažai surinko, neturėjo
per mažai“.

16 Dėkui Dievui, įdiegusiam Titui į
širdį tokį pat[10] uolumą jums, 17 nes jis,
žinoma, mano paraginimą priėmė, bet,
būdamas labai uolus, savo noru išvyksta
pas jus. 18 Siunčiame kartu su juo brolį,
kuris giriamas [dėl savo darbo]
evangelijoje po visas bendruomenes.
19 ⌜Be to⌝[11], jis dar yra bendruomenių
paskirtas mūsų kelionės draugu,
atliekant šitą mūsų tvarkomą
geradarybę [paties] Viešpaties garbei ir
mūsų noringumui parodyti. 20 Mes
stengiamės išvengti galimybės kam nors
mus įtarti dėl tos gausios pinigų sumos,
kurią mes prižiūrime, 21 nes mums rūpi
tai, kas gera, ne tik Viešpaties akyse, bet
ir žmonių akyse. 22 Kartu su jais

---

1 Lit. nusileidžiantis į gilumą
2 T.y. privilegijos
3 T.y. rinkliavoje
4 Lit. malonę
5 Kt. Mss: jūsų meilės mums
6 Lit. malonės
7 T.y. uolumu kaip standartu, norma
8 T.y. mano patarimas ar dalyvavimas rinkliavoje
9 būtent rinkliavą
10 kaip mano arba kaip makedoniečių ir korintiečių (žr. 7 ir 8 skn.)
11 Lit. Ir ne tik tai, bet

siunčiame savo brolį, kurį daug kaip [ir]
dažnai išmėginę pripažinome esant uolų,
o dabar jis yra daug uolesnis dėl didelio
pasitikėjimo, kurį jis turi jumis. 23 Dėl
Tito—jis yra mano bendrininkas ir jums
[paskirtas] bendradarbis; dėl mūsų
brolių—jie yra bendrijų pasiuntiniai,
⌜Kristaus garbė⌝[1]. 24 Tad bendruomenių
akivaizdoj įrodykite jiems savo meilę ir
tai, kad mes [teisėtai] giriamės jumis.

15 Iš 16, 18 21 Pat 3, 4

Aukų rinkimas Jeruzalės tikintiesiems šelpti

9 Apie patarnavimą šventiesiems, tiesa,
man visai nereikia jums rašyti, 2 nes
žinau jūsų noringumą, dėl kurio giriuos
jumis makedoniečiams, [sakydamas,] kad
Achaja [jau] nuo pernai yra pasiruošusi,
ir jūsų uolumas paskatino daugelį. 3 Bet
aš siunčiu[2] tuos brolius, kad mūsų
pasigyrimas jumis šituo atveju
nepasirodytų tuščias, kad, kaip sakiau,
būtumėte pasiruošę, 4 kad kartais, jei
makedoniečiai atvyktų su manim ir rastų
jus nepasiruošusius, mes—jau nekalbant
apie jus—nebūtume sugėdinti šitame
sumanyme. 5 Tad maniau esant būtina
paraginti brolius, kad jie pirma nuvyktų
pas jus ir iš anksto paruoštų jūsų
anksčiau žadėtąją palaimos dovaną[3], kad
ta būtų paruošta taip, kaip [tikra]
palaimos, o ne kaip nenorom duodama
dovana.
6 Tai manau: kas šykščiai sėja,
šykščiai ir pjaus, o kas dosniai[4] sėja,
dosniai ir pjaus. 7 Kiekvienas tegul
duoda, kaip yra nusprendęs širdyje, ne
gailėdamas ar iš prievartos, nes Dievas
myli linksmą davėją. 8 Dievas gali
gausiai apdovanoti jus visokia malone,
kad, turėdami visko pakankamai,
kiekvienu atžvilgiu visuomet būtumėte
pertekę visokiam geram darbui,—9 kaip
parašyta:
„Jis pabėrė, davė vargšams;
jo teisumas pasilieka per
amžius“.
10 Tas, kuris parūpina sėklos sėjėjui ir
duonos valgyti, parūpins ir padaugins
jūsų sėklą ir leis augti jūsų teisumo
vaisiams. 11 Visaip būsite praturtinti
parodyti visokiam dosnumui, kuris per
mus gamina dėkojimą Dievui. 12 Nes
šitos tarnystės paslauga ne tik užpildys
šventųjų nepriteklius, bet ir perviršijos
išsilies daugeliu padėkos maldų Dievui.
13 Nes, pritardami šitai paslaugai, jie
garbins Dievą dėl jūsų paklusnumo
Kristaus evangelijos išpažinimui ir dėl
jūsų dosnumo dalijantis su jais ir visais.
14 Ir, melsdamiesi už jus, jie ilgėsis jūsų
dėl Dievo jums suteiktos
nepranokstamos malonės. 15 Dėkui
Dievui už jo neišsakomą dovaną!

9 Ps 112, 9 10 Jez 55, 10

Apaštalas gina savo tarnystę

10 Aš pats, Paulius, jus raginu
Kristaus romumu ir švelnumu—
aš, kuris akyse esu „nuolankus“ tarp
jūsų, bet už akių „smarkauju“ prieš jus—
2 prašau, kad, būdamas pas jus,
neturėčiau smarkauti su tuo
pasitikėjimu, su kuriuo manau drąsiai
pasipriešinti kai kuriems, manantiems
apie mus, kad mes elgiamės kūniškai.
3 Kūne, žinoma, gyvename, bet
nekovojame kūniškai, 4 nes mūsų kovos
ginklai yra ne kūniški, bet galingi
Dievui[5] tvirtovėms nugriauti. Mes
nuverčiame gudragalviavimus 5 ir
⌜visokią puikybę⌝[6], pasikeliančią prieš
Dievo pažinimą, ir paimame nelaisvėn
kiekvieną mintį, kad ji būtų klusni
Kristui, 6 ir esame pasirengę nubausti
kiekvieną neklusnumą, kai jūs visiškai
paklusite.
7 Žiūrėkite, kas yra jums prieš
akis! Jei kas yra tikras, kad jis priklauso
Kristui, tegul, kita vertus, sau pagalvoja
apie tai, kad, kaip jis priklauso Kristui,
taip ir mes. 8 Juk, jei dar kiek daugiau
norėčiau girtis, [būtent] įgaliojimu, kurį
Viešpats mums davė jums statyti, o ne
griauti, nebūčiau sugėdintas. 9 Nenoriu

1 T.y. tokie, kurie neša garbę Kristui. Arba: Kristaus atšvaitas (t.y. tokie, kurie atspindi Kistaus šlovę)
2 Arba: pasiunčiau
3 T.y. dovaną, duodamą atsakant į gautą palaimą
4 Arba: apsčiai
5 T.y. Dievas jais gali galingai veikti
6 Lit. visa, kas aukšta

atrodyti tarsi mėginąs jus gąsdinti
laiškais, 10 nes „laiškai,—sako,—yra,
tiesa, svarūs ir įtaigūs, bet jo asmeninis
pasirodymas silpnokas ir kalba nieko
neverta“. 11 Kas taip sako, tegul
pagalvoja tai, kad mes, kokie pasirodome
žodžiu per laiškus kitur būdami, tokie
pasirodysime ir veiksmu vietoj būdami.
12 Žinoma, nedrįstame savęs
priskirti ar prilyginti kai kuriems iš tų,
kurie patys įsiteikia. Bet jie, patys savim
save matuodami ir lygindami save su
savim, elgiasi neprotingai. 13 Tačiau
mes nesigirsime už savo ribų, bet tik
ribose misijos srities, kurią Dievas mums
priskyrė kaip mūsų ribas—tokią, kuri
pasiekia net jus. 14 Nes mes
neišsitiesiame už savo ribų, lyg kad
nebūtume pasiekę jūsų; juk ligi pat jūsų
mes pirmi atkeliavome su Kristaus
evangelija. 15 Mes nesigiriame už savo
ribų kitų nuveiktais darbais, bet turime
viltį, jūsų tikėjimui augant, savo misijos
srityje žymiai ⌜išplėsti savo darbą⌝[1] tarp
jūsų: 16 paskelbti evangeliją anapus
jūsų esančiose vietose, ne girtis tuo, kas
jau nuveikta kito asmens misijos srityje.
17 O „kas nori girtis, tesigiria
Viešpačiu“, 18 nes ne tas, kuris pats
įsiteikia, pripažįstamas tinkamu, bet tas,
kurį Viešpats įteikia.

17 Jer 9, 24

Paulius ir netikri apaštalai

11 O, kad jūs pakęstumėte truputį
mano paikybės! Bet jūs ir
pakenčiate mane. 2 Mat pavyduliauju
dėl jūsų su Dievo pavyduliavimu, nes jus
sužiedavau su vienu vyru, Kristumi, kad
jam pristatyčiau jus kaip skaisčią
mergelę. 3 Bet bijau, kad kokiu nors
būdu, kaip gyvatė prigavo Ievą savo
klasta, niekas nesugadintų ir nepaviliotų
jūsų minčių nuo nuoširdaus ⌜ir tyro⌝[2]
atsidavimo Kristui. 4 Nes jei lankytojas
skelbia kitą Jėzų, kurio nepaskelbėme,
arba jei gaunate kitokią Dvasią, kurios
negavote, arba [priimate] kitokią
evangeliją, kurios nepriėmėte, jūs
puikiai tai pakenčiate! 5 Nes manau
nieku neatsiliekąs nuo „antapaštalių“.
6 O jei ir esu neprityręs kalboje, tačiau
ne pažinime[3]. Atvirkščiai, [jį] visaip
jums apreiškėme visomis aplinkybėmis.
7 Ar nusižemindamas, kad jūs
būtumėte išaukštinti, nusidėjau dėl to,
kad dovanai jums paskelbiau evangeliją?
8 Apiplėšiau kitas bendruomenes,
imdamas iš jų aprūpinimą, kad galėčiau
jums tarnauti. 9 O būdamas pas jus ir
pristigęs, nė vieno neapsunkinau, nes
mano nepriteklių atpildė broliai, atvykę
iš Makedonijos. Visokiais būdais
saugojaus pasidaryti jums našta ir toliau
saugosiuos. 10 Kaip tikrai Kristaus
tiesa yra manyje, šito mano pasigyrimo
niekas nenutildys Achajos srityse!
11 Kodėl? Ar todėl, kad nemyliu jūsų?
Dievas žino![4]
12 O ką darau, tą ir toliau darysiu,
kad ⌜neduočiau progos⌝[5] tiems, kurie
geidžia progos būti pripažinti mums
prilygstą tuo, kuo giriasi, 13 nes tokie
žmonės yra netikri apaštalai, klastingi
darbininkai, apsimetą Kristaus
apaštalais. 14 Ir nenuostabu, nes pats
šėtonas apsimeta šviesos angelu.
15 Taigi nieko ypatinga, jei ir jo tarnai
apsimeta teisumo tarnais. Jų galas bus
toks, kokie jų darbai.

3 Pr 3, 1–5. 13 9 Flp 4, 15–18

Paulius giriasi kentėjimais

16 Pakartoju: niekas tenelaiko
manęs paiku. O jeigu laikote, tai ir kaip
paiką mane priimkite, kad ir aš galėčiau
mažumėlį pasigirti! 17 Ką kalbu, ne
pagal Viešpatį[6] kalbu, bet šitame
pasigyrimo dalyke tartum iš paikumo.
18 Kadangi daugelis giriasi pasauliškai[7],
tai ir aš pasigirsiu, 19 nes, būdami
protingi, mielai pakenčiate paikuosius!
20 Juk pakenčiate, jei kas jus pavergia,
jei kas apryja, jei kas pagauna [klasta],
jei kas išdidžiai elgiasi, jei kas suduoda

1 Lit. pasidaryti dideli
2 ~kt. Mss

3 T.y. evangelijos kaip Dievo tiesos pažinime
4 T.y. Dievas žino, kad jus myliu
5 Lit. nukirsčiau progą
6 T.y. ne pasekdamas Kristaus būdu ir pavyzdžiu
7 Arba: kūniškai (lit. pagal kūną)

jums į veidą! 21 Savo gėdai prisi-
pažįstu, kad, kaip sako, mes esame buvę
per silpni!
Bet kuo kas drįsta didžiuotis,—
kalbu kaip iš paikumo,—tuo drįstu ir aš!
22 Ar jie hebrajai? Aš irgi. Ar jie
izraeliai? Aš irgi. Ar jie Abraomo
palikuonys? Aš irgi. 23 Ar jie Kristaus
tarnai? Eidamas iš proto sakau: aš juo
labiau! [Toks pasirodžiau] daug labiau
darbais, daug dažniau įkalinimais,
žymiai daugiau nuplakimais, dažnai
mirties pavojuose. 24 Nuo žydų gavau
penkis kartus po keturiasdešimt kirčių
be vieno. 25 Tris kartus buvau
nuplaktas lazdomis, vieną kartą
apmėtytas akmenimis. Tris kartus
pergyvenau laivo sudužimą. Naktį ir
dieną praleidau atviroje jūroje.
26 [Pasirodžiau esąs Kristaus tarnas]
dažnomis kelionėmis, upių pavojais,
plėšikų pavojais, pavojais nuo savo
tautos, pavojais nuo pagonių, pavojais
mieste, pavojais dykumoje, pavojais
jūroje, pavojais tarp netikrų brolių;
27 triūsu ir sunkiu darbu, dažnai
naktimis budėdamas, alkdamas ir
trokšdamas, dažnai būdamas be maisto,
kęsdamas šaltį ir nuogumą. 28 Be kita
ko, kasdien mane spaudžia rūpestis
visomis bendruomenėmis. 29 Kas yra
silpnas, ir aš [taip pat] nesu silpnas? Ką
⌜suvilioja atsimesti nuo tikėjimo⌝[1], ir aš
[taip pat] nedegu [iš apmaudo]?
30 Jei būtina girtis, girsiuos savo
silpnumu. 31 Viešpaties Jėzaus Dievas
ir Tėvas—jis, kuris yra pagarbintas[2] per
amžius—žino, kad nemeluoju.
32 Damaske karaliaus Areto etnarchas[3]
saugojo damaskiečių miestą, norėdamas
mane suimti, 33 bet aš pro langą buvau
nuleistas pintinėje per sieną ir taip
ištrūkau iš jo rankų.

23 Apd 16, 23 **24** Dt 25, 3 **25** Apd 16, 22 **25** Apd 14, 19 **26** Apd 9, 23 **26** Apd 14, 5 **32–33** Apd 9, 23–25

Pauliaus regėjimai ir apreiškimai

12 Turiu girtis. Nors tai nenaudinga,
tačiau eisiu prie Viešpaties
regėjimų ir apreiškimų. 2 Pažįstu žmogų
Kristuje, kuris prieš keturiolika metų—
ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas
žino,—buvo pagautas [ir pakeltas] iki pat
trečiojo dangaus. 3 Ir žinau, kad toks
žmogus—ar kūne, ar be kūno, nežinau,
Dievas žino—4 buvo pagautas [ir
paimtas] į rojų ir girdėjo neišsakomus
žodžius, kurių žmogui nevalia ištarti.
5 Tokiu žmogumi girsiuos, bet savim
nesigirsiu, nebent [savo] silpnybėmis.
6 Mat, jei ir norėčiau girtis, nebūčiau
paikas, nes sakyčiau tiesą. Bet
susilaikau, kad kas nepagalvotų apie
mane daugiau negu tai, ką mato manyje
ar girdi ⌜iš manęs, 7 ir dėl nepaprastų
apreiškimų. Todėl, kad⌝[4] nepasikelčiau
puikybėn, man buvo duotas dyglys kūne,
šėtono pasiuntinys, kad mane badytų
kumščiais, kad nepasikelčiau puikybėn.
8 Dėl šito tris kartus maldavau Viešpatį,
kad jį pašalintų nuo manęs. 9 Bet jis
man pasakė: „Tau pakanka mano
malonės, nes [mano] jėga tobulai
pasireiškia silpnybėje“. Tad verčiau ko
mieliausiai girsiuos silpnybėmis, kad
Kristaus jėga apsigyventų manyje.
10 Todėl gėriuosi silpnybėmis,
įžeidimais, nelaimėmis, persekiojimais ir
prispaudimais dėl Kristaus, nes, kada
esu silpnas, tada esu galingas.

Apaštalo rūpestis Korinto bendruomene

11 Esu pasidaręs paikas: jūs mane
privertėte. Juk aš būčiau turėjęs būti
jūsų įteikiamas, nes nieku neatsilikau
nuo „antapaštalių“, nors ir esu niekas.
12 [Tikro] apaštalo ženklai, tiesa, yra
parodyti tarp jūsų visokia ištverme,
ženklais, stebuklais ir galingais
veiksmais. 13 Kuo gi pasielgta su jumis
blogiau už kitas bendruomenes, jei ne
tuo, kad aš pats netapau jums našta?
Atleiskite man šitą neteisybę!
14 Štai esu pasiruošęs atvykti pas
jus šį trečią kartą ir nebūsiu jums našta,
nes ieškau ne jūsų turto, bet jūsų pačių.
Juk ne vaikai privalo krauti lobį
gimdytojams, bet gimdytojai vaikams.

1 Lit. suklupdo
2 Lit. palaimintas
3 T.y. nabatėjų karaliaus Areto paskirtas Damasko valdytojas ar kokios miesto tautinės grupės viršininkas

4 Kt. Mss: iš manęs. 7 Dėl nepaprastų apreiškimų, kad

15 O aš labai mielai aukosiu[1] ir pats
visiškai pasiaukosiu[2] už jus. Jei labiau
jus myliu, ar mažiau turėčiau būti
mylimas? 16 [Sakysite:] Gerai![3] Aš
neapsunkinau jūsų. Tačiau, būdamas
gudrus, jus klasta pagavau. 17 Argi per
kurį nors iš tų, kuriuos pas jus
nusiunčiau, išnaudojau jus? 18 Aš
paraginau Titą [jus aplankyti] ir
pasiunčiau su juo brolį. Argi Titas jus
išnaudojo? Ar mes neveikėme ta pačia
dvasia?[4] Ar nevaikščiojome tomis
pačiomis pėdomis?

Įspėjimai ir pažadas aplankyti trečią kartą

19 Jau seniai manote, kad mes
ginamės prieš jus. [Jūs klystate!] Mes
kalbame Dievo akivaizdoje Kristuje, ir
visa tai, mylimieji, yra jūsų ugymo[5]
tikslui. 20 Mat bijau, kad kartais
atvykęs nerasčiau jūsų tokių, kokių
nenoriu, ir kad jūs nerastumėte manęs
tokio, kokio nenorite, kad kartais nebūtų
nesantaikos, pavydo, pykčių,
savanaudiškų potroškių, šmeižtų,
liežuvavimų, pasipūtimų, netvarkos,—
21 kad, vėl man atėjus, Dievas
nepažemintų manęs prieš jus ir
neturėčiau apraudoti daugelio anksčiau
nuodėmiavusių ir neatgailavusių dėl
netyrumo, paleistuvavimo ir ištvirkimo,
kuriuos jie darė.

13 Šį, trečią kartą vykstu pas jus.
„Dviejų ar trijų liudytojų
parodymu[6] turi būti nuspręstas
kiekvienas dalykas". 2 Įspėjau ir įspėju,
kaip antrąjį kartą būdamas pas jus, taip
ir dabar nebūdamas, anksčiau
nuodėmiavusius ir visus kitus, kad, kai
vėl ateisiu, nepasigailėsiu, 3 kadangi
reikalaujate įrodymo, jog Kristus kalba
per mane. Jis nėra jums silpnas, bet
galingas tarp jūsų. 4 Juk jis buvo
nukryžiuotas iš silpnumo, bet gyvena
Dievo jėga. Juk ir mes esame jame
silpni, bet Dievo jėga su juo gyvensime
jums [ugdyti].
5 Išmėginkite save, ar esate
tikėjime, ištirkite save! Arba ar
nenusivokiate, kad Jėzus Kristus yra
jumyse—nebent jei neišlaikote
mėginimo? 6 Bet turiu viltį, kad
pripažinsite, jog mes esame išlaikę
mėginimą. 7 Mes meldžiamės Dievui,
kad jūs nedarytumėte nieko bloga—ne
kad mes pasirodytume išlaikę mėginimą,
bet kad jūs darytumėte gera, o mes
būtume tarsi neišlaikę. 8 Mat nieko
negalime prieš tiesą, bet tik už tiesą.
9 Juk džiaugiamės, kad mes esame
silpni, o jūs galingi. To dar meldžiame:
jūsų atstatymo[7]. 10 Todėl, nebūdamas
pas jus, tai rašau, kad, vietoj būdamas,
neturėčiau pavartoti griežtumo, kaip
leidžia ta galia, kurią Viešpats man davė
statyti, o ne griauti.

1 Dt 17, 6; 19, 15

Baigiamieji sveikinimai ir palaiminimas

11 Pagaliau, broliai, džiaukitės,
atsistatykite, padrąsinkite vienas kitą,
būkite vienos minties, gyvenkite taikoje,
o meilės ir ramybės Dievas bus su jumis.
12 Sveikinkite vieni kitus šventu
pabučiavimu. Jus sveikina visi šventieji.
13 Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė, Dievo meilė ir ⸢Šventosios
Dvasios draugystė⸣[8] tebūnie su jumis
visais!

1 Lit. išleisiu (t.y. panaudosiu savo pinigus, laiką, energiją ir meilę bendruomenės labui)
2 Lit. būsiu išleistas (sunaudotas)
3 Lit. Tebūnie taip
4 T.y. nesivadavome tais pačiais motyvais
5 Lit. statymo
6 Lit. burna

7 T.y. pirmiau buvusių santykių su apaštalu atitaisymo ir krikščioniško gyvenimo atnaujinimo
8 Arba: dalyvavimas Šventojoje Dvasioje

GALATAMS

Pasveikinimas

1 Paulius, apaštalas—ne nuo žmonių ir
ne per žmogų, bet per Jėzų Kristų ir
Dievą Tėvą, prikėlusį jį iš numirusių—
2 ir visi su manim esantys broliai
Galatijos bendruomenėms. 3 Malonė
jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus, 4 atsi-
davusio už mūsų nuodėmes, kad mus
išgelbėtų iš dabartinio pikto amžiaus
pagal valią mūsų Dievo ir Tėvo,
5 kuriam tebūnie garbė per amžių
amžius. Amen.

Nėra kitos evangelijos

6 Stebiuosi, kad taip greitai
persimetate nuo to, kuris jus pašaukė
Kristaus malone, į kitokią evangeliją.
7 [Iš tikrųjų] ji nėra kita, bet yra tik kai
kurie žmonės, kurie jus supainioja ir nori
iškreipti Kristaus evangeliją. 8 Bet net
jei mes patys ar angelas iš dangaus
skelbtų jums evangeliją,
prieštaraujančią tai, kurią jums
paskelbėme,—tebūnie prakeiktas!
9 Kaip pirma sakėme, taip dabar dar
kartą sakau: jei kas jums skelbia
evangeliją, prieštaraujančią tai, kurią
priėmėte, tas tebūnie prakeiktas!
10 Argi dabar ieškau žmonių
pritarimo, ar Dievo? Arba ar stengiuos
patikti žmonėms? Jei tebesistengčiau
žmonėms patikti, nebūčiau Kristaus
tarnas.

Kaip Paulius tapo apaštalu

11 Aš patikinu jus, broliai, kad
mano paskelbtoji evangelija nėra tik
žmogiška, 12 nes jos negavau iš žmogaus
ir nebuvau jos išmokytas, bet ją gavau
Jėzaus Kristaus apreiškimu. 13 Juk
girdėjote apie mano ankstesnį elgesį
žydų tikėjime, kad be saiko persekiojau
Dievo Bendruomenę ir stengiaus ją
sunaikinti. 14 Judaizme[1] dariau
daugiau pažangos negu daugelis mano
tautos bendraamžių, daug uoliau
laikydamasis savo protėvių padavimų.
15 O kai tam, kuris mane išskyrė nuo
mano motinos įsčių[2] ir pašaukė savo
malone, patiko 16 apreikšti savo Sūnų
manyje, kad jį paskelbčiau tarp pagonių,
aš tuoj nepasitariau su jokiu
žmogumi[3] 17 nė nukilau į Jeruzalę pas
pirmiau už mane pašauktus apaštalus,
bet nuvykau į Arabiją ir vėl sugrįžau į
Damaską.
18 Paskui, po trejų metų, nukilau į
Jerualę susipažinti su Kėfu ir pasilikau
pas jį penkiolika dienų. 19 Bet
nemačiau jokio kito apaštalo, tik
Jokūbą, Viešpaties brolį. 20 (Ką jums
rašau—štai Dievo akivaizdoje [patikinu],
kad nemeluoju.) 21 Paskui nuvykau į
Sirijos ir Kilikijos sritis. 22 Bet buvau
iš veido nepažįstamas Judėjos
bendruomenėms, esančioms Kristuje.
23 O jos tik girdėjo: „Tas, kuris
anksčiau mus persekiojo, dabar skelbia
tikėjimą, kurį kadaise stengėsi
sunaikinti“. 24 Ir jos garbino Dievą dėl
manęs.

13 Apd 8, 3; 22, 4–5; 26, 9–11 **14** Apd 22, 3 **15–16** Apd 9, 3–6; 22, 6–10; 26, 13–18 **18** Apd 9, 26–30

Apaštalas antrą kartą aplanko Jeruzalę

2 Paskui, po keturiolikos metų, vėl
nukilau į Jeruzalę su Barnabu,
pasiėmęs ir Titą. 2 Nukilau, atsakydamas
į apreiškimą, ir jiems išdėsčiau
evangeliją, kurią skelbiu tarp pagonių, o
privačiai įžymiesiems, kad kartais
nebėgčiau ar nebūčiau bėgęs veltui.
3 Bet nė mano palydovas Titas, būdamas
graikas, nebuvo priverstas apsipjaustyti.
4 O dėl slapta įvestų netikrų brolių,
kurie buvo vogčia įsiskverbę šnipinėti
mūsų laisvės, kurią turime Kristuje
Jėzuje, kad galėtų mus pavergti,—5 mes
jiems nė valandėlei nepasidavėme, kad
evangelijos tiesa pasiliktų pas jus. 6 O
iš tų, kurie buvo laikomi įžymiais,—
kokie jie kartą buvo, man nesudaro jokio
skirtumo: Dievas nėra žmogui ša-
liškas,—man įžymieji nieko nepridėjo.[4] 7
Priešingai, pamatę, kad man patikėta
evangelija neapipjaustytiems, kaip

---

1 T.y. žydų tikėjime ir gyvensenoje

2 Tai gali reikšti „nuo mano gimimo“ ar „man dar negimus“.

3 Lit. kūnu ir krauju

4 T.y. nerado jokio trūkumo mano evangelijoje

Petrui apipjaustytiems, —8 nes tas,
kuris veikė Petrui, kad šis eitų apaštalo
pareigas apipjaustytiems, veikė ir man,
kad jas eičiau pagonims,—9 ir pripažinę
man suteiktą malonę, Jokūbas, Kėfas ir
Jonas, kurie laikomi šulais, padavė man
ir Barnabui draugiškumo dešinę
[sutardami], kad mes eitume pas pagonis,
o jie—pas apipjaustytus, 10 [prašydami]
tik [to,] kad atsimintume vargšus. Kaip
tik tai aš uoliai ir stengiausi daryti.

1 Apd 11, 30; 15, 2 6 Dt 10, 17

Paulius subara Petrą Antiochijoje

11 Bet kai Kėfas atvyko į
Antiochiją, jam pasipriešinau į akis[1], nes
jis buvo pasmerktas[2]. 12 Mat, prieš
atvykstant kai kuriems nuo Jokūbo, jis
valgydavo drauge su pagonimis, bet kai
jie atvyko, jis ėmė trauktis ir skirtis nuo
jų, bijodamas apipjaustytųjų. 13 Su juo
veidmainiavo ir visi kiti žydai—taip, jog
net Barnabas buvo jų veidmainystės
suvedžiotas. 14 Bet kai pamačiau, kad
⌜jų elgesys nesutinka su evangelijos
tiesa⌝[3], tariau Kėfui visų akivaizdoje:
„Jei tu, būdamas žydas, gyveni
pagoniškai, o ne žydiškai, kaip tu gali
versti pagonis laikytis žydų papročių?“

Žydai ir pagonys išganomi tikėjimu

15 Mes esame gimimo žydai ir ne
„nusidėjėliai iš pagonių“, 16 bet kadangi
žinome, jog žmogus neišteisinamas
įstatymo darbais, bet tik per tikėjimą
Kristumi Jėzumi, mes irgi įtikėjome
Kristų Jėzų, kad būtume išteisinti per
tikėjimą Kristumi, o ne įstatymo darbais,
nes įstatymo darbais „nebus išteisintas
joks žmogus[4]“. 17 O jei, stengdamiesi
būti išteisinti Kristuje, ir mes patys
pasirodėme[5] esą nusidėjėliai, ar tad
Kristus yra nuodėmės tarnas? Nieku
būdu! 18 Nes jei atstatau, ką
nugrioviau, pasirodau esąs įstatymo
laužytojas. 19 Nes aš per įstatymą
numiriau įstatymui, kad gyvenčiau
Dievui. Esu nukryžiuotas su Kristumi.
20 Tačiau gyvenu nebe aš, bet Kristus
gyvena manyje. O kiek dabar gyvenu
kūne, gyvenu per tikėjimą Dievo
Sūnumi, kuris mane mylėjo ir atsidavė už
mane. 21 Neatmetu Dievo malonės, nes
jei teisumas įgyjamas įstatymu, tai
Kristus mirė veltui!

16 Ps 143,2; Rom 3, 22

Tikėjimas ar įstatymo vykdymas

3 O, neprotingi galatai! Kas užkerėjo
jus, kuriems prieš akis Jėzus Kristus
buvo aiškiai pavaizduotas kaip
nukryžiuotas? 2 Tik tai noriu sužinoti iš
jūsų: ar gavote Dvasią darydami
įstatymo darbus, ar ⌜tikėdami tai, ką
girdėjote⌝[6]? 3 Nejaugi esate tokie
neprotingi? Ar, pradėję Dvasia, dabar
kūnu baigsite? 4 Ar tiek daug patyrėte
veltui?—jei iš tikrųjų veltui! 5 Taigi tas,
kuris jums suteikė Dvasią ir darė
stebuklus tarp jūsų—ar jis [tai darė]
remdamasis įstatymo darbais, ar tuo, kad
⌜*tikėjote tai, ką girdėjote*⌝[7]? 6 Taip, kaip
Abraomas: „Jis patikėjo Dievu, ir tai
jam buvo įskaityta kaip teisumas“.
7 Taigi žinokite[8], kad tie, kurie
gyvena tikėjimu, yra Abraomo vaikai[9].
8 Ir Raštas, numatydamas, kad Dievas
tikėjimu išteisins pagonis, iš anksto
paskelbė Abraomui gerą naujieną: „Per
tave bus palaimintos visos tautos“.
9 Taigi tie, kurie gyvena tikėjimu,
palaiminami su tikinčiuoju Abraomu.
10 Mat visi, kurie pasikliauja
įstatymo darbais, yra po prakeikimu, nes
parašyta: „Prakeiktas kiekvienas, kuris
nuolat nesilaiko viso to, kas parašyta
įstatymo knygoje, kad tai darytų“.
11 Aišku, kad įstatymu niekas
neišteisinamas Dievo akyse, nes „⌜kas
yra teisus tikėjimu, gyvens⌝“[10]. 12 Bet
įstatymas nesiremia tikėjimu; priešingai,
„kas juos[11] įvykdė, jais

---

1 Lit. veidą
2 Dievo požiūriu arba savo prieštaringo elgesio
3 Lit. jie neina tiesiai į evangelijos tiesą
4 Lit. kūnas
5 Lit. buvome rasti
6 Arba: klausydami su tikėjimu
7 Arba: klausėte su tikėjimu
8 Arba: žinote
9 Lit. sūnūs
10 Arba: teisusis gyvens tikėjimu
11 T.y. įstatymo įsakymus

gyvens“. 13 Kristus mus atpirko nuo
įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus
prakeikimu, nes parašyta: „Prakeiktas
kiekvienas, kuris kybo ant medžio“,—
14 kad per Jėzų Kristų pagonims tektų
Abraomo palaiminimas, kad gautume
Dvasios pažadą per tikėjimą.

6 Pr 15, 6; Rom 4, 3 7 Rom 4, 16 8 Pr 12, 3 10 Dt 27, 26 11 Chab 2, 4 12 Lev 18, 5 13 Dt 21, 33

Įstatymas ir pažadas

15 Broliai, ⸢duodu pavyzdį iš
žmonių gyvenimo⸣[1]: kaip niekas
nepanaikina žmogaus patvirtinto
testamento ar nieko neprideda prie jo,
taip yra šiuo atveju. 16 Pažadai buvo
ištarti Abraomui „ir jo palikuoniui“.
Nesako daugiskaita: „ir palikuonims“,
bet vienaskaita: „ir tavo palikuoniui“,
tai yra Kristui. 17 Manau tai:
įstatymas, įvestas po keturių šimtų
trisdešimties metų, nepanaikina Dievo
anksčiau patvirtintos sandoros ir taip
nepaverčia pažado niekais, 18 nes jei
paveldėjimas įgyjamas įstatymu, tai jau
nebe pažadu. Bet Dievas pažadu [jį]
suteikė Abraomui iš malonės.

16 Pr 12, 7 17 Iš 12, 40 18 Rom 4, 14

Įstatymo tikslas

19 Tai kam įstatymas? Dėl
nusižengimų jis buvo pridėtas, kol ateis
„palikuonis“, kuriam buvo skirtas
pažadas. Jis[2] buvo išleistas per angelus,
su tarpininko pagalba. 20 O tarpininkas
neatstovauja [tik] vienai šaliai, bet
Dievas yra vienas.
21 Ar tad įstatymas priešingas
[Dievo] pažadams? Jokiu būdu! Nes jei
būtų duotas įstatymas, kuris galėtų
teikti gyvybę, tai teisumas tikrai būtų
įgyjamas įstatymu. 22 Bet Raštas ⸢visus
be išimties įkalino nuodėmėje⸣[3], kad tai,
kas pažadėta, būtų duota tikintiesiems
per tikėjimą Jėzumi Kristumi.
23 Prieš ateinant tikėjimui, mes
buvome saugomi įstatymo valdžioje,
kalinami, iki bus apreikštas tikėjimas,
kuris turėjo ateiti . 24 Tad įstatymas
buvo mūsų prižiūrėtojas iki Kristaus,
kad būtume išteisinti tikėjimu. 25 O
dabar, atėjus tikėjimui, nebesame
prižiūrėtojui pavaldūs.

Dievo vaikai

26 Mat jūs visi tikėjimu esate
Dievo vaikai[4] Kristuje Jėzuje, 27 nes jūs
visi, kurie buvote pakrikštyti į Kristų,
Kristumi apsivilkote. 28 Nėra nei žydo,
nei graiko, nėra nei vergo, nei laisvojo,
nėra nei vyriškio, nei moteriškės, nes jūs
visi esate vienas Kristuje Jėzuje. 29 O
jei priklausote Kristui, tai esate
Abraomo palikuonys, pagal pažadą—
paveldėtojai.

29 Rom 4, 13

4 Sakau [tai kaip pavyzdį]: kol
paveldėtojas tebėra nepilnametis, jis
nieku nesiskiria nuo vergo, nors yra
visko savininkas, 2 bet jis yra saugotojų
ir ūkvedžių prižiūrimas iki tėvo
nustatyto laiko. 3 Taip buvo ir su
mumis: kai buvome nepilnamečiai,
buvome pavergti pasaulio pradmenims[5].
4 Bet, laikui išsipildžius, Dievas atsiuntė
savo Sūnų, gimusį iš moters, gimusį
įstatymui pavaldų, 5 kad jis atpirktų
tuos, kurie buvo įstatymui pavaldūs, kad
gautume sūnystę. 6 O ⸢kadangi esate
sūnūs,⸣[6] Dievas pasiuntė į jūsų širdis
savo Sūnaus Dvasią, šaukiančią: „Aba,
Tėve!“ 7 Taigi tu nebesi vergas, bet
sūnus; o jei sūnus, tai ir paveldėtojas
Dievo veiksmu.

5–7 Rom 8, 15–17

Pavojus atkristi į senąją vergystę

8 Tačiau anuomet, kai nepažinote
Dievo, vergavote būtybėms, kurios ⸢iš
esmės⸣[7] nėra dievai. 9 Bet dabar, pažinę
Dievą, arba, tikriau sakant, būdami
Dievo pažinti, kaip jūs galite vėl grężtis
atgal į silpnus ir vargingus pradmenis,
kuriems vėl iš naujo norite vergauti?
10 Jūs laikotės dienų, mėnesių, ypatingų
laikų ir metų! 11 Bijau dėl jūsų, kad

---

1 Lit. kalbu žmogiškai
2 T.y. įstatymas
3 Lit. visa drauge užrakino po nuodėme
4 Lit. sūnūs
5 T.y. vergavome elementarinėms kosminėms galybėms: pagonių religijoje—netikriems dievams, o žydų tikėjime—įstatymui
6 Arba: kad esate sūnūs, [galite žinoti iš to:]
7 Arba: iš tikrųjų

kartais nebūčiau veltui triūsęs jūsų
labui.

Asmeninis kreipimasis

12 Broliai, maldauju jus: tapkite
tokie, kaip aš, nes ir aš tapau toks, kaip
jūs! Jūs man nepadarėte jokios
skriaudos. 13 Jūs žinote, kad dėl kūno
negalios jums pirmąjį kartą paskelbiau
evangeliją. 14 Nors ir mano kūno būklė
buvo jums pagunda [atmesti mane], jūs
manęs nepaniekinote ir neatmetėte, bet
kaip Dievo angelą mane priėmėte, kaip
Kristų Jėzų. 15 Tai kur yra jūsų
[ankstesnis] palaimos būvis? Mat liudiju
už jus, kad, jei būtų buvę galima, jūs
būtumėte išsilupę akis ir man atidavę.
16 Ar tad aš, kalbėdamas jums tiesą, esu
tapęs jūsų priešu?

17 Jie įsiteikia jums[1] ne geram
tikslui. Jie tik nori jus išskirti[2], kad
turėtumėte jiems įsiteikti! 18 Tačiau
„gera būti tokiems, kuriems visuomet
įsiteikiama su geru tikslu“ ir ne tik tada,
kai esu pas jus.

19 Mano vaikai, dėl kurių vėl
kenčiu gimdymo skausmus, kol Kristus
bus įpavidalintas jumyse! 20 Norėčiau
dabar pat būti pas jus ir pakeisti savo
toną, nes nežinau, kaip pasielgti su
jumis.

Hagaros-Saros alegorija

21 Sakykite man jūs, kurie norite
būti įstatymui pavaldūs, ar nesiklausote[3]
įstatymo? 22 Juk parašyta, kad
Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš
vergės, o kitą iš laisvosios. 23 Bet tas,
kuris buvo iš vergės, gimė kūnišku būdu,
o tas, kuris buvo iš laisvosios,—pažado
ištesėjimu. 24 Tie dalykai [dabar]
aiškinami alegoriškai: šitos [moterys]
yra dvi sandoros. Viena—nuo Sinajaus
kalno, gimdanti vergystei; ji yra Hagara.
25 „Hagara“ ženklina Sinajaus kalną
Arabijoje ir atvaizduoja dabartinę
Jeruzalę, nes ši vergauja su savo vaikais.
26 Bet aukštai esanti Jeruzalė yra
laisva; ji yra mūsų motina, 27 nes
parašyta:

„Džiaukis, nevaisingoji, kuri
negimdai,
pratrūk šūkavimu, kuri
nepažįsti gimdymo
skausmų,
nes daug vaikų turi apleistoji,
daugiau negu ta, kuri
turi vyrą!“

28 O jūs[4], broliai, kaip Izaokas, esate
pažado vaikai. 29 Bet kaip tąsyk
gimusysis kūnišku būdu persekiojo
gimusįjį Dvasios poveikiu, taip yra ir
dabar. 30 Bet ką sako Raštas?—
„Išvaryk vergę ir jos sūnų, nes vergės
sūnus neturi gauti veldinio kartu su
laisvosios sūnumi“. 31 Taigi, broliai,
mes nesame vergės vaikai, bet laisvosios.

22 Pr 16, 15 22 Pr 21, 2 27 Jez 54, 1 29 Pr 21, 9
30 Pr 21, 10

Krikščioniška laisvė

5 Laisvei Kristus mus išlaisvino. Tad
tvirtai stovėkite ir nesiduokite vėl
įkinkomi į vergystės jungą!

2 Štai aš, Povilas, jums sakau,
kad, jei leidžiatės apipjaustomi, Kristus
jums nė kiek nebus naudingas. 3 Vėl
paliudiju kiekvienam žmogui, kuris
leidžiasi apipjaustomas, kad jis yra
įpareigotas vykdyti visą įstatymą. 4 Jūs,
kurie stengiatės būti išteisinti įstatymu,
nebeturite nieko bendra su Kristumi; jūs
išpuolėte iš malonės. 5 Nes mes Dvasia,
remdamiesi tikėjimu, laukiame teisumo,
kurio viliamės; 6 nes Kristuje Jėzuje
nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei
neapipjaustymas, bet [tik[tikėjimas,
veikiantis per meilę.

7 Jūs gerai bėgote. Kas jus
sutrukdė tiesos klausyti? 8 Tas
įtikinimas nėra iš to, kuris jus šaukia.
9 Truputis raugo įraugina visą įmaišą.
10 Aš pasitikiu jumis Viešpatyje, kad
nebūsite kitokios nuomonės. O tas, kuris
jus supainioja, turės iškęsti teismą, kad
ir kas jis būtų! 11 Bet jei aš, broliai,
tebeskelbiu apipjaustymą, tai kodėl dar
esu persekiojamas? Tuo atveju kryžiaus

---

1 T.y. stengiasi įsigyti jūsų palankumą,, siekia jums įsigerinti, pirštis

2 iš draugystės su manim

3 T.y. nesiklausote ir nesuprantate

4 Kt. Mss: mes (...esame)

papiktinimas yra pašalintas. 12 O kad ir išdarais pasidarytų tie, kurie jums kelia nerimą!

13 Juk jūs, broliai, buvote pašaukti, kad būtumėte laisvi. Tik nenaudokite tos laisvės kaip progos kūnui[1], bet per meilę tarnaukite vienas kitam! 14 Nes visas įstatymas yra įvykdytas vienu sakiniu, tuo: „Mylėk savo artimą kaip save patį". 15 Bet jei vienas kitą kremtate ir draskote, žiūrėkite, kad nebūtumėte vienas kito praryti!

9 1 Kor 5, 6 **14** Lev 19, 18 **17** Rom 7, 15–23

Dvasios vaisius ir kūno darbai

16 Sakau: elkitės Dvasia, tai nepatenkinsite kūno geidulio. 17 Mat kūnas geidžia, kas priešinga Dvasiai, o Dvasia—kas priešinga kūnui, nes tie yra vienas kitam priešingi, kad nedarytumėte, ko norite. 18 Bet jei esate Dvasios vedami, nesate įstatymui pavaldūs. 19 Kūno darbai yra aiškūs: jie yra paleistuvystė, netyrumas, ištvirkimas, 20 stabmeldystė, žyniavimas, neapkentimai, nesantaika, pavyduliavimas, pykčio proveržiai, ˹savimyliški potroškiai˺[2], nesutarimai, partiniai susiskaldymai, 21 pavydėjimai[3], girtavimai, lėbavimai ir į tuos panašūs dalykai. Tai sakau iš anksto, kaip ir anksčiau sakiau, kad tie, kurie daro tokius darbus, nepaveldės Dievo karalystės. 22 Bet Dvasios vaisius yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, malonumas, gerumas, ištikimybė, 23 romumas, susivaldymas. Nėra įstatymo prieš tokius dalykus[4]. 24 Tie, kurie priklauso Kristui Jėzui, nukryžiavo savo kūniškąjį aš su jo aistromis ir geiduliais. 25 Jei gyvename Dvasia, tai Dvasia ir elkimės. 26 Nesivaikykime tuščios garbės, vieni kitus erzindami, vieni kitiems pavydėdami!

Nešiokite vieni kitų naštas

6 Broliai, jei žmogus ir būtų ˹užtiktas kuo nors nusižengęs˺[5], jūs, kurie esate dvasiški, atstatykite tokį su romia dvasia. Žiūrėk pats savęs, kad ir tu nebūtum sugundytas. 2 Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite[6] Kristaus įstatymą, 3 nes jei kas, būdamas niekas, tariasi kas esąs, tas apsigauna. 4 Tegul kiekvienas ištiria savo paties darbą, ir tada jis turės pagrindą girtis, atsižvelgdamas į save vieną ir nelygindamas savęs su kitu, 5 nes kiekvienas turės nešioti savo paties naštą.

6 Tegul tas, kuris mokomas žodžio, dalijasi su mokytoju visomis gėrybėmis.

7 Neapsigaukite: Dievas neleidžia tyčiotis iš savęs! Nes ką žmogus sėja, tą ir pjaus. 8 Būtent: jei kas sėja į kūną[7], iš kūno pjaus sugedimą, o kas sėja į Dvasią[8]—iš Dvasios pjaus amžiną gyvenimą. 9 Tad nepailskime darydami gera, nes tinkamu metu pjausime, jei nenuleisime rankų. 10 Taigi, kada tik turime progą, darykime gera visiems, o labiausiai tikėjimo namiškiams.

Baigiamasis įspėjimas ir palaiminimas

11 Žiūrėkite, kokiomis didelėmis raidėmis jums rašau savo ranka! 12 Visi, kurie nori gerai pasirodyti išviršiniais dalykais, jus verčia apsipjaustyti tik tam, kad dėl Kristaus kryžiaus neturėtų kentėti persekiojimo. 13 Juk ir tie, kurie apipjaustomi, patys nesilaiko įstatymo, bet nori jūsų apsipjaustymo, kad galėtų pasigirti jūsų kūnu. 14 Bet tegul aš niekad nieku kitu nesigirsiu, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, kuriuo man pasaulis nukryžiuotas ir aš pasauliui. 15 Nes nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet tik naujas sukūrimas. 16 Ir visi, kurie laikysis šitos

---

1 T.y. nuodėmingai prigimčiai
2 Arba: vaidai
3 Kt. Mss + žmogžudystės
4 Arba: asmenis
5 Arba: netyčia įveltas į kokį nors nusižengimą
6 Kt. Mss: įvykdykite
7 T.y. tenkina geidulius, būdingus nuodėmingai prigimčiai
8 T.y. vykdo tai, ko geidžia Dvasia

taisyklės—ramybė ir pasigailėjimas
tebūnie jiems ⌈ir Dievo Izraeliui⌉[1].
17 Toliau niekas tenevargina
manęs, nes aš nešioju Jėzaus žymes savo
kūne.
18 Mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus malonė tebūnie su jūsų dvasia,
broliai. Amen.

---

1 Arba: Dievo Izraeliui

EFEZIEČIAMS

Pasveikinimas

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus
apaštalas, šventiesiems, esantiems
[Efeze][1], tikintiesiems Kristuje Jėzuje.
2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

1 Apd 18, 19–21; 19, 1

Dvasinės palaimos Kristuje

3 Pagarbintas[2] tebūnie mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas ir
Tėvas, kuris mus palaimino Kristuje
visokia dvasine palaima dangaus srityse,
4 kadangi jis išsirinko mus jame prieš
pasaulio įkūrimą, kad mes būtume jo
akivaizdoje šventi ir nepeiktini,
⸢rodydami meilę. 5 Jis⸣[3] iš anksto mus
paskyrė sau įsūnyti per Jėzų Kristų, kaip
patiko jo valiai, 6 kad girtume šlovę jo
malonės, kuria jis apdovanojo mus
Mylimajame. 7 Jame turime atpirkimą
jo krauju, nusikaltimų atleidimą pagal
turtingumą jo malonės, 8 kurios jis
gausiai mums suteikė su visokia
išmintimi ir supratimu. 9 Jis leido mums
žinoti savo valios paslaptį pagal jam
patinkamą planą, kurį jis sumanė jame[4]
10 laikų pilnybei įvykdyti[5]: visa
suvienyti Kristuje— tai, kas danguje ir
kas žemėje, jame.
11 Jame mes taip pat buvome
išrinkti, iš anksto paskirti sumanymu to,
kuris viską veikia, kaip nusprendžia
savo valia, 12 kad mes, kurie pirmi
esame padėję savo viltį į Kristų, būtume
jo garbei girti. 13 Jame ir jūs, išgirdę
tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją,
jame dar įtikėję buvote užantspauduoti
pažadėta Šventąja Dvasia. 14 Ji yra
mūsų veldinio laidas, garantuojąs
⸢atpirkimą tų, kurie yra Dievo
nuosavybė⸣[6], jo garbei girti.

7 Kol 1, 14

Pauliaus malda

15 Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų
tikėjimą Viešpačiu Jėzumi ir apie jūsų
meilę visiems šventiesiems, 16 nepa-
liauju dėkojęs už jus, prisimindamas[7] jus
savo maldose, 17 kad mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Dievas, šlovės Tėvas,
duotų jums išminties ir apreiškimo
dvasią jo pažinime, 18 apšviestas [jūsų]
širdies akis, kad žinotumėte, kokia yra ta
viltis, į kurią esate jo pašaukti, kokie
šlovingi jo veldinio turtai šventuosiuose
19 ir kokia nepranokstama didybė jo
jėgos [, kurią jis leidžia patirti] mums,
tikintiesiems, pagal jo galingos stiprybės
veikimą. 20 Su ja jis veikė Kristuje, kai
jį prikėlė iš numirusių ir pasodino savo
dešinėje, dangaus srityse, 21 aukštai virš
kiekvienos kunigaikštystės, valdžios,
galybės, viešpatystės ir kiekvieno vardo,
minimo ne tik šitame pasaulyje, bet ir
būsimajame. 22 Jis viską pajungė po jo
kojomis ir jį davė kaip galvą viršum
visko Bendruomenei, 23 kuri yra jo
kūnas, pilnybė[8] to, kuris pripildo viską
visais požiūriais.

20 Ps 110, 1 22 Ps 8, 6 22–23 Kol 1, 18

Iš mirties į gyvenimą

2 Ir [jis padarė] jus [gyvus], kai
buvote mirę savo nusikaltimais ir
nuodėmėmis, 2 kuriose kadaise elgėtės
šito pasaulio amžiaus būdu, klausydami
oro srities kunigaikščio, dvasios, kuri
dabar veikia neklusniuosiuose. 3 Tarp
jų ir mes visi kadaise elgėmės pagal kūno
geidulius, tenkindami kūno ir juslių
norus, ir prigimtimi buvome ⸢nusipelnę
Dievo rustybės⸣[9], kaip ir visi kiti. 4 Bet
Dievas, būdamas turtingas
gailestingumo, iš savo didelės meilės,

---

1 ~kt. Mss

2 Lit. Palaimintas

3 Arba: Iš meilės 5 jis

4 T.y. Kristuje

5 T.y. istorijos epochų raidai tvarkyti ir leisti jai pasiekti jos kulminacinį tašką,kur įvyksta jo valios paslapties atskleidimas

6 Lit. nuosavybės atpirkimą; arba: atpirkimą, leidžiantį jį pasisavinti

7 Arba: minėdamas

8 pilnybė ta prasme,kad Kristus ją pripildo savo gyvybės ir jėgų

9 Lit. rūstybės vaikai

kuria jis mylėjo mus, 5 net kai mes
buvome mirę nusikaltimais, padarė mus
gyvus su Kristumi—malone esate
išgelbėti—6 ir prikėlė su juo bei
pasodino su juo dangaus srityse, Kristuje
Jėzuje, 7 kad ateinančiais amžiais
parodytų nepaprastai gausius savo
malonės turtus [savo] gerumu mums
Kristuje Jėzuje. 8 Juk malone esate
išgelbėti per tikėjimą. Ir tai ne iš jūsų—
tai Dievo dovana; 9 ne darbais, kad
niekas nesigirtų, 10 nes jo veikalas mes
esame, Kristuje Jėzuje sukurti geriems
darbams, kuriuos Dievas iš anksto
paruošė, kad juose gyventume.

1–5 Kol 2, 13

Dievas per Kristų sukuria vieną bendruomenę iš žydų ir pagonių

11 Todėl atsiminkite, kad kadaise
jūs, gimimo[1] pagonys, vadinamojo
apipjaustymo, rankomis atlikto kūne,
vadinami neapipjaustymu,—12 kad
anuomet buvote be Kristaus, atskirti nuo
Izraelio sandraugos ir svetimi pažadą
įkūnijančioms sandoroms, neturintys
vilties ir be Dievo pasaulyje. 13 Bet
dabar Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise
buvote toli, priartėjote Kristaus krauju.
14 Nes jis yra mūsų taika: jis, kuris iš
abiejų padarė viena ir nugriovė
skiriamąją pertvaros sieną, priešiškumą,
savo kūne, 15 panaikinęs įstatymą,
susidarantį iš įsakymų, išreikštų
nuostatais, kad, darydamas taiką, savyje
sukurtų iš tų dviejų vieną naują žmogų
16 ir sutaikintų su Dievu abu viename
kūne per kryžių, užmušęs savyje
priešiškumą. 17 Atėjęs jis paskelbė
taiką jums, „tolimiesiems", ir taiką
„artimiesiems", 18 nes per jį mes vieni ir
kiti turime priėjimą prie Tėvo viena
Dvasia. 19 Taigi jūs jau nebesate
svetimšaliai ir ateiviai, bet esate
šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo
namiškiai, 20 pastatyti ant apaštalų ir
pranašų pamato, kur pats Kristus Jėzus
yra kertinis[2] akmuo. 21 Jame visas
pastatas suleidžiamas auga į šventyklą
Viešpatyje, 22 kuriame ir jūs esate kartu
statomi, kad Dvasia būtumėte Dievo
buveinė.

15 Kol 2, 14 16 Kol 1, 20 17 Jez 57, 19

Paulius—Kirstaus paslapties tarnas pagonims

3 Dėl tos priežasties aš, Paulius,
Kristaus Jėzaus kalinys dėl jūsų,
pagonių,—2 jei iš tikrųjų girdėjote apie
Dievo man jūsų labui suteiktos Dievo
malonės priežiūros tarnybą, 3 kad
apreiškimu man buvo atskleista
paslaptis, kaip jau aukščiau trumpai
parašiau. 4 Iš to[3] skaitydami galite
numanyti mano Kristaus paslapties
supratimą. 5 Kitomis kartomis ji
nebuvo atskleista žmonėms[4], kaip ji
dabar buvo Dvasios apreikšta jo
šventiems apaštalams ir pranašams:
6 kad pagonys Kristuje Jėzuje yra
bendrapaveldėtojai, to pat kūno nariai ir
pažado bendradalininkai per evangeliją.
7 Tapau jos tarnu dovana Dievo
malonės, man suteiktos jo jėgos veikimu.
8 Man, visų šventųjų mažiausiajam,
buvo duota ta malonė skelbti evangeliją[5]
apie neištiriamus Kristaus turtus 9 ir
visiems išaiškinti, kaip vykdoma
paslaptis, nuo amžių paslėpta Dieve,
visatos Kūrėjuje, 10 kad dabar per
Bendruomenę būtų atskleista
kunigaikštystėms ir valdžioms dangaus
srityse daugeriopa Dievo išmintis
11 pagal amžinąjį Dievo tikslą, kurį jis
įvykdė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.
12 Jame turime drąsų priėjimą[6] su
pasitikėjimu per tikėjimą juo. 13 Todėl
prašau nenusiminti dėl mano kentėjimų
jūsų labui: jie yra jūsų garbė.

4–6 Kol 1, 26–27

Malda ir doksologija

14 Dėl tos priežasties klaupiuos
prieš Tėvą, 15 nuo kurio kiekviena
šeima danguje ir žemėje gauna savo
vardą, 16 [melsdamas,] kad jis duotų

---

1 Lit. kūnu
2 Arba: spyninis
3 T.y. iš to, ką jau parašiau
4 Lit. žmonių sūnums
5 T.y. gerąją naujieną
6 prie Dievo

jums pagal savo šlovės turtus sustiprėti
jėga per jo Dvasią vidiniame žmoguje,
17 kad Kristus tikėjimu gyventų jūsų
širdyse, jums esant įsišaknijusiems ir
turint pamatą meilėje, 18 kad
pajėgtumėte suvokti su visais
šventaisiais, kas yra plotis ir ilgis,
aukštis ir gylis, 19 ir pažinti žinojimą
pranokstančią Kristaus meilę,—kad
būtumėte pripildyti visos Dievo pilnybės.
20 O tam, kuris gali padaryti be
galo daugiau negu visa, ko prašome ar
ką manome, ta jėga, kuri veikia
mumyse,—21 jam tebūnie garbė
Bendruomenėje ir Kristuje Jėzuje per
visas amžių amžiaus kartas. Amen.

Paraginimas išsaugoti bendruomenės vienybę

4 Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu
jus elgtis, kaip verta pašaukimo,
kuriuo buvote pašaukti, 2 su visokiu
nuolankumu ir romumu, su kantrumu,
vienam kitą pakenčiant su meile,
3 stengiantis išlaikyti Dvasios [sukurtą]
vienybę taikos ryšiu. 4 [Yra] vienas
kūnas ir viena Dvasia, kaip ⌜yra ir viena
jūsų pašaukimui priklausanti viltis, į
kurią buvote pašaukti⌝[1]; 5 vienas
Viešpats, vienas tikėjimas, vienas
krikštas; 6 vienas Dievas ir visų Tėvas,
kuris ⌜viešpatauja visiems⌝[2], veikia per
visus ir yra visuose.
7 Tačiau kiekvienam iš mūsų
buvo suteikta malonė pagal Kristaus
dovanotą saiką. 8 Todėl sakoma:
„Užžengdamas į aukštybę, jis vedė
nelaisvėn belaisvius,
davė žmonėms dovanų“.
9 „Užžengė“—ką kita tai reiškia, jei ne
tai, kad jis ir nužengė į žemutiniąsias
žemės dalis? 10 Tas, kuris nužengė, yra
tas pats, kuris ir užžengė aukštai virš
visų dangų, kad pripildytų visatą. 11 Ir
jis „davė“ vienus kaip apaštalus, kitus
kaip pranašus, kitus kaip evangelistus,
kitus kaip ganytojus ir mokytojus
12 šventiesiems paruošti tarnystės
darbui, Kristaus kūnui ugdyti, 13 kol
visi pasieksime tikėjimo ir Dievo Sūnaus
pažinimo vienybę, subrendusią vyrystę,
Kristaus pilno ūgio matmenį[3], 14 kad
nebebūtume kūdikiai, bangų blaškomi ir
visokio mokslo vėjo šen bei ten nešiojami
žmonių suktybe, [jų] gudrybe paklydimo
pinklėms spęsti, 15 bet kad, kalbėdami
tiesą su meile, visaip augtume į jį, kuris
yra galva—Kristus. 16 Iš jo visas kūnas,
sujungiamas ir sunarinamas kiekvienu jį
palaikančiu sunėrimu, vykdo kūno
augimą pagal kiekvieną atskirą dalį
atitinkantį veikimą sau ugdyti meilėje.

2 Kol 3,12–13 8 Ps 68,18 16 Kol 2,19

Senasis ir naujasis gyvenimo būdas

17 Taigi tai sakau ir primygtinai
reikalauju ⌜Viešpaties vardu⌝[4], kad
nebesielgtumėte, kaip elgiasi pagonys,
būdami tuščio proto, 18 aptemdyto
supratimo, svetimi Dievo teikiamam
gyvenimui dėl juose esančio nežinojimo,
dėl jų širdies sukietėjimo. 19 Netekę bet
kokio doros jausmo, jie atsidavė
ištvirkimui, kad darytų visokią netyrybę
su godulyste. 20 Bet jūs ne taip
išmokote Kristaus[5], 21 jei iš tikrųjų
girdėjote apie jį ir jame[6] buvote
pamokyti, kokia yra tiesa Jėzuje:
22 kad, atsižvelgiant į ankstesnę
elgseną, jūs turite nusivilkti senąjį aš[7],
gadinamą apgaulingų geidulių, 23 būti
atnaujinamos galvosenos[8] 24 ir
apsivilkti nauju aš, sukurtu panašiu į
Dievą su tikru teisumu ir šventumu.

22 Kol 3,9 24 Kol 3,10 24 Pr 1,26

Naujojo gyvenimo taisyklės

25 Todėl, atmesdami melą,
kalbėkite tiesą kiekvienas su savo
artimu, nes mes esame vienas kito nariai.
26 Jei rūstaujate, nenusidėkite; saulė
tenenusileidžia ant jūsų papykio, 27 ir
neduokite progos velniui. 28 Vagis tegul

---

1 Lit. ir buvote pašaukti į vieną savo pašaukimo viltį
2 Lit. yra viršum visų
3 T.y. pasidarysime tokie subrendę tikėjime, koks buvo Kristus
4 Lit. Viešpatyje
5 T.y. to, kas per evangelijos skelbimą perduota apie jį ir jo reikalaujamą gyvenimo būdą
6 T.y. kaip krikščionys
7 Lit. žmogų
8 Lit. proto dvasios

nebevagia, verčiau tegul triūsia,
dirbdamas savo rankomis padorų darbą,
kad turėtų kuo dalytis su stokojančiu.
29 Jokia nešvanki kalba teneišeina iš
jūsų burnos, tik tokia, kuri tinka
reikiamam ugdymui, kad duotų naudos
klausytojams. 30 Ir neliūdinkite Dievo
Šventosios Dvasios, kuria buvote
užantspauduoti atpirkimo dienai.
31 Visokia kartybė, įpykis, rūstybė,
rėkavimas ir piktžodžiavimas su visokia
blogybe tebūnie pašalinti nuo jūsų.
32 Bet būkite vienas kitam maloningi,
gailestingi, vienas kitam atlaidūs, kaip
ir Dievas Kristuje atleido jums.

25 Zach 8, 16 **26** Ps 4, 4 **32** Kol 3, 13

5 Taigi būkite Dievo sekėjai, kaip jo
mylimi vaikai, 2 ir elkitės su meile,
kaip ir Kristus mus[1] mylėjo ir atidavė už
mus save kaip saldaus kvapo atnašą ir
auką Dievui.
3 Bet paleistuvystė ir visoks
netyrumas ar godulystė tenebūnie nė
minima tarp jūsų, kaip pridera
šventiesiems; 4 nei begėdiška, nei kvaila
šneka ar šiurkštus juokavimas, kurie
nepritinka, bet verčiau dėkojimas.
5 Būkite tikri tuo, kad joks paleistuvis
ar netyrasis, ar goduolis—tai yra
stabmeldys—neturi veldinio Kristaus ir
Dievo karalystėje.
6 Niekas teneprigauna jūsų
tuščiomis kalbomis, nes dėl tokių dalykų
Dievo rūstybė ateina neklusniesiems[2].
7 Nebūkite jų bendrininkai, 8 nes
kadaise buvote tamsa, o dabar esate
šviesa Viešpatyje. Elkitės kaip šviesos
vaikai—9 mat šviesos vaisius glūdi
visokiame gerume, teisume ir tiesoje,—
10 ištirdami, kas patinka Viešpačiui.
11 Ir nedalyvaukite nevaisinguose
tamsos darbuose, bet verčiau juos
atidenkite, 12 nes gėda net kalbėti apie
tai, kas jų daroma slapčia. 13 Bet visa,
kas atidengiama, yra šviesos
apšviečiama, nes visa, kas apšviečiama,
yra šviesa. 14 Todėl sakoma :
„Pabusk, miegantysis,
ir kelkis iš mirusiųjų,
ir Kristus apšvies tave".
15 Taigi rūpestingai žiūrėkite, kaip
elgiatės. [Elkitės] ne kaip neišmintingi,
bet kaip išmintingi, 16 ⌜gerai
naudodamies laiku⌝[3], nes dienos yra
piktos. 17 Todėl nebūkite neprotingi,
bet supraskite, kokia yra Viešpaties
valia. 18 Ir nepasigerkite nuo vyno—
tame glūdi ištvirkimas,—bet būkite
pripildyti Dvasios, 19 kalbėdami vienas
kitam psalmėmis, himnais ir Dvasios
įkvėptomis giesmėmis, giedodami ir
melodijuodami savo širdimi Viešpačiui,
20 visuomet dėkodami už viską Dievui ir
Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
vardu.
21 Pakluskite vienas kitam iš
Kristaus baimės.

2 Iš 29, 18; Ps 40, 6 **16** Kol 4, 5 **19–20** Kol 3, 16–17

Žmonos ir vyrai

22 Žmonos, būkite klusnios savo vyrams
kaip Viešpačiui, 23 nes vyras yra žmonos
galva, kaip ir Kristus Bendruomenės
galva—jis, [šito savo] kūno Gelbėtojas.
24 Bet kaip Bendruomenė yra klusni
Kristui, taip ir žmonos turi būti visur
klusnios savo vyrams. 25 Vyrai,
mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo
Bendruomenę ir atidavė save už ją,
26 kad ją pašventintų, apvalydamas
vandens nuplovimu ⌜per žodį⌝[4], 27 kad jis
pats sau pristatytų Bendruomenę
garbingą, neturinčią dėmės ar raukšlės,
ar ko nors tokio, bet kad ji būtų šventa ir
nepeiktina. 28 Taip ir vyrai privalo
mylėti savo žmonas kaip savo pačių
kūnus. Kas myli savo žmoną, myli save
patį, 29 nes niekas niekad neapkentė
savo paties kūno, bet jį maitina ir
globoja, kaip ir Kristus Bendruomenę,
30 nes esame jo kūno nariai. 31 „Todėl
juodu bus vienas kūnas". 32 Ta
paslaptis[5] yra didelė, bet aš ją pritaikau
Kristui ir Bendruomenei. 33 Kiekvienu
atveju ir jūs, kiekvienas iš jūsų, tegul
taip myli savo žmoną, kaip save patį, o
žmona tegul gerbia [savo] vyrą.

---

1 Kt. Mss: jus
2 Lit. nepaklusnumo sūnums
3 Lit. išpirkdami laiką
4 Arba: su žodžiu
5 T.y. viršuj cituoto teksto paslėpta prasmė

22 Kol 3, 18; 1 Pet 3, 1 25 Kol 3, 19; 1 Pet 3, 7 31 Pr
2, 24

Vaikai ir tėvai

6 Vaikai, klausykite savo gimdytojų
Viešpatyje, nes tai teisinga. 2 "Gerbk
savo tėvą ir motiną"—tai pirmasis
įsakymas su pažadu: 3 „kad tau gerai
sektųsi ir tu ilgai gyventum žemėje".
4 Ir jūs, tėvai, nepykdykite savo vaikų,
bet auginkite juos su Viešpaties drausme
ir pamokymu.

1 Kol 3, 20 2–3 Iš 20, 12; Dt 5, 16 4 Kol 3, 21

Vergai ir šeimininkai

5 Vergai, klausykite savo
žemiškųjų šeimininkų su baime ir
drebėjimu, su nuoširdumu, kaip
[klausytumėte] Kristaus, 6 tarnaudami
ne dėl akių, kaip tokie, kurie nori
žmonėms įtikti, bet kaip Kristaus vergai,
iš širdies vykdą Dievo valią.
7 Tarnaukite gera valia kaip Viešpačiui,
o ne žmonėms, 8 žinodami, kad
kiekvienas, jei jis daro ką gera, tai
atsiims iš Viešpaties, ar jis būtų vergas
ar laisvasis. 9 Ir jūs, šeimininkai, tą pat
jiems darykite, atmesdami grūmojimą,
žinodami, kad tiek jų, tiek ir jūsų
Viešpats yra danguje ir kad jis nesielgia
šališkai.

5–8 Kol 3, 22–25 9 Kol 4, 1 9 Dt 10, 17; Kol 3, 25

Dievo ginklai kovoje su piktu

10 Pagaliau stiprėkite Viešpatyje ir
jo galinga stiprybe. 11 Apsirenkite
visais Dievo ginklais, kad galėtumėte
atsilaikyti prieš velnio suktybes, 12 nes
mes grumiamės ne su krauju ir kūnu[1],
bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis,
su šitos tamsos pasaulio valdovais, su
pikto dvasinėmis jėgomis dangaus
srityse. 13 Todėl stverkitės visų Dievo
ginklų, kad galėtumėte priešintis piktąją
dieną ir, viską atlikę, išsilaikyti.
14 Taigi stovėkite susijuosę strėnas
tiesa, apsivilkę šarvais 15 ir apsiavę
kojas ramybės evangelijos parengtimi,
16 prie viso to dar nusitvėrę tikėjimo
skydą, kuriuo galėsite užgesinti visas
ugningąsias piktojo strėles. 17 Paimkite
ir išganymo šalmą bei Dvasios kalaviją,
tai yra Dievo žodį, 18 visokia malda ir
maldavimu kiekvienu metu melsdamiesi
Dvasia ir tam tikslui budėdami su
visokiu ištvermingumu bei maldavimu už
visus šventuosius 19 ir už mane, kad,
man burną atveriant, man būtų duotas
[tinkamas] žodis [, kuriuo galėčiau]
drąsiai ir atvirai paskelbti paslaptį
evangelijos, 20 kuriai einu pasiuntinio
pareigas grandinėse, kad, ⌜ją skelbda-
mas⌝[2], aš drąsiai ir atvirai kalbėčiau,
kaip turiu.

14 Jez 11, 5 14 Jez 59, 17 15 Jez 52, 7 17 Jez 59, 17

Baigiamieji žodžiai ir palaiminimas

21 O kad ir jūs žinotumėte, kaip
man sekasi, kaip gyvuoju, viską jums
praneš Tichikas, mylimas brolis ir
ištikimas tarnas Viešpatyje. 22 Jį
siunčiu pas jus kaip tik tam, kad
žinotumėte, kaip mums einasi, ir kad jis
padrąsintų jūsų širdis.
23 Ramybė tebūnie broliams ir
meilė su tikėjimu nuo Dievo Tėvo ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus. 24 Malonė
tebūnie su visais, kurie myli mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų ⌜nepragaištančia
meile⌝[3].

21 Apd 20, 4; 2 Tim 4, 12 21–22 Kol 4, 7–8

---

1 T.y. žmonėmis

2 Lit. joje (t.y. evangelijoje = evangelijos skelbime)

3 Arba: jo nepragaištančioje [šlovėje]; arba: — malonė ir nemirtingumas

FILIPIEČIAMS

Pasveikinimas

1 Paulius ir Timotiejus, Kristaus Jėzaus
vergai, visiems šventiesiems Kristuje
Jėzuje, esantiems Filipuose, ⌜su
vyskupais[1] ir diakonais⌝[2] 2 Malonė jums
ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus.

1 Apd 16, 12

Dėkojimas ir malda už filipiečius

3 Dėkoju savo Dievui, kada tik
prisimenu[3] jus, 4 visuomet kiekvienoje
savo maldoje melsdamasis už jus visus su
džiaugsmu, 5 dėl jūsų veiklaus
dalyvavimo evangelijoje nuo pirmosios
dienos iki dabar, 6 būdamas tikras, kad
tas, kuris pradėjo jumyse gerą darbą, jį
užbaigs iki Kristaus Jėzaus dienos.
7 Taip man teisinga apie jus visus
manyti, nes turiu jus širdyje, kadangi jūs
visi ir mano kalinime, ir evangelijos
gynime bei sutvirtinime esate drauge su
manim malonės dalininkai. 8 Nes
Dievas yra mano liudytojas, kaip aš jūsų
visų ilgiuosi su Kristaus Jėzaus meile.
9 Ir meldžiu to, kad jūsų meilė vis labiau
turtėtų pažinimu ir visokiu įžvalgumu,
10 kad galėtumėte pasirinkti[4] tai, kas
esminga, kad būtumėte tyri ir nepeiktini
Kristaus dienai, 11 pilni teisumo
vaisiaus, kuris randasi per Jėzų Kristų,
Dievo garbei ir gyriui.

Evangelijos pažanga

12 Noriu, kad jūs, broliai,
žinotumėte, jog tai, kas man atsitiko,
labiau patarnavo [negu kliudė]
evangelijos pažangai. 13 Pasekmė ta,
kad paaiškėjo visoje pretorijoje ir
visiems kitiems, jog esu kalinamas dėl
Kristaus, 14 ir kad daugumas brolių,
įgavę pasitikėjimo Viešpačiu per mano
kalinimą, vis labiau drįsta be baimės
skelbti Dievo žodį.

13 Apd 28, 30

Kristus skelbiamas skirtingais sumetimais

15 Tiesa, kai kurie skelbia Kristų
iš pavydo ir mėgimo varžytis, o kiti ir iš
geros valios. 16 Vieni iš meilės,
žinodami, kad esu paskirtas evangelijai
ginti, 17 o kiti apsako Kristų iš
savimyliškos garbėtroškos, ne tyrais
sumetimais, manydami sukelsią man
sielvarto, man esant kalėjime. 18 Tai
kas? [Svarbu] tik [tai], kad visokiu būdu,
ar netikrais, ar tikrais sumetimais,
Kristus yra skelbiamas, ir tuo
džiaugiuos.

Gyvenimas ar mirtis

Bet ir toliau džiaugsiuos, 19 nes
žinau, kad per jūsų užtariamąsias maldas
ir su Jėzaus Kristaus Dvasios pagalba tai
man baigsis išgelbėjimu, 20 kaip aš
ilgestingai laukiu ir turiu vilties, kad
niekaip nebūsiu sugėdintas, bet kad
⌜visai atvirai⌝[5] ir dabar, kaip visuomet,
Kristus bus pašlovintas mano kūne—ar
per gyvenimą, ar per mirtį, 21 nes man
gyventi yra Kristus, o mirti—laimėjimas.
22 Bet jei man skirta toliau gyventi
kūne, man tai reiškia ⌜vaisingą darbą⌝[6], ir
negaliu pasakyti, ką pasirinksiu. 23 Esu
spaudžiamas iš abiejų pusių: geidžiu
iškeliauti ir būti su Kristumi, nes tai yra
užvis geriau. 24 Bet pasilikti kūne yra
labiau būtina dėl jūsų. 25 Tuo įsitikinęs,
žinau, kad pasiliksiu ir toliau būsiu su
jumis visais jūsų pažangai ir džiaugsmui
tikėjime, 26 kad per mane apsčiai
turėtumėte kuo girtis Kirstuje Jėzuje—
dėl to, kad vėl atvyksiu pas jus.

Vienybė ir drąsa susiduriant su opozicija

27 Tik elkitės kaip [geri] piliečiai
Kristaus evangelijos vertu būtu, kad, ar
atvykęs ir išvydęs jus, ar kitur būdamas,
išgirsčiau apie jus, jog tvirtai stovite
vienoje dvasioje, sutartinai drauge
kovodami už evangelijos tikėjimą 28 ir

1 Lit. prievaizdais
2 T.y. įskaitant vyskupus ir diakonus
3 Arba: miniu
4 Lit. ištyrę priimti
5 Arba: su visa drąsa
6 Lit. darbo vaisių

jokiu būdu neleisdami priešininkams
išgąsdinti jūsų. Tai yra jiems prapulties,
o jums[1] išganymo ženklas, ir tai iš Dievo.
29 Nes jums buvo suteikta malonė dėl
Kristaus ne tik jį tikėti, bet ir dėl jo
kentėti. 30 Jūs kovojate[2] tokią pat kovą,
kokią matėte mane kovojant ir apie
kokią dabar girdite mane kovojant.

30 Apd 16, 19–40

Paraginimas būti vieningiems ir nuolankiems

2 Taigi jei yra koks padrąsinimas
Kristuje, jei koks meilės paguodimas,
jei ⌜koks dalyvavimas Dvasioje⌝[3], jei koks
gailiaširdiškumas ir užuojauta,—2 tai
padarykite mano džiaugsmą tobulą,
būdami tos pačios minties, turėdami
tokią pat meilę, sutardami, siekdami
vieno tikslo. 3 Nieko nedarykite iš
savimyliškos garbėtroškos ar tuščios
puikybės, bet su nusižeminimu laikykite
vienas kitą aukštesniu už save,
4 kiekvienas žiūrėdamas ne savo paties,
bet ir kitų naudos.

Kristus Jėzus—aukščiausias nusižemimimo pavyzdys

5 Būkite tarp savęs tokio
nusistatymo, koks buvo ir Kristuje
Jėzuje. 6 Jis, būdamas Dievo
prigimties[4], nelaikė lygybės su Dievu
savo naudai vartotinu dalyku, 7 bet
⌜išsižadėjo visko⌝[5], priimdamas vergo
prigimtį[6], pasidarydamas toks pat, kaip
žmonės. Ir iš išvaizdos pažintas[7] kaip
žmogus, 8 jis nusižemino, pasidarydamas
klusnus iki mirties, mirties ant kryžiaus.
9 Todėl Dievas ir labai išaukštino jį ir
dovanojo jam vardą, pranokstantį
kiekvieną vardą, 10 kad Jėzaus vardo
garbei lenktųsi kiekvienas dangaus,
žemės ir požemio būtybių kelis 11 ir kad
kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Jėzus
Kristus yra Viešpats Dievo Tėvo šlovei.
12 Taigi, mano mylimieji, kaip
visuomet buvote paklusnūs—ne tik man
esant su jumis, bet daug labiau dabar
man nesant,—su baime ir drebėjimu
vykdykite savo išganymą, 13 nes Dievas
yra tas, kuris veikia jumyse ir norėjimą,
ir įvykdymą savo geros valios tikslui.
14 Viską darykite be murmėjimų ir
ginčų, 15 kad būtumėte nepeiktini ir
nesutepti, nekliaudingi Dievo vaikai
sugedusioje ir iškrypusioje kartoje.
Joje[8] jūs šviečiate kaip žiburiai[9]
pasaulyje, 16 tvirtai laikydamiesi
gyvenimo žodžio, kad Kristaus dieną
turėčiau pagrindą girtis, jog ne veltui
bėgau ir ne veltui sunkiai dirbau. 17 Bet
jei ir turiu būti išliejamas kaip liejamoji
auka jūsų tikėjimo aukojamai tarnystei
papildyti, esu linksmas ir džiaugiuosi su
jumis visais. 18 Taip pat ir jūs būkite
linksmi ir džiaukitės su manim.

10–11 Jez 45, 23 **15** Dt 32, 5

Timotiejus ir Epafroditas

19 Bet turiu viltį Viešpatyje Jėzuje
netrukus pasiųsti jums Timotiejų, kad ir
aš, sužinojęs apie jūsų būklę,
pralinksmėčiau. 20 Mat neturiu nė
vieno tokių pat jausmų, kuris tikrai
rūpinsis jūsų būkle, 21 nes visi [kiti]
ieško savo, ne Kristaus Jėzaus naudos.
22 Bet jūs žinote jo įrodytą vertę, kad jis,
kaip sūnus su tėvu, tarnavo su manim
evangelijai. 23 Taigi turiu viltį jį
pasiųsti, kai tik pamatysiu, kaip man
klosis. 24 Ir esu įsitikinęs Viešpatyje,
kad ir pats netrukus atvyksiu.
25 Bet maniau esant būtina siųsti
pas jus brolį Epafroditą, mano
bendradarbį ir kovos draugą, o jūsų
pasiuntinį ir patarnautoją mano
reikalui, 26 nes jis ilgėjosi jūsų visų ir
sielojosi, kadangi buvote išgirdę, jog jis
susirgęs. 27 Ir iš tikrųjų jis taip susirgo,
jog buvo arti mirties. Tačiau Dievas
pasigailėjo jo, ir ne tik jo, bet ir manęs,
kad neturėčiau nuliūdimo po nuliūdimo.
28 Taigi kuo greičiau jį siunčiu, kad, jį

---

1 Lit. jūsų
2 Lit. turite
3 Arba: kokia Dvasios [teikiama] bendrystė
4 Lit. pavidalo (t.y. formos, kuri tikrai ir tobulai išreiškia kieno nors pačią būties esmę ar prigimtį)
5 Lit. paliko save tuščią (t.y. atsisakė ne savo dievystės, bet savo dieviškų privilegijų)
6 Žr. 6 skn.
7 Lit. rastas
8 Lit. Tarp jų (t.y. tos kartos žmonių)
9 Arba: žvaigždės

pamatę, vėl džiaugtumėtės ir aš būčiau
mažiau nuliūdęs. 29 Tad jį priimkite
Viešpatyje su visu džiaugsmu ir gerbkite
tokius asmenis, 30 nes dėl Kristaus
darbo jis buvo priartėjęs prie mirties,
pavojun statydamas savo gyvybę, kad
⸢atliktų man patarnavimą, kurio jūs
patys negalėjote atlikti⸣[1].

Įspėjimas neatkristi į įstatymo teisumą

3 Pagaliau, mano broliai, džiaukitės
Viešpatyje! Tą patį jums rašyti man,
tiesa, neįkyru, bet jums saugu [to lai-
kytis]. 2 Saugokitės šunų, saugokitės
blogų darbininkų, saugokitės
susipjaustėlių! 3 Nes mes esame
apipjaustytieji—mes, kurie Dievo Dvasia
garbiname jį, giriamės Kristumi Jėzumi
ir nepasitikime kūnu, 4 nors galėčiau
pasitikėti ir kūnu. Jei kas kitas mano
gali̇̀s pasitikėti kūnu, aš juo labiau:
5 aštuntą dieną apipjaustytas, iš Izraelio
tautos, Benjamino genties, hebrajas iš
hebrajų, įstatymo[2] požiūriu fariziejus,
6 uolumo požiūriu Bendruomenės
persekiotojas, įstatymu pagrįsto teisumo
požiūriu nepeiktinas. 7 Bet kas man
buvo pelnas, tą dėl Kristaus palaikiau
nuostoliu. 8 Dar daugiau: ir toliau
viską laikau nuostoliu dėl Kristaus
Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo
nepalyginamos vertės. Dėl jo aš noringai
praradau viską ir tai laikau mėšlu, kad
laimėčiau Kristų 9 ir būčiau rastas
jame—ne turintis savo paties teisumą,
ateinantį iš įstatymo[3], bet teisumą,
įgyjamą per tikėjimą Kristumi, ateinantį
iš Dievo, paremtą tikėjimu,—10 kad
pažinčiau jį, tai yra jo prisikėlimo galią
ir dalyvavimą jo kentėjimuose, vis
panašėdamas į jo mirtį[4], 11 tikėdamasis
kaip nors pasieksiąs prisikėlimą iš
numirusių.

5 Rom 11, 1 5 Apd 23, 6; 26, 5 6 Apd 8, 3; 22, 4; 26, 9–11

Bėgantis tiesiai į tikslą

12 Nesakau, kad jau gavau [ko
siekiu[5]] ar kad jau esu tapęs tobulas. Bet
veržiuos pirmyn, tikėdamasis [tai]
pagausiąs, kadangi buvau ir Kristaus
Jėzaus pagautas. 13 Broliai, aš
nemanau, kad esu [tai] pagavęs. [Darau]
tik vieną dalyką: pamiršdamas tai, kas
užnugaryje, ir tiesdamasis į tai, kas
priešakyje, 14 bėgu tiesiai į tikslą gauti
laimikio, pažadėto Dievo dangiškojo
pašaukimo Kristuje Jėzuje. 15 Taigi
visi, kurie esame tobuli, būkime taip
nusistatę, ir jei apie ką kitaip galvojate,
Dievas ir tai jums apreikš. 16 Tik
laikykimės to, ką esame pasiekę[6].

Tikri ir netikri elgesio pavyzdžiai

17 Broliai, vieningai sekite manim
ir žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi taip, kaip
jūs turite mus pavyzdžiu. 18 Nes
daugelis—apie juos dažnai sakydavau, o
dabar net verkdamas sakau—elgiasi kaip
Kristaus kryžiaus priešai. 19 Jų galas—
pražūtis, jų dievas—pilvas, ⸢ir jų garbė
glūdi jų gėdoje⸣[7]. Jų mintys nukreiptos į
žemiškus dalykus. 20 Bet mūsų valstybė
yra danguje, iš kur mes ir laukiame
Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus,
21 kuris pakeis mūsų nužeminto būvio
kūną, [padarydamas jį] panašų į savo
šlovingą kūną, ta jėga, kuria jis gali ir
viską sau pajungti.

17 1 Kor 4, 16; 11, 1

Baigiamieji paraginimai

4 Taigi, mano broliai, kuriuos myliu ir
kurių ilgiuosi, mano džiaugsme ir
mano vainike, taip[8] tvirtai stovėkite
Viešpatyje, mylimieji! 2 Raginu Evodiją
ir raginu Sintichę sutarti Viešpatyje.

---

1 Lit. užpildytų jūsų [pačių] man [norimo atlikti] patarnavimo trūkumą (=nebuvimą)

2 T.y. įstatymo laikymosi ar aiškinimo

3 T.y. nupelnomą laikantis įstatymo

4 T.y. nuolat darydamasis panašų į pavidalą, kurį Kristus priėmė per savo mirtį

5 T.y. tobulo Kristaus ir jo prisikėlimo galios pažinimo; žr.3,8-11

6 T.y. elkimės sutinkamai su Dievo jau apreikštos tiesos lygiu

7 T.y. tai, kuo jie didžiuojasi, pasireiškia jų begėdišku elgesiu. Arba: jų garbė baigsis jų gėda [teismo dieną]

8 T.y. kaip nurodyta 3,17–21 skn.

3 Taip, prašau ir tave, tikrasis drauge,
padėk joms, nes jos kovojo šalia manęs
⌜evangelijos skleidime⌝[1] drauge su
Klemensu ir visais kitais mano
bendradarbiais, kurių vardai įrašyti
gyvenimo knygoje.
4 Visuomet džiaukitės Viešpatyje!
Pakartosiu: džiaukitės! 5 Jūsų
švelnumas tebūnie žinomas visiems
žmonėms. Viešpats arti. 6 Niekuo
nebūkite susirūpinę, bet kiekvienoje
padėtyje praneškite savo prašymus
Dievui malda ir maldavimu su dėkojimu.
7 Ir Dievo ramybė, pranokstanti visokį
supratimą, apsaugos jūsų širdis ir jūsų
protus Kristuje Jėzuje.
8 Pagaliau, broliai, kas tik yra
tiesa, kas tik garbinga, kas tik teisinga,
kas tik tyra, kas tik mylima, kas tik
žavinga, jei yra kokia dorybė ir jei kas
girtina,—apie tai mąstykite! 9 Ko
išmokote ir ką gavote, girdėjote ir matėte
manyje, tai darykite, ir ramybės Dievas
bus su jumis.

Padėka už filipiečių dovaną

10 Labai nudžiugau Viešpatyje,
kad galų gale vėl leidote pražįsti savo
rūpesčiui manim. Tuo[2] juk rūpinotės,
bet neturėjote progos. 11 Tai sakau ne
todėl, kad kenčiu stoką, nes aš išmokau
būti patenkintas, kokioje tik būklėje
esu. 12 Moku ir nepritekęs[3], moku ir
pertekęs gyventi. Bet kokioje ir
kiekvienoje būklėje esu išmokęs
paslapties ir būti sotus, ir alkti, ir būti
pertekęs, ir kęsti nepriteklių. 13 Aš visa
įstengiu ⌜vienybėje su Tuo⌝[4], kuris
stiprina mane. 14 Vis dėlto gerai
padarėte, tapdami mano prispaudimo
bendrininkais.
15 Jūs, filipiečiai, ir patys žinote,
kad evangelijos [skelbimo] pradžioje, kai
išvykau iš Makedonijos, jokia kita
bendruomenė nepasidarė bendrininkė su
manim davimo ir gavimo apyskaitoje,
kaip tik jūs vieni, 16 nes, man ir
Tesalonikoje esant, daugiau nei kartą
atsiuntėte mano reikalams. 17 Nemanau
sakyti, kad trokštu dovanos, bet trokštu
palūkanų, augančių į jūsų sąskaitą.
18 Pakvituoju viską gavęs ir turiu
daugiau, negu reikia. Esu visiškai
aprūpintas, gavęs iš Epafrodito jūsų
atsiųstą dovaną—saldų kvapą, Dievui
priimtiną, patinkamą auką. 19 O mano
Dievas patenkins kiekvieną jūsų reikmę
pagal savo ⌜turtus šlovėje per Kristų
Jėzų⌝[5]. 20 Mūsų Dievui ir Tėvui tebūnie
garbė per amžių amžius. Amen.

16 Apd 17, 1 15–16 2 Kor 11, 9 18 Iš 29, 18

Sveikinimai ir palaiminimas

21 Sveikinkite kiekvieną šventąjį
Kristuje Jėzuje. Jus sveikina su manim
esantys broliai. 22 Jus sveikina visi
šventieji, o ypač tie, kurie yra iš
ciesoriaus šeimynos.
23 Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė tebūnie su jūsų dvasia.

---

1 Lit. evangelijoje
2 T.y. mano gerove
3 Lit. būti nužemintas
4 Arba: per Tą
5 Arba: šlovingus turtus Kristuje Jėzuje

KOLOSIEČIAMS

Pasveikinimas

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus
apaštalas, ir brolis Timotiejus 2 Ko-
losuose esantiems šventiesiems,
tikintiems[1] broliams Kristuje. Malonė
jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo.

Padėka Dievui už kolosiečių tikėjimą

3 Visuomet dėkojame Dievui,
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui,
melsdamiesi už jus, 4 išgirdę apie jūsų
tikėjimą Kristumi Jėzumi ir apie meilę,
kurią rodote visiems šventiesiems, 5 dėl
vilties, atidėtos jums danguje. Apie ją
anksčiau girdėjote per žodį tiesos,
evangelijos, 6 esančios pas jus—kaip ir
visame pasaulyje ji duoda vaisių ir auga,
kaip ir tarp jūsų—nuo tos dienos, kai
išgirdote ir tikrai pažinote Dievo malonę
su tiesa, 7 taip kaip jos išmokote iš
Epafro, mūsų mylimo bendravergio,
kuris atstovauja mums[2] kaip ištikimas
Kristaus tarnas. 8 Jis ir pranešė mums
apie jūsų meilę, Dvasios įkvėptą.

7 Kol 4, 12; Flm 23

Malda už kolosiečių dvasinę gerovę

9 Todėl ir mes nuo tos dienos,
kada tai išgirdome, nepaliaujame už jus
meldę ir prašę, kad būtumėte pripildyti
jo valios pažinimo su visokia išmintimi ir
dvasiniu supratimu 10 tam, kad
elgtumėtės Viešpaties vertu būdu, kad
jam visaip patiktumėte, visokiu geru
darbu nešdami vaisių ir augdami Dievo
pažinimu, 11 visokia jėga stiprinami
pagal jo šlovingąją galią visokiai
ištvermei ir kantrybei [parodyti], su
džiaugsmu 12 dėkodami Tėvui, kuris
padarė jus tinkamus gauti šventųjų
veldinio dalį šviesoje. 13 Jis išvadavo
mus iš tamsos valdžios ir perkėlė į savo
mylimojo Sūnaus karalystę. 14 Jame
turime atpirkimą, nuodėmių
atleidimą[3].

14 Ef 1, 7

Kristaus viršenybė sukūrime ir atpirkime

15 Jis yra neregimojo Dievo
atvaizdas,
visos kūrinijos pirmagimis,
16 nes jame buvo sukurta viskas
danguje ir žemėje,
kas regima ir kas neregima,
ar tai sostai, ar
viešpatystės,
ar kunigaikštystės, ar
valdžios—
viskas sukurta per jį ir jam.
17 Jis yra pirma visų daiktų,
ir jie visi jame laikosi
drauge.
18 Ir jis yra Kūno, Bendruomenės,
galva.
Jis yra pradžia,
pirmagimis[4] iš mirusiųjų,
kad jis [vienas] visur turėtų
pirmenybę,
19 nes visai [Dievo] pilnybei
patiko apsigyventi jame
20 ir per jį sutaikinti viską su juo,
darant taiką jo kryžiaus
krauju,—
per jį, ar tai, kas yra žemėje, ar
tai, kas danguje,

18 Ef 1, 22–23 20 Ef 2, 16

Sutaikinimas ir kolosiečiai

21 Taip pat jus, kurie kadaise
buvote svetimi [Dievui] ir priešiškai
nusistatę piktais darbais, 22 jis[5] dabar
sutaikino jo fiziniame kūne per mirtį,
kad jus pastatytų savo akivaizdon
šventus, be ydos ir nepeiktinus,—
23 jeigu ištvermingai laikotės tikėjimo,
tvirtai pasigrindę, pastovūs ir
nesitraukią nuo vilties evangelijos, kurią
išgirdote, kuri paskelbta visai kūrinijai
po dangumi, kurios tarnu, aš, Paulius,
tapau.

Apaštalo tarnystė tarp pagonių

24 Dabar džiaugiuos savo
kentėjimais už jus ir savo kūne papildau,

---

1 Arba: ištikimiems
2 Kt. Mss: jums

3 Kkr Mss + per jo kraują
4 T.y. pirmutinis prisikėlęs
5 T.y. Dievas

kiek dar trūksta Kristaus sielvartų labui
jo Kūno, kuris yra Bendruomenė. 25 Jos
tarnu aš tapau Dievo paskyrimu, man
duotu jūsų naudai, kad iki galo
paskelbčiau Dievo žodį—26 paslaptį,
paslėptą per amžius ir kartas. Bet dabar
ji buvo apreikšta jo šventiesiems,
27 kuriems Dievas panorėjo atskleisti,
koks yra tos paslapties šlovės
turtingumas tarp pagonių. Ji yra Kristus
jumyse—šlovės viltis. 28 Jį mes
skelbiame, įspėdami kiekvieną žmogų ir
su visokia išmintimi pamokydami
kiekvieną žmogų, kad jam pristatytume
kiekvieną žmogų tobulą Kristuje.
29 Tam aš ir sunkiai dirbu, stengdamasis
jo jėga, galingai veikiančia manyje.

Pauliaus ganytojiškas rūpestis

2 Mat noriu, kad žinotumėte, kaip
didžiai aš stengiuos už jus,
laodikiečius, ir visus, kurie ⌜patys nėra
matę manęs⌝[1], 2 kad, jiems esant
suvienytiems meile, būtų padrąsintos jų
širdys, kad jie įgytų visus ⌜turtus
tikrumo, kurį teikia supratimas⌝[2], kad
pažintų Dievo paslaptį, Kristų. 3 Jame
slypi visi išminties ir pažinimo lobiai.
4 Tai sakau, kad niekas neapgautų jūsų
įtikinančia kalba, 5 nes, nors ir kūnu
nesu prie jūsų, tačiau dvasia esu su
jumis, su džiaugsmu stebėdamas jūsų
tvarką ir jūsų tikėjimo Kristumi
tvirtumą.

Paraginimas gyventi Kristuje ir įspėjimas saugotis netikrų mokytojų

6 Taigi, kaip priėmėte Kristų Jėzų
Viešpatį, taip elkitės jame, 7 įsišakniję,
statydamiesi jame ir stiprėdami tikėjimu,
kaip buvote išmokyti, būdami pertekę
dėkojimo.
8 Žiūrėkite, kad kas nors
nenusineštų jūsų kaip grobį[3] tuščia,
apgaulinga filosofija, paremta žmonių
padavimu, pasaulio pradmenimis, o ne
Kristumi, 9 nes jame kūniškai[4] gyvena
visa Dievystės pilnybė, 10 ir jūs esate
pripildyti jame, kuris yra kiekvienos
kunigaikštystės ir valdžios galva.
11 Jame taip pat buvote apipjaustyti ne
ranka atliekamu apipjaustymu,
⌜nuodėmingos prigimties⌝[5] nuvilkimu,
Kristaus apipjaustymu. 12 Jūs buvote
palaidoti su juo krikšte, kuriame buvote
ir prikelti per tikėjimą veikimu Dievo, jį
prikėlusio iš numirusių. 13 Ir jus, kai
buvote mirę nusikaltimais ir savo
⌜nuodėmingos prigimties⌝[6] neapipjaus-
tymu, jis atgaivino jus kartu su juo. Jis
atleido mums visus mūsų nusikaltimus,
14 išdildė mums priešingą skolos raštą
su jo reikalavimais—[raštą,] kuris buvo
mums priešiškas, ir jį pašalino,
prisegdamas prie kryžiaus. 15 Nugink-
lavęs kunigaikštystes ir valdžias, jis
padarė iš jų viešą reginį, vesdamas jas
pergalės eisenoje jame[7].
16 Taigi niekas teneteisia jūsų dėl
valgymo ir gėrimo ar dėl metinės šventės,
ar jaunaties, ar šabatos. 17 Tai tėra
būsimųjų dalykų šešėlis, tačiau tikrovė
priklauso Kristui. 18 Tegul
nepasmerkia jūsų nė vienas, mėgstąs
„nusižeminimą“ ir angelų garbinimą, tai,
ką įeidamas[8] yra regėjęs, tuščiai
pasipūtęs savo kūnišku protu 19 ir
tvirtai nesilaikąs galvos, iš kurios visas
kūnas, sunėrimais bei raiščiais
palaikomas ir sunarinamas, auga Dievo
teikiamu augimu.
20 Jei numirėte su Kristumi
pasaulio pradmenims, kam, lyg kad
tebegyventumėte pasauliškai[9], leidžiatės
pajungiami nuostatams: 21 „Neimk į
rankas! Neragauk! Nepaliesk!“—
22 daiktų, kuriems visiems lemta
vartojimu pranykti,—laikydamiesi
žmonių priesakų ir mokymų? 23 Tokie
nuostatai, nors atrodo išmintingi [jų]
prasimanytoje religijoje, „nusižemini-
me“[10] ir griežtame elgesyje su kūnu,

1 Lit. nėra matę mano veido kūne
2 Arba: visiško supratimo (lit.supratimo pilnybės) turtus. „Supratimas“ čia reiškia galią atskirti tikra nuo netikro.
3 Arba: belaisvį
4 T.y. tikrame žmogaus kūne
5 Lit. kūniškojo kūno
6 Lit. kūno
7 T.y. Kristuje; arba: per jį
8 Turbūt į šventą sritį, atliekant įvedimo apeigas, ar į vizijos pobūdžio dangišką sferą
9 Lit. pasaulyje
10 T.y. asketizme

neturi jokios vertės, tarnauja tik
nuodėmingai prigimčiai patenkinti.

12 Rom 6, 4 13 Ef 2, 1–5 14 Ef 2, 15 16 Rom 14, 1–6 19 Ef 4, 16

Naujas gyvenimas Kristuje

3 Taigi, jei buvote prikelti su Kristumi,
ieškokite to, kas yra aukštai, kur yra
Kristus, sėdintis Dievo dešinėje.
2 Mąstykite apie tai, kas yra aukštai, ne
apie tai, kas žemėje, 3 nes jūs numirėte,
ir jūsų gyvenimas yra paslėptas su
Kristumi Dieve. 4 Kai Kristus, jūsų[1]
gyvastis, pasirodys, tada ir jūs
pasirodysite su juo šlovėje.
5 Taigi numarinkite ⌜tai, kas
priklauso jūsų žemiškai prigimčiai⌝[2]:
paleistuvystę, netyrumą, aistrą, piktą
pageidimą ir godulystę, kuri yra
stabmeldystė. 6 Dėl tų [nuodėmių]
ateina Dievo rūstybė[3]. 7 Jas ir jūs
kadaise darėte, kai jose gyvenote. 8 Bet
dabar ir jūs meskite šalin visa tai:
rūstybę, įpykį, piktą valią, šmeižtą,
begėdišką kalbą iš savo burnos.
9 Nemeluokite vienas kitam, nes
nusivilkote senąjį žmogų su jo darbais
10 ir apsivilkote naujuoju, kuris
atnaujinamas pagal savo Kūrėjo
atvaizdą, kol pasieks [jo] tobulą
pažinimą. 11 Čia nebėra [skirtumo tarp]
graiko ir žydo, apipjaustyto ir
neapipjaustyto, barbaro, skito, vergo ir
laisvojo, bet Kristus yra viskas ir
visuose.
12 Taigi, kaip Dievo išrinkti, šventi
ir mylimi, apsivilkite užjaučiančiu
gailiaširdiškumu, maloningumu, nuolan-
kumu, romumu, kantrumu. 13 Pakęskite
vienas kitą ir atleiskite vienas kitam, jei
vienas prieš kitą turi skundą. Kaip
Viešpats jums atleido, taip ir jūs
atleiskite. 14 Virš tų visų [dorybių],
apsivilkite dar meile, kuri yra raištis,
vedantis į tobulybę.[4] 15 Ir Kristaus
ramybė teviešpatauja jūsų širdyse; į ją
juk buvote pašaukti ⌜kaip vieno kūno
nariai⌝[5]. Ir būkite dėkingi. 16 Tegul
Kristaus žodis apsčiai gyvena jumyse[6],
jums su visokia išmintimi mokant ir
įspėjant vienam kitą, dėkingai giedant
Dievui iš visos širdies psalmėmis,
himnais ir Dvasios įkvėptomis
giesmėmis. 17 Ir ką tik darote žodžiu ar
veiksmu, viską darykite Viešpaties
Jėzaus vardu, dėkodami Dievui Tėvui per
jį.

1 Ps 110, 1 9 Ef 4, 22 10 Ef 4, 24 10 Pr 1, 26 12–13 Ef 4, 2 13 Ef 4, 32 16–17 Ef 5, 19–20

Šeimyninio gyvenimo priedermės

18 Žmonos, būkite klusnios
vyrams, kaip pridera Viešpatyje.
19 Vyrai, mylėkite žmonas ir nebūkite
joms šiurkštūs. 20 Vaikai, klausykite
gimdytojų visuose dalykuose, nes tai
patinkama Viešpatyje. 21 Tėvai,
neerzinkite savo vaikų, kad jie
nepasidarytų baukštūs. 22 Vergai,
visuose dalykuose klausykite savo
žemiškųjų šeimininkų, ne tarnaudami dėl
akių kaip tokie, kurie nori žmonėms
įtikti, bet su neklastinga širdim,
bijodami Viešpaties. 23 Ką tik darote,
darykite iš širdies kaip Viešpačiui, o ne
žmonėms, 24 žinodami, kad gausite iš
Viešpaties veldinį kaip atpildą.
Tarnaukite Viešpačiui Kristui. 25 Nes
kas daro neteisybę, gaus užmokestį už
tai, ką jis padarė neteisingai, ir ⌜nebus
teisiama šališkai⌝[7].

18 Ef 5, 22; 1 Pet 3, 1 19 Ef 5, 25; 1 Pet 3, 7 20 Ef 6, 1 21 Ef 6, 4 22–25 Ef 6, 5–8 25 Dt 10, 17; Ef 6, 9

4 Šemininininkai, duokite vergams, kas
teisu ir teisinga, žinodami, kad ir jūs
turite Viešpatį danguje.

1 Ef 6, 9

Paraginimai

2 Būkite ištvermingi maldoje,
budėdami joje su dėkojimu,
3 melsdamies tuo pat metu ir už mus,
kad Dievas mums atvertų duris žodžiui,
apsakyti Kristaus paslapčiai, dėl kurios
esu kalinamas,— 4 kad ją atskleisčiau,
kaip turiu ją apsakyti.

1 Kt. Mss: mūsų
2 Lit.žemėje esančius narius
3 Kt. Mss + neklusniesiems
4 T.y. meilė suriša bendruomenės narius į vienybę Kristaus kūne ir taip daro juos tobulus.
5 Lit. viename kūne
6 Arba: tarp jūsų
7 Lit. nėra šališkumo

5 Išmintingai elkitės su
pašaliečiais[1], išnaudodami laiką. 6 Jūsų
kalba visuomet tebūnie maloni, pasūdyta
druska, kad žinotumėte, kaip kiekvienam
turite atsakyti.

5 Ef 5, 16

Tichikas ir Onesimas

7 Apie visą mano būklę jums
praneš Tichikas, mylimas brolis bei
ištikimas tarnas ir bendravergis
Viešpatyje. 8 Jį kaip tik tam siunčiu pas
jus, kad žinotumėte, kaip mums einasi, ir
kad jis padrąsintų jūsų širdis. 9 [Jį
siunčiu] su Onesimu, ištikimu ir mylimu
broliu, kuris yra iš jūsų. Jis praneš jums
viską, kas čia dedasi.

7 Apd 20, 4; 2 Tim 4, 12 7–8 Ef 6, 21–22 9 Flm 10–12

Sveikinimai ir baigiamieji nurodymai

10 Jus sveikina mano
bendrakalinys Aristarchas ir Barnabo
pusbrolis Morkus,—dėl jo jau gavote
nurodymų; kai jis atvyks pas jus,
priimkite jį,—11 ir [jus sveikina] Jėzus,
vadinamas Justu. Iš apipjaustytųjų jie
yra vieninteliai mano bendradarbiai
Dievo karalystei; jie tapo man paguoda.
12 Jus sveikina jūsiškis Epafras,
Kristaus Jėzaus vergas, visuomet
grumiąsis už jus maldose, kad tvirtai
stovėtumėte subrendę ir ⌜visiškai tikri
viskuo⌝[2], ko nori Dievas. 13 Mat galiu
paliudyti už jį, kad jis sunkiai dirba jūsų,
laodikiečių ir hierapoliečių labui.
14 Jus sveikina mylimasis gydytojas
Lukas ir Demas. 15 Sveikinkite brolius
laodikiečius ir Nimfą bei bendruomenę
jos namuose. 16 Ir kai šitas laiškas bus
perskaitytas pas jus, pasirūpinkite, kad
jis būtų perskaitytas ir laodikiečių
bendruomenėje ir kad tą, kuris ateis iš
Laodikėjos, ir jūs perskaitytumėte. 17 Ir
pasakykite Archipui: „Žiūrėk tarnystės,
kurią gavai Viešpatyje, kad ją atliktum“.
18 Tas sveikinimas [parašytas]
mano paties, Pauliaus, ranka.
Atsiminkite mano grandines. Malonė su
jumis.

10 Apd 19, 29; 27, 2; Flm 24 10 Apd 12, 12.25 ; 13, 13; 15, 37–39 12 Kol 1, 7; Flm 23 14 2 Tim 4, 11; Flm 24 14 2 Tim 4, 10; Flm 24 17 Flm 2

---

1 Lit. lauke (= už bendruomenės ribų) esančiaisiais (t.y. netikinčiaisiais)

2 Arba: pilni visko

Pirmasis Laiškas
TESALONIKIEČIAMS

Pasveikinimas

1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus
tesalonikiečių bendruomenei Dieve
Tėve ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje.
Malonė jums ir ramybė.

1 Apd 17, 1

Tesalonikiečių tikėjimas ir pavyzdys

2 Mes visuomet dėkojame Dievui
už jus visus, minėdami jus savo maldose,
nuolat 3 prisimindami mūsų Dievo ir
Tėvo akivaizdoje jūsų tikėjimo darbą,
meilės triūsą ir ištvermę, įkvėptą vilties,
nukreiptos į mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.
4 Mes žinome, Dievo mylimi broliai, apie
jūsų ⌜išrinkimą, 5 nes⌝[1] mūsų evangelija
neatėjo pas jus tik su žodžiu, bet ir su
jėga, su Šventąja Dvasia ir su visišku
įsitikinimu.[2] Jūs taip pat žinote, kaip
mes elgėmės tarp jūsų jūsų labui. 6 Jūs
tapote mūsų ir Viešpaties sekėjais,
priimdami žodį dideliame prispaudime su
Šventosios Dvasios teikiamu džiaugsmu,
7 ir taip tapote pavyzdžiu visiems
tikintiesiems Makedonijoje ir Achajoje,
8 nes [,sklisdamas] iš jūsų Viešpaties
žodis yra pagarsėjęs ne tik Makedonijoje
ir Achajoje, bet visur jusų tikėjimas
Dievu yra pasidaręs žinomas. Tad mums
nieko nebereikia sakyti[3], 9 nes žmonės
patys praneša apie mus, ⌜kaip jūs
priėmėte mus⌝[4] ir kaip nuo stabų
atsivertėte į Dievą, kad tarnautumėte
gyvajam ir tikrajam Dievui 10 ir
lauktumėte iš dangaus jo Sūnaus, kurį
jis prikėlė iš numirusių,—Jėzaus, mūsų
gelbėtojo nuo ateinančios rūstybės.

6 Apd 17, 5–9

Evangelijos skelbimas Tesalonikoje

2 Broliai, jūs juk patys žinote, kad mūsų
apsilankymas pas jus nebuvo tuščias,
2 bet kad mes, kaip žinote, prieš tai
nukentėję ir įžeisti Filipuose, iš savo
Dievo gavome drąsos apsakyti jums
Dievo evangeliją, sutikdami didelį
pasipriešinimą, 3 nes mūsų raginimas
[5]plaukia ne iš klaidos ar netyrų
sumetimų ir nedaromas su klasta.
4 Priešingai, kaip mes esame Dievo
pripažinti tinkami, kad mums būtų
patikėta evangelija, taip kalbame, ne
kaip žmonėms stengiąsi patikti, bet
Dievui, kuris tiria mūsų širdis. 5 Mes,
kaip žinote, niekad nesinaudojome
įteiklia kalba, nei veikėme iš
godulystės—Dievas yra liudytojas. 6 Ir
neieškojome garbės iš žmonių—nei nuo
jūsų, nei nuo kitų, 7 nors kaip Kristaus
apaštalai būtume galėję iškelti savo
reikšmę. Tačiau mes buvome tarp jūsų
švelnūs[6]. Kaip žindanti motina rūpinasi
savo vaikais, 8 taip mes, jausdami jums
meilę, mielai nutarėme dalytis su jumis
ne tik Dievo evangelija, bet ir savo
gyvybėmis, nes tapote mums mylimi.
9 Jūs, broliai, juk prisimenate
mūsų sunkų darbą ir pastangas: naktį ir
dieną dirbdami, kad neapsunkintume
kurio nors iš jūsų, mes skelbėme jums
Dievo evangeliją. 10 Jūs ir Dievas esate
liudytojai, kaip šventai, teisingai ir
nepeiktinai mes elgėmės tarp jūsų,
tikinčiųjų. 11 Kaip žinote, mes [ugdėme]
kiekvieną iš jūsų, kaip tėvas [ugdo] savo
vaikus, 12 ragindami, drąsindami,
primygtinai reikalaudami elgtis taip, kad
būtumėt verti Dievo, kuris jus šaukia į
savo karalystę ir šlovę.
13 Todėl ir mes be paliovos
dėkojame Dievui, kad, gavę Dievo žodį,
kurį išgirdote iš mūsų, jį priėmėte ne
kaip žmonių žodį, bet kaip tokį, koks jis
iš tikrųjų yra —kaip Dievo žodį, kuris ir
veikia jumyse, tikinčiuosiuose. 14 Nes
jūs, broliai, tapote sekėjais Judėjos
Dievo bendruomenių, esančių Kristuje
Jėzuje, kadangi tą patį ir jūs iškentėjote
nuo savo tautiečių, kaip ir jos nuo žydų.
15 Tie nužudė ir Viešpatį Jėzų, ir

---

1 Arba: išrinkimą: 5 kad
2 T.y. tikrumu, kad mūsų skelbiamoji žinia yra tiesa
3 apie jūsų tikėjimą kitiems
4 Lit. kokį įėjimą turėjome pas jus
5 T.y. skelbimas kaip raginimas priimti tikėjimą Kristumi ir naują gyvenimo stilių
6 Kt. Mss: kūdikiai

pranašus, ir mus išvijo. Jie nepatinka
Dievui ir yra visų žmonių priešai,
16 mums kliudą kalbėti pagonims, kad
tie būtų išgelbėti,—kad kiekvienu metu
pripildytų savo nuodėmių saiką. Bet
galų gale juos užklupo [Dievo] rūstybė.

2 Apd 16, 19–24 2 Apd 17, 1–9 14 Apd 17, 5
15 Apd 9, 23. 29; 13, 45. 50; 14, 2. 5. 19; 17, 5. 13; 18, 12.

Pauliaus noras vėl aplankyti tesalonikiečius

17 O mes broliai, likę be jūsų
trumpą laiką našlaičiai—asmeniškai[1], ne
širdimi,—kuo labiau su dideliu išsiilgimu
stengėmės išvysti jūsų veidus, 18 nes
panorėjome atvykti pas jus—aš, Paulius,
daugiau nei kartą,—bet mus sutrukdė
šėtonas. 19 Nes kas yra mūsų viltis, ar
džiaugsmas, ar vainikas, kuriuo girsimės
mūsų Viešpaties Jėzaus akivaizdoje, kai
jis ateis,—argi ne jūs? 20 Jūs juk esate
mūsų garbė ir džiaugsmas.

Timotiejaus misija

3 Todėl, ilgiau nebeiškęsdami, nuta-
rėme vieni pasilikti Atėnuose 2 ir
pasiuntėme Timotiejų, mūsų brolį ir
Dievo bendradarbį Kristaus evangelijoje,
jums sustiprinti ir padrąsinti jūsų
tikėjimo labui, 3 kad niekas
nesusvyruotų šituose prispaudimuose.
Juk patys žinote, kad tam esame skirti.
4 Juk ir tada, kai buvome pas jus, iš
anksto jums sakėme, kad turėsime
kentėti priespaudą, kaip tai ir įvyko ir
kaip žinote. 5 Todėl ir aš, ilgiau
neiškęsdamas, pasiunčiau, norėdamas
sužinoti apie jūsų tikėjimą, ar kartais
gundytojas nesugundė jūsų ir ar neliko
bergždžias mūsų darbas.

1 Apd 17, 15

Timotiejaus pranešimas

6 Bet dabar, Timotiejui atėjus iš
jūsų pas mus ir atnešus mums gerą žinią
apie jūsų tikėjimą bei meilę ir tai, kad
visuomet maloniai atsimenate mus,
ilgėdamies išvysti mus, kaip ir mes
jus, 7 dėl tos priežasties, broliai, mes dėl
jūsų buvome padrąsinti visose savo
bėdose ir prispaudimuose — jūsų
tikėjimu, 8 nes dabar tikrai gyvuojame,
jei jūs tvirtai stovite Viešpatyje.

1 Lit. veidu

9 Kaipgi galėtume atsidėkoti Dievui už
jus, už visą džiaugsmą, kuriuo
džiaugiamės dėl jūsų savo Dievo
akivaizdoje, 10 naktį ir dieną
rimčiausiai melsdami, kad galėtume
išvysti jūsų veidą ir ⌜papildyti, ko dar
trūksta jūsų tikėjimui⌝[2]?
11 Pats mūsų Dievas ir Tėvas ir
mūsų Viešpats Jėzus tegul praskina
mums kelią pas jus. 12 Tegul Viešpats
jums leidžia augti ir apstėti meile vieno
kitam ir visiems, kaip ir mes [ja augame
ir apstėjame] jums, 13 jūsų širdims
sustiprinti , kad būtumėte nepeiktino
šventumo mūsų Dievo ir Tėvo
akivaizdoje , kai mūsų Viešpats Jėzus
ateis su visais savo šventaisiais. [Amen.]

6 Apd 18, 5

Paraginimas krikščioniškai elgtis

4 Taigi pagaliau, broliai, prašome ir
raginame jus Viešpatyje Jėzuje, kad,
kaip priėmėte iš mūsų būdą, kuriuo
turite elgtis ir patikti Dievui, kaip iš
tikrųjų elgiatės,—kad darytumėte vis
daugiau pažangos, 2 nes žinote, kokių
įsakymų jums davėme per Viešpatį Jėzų.
3 Nes ta yra Dievo valia, jūsų
pašventinimas: kad susilaikytumėte nuo
paleistuvystės, 4 kad kiekvienas iš jūsų
mokėtų ⌜apvaldyti savo kūną, jį išlaikyti
šventą ir gerbti⌝[3], 5 nepasiduodamas
gašliai aistrai, kaip pagonys, kurie
nepažįsta Dievo; 6 kad tame dalyke
niekas neperžengtų ribų[4] ir neišnaudotų
savo brolio[5], nes Viešpats keršija už
visas tokias nuodėmes, kaip jums ir
anksčiau sakėme ir jus rimtai įspėjome.
7 Nes Dievas mus pašaukė ne
susitepimui, bet pašventinimui. 8 Todėl,
kas tai atmeta, ne žmogų atmeta, bet
Dievą, kuris jums duoda savo Šventąją
Dvasią.
9 O apie brolių meilę [mums]
nereikia jums rašyti, nes jūs patys esate
Dievo išmokyti mylėti vienas kitą.

2 Lit. užpildyti jūsų tikėjimo trūkumus
3 Arba: šventai ir pagarbiai gyventi su savo žmona
4 T.y. leistinų lytinių santykių sferos ribų
5 T.y. nepanaudotų jo draugystės savo seksualiniams tikslams,kaip svetimavimui ar kokio nors jo šeimos nario suvedžiojimui

10 Juk taip ir darote visiems broliams
visoje Makedonijoje. Tačiau raginame
jus, broliai, vis daugiau taip daryti 11 ir
trokšti ramiai gyventi, žiūrėti savo
reikalų ir darbuotis savo rankomis, kaip
jums įsakėme, 12 kad padoriai elgtu-
mėtės, atsižvelgdami į pašaliečius[1], ir
⌜nuo nė vieno nebūtumėte priklausomi⌝[2].

Kristaus atėjimas ir mirusių tikinčiųjų prikėlimas

13 Nenorime, broliai, palikti jūsų
be žinių apie užmingančiuosius[3], kad
neliūdėtumėte, kaip ir visi kiti, kurie
neturi vilties. 14 Mat jei tikime, kad
Jėzus mirė ir prisikėlė, taip ir Dievas
užmigusiuosius per Jėzų atves su juo.
15 Tai jums sakome Viešpaties žodžiu,
kad mes, gyvieji, paliekamieji iki
Kristaus atėjimo, jokiu būdu
nepralenksime užmigusiųjų, 16 nes pats
Viešpats su įsakymo šauksmu, su
arkangelo balsu ir Dievo trimitu,
nužengs iš dangaus, ir mirusieji Kristuje
kelsis pirmučiausia. 17 Paskui mes,
gyvieji, paliekamieji, būsime kartu su
jais pagauti debesyse Viešpaties pasitikti
ore, ir taip visuomet būsime su
Viešpačiu. 18 Tad padrąsinkite vienas
kitą šitais žodžiais.

15–17 1 Kor 15, 51–52

5 O apie laikus ir datas, broliai,
nereikia jums rašyti, 2 nes jūs patys
labai gerai žinote, kad Viešpaties diena
ateis taip, kaip vagis naktį. 3 Kai
žmonės sakys: „Ramybė ir saugumas",
tada jiems ateis staigi pražūtis, kaip
gimdymo skausmai nėščiai moteriškei, ir
jie jokiu būdu neištrūks. 4 Bet jūs,
broliai, nesate tamsoje, kad ta diena jus
užkluptų kaip vagis, 5 nes jūs visi esate
šviesos sūnūs ir dienos sūnūs. Mes
nepriklausome nei nakčiai, nei tamsai.
6 Tad nemiegokime, kaip visi kiti, bet
budėkime ir būkime blaivūs, 7 nes kurie
miega, miega naktį, ir kurie pasigeria,
yra girti naktį. 8 Bet mes,
priklausydami dienai, būkime blaivūs,
užsidėję tikėjimo bei meilės šarvus ir
išganymo vilties šalmą, 9 nes Dievas
nepaskyrė mūsų rūstybei [užsitraukti],
bet tam, kad įgytume išganymą per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų. 10 Jis mirė už
mus, kad mes, ar budime, ar miegame,
gyventume drauge su juo. 11 Todėl
padrąsinkite vienas kitą ir ugdykite[4]
vienas kitą, kaip ir darote.

2 Mt 24, 43; Lk 12, 39; 2 Pet 3, 10 8 Jez 59, 17; Ef 6, 13–17

Baigiamieji paraginimai, sveikinimai ir palaiminimas

12 Mes prašome jus, broliai,
pripažinti tuos, kurie sunkiai dirba tarp
jūsų, ⌜rūpinasi jumis⌝[5] Viešpatyje ir
įspėjinėja jus, 13 ir didžiausiai juos
gerbti su meile dėl jų darbo. Taikiai
gyvenkite vienas su kitu. 14 Raginame
jus broliai: įspėkite dykūnus[6],
padrąsinkite bailiuosius, padėkite
silpniesiems, būkite kantrūs visiems.
15 Žiūrėkite, kad kas neatlygintų kam
blogu už bloga, bet visuomet stenkitės
daryti gera vienas kitam ir visiems.
16 Visuomet džiaukitės, 17 be
paliovos melskitės, 18 visomis
aplinkybėmis dėkokite, nes to Dievas
Kristuje Jėzuje nori iš jūsų.
19 Negesinkite Dvasios, 20 neniekin-
kite pranašysčių. 21 Viską ištirkite.
Tvirtai laikykitės to, kas gera.
22 Susilaikykite nuo visokio pikto.
23 Tegul pats ramybės Dievas jus
visiškai pašventina, ir jūsų dvasia, siela
bei kūnas tebūnie išlaikyti sveiki,
nepeiktini, kai mūsų Viešpats Jėzus
Kristus ateis. 24 Ištikimas yra tas, kuris
jus šaukia; jis ir įvykdys.
25 Broliai, melskitės už mus.
26 Pasveikinkite visus brolius
šventu pabučiavimu. 27 Saikdindamas
jus Viešpačiu, prašau perskaityti šitą
laišką visiems broliams.
28 Mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus malonė tebūnie su jumis.

1 T.y. turėdami omenyje tai, kokį įspūdį jūsų elgesys daro netikintiesiems
2 Arba: kad jums nieko nereikėtų
3 T.y. užmingančius mirties miegu
4 Lit. statykite (t.y. padėkite vienas kitam dvasiškai augti)
5 Arba: jums vadovauja
6 Arba: nedrausminguosius

Antrasis Laiškas

TESALONIKIEČIAMS

Pasveikinimas

1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus
tesalonikiečių bendruomenei Dieve,
mūsų Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje.
2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo
Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

1 Apd 17, 1

Dėkojimas

3 Mes visuomet privalome dėkoti
Dievui už jus, broliai, kaip pridera, nes
jūsų tikėjimas nepaprastai tarpsta ir
kiekvieno jūsų visų meilė vieno kitam
didėja. 4 Tad mes patys giriamės jumis
Dievo bendruomenėse dėl jūsų ištvermės
ir tikėjimo visuose jūsų persekiojimuose
ir prispaudimuose, kuriuos iškenčiate.

Teismas Kristaus atėjimo dieną

5 Tas yra Dievo teisingo teismo
aiškus ženklas: jūs turite būti palaikyti
vertais Dievo karalystės, dėl kurios juk
kenčiate, 6 kadangi Dievui teisinga
atmokėti jūsų prispaudėjams priespauda,
7 o jums, kenčiantiems priespaudą,
palengvinimu kartu su mumis, kai
Viešpats Jėzus apsireikš iš dangaus su
savo galingais angelais 8 liepsnojančioje
ugnyje. Jis atkeršys tiems, kurie
nepažįsta Dievo ir neklauso mūsų
Viešpaties Jėzaus evangelijos. 9 Tokie
kentės bausmę—amžiną pražūtį, atstumti
nuo Viešpaties veido ir nuo jo galybės
šlovės, 10 tą dieną, kai jis ateis, kad būtų
pašlovintas ⌜tarp savo šventųjų⌝[1] ir kad
būtų juo stebimasi ⌜tarp visų
įtikėjusiųjų⌝[2], nes buvo įtikėtas mūsų
jums duotas liudijimas. 11 Tam tikslui
mes ir visuomet meldžiamės už jus, kad
mūsų Dievas palaikytų jus vertais
pašaukimo ir galingai užbaigtų
kiekvieną gerą norą[3] ir tikėjimo darbą,—
12 kad mūsų Viešpaties Jėzaus vardas
būtų pašlovintas per jus ir jūs per jį
pagal mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus malonę.

Didžiojo maištininko iškilimas ir žlugimas

2 Mes prašome jus, broliai, dėl mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo ir
mūsų surinkimo prie jo 2 greit
nenusikratyti[4] sveiko galvojimo ir
neleisti savęs sutrikdyti nei ⌜Dvasios
įkvėpta pranašyste⌝[5], nei žodžiu, nei
laišku, lyg kad tie būtų iš mūsų, esą,
Viešpaties diena jau čia. 3 [Žiūrėkite,]
kad niekas kokiu nors būdu neapgautų
jūsų, nes [ta diena neateis,] jei pirma
neįvyks maištas ir nebus apreikštas
⌜maištininkas, skirtasis pražūčiai⌝[6]. 4 Jis
priešinasi ir dedasi aukštesniu už
kiekvieną vadinamąjį dievą ar
garbinamą daiktą, taip kad jis sėdasi
Dievo šventykloje, skelbdamasis esąs
Dievas. 5 Ar neprisimenate, kad, dar
būdamas pas jus, jums tai sakiau? 6 Ir
jūs žinote, kas jį dabar sulaiko, kad jis
apsireikštų savo laiku. 7 Mat
maištavimo slapta jėga jau veikia, tik
tas, kuris dabar [ją] sulaiko [,ir toliau ją
sulaikys], kol bus pašalintas. 8 Ir tada
apsireikš maištininkas, kurį Viešpats
Jėzus užmuš savo burnos kvapu ir
sunaikins savo atėjimo spindulingu
pasirodymu. 9 Ano[7] atėjimas pasireiškia
šėtono veikimu su visokia galia,
apgaulingais ženklais bei stebuklais
10 ir su visokiu nedoru suvedžiojimu
žūstantiems už tai, kad jie atsisakė
mylėti tiesą, kad būtų išgelbėti. 11 Todėl
Dievas jiems siunčia klaidinančią įtaką,
kad jie tikėtų melą, 12 kad būtų
pasmerkti visi, kurie netikėjo tiesa, bet
pamėgo neteisybę.

1 1 Tes 4, 15–17 4 Dan 11, 36; Ezek 28, 2 8 Jez 11, 4
9 Mt 24, 24

---

1 Arba: savo šventuosiuose
2 Arba: visuose įtikėjusiuose [ir jumyse]
3 Lit. gerumo norą

---

4 Lit. nebūti nukratytiems nuo
5 Lit. Dvasia
6 Lit. neteisės žmogus, pražūties sūnus
7 T.y. maištininko

Dėkojimas ir padrąsinimas

13 Mes visuomet privalome dėkoti
Dievui už jus, Viešpaties mylimi broliai,
todėl, kad Dievas ⌜jus išsirinko kaip
pirmones⌝[1] išganymui Dvasios atliekamu
pašventinimu ir per tikėjimą tiesa.
14 Tam jis ir pašaukė jus per mūsų
evangeliją—mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus šlovės įgyti. 15 Taigi, broliai,
tvirtai stovėkite ir laikykitės padavimų,
kurių buvote išmokyti mūsų žodžiu ar
laišku.
16 Tegul pats mūsų Viešpats Jėzus
Kristus ir Dievas, mūsų Tėvas, kuris mus
mylėjo ir iš malonės mums davė amžiną
padrąsinimą bei gerą viltį, 17 paguodžia
jusų širdis ir [jus] sutvirtina
kiekviename gerame darbe bei žodyje.

Melskitės už mus

3 Pagaliau, broliai, melskitės už mus,
kad Viešpaties žodis greitai sklistų ir
būtų priimtas su pagarba, kaip ir pas jus,
2 ir kad mes būtume išgelbėti nuo
nedorų ir piktų žmonių, nes ne visi turi
tikėjimą. 3 O Viešpats yra ištikimas; jis
stiprins jus ir saugos nuo pikto. 4 Ir mes
pasitikime Viešpatyje jumis, kad [ir]
vykdote, ir vykdysite tai, ką įsakome.
5 Viešpats tepalenkia jūsų širdis į Dievo
meilę ir į Kristaus ištvermę[2].

Įsakymas nedykinėti

6 Įsakome jums, broliai, [mūsų]
Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu šalintis
nuo kiekvieno brolio, dykinėjančio ir
nesilaikančio padavimo, kurį ⌜jie gavo⌝[3]
iš mūsų. 7 Juk jūs patys žinote, kaip
būtina sekti mumis, nes mes
netinginiavome 8 ir nemokamai
nevalgėme kieno nors duonos, bet su
triūsu ir prakaitu dirbome naktį ir dieną,
kad neapsunkintume kurio nors iš jūsų.
9 [Taip darėme] ne todėl, kad neturime
teisės [būti šelpiami], bet kad jums
duotume save kaip sektiną pavyzdį.
10 Juk ir tada, kai buvome pas jus, jums
tai įsakydavome: jei kas nenori dirbti,
tenevalgo. 11 Mat girdime, kad kai
kurie tarp jūsų tinginiauja, nieko
nedirba, tik kišasi į svetimus reikalus.
12 Tokiems įsakome ir [iš tokių]
reikalaujame ⌜Viešpatyje Jėzuje
Kristuje⌝[4], kad jie, ramiai dirbdami,
valgytų savo pačių pelnytą duoną. 13 O
jūs, broliai, nepailskite darydami gera.
14 Bet jei kas neklauso mūsų pamokymo
[,perteikiamo] šituo laišku, tą
pasižymėkite, nebendraukite su juo, kad
susigėstų. 15 Ir nelaikykite jo priešu,
bet įspėkite jį kaip brolį.

Baigiamieji žodžiai

16 Tegul pats ramybės Viešpats
suteikia jums ramybę visuomet, visokiu
būdu. Viešpats tebūnie su jumis visais.
17 Pasveikinimas [parašytas] mano
paties, Pauliaus, ranka. Tai yra ženklas[5]
kiekviename laiške: taip aš rašau.
18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė tebūnie su jumis visais.

---

1 Kt. Mss: iš pradžios jus išsirinko
2 T.y. tokią ištvermę, kokią parodė Kristus
3 Kt. Mss: gavote
4 T.y. Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu; kt. Mss: per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų
5 T.y. ženklas, patvirtinąs laiško autentiškumą

Pirmasis Laiškas

TIMOTIEJUI

Pasveikinimas

1 Paulius, Kristaus Jėzaus apaštalas Dievo, mūsų Gelbėtojo, ir Kristaus Jėzaus, mūsų vilties, įsakymu, 2 Timotiejui, savo tikram vaikui tikėjime. Malonė, gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus, mūsų Viešpaties.

2 Apd 16, 1

Įspėjimas vengti netikrų mokytojų

3 Kaip, keliaudamas į Makedoniją, raginau tave pasilikti Efeze, kad įsakytum kai kuriems nemokyti skirtingo mokslo, 4 nei užsiiminėti ˹pasakomis ir begalinėmis giminių eilėmis˺[1], kurios greičiau sukelia tuščių protavimų negu praverčia Dievo išganomam ugdymui[2], veikiančiam per tikėjimą, [taip dabar tave raginu]. 5 O [mano] įsakymo tikslas yra meilė iš tyros širdies, geros sąžinės ir nuoširdaus tikėjimo. 6 Kai kurie, atsižadėję tų dalykų, nusikreipė į tuščias kalbas. 7 Nors jie nori būti įstatymo mokytojai, nesupranta nei ką sako, nei ką atkakliai tvirtina.

8 Bet mes žinome, kad įstatymas yra geras, jei kas tinkamai[3] juo naudojasi, 9 žinodamas tai, kad įstatymas išleistas ne teisiajam, bet įstatymo laužytojams ir neklaužadoms, bedieviams ir nusidėjėliams, nereligingiems ir negerbiantiems to,kas šventa, tėvažudžiams ir motinžudžiams, žmogžudžiams, 10 paleistuviams, homoseksualams, ˹vergų prekiautojams˺[4], melagiams, kreivai prisiekiantiems ir ˹bet kam kitam, kas˺[5] priešinga sveikam mokslui 11 pagal palaimintojo Dievo šlovės evangeliją, kuri man buvo patikėta.

Padėka už pasigailėjimą

12 Dėkoju mane sustiprinusiam Kristui Jėzui, mūsų Viešpačiui, kad jis palaikė mane patikimu, paskirdamas tarnauti, 13 nors anksčiau buvau piktžodžiautojas, persekiotojas ir smurtininkas. Tačiau manęs buvo pasigailėta, nes iš nežinojimo veikiau netikėjime. 14 Pasirodė perviršgausi mūsų Viešpaties malonė su tikėjimu ir meile, kuriuos turime Kristuje Jėzuje. 15 Patikimas yra tas žodis ir visiško pritarimo vertas, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmas[6] aš esu. 16 Bet todėl manęs buvo pasigailėta, kad per mane pirmą Kristus Jėzus parodytų visą savo kantrybę, kad tapčiau pavyzdžiu tų, kurie tikės juo amžinam gyvenimui. 17 Amžių Karaliui, nemirtingam, neregimam, vieninteliam Dievui tebūnie pagarba ir šlovė per amžių amžius. Amen.

18 Šitą įsakymą patikiu tau, vaike Timotiejau, pasikliaudamas pranašystėmis, anksčiau pasakytomis apie tave, kad, jų sustiprintas, kovotum gerąją kovą, 19 išlaikydamas tikėjimą ir gerą sąžinę. Ją atmetę, kai kurie sudaužė savo tikėjimo laivą. 20 Tarp jų yra Himeniejus ir Aleksandras, kuriuos perdaviau šėtonui, kad per nubaudimą išmoktų nepiktžodžiauti.

13 Apd 8, 3; 9, 4–5

Malda už visus žmones

2 Taigi visų pirma raginu daryti maldavimus, maldas, užtarimus, dėkojimus už visus žmones, 2 už karalius ir visus aukštus pareigūnus, kad gyventume ramų ir tylų gyvenimą su visu pamaldumu ir rimtumu. 3 Tai yra gera ir priimtina mūsų Gelbėtojui Dievui, 4 kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ˹pažintų tiesą˺[7]. 5 Nes vienas yra Dievas ir vienas tarpininkas tarp

---

1 Lit. mitais ir begalinėmis genealogijomis

2 Arba: planui

3 Lit teisėtai (t.y. atsižvelgdamas į tai, kam ir kuriam tikslui įstatymas išleistas)

4 Arba: žmogvagiams

5 Lit. jei kas kita yra

6 T.y. pirmas rango ir eilės požiūriu (= blogiausias, įžymiausias, didžiausias)

7 Lit. ateitų į tiesos pažinimą

Dievo ir žmonių, žmogus Kristus Jėzus,
6 kuris atidavė save kaip išpirką už
visus—kaip liudijimą tinkamu laiku[1].
7 Tam[2] aš buvau paskirtas šaukliu ir
apaštalu,—sakau tiesą, nemeluoju,—
pagonių mokytoju tikėjimo ir tiesos
srityje.

7 2 Tim 1, 11

Kaip vyrams ir moterims pridera elgtis pamaldose

8 Taigi noriu, kad kiekvienoje
vietoje vyrai melstųsi, pakeldami šventas
rankas, be rūstybės ir nesutarimo; 9 kad
taip pat [ir] moterys kukliai ir santūriai
puoštųsi padoriu apdaru, ne kasomis[3] ir
auksu ar perlais, ar brangiais drabužiais,
10 bet tuo, kas pritinka moterims, kurios
išsipažįsta garbinančios Dievą: gerais
darbais. 11 Moteris tegul mokosi
tylomis su visišku klusnumu. 12 Bet
moteriai neleidžiu mokyti, nei
viešpatauti vyrui. Priešingai, ji turi
tylėti, 13 nes Adomas buvo
supavidalintas pirmas, paskui—Ieva.
14 Ir Adomas nebuvo apgautas, bet
moteris apgauta įpuolė į nusikaltimą.
15 Tačiau ji bus išganyta vaikų
gimdymu, jei jos[4] pasiliks tikėjime,
meilėje ir šventume su santūrumu.

9 1 Pet 3, 3 13 Pr 2, 7 13 Pr 2, 21–22 14 Pr 3, 1–6

Koks turi būti vyskupas

3 Patikimas yra tas žodis: „Jei kas
siekia vyskupo tarnybos, geidžia gero
darbo“. 2 O vyskupas turi būti
nepeiktinas, vienos žmonos vyras,
blaivus, santūrus, doringas, svetingas,
sugebąs mokyti, 3 ne girtuoklis, ne
mušeika, bet švelnus, nevaidingas,
negodus pinigų, 4 gerai vadovaujantis
savo paties šeimai, ⌈suvaldantis vaikus su
visu rimtumu⌉[5],—5 nes jei kas nemoka
vadovauti savo paties šeimai, kaip jis
galės rūpintis Dievo bendruomene?—
6 ne naujatikis, kad pasipūtęs neįpultų į
velnio teismą[6]. 7 Bet jis turi turėti ir
gerą pašaliečių[7] liudijimą, kad neįpultų į
išpeikimą ir velnio žabangus.

2–7 Tit 1, 6–9

Kokie turi būti diakonai

8 Diakonai taip pat turi būti verti
pagarbos, ne dviliežuviai[8], ne atsidavę
besaikiam vyno gėrimui, ne geidžią
negarbingo pelno, 9 išlaiką tikėjimo
paslaptį su tyra sąžine. 10 Bet ir jie
pirma turi būti išbandyti, paskui, jei jie
nepeiktini, tegul tarnauja kaip diakonai.
11 Žmonos taip pat turi būti vertos
pagarbos, ne liežuvininkės, blaivios,
patikimos visais atžvilgiais.
12 Diakonai tebūnie vienos moters
vyrai, gerai valdą vaikus ir savo
namiškius, 13 nes, gerai diakonavę,
įsigyja gerą reputaciją[9] ir didelį
pasitikėjimą tikėjime, kuris remiasi
Kristumi Jėzumi.
14 Tai rašau tau, nors turiu viltį
netrukus atvykti pas tave, 15 bet, jei
užtrukčiau, kad žinotum, kaip reikia
elgtis Dievo namuose, kurie yra gyvojo
Dievo bendruomenė, tiesos šulas ir
atrama. 16 Ir, kaip visi išpažįsta, didelė
yra [mūsų] religijos paslaptis:

„Jis buvo apreikštas kūne,
pateisintas[10] Dvasia,
regėtas angelų,
paskelbtas tautose,
įtikėtas pasaulyje,
paimtas į šlovę“.

Atsimetimas nuo tikėjimo ir netikras asketizmas

4 Bet Dvasia aiškiai sako, kad
vėlesniais laikais kai kurie asmenys

1 T.y. kaip įrodymą, duotą Dievo nustatytu laiku, kad Dievas nori visų žmonių išganymo
2 T.y. tam pačiam liudijimui skelbti
3 T.y. įmantriai supintais plaukais
4 T.y. moterys
5 Arba: turintis klusnius ir visais atžvilgiais pagarbius vaikus

6 T.y. sprendimą, kurį velnias jam įvykdys
7 Lit. lauke esančiųjų (t.y. nekrikščionių)
8 T.y. ne kalbantys su vienu vienaip, su kitu kitaip; arba: ne kalbantys vienaip, o galvojantys kitaip
9 Gr. bathmos reiškia žingsnį, laipsnį ir rangą, šitame kontekste—gerą vardą ir įtaką bendruomenėje.
10 T.y. patvirtintas tikrai esąs Dievo Sūnus, koks jis sakėsi esąs

atkris nuo tikėjimo, prisirišdami prie
klaidinančių dvasių ir velnių mokslų
2 per veidmainystę melagių, turinčių
įdegintą ženklą[1] savo sąžinėje,
3 draudžiančių tuoktis, [reikalaujančių]
susilaikyti nuo maisto dalykų, kuriuos
Dievas sukūrė, kad juos priimtų su
padėka tikintieji ir pažinusieji tiesą,
4 nes kiekvienas Dievo kūrinys yra
geras, ir niekas neatmestina, kas
priimama su padėka,— 5 nes tai
pašventinama Dievo žodžiu ir malda.

Patarimai Timotiejui

6 Tai įteigdamas broliams, būsi
geras Kristaus Jėzaus tarnas,
maitinamas žodžiais tikėjimo ir gero
mokslo, kuriuo esi sekęs. 7 Bet venk
nešventų ir senoms moterims būdingų
pasakų. Lavinkis, kad būtum pamaldus,
8 nes kūno lavinimas maža kam
naudingas, bet pamaldumas viskam
naudingas, nes jis turi esamojo ir
busimojo gyvenimo pažadą. 9 Patikimas
yra tas žodis ir visiško pritarimo vertas,
10 *nes tam tikslui sunkiai dirbame* ir
dedame pastangas, kadangi esame
parėmę viltį gyvuoju Dievu, kuris yra
visų žmonių, ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas.
11 Tai įsakyk ir mokyk. 12 Tegul
niekas neniekina tavo jaunystės, bet būk
tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgsena,
meile, tikėjimu, skaistumu. 13 Kol
atvyksiu, atsidėk [Rašto] skaitymui,
paraginimui, pamokymui. 14 Neapleisk
tavyje esančios malonės dovanos, kuri
tau buvo suteikta per pranašytę su
vyresniųjų rankų uždėjimu. 15 Rūpinkis
tais dalykais, atsiduok jiems, kad visi
matytų tavo pažangą. 16 Žiūrėk savęs ir
mokymo, ištvermingai daryk tuos
dalykus, nes, tai darydamas, išgelbėsi ir
save, ir savo klausytojus.

Kaip padrausti bendruomenės narius

5 Senesnio asmens aštriai nesubark, bet
įspėk kaip tėvą, jaunesnius vyrus—
kaip brolius, 2 senesnes moteris—kaip
motinas, jaunesnes—kaip seseris su visu
skaistumu.

Nurodymai apie našles

3 Gerbk našles, kurios tikrai yra
našlės. 4 Bet jei kuri nors našlė turi
vaikų ar vaikaičių, tegul tie pirmiausia
išmoksta atlikti religinę pareigą savo
šeimai ir atsimokėti ⌜gimdytojams ir
seneliams⌝[2], nes tai patinka Dievui. 5 Ta,
kuri tikrai yra našlė ir viena likusi, yra
parėmusi savo viltį Dievu ir toliau
maldauja ir meldžiasi naktį bei dieną.
6 Bet gašlaujanti, dar gyva būdama, yra
mirusi. 7 Tai įsakyk, kad jos būtų
nepeiktinos. 8 Bet jei kas nesirūpina
savaisiais ir ypač namiškiais, yra
išsigynęs tikėjimo ir blogesnis už
netikintį.
9 Į sąrašą[3] tebūnie įtraukiama
našlė, sulaukusi ne mažiau kaip
šešiasdešimt metų, buvusi vieno vyro
žmona, 10 pasižymėjusi gerais darbais:
jei užaugino vaikus, jei būdavo svetinga,
jei nuplaudavo šventųjų kojas, jei
teikdavo pagalbą prispaustiesiems, jei
atsidavė visokiam geram darbui. 11 Bet
atsisakyk [įtraukti į sąrašą] jaunesnių
našlių, nes, kai jų gašlumas jas atitolina
nuo Kristaus, jos nori tekėti,
12 užsitraukdamos kaltinimą[4], kad
panaikino savo ankstesnį įžadą. 13 Tuo
pat metu jos išmoksta ir dykinėti,
vaikščiodamos aplinkui iš namų į namus,
ir ne tik dykinėti, bet ir plepėti bei kištis
į svetimus reikalus, kalbėdamos tai, ko
neturėtų kalbėti. 14 Taigi noriu, kad
jaunesnės [našlės] tekėtų, gimdytų
vaikus, šeimininkautų, neduotų
priešininkui jokios progos keikti, 15 nes
kai kurios jau nusigręžė [ir nusekė]
paskui šėtoną. 16 Jei kuri nors tikinti
moteris turi našlių, tegul teikia joms
pagalbą, ir tenebūnie apsunkinama
bendruomenė, kad ji galėtų teikti
pagalbą toms, kurios tikrai yra našlės.

Vyresniųjų atlyginimas, drausmė ir ordinacija

17 Gerai vadovaują vyresnieji
tebūnie laikomi vertais ⌜dvigubo

---

1 T.y. šėtono įdagą, ženklinantį, kad jie yra jo nuosavybė

2 Lit. pirmtakams

3 T.y. sąrašą našlių, neturinčių šeimos narių, kurie galėtų rūpintis jomis

4 Lit. sprendimą

atlyginimo⌝[1], ypač tie, kurie sunkiai
dirba skelbdami ir mokydami, 18 nes
Raštas sako: „Neužrišk nasrų
kuliančiam jaučiui“, ir: „Darbininkas
vertas savo užmokesčio“. 19 Nepriimk
skundo prieš vyresnįjį kitaip, kaip tik
remiantis dviejų ar trijų liudytojų
parodymu. 20 Nusidedančius[2] sudrausk
visų akyse, kad ir likusieji bijotų.
21 Įpareigoju tave Dievo, Kristaus
Jėzaus ir išrinktųjų angelų akyse laikytis
tų [nurodymų], nenusprendžiant iš
anksto[3], nieko nedarant šališkai.
22 Niekam greitosiomis neuždėk rankų
ir nedalyvauk svetimose nuodėmėse;
išsilaikyk tyras.
23 Nebegerk tik vandens, bet
vartok truputį vyno dėl savo skrandžio ir
dažnų negalavimų.
24 Kai kurių žmonių nuodėmės yra
akivaizdžios, einančios į teismą pirma jų,
o kitus jos ir iš paskos seka.[4] 25 Taip pat
ir geri darbai yra akivaizdūs, o kitokie[5]
negali likti paslėpti.

18 Dt 25, 4 18 Mt 10, 10; Lk 10, 7 19 Dt 17, 6; 19, 15

Vergų pareigos

6 Visi, kurie yra vergai po jungu, tegul
laiko savo šeimininkus vertais
visokios pagarbos, kad nebūtų
piktžodžiaujama Dievo vardui ir
mokslui. 2 Turintieji tikinčius
šeimininkus tegul negerbia jų mažiau
todėl, kad jie[6] yra broliai, bet tegul dar
geriau jiems tarnauja todėl, kad tikintys
ir mylimi yra tie, kurie turi naudos iš [jų]
gero tarnavimo.

Netikras mokslas ir tikras pamaldumas

To mokyk ir skatink prie to.
3 Jei kas moko skirtingai ir nesutinka su
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
sveikais žodžiais ir mokslu, kuris
derinasi su pamaldumu[7], 4 jis yra
pasipūtęs, nieko nesupranta, tik turi
ligūstą potraukį į ginčus ir kivirčus dėl
žodžių. Iš jų[8] kyla pavydas, nesantaika,
piktžodžiavimai, pikti įtarimai,
5 susikirtimai sugedusio proto ir tiesos
netekusių žmonių, manančių pamaldumą
esant pelno šaltinį. 6 Iš tikrųjų
pamaldumas su pasitenkinimu[9] yra
didelis pelnas, 7 nes nieko neatsinešėme
į pasaulį; ⌜aišku, kad⌝[10] nieko negalime
išsinešti. 8 Turėdami išlaikymą ir
apdarą[11], tuo būkime[12] patenkinti. 9 Bet
norintieji pralobti įpuola į pagundą,
žabangus ir į daugelį neprotingų bei
žalingų pageidimų, kurie nugramzdina
žmones į sunaikinimą ir pražūtį, 10 nes
pinigų meilė yra visokių blogybių šaknis.
Jų geisdami, kai kurie nuklydo nuo
tikėjimo ir pervėrė save daugybe
skausmų.

Baigiamieji nurodymai

11 Bet tu, Dievo žmogau, bėk nuo
tų dalykų. Vykis teisumą, pamaldumą,
tikėjimą, meilę, ištvermę, romumą.
12 Kovok gerąją tikėjimo kovą, pagauk
amžinąjį gyvenimą, kuriam esi pašauktas
ir išpažinai gerą išpažinimą daugelio
liudytojų akivaizdoje. 13 Tau įsakau
akivaizdoje viskam gyvybę teikiančio
Dievo ir Kristaus Jėzaus, liudijusio prieš
Ponto Pilotą gerą išpažinimą,
14 išlaikyti tą įsakymą nesuteptą,
nepeiktiną iki mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus pasirodymo, 15 kurį savo laiku
įvykdys[13] palaimintasis ir vienintelis
Valdovas, karalių Karalius ir viešpačių

1 Lit. dvigubos pagarbos
2 Būtent: vyresniuosius
3 T.y. nenusprendžiant, kad kas nors yra kaltas ar nekaltas, neištyrus ar neišklausius liudytojų parodymų
4 T.y. būdamos aiškiai matomos, jų nuodėmės pasmerkiamos, jiems dar nestojus į teismą, o kitų nuodėmės išaiškėja tik po to, kai jie pasirodo prieš teisėją. Tad, gerai ir ilgesnį laiką nepažinus asmenų, nereikia paskubom jiems uždėti rankų, t.y. jų ordinuoti.
5 T.y. neakivaizdūs
6 T.y. šeimininkai
7 T.y. tikru krikščionišku tikėjimu, paremtu Kristaus evangelija
8 T.y. diskusijų ir žodinių ginčų
9 T.y. pasitenkinimu tuo, ką žmogus turi
10 Kt. Mss: tad
11 Gr. žodis reiškia apdarą ir pastogę.
12 Gr. būsime
13 Lit. parodys

Viešpats, 16 vienintelis turįs nemir-
tingumą, gyvenąs neprieinamoje
šviesoje, kurio joks žmogus neregėjo ir
negali regėti. Jam tebūnie garbė ir
amžina valdžia. Amen.
17 Įsakyk dabartinio pasaulio
turtingiesiems, kad jie nesididžiuotų ir
nebūtų sudėję vilčių į nepatikimus
turtus, bet turėtų viltį Dievu, kuris
apsčiai mums visko teikia naudotis su
malonumu; 18 kad jie darytų gera, būtų
turtingi gerų darbų, dosnūs, mielai
dalijąsi su kitais. 19 Taip jie susikraus
lobį kaip gerą pamatą ateičiai, kad
pagautų tikrąjį gyvenimą.
20 O, Timotiejau, saugok, kas tau
patikėta, vengdamas klaidingai
vadinamo „žinojimo“ bedieviškų plepalų
ir priešingų tvirtinimų. 21 Kai kurie, jį
išpažindami, nuklydo nuo tikėjimo.
Malonė su jumis.

13 Jn 18, 37

Antrasis Laiškas

TIMOTIEJUI

Pasveikinimas

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus
apaštalas pagal Kristuje Jėzuje
esančio gyvenimo pažadą, 2 mylimam
vaikui Timotiejui. Malonė,
gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo
ir Kristaus Jėzaus, mūsų Viešpaties.

2 Apd 16, 1

Padėka ir padrąsinimas

3 Dėkoju Dievui, kuriam tarnauju
su tyra sąžine, kaip [tarnavo] ir mano
protėviai, kai nuolat, naktį ir dieną,
miniu[1] tave savo maldose, 4 ilgėdamasis
išvysti tave, atsimindamas tavo ašaras,
kad būčiau kupinas džiaugsmo,
5 prisimindamas tavyje esantį nuoširdų
tikėjimą, kuris pirma gyveno tavo
senelėje Loidoje ir tavo motinoje
Eunikėje. Esu įsitikinęs, kad jis gyvena
ir tavyje. 6 Dėl tos priežasties tau
primenu vėl įžiebti Dievo malonės
dovaną, kuri yra tavyje mano rankų
uždėjimu, 7 nes Dievas mums davė ne
bailumo dvasią, bet jėgos, meilės ir
savidrausmės Dvasią.

8 Taigi nesigėdyk ⌜mūsų
Viešpaties liudijimo⌝[2], nei manęs, jo
kalinio, bet kentėk su manim evangelijos
labui Dievo jėga. 9 Jis mus išgelbėjo ir
pašaukė šventu pašaukimu, remdamasis
ne mūsų darbais, bet savo paties
nutarimu ir malone, mums suteikta
Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus,
10 o dabar apreikšta pasirodymu mūsų
Gelbėtojo Kristaus Jėzaus, atėmusio
mirčiai jos galią ir iškėlusio švieson
gyvenimą bei nemirtingumą per
evangeliją. 11 Jai buvau paskirtas
šaukliu, apaštalu ir mokytoju. 12 Dėl
tos priežasties aš ir[3] tai[4] kenčiu, bet
nesigėdžiu, nes žinau, kuo esu
pasitikėjęs, ir esu įsitikinęs, kad jis gali
išsaugoti ⌜tai, kas man patikėta⌝[5], iki anos
dienos. 13 Sveikų žodžių pavyzdžiu[6]
laikyk tuos , kuriuos girdėjai iš manęs,
⌜tikėjime ir meilėje⌝[7], kurie yra [mūsų]
Kristuje Jėzuje. 14 Tą puikų, [tau]
patikėtą turtą saugok per Šventąją
Dvasią, gyvenančią mumyse.

15 Tai žinai, kad nuo manęs
nusigręžė visi esantys Azijoje; tarp jų yra
Figelas ir Hermogenas. 16 Viešpats
tebūnie gailestingas Onesiforo namams,
nes šis daug kartų mane atgaivino ir
nesigėdijo mano grandinių, 17 bet,
atvykęs į Romą, rūpestingai manęs
ieškojo ir mane surado. 18 Tegul
Viešpats aną dieną duoda jam rasti
Viešpaties pasigailėjimą! Tu labai gerai
žinai apie visus patarnavimus, kuriuos
jis atliko Efeze.

5 Apd 16, 1 11 1 Tim 2, 7

Geras Kristaus Jėzaus kareivis

2 Taigi tu, mano vaike, stiprėk malone,
kuri yra Kristuje Jėzuje[8], 2 ir ką
girdėjai iš manęs prie daugelio liudytojų,
tą patikėk patikimiems žmonėms, kurie
sugebės ir kitus mokyti. 3 Kentėk su
manim sunkenybes kaip geras Kristaus
Jėzaus kareivis. 4 Niekas kareiviau-
damas neįsipainioja į kasdieninio
gyvenimo reikalus, kad patiktų tam,
kuris jį užverbavo kareiviu. 5 Taip pat,
jei kas rungtyniauja, jis nevainikuo-
jamas, jei nerungtyniauja laikydamasis
taisyklių. 6 Sunkiai dirbąs ūkininkas
turi pirmas gauti [savo] vaisių dalį.
7 Išmanyk, ką sakau., nes Viešpats tau
duos supratimą visais atžvilgiais.

1 T.y. prisimenu ir miniu
2 T.y. paliudyti mūsų Viešpatį

3 Arba: dar
4 T.y. įkalinimą ir su juo susijusius vargus
5 Arba: tai, ką esu jam patikėjęs
6 Tiksliau: standartu, norma
7 Arba: su tikėjimu ir meile
8 T.y. kurią tikintysis randa Kristuje Jėzuje ir gauna per draugystę su juo

8 Atsimink Jėzų Kristų,
prikeltą iš numirusių, iš Dovydo
palikuonių, pasak mano evangelijos,
9 dėl kurios kenčiu sunkenybes, esu net
kalinamas kaip piktadarys, bet Dievo
žodis nėra įkalintas. 10 Todėl viską
pakenčiu dėl išrinktųjų, kad ir jie įgytų
išganymą, kuris yra Kristuje Jėzuje, su
amžina šlove. 11 Patikimas yra tas
žodis:

„Nes jei su juo numirėme, su juo
ir gyvensime;
12 jei ištveriame, su juo
karaliausime;
jei jo išsiginsime, ir jis mūsų
išsigins;
13 jei esame neištikimi, jis lieka
ištikimas,
nes negali savęs išsiginti".

12 Mt 10, 33; Lk 12, 9

Pasirodyk Dievui ištirtas darbininkas

14 Tai primink, [juos] įspėdamas
Dievo[1] akyse nesiginčyti dėl žodžių. Tai
niekam nenaudinga, tik žlugdo
klausytojus. 15 Uoliai stenkis pasirodyti
Dievui ištirtas[2], neturįs gėdytis
darbininkas, ⌜teisingai aiškinąs⌝[3] tiesos
žodį. 16 Venk nešventų plepalų, nes [per
juos] jie vis labiau pažengs į bedievystę,
17 ir jų kalba plis kaip vėžys. Tarp jų
yra Himeniejus ir Filetas, 18 kurie
nuklydo nuo tiesos, sakydami
prisikėlimą jau esant įvykus. Taip jie
pargriauna kai kurių tikėjimą.
19 Tačiau stovi tvirtas Dievo pamatas,
turįs tą įrašą[4]: „Viešpats pažįsta
savuosius" ir: „Teatstoja nuo neteisybės
kiekvienas, kuris mini Viešpaties vardą".
20 Dideliuose namuose[5] būna ne
tik auksinių ir sidabrinių indų, bet ir
medinių bei molinių: vieni [skirti]
garbingam, kiti—negarbingam
vartojimui. 21 Taigi, jei kas apsivalys
nuo šitų, bus indas [,skirtas] garbingam
vartojimui, pašventintas, naudingas
šeimininkui, paruoštas visokiam geram
darbui. 22 Bėk nuo jaunatvės geidulių ir
vykis teisumą, tikėjimą, meilę, ramybę su
tais, kurie šaukiasi Viešpaties iš tyros
širdies. 23 Bet venk kvailų ir
nemokšiškų ginčų, žinodamas, kad jie
sukelia[6] vaidus. 24 Viešpaties tarnas
turi ne vaidytis, bet būti malonus
visiems, sugebąs mokyti, pakantus,
25 švelniai sudraudžiąs priešininkus,—
rasi Dievas jiems duos atgailą tiesai
pažinti, 26 ir jie atsiprotėję ištrūks iš
velnio žabangų—jie, kurie buvo jo paimti
į nelaisvę jo valiai vykdyti.

Paskučiausio laikmečio žmonių būdas

3 Bet žinok tai, kad paskutinėmis
dienomis prasidės sunkūs laikai, 2 nes
žmonės bus savimylos, godūs pinigų,
pagyrūnai, išdidūs, piktžodžiautojai,
neklusnūs gimdytojams, nedėkingi,
nepagarbūs, 3 nemeilūs, nesutaikomi,
šmeižikai, nesusivaldantys, žiaurūs,
nekenčiantys to, kas gera, 4 išdavikai,
karštagalviai, pasipūtę, labiau mylintys
malonumus negu Dievą, 5 prisilaiką
išviršinio religijos pavidalo, bet
paneigiantys jos galią. Šalinkis nuo
tokių, 6 nes iš jų yra tie, kurie
spraudžiasi į namus ir suvedžioja[7]
silpnavales moteris, apkrautas
nuodėmėmis, įvairių geidulių
vedžiojamas, 7 visuomet besimokančias
ir niekuomet negalinčias ⌜pažinti tiesos⌝[8].
8 Kaip Janas ir Jambras priešinosi
Mozei, taip pat ir jie priešinasi tiesai—
sugedusio proto žmonės, ⌜kurių tikėjimas
neišlaikė bandymo⌝[9]. 9 Bet jie toliau
nepažengs, nes jų kvailystė paaiškės
visiems, kaip ir anų paaiškėjo.

8 Iš 7, 11

Baigiamieji priesakai

10 Bet tu pasekei mano mokslu,
elgsena, tikslu[10], tikėjimu, kantrumu,
meile, ištverme, 11 persekiojimais,

---

1 Kt. Mss: Viešpaties
2 T.y. Dievo išbandytas ir pripažintas esąs tinkamas
3 Lit. tiesiai pjaunąs
4 Lit. antspaudo įspaudą
5 T.y. krikščionių bendrruomenėje
6 Lit. gimdo
7 Lit. ima nelaisvėn (per apgaulę)
8 Lit. ateiti į tiesos pažinimą
9 Lit. išbandyti ir pripažinti netinkami tikėjimo atžvilgiu
10 T.y. mano gyvenimo ir veiklos vadovaujančiu motyvu

kentėjimais, kokių man teko patirti
Antiochijoje, Ikonijuje, Listroje. Kokius
persekiojimus iškentėjau, ir iš visų
Viešpats išgelbėjo mane! 12 Bet ir visi,
kurie nori pamaldžiai gyventi Kristuje
Jėzuje, bus persekiojami. 13 Tačiau
pikti žmonės ir apsimetėliai eis blogyn,
klaidindami ir klaidinami. 14 O tu
laikykis to, ką išmokai ir kuo esi
įsitikinęs, žinodamas, iš kokių asmenų
išmokai 15 ir [tai,] kad nuo vaikystės
pažįsti šventuosius Raštus, galinčius
tave pamokyti išganymui per tikėjimą
Kristumi Jėzumi. 16 Kiekvienas Raštas
yra Dievo įkvėptas ir naudingas
mokymui, pabarimui[1], pataisymui,
auklėjimui teisingai elgtis, 17 kad Dievo
žmogus būtų visiškai tinkamas, viskuo
aprūpintas visokiam geram darbui.

11 Apd 13, 14–52 11 Apd 14, 1–7 11 Apd 14, 8–20

4 Aš įsakmiai įpareigoju tave akyse
Dievo ir Kristaus Jėzaus, kuris teis
gyvus ir mirusius, ir saikdindamas jo
pasirodymu bei jo karalyste: 2 skelbk
žodį, ⌜būk tam pasiruošęs⌝[2] patogiu ir
nepatogiu laiku, atversk[3], sudrausk,
paragink su visu kantrumu ir visokiu
pamokymu, 3 nes ateis laikas, kai
žmonės nepakęs sveiko mokslo, bet,
⌜geisdami išgirsti, ką nori išgirsti⌝[4],
susirinks mokytojų krūvą pagal savo
pačių užgaidas. 4 Jie nukreips ausis nuo
tiesos ir gręšis į pasakas. 5 Bet tu būk
blaivus visais atžvilgiais, kęsk
sunkenybes, dirbk evangelisto darbą,
atlik savo tarnystę.
6 Mat aš jau esu išliejamas ant
aukuro[5], ir mano iškeliavimo laikas arti.
7 Esu kovojęs gerą kovą, baigęs
bėgtynes, išlaikęs tikėjimą. 8 Pagaliau
man yra atidėtas teisumo vainikas, kurį
aną dieną Viešpats, teisusis Teisėjas,
man duos,—ir ne tik man, bet ir visiems,
kurie yra ⌜išsiilgę jo pasirodymo⌝[6].

Prašymas greitai atvykti

9 Paskubėk veikiai atvykti pas
mane, 10 nes Demas, pamilęs dabartinį
pasaulį, paliko mane ir nukeliavo į
Tesaloniką, Kreskas—į Galatiją, Titas—
į Dalmatiją. 11 Lukas tėra vienas su
manim. Paėmęs atvesk Morkų su savim,
nes jis yra man naudingas tarnystei.
12 Tichiką pasiunčiau į Efezą.
13 Ateidamas atnešk apsiaustą, kurį
palikau Troadoje pas Karpą, taip pat
knygas, ypač pergamentus. 14 Varkalys[7]
Aleksandras man padarė daug bloga;
Viešpats atlygins jam pagal jo darbus.
15 Jo ir tu saugokis, nes jis labai
priešinosi mūsų žodžiams.

10 Kol 4, 14; Flm 24 10 2 Kor 8, 23; Gal 2, 3; Tit 1, 4 11 Kol 4, 14; Flm 24 11 Apd 12, 12. 25; 13, 13; 15, 37–39; Kol 4, 10; Flm 24 12 Apd 20, 4; Ef 6, 21–22; Kol 4, 7–8 13 Apd 20, 6 14 1 Tim 1, 20 14 Ps 62, 12; Rom 2, 6

Apsigynimas ir Viešpaties dabartinė bei būsimoji pagalba

16 Mano pirmajame apsigynime nė
vienas neparėmė manęs, bet visi paliko
mane. Tenebūnie jiems tai įskaityta!
17 Bet Viešpats man padėjo ir sustiprino
mane, kad per mane skelbimas būtų
visiškai užbaigtas ir visos pagonių tautos
jį išgirstų, ir aš buvau išvaduotas iš liūto
nasrų. 18 Viešpats mane išvaduos iš
kiekvieno pikto užpuolio[8] ir saugiai įves
į savo dangaus karalystę. Jam tebūnie
garbė per amžių amžius. Amen.

Pasveikinimai ir palaiminimas

19 Pasveikink Priską ir Akvilą bei
Onesiforo namus. 20 Erastas pasiliko
Korinte, o Trofimą palikau Milete
sergantį. 21 Paskubėk ateiti prieš žiemą.
Tave sveikina Eubulas, Pudensas, Linas,
Klaudija ir visi broliai.
22 Viešpats tebūnie su tavo dvasia.
Malonė tebūnie su jumis.

19 Apd 18, 2 19 2 Tim 1, 16–17 20 Apd 19, 22; Rom 16, 23 20 Apd 20, 4; 21, 29

1 T.y. klaidos paneigimui ir subarimui dėl nuodėmės
2 Lit. stovėk čia pat
3 Būtent nuo nuodėmės į atgailą, nuo klaidos į tiesą
4 Lit. jausdami niežėjimą girdėjimo atžvilgiu
5 *kaip liejamoji auka*
6 Lit. mylėję jo pasirodymą
7 T.y. varinių daiktų kalėjas, varininkas
8 Lit. [priešiško] veiksmo

TITUI

Pasveikinimas

1 Paulius, Dievo vergas ir Jėzaus
Kristaus apaštalas—⌜pagal Dievo
išrinktųjų tikėjimą ir su pamaldumu
sutinkančios tiesos pažinimą⌝[1],
2 remiantis viltimi amžino gyvenimo,
kurį nemeluojantis Dievas pažadėjo pirm
amžinųjų laikų 3 ir tinkamu laiku
apreiškė savo žodį skelbime, kuris man
buvo patikėtas Dievo, mūsų Gelbėtojo,
įsakymu,—4 Titui, [mano] tikram vaikui
bendrame tikėjime. Malonė ir ramybė
nuo Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus, mūsų
Gelbėtojo.

4 2 Kor 8, 23; Gal 2, 3; 2 Tim 4, 10

Kokie asmenys skirtini vyresniųjų pareigoms

5 Tam palikau tave Kretoje, kad
sutvarkytum, kas dar lieka sutvarkyti, ir
paskirtum kiekviename mieste
vyresniuosius, kaip aš tau nurodžiau:
6 jei kas yra nepeiktinas, vienos žmonos
vyras, turintis tikinčius vaikus,
nekaltinamus palaidumu ar neklusnius,
7 nes vyskupas, kaip Dievo namų
prievaizdas, turi būti nepeiktinas: ne
savavalis, ne karštabūdis, ne girtuoklis,
ne mušeika, ne gobšus gėdingo pelno,
8 bet svetingas, mylintis tai, kas gera,
protingas, teisingas, pamaldus,
susivaldąs, 9 tvirtai laikąsis patikimo
skelbimo, sutinkančio su [mūsų] mokslu,
kad sugebėtų ir sveiku mokslu paraginti,
ir prieštaraujančius atremti.

6–9 1 Tim 3, 2–7

Reikalas sudrausti netikrus mokytojus

10 Tai dėl to, kad yra daug
neklusnių žmonių, tuščiakalbių ir
klaidintojų, ypač tų, kurie yra iš
apipjaustytųjų. 11 Būtina jiems
užkimšti burną. Jie suardo ištisas
šeimynas, mokydami tai, ko neturėtų
mokyti, dėl gėdingo pelno. 12 Vienas iš
jų, jų pačių pranašas, pasakė:
„Kretiečiai visados melagiai, pikti
žvėrys, tingūs pilvai[2]“. 13 Šitas liu-
dijimas teisingas. Dėl tos priežasties
juos griežtai sudrausk, kad jie būtų
sveiko tikėjimo, 14 nekreipiantys
dėmesio į žydiškas pasakas ir nuo tiesos
nusikreipiančių žmonių įsakymus.
15 Viskas yra tyra tyriems, bet
suteptiems ir netikintiems nieko nėra
tyra; ir jų protas, ir jų sąžinė yra sutepti.
16 Jie viešai pareiškia pažįstą Dievą, bet
jo išsigina darbais. Jie yra pasibodėtini,
nepaklusnūs ir netikę jokiam geram
darbui.

2 Bet tu kalbėk, kas sutinka su sveiku
mokslu: 2 kad senesni vyrai būtų
blaivūs, garbingi, protingi, rodytų sveiką
tikėjimą, meilę, ištvermę; 3 kad senesnės
moterys taip pat elgtųsi kaip einančios
šventą tarnybą, kad nebūtų
liežuvininkės, įpratusios gerti daug
vyno, kad mokytų tai, kas gera, 4 kad
paskatintų jaunąsias mylėti vyrus,
mylėti vaikus, 5 būti protingas,
skaisčias, einančias namų ruošą, geras,
klusnias savo vyrams,—kad nebūtų
piktžodžiaujama Dievo žodžiui. 6 Taip
pat ragink jaunesnius vyrus, kad jie būtų
⌜protingi, 7 visais atžvilgiais
rodydamasis⌝[3] esąs gerų darbų pavyzdys,
mokyme rodydamas tyrumą[4], rimtumą,
8 pateikdamas sveiką žodį, kuriam
negalima prikišti, kad priešininkas liktų
sugėdintas, neturėdamas nieko blogo
sakyti apie mus. 9 Kalbėk, kad vergai
būtų klusnūs savo šeimininkams visais
atžvilgiais, jiems įtiktų, neprieštarautų,
10 *nevagiliautų, bet parodytų visą gerą*
ištikimybę—kad jie visais atžvilgiais
puoštų Dievo, mūsų Gelbėtojo, mokslą.

Dievo malonė—krikščioniško gyvenimo motyvas

11 Nes Dievo išgananti malonė
pasirodė visiems žmonėms,

---

1 Arba: Dievo išrinktųjų tikėjimo ir su pamaldumu sutinkančios tiesos pažinimo tikslui

2 T.y. apsirijėliai

3 Arba: protingi 7 visais atžvilgiais, rodydamasis

4 T.y. mokydamas sveiką, nesugadintą mokslą tyrais, ne pasipelnymo sumetimais

12 auklėdama mus, kad, išsižadėję
bedievystės ir pasaulišką geidulių,
gyventume dabartiniame pasaulyje
protingai, teisingai ir pamaldžiai,
13 laukdami palaimintosios vilties ir
⌜mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo,
Kristaus Jėzaus, šlovės pasirodymo⌝[1].
14 Jis atsidavė už mus, kad atpirktų mus
nuo visokios nedorybės ir apvalytų sau
ypatingą tautą, stropią geriems darbams.
15 Tai kalbėk; ragink ir bark su
visu įsakmumu. Tegul niekas ne-
paniekina tavęs.

14 Ps 130, 8 14 Iš 19, 5; Dt 4, 20; 7, 6; 14, 2; 1 Pet 2, 9

Reikalavimas klausyti valdžios, atsidėti geriems darbams ir vengti klaidatikių

3 Primink jiems, kad jie būtų pasidavę
valdovams, vyresnybėms, [joms]
klusnūs, pasiruošę kiekvienam geram
darbui, 2 nieko neapkalbėtų, būtų
nevaidingi, maloningi, rodytų visą
švelnumą visiems žmonėms, 3 nes ir mes
kitados buvome neišmanūs, nepaklusnūs,
klaidinami, vergavome įvairiems
geiduliams ir malonumams, praleidome
gyvenimą nelabume ir pavyde, buvome
nekenčiami, vieni kitų nekentėme. 4 Bet
kai pasirodė Dievo, mūsų Gelbėtojo,
gerumas ir meilė žmonėms, 5 jis mus
išgelbėjo ne dėl teisumo darbų, kuriuos
mes patys buvome darę, bet pagal savo
gailestingumą, ⌜atgimdymo[2] nuplovimu ir
Šventosios Dvasios veikiamu
atnaujinimu⌝[3], 6 Jis gausiai jos išliejo
ant mūsų per Jėzų Kristų, mūsų
Gelbėtoją, 7 kad, būdami išteisinti jo
malone, ⌜taptume, kaip viliamės, amžino
gyvenimo paveldėtojais⌝[4]. 8 Patikimas
yra tas žodis. Ir aš noriu, kad tu
primygtinai reikalautum tų dalykų, kad
įtikėjusieji Dievą rūpintųsi atsidėti
geriems darbams. Tai gera ir naudinga
žmonėms.
9 Bet venk kvailų ginčų,
genealogijų[5], nesutarimų ir kivirčų,
susijusių su įstatymu., nes jie yra
nenaudingi ir tušti. 10 Neturėk darbo su
žmogum, keliančiu susiskaldymus, vieną
ir antrą kartą jį perspėjęs, 11 žinodamas,
kad toks asmuo yra iškrypęs ir nusideda,
būdamas pats savęs pasmerktas.

Asmeniniai nurodymai ir sveikinimai

12 Kai tik nusiųsiu pas tave
Artemą ar Tichiką, paskubėk atvykti pas
mane į Nikopolį, nes esu nusprendęs ten
peržiemoti. 13 Teisininką Zeną ir Apolą,
gerai aprūpinęs, išleisk į kelionę, kad jie
nieko nestokotų. 14 Tegul ir mūsiškiai
mokosi verstis gerais darbais būtinoms
reikmėms patenkinti, kad nebūtų
nevaisingi.
15 Sveikina tave visi esantys su
manim. Pasveikink mus mylinčius
tikėjime.
Malonė tebūnie su jumis visais.

12 Apd 20, 4; Ef 6, 21–22; Kol 4, 7–8; 2 Tim 4, 12 13 Apd 18, 24; 1 Kor 16, 12

1 Arba: didžiojo Dievo bei mūsų Gelbėtojo Kristaus Jėzaus šlovės pasirodymo

2 Arba: atgimimo; arba: naujos pradžios, atsivertimo

3 Arba: atgimimo [arba: naujos pradžios] ir Šventosios Dvasios veikiamo atnaujinimo nuplovimu

4 Arba: taptume paveldėtojais pagal amžino gyvenimo viltį

5 T.y. spėliojimų apie asmenų kilmę ir palikuonis

FILEMONUI

Pasveikinimas

Paulius, Kristaus Jėzaus
kalinys, ir brolis Timotiejus Filemonui,
mūsų mylimam draugui ir bendradarbiui,
2 seseriai Apfijai, mūsų bendrakareiviui
Archipui ir tavo namuose susirenkančiai
bendruomenei. 3 Malonė jums ir ramybė
nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties
Jėzaus Kristaus.

2 Kol 4, 17

Padėka ir malda už Filemoną

4 Visuomet dėkoju savo Dievui,
minėdamas tave savo maldose, 5 nes
girdžiu apie tavo meilę ⌜visiems
šventiesiems ir tikėjimą, kurį turi
Viešpačiui Jėzui⌝[1]. 6 [Meldžiu,] kad
⌜dosnumas, kylantis iš tavo tikėjimo⌝[2],
veiksmingai pasireikštų viso mumyse
esančio[3] gero pažinimu, ⌜vesdamas į
Kristų [kaip tikslą]⌝[4]. 7 Aš juk turėjau
daug džiaugsmo ir paguodos iš tavo
meilės, nes šventųjų širdys yra tavo,
broli, atgaivintos.

Maldavimas už Onesimą

8 Todėl, nors Kristuje turiu daug
drąsos tau įsakyti, kas [tau] privalu
[daryti], 9 tačiau meilės dėlei verčiau
maldauju—toks, koks esu, Paulius,
Kristaus Jėzaus pasiuntinys, o dabar ir
jo kalinys. 10 Maldauju tave už savo
vaiką, kurio tėvu tapau kalėjime,—už
Onesimą, 11 anksčiau buvusį tau
nenaudingą, o dabar ir tau, ir man
naudingą. 12 Jį siunčiu tau atgal—jį, tai
yra savo širdį. 13 Būčiau norėjęs jį
palaikyti pas save, kad jis vietoj tavęs
man tarnautų, kol esu kalinamas dėl
evangelijos, 14 bet nieko nenorėjau
daryti be tavo sutikimo, kad tavo geras
darbas pasirodytų ne priverstas, bet
laisvanoriškas. 15 Jis gal dėl to buvo
atskirtas nuo tavęs trumpam laikui, kad
jį atsiimtum visam laikui 16 jau nebe
kaip vergą, bet daugiau kaip vergą: kaip
mylimą brolį, ypač man, o kaip daug
labiau tau, ⌜ir kaip vergą, ir kaip
krikščionį⌝[5].

17 Taigi, jei mane laikai
bendrininku, priimk jį, kaip mane
[priimtum]. 18 O jei jis kuo nuskriaudė
tave ar yra ką tau skolingas, tą įrašyk į
mano sąskaitą.—19 Aš, Paulius, tai
rašau savo ranka: aš pats apmokėsiu,—
kad tau nesakyčiau, jog tu dar ir save
esi man skolingas. 20 Taip, broli,
norėčiau turėti iš tavęs kokios nors
naudos Viešpatyje. Atgaivink mano širdį
Kristuje!

10 Kol 4, 9

Baigiamosios pastabos ir sveikinimai

21 Tau rašau, pasitikėdamas tavo
klusnumu, nes žinau, kad padarysi net
daugiau negu tai, ką sakau. 22 Tuo
pačiu metu paruošk man kambarį, nes
turiu viltį, kad jūsų maldų dėka jums
būsiu padovanotas.

23 Tave sveikina Epafras, mano
bendrakalinys Kristuje Jėzuje,
24 Morkus, Aristarchas, Demas,
Lukas—mano bendradarbiai.

25 Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė tebūnie su jūsų dvasia.

23 Kol 1, 7; 4, 12 24 Apd 12, 12. 25; 13, 13; 15, 37–39; Kol 4, 10 24 Apd 19, 29; 27, 2; Kol 4, 10 24 Kol 4, 14; 2, Tim 4, 10 24 Kol 4, 14; 2Tim 4, 11

1 Arba: ir ištikimybę, kurią rodai Viešpačiui Jėzui ir visiems šventiesiems
2 Arba: dalyvavimas tavo tikėjime
3 T.y. Dievo mums suteikto
4 Arba: Kristaus garbei
5 Lit. ir kūne, ir Viešpatyje

HEBRAJAMS

Dievas kalbėjo per savo Sūnų

1 Dievas, daug kartų ir daugeliu būdų
senovėje kalbėjęs protėviams per
pranašus, 2 ˹šiomis paskutinėmis
dienomis˺[1] prabilo į mus per Sūnų, kurį
paskyrė visatos paveldėtoju ir per kurį
sukūrė pasaulį. 3 Jis, būdamas Dievo
šlovės atspindys bei jo būties atspaudas
ir išlaikydamas visatą savo galingu
žodžiu, atlikęs apvalymą nuo nuodėmių,
atsisėdo Didenybės dešinėje aukštybėse,
4 tiek pasidaręs viršesnis už angelus,
kiek yra paveldėjęs už juos prakilnesnį
vardą.

Sūnus viršesnis už angelus

5 Nes kuriam iš angelų jis kada
nors pasakė:

„Tu esi mano Sūnus,
aš šiandien tapau tavo Tėvu“?

Ir vėl:

„Aš būsiu jam Tėvas,
ir jis bus man Sūnus“?

6 Ir jis vėl, kai įveda Pirmagimį į pasaulį, sako:

„Tegul jį garbina visi Dievo angelai“.

7 Apie angelus, jis, tiesa, sako:

„Jis daro savo angelus vėjais
ir savo tarnus ugnies liepsnomis“,

8 o apie Sūnų:

„Tavo, o Dieve, sostas išliks per amžių amžius,
ir teisus skeptras bus tavo karalystės skeptras.
9 Tu pamilai teisumą ir nekentei nedorybės,
todėl Dievas[2], tavo Dievas, patepė tave
džiaugsmo aliejumi labiau negu tavo draugus“.

10 Ir:

„Tu, Viešpatie, pradžioje padėjai žemės pamatus,
ir dangūs yra tavo rankų darbai.
11 Jie pranyks, o tu pasiliksi.
Jie visi susidėvės kaip drabužis.
12 Kaip apsiaustą tu juos suvyniosi,
kaip drabužį, ir jie bus pakeisti.
Bet tu lieki tas pats,
ir tavo metai nesibaigs“.

13 O kuriam iš angelų jis yra kada nors pasakęs:

„Sėskis mano dešinėje,
kol padėsiu tavo priešus kaip suolelį po tavo kojomis“?

14 Argi jie visi nėra tarnaujančios
dvasios, siunčiamos tarnauti labui tų,
kurie turi paveldėti išganymą?

5 Ps 2, 7 5 2 Sam 7, 14; 1 Kron 17, 13 6 Dt 32, 43(LXX) 7 Ps 104, 4 8–9 Ps 45, 6–7 10–12 Ps 102, 25–27 13 Ps 110, 1

Atsimetimo pavojus

2 Todėl turime kuo labiau kreipti
dėmesį į tai, kas girdėta, kad kartais
nebūtume šalin nunešti. 2 Nes jei per
angelus paskelbtasis žodis turėjo galią ir
jei kiekvienas įstatymo pažeidimas bei
nepaklusnumas gavo teisėtą nubaudimą,
3 tai kaip mes ištrūksime [iš jo], jei
būsime nepaisę tokio didžio išganymo?
Šis, pradžioje [Dievo] paskelbtas per
Viešpatį, girdėjusiųjų buvo mums
patvirtintas, 4 Dievui tuo pat metu
paliudijant ženklais ir stebuklais,
įvairiais galingais veiksmais ir
Šventosios Dvasios dovanomis,
paskirstytomis pagal jo valią.

Dievo Sūnaus nužeminimas ir išaukštinimas

5 Juk ne angelams Jis pajungė
būsimąjį pasaulį, apie kurį kalbame.
6 Bet vienas kažkur paliudijo,
sakydamas:

„Kas yra žmogus, kad jį atsimeni,
ar žmogaus sūnus, kad juo rūpinies?
7 Tu padarei jį trumpam[3] žemesnį už angelus,
šlove ir garbe jį apvainikavai,
8 viską padėjai po jo kojomis“.

---

1 Lit. šių dienų pabaigoje

2 Arba: o Dieve

3 Arba: truputį

Pajungdamas jam viską, jis nieko
nepaliko, kas jam nebūtų pajungta.
Tačiau dabar dar nematome, kad jam
viskas būtų pajungta. 9 Betgi mes
matome Jėzų, trumpam „padarytą
mažesnį už angelus", dėl jo mirties
kančios „apvainikuotą šlove ir garbe",
kad ⸢Dievo malone⸣[1] jis patirtų[2] mirtį už
kiekvieną.

6–8 Ps 8, 4–6

Sūnaus solidarumas su žmonija

10 Juk priderėjo tam[3], dėl kurio ir
per kurį yra visata, vedant daugybę sūnų
į šlovę, kentėjimais padaryti tobulą tą,
kuris skina kelią jų išganymui, 11 nes
visi—šventintojas ir šventinamieji—yra
kilę iš vieno. Dėl tos priežasties jis
nesigėdija vadinti juos broliais,
12 sakydamas:

„Aš paskelbsiu tavo vardą savo
broliams,
susirinkimo vidury tau giedosiu
gyrių".

13 Ir jis vėl [sako]:

„Aš pasitikėsiu juo".

Ir vėl:

„Štai aš ir vaikai, kuriuos man
davė Dievas".

14 Kadangi vaikai yra kraujo ir
kūno[4] dalininkai, tai ir jis panašiai
pasidarė jų dalyvis, kad mirtim atimtų
galią tam, kuris turi mirties galią, tai yra
velniui, 15 ir išvaduotų visus tuos, kurie
dėl mirties baimės per visą gyvenimą
buvo atitekę vergystei, 16 nes aišku, kad
jis ⸢stveriasi vaduoti ne angelų, o
Abraomo palikuonių⸣[5]. 17 Štai kodėl jis
turėjo pasidaryti viskuo panašus į
brolius, kad būtų gailestingas ir
ištikimas vyriausiasis kunigas
dalykuose, už kuriuos jie atsakingi
Dievui, ⸢gauti atleidimui⸣[6] už tautos
nuodėmes. 18 Nes todėl, kad pats
išmėgintas[7] kentėjo [mirtį], jis gali
pagelbėti tiems, kurie yra mėginami[8].

12 Ps 22, 22 13 Jez 8, 17 13 Jez 8, 18

Jėzus viršesnis už Mozę

3 Todėl, šventi broliai, dangiškojo
pašaukimo dalininkai, atidžiai
žvelkite į mūsų išpažinimo apaštalą ir
vyriausiąjį kunigą Jėzų, 2 kuris buvo
ištikimas tam, kuris jį paskyrė, kaip ir
„Mozė [visuose] jo[9] namuose", 3 nes jis
yra pripažintas vertu didesnės šlovės
negu Mozė—tiek, kiek namų statytojas
turi didesnę šlovę už juos pačius. 4 Nes
kiekvieni namai yra kieno nors statomi,
bet tas, kuris pastatė viską, yra Dievas.
5 Mozė, tiesa, buvo ištikimas visuose jo
namuose kaip tarnas paliudyti tam, kas
bus [Dievo] pasakyta. 6 Bet Kristus
buvo ištikimas kaip Sūnus, viešpataująs
jo[10] namams. Jo[11] namai mes esame, jei
tik išlaikome[12] pasitikėjimą ir viltį,
kuria giriamės.

2 Sk 12, 7

Dievo pažadėtas atilsis jo žmonėms

7 Todėl, kaip Šventoji Dvasia
sako,

„Šiandien, jei išgirsite jo balsą,
8 neužkietinkite savo širdžių, kaip
[darėte] maištaudami
bandymo dieną dykumoje,
9 kur jūsų protėviai mane bandė
tirdami,
nors matė mano darbus
10 per keturiasdešimt
metų.
Todėl supykau ant šitos kartos
ir pasakiau: ‚Jie visuomet
klysta širdimi'.
Ir jie nepažino mano kelių.
11 Tad užsirūstinęs prisiekiau:
‚Jie tikrai neįeis į mano
atilsį!'"

12 Žiūrėkite, broliai, kad kartais kas
nors iš jūsų neturėtų piktos, netikinčios
širdies, atsimetusios nuo gyvojo Dievo.

1 Kkr. Mss: atskirtas nuo Dievo (t.y. Dievo paliktas)
2 Lit. paragautų
3 T.y. Dievui
4 T.y. mirtingos žmogaus prigimties
5 Lit. nutveria ne angelus, o Abraomo palikuonis
6 Arba: permaldauti

7 Arba: gundytas
8 Arba: gundomi
9 T.y. Dievo
10 T.y. Dievo
11 Kt. Mss: Tie
12 Kt. Mss + tvirtą iki galo

13 Bet kasdien paraginkite vienas kitą,
kol tebevadinama „šiandien“, kad kas
nors iš jūsų nebūtų nuodėmės
apgaulingo patrauklumo sukietintas,
14 nes esame tapę Kristaus dalininkais,
jei tik išlaikome ⌜pradinę būtį⌝[1] tvirtą iki
galo. 15 Kai sakoma:

„Šiandien, jei išgirsite jo
balsą,
nesukietinkite savo širdžių,
kaip [darėte]
maištaudami“,

16 kas gi buvo tie, kurie išgirdę
maištavo? Argi ne visi, kurie, ⌜Mozės
vedami⌝[2], išėjo iš Egipto? 17 Ir ant kurių
jis pyko per keturiasdešimt metų? Ar ne
ant nusidėjusių, kurių „kūnai krito
dykumoje“? 18 Ir kuriems jis prisiekė,
kad jie neįeisią į jo atilsį, jei ne tiems,
kurie neklausė? 19 Taigi matome, kad
jie negalėjo įeiti dėl netikėjimo.

7–11 Ps 95, 7–11 15 Ps 95, 7–8 16–18 Sk 14, 1–35

4 Taigi imkime bijoti, kad kartais,
tebegaliojant pažadui, ⌜jog įeisime⌝[3] į
jo atilsį, kas nors iš jūsų neatrodytų
atsilikęs, 2 nes mums taip pat, kaip ir
aniems, yra paskelbta geroji naujiena.
Tačiau girdėtas žodis nedavė jiems
naudos, nes ⌜jie nebuvo tikėjimu
suvienyti su tais⌝[4], kurie klausėsi.
3 Mat[5] mes, įtikėjusieji, įeiname į atilsį,
kaip jis yra pasakęs:

„Kaip užsirūstinęs prisiekiau,
‚jie tikrai neįeis į mano
atilsį!‘“—

nors [jo] darbai buvo užbaigti nuo
pasaulio įkūrimo. 4 Nes [Raštas] vienoje
vietoje yra šitaip pasakęs apie septintąją
dieną:

„Ir Dievas ilsėjosi septintąją
dieną po visų savo
darbų“.

5 Ir vėl šitoje [vietoje]:

„Jie tikrai neįeis į mano atilsį!“

6 Taigi, kadangi kai kuriems belieka
įeiti į jį, o tie, kuriems pirmiau buvo
paskelbta geroji naujiena, neįėjo dėl
nepaklusnumo, 7 jis vėl paskiria tam
tikrą dieną, „šiandien“, po tokio ilgo
laiko kalbėdamas per Dovydą, kaip
anksčiau pasakyta:

„Šiandien, jei išgirsite jo balsą,
neužkietinkite savo širdžių!“

8 Nes jei Jošuva būtų jiems davęs atilsį,
Dievas nebūtų kalbėjęs apie kitą, vėlesnę
dieną. 9 Taigi šabatos šventimas dar
lieka Dievo tautai, 10 nes kas įeina į jo
atilsį, tas irgi ilsisi po savo darbų, kaip
Dievas [ilsėjosi] po savųjų. 11 Tad
stenkimės įeiti į tą atilsį, kad niekas
nenupultų, sekdamas tuo pačiu
nepaklusnumo pavyzdžiu, 12 nes Dievo
žodis yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis
už bet kokį dviašmenį kalaviją; jis
prasiskverbia iki ten, kur atsiskiria siela
ir dvasia, sąnariai ir kaulų smegenys, ir
pajėgia teisti širdies sumanymus ir
mintis. 13 Ir joks kūrinys nėra paslėptas
jo akyse, bet viskas yra nuoga ir
atidengta akims to, kuriam turime duoti
ataskaitą.

3 Ps 95, 11 4 Pr 2, 2 5 Ps 95, 11 7 Ps 95, 7–8 8
Dt 31,7; Još 22,4 10 Pr 2, 2

Jėzus—didis vyriausiasis kunigas

14 Taigi, turėdami didį vyriausiąjį
kunigą, praėjusį pro dangus, Jėzų, Dievo
Sūnų, tvirtai laikykimės [savo]
išpažinimo, 15 nes turime ne tokį
vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų jausti
su mumis mūsų silpnybių, bet visais
atžvilgiais panašiai išmėgintą, [tačiau]
nenusidėjusį. 16 Tad priženkime su
drąsa[6] prie malonės sosto, kad gautume
pasigailėjimą ir rastume malonę
savalaikei pagalbai.

5 Mat kiekvienas vyriausiasis kunigas,
imamas iš žmonių, yra skiriamas
atstovauti žmonėms dalykuose, kur jie
atsakingi Dievui, kad aukotų ir dovanas,
ir aukas už nuodėmes. 2 Jis gali švelniai
elgtis su nežiniomis[7] klystančiaisiais, nes
ir pats yra silpnybės apimtas, 3 ir dėl jos
turi aukoti aukas tiek už tautos, tiek

---

1 Lit. pradžios būtį (t.y. tikėjimo pradžioje patirtą naują, dievišką realybę, kurioje dalyvaujame per Kristų)
2 Lit. per Mozę
3 Lit. įeiti
4 Kt. Mss: jis nebuvo susietas su tikėjimu tuose
5 Kt. Mss: Taigi

6 *Arba: pasitikėjimu*
7 Lit. nežinančiaisiais ir

ir už savo paties nuodėmes. 4 Ir nė
vienas pats nepasiima tos garbės, [ją
pasiima] tik Dievo šaukiamas, kaip ir
Aharonas.
5 Taip ir Kristus ne pats sau
suteikė garbę tapti vyriausiuoju kunigu,
bet tas, kuris jam pasakė:
„Tu esi mano Sūnus,
šiandien aš tapau tavo Tėvu".
6 Kaip jis ir kitoje vietoje sako:
„Tu esi kunigas per amžius, taip
kaip Melchisedekas".
7 Jis[1], aukojęs savo ⌜žemiško
gyvenimo⌝[2] dienomis su garsiu šauksmu
ir ašaromis prašymus ir maldavimus tam,
kuris galėjo jį išgelbėti iš mirties, ir
išklausytas dėl savo dievobaimingumo,
8 nors buvo Sūnus, išmoko klusnumo iš
to, ką iškentėjo, 9 ir, pasidaręs tobulas,
liko visiems, kurie jo klauso, amžino
išganymo priežastis, 10 Dievo
pavadintas vyriausiuoju kunigu, taip
kaip Melchisedekas.

3 Lev 9, 7 4 Iš 28, 1 5 Ps 2, 7 6 Ps 110, 4 7 Mt 26, 36–46; Mk 14, 32–42; Lk 22, 39–46

Dvasinio nesubrendimo pavojus

11 Apie tai mes turime daug
kalbėti, ir tai sunku išaiškinti, kadangi
esate pasidarę apykurčiai. 12 Iš tikrųjų,
nors ⌜šiuo laiku jau⌝[3] turėtumėte būti
mokytojai, jums vėl reikia, kad kas nors
jus mokytų Dievo apreiškimo[4] pradmenų,
ir jūs esate tapę tokie, kuriems reikia
pieno, o ne tvirto valgio. 13 Juk
kiekvienas, kuris minta pienu, yra
nesusipažinęs su mokymu apie teisumą,
nes jis tebėra kūdikis. 14 Tik
subrendusiems tinka tvirtas maistas:
tiems, kurie įpratimu turi išlavintas
jusles geram nuo pikto atskirti.

12–13 1 Kor 3, 2

6 Todėl, palikę užnugary pradinį
mokymą apie Kristų, eikime toliau į
subrendimą, 2 nedėdami dar kartą
pamato, susidedančio iš atgailos nuo
negyvų darbų[5] ir tikėjimo Dievu, iš
mokymo apie apsivalymo apeigas, rankų
uždėjimą, mirusiųjų prisikėlimą ir
amžiną teismą. 3 Ir tai[6] darysime, jeigu
Dievas leis. 4 Nes negalima tų, kurie
kartą buvo apšviesti, paragavo dangaus
dovanos, pasidarė Šventosios Dvasios
dalininkai, 5 paragavo gero Dievo žodžio
bei būsimojo amžiaus jėgų 6 ir paskui
atsimetė, vėl atgaivinti atgailai, nes jie
patys savo nuostoliui [vėl] kryžiuoja
Dievo Sūnų ir jį išstato viešam
gėdinimui. 7 Mat žemė, kuri sugeria
dažnai ant jos palyjantį lietų ir želdina
augmenis, naudingus tiems, dėl kurių ji
taip pat dirbama, gauna savąją Dievo
palaimos dalį. 8 Bet jei ji išželdo
erškėčius ir usnis, ji yra netikusi ir arti
prakeikimo. Jos galas—nudeginimas.
9 Bet, nors ir taip kalbame,
mylimieji, mes esame tikri, kad jūsų
būvis yra geresnis, vedantis į išganymą,
10 nes Dievas nėra toks neteisingas, kad
pamirštų jūsų darbą ir meilę, kurią
parodėte jo vardui, praeityje ir dabar
tarnaudami šventiesiems. 11 Tačiau
pageidaujame, kad kiekvienas iš jūsų
parodytų tokį pat uolumą iki galo
visiškai įgyti tam, ko viliatės, 12 kad
neaptingtumėte, bet taptumėte sekėjais
tų, kurie tikėjimu ir kantrumu paveldi
pažadus.

8 Pr 3, 17–18

Dievo pažadas tikras

13 Mat kai Dievas davė pažadą
Abraomui, kadangi neturėjo nieko
didesnio, kuo būtų galėjęs prisiekti,
prisiekė savim, 14 sakydamas:
„Iš tiesų aš laiminte laiminsiu
tave
ir dauginte dauginsiu tave".
15 Ir taip, kantriai laukęs, jis gavo, kas
buvo pažadėta. 16 Žmonės juk prisiekia
tuo, kas yra didesnis, ir priesaika kaip
patvirtinimas užbaigia kiekvieną tarp jų
vykstantį ginčą. 17 Kadangi Dievas
kuo aiškiau norėjo parodyti pažado
paveldėtojams savo valios nekintamumą,
garantavo priesaika, 18 kad per du
nekintamus dalykus[7], kuriuos duodant

1 T.y. Kristus
2 Lit. kūno
3 Lit. dėl laiko (t.y. laiko, kurį esate praleidę kaip krikščionys)
4 Lit. posakių
5 T.y. darbų, vedančių į mirtį
6 Būtent tai, kas pasakyta 1 skn.
7 T.y. pažadą ir priesaiką

neįmanoma, kad Dievas meluotų, mes,
kurie ieškojome prieglaudos, turėtume
stiprų paskatinimą pasiūlytai[1] vilčiai
nutverti. 19 Ją mes turime kaip saugų ir
tvirtą sielos inkarą, įeinantį į už
uždangos esančią vidinę šventyklą,
20 kur kaip pirmtakas įėjo už mus Jėzus,
tapęs amžiams vyriausiuoju kunigu, taip
kaip Melchisedekas.

14 Pr 22, 16–17 19 Lev 16, 2 20 Ps 110, 4

Melchisedekas, kunigas karalius

7 Mat tas Melchisedekas buvo Salemo
karalius, Aukščiausiojo Dievo
kunigas. Jis pasitiko Abraomą, kai šis
grįžo sumušęs karalius ir jį palaimino.
2 Abraomas jam paskyrė net dešimtą
dalį iš visko[2]. Pirmiausia jis yra
„teisumo karalius“ (tą reiškia jo vardas),
paskui ir Salemo karalius, tai yra „taikos
karalius“. 3 Jo tėvas, motina, giminės
eilė nežinomi; jis neturi nei dienų
pradžios, nei gyvenimo pabaigos [įrašų],
bet, padarytas panašus į Dievo Sūnų, jis
lieka kunigas visam laikui.
4 Pagalvokite, koks didis tas,
kuriam patriarchas Abraomas davė [net]
dešimtinę iš karo grobio! 5 Beje, ir tie iš
Levio palikuonių, kurie gauna
kunigystę, pagal įstatymą turi įsakymą
imti dešimtinę iš žmonių, tai yra iš savo
brolių, nors tie yra ˹kilę iš Abraomo˺[3].
6 Bet tas, kuris savęs nekildina iš jų, yra
ėmęs dešimtinę iš Abraomo ir palaiminęs
pažadų gavėją. 7 Neginčijamai
žemesnysis yra aukštesniojo laiminamas.
8 Čia, tiesa, ima dešimtines mirtingi
žmonės, bet ten vienas, apie kurį
liudijama, kad jis tebegyvenąs. 9 Ir, taip
sakant, per Abraomą ir Levis, dešimtinių
ėmėjas, yra davęs dešimtines, 10 nes jis
dar buvo tėvo strėnose, kai šį pasitiko
Melchisedekas.

1–2 Pr 14, 17–20 5 Sk 18, 21

Jėzus toks, kaip Melchisedekas

11 Jei tobulybė būtų buvusi
pasiekiama per levių kunigystę—mat, ja
remiantis, tauta yra gavusi įstatymą,—
tai kam dar būtų reikėję iškilti kitokiam
kunigui, tokiam, kaip Melchisedekas, ir
nebūti vadinamam tokiu, kaip
Aharonas? 12 Juk, pakeičiant
kunigystę, įvyksta ir įstatymo
pakeitimas. 13 Tas, apie kurį tai
sakoma, priklauso prie kitokios genties,
iš kurios dar nė vienas nėra tarnavęs
aukurui, 14 nes visiems žinoma, kad
mūsų Viešpats yra kilęs iš Judo genties,
ryšium su kuria Mozė nieko nekalbėjo
apie kunigus.
15 Ir tai dar labiau paaiškėja, jei
iškyla kitoks, panašus į Melchisedeką
kunigas, 16 tapęs tokiu ne pagal
˹įstatymą, įsakantį žiūrėti kūno kilmės˺[4],
bet nesunaikinamo gyvenimo jėga,
17 nes liudijama:

„Tu esi kunigas per amžius,
taip kaip Melchisedekas“.

18 Viena, čia panaikinamas ankstesnis
įsakymas dėl jo silpnumo ir
nenaudingumo,—19 nes įstatymas nieko
nepadarė tobulo,—kita vertus, įvedama
geresnė viltis, kuria priartėjame prie
Dievo.
20 Ir kiek tai neįvyko be
priesaikos—mat jie[5] yra be priesaikos
tapę kunigais, 21 o šis su priesaika per
tą, kuris jam tarė:

„Prisiekė Viešpats,
ir jis nesigailės:
tu esi kunigas per amžius!“,—

22 tiek Jėzus yra tapęs ir geresnės
sandoros laiduotoju.
23 Tiesa, jų daugelis yra tapę
kunigais, nes mirtis jiems kliudydavo
toliau eiti pareigas, 24 bet kadangi šitas
lieka per amžius, jis turi pastovią
kunigystę. 25 Todėl jis ir gali amžinai
išganyti tuos, kurie eina per jį prie
Dievo, nes jis visuomet gyvas, kad juos
užtartų.
26 Juk mums ir tiko toks
vyriausiasis kunigas — pasišventęs,
nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo
nusidėjėlių ir pakeltas viršum

---

1 Lit. priešais gulinčiai [arba: padėtai]
2 T.y. viso savo grobio
3 Lit. išėję iš Abraomo strėnų
4 Lit. kūno įsakymo įstatymą
5 T.y. leviai kunigai

dangų, 27 kuriam nebūtina, kaip
vyriausiesiems kunigams, kasdien pirma
aukoti aukas už savo nuodėmes, paskui
už tautos, nes tai jis įvykdė kartą visiems
laikams, kai paaukojo save patį. 28 Mat
įstatymas skiria vyriausiaisiais kunigais
žmones su silpnybėmis, bet vėliau už
įstatymą duotos priesaikos žodis—Sūnų,
amžinai padarytą tobulą.

17 Ps 110, 4 21 Ps 110, 4 27 Lev 9, 7

Naujos ir geresnės sandoros Vyriausiasis Kunigas

8 Pagrindinis[1] tvirtinimas to, ką
sakome, [tas]: mes turime tokį
vyriausiąjį kunigą, kuris atsisėdo
Didenybės sosto dešinėje, danguje,—
2 tarnaujantis kunigas šventyklos,
tikrosios padangtės, kurią pastatė
Viešpats, ne žmogus. 3 Kiekvienas
vyriausiasis kunigas juk skiriamas
dovanoms ir aukoms aukoti. Todėl ir
šitas būtinai turėjo ką nors turėti, ką
galėtų paaukoti. 4 Taigi, jei jis būtų
žemėje, visai nebūtų kunigas, nes čia jau
yra tie, kurie pagal įstatymą aukoja
dovanas. 5 Jie tarnauja dangaus dalykų
šešėlvaizdžiui[2], kaip Mozei buvo
nurodyta, kai jis rengėsi statyti
padangtę: „Žiūrėk,—jis[3] sako,—kad
viską padarytum pagal pavyzdį, tau
parodytą kalne". 6 Bet dabar jis[4] yra
įgijęs tiek prakilnesnę tarnybą, kiek jis
yra tarpininkas ir geresnės sandoros,
kuri yra įvesta, remiantis geresniais
pažadais.
7 Mat jei ana pirmoji [sandora]
būtų buvusi be trūkumų, nebūtų ieškoma
vietos antrajai, 8 nes, ⌈jais[5] skųsdamasis,
jis⌉[6] sako:

„Štai ateina dienos,—sako
Viepats,—
kai sudarysiu naują
sandorą
su Izraelio namais
ir su Judo namais—
9 ne tokią sandorą,
kokią sudariau su jų tėvais
tą dieną, kai paėmiau juos už
rankos,
norėdamas juos išvesti iš
Egipto šalies,
nes jie nepasiliko ištikimi mano
sandorai,
ir aš juos apleidau,—sako
Viešpats.
10 —Šita yra sandora, kurią
sudarysiu su Izraelio
namais
po anų dienų,—sako
Viešpats:—
aš įdėsiu savo įstatymus į jų
protą,
ir į jų širdis juos įrašysiu.
Aš būsiu jų Dievas,
o jie bus mano tauta.
11 Nė vienas nebemokys savo
bendrapiliečio[7]
ir nė vienas savo brolio,
sakydamas: ‚Pažink
Viešpatį',
nes jie visi mane pažins
nuo jų mažiausio iki
didžiausio;
12 nes būsiu gailestingas jų
neteisybėms
ir nebeprisiminsiu jų
nuodėmių".

13 Minėdamas „naują [sandorą]", jis yra
pareiškęs pirmąją esant pasenusią. O
kas pasensta ir nukaršta, tas netrukus
pranyks.

1 Ps 110, 1 5 Iš 25, 40 8–12 Jer 31, 31–34

Kristaus vienkartinė auka

9 Tiesa, pirmoji sandora turėjo
apeiginių nuostatų ir žemišką
šventyklą. 2 Mat buvo įrengta
padangtė: priešakinė dalis, kurioje buvo
žibintas, stalas ir išdėtinės duonos; ji
vadinama „šventąja". 3 O už antrosios
uždangos buvo padangtės dalis,
vadinama „švenčiausiąja", 4 turinti
auksinį smilkinamąjį aukurą ir iš visų
šonų auksu apmuštą sandoros skrynią,
kurioje buvo auksinis puodas su mana,
išsprogusi Aharono lazda ir sandoros
plokštės, 5 o viršum jos buvo Šlovės
kerubai, apdengiantys šešėliu

1 Arba: Vainikuojantis
2 Lit. atvaizdui ir šešėliui
3 T.y. Dievas
4 T.y. Kristus
5 T.y. izraeliais
6 Kt. Mss : skųsdamasis jis jiems
7 Kt. Mss: artimo

permaldavimo[1] vietą. Apie tuos daiktus
dabar negalima smulkmeniškai kalbėti.
6 Daiktams taip esant įrengtiems,
į priekinę padangtę[2] nuolat įeina
kunigai, atlieką savo apeigines pareigas,
7 o į antrąją—kartą per metus vien tik
vyriausiasis kunigas, ne be kraujo, kurį
jis aukoja už save patį ir už tautos
nežiniomis padarytas nuodėmes. 8 Tuo
Šventoji Dvasia aiškiai parodo, kad
kelias į šventyklą dar nėra atviras, kol
tebestovi priekinė padangtė. 9 Ji yra
dabartinio laiko pavaizdas, pagal kurį
aukojamos dovanos ir aukos negali
⌜tobulai apvalyti garbintojo sąžinės⌝[3],
10 [bet] jos yra tik šalia valgių, gėrimų ir
įvairių plovimų[4] žmogiški [5]potvarkiai,
įpareigoją[6] iki naujos tvarkos įvedimo
meto.
11 Bet Kristus, pasirodęs kaip ⌜jau
esančių⌝[7] gėrybių vyriausiasis kunigas,
[eidamas] pro didesnę ir tobulesnę
padangtę, ne rankomis padarytą, tai yra
nepriklausančią šitai kūrybai, 12 ir ne
per ožių bei veršių kraują, bet per savo
paties kraują įėjo kartą visiems laikams į
šventyklą, parūpindamas amžiną
atpirkimą. 13 Juk jei ožių bei jaučių
kraujas ir telyčios pelenai, apšlakstą
suteptuosius, pašventina, siekiant kūno
apvalymo, 14 tai kaip daug labiau
kraujas Kristaus, kuris per amžinąją
Dvasią paaukojo save patį kaip
bekliaudę auką Dievui, apvalys mūsų[8]
sąžinę nuo ⌜darbų, vedančių į mirtį⌝[9], kad
galėtume tarnauti gyvajam Dievui.
15 Ir todėl jis yra naujos sandoros
tarpininkas, kad, įvykus mirčiai atpirkti
nuo nusikaltimų, padarytų pirmosios
sandoros metu[10], pašauktieji gautų
pažadėtą amžiną veldinį. 16 Mat kur yra
sandora, būtinai turi būti įrodyta
ratifikuotojo[11] mirtis, 17 nes sandora
įsigalioja remiantis aukomis, kadangi ji
niekad neturi galios, kol tebegyvena
ratifikuotojas. 18 Štai kodėl net pirmoji
[sandora] neįšventinta be kraujo, 19 nes
kai visi įstatymo įsakymai Mozės buvo
paskelbti visai tautai, jis, paėmęs veršių
[bei ožių] kraujo su vandeniu, purpurinės
vilnos ir izopo, apšlakstė ir pačią knygą,
ir visą tautą, 20 sakydamas: „Tai
kraujas sandoros, kurią įsakė jums
Dievas“. 21 Jis taip pat apšlakstė
krauju ir padangtę bei visus apeigų
indus. 22 Juk pagal įstatymą beveik
viskas apvaloma krauju, ir be kraujo
praliejimo nėra atleidimo.

2 Iš 26, 1–30 2 Iš 25, 31–40 2 Iš 25, 23–30 3 Iš 26, 31–33 4 Iš 30, 1–6 4 Iš 25, 10–16 4 Iš 16, 33 4 Sk 17, 8–10 4 Iš 25, 16; Dt 10, 3–5 5 Iš 25, 18–22 6 Sk 18, 2–6 7 Lev 16, 2–34 13 Lev 16, 15–16 13 Sk 19, 9. 17–19 19–20 Iš 24, 6–8 21 Lev 8, 15 22 Lev 17, 11

Nuodėmė pašalinama Kristaus auka

23 Taigi buvo būtina, kad dangaus
tikrybių kopijos būtų apvalomos šitomis
priemonėmis, bet pačios dangaus
tikrybės—geresnėmis aukomis negu
šitos, 24 nes Kristus įėjo ne į rankomis
padarytą šventyklą—tikrosios atvaizdą,
bet į patį dangų, kad dabar Dievo
akivaizdoje pasirodytų už mus. 25 Ir jis
[įėjo] ne tam, kad pakartotinai save
aukotų, taip kaip vyriausiasis kunigas
kasmet įeina į šventyklą su svetimu
krauju; 26 kitaip jis[12] pakartotinai būtų
turėjęs kentėti mirtį nuo pasaulio
įkūrimo. Bet dabar jis kartą visiems
laikams yra pasirodęs amžių pabaigoje,
kad pašalintų nuodėmę savo auka. 27 Ir
kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti, o
paskui teismas, 28 taip ir Kristus, vieną

1 Arba: atsiteisimo [už nuodėmes] vietą
2 T.y. padangtės dalį
3 Lit. padaryti garbintojo tobulo sąžinės atžvilgiu
4 T.y. nuostatų, reguliuojančių valgius,gėrimus ir plovimus
5 Lit. kūniški
6 Lit. uždėti
7 Kt. Mss: būsimųjų
8 Kt. Mss: jūsų
9 Lit. negyvų darbų
10 Arba: pagrindu
11 Ratifikuoti sandorą reiškia padaryti ją teisėtai galiojančią.Pagal S.T. sandoros praktiką, sandoros ratifikacija reikalauja aukos kraujo.Kristaus mirtis parūpino naujosios sandoros aukos kraują ir juo padarė ją galiojančią.
12 T.y. Kristus

kartą paaukotas daugelio nuodėmėms
ant savęs paimti, antrą kartą pasirodys
⌜nepriklausomai nuo nuodėmės⌝[1] tiems,
kurie jo ilgestingai laukia išganymui.

28 Jez 53, 12

10 Mat kadangi įstatymas turi
būsimųjų gėrybių šešėlį, ne patį
dalykų pavidalą, jis niekuomet negali
tomis pačiomis aukomis, kurias kas
metai be paliovos aukoja, visiškai
apvalyti tų, kurie artinasi [*prie Dievo*],
2 nes kitaip ar aukojimas nebūtų
paliovęs todėl, kad garbintojai, kartą
apvalyti, nebeturėtų jokios nuodėmių
sąmonės? 3 Priešingai, jomis kasmet
keliamas nuodėmių prisiminimas, 4 nes
neįmanoma, kad jaučių ir ožių kraujas
nuimtų nuodėmes.

5 Todėl, ateidamas į pasaulį, jis[2]
sako:
„Tu nenorėjai aukos ir atnašos,
bet man paruošei kūną.
6 Deginamųjų aukų ir aukų už
nuodėmes
tu nepamėgai.
7 Tada pasakiau: ‚Štai ateinu—
knygos ritiny parašyta
apie mane—
vykdyti, o Dieve, tavo
valios'".

8 Aukščiau[3] ištaręs: „Tu
nenorėjai ir nepamėgai aukų ir atnašų,
deginamųjų ir už nuodėmes daromų
aukų", kurios aukojamos pagal įstatymą,
9 jis paskui yra pasakęs: „Štai ateinu
vykdyti tavo valios". Jis panaikina
pirmąją santvarką, kad padarytų antrąją
galiojančią. 10 Ta valia mes esame
pašventinti per Jėzaus Kristaus kūno
paaukojimą kartą visiems laikams.

11 Tiesa, kiekvienas kunigas
kasdien stovi atlikdamas savo tarnystę ir
pakartotinai aukodamas tas pačias
aukas, kurios niekuomet negali visiškai
pašalinti nuodėmių. 12 Bet šitas, visam
laikui paaukojęs vieną auką už
nuodėmes, atsisėdo Dievo dešinėje,
13 nuo to laiko laukdamas, kol jo priešai
bus padėti kaip suolelis po jo kojomis,
14 nes vienu aukojimu jis visam laikui
yra ⌜visiškai apvalęs⌝[4] šventinamuosius.

15 Tai mums paliudija ir Šventoji
Dvasia, nes pasakius:
16 „Šita yra sandora, kurią
sudarysiu su jais
po anų dienų,—sako
Viešpats:—
aš įdėsiu savo įstatymus į jų
širdis
ir į jų protą juos įrašysiu",
17 [toliau ji sako:]
„ir jų nuodėmių bei jų
nedorybių
tikrai nebeprisiminsiu".
18 O kur jos atleistos, ten jau
nebeaukojama už nuodėmę.

5–7 Ps 40, 6–8 11 Iš 29, 38 12–13 Ps 110, 1 16 Jer 31, 33 17 Jer 31, 34

Priėjimas prie Dievo per Kristaus auką

19 Taigi, broliai, kadangi turime
leidimą[5] įeiti į šventyklą per Jėzaus
kraują—20 ⌜tą įėjimą⌝[6] jis padarė mums
prieinamą kaip naują ir gyvą[7] kelią pro
uždangą, tai yra per savo kūną,—21 ir
[kadangi turime] didį kunigą Dievo
namams, 22 prieikime su tikra širdim,
⌜kupini tikėjimo⌝[8], širdims esant
apšlakstytoms [ir apvalytoms] nuo
apsunkintos[9] sąžinės ir kūnui nuplautam
švariu vandeniu. 23 Išlaikykime
išpažįstamą viltį nesvyruojančią, nes
patikimas tas, kuris davė pažadą. 24 Ir
rūpinkimės vienas kitu meilei ir geriems
darbams skatinti, 25 ne apleisdami savo
susirinkimą, kaip kai kurie įpratę, bet
padrąsindami vienas kitą, ir juo labiau,
kadangi matote priartėjant [Viešpaties]
dieną.

22 Lev 8, 30; Ezek 36, 25

Atsimetimo padariniai

1 Lit. be nuodėmės (t.y. ne nuodėmės pašalinimo tikslui)
2 T.y. Kristus
3 T.y. pirmojoje citatos dalyje
4 Lit. padaręs tobulus
5 Arba: įgaliojimą, visišką laisvę, teisę; arba: drąsumą
6 Lit. kurį
7 T.y. neseniai atidarytą, nesenstantį ir vedantį į amžiną gyvenimą
8 Arba: su visišku tikėjimo tikrumu
9 Lit. piktos (t.y. apsunkintos nuodėmėmis)

26 Nes jei mes, gavę tiesos
pažinimą, sąmoningai vis nusidedame,
tai nebelieka aukos už nuodėmes, 27 o
tik baisus teismo laukimas ir karštis
ugnies, kuri prarys priešininkus. 28 Kas
nors, sulaužęs Mozės įstatymą, miršta be
pasigailėjimo, remiantis dviejų ar trijų
liudininkų parodymu. 29 Kaip daug
griežtesnę bausmę, jūsų manymu,
nusipelnys tas, kuris pamynė po kojomis
Dievo Sūnų, nešventu palaikė sandoros
kraują, kuriuo jis buvo pašventintas, ir
įžeidė malonės Dvasią! 30 Juk žinome
tą, kuris pasakė:

„Man priklauso kerštas, aš
atmokėsiu“.

Ir vėl:

„Viešpats teis savo tautą“.

31 Baisu įpulti į gyvojo Dievo rankas.

27 Jez 26, 11 **28** Dt 17, 6; 19, 15 **29** Iš 24, 8 **30** Dt 32, 35 **30** Dt 32, 36

Paraginimas likti ištvermingiems

32 Bet prisiminkite ankstesniąsias
dienas, kai apšviesti ištvėrėte sunkias
kančių grumtynes, 33 tai patys
įžeidimais ir persekiojimais išstatomi
viešai pajuokai, tai veikdami iš vieno su
tais, su kuriais taip elgiamasi. 34 Juk
užjautėte kalinius ir priėmėte su
džiaugsmu savo nuosavybės pagrobimą,
žinodami, kad turite geresnį ir
pasiliekantį turtą. 35 Taigi nenumeskite
savo pasitikėjimo, kuris turi didelį
užmokestį. 36 Mat jums reikia
ištvermės, kad, įvykdę Dievo valią,
gautumėte, kas pažadėta,

37 nes „dar tik trumpa, trumpa
valandėlė,

[ir] Ateinantysis ateis ir
neužtruks.

38 Bet mano teisusis gyvens
tikėjimu[1].
O jei jis atsitrauks, mano
siela jo nemėgs“.

39 Tačiau mes esame ne iš tų, kurie
atsitraukia ir taip pražūva, bet iš tų,
kurie tiki ir taip įsigyja gyvenimą.

37–38 Chab 2, 3–4

Senovės žmonių tikėjimas

11 Tikėjimas yra tikrovė[2] [palaimų],
kurių viliamės, neregimų įvykių
įrodymas. 2 Juk tuo[3] senoviniai žmonės
gavo Dievo pritarimą.

3 Tikėjimu suvokiame, kad
pasaulis sutvertas Dievo žodžiu, taip kad
tai, kas regima, nėra atsiradę iš to, kas
matoma.

4 Tikėjimu Abelis aukojo Dievui
labiau priimtiną auką negu Kainas. Per
tikėjimą[4] jis gavo liudijimą, kad jis
teisus esąs, pačiam Dievui patvirtinant
[jo] dovanas, ir per tikėjimą[5] jis, nors
miręs, tebekalba[6]. 5 Tikėjimu Enochas
buvo ⌜paimtas į dangų⌝[7], tad nepatyrė
mirties, ir „jo nerado, nes Dievas jį buvo
paėmęs“. Mat prieš paėmimą paliudyta,
kad jis patikęs Dievui. 6 O be tikėjimo
negalima jam patikti, nes tam, kuris
artinasi prie Dievo, būtina tikėti, kad jis
yra ir atsilygina tiems, kurie jo rimtai
ieško. 7 Tikėjimu Nojus, gavęs įspėjimą
apie dar neregimus įvykius, iš pagarbos
paruošė arką savo šeimynai išgelbėti.
Per tikėjimą[8] jis pasmerkė pasaulį ir
tapo tikėjimu paremto teisumo
paveldėtoju.

8 Tikėjimu Abraomas šaukiamas
paklausė išvykti į vietą, kurią turėjo
gauti kaip veldinį, ir jis išvyko,
nežinodamas kur einąs. 9 Tikėjimu jis
apsigyveno pažadėtoje šalyje tarsi
svetimoje, gyvendamas padangtėse su
Izaoku ir Jokūbu, to paties pažado
bendrapaveldėtojais, 10 nes jis laukė
miesto su pamatais, kurio architektas ir
statytojas yra Dievas. 11 Tikėjimu jis
gavo galią tapti tėvu, nors pati Sara
buvo nevaisinga ir nebe gimdymo
amžiaus, nes jis laikė patikimu tą, kuris
buvo davęs pažadą. 12 Todėl ir iš vieno
vyro, dargi apmirusio, gimė palikuonys,

---

1 Arba: ištikimybe

2 T.y. tikėjime jau dabar tampa tikrove tai, ko viliamės
3 T.y. tikėjimu
4 Lit. kurį
5 Lit. jį
6 Būtent per Rašte užrašytą pasakojimą apie jį
7 Lit. perkeltas
8 Lit. kurį

„gausūs kaip dangaus žvaigždės ir kaip
nesuskaitomos smiltys jūros pakrantėje“.
13 Tikėdami mirė tie visi, negavę
pažadėtų dalykų, tik iš tolo juos matę,
sveikinę ir išpažinę, kad jie svetimšaliai
ir ateiviai žemėje, 14 nes tie, kurie taip
kalba, aiškiai parodo, kad jie ieško
tėviškės. 15 Ir jeigu jie būtų turėję
omeny tą, iš kurios buvo išvykę, jie būtų
turėję progą sugrįžti. 16 Bet dabar jie
ilgisi geresnės tėviškės, tai yra
dangiškosios. Todėl Dievas nesigėdi būti
vadinamas jų Dievu, nes jis paruošė
jiems miestą.
17 Tikėjimu Abraomas mėginamas
aukojo Izaoką. Jis, būtent, bandė aukoti
vienintelį sūnų—jis, kuris buvo gavęs
pažadus, 18 kuriam buvo pasakyta:
„⌜Kilusieji iš Izaoko⌝[1] bus vadinami tavo
palikuonimis“. 19 [Jis tai darė]
galvodamas, kad Dievas gali prikelti net
iš numirusių. Štai kodėl jis ir atgavo jį
kaip pavaizdą[2]. 20 Tikėjimu Izaokas,
irgi žvelgdamas į ateitį, palaimino
Jokūbą ir Ėsavą. 21 Tikėjimu Jokūbas
mirdamas palaimino kiekvieną Juozapo
sūnų ir „pagarbino [Dievą], atsirėmęs į
savo lazdos viršugalį“. 22 Tikėjimu
Juozapas, baigdamas savo gyvenimą,
užsiminė apie izraelių išvykimą ir davė
nurodymų apie savo palaikus.
23 Tikėjimu Mozė gimęs buvo tris
mėnesius savo gimdytojų paslėptas, nes
jie matė vaikelį esant nuostabiai gražų ir
nepabūgo karaliaus įsako. 24 Tikėjimu
Mozė užaugęs atsisakė būti vadinamas
Faraono dukters sūnumi. 25 Jis verčiau
pasirinko kęsti priespaudą su Dievo
tauta negu gėrėtis laikinais nuodėmės
malonumais. 26 Jis laikė užgaulę,
kenčiamą dėl Kristaus[3], turtu, didesniu
už Egipto lobius, nes žvelgė į atlyginimą.
27 Tikėjimu jis paliko Egiptą, nepabūgęs
karaliaus įniršio, nes ištvėrė, lyg kad
regėdamas Neregimąjį. 28 Tikėjimu jis
šventė Velykas[4] ir apšlakstymą krauju,
kad angelas žudytojas nepaliestų jų
pirmagimių. 29 Tikėjimu jie perėjo per
Raudonąją jūrą kaip per sausumą, o
egiptiečiai, bandę ją pereiti, buvo
paskandinti.
30 Tikėjimu sugriuvo Jericho
mūrai, kai per septynias dienas buvo
žygiuota aplink juos. 31 Tikėjimu
paleistuvė Rahaba nepražuvo su
netikinčiaisiais[5], nes ji taikingai buvo
priėmusi žvalgus.
32 Ir ką dar man sakyti? Juk man
neužtektų laiko, jei pasakočiau apie
Gideoną, Baraką, Samsoną, Jeftą,
Dovydą ir Samuelį bei pranašus,
33 kurie per tikėjimą nukariavo
karalystes, vykdė teisingumą, įgijo
pažadėtas palaimas, užčiaupė liūtų
nasrus, 34 užgesino ⌜įšėlusią ugnį⌝[6],
paspruko nuo kalavijo ašmenų,
atsipeikėjo iš silpnumo, pasidarė stiprūs
kare, privertė svetimšalių eiles trauktis.
35 Moterys atgavo savo mirusiuosius
prisikėlimu. O kiti, nepriėmę [siūlomo]
paleidimo, buvo kankinami, kad gautų
geresnį prisikėlimą. 36 Vėl kiti turėjo
iškęsti pasityčiojimus ir nuplakimus,
dargi grandines ir kalėjimą. 37 Jie buvo
akmenimis užmušti[7], pjūklu perpjauti
pusiau, mirė nužudyti kalaviju. Jie
vaikščiojo aplinkui apsivilkę avikailiais
ir ožkenomis, stokojantys, kenčiantys
priespaudą ir tokie, su kuriais piktai
elgiasi. 38 Pasaulis nebuvo jų vertas.
Jie klaidžiojo dykumose, kalnuose, olose
ir žemės plyšiuose.
39 Ir nors tie visi per tikėjimą buvo
gavę [Dievo] patvirtinimą, jie nesulaukė
to, kas buvo pažadėta, 40 nes Dievas
mums buvo numatęs ką geresnio, kad jie
be mūsų nepasiektų tobulybės.

3 Pr 1, 1; Ps 33, 6; Jn 1, 3 **4** Pr 4, 3–10 **5** Pr 5, 21–24 **7** Pr 6, 13–22 **8** Pr 12, 1–5 **9** Pr 35, 27 **11** Pr 18,11-14; 21,2 **12** Pr 15, 5; 22, 17; 32, 12 **13** Pr 23, 4; 1 Kron 29, 15; Ps 39, 12 **17** Pr 22, 1–14 **18** Pr 21, 12 **20** Pr 27, 27–29, 39–40 **21** Pr 47, 31—48, 20 **22** Pr 50, 24–25; Iš 13, 19 **23** Iš 2, 2 **23** Iš 1, 22 **24** Iš 2, 10–12 **27** Iš 2, 15 **28** Iš 12, 21–30 **29** Iš 14, 21–31 **30** Još 6, 12–21 **31** Još 6, 22–25 **31** Još 2, 1–21 **32** Ts 6, 11—8, 32 **32** Ts 4, 6—5, 31 **32** Ts 13, 2—16, 31 **32** Ts 11, 1—12, 7 **32** 1 Sam 16, 1—1 Kar 2, 11 **32** 1 Sam 1, 1—25, 1 **33** Dan 6, 1–27 **34** Dan 3, 1–30 **35** 1 Kar 17, 17–24; 2 Kar 4, 25–37 **36** 1 Kar 22, 26–27; 2

1 Lit. Per Izaoką
2 T.y. kaip ženklą, iš anksto vaizduojantį prisikėlimą iš numirusių
3 Lit. Pateptojo
4 Gr. Paschą (t.y. Išvedimo iš Egipto šventę)
5 Arba: neklusniaisiais
6 Lit. ugnies jėgą
7 Kt. Mss + gundyti

Kron 18, 25–26; Jer 20, 2; 37, 15; 38, 6 37 2 Kron 24, 21

Viešpaties drausmė

12 Todėl ir mes, tokio didelio
liudytojų debesies apsupti,
nusimesdami viską, kas apsunkina, ir
lengvai ⌜į pinkles įviliojančią⌝[1] nuodėmę,
ištvermingai bėkime mums paskirtų
lenkčių, 2 žvelgdami į tikėjimo
pradininką ir atbaigėją[2] Jėzų, kuris
vietoj[3] jam pasiekiamo džiaugsmo
iškentėjo kryžių, nieku versdamas gėdą,
ir yra atsisėdęs Dievo sosto dešinėje.
3 Pagalvokite gi apie tą, kuris
iškentėjo nuo nusidėjėlių tokį
pasipriešinimą sau[4], kad nepailstumėte
ir nenusimintumėte. 4 Jūs dar
nesipriešinote iki kraujo [praliejimo],
grumdamiesi su nuodėme, 5 ir pamiršote
paraginimą, kuris kreipiasi į jus kaip į
sūnus:

„Mano sūnau, nepaniekink
Viešpaties drausmės
ir nenusimink jo
baudžiamas,
6 nes ką Viešpats myli, tą
sudraudžia
ir plaka kiekvieną sūnų,
kurį priima“.

7 Jūs turite iškęsti[5] kaip drausmę.
Dievas elgiasi su jumis, kaip su sūnumis,
nes kokio sūnaus nesudraudžia tėvas?
8 O jei esate be drausmės, kurios visi yra
gavę savo dalį, tai esate pavainikiai ir ne
sūnūs. 9 Be to, mes turėjome savo kūno
tėvus kaip drausmintojus ir juos
gerbėme. Argi daug labiau nepaklusime
dvasių Tėvui ir taip gyvensime? 10 Jie,
tiesa, juk trumpą laiką mus drausmino
savo nuožiūra, bet jis [mus drausmina
mūsų] naudai, kad gautume dalį jo
šventume. 11 Tiesa, kiekviena drausmė
šiuo momentu atrodo ne džiuginanti, o
liūdinanti, bet vėliau ji atneša ja
išauklėtiems taikingą teisumo vaisių.

5-6 Job 5, 17; Pat 3, 11–12

Dievo malonės atmetimo pavojus

12 Todėl atitieskite nuleistas
rankas ir pasilpusius kelius, 13 ir eikite
tiesiais takais savo kojomis, kad tai, kas
apluošę, neišnirtų, bet verčiau sugytų.
14 Vykitės ramybę drauge su visais ir
šventumą, be kurio niekas neregės
Viešpaties, 15 žiūrėdami, kad niekas
neprarastų Dievo malonės, kad kokia
nors karti šaknis, leisdama atžalas,
nesukeltų rūpesčių ir per ją daugelis
nebūtų sutepti; 16 kad niekas nebūtų
paleistuvis ar bedieviškas žmogus kaip
Ezavas, kuris už vieną valgį pardavė
savo pirmgimystės teisę. 17 Juk žinote,
kad jis ir paskui, norėdamas paveldėti
palaiminimą, buvo atmestas, nes nerado
progos atgailai, nors su ašaromis rimtai
jos ieškojo.
18 Nes jūs nesate priėję prie ⌜to,
kas paliečiama⌝[6], prie liepsnojančios
ugnies, tamsos, ūkanos, viesulo,
19 trimito skardo ir žodžių garso, kurį
girdėjusieji maldavo, kad toliau nebūtų
jiems kalbama, 20 nes jie negalėjo
pakelti įsakymo: „Net jei gyvulys
paliestų kalną, jis turi būti užmuštas
akmenimis“. 21 Ir toks baisus buvo tas
reginys, jog Mozė tarė: „Esu persigandęs
ir drebu“. 22 Bet jūs esate priėję prie
Sijonos kalno bei gyvojo Dievo miesto,
dangaus Jeruzalės, ir prie miriadų
angelų, prie iškilmingo susirinkimo 23 ir
prie danguje įrašytų pirmagimių
bendruomenės, prie Dievo, visų teisėjo, ir
prie dvasių teisiųjų, padarytų tobulų,
24 prie naujosios sandoros tarpininko
Jėzaus ir prie pašlakstyto kraujo,
kalbančio veiksmingiau negu Abelio
kraujas.
25 Žiūrėkite, kad neatsisakytumėte
klausyti kalbančiojo! Nes jei anie
neištrūko, kai atsisakė klausyti
įspėjančiojo žemėje, tai juo labiau
neištrūksime mes, kurie nusigręžiame
nuo įspėjančiojo iš dangaus! 26 Tąsyk jo
balsas sudrebino žemę, o dabar jis yra
pažadėjęs: „Dar kartą aš sudrebinsiu ne

1 Kl. Mss: dėmesį atitraukiančią
2 T.y. tokį, kuriame tikėjimas pasiekė savo tobulą išraišką ar galutinį tikslą
3 Arba: dėl
4 T.y. Jėzui; kt. Mss: jiems patiems žalingą (lit. prieš save)
5 Būtent savo išbandymus
6 Kt. Mss: paliečiamo kalno

tik žemę, bet ir dangų". 27 Bet posakis
„dar kartą" aiškiai nurodo drebinamųjų
kaip sukurtų daiktų pašalinimą, kad
pasiliktų tai, kas nesudrebinama.
28 Todėl, kadangi gauname nesudre-
binamą karalystę, reiškime padėką. Ja
garbinkime Dievą priimtinu būdu, su
pagarbia baime, 29 nes mūsų Dievas yra
praryjanti ugnis.

12 Jez 35, 3 13 Pat 4, 26 (LXX) 15 Dt 29, 18 (LXX) 16 Pr 25, 29–34 17 Pr 27, 30–40 18–19 Iš 19, 16–22; 20, 18–21; Dt 4, 11–12; 5, 22–27 20 Iš 19, 12–13 21 Dt 9, 19 24 Pr 4, 10 25 Iš 20, 22 26 Chag 2, 6 29 Dt 4, 24

Baigiamieji paraginimai

13 Brolių meilė tegul pasilieka. 2 Ne-
pamirškite svetingumo, nes per jį
kai kurie pavaišino angelus, to
nežinodami. 3 Atsiminkite kalinius, lyg
būtumėte įkalinti su jais, tuos, su kuriais
piktai elgiamasi, tartum ir jūs patys
būtumėte [jų] kūne. 4 Santuoka tebūnie
visų gerbiama ir santuokos patalas
nesuteptas, nes paleistuvius ir
svetimoteriautojus teis Dievas. 5 [Jūsų]
gyvensena tebūnie laisva nuo pinigų
meilės. Pasitenkinkite tuo, ką turite, nes
jis pats yra pasakęs: „Niekad tavęs
nepamesiu ir niekad tavęs nepaliksiu".
6 Tad drąsiai galime sakyti:

„Viešpats mano padėjėjas—aš
nebijosiu!
Ką padarys man žmogus?"

7 Atsiminkite savo vadus, kurie
jums kalbėjo Dievo žodį. Atidžiai
stebėdami jų gyvenimo baigtį, sekite jų
tikėjimu. 8 Jėzus Kristus vakar ir
šiandien, tas pats ir per amžius.
9 Nesiduokite įvairių ir svetimų mokslų
šalin nešami, nes gera, kad širdis būtų
sutvirtinta malone, ne valgiais[1], kurių
prisilaikantieji neturėjo naudos. 10 Mes
turime aukurą, nuo kurio neturi teisės
valgyti tie, kurie tarnauja padangtei.
11 Mat kūnai gyvulių, kurių kraujas
vyriausiojo kunigo įnešamas į šventyklą
[kaip auka] už nuodėmę, sudeginami už
stovyklos. 12 Todėl ir Jėzus kentėjo už
vartų, kad savo paties krauju
pašventintų tautą. 13 Tad išeikime pas
jį už stovyklos, nešdami jo išniekinimą,
14 nes čia neturime pasiliekančio
miesto, bet ieškome būsimojo. 15 Tad
per jį visuomet aukokime Dievui
šlovinimo auką, tai yra jo vardą
garbinančių lūpų vaisių.
16 Nepamirškite daryti gera ir dalytis su
kitais, nes tokios aukos patinka Dievui.

17 Klausykite savo vadovų ir
pasiduokite jų autoritetui, nes jie budi
jūsų sielų labui kaip tokie, kurie bus
atskaitingi, kad jie su džiaugsmu tai
darytų, o ne dūsaudami, nes jums tai
būtų nenaudinga.

18 Melskitės už mus, nes esame
įsitikinę, jog turime gryną sąžinę,
kadangi norime visais atžilgiais gerai
elgtis. 19 Ypač raginu tai daryti[2], kad
greičiau būčiau jums sugrąžintas.

2 Pr 18, 1–8; 19, 1–3 5 Dt 31, 6. 8; Jož 1, 5 6 Ps 118, 6 11 Lev 16, 27

Malda ir doksologija

20 O ramybės Dievas, kuris
amžinosios sandoros krauju išvedė iš
numirusių didįjį avių Ganytoją, mūsų
Viešpatį Jėzų, 21 tegul aprūpina jus
viskuo, kas gera, jo valiai vykdyti,
atlikdamas mumyse[3] tai, kas jam
patinka, per Jėzų Kristų. Jam[4] tebūnie
šlovė per [amžių] amžius. Amen.

Asmeninės pastabos, sveikinimai ir palaiminimas

22 Maldauju jus, broliai, kantriai
klausytis to paraginimo žodžio, nes juk
trumpai jums parašiau. 23 Žinokite, kad
mūsų brolis Timotiejus yra išleistas į
laisvę. Jei jis netrukus atvyks, su juo
pamatysiu jus. 24 Sveikinkite visus
savo vadovus ir visus šventuosius. Jus
sveikina tie, kurie yra iš Italijos.
25 Malonė tebūnie su jumis visais.

1 T.y.apeiginiais valgiais

2 T.y. melstis už mus
3 Kt. Mss: jumyse
4 T.y. Dievui

JOKŪBO LAIŠKAS

Pasveikinimas

1 Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus vergas, dvylikai diasporos[1]
genčių: pasveikinimas.

1 Mt 13, 55; Mk 6, 3; Apd 15, 13; Gal 1, 19

Tikėjimo išbandymas ir išmintis

2 Laikykite tai vien tik
džiaugsmu, mano broliai, kai pakliūvate
į įvairius išmėginimus, 3 žinodami, kad
jūsų tikėjimo išbandymas gamina
ištvermę. 4 O ištvermė tegul atlieka
tobulą darbą, kad būtumėte tobuli ir
nepeiktini, be jokio trūkumo.
5 O jei kam iš jūsų trūksta
išminties, tas tegul prašo Dievą, kuris ˹be
dvejojimo˺[2], [jos] teikia visiems ir
neprikaišioja, ir ji bus jam duota. 6 Bet
tegul jis prašo tikėdamas, nė kiek
neabejodamas, nes abejojantysis panašus
į jūros bangą, vėjo varinėjamą ir
blaškomą. 7 Toks žmogus tenemano ką
gausiąs iš Viešpaties. 8 Jis yra
dvejojantis vyras ˹visame kame, ką jis
daro˺[3].

Nereikia didžiuotis turtais

9 Žemo luomo brolis tesigiria savo
išaukštinimu, 10 o turtingasis—savo
nužeminimu, nes jis pranyks kaip žolyno
gėlė. 11 Mat pakyla saulė su ˹kaitriu
vėju˺[4] ir išdžiovina žolyną; jo gėlė
nukrinta ir jos išvaizdos grožis žūsta.
Taip ir turtingasis suvys savo
užsiėmimuose.

10–11 Jez 40, 6–7

Išmėginimas ir pagunda

12 Palaimintas vyras, kuris ištveria
išmėginimą, nes, jį išlaikęs, jis gaus

---

1 T.y. krikščionių žydų, pasklidai gyvenančių už Palestinos ribų

2 T.y.laisvai, atviraširdiškai ,besąlygiškai; arba: dosniai

3 Lit. visuose savo keliuose

4 Arba: deginančia kaitra

gyvenimo vainiką, kurį Dievas pažadėjo
jį mylintiems.
13 Nė vienas gundomas tegul
nesako: „Esu Dievo gundomas“, nes
Dievas negali būti pikto gundomas ir
pats nė vieno negundo. 14 Bet
kiekvienas yra gundomas, kai savo
paties geidulio yra patraukiamas ir
suviliojamas. 15 Paskui geidulys
pradėjęs pagimdo nuodėmę, o nuodėmė
subrendusi pagimdo mirtį.
16 Neklyskite, mano mylimi
broliai. 17 Kiekvienas geras davimas ir
kiekviena tobula dovana yra iš
aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo,
kuriame nėra pakitimo, nei sukimosi[5]
metamo šešėlio. 18 Savo valia jis mus
pagimdė tiesos žodžiu, kad būtume tarsi
jo kūrinijos pirmieji vaisiai.

Klausymas ir vykdymas

19 Žinokite [tai], mano mylimi
broliai: kiekvienas žmogus tebūnie
greitas klausytis, lėtas kalbėti, lėtas
rūstintis, 20 nes žmogaus rūstybė nedaro
Dievo [reikalaujamos] teisybės.
21 Todėl, atmetę visą nešvarumą ir
nelabumo gausumą, su romumu
priimkite įdiegtąjį žodį, kuris gali
išgelbėti jūsų sielas.
22 Būkite žodžio vykdytojai, ne
vien klausytojai, apgaudinėjantys save,
23 nes jei kas tėra žodžio klausytojas, o
ne vykdytojas, tas panašus į vyrą, kuris
žiūri į savo gimtąjį veidą veidrodyje:
24 jis žiūri į save, paeina į šalį ir tuojau
pamiršta, koks buvo. 25 Bet kas atidžiai
įsižiūri į tobulą, laisvinantį įstatymą ir
toliau tai daro, būdamas ne klausytojas
užuomarša, bet veiklus vykdytojas, tas
bus palaimintas savo vykdyme.
26 Jei kas mano esąs pamaldus ir
nepažaboja savo liežuvio, bet apgauna
save[6], to pamaldumas yra tuščias.
27 Tyras ir nesuteptas pamaldumas
Dievo Tėvo akyse yra šitas: aplankyti
našlaičius ir našles jų varge ir išlaikyti
save pasaulio nesuteptą.

Prieš diskriminaciją susirinkimuose

---

5 T.y. sukimosi dangaus kūnų, judančių savo orbitose

6 Lit. savo širdį

2 Mano broliai, nejunkite tikėjimo
mūsų šlovingu Viešpačiu Jėzumi
Kristumi su šališku elgesiu.
2 Pavyzdžiui, jei į jūsų susirinkimą įeina
vyras, apsimaustęs auksiniais žiedais,
apsivilkęs šviesiais drabužiais, jei įeina
ir vargšas nešvariais drabužiais 3 ir jūs
atkreipiate dėmesį į vilkintį šviesiais
drabužiais ir sakote: „Tu čia patogiai
atsisėsk“, o vargšui sakote: „Tu čia
atsistok“ arba: „Atsisėsk apačioje prie
mano pakojo“,—4 tai ar jūs jau
nepadarėte savyje[1] skirtumų ir
nepasidarėte piktais sumetimais
vadovaująsi teisėjai?
5 Paklausykite, mano mylimi
broliai! Argi Dievas neišsirinko
neturtėlių pasaulio požiūriu, kad jie būtų
turtingi tikėjime ir paveldėtojai
karalystės, kurią jis pažadėjo jį
mylintiems? 6 Bet jūs nuplėšėte garbę
neturtėliui. Ar ne turtingieji prislegia
jus ir ar ne jie jus tempia į teismus? 7 Ar
ne jie piktžodžiauja gražiajam vardui,
kuriuo jūs esate pavadinti? 8 Jei tikrai
įvykdote karališkąjį įstatymą,
laikydamiesi Rašto: „Mylėk savo artimą,
kaip save patį“, gerai darote. 9 Bet jei
šališkai elgiatės su asmenimis,
nusidedate ir esate įstatymo kaltinami
kaip nusižengėliai. 10 Mat kas laikosi
viso įstatymo, bet nusikalsta vienam
[įsakymui], tas yra nusikaltęs visiems
[įsakymams], 11 nes tas, kuris pasakė:
„Nesvetimoteriauk“, taip pat pasakė:
„Nežudyk“. Ir jei nesvetimoteriauji, bet
žudai, esi pasidaręs įstatymo laužytojas.
12 Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip
tie, kurie bus teisiami laisvinančiu
įstatymu, 13 nes teismas negailestingas
tam, kuris neparodė gailestingumo.
Gailestingumas giriasi prieš teismą.

8 Lev 19, 18   11 Iš 20, 14; Dt 5, 18   11 Iš 20, 13; Dt 5, 17

Tikėjimas ir darbai

14 Mano broliai, kokia iš to nauda,
jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi
darbų? Argi tikėjimas gali išgelbėti jį?
15 Jei brolis ar sesuo yra be drabužių ir
stokoja kasdieninio maisto 16 ir jei kas
iš jūsų jiems sakytų: „Eikite ramūs,
susišildykite ir pasisotinkite“, bet jiems
neduotumėte kūno reikmenų, kokia iš to
nauda? 17 Taip ir tikėjimas pats vienas,
jei neturi darbų, yra negyvas.
18 Bet kas nors pasakys: „Tu turi
tikėjimą, o aš turiu darbus“. Parodyk
man savo tikėjimą be darbų, o aš tau
parodysiu tikėjimą savo darbais. 19 Tu
tiki, kad Dievas yra vienas. Gerai darai.
Velniai irgi [tai] tiki ir dreba. 20 Bet ar
nori žinoti, neprotingas žmogau, kad
tikėjimas be darbų neveiksmingas?
21 Ar ne darbais buvo išteisintas[2] mūsų
protėvis Abraomas, kai jis aukojo savo
sūnų Izaoką ant aukuro? 22 Matai, kad
tikėjimas veikė drauge su jo darbais ir
darbais tikėjimas buvo padarytas tobulas
23 ir kad taip išsipildė Raštas, kuris
sako: „Abraomas patikėjo Dievu, ir tai
jam buvo palaikyta teisumu“, ir jis buvo
pavadintas „Dievo draugu“. 24 Matote,
kad žmogus išteisinamas darbais ir ne
vien tikėjimu. 25 Taip pat ir paleistuvė
Rachaba—ar ji ne darbais buvo
išteisinta, kai priėmė pasiuntinius ir juos
kitu keliu išleido? 26 Juk kaip kūnas be
dvasios negyvas, taip ir tikėjimas be
darbų negyvas.

21 Pr 22, 1–14   23 Pr 15, 6; 2 Kron 20, 7; Jez 41, 8   25 Još 2, 1–21

Liežuvio galia

3 Mano broliai, nepasidarykite daugelis
mokytojais, žinodami, kad mes
[mokytojai] susilauksime griežtesnio
teismo, 2 nes daug kaip suklystame visi.
Jei kas nesuklysta kalboje, tas yra
tobulas vyras, galintis pažaboti ir visą
kūną. 3 Jei įbrukame žąslus arkliams į
nasrus, kad jie klausytų mūsų, tai
pasukame ir visą jų kūną. 4 Štai ir
laivai, kad ir kaip dideli ir smarkių vėjų
varomi, yra labai mažo vairo pasukami,
kur tik vairininko valia[3] nori [pasukti].
5 Taip ir liežuvis yra mažas narys, tačiau
giriasi dideliais dalykais. Štai kokia
maža ugnis kokią didelę girią padega!
6 Liežuvis irgi yra ugnis. Liežuvis
prisistato tarp mūsų narių kaip nedoras
pasaulis; jis suteršia visą kūną, ⌜padega

1 Arba: tarp savęs

2 T.y. Dievo pareikštas ar pripažintas esąs teisus

3 Lit. impulsas

gyvenimo vyksmą⌝[1] ir pats yra pragaro
padegtas. 7 Juk kiekviena žvėrių ir
paukščių, šliaužikų ir jūros gyvūnų
veislė yra žmonijos sutramdoma ir yra
buvusi sutramdyta, 8 bet liežuvio joks
žmogus neįstengia sutramdyti. [Jis]
nerimstanti blogybė, pilna mirtinų
nuodų! 9 Juo laiminame Viešpatį ir
Tėvą, ir juo keikiame žmones, sukurtus
panašius į Dievą. 10 Iš tos pačios burnos
išeina palaiminimas ir prakeikimas!
Taip, mano broliai, neturi būti. 11 Argi
šaltinis verčia iš to paties [uolos] plyšio
gėlą ir kartų vandenį? 12 Argi gali,
mano broliai, figmedis išauginti alyvas
ar vynmedis figas? Nė sūrus vanduo
negali duoti gėlo vandens.

9 Pr 1, 26

Du išminties tipai

13 Kas yra tarp jūsų išmintingas ir
supratingas? Tegul jis parodo geru
elgesiu savo darbus [,atliekamus] su
romumu, kylančiu iš išminties. 14 Bet
jei puoselėjate savo širdyje kartų
pavyduliavimą[2] ir savimeilę
garbėtrošką[3], nesigirkite ir nemeluokite
[,eidami] prieš tiesą[4]. 15 Ta išmintis
nenužengia iš aukštybių, bet yra
žemiška, nedvasiška, velniška, 16 nes
kur pavyduliavimas ir savimeilė
garbėtroška, ten netvarka ir visoks
nedoras darbas. 17 Bet iš aukštybių
nužengianti išmintis pirmiausia yra tyra,
paskui taiki, švelni, nuolaidi, pilna
gailestingumo ir gerų vaisių, nešališka,
nuoširdi. 18 O teisumo derlius taikingai
sėjamas taikadariams[5].

Draugystė su pasauliu—priešiškumas Dievui

4 Iš kur karai ir iš kur kovos tarp jūsų?
Ar ne iš čia: iš jūsų aistrų, kurios
kaujasi jūsų nariuose? 2 Jūs geidžiate
[turėti], bet neturite. Jūs žudote iš
pavydo, bet negalite įgyti. Jūs kovojate
ir kariaujate. Jūs neturite, nes
neprašote. 3 Jūs prašote, bet negaunate,
nes netikusiai prašote: savo įgeidžiams
patenkinti. 4 Jūs ⌜neištikimi žmonės⌝[6]!
Ar nežinote, kad draugystė su pasauliu
yra priešiškumas Dievui? Taigi, jei kas
nori būti pasaulio draugas, tas pasidaro
Dievo priešas. 5 Arba ar manote, kad
Raštas be pagrindo sako: „Jis
pavydulingai trokšta dvasios, kurią
apgyvendino mumyse“? 6 Bet jis teikia
dar didesnę malonę. Todėl Raštas sako:
„Dievas priešinasi išdidėliams, bet
nuolankiems teikia malonę“. 7 Tad
pasiduokite Dievui. Priešinkitės velniui,
ir jis bėgs nuo jūsų. 8 Artinkitės prie
Dievo, ir jis artinsis prie jūsų.
Apsišvarinkite rankas, nusidėjėliai, ir
nusivalykite širdis, jūs dvejotojai.
9 Pasijauskite nelaimingi, gedėkite ir
raudokite! Jūsų juokas tegul pavirsta
gedulu, o jūsų džiaugsmas—nuliūdimu.
10 Nusižeminkite Viešpaties
akivaizdoje, ir jis jus išaukštins.

6 Pat 3, 34 (LXX)

Neteiskite vienas kito

11 Broliai, neapkalbėkite vienas
kito. Kas apkalba brolį ar teisia savo
brolį, tas apkalba įstatymą ir teisia
įstatymą. O jei teisi įstatymą, nesi
įstatymo vykdytojas, bet teisėjas[7].
12 Vienas yra įstatymo leidėjas ir
teisėjas—tas, kuris gali išgelbėti ir
pražudyti. O kas esi tu, kuris teisi
artimą?

Prieš netikrą pasitikėjimą savim

13 Nagi dabar jūs, kurie sakote:
„Šiandien ar rytoj keliausime į tą ir tą

---

1 Lit. būties (arba: tapsmo) tekinį

2 T.y. vaidingą, partišką uolumą remti tik savo paties pažiūras

3 Gr. *eritheia* reiškia ydą vadovo frakcijos, sukurtos jo paties kaip varžovo ambicijai ir puikybei kelti.

4 T.y. nenusidėkite tiesai, girdamiesi savo išmintimi. „Tiesa“ čia reiškia tai, kad tikra išmintis pasižymi romumu.

5 T.y. taikingai sėjama sėkla taikadariams pagamina derlių, kuris susidaro iš teisumo (= Dievui patinkamo elgesio).

6 Lit. svetimautojos

7 T.y. kas apkalba ar teisia savo brolį, tas laužo karališkąjį meilės įstatymą (žr. Lev 19,18), tuo laiko jį negaliojančiu ar nereikšmingu ir taip pasidaro ne jo vykdytojas, bet teisėjas.

miestą, ten praleisime metus, versimės
prekyba ir gausime pelno“—14 jūs, kurie
nežinote, kas rytoj atsitiks. Kas gi yra
jūsų gyvybė? Jūs juk esate garas, kuris
trumpą laiką pasirodo ir paskui
pranyksta,—15 užuot sakę: „Jei
Viešpats norės, tai gyvensime ir šį ar tą
darysime“. 16 Bet dabar jūs giriatės
savo išdidžiais planais. Kiekvienas toks
pasigyrimas yra piktas. 17 Taigi tas,
kuris moka daryti gera ir nedaro,
nusideda.

13–14 Pat 27, 1

Įspėjimas turtuoliams

5 Nagi dabar jūs, turtingieji, verkite ir
aimanuokite dėl jums ateinančių
nelaimių. 2 Jūsų turtai supuvę ir jūsų
drabužiai kandžių suėsti. 3 Jūsų auksas
ir sidabras surūdiję, ir jų rūdys bus
liudijimas prieš jus ir ės jūsų kūnus kaip
ugnis. Jūs susikrovėte lobių
paskutinėmis dienomis. 4 Štai jūsų
laukus nupjovusių darbininkų alga, jūsų
sulaikyta, šaukia, ir pjovėjų balsai yra
pasiekę kariuomenių Viešpaties ausis.
5 Jūs gyvenote žemėje prabangiai ir
atsidavę malonumams, nupenėjote savo
širdis paskerdimo dienai. 6 Jūs
pasmerkėte, nužudėte teisųjį. Jis
nesipriešina jums.

2–3 Mt 6, 19 **4** Dt 24, 14–15

Paraginimas būti kantriems ir vengti priesaikų

7 Taigi būkite kantrūs, broliai, iki
Viešpaties atėjimo. Štai ūkininkas
laukia brangaus žemės vaisiaus, kantriai
jo laukia, kol jį gauna ankstyvo ir vėlyvo
lietaus. 8 Jūs irgi būkite kantrūs.
Sustiprinkite savo širdis, nes Viešpaties
atėjimas arti. 9 Nesiskųskite, broliai,
vienas kitu, kad nebūtumėte teisiami.
Štai Teisėjas stovi prie durų.
10 Sunkenybių pakentimo ir kantrumo
pavyzdžiu imkite, broliai, pranašus,
kurie kalbėjo Viešpaties vardu. 11 ⌜Kaip
žinote⌝[1], vadiname palaimintais tuos,
kurie ištvėrė. Girdėjote apie Jobo
ištvermę ir matėte Viešpaties įvykdytą
pasekmę, nes Viešpats yra labai
užjaučiantis ir gailestingas.
12 Visų pirma, mano broliai,
neprisiekite nei dangumi, nei žeme, nei
kitokia priesaika, bet jūsų „taip“ tebūnie
taip ir „ne“—ne, kad nepakliūtumėte į
teismą.

11 Job 1, 21–22; 2, 10 **11** Ps 103, 8 **12** Mt 5, 34–37

Tikėjimo malda

13 Kenčia kas iš jūsų nelaimę?
Tegul meldžiasi. Turi kas gerą nuotaiką?
Tegul gieda psalmes. 14 Serga kas iš
jūsų? Tegul pasikviečia bendruomenės
vyresniuosius, o jie tegul meldžiasi ant
jo[2], patepdami jį aliejumi Viešpaties
vardu. 15 Tikėjimo malda padarys ligonį
sveiką, ir Viešpats jį pakels, o jei jis yra
padaręs nuodėmių, bus jam atleista.
16 Tad išpažinkite vienas kitam
nuodėmes ir melskitės vienas už kitą,
kad būtumėte pagydyti. Daug pajėgia
teisiojo ⌜malda, kai ji veiksminga⌝[3].
17 Elijas buvo toks pat žmogus, kaip ir
mes. Jis melste meldė, kad nelytų, ir
nelijo žemėje trejus metus ir šešis
mėnesius. 18 Jis vėl meldė, ir dangus
davė lietaus, o žemė išželdino savo
vaisių.

14 Mk 6, 13 **17** 1 Kar 17, 1; 18, 1 **18** 1 Kar 18, 42–45

Paklydėlio atvertimas

19 Mano broliai, jei kas iš jūsų
nuklys nuo tiesos ir kas nors jį
sugrąžins, 20 tegul jis[4] žino, kad tas,
kuris sugrąžina nusidėjėlį nuo jo
klystkelio[5], išgelbės jo sielą iš mirties ir
uždengs daugybę nuodėmių[6].

20 Pat 10, 12; 1 Pet 4, 8

---

1 Lit. Štai
2 T.y. pasilenkę ar dėdami rankas ant jo
3 Arba: veiksminga malda
4 T.y. tas, kuris atvertė paklydėlį
5 Lit. kelio klaidos (t.y. nuo tiesos nuklydusio gyvenimo būdo)
6 T.y. padarys, kad bus atleista daugybė nuodėmių

PIRMASIS

PETRO

LAIŠKAS

Pasveikinimas

1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas,
išrinktiems ateiviams[1], paskliduساiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje,
Azijoje ir Bitinijoje, 2 išrinktiems Dievo
Tėvo išankstiniu žinojimu, Dvasios
pašventinimu, kad jie būtų paklusnūs ir
apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju.
Tegul malonė ir ramybė jums padaugėja.

Atgimdyti gyvai vilčiai

3 Pagarbintas[2] tebūnie Dievas,
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas,
kuris pagal savo didį gailestingumą mus
atgimdė gyvai vilčiai Jėzaus Kristaus
prisikėlimu iš numirusių, 4 nepragaištančiam, nesuteptam ir nevystančiam
veldiniui, palaikytam danguje jums,
5 saugojamiems Dievo jėga per tikėjimą
išganymui, kuris yra paruoštas, kad būtų
apreikštas paskutiniu laiku. 6 Tada jūs
džiūgausite, nors dabar trumpą laiką
turėjote būti įvairių išmėginimų
nuliūdinti, 7 kad jūsų tikėjimo tikrumas,
daug brangesnis už auksą, pragaištantį,
tačiau tiriamą ugnimi, pasirodytų[3] [jūsų]
pagyrimui, šlovei ir pagarbai, kai Jėzus
Kristus apsireikš. 8 Jį mylite, nors jo
nematėte. Nors dabar jo nematote,
tačiau, jį tikėdami, džiūgausite
neapsakomu ir nuskaistintu džiaugsmu,
9 kai pasieksite savo tikėjimo tikslą—
sielų išganymą.
10 To išganymo stropiai ieškojo ir
jį kruopščiai tyrinėjo pranašai, kurie
pranašavo apie jums skirtą malonę,
11 tyrinėdami, kurį ar kokį laiką nurodė
juose veikianti Kristaus Dvasia, kai ji
išpranašavo Kristui skirtus kentėjimus
ir po jų einančius šlovingus įvykius.
12 Jiems buvo apreikšta, kad jie ne sau,
bet jums tarnavo tuo, kas dabar jums
buvo paskelbta per tuos, kurie jums
paskelbė evangeliją Šventąja Dvasia,
atsiųsta iš dangaus. Į tai angelai geidžia
pažvelgti.

Kvietimas šventai gyventi ir mylėti vienas kitą

13 Todėl, ⌜paruošę savo protą
veikti⌝[4], būdami blaivūs, visiškai
paremkite savo viltį jums teikiama
malone, , kai Jėzus Kristus apsireikš.
14 Kaip paklusnūs vaikai nesitaikstykite prie geidulių, jus anksčiau
valdžiusių, kai buvote neišmanūs, 15 bet
kaip tas, kuris jus pašaukė, yra šventas,
taip ir jūs tapkite šventi visu savo
elgesiu, 16 nes parašyta: „Būkite šventi,
nes aš esu šventas“. 17 Ir jei kaip Tėvo
šaukiatės To, kuris bešališkai teisia
pagal kiekvieno darbą, su baime elkitės
savo ateivystės laiku, 18 žinodami, kad
buvote atpirkti nuo savo niekingo, iš
protėvių paveldėto elgesio ne
pranykstančiais turtais, auksu ar
sidabru, 19 bet brangiu krauju Kristaus
kaip avinėlio be kliaudos ir dėmės,
20 numatyto pirm pasaulio sukūrimo,
bet laikų pabaigoje apreikšto dėl jūsų.
21 Per jį jūs tikite Dievą, jį prikėlusį iš
numirusių ir jam davusį šlovę, kad jūsų
tikėjimas ir viltis būtų nukreipti į Dievą.
22 Klusnumu tiesai apvalę savo
sielas neveidmainiškai brolių meilei, iš
[tikros] širdies karštai mylėkite vienas
kitą 23 jūs, kurie esate atgimdyti ne iš
pranykstančios, bet nepranykstančios
sėklos, gyvu ir pasiliekančiu Dievo
žodžiu, 24 nes

„⌜visa žmonija⌝[5] yra kaip žolė,
ir visa jos šlovė—kaip žolės
gėlė.
Sudžiūsta žolė, ir gėlė nukrinta,

---

1 Gr. *parepidėmos* reiškia svetimoje šalyje laikinai apsistojusį gyventoją, neturintį pilietybės. Tokiais asmenimis čia vadinami krikščionys, kurie per tikėjimą Kristumi yra tapę dangaus piliečiais ir laikinai gyvena žemėje tarsi svetimšaliai.

2 Lit. Palaimintas

3 Lit. būtų rastas

4 Lit. sujuosę savo proto strėnas

5 Lit. visas kūnas

25 bet Viešpaties žodis išlieka
per amžius".
Tai yra jums paskelbtasis evangelijos
žodis.

16 Lev 11, 44–45; 19, 2 24–25 Jez 40, 6–8

2 Taigi, atmetę visokią blogybę, visokią
klastą ir veidmainiavimus, pavydus ir
visokias apkalbas, 2 trokškite kaip
naujagimiai dvasinio, neatskiesto pieno,
kad juo augtumėte išganymui, 3 ⌜nes
tikrai⌝[1] paragavote, jog Viešpats yra
malonus.

3 Ps 34, 8

Gyvasis Akmuo ir šventa tauta

4 Prieidami prie jo, gyvojo
Akmens, žmonių, tiesa, atmesto, bet
Dievo akyse išrinkto, brangaus, 5 ir jūs
patys kaip gyvi akmenys esate statomi į
dvasinius namus, kad būtumėte šventa
kunigija aukoti dvasinėms aukoms,
priimtinoms Dievui per Jėzų Kristų,
6 nes Rašte pasakyta:
„*Štai aš dedu Sijonoje akmenį,*
rinktinį, brangų kertinį
akmenį;
kas tiki jį, nebus sugėdintas".
7 Taigi jums, tikintiesiems, teks
garbė, o netikintiesiems
„*tas akmuo, kurį statytojai*
atmetė,
pavirto kertiniu akmeniu"
8 ir
„*suklupimo akmeniu*
bei parpuolimo uola".
Jie suklumpa, neklausydami žodžio. Tam
jie ir buvo skirti.
9 Bet jūs esate „išrinkta giminė",
„Karaliaus kunigija", „šventa tauta",
„[Dievo] nuosava tauta", kad
išgarsintumėte „galingus darbus" to,
kuris jus pašaukė iš tamsos į savo
nuostabią šviesą. 10 Kitados jūs buvote
„netauta", o dabar esate Dievo tauta;
kitados nepatyrėte pasigailėjimo, o
dabar jį patyrėte.

6 Jez 28, 16 7 Ps 118, 22 8 Jez 8, 14–15 9 Iš 19, 5–6; Jez 43, 20 9 Iš 19, 5; Dt 4, 20; 7, 6; 14, 2; Tit 2, 14 9 Jez 9, 2; 43, 21 10 Hoš 2, 25

Paraginimas gerai elgtis tarp pagonių

11 Mylimieji, raginu jus kaip
svetimšalius ir ateivius susilaikyti nuo
kūno geidulių, kurie kariauja su siela.
12 Gerai elkitės tarp pagonių, kad tuo
atveju, kur jie apšmeižia jus kaip
piktadarius, dėl jūsų gerų darbų, [juos]
stebėdami, garbintų Dievą aplankymo
dieną.

Pareiga klausyti valdžios

13 Nusilenkite kiekvienai sutvertai
žmogiškai būtybei dėl Viešpaties: ar tai
karaliui kaip vyriausiajam, 14 ar
valdytojams kaip jo siunčiamiems
nubausti piktadarių ir pagirti geradarių,
15 nes tokia yra Dievo valia, kad, gera
darydami, nutildytumėte neišmanių
žmonių nežinojimą. 16 [Tai darykite]
kaip laisvi, ne kaip tokie, kurie
naudojasi laisve kaip priedanga
nedorybei, bet kaip Dievo vergai.
17 Gerbkite visus, mylėkite brolius,
bijokite Dievo, gerbkite karalių.

Patarimas kenčiantiems vergams imti pavyzdžiu nekaltai kentėjusį Kristų

18 Jūs, namų vergai, su visa
[Dievo] baime būkite klusnūs savo
šeimininkams, ne tik geriems ir
švelniems, bet ir šiurkštiems, 19 nes tai
laimi [Dievo] palankumą, jei kas dėl
Dievo [saistomos] sąžinės iškenčia
skausmus, neteisingai kentėdamas.
20 Nes kokia garbė, jei ištveriate, kai
nusikalstate ir esate mušami? Bet jei
ištveriate, gera darydami ir kentėdami,
tai laimi Dievo palankumą. 21 Juk tam
ir buvote pašaukti, nes ir Kristus kentėjo
už jus, palikdamas jums pavyzdį, kad
sektumėte jo pėdomis. 22 „Jis nepadarė
nuodėmės, ir nerasta klastos jo burnoje".
23 Jis keikiamas neatsakė keiksmu,
kentėdamas negrasė, bet [juos] perleido
[teismui] To, kuris teisia teisingai.
24 „Jis pats užnešė mūsų nuodėmes"
savo kūne ant medžio, kad, mirę
nuodėmėms, gyventume tam, kas teisu.
„Jo randais jūs buvote išgydyti".
25 Juk „⌜klaidžiojote kaip avys⌝[2]", bet
dabar buvote sugrąžinti pas savo sielų
Ganytoją ir Globėją.

22 Jez 53, 9 23 Jez 53, 7 24 Jez 53, 5 25 Jez 53, 6

---

1 Lit. jei [,kaip iš tikrųjų yra,]

2 Kt. Mss: buvote kaip klaidžiojančios avys

Žmonos ir vyrai

3 Taip pat jūs, žmonos, būkite klusnios
savo vyrams, kad, jei ir kai kurie
neklauso žodžio[1], jie būtų laimėti be
žodžio[2] žmonų elgesiu, 2 kai jie bus
stebėję jūsų dievobaimingą, skaistų
elgesį. 3 Jūsų papuošalas tebūnie ne
išviršinis, susidaręs iš plaukų supynimo į
kasas ir auksinių gražmenų nešiojimo ar
vilkėjimo [puikiais] drabužiais, 4 bet
paslėptasis širdies žmogus[3] su
nepranykstančiu švelnios ir ramios
dvasios grožiu. ⌜Ji yra labai brangi⌝[4]
Dievo akyse. 5 Juk kitados taip
puošdavosi ir šventos moterys, kurios
dėjo savo viltį į Dievą, būdamos klusnios
savo vyrams. 6 Sara, pavyzdžiui, klausė
Abraomo, jį vadindama „viešpačiu". Jūs
esate tapusios jos dukromis[5], jei darote
gera ir nebijote jokio bauginimo.
7 Taip pat jūs, vyrai, supratingai
gyvenkite su moteriškąja lytim kaip
silpnesne, reikšdami [savo žmonoms]
pagarbą kaip tokioms, kurios irgi
bendrai paveldi gyvenimo malonę[6], kad
jūsų [bendros] maldos nebūtų trukdomos.

1 Ef 5, 22; Kol 3, 18 3 1 Tim 2, 9 6 Pr 18, 12 7 Ef 5, 25; Kol 3, 19

Paraginimai visiems bendruomenės nariams

8 Galiausiai visi būkite vienos
minties, užjaučiantys, mylintys brolius,
gailestingi, nuolankūs. 9 Neatsilyginkite
piktu už pikta ar keiksmu už keiksmą,
bet, priešingai, laiminkite, nes tam jūs
buvote pašaukti, kad paveldėtumėte
palaiminimą, 10 nes

„kas nori mylėti gyvenimą
ir matyti gerų dienų,
tegul sulaiko savo liežuvį nuo
pikto
ir savo lūpas, kad
neapgautų.
11 Tegul jis nusigręžia nuo pikto ir
daro gera,
ieško ramybės ir vejasi ją,
12 nes Viešpaties akys įdėmiai
žvelgia į teisiuosius
ir jo ausys atviros jų
maldai,
bet Viešpaties veidas nukreiptas
prieš darančius pikta".

10–12 Ps 34, 12–16

Kentėjimas dėl teisaus elgesio

13 Tai kas jums pakenks, jei esate
uolūs daryti gera? 14 Bet jei ir
turėtumėte kentėti dėl teisaus elgesio,
jūs esate palaiminti. „Nebijokite jų ir
neišsigąskite, 15 verčiau laikykite
šventu Viešpatį", Kristų, savo širdyse,
visuomet pasiruošę ginantis atsakyti
kiekvienam, reikalaujančiam iš jūsų
paaiškinti[7] jumyse esančią viltį.
16 Tačiau [tai darykite] su romumu ir
[Dievo] baime, turėdami gerą sąžinę, kad
tuo atveju, kur esate apkalbami, būtų
sugėdinti tie, kurie šmeižia jūsų gerą
elgesį Kristuje, 17 nes geriau, jei Dievas[8]
taip norėtų, jums kentėti kaip
darantiems gera negu kaip darantiems
pikta. 18 Nes ir Kristus kartą visiems
laikams kentėjo[9] už nuodėmes, teisusis
už neteisiuosius, kad jus[10] atvestų pas
Dievą. Jis, tiesa, buvo nužudytas ⌜kūno
atžvilgiu⌝[11], bet atgaivintas ⌜dvasios
atžvilgiu⌝[12]. 19 Kaip dvasia jis dar
nuėjęs skelbė kalėjime esančioms
dvasioms, 20 kurios kadaise buvo
nepaklusnios, kai Dievo kantrybė laukė
Nojaus dienomis, statant arką, kurioje
nedaugelis, tai yra aštuoni asmenys,
buvo išgelbėti per vandenį. 21 Kaip to
atitikmuo[13] ir jus dabar išgelbi
krikštas—ne kūno nešvarumų

---

1 T.y. skelbiamo evangelijos žodžio
2 T.y. be žodinio įtikinimo
3 T.y. asmuo, kurio mąstymas ir valia yra tikėjimo apspręsti
4 Arba: Jis (t.y. grožis) yra labai brangus; arba: Tai yra labai brangu
5 Lit. vaikais
6 T.y. Dievo iš malonės jau dabar paskirtą amžino gyvenimo dovaną
7 Lit. duoti apyskaitos apie
8 Lit. Dievo valia
9 Kt. Mss: mirė
10 Kt. Mss: mus
11 T.y. kaip žmogus
12 T.y. kaip dieviška dvasia
13 T.y. kaip Nojaus išgelbėjimą atitinkantis gyvavaizdis

pašalinimas, bet pasižadėjimas Dievui
išlaikyti ⌜gerą sąžinę⌝[1]—per Jėzaus
Kristaus prisikėlimą. 22 Jis yra „Dievo
dešinėje“, užžengęs į dangų, ir jam yra
pajungti angelai, valdžios ir galybės.

14 Mt 5, 10 14–15 Jez 8, 12–13 20 Pr 6, 1—7, 24

Paraginimas gyventi naują gyvenimą

4 Taigi, kadangi Kristus kentėjo kūnu,
ir jūs apsiginkluokite ta pačia
mintim,—nes tas, kuris kentėjo kūnu,
yra paliovęs daryti nuodėmę,— 2 kad jau
nebe žmonių geiduliams, bet Dievo valiai
gyventumėte kūne likusį laiką. 3 Nes
užteko praėjusio laiko vykdyti tam, ko
nori pagonys, kai praleidote gyvenimą
ištvirkime, geiduliuose, girtavimuose,
lėbavimuose, išgertuvėse ir uždraus-
tuose[2] stabų garbinimuose. 4 Tuo jie
stebisi, kad nepasineriate[3] su jais į tą
patį pasileidimo tvaną, ir šmeižia [jus].
5 Jie duos apyskaitą tam, kuris yra
pasiruošęs teisti gyvus ir mirusius, 6 nes
tam ir mirusiems buvo paskelbta
evangelija, kad jie, nors nuteisti kaip
žmonės [mirti] kūnu, gyventų dvasia,
kaip Dievas gyvena.
7 Visų dalykų galas arti. Tad
būkite protingi ir blaivūs [,kad
galėtumėte atsidėti] maldoms. 8 Visų
pirma nuolat mylėkite vienas kitą, nes
„meilė uždengia daugybę nuodėmių“.
9 Būkite vienas kitam svetingi be
murmėjimo. 10 Kokią kiekvienas gavo
malonės dovaną, tokia tarnaukite vienas
kitam kaip geri daugeriopos Dievo
malonės prižiūrėtojai. 11 Jei kas kalba,
[tegul tai daro] kaip [kalbantis] Dievo
žodžius. Jei kas tarnauja,—kaip
[tarnaujantis] ta stiprybe, kurią Dievas
teikia, kad visais atvejais Dievas būtų
garbinamas per Jėzų Kristų. Jam
priklauso garbė ir galybė per amžių
amžius. Amen.

8 Pat 10, 12

Krikščioniškas kentėjimas

12 Mylimieji, nesistebėkite[4]
ugningu išbandymu, pas jus vykstančiu
jums išmėginti, lyg kas neįprasta jums
atsitiktų. 13 Verčiau džiaukitės , kiek
dalyvaujate Kristaus kentėjimuose, kad
ir jo šlovės apsireiškimo metu
galėtumėte džiaugtis krykštaudami.
14 Jei esate užgauliojami dėl Kristaus
vardo, esate palaiminti, nes šlovės,
būtent Dievo, Dvasia ilsisi ant jūsų.
15 Mat niekas iš jūsų neturi kentėti kaip
žmogžudys ar vagis, ar piktadarys, ar
toks, kuris kišasi į svetimus reikalus.
16 O jei [kas kenčia] kaip krikščionis,
tegul nesigėdi, bet garbina Dievą šituo
vardu, 17 nes jau laikas teismui prasidėti
Dievo namais. Bet jei jis pirmiausia
[prasideda] mumis, koks bus galas tų,
kurie neklauso Dievo evangelijos? 18 Ir
„jei teisusis vos ne vos
išganomas,
tai kur bedievis ir nusidėjėlis
bepasirodys?“
19 Todėl ir tie, kurie kenčia pagal Dievo
valią, tegul, gera darydami, paveda
ištikimam Kūrėjui savo sielas.

18 Pat 11, 31

Nurodymai vyresniesiems ir jaunesniesiems

5 Taigi vyresniuosius tarp jūsų raginu
aš, draugas vyresnysis ir Kristaus
kentėjimų liudytojas, taip pat dalininkas
tos šlovės, kuri netrukus bus apreikšta:
2 ganykite ⌜jums patikėtą⌝[5] Dievo
kaimenę [,prižiūrėdami] neverčiami, bet
noringai, kaip Dievas nori, ne dėl
gėdingo pelno, bet su atsidavimu, 3 ne
kaip viešpataujantys tiems, kurie jums
pavesti, bet būdami kaimenės pavyzdžiai.
4 Ir kai Vyriausiasis Ganytojas
pasirodys, jūs gausite nevystantį garbės
vainiką.
5 Taip pat jūs, jaunesnieji, būkite
klusnūs vyresniesiems. Ir jūs visi,
santykiaudami vienas su kitu,
apsirenkite nuolankumu, nes „Dievas
priešinasi išdidiems, o nuolankiems
teikia malonę“.

2 Jn 21, 15–17 5 Pat 3, 34 (LXX)

---

1 T .y.. sveiką dorinį būdą ar laikyseną; plg.3,16 Hbr 13,18
2 Lit. neteisėtuose (t.y. Dievo neleistuose)
3 Lit. nebėgate
4 lyg kokiu svetimu dalyku ar keistenybe
5 Lit. pas jus esančią

Paraginimas tvirtai tikėti, kenčiant persekiojimą

6 Tad nusilenkite po galinga
Dievo ranka, kad jis jus išaukštintų
tinkamu laiku. 7 “Visą savo rūpestį
meskite ant jo“, nes jis rūpinasi jumis.
8 Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų
priešininkas velnias slankioja aplinkui
kaip riaumojantis liūtas, ieškodamas ką
praryti. 9 Jam atsispirkite, tvirtai
tikėdami, žinodami, kad tokius pat
kentėjimus iškenčia jūsų broliai
pasaulyje. 10 O visos malonės Dievas,
kuris jus pašaukė į savo amžiną šlovę
Kristuje[1], pats jus, trumpą laiką
kentėjusius, ištobulins, sutvirtins,
sustiprins, pastatys *ant tvirto pamato.*
11 Jam priklauso galybė per amžių
amžius. Amen.

6 Mt 23, 12; Lk 14, 11; 18, 14 7 Ps 45,22

Asmeninės pastabos, sveikinimai ir palaimos linkėjimas

12 Per Silvaną, mano nuomone,
ištikimą brolį, trumpai jums parašiau,
paragindamas ir paliudydamas, kad ta
yra tikra Dievo malonė. Tvirtai
stovėkite joje! 13 Jus sveikina Babilone
esanti [bendruomenė], išrinkta drauge su
jumis, ir mano sūnus Morkus.
14 Sveikinkite vienas kitą meilės
pabučiavimu.
Ramybė tebūnie jums visiems,
esantiems Kristuje.

12 Apd 15, 22. 40 13 Apd 12, 12. 25; 13, 13; 15, 37–39; Kol 4, 10; Flm 24

1 Kt. Mss + Jėzuje

ANTRASIS
PETRO
LAIŠKAS

Pasveikinimas

1 Simeonas[1] Petras, Jėzaus Kristaus
vergas ir apaštalas, tiems, kurie mūsų
Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus
teisumu gavo tokį pat brangų tikėjimą
kaip mūsų. 2 Tegul malonė ir ramybė
jums daugėja Dievo ir mūsų Viešpaties
Jėzaus pažinimu.

Petro skelbimo santrauka

3 Mat jo dieviška jėga padovanojo
mums viską, kas būtina ⌜pamaldžiam
gyvenimui⌝[2] pažinimu to, kuris mus
pašaukė savo šlove ir galybe, 4 kuriomis
jis yra mums dovanojęs brangius ir
didžiausius pažadus, kad per juos
taptumėte dieviškos prigimties
dalininkais, pabėgę nuo sugedimo,
veikiančio pasaulyje per [nuodėmingą]
pageidimą. 5 Dėl tos pačios priežasties,
dėdami visas pastangas, parūpinkite
savo tikėjimu dorybę, dorybe—pažinimą,
6 pažinimu—susivaldymą,susivaldymu—
ištvermę, ištverme—pamaldumą,
7 pamaldumu—brolišką meilę, o
broliška meile—meilę, 8 nes jei šitos
savybės bus jūsų ir vis didės, jos neleis
jums būti tingiems ir nevaisingiems
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
pažinime. 9 Mat kas neturi šitų savybių,
tas yra aklas, trumparegis, pamiršęs
apvalymą nuo savo senųjų nuodėmių.
10 Todėl, broliai, juo labiau stenkitės
sutvirtinti savo pašaukimą ir išrinkimą,
nes, tai darydami, niekad nesuklupsite;
11 nes taip bus jums gausiai parūpintas
įėjimas į amžinąją mūsų Viešpaties ir
Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę.

Petro testamentas

12 Todėl aš visuomet jums
priminsiu šituos dalykus, nors jūs žinote
juos ir esate sutvirtinti tiesoje, kurią
turite. 13 Laikau savo pareiga, kol
tebesu šitoje palapinėje[3], jus pažadinti
priminimu, 14 nes žinau, kad greitai
ateina mano palapinės nugriovimo
laikas, kaip ir mūsų Viešpats Jėzus
Kristus man apreiškė. 15 Bet ir
pasistengsiu, kad, man iškeliavus, jūs
kiekvienu metu galėtumėte prisiminti
šituos dalykus.

Kristaus šlovė ir pranašų žodis

16 Nes, ne gudriai išgalvotomis
pasakomis sekdami, mes jums
paskelbėme mūsų Viespaties Jėzaus
Kristaus ⌜atėjimą su galybe⌝[4], bet buvome
jo didenybės liudytojai, ją matę savo
akimis, 17 nes ⌜jis gavo⌝[5] iš Dievo Tėvo
garbę ir šlovę, kai jam *Didingosios*
Šlovės buvo pagarsintas toks balsas:
„Šitas yra mano Sūnus, mano Mylimasis;
aš jį pamėgau“. 18 Tą balsą mes
girdėjome pagarsintą iš dangaus, kai
buvome su juo šventajame kalne. 19 Tad
mes laikome pranašų žodį dar labiau
patikimu. Jūs *gerai darote,* kreipdami į
jį dėmesį kaip į žiburį, šviečiantį
tamsioje vietoje, kol išauš diena ir
aušrinė užtekės jūsų širdyse.
20 Pirmiausia turite žinoti tai, kad jokia
Rašto pranašystė nėra ⌜paties [pranašo]⌝[6]
aiškinimo dalykas, 21 nes pranašystė
niekad neįvyko žmogaus valia, bet,
Šventosios Dvasios skatinami, žmonės
kalbėjo iš Dievo.

17–18 Mt 17, 1–5; Mk 9, 2–7; Lk 9, 28–35

Netikri mokytojai ir jiems gresiantis Dievo teismas

2 Bet buvo ir netikrų pranašų tautoje,
kaip ir tarp jūsų bus netikrų
mokytojų, kurie nepastebimai įves
pražūtingas klaidatikystes ir net išsigins
juos išpirkusio Viešpaties, užsitraukdami
greitą žuvimą. 2 Daugelis paseks jų
ištvirkavimais; dėl jų tiesos kelias bus
šmeižiamas. 3 Ir iš godumo jie išnaudos
jus gudriai pramanytais įrodymais. Jau

---

1 Kt. Mss: Simonas

2 Lit. gyvenimui ir pamaldumui

3 T.y. kūne

4 Lit. galybę ir atėjimą

5 Lit. gavęs

6 T.y. paties pranašo žmogiškas jo vizijų aiškinimas, bet Dievo įkvėptas aiškinimas

seniai jų pasmerkimas nedykinėja ir jų
žuvimas nesnaudžia.
4 Nes jei Dievas nepagailėjo
nusidėjusių angelų, bet, nustūmęs į
pragarmę, atidavė juos į ⌜tamsias
duobes⌝[1], kad būtų laikomi teismui; 5 jei
jis nepagailėjo senojo pasaulio, tik
išlaikė Nojų, teisumo šauklį, su kitais
septyniais, kai užleido tvaną ant
bedievių pasaulio; 6 jei, paversdamas
pelenais Sodomos ir Gomoros miestus, jis
pasmerkė juos žlugimui ir tuo yra juos
padaręs įspėjančiu pavyzdžiu būsimiems
bedieviams; 7 ir jei jis išgelbėjo teisųjį
Lotą, neteisiųjų ištvirkusio elgesio
didžiai varginamą, 8 (nes teisusis, kai
gyveno tarp jų, diena iš dienos kankino
savo teisią sielą tuo, ką matė ir girdėjo,
jų neteisėtais darbais),—9 Viešpats žino,
kaip išgelbėti pamaldžiuosius iš
mėginimo, o neteisiuosius palaikyti
⌜baudžiamus teismo dienai⌝[2], 10 ypač
tuos, kurie su [juos] suteršiančiu geismu
atsiduoda kūnui[3] ir niekina viešpatystę[4].
Drąsuoliai, savavaliai! Jie
nesudreba piktžodžiaudami
šlovingiesiems, 11 kur angelai, nors
stiprybe ir jėga pranašesni, neištaria
prieš juos piktžodžiaujančio sprendimo
Viešpaties akyse. 12 Bet šitie žmonės
yra kaip negalintys protauti gyvuliai,
[vien] omingi[5] padarai, iš prigimties
skirti sugavimui ir sunaikinimui,
piktžodžiaujantys tiems, kurių nežino.
Juos sunaikinant, ir jie bus sunaikinti,
13 kęsdami žalą kaip atpildą už savo
padarytą žalą. Jie laiko pramoga
lėbavimą dienos šviesoje. Kaip purvo ir
gėdos dėmės jie smaginasi savo
apgaulingais malonumais, pokyliaudami
su jumis. 14 Jie turi akis, ⌜vis
geidžiančias⌝[6] svetimautojos,
nepaliaujamai ieškančias nuodėmės. Jie
suvilioja nesutvirtintas sielas. Jie turi
širdį, išlavintą godulystėje. Prakeikti
vaikai! 15 Palikdami tiesų kelią, jie
nuklydo; jie pasekė keliu Bosoro[7] sūnaus
Balaamo, kuris pamilo atpildą už
nedorybę. 16 Tačiau jis buvo subartas
dėl savo nusikaltimo: nebylys junginis
gyvulys, prabilęs žmogaus balsu,
sutrukdė pranašo beprotystę.
17 Šitie yra bevandeniai šaltiniai ir
vėjo gūsio varinėjami rūkai. Jiems
rezervuota juodžiausia tamsa, 18 nes
kalbėdami išpūstus, tuščius žodžius, jie
kūno geiduliais, ištvirkavimais, suvilioja
vos pasprunkančius nuo gyvenančių
paklydime. 19 Jie pažada jiems laisvę,
patys būdami sugedimo vergai, nes ko
kas nugalėtas, tam jis yra tapęs vergu.
20 Nes jei, ištrūkę nuo pasaulio
susitepimų [mūsų] Viešpaties ir
Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, jie
vėl, į juos įsivėlę, jų nugalimi, tai jų
paskutinis būvis yra pasidaręs blogesnis
už pirmąjį. 21 Nes jiems būtų buvę
geriau nepažinus teisumo kelio negu, jį
pažinus, atsigręžti nuo jiems perduoto
švento įsakymo. 22 Jiems yra atsitikę
tai, ką sako tas teisingas priežodis: „Šuo
sugrįžta prie savo vėmalų, ir
nusimaudžiusi kiaulė—voliotis
dumbluose“.

5 Pr 6, 1—7, 24 6 Pr 19, 24 7 Pr 19, 1-16 15–16 Sk 22, 4-35 22 Pat 26, 11

Viešpaties atėjimas ir skeptikų prieštarų atrėmimas

3 Mylimieji, šitas yra jau antras laiškas,
kurį jums rašau. Juose priminimu
žadinu jūsų tyras mintis, 2 kad
atsimintumėte šventųjų pranašų iš
anksto pasakytus žodžius ir jūsų
apaštalų perduotą Viešpaties ir
Gelbėtojo įsakymą. 3 Pirmiausia
žinokite tai, kad paskutinėmis dienomis
pasirodys pašaipingi išjuokėjai,
tenkinantys savo geidulius 4 ir sakantys:
„Kur yra jo atėjimo pažadas? Juk nuo to
laiko, kai užmigo tėvai, viskas taip
pasilieka, kaip yra buvę nuo sukūrimo
pradžios“. 5 Mat, ⌜tai tvirtindami, jie⌝[8]
nepastebi to, kad seniai buvo dangūs ir
žemė, supavidalinti[9] Dievo žodžiu iš

1 Kt. Mss: tamsos grandinės
2 Arba: teismo dienai, kai jie bus baudžiami
3 T.y. kūnui kaip galiai, vedančiai į pikta
4 T.y. Dievo ar Kristaus viešpatystę
5 T.y. turintys instinktą
6 Lit. pilnas
7 Kkr. Mss: Beoro
8 Arba: jie tyčia
9 Lit. supavidalinta

vandens ir su vandens pagalba[1]. 6 Per
juos[2] žuvo tuometinis pasaulis,
aptvindytas vandeniu. 7 O dabartiniai
dangūs ir žemė tuo pačiu žodžiu yra
pataupyti ugniai, laikomi teismo ir
bedievių žmonių žuvimo dienai.
8 Bet tas vienas dalykas,
mylimieji, neturi likti jūsų nepastebėtas,
kad viena diena pas Viešpatį yra kaip
tūkstantis metų, ir tūkstantis metų—
kaip viena diena. 9 Viešpats negaišta
ištesėti pažado, kaip kai kurie tai laiko
gaišumu, bet jis yra jums kantrus,
nenorėdamas, kad kai kurie pražūtų, bet
kad visi ateitų į atgailą. 10 O Viešpaties
diena ateis kaip vagis. Tą dieną dangūs
praeis su traškėjimu, ⌜dangaus kūnai⌝[3]
nuo karščio išsiskaidys ir žemė bei jos
kūriniai bus atidengti[4].
11 Jei tie visi daiktai taip
išsiskaidys, tai kokie žmonės jūs
turėtumėte būti? [Turėtumėte] šventai ir
pamaldžiai elgtis, 12 laukdami ir
pagreitindami atėjimą Dievo dienos, dėl
kurios dangūs degdami išsiskaidys ir
⌜dangaus kūnai⌝[5] nuo karščio sutirps.
13 Bet, anot jo pažado, mes laukiame
naujų dangų ir naujos žemės, kuriuose
gyvena teisybė.

3 Jud 18 5 Pr 1, 6–9 6 Pr 7, 11 8 Ps 90, 4 10 Mt 24, 43; Lk 12, 39; 1 Tes 5, 2; Apr 16, 15 13 Jez 65, 17; 66, 22; Apr 21, 1

Baigiamieji paraginimai

14 Todėl, mylimieji, to laukdami,
stenkitės, kad būtumėte rasti jo
akivaizdoje be dėmės, be ydos, taikoje [su
juo]. 15 Ir laikykite mūsų Viešpaties
kantrumą išganymu, kaip ir mūsų
mylimasis brolis Paulius jums parašė
pagal jam suteiktą išmintį, 16 kaip jis
rašo ir visuose laiškuose, kur jis kalba
apie tai. Juose yra sunkiai suprantamų
dalykų, kuriuos nemokytieji ir
nesutvirtintieji iškraipo, kaip ir kitus
Raštus, savo pačių žuvimui.
17 Taigi jūs, mylimieji, iš anksto
tai žinodami, saugokitės, kad, neteisiųjų
paklydimo nuvesti su jais, neišpultumėte
iš savo tvirtumo. 18 Verčiau aukite
malone ir mūsų Viešpaties bei Gelbėtojo
Jėzaus Kristaus pažinimu. Jam
priklauso šlovė dabar ir amžinybės
dieną. Amen[6].

1 Vanduo buvo Dievo įrankis ta prasme, kad, sutelkdamas ir atskirdamas vienus vandenis nuo kitų, jis suformavo pasaulį.

2 T.y. per vandenį ir Dievo žodį.

3 Arba: elementai

4 Lit. atrasti (t.y. atskleisti prieš Dievą) ; kt. Mss: sudeginti

5 Arba: elementai

6 ~kt. Mss.

PIRMASIS
JONO
LAIŠKAS

Gyvenimo Žodis

1 Kas buvo nuo pradžios, ką esame
girdėję, ką esame matę savo akimis, ką
stebėjome ir ką palietė mūsų rankos,
apie gyvenimo Žodį,—2 gyvenimas
pasirodė, ir mes esame jį matę; mes
paliudijame ir skelbiame jums amžinąjį
gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir mums
pasirodė,—3 ką esame matę ir girdėję,
skelbiame ir jums, kad *ir jūs turėtumėte*
draugystę su mumis, o mūsų draugystė
yra su Tėvu ir su jo Sūnumi Jėzumi
Kristumi. 4 Ir mes tai rašome, kad
mūsų[1] džiaugsmas būtų tobulas.

1 Jn 1, 1 2 Jn 1, 14

Gyvenimas šviesoje

5 Šita yra žinia, kurią esame
girdėję iš jo ir jums skelbiame: Dievas
yra šviesa, ir jame nėra jokios tamsos.
6 Jei tariamės turį draugystę su juo,
tačiau vaikščiojame tamsoje, meluojame
ir ⌜nedarome tiesos⌝[2]. 7 O jei
vaikščiojame šviesoje, kaip jis yra
šviesoje, mes turime draugystę vienas su
kitu, ir jo Sūnaus Jėzaus kraujas apvalo
mus nuo kiekvienos nuodėmės. 8 Jei
tariamės neturį nuodėmės, apsigauname,
ir nėra tiesos mumyse. 9 Jei išpažįstame
savo nuodėmes, jis yra toks ištikimas ir
teisingas, jog mums atleidžia nuodėmes
ir mus apvalo nuo kiekvienos neteisybės.
10 Jei tariamės nenusidėję, jį darome
melagiu, ir jo žodžio nėra mumyse.

Dievo įsakymų vykdymas—jo pažinimo požymis

2 Mano vaikeliai, jums tai rašau, kad
nenusidėtumėte. O jei kas
nusidėtų,turime Užtarėją pas Tėvą, Jėzų
Kristų, teisųjį. 2 Jis pats yra
permaldavimo[3] auka už mūsų nuodėmes,
ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio.
3 Iš to pažįstame, kad esame jį pažinę, jei
laikome jo įsakymus. 4 Kas sako: „Jį
pažįstu[4]“, bet nesilaiko jo įsakymų, tas
yra melagis, ir jame nėra tiesos. 5 O kas
laikosi jo žodžio, tame ⌜meilė Dievui yra
tapusi tobula⌝[5]. Iš to pažįstame, kad jame
esame. 6 Kas sakosi pasilieką̨s jame, tas
privalo ir pats taip elgtis, kaip anas[6]
elgėsi.

Senas ir naujas įsakymas

7 Mylimieji, ne apie naują
įsakymą jums rašau, bet apie seną
įsakymą, kurį turėjote nuo pradžios.
Senasis įsakymas yra tas žodis, kurį
girdėjote. 8 Kita vertus, apie naują
įsakymą jums rašau—*tai yra tikra jame
ir jumyse*,[7]—nes tamsa praeina ir tikroji
šviesa jau šviečia. 9 Kas sakosi esąs
šviesoje, o nekenčia savo brolio, tebėra
tamsoje. 10 Kas myli savo brolį, tas
pasilieka šviesoje, ir joje[8] nėra nieko, kas
suklupdytų[9]. 11 O kas nekenčia savo
brolio, tas yra tamsoje, vaikščioja
tamsoje ir nežino, kur einąs, nes tamsa
apakino jo akis.

7 Jn 13, 34

Vengti pasauliško gyvenimo būdo

12 Rašau jums, vaikeliai, nes jums
atleistos nuodėmės dėl jo vardo.
13 Rašau jums, tėvai, nes esate pažinę tą,
kuris yra buvęs nuo pradžios. 13 Rašau
jums, jaunuoliai, nes esate nugalėję
piktąjį. 14 Parašiau jums, vaikeliai, nes
esate pažinę Tėvą. Parašiau jums, tėvai,
nes esate pažinę tą, kuris yra buvęs nuo
pradžios. Parašiau jums, jaunuoliai, nes
esate stiprūs, Dievo žodis pasilieka
jumyse ir esate nugalėję piktąjį.

---

1 Kt. Mss: jūsų
2 T.y. negyvename tiesa, nepaliudijame Dievo Kristuje apreikštos tikrovės savo elgesiu
3 Arba: atsiteisimo; taip pat 4,10
4 Lit. esu jį pažinęs
5 Arba: Dievo meilė yra pasiekusi savo tikslą
6 T.y. Jėzus
7 T.y. nauja meilės dimensija yra tikrenybė, aiškiai parodyta Kristaus gyvenime ir per jį jūsų gyvenime.
8 Arba: jame
9 T.y. leistų įpulti į nuodėmę

15 Nemylėkite pasaulio, nei to, kas
yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, jame
nėra Tėvo meilės, 16 nes visa, kas yra
pasaulyje—kūno geismas, akių geismas
ir didžiavimasis pragyvenimo ištek-
liais,—nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.
17 Pasaulis praeina ir jo geismas, bet
kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per
amžius.

Antikristai ir kaip atpažinti juos

18 Vaikeliai, yra paskutinė
valanda, ir kaip girdėjote Antikristą
ateisiant, taip net dabar yra pasirodę
daug antikristų. Iš to numanome, jog yra
paskutinė valanda. 19 Iš mūsų jie išėjo,
bet nepriklausė mums, nes jei būtų mums
priklausę, būtų pasilikę su mumis. Bet
[jie nepasiliko,] kad paaiškėtų, jog
niekas iš jų nepriklauso mums. 20 Bet
jūs turite patepimą[1] iš Šventojo ir ⌜visi
turite žinojimą⌝[2]. 21 Jums parašiau ne
todėl, kad nežinote tiesos, bet todėl, kad
ją žinote ir kad joks melas nekyla iš
tiesos. 22 Kas yra melagis, jei ne tas,
kuris neigia, kad Jėzus yra Kristus? Tas
yra antikristas—tas, kuris neigia Tėvą ir
Sūnų. 23 Kiekvienas, kuris neigia Sūnų,
neturi nė Tėvo. Kas išpažįsta Sūnų, tas
turi ir Tėvą. 24 Ką jūs girdėjote nuo
pradžios, tegul tai pasilieka jumyse. Jei
jumyse pasiliks tai, ką girdėjote nuo
pradžios, tai ir jūs pasiliksite Sūnuje ir
Tėve. 25 Ir tas yra pažadas, kurį jis pats
mums pažadėjo: amžinąjį gyvenimą.
26 Tai jums parašiau apie tuos,
kurie nori jus suklaidinti. 27 O dėl
jūsų—patepimas, kurį gavote iš jo,
pasilieka jumyse, ir jums nereikia, kad
kas jus mokytų; bet kaip jo patepimas
jus moko visko—jis yra tikras, ne
iliuzija,—ir kaip jis jus pamokė, taip
pasilikite jame[3].
28 Taigi dabar, vaikeliai, pasilikite
jame, kad, kai jis pasirodys, turėtume
pasitikėjimą ir neturėtume susigėdę
trauktis nuo jo, kai jis ateis. 29 Jei
žinote, kad jis yra teisus, tai nuvokiate,
kad ir kiekvienas, kuris daro teisybę, yra
gimęs iš jo.

1 T.y. Šventosios Dvasios dovaną
2 Kt. Mss: žinote viską
3 T.y. Kristuje

GYVENKITE KAIP DIEVO VAIKAI (3,1—5, 13)

Mes esame Dievo vaikai

3 Žiūrėkite, kokią meilę mums yra
parodęs[4] Tėvas, kad būtume vadinami
Dievo vaikais! Ir tokie esame! Pasaulis
todėl nepažįsta mūsų, kad jis jo
nepažino. 2 Mylimieji, dabar esame
Dievo vaikai, bet dar neapreikšta, kokie
būsime. Žinome, kad, kai jis pasirodys,
būsime panašūs į jį, nes jį matysime tokį,
koks jis yra. 3 Ir kiekvienas, kuris turi
tą viltį jame[5], darosi toks tyras, kaip ir
jis yra tyras.

1 Jn 1, 12

Iš Dievo gimusysis nedaro nuodėmės

4 Kiekvienas, kuris daro
nuodėmę, laužo ir įstatymą, ir nuodėmė
yra įstatymo laužymas. 5 Ir jūs žinote,
jog anas[6] buvo apreikštas, kad pašalintų
nuodėmes[7], ir nėra nuodėmės jame.
6 Kiekvienas, kuris pasilieka jame,
nedaro nuodėmės. Nė vienas, kuris daro
nuodėmę, nėra nei jo matęs, nei jo
pažinęs. 7 Vaikeliai, tegul niekas
nesuklaidina jūsų! Kas daro teisybę, tas
yra teisus, kaip ir anas yra teisus. 8 Kas
daro nuodėmę, tas yra iš velnio, nes nuo
pradžios velnias yra daręs nuodėmę.
Dievo Sūnus buvo apreikštas tam, kad
suardytų velnio darbus. 9 Nė vienas,
kuris yra gimęs iš Dievo, nedaro
nuodėmės, nes ⌜Dievo prigimtis⌝[8]
pasilieka jame. Ir jis negali daryti
nuodėmės, nes yra gimęs iš Dievo.

5 Jn 1, 29

Turime mylėti vienas kitą

10 Taip išryškėja Dievo vaikai ir
velnio vaikai: nė vienas, kuris nedaro
teisybės, nėra iš Dievo, nė tas, kuris
nemyli savo brolio, 11 nes ta yra žinia,
kurią girdėjote nuo pradžios: kad turime
mylėti vienas kitą. 12 Neturime būti
kaip Kainas, kuris buvo iš piktojo ir
užmušė savo brolį. Ir kodėl jis užmušė jį?

4 Lit. davęs
5 T.y. Kristuje
6 T.y. Jėzus Kristus; taip pat 3,7.16; 4,17
7 Kt. Mss: mūsų nuodėmes
8 Lit. jo sėkla

Todėl, kad jo darbai buvo pikti, o jo
brolio—teisūs. 13 Nesistebėkite, broliai,
jei pasaulis nekenčia jūsų. 14 Mes
žinome, kad esame perėję iš mirties į
gyvenimą, nes mylime brolius. Kas
nemyli, tas pasilieka mirtyje.
15 Kiekvienas, kuris nekenčia savo
brolio, yra žmogžudys, ir jūs žinote, kad
joks žmogžudys neturi jame
pasiliekančio amžino gyvenimo. 16 Mes
iš to esame pažinę meilę, kad anas
paguldė už mus savo gyvybę. Mes irgi
privalome guldyti [savo] gyvybes už
brolius. 17 O jei kas turi pasaulio
gėrybių ir pastebi savo brolį stokojant,
tačiau užrakina jam savo širdį, kaip
Dievo meilė gali pasilikti jame?
18 Vaikeliai, nemylėkime žodžiu nė
liežuviu, bet darbu ir tiesa.

11 Jn 13, 34 12 Pr 4, 8 14 Jn 5, 24

Pasitikėjimas Dievo akyse

19 Iš to pažinsime, jog priklausome
tiesai, ir jo akyse nuraminsime savo širdį
tuo, 20 kad, kai mūsų širdis mus
pasmerkia, Dievas yra didesnis už mūsų
širdį[1] ir pažįsta viską. 21 Mylimieji, jei
[mūsų] širdis nepasmerkia [mūsų], mes
turime pasitikėjimą Dievu 22 ir gauname
iš jo, ko tik prašome, nes laikomės jo
įsakymų ir darome, kas jam patinka.
23 Ir tas yra jo įsakymas: kad tikėtume
jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą ir
mylėtume vienas kitą, kaip jis mums
įsakė. 24 Kas laikosi jo įsakymų, tas
pasilieka Jame, o Jis—jame. Ir iš to
nuvokiame, kad Jis pasilieka mumyse: iš
Dvasios, kurią jis mums suteikė.

23 Jn 13, 34; 15, 12. 17

Ištirkite dvasias

4 Mylimieji, netikėkite kiekviena
dvasia, bet ištirkite dvasias, ar jos yra
iš Dievo, nes daug netikrų pranašų yra
išėję į pasaulį. 2 Iš to pažinkite Dievo
Dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta
Jėzų Kristų atėjus kūne, yra iš Dievo,
3 o kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta
Jėzaus, nėra iš Dievo. Ta yra Antikristo
dvasia, apie kurią esate girdėję, kad ji
ateina, ir ji jau dabar yra pasaulyje.
4 Jūs, vaikeliai, esate iš Dievo, ir esate
juos[2] nugalėję, nes didesnis yra tas, kuris
yra jumyse, negu tas, kuris yra pasaulyje.
5 Jie yra iš pasaulio. Todėl jie kalba
⸢pasaulio kalbą⸣[3], ir pasaulis jų klausosi.
6 Mes esame iš Dievo. Kas pažįsta
Dievą, tas klausosi mūsų. Kas nėra iš
Dievo, tas nesiklauso mūsų. Iš to
pažįstame tiesos dvasią ir klaidos dvasią.

Dievo meilė ir brolių meilė

7 Mylimieji, mylėkime vienas
kitą, nes meilė yra iš Dievo, ir
kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš
Dievo ir pažįsta Dievą. 8 Kas nemyli, tas
nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė.
9 Dievo meilė yra tarp mūsų apreikšta
tuo, kad Dievas yra atsiuntęs į pasaulį
savo vienintelį Sūnų, kad gyventume per
jį. 10 Tame glūdi meilė: ne kad mes
mylėjome[4] Dievą, bet kad jis mus mylėjo
ir atsiuntė savo Sūnų kaip permaldavimo
auką už mūsų nuodėmes. 11 Mylimieji,
jei Dievas mus taip mylėjo, ir mes
privalome mylėti vienas kitą. 12 Dievo
niekas niekad nėra matęs. Jei mylime
vienas kitą, Dievas pasilieka mumyse ir
⸢jo meilė mumyse yra pasiekusi savo
tikslą⸣[5].

13 Iš to pažįstame, kad pasiliekame
jame ir jis mumyse: kad jis yra mums
davęs savo Dvasios. 14 Mes esame matę
ir paliudijame, kad Tėvas atsiuntė Sūnų
kaip pasaulio Gelbėtoją. 15 Jei kas
išpažįsta, kad Jėzus yra Dievo Sūnus,
Dievas pasilieka jame ir jis Dieve.
16 Mes esame pažinę ir įtikėję meilę,
kuria Dievas mus myli. Dievas yra meilė,
ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka
Dieve, ir Dievas pasilieka jame.
17 Meilė yra tobulai apsireiškusi tarp
mūsų tuo, kad galime turėti pasitikėjimą
teismo dieną, nes koks jis yra, tokie ir
mes esame šiame pasaulyje. 18 Nėra

1 T.y. Dievas savo atleidžiančia meile nuramina kaltės sąmonės kankinamą širdį ir jai suteikia savo ramybę.

2 T.y. netikrus pranašus

3 Lit. iš pasaulio (t.y. iš pasaulio žiūros punkto; taip, kaip pasaulis kalba; apie pasaulio dalykus)

4 Kt. Mss: esame mylėję

5 Arba: meilė jam yra tapusi tobula mumyse

baimės meilėje. Atvirkščiai, tobula meilė
išvaro baimę, nes baimė turi darbo su
bausme. O kas bijosi, tebėra netobulas
meilėje. 19 Mes gi mylime, nes jis
pirmas mus mylėjo. 20 Jei kas sako: „Aš
myliu Dievą“, o nekenčia savo brolio, tas
yra melagis, nes kas nemyli savo brolio,
kurį yra matęs, tas negali mylėti Dievo,
kurio nėra matęs. 21 Ir šitą įsakymą mes
turime iš jo: kas myli Dievą, turi mylėti
ir savo brolį.

12 Jn 1, 18

Tikėjimas nugali pasaulį

5 Kiekvienas, kuris tiki, kad Jėzus yra
Kristus, yra gimęs iš Dievo, ir
kiekvienas, kuris myli gimdytoją, myli ir
iš jo gimusįjį. 2 Iš to pažįstame, jog
mylime Dievo vaikus: kai mylime Dievą
ir vykdome jo įsakymus, 3 nes ta yra
meilė Dievui, kad laikomės jo įsakymų.
O jo įsakymai nėra sunkūs, 4 nes visa,
kas yra gimę iš Dievo, nugali pasaulį. Ir
ta yra pergalė, kuri nugali pasaulį: mūsų
tikėjimas. 5 O kas yra pasaulio
nugalėtojas, jei ne tas, kuris tiki, kad
Jėzus yra Dievo Sūnus?

3 Jn 14, 15

Vandens, kraujo ir Dvasios liudijimu pagrįstas tikėjimas

6 Šitas yra tas, kuris atėjo per
vandenį ir kraują: Jėzus Kristus. [Jis
atėjo] ne vien su vandeniu, bet su
vandeniu ir krauju. Ir Dvasia yra ta,
kuri paliudija, nes Dvasia yra tiesa.
7 Juk trys yra liudytojai: 8 Dvasia,
vanduo ir kraujas, ir tie trys sutaria.
9 Jei priimame žmonių liudijimą, Dievo
liudijimas yra didesnis, nes tas yra Dievo
liudijimas: jis yra liudijęs apie savo
Sūnų. 10 Kas tiki Dievo Sūnų, tas turi
liudijimą savyje. Kas netiki Dievu, tas
yra padaręs iš jo melagį, nes nėra tikėjęs
liudijimo, kuriuo Dievas yra liudijęs apie
savo Sūnų. 11 Ir tas yra liudijimas:
Dievas davė mums amžiną gyvenimą, ir
tas gyvenimas yra jo Sūnuje. 12 Kas turi
Sūnų, tas turi gyvenimą. Kas neturi
Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo.
13 Tai jums parašiau, kad
žinotumėte, jog turite amžiną
gyvenimą,—jums, kurie tikite Dievo
Sūnaus vardą.

11 Jn 3, 36

Krikščionies pasitikėjimas

14 Ir tas yra pasitikėjimas, kurį
turime juo, kad jis išklauso mus, jei ko
prašome pagal jo valią. 15 Ir jei žinome,
kad jis klausosi mūsų, ko tik prašome,
žinome, kad esame gavę prašinius,
kuriuos esame iš jo prašę. 16 Jei kas
mato savo brolį nusidedant nemirtina
nuodėme, tas tegul prašo, ir Dievas[1] jam
duos gyvenimą—tiems, kurie nusideda
nemirtinąja nuodėme. Yra mirtina
nuodėmė. Nesakau, kad jis už ją melstų.
17 *Kiekviena neteisybė yra nuodėmė*, ir
yra nemirtina nuodėmė.
18 Mes žinome, kad kiekvienas,
kuris yra gimęs iš Dievo, nedaro
nuodėmės, bet iš Dievo Gimusysis[2]
apsaugo jį, ir piktasis nepaliečia jo.
19 Mes žinome, kad esame iš Dievo
ir kad visas pasaulis yra ⌜piktojo
valdomas⌝[3].
20 Tačiau žinome, kad Dievo Sūnus
yra atėjęs ir mums davęs supratimą, kad
pažintume Tikrąjį. Ir mes esame
Tikrajame, jo Sūnuje Jėzuje Kristuje.
Jis yra tikrasis Dievas ir amžinas
gyvenimas. 21 Vaikeliai, saugokitės
stabų!

---

1 Lit. jis
2 T.y. Dievo Sūnus
3 Lit. guli piktajame

ANTRASIS

JONO

LAIŠKAS

Pasveikinimas

Vyresnysis išrinktajai poniai ir jos
vaikams, kuriuos aš tikrai myliu—ir ne
aš vienas, bet ir visi, kurie yra pažinę
tiesą,—2 dėl tiesos, kuri pasilieka
mumyse ir bus su mumis per amžius.
3 Su mumis bus malonė, gailestingumas,
ramybė nuo Dievo Tėvo ir nuo Jėzaus
Kristaus, Tėvo Sūnaus, tiesoje ir
meilėje.[1]

Paraginimas rodyti krikščionišką meilę ir įspėjimas saugotis netikrų mokytojų

4 Labai nudžiugau, radęs tavo
vaikų, gyvenančių tiesoje, taip kaip
gavome įsakymą nuo Tėvo. 5 O dabar
prašau tave, ponia, ne kaip rašydamas
tau naują įsakymą, bet kaip tą, kurį
turėjome nuo pradžios: kad turime
mylėti vienas kitą. 6 Ir ta yra meilė, kad
elgiamės, laikydamiesi jo įsakymų. Tas
yra įsakymas, kaip [jį] girdėjote nuo
pradžios: jūs turite gyventi joje[2]. 7 Nes
daug suvedžiotojų išėjo į pasaulį—tie,
kurie nepripažįsta Jėzaus Kristaus kaip
ateinančio kūne. Toks žmogus yra
suvedžiotojas ir antikristas. 8 Sau-
gokitės, kad neprarastumėte, ką įgijome[3]
darbu, bet kad gautumėte visą
atlyginimą. 9 Kiekvienas, kuris eina
toliau ir nepasilieka Kristaus moksle,
neturi Dievo. Kas pasilieka tame
moksle, tas turi ir Tėvą, ir Sūnų. 10 Jei
kas ateina pas jus ir neatsineša šito
mokslo, jo nepriimkite į namus ir jo
nesveikinkite, 11 nes kas jį sveikina, tas
dalyvauja jo piktuose darbuose.

5 Jn 13, 34; 15, 12. 17

Baigiamieji žodžiai

12 Nors daug ką turiu jums rašyti,
nenorėjau popieriu ir rašalu, bet turiu
viltį apsilankyti pas jus ir pasikalbėti
ʳgyvu žodžiuˀ[4], kad jūsų džiaugsmas būtų
tobulas.
13 Tave sveikina tavo išrinktosios
sesers vaikai.

---

1 T.y. jie bus su mumis kaip žmonėmis, kurie tikrai tiki ir myli vienas kitą

2 T.y. meilėje

3 Kt. Mss: įgijote

4 Lit. iš burnos į burną

TREČIASIS
JONO
LAIŠKAS

Laiško įžanga

Vyresnysis mylimajam Gajui, kurį
⌜tikrai myliu⌝[1].

1 Apd 19, 29; Rom 16, 23; 1 Kor 1, 14

Gajus giriamas už jo svetingumą ir brolių meilę

2 Mylimasis, meldžiu, kad visais
atžvilgiais tau gerai klotųsi ir kad būtum
sveikas, kaip ir tavo sielai gerai klojasi.
3 Mat labai nudžiugau, kai atėjo broliai
ir paliudijo tavo ⌜ištikimybę tiesai⌝[2], kaip
tu [ir ištikrųjų] gyveni tiesoje.
4 Neturiu didesnio džiaugsmo už tai, kad
girdžiu, jog mano vaikai gyvena tiesoje.
5 Mylimasis, tu ištikimai elgies,
ką tik darai broliams, dargi svetimiems,
6 kurie paliudijo tavo meilę
bendruomenės akyse. Gerai pasielgsi,
išleidęs juos kelionėn, kaip dera Dievo
akyse, 7 nes dėl jo vardo jie iškeliavo,
nieko neimdami iš pagonių. 8 Taigi mes
privalome svetingai priimti tokius
asmenis, kad būtume tiesos
bendradarbiai.

Diotrefio pasmerkimas ir Demetrijaus pagyrimas

9 Parašiau šį tą bendruomenei.
Bet Diotrefis, kuris nori pirmauti tarp jų,
⌜nepriima mūsų⌝[3]. 10 Todėl, kai atvyk-
siu, priminsiu jo darbus, kuriuos jis daro,
piktais žodžiais neteisėtai mus
kaltindamas. Tuo nesitenkindamas, jis
pats nepriima brolių ir neleidžia tiems,
kurie nori [priimti], ir juos išmeta iš
bendruomenės.
11 Mylimasis, nesek tuo, kas bloga,
bet tuo, kas gera. Kas daro gera, tas yra
iš Dievo. Kas daro bloga, tas nėra matęs
Dievo. 12 Apie Demetrijų yra gerai visų
ir pačios tiesos paliudyta. Bet ir mes
paliudijame, ir tu žinai, kad mūsų
liudijimas tikras.

Laiško pabaiga

13 Daug ką turėčiau tau parašyti,
bet nenoriu tau rašyti rašalu ir plunksna.
14 Bet turiu viltį netrukus išvysti tave.
Tada pasikalbėsime ⌜gyvu žodžiu⌝[4].
15 Ramybė tau! Tave sveikina
draugai. Sveikink draugus pavardžiui.

---

1 Arba: myliu tiesoje
2 Lit. tiesą
3 Arba: nepripažįsta mūsų autoriteto
4 Lit. iš burnos į burną

JUDO

LAIŠKAS

Pasveikinimas

Judas, Jėzaus Kristaus vergas ir
Jokūbo brolis, Dieve Tėve numylėtiems
ir *Jėzui* Kristui išsaugotiems pa-
šauktiesiems. 2 Tegul gailestingumas,
ramybė ir meilė jums daugėja.

1 Mt 13, 55; Mk 6, 3

Laiško rašymo priežastis ir tikslas

3 Mylimieji, su visu uolumu
rengdamasis jums rašyti apie mūsų
bendrą išganymą, pajaučiau būtiną
reikalą jums rašyti paraginimą[1], kad
kovotumėte už kartą visam laikui
šventiesiems perduotą tikėjimą, 4 nes
vogčiomis įslinko kai kurie žmonės,
kurie jau seniai iš anksto užrašyti
tokiam pasmerkimui: jie yra bedieviai,
iškreipią mūsų Dievo malonę į ištvirkusį
elgesį ir išsiginą mūsų vienintelio
Valdovo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

Netikri mokytojai ir jiems skirtas teismas

5 Noriu jums priminti, nors jūs
⌜kartą visam laikui gavote žinių apie
viską, kad Viešpats, išgelbėjęs⌝[2] tautą iš
Egipto šalies, kitąsyk pražudė
netikėjusiuosius 6 ir angelus,
nepasilikusius savo valdžios srityje, bet
palikusius savo buveinę, yra išlaikęs
sukaustytus amžinomis grandinėmis
tamsoje didžiosios dienos teismui.
7 Taip pat Sodoma ir Gomora bei
aplinkiniai miestai, kurie tokiu pat
būdu, kaip šitie[3], paleistuvavo ir
užsigeidė kitokio kūno, prasikiša[4] kaip
[įspėjantis] pavyzdys, kentėdami amžinos
ugnies bausmę.
8 O vis dėlto panašiu būdu ir šitie
sapnuotojai suteršia kūną, atmeta
viešpatystę[5], piktžodžiauja šlovin-
giesiems. 9 Priešingai, [net] arkangelas
Mykolas, kai, varžydamasis su velniu,
ginčijosi dėl Mozės kūno, neišdrįso jam
ištarti piktžodžiaujančio sprendimo, tik
pasakė: „Tegul Viešpats sudraudžia
tave!“ 10 Bet šitie šmeižia viską, ko
nepažįsta, o ką *tik jie* instinktyviai
nuvokia kaip neprotaujantys gyvuliai,
tuo jie sunaikinami. 11 Vargas jiems!
Nes jie nuėjo Kaino keliu, dėl
užmokesčio atsidavė Balaamo
paklydimui ir žuvo nuo Korės
prieštaravimo. 12 Šitie yra žmonės,
kurie kaip ⌜povandeninės uolos⌝[6] be
drovos puotauja su jumis jūsų meilės
pokyliuose, [tik] save pačius gano—
bevandeniai, vėjų nuvaikomi debesys;
vėlyvo rudens bevaisiai medžiai, dusyk
mirę, išrauti; 13 šėlstančios jūros
bangos, išmetančios savo gėdingų darbų
putas; žvaigždės klajoklės, kurioms
juodžiausia tamsa pataupyta per amžius.
14 Apie šituos pranašavo ir
septintasis nuo Adomo, Enochas,
sakydamas: „Štai Viešpats atėjo su savo
šventais miriadais 15 įvykdyti teismo
visiems ir nubausti visų [bedievių] už
visus jų bedieviškus darbus, kuriuos jie
darė bedieviškai gyvendami, ir už visas
šiurkštybes, kurias bedieviai nusidėjėliai
kalbėjo prieš jį“. 16 Šitie yra
niurnekliai, nepatenkinti savo dalia,
tenkinantys savo geidulius. Jų burna
kalba išpūstus žodžius, ir jie pataikauja
asmenims dėl pelno.

5 Iš 12, 51 5 Sk 14, 29–30 7 Pr 19, 1–24 9 Dan 10, 13. 21; 12, 1; Apr 12, 7 9 Dt 34, 6 9 Zach 3, 2 11 Pr 4, 3–8 11 Sk 22, 1–35 11 Sk 16, 1–35 14 Pr 5, 18. 21–24

Įspėjimai ir paraginimai

17 O jūs, mylimieji, prisiminkite
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
apaštalų iš anksto pasakytus žodžius.
18 Jie jums sakė: „Paskutiniu laiku bus
išjuokėjų, kurie elgsis, tenkindami savo
bedieviškų darbų užgaidas. 19 Šitie yra

---

1 Lit. ragindamas
2 Kt. Mss: žinote viską, kad Viešpats, vienąsyk išgelbėjęs
3 T.y. angelai
4 Lit. guli priešais
5 T.y. Kristaus kaip Viešpaties valdžią
6 T.y. jie sudaro tokį pat pavojų su jais bendraujantiems tikintiesiems, kokį vandens užlietos uolos laivininkams; arba: dėmės

tie, kurie ⸢skirsto žmones grupėmis⸣[1],
pasauliški[2], neturintys Dvasios. 20 Bet
jūs, mylimieji, statydamiesi ant savo
švenčiausiojo tikėjimo, melsdamiesi
Šventąja Dvasia, 21 išsilaikykite Dievo
meilėje, laukdami mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus gailestingumo amžinam
gyvenimui. 22 Vienų, kurie svyruoja,
pasigailėkite, 23 kitus gelbėkite,
traukdami iš ugnies; vėl kitų
pasigailėkite su baime[3], nekęsdami net
[jų] kūno sutepto drabužio.[4]

18 2 Pet 3, 3

Palaiminimas

24 O tam, kuris gali jus išsaugoti
nesuklupusius ir savo šlovės akivaizdoje
pastatyti be kliaudos su džiūgavimu,
25 vieninteliam Dievui, mūsų
Gelbėtojui, per Jėzų Kristų, mūsų
Viešpatį, priklauso šlovė, didybė, galybė
ir valdžia pirm visų amžių, dabar ir per
visus amžius. Amen.

---

1 T.y. klasifikuoja asmenis į dvasiškus ir nedvasiškus; arba: įveda suskilimus

2 Lit. psichikai (t.y. atsidavę vien žemiškiems dalykams ir jusliniams malonumams)

3 T.y. Dievo baime

4 Kadangi išlikęs gr. 22-23 skn. tekstas turi daug variantų, dėl originalinio teksto mokslininkų nuomonės skiriasi. Čia pateiktas ilgesnysis trijų sakinių tekstas.

APREIŠKIMAS

JONUI

Įvadas

1 Jėzaus Kristaus apreiškimas, kurį
Dievas jam davė parodyti savo
tarnams, kas netrukus turi įvykti.
Pasiuntęs jis per savo angelą jį ženklais
atskleidė savo tarnui Jonui, 2 kuris
paliudijo Dievo žodį ir Jėzaus Kristaus
liudijimą—viską, ką jis matė.
3 Palaimintas tas, kuris skaito, ir tie,
kurie klausosi tos pranašystės žodžių ir
laikosi to, kas joje parašyta, nes laikas
yra arti.

Pasveikinimas ir doksologija

4 Jonas septynioms bendruome-
nėms, esančioms Azijoje[1]: Malonė jums
ir ramybė nuo to, kuris yra, kuris buvo ir
kuris ateina, ir nuo septynių dvasių,
kurios yra prieš jo sostą, 5 ir nuo Jėzaus
Kristaus, ištikimojo liudytojo, mirusiųjų
pirmagimio ir žemės karalių valdovo.
Tam, kuris myli mus ir
išlaisvino mus iš mūsų nuodėmių savo
krauju, 6 ir padarė iš mūsų karaliją,
kunigus savo Dievui ir Tėvui,—jam
tebūnie šlovė ir valdžia per amžių
amžius. Amen. 7 Štai jis ateina su
debesimis, ir jį išvys kiekviena akis, ir
tie, kurie jį perdūrė, ir dėl jo raudos visos
žemės giminės. Taip, amen.
8 „Aš esu Alfa ir Omega",—sako
Viešpats Dievas, kuris yra, kuris buvo ir
kuris ateina, Visavaldis.

4 Iš 3, 14 4 Apr 4, 5 5 Jez 55, 4 5 Ps 89, 27 6 Iš 19, 6; Apr 5, 10 7 Dan 7, 13; Mt 24, 30; Mk 13, 26; Lk 21, 27; 1 Tes 4, 17 7 Zach 12, 10; Mt 24, 30; Jn 19, 34. 37 8 Apr 22, 13 8 Iš 3, 14

Pirmoji vizija

9 Aš, Jonas, jūsų brolis ir draugas
dalininkas priespaudos, karalystės ir
kantraus ištvėrimo [,kurie yra mūsų]
Jėzuje, buvau saloje, kuri vadinasi
Patmas, dėl Dievo žodžio ir Jėzaus
liudijimo. 10 Aš buvau Dvasios
pagautas Viešpaties dieną ir girdėjau
savo užnugary garsų balsą tarsi trimito,
11 sakančio: „Ką regi, surašyk į knygą
ir pasiųsk septynioms bendruomenėms: į
Efezą, į Smirną, į Pergamą, į Tiatyrus, į
Sardes, į Filadelfiją ir į Laodikėją".
12 Atsigręžiau pamatyti balso,
kuris kalbėjo su manim, ir atsigręžęs
išvydau septynis auksinius žibintus 13 ir
žibintų viduryje vieną, panašų į Žmogaus
Sūnų, apsivilkusį pėdas siekiančiu
drabužiu ir apsijuosusį per krūtinę
auksine juosta. 14 ⌜Jo galvos plaukai⌝[2]
buvo balti kaip balta vilna, kaip sniegas,
o jo akys—kaip ugnies liepsna. 15 Jo
kojos buvo panašios į krosnyje įkaitintą
skaistvarį, o jo balsas—kaip daugelio
vandenų šniokštimas. 16 Jis laikė savo
dešinėje rankoje septynias žvaigždes, ir
iš jo burnos išėjo aštrus dviašmenis
kalavijas, o jo veidas buvo kaip saulė,
šviečianti visu savo skaistumu.
17 Kai jį išvydau, puoliau jam po
kojų kaip negyvas. Bet jis padėjo ant
manęs savo dešinę, sakydamas:
„Nebijok! Aš esu Pirmasis ir
Paskutinysis, 18 tai yra Gyvasis. Buvau
miręs, bet štai esu gyvas per amžių
amžius ir turiu mirties bei ⌜mirusiųjų
buveinės⌝[3] raktus. 19 Tad užrašyk, ką
regėjai—tai, kas yra ir kas vėliau įvyks.
20 Paslaptis septynių žvaigždžių, kurias
regėjai mano dešinėje, ir septynių
auksinių žibintų [yra ta]: septynios
žvaigždės yra septynių bendruomenių
angelai, o septyni žibintai—septynios
bendruomenės".

13 Dan 7, 13 13 Dan 10, 5 14 Dan 7, 9 14–15 Dan 10, 6 15 Ezek 1, 24; 43, 2 17 Jez 44, 6; 48, 12; Apr 2, 8; 22, 13

LAIŠKAI SEPTYNIOMS BENDRUOMENĖMS (2, 1—3,22)

Efezo bendruomenei

2 „Efezo bendruomenės angelui rašyk:
Tai sako tas, kuris laiko savo dešinėje
septynias žvaigždes, kuris vaikščioja
septynių auksinių žibintų viduryje: 2 ‚Aš
žinau tavo darbus, tavo triūsą, tavo
ištvermę ir tai, kad negali pakęsti
piktųjų ir ištyrei tuos, kurie sakosi esą

1 T.y. Mažojoje Azijoje

2 Lit. Jo galva, tai yra jo plaukai

3 Lit. hado

apaštalai, tačiau nėra, ir radai juos esant
melagius. 3 [Žinau,] kad esi
ištvermingas, kentei dėl mano vardo ir
nesi pailsęs. 4 Bet turiu prieš tave tai,
kad palikai savo pirmąją meilę. 5 Tad
prisimink, nuo ko esi atkritęs, atgailauk
ir daryk pirmuosius darbus. O jei ne, aš
ateisiu pas tave ir pajudinsiu tavo
žibintą iš jo vietos,—jei neatsiversi.
6 Bet tai tu turi [savo naudai], kad
nekenti nikolaitų darbų, kurių ir aš
nekenčiu. 7 Kas turi ausis, tegul klauso,
ką Dvasia sako bendruomenėms!
Nugalėtojui duosiu valgyti nuo gyvasties
medžio, kuris yra Dievo rojuje'".

7 Pr 2, 9; Apr 22, 2 7 Ezek 28, 13; 31, 8 (LXX)

Smirnos bendruomenei

8 „Smirnos bendruomenės angelui
rašyk: Tai sako Pirmasis ir Paskutinysis,
kuris buvo miręs ir atgijo: 9 ,Aš žinau
tavo prispaudimą ir neturtą—o vis dėlto
tu esi turtingas!—ir kad tau
piktžodžiauja tie, kurie sakosi esą žydai,
tačiau nėra, tik šėtono sinagoga.
10 Nebijok to, ką turėsi kentėti! Štai
velnias įmes kai kuriuos iš jūsų į
kalėjimą, kad būtumėte išmėginti, ir
dešimtį dienų turėsite prispaudimą. Būk
ištikimas, ⸢net jei turėtum mirti⸣[1], ir aš
tau duosiu gyvenimo vainiką. 11 Kas
turi ausis, tegul klauso, ką Dvasia sako
bendruomenėms! Nugalėtojas nepatirs
žalos nuo antrosios mirties'".

8 Jez 44, 6; 48, 12; Apr 1, 17; 22, 13 11 Apr 20, 14; 21, 8

Pergamo bendruomenei

12 „Pergamo bendruomenės angelui rašyk: Tai sako tas, kuris turi aštrų
dviašmenį kalaviją:
13 ,Aš žinau, kur gyveni: kur
šėtono sostas. Tačiau tvirtai laikaisi
mano vardo ir neišsigynei tikėjimo
manimi, net dienomis, kai Antipas, mano
liudytojas, mano ištikimasis, buvo
nužudytas pas jus, kur šėtonas gyvena.
14 Tačiau turiu šį tą prieš tave: tu ten
turi tokių, kurie laikosi Balaamo mokslo.
Šis mokė Balaką kaip ⸢įvilioti į nuodėmę
izraelius⸣[2], kad tie valgytų stabams
aukojamą mėsą ir paleistuvautų.
15 Taip ir tu turi tokių, kurie panašiai
laikosi nikolaitų mokslo. 16 Tad
atsiversk! O jei ne, aš veikiai ateisiu pas
tave ir kariausiu su jais savo burnos
kalaviju. 17 Kas turi ausis, tegul
klauso, ką Dvasia sako bendruomenėms!
Nugalėtojui duosiu paslėptosios manos,
taip pat jam duosiu baltą akmenėlį ir ant
akmenėlio užrašytą naują vardą, kurio
niekas nežino, tik gavėjas'".

14 Sk 22, 5. 7; 31, 16; Dt 23, 4 14 Sk 25, 1–3 17 Iš 16, 14–15; 16, 33–34; Jn 6, 48–50 17 Jez 62, 2; 65, 15

Tiatyrų bendruomenei

18 „Tiatyrų bendruomenės angelui
rašyk: Tai sako Dievo Sūnus, kuris turi
akis kaip ugnies liepsną ir kurio kojos
panašios į skaistvarį:
19 ,Aš žinau tavo darbus, tavo
meilę, tikėjimą, tarnavimą, ištvermę ir
tavo paskutinius darbus esant didesnius
už pirmuosius. 20 Tačiau turiu prieš
tave tai, kad leidi moteriai Jezabelei,
kuri sakosi esanti pranašė, mokyti ir
suvedžioti mano tarnus, kad tie
paleistuvautų ir valgytų stabams
aukojamą mėsą. 21 Daviau jai laiko
atsiversti, bet ji nenori atsiversti nuo
savo paleistuvystės. 22 Štai ją metu į
ligos patalą, o tuos, kurie svetimauja su
ja,—į didelį vargą, jei jie neatsivers nuo
jos darbų, 23 ir jos vaikus išžudysiu.
Tada visos bendruomenės žinos, kad aš
esu tas, kuris ištiria ⸢širdis ir protus⸣[3], ir
atlyginsiu kiekvienam iš jūsų pagal jūsų
darbus. 24 O jums, visiems kitiems,
esantiems Tiatyruose, kurie nesilaiko
šito mokslo, kurie nepažino „šėtono
gilybių", kaip jie[4] [jas] vadina,
neužmesiu kitos naštos, 25 tik tvirtai
laikykitės to, ką turite, iki ateisiu. 26 O
nugalėtojui, tam, kuris ištveria iki galo
darydamas mano[5] darbus, duosiu valdyti
pagonis,—27 ir jis taip juos ganys
geležine lazda, kaip moliniai indai
sukuliami,—28 kaip ir aš esu gavęs
valdžią iš savo Tėvo, ir jam duosiu
aušros žvaigždę. 29 Kas turi ausis, tegul

---

1 Lit. iki mirties
2 Lit. paspęsti spąstus Izraelio sūnums
3 Lit. inkstus ir širdis
4 T.y. Jezabelės sekėjai
5 T.y. mano norimus ar liepiamus

klauso, ką Dvasia sako bendruome-
nėms!'"

20 1 Kar 16, 31; 2 Kar 9, 22. 30 23 Ps 7, 9; Jer 17, 10 23 Ps 62, 12 26–27 Ps 2, 8–9

Sardžių bendruomenei

3 „Sardžių bendruomenės angelui rašyk:
Tai sako tas, kuris laiko septynias
Dievo dvasias ir septynias žvaigždes: ‚Aš
žinau tavo darbus, kad turi vardą, jog esi
gyvas, tačiau esi miręs. 2 Būk budrus ir
pastiprink tai, kas lieka, kas buvo prie
mirties, nes nesu radęs tavo darbų
atliktų mano Dievo akivaizdoje. 3 Tad
prisimink, kaip esi priėmęs ir išgirdai.
To laikykis ir atsiversk! Jei nebudėsi, tai
ateisiu kaip vagis, ir nežinosi, kokią
valandą tave užklupsiu. 4 Tačiau tu turi
Sardėse keletą asmenų[1], kurie nesutepė
savo drabužių, ir jie vaikščios su manim
baltai apsirengę, nes jie to verti.
5 Nugalėtojas, kaip jie, bus apvelkamas
baltais drabužiais, ir aš neišbrauksiu jo
vardo iš gyvenimo knygos. Jo vardą
išpažinsiu savo Tėvo ir jo angelų
akivaizdoje. 6 Kas turi ausis, tegul
klauso, ką Dvasia sako bendruome-
nėms!'"

3 Mt 24, 43–44; Lk 12, 39–40; Apr 16, 15 5 Iš 32, 32–33; Ps 69, 28; Apr 20, 12 5 Mt 10, 32; Lk 12, 8

Filadelfijos bendruomenei

7 „Filadelfijos bendruomenės
angelui rašyk: Tai sako Šventasis,
Tikrasis[2], kuris turi Dovydo raktą, kuris
atrakina, ir niekas negali užrakinti,
kuris užrakina, ir niekas negali
atrakinti:
8 ‚Aš žinau tavo darbus. Štai esu
atvėręs prieš tave duris, kurių niekas
negali užrakinti. Žinau, kad turi maža
jėgos, o vis dėlto išlaikei mano žodį ir
neišsigynei mano vardo. 9 Štai aš
padarysiu, kad tie, kurie priklauso prie
šėtono sinagogos, kurie sakosi esą žydai,
nors nėra, tik meluoja—štai aš
padarysiu, kad jie ateis, puls tau po kojų
ir pažins, jog aš mylėjau tave.
10 Kadangi tu laikeis mano paraginimo[3]
kantriai ištverti, tai ir aš tave išsaugosiu
nuo sunkaus išbandymo valandos, kuri
užeis visam pasauliui žemės gyventojams
išmėginti. 11 Aš netrukus ateisiu.
Išlaikyk, ką turi, kad niekas nepaimtų
tavo vainiko. 12 Nugalėtoją padarysiu
šulu savo Dievo šventykloje, ir jis niekad
nebeišeis laukan. Užrašysiu ant jo savo
Dievo vardą ir vardą savo Dievo miesto,
naujosios Jeruzalės, nusileidžiančios iš
dangaus nuo mano Dievo, ir savo naująjį
vardą. 13 Kas turi ausis, tegul klauso,
ką Dvasia sako bendruomenėms!'"

7 Jez 22, 22; Job 12, 14 9 Jez 49, 23; 60, 14 9 Jez 43, 4 12 Apr 21, 2 12 Jez 62, 2; 65, 15

Laodikėjos bendruomenei

14 „Laodikėjos bendruomenės
angelui rašyk: Tai sako Amen,
ištikimasis ir tikrasis[4] Liudytojas, Dievo
kūrybos Pradžia:
15 ‚Aš žinau tavo darbus, kad nesi
nei šaltas, nei karštas. O kad būtum
šaltas arba karštas! 16 Kadangi esi
drungnas ir nei šaltas, nei karštas, tave
išspjausiu iš savo burnos. 17 Kadangi
sakai: „Aš esu turtingas, pralobęs ir
nieko man nereikia" ir nežinai, kad kaip
tik tu esi nuskurdęs, apgailėtinas,
neturtingas, aklas ir nuogas, 18 tau
patariu nusipirkti iš manęs aukso,
nuskaistinto ugnyje, kad pralobtum, ir
baltus drabužius, kad apsivilktum ir
nepasirodytų tavo nuogystės gėda, ir
tepalo akims patepti, kad regėtum.
19 Aš visus, kuriuos myliu, pabaru ir
sudraudžiu. Tad būk uolus ir atsiversk!
20 Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu. Jei
kas išgirs mano balsą ir atidarys duris, aš
įeisiu pas jį ir vakarieniausiu su juo, o jis
su manim. 21 Nugalėtojui leisiu
atsisėsti šalia savęs į savo sostą, kaip ir
aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo
į jo sostą. 22 Kas turi ausis, tegul klauso,
ką Dvasia sako bendruomenėms!'"

14 Pat 8, 22 19 Pat 3, 12; Hbr 12, 6

Dangaus vizija

4 Paskui aš žiūrėjau, ir štai durys
atviros danguje! Ir pirmasis balsas,
kurį buvau girdėjęs tarsi su manim
kalbančio trimito, tarė: „Užženk čionai,

---

1 Lit. vardų
2 Arba: Tiesakalbis
3 Lit. žodžio
4 Arba: tiesakalbis

ir aš tau parodysiu, kas paskiau turi
įvykti“. 2 Aš tuojau buvau Dvasios
pagautas. Ir štai sostas stovėjo danguje,
o soste buvo Sėdintysis. 3 Sėdintysis
atrodė panašus į jaspio ir karneolio
brangakmenis, o sostą supanti
vaivorykštė atrodė panaši į smaragdą.
4 Aplink sostą [regėjau] dvidešimt
keturis sostus ir tuose sostuose sėdinčius
dvidešimt keturis vyresniuosius,
apsivilkusius baltais drabužiais, o ant jų
galvų—auksinius vainikus. 5 Iš sosto
išėjo žaibai, dundesiai ir griausmai.
Septyni ugningi deglai degė prieš sostą.
Tai yra septynios Dievo dvasios. 6 Ir
prieš sostą tvyksojo tarsi stiklinė jūra,
panaši į krištolą.

[Kiekvienos] sosto [šalies]
viduryje, aplinkui sostą, buvo keturios
būtybės, pilnos akių priešakyje ir
užpakalyje. 7 Pirmoji būtybė buvo
panaši į liūtą, antroji būtybė—panaši į
veršį, trečioji būtybė turėjo lyg žmogaus
veidą, o ketvirtoji būtybė buvo panaši į
skrendantį erelį. 8 Ir kiekviena iš tų
keturių būtybių turėjo po šešis sparnus;
aplinkui ir viduje jos buvo pilnos akių.
Ir dieną bei naktį jos be paliovos sakė:

„Šventas, šventas, šventas
Viešpats Dievas Visavaldis,
kuris buvo, kuris yra ir kuris
ateina“.

9 Kada tik tos būtybės duoda šlovę,
pagarbą ir padėką Sėdinčiajam soste,
Gyvajam per amžių amžius, 10 dvidešimt
keturi vyresnieji puola prieš Sėdintįjį
soste, kniūpsti pagarbina Gyvąjį per
amžių amžius ir meta savo vainikus prieš
sostą, tardami:

11 „Esi vertas, mūsų Viešpatie ir
Dieve,
priimti šlovę, pagarbą ir
galybę,
nes tu sukūrei visatą
ir tavo valia ji gyvavo ir
buvo sukurta“.

2–3 Ezek 1, 26–28; 10, 1 5 Iš 19, 16; Apr 8, 5; 11, 19; 16, 18 5 Ezek 1, 13 5 Apr 1, 4; Zach 4, 2 6 Ezek 1, 22 6–7 Ezek 1, 5–10; 10, 14 8 Ezek 1, 18; 10, 12 8 Jez 6, 2–3

RITINYS SU SEPTYNIAIS ANTSPAUDAIS (5,1—8,5)

Tik Avinėlis vertas atvynioti ritinį

5 Paskui aš regėjau soste Sėdinčiojo
dešinėje ritinį, prirašytą iš vidaus ir
užpakalinėje pusėje, užantspauduotą
septyniais antspaudais. 2 Ir regėjau
stiprų angelą, šaukiantį garsiu balsu:
„Kas yra vertas atvynioti tą ritinį ir
atplėšti jo antspaudus?“ 3 Bet niekas
nei danguje, nei žemėje, nei po žeme
negalėjo atvynioti to ritinio nė pažiūrėti
į jį. 4 Ir aš graudžiai pravirkau, kad nė
vienas neatsirado vertas atvynioti to
ritinio nė pažiūrėti į jį. 5 Tada vienas
vyresnysis man tarė: „Neverk! Štai
nugalėjo Liūtas iš Judo genties, Dovydo
Šaknis, ir jis gali atvynioti ritinį ir
septynis jo antspaudus.

6 Paskui regėjau sosto ir keturių
būtybių bei vyresniųjų viduryje tarsi
nužudytą Avinėlį, turintį septynis ragus
ir septynias akis, kurios yra septynios
Dievo dvasios, pasiųstos į visą žemę.
7 Jis atėjo ir paėmė [ritinį] iš soste
Sėdinčiojo dešinės. 8 Kai jis paėmė
ritinį, keturios būtybės ir dvidešimt
keturi vyresnieji parpuolė prieš Avinėlį,
kiekvienas laikydamas rankose arfą ir
auksinius dubenis, pilnus smilkalų,—tai
yra šventųjų maldos,—9 ir jie giedojo
naują giesmę, tardami:

„Esi vertas paimti ritinį
ir atplėšti jo antspaudus,
nes buvai nužudytas ir atpirkai
Dievui savo krauju
asmenis
iš kiekvienos genties,
kalbos, tautos ir
nacijos,
10 ir padarei iš jų mūsų Dievui
karalius ir kunigus,
ir jie karaliaus žemėje“.

11 Tada pažvelgiau ir išgirdau balsą
daugelio angelų, stovinčių aplink sostą,
būtybes ir vyresniuosius, ir jų skaičius
buvo miriadų miriadai ir tūkstančių
tūkstančiai, 12 sakantys garsiu balsu:

„Vertas Avinėlis, kuris buvo
nužudytas,
priimti galybę, turtus,
išmintį, stiprybę,
pagarbą, šlovę ir gyrių[1]!“

---

1 Lit. palaiminimą

13 Ir girdėjau visą kūriniją, esančią
danguje, žemėje, po žeme ir viršum jūros,
ir visa, kas yra juose, tariant:
„Sėdinčiajam soste ir Avinėliui
tebūnie gyrius, pagarba,
šlovė ir galybė
per amžių amžius!“
14 Keturios būtybės sakė: „Amen!“, o
vyresnieji parpuolė ir kniūpsti
pagarbino.

1 Ezek 2, 9–10; Jez 29, 11 5 Pr 49, 9 5 Jez 11, 1. 10 6 Jez 53, 7 6 Zach 4, 10 8 Ps 141, 2 9 Ps 33, 3; 98, 1; Jez 42, 10 10 Iš 19, 6; Apr 1, 6 11 Dan 7, 10

Pirmieji keturi antspaudai: keturi raiteliai

6 Aš žiūrėjau, kai Avinėlis atplėšė
pirmąjį iš septynių antspaudų, ir
girdėjau vieną iš keturių būtybių sakant
lyg griaustinio balsu: „Ateik!“ 2 Aš
žiūrėjau, ir štai baltas žirgas! Tas, kuris
sėdėjo ant jo, turėjo kilpinį. Jam buvo
duotas vainikas, ir jis išjojo kaip
nugalėtojas, kad nugalėtų.
3 Kai jis atplėšė antrąjį
antspaudą, girdėjau antrąją būtybę
sakant: „Ateik!“ 4 Tada išėjo kitas
žirgas, ugniaspalvis, ir ant jo
sėdinčiajam buvo leista atimti iš žemės
taiką, kad žmonės vieni kitus žudytų, ir
jam buvo duotas didelis kalavijas.
5 Kai jis atplėšė trečiąjį
antspaudą, girdėjau trečiąją būtybę
sakant: „Ateik!“ Aš žiūrėjau, ir štai
juodas žirgas! Sėdintysis ant jo laikė
svarstykles savo rankoje. 6 Ir girdėjau
lyg kokį balsą keturių būtybių viduryje
sakant: „Kviečių saikelis už denarą ir
trys miežių saikeliai už denarą, o aliejui
ir vynui nepakenk!“
7 Kai jis atplėšė ketvirtąjį
antspaudą, girdėjau balsą ketvirtosios
būtybės, sakančios: „Ateik!“ 8 Aš
žiūrėjau, ir štai palšas žirgas! Ant jo
sėdinčiojo vardas buvo Mirtis, ir
⌜mirusiųjų buveinė⌝[1] ėjo paskui su juo. Ir
jiems buvo leista valdyti ketvirtadalį
žemės, kad žudytų kalaviju, badu, maru
ir žemės žvėrimis.

2 Zach 1, 8; 6, 3. 6 4 Zach 1, 8; 6, 2 5 Zach 6, 2. 6 8 Ezek 14, 21

Penktasis antspaudas: kankinių šauksmas

9 Kai jis atplėšė penktąjį
antspaudą, regėjau po aukuru sielas
nužudytųjų dėl Dievo žodžio ir dėl
liudijimo[2], kurio jie laikėsi. 10 Jie
sušuko garsiu balsu: „Kaip ilgai tu,
Valdove, Šventasis ir Teisingasis, neteisi
ir neatkeršysi už mūsų kraują žemės
gyventojams?“ 11 Tada kiekvienam iš jų
buvo duotas ilgas baltas drabužis, ir
jiems buvo pasakyta dar trumpą laiką
ilsėtis, kol pasidarys pilnas skaičius ir jų
bendratarnių bei jų brolių, kurie bus
nužudyti, kaip ir jie [buvo].

Šeštasis antspaudas: didysis žemės drebėjimas

12 Aš žiūrėjau, kai jis atplėšė
šeštąjį antspaudą, ir štai kilo didelis
žemės drebėjimas. Saulė pajuodo kaip
ašutinis maišas, visas mėnulis pasidarė
kaip kraujas 13 ir dangaus žvaigždės
krito į žemę, kaip kad figmedis, didelio
vėjo purtomas, nukrečia savo
neprinokusias figas. 14 Dangus atitrūko
tartum susivyniojantis [knygos] ritinys,
ir visi kalnai bei salos buvo pajudinti iš
savo vietų. 15 Tada žemės karaliai,
aukšti valdininkai, karininkai,
turtuoliai, galiūnai, visi vergai ir
laisvieji pasislėpė olose ir tarp kalnų
uolų. 16 Ir jie sakė kalnams bei uoloms:
„Griūkite ant mūsų ir mus paslėpkite
nuo soste Sėdinčiojo veido ir nuo
Avinėlio rūstybės, 17 nes atėjo didžioji
jų rūstybės diena, ir kas gali ją ištverti?!“

12 Apr 11, 13; 16, 18 12 Jez 13, 10; Joel 2, 10. 31; 3, 15; Mt 24, 29; Mk 13, 24–25; Lk 21, 25 12 Joel 2, 31 13–14 Jez 34, 4 14 Apr 16, 20 15 Jez 2, 19. 21 16 Hoš 10, 8; Lk 23, 30 17 Joel 2, 11; Mal 3, 2

Intarpas: Dievo tarnų užantspaudavimas ir didžiulė minia

7 Paskui aš regėjau keturis angelus,
stovinčius keturiuose žemės kam-
puose, tvirtai laikančius keturis žemės
vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje, nei
jūroje, nei į kokį nors medį. 2 Ir regėjau
kitą angelą, pakylantį nuo saulėtekio,
turintį gyvojo Dievo antspaudą. Jis
šaukė garsiu balsu keturiems angelams,
kuriems buvo leista pakenkti žemei ir

1 Lit. hadas

2 T.y. Jėzaus jiems duoto to žodžio patvirtinimo

jūrai: 3 „Nepakenkite žemei, nei jūrai,
nei medžiams, kol užantspauduosime
savo Dievo tarnus jų kaktose!“ 4 Ir
išgirdau užantspauduotųjų skaičių:
užantspauduoti šimtas keturiasdešimt
keturi tūkstančiai iš kiekvienos izraelių
genties. 5 Iš Judo genties
užantspauduota dvylika tūkstančių, iš
Reūbeno genties—dvylika tūkstančių, iš
Gado genties—dvylika tūkstančių, 6 iš
Ašerio genties—dvylika tūkstančių, iš
Naftalio genties—dvylika tūkstančių, iš
Menašės genties—dvylika tūkstančių,
7 iš Šimeono genties—dvylika tūks-
tančių, iš Levio genties—dvylika
tūkstančių, iš Isacharo genties—dvylika
tūkstančių, 8 iš Zebuluno genties—
dvylika tūkstančių, iš Juozapo genties—
dvylika tūkstančių, iš Benjamino genties
užantspauduota dvylika tūkstančių.
9 Paskui aš žiūrėjau, ir štai
didžiulė minia, kurios niekas negalėjo
suskaičiuoti, iš kiekvienos nacijos, iš
visų genčių, tautų ir kalbų. Jie stovėjo
prieš sostą ir prieš Avinėlį, apsivilkę
ilgais baltais drabužiais su palmių
šakomis rankose, 10 ir jie šaukė garsiu
balsu: „Pergalė mūsų Dievui, sėdinčiam
soste, ir Avinėliui!“ 11 Visi angelai
stovėjo aplink sostą, vyresniuosius ir
keturias būtybes, ir jie parpuolė kniūpsti
prieš sostą ir pagarbino Dievą,
12 sakydami: „Amen! Gyrius[1] ir šlovė,
ir išmintis, ir padėka, ir pagarba, ir jėga,
ir stiprybė priklauso mūsų Dievui per
amžių amžius! Amen“.
13 Tada vienas iš vyresniųjų
pratarė, mane klausdamas: „Šitie
apsivilkę baltais drabužiais—kas jie yra
ir iš kur atėjo?“ 14 O aš jam atsakiau:
„Mano viešpatie, tu žinai“. Jis man tarė:
„Šitie yra tie, kurie atėjo iš didžiosios
priespaudos. Jie išplovė savo drabužius
ir juos išbaltino Avinėlio krauju[2].

15 Todėl jie yra prieš Dievo sostą
ir tarnauja jam dieną bei
naktį jo šventykloje,
o soste Sėdintysis užties ant jų
savo padangtę.
16 Jie nebealks ir nebetrokš,
jų neištiks nei saulė, nei
kokia nors kaitra,
17 nes Avinėlis, stovįs sosto vidury,
juos ganys
ir juos nuves prie gyvybės
vandens šaltinių,
ir Dievas nušluostys visas
ašaras nuo jų akių“.

1 Jer 49, 36; Dan 7, 2; Zach 6, 5 3 Ezek 9, 4. 6 14
Dan 12, 1; Mt 24, 21; Mk 13, 19 16 Jez 49, 10 17 Ps
23, 1; Ezek 34, 23 17 Ps 23, 2; Jez 49, 10 17 Jez 25, 8

Septintasis antspaudas ir auksinis smilkytuvas

8 Kai jis atplėšė septintąjį antspaudą,
danguje buvo tyla kokį pusvalandį.
2 Ir aš regėjau septynis angelus, kurie
stovėjo Dievo akivaizdoje, ir jiems buvo
duoti septyni trimitai.
3 Atėjo kitas angelas ir atsistojo
prie aukuro, laikydamas auksinį
smilkytuvą. Jam buvo duota daug
smilkalų, kad jis juos pridėtų prie visų
šventųjų maldų ant auksinio aukuro,
esančio prieš sostą. 4 Ir smilkalų dūmai
su šventųjų maldomis pakilo iš angelo
rankos Dievo akivaizdoje. 5 Paskui
angelas paėmė smilkytuvą, pripildė jį
aukuro ugnies ir numetė į žemę. Ir
radosi griausmai, dundesiai, žaibai ir
žemės drebėjimas.

3 Am 9, 1 3 Iš 30, 1. 3 5 Lev 16, 12; Ezek 10, 2

SEPTYNI TRIMITAI (8,6—11,19)

Pirmieji keturi trimitai

6 Septyni angelai, kurie laikė
septynis trimitus, pasiruošė trimituoti.
7 Pirmasis sutrimitavo, ir radosi
kruša bei ugnis, sumaišytos su krauju, ir
jos buvo numestos į žemę. Trečdalis
žemės sudegė, trečdalis medžių sudegė ir
visa žalia žolė išdegė.
8 Antrasis angelas sutrimitavo, ir
lyg didelis kalnas, liepsnojantis ugnimi,
buvo numestas į jūrą. Trečdalis jūros
pavirto krauju, 9 padvėsė trečdalis jūros
kūrinių, turinčių gyvybę, ir trečdalis
laivų buvo sunaikintas.
10 Trečiasis angelas sutrimitavo, ir
nukrito iš dangaus didelė žvaigždė,
degdama kaip deglas. Ji nukrito ant
trečiosios dalies upių ir ant vandens
šaltinių. 11 Ta žvaigždė vadinasi
Metėlė. Trečdalis vandenų pavirto į
metėlę, ir daugelis žmonių mirė nuo

1 Lit. Palaiminimas
2 Arba: kraujuje

vandenų, nes jie buvo apkartę.
12 Ketvirtasis angelas sutrimitavo,
ir buvo užgautas trečdalis saulės,
trečdalis mėnulio ir trečdalis žvaigždžių,
taip kad trečdalis jų liko aptemdytas ir
diena nebešvietė savo trečdaliu ir taip
pat naktis.
13 Aš žiūrėjau ir girdėjau vieną
erelį, skrendantį dangaus viduriu ir
šaukiantį garsiu balsu: „Vargas, vargas,
vargas žemės gyventojams nuo
besirengiančių trimituoti trijų angelų
trimito likusiųjų garsų!“

7 Iš 9, 23–25; Ezek 38, 22 10 Jez 14, 12 11 Jer 9, 15
12 Jez 13, 10; Ezek 32, 7; Joel 2, 10. 31; 3, 15

Penktasis trimitas

9 Penktasis angelas sutrimitavo, ir aš
regėjau žvaigždę, nukritusią iš
dangaus į žemę, ir jai buvo duotas
bedugnės šulinio raktas. 2 Ji atidarė
bedugnės šulinį, ir iš šulinio pakilo
dūmai kaip didelės krosnies dūmai, ir
saulė bei oras aptemo nuo šulinio dūmų.
3 Iš dūmų išskrido į žemę skėriai, ir
jiems buvo duota tokia galia, kokią turi
žemės skorpionai. 4 Ir jiems buvo
pasakyta nepakenkti žemės žolei, nei
kokiam žalumynui, nei kokiam medžiui,
tik tiems žmonėms, kurie neturi Dievo
antspaudo kaktose. 5 Jiems buvo leista
ne užmušti juos, bet kankinti per penkis
mėnesius. Ir jų daromas kankinimas
buvo kaip kankinimas skorpiono, kai jis
įgelia žmogų. 6 Anomis dienomis
žmonės ieškos mirties, bet jos neras, ir
geis mirti, bet mirtis bėgs nuo jų.
7 Skėriai atrodė panašūs į žirgus,
paruoštus mūšiui. Ant jų galvų buvo
tarsi vainikai, panašūs į auksą. Jų
veidai buvo lyg žmonių veidai. 8 Jie
turėjo tokius plaukus, kaip moterų
plaukai, ir jų dantys buvo kaip liūtų
dantys. 9 Jie turėjo krūtinšarvius lyg
geležinius krūtinšarvius, ir jų sparnų
ūžesys buvo kaip bildesys kovos vežimų
su daugybe žirgų, bėgančių į mūšį.
10 Jie turėjo uodegas, panašias į
skorpionų, ir geluonis, ir jų uodegose
buvo jų galia kenkti žmonėms per penkis
mėnesius. 11 Jie turi sau karalių,
bedugnės angelą. Jis hebrajiškai
vadinasi Abadonu, o graikų kalboje turi
Apoliono[1] vardą.
12 Pirmoji nelaimė praėjo; po to
štai ateina dar dvi nelaimės.

2 Pr 19, 28 3 Iš 10, 12–15 4 Ezek 9, 4 6 Job 3, 21;
Jer 8, 3 7 Joel 2, 4 8 Joel 1, 6 9 Joel 2, 5

Šeštasis trimitas

13 Šeštasis angelas sutrimitavo, ir
išgirdau vieną balsą iš keturių ragų
auksinio aukuro, stovinčio Dievo
akivaizdoje. 14 Jis sakė šeštajam
angelui, laikančiam trimitą: „Paleisk
keturis angelus, surištus prie didžiosios
Eufrato upės!“ 15 Ir buvo atrišti keturi
angelai, paruošti tai valandai, dienai,
mėnesiui ir metams trečdaliui žmonių
išžudyti. 16 Raitijos armijų skaičius
buvo du miriadai miriadų. Aš išgirdau jų
skaičių. 17 Regėjime mačiau tokius
žirgus ir jų raitelius: tie turėjo
krūtinšarvius—ugniaspalvius,violetinius
ir geltonus kaip siera, o žirgų galvos
buvo kaip liūtų galvos, ir iš jų nasrų
išėjo ugnis, dūmai ir siera. 18 Nuo šitų
trijų nelaimių žuvo trečdalis žmonių—
nuo ugnies, dūmų ir sieros, išėjusių iš jų
nasrų, 19 nes žirgų galia yra jų nasruose
ir uodegose. Mat jų uodegos panašios į
gyvates, turi galvas ir jomis kenkia.
20 O visi kiti žmonės, kurie šitomis
nelaimėmis nebuvo išžudyti, vis dėlto
neatsivertė nuo savo rankų darbų, kad
nebegarbintų velnių ir auksinių,
sidabrinių, žalvarinių, akmeninių bei
medinių stabų, kurie negali nei matyti,
nei girdėti, nei vaikščioti. 21 Ir jie
neatsivertė nuo savo žmogžudysčių, nei
nuo savo būrimų, nei nuo savo
paleistuvystės, nei nuo savo vagysčių.

13 Iš 30, 1–3 20 Ps 115,4-7; 135,15-17; Dan 5,23

INTARPAS (10, 1—11, 14)

Knygos ritinėlis ir septyni griaustiniai

10 Paskui aš regėjau kitą galingą
angelą, nužengiantį iš dangaus,
apsisiautusį debesimi. Vaivorykštė buvo
viršum jo galvos, jo veidas—kaip saulė, o
jo kojos—kaip ugnies stulpai. 2 Jis
laikė rankoje atvyniotą [knygos] ritinėlį.
Jis padėjo savo dešiniąją koją ant jūros,
o kairiąją—ant sausumos, 3 ir sušuko

1 T.y. Naikintojo

garsiu balsu, kaip liūtas kad riaumoja.
Kai jis sušuko, septyni griaustiniai
sugriaudė savo balsais. 4 Kai septyni
griaustiniai buvo sugriaudę, aš rengiausi
rašyti, bet išgirdau balsą iš dangaus
sakant: „Užantspauduok, ką kalbėjo
septyni griaustiniai, ir to neužrašyk!"
5 O angelas, kurį regėjau stovint ant
jūros ir sausumos, pakėlė savo dešiniąją
ranką į dangų 6 ir prisiekė Tuo, kuris
gyvena per amžių amžius, kuris sukūrė
dangų ir tai, kas yra jame, žemę ir tai,
kas joje, jūrą ir tai, kas joje: „Nebebus
uždelsimo! 7 Bet septintojo angelo balso
dienomis, kai jis sutrimituos, bus
įvykdytas Dievo paslaptingas tikslas,
kaip jis paskelbė savo tarnams
pranašams".
8 Tada balsas, kurį buvau girdėjęs
iš dangaus, vėl kalbėjo su manim ir tarė:
„Eik, paimk ritinį, atvyniotą rankoje
angelo, stovinčio ant jūros ir sausumos!"
9 Aš nuėjau pas tą angelą ir prašiau jį
duoti man tą ritinėlį. Jis man tarė: „Imk
ir suvalgyk jį! Jis bus kartus tavo
skrandyje, tačiau tavo burnoje—saldus
kaip medus". 10 Aš paėmiau ritinėlį iš
angelo rankos ir jį suvalgiau. Jis buvo
mano burnoje saldus kaip medus, bet kai
jį suvalgiau, mano skrandis apkarto.
11 Tada man buvo pasakyta: „Tu turi vėl
pranašauti apie daugelį tautų, nacijų,
kalbų ir karalių".

5–7 Iš 20, 11; Dt 32, 40; Dan 12, 7; Am 3, 7 8–10 Ezek 2, 8—3, 3

Du liudytojai

11 Man buvo duota nendrė, panaši į
lazdą, ir pasakyta: „Kelkis ir
išmatuok Dievo šventyklą, aukurą ir
tuos, kurie garbina Dievą joje. 2 O
išorinį šventyklos kiemą palik ir
nematuok jo, nes jis atiduotas pagonims,
ir jie tryps šventąjį miestą
keturiasdešimt du mėnesius. 3 Aš
duosiu [paliepimą] dviem savo
liudytojams, ir jie, maišais apsivilkę,
pranašaus tūkstantį du šimtus
šešiasdešimt dienų".
4 Tie yra du alyvmedžiai ir du
žibintai, stovintys žemės Viešpaties
akivaizdoje. 5 Ir jei kas nori juos
pažeisti, ugnis išeina iš jų burnos ir
suėda jų priešus. Jei kas norėtų juos
pažeisti, tas šitaip turi būti nužudytas.
6 Jie turi galią užrakinti dangų, kad
lietus nelytų jų pranašavimo dienomis, ir
turi galią vandenis paversti krauju ir
ištikti žemę visokia nelaime, kada tik jie
panorės. 7 Ir kai jie pabaigs savo
liudijimą, žvėris, kuris išlipa iš bedugnės,
kariaus su jais, juos nugalės ir juos
užmuš. 8 Ir jų lavonai gulės gatvėje
didžiojo miesto, kuris ⌜perkeltine
prasme⌝[1] vadinasi Sodoma ir Egiptas, kur
ir jų Viešpats buvo nukryžiuotas.
9 Žmonės iš tautų, genčių, kalbų ir
nacijų žiūrės į jų lavonus tris ir pusę
dienos ir neleis jų lavonų padėti į kapą.
10 Žemės gyventojai džiaugsis dėl jų,
linksminsis ir vieni kitiems siųs dovanų,
nes tiedu pranašai kankino žemės
gyventojus. 11 Bet po trijų ir pusės
dienos gyvybės dvasia iš Dievo įėjo į
juos, ir jie atsistojo ant kojų, ir didelė
baimė apniko tuos, kurie stebėjo juos.
12 Tada jie išgirdo garsų balsą iš
dangaus jiems sakant: „Užženkite šen!"
Jie užžengė į dangų debesyje, ir juos
stebėjo jų priešai. 13 Tą pačią valandą
įvyko didelis žemės drebėjimas, ir
dešimtoji dalis miesto sugriuvo. Tame
žemės drebėjime žuvo septyni tūkstančiai
asmenų, o likusieji buvo baimės apimti ir
pašlovino dangaus Dievą.
14 Antroji nelaimė praėjo; štai
netrukus ateina trečioji nelaimė.

1 Ezek 40, 3; Zach 2, 1–2 2 Lk 21, 24 4 Zach 4, 3. 11–14 6 1 Kar 17, 1 6 Iš 7, 17–19 6 1 Sam 4, 8 7 Dan 7, 7; Apr 13, 5–7; 17, 8 7 Dan 7, 21 8 Jez 1, 9–10 11 Ezek 37, 10 12 2 Kar 2, 11 13 Apr 6, 12; 16, 18

Septintasis trimitas

15 Septintasis angelas sutrimitavo,
ir danguje pasigirdo garsūs balsai,
sakantys:

„Pasaulio karalystė patapo
mūsų Viešpaties ir jo
Pateptojo karalyste,
ir jis karaliaus per amžių
amžius!"

16 O dvidešimt keturi vyresnieji,
sėdintys prieš Dievą savo sostuose,
parpuolė kniūpsti ir pagarbino Dievą,
17 sakydami:

„Mes dėkojame tau, Viešpatie
Dieve Visavaldi,

---

1 Lit. dvasiškai

kuris esi ir kuris buvai,
kad pasiėmei savo didžiąją galią
ir pradėjai karaliauti.
18 Tautos įširdo,
bet atėjo tavo rūstybė,
metas teisti mirusiuosius
ir atsilyginti tavo tarnams
pranašams,
šventiesiems ir bijantiems tavo
vardo,
mažiems ir dideliems,
ir sunaikinti žemės
naikintojus".

19 Tada atsidarė Dievo šventykla, esanti
danguje, ir šventykloje pasirodė jo
sandoros skrynia. Ir radosi žaibai,
dundesiai, griausmai, žemės drebėjimas
ir didelė kruša.

15 Iš 15, 18; Dan 2, 44; 7, 14. 27 18 Ps 2, 5; 110, 5 18 Ps 115, 13 19 Apr 8, 5; 16, 18 19 Apr 16, 21

SEPTYNI REIKŠMINGI ŽENKLAI (12,1—14,20)

Saule apsisiautusi moteris ir slibinas

12 Didelis ženklas pasirodė danguje:
moteris, apsisiautusi saule, mė-
nulis po jos kojomis, o ant jos galvos
dvylikos žvaigždžių vainikas. 2 Ji buvo
nėščia ir šaukė, kentėdama gimdymo
sąrėmius ir skausmus. 3 Pasirodė kitas
ženklas danguje: štai didelis
ugniaspalvis slibinas su septyniomis
galvomis bei dešimtimi ragų ir su
septyniomis karūnomis ant galvų! 4 Jo
uodega nušlavė trečdalį dangaus
žvaigždžių ir jas numetė į žemę. Slibinas
stovėjo prieš gimdysiančią moteriškę,
kad, kai tik ji bus pagimdžiusi, prarytų
jos vaiką. 5 Ji pagimdė sūnų, berniuką,
kuriam skirta ganyti visas tautas
geležine lazda, bet jos kūdikis buvo
pagriebtas [ir paimtas] pas Dievą, prie jo
sosto. 6 O moteris pabėgo į tyrus, kur ji
turi Dievo paruoštą vietą, kad ten ją
maitintų tūkstantį du šimtus
šešiasdešimt dienų.

3 Dan 7, 7 4 Dan 8, 10 5 Jez 66,7 5 Ps 2, 9

Karas danguje. Slibinas išmestas

7 Kilo karas danguje: Mykolas ir
jo angelai turėjo kariauti su slibinu.
Kariavo slibinas ir jo angelai, 8 bet jis
nelaimėjo, ir nebebuvo rasta jų vietos
danguje. 9 Taip buvo numestas žemyn
didysis slibinas, senoji gyvatė, kuri
vadinasi velnias ir šėtonas, kuris
suvedžioja visą pasaulį. Jis buvo
numestas į žemę, ir jo angelai buvo
numesti su juo. 10 Ir aš girdėjau garsų
balsą danguje sakant:
„Dabar atėjo mūsų Dievo
pergalė, galia bei karalystė
ir jo Pateptojo[1] valdžia,
nes žemyn numestas mūsų
brolių skundėjas,
kuris dieną ir naktį juos
skundžia prieš mūsų
Dievą.
11 Bet jie nugalėjo jį Avinėlio
krauju
ir savo liudijimo žodžiu,
ir nemylėjo savo gyvybės,
nepaisydami net
mirties.
12 Todėl džiūgaukite, dangūs,
ir jūs, kurie gyvenate juose!
Vargas žemei ir jūrai,
nes nusileido pas jus
velnias,
baisiai įnirtęs,
žinodamas beturįs mažai
laiko".

13 Kai slibinas pamatė, kad jis
numestas į žemę, jis ėmė vytis moterį,
kuri buvo pagimdžiusi berniuką. 14 O
moteriai buvo duoti du didžiojo erelio
sparnai, kad ji skristų į tyrus, į savo
vietą, kur nuošaly nuo gyvatės ji bus
maitinama laiką, [du] laikus ir pusę
laiko. 15 Gyvatė išliejo iš savo nasrų
paskui moterį vandenį tartum upę, kad
ją nuneštų su srove. 16 Bet žemė atėjo
moteriai į pagalbą: žemė atvėrė savo
žiomenis ir sugėrė upę, kurią slibinas
buvo išliejęs iš savo nasrų. 17 Tada
slibinas įširdo ant moters ir nuėjo
kariauti su visais kitais jos vaikais—tais,
kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus[2]
liudijimo. 18 Ir jis atsistojo ant jūros
kranto[3].

7 Dan 10, 13. 21; 12, 1; Jud 9 9 Pr 3, 1 9 Lk 10, 18 10 Job 1, 9–11; Zach 3, 1 14 Dan 7, 25; 12, 7

Žvėris iš jūros

---

1 Lit. Kristaus
2 T.y. Jėzaus duoto
3 Lit. smėlio

13 Aš regėjau iš jūros išlipantį žvėrį,
turintį dešimt ragų ir septynias
galvas, ant savo ragų—dešimt karūnų, o
ant savo galvų—piktžodžiavimo vardus.
2 Žvėris, kurį regėjau, buvo panašus į
leopardą. Jo kojos buvo kaip lokio
kojos, o jo nasrai—kaip liūto nasrai.
Slibinas jam davė savo galią, savo sostą
ir didelę valdžią. 3 Regėjau vieną jo
galvą lyg mirtinai sužeistą, bet jos
mirtinoji žaizda pagijo, ir visa žemė
stebėdamasi nusekė paskui žvėrį.
4 Žmonės kniūpsti pagarbino slibiną,
nes jis buvo davęs valdžią žvėriui, ir
pagarbino žvėrį, sakydami: „Kas lygus
su žvėriu ir kas gali kariauti su juo?“
5 Jam buvo duoti nasrai,
kalbantys išdidžius žodžius ir
pikžodžiavimus, ir jam buvo duota galia
veikti per keturiasdešimt du mėnesius.
6 Jis atvėrė savo nasrus
pikžodžiavimams prieš Dievą, kad
piktžodžiautų jo vardui ir jo buveinei—
tiems, kurie gyvena danguje. 7 Jam
buvo leista kariauti su šventaisiais ir
nugalėti juos, ir jam buvo leista valdyti
kiekvieną gentį, tautą, kalbą ir naciją.
8 Jį garbins visi žemės gyventojai—
kiekvienas, kurio vardas ⌜nuo pasaulio
sukūrimo nėra buvęs įrašytas nužudyto
Avinėlio gyvenimo knygoje⌝[1]. 9 Jei kas
turi ausis, tegul klauso:

10 Jei kas skirtas nelaisvei,
tas eina į nelaisvę.
Jei kam skirta žūti nuo kalavijo,
tas turi būti nužudytas
kalaviju.

Čia reikia šventųjų ištvermės ir
ištikimybės[2].

1 Dan 7, 3 1 Apr 17, 3. 7–12 2 Dan 7, 4–6 5–6 Dan 7, 8. 25; 11, 36 7 Dan 7, 21 8 Ps 69, 28 10 Jer 15, 2; 43, 11

Žvėris iš žemės

11 Paskui aš regėjau kitą žvėrį,
pasikeliantį iš žemės. Jis turėjo du
ragus, panašius į avinėlio, bet kalbėjo
kaip slibinas. 12 Jis vykdo visą pirmojo
žvėries valdžią jo akivaizdoje ir verčia
žemę bei jos gyventojus garbinti pirmąjį
žvėrį, kurio mirtina žaizda buvo sugijusi.
13 Jis daro tokius didžius ženklus, kad,
žmonėms matant, nuleidžia net ugnį iš
dangaus į žemę. 14 Ir jis klaidina žemės
gyventojus ženklais, kuriuos jam buvo
leista daryti žvėries akivaizdoje. Jis
įsako žemės gyventojams padaryti
statulą žvėriui, kuris turėjo žaizdą nuo
kalavijo, o tačiau išliko gyvas. 15 Jam
buvo leista suteikti žvėries statulai
dvasią, kad žvėries statula galėtų net
kalbėti ir padaryti, kad visi, kurie
negarbintų žvėries statulos, būtų
nužudyti. 16 Ir jis verčia visus, mažus ir
didelius, turtingus ir neturtingus,
laisvuosius ir vergus užsispausti žymę
ant dešinės rankos ar ant kaktos, 17 kad
niekas negalėtų pirkti ar parduoti, kaip
tik tas, kuris turi žymę—žvėries vardą ar
jo vardo skaičių. 18 Čia slypi išmintis!
Kas turi išmanymą, tegul apskaičiuoja
žvėries skaičių, nes tai yra žmogaus
skaičius, ir jo skaičius—šeši šimtai
šešiasdešimt šeši.

Šimto keturiasdešimt keturių tūkstančių giesmė

14 Aš žiūrėjau, ir štai Avinėlis
stovėjo ant Şijonos kalno ir su juo
šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai,
kurie turėjo jo vardą ir jo Tėvo vardą
įrašytus jų kaktose. 2 Ir girdėjau balsą
iš dangaus kaip daugelio vandenų ūžesį
ir kaip smarkaus griaustinio dundesį.
Garsas, kurį girdėjau, buvo kaip
skambesys arfininkų, skambinančių savo
arfomis. 3 Jie giedojo naują giesmę
priešais sostą ir priešais keturias būtybes
bei vyresniuosius, ir niekas negalėjo
išmokti tos giesmės, kaip tik tie šimtas
keturiasdešimt keturi tūkstančiai, kurie
buvo atpirkti iš žemės[3]. 4 Šie yra tie,
kurie nesusitepė moterimis, nes jie yra
skaistūs[4]. Šie yra tie, kurie seka paskui
Avinėlį, kur tik jis eina. Jie buvo
atpirkti iš žmonijos kaip pirmonės
Dievui ir Avinėliui. 5 Jų burnoje
nerasta melo; jie yra nepeiktini.

1 Ezek 9, 4; Apr 7, 3 5 Şef 3,13

1 Arba: nėra buvęs įrašytas gyvenimo knygoje Avinėlio, nužudyto nuo pasaulio sukūrimo
2 Arba: tikėjimo
3 T.y. iš žemės gyventojų skaičiaus
4 Lit. mergelės

Intarpas: trys angelai paskelbia teismą

6 Paskui aš regėjau kitą angelą,
skrendantį dangaus viduriu, turintį
amžiną evangeliją, kad ją paskelbtų
žemės gyventojams—kiekvienai nacijai,
genčiai, kalbai ir tautai. 7 Jis sakė
garsiu balsu: „Bijokite Dievo ir duokite
jam šlovę, nes atėjo jo teismo valanda, ir
pagarbinkite tą, kuris sukūrė dangų ir
žemę, jūrą ir vandenų šaltinius!“
8 Kitas, antras angelas skrido iš
paskos, sakydamas: „Krito, krito didžioji
Babelė, kuri savo [Dievą] niršinančios
paleistuvystės vynu yra girdžiusi visas
pagonių tautas!“
9 Dar kitas, trečias angelas sekė
paskui juos, sakydamas garsiu balsu:
„Jei kas garbina žvėrį bei jo statulą ir
priima žymę ant savo kaktos ar ant savo
rankos, 10 tas gers Dievo įniršio vyno,
sutaisyto neatmiešto jo rūstybės taurėje,
ir bus kankinamas ugnimi bei siera
šventų angelų ir Avinėlio akivaizdoje.
11 Jų kankinimo dūmai kils aukštyn per
amžių amžius, ir dieną bei naktį neturės
atilsio tie, kurie garbina žvėrį ir jo
statulą, ir jei kas priima jo vardo žymę“.
12 Čia reikia ištvermės šventųjų,
kurie laikosi Dievo įsakymų ir tikėjimo
Jėzumi.

8 Jez 21,9; Jer 51,8; Apr 18,2 10 Jez 51, 17 10 Pr 19, 24; Ezek 38, 22 11 Jez 34, 10

Intarpas: Palaiminti, kurie miršta Viešpatyje

13 Ir aš girdėjau balsą iš dangaus
sakant: „Rašyk: ‚Palaiminti mirusieji,
kurie nuo dabar miršta Viešpatyje!‘—
‚Taip‘,—sako Dvasia,—jie turi atsilsėti
nuo savo vargų, nes jų darbai juos lydi iš
paskos‘“.

Žemės derliaus nuėmimas

14 Aš žiūrėjau, ir štai baltas
debesis ir ant debesies sėdintis, panašus į
Žmogaus Sūnų! Jis turėjo ant galvos
auksinį vainiką ir rankoje aštrų
pjautuvą. 15 Kitas angelas išėjo iš
šventyklos, šaukdamas garsiu balsu
sėdinčiajam ant debesies: „Paleisk
darban savo pjautuvą ir pjauk, nes atėjo
metas pjauti, nes visiškai pribrendo
žemės derlius“. 16 Tada sėdintysis ant
debesies numetė savo pjautuvą į žemę, ir
žemė buvo nupjauta.
17 Dar kitas angelas išėjo iš
danguje esančios šventyklos; jis irgi
turėjo aštrų pjautuvą. 18 Tada išėjo nuo
aukuro vėl kitas angelas, *turintis valdžią*
ugniai, ir šaukė garsiu balsu turinčiam
aštrųjį pjautuvą: „Paleisk darban savo
aštrųjį pjautuvą ir surink žemės
vynmedžio kekes, nes jo vynuogės
prisirpo“. 19 Tada angelas numetė savo
pjautuvą į žemę, nuskynė žemės vynmedį
ir *sumetė* [vynuoges] į didįjį Dievo įpykio
spaustuvą. 20 Spaustuvas buvo
mindomas už miesto, ir iš spaustuvo
ištekėjo kraujas, plūsdamas iki arklių
kamanų per tūkstantį šešis šimtus
stadijų[1].

14 Dan 7, 13 15 Joel 3, 13 20 Jez 63, 3; Rd 1, 15; Apr 19, 15

SEPTYNIOS PASKUTINĖS NELAIMĖS (15,1—16,21)

Angelai su septyniais dubenimis

15 Paskui aš regėjau kitą ženklą
danguje, didį ir nuostabų: septynis
angelus, turinčius septynias paskutines
nelaimes, nes jomis pasibaigė Dievo
įniršis.
2 Regėjau tarsi stiklinę jūrą,
sumaišytą su ugnimi, ir nugalėtojus,
laimėjusius laisvę nuo žvėries, nuo jo
statulos ir nuo jo vardo skaičiaus,
stovinčius ant stiklinės jūros, laikančius
Dievo arfas. 3 Jie giedojo Dievo tarno
Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę,
tardami:

„Dideli ir nuostabūs tavo
darbai,
Viešpatie Dieve Visavaldi!
Teisūs ir tikri tavo keliai,
tautų Karaliau!
4 Kas nebijos, Viešpatie,
ir nešlovins tavo vardo?
Juk tu vienas šventas!
Visos tautos ateis
ir kniūpsčiom pagarbins
tave,
nes apreikšti tavo teisūs
sprendimai“.

5 Paskui aš žiūrėjau, ir štai buvo
atverta liudijimo padangtės šventykla
danguje, 6 ir iš šventyklos išėjo septyni

1 1 stadija = 184,97 m

angelai, kurie turėjo septynias nelaimes,
apsivilkę tyra, šviesia drobe ir per
krūtinę apsijuosę auksinėmis juostomis.
7 Tada viena iš keturių būtybių padavė
septyniems angelams septynis auksinius
dubenis, pilnus įniršio Dievo, gyvenančio
per amžių amžius. 8 Šventykla pasidarė
pilna dūmų nuo Dievo šlovės ir jo galios,
ir niekas negalėjo įeiti į šventyklą, iki
buvo užbaigtos septynių angelų
septynios slogos.

3 Iš 15, 1 4 Jer 10, 7 4 Ps 86, 9 5 Is 38, 21 8 Iš 40, 34; 1 Kar 8, 10–11; 2 Kron 13–14; Jez 6, 4

Septynių paskutinių nelaimių išliejimas

16 Paskui aš girdėjau iš šventyklos
garsų balsą, sakantį septyniems
angelams: „Eikite ir išliekite septynis
Dievo įniršio dubenis į žemę!“
2 Pirmasis nuėjo ir išliejo savo
dubenį į žemę, ir kenksmingi bei
piktybiniai skauduliai apniko žmones,
turinčius žvėries žymę ir garbinančius jo
statulą.
3 Antrasis išliejo savo dubenį į
jūrą, ir ji pasidarė kaip numirėlio
kraujas, ir kiekvienas jūros gyvūnas
išgaišo.
4 Trečiasis išliejo savo dubenį į
upes ir vandenų šaltinius, ir jie pavirto
krauju. 5 Aš girdėjau vandenų angelą
sakant:

„Teisus esi tu, kuris esi ir buvai,
Šventasis,
kad taip nuteisei,
6 nes jie išliejo šventųjų ir
pranašų kraują,
tad kraują jiems davei gerti.
Jie to verti!“

7 Aš girdėjau aukurą sakant:

„Taip, Viešpatie Dieve
Visavaldi,
tikri ir teisingi tavo teismai“.

8 Ketvirtasis išliejo savo dubenį į
saulę, ir jai buvo leista svilinti žmones
ugnimi. 9 Žmones svilino baisi kaitra,
bet jie keikė vardą Dievo, turinčio
valdžią toms nelaimėms, ir neatsivertė,
kad duotų jam šlovę.
10 Penktasis išliejo savo dubenį
ant žvėries sosto, ir jo karalystė aptemo.
Žmonės kramtė savo liežuvius iš
skausmo 11 ir piktžodžiavo dangaus
Dievui dėl savo skausmų ir dėl savo
skaudulių, bet jie neatsivertė nuo savo
darbų.
12 Šeštasis išliejo savo dubenį į
didžiąją Eufrato upę, ir išdžiūvo jos
vanduo, kad būtų paruoštas kelias
karaliams iš saulėtekio. 13 Tada aš
regėjau iš slibino nasrų, iš žvėries nasrų
ir iš netikrojo pranašo burnos išeinant
tris netyras dvasias lyg varles. 14 Mat
tai yra ženklus darančios velnių dvasios,
kurios išeina pas viso pasaulio karalius,
kad juos sutelktų Visavaldžio Dievo
didžiosios dienos karui. 15 („Štai aš
ateinu kaip vagis! Palaimintas, kuris
budi ir sergi savo drabužius, kad
neturėtų vaikščioti nuogas ir nebūtų
matoma jo gėda!“) 16 Ir jis sutelkė juos į
vietą, hebrajiškai vadinamą
Harmagedonu.
17 Septintasis išliejo savo dubenį į
orą, ir iš šventyklos, nuo sosto, išėjo
garsus balsas, sakantis: „Įvyko!“
18 Radosi žaibai, dundesiai ir griausmai,
ir kilo smarkus žemės drebėjimas, kokio
dar nėra buvę nuo to laiko, kai žmogus
atsirado žemėje,—toks smarkus buvo tas
drebėjimas! 19 Didysis miestas suskilo į
tris dalis, ir pagonių miestai sugriuvo.
Dievas atsiminė didžiąją Babelę, kad jai
pateiktų savo rūstaus įniršio vyno taurę.
20 Visos salos pabėgo, ir kalnų nebebuvo
galima rasti. 21 Dideli ledai, sunkūs
kaip talentai[1], krito iš dangaus ant
žmonių, bet žmonės piktžodžiavo Dievui
dėl krušos nelaimės, nes nepaprastai
skaudi buvo jos nelaimė.

2 Iš 9, 10 4 Iš 7, 17–21; Ps 78, 44 10 Iš 10, 21 12 Jez 11, 15 15 Mt 24, 43–44; Lk 12, 39–40; Apr 3, 3 16 2 Kar 23, 29; Zach 12, 11 18 Apr 8, 5; 11, 13. 19 19 Jez 51, 17 20 Apr 6, 14 21 Iš 9, 23; Apr 11, 19

VISAVALDŽIO DIEVO PERGALĖ 17,1—20,15

Didžioji paleistuvė ir žvėris

17 Tada atėjo vienas iš septynių
angelų, laikiusių septynis dubenis,
ir kalbėjo su manim, sakydamas: „Eikš,
aš tau parodysiu nuteisimą didžiosios
paleistuvės, sėdinčios ant skaisčiai
raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo
vardų, turinčio septynias galvas ir
dešimt ragų. 4 Moteris buvo apsivilkusi
purpuru ir šarlaku, pasipuošusi auksu,

1 1 talentas = 26—36kg

brangakmeniais ir perlais. Ji laikė
rankoje auksinę taurę, pilną savo
paleistuvystės bjaurybių ir netyrybių,
5 ir jos kaktoje buvo įrašytas vardas,
paslaptis: „Didžioji Babelė, paleistuvių[1]
ir žemės bjaurybių motina“. 6 Aš
regėjau tą moterį pasigeriant nuo
šventųjų kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų
kraujo.
Ją matydamas, aš stebėte
stebėjausi. 7 Bet angelas man tarė: „Ko
stebies? Aš tau išaiškinsiu paslaptį
moters ir ją nešiojančio žvėries, turinčio
septynias galvas ir dešimtį ragų.
8 Žvėris, kurį regėjai, buvo, ir jo nebėra;
jis [vėl] pasikels iš bedugnės ir eina[2] į
pražūtį. Žemės gyventojai, kurių vardai
neįrašyti į gyvenimo knygą nuo pasaulio
sukūrimo, stebėsis, žiūrėdami į žvėrį,
kuris buvo, kurio nebėra ir kuris vėl
ateis. 9 Čia reikia išmintingo proto.
Septynios galvos yra septyni kalnai, ant
kurių moteris sėdi. Ir yra septyni
karaliai. 10 Penki žlugo, vienas tebėra,
kitas dar neatėjo, ir kai jis ateis, turi
pasilikti trumpą laiką. 11 O žvėris, kuris
buvo ir kurio nebėra,—jis yra aštuntasis,
tačiau vienas iš septynių, ir eina į
pražūtį. 12 Tie dešimt ragų, kuriuos
regėjai, yra dešimt karalių, kurie dar
negavo karališkos valdžios, bet jie gaus
valdžią kaip karaliai vienai valandai
drauge su žvėriu. 13 Jie turi vieną tikslą
ir savo galią bei valdžią atiduoda žvėriui.
14 Jie kariaus su Avinėliu, ir Avinėlis
juos nugalės, nes jis yra viešpačių
Viešpats ir karalių Karalius, ir jo
palydovai—pašauktieji, išrinktieji ir
ištikimieji“.
15 Jis man tarė: „Vandenys,
kuriuos regėjai, kur paleistuvė sėdi, yra
tautos, minios, nacijos ir kalbos.
16 Dešimt ragų, kuriuos regėjai, ir
žvėris—tie nekęs paleistuvės, ją apiplėš
ir nunuogins, ės jos kūną ir ją sudegins,
17 nes Dievas įdiegė į jų širdis [norą]
pasiekti jo tikslą, pasiekti vieną tikslą ir
atiduoti savo karališką valdžią žvėriui,
kol išsipildys Dievo žodžiai. 18 O
moteris, kurią regėjai, yra didysis
miestas, viešpataujantis žemės
karaliams“.

1 Jer 51, 13 2 Jez 23, 17; Jer 51, 7 3 Apr 13, 1 4 Jer 51, 7 8 Dan 7, 7; Apr 11, 7 8 Ps 69, 28 12 Dan 7, 24

Babelės žlugimas

18 Po to aš regėjau kitą angelą,
nusileidžiantį iš dangaus, turintį
didelę galią, ir žemė nušvito nuo jo
skaistumo. 2 Ir jis sušuko galingu balsu:

„Krito, krito didžioji Babelė!
Ji pavirto velnių buveine,
kiekvienos netyros dvasios
landyne
ir kiekvieno netyro ir
nekenčiamo paukščio
urvu,
3 nes jos [Dievą] įširdinančios
paleistuvystės vyno
yra gėrusios visos tautos.
Žemės karaliai paleistuvavo su
ja,
ir žemės pirkliai pralobo iš
jos besaikės
prabangos“.

4 Paskui aš girdėjau kitą balsą iš
dangaus sakant:

„Išeikite iš jos, mano žmonės,
kad nedalyvautumėte jos
nuodėmėse
ir kad negautumėte
jos nelaimių,
5 nes jos nuodėmės susikaupė iki
dangaus,
ir Dievas prisiminė jos
neteisybes.
6 Atlyginkite jai, kaip ir ji
atlygino,
ir dvigubai atmokėkite
pagal jos darbus!
Taurėje, kurioje ji maišė,
sumaišykite jai
dvigubai!
7 Kiek ji puikavosi ir prabangavo,
tiek jai duokite kančios ir
gedėjimo!
Kadangi ji sako savo širdyje:
‚Aš sėdžiu soste kaip
karalienė,
nesu našlė
ir niekad nematysiu
gedėjimo‘,
8 tai vieną dieną ateis jos
nelaimės—
maras, gedulas ir badas,
ir ji bus sudeginta,

---

1 Mot. gim.
2 Kt. Mss: nueis

nes galingas Viešpats
Dievas, kuris ją
nuteisė".
9 Tada raudos ir mušis į krūtinę[1]
dėl jos žemės karaliai, kurie su ja
paleistuvavo ir prabangiai gyveno, kai
pamatys jos gaisro dūmus, 10 atokiai
sustoję iš baimės dėl jos kankinimo,
sakydami:
„Vargas, vargas, didysis mieste,
Babele, galingasis mieste,
nes per vieną valandą atėjo tavo
nuteisimas!"
11 Žemės pirkliai raudos ir gedės
dėl jos, nes jų [laivų] krovinių niekas
nebepirks: 12 krovinių [,susidedančių
iš] aukso ir sidabro, brangiojo akmens ir
perlų, plonosios drobės ir purpuro, šilko
bei šarlako audinių, visokių citruso
medžių, visokių dramblio kaulo dirbinių,
visokių brangiausio medžio, žalvario,
geležies ir marmuro indų, 13 cinamono ir
amomo, kvepalų, miros ir smilkalų, vyno,
aliejaus, smulkių miltų ir kviečių,
galvijų ir avių, arklių ir vežimų, vergų[2],
tai yra žmonių gyvybių.
14 „Vaisiai, kurių geidė tavo siela,
pasišalino nuo tavęs,
ir visa, kas riebu ir žiba,
prapuolė tau,
ir to niekad neberas!"
15 Šitų daiktų prekiautojai, kurie
pralobo iš jos, atstu stovės iš baimės dėl
jos kankinimo, raudodami ir gedėdami:
16 „Vargas, vargas didžiajam
miestui,
kuris vilkėjo plona drobe,
purpuru ir šarlaku,
ir puošėsi auksu,
brangakmeniais ir perlais,
17 nes per vieną valandą nusiaubti
tokie turtai!"
Visi laivų kapitonai, visi bet kur
keliaujantys jūra, jūrininkai ir visi,
kurie verčiasi jūrininkyste, iš tolo
stovėjo 18 ir, žiūrėdami į jos gaisro
dūmus, šaukė:
„Kas prilygsta didžiajam
miestui?!"
19 Jie bėrė dulkes ant galvų ir
raudodami bei gedėdami šaukė:
„Vargas, vargas didžiajam
miestui,
kuriame visi, kurie turėjo
laivų jūroje,
pralobo iš jo prabangos,
nes per vieną valandą jis buvo
nusiaubtas!
20 Džiūgauk dėl jo, dangau,
ir jūs, šventieji, apaštalai ir
pranašai,
nes Dievas padarė ⌈jai
nuosprendį, kokį ji jums
padarė⌉[3]!"
21 Tada vienas stiprus angelas
pakėlė akmenį tarsi didelį girnų akmenį
ir jį numetė į jūrą, sakydamas:
„Su tokiu smarkumu bus
numesta
Babelė, didysis miestas,
ir niekad jos nebebus
galima rasti.
22 Arfininkų ir muzikantų,
vamzdininkų ir trimitininkų
balso
niekad nebebus girdima
tavyje.
Jokių kokio nors amato
amatininkų
niekad nebebus randama
tavyje,
ir malūno girnų dūzgimo
niekad nebebus girdima
tavyje.
23 Žiburio šviesa
niekad nebešvies tavyje,
ir jaunikio bei jaunosios balso
niekad nebebus girdima
tavyje,
nes tavo pirkliai buvo žemės
didžiūnai,
nes tavo būrimu buvo
suklaidintos visos
tautos.
24 Ir jame buvo rastas pranašų bei
šventųjų
ir visų žemėje nužudytųjų
kraujas".

2 Jez 21, 9; Jer 51, 8; Apr 14, 8 **2** Jez 13, 21; Jer 50, 39 **3** Jez 23, 17; Jer 51, 7 **4** Jez 48, 20; Jer 50, 8; 51, 6. 45 **5** Pr 18, 20–21; Jer 51, 9 **6** Ps 137, 8; Jer 50, 29 **7–8** Jez 47, 7–9 **9–10** Ezek 26, 16–17 **11** Ezek 27, 31. 36 **12–13** Ezek 27, 12. 13. 22 **15** Ezek 27, 31. 36 **17** Jez 23, 14; Ezek 27, 26–30 **18** Ezek 27, 32 **19** Ezek 27, 30–34 **20** Dt 32, 43; Jer 51, 48 **21** Jer 51, 63–64 **21** Ezek 26, 21 **22** Ezek 26, 13; Jez 24, 8 **22–23** Jer 7, 34; 25, 10 **24** Jer 51, 49

1 taip išreikšdami savo gedėjimą
2 Lit. kūnų
3 Arba: nuosprendį už jus prieš ją

19 Po to aš girdėjau tarsi garsų didžiulės minios balsą danguje sakant:

„Aleliuja!
Pergalė, šlovė ir galia priklauso
mūsų Dievui,
2 nes tikri ir teisingi jo
nuosprendžiai;
nes jis nuteisė didžiąją
paleistuvę,
kuri pagadino žemę savo
paleistuvavimu,
ir jai atkeršijo
už savo tarnų kraują“.
3 Antrą kartą jie tarė:
„Aleliuja!
Jos dūmai kyla per amžių
amžius!“
4 Dvidešimt keturi vyresnieji su keturiomis būtybėmis parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdintį soste, sakydami: „Amen. Aleliuja!“

2 Dt 32, 43; 2 Kar 9, 7 3 Jez 34, 10

Avinėlio vestuvių pokylis

5 Nuo sosto išėjo balsas, sakydamas:
„Girkite mūsų Dievą, visi jo
tarnai,
kurie jo bijote, maži ir dideli!“
6 Paskui girdėjau tarsi didžiulės minios klegesį, lyg daugybės vandenų ūžesį ir tartum stiprių griaustinių dundesį, ir jie sakė:
„Aleliuja!
Nes ėmė karaliauti Viešpats,
mūsų Dievas, Visavaldis.
7 Džiaukimės ir linksminkimės,
ir duokime jam garbę!
Nes atėjo Avinėlio vestuvės
ir jo Nuotaka pasiruošė,
8 ir jai buvo duota apsivilkti
šviesia, tyra plona
drobe“.
Mat plona drobė yra teisūs šventųjų darbai.
9 Ir jis[1] man tarė: „Rašyk:
‚Palaiminti pakviestieji į Avinėlio
vestuvių pokylį!‘“ Jis dar man sakė:
„Šitie yra tikri Dievo žodžiai!“ 10 Tada
aš puoliau jam po kojų, norėdamas jį
pagarbinti. Bet jis man tarė: „Žiūrėk,
kad to nedarytum! Aš esu tarnas drauge
su tavim ir su tavo broliais, kurie laikosi
Jėzaus liudijimo. Dievą garbink!“ Mat
Jėzaus liudijimas yra pranašystės
dvasia.[2]

5 Ps 115, 13 6 Ezek 1, 24 6 Ps 93, 1; 97, 1; 99, 1 9 Mt 22, 2–3

Raitelis ant balto žirgo

11 Paskui aš regėjau atvirą dangų,
ir štai baltas žirgas! Tas, kuris sėdėjo
ant jo, vadinasi Ištikimasis ir Tikrasis.
Jis teisingai teisia ir kariauja. 12 Jo
akys buvo [kaip] ugnies liepsna, o ant jo
galvos—daug karūnų. Jis turėjo įrašytą
vardą, kurio niekas nežino, tik jis pats,
13 ir vilkėjo drabužiu, pamirkytu
kraujuje; jis pavadintas Dievo Žodžiu.
14 Dangaus kariuomenės, apsivilkusios
balta, tyra, plona drobe, sekė paskui jį
ant baltų žirgų. 15 Iš jo burnos išėjo
aštrus kalavijas, kad jis juo suduotų
tautoms. Jis jas ganys geležine lazda, ir
jis mins Visavaldžio Dievo rūstaus
įniršio vyno spaustuvą. 16 Jis turėjo ant
savo drabužio, ant savo šlaunies, įrašytą
vardą: „Karalių Karalius ir viešpačių
Viešpats“.
17 Aš regėjau vieną angelą,
stovintį saulėje, ir jis sušuko garsiu
balsu visiems paukščiams,
skrendantiems dangaus viduriu: „Lėkite
šen, susirinkite į didįjį Dievo pokylį
18 lesti karalių kūnų, pulkininkų kūnų,
stipruolių kūnų, žirgų ir jų raitelių kūnų,
visų laisvųjų ir vergų, mažų ir didelių
kūnų!“ 19 Aš regėjau žvėrį, žemės
karalius ir jų kariuomenes, susirinkusias
kariauti su Sėdinčiuoju ant žirgo ir su jo
kariuomene. 20 Žvėris buvo pagautas, ir
su juo—netikrasis pranašas,daręs jo
akyse ženklus, kuriais suklaidino tuos,
kurie buvo priėmę žvėries žymę ir
garbino jo statulą. Tuodu gyvi buvo
įmesti į siera degantį ugnies ežerą, 21 o
visi kiti buvo nužudyti ant žirgo
Sėdinčiojo kalaviju, išėjusiu iš jo burnos.
Ir visi paukščiai prisilesė jų kūnų.

11 Ezek 1, 1 11 Ps 96, 13; Jez 11, 4 12 Dan 10, 6 15 Ps 2, 9 15 Jez 63, 3; Joel 3, 13; Apr 14, 20 17–18 Ezek 39, 17–20 20 Apr 13, 1–18

---

1 T.y. angelas

2 T.y. Jėzaus gyvenimu ir mirtim patvirtinta Dievo žinia yra tikro pranašiško skelbimo esmė.

Tūkstančio metų karalystė

20 Paskui aš regėjau angelą,
nužengiantį iš dangaus, laikantį
bedugnės raktą ir didelę grandinę savo
rankoje. 2 Jis pagavo slibiną—senąją
gyvatę, kuri yra velnias ir šėtonas,—jį
sukaustė tūkstančiui metų, 3 jį įmetė į
bedugnę, [ją] užrakino ir užantspaudavo
viršum jo, kad jis nebesuvedžiotų tautų,
kol pasibaigs tūkstantis metų. Po to jis
turi būti išleistas trumpam laikui.
4 Aš regėjau sostus, ir jie atsisėdo
į juos, ir jiems buvo leista teisti. Ir
[regėjau] sielas tų, kuriems buvo
nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir
dėl Dievo žodžio, kurie negarbino žvėries
nė jo statulos ir nepriėmė jo žymės į savo
kaktą bei ranką. Jie atgijo ir karaliavo
su Kristumi tūkstantį metų. 5 Visi kiti
mirusieji neatgijo, iki pasibaigs
tūkstantis metų. Šitas yra pirmasis
prisikėlimas. 6 Palaimintas ir šventas,
kas turi dalį pirmajame prisikėlime!
Šitiems antroji mirtis neturi galios, bet
jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir
karaliaus su juo tūkstantį metų.

2 Pr 3, 1 4 Dan 7, 9. 22

Šėtonas galutinai nugalimas

7 Kai pasibaigs tūkstantis metų,
šėtonas bus paleistas iš savo kalėjimo
8 ir išeis suvedžioti pagonių tautų,
gyvenančių keturiuose žemės kampuose,
Gogo ir Magogo, sutelkti jų[1] karui. Jų
skaičius—kaip pajūrio smiltys. 9 Jie
žygiavo aukštyn per žemės platumą ir
apsupo šventųjų stovyklą bei numylėtąjį
miestą. Bet ugnis nupuolė iš dangaus ir
prarijo juos, 10 o velnias, kuris
suvedžiojo juos, buvo įmestas į ugnies ir
sieros ežerą, kur yra ir žvėris, ir
netikrasis pranašas, ir jie bus kankinami
dieną ir naktį per amžių amžius.

8 Ezek 7, 2 8 Ezek 38, 2. 9. 15

Paskutinis teismas

11 Paskui aš regėjau didelį baltą
sostą ir jame Sėdintįjį, nuo kurio veido
pabėgo žemė ir dangus, ir jiems nebebuvo
kur pasidėti. 12 Aš regėjau
mirusiuosius, didelius ir mažus,
stovinčius prieš sostą, ir knygos buvo
atskleistos. Dar kita knyga buvo
atskleista; ji yra gyvenimo knyga.
Mirusieji buvo teisiami, remiantis tuo,
kas buvo įrašyta knygose, pagal jų
darbus. 13 Jūra atidavė joje esančius
mirusiuosius, ir mirtis bei ⌜mirusiųjų
buveinė⌝[2] atidavė jose esančius
mirusiuosius, ir kiekvienas buvo
teisiamas pagal savo darbus. 14 Mirtis
ir mirusiųjų buveinė buvo įmesti į ugnies
ežerą. Ugnies ežeras—tai yra antroji
mirtis. 15 Ir jei kas nebuvo rastas
įrašytas gyvenimo knygoje, buvo įmestas
į ugnies ežerą.

11–12 Dan 7, 9–10

NAUJASIS DANGUS IR NAUJOJI ŽEMĖ (21,1—22,5)

Naujoji Jeruzalė

21 Paskui aš regėjau naują dangų ir
naują žemę, nes pirmasis dangus ir
pirmoji žemė praėjo ir nebebuvo jūros.
2 Ir [regėjau] šventąjį miestą, naują
Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo
Dievo, paruoštą kaip nuotaką, papuoštą
savo sužadėtiniui. 3 Ir girdėjau garsų
balsą iš sosto sakant: „Štai Dievo
buveinė prie žmonių, ir jis gyvens su jais.
Jie bus jo tautos[3], o pats Dievas bus su
jais[4]. 4 Jis nušluostys visas ašaras nuo
jų akių, ir nebebus mirties. Nebebus nei
gedėjimo, nei raudojimo, nei skausmo,
nes tai, kas pirmiau buvo, praėjo“.
5 O soste Sėdintysis tarė: „Štai aš
viską darau nauja“. Jis pridūrė: „Rašyk,
nes šitie žodžiai patikimi ir tikri“. 6 Ir
jis man tarė: „Įvyko! Aš esu Alfa ir
Omega, Pradžia ir Pabaiga. Aš
trokštančiam leisiu dovanai gerti iš
gyvybės vandens šaltinio. 7 Nugalėtojas
tai paveldės, ir aš būsiu jam Dievas, o jis
bus man sūnus. 8 O dėl bailių,
neištikimų, apsibjaurinusių[5], žmog-
žudžių, paleistuvių, burtininkų,
stabmeldžių ir visų melagių—jų dalis bus

1 T.y. pagonių

2 Lit. hadas
3 Kt. Mss: tauta
4 Kt. Mss + jų Dievas
5 T.y. susitepusių imperatoriaus garbinimu ir prigimčiai priešingomis ydomis

ežere, liepsnojančiame ⌜sieros ugnimi⌝[1].
Tai yra antroji mirtis“.
9 Tada atėjo vienas iš septynių
angelų, laikiusių septynis dubenis,
pilnus paskutinių septynių nelaimių, ir
jis kalbėjo su manim, sakydamas: „Eikš,
aš tau parodysiu jaunąją, Avinėlio
žmoną“. 10 Jis nunešė mane Dvasia ant
didelio bei aukšto kalno ir man parodė
šventąjį miestą, Jeruzalę, nusileidžiančią
iš dangaus nuo Dievo, 11 turinčią Dievo
skaistumą. Jos žėresys buvo panašus į
[žėresį] labai brangaus akmens tartum
jaspio akmens, tviskančio kaip krištolas.
12 Ji turėjo didelį ir aukštą mūrą, turėjo
dvylika vartų ir ant tų vartų dvylika
angelų bei įrašytus vardus, kurie yra
dvylikos izraelių genčių vardai. 13 Nuo
rytų buvo treji vartai, nuo žiemių—treji
vartai, nuo pietų—treji vartai, ir nuo
vakarų—treji vartai. 14 Miesto mūras
turėjo dvylika pamatų, o ant jų—
dvylikos Avinėlio apaštalų dvylika
vardų.
15 Tas, kuris kalbėjo su manim,
turėjo matuoklę, auksinę nendrę,
miestui, jo vartams ir jo mūrui išmatuoti.
16 Miestas pastatytas kvadratiškai: jo
ilgis toks pat, kaip ir plotis. Jis išmatavo
miestą nendre: buvo dvylika tūkstančių
stadijų[2]. Jo ilgis, plotis ir augštis lygūs.
17 Jis taip pat išmatavo jo mūrą: buvo
šimtas keturiasdešimt keturios uolaktys[3]
žmogaus mastu, kuris čia buvo angelo
mastas. 18 Jo mūras susidėjo iš jaspio, o
miestas buvo iš gryno aukso, panašaus į
vaiskų stiklą. 19 Miesto mūro pamatai
papuošti visokiais brangakmeniais.
Pirmasis pamatas buvo jaspis, antrasis—
safyras, trečiasis—chalcedonas,
ketvirtasis—smaragdas, 20 penktasis—
sardoniksas, šeštasis—sardis,
septintasis—chrizolitas, aštuntasis—
berilis, devintasis—topazas, dešimtasis—
chrizoprazas, vienuoliktasis—hiacintas,
dvyliktasis—ametistas. 21 Dvylika
vartų—dvylika perlų. Kiekvieni vartai
buvo iš vieno perlo, o miesto gatvė—
grynas auksas, permatomas kaip stiklas.
22 Neregėjau šventyklos jame[4], nes
Viešpats Dievas Visavaldis ir Avinėlis
yra jo šventykla. 23 Miestui nereikia
saulės nė mėnulio, kad jam šviestų, nes
Dievo skaistybė jį apšvietė ir jo žiburys
yra Avinėlis. 24 Tautos vaikščios jo
šviesoje, ir žemės karaliai gabens į jį
savo prabangą. 25 Jo vartai niekad
nebus užrakinti dieną, nes nakties ten
nebus, 26 ir jie[5] atgabens į jį tautų
prabangą ir brangenybes. 27 Niekad
neįeis į jį niekas, kas nešventa ir kas
bjauriai elgiasi ir meluoja, tik tie, kurie
įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje.

1 Jez 65, 17; 66, 22; 2 Pet 3, 13 2 Jez 52, 1 2 Apr 3, 12 2 Jez 61, 10 3 Ezek 37, 27; Lev 26, 11. 12 4 Jez 25, 8 4 Jez 35, 10; 65, 19 6 Jez 55, 1 7 2 Sam 7, 14; Ps 89, 26–27 10 Ezek 40, 2 12–13 Ezek 48, 30–35 15 Ezek 40, 3 18–21 Jez 54, 11–12 23 Jez 60, 19–20 24 Jez 60, 3 25–26 Jez 60, 11 27 Jez 52, 1; Ezek 44, 9

Gyvybės upė ir gyvybės medis

22 Paskui jis man parodė gyvybės
vandens upę, skaidrią kaip
krištolas, ištekančią iš Dievo ir Avinėlio
sosto. 2 Jo[6] gatvės viduryje ir vienoje
bei kitoje upės pusėje augo gyvybės
medis, duodantis dvylikakartį vaisių, kas
mėnesį duodantis savo vaisių, o medžių
lapai buvo naudojami tautoms gydyti.
3 Ir nieko prakeikto nebebus. Dievo ir
Avinėlio sostas bus jame, ir jo[7] tarnai jį
garbins. 4 Jie matys jo veidą, ir jo
vardas bus jų kaktose. 5 Nakties
nebebus, ir jiems nereikės žiburio šviesos
nė saulės šviesos, nes Viešpats Dievas
jiems švies, ir jie karaliaus per amžių
amžius.

1 Ezek 47, 1; Zach 14, 8 2 Pr 2, 9 3 Zach 14, 11 5 Jez 60, 19 5 Dan 7, 18

APREIŠKIMO PABAIGA

6 Ir jis man tarė: „Šitie žodžiai
patikimi ir tikri. Viešpats, pranašų
dvasių Dievas, pasiuntė savo angelą

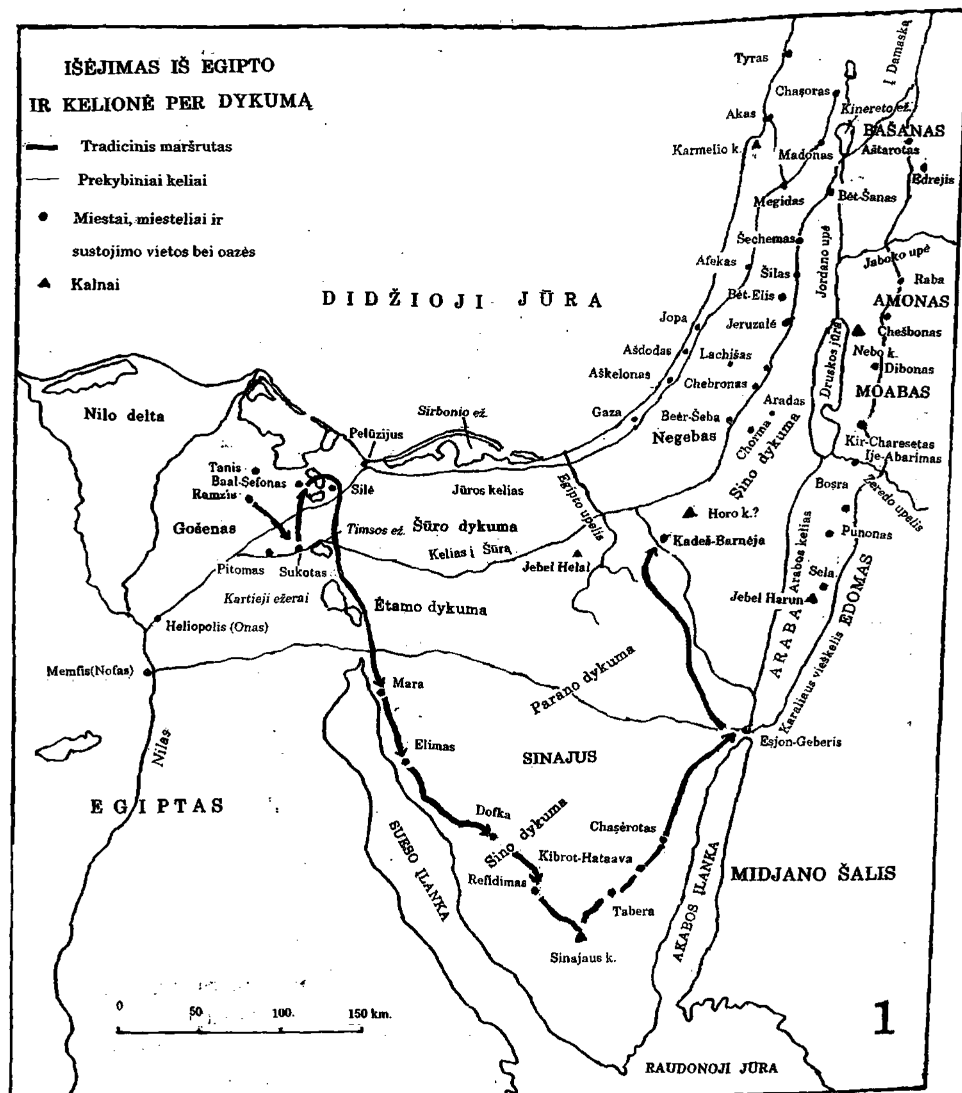
1 Lit. ugnimi ir siera
2 12.000 stadijų (t.y. apie 2200 km)
3 144 uolaktys = maždaug 67m
4 T.y. mieste
5 T.y. pasaulio karaliai
6 T.y. miesto
7 T.y. Dievo

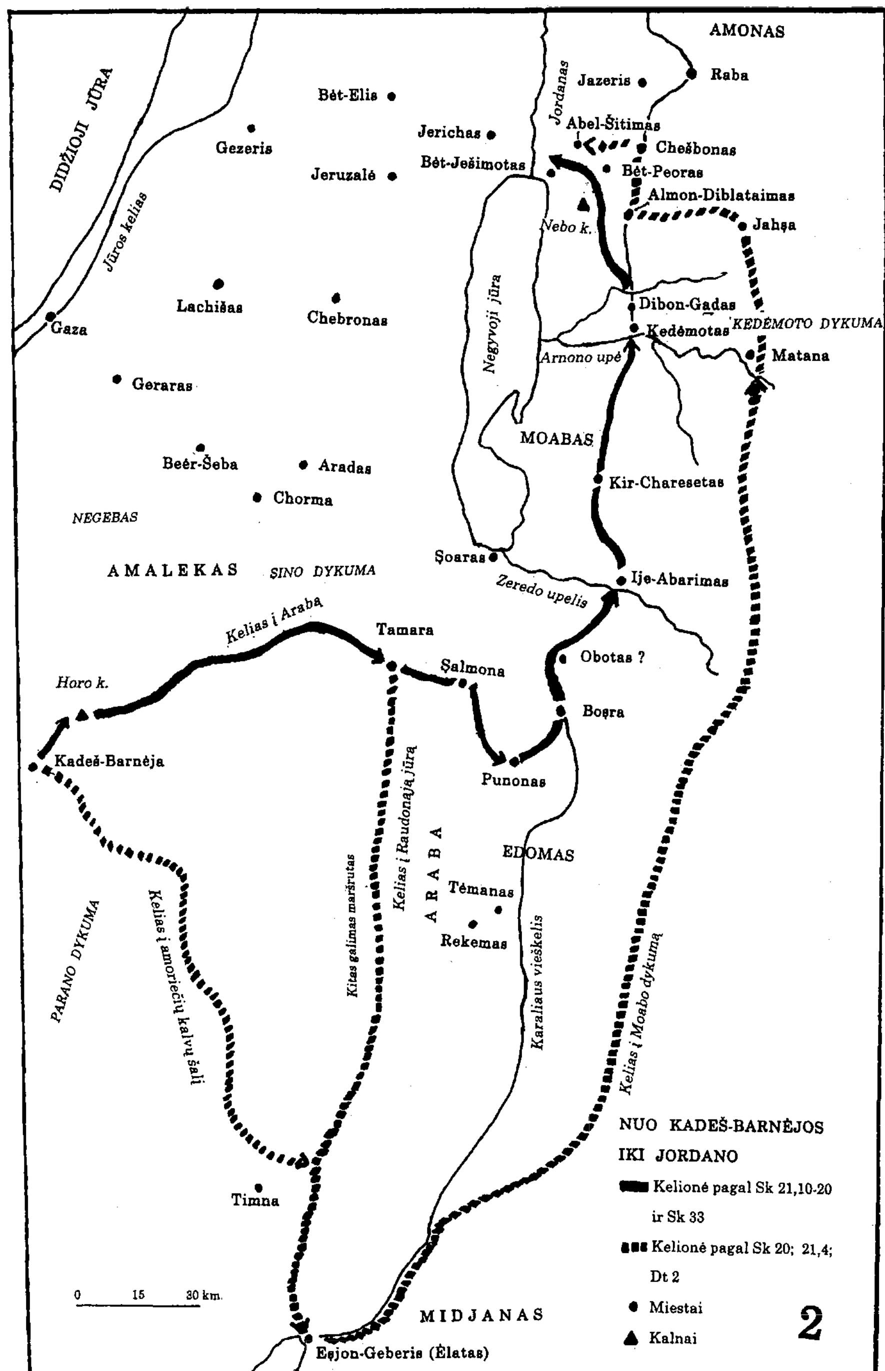
parodyti savo tarnams, kas netrukus turi
įvykti“.
7 „Štai aš netrukus ateisiu.
Palaimintas, kas laikosi šitos knygos
pranašystės žodžių!“
8 Aš, Jonas, esu tas, kuris tai
girdėjo ir matė. Ir kai girdėjau ir
mačiau, puoliau pagarbinti po kojų
angelo, kuris man tai rodė. 9 Bet jis man
tarė: „Žiūrėk, kad to nedarytum! Aš esu
tavo, tavo brolių pranašų ir tų, kurie
laikosi šitos knygos žodžių, bendratarnis.
Dievą garbink!“
10 Jis dar man tarė:
„Neužantspauduok šitos knygos
pranašystės žodžių, nes laikas yra arti!
11 Kas daro skriaudą, tegul toliau
skriaudžia! Kas susitepęs, tegul toliau
susitepa! Teisusis tegul toliau daro
teisybę, o kas šventas, tegul ir toliau
būna šventas“.
12 „Štai aš veikiai ateinu, ir mano
užmokestis yra su manim, kad
atlyginčiau kiekvienam taip, koks yra jo
darbas. 13 Aš esu Alfa ir Omega,
Pirmasis ir Paskutinysis, Pradžia ir
Pabaiga“.
14 Palaiminti, kurie plauna savo
rūbus, kad turėtų teisę į gyvybės medį ir
galėtų įeiti pro vartus į miestą.
15 Lauke yra šunys, burtininkai,
paleistuviai, žmogžudžiai, stabmeldžiai ir
visi, kurie mėgsta ir daro melą.
16 „Aš, Jėzus, pasiunčiau savo
angelą jums tai paliudyti bendruomenių
naudai. Aš esu Dovydo šaknis ir atžala,
šviesi aušrinė žvaigždė“.
17 Dvasia ir Jaunoji sako: „Ateik!“
Ir kas tai girdi, tegul sako: „Ateik!“ Ir
kas trokšta, tegul ateina. Kas nori, tegul
dovanai ima gyvybės vandens.
18 Aš įspėju kiekvieną, kuris
klausosi šitos knygos pranašystės žodžių:
jei kas prie jų ką pridės, Dievas pridės
prie jo nelaimių, aprašytų šitoje knygoje.
19 Ir jei kas atims ką nuo šitos
pranašystės knygos žodžių, Dievas atims
jo dalį nuo gyvybės medžio ir iš šventojo
miesto, aprašytų šitoje knygoje.
20 Tas, kuris tai liudija, sako:
„Taip, aš netrukus ateisiu!“ Amen.
Ateik, Viešpatie Jėzau!
21 Viešpaties Jėzaus malonė
tebūnie su visais.

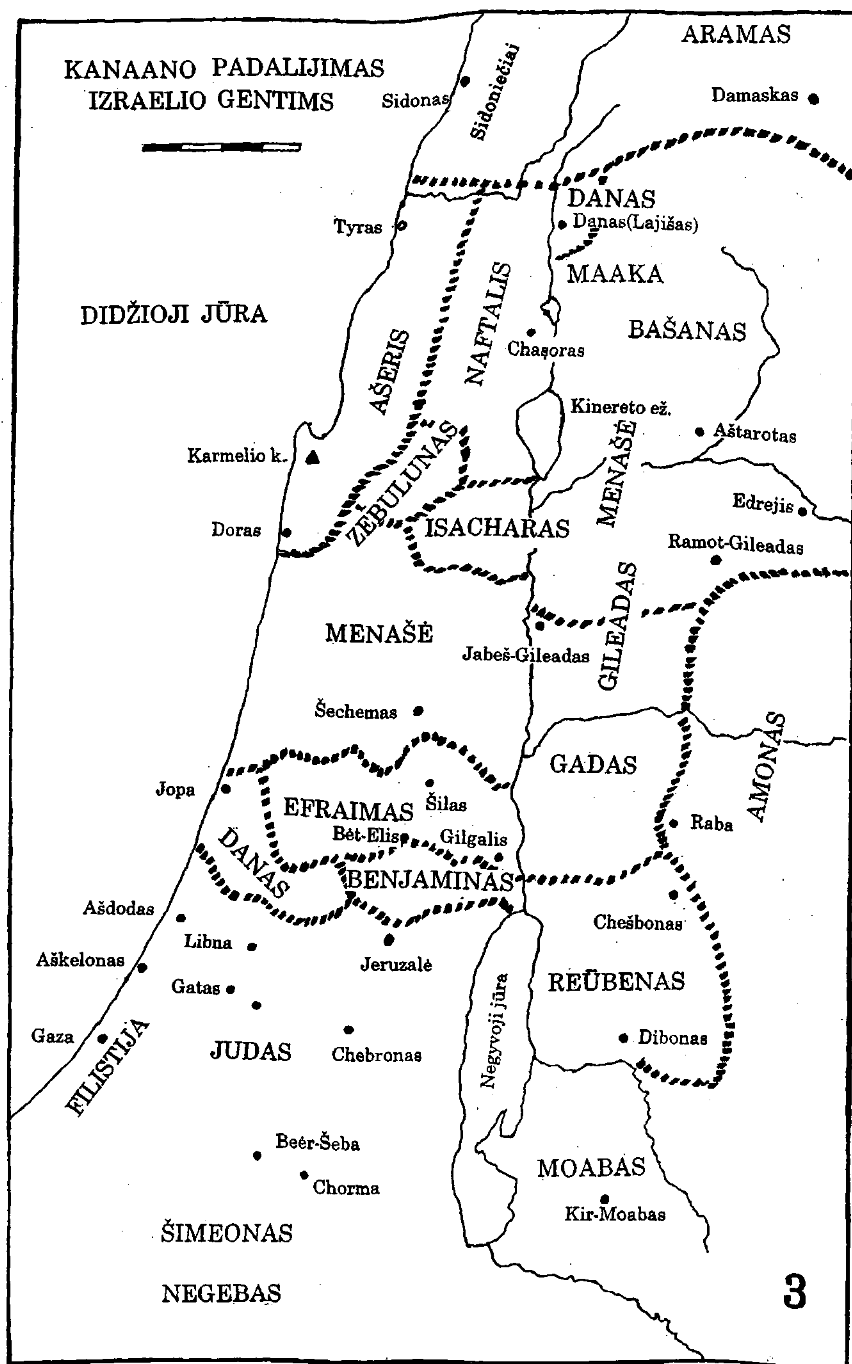
11 Dan 12, 10 **12** Jez 40, 10; 62, 11 **12** Ps.28, 4; Jez 40, 10; Jer 17, 10 **13** Apr 1, 8 **13** Jez 44, 6; 48, 12; Apr 1, 17; 2, 8 **14** Pr 2, 9; 3, 22 **16** Jez 11, 1. 10 **17** Jez 55, 1 **18–19** Dt 4, 2; 12, 32

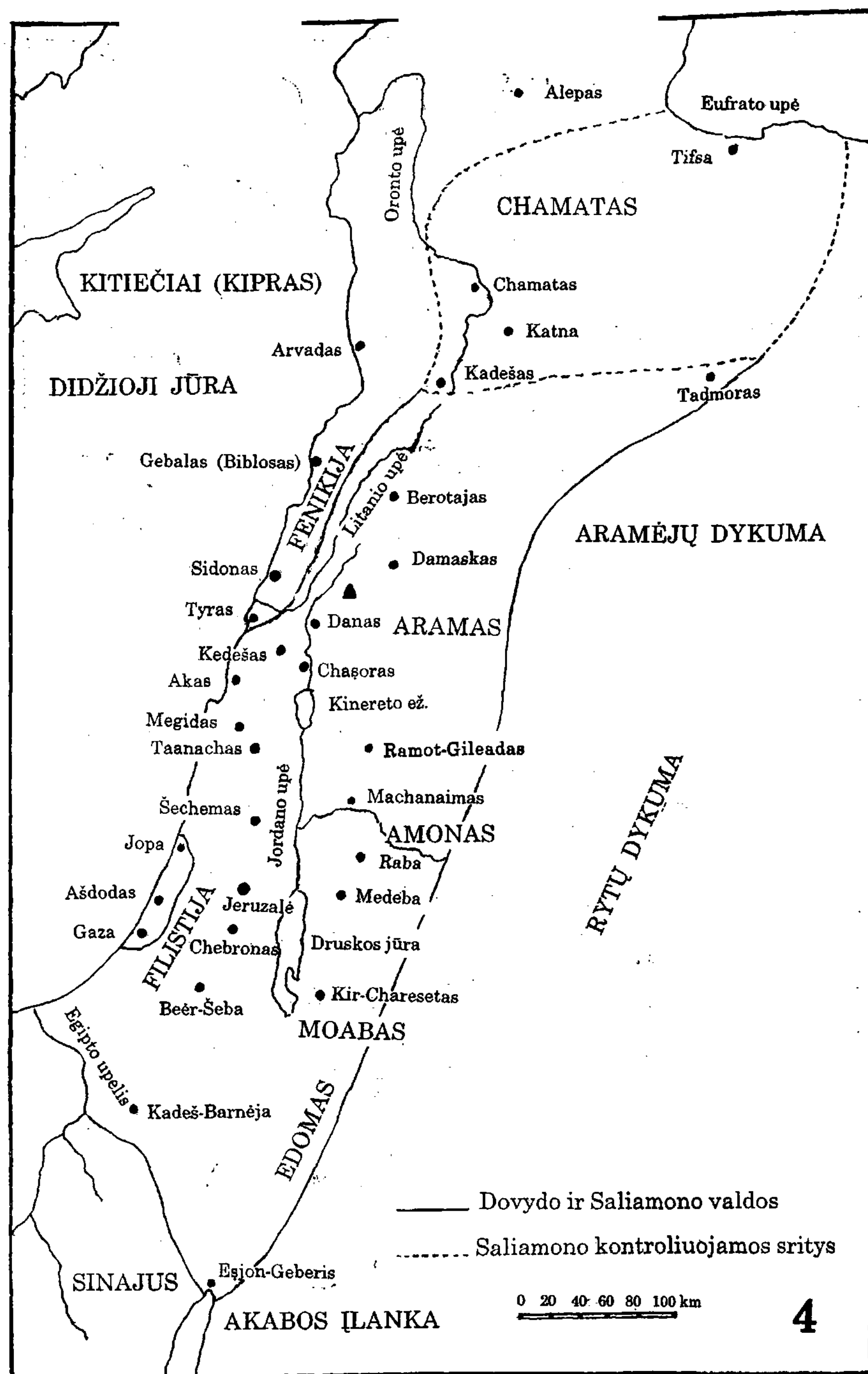
Žemėlapiai

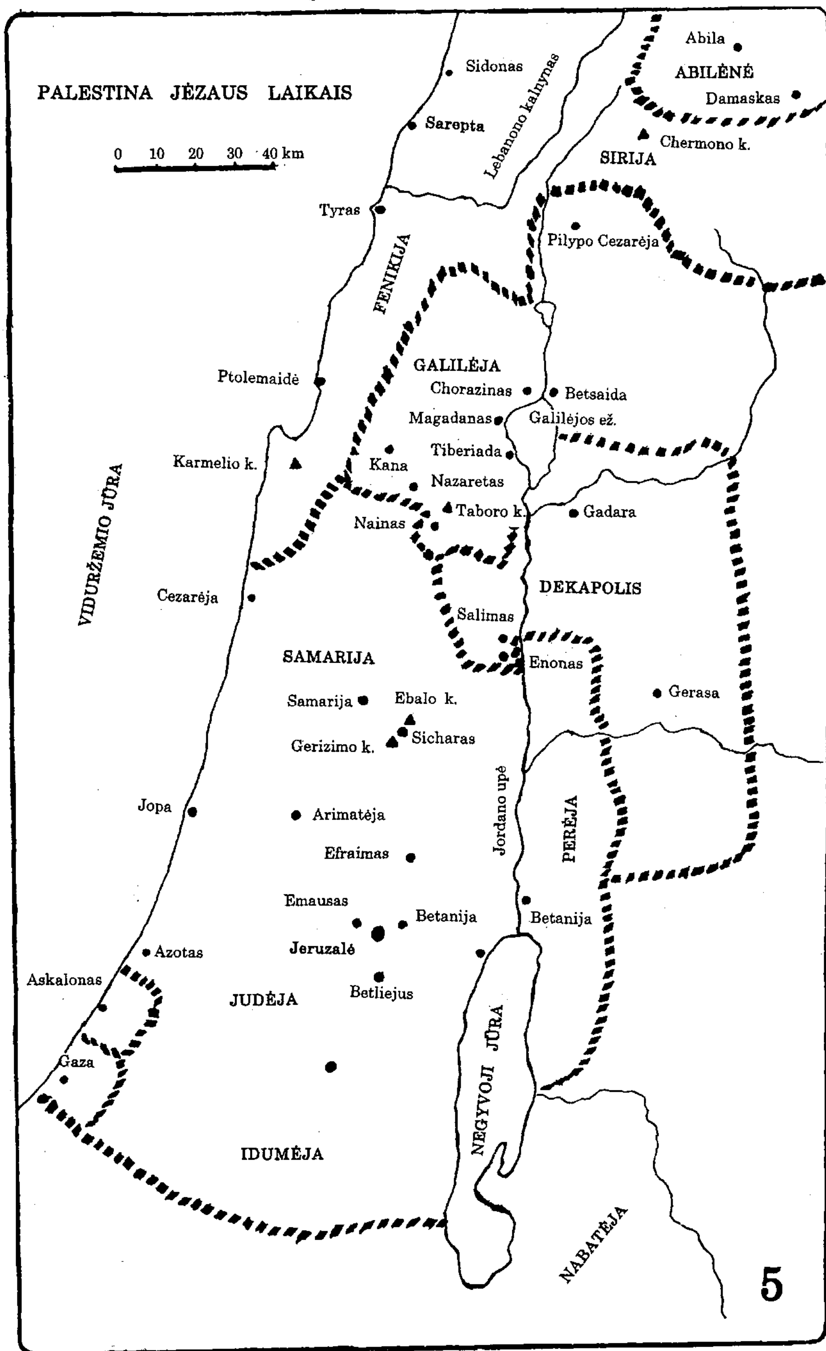
1. Išėjimas iš Egipto ir kelionė per dykumą
2. Nuo Kadeš-Barnėjos iki Jordano
3. Kanaano padalijimas Izraelio gentims
4. Dovydo ir Saliamono valdos
5. Palestina Jėzaus laikais
6. Jeruzalė Jėzaus laikais
7. Pauliaus pirmoji misijos kelionė
8. Pauliaus antroji misijos kelionė
9. Pauliaus trečioji misijos kelionė
10. Pauliaus kelionė į Romą

IŠĖJIMAS IŠ EGIPTO
IR KELIONĖ PER DYKUMĄ
Tradicinis maršrutas
Prekybiniai keliai
Miestai, miesteliai ir
sustojimo vietos bei oazės
Kalnai
DIDŽIOJI JŪRA
Nilo delta
Pelūzijus
Sirbonio ež.
Tanis
Baal-Šefonas
Ramzis
Silė
Jūros kelias
Gošenas
Timsos ež.
Šūro dykuma
Kelias į Šūrą
Pitomas
Sukotas
Kartieji ežerai
Ėtamo dykuma
Heliopolis (Onas)
Memfis(Nofas)
Nilas
EGIPTAS
Mara
Elimas
SINAJUS
Parano dykuma
Dofka
Šino dykuma
Kibrot-Hataava
Refidimas
Chasėrotas
Tabera
Sinajaus k.
SUESO ĮLANKA
AKABOS ĮLANKA
MIDJANO ŠALIS
RAUDONOJI JŪRA
Esjon-Geberis
Tyras
Chasoras
Akas
Kinereto ež.
BAŠANAS
Karmelio k.
Madonas
Aštarotas
Edrejis
Megidas
Bėt-Šanas
Šechemas
Jordano upė
Jaboko upė
Afekas
Šilas
Raba
Bėt-Elis
AMONAS
Jopa
Jeruzalė
Chešbonas
Ašdodas
Lachišas
Nebo k.
Aškelonas
Chebronas
Dibonas
Druskos jūra
MOABAS
Gaza
Aradas
Beer-Šeba
Negebas
Chorma
Šino dykuma
Kir-Charesetas
Ije-Abarimas
Egipto upelis
Bosra
Zeredo upelis
Horo k.?
Punonas
Kadeš-Barnėja
Arabos kelias
Jebel Helal
Sela
Jebel Harun
ARABA
EDOMAS
Karaliaus vieškelis
Į Damaską
0
50
100
150 km.
1

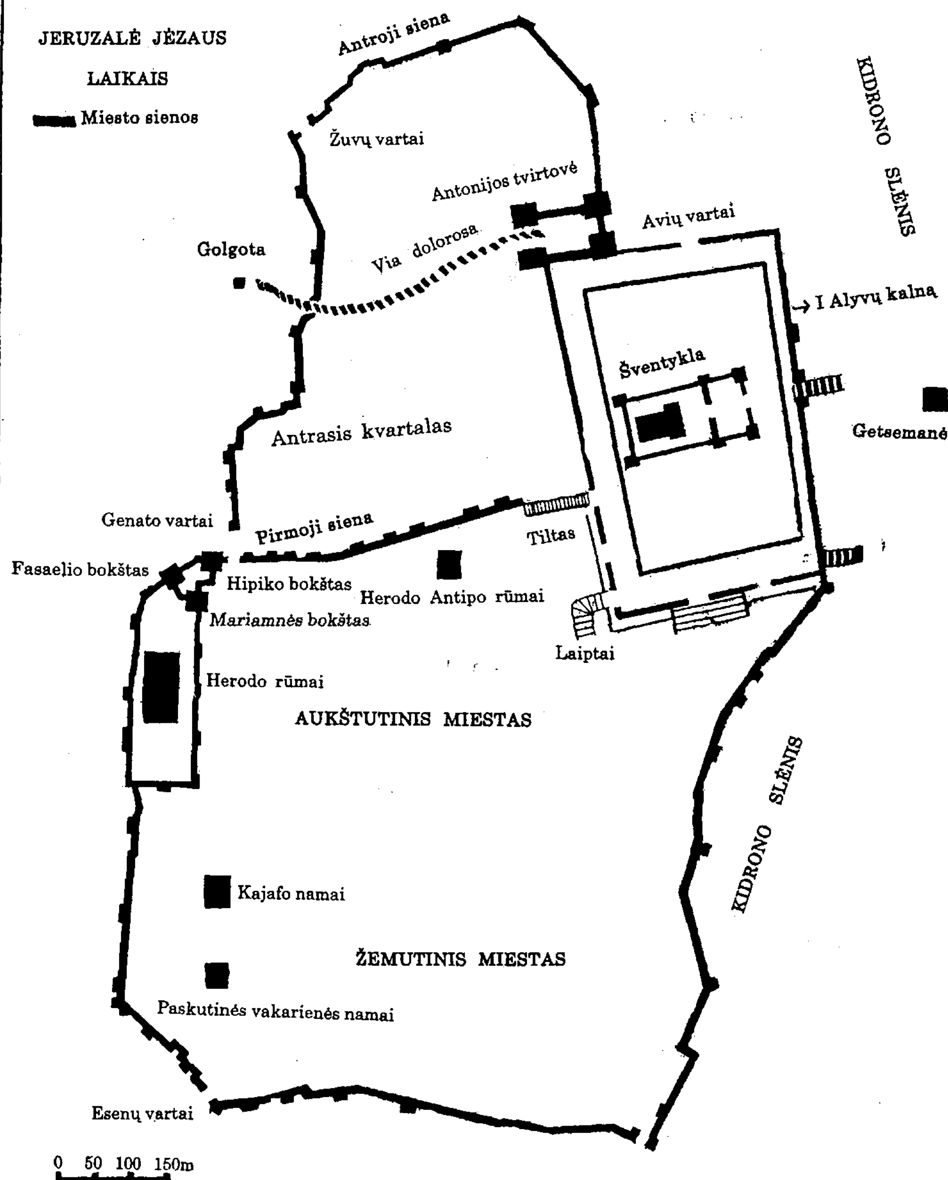

AMONAS
Raba
Jazeris
Jordanas
Bėt-Elis
Abel-Šitimas
Jerichas
Chešbonas
DIDŽIOJI JŪRA
Gezeris
Bėt-Ješimotas
Jeruzalė
Bėt-Peoras
Almon-Diblataimas
Jūros kelias
Nebo k.
Jahșa
Negyvoji jūra
Lachišas
Chebronas
Dibon-Gadas
Gaza
Kedėmotas
KEDĖMOTO DYKUMA
Arnono upė
Matana
Geraras
MOABAS
Beėr-Šeba
Aradas
Kir-Charesetas
Chorma
NEGEBAS
Șoaras
AMALEKAS
SINO DYKUMA
Ije-Abarimas
Zeredo upelis
Kelias į Araba
Tamara
Obotas ?
Horo k.
Șalmona
Bosra
Kadeš-Barnėja
Punonas
Kelias į Raudonąją jūrą
ARABA
EDOMAS
Kitas galimas maršrutas
Tėmanas
PARANO DYKUMA
Kelias į amoriečių kalvų šalį
Rekemas
Karaliaus vieškelis
Kelias į Moabo dykumą
NUO KADEŠ-BARNĖJOS
IKI JORDANO
Kelionė pagal Sk 21,10-20
ir Sk 33
Kelionė pagal Sk 20; 21,4;
Dt 2
Timna
Miestai
Kalnai
0 15 30 km.
MIDJANAS
2
Eșjon-Geberis (Ėlatas)

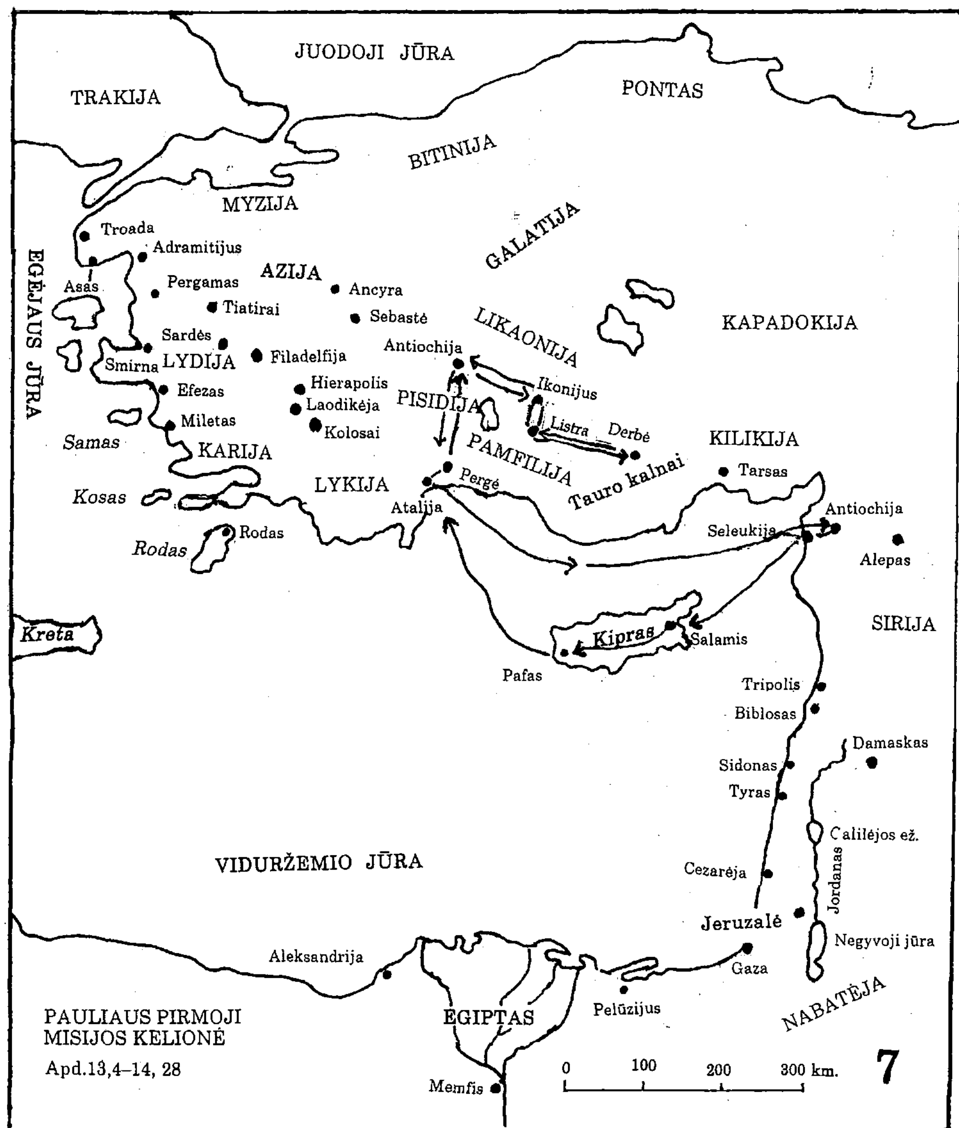

KANAANO PADALIJIMAS
IZRAELIO GENTIMS
ARAMAS
Sidonas
Sidoniečiai
Damaskas
DANAS
Danas(Lajišas)
Tyras
NAFTALIS
MAAKA
DIDŽIOJI JŪRA
AŠERIS
Chaşoras
BAŠANAS
Kinereto ež.
Aštarotas
Karmelio k.
ZEBULUNAS
MENAŠĖ
Edrejis
Doras
ISACHARAS
Ramot-Gileadas
GILEADAS
MENAŠĖ
Jabeš-Gileadas
Šechemas
AMONAS
GADAS
Jopa
EFRAIMAS
Šilas
Bėt-Elis
Gilgalis
Raba
DANAS
BENJAMINAS
Ašdodas
Chešbonas
Libna
Aškelonas
Jeruzalė
Gatas
REŪBENAS
Negyvoji jūra
Gaza
FILISTIJA
JUDAS
Chebronas
Dibonas
Beėr-Šeba
MOABAS
Chorma
Kir-Moabas
ŠIMEONAS
NEGEBAS
3

Alepas
Eufrato upė
Tifsa
Oronto upė
CHAMATAS
KITIEČIAI (KIPRAS)
Chamatas
Katna
Arvadas
Kadešas
DIDŽIOJI JŪRA
Tadmoras
Gebalas (Biblosas)
FENIKIJA
Litanio upė
Berotajas
ARAMĖJŲ DYKUMA
Damaskas
Sidonas
Tyras
Danas
ARAMAS
Kedešas
Chasoras
Akas
Kinereto ež.
Megidas
Taanachas
Ramot-Gileadas
RYTŲ DYKUMA
Jordano upė
Machanaimas
Šechemas
AMONAS
Jopa
Raba
Ašdodas
Jeruzalė
Medeba
FILISTIJA
Gaza
Chebronas
Druskos jūra
Kir-Charesetas
Beėr-Šeba
MOABAS
Egipto upelis
Kadeš-Barnėja
EDOMAS
Dovydo ir Saliamono valdos
Saliamono kontroliuojamos sritys
SINAJUS
Esjon-Geberis
0 20 40 60 80 100 km
AKABOS ĮLANKA
4

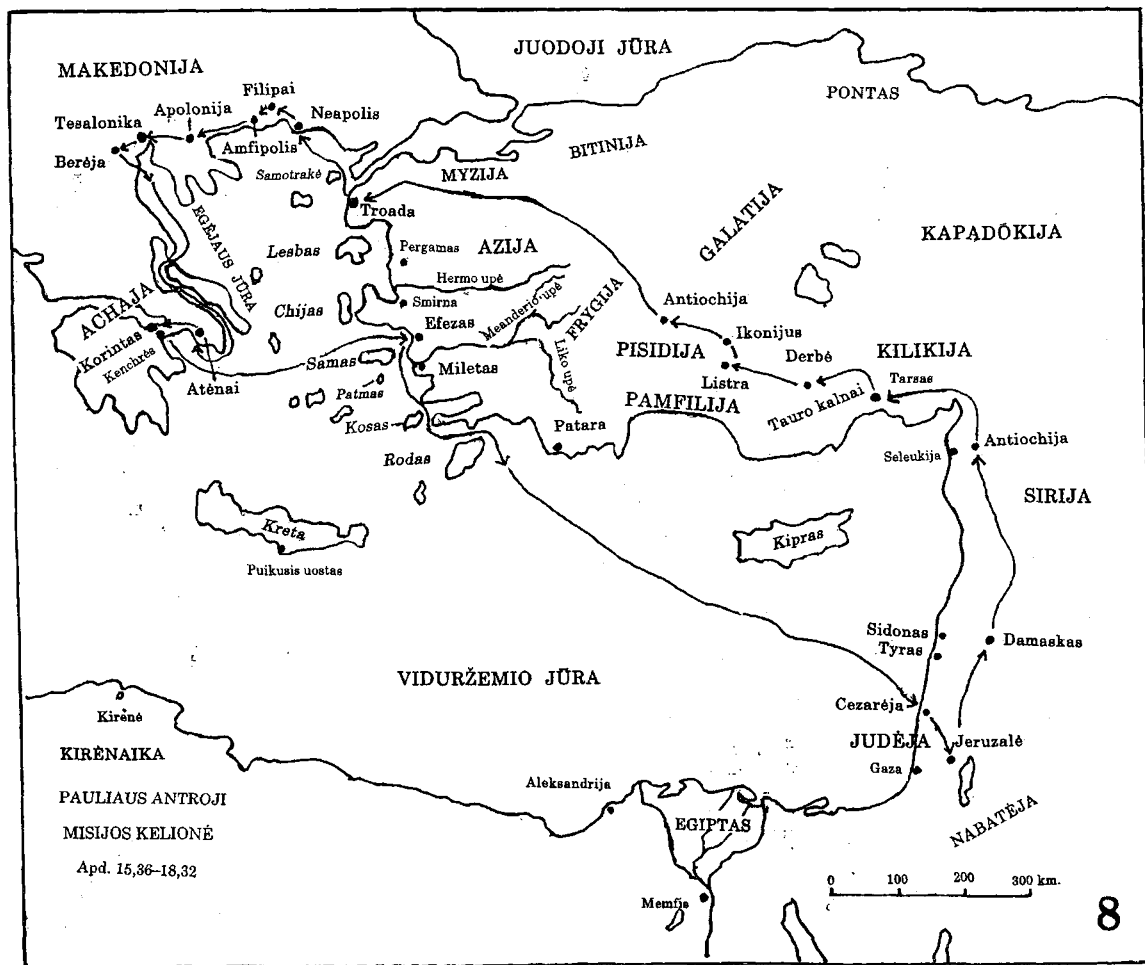

PALESTINA JĖZAUS LAIKAIS
0 10 20 30 40 km
Sidonas
Sarepta
Lebanono kalnynas
Abila
ABILĖNĖ
Damaskas
Chermono k.
SIRIJA
Tyras
FENIKIJA
Pilypo Cezarėja
GALILĖJA
Ptolemaidė
Chorazinas
Betsaida
Magadanas
Galilėjos ež.
Tiberiada
Karmelio k.
Kana
Nazaretas
Taboro k.
Gadara
Nainas
VIDURŽEMIO JŪRA
Cezarėja
DEKAPOLIS
Salimas
SAMARIJA
Enonas
Samarija
Ebalo k.
Gerasa
Sicharas
Gerizimo k.
Jordano upė
PERĖJA
Jopa
Arimatėja
Efraimas
Emausas
Betanija
Betanija
Azotas
Jeruzalė
Askalonas
Betliejus
JUDĖJA
NEGYVOJI JŪRA
Gaza
IDUMĖJA
NABATĖJA
5

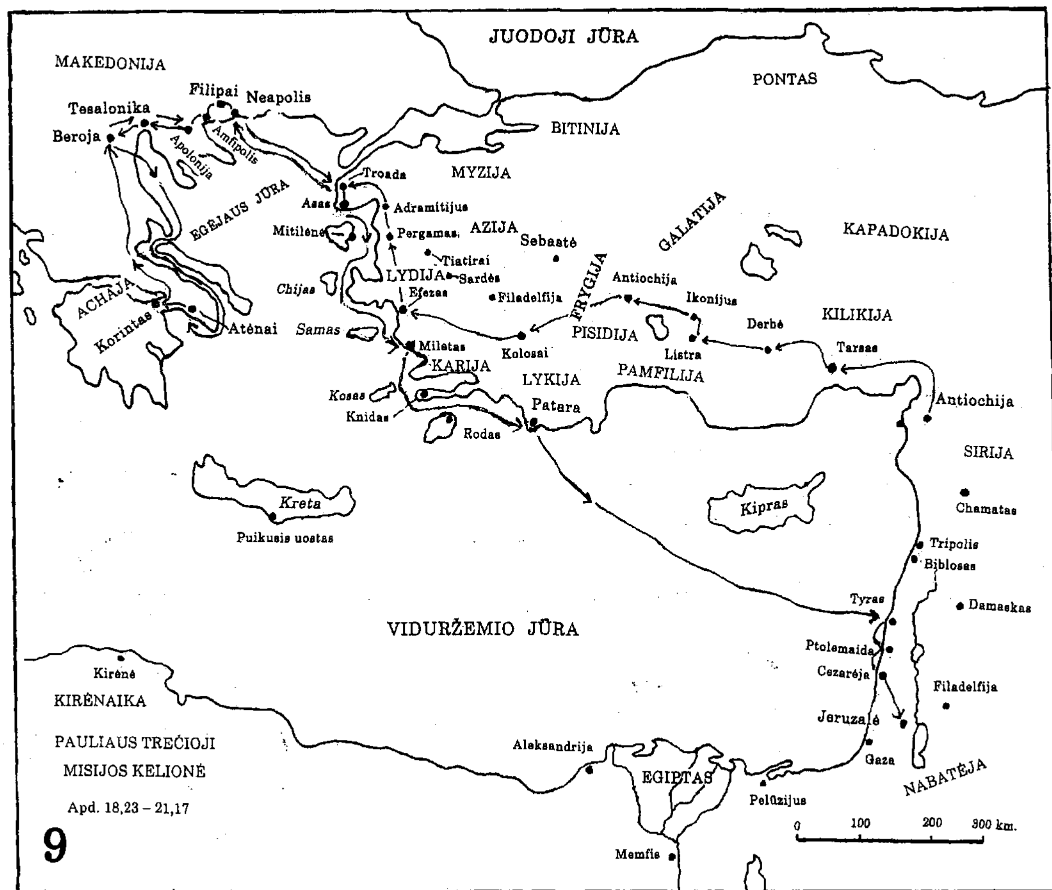

JERUZALĖ JĖZAUS
LAIKAIS
Miesto sienos
Antroji siena
Žuvų vartai
KIDRONO SLĖNIS
Antonijos tvirtovė
Avių vartai
Golgota
Via dolorosa
I Alyvų kalną
Šventykla
Getsemanė
Antrasis kvartalas
Genato vartai
Pirmoji siena
Tiltas
Fasaelio bokštas
Hipiko bokštas
Herodo Antipo rūmai
Mariamnės bokštas
Laiptai
Herodo rūmai
AUKŠTUTINIS MIESTAS
KIDRONO SLĖNIS
Kajafo namai
ŽEMUTINIS MIESTAS
Paskutinės vakarienės namai
Esenų vartai
0 50 100 150m
6

PAULIAUS PIRMOJI MISIJOS KELIONĖ
Apd.13,4–14, 28

MAKEDONIJA
JUODOJI JŪRA
PONTAS
Filipai
Apolonija
Neapolis
Tesalonika
Amfipolis
Berėja
BITINIJA
Samotrakė
MYZIJA
Troada
GALATIJA
KAPADŌKIJA
EGĖJAUS JŪRA
Pergamas
AZIJA
Lesbas
Hermo upė
ACHAJA
Smirna
Chijas
Meanderio upė
FRYGIJA
Antiochija
Efezas
Ikonijus
Korintas
PISIDIJA
Derbė
KILIKIJA
Kenchrės
Samas
Miletas
Liko upė
Listra
Tarsas
Atėnai
Patmas
PAMFILIJA
Tauro kalnai
Kosas
Patara
Antiochija
Seleukija
Rodas
SIRIJA
Kreta
Kipras
Puikusis uostas
Sidonas
Tyras
Damaskas
VIDURŽEMIO JŪRA
Cezarėja
Kirėnė
JUDĖJA
Jeruzalė
KIRĖNAIKA
Gaza
Aleksandrija
PAULIAUS ANTROJI
MISIJOS KELIONĖ
Apd. 15,36–18,32
EGIPTAS
NABATĖJA
0
100
200
300 km.
Memfis
8

PAULIAUS TREČIOJI MISIJOS KELIONĖ

Apd. 18,23 – 21,17

9

Roma
Trys tavernos
Puteolai
Apijaus forumas
ADRIJOS JŪRA
ITALIJA
MAKEDONIJA
Filipai
Tesalonika
Berėja
JUODOJI JŪRA
PONTAS
BITINIJA
Adramitijus
Ancyra
GALATIJA
AZIJA
Sebastė
KAPADOKIJA
EGĖJAUS JŪRA
ACHAJA
Efezas
Tripolis
FRYGIJA
KILIKIJA
Tarsas
Atėnai
LYKIJA
PAMFILIJA
Myra
Antiochija
Regijus
Sicilija
Sirakūzai
Kosas
Knidas
Malta
Lasėja
Rodas
Salmonė
Kipras
SIRIJA
Kauda
Puikusis uostas
Sidonas
VIDURŽEMIO JŪRA
SYRTIS MAJOR
Kirėnė
Cezarėja
Antipatrida
Jeruzalė
KIRĖNAIKA
Aleksandrija
EGIPTAS
NABATĖJA
Memfis
PAULIAUS KELIONĖ Į ROMĄ
Apd. 27,1 – 28,31
0 100 200 300 km.
10

Printed by World Wide Printing
Duncanville, Texas-Minsk, Belarus

Религиозное издание

БИБЛИЯ
(литовский язык)

Подписано в печать с оригинал-макета 30.06.2000.
Формат $60x90^{1}/_{16}$. *Бумага офсетная. Печать офсетная.*
Усл. печ. л. 87,0. Усл. кр. отт. 87,0. Тираж 5000 экз. Заказ 9140.

Типография «ПРИНТКОРП». ЛП № 347 от 11.05.99 г.
220141, Минск, ул. Купревича, 18.